INDEX
OPERVM OMNIVM
BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
PONTIFICIÆ

INDEX
OPERVM OMNIVM
BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
PONTIFICIÆ

PROMOVENTE, AESQVE SVPPEDITANTE

ILLVSTRISS. ET EXCELLENTISS. D.

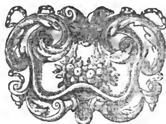
D. FR. IOANNE THOMA
DE ROCABERTI

Prælato domeſtico aſſiſtente ſacro Solio, ab INNOCENTIO XI. Archiepiſcopo Valentino; olim in eiuſdem Vrbis Vniuerſitate S. Theologiæ Profeſſore Primario, Ordinis PP. Prædicatorum in Prouincia Aragoniæ Prouinciali, poſtmodùm totius Religionis Generali Magiſtro; ſemel, atque iterum Valentini Regni Prorege, & demum Hiſpaniarum Inquiſitore Generali.

SANCTISS.MO IN CHRISTO PATRI
INNOCENTIO XII.
DIVINA PROVIDENTIA PONTIF: MAX:

DICATÆ.

ROMÆ, M. DC. IC.

Ex Typographia Ioannis Franciſci Buagni.

SVPERIORVM PERMISSV.

PRÆFATIO
AD LECTOREM
IN INDICEM
BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ
PONTIFICIÆ.

OPTIMA quæuis ingenia, inquit *S.P. Augustinus*, nihil expetunt magis, quàm multitudinem rerum inter se dissitarum natura, vel genere in vnum ordinem redigi; nam animus, sicuti cognoscibilium pluralitate diuerberatus confringitur, & quodammodò secatur in partes; ita ordinatione ad vnum resuitur, ac suæ redditus integritati vnitate fortior, & vegetior efficitur. Vniuersam creaturam, cùm à summo rerum omnium Opifice conderetur, in mensura, numero, & pondere legimus ab infinita illius Sapientia, quæ nec mensurari, nec numerari, nec ab aliquo potest appendi, aut præponderari, fuisse dispositam; in mensura quidem, quia omnibus rebus modos attribuit, & limites, extra quos esse non possunt; in numero, quatenus certam perfectionum substantialium, & accidentalium seriem eis præfixit, ex qua illarum formositas, & pulcritudo consurgit; & tandem in pondere; quia eas ita appendit, vt ad fines quibuslibet proprios rectissimo ordine, ac certa dispositione inclinaret. Quantùm discordet, & deniet humana à Diuina Sapientia, cuius tamen radiusculus est; si suis operibus Indicem, quo eis mensuram, & numerum, ac pondus adijciat, omittat intexere; optimè norunt, qui humanæ mentis, & intelligentiæ vires perceperunt, & vias! Res, nisi suis circumscribantur limitibus, nequeunt ab humano intellectu, quia finitus est, apprehendi; nisi suis numeris significatæ indicantur, nequit earum multiplicitas colligi; & nisi suos ordinentur in fines, nequeunt, vbi appensæ quiescant, intelligi: Sinus maris imperuios quis posset absque sydere viam indicante emetiri? Sic intelligentiam plurium rerum, quæ plurima librorum lectione solùm colligi queunt, quis posset, nisi ægrè adipisci, si ab vno omnes patefactæ non essent? Amplissimi circuli partes, quæ infinitam possunt diuisionem suscipere, quis valeat simul agnoscere, nisi per ordinem ad medium, quod centrum geometræ, & mathematici vocant, quo omnes partes vnitæ conueniunt; & quod vnum est, ac omnia, quæ ab illo ducuntur, pariliter mensurat, & æquat? Ingens itaque multitudo, & diuersitas rerum, quæ in viginti operibus Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ ardentissimo in Ecclesiam Catholicam zelo, & expensis plurimis Illustrissimi, & Excellentissimi Fr. Thomæ de Rocaberti Valentini Archiepiscopi generalis Hispaniarum Inquisitoris clarissimæ, & nunquam satis laudatæ memoriæ excussis, colligenda fuit in vnum, quo quælibet, vbi latent, indictæ quærantur, & faciliùs quæsitæ inueniantur. Munitissima turris, quam Dauid erexit in Sion, vt hostilem Iebusæorum arcem inuaderet, ac expugnaret, mille clypeis ex ea pendentibus fuit munita, omnique armatura fortium repleta. Ecquid figurauit, inquit *S.P. Augustinus*, nisi Sanctorum Ecclesiam, quam Sancti Patres, ac Doctores Catholici inexpugnabilibus Diuinarum Scripturarum aggeribus contra illius hostes quoscumque circumuallare, fortissimisque doctrinarum propugnaculis inuictè munire studuerunt? At turris Dauid claue aperiebatur, vt milites, quoties hostes ingruerent, arma ad illos confodiendos iam parata sine mora susciperent; & claudebatur, vt pro futuris inuasionum hostilium recursibus semper seruarentur in promptu; ne improuidè aggressi hostium armis, dum arma contra hostiles impetus quærerent, profligarentur. Clauis mystica, quæ statim aperit, vt illico doctrinæ accipiantur, quibus recentium Iebusæorum ineluctabilem Summi Pontificis auctoritatem, potestatemque oppugnantium iacula retorqueantur, & suis in ipsos reiectis ictibus

Lib. 1. de Ord. cap. 1.

Sap. 11.

Serm 41. ad Fratr. in Erem.

 bus

bus confodiantur, est Index, qui statim ostendit, vbi arma iam parata seruantur, quibus vel vertantur iu fugam confusi, vel prosternantur confosi. Sexaginta Viri ex fortissimis Israel, qui custodiebant lectulum Salomonis in domo ensem super fæmur suum singuli semper habentes ob nocturnos timores, designarunt Auctores centum viginti, qui in operibus Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ reclusi custodiunt sapientiam, qua suprema Romanoru m Pontificum auctoritas defenditur, & propugnatur contra nocturnos, idèst fraudulentos Eterodoxorum, ac schismaticorum, aliorumque Aduersantium iusultus Diuinæ veritatis lucem obscurare, ac falsitatis vmbris velare conantium. Numerus aurem sexagenarius bis repetitur, & centesimum vigesimum efficit; vt innuatur sacros hos milites, qui pro Catholica veritate certarunt, bini Testamenti, noui scilicet, & veteris arma sumpsisse ita, vt multiplicata lege etiam legis Defensores multiplicari debuerint; vel quia sicut binæ D. Petri sunt claues; ita bis sexaginta esse debuerunt custodes ad decertandum continuò pro illarum defensione parati. Sed quemadmodum illorum sexaginta militum enses simul vna, & eadem recludebantur in domo, vt prompta esser omnium contra inuasores defensio; ita istorum iacula, & arma simul congerenda fueruut in vnum, vt expeditè sumi queant contra furtiuos Aduersariorum insurgentium motus, inopinasque iuuasiones. Plura membra eiusdem corporis vno, & eodem spiritu regi debuerunt; vt suis, quoties opus fuerit, quælibet funganrur officijs. Quanta sit Vniuersitatis crearurarum speciositas, uos omnino lateret, si vnius, eiusdemque lucis beneficio simul nobis manifestata uon esset; Ordo erenim plurium in vno perfectionem auger singulorum. Plurium operum, quæ vnum corpus mysticè efficiunt, anima est Index, qui mouet ad singula, vt mens singulorum beneficio fruatur; est lux, quæ singula manifestat, vt omnium species accipiat; est initium, à quo ordo doctrinarum expetitur.

Sed multitudini ordinem, quem secum ipsa non defert, adijcere, quo intra fines cuiuslibet rei coerceatur, & impermixta regatur, hominibus teste *D. P. Augustino* difficillimum est, atque rarissimum. Quemadmodum namque ordo, quo Mundi huius Vniuersitas regitur, infinitam Conditoris sapientiam, quæ illum ram exactè, prudenterque disposuit, vt citra erroris periculum omnia suos peragant motus, officia, & recursus, suisque infallibili methodo respondeant temporibus; ita hisce viginti operibus ordinem, quem secum non ferebant, iniungere, non mediocrem exigebat sapientiam, qua nihil inordinatum, indispositumque relinqueretur. Nec modico tempore opus fuisset, vt adcò ingens hic partus ad suam perfectionem excresceret ne aliqua pars abortiuè producta à suo pondere, vel numero, vel mensura deficeret; sic namque solummodò formositas, ordinatio, & moderatio consurgunt, quæ rerum perfectionem teste *S. P. Augustino*, venustatemque exornant, & complent. Cæterùm cùm nec ea sapientia præditi simus, quam solum inquirimus, & concupiscimus: neque tempus couces sum suffecerit; solo etenim quinque mensium spatio totum opus ordinatum, conscriptum, & simul editum fuit, reliqnum est, vt qui legendo errores, qui irrepserunt, offenderit, vel Notariorum, qui in colligendis rerum notitijs adhibiti sunt, inaduertentiæ conscribat; vel temporis impingat angustiæ; vel impressorum attribuat inscitiæ; vel tandem nostræ ignoscat tenuitati, quæ pro modulo scripsit, vt potuit; & potuit, vt sciuit continuò exoptans edoceri, & corrigi à rectis; etenim, vt alibi diximus *cum S. P. Augustino*, *Gratanter suscipit osculum columbinum pulcherrima, & modestissima charitas; dentem autem caninum, vel euitat cautissima humilitas, vel retundit solidissima veritas.*

Lib. 1. de Ord. c. 1.

Lib. de nat. Boni c. 3.

Tom 1. in præfat.

CENSVRA

DE *mandato Reuerendiſſimi Patris Paulini Bernardinij Sacri Palatij Apoſtolici Magiſtri reuidi Indicem in Tomos omnes Bibliothecæ Maximæ Pontificiæ. In eo nihil reperi contrarium fidei, aut bonis moribus; quare cenſeo poſſe imprimi. Hac die* 2. *Auguſti* 1699.

Franciſcus Maria Campionus
Apoſt. Cleri Examinator
in Vrbe.

Imprimatur,

Si videbitur Reuerendiſs. Patri Magiſtro Sacri Apoſtolici Palatij.

Dominicus Bell. de Bellis Epiſcopus Melphicten. Viceſgerens.

Imprimatur.

Fr. Paulinus Bernardinius Ordinis Prædicatorum Sacri Apoſtolici Palatij Magiſter.

SYNOPSIS.

Lurima de cæteris Scriptoribus quorum Opera his Tomis comprehenduntur, cum iam à nobis dicta fuerint, non dubito (humanissime Lector) quin etiam aliqua in singulari scire aueas de Authore huius ingentis suscepti Operis, Excellentissimo, ac Reuerendissimo Domino D. Fr. Ioanne Thoma de Rocaberti, cui tantum laborem, totque expensas Respublica literaria debet. Prohibuerat nos hactenùs reuerentia Excellentissimo Antistiti debita nedum viueret ipsum laudibus offenderemus, cum vir ab omni ambitu alienissimus, grauius, ac molestius, laudes quam ipsas iniurias ferret, atque vtinam, etiam nunc eadem nos reuerentia cohibere deberet; sed inuitos dira mors nos eo timore soluit cum Excellentissimum Thomam de Rocaberti nè ista legeret ijsque moueretur, è viuis subdixit. Huc enim cum à nobis peruentum fuisset, triste ac inexpectatum nuntium accepimus, præclarissimum Hispaniarum lumen extinctum fuisse, vt iam nedum liberum sit, huius laudes celebrare, sed etiam grati animi sensus iubeat, tam benefico, totque titulis de literario Orbe, de Christiana Religione, deque ipsa Ecclesia viro optimè merito, hæc quamuis longe inferiori meritis, commendatione parentare. Vt vero extenta laudum segete aliqua colligam; Nemo nescit ex his qui propius & familiarius Excellentissimum, ac Reuerendissimum Dominum Fr. Ioannem de Rocaberti, huiusque familiam norunt, quanta in vno insignia coniunxerit claritas sanguinis, virtutibus non dissimilis, præclari tituli Dei gratia concessi, cum vitæ integritate morumque honestate coniuncti, qui omnium oculis ab ipsa pœnè infantia spectabilem exhibebant, eamque ad magna vocatum ostendebant. Ijs enim, quæ blandiente fortuna nascentem exceperant animo maiori contemptis; abruptisque vinculis, quæ iam ad cœlestia anhelantem detinebant, vt præeuntem pauperem Christum sequeretur, Diui Dominici Religionem ingressus, post præclarissima futuri progressus, suæque euectionis indicia, ascensiones per omnium virtutum gradus Deo ducente disponens, ad sui ordinis culmen euectus est. Neminem latet quanta filijs virtutum omnium exempla sui gregis norma effectus, reliquerit: Quo ardore ad promouendam, illæsamque seruandam, ac tuendam vbique obseruantiam incubuerit. Sed quis immensum illum pro augendo honore, & splendore, quem Dominicana Religio ex sanctitate, & Diuorum numero potissimum assecuta est, zelum mente reuoluat, quem tenerrimus grati animi sensus non commoueat, ac percellat? Eius solicitudine prædicatoria familia, Orbisque Vniuersus debet, quod iam publicos honores Diuo Ludouico Bertrando, Diuæ Rosæ Peruanæ Virgini primo Indiarum flori, Beato Pio, P. M. D. Gundisaluo, Beato Ioanni Coloniensi Martyri, Beato Alberto Magno, Beato Iacobo de Meuania, Beatæ Margaritæ de Sabaudia, Beatæ Margaritæ de Castello, deferre liceat. Hæc Dominicani firmamenti sydera vniuerso Orbi nostri Thomæ indefessa cura exhibuit, hos nobis apud Deum Patronos asciuit. Verum Dominicanæ familiæ Virum tot egregiè fa-

ctis

ctis de suo Ordine optimè meritum, visa est inuidere Hispania, aut dolere non satis amplis titulis insigniti, aut velle potiri tandem, ac frui tanti viri solatio, consilio ac exemplo, quo diù priuata fuerat. A Catholico Rege, ac Sapientissimo Principe reuocatur ad Patriam, & Valentinæ Ecclesiæ præficitur. Quis verò Illustrissimi Ecclesiæ Præsulis virtutes ea sede dignas recenseat? Vt magis elucerent altius euectus est. Quis satis laudibus celebret? aut amorem in pauperes, quibus omnia erogabat, aut solicitudinem pro seruanda suæ sponsæ Valentinæ Ecclesiæ dignitate, & sanctitate, cui perficiendæ, excolendæ, ac ornandæ sese totum, suaque impendit, fundato, erecto, ac ex asse instituto hærede, post obtentam à Summo Pontifice facultatem, amplissimo Seminario, cuius regimen, & curam Clericis Minoribus commisit, vir ab omni priuato affectu alienus, & vni communi bono procurando intentus. Semel & iterum eiusdem Ciuitatis vigilantissimus Prorex Martem, & Mineruam in vnum adstrinxit. Sed quis ardentissimum illum cœlum pro Maiestate Sanctæ Sedis tuenda satis euebat, in cuius defensionem vigintiquinque ingentia volumina publica luce donauit, quorum partem ipse suo ingenio edidit, in alijs, quæ apud Authores cæteros seiuncta ac dispersa reperiri vix poterant, maximo omnium emolumento coniunxit, in quorum elogium non semel ad pedes Sanctissimi Domini Nostri prouolutus audiui, Volumina Ista esse tot Clipeos quibus Apostolica Sedes contra hostiles incursus præmunitur. Tum sanè compertum est, quam altè infixus esset Religionis suæ, & pristini status amor. Nihil in ea dignitate de antiquo rigore remisit: Idem lanearum vsus sub infulis quas Præsulis dignitas postulabat: Idem in Archiepiscopi Palatio viuendi modus, ac in Religiosi Cœnobio. Quin etiam vltra communes, & præscriptas sui instituti leges, aspero cilicio vsus magno etiam Domesticorum exemplo, bis in hebdomada feria quarta, & sexta solo pane & aqua contentus, solita Pastoralis muneris onera sustinebat. Atque ea erat in tanta dignitate constituti Viri de se nihil sentientis humilitas, vt nunquam nisi flexis genibus sui Ordinis Generali scriberet. Verum neque ea dignitas Thomæ vltima euectionis meta fuit. Quærebatur tanti Viri meritis par dignitas. Ad supremum fidei, ac S. Inquisitionis Tribunal euehitur, quo nihil maius, nihil altius ad Catholici Regis nominationem in argumentum beneuolentiæ, & existimationis quam de tanto Viro conceperat, conferri potuit. Et sanè integritati fidei, flagrantissimo zelo, indefessis pro Ecclesiæ defensione laboribus, ac studijs, hæc dignitas debebatur. Sed heu mortalium conditio, quibus in summo diu stare non licet: Virum tot titulis ornatum, tot meritis cumulatum, tot honoribus auctum mors nobis inexpectata eripuit die decima tertia Ianuarij hora septima matutina, & tunc tantam nobis dolendi causam subministrat, quantam olim vniuerso Ordini, nobisque gratulandi materiam attulerat. Verum nec in illo supremo die defuit, quo singulare Diuinæ prouidentiæ, ac Diuini amoris erga nostrum Thomam argumentum demiremur. Grauis enim Apoplecticus stupor quo repentè correptus fuerat, cum per aliquot horas sensum omnem ademisset, ita tamen præter morem abscessit, vt moriturus Thomas Christianæ pietatis repetitis sæpius, ac sæpius actibus, summa libertate animi, perceptisque omnibus Ecclesiæ Sacramentis placidè diem extremum clauserit, anno 1699. ætatis suæ 74.

Hic

Hic viri diuturniori vita digni, Ecclesiæ Præsulis, Hispaniarumque Inquisitoris Generalis, finis, cuius fœlici memoriæ in obsequij, & amoris monumentum, hoc breue tot meritorum compendium consecrat

Fr. Aloysius de Barutel, & Eril Mag. Reuerendiss. P. Gen. Socius &c.

AVCTORVM.

Quorum Opera continentur in viginti Voluminibus

BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ PONTIFICIÆ,

CATALOGVS.

ABraham Bzouius Polonus Cracouiensis Ordinis PP. Prædicatorum anno 1619. edidit librum *de præstantia, officio, auctoritate, virtutibus, felicitate, rebusque preclarè gestis Romanorum Pontificum*. tom. 1. pag. 1.

Abraham Matonita patria Ecchellensis Bibliensis Diœcesis Montis Libani librum composuit *de Origine nominis Papæ, eiusque primatu*; qui anno 1661. typis editus fuit Romæ in Collegio de Propaganda fide. to. 1. ex Ecchellensi. pag. 1.

Adamus Tannerus Germanus Tyrolensis Oenipontanus Societatis Iesu edidit commentaria in D. Thomam, quibus inseruit tractatum *de Summo Pontifice, & de Concilijs*. to. 1. ex Tannero. pag. 1.

B. Ægidius Columnius nobilis Romanus Ordinis PP. Eremitarum S. P. Augustini S. Thomæ Aquinatis auditor Archiepiscopus Bituricensis, & Aquitaniæ Primas, S.R.E. Cardinalis *Doctor fundamentarius* appellatus tertiodecimo sæculo sub Bonifacio VIII. scripsit librum *de Renunciatione Papæ*. tom. 2. pag. 1.

Adolphus Schulckenius apud Vbios Doctor, & Professor sacræ Theologiç sub Paulo V. scripsit Apologiam pro D. Roberto Cardinali Bellarmino *de potestate Temporali Romani Pontificis*, quæ Coloniæ Agrippinæ fuit impressa anno Domini 1603. to. 2. ex Adolpho. pag. 1.

Agobardus Archiepiscopus Lugdunensis floruit sæculo nono, & inter alia monumenta, quæ scripsit, breuem tractatum reliquit *de Comparatione vtriusque regiminis Ecclesiastici, & Politici, & de praeminentia Dignitatis Ecclesiasticæ super Imperatorum Maiestatem*; quem ad Imperatorem Ludouicum transmisit. tom. 2. ex Agobardo. pag. 1.

Alanus Copus Anglus scripsit sex dialogos Antuerpiæ anno salutis 1566. impressos *contra Summi Pontificatus, sacri Cælibatus, seu Monachatus, ac sacrarum Imaginum oppugnatores*. to. 2. ex Alano. pag. 1.

Albertus Pighius Campensis inter alia opera edidit opus *De Hierarchia Ecclesiastica* Coloniæ excussum anno salutis 1551. to. 2. ex Pighlo. pag. 1.

Albertus Pius Comes Carpensis sæculo elapso scripsit *de primatu D. Petri, Pontificis Maximi potestate, titulisque, ac honore cæterorum Præsulum*. to. 2. ex Alberto Pio. pag. 1.

Alexander à S. Elpidio Ordinis PP. Eremitarum S. P. Augustini Prior Generalis, & postea Archiepiscopus Rauennas scripsit librum *de Ecclesiastica potestate* Ioanni XXII. dicatum Taurini impressum anno Domini 1496. tomo 2. ex Alexandro à sancto Elpidio. pag. 1.

Alexander à Turre Cremensis Canonicus Regularis Lateranensis edidit librum impressum primitus anno salutis 1588. Sixto V. oblatum *De fulgenti radio Hierarchiç Ecclesiç Militantis* inscriptum. to. 2. ex Alexandro à Turre Cremensi. 1.

Alphonsus Aluarez Guerrero Hispanus I. V. Doctor Monopolitanus Episcopus librum edidit Venetijs excussum anno salutis 1659. *De Ecclesiastica Diuina potestate, & de vnitate S. Matris Ecclesiç, ac de vnitate, & plenissima potestate sacri Summi Romani Pontificis*. to. 2. ex Aluarez. 1.

Alphonsus de Castro Hispanus Ordinis PP. Minorum S. Francisci elapso sæculo inter opera, quæ edidit, scripsit *de Romano Pontifice*. to. 2. ex Alphonso de Castro. pag. 1.

Alphonsus Mendoza ex Ordine PP. Eremitarum S.P. Augustini in Academia Salmanticensi Vespertinus S. Theologiæ Professor anno salutis 1595. sub Sixto V. edidit quæstiones quodlibeticas *de Regno, & Dominio Christi Domini, & de fixione Summi Pontificatus*. to. 3. pag. 1.

Aluarus Pelagius Ordinis PP. Minorum S. Francisci Hispanus Episcopus Coronensis in Achaia, & Syluensis in Lusitanorum Algarbijs Scoti auditor sub annum 1340. scripsit opus *de planctu Ecclesiæ*. to. 3. pag. 23.

Ambrosius Catharinus Ordinis PP. Prædicatorum primùm Ecclesiæ Minorensis Episcopus, & postea ad Campsanum Archiepiscopatum translatus, vnus ex Tridentini Concilij Patribus scripsit librum *ad Vniuersas Ecclesias aduersùs Martinum Lutherum*. to. 3. pag. 265.

Amedeus Chitolus de Raconisio Ordinis PP. Seruorum B. Mariæ Virginis Generalis opus composuit Inscriptum: *Lumina fidei Diuinæ, quibus Christiani ducuntur in cognitionem veritatis*, typis mandatum Lugduni anno Domini 1671. to. 3. pag. 327.

Andreas Dualius Ponthesianus Doctor Sorbonicus, & in Academia Parisiensi sacræ Theologiæ Professor libro in secundam secundæ S. Thomę Doctoris Angelici tractatum inseruit *de suprema Summi Pontificis auctoritate* anno Domini 1631. to. 3. pag. 405.

Andreas Lao Carmelita sacræ Rituum Congregat. Consultor anno salutis 1663. edidit librum Romæ impressum *de Summo Pontifice contra Sectarios*: to. 3. pag. 591.

Angelus de Clauasio Ordinis PP. Minorum Obser. Regul. Summæ Angelicæ inseruit breuem tractatum *de Summo Pontifice*. to. 3. pag. 619.

Angelus Petricca à Sonnino Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Francisci scripsit librum *de appellationibus omnium Ecclesiarum ad Romanam sancti Petri Cathedram; & de potestate Apostolorum aduersùs Gabrielem Philadelphium; & confutationem Imperij Summarum Potestatum circa sacra* impressam à Grotio anno 1652; *et redargutionem dissertationis*, quam Dauid Blondellus nuper ediderat. tomo 3. pag. 623.

Angelus Roccha Camers ex Ordine PP. Eremitarum S.P. Augustini Apostolici Sacrarij Præfectus Episcopus Tagastensis sub Paulo V. scripsit *Commentarium de sacra communione Romani Pontificis solemniter Missam celebrantis*. to. 4. pag. 1.

Annibal de Grassis Bononiensis Episcopus Fauentinus circa annũ salutis circiter 1580. scripsit opusculum *de vniuersali iurisdictione Romani Pontificis in temporalibus*. to. 4. pag. 21.

S. Anselmus Episcopus Lucensis annum Domini 1080. circiter scripsit *duos libros pro Gregorij VII. decreto, & de rebus gestis contra Henricum IV. Imperatorem, & contra Guibertum Antipapam Archiepiscopum Rauennatensem*. to. 4. pag. 41.

S. Antoninus Archiepiscopus Florẽtinus ex Ordine PP. Prædicatorum assumptus circa annum salutis 1450. suæ Summæ Theologicę inseruit titulum XXII. *de Summo Pontifice*. to. 4. pag. 27.

Antoninus Diana Siculus Clericus Regularis sub Alexandro VII. scripsit *de primatu solius D. Petri, & differentia inter Petrum, & Paulum*. tomo 4. pag. 119.

Antonius Augustinus Hispan s Archiepiscopus Tarraconensis scripsit Epitome iuris Pontificij typis mandatum anno 14. sæculi currentis, in quo *de Pontifice Maximo* eruditè disseruit. to. 4. pag. 161.

Antonius Florebellus Doctor Theologus Mutinensis edidit opus *de auctoritate Ecclesiæ ad Iacobum Sadoletum Episcopum Carpentoractensem* S. R. E. Cardinalem Presbyterum *de auctoritate Ecclesiæ*. to. 4. pag. 229.

Antonius Paulutius Iurisconsultus Venetus Auditor causarum sacri Palatij Apostolici sub Innocentio XI. edidit opus *de Iurisprudentia sacra*, in quo Principatum Ecclesiasticum contra Nouatorum ineptias ostendit. to. 4. pag. 253.

Antonius Posseuinus Societatis Iesu scripsit *de potestate Papæ* tractatum magno Moscouiæ Duci transmissum. tom. 4. pag. 455.

Antonius Sanctarellus Societatis Iesu scripsit Tractatum de hæresi, schismate, apostasia, & sollicitatione in Sacramento pęnitentiæ, cui inseruit *de potestate Romani Pontificis in puniendis Principibus hæreticis*; qui typis prodijt Romæ anno 1625. to. 4. pag. 459.

Augustinus Barbosa I. V. D. Lusitanus Prothonotharius Apostolicus inter alia opera edidit tractatum *de Summo Pontifice*. to. 4. pag. 469.

Augustinus de Bellis sacræ Theologiæ Professor sub Innoc. X. circa annum salu-

salutis 1647. edidit Romæ librum *de absoluta D. Petri Monarchia, qua solus Ecclesiam aurigauit* contra quendam Neotericum anonymum constituentem ex Petro, & Paulo vnum Pontificem. to. 4. pag. 529.

Augustinus Oregius presbiter Cardinalis tit. S. Sixti Archiepiscopus Beneuentanus Theologiæ in quatuor tomos diuisæ inseruit opus *de Ecclesiastica Hierarchia* sub Vrbano VIII. typis mandatum. to. 4. pag. 629.

Augustinus Steuchus Eugubinus ex Canonico Regulari Episcopus Kisani, & Apostolicus Bibliothecarius scripsit contra Lutherum *de vnitate Religionis Christianæ, quæ ex vno Capite, vnaque Sede Romana* pendeat Bononiæ impressum anno salutis 1530. tom. 4. pag. 653.

Antonius Perez ex Oppido S. Dominici de Silos ex Ordine S. Benedicti Episcopus Tarraconensis scripsit *Fidei Pentateuchum*; seu quinque volumina *de Ecclesia; de Concilijs, de Scriptura sacra, de Traditionibus Sacris, & de Summo Pontifice* circa annum salutis 1504. to. 4. pag. 669.

Balthassar Nardus Aretinus tempore Pauli V circa annum 1618. edidit Parisijs librum, cui titulus est: *Expunctiones, & animaduersiones locorum, qui in libro de Papatu Romano ignoti Auctoris depravantur, mutilantur, & tam falsò afferuntur, quàm in prima parte Marci Antonij de Dominis, &c.* to. 5. pag. 1.

Baptista Fragosus Lusitanus ex Oppido Syluij in Regno Algarbiorum ex Societate Iesu inter alia, quæ composuit, opera circa finem sæculi elapsi scripsit *de obligatione Summi Pontificis; de eiusdem potestate quoad indulgentias, & de potestate quoad Ecclesiasticas dignitates.* to. 5. pag. 109.

Barlaam Græcus de Seminaria Episcopus Gyracensis, vel Hieracensis circa annum salutis 1303. sub Bonifacio VIII; Benedicto XI; & Clemente V. scripsit epistolas ad Episcopos Græciæ *de vnione Ecclesiæ Romanæ, & processione Spiritus sancti.* to. 5. pag. 587.

Bartholomæus Fumus Villaurensis Placentinus Ordinis PP. Prædicatorum Hæreticæ prauitatis Inquisitor sub annum salutis 1545. scripsit Summam casuum conscientiæ, quam vocauit *Armillam*, in qua plura resoluit *de Romano Pontifice*. to. 5. pag. 619.

Bartholomæus Mastrius à Meldula Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Francisci in Opere Theologico ad mentem Scoti edito tomo 4. Venetijs impresso anno Domini 1675. *quæstiones de Summo Pontifice* inseruit. to. 5. pag. 621.

Balduinus Iunius Hollandus Ordinis PP. Minorum inter plura, quæ edidit volumina circa annum salutis 1630. enulgauit tractatum vnum *de Romano Pontifice*, & alterum *de Ecclesia Militante*. to. 5. pag. 641.

Bernaldus, seu Bertoldus, aut Bernoldus, vel Bernardus Constantiensis præsbyter temporibus Henrici IV. Imperatoris circa annum Domini 1060. scripsit *librum Apologeticum pro Gregorio VII*; seu *tractatum de Sacramentis excommunicatorum iuxta assertionem SS. Patrum*. to. 5. pag. 701.

Boetius Epo Rordahusanus Frisius inter plurima opera, quæ edidit, circa annũ salutis 1570. scripsit *de iure sacro*, seu *de principijs iuris Pontificij; de iurisdictione temporali Ecclesiasticorum; glossemata in Cap. Constantinus de Hierarchia Ecclesiastica*, vel *de vno Capite Ecclesiæ in terris aspectabili*, & *de prouocatione à Summo Pontifice ad Concilium generale*. to. 5. pag. 761.

Cataldinus de Boncompagnis Bononiensis I. C. paulò post Concilium Basileense scripsit *tractatum solemnem, & aureum de translatione Concilij Basileensis ad inclitam Ciuitatem Ferrariæ; et de viribus, et importantia literarum eiusdem; ac de potestate Sanctissimi Domini nostri Papæ*. to. 6. pag. 1.

Celsus Mancinus Rauennas Canonicus Regularis Congregationis Lateranensis Episcopus Alexanensis in Salentinis scripsit nouem libros *de iuribus Principatuum* Romæ editos anno salutis 1596. to. 6. pag. 33.

Christianus Lupus Iprensis Ordinis PP. Eremitarum S. Patris Augustini in Academia Louaniensi Professor primarius inter plurima, quæ elucubrauit volumina, edidit eruditissimum tractatum *de antiquis Gallicana Ecclesiæ appellationibus ad Apostolicam Sedem contra Paschasium Quesnellum; de Africana Ecclesia Romanis appellationibus; de appellatione Eutychetis, S. Flaviani Episc. Constantinopolitani, & Theodoreti Episc. Cyrensis, & Scholijs Conciliorum Dictatum S. Gregorij VII* inseruit. Obijt anno salutis 1681. sub Innocentio XI; à quo in summo pretio fuit habitus ob eius singularem eruditionem, aliasque animi dotes eximias. to. 6. pag. 81.

S 2 Chry-

Chryſtophorus Marcellus Patritius Venetus Corcyræ Archiepiſcopus inter alia opuſcula ab ipſo typis mandata anno Domini 1518; & 1520. edidit etiam volumen *De hæreſis prauitate,& Martini Lutheri perfidia*. tom. 6. pag. 685.

Cęleſtinus Sfondratus Mediolanenſis ex Ordine S. Benedicti S. R. E. Cardinalis inter alia ſcripſit librum,cui titulus: *Gallia vindicata* contra Maimburgum de poteſtate ſummi Pontificis in Reges. Floruit hoc ſæculo circa aunum Domini 1680. vſque ad 1696. to. 6. pag. 729.

S. Cyprianus Martyr, & Eccleſiæ Carthaginenſis Epiſcopus, & totius Africæ Primas inter opera innumera, quæ reperiuntur impreſſa ab ipſo elucubrata circa ann. Domini 248. ſcripſit *etiam de vnione Eccleſiæ Catholicæ*. to.6. pag. 903.

Carolus Scribanus Bruxellenſis Societatis Ieſu inter alia opera non pauca, quæ ſcripſit, edidit etiam volumen *De controuerſijs fidei, earumque Iudice* impreſſum Antuerpiæ anno ſalutis. 1612. to. 7. pag. 1.

Cæſar Petrus Michael Delphinus Parmenſis ſub PioIII; & ſub IulioIII. ſcripſit librum, cui titulum fixit: *Certiſſima, & nouiſſima Deciſio de proportione Papæ ad Concilium, & de vtroque eiuſdem Principatu*. to. 7. pag. 7.

Conſtantinus Caietanus Syracuſanus Ordinis S. Benedicti Abbas Caſſinenſis ſub Paulo V; Clemente VIII; & Innocentio X. ſcripſit librum *De ſingulari S. Petri ſolius primatu*, quem manuſcriptum imprimendum reliquit to.7. pag. 27.

Camillus Campegius Ordinis PP. Prædicatorum fertur ſcripſiſſe manuſcriptum repertum in Bibliotheca Vaticana *de Primatu Romani Pontificis contra Matthiam Flaccum Illyricum Centuriarum Auctorem*, & floruit tempore Concilij Tridentini, cui interfuit. to. 7. pag. 133.

Cathedræ Apoſtolicæ Oecumenicæ Auctor anno 1674. ſcripſit librum *contra quatuor propoſitiones Cleri Gallicani* anno 1672. in conuentu Pariſienſi editas. to. 7. pag. 965.

Cyprianus Benettus ex Regno Aragoniæ Ordinis PP. Prædicatorum Doctor Pariſienſis anno 1512. ſcripſit librum *de prima Orbis Sede, de Concilio, de Eccleſiaſtica poteſtate, & de Pontificis Maximi auctoritate*. to. 7. 737.

Cunerus Petrus de Brovvershauen Zelandus anno 1568; ſcripſit librum,cui titulus: *Vera, ac germana Domini Noſtri Ieſu Chriſti Eccleſia, quæ columna, & firmamentum eſt veritatis, deſignatio, atque eiuſdem per quatuordecim proprietates oſtenſio*. to. 7. pag. 798.

Didacus de Cea Agudenſis, vel Andenſis Hiſpanus Ordinis PP. Minorum Commiſſarius Generalis Curiæ Romanæ anno 1636. edidit librum inſcriptum *Archielogia ſacra Principum Apoſtolorum Petri, & Pauli*. tom. 8. pag. 1.

Didacus Nugnus Cabezudo Villalonenſis Hiſpaniæ ordinis PP. Prædicatorum Collegij D. Gregorij Vallifoletani Regens primarius anno 1609. in Tertiam partem Summæ D. Thomæ Aquinatis edidit *De his, in quo vſus clauium poteſt exerceri*. to. 8. pag. 229.

Dionyſius Petauius Aurelianenſis Societatis Ieſu annum 1612. circiter ſcripſit librum *de Hierarchia Eccleſiaſtica*. to. 8. pag. 279.

Dominicus Bannez Mondragonenſis Ordinis PP. Prædicatorum in Salmanticenſi Academia Profeſſor primarius quæſtionibus de fide, ſpe, & charitate inſeruit tractatum *De Romano Pontifice*. to. 8. pag. 309.

Dominicus Grauina Neapolitanus Ordinis PP. Prædicatorum annū circiter 1620. edidit librum *Catholicarum præſcriptionum aduerſus hæreſes; vbi de legitimo, & præcipuo Magiſtro, & Iudice infallibili Romano Pontifice in decretis fidei, & morum, & canonizationis Sanctorum; & de Eccleſiæ notis, de cauſis conciliorum; & librum Apologeticum de Sacro fidei Catholicæ, & Apoſtolicæ depoſito à Romanis Pontificibus fideliter cuſtodito*. to. 8. pag. 371.

Dominicus Iacobatius Romanus S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalis circa annum Domini 1500. ſcripſit de Concilio. to. 9. pag. 1.

Dominicus Maria Marcheſius Neapolitanus Ordinis PP. Prædicatorum Puteolorum Epiſcopus ſub Innocentio XI. ſcripſit tractatum *de Capite viſibili Eccleſiæ* inter alia opera, quæ ſunt typis Neapoli impreſſa. tom. 9. pag. 623.

Dominicus Segnerus ex Vrbe Antij antiquiſſima iuris vtriuſque Doctor ſub Alexandro VII. ſcripſit lib; cui titulus: *Opus Dei admirabile*; ſeu *de Suprema Dignitatis, ac poteſtatis plenitud ne S. Petro, eiuſque ſucceſſoribus à Chriſto Domino conceſſa*. to. 10. pag. 1.

Franciſcus Soto Ordinis PP. Prædicatorum

rum

rum annum 545. circiter edidit in quarto libro sententiarum tractatum *de potestate Ecclesiastica, & exemptione Clericorum*. to. 10. pag. 135.

Dominicus de S. Thoma Vlysseus Hispanus Ordinis PP. Prædicatorum, Academiæ S. Dominici Olysiponensis Regens circiter annum 1600. scripsit *de Ecclesia Christi Domini, & Papa*; quem tractatum inseruit libro *de Incarnatione*. to. 10. pag. 145.

Dominicus à SS. Trinitate Carmelita Excalceatus Niuernensis Gallus anno 1666. edidit Romæ cursum Theologicum, cui apposuit tractatus *de Ecclesia Romana, de Summo Pontifice Romano, & de Sacris Ecclesiæ Concilijs*. to. 10. pag. 213.

Elias Astorinus Consentinus Ordinis PP. Carmelitarum anno 1693. scripsit opusculum, cui titulum præfixit: *Prodromus Apologeticus de potestate S. Sedis Apostolicæ* contra modernos hæreticos. to. 11. pag. 3.

Emmanuel à Schelstrate Antuerpiensis Bibliothecæ Vaticanæ Custos primarius sub Innocentio XI. scripsit librum, cui titulus est: *Antiquitas illustrata circa concilia generalia, & prouincialia, decreta, & gesta Pontificum, & præcipua totius historiæ Ecclesiasticæ Capita*; & dissertationem *de auctoritate, ac sensu decretorum quartæ, & quintæ sessionis Concilij Constantiensis; & acta, & gesta eiusdem Concilij Constantiensis; & de Ecclesiæ Africanæ subiectione ad Ecclesiam Romanam*; ac dissertationem *de iure patriarchatus Romani*; item dissertationem *de auctoritate Apostolorum*; & dissertationem *de D. Petri primatu*. to. 11. pag. 28.

Eugenius Lombardus, seu Cælestinus Sfondratus Mediolanensis S.R.E. Cardinalis anno 1684. edidit *Regale Sacerdotium* contra quatuor propositiones Cleri Gallicani in Conuentu Parisiensi editas. to. 11. pag. 307.

Franciscus Vargas Mexia I. V. D. Toletanus, qui Concilio Tridentino interfuit, & anno salutis 1563. Romæ edidit tractatum *de auctoritate Pontificis Maximi, & Episcoporum iurisdictione*. to. 11. pag. 519.

Franciscus Agricola Lonensis in Ducatu Iuliacensi Archipresbyter Susterensis sub Clemente VIII. edidit tractatum *de primatu S. Petri Apostoli, & eius successorum Romanorum Pontificum*. to. 12. pag. 1.

Franciscus Macedo à S. Augustino Lusitanus Conimbricensis Ordinis PP. Minorum Conuentualium sub Alexandro VII. scripsit dissertationem *de clauibus D. Petri, & potestate Romani Pontificis, & de illius auctoritate, & de iudicio veritatis fidei, & morum in dubijs circa eam ortis; & de infallibili auctoritate Romani Pontificis, & de Antichristo*. to. 12. pag. 112.

Franciscus Penia, seu Penna Aragonius ex Oppido Villaroia Romæ Sacræ Rotæ Auditor, & Decanus anno 1570. edidit librum *de Regno Christi*. to. 12. pag. 255.

Franciscus Suarez Granatensis Societatis Iesu in Academia Conimbricensi primarius Professor anno 1613. edidit librum, cui titulus: *Defensio fidei catholicæ aduersus Anglicanæ Sectæ errores, de Summi Pontificis supra Reges temporales excellentia, & potestate*; & anno 1619. alterum *de Antichristo*; & alium *de Summo Pontifice*; & disputationem *de Concilys*. to. 12. pag. 362.

Gregorius de Valentia Hispanus Methymnensis Societatis Iesu in Academia Ingolstadiensi Professor circa annum 1598. quæstionibus Theologicis in lucem editis interseruit tractatum *de Romano Pontifice*; & alterum tractatum, cui titulum iecit: *Analysis fidei catholicæ* aduersus multiplices Sectariorum errores. to. 13. pag. 1.

Gaspar Contarenus S. R. E. Cardinalis à Paulo III. creatus scripsit duas epistolas ad ipsummet Paulum Pontificem: vnam *de potestate Romani Pontificis in vsu clauium, & compositionibus*; alteram *de potestate Pontificis in compositionibus*. to. 13. pag. 175.

Gennadius Scholarius Patriarcha Constantinopolitanus circa annum 1454. scripsit librum *de primatu Papæ*. to. 13. pag. 188.

Henricus VIII. Angliæ Rex circa annum 1520. edidit librum *de primatu Romani Pontificis, & de indulgentijs* contra Martinum Lutherum. tom. 13. pag. 210.

Hieronymus Mutius Iustinopolitanus sub B. Pio V; & alijs Pontificibus inter alia opera scripsit *de Ecclesia Romana*. to. 13. gag. 216.

Iacobus Latomus Camberonensis Louanij S. Theologiæ Professor circa annum salutis 1550. scripsit *de primatu Romani Pontificis* contra Lutherum. to. 13. pag. 231.

Iacobus Simancas Hispanus Episcopus Pacensis circa annum Domini 1560. scripsit librum *de Catholicis Institutionibus*, cui titulum quadragesimum quin-

quintum *de Papa* inseruit. tom. 13. pag. 270.

Ioannes de Turrecremata Hispanus Ordinis PP. Prædicatorum S. R. E. Cardinalis sub Eugenio IV. scripsit *de potestate Papali, de Concilijs; et de Summi Pontificis, et Concilij generalis potestate*. to. 13. pag. 281.

Ioannes Baptista Gonet Biterrensis Ordinis PP. Prædicatorum Prouinciæ Tolosanæ circa annum salutis 1660. cursui Theologico typis impresso edidit tractatum *de Summo Pontifice*. to. 14. pag. 1.

Ioannes EKius natione Sueuus Sacræ Theologiæ Professor, & Vicecancellarius in Vniuersitate Ingolstadiana circa annum Domini 1518. scripsit librum *de primatu Petri* aduersùs Martinum Lutherum. to. 14. pag. 36.

Ioannes Faber LeuKirchensis Algouius Episcopi Constantiensis in Spiritualibus Vicarius circa annum 1530. scripsit librum *de primatu D. Petri, et Romani Pontificis* aduersùs Martinum Lutherum to. 14. pag. 226.

Ioannes Matthæus Cariophilus Cretensis Archiepiscopus Iconiensis sub Vrbano VIII. scripsit *de Papa primatu contra Nilum Tessalenicensem*. to. 14. pag. 477.

Ioannes Roffensis Episcopus in Anglia à Paulo III. S. R. E. Cardinalis creatus scripsit librum, cui titulus est: *Conuulsio calumniarum Vlrichi Veleni de aduentu D. Petri Romam*; & alterum inscriptum: *Confutatio errorum Lutheri contra D. Petri successores*. to. 14. pag. 514.

Laurentius Brancatus de Lauræa Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Francisci S. R. E. Cardinalis Virorum doctrina prȩditorū verè amantissimus ab Innocentio XI. ad Cardinalatum euectus suo Operi Theologico, quod priùs excuserat, inseruit disputationem *de Ecclesiæ Decretis*; & alteram *de Proponente legitimè res fidei*. tom. 15. pag. 1.

Lælius Iordanus Romanus Episcopus Acernensis circa annum Domini 1567. scripsit *de maioribus, rerumque Capitalium Episcoporum causis ad Papam deferendis, & de Romanæ Sedis origine*. to. 15. pag. 142.

Leonardus Marius in Vniuersitate Coloniensi Sac. Theologiæ Ordinarius Professor circa annum Domini scripsit librum, cui titulus est: *Catholica Hierarchia Ecclesiastica assertio, in qua B. Petri, & Romanæ Sedis primatus contra hæresim, & schisma Marci Antonij de Dominis Spalatensis quondam Archiepiscopi ex Scriptura, SS. Patribus, & Concilijs defenditur, ac simul illius mendacia, imposturæ, & fraudes deteguntur*. to. 15. pag. 191.

Leonardus Coquæus Aurelianensis Ordinis PP. Eremitarum S. Patris Augustini Theologus Parisiensis circa annum Domini 1595. scripsit librum, cui titulus: *Antimornæus; seu confutatio mysterij iniquitatis, seu historia Papatus Philippi Mornæi Caluinistarum in Gallia Archisynagogi; vbi errores, & impostura, ex quibus contextum, & consarcinatum totum est Opus, facilè deteguntur, & refelluntur*. tom. 15. pag. 267.

Ludouicus Thomassinus præsbyter congregationis Oratorij Domini Iesu annū circiter 1670. scripsit *viginti dissertationes in plura concilia generalia, & prouincialia*. to. 15. pag. 380.

Marcus Antonius Capellus Venetus Ordinis PP. Minorum Conuentualium S. Francisci circa annum 1610. scripsit *de Summo Pontificatu B. Petri; et de successione Episcopi Romani in eundem Pontificatum; et de Papatu Romano; nec non de Suburbicarijs regionibus, et Ecclesijs, seu de Præfectura, et Episcopi Vrbis Romæ diœcesi*. to. 16. pag. 1.

Melchior Canus Hispanus Ordinis PP. Prædicatorum Episcopus Canariensis composuit librum *de Locis Theologicis* circa annum 1552; cui interseruit tractatum *de Ecclesiȩ auctoritate, de auctoritate Conciliorum, et de Romanȩ Ecclesiȩ auctoritate*. tomo 16. pag. 252.

Michael de Aninyon Cæseraugustanus in Aragonia I. V. D. circa annum Domini 1588. edidit librum *de vnitate Pastoris, et Ouilis*. to. 16. pag. 332.

Martinus Becanus Belga ex Brabantia S. Theologiæ Magister Societatis Iesu circa annum 1590. edidit opusculum *de Antichristo reformato*; alterum *de Ecclesia Romana*; aliud *de Republica Ecclesiastica*; aliud *de primatu Petri*; & aliud *de primatu Summi Pontificis*; ac *de Iudice controuersiarum*. to. 16. pag. 438.

Nicolaus Coeffeteau ex Ordine PP. Prȩdicatorum ad Massiliensem Sedem euectus anno 1614. scripsit librum *pro Sacra Monarchia Ecclesia Catholica, Apostolica, et Romana aduersùs Rempublicam M. Antonij de Dominis quondam Archiepiscopi Spalatensis*. to. 17. pag. 1.

Ni-

Nicolaus Sanderus Anglus Sacræ Theologiæ Professor tempore Henrici VIII. circa annum 1540. scripsit *de Claue Dauid, seu de Regno Christi*. tom. 17. pag. 395.

Onuphrius Panuinius Veronensis Ordinis PP. Eremitarum S. P. Augustini circa annum 1556. scripsit librum *de primatu Petri*. to. 17. pag. 534.

Paulus Fabulotus Romanus ex Religione SS. Barnabæ, & Ambrosij anno 1613. edidit disputationem Theologicam *de potestate Papæ supra Concilium*. to. 18. pag. 1.

Petrus Labat Tolosanus Ordinis PP. Prædicatorum circa annum 1659. tractatui *de Diuina gratia, et virtutibus Theologicis* inseruit disputationes *de infallibilitate, potestate, et superioritate Papę ad Concilia*. to. 18. pag. 46.

Petrus de Soto Cordubensis Ordinis PP. Prædicatorum circa annum Domini 1557. scripsit *defensionem Catholicę Confessionis* aduersus confessionem Vvitembergensium oblatam à Duce Vvitembergę Concilio Tridentino, & contra prolegomena Brentij, & cæteros Lutheranos. to. 18. pag. 62.

Petrus à Monte Venetus Episcopus Brixiensis sub Eugenio IV. scripsit opus *de conciliorum generalium Monarchia, et de Romani Pontificis potestate, ac præstantia*. to. 18. pag. 100.

Reginaldus Polus ex Regio Angliæ sanguine Henrici VIII. consanguineus S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis sub Paulo III. circa annum 1546. scripsit *de Summo Pontifice Christi in terris Vicario, eiusque officio, et potestate*; & libros quatuor *pro Ecclesiasticæ Vnitatis defensione*; & librum *de concilio*; *et de baptismo Constantini*; nec non *Angliæ reformationem*. to. 18. pag. 138.

Robertus Bellarminus Hetruscus Montis Politiani societatis Iesu S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis circa annum 1600. scripsit *de potestate Summi Pontificis in rebus temporalibus*; *et de Hierarchia Ecclesiastica Romani Pontificis*. to. 18. pag. 365.

Rodulphus Cupers insignis Iurisconsultus à Terra Plebis S. Stephani edidit librum Venetijs impressum anno Domini 1588. *De Sacrosancta vniversali Ecclesia, eiusque Sacramentis, Principatu, Senatu, Concilijs, Magistratibus, et Ministris iure Diuino institutis, prostratis impiorum rationibus*. tom. 19. pag. 1.

Syluester Prieras Astensis Comitatus in Cisalpinis Ordinis PP. Prædicatorum Sacri Palatij Apostolici Magister circa annum 1520. edidit librum *de irrefragabili veritate Ecclesiæ Romanæ*; & alterum *de Papa, ac eius potestate*. to. 19. pag. 225.

Sixtus Senensis Ordinis PP. Prædicatorum, sub Pio V. libro, cui titulus: *Bibliotheca Sancta*; inseruit *de Petri primatu*. to. 19. pag. 379.

Stanislaus Hosius Polonus Cracouiensis Episcopus Varmiensis S. Romanę Ecclesiæ Cardinalis Concilij Tridentini legatus scripsit *de auctoritate Romani Pontificis, epistolam de Papatu, de Concilijs Oecumenicis, et de Ecclesia*. to. 19. pag. 385.

Thomas de Vio Caietanus Ordinis PP. Prædicatorum S. R. E. Cardinalis circa annum 1530. scripsit *de auctoritate Papæ, et Concilij; et de Romani Pontificis institutione*. to. 19. pag. 443.

S. Thomas Aquinas Ordinis PP. Prædicatorum Doctor Angelicus inter alia eius volumina scripsit contra Græcos *de Superioritate, et potestate Romani Pontificis in totam Ecclesiam*. to. 19. pag. 562.

Thomas Campegius Bononiensis S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis circa annum 1512. scripsit *de auctoritate, et potestate Romani Pontificis*. to. 19. pag. 568.

Thomas Stapletonius Anglus sacrarum Scripturarum in Academia Louaniensi Regius, ac primarius professor sub Clemente VIII. scripsit *de Magnitudine Ecclesiæ Romanæ*; *de subiecto primario potestatis Ecclesiasticæ*; *de concilijs, et de primatu Romani Pontificis contra Iuellum*. to. 20. pag. 1.

Thomas Vvaldensis Anglus Ordinis PP. Carmelitarum tempore Martini V. edidit inter alia opus egregium contra Vvicclefistas, Hussitas, & alios sui temporis hæreticos, quod inscripsit *Doctrinale antiquitatum Catholicæ fidei*. to. 20. pag. 263.

Vincentius Ferre Hispanus Ordinis PP. Prædicatorum Operi Theologico in tractatu de Fide circa annum 1675. edidit tractatum *de Supremo Capite Ecclesiæ, de infallibilitate Summi Pontificis in definiendis quæstionibus fidei, et morum, et in canonizatione Sanctorum, ac in approbandis Religionibus, nec non de electione Summi Pontificis, ac de potestate Papæ supra Concilia*. tomo 20. pag. 358.

Vvilhelmus Lindanus Belga Episcopus Ruræmundensis circa annum Domini

1570.

1570. inter alia opera edidit opus *de vera Iesu Christi Ecclesia, vbinam locorum nunc tempestatis certò, iuxta, et infallibiliter inueniendа*. to.20. pag.463.

Zacharias Bouerius Salutiensis Ordinis Capuccinorum Sancti Francisci sub Vrbano VIII. edidit librum *Demonstrationum Symbolorum veræ, et falsæ Religionis aduersùs præcipuos, ac vigentes Catholicæ Religionis hostes, Atheistas, Iudæos, Hæreticos præsertim Lutheranos, et Caluinistas*. to. 20. pag. 478.

INDEX

INDEX
RERVM OMNIVM NOTABILIVM,
Quæ in viginti Operibus
BIBLIOTHECÆ MAXIMÆ PONTIFICIÆ
CONTINENTVR.

Primus numerus indicat tomum, ſecundus paginam, tertius numerum marginalem, vel ſi marginalis numerus deſit, columnam.

Quia tamen primus, & ſecundus tomus non vna, eademque numerorum ſerie colliguntur, ſed quilibet Auctor ſuis incipit, & deſinit numeris, quibus ab alijs Auctoribus in eodem tomo contentis ſe diſgregat; ideo in illis ſimul cum numeris Auctoris ipſi referuntur.

A

AARON.

Aaron in deſerto populi præuaricationi conſenſit, ne in Ægyptum reuerſus in idololatria permaneret. to. 15. 735. 27; & ſeq.

Aaron moram faciente Moyſe in monte permiſit populo fieri vitulum fuſilem propter implacabilem turbam, & ſeditionem eiuſdem populi; nec tamen propter hoc à Deo fuit punitus, ſed potiùs iuſſu Dei fuit à Moyſe ſummus Sacerdos electus, & conſecratus. to. 15. 582. 18.

Aaron fuit Christi Domini figura. tom. 17. 198. 2.

Aaron interpretatur mons fortitudinis. to. 3. 555. 2.

Aaron in lege veteri officium ſummi Sacerdotis exercuit. to. 14. 367. 2.

Eius ſacerdotium fuit translatum in Christum Dominum. to. 19. 40. 2.

Aaron, & Moyſes fuerunt figura Christi, & Petri. to. 14. 574. 1; & to. 18. 471. 2;

Eius veſtium ornamenta ſignificabant virtutes, quas habere debent ſummi Pontifices. to. 18. 472. 1.

Solam illius virgam floruiſſe reliquis aliorum remanentibus aridis ſignificauit ſolam Petri Eccleſiam debuiſſe in fide ſemper florere, aliorum Apoſtolorum Eccleſijs arefactis per hæreſim. to. 18. 255. 2.

Aaronis virga vigorem, & florum ſuauitatem oſtendit, quo ſignificatur ſeueritas, & miſericordia Paſtoris. tom. 8. 210. 1; & ſeq.

Aaron ſimul factus eſt Sacerdos, & Pontifex. to. 13. 316. 2.

Fuit Petri figura. to. 13. 316. 2; & tom. 19. 89. 1.

Aaronis confeſſio figurauit pœnitentiæ ſacramentum. to. 19. 56. 2.

Inſtitutus ſummus Pontifex à Moyſe inſtituit alios Sacerdotes minores. to. 19. 107. 1.

Non ambiuit Pontificatum, nec in illum ſe intruſit, ſed à ſolo Deo fuit factus. to. 20. 566. 1.

Abacuc.

Abacuc ab Angelo capillis apprehenſus deportatus fuit à Iudæa in Galilæam. to. 8. 33. 2.

Abagarus Rex.

Abagarus Rex miſit legationem ad Christum Dominum, à quo diuini vultus imaginem recepit. to. 1. 212. 1.

Credidit in Christum Dominum, & toto cordis deſiderio illum videre exoptauit. to. 1. 212. 1.

Abailardus.

Abailardi hæreſis. to. 6. 876. 8.

Abailardus appellauit ad Innocentium Papam, non ad futurum Concilium. to. 15. 640. 61.

Eius errores. to. 15. 704. 54.

Ei data fuit optio aut ſuos eſſe negandi, aut illos corrigendi, aut reſpondendi ad rationes contrarias. to. 15. 704. 54.

Fuerunt damnati à Concilio Senonenſi, & ab Innocentio II. tempore S. Bernardi. to. 15. 704. 54.

Abbates, Abbatiſſa.

Abbates an habeant in ſuis Monaſterijs iuriſdictionem ordinariam? tom. 5. 536. 10.

Abbates exempti an Capitulis sint præfecendi? to.5.535.9.
Abbates an sint necessariò vocandi ad Concilia? to.4.707.95; & seq; & to.13.489.1; & seq; & 490.1.
Abbates nonnunquam Monachi dicuntur. to.18.110.3.
Abbates, & Generales Ordinum an habeant ius, & suffragium definitiuum in Concilijs? to.3.379.2; & seq.
Abbates quibus possint conferre primam tonsuram, & ordines minores? to.5.158.146; & seq.
Abbatis antiqui reprehensio. tom.9.144.27.
Abbatissa, si accedat consensus Pontificis, est capax iurisdictionis spiritualis, ac proinde potest beneficia conferre, & Vicarios instituere ad excommunicandum, & suspendendum, & instituendum clericos. tom.5.536.10.

Abel.

Abel fuit primus Sacerdos in statu naturæ per peccatum corruptæ. tom.1.493.2; & to.2. ex Aluarez. 10.2; & 11.2.
Fuit figura Christi, & Ecclesiæ. tom.3.38.1; & seq.
Eius triplex iustitia quænam fuerit? tom.3.38.2.

Abiathar.

Abiathar fuit à Salomone depositus ex permissione Dei. to.19.34.1.
Eius schisma cum Sadoch, tom.20, 363.2.

Abimelech.

Abimelech à Deo redarguitur propter Saram Abrahæ vxorem. to.8.55.2.
Abiron, & Dathan horribili morte à Deo puniti fuerunt propter schisma. tom.19.17.1.

Abnalhassalus.

Abnalhassalus Orientalis Scriptor de supremo D. Petri Primatu. tom.14. ex Ecchellensi. 45.2.

Abraham.

Abraham vidit speciem extremi Iudicij. to.8.91.2.
Abraham factus fuit Monarcha, cùm Pater multarum gentium à Deo fuit constitutus. to.17.397.
Eius duo filij significabant duos populos. to.17.106.1.
Pater credentium à Deo fuit institutus, non quia ante ipsum aliqui non crediderint, sed quia ipse à Deo singulari fide fuit ornatus. to.17.87.2.
Abraham per fidem nedum iustificatus fuit, sed etiam meruit, vt fieret Pater multarum gentium. to.18.484.1.
Abrahæ mutatum fuit nomen, cùm Pater gentium fuit institutus. to.15.169.2; & to.18.8.1.
Abraham fuit Pastor Hebræorum. tom.17.430.1.
Abrahæ quæ promissiones à Deo factæ fuerint? to.17.480.2.
Ei factæ fuerunt promissiones, & semini suo, idest Christo, qui ex illo debebat descendere. to.1.225.2.
Fuit Sacerdos, & simul Propheta. tom.3.40.2.
Fuit Rex Damasci. to.3.40.2.
Abraham de familia Heber fuit Caput Hebræorum. to.3.42.1.
In ignem proiectus simul cum fratre suo Aran à Caldæis quare ipse solus, & non Aran ex igne illæsus exierit? to.3.42.1.
Ob suam fidem eximiam meruit constitui Pater multarum gentium. to.18.8.2.
Quamuis ditissimus, fuit tamen sanctissimus, & perfectissimus. to.19.193.2.
Ob suam prudentiam, & singulares virtutes appellatus fuit præsbiter. tom.19.202.1.

Abraham Leuita Hebræus.

Abraham Leuita Hebræus impijssimus per contemptum vocauit Romanum Pontificem sacerdotem Idumæorum. tom.1.479.1.

Abraham præsbyter.

Abrahami præsbyteri zelus in hæreticos. to.11.307.1.

Absalon.

Absalon quercui cur fuerit suspensus? to.8.15.1.

Abrenunciatio.

Abrenunciatio rerum in actu non dicit perfectionem, sed tantùm in præparatione animi, qua parati sumus omnia dimittere propter Christum. to.12.304.2.
Abrenunciatio propriatum facultatum est duplex. to.13.471.2.

Absens.

Absentes quinam percipiant fructus suorum beneficiorum? to.9.438.1; & seq.
Absens in electione canonica nequit mittere suum votum per literas, aut per schedulas aperiendas tempore scrutinij. to.4.489.105.

Absoluere.

Absoluere potest, qui potest condemnare. to.9.260.110.
Absolutio ab excommunicatione schismatis an possit peti per procuratorem? tom.9.307.5.
Absolutio à voto, vel iuramento, quod factum fuit cum causa, debet impendi cum causæ cognitione, & parte citata. tom.9.218.44; & seq.
Absoluere se ipsum an, & quando aliquis possit? to.9.335.171; & seq.
Absoluens, & absolutus quomodò inter se differant? to.9.341.250.
Absolutio nequit cadere in eum, qui adhuc non est ligatus. tom.9.355.4; & seq.
Absolutio nequit dari non pœnitenti, vel volenti peccare, aut perseuerare in peccato. to.9.355.4.
Absoluentes à censuris in bulla Cænæ Domini expressis quas pœnas incurrant? to.5.411.346.
Absoluendi potestas à Tridentino Episcopis concessa. to.5.413.348.
Absolutio ab excommunicatione duplicitet tribuitur. to.5.415.349.
Absolutio ab excommunicatione non prodest, nisi remoueantur ea, ob quæ excommunicatio fuit lata. to.5.416.350.
Absolutio ab excommunicatione an possit impendi extra Sacramentum Confessionis? to.5.496.67.

Abso-

A

Absolutio, cùm requirit satisfactionem partis, potest impendi, quoties pars scripto, vel verbo confiteatur sibi fuisse satisfactum. to.5. 496. 65.

Quando autem ob paupertatem nequit fieri satisfactio, tunc potest impendi data cautione pignoritia, aut fideiussoria. tom.5. 496. 65.

Imò si absoluendus cautionem præstare non potest, satisfacit præstita cautione iuratoria. to.5. 496. 65.

Abstenti.

Abstenti qui dicantur? to.6. 100. 2.

Abstentionis nomine S.Cyprianus frequentissimè significat depositionem. to.6. 100. 2.

Absentio aliquando sumitur pro excommunicatione; & abstentus idem sonat, ac excommunicatus. to.6. 100. 2.

Abstentio à communione Episcopali, vel clericali antiquitus erat vera degradatio. to.6. 100. 2.

Abstinere.

Abstinere ab immolatis, fornicatione, suffocatis, & sanguine quare decretum fuerit in Concilio Apostolorum? to.9. 503. 56.

Absurda.

Absurda, quæ sequerentur, si Pontifex Romanus definiens ex cathedra posset errare. to.10. 38. 1.

Absurda, quæ sequerentur, si Papa præesset Concilio congregato ad iudicandum de factis ipsiusmet Papæ. to.9. 8. 4; & seq.

Item absurda, quæ sequerentur, si magna necessitate Ecclesiæ imminente non posset congregari concilium. to.9. 8. 7.

Abusus.

Abusus potestatis tripliciter fit, scilicet per prauam adeptionem, per prauam executionem, & per prauam intentionem. to.4. 61. 2.

Abutentes sacramentis in maleficijs, & baptizantes imagines, si credant illa, quæ faciunt, sed maleficia, & facinorosos actus ordinari, & per illa maleficijs patrocinium præstari, hæretici sunt declarandi. to.4. 85. 1.

Abusus potestatis non est à Deo, sed tantùm ab hominum malitia, & prauitate. to.4. 62. 1.

Acacius.

Acacij Patriarchæ Constantinopolitani ad Petrum Antiochenum de non ponendis in trisagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis*. to.1. 225. 1; & seq.

Alia eiusdem epistola de promissionibus à Deo Abrahę factis. to.1. 225. 2.

Acacius Patriarcha Constantinopolitanus quomodò se gesserit in damnatione, & absolutione Petri Mogi Patriarchæ Alexandrini? to.6. 101. 2; & 193. 1; & seq.

Acacius lapsus in reprobum sensum restaurauit Eusebianam factionem, & audaciam; & ab Ecclesia Romana damnatus reliquit suæ genti perfidissimum schisma Acacianum. to.6. 101. 2.

Acacij damnatio fusè descripta. to.7. 165.1; & seq.

Fuit à Felice Papa damnatus. to.15. 568. 22; & seq.

Acacianum schisma contaminauit Imperatorem, & vniuersum pene Orientem, qui ei quamuis excommunicato communicare non destitit. to.15. 586. 15 & seq.

Ob Fullonem violenter intrusum in Sedem Antiochenam fuit excommunicatus. to. 1. 416. 2.

Fuit Arianus. to.1. 10. 2.

Iterum fuit à Gelasio Papa damnatus. to.2. ex Pighio. 112. 2; & seq.

Acacij tragædia sub Papa Simplicio. to.2. ex Pighio. 110. 1; & seq.

Eius epistola ad Papam Simplicium testatur auctoritatem, & præeminentiam Sedis Romanæ. to.2. ex Pighio. 110. 2; & seq.

Vocatus Romam à Papa recusauit venire, & propterea fuit damnatus. to.3. 722. 2; & 725. 1.

Acacius Cæsariensis.

Acacius Cæsariensis Episcopus fretus Constantini Imperatoris potentia deposuit Liberium Papam, & constituit Fęlicem. to.13. 251. 2.

Academia.

Academia Parisiensis non appellauit à Bonifacio VIII. tom.3. 587. 2.

Neque appellauit à Benedicto II; qui in eam fuit propensissimus, & absoluit Philippum Pulcrum, & omnibus, qui ei adhęserant, clementer indulsit. to.3. 587. 2.

Achaz.

Achaz peccauit erigendo nouum altare in templo ad similitudinem altaris idoli, quod iam erat erectum Damasci. tom.18. 671. 1.

Accessorium, accessus.

Accessorium sequitur naturam principalis. to.3. 584. 1.

Accessus in electione Papæ fieri potest etiam durante, imò & publicato scrutinio. to.4. 487. 89.

Accessus quomodò peragendus attenta bulla Gregorij XV.? to.4. 487. 93.

Scrutinio pendente quomodò, & qualiter acquiri possit ius per accessum? to.4. 487. 91.

Acephali.

Acephali qui dicantur? to.6. 18. 52.

Acta, actiones, & actus.

Acta Concilij, cui Papa est præsens, Papæ adscribuntur; vbi verò Papa non est præsens, scribuntur nomine Concilij, & ad Papam approbanda mittuntur. to.9. 165. 21; & seq.

Acta conciliorum sub cuius nomine scribi debeant? to. 9. 162. 1; & seq.

Actorum Apostolorum liber non continet omnia, quæ facta fuerunt ab Apostolis. to.4. 234. 1.

Acta Collegiorum per illos, qui sunt de Collegio, nequeunt separatim expediri, sed necessariò debent esse in vnum congregati, vt sint valida. to.9. 140. 6.

Acta celebranda à duobus Collegijs non sunt valida, si ab vno tantùm celebrentur, & à minori parte alterius Collegij. tom.9. 223. 54.

Acta facta in Concilio dissoluto faciunt fidem coram alijs Iudicibus. tom.9. 255. 3.

Acta S.Syluestri referentia Constantini baptismum, & donationem sunt vera, & legitima. to.10. 108. 2.

Acta Imperatorum quando licitè possint damnari? to.3. 953. 2.
Acta Sacerdotum veteris Legis nequeunt comparari cum actis Romani Pontificis. to.3. 943. 1; & 936. 1; & seq.
Actorum Apostolorum liber est magis dicendus commentarius potiùs peregrinationis Pauli cum Luca, quàm actorum Apostolorum in vniuersum exacta narratio. to.2. ex Pighio. 33. 2; & seq.
Acta Apostolorum exceptis illis scriptis à S.Luca sunt apocrypha. to.16. 414. 12.
Actio humana, vt sit bona, oportet, vt eius natura, & circumstantiæ sint bonæ. to.13. 178. 2.
Actio de suo genere mala nullis circunstantijs quaorumuis perfectis potest fieri bona. to.13. 178. 2.
Actio, & passio per eundem respectum nequeunt multiplicari. to.9. 8. 4.
Actio, & passio incompossibiles sunt in eodem subiecto. to.9. 16. 57.
Actiones Papæ quando dicantur benè, vel malè ordinatæ? to.9. 508.71.
Actus factus contra iuramentum in contractibus pluris valet. to.9. 336. 178.
Actus fidei Diuinæ tria necessariò debet importare. to.3. 329. 2.
Actuum potestatis secularis, & Ecclesiasticæ distinctio. to.3. 132. 1.
Actus factus contra iuramentum an teneat? to. 9. 336. 178.
Actus omnes iurisdictionis competunt Concilio tam generali, quàm prouinciali. to.3. 575. 2.
Actiones purè sæculares quęnam sint? to.13. 465. 1.
An subdantur Papæ dominio? to.13. 465. 2.
Actus ceptus pro bono publico habetur pro completo. to.18. 136. 4.
Actus alij sunt simplices sine iurisdictione, alij purè Regales cum iurisdictione, alij verò potestate Regali, & Spirituali communes. to.3. 132.1.

Adalbertus.

Adalberti epistola ad D. Bernardum. to.5. 754. 2.

Adam.

Adam significauit Christum; quia per Christum facta fuit omnium hominum regeneratio. to.14. 338. 1.
Si non peccasset, lege scripta non indiguissemus. to.11. 527. 4.
Fuit primus ministerialis Monarcha totius Orbis terrarum. to.17. 397.
Fuit figura vnitatis Ecclesiæ. to.3. 37. 1.
Adam fuit Caput Euæ, & primus Vicarius Ecclesię. to.3. 37. 2.
Adam in ætate triginta annorum fuit à Deo creatus. to.3. 38. 1.
Adæ duo priuilegia fuerunt à Deo collata. to.18. 103. 6.
Accepit aliqua dona sibi propria, & alia transfundenda in posteros. to.19. 101. 1; & seq.
Ex eius latere formata est Eua, sicut ex latere Christi Domini formata est Ecclesia. to.3. 37. 2.

Adam Patriarcha.

Adami Patriarchæ Orientalis sermo de fide contra hæreticos. to.1. 169. 1.
Eiusdem de luminis miraculosi apparitione in sepulcro Christi die Sabbathi Sancti. to. 1.173.1.

Adamus Scherzerus.

Adamus Scherzerus confessus est Romæ durasse veram fidem vsque ad tempora S.Gregorij Nazianzeni. to.11. 3. 1.

Adelardus.

Adelardus Episcopus Veronensis à Ioanne VIII. propter præsumptionem fuit excommunicatus. to.3. 795.2.

Adoratio.

Adorationis nomen vnde ortum sit? tom. 4. 336. 1.
Adorationis species sunt tres, scilicet latrię, quæ Deo debetur; duliæ, quæ debetur sanctis; & hyperduliæ, quæ debetur Beatissimæ Virgini Matri Dei Mariæ. tom. 4. 336. 2.
Adorationis modi qui sint? to.4. 336. 2; & seq.
Mos adorandi per osculum manuum, & pedum viguit etiam inter gentiles; & à Persis illum transtulit ad Romanos Diocletianus Cęsar, qui post triumphum de Persis reportatum voluit pedes sibi osculari. to. 4. 337. 3; & seq.
Pedum osculatio fuit introducta in principio nascentis Ecclesiæ. to.4. 337. 3; & seq.
Adoratio, quæ Papæ exhibetur, tanquam sponso, & capiti Ecclesiæ, ac visibili Dei Vicario, est inferior adoratione, quæ supremæ Dei maiestati tribuitur. rom. 4. 337. 2.
Adoratio fuit in vsu etiam apud Hebræos, & significauit solam humiliationem, quæ ab inferioribus debetur suo superiori. to. 4. 337. 1.

Adrianus I.

Adrianus I. reprehensus à Magdeburgensibus defenditur. to. 8. 455. 2; & seq.
Statuit Metropolitani Bituricensis Ecclesiæ à sola Sede Apostolica posse iudicari. tom.6. 109. 2.
Renouauit, & confirmauit priuilegia Ecclesiæ Rhemensis; inter quæ est, quòd eius Archiepiscopus per solum Pontificem Romanum possit iudicari. to.6. 116. 1.
Codicem Canonum sibi ab Aogilramno Episcopo Merensi oblatum nunquam confirmauit. to.6. 330.2.
Adrianus voluit ad se transmitti Hinemarum Laudunensem, & eius Aduersarios, eorumque causam coram se retractari. to.6. 137. 2; & seq.
Sardicenses canones longè aliter, quàm Hinemarus intellexit. to.6. 137.2.
Adriani pactum cum Carolo Magno. to.5. 76. 1; & to.9. 671. 1; & to.13. 438. 2.
Tharasio patriarchæ cultum imaginum seuerè præcepit. to.1. 186.1.
Varios errores, hæreticosque damnauit. to.1. 312. 2.
An concesserit Carolo Magno ius eligendi Romanum Pontificem? to. 10. 167. 1; & to.19. 597. 1; & seq.
Constantinum, & Irenem redarguit. to.1. 81. 2.
Repressit Desiderium Regem Longobardorum. to.19. 483. 2.
Eius epistolæ ad Carolum Magnum Regem Francorum. to.10. 107. 1; & 117. 1; & 2; & 118. 1; & seq; & 119. 1.

Alia

Alia eiusdem epistola de fide, & confessione S. Petri. to. 17. 76. 2.

Leoni Iconomacho, & reliquis Hagiomachis antiquam fidei formulam opposuit, & præcepit, vt à Patribus VII. Synodi subscriberetur. to. t. 185. 2.

Adrianus II.

Adrianus II. Regem Angliæ corona donauit. to. 4. 33. t.

Adriani II. ad Lotharium Regem eum videre desiderantem responsio summo Pontifice digna. to. 1. 531. 1.

Adriani II. forma professionis fidei Constantinopolim missa. to. 15. 543. 10.

Iussit, vt eadem forma professionis fidei ab omnibus clericis subscriberetur. to. 15. 543. 10.

Cur delegauerit causam S. Ignatij patriarchę retractandam in VIII. Synodo. to. 6. 141. 2.

In VIII. Synodo Pontificalem auctoritatem exercuit, & firmauit. to. 6. 162. t.

Photium, & eius conciliabulum coactum contra Ignatium patriarcham anathemate percussit. to. t. 10 t. 2.

Adrianus IV.

Adrianus IV. quantùm laborauerit pro reducendis Græcis Schismaticis ad vnionem Sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ? to. 20. 26. 2.

Aduocati.

Aduocati consiliarij, & ministri non debent res arduas inscijs eorum Dominis efficere. to. 9. 319. 52.

Aduocatorum consilium, & iudicium ideo necessariò requiritur, quia in vno solo non reperitur tota prudentia, vel tanta, quanta reperitur simul in pluribus. tom. 9. 319. 50.

Adulator.

Adulator quis sit; & quænam eius qualitates? to. 14. 269. 2.

Non est ita adulandum Principibus, vt sanctarum Scripturarum veritas negligatur. to. 14. 269. 2.

Ex adulatione innumera propemodum mala oriuntur. to. 14. 269. 2.

Adulator persuasit Alexandro Magno esse immortalem. to. 14. 269. 2.

B. Ægidius.

B. Ægidius Romanus reprehendit Ludouicum Pulcrum, quia tempore schismatis omnia faciebat per se consultis tantùm Episcopis. to. 9. 12. 20.

Se se obtulit Papæ Honorio IV. instans, vt examinarentur illæ propositiones, quas ei Stephanus Parisiensis Episcopus obiecerat, protestans se esse paratum ad ea omnia renuenda, quæ Sedes Apostolica renocasset. to. 15. 648. 75.

Eius summæ humilitatis, & submissionis gratia ad Apostolicam Sedem ad Bituricensis Ecclesiæ Pontificatum fuit euectus. to. 15. 648. t.

Illius doctrina examinata fuit à Stephano Parisiensi Archiepiscopo, non tamen damnata fuit, sed confirmata. to. 15. 648. 1.

Iterum ex Honorij Papæ IV. præcepto debuit Parisijs solemniter examinari. tom. 15. 648. 1.

Ægyptus, Ægyptij.

Ægyptiorum plagæ. to. 8. 15. t.

Ægyptiorum Episcoporum libellus protestationis fidei reiectus à Synodo Chalcedonensi. to. 6. 612. 1.

Ægyptiaca diœcesis fuit vastissima. tom. 6. 613. 2.

Ægyptus spoliatio quare acciderit? tom. 3. 41. 2.

Ægyptiorum Episcoporum epistola ad Felicem Papam. to. 5. 42. 1; to. 19. 592. 1; & 594. 1.

Ægyptus Patriarchę quomodò Summum Romanum Pontificem salutauerint? tom. t. 164. 2.

Æneas paralyticus.

Æneas paralyticus sanatus fuit à D. Petro. to. 8. 24. 2, & seq.

Æneas Syluius.

Ænęę Syluij opera Basilęę impressa habentur tanquam suspectæ editionis. to. 2. ex Alano. 49. t.

Eius iudicium de Concilio Basileensi. to. 3. 416. 2.

Eiusdem conclusiones. to. 3. 417. 1.

Errorem suum circa primatum Romani Pontificis retractauit. to. 2. ex Alano. 11. 2.

Extremis vitæ suæ annis ægerrimè tulit se scripsisse pro validitate, & legitimitate Concilij Basileensis, vt liquet ex Bulla retractationis motu proprio edita. to. 3. 416. t; & seq.

Scripsit ætate immaturus, nec plenè versatus in rebus Ecclesiasticis, & ex nescio quo astu contra Eugenium IV. concepto; quod propterea maturiori ætate, & consilio reuocauit. to. 2. ex Alano. 49. 1.

Aerius.

Aerius coęquauit Episcopos, & præsbiteros. to. 3. 551. 2.

Preces pro mortuis oblatas damnauit. to. 4. 245. t.

Aerij Ariani peruersio. error, & confusio Episcopatus cum Sacerdotio. to. 4. 245. 2.

Aerius, cùm esset Sacerdos, & Pontificatum consequi non potuisset, repulsę dolore ad Arianismum defecit. to. 4. 245. 2.

Æthiopi.

Æthiopum Imperatoris legatio ad Paulū III. to. 1. 165. 2.

Æthiopum Imperator Apostolorum doctrinam in octo libris digestam conseruabat, ex qua cognouit obedientiam, quam debent Episcopi totius Orbis Romano Pontifici. to. 1. 165. 2.

Ætiani.

Ætiani dixerunt omnes præsbiteros esse pares in potestate; nec vnum alio esse superiorem, nec etiam Romanum Pontificem. to. 10. 304. 2.

Africa.

Africa aliquando dicta fuit Lybia; an propriè spectet ad Orientem, & ad diœcesim Ægyptiacam? to. 6. 226. 1.

Semper spectauit ad Occidentis Imperium, & fuit diœcesis singularis ex Constantini decreto subiecto Italiæ Prætori. tom. 6. 226. 1.

In rebus Ecclesiasticis Primatem habuit Episcopum Carthaginensem, & spectauit ad patriarcharum Romanum. to. 6. 226. 1.

Post Constantini tempora fuerunt solùm sex prouinciæ; scilicet prouincia consularis, Numidia, Bizacium, Tripolis, Cæsariensis Mau-

Mauritania, & Mauritania Sitifensis.to.6. 227 I.
Quænam fuerint harum prouinciarum Metropoles? to.6. 227. 2.
Fuerunt prouinciæ numerosissimæ quoad cathedras Episcopales. to.6. 229. 2.
Quælibet prouincia licèt Metropoliticam potestatem haberet, non tamen habuit Ecclesiam Metropolicam determinatam, in cuius Episcopos potestas Metropolitica per successionem transiret. to. 6. 230. 1.
Africam Pontificis Romani iurisdictioni fuisse subiectam ostenditur ex eo, quòd ad euitandum iudicium Papę Melchiadis ipsum proditionis accusauerint. to.6. 350. 2; & seq.
Africæ consuetudo vetuit solos præsbiteros, non autem Episcopos ad Apostolicam Sedem, aut etiam ad generalem Ecclesiæ Synodum prouocare. to.6. 310. 1; & 311. 1; & 320. 2.
Cur appellare licuerit Episcopis, non autem præsbiteris, aut clericis? to.6. 313.1.
Africa hierarchiam Ecclesiasticam ab alijs diuersam semper constituit. to.6. 225.1.
In toto Romano patriarchatu nullus Primas fuit pluribus prouincijs præfectus, nisi Primas Carthaginensis. to.6. 225. 2.
In Africam multas nouitates induxit Iustinianus Imperator, quæ tamen quoad negotia Ecclesiastica non fuerunt receptæ. to.6. 228. 1; & seq.
Africæ Episcopi Romam potuerunt semper appellare. to.6. 323. 2.
Etiam Episcopi transuersi Romanas suorum Collegarum appellationes semper censuerunt non prohiberi à quinto canone Nicæno. to.6. 126. 2.
Africæ Episcopi in sua tum Synodorum prouincialium iudicijs poterant Romam proximè prouocare. to.6. 235. 1.
Africæ clero an aliquando, & in aliquibus causis fuerit licitum Romam appellare? to.6. 343. 1.
Quid de appellatione Clericorum Africæ senserit Zosymus? to.6. 343. 1; & seq.
Africæ cleros in controuersijs fidei semper potuit Romam prouocare. to.6. 359. 2; & seq.
Africæ Episcopi libertimè Romam appellarunt temporibus Gregorij Magni. to. 6. 366. 1; & seq.
Sola quæstio de appellatione Cleri inferioris ad Romanum Pontificem viguit in Africanis prouincijs. to.6. 226. 2.
Africæ Synodi non festinabant superordinare Episcopis depositis nouos Episcopos, nisi priùs ad Sedem Romanam suum retulissent iudicium. to.6. 95. 2.
Africæ Synodus de appellationibus ad Sedem Apostolicam quo anno fuerit celebrata? to.6. 334. 2, & seq.
An ea verba: *Sicut & de Episcopis constitutis*; fuerint superaddita collectioni canonum? to.6. 334. 2.
Africa semper habuit proprium, & singularem canonum codicem, in quo primum locum tenebant canones Nicæni, post quos sequebantur canones Grati, qui Synodo Sardicensi interfuerat. to.6. 248. 2.
Semper debuerunt Episcopi referre ad Sedem Romanam causas grauiores, propter quod
S. Cyprianus à Cornelio Papa fuit reprehensus, quia non retulit Romam Fortunati intrusionem. to.6. 249. 1.
Africa semper habuit plures, quàm quingentas Cathedras Episcopales. to.6. 229. 2; & seq.
Africæ prouinciæ excepta Tripolitana habebant ferè singulæ centum Episcopos. to.6. 294. 2.
Africæ Synodi varias formas, species, atque variam pro diuersis temporibus auctoritatem habuerunt. to.6. 285. 1.
Africani Concilij literæ ad Cælestinum Papam miserandæ. to.6. 126. 2; & 137. 1.
Africani non admittebant, nisi viginti canones Nicænos. to.6. 126. 2; & seq.
Africæ codex fueritne vitiatus? to.6. 333. 2; & seq.
Auctor illorum canonum est palam imputus, & eos scripsit sub Cælestino Pontifice. to.6. 333. 2; & seq.
An ille codex fuerit conditus in aliqua Synodo, vel ab aliqua particulari persona? to.6. 333. 2; & seq.
Certum est non fuisse conditum in Concilio Mileuitano. to.6. 334. 2.
Africæ Episcopi quomodò stipulati fuerint cum Legatis Romanis circa appellationes? to.6. 342. 2.
Tractatum fuit inter eos, non de substantia Episcopalis appellationis, sed tantùm de ordine, & modo appellandi. to.6. 342. 2.
Omnes Africæ Episcopi teste S.P.Augustino potuerunt semper Romam appellare. to.6. 352. 1.
Africa semper fuit subiecta Romano Pontifici. to.14. 166. 1; & seq; & to.11.206.2.
Tenacissima semper fuit in defendendis suis priuilegijs. to.11. 201. 1.
Africæ clerus debebat iudicari à Synodo Primatiali iuxta consuetudinem antiquissimam, & canonem Africæ. to.6. 577. 2; & to.16. 243. 1.
Africæ Episcopi non poterant eligere Iudices suarum causarum extra Diœcesim, & forsitan nec extra Prouinciam. to. 6. 430. 2.
Africanæ Synodi testimonium S. Vincentij Lirinensis. to.2. ex Alano. 31. 1.
Africani canones ab hæreticis pluribus pluries corrupti, & deprauati. to.2. ex Alano. 30. 2.
Africæ Synodus Episcopo Romano nomen Episcopi vniuersalis non ademit. to.2. ex Alano. 12. 2.
Eius Epistolæ vetus sensus, & intellectus. to.9. 213. 157.
Africa est quarta pars Mundi pietate, & religione multorum Martyrum, & plurimorum Doctorum sapientia illustris. Eius Metropolis Carthago fuit dicta Tarsis, à Scipione Æmiliano funditus euersa. to.3. 739. 2.
Africani semper appellarunt ad Romanum Pontificem. to.3. 744. 2.
Africa Arianæ heresis macula infecta à Vvandalis, alijsque Barbaris combusta, & vastata centum annos permansit sub captiuitate Barbarorum, à quibus tandem liberata coegit Concilium de recursu ad Romanum Pontificem. to.3. 762. 2.

Eius canon de appellatione ad Sedem Romanam Pontificis iussu fuit conditus. to.16. 242. 1; & seq.
Africana Ecclesia semper se fuisse Romanæ Sedi subiectam professa est, to.16. 242. 1; & seq.
Africanorum prouocationes ad Sedem Apostolicam frequentissimæ erant S.P. Augustini temporibus. to.16. 243. 1; & seq.
Africæ Episcoporum modestia circa titulos testimonio Sancti P. Augustini ostenditur. to.16. 245. 1; & seq.
Africanorum Episcoporum epistolæ ad Bonifacium, & Cœlestinum. to.16. 247. 1; & seq.
Africani Patres rogarunt Cœlestinum Papam, ne admitteret appellationes. to.13. 126. 2.
Africani Patres respondent Scithiæ Episcopis in rebus dubijs standum esse Sanctæ Matris Ecclesiæ Romanæ iudicio. to. 1. 149. 1.
Africanorum Episcoporum diuersa dubia ad Romanum Pontificem delata. to. 1. 149. 2.
Africana Ecclesia de Eucharistiæ, & Pœnitentiæ Sacramento, & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.
Africæ Prouinciarum descriptio. to. 14. 390. 2.
Africæ Episcopi conquesti fuerunt, quòd Apostolica Sedes tam facilitèr ab ipsis Iudicatos absolueret; & quòd suos Legatos potestate sæculari munitos mitteret in Africam; & rogauerunt S. P. Augustinum, vt has querimonias Romano Pontifici indicaret. to.1. 457. 2. & seq.
Africæ Episcopi in Ecclesia Romana esse ius in vniuersam Ecclesiam agnouerunt, to.1. 458. 1.
Africæ Episcopi Catholici sempee Romanæ Sedis prærogatiuam nouerunt. to. 2. ex Alano. 21. 2.
Africæ Episcopi agnouerunt Ecclesiæ Romanæ primatum. to.18. 84. 1; & seq.
Semper confessi sunt auctoritatem Romani Pontificis. to.18. 93. 2; & seq.
Teste S. Cypriano cognouerunt Romanum Episcopum esse Episcopum vniuersalis Ecclesiæ. to.18. 82. 2.
Quomodò protestati fuerint se non habere canones omnes Concilij Nicæni? to. 18. 553. 2.
Africæ persecutio sub Hunnerico, & Trasamundo. to.20. 31. 1.
Africanorum Patrum epistola ad Bonifacium Papam. to.3. 754. 2; & to.18. 96. 2; & seq.
Africanæ Ecclesiæ epistola ad Ioannem Papam. to.3. 762. 2.
Africa tripliciter sumitur; scilicet pro Prouincia proconsulari, & pro Diœcesi subiecta Italiæ Prætori; & pro tertia Mundi parte. to.4. 353. 1; & seq.

Agapetus Papa.

Agapetus Papa deposuit Anthymum è Patriarchatu Constantinopolitano, eumque iussit redire ad suum Episcopatum Trapezuntinum. to.6. 115. 1; & to.5. 594. 1; & to.6. 114. 1; & to.1. 440. 2; & to. 19. 395. 2.
Hæc depositio fuit inuitis Imperatore, & Imperatrice. to. 15. 237. 37; & to.18. 88. 1.
Agapeti epistola ad Episcopos Orientis responsiua ad eorum dubia ei proposita. to.7. 163. 2.
Sententiam Iustiniani Imperatoris latam contra Arianos confirmauit. to.1. 307. 2.
Vocatus fuit Constantinopolim à Iustiniano, vt de Anthymi Seuerianismo cognosceret, atque decerneret; vbi inueniens Iustinianum Theodoræ artibus delusum, dixit se in faciem Diocletiani venisse; & illius fregit audaciam; & Anthymum coram illo hæresis Seuerianæ conuicit, atque damnauit, & tanquam Ecclesiæ adulterum, & seductorem expulit ei præfixo tempore pœnitentiæ. to.1. 307. 2; & 117. 2.
Seuerum Pseudoepiscopum Antiochenum, Petrum Apamenum, & Zoaram præsbiterum canonica securè percussit. to.1. 307. 2; & to.7. 163. 1.
Agapeti responsio ad Iustinianum Imperatorem petenti rem illicitam. to.9. 670. 2.
In locum Anthymi à se depositi Menam suffecit. to.13. 198. 2; & to.2. ex Pighio. 107. 2.
Eius epistola ad Petrum Hierosolymitanum Episcopum de Anthymi, seu Anthemij, vt alij legunt, depositione, & Menæ electione. to.2. ex Pighio. 108. 1; & seq; & to.3. 737. 2.
Ad Iustinianum à Theodato Gothorum Rege missus fuit Constantinopolim aliter minitante se vastaturum Italiam, nisi iuisset ad placandum Imperatorem iratum ob Anthymum Eutychiana hæresi infectum impijssimæ coniugis Theodoræ opera. to.3. 730. 1.
Agapetus rigidè interrogatus Constantinopoli à Iustiniano Imperatore his verbis eius audaciam repressit: *Me non ad Diocletianum sed Iustinianum venisse existimabam.* to.20 19. 1; & to.7. 163. 2.
Eius epistola ad Episcopos Africanos laudat, & confirmat pacem Ecclesijs Africanis redditam, nec non voionem ad Sanctam Ecclesiam Romanam. to.1. 149. 2.
Terminum purgationis canonicæ præfixit Anthymo, seu Anthemio, vt nisi intra illum se purgasset, nedum Pontificali dignitate minaretur illum se priuaturum, sed etiam declaraturum hæreticum. to.7. 163. 2.
Agapeti acta contra Anthymum nedum ad instantiam Theodoræ non fuerunt rescissa à Vigilio eius successore, sed fuerunt confirmata, quamuis antequam eligeretur, promisisset se Anthymum restiturum. to.7. 164. 1.

Agar.

Agar à Sara plurimùm afflicta fugam capere statuit. to.8. 20. 2.
Agar filij vocati populi Agareni diuisi ab Isaac, qui fuit Christi figura, fuerunt figura hæreticorum, qui sunt à Christi diuisi. to.3. 263. 2; & seq.
Agar afflictio Dei supplicium significabat, quo non peccantium interitus, sed correctio procuratur; atque adeò non pœna,

na, sed misericordia existimanda est. to.8. 50. 2.

Agatho.

Agathonis sententia in causa Honorij Papæ, to.1. 121. 2.

Eiusdem literæ pro defensione eiusdem Honorij. to.1. 122. 1.

Eiusdem epistola ad Constantinum IV. Imperatorem de infallibilitate Sedis Apostolicæ. to.1. 106 2.

Eiusdem iudicium contra Monothelitas. to.1. 310. 1; & to.13. 417. 2.

In Concilio VI. Oecumenico præscripsit formulam confessionis secundæ personæ Sanctissimæ Trinitatis. to.1. 99. 2.

Agatho fuit vir summæ Sanctitatis. tom. 14. 108. 1.

Nunquam errauit in fide. to. 14. 486. 1.

Agathonis Papæ Legati audientes in VII. Synodo Honorij damnationem cur tacuerint? to.8. 159. 2.

Agathonis epistola ad Constantinum, Heraclium, & Tiberium. to.7. 180. 1.

Eius epistola ad Constantinum in VI. Synodo lecta fuit, & ab omnibus Patribus approbata. to.4. 457. 1; & to.10. 478. 1; & to.2. ex Pighio. 82. 2; & seq.

Agatho in Synodo Romana definiuit Spiritum sanctum à Patre, & Filio procedere. to.3. 684. 1.

Agatho præfuit Ecclesiæ anno 678; miraculis clarui, & martyrio fuit coronatus. to. 9. 368. 66.

Docuit Ecclesiam Apostolicam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse, nec hæreticorum nouitatibus vnquam deprauatam succubuisse. to.2. ex Pighio. 82. 2; & seq.

Synodum Romę coegit centum viginti quinque Episcoporum anno Domini 680; antequam VI. Synodus, quæ fuit Constantinopolitana tertia, celebraretur. to.3. 674. 2.

Creauit duos Cardinales ex natione Græca. to.3. 675. 2.

Agens, agere.

Agenti possessorio recuperandæ possessionis an obstet exceptio non canonicæ institutionis, vt teneatur iustificare possessionem ex titulo? to.9. 25. 109.

Agere contra statum generalem Ecclesiæ, & agere contra statum Ecclesię quomodò differant? to.9. 444. 143.

Agni.

Agnorum nomine quid propriè significetur? to.8. 415. 1.

Agnorum nomine à Christo Domino bis repetito significatus fuit populus Hebraicus, & Gentilis à Petro pascendus. tom. 18. 492. 1.

Agobardus.

Agobardi Archiepiscopi Lugdunensis epistola de potestate vtriusque regiminis Ecclesiastici, & politici. to.2. ex Agobardo. 1. 1; & seq.

Regem Galliarum exorauit, vt mandatis Apostolicis obediret, & tumultus componeret. to.2. ex Agobardo. 2. 1.

Confessus fuit Ecclesiam auctoritate Petri, & illius successorum firmiter obtinuisse apicem primatus à Solis ortu vsque ad occasum. to.2. ex Agobardo. 2. 1.

Agrippa.

Agrippa Rex scribens ad Caium Imperatorem testatur, quanti sit habendus Pontificatus. to. 13. 273. 2.

Agrippinus.

Agrippinus Carthaginensis Episcopus suasus à Tertulliano docuit baptizatos ab hæreticis esse rebaptizandos. tom. 11. 52. 52; & to.1. 96. 1.

Illius sententiam S. Stephanus Papa statim cum cæteris suis Collegis reprobauit. to.1. 96. 1.

Aistulphus.

Aistulphus secundò Romam obsedit. tom. 6. 746. 4.

Opprimens Ecclesiam Romanam à Deo punitus fuit. to.1. 555. 2.

Multùm vexauit Ecclesiam diripiendo eius bona, altaria, & Sacramentum Eucharistiæ prophanando. to.1. 555. 2.

Omnia tentauit, & mouit, vt Stephanum Papam in sua potestate viuum haberet. to.1. 555. 2.

Alanus.

Alani Copi dialogus contra impugnatores Ecclesiasticæ historię de vitis Sanctorum, & Summi Pontificatus, & sacri cœlibatus. to.2. ex Alano 1.

Eiusdem dialogismi ordo. tom. 2. ex Alano. 3. 1.

Alaricus.

Alarici Regis Gothorum qualis fuerit tencrentia erga Apostolicam Sedem. tom. 1. 547. 2.

Præcepit suis militibus, vt sinerent eos securos, qui ad Apostolorum Petri, & Pauli Basilicas confugissent. to.1. 547. 2.

Alaricus Romam spoliauit, & succendit tempore Papæ Innocentij I. to.8. 167. 2.

Sacra vasa à quadam Moniali custodita, & à Barbaro milite inuenta iussit deportari ad S. Petri Basilicam, à qua fuerant extracta. to.1. 548. 1.

Albigenses.

Albigenses simul cum Donatistis docuerunt dari duo principia, scilicet Deum bonum, & Deum malum, idèst Diabolum. to. 15. 332. 2.

Alij eorum errores, & blasphemiæ. tom. 15. 333. 1.

Eorum deletio. to.15. 334. 2.

Albigenses docebant baptismum non delere peccata, & Euangelium irridebant. to.15. 335. 1.

Albinus.

Albinus præceptor Caroli Magni de summa superioritate Romani Pontificis. tom. 1. 155. 2.

Alboinus.

Alboini epistola ad Bernaldum Constantiensem de incontinentia sacerdotum. tom. 5. 714; & seq.

Alcuinus.

Alcuinus fuit primus Auctor Vniuersitatis Parisiensis. to.6. 883. 5.

Non fuit Auctor libri de Ecclesiasticis officijs, vt plures obseruarunt Auctores. to.6. 483. 1.

Alexander Magnus.

Alexandri Magni in Summum Hebræorum Pontificem reuerentia, & religio. tom. 1. 25. 1;

35. 1; & to.15. 372. 2; & to. 17. 316. 2; & 440. 1; & 398.
Eius visio de Ioiada Sacerdote . to.3. 65. 2.
Alexander Magnus dixit multitudinem muscarum non obesse paucitati vesparum. to.18. 115. 3.

Alexander II. Papa.

Alexander II. Papa simoniacam labem destruxit; Moguntinum, & Magdeburgensem Episcopum Romam vocauit . to. 1. 316. 2.
Causam Henrici Germanorum Regis flagitiosissimi iudicauit . to.1. 521. 2; & seq.
In Concilio Mantuano fuit acceptatus pro vero, & legitimo Papa . to.1. 21. 1.
Fuit electus à Clero Romano, non ab Imperatore . to.1. 21. 1.
Ecclesiam in pristinam libertatem reuocauit. to.1. 21. 1.

Alexander III. Papa.

Alexander III. concessit Alphonso Portugalliæ Duci titulum Regis . to.11. 362. 7.
Deposuit Fridericum I. Imperatorem . to. 7. 509. 2; & to.4. 34. 1.
Superauit violentias Friderici, Victoris, & Paschalis . to.10. 74. 2.
Electus à maiori parte Cardinalium fuit statim à Clero acceptatus reluctante Friderico Imperatore, & quibusdam Cardinalibus . to.1. 15. 2.
Condidit decretum de aqua cum vino in calice miscenda in Missæ sacrifitio . to. 2. ex Alano . 34. 1.
Eius formula circa pallij traditionem . to. 1. 414. 1.
Per Legatos Regi Anglorum ob mortem illatam D. Thomæ Cantuariensi Archiepiscopo pœnitentiam imposuit . tom.1. 523. 1; & seq.
Aduersùs Fridericum pro Ecclesiastica libertate strenuè pugnauit . to.1. 564. 1.
Eius audaciam fregit . to.1. 131. 1.
Non definiuit matrimonium per verba de præsenti contractum posse dissolui . to. 1. 350. 2.
Calumniatus ab hæreticis vindicatur . to. 12. 243. 2; & to.10. 483. 1; & to.8. 458. 2.
Explicuit legem de testamentis. to.4. 509.62.
Alexander III. statuit in Concilio generali, vt electus canonicè Papa ille censeatur, in quem duæ partes Cardinalium consenserunt excluso Cleri, & populi consensu. to.4. 481. 56.
Quomodò asserit iudicatum fuisse à suis Prædecessoribus matrimonium ratum non consummatum posse per aliud consummatum dissolui? to.4. 508. 61.
Quomodò docuerit iurisdictionem ciuilem non pertinere ad se, sed ad Regem? tom.9. 673. 2.
Eius tempore qui Antipapæ fuerint? tom. 4. 112. 1.
Alexandri III. defensio ab hæreticorum calumnijs. to.18. 656. 2.
Suis pedibus subiecit Fœdericum Ænobardum, qui Ecclesiæ multas iniurias intulerat . to.19. 20. 2.
Deposuit Ludouicum Bauarum . to.20. 19. 2.

Alexander IV. Papa.

Alexander IV. Fridericum Imperatorem fauentem schismati excommunicauit, & Imperio priuauit . to. 4. 36. 1.

Alexander V. Papa.

Alexander V. electus in Concilio Pisano Bononiæ è viuis decessit . to.9. 10. 11.

Alexander VI. Papa.

Alexander VI. Ferdinando Regi Hispaniarum, & illius successoribus prouinciam Occidentis concessit . to.11. 549. 6.
Declarauit eundem Ferdinandum Regem Indiarum . to.4. 35. 1.
Eundem Ferdinandum ob Saracenos, seu Mauros expulsos ex Hispania Regem Catholicum appellauit . to.4. 35. 1.

Alexander Antiochenus.

Alexander Episcopus Antiochenus post Porphyrium illius Ecclesiæ vsurpatorem obtinuit sub quibusdam conditionibus communionem Ecclesiæ Romanæ . to.3 705. 1.
Duas ab Innocentio I. epistolas recepit . to.3. 704. 2.

Alexandria, Alexandrinus.

Alexandria in Ægypto ab Alexandro Magno extructa anno 320. ante Christi Domini aduentum cur seruata fuerit à Cæsare Augusto? to.3. 689. 2.
Alexandriæ præsbiteri à S. Marco vsque ad Heraclam, & Dionysium elegerunt Episcopum vnum ex se ipsis in gradu altiori constitutum . to. 13. 238. 2.
Alexandrina Ecclesia fundata fuit à S. Marco Euangelista . to.6. 614. 1.
Posterior est Ecclesia Antiochena, quæ iam fuerat à S. Petro fundata . to.4. 352. 7.
Obtinuit primum locum post Ecclesiam Romanam . to.1. 407. 1.
Fuit hæresi infecta à Dioscoro . to. 8. 751. 1; & seq.
Eius contentio cum Ecclesia Antiochena propter doctrinam Sancti Cyrilli . to. 15. 712. 68.
Quomodò fuerit prior Ecclesia Romana? to.3. 21. 1.
Vid. Ecclesia Alexandrina.

Alexandrinus Episcopus.

Alexander Episcopus Alexandrinus in causa Arij recursum habuit ad Syluestrum Papam . to.1. 142. 1.
Alexandrinus Episcopus aliquando Papæ titulum habuit . tom. 1. ex Ecchellensi . 12. 1.
Alexandrino Patriarchatui subijciuntur Ægyptus, Lybia, & Pentapolis . to.4. 311. 6.
Translatio Patriarcharus Alexandrini in Sedem Carthaginensem est fabulosa . tom. 6. 239. 1.
Patriarchatus Alexandrinus priuatiuè spectat ad primam cognitionem Romani Pontificis; & ideo sine præuia ad illum relatione, & sine accepto ad illam rescripto nequit ab aliqua Synodo iudicari. to.6. 193. 1.
Alexandrini Patriarchę olim non acceperunt pallium ab Vrbe Romæ . to.6. 275. 1.
Quomodò sepelirentur? to.6. 275. 1.
Alexandrinæ Synodi epistola, & canones editi contra Nestorium . tom. 1. 197. 1; & 199. 2.
Alexandrinus Episcopus ex quadam consuetudine fuit Papa vocatus; quod nomen ei fuit interdictum. to.1. ex Ecchellensi. 12. 1.
Alexandrini Patriarchæ contentio de primatu cum Ecclesia Romana eo, quòd eam fundauerit D. Petrus . to.14. 342. 2.

Episcopi sancti, & doctissimi, qui S. Marco successerunt. to.14. 342. 2.
Episcopi hæretici, qui Ecclesiam Alexandrinam deiecerunt à fide. to.18. 34. 2.
Vid. Ecclesia Alexandrina.

Alexius.

Alexij Episcopi Melphitensis concio in concilio Lateranensi præsente Iulio II. tom. 1. 165. 1.

Alleluia.

Alleluia est vox Hebræa, quæ in Ecclesia Romana perseuerat. to.15. 375. 1.
Sonat idem, ac *laudate Dominum*. tom. 19. 135. 1.

Alienatio.

Alienationes, & permutationes rerum Ecclesiasticarum magni momenti solus Papa potest admittere. to.4. 522. 17t.
Alienatio vero hæredi non conceditur, si controuersia de hæreditate ei moueatur. to.18. 133. 4.

Almainus.

Almainus voluit in casu granis necessitatis Ecclesiæ posse congregari concilium fine Papa, & Cardinalibus. to.8. 823. t.
Nimis inconsideratè locutus fuit de Romano Pontifice. to.8. 428. 1.

Alphonsus.

Alphonsus Dux Portugalliæ ab Alexandro Tertio titulum Regis accepit, & statuit annuum censum Romanæ Ecclesiæ, tom. 11. 362. 7.
Suum Ducatum fecit vectigalem S. Romanæ Ecclesiæ. to.10. 98. 1.
Alphonsi I. iuramentum præstitum Eugenio Quarto ob consequendum Regnum vtriusque Siciliæ. to.1. 466. 1; & seq.

Alternatiua.

Alternatiua ex sua natura importat, quòd vno sublato alter succedat. to.9. 63. 12.
Alternatiua aliquando resoluitur in coniunctiuam. to.9. 63. 15.

Ambrosiaster.

Ambrosiaster quis fuerit? to.6. 444. 2.

Ambrosius.

S. Ambrosius non fuit promotus ad Episcopatum à Valentiniano, vel à sæculi Principibus. to.4. 49. t; & seq.
S. Ambrosius à mendacibus hæreticorum calumnijs lacessitus defenditur. to.2. ex Alano. 34. 1; & seq.
S. Ambrosij catechumeni in Episcopum ordinatio approbata fuit à Romano Pontifice. to 6. 199. 2.
S. Ambrosij epistola ad Imperatorem Theodosium pro maximo Cynico Romam appellante. to.6. 213. 2.
S. Ambrosij explicatio canonis quinti, & septimi Sardicensis Concilij. to.6. 141. 1.
Scripsit epistolam Synodi Patriarchalis Aquileiensis, cui etiam interfuerunt septem Episcopi Gallicani. to.6. 197. 2.
Approbauit appellationem Maximi Cynici ad Romanum Pontificem. to.6. 146. 1.
Fuit vocatus in Gallias. to.6. 122. 1.
An præsederit Concilio Capuano, pro Papa Siricio in causa Flauiani, & Euagrij? to 6. 512. 2; & seq.
Ambrosius excommunicauit Theodosium propter cædem Tessalonicæ, & Maximum Gratiani Augusti trucidatorem. tom. 6. 495. 1; & tom. 13. 336. 1; & to. 18. 686. 2; & seq.
Ipsius potestas iudiciaria, & vindicatiua in Theodosium describitur. tom.1. 527. 1; & seq.
In Concilio Aquileiensi protestatus fuit consuetudinem celebrandi concilia occidentalium in occidente, & orientalium in oriente. to. 6. 581. 2; & 582. 1.
Eius inuectiua in Theodosium. to. 6. 778. 2.
Eum ingressu Ecclesiæ prohibuit. to. 17. 203. t.
Eius insigne miraculum. to.6. 665. 2.
Eius excellentia in doctrina, & in historia. to 14. 313. 1; & seq.
Illius doctrina de primatu Romani Pontificis. to.1. ex Tannero. 19. 114.
Narrat Petro Romam fugienti, vt mortem à Nerone ei decretam euaderet, apparuisse Christum. to.11. 275. 5.
Eius testimonium de plenitudine potestatis Petri super alios Apostolos. tom. 2. ex Pighio. 29. 2.
Acriter reprehendit Valentinianum, ne se immisceret in rebus Ecclesiasticis. tom.17. 203. 2; & to.1. 246. 2; & 136. 1.
Responsio ad Imperatorem pro defendenda Ecclesia ab eius iniusta prætensione. to. 4. 42. 1; & seq.
Eius constantia inuictissima contra eundem Valentinianum. to.1. 296. t.
Excommunicauit Theodosium Imperatorem. to.2. ex Adolpho. 117. 1; & seq.
S. Ambrosius fuit postulatus à populo, & electus à clero. to.20. 571. t.
Imperatori rebus sacris se immiscenti dixit: *Purpura Imperatores facit, non Sacerdotes*. to. 20. 580. 2.
S. Ambrosius docuit Regem esse in Ecclesia, non supra Ecclesiam. to.16. 162. t.
S. Ambrosij, & Nectarij electio ad munus Pastoris quomodò fuerit Canonica, cùm ambo electi fuerint adhuc catechumeni? to.3. 949. 2.
S. Ambrosius asserens Dauidem nullis legibus fuisse ligatum quomodò sit intelligendus? to.1. 527. 1; & seq.
Eiusdem pro Templorum immunitate constantia. to.1. 544. 1; & seq.
Eiusdem sententia in Palladium ad Iudices sæculares prouocantem. to.1. 545. t.
Eius epistola ad Vercellensem Ecclesiam de non ordinandis bigamis. to.18. 14. 1.
Alia ipsius epistola responsiua ad Imperatorem pro suscipienda Ecclesiæ tutela. to. 4. 42. 1. & seq.
Altera eiusdem epistola in causa Bonosi Siricio Papæ tribuitur. ro. to. 567. 1.
Docuit sacerdotium à Christo Domino fuisse institutum. to.20. 583. 1.

Amedeus.

Amedeus Dux Sabaudiæ à Ludouico Arelatensi fuit euectus ad Pontificatum adhuc viuente Eugenio IV. to.3. 327, & seq.

Amicitia.

Amicitia in quo sita sit? to.3. 198. 1.
Amicitia seruatur à iustitia. to.3. 198. 1.
Illius effectus. to.3. 198. 1.

Amor.

Amor Christi erga Ecclesiam relucet ex prouidentia Pastoris. to.10. 44. 1.
Amor Principum in subditos. to.3. 198. 1.

Ana-

Anabaptistæ.
Anabaptistæ negabant licere Magistratui Christiano leges condere, & reos punire. to. 15. 271. 1.
Eorum damnatio in concilio Romano. to. 18. 9. 2.
Anacletus.
Anacleti electio facta fuit anno Domini to. 4. to. 3. 791. 2.
Anacletus tempore schismatis, & post eum Cœlestinus II. titulum Regis vtriusque Siciliæ Rugerio Duci Apuliæ, & Calabriæ concessit. to. 4. 34. 1.
S. Anacletus martyr Papam vocauit Ecclesiæ primatem. to. 1. 79. 2.
A calumnijs Magdeburgensium defenditur. to. 10. 464. 1.
Eius sententia non destruit, sed probat Romani Pontificis primatum. tom. 16. 52. 1; & seq.
Illius temporibus, quæ fuerit facies Ecclesiæ; & quantùm tunc præualeret Romanæ Sedis auctoritas? to. 2. ex Pighio. 95. 1.
Superstitionis perfidè accusatus fuit à Caluinistis, & Lutheranis. to. 8. 437. 2.
Fuit quintus in ordine Pontifex; & fuit Vir magnæ eruditionis, & religionis. tom. 14. 330. 1.
Renunciauit Sedem Apostolicam Clementi. to. 14. 353. 2.
Eius epistola fuit à S. Melchiade confirmata. to. 7. 231. 2.
Fuit tertius, vel quartus post Petrum Pontifex. to. 3. 4. 1.
Anacletus quomodò dixerit Apostolos pari honoris consortio? to. 13. 296. 1.
Anacletus fuit duplex, vnus Romanus, qui dictus fuit Cletus; alter Atheniensis. to. 18. 521. 2.
Anacleti defensio ab hæreticorum calumnijs. to. 18. 638. 1.
Anacletus Antipapa.
Anacletus Antipapa Petrus Leonis dictus quæ flagitia in Ecclesiam commiserit? to. 1. 13. 1; & seq.
Fuit à pluribus concilijs diris percussus. to. 1. 14. 1.
Ei successit Victor pariter antipapa. tom. 1. 15. 1.
Anania.
Ananiæ crimen, ob quod fuit punitus à Petro, fuit sacrilegium. to. 8. 13. 1.
Anania, & Saphira transgressi sunt votum religionis. to. 8. 13. 1.
Eorum punitio. to. 14. 358. 1.
Eorum supplicium fuit leuius delicto. to. 8. 16. 1; & seq.
Anastasius Papa.
Anastasius Origenistas damnauit. to. 1. 113. 1; & 297. 2.
Origenis studiosos persecutus fuit. tom. 1. 84. 2.
Ab Africanis fuit pluries consultus. tom. 1. 145. 2.
Excommunicauit Anastasium Imperatorem hæresis Eutichianæ fautorem. to. 1. 306. 1; & 358. 1; & to. 20. 19. 1.
Montanistarum libros damnauit, & iussit comburi. to. 1. 361. 2.
Scripsit Imperatori, vt Sedi Apostolicæ obediret. to. 2. ex Agobardo. 2. 1.
Ab Hæreticorum calumnijs defenditur. tom. 15. 126. 1; & seq. & tom. 12. 236. 1; & to. 1. 343. 2.
Nulla hæresis labe fuit inquinatus, nec in Acacium fuit propensus. to. 4. 811. 58; & seq; & to. 15. 126. 275; & to. 4. 505. 54.
Antequam esset Papa, Acacius mortuus erat. to. 4. 811. 58.
Misit legatos ad Imperatorem præcipiens, vt nomen Acacij è sacris dypticis abraderetur. to. 1. 358. 1.
Eius epistola ad Imperatorem. tom. 2. ex Pighio 89. 1; & seq.
Fuit accusatus, quòd fauerit Nestorianis. to. 10. 470. 2.
Eius historia contra Gratiani commentum. to. 2. ex Pighio. 88. 1; & seq.
Eius electio facta fuit anno 398. to. 3. 783. 2.
Anastasius Bibliothecarius.
Anastasius Bibliothecarius Græcè, & Latinè transcripsit VII. Synodum. to. 3. 680. 1.
Anastasius Imperator.
Anastasius Imperator Eutichianæ factionis fautor ab Ecclesia fuit expulsus. to. 9. 670. 2; & to. 1. 11. 1; & to. 20. 19. 1.
Ab Anastasio, Symmacho, & Hormisda excommunicatus tandem fulmine percussus interijt. tom. 1. 306. 1; & 358. 1; & to. 13. 436. 1.
Orationibus Christianorum percussus interijt. to. 18. 123. 1.
Ei Deus quatuordecim annos vitæ detraxit. to. 1. 331. 2.
Anastasius Hierosolymitanus.
Anastasius Hierosolymitanus testatus est Papæ infallibilitatem. to. 10. 345. 1.
Anastasius Presbiter.
Anastasius præsbiter Cardinalis suæ Ecclesiæ desertor fuit à sacerdotali ministerio remotus. to. 4. 221. 1; & to. 3. 575. 2.
Anastasius præsbyter Constantinopolitanus appellauit ad Romanum Pontificem, à quo fuit absolutus. to. 3. 732. 1.
Anathema.
Anathema latum à Symmacho Papa in schismaticos. to. 1. 11. 1.
Anathema dictum Benedicto IX. in Concilio Sutrino. to. 1. 11. 2.
Anathematismi noni D. Cyrilli explicatio. to. 3. 682. 2.
Anathema decies pronunciatum fuit in Origenem. to. 3. 502. 2.
Anathema dictum contra Seuerum Antiochenum, Petrum Apamenum, & Zoarum præsbiterum. to. 1. 307. 2; & to. 7. 163. 2.
Anatolius.
Anatolius à Dioscoro fuit electus Patriarcha Constantinopolitanus; sed quia veram fidem amplexus est, à S. Leone in sua Sede fuit relictus. to. 13. 198. 2.
Anatolius patriarcha nouæ Romæ, & Maximus patriarcha Antiochenus à S. Leone fuerunt confirmati. to. 11. 8. 3.
Anatolius dolosè obtinuit à PP. Concilij Chalcedonensis de habendo primo loco post Romanum Pontificem. to. 1. 100. 1.
Eius audacia à S. Leone fuit compressa. to. 10. 18. 1.
Eius calumniæ in Romanum Pontificem. to. 3. 719. 1.
Fuit à S. Leone laudatus, quòd in Concilio Chal-

Chalcedonensi fidem ostenderit; sed tedarguuts, quòd contra Synodum Nicænam sibi Alexandrinam, & Antiochenam Ecclesiam voluisset subijcere. tom. 3. 719. 1; & seq.

Andreas Apostolus.

Andreas Apostolus ætate, & vocatione fuit prior Petro. to.3. 805. 1; & to.17. 161. 1; & 13. 289. 2.

Andreas, Iacobus, & Paulus Apostoli quomodò à S.Gregorio appellati fuerint singulatium plebium capita? to.9. 642. 2.

Andreas Rex Hungarorum.

Andreas Rex Hungarorum votum emisit recuperandi Hierosolymitanam prouinciam. to.11. 323. 1; & seq.

Andreas Duallius.

Andreas Duallius Doctor Sorbonicus de suprema potestate Summi Pontificis in Ecclesiam. to.3. 405. 1.

Eius responsio ad obiecta Vigorij circa validitatem Concilij Tridentini. tom.3. 520; & seq.

Eius mens circa Papæ potestatem in Concilio. to.3. 574. 2.

Eius censura circa libros Edmundi Richerij, & Simonis Vigorij. to.3. 408. 1; & seq.

Andronicus.

Andronicus Beronicensis Tyrannus, tanquam contumeliosus in Ecclesiam, excommunicatus fuit à S.Synesio Ptolemaidis Episcopo. to.1. 519. 1; & to.6. 455. 2.

Angelus.

Angelus Michael post Luciferi casum præsidet Ecclesiæ triumphanti post Christum Dominum. to.3. 429. 2.

Angelorum reuerentia erga Petrum. to.16. 374. 1.

Angelus cur destinauerit Cornelium ad Petrum? to.13. 442. 2.

Angelos se iudicaturum quomodò dixerit Paulus? to.18. 64. 2.

Angelus Coriarius in Concilio Pisano declaratus fuit schismaticus, pertinax, & hæreticus. to.6. 818. 5.

Angelus Rocca Episcopus Tagastensis quid de pallio S. Gregorij Magni scripserit? to.6. 282. 2.

Item de ritu Papæ in missa solemni Eucharistiam sumentis. to.4. 3.

Angilramnus.

Angilramnus circa appellationes Ecclesiæ Gallicanæ venialiter errauit. to.6. 161.1.

Anglia.

Anglia cum suis Insulis est vna ex magnis Europæ prouincijs, quæ conuersa fuit ad fidem anno Domini 183. à Lucio tunc eius Rege missis legatis ad Eleutherium Papam, vt mitteret ad eos sacramentorum ministros. to.3. 787. 2.

Angliæ populus à Germanis originem duxit. to.18. 282. 2.

Angliæ Regum antiquorum pietas, & reuerentia erga Ecclesiam Romanam. to. 12. 445. 1; & seq.

Anglia fuit vna ex quinque nationibus S.Romanæ Ecclesiæ deuotis. to.10. 95. 2.

Eius Regum obsequium erga Romanum Pontificem. to.10. 94.1.

Anglicana Ecclesia Ecclesiæ Romanæ fuit subiecta. to.3. 788. 1.

Anglia, & Hispania non potuerunt deponere Episcopos absque licentia Romani Pontificis. to.11. 230. 124.

Anglia sub Gregorio Magno iterum ad fidem fuit conuersa. to.10. 68. 2.

Cur à fide denuò defecerit? to.6. 735. 4.

Anglicanæ Ecclesiæ iuramentum. tom. 15. 272. 2.

Angliæ hæretici volunt Ecclesiæ primatum residere in Principibus sæcularibus. to.14. 16. 2.

Anglicanæ hæresis differentia quasi essentialis est, quòd suo Regi ius etiam Pontificale attribuit. to.12. 387. 1; & to.16.150. 1; & seq.

Anglicanæ leges à Iacobo VI. contra Catholicos promulgatæ. to.16. 140. 1; & seq.

Anglis duo Breuia misit Paulus V. tom.16. 142. 2; & 143. 2; & seq.

Anglicana hæresis de iniusta administratione Ecclesiastica ad sæculare Tribunal deferenda. to.2. ex Adolpho 3. 1.

Angliæ hæreses, & schismata vnde ortum habuerint? to.2. ex Alano 45. 1.

Angli cur sint adeò infensi Apostolicæ Sedi? to.4. 456. 1.

Angli orthodoxi ab Hæreticis quantùm vexati? to.1. 330. 1.

Anglorum Catholicorum collegia. tom.4. 456. 1.

Anglorum iuramentum præstitum Regi etiā in spiritualibus. to.16. 147; & 148. 1; & seq.

Angliæ reformatio facta per Cardinalem Polum post mortem Henrici VIII. to.18. 350.

Angli cuiusdam inepta interpretatio illorum verborum D.Petri: *Regem honorificate*. to.2. ex Alano. 45. 2.

Angli conuincuntur ex quatuor Concilijs generalibus ab ipsis etiam admissis. to.1. 270. 2.

Anglicanus primatus eiectus. to. 16. 158. 2; & seq; & 160. 1; & seq; & 163. 2; & seq; & 166. 2; & 168. 2; & seq; & 170. 1; & seq; & 177. 2;& 178;& 179. 2;& seq;& 182. 1;& seq;& 207. 1; & seq.vsque ad 215; & to.18. 264. 1.

Anglia iterum venit ad fidem per prædicationem S.Augustini missi à S.Gregorio. to.18. 32. 2.

Eius vnua defectio à fide orta fuit ex libidine Henrici VIII. to.18. 440. 2.

Eius hæresis perfidissima. to.18. 275. 1;& seq.

Eius lacrimabilis miseria ab Henrico inducta. to.18. 280. 1; & seq.

Anglię Rex est caput Ecclesiæ Sathanæ. to.18. 264. 1.

Anicetus.

Aniceti decretum de celebratione Paschæ. to.14. 434. 2.

Montani ludibria detexit. to.1. 109. 2.

Anno Domini 167. fuit electus. to.3. 773. 2.

Ad ipsum appellarunt Galliarum Episcopi super ordinationes Episcoporum. to.3. 772. 2.

Einsdem Epistola ad Ecclesias per Galliæ prouincias constitutas. to.3. 773. 2.

Anima.

Anima existit in toto corpore, sed excellentiori modo relucet in facie. to.3. 441.

Iudi-

Iudicatur à Deo in puncto mortis. to.19. 312.2; & seq.
Anima separata retinet caracterem quoad ornatum, & quoad vsum. to.2. ex B.Ægidio. 3.1; & seq.
Animæ rationalis immortalitas definita fuit sub Leone X.inConcilio Lateranensi.to.14. 164. 2; & 400. 2.
Quomodò soluatur à pęnis Purgatorij? to.19. 326. 1; & seq.
Animus nocendi numquã præsumitur. to.9. 99. 19.
Animarum decedentium triplex genus.to.19. 308. 1.
Animæ Purgatorij nequeunt peccare, & damnari. to.19. 308. 1.
Ponuntur ad conseruandam institiæ æqualitatem. to.19. 309. 1; & seq.
Nequeunt esse infectæ peccatis mortalibus, sed tantùm venialibus. to.19. 311.2;& seq.
Sunt certæ de beatitudine obtinenda. to.19. 312. 2.
Iam sunt in termino. to.19. 307. 2.
Animalia.
Animalibus omnibus Rex fuit ab Auctore naturæ præfectus. to.1. 41; & to.18. 459 2.
Animalibus cunctis ideo à natura præfectum fuit vnum caput; quia ab ipso regi debent, & gubernari, ne ruant in præceps. tom.20. 484. 1.
Animalia plura bonum omen portenderunt. to.1. 23. 1; & seq.
Anna.
Anna Bolena propter adulterium ab Henrico VIII. capite fuit damnata. to.4. 456. 1;& seq.
Annus.
Annórum supputatio secundùm epocham est diuersa à supputatione annorum secundùm initium anni ciuilis. to. 17. 229. 1.
Annorum supputatio, qui intercesserunt inter concilia generalia à Niceno vsque ad VIII. Synodum. to.13. 498. 1.
Annorum tabula Chronologica à passione Christi vsque ad martyrium Petri,& Pauli; in qua afferuntur anni Iuliani; anni æræ Dionysianæ; anni Imperatorum Romanorum; Consulum; Epochæ memorabiles; & anni Cathedræ Romanæ. to.17. 235; & seq.
Annus Natiuitatis Christi Domini, & eius passionis. to.17. 229. 1.
Annus conuersionis D.Pauli, carceris D.Petri in Vrbe Hierosolyma, & mortis D.Iacobi. to.17.231. 1; & seq.
Annulus.
Annulus Episcopalis, & eius traditionis rationes. to.4. 408. 3; & seq.
Annuli Episcopalis materia, & qualitates significant Episcopi dotes. to.4. 409. 4.
Anonymus.
Anonymi libellus de suprema Pontificis Summi potestate editus post mortem Henrici Magni Regis Galliarum fuit à Paulo V; & à Cardinali Perronio damnatus. to.3. 405. 2.
Anonymus de primato D.Pauli reiectus.to.4. 146. 1; & seq; & 350; & seq.
Anonymi Angli de Romano Pontifice, eiusq; successione plurimi errores. to.16. 45. 1; & seq.
Eiusdem falsitates de suburbicarijs. to.16. 68. 1; & seq;
Eiusdem de Papæ primatu. to. 16. 53. 1; & 107. 1; & 136. 2; & seq.
Anonymi assumpta pro D.Pauli primatu reiecta. to.4. 530. ad 531.
Anonymorum scriptis non est respondendum. to.6. 294. 2.
Anonymi cur supprimant nomen? to.6. 294. 1.
Anonymus scriptor vitę S.Hilarij Arelatensis an fuerit S. Honoratus Episcopus Massiliensis? to.6. 93. 2.
Anonymi epistola ad Innocentium X. persuadens Paulum æquè fuisse Romæ Pontificem, ac Petrum; eifuisse æqualem auctoritate, & iurisdictione, non autem vocatione, & ætate; & cu neo simul Antiochiæ sedisse, & super Apostolos primatum habuisse. to.4. 530. 1; & seq.
Anselmus.
S. Anselmus defendit Gregorium VII. to.1. 12. 2.
Eiusdem inuectiua in Guibertum. to.4. 42. 2; & to.1. 12. 2.
Eius persuasio paterna ad eundem Guibertum Antipapam, vt redeat ad Ecclesiam. to.4. 46. 1.
Librum de Incarnatione Papæ indicio submisit. to.1. 159. 2.
Ab Vrbano II. laudatus. to.1. ex Ecchellensi. 25. 2.
Anthymus.
Anthymus Episcopus Trapezuntinus à Theodora Augusta in Sedem Constantinopolitanam fuit intrusus. to.3. 730. 1; & to.6. 114. 1.
Ab Agapeto Papa exauctoratur, & remittitur à Trapezuntinam Ecclesiam. tom.6. 114. 1.
Occultè fouebat hæresim Eutychianam. to.6. 114. 1.
Eius audacia in dando Imperatoribus pallio. to.6. 260. 1.
In Concilio Constantinopolitano V. excommunicatus. to.12. 68. 1. 68. 1.
Fuit depositus repugnante, & minitante Imperatore. to.18. 22. 1.
Terminum purgationis canonicæ recepit ab Agapeto. to.7. 163. 2.
A Siluerio Agapeti successore fuit confirmata eius damnatio. to.7. 164. 1.
Antichristus.
Antichristi origo. to.5. 664. 1.
Antichristi nomina varia. to.20. 79. 1.
Antichristus alio modo fuit descriptus à Daniele; & alio modo à Paulo. tom.20. 80. 2.
Eius notæ. to.20. 169. 1.
Veniet solùm sub sæculi finem. tom.20. 69. 1.
Recipietur à Iudæis. to.20. 69. 1.
Non habebit successionem; & ideo nequit constitui per successionem Romanorum Pontificum. to.20. 68. 2.
Nascetur de muliere fornicaria. to.18. 593. 1.
Antichristi nominis ethymologia. tom.12. 480. 2; & to.3. 852. 1.
Antichristi nomen per antonomasiam significat vnum quendam Christi aduersarium capi-

capitalissimum. to.12. 481. 1.
Antichristi nomen ex Apocalypsi. tom.12. 559. 1; & to.3. 598. 2.
Antichristi interpretatiooes. to.7. 211.2.
Antichristi nomina, quæ sint? to.3. 599. 2; & to.18. 588.1; & seq.
Antichristus, qua numeoclatura appellabitur? to.3. 600. 2.
Antichristi nomeo ioiquitas, & finis. to.1. 27. 2.
Aotichristus per traosiationem dicitur quicumque insectator Christianitatis, seu Ecclesiæ Romanæ. to.12. 481. 2; & 538. 1; & to.18. 575. 1.
Antichristus figuratus Antiochus fuit. to.12. 573. 1; & to.3. 601. 2.
Fuit figuratus Nero Claudius. to.12. 486. 1; & 514. 2; & seq.
Antichristi cognomina. to.12. 492. 1; & 480. 2; & 541. 2.
Antichristum Hæretici quidã quasi pro-Christum, seu vice-Christum interpretantur, tam ineruditè, quàm malitiosè. to.12. 480. 2.
Antichristus describitur à Daniele Propheta octo proprietatibus. to.12. 570. 2; & seq: & to.18. 581. 1.
Item à Paulo in 2. Epistola ad Tessalonicenses. to.12. 482. 2;
Dictus est mysterium iniquitatis. to.15. 269. 1.
Antichristus qois futurus sit? tom.12. 249. 1.
Antichristus erit ex Tribu Dan. to.10. 161. 1; & to.3. 601. 1;& to.18. 593. 1.
Antichristus parentibus nascetur infamibus. to.12. 513. 1; & 550; & 574. 2; & to.3. 601. 1.
Antichristus nascetur de populo Israel excæcato. to.7. 212. 1; & to.18. 593. 2.
Antichristi geous testibus SS.Augustino, & Ambrosio erit ex stirpe reprobata, scilicet ex stirpe Dan ex Iacob, & Bala concubioa ancilla Rachelis. to.7. 212.2; & 243. 1.
Nascetur in Babylooia. to.3. 601. 1.
Eius geoeratio erit ex patre Diabolo. to.18. 592. 2.
Aotichristi vita, gesta, & mors. to.12. 251. 1.
Eius proprietates, & conditiones quinque. tom.10. 281. 1; & seq.
Eius doctrina. to.5. 665. 1; & to.1. 28; & seq; & to.18. 598. 1.
Eius ootæ, & signa. to.12. 250. 1; & to.16. 444. 1; & seq.
Multa mentita prodigia dabit. to.12. 482. 2; & 545. 1; & 555. 1;& to.16. 448. 1.
Eius miracula. to.5. 665.2; & to. 18. 601.
Illius caracter. to.18. 591.1; & seq.
Antichristus in suæ vitæ actiouibus erit organum Dęmonis. to.12. 570. 1;& 573. 1;& to.18. 575. 1.
Antichristus morietur, vbi Dominus crucifixus est test. Ioanne to.7. 211. 2.
Enoch, & Eliam in medio Ciuitatis magnæ occidet, & mirabilia faciet in Sodoma, & Ægypto. tom.7. 212. 1.
Antichristus, & eius præcursor occidetur imperio Christi Domini. to.3. 601. 2.
Antichristi mors in monte Olineti prope Ierosolymam erit. to.3. 601. 2.
Aotichristus, qui erit Rex, deijcietur à Christo. to.17. 406. 2.
Spiritu oris Christi interficietur. to.7. 208. 1; & to.20. 67. 2.
Antichristus est vnus tantùm numero homo. tom.5. 660. 2; & to.3. 598. 2; & 852. 2; & to.18. 574. 1.
Antichristum iosere furiæ agitabuot in Christiaoos, quorum tanta erit vexatio, quanta vix capiat humana mens. tom. 12. 573. 2.
Antichristus proprius homo vnicus erit, non verò Dæmon, neque vna series succedeotium in vno munere, vel vno solio. to.12. 482. 1; & to.20. 67. 2.
Erit homo vaferrimus. to.12. 572. 2.
Antichristus callidè, & violenter auxilio diaboli Regna cuncta vsurpabit. to. 12. 513. 1; & 514.
Imperium Romanum omnino euertet. to.12. 513.
Aotichristus clam adorabit diabolum. to.12. 574. 2; & to.3. 601. 1.
Sibi per vim extorquebit adorationem latriæ. to.12. 573. 1; & seq.
Antichristus ad aspectum Christi accedentis prostratus occumbet, & sub terram ad inferos præceps agetur. to.12. 492. 1; & 546. 2; & 560. 2; & 573. 2; & 574. 2.
Antichristi asseclæ vnà cum eo profligabuntur. to.12. 494. 1; & seq.
Aotichristus propriè non fuit Mahometos, quam suspicionem quidam habuerunt, nec vllus alius. tom. 12. 484. 1; & 515. 2; & 575. 2.
Antichristi fabula, quam Hæretici in Pontificem transferunt, ex Daniele, cuius dicta Rex Iacobus silentio prętcrijt, redarguitur. to.12. 568. 1; & seq. & tom. 18. 574. 1; & seq.
Antichristus erit Caput omnium Superborum. to.18. 597. 2.
Antichristus vnus erit, oon plures; dicitur enim homo peccati, & filius perditionis. to.7. 208. 1.
Antichristus esse noo potest, qui pro Christi fide mortem subit. to.7. 208. 1.
Antichristus ostentabit se tanquam Deum. to.7. 208. 2; & to.18. 577. 2.
Antichristus adiuuabitur à Sathana è carcere soluto. to.7. 243. 1.
Antichristum Iudæum circoncisum Iudæi tanquam Messiam recipient. to. 15. 375. 1; & to.18. 593. 2.
Antichristi sequaces insignientur quodam signo, vel in fronte, vel in manu. to.3. 598. 2; & to.18. 591. 1; & seq.
Cuius figuræ erit tale signum? to.3. 598. 2.
Antichristus in omnibus Christo contrarius. to.3. 599. 1.
Antichristus inuadet Cathedram D. Petri. to.1. 9. 2.
Aotichristum venisse, & ipsum esse Romanum Pontificem plurimi Hęretici impiè asserunt. to.1. ex Tannero. 27. 178; & seq.
Multi suot figura ipsius. to.3. 853. 1.
Antichristus recipietur à Iudæis pro Christo. & erit circuncisus, & faciet miracula falsa. to.3. 855. 1; & to.18. 594. 1.
Affirmabit se solum esse Deum. to. 18. 598. 1.

Aoti-

Antichristi aduentus. tom. 12. 252. 1; & seq.
Antichristi sex signa ipsum præcedentia. to.5.661. 1; & seq; & to.3.601.2; & to.18. 579. 2.
Antichristus quomodo sit venturus? tom. 7. 209. 2.
Venturus est tantùm in fine Mundi. tom. 5. 661. 1; & to.12. 573. 1.
Antichristi aduentus pro tali tempore determinato nec Angelis Dei est notus. to. 7. 209. 2.
Significatur nomine Gog,& Magog significat exercitum Antichristi. to.18. 606. 1.
Antichristus veniet, cùm Romanum Imperium de medio tolletur, tom.7. 212. 1; & to.1. 28. 1.
Circa eius aduentum multiplex dissensio inter Hæreticos. to.16. 437. 2; & seq.
Antichristi aduentum, quæ signa præcedent? to.4. 456. 1.
Antichristum nondum venisse constat ex multis locis sacræ Scripturæ. tom.12. 513. 1; & 523. 2; & to.16. 439.1; & seq.
Antichristum iam olim venisse, rediturumque sub finem Mundi error fuit quorundam, etiam Catholicorum. to.12. 514. 2.
Regnabit tribus annis cum dimidio. to.18. 575. 1; & 585. 2; & to.20. 68. 1.
Tunc erit prælium Gog, & Magog. to. 18. 606. 1.
Antichristus non destruet Christi fidem. to.18. 606. 2.
Antichristi imperium breui finietur. to. 10. 161. 1; & to.3. 601. 2.
Antichristi tempore Imperium Romanum diuidendum est in decem partes. to.5.661. 1; & to.18. 581. 1.
Antichristi regnum, & prælia. to. 5. 666. 1; & to.18. 602. 2.
Antichristus occupata tyrannide omnium rerum,& terrenarum, & spiritualium inducet nouam religionem. to.12. 573. 1.
Antichristi Monarchia quanto tempore duratura sit, ignoratur. to.12. 511. 1.
Antichristi Monarchia non transgredietur spatium vitæ vnius hominis. to. 12. 512. 1.
Eius Monarchia ad alium hominem non transibit. to.12. 512. 1.
Antichristus ostentabit suam potentiam quadraginta duobus mensibus. to. 7. 208. 2; & to.3. 854. 2.
Antichristus mouebit bellum acerbissimum. to.3. 854. 2.
Antichristi persecutio durabit 1290. dies, post quos veniet dies resurrectionis futurus intra quadraginta nouem dies post mortem Antichristi. to.3. 600. 2.
Eius tempore de Cœlo cadet stella, cui data est clauis putei. to.18. 615. 2.
Antichristi Sedes non erit Roma. tom. 20. 77. 2.
Antichristi Sedes erit Iudæa, tomo 12. 539. 1.
Antichristi Sedes Hierusalem, non Roma. tom. 5. 664. 2; & to.3. 660. 1; & tom. 18. 595. 1.
Antichristus in Vrbe Hierosolymorum domicilium sui Imperij constituet. tom. 12. 539. 1; & 574. 2.
Sedem suam Romæ non figet. to. 12. 535; & 539.
In Templo sedebit, & ibi suam potentiam ostendet. to.7. 207. 2.
Antichristus reædificaturus est Templum Hierosolymis, & in eo sessurus tanquam Deus. to.15. 372. 1; & to.3. 600. 1.
Antichristus figet tabernaculum suum, in loco inter Montem Sion, & Thabor, qui locus vocatur Apadno. to.3. 855. 1.
Antichristiana vexatio nunquam intermittet. to.12. 491. 2.
Antichristianæ vexationis furenti præcipuè resistent Enoch & Elias. to.3. 853. 2.
Antichristiana vexatio quamuis maxima sit, fidem Catholicæ Ecclesiæ non omnino perdet. to.12. 517. 2.
Antichristiana vexatio tres solos,& semis annos durabit. to.12. 492. 1.
Antichristianæ vexationis exitus erit paulò ante diem Iudicij. to.12. 491. 2.
Dies videlicet quinque,& quadraginta. to.12. 495. 1.
Sed referuntur contrarij errores. tom. 12. 493. 1.
Antichristianam vexationem nondum extitisse conuincitur. to.12. 510. 1.
Antichristianæ vexationis coagitator horribilis erit Diabolus. to.12. 518. 2.
Antichristiani dicuntur hæretici, qui sunt Antichristi cooperatores, & præcursores; ideo rectè vocantur pseudochristi. to. 20. 67. 2.
Per impietatis participationem plures sunt Antichristi. to.20. 67. 1.
Antichristi, & hæreticorum discrimen. to.20. 76. 2.
Antichristi, & Christi Domini oppositio. to.20. 80. 2.
Antichristum præficere Ecclesiæ Romanæ est ipsum Christo Domino præponere; & fortiorem Christo Domino declarare. to.20. 76. 2.
Antichristus Ecclesias Christianorum inuadet,& in illis Christum Dominum negabit; & se ipsum pro vero Deo promulgabit. to.20. 76. 2.
Erit Ecclesiæ hostis manifestus. tom. 20. 76. 2.
Ita impius erit, vt Christi Domini aduersarium se publicè sit declaraturus. tom. 20. 77. 1.

Antigonus.

Antigonus filio suo Demetrio tumescenti, & superbienti propter assumptionem ad Regnum dixit Regnum esse splendidam seruitutem. to.17. 26. 1.
Dixit ea Regibus licere, quæ publicam præseferunt honestatem; quia Rex non est regula iusti, & honesti; sed iusti, & honesti minister, & defensor. to.11. 560. 8.

Antiochia, Antiochenus.

Antiochia Syriæ Metropolis plurimis à Christo Domino decorata fuit beneficijs. to.3. 702. 2; & seq.
Antiochena Ecclesia Metropolis est totius Orientis. to.13. 255. 1.
Quare particularibus priuilegijs, & dignitatibus decorata fuerit à S.Petro? tom. 3. 703. 1.
Antiochena Ecclesia à S. Petro fuit fundata. to.7.

to.7. 33. 2; & to. 1. ex Tanneto. 22. 143; & to.17. 351. 2.
Eius institutio quo anno contigerit? to. 9. 650. 2.
Non habet annexum Ecclesiæ primatum, quia Petrus illam dimisit, & suam Sedem transtulit Romam. to.4. 303. 1; & seq.
Cessit primatum, & locum Sedi Romanæ. to.12. 82. 2.
Ecclesiæ Antiochenæ primus Episcopus post Petrum fuit Euodius, & post Euodium Ignatius. to.4. 626. 2.
Antiochenus Patriarcha fuit semper Cathedræ Apostolicæ Romanæ subiectus. to. 3. 408.
Antiochenus patriarchatus habuit centum quinquaginta tres Ecclesias Cathedrales sibi subiectas. to.14. 347. 2.
Fuit hæresi Nestoriana, & Eutychiana infectus. to.6. 608. 1.
Antiochenæ, & Alexandrinæ Ecclesiæ dissidium propter doctrinam S. Cyrilli. to. 15. 712. 68.
Antiochenorum dissidium, quo Paulinus, Vitalis, & Melitus contendebant consequi illam Ecclesiam tempore sancti Hieronymi. to.17. 21. 2.
Antiochena Sedes à Romana Sede semper fuit iudicata. to.6. 108. 2.
Antiocheni patriarchatus translatio in Sedem Hierosolymitanam est purum figmentum. to.6. 239. 1.
Antiochenus patriarchatus habuit centum quadraginta tres Ecclesias Cathedrales suæ ditioni subiectas. to.14. 347. 2.
Antiochenus patriarchatus postponitur patriarchatui Romano. to.12. 130. 1.
Antiocheno Patriarchæ totus Oriens fuit subiectus. to.4. 353. 9; & seq.
Antiochenus patriarchatus fuit vnus ex primis tribus patriarchatibus. tom. 4. 763. 124.
Quos patriarchas hæreticos habuerit? to.18. 34. 2.
Antiochenæ Synodi epistola ad Iulium Papam redolet Eusebianam factionem. to.6. 186. 2.
Iulius censuit eam esse supprimendam. to. 6. 186. 2.
Epistola perijt, vel latet. to.6. 187. 1.
Antiochenæ Synodi sententia contra Paulum Samosatenum à Romano Pontifice fuit approbata. to. 1. 290. 2.
Antiochenæ Synodi Canones continent occultos fucus Eusebianæ factionis. com. 6. 128. 1.
Nedum Ecclesia Romana, sed etiam omnes Orthodoxæ Orientis Ecclesiæ eos auersatæ fuerunt. to.6. 128. 1.
Cessante, & ablata Eusebiana factione eius canones placere ceperunt etiam Ecclesiæ Romanæ. to.6. 128. 1.
Debent intelligi cum clausula Innocentij I. sine præiudicio Ecclesiæ Romanæ; cui in omnibus causis reuerentia debet seruari, & custodiri. to.6. 154. 1.
Synodus Antiochena cur damnauerit proprium patriarcham Paulum Samosatenum? to.6. 110. 1.
Canonem quintum Nicænum malè intellexit, & peiùs explicuit. to.6. 128. 2.
Antiocheni Canones fuerunt damnati à Synodo Sardicensi. tom.6. 131. 2; & 154. 1; & 174. 1.
Euertunt Canones Nicænos, vt protestatus fuit Iulius Papa in epistola ad Synodum Antiochenam. to.6. 168. 1.
Antiochenus Canon quintus decimus pertinet ad dolosas fraudes Eusebianæ factionis contra S. Athanasium, & contra priuilegium Romanæ appellationis. tom. 6. 128. 1.
Canones Antiocheni in causa S. Ioannis Chrisostomi fuerunt ab Innocentio I. reiecti. to.1. 455. 1.
Canon Antiochiæ conditus ab Arianis. to.1. 454. 1.
Vid. Canones Antiocheni.

Antiochus.

Antiochus Rex pessimus persecutus fuit Sanctos, & Templum Hierosolymitanum prophanauit. to.15. 371. 1.
Antiochus fuit figura Antichristi, teste S. Hieronymo. to.15. 371. 1.
Fuit figura hæreticorum, qui loca sacra prophanant. & diruunt Ecclesiæ Sacramenta. to.15. 371. 1.

Antipapa.

Antipapa dici potest Pastor, qui non intrat per ostium, quod est Christus Dominus. to.4. 42. 2.
Antipapa antea dictus Petrus Corbarius. to.1. 17. 1; & to.3. 54. 1.
Antipapa Theodoricus fuit contra Paschalem Papam. to.1. 13. 1.
Antipapæ Octauiani pessima mors. to. 1. 16. 2.
Ei successit Paschalis III. antipapa. to. 1. 16. 2.
Huic successit Ioannes pariter antipapa. to.1. 17. 1.
Anacleto antipapæ successit Victor quoque antipapa. to.1. 15. 1.
Clemens antipapa fuit contra Gregorium Papam. to.1. 17. 2.
Felix antipapa creatus in Concilio Basileensi. to.1. 17. 2.
Clemens II. antipapa contra Gregorium VI. to.1. 20. 1.
Antipapæ quatuor fuerunt contra Paschalem. to.1. 13. 1.
Tres fuerunt eodem tempore. to.1. 17. 2.
Detestationis antipapatus formula. to. 1. 17. 1.

Antiphona.

Antiphona dicenda in Concilio. tom. 9. 131. 10.

S. Antoninus.

S. Antoninus Archiepiscopus Florentinus damnauit appellationem à Papa. & to.4. 116. 2; & seq.
Vocauit Concilium Basileense Sathanæ synagogam. to.6. 838. 2.
Docuit Papæ potestatem se extendere ad cælestia, terrestria, & infernalia. to. 4. 78. 2.
Cum D. Bernardo tradidit Papæ qualitates. to.4. 58. 1; & seq.

S. Antonius Abbas.

S. Antonius Magnus Eremita admonuit Clerum Romanum de conseruanda Patrum traditione contra hæreticos. to.1. 355. 2.

Anto-

Antonius Capellus.
Antooius Capellus de Romanis Afrorum appellationibus. to.6. 350. 2.
Antonius Fussalensis.
Antonius Fussalensis Episcopus appellauit ad Sedem Romanam. to.6. 314. 1; & 315.1; & seq.
Non fuerat ei ablata, sed diminuta potestas. to.6. 325. 1.
Quomodò fuerit à Bonifacio Papa absolutus? to.6. 315. 1.
Quomodò à S.P. Augustioo fuerit electus Episcopus? to.6. 315. 2; & seq.
Antonij Fussalensis appellatio non fuit mera transactio, vel interim. to.6. 317. 2.
Quando Romam appellauerit? tom. 6. 322. 1.
Subscripsit epistolæ Aurelij Primatis Carthaginensis ad Cælestinum Papam. to. 6. 327. 1.
Quomodò erga illum se gesserit S.P. Augustinus? to.6. 327. 1.
Permansit Episcopus, & exercuit iurisdictionem in aliquibus locis suæ Diœcesis, licèt ei fuerint sublata ea loca, in quibus præsertim sua flagitia, atque facinora patrauerat. to.6. 327. 1.
Antropomorphitæ.
Anteopomorphitæ simplicitate rustica Deum esse corporeum, & habere membra asserebant. to.14. 444. 1.
Apathistæ.
Aparhistæ prædicabant impeccabilitatem. to.1. 362. 1.
Apiarius.
Apiarij atteorata appellatio fuit origo omnis controuersiæ in Africa circa Romanas appellationes. to.6. 321. 1.
Fecit horrisonos motus per omnes Africæ Ecclesias. to.6. 323. 2.
Apiarij crimina quænam fuerint? tomo 6. 335. 2.
Restitutus fuit in gradum præsbiterij, non tamen in Siccensem Ecclesiam. tom. 6. 336. 2.
Cur Africani Episcopi Romanam illius reparationem admiserint? to.6. 336. 2.
Apiarij causam Africani Episcopi retractarunt. to.6. 332. 1.
Adduxerunt noua eius crimina, & de illis conuictum denuò Romam eum transmiserunt deijciendum à Cælestino Pontifice, qui eum gaudio eum suscepit, eiusque reparationem iterum renouauit, & firmauit, & cum Faustino Episcopo eum remisit in Africam. to.6. 346. 2.
Apiarij præsbiteri Romam appellarunt contra illius gentis consuetudinem. to. 6. 295. 2.
Eius reparatio facta per Zosymum fuit valida, sed illegitima. to.6. 305. 1.
Apiarius erat à Romana Vrbe remotissimus, fuit enim præsbiter Siccensis Ecclesiæ in Mauritania. to.6. 156. 2.
Fallitur propterea Petrus de Marca asserens, quòd Zosymus iure vicinitatis appellationem admiserit. to.6. 156. 2.
Apiarius an primus ex Afris ad Sedem Romanam prouocauerit? to.6. 326. 2.
Restitutus à Zosymo obtulit Synodo Africanæ literas commendatitias ipsius Zosymi, quibus Synodus non restitit, sed illum iustificauit, non tamen remisit ad Ecclesiam Siccensem propter scandala, quæ ibidem patrauerat. to.6. 296. 1.
Apocalypsis.
Apocalypsim scriptam fuisse à S. Ioan e Euangelista, & inter Libros Diuinos esse recipiendam ex Pontificum Romanorum decretis sanxit Synodus Toletana. to. 6. 521. 1.
Prima verba tertijdecimi capitis migrarunt in finem capitis duodecimi. to.6. 241. 2.
Apocriphum.
Apocriphum tripliciter dicitur. to.19. 103.1; & seq.
S. Apollinaris.
S. Apollinaris Episcopus Raueonatensis testatur Petrum Romam venisse tempore Claudij Cæsaris. to.7. 69. 2.
Apollinaris Hæresiarcha.
Apollinaris Hæresiarchæ dogma. tom. 6. 862. 6.
Eius fraus, & receptio. to. 6. 413. 1; & seq.
Apollinaris hæresis à S. Damaso Papa fuit damnata. to.6. 413. 1; & seq; & to. 8. 516. 2.
Apollinaristæ negarunt animam esse in Christo Domino asserentes Verbum Diuinum esse loco animæ, & animæ officia exercere. to.1. 220. 1.
Apollinaristarum auctor io exordio non fuit Episcopus. to.6. 413. 1; & seq.
Apollinaristæ fuerunt versutissimi Lupi in ouina pelle latentes, & ambidextri. to.6. 413. 2.
Apollo Pithius.
Apollo Pithius Atheniensibus percunctantibus, quænam esset vera religio, respondit eam, quam coluerunt Maiores, esse sequendam. to.13. 45. 2.
Apologia.
Apologia Anglicana refert nullum Romanum Pontificem ante Phocam nunquam voluisse nomen Episcopi vniuersalis. to.13. 229. 3.
Apologiæ Cardinalis Bellarmini auctor fuit aliquis hæreticus perfidissimus. to. 2. ex Adolpho. 2. 1; & seq.
Turpitudines, & fœditates, quæ in illa continentur. to. 2. ex Adolpho. 3. 1; & seq.
Apologia Ecclesiæ Anglicanæ tota respersa est veneno Meletiano. to. 2. ex Alano. 2. 1.
Illius errores. to.2. ex Alano. 10. 2.
Eius mendacia. to.2. ex Alano. 13. 2.
Impiè finxit fabulam Ioannæ Papissæ. to. 2. ex Alano. 17. 2.
Pronunciauit hæreticum Papam Liberium. to.2. ex Alano. 18. 1.
Illius calumnia in Ioannem XXIII. to. 2. ex Alano. 18. 1.
Apostasia, Apostata.
Apostasia quid, & quotuplex sit? to. 9. 396. 2.
Apostasia à Religione fit pluribus modis; vel dimittendo habitum, vel abijciendo tonsuram, vel accipiendo vxorem &c. to.9. 396. 2.
Apostatæ descriptio. to.3. 396. 2.

Apostata potest puniri, vt hæreticus. to. 9. 396. 3.
Apostaticus dicitur non solùm ille, qui deniat à recta fide; sed etiam ille, qui in Papatum per violentiam se intrudit, & illum occupat. to.9. 397. 6.
Apostata à fide, sicut hæreticus, potest accusari etiam post mortem, & eius memoria damnari, dummodò fiat infra quinquennium, to.9. 396. 3.
Apostata Prouer.6. dicitur vir inutilis, graditur ore peruerso, annuit oculis, terit pede, digito loquitur, prano corde machinatur malum, & omni tempore iurgia seminat. to.9. 396. 2.

Apostolorum ethimon, & figuræ.

Apostolus Græcè dicitur *missus*; Hæbraicè *silos*. to.14. 334. 2.
Apostoli nomen deriuatur à verbo Græco *apostello*, quod Nuncium, seu Legatum propriè significat. to.16. 4. 2; & sequen; & to.4. 301. 5; & to.3. 815. 2; & to. 17. 26. 2.
Apostolorum quatuor genera. tomo 14. 334. 2.
Apostoli dicti sunt à verbo Græco *Apo*, quod idem sonat, ac *de*, & *stolos*, quod idem significat, ac missus. tomo 19. 113. 2.
Apostolus sonat ab alio missum, & legatum. to.19. 552. 1.
Apostolorum figuræ in testamento veteri fuerunt illi, qui tanquam Consiliarij assistebant summo Sacerdoti; & ab eo delegabantur ad componendos mores, & ad Synagogas instituendas. to.4. 301. 5.
Apostoli fuerunt figurati in Sacerdotibus generis Leuitici. to.19. 4. 1.
Apostolus est nomen Græcum, quod Latinè idem sonat, ac missos. to.4. 259. 5.
Apostoli dicebantur antiquitus, qui mittebantur ad exigendum aurum à synagogis, & exactum reportandum ad Patriarcham. to.4. 301. 5.
Apostoli nomen deriuatur à verbo mittere, non quidem simpliciter, sed cum mandatis, nec non cum summa, & maxima auctoritate, potestate, & honorificentia. to.4. 301. 5.

Apostolorum contentio.

Apostolorum contentio fusè descripta. to.17. 578. 1; & seq.
Apostolorum contentio, quæ fuerit? to. 14. 424. 1; & seq.
Apostolorum contentio de maioritate, & primatu, to.9. 491. 23; & to.18. 237. 1.
Apostolorum contentio non fuit de principatu terreno, sed de primatu Ecclesiastico. to. 17. 159. 1; & seq; & to. 6. 769. 1; & to.14. 198. 2; & to.15. 264. 1.
Circa quod fuerit? to.20. 51. 2.
Apostolorum contentio fuit circa ordinem dignitatum, quæ sunt in Ecclesia. to. 14 200. 1.

Apostolorum dignitas.

Apostolatus dignitas, in quo consistat? to.10. 163. 2.
Apostolorum vnus fuit dignior altero. to.10. 163. 2.
In ipsis quatuor sunt consideranda. to. 3, 895. 1.
Apostolorum dignitatis priuilegia. to. 12. 417. 1.
Apostolorum præeminentia. tom.9. 500. 1; & 609. 290.
Apostolorum dignitatem esse primam inter omnes dignitates, quæ sunt in Ecclesia, colligitur ex illis verbis 1. Corinth. 12. *Quosdam posuit Deus, primùm Apostolos.* to.10. 163. 2.
Apostolorum dignitas importat excellentiam, quam habent Pastores Vicarij, & Christi Domini ministerium, nec non munus dispensandi mysteria Dei in Ecclesia. to.9. 500. 55.
Apostoli acceperunt à Christo Domino immediatè suam dignitatem. to.9.500.55.

Apostolorum electio, & baptismus.

Apostoli de plebe Iudaica fuerunt electi. to.3. 42. 1.
Apostoli pertinent ad Ecclesiam, cuius Petrus fuit caput. to.18. 82. 1.
Quando fuerunt à Christo Domino ad apostolatum assumpti, nullam potestatem acceperunt, sed solam virtutem eijciendi Dæmonia, & languores curandi. to. 4. 301. 5.
Apostoli fuerunt non solùm igne, & spiritu, sed etiam aqua baptizati. to.17. 141. 2.
Apostolis, Euangelistis, & Prophetis fuit summa necessitas in principio nascentis Ecclesiæ. to.17. 348. 2.
Apostoli baptismum Christi habuerunt. to.17. 479. 1.
Apostoli electi, & missi à Christo. to. 14 565. 1.
Apostoli in similitudine honoris habuerunt quandam discretionem potestatis; & licèt omnium par esset electio, vni tamen datum est, vt alijs præemineret. tom. 13. 242. 1.
Apostolorum caput cur non fuerit electus Ioannes? to.20. 270. 6.
Solus Matthias fuit sorte electus à Petro in locum Iudæ, vt numerus duodenarius instituitus à Christo Domino impleretur. to.14. 565. 2; & seq.
Fuerunt electi ex Discipulis præmissa per totam noctem oratione ad Christum Dominum. to.4. 301. 5.
Cùm ad Apostolatum fuerunt electi, vniti fuerunt Christo Domino. to.20. 547. 1.

Apostolorum facta.

Apostoli perfectissimè docuerunt vim artis politicæ. to.18. 186. 1; & seq.
Apostoli fundarunt Ecclesiam Romanam veriùs, quàm Constantinus fundauit Constantinopolim. to. 18. 188. 2.
Apostoli, & Discipuli, vt Nathanael cognouerunt Christi Diuinitatem ex operibus miraculosis, Petrus autem ex Dei reuelatione. to.18. 231. 1.
Apostoli multa fecerunt, quæ in sacris literis scripta non fuerunt. to.9. 522. 83.
In locis minoribus destinabant præsbiteros, in maioribus Episcopos, vel Archiepiscopos. to.3. 702. 2; & seq.
Apostoli consenserunt confessioni Petri. to.17. 88. 2.
Apostolorum facta non omnia sunt scripta, sed quædam tradita. to. 14. 471. 2; & seq.

Post Christi Domini Ascensionem ordinauerunt Sacerdotes, & Episcopos, quibus dederunt potestatem ordinandi Sacerdotes. to.20. 583. 1.

Episcopos tamen non ordinauerunt Petro inconsulto. to.20. 570. 1; & seq.

Apostoli missi, & electi à Christo Domino. to.14. 565. 2.

Apostoli non sibi, sed Christo filios per euangelium genuerunt. to.1. 450. 1.

Apostoli cur non sustulerint, cùm possent miraculis, Principes infideles? to.2. ex Adolpho. 90: 1; & seq.

Apostoli genuerunt Ecclesiam. to. 2. ex Aluarez. 7. 1.

Apostoli quare mittebant literas ad Nuncios? to.13. 157. 1.

Apostoli accepto Spiritu Sancto deposuerunt omnem affectum carnalem. to.13. 245.2.

Apostoli nunquam appellarunt à Christo Domino. to.1. 133. 2.

Apostoli nos docuerunt Ecclesiæ vnitatem. to.16. 355. 1.

Multa nos docuerunt, quæ non sunt scripta in Euangeliis. to.16. 415. 1.

Apostoli fuerunt infallibiles circa fidem; nihil tamen definierunt absque Petro. to. 6. 626. 2.

Quamuis ante Pentecosten elegerint sorte Matthiam in Apostolum; post Pentecosten tamen elegerunt sine sorte septem diaconos. to.20. 315. 9.

Ex præcepto Christi Domini dilatauerunt per totum orbem Ecclesiam. to.20. 345. 2.

Conuerterunt ad fidem potiùs prædicatione, & doctrina, quàm signis, & miraculis. to.3. 252. 2.

Apostolorum missio.

Apostoli quomodò fuerint missi omnes in sortem ministerij? to. 14. 99. 2.

Qua missione miserint Petrum in Samariam? to.9. 577. 202.

Apostoli missi fuerunt à Domino. tom. 14. 447. 2; & 565. 2.

Æqualiter missi fuerunt à Christo Domino. to.15. 213. 22.

Apostolica legatio quanta fuerit? to.3.896.1; & seq.

Missi fuerunt à Christo Domino in omnem terram, vt totum orbem sua prædicatione ad fidem conuerterent. to.14. 447. 2.

Priusquam Christus Dominus eos mitteret, dedit eis Spiritum sanctum. to.15. 213.22.

Missi fuerunt à Christo Domino eo modo, quo ipse missus à Patre in hunc Mundum, idest cum plenitudine auctoritatis. to.11. 241.7.

Missi fuerunt primùm ad Iudæos, deinde ad Gentiles. to.11. 252. 8.

Apostolorum munera.

Apostolorum munera. to.3. 895. 2; & 922.1.

Apostolorum tria munera. to.8. 254. 2.

Apostolorum munera à Christo Domino fuerunt immediatè instituta. to.3. 956. 2.

Apostolorum munera fuerunt missio in totum terrarum orbem; prædicatio Euangelij per totum mundum; infallibilitas in docendo; auctoritas in scribendo libros canonicos; donum linguarum; & miraculorum confectio; & administratio Sacramentorum; potestas ligandi, & absoluendi à peccatis; & potestas conferendi ordines, & consecrandi, & in his muneribus Apostoli fuerunt æquales. to.11. 240. 4; & seq.

Apostolorum Discipulis aliqua ex his muneribus communicata, & aliqua fuerunt solis Apostolis propria. to.11. 244. 1; & seq.

Apostolorum officium primitus eis collatum fuit Christo Domino assistere, à quo postea receperunt officium prædicandi per totum orbem terrarum. to.19. 5.2.

Ecclesiam repræsentarunt. to.19. 9.2.

Apostoli sibi orbem diuiserunt, vt Euangelium prædicarent vbique. to.1.255.1; & seq.

Apostolo cuilibet particularis grex fuit assignatus. to.1. 3.

Apostolorum munus est cibum vitæ æternæ ministrare. to.9. 500. 1.

Apostoli viuente Christo Domino non repræsentabant Ecclesiam vniuersalem. tom.9. 582. 217.

Ad singulas Vrbes, in quibus prædicauerant Christi Domini Euangelium, miserunt Pastores. to.4. 46. 2.

Eorum officia, & ministeria. to.4. 301.5, & 579. 36; & to.17. 26. 1; & seq.

Apostoli elegerunt primos diaconos. tom.4. 737. 45.

Apostolis omnibus fuit commune ius prædicandi. to.4. 759. 102.

Apostolorum ministerium mansit, & manebit semper in Ecclesia. to.3. 819. 2.

Apostoli fuerunt œconomi, dispensatores, & ministri habentes potestatem officij, & pietatis longè à fastu sæculi. to.17. 28. 1.

Fuerunt quidem ministri Christi Domini, sed auctoritatem summam habentes. tom.17. 29. 1.

Non fuerunt missi ad prædicandum Euangelium solis Hebræis, sed etiam gentilibus; quia missi fuerunt in vniuersum mundum, in quo erant etiam gentiles. tom.17. 118. 1, & seq.

Apostolis dicta à Christo Domino, quæ conueniant Episcopis? to.14. 220. 1; & seq.

Apostoli sublimiores quare non assumpserint sibi Hierosolymitanam Ecclesiam? tom.4. 763. 126.

Apostoli tria munera præcipua habuerunt, scilicet auctoritatem delegatam in omnes Ecclesias; assistentiam summo Pontifici; & munus regendi Ecclesiam, quæ illis obrigerat. to.20. 563. 2.

Apostoli fuerunt Doctores Ecclesiæ, sed vnus magister fuit Petrus; sicut fuit Christus, cui Petrus successit. to.14. 359. 1.

Apostoli vnam, & eandem fidem seminauerunt per totum Orbem. to.7. 790. 2.

Ex officio proposuerunt infallibiliter fidem toti Orbi. to. 15. 109. 138; & seq.

Respectu fidelium sunt Doctores, & magistri. to.15. 205. 16.

Sunt Christi Domini ministri. to.15. 203.1t.

Fuerunt Christi Domini Vicarij generales, quia habuerunt potestatem in omni loco; Episcopi verò non sunt Vicarij Christi generales, quia eorum potestas limitata est ad vnam Diœcesim, siue ad determinatos homines vnius Diœcesis. tom.15. 225. 25; & seq.

Item fuerunt adiutores Petri, & cooperatores. to.2. ex Aluarez. 5. 2.

Item omnes fuerunt Episcopi. to.6. 31. 9.
Conuerterunt totum mundum potiùs excellenti prædicationis efficacia, quàm miraculis. to.3. 252. 2.
Eorum vita, peregrinationes, prædicationes, & miracula. to.12. 353. 2.
Apostolum fuisse S. Barnabam, & Episcopum certum est; an tamen habuerit æqualem iurisdictionem cum alijs Apostolis, non est tam certum. to.12. 577. 1.
Apostoli fuerunt Sacerdotes, & tria vota emiserunt. to. 19. 115. 2.
Apostolorum vices gerunt Episcopi, & Cardinales. to.2. ex B. Ægidio. 33. 2.
Quomodò habuerint munus pascendi Christi Domini oues? to.20. 50. 1.
Fuerunt diuinæ Legis satores, aperientes Diuinæ fidei mysteria, idololatriam, & alios errores fugantes. to.3. 895. 1, & seq.
Apostolorum Magister fuit Spiritus sanctus. to.14. 289. 2.
Sex munera præcipua receperunt à Christo Domino. to.11. 240. 4.
Habuerunt munus interpretandi Scripturas. to.11. 241. 5.
Item munus scribendi libros canonicos. to. 11. 242. 11.
Eorum aliqui habuerunt plura munera, alij verò pauciora. to.11. 241. 8.
Eorum munera personalia non transitrunt ad successores. to. 11. 241. 8.

Apostolorum nomina, & epitheta.

Apostolorum encomia. to.3. 213. 1; & 214. 1.
Apostoli nomine ouium significati fuerunt; & ideo Petri curæ fuerunt commissi. to.16. 480. 1.
Dicuntur Pastores, & Custodes murorum Hierusalem. to.16. 415. 1; & to.13. 392. 2.
An fuerint Christi Domini Vicarij æquè, ac Petrus? to.16. 483. 2.
Apostoli quomodò dicantur Ecclesiæ fundamenta. to. 3. 294. 2; & tom. 9. 496. 41; & 542. 2; & 602. 268; & to. 4. 136. 2; & 749. 46; & to.13. 301. 2.
Dicuntur tripliciter Ecclesiæ fundamenta absque vlla læsione Pontificiæ dignitatis. to.3. 443. 2; & to.20. 281. 4.
Item dicuntur fundamenta secundaria Ecclesiæ. to.15. 323. 1; & to.19. 86. 2.
Quomodò comparatiuè ad Christum dicti sint Ecclesiæ fundamenta? to.13. 304. 1.
Item dicuntur fundamenta duodecim Ecclesiæ, quia fuerunt primi duodecim lapides viui, ex quibus ædificata fuit Ecclesia, & quibus datum fuit onus regendi particulares Ecclesias, cùm fuerint in partem sollicitudinis vocati. to.18. 237. 1; & seq.
Ita fuerunt fundamenta Ecclesiæ, vt Petro subderentur; Petrus verò, vt esset caput illorum. to.18. 481. 2.
Dicti sunt fundamenta Ecclesiæ, quia Ecclesiam fundarunt. to.19. 113. 2.
Apostoli oculi Ecclesię vocati fuerunt. to.19. 413. 2.
Non fuerunt Ecclesiæ fundamenta eo modo, quo fuit Petrus. to.13. 364. 1.
Apostoli an fuerint Christi Domini Vicarij in toto Orbe? to.9. 641. 2.
Apostolus quilibet quomodò dici potuit totius orbis Episcopus? to. 9. 641. 2.
Apostoli Andreas, Iacobus, & Paulus quomodò fuerint appellati capita singularium plebium? to.9. 642. 2.
Apostoli quomodò fuerint Ecclesiæ Pastores, & Christi Domini Vicarij? to.9. 655. 1.
Possunt considerari dupliciter, scilicet, vt Apostoli, & vt oues Christi Domini. to. 9. 656. 2.
Fuerunt Vicarij Christi Domini extraordinarij tantùm, quia Vicarius ordinarius fuit solus Petrus. to.4. 294. 2; & seq; & 301. 1; & 573; & to. 17. 48. 2; & seq.
Apostoli significantur per montes, & per prędicatores. to.9. 196. 12.
Apostoli, & eorum successores dicuntur Principes. to.3. 127. 2.
Principes Ecclesiæ fuerunt vocati. to.17. 29. 2.
Respectu ouium pascendarum erant Pastores, & Principes. to.17. 37. 1.
Apostoli sunt Patres, quorum filij sunt Episcopi. to.20. 550. 2.
Apostoli dicti fuerunt sal terrę. to.9. 501. 55.
Fuerunt quidem Pastores Pastorum, non vt fuit Petrus. to.17. 111. 1.
Dicuntur tantùm fidei fundamenta ministerialiter. to.17. 92. 1.
Fuerunt tamen veri Pastores. to.9. 489. 22.
Apostolorum nomine includuntur S. Matthias, & S. Paulus, & excluditur Iudas, qui licèt fuerit electus Apostolus; attamen nec iurisdictionem, nec Episcopatum obtinuit, neque Sacerdotium, quod collatum fuit solùm nocte cænæ. to.12. 577. 1.
Apostolos fuisse Christi Domini Vicarios in Ecclesijs sibi per prędicationem acquisitis non derogat regimini Ecclesiæ monarchicho. to.4. 290. 1; & 294. 2.
Apostoli fuerunt Christi Domini Vicarij operis, idest executionis, non autem in auctoritate regiminis. to. 19. 450. 1.
Apostoli omnes, & omnes Episcopi, & Sacerdotes rectè dicuntur Christi Domini Vicarij. to.15. 223. 18; & seq.
Quamuis fuerint Vicarij generales Christi Domini, non tamen in Vicariatu Petro fuerunt æquales. to.15. 228. 35.
Eis traditum fuit à Christo Domino Regnum militantis Ecclesiæ docendum, & instruendum per eorum prędicationem; & Regnum Ecclesiæ triumphantis, ad quod post huius vitæ labores fuerunt assumendi. to.9. 488. 21.
Fidei Christianæ fratres fuerunt appellati. to.9. 488. 21.
Duodecim Apostolorũ nomina scripta in duodecim Ecclesiæ fundamentis. to.9. 496. 41.
Dicti fuerunt lux mundi. to.9. 501. 55.
Apostolorum nomina, Prophetarum, & Euangelistarum non significant auctoritatem perpetuam. to. 3. 3. 2.

Apostolorum ordinatio ad Sacerdotium.

Apostoli in cæna Domini fuerunt ordinati Sacerdotes tantùm; Episcopi verò fuerunt postmodùm facti. to.9. 540. 124.
Apostoli fuerunt facti sacerdotes in cœna. to.11. 538. 2.
Immediatè acceperunt à Christo Domino ordinem præsbiteratus, & Episcopatus. to.3. 923. 2.
Apostoli, antequam Petrus institueret missæ ceremonias, consecrabant verbis Domini tantùm. to.19. 135. 1.

Quan-

Quando fuerunt consecrati Sacerdotes, non acceperunt potestatum remittendi peccata, quam acceperunt solùm post resurrectionem Christi Domini. to.11. 538. 3.
In nocte cęnę receperunt potestatem ordinis. to.9. 540. 142.
Apostolorum ordinatio ad Episcopatum.
Apostoli quando constituti fuerint Episcopi? to.19. 90. 2.
An fuerint instituti Episcopi à Christo Domino? to.19. 91. 1; & 235. 1; & seq.
Petro intercedente ordinati sunt Episcopi à Christo Domino. to.19. 92. 1; & seq.
Apostoli omnes fuerunt à Petro Episcopi ordinati. to. 9. 645. 2; to. 19. 235. 1; & seq; & to.12. 132. 1.
Apostolatus est à Deo solo; Episcopatus verò est etiam ab Ecclesia. to.4. 130.1.
Apostoli non fuerunt omnes à Christo Domino consecrati. to. 17. 142. 1.
Ordinati fuerunt Sacerdotes in cęna, & post resurrectionem facti fuerunt Episcopi. to. 4. 302.
Per ea verba: *Quæcunque ligaueritis super terram* &c. non fuerunt facti Episcopi. to.13. 319. 1.
Quo ritu, & quibus verbis ordinati fuerint Episcopi? to. 3. 895. 1; & seq.
Apostoli acceperunt à Christo Domino ordinem præsbiteratus, & Episcopatus. to. 3. 923. 1.
Quo loco, & tempore fuerint ordinati Episcopi? to. 12. 579. 1.
Habuerunt potestatem eligendi Episcopos. to.12. 133. 2.
An fuerint immediatè ordinati Episcopi à Christo Domino, vel à Petro? to.12. 578. 1; & seq; & to.10. 165. 1.
Apostoli an fuerint consecrati Episcopi per manuum impositionem? to. 12. 579. 1.
Non fuerunt consecrati inuisibiliter à Christo Domino in Cęlis existente; neque miraculosè, aut per Angelos secundùm extraordinariam prouidentiam. to.12. 578. 2.
Apostolorum parilitas, & imparilitas.
Apostoli pares cum Petro non fuerunt; quia solus Petrus fuit origo, & caput vnitatis Sacerdotalis in Ecclesia teste S. Cypriano. to.18. 80. 1, & to.20. 362. 1; & seq.
Apostolis, tanquam Ecclesiæ membris principalioribus, traditæ fuerunt claues; Petro autem traditæ fuerunt, tanquam capiti. to.18. 102. 3.
Apostoli fuerunt pares consecratione, & ordinatione, non iurisdictione. to.18.129.13.
Apostolos habuisse cum Petro pari consortio honorem, & potestatem quomodò sit intelligendum? to.18. 103. 6; & 486. 1.
Eos fuisse pares quomodò intelligendum? to.9. 583. 221.
An omnes habuerint æqualem potestatem? to.9. 635. 1; & seq.
Fuisse pares in potestate intelligendum est de potestate ordinis, non iurisdictionis. to.4. 75. 2; & 476. 25.
In ipsis tria sunt consideranda, scilicet apostolatus, Sacerdotium, in quibus fuerunt pares; & administratio sacræ politiæ, in quo impares fuerunt. to.4. 146. 1.
Apostoli an fuerint æqualiter repleti Spiritu sancto? to.17. 32. 1; & ...
Quomodò fuerint pares, & impares in potestate? to.17. 32.21 & seq. & to.8. 357. 2; & 429. 2.
Comparatiuè ad populos fuerunt pares, non comparatiuè ad se inuicem. to.17. 39. 1.
Quomodò fuerint æquales, & inæquales Petro? to.14. 19. 2.
Non fuerunt æquales Petro quoad iurisdictionem, neque quoad plenitudinem administrationis. to.9. 150. 18; & 151.22; & 209. 122.
Fuerunt præditi pari consortio honoris, & potestatis, sed exordium ab vnitate primatus, qui fuit in solo Petro, desumitur. to. 17. 537. 1.
Apostolorum catalogus secundum Euangelistas semper habet Petrum primo loco. to.14. 115. 2.
Apostoli miserunt Petrum, & Ioannem in Samariam, non tamen fuerunt illis maiores. to.14. 335. 1.
Apostoli non fuerunt pares Petro in potestate. to.14. 565. 2; & to.7. 428. 1; & to.2. ex Turrecremen. 13. 1; & to.5. 12. 2; & to. 8. 356.1; & to.13. 347. 2. & to.20. 270. 3.
Fuerunt pares in gradu sacerdotali, & in potestate remissiua peccatorum. to.14. 565. 2; & to. 10. 229. 2.
Et in Apostolatu. to.7.192. 1; & seq; & 228.1.
Et in prædicatione. to.7. 228. 1.
Apostolis pauciora fuerunt concessa, quàm Petro. to.7. 189. 2.
Quomodò fuerint pares Petro? to.7. 648.2.
Fuerunt pares Petro in Apostolatu, idest in missione per totum Orbem. to.7. 649. 2.
Apostoli non habuerunt æqualem potestatem. to.15. 208. 2; & seq. & to.10. 230. 1; & to.11. 239. 1; & seq.
Habuerunt plenitudinem potestatis, sed inæqualiter cum Petro. tom. 15. 211. 14; & seq.
Fuerunt æquales in gradu apostolico, non tamen in modo participandi hunc gradum, & in dignitate administrandi. tom. 15. 221. 7.
Licet fuerint Christi Domini Vicarij generales; attamen non fuerunt æquales cum Petro; quia potestatem acceptam à Christo Domino non potuerunt transfundere in successores; sicut illam transfudit Petrus. to.15. 228. 35.
Apostoli fuerunt æquales in ordine Sacerdotali, & Episcopali, & in potestate iurisdictionis in totam Ecclesiam. to.10. 229. 2.
Fuerunt onere pares Papæ, sed primatu inferiores. to.1. 422. 1.
Apostolorum paritas in dignitate Apostolica. to.1. ex Tannero. 8. 45.
Apostoli inter se dupliciter possunt comparari. to.2. ex Aluarez. 12. 2.
In similitudine honoris habuerunt quandam discretionem potestatis; & licèt omnium par esset electio, vni tamen datum est, vt alijs præemineret. to.14. 242. 1.
In ijs, quæ sunt Apostolici muneris, fuerunt pares. to.12. 127. 1.
Apostoli omnes, excepto Petro, sunt æquales, nec vnus subest alteri in iurisdictione. to.13. 289. 2.
Apostoli non fuerunt pares in scientia, honore, laboribus, & in populorum copia ad Chri-

Christum conuertenda. tom. 3. 896. 2. & seq.
Neque fuerunt pares in administratione sacræ politiæ, & potestate docendi. to. 3. 897. 1; & seq.
Omnes fuerunt Principes vniuersæ terræ, sed non æquè, ac Petrus. to.3. 907. 2.
Apostolorum, & Petri æqualitas asserta ab Hæreticis refutatur. to.16.28.2; & seq.
Non fuit æqualiter eis à Christo Domino Ecclesia commendata. to.16.503.2; & seq.
Quamuis parem potestatem à Christo Domino receperint; attamen vnus fuit eorum Princeps. to.3.224.2.
Apostolorum tria genera. to.3.214.1.
Qualiter parem cum Petro potestatem acceperint? to.9.489.22; & 530.105; & seq.
Apostolis omnibus fuit concessum mittere retia, idest inquirere veritatem; soli autem Petro fuit collatum mittere hamum. to.9.364.39.
Parem cum Petro potestatem accepisse à Christo Domino, quomodò possit intelligi? to.13.596.1.
Non est eis concessa æqualis potestas cum Petro; quia non fuerunt Petri successores. to.6. 694. 2.
Fuerunt pares in munere apostolico, non in Ecclesiæ primatu. to.11.240.3.
Apostoli fuerunt pares cum Petro in apostolatu, & consecratione, non quoad excellentiam iurisdictionis. to.19.92.2.
Apostoli fuerunt pares cum Petro. tom. 19. 448. 2.
Apostolorum, & Petri potestatis quinque discrimina. to.19.449.2; & seq.
Apostolis non fuerunt collata ea omnia, quæ Petro tradita fuerunt. tom. 19. 536. 2; & seq.
Apostoli omnes erant fundamenta Ecclesiæ, sed non erant petræ immobiles propter fidem; quia eorum Ecclesiæ successu temporis recesserunt ab Ecclesia Petri, & redierunt ad confusionem Paganorum, vel in schismate conrabuerunt. to.20 43.1.
Apostolorum fuerunt aliqui maiores, & honoratiores; & vnus fuit illis auctoritate superior. to.20. 270. 4.
Eorum aliqui habuerunt plura dona, alij verò pauciora. to.15. 241. 8.

Apostolorum paupertas.

Apostoli non caruerunt dominio rerum exteriorum in communi. to.8.474.2; & seq.
Apostolis aliquando permissæ, & aliquando non permissæ à Christo Domino fuerunt pecuniæ. to.12. 82. 5.
Apostoli an possessionem rerum habuerint? to.12. 305. 2.
Habebant ius percipiendi fructus ex bonis temporalibus laicorum. to.18. 380. 2.
Fuit eis prohibitum dominari. tom. 9. 504. 60.
Possederunt pecuniam per ordinem ad ea, quæ erant vitæ necessaria. to. 19. 111. 2; & seq.
Cur eis à Christo Domino præceptum fuerit modò, vt irent cum pera, modò sine pera? to.20. 271. 12.

Apostolorum clauium potestas.

Apostolis non fuit tradita æqualiter clauium potestas. to.19.123.1; & seq.
Tradita fuit potestas ligandi, & absoluendi; non autem traditæ fuit claues Regni Cœlorum. to.19. 126. 1.
Quæ claues traditæ fuerint? to.19.577.5.
Habuerunt potestatem clauium cum dependentia à Petro. to.8.381.2.
Non omnibus datæ fuerunt claues Regni Cœlorum. to.2. ex Pighio. 31.1.
Datæ sunt eis claues, tamquam membris; to.2.ex Aluarez. 7. 2; & 8. 2.
Data fuit potestas ligandi, atque soluendi via delegationis. to.3. 342. 1.
An habuerint claues iurisdictionis, & ordinis? to.18. 103. 9.
Quo tempore Christus Dominus ipsis contulerit clauium potestatem? tom. 4. 754. 72.
Quomodò claues Regni Cœlorum à Petro receperint? to.3. 813. 5.
Habuerunt clauium potestatem solùm in partem sollicitudinis. to.20.50.1.
Quomodo clauium potestas fuerit collata? to.17.96.1; & seq.
Apostoli acceperunt claues Ecclesiarum particularium, non autem totius Ecclesiæ vniuersalis. to.20.521.2.

Apostolorum potestas ordinis.

Apostoli immediatè à Christo Domino acceperunt potestatem ordinis. to. 11. 521. 1; & to.10.165.1; & to.18.674.2.
Habuerunt potestatem ligandi, & absoluendi, non tamen potestatem clauium. to.15.254. 28; & seq.
Apostoli, quam auctoritatem habuerint à Christo Domino? to.10.160.2.
A Christo Domino immediatè eis fuit collata potestas. to.3.924.2; & to.9.243.27.
Apostolorum, & Discipulorum potestas ordinis fuit eadem. to.3. 248. 2.

Apostolorum potestas iurisdictionis.

Apostolorum potestas iurisdictionis. to. 15. 206. 19; & seq.
Apostoli habuerunt potestatem iurisdictionis per totum Orbem, delegatam tamen. to.7. 554. 2.
Apostolis potestas fuit à Christo Domino communicata. to.15.206.23.
Apostoli non habuerunt nudum ministerium, sed etiam potestatem. tom.15. 206. 23; & 207. 29.
Apostolorum potestas fuit docere, decernere, præcipere, leges ferre, constituere sedes Episcopales. to.15.210.9; & seq.
Apostoli à Christo Domino constituti sunt iudices in condonandis, & retinendis peccatis. to.11. 534. 1.
Immediatè à Christo Domino acceperunt potestatem ordinis, & iurisdictionis. to. 11. 521.1; & to.10.165.1; & to.18.674.2.
Apostoli habuerunt totam potestatem extraordinariam, & personalem. to.11.537.2.
Habuerunt potestatem in totam Ecclesiam, sed non super alios Apostolos. tom.8.252. 2.
Quænam dominatio eis fuit à Christo Domino prohibita? to.14.199.1; & seq.
Nullam potestatem habuerunt in Petrum; to. 14. 334. 2.
Habuerunt potestatem delegatam, quia non transiuit in successores; sicut potestas Petri

tri, qoia est ordinaria, transit in successores. to. 7. 649. 2.
Quateous Episcopi habuerunt auctoritatem ordinariam in regimeo Ecclesiæ. rom. 3. 894. 2.
Quo tempore acceperint à Christo Domino auctoritatem ordinariam in Ecclesiam? tn. 3. 894. 2.
Solùm auctoritate delegata faciebant id, quod erat proprium solius Petri. tom. 3. 923. 1.
Non acceperunt immediatè à Christo Domioo potestatem iurisdictioois, sed à Petro. to. 13. 583. 22; & 584. 23; & seq.
Quanuis recepissent à Christo Domino immediatè potestatem iurisdictioois; attamen illam non transfudissent in suos successores. to. 13. 584. 2.
Oomes acceperunt à Christo Domino iurisdictionem, & potestatem spiritualem in totam Ecclesiam, & totum Orbem. to. 12. 576. 1; & seq.
An acceperint immediatè à Christo Domino potestatem iurisdictioois? to. 12. 577. 2.
Quando eis fuerit promissa potestas iurisdictioois? to. 13. 360. 1.
Non receperunt immediatè à Christo Domino potestatem iurisdictionis; quia ab illo noo receperunt subditos; aliter fuissent plures summi principatus. to. 13. 349. 2.
Potestatem iurisdictionis acceperunt à Petro; sicut astra à Sole lumen recipiunt. to. 13. 349. 2.
Fuit eis commuoicata summa, & vniuersalis potestas in totum Orbem terrarum propter necessitatem fidei disseminandæ cum subordioatione tamen ad Petrum. tom. 18. 475. 1.
Apostolis, & episcopis data fuit supremi iudicij potestas. to. 9. 499. 55.
Eis fuit data potestas destruendi concilia, & vlciscendi ioobedientiam. to. 9. 502. 55.
An ipsis data fuerit à Christo Domino iurisdictio fori exterioris? tom. 9. 561. 161; & seq.
Quo sensu data eis fuerit à Deo potestas alligandi per censuras in foro pœnitentiali sine iurisdictione fori exterioris contentiosi. to. 9. 567. 178; & seq.
Quam potestatem à Christo Domino immediatè receperint? to. 9. 583. 220.
Quomodò omnem potestatem à Christo Domino receperint? to. 9. 587. 229.
Eorum potestas, quia fuit delegata, fuit cum subordioatiooe ad ipsum Petrum. rom. 4. 301. 5; & 74. 1; & seq; & 539. 35; & seq.
Apostolis septem potestates fuerunt à Christo Domino concessæ; scilicet potestas baptizandi; potestas prædicandi, & temporalia recipiendi; potestas ligandi, & absoluendi; potestas Episcopalis coofirmandi, & ordinandi; potestas patrandi miracula; potestas curandi, & conseruaodi; & potestas iurisdictionalis sententiandi. tn. 4. 74. 1; & seq; & to. 9. 246. 40.
Apostoli habuerunt plenissimam potestatem quantùm ad munus Apostolicum prædicandi Euangelium, & soluendi peccata; sed non quantùm ad iurisdictionem, & regimen Ecclesiæ. to. 4. 142. 2.
Extraordinariam potestatem io totum Orbem acceperunt. to. 4. 476. 27.
Non acceperunt potestatem herilem dominatiuam à Christo Domino; sed potestatem spiritualem per ordinem ad animarum salutem. to. 17. 27. 2.
Immediatè à Christo Domino receperunt Apostolatum. to. 17. 38. 1.
Eorum potestas fuit maior potestate Episcopali. to. 17. 159. 1; & seq.
Quamuis sibi determinatas Sedes elegeriot; eorum tameo auctoritas per totum Orbem extendebatur. to. 17. 213. 1.
Iussu Christi Domini gesserunt gladium, etiã corporalem. to. 17. 431. 1; & seq.
Non priuarunt Imperio Tyrannos; quia ooo erant intra Ecclesiam; & ideo noo pertinebant ad illos. to. 17. 434. 1.
Non constituerunt aliquem Christianum in io Regem; quia Ecclesia tunc debebat martyribus decorari; & ne putaretur legem Christi Domioi vi introductam esse in mundum. to. 17. 434. 1; & seq.
Exercuerunt etiam sæcularia iudicia. to. 17. 435. 2.
Apostoli noo intendebant causis sæcularibus, & tumultuosis; ooo tameo defectu iurisdictionis. to. 13. 338. 1.
Ante Christi Domioi passionem nullum actum iurisdictionis exercuerunt. to. 13. 360. 1.
Quomodò tertena non iudicauerint? to. 19. 34. 2; & seq.
Habuerunt potestatem coactiuam. to. 19. 35. 1; & seq.
Habuerunt à Christo Domioo potestatem in totam Ecclesiam delegatam, non ordinariam. to. 19. 449. 2.
Mediante Petro acceperunt potestatem. to. 19. 580. 1.
Apostolos habuisse à Christo Domino potestatem in totam Ecclesiam delegatam oon præiudicat Petri auctoritati supremæ; sicut non præiudicatur auctoritati Papæ vioentis, quòd quis acceperit potestatem delegatam ab eius prædecessore. to. 19. 449. 2.
Habuerunt potestatem gladij solùm in partem sollicitudinis; sicut Prætores, & Magistratus habent gladium, non tamen cum illa pleoitudine, quæ est in Rege, vel Principe. to. 20. 50. 1.
Humilitas, quam Christus Dominus præcepit Apostolis, nullatenus illorum potestati præiudicauit. to. 20. 167. 2.
Terrena iudicare noluerunt, quia animarum saluti præcipuè occupati tribunalibus tota die assistere oon poterant. to. 19. 34. 2; & 35. 1.
Apostolorum potestas congregandi Concilia.
Apostoli synodaliter congregari quam potestatem habuerint? to. 13. 540. 2.
Quo iure collegerint Concilia? to. 4. 688. 15.
Apostolorum traditio est Concilia oon posse conuocari absque Papæ consensu. to. 18. 4. 2.
Apostoli Concilia poterant indicere: tom. 4. 614. 126.
Congregauerunt se ipsos sine capite. to. 9. 8. 6.
Concilia congregauerunt. to. 3. 857. 2; & 867.

867. 2; & 859. 2. & seq.
Apostolus Paulus commisit Episcopis, quæ fieri debent in Concilijs. to.3. 868. 1.
Apostolis fuit licitum decreta Conciliorum ad libitum seruare. to.3. 873. 2.
Non habuerunt potestatem congregādi Concilia, sed tantùm auctoritate Petri approbantis illorum iudicia, & sententias illa collegerunt, & congregauerunt. to.4. 688. 14.

Apostolorum potestates condendi leges.

Apostolos non fuisse Legislatores dupliciter potest intelligi. to.3. 951. 2.
Apostoli, non autem simplices Sacerdotes, potuerunt condere leges, licèt omnes possent ligare. to.3 496. 1.
Potuerunt scribere libros canonicos, quod non possunt Episcopi eorum successores. to.18. 676. 2.
Data est eius auctoritas congregandi, definiendi, & declarandi quæstiones. to.9. 501. 2.
Pœnam depositionis statuerunt Episcopis, qui Ecclesias per sæculares potestates obtinerent. to.4. 46. 2.
Apostoli iussu Christi Domini statuerunt, vt quæstiones difficiliores ad Sedem Apostolicam deferrentur. to.13. 33. 2; & seq.
Multæ leges Ecclesiasticæ condendæ ab Apostolis fuerunt à Christo Domino relictæ. to.3. 651. 2.
Apostoli acceperunt potestatem condendi leges, cùm acceperunt potestatem ligandi, lex enim à ligando dicitur. tom.3 496. 1; & seq.

Apostolorum potestates erigendi Ecclesias, & ordinandi Episcopos, confirmandi Religiones, & canonizandi Sanctos.

Apostoli habuerunt potestatem confirmandi Religiones, non autem canonizandi Sanctos. tom.12. 128. 2.
Apostoli omnes ordinauerunt Episcopos, & Presbiteros. to.12. 577. 1.
Apostoli auctoritate Solius Petri erexerunt Ecclesias, & constituerunt Prælatos. to.13. 640. 2; & to.19. 603. 2.
Ecclesias, quas erexerunt, & Episcopos, quos consecrauerunt, nomine, & vice Petri fecerunt. to.1. 407. 1.
Eorum decreta sunt idem, ac præcepta. to.4. 716. 15.
Apostoli auctoritatem erigendi Ecclesias, & Episcopos consecrandi per manus Impositionem acceperunt à Petro. tom.1. 407. 1; & seq.

Apostolorum prærogatiua, & dotes.

Apostolorum dotes præcipuæ, quæ fuerint? to.4. 302. 5.
Apostoli poterant concedere omnibus fidelibus indulgentias, sicut, & Petrus. to.4. 614. 125.
Quomodò indulgentias concesserint? to.19. 23. 1.
An habuerint potestatem canonizandi Sanctos? to.4. 615. 127.
An canonizauerint S.Stephanum? to.4. 615. 128.
Eorum excellentia. to.3. 815. 2; & seq; & to.7. 179. 2.
Apostolis plus fuit credendum, quàm Prophetis. to.3. 281. 2.
Apostolorum fuit vna fides à Petro confirmata. to.20. 281. 5.
Dotes, quas habuerunt Apostoli in totum Orbem, fuerunt illis propriæ, & intransmissibiles in eorum successores. to.4. 302. 5; & seq.
Fuerunt Diuinitus illuminati, vt totum mundum sua doctrina illustrarent. to.3. 893. 2.
Fuerunt Ecclesiæ Principes. tom.3. 893. 2.

Apostolorum subiectio ad Petrum.

Apostoli, vt erant oues Christi Domini, fuerunt Petro subiecti. to.19. 449; & to.10. 163. 2; & to.13. 349. 2.
Agnouerunt in Petro Ecclesiæ vniuersalis primatum. to.16. 508. 1; & seq; & 446. 2; seq.
Fuerunt Petro subiecti in doctrina fidei. to.3. 342. 1.
Voluerunt Petrum esse suum caput; quia Christus Dominus hoc iussit. tom.12. 75. 2.
Fuerunt omninò exempti ab iurisdictione omnium Principum terrenorum. tom.18. 424. 2.
Ecclesiæ primatus eis fuit prohibitus. to.9. 603. 272.
Quomodò fuerint Petro, vt Pastori, subiecti? to.9. 657. 1.
Acceptauerunt voluntariè Petrum, tanquam Primatem; non autem illum elegerunt Primatem. to.4. 76. 1.
Quomodò decorati, & ordinati fuerint à Christo Domino, vt Petro, tamquam capiti, subiacerent? to.4. 293. 1; & 573. 8; & seq.
Non prędicarunt, nisi postquam Petrus prædicauit. to.4. 759. 102.
Agnouerunt à Christo Domino, quòd inter illos aliquis debebat esse maior, & superior. to.4. 760. 111.
Quare non perceperint verba indicentia Petri primatum? to.4. 761. 113.
Qua voluntate voluerunt Petrum esse eorum Principem? to.13. 329. 2.
Apostoli omnes in totum terrarum Orbem dispersi Petro tantùm disponente prædicauerunt. to.1. 407. 1.
Fuerunt Petro subiecti, sicut Pastores delegati Pastori ordinario. tom. 3. 895. 2; & seq.

Apostolorum successio.

Apostolis in plenitudine potestatis solus Papa succedit. to.20. 588. 1; & seq.
Apostolis data fuit potestas personalis non transferenda in successores. to.11. 536. 1.
Apostolis nullus Episcopus successit in potestate plenaria. to.11. 537. 1.
Eis succedunt Episcopi tanquam Patribus filij. to.20. 550. 2.
Apostolorum iurisdictio cum ipsis cessauit. to.11. 538. 8.
Apostolis in munere Apostolatus non fuit concessum habere successores. to.3. 922. 2; & 924.1.
Apostolorum Sedes ferè perierunt. to.3. 7. 2.
Apostolis quomodò succedāt Episcopi. to.12. 412. 2; & 417. 1; & seq.

Inæqualiter eis succedunt Papa, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, & Parochi. to.20. 287. 1; & seq.
Apostoli non acceperunt potestatem transferendi suam iurisdictionem in Episcopos. to.12. 577. 2.
Illis succedunt etiam præsbiteri in munere sacerdotali. to.20. 585. 1; & seq.
Apostoli, & eorum successores dicuntur Principes. to.3. 127. 2.
Quomodò eis succedant Cardinales, & Episcopi? to.20. 563.2.
Apostolorum potestas vna cum alijs interijt. to.17. 114. 2.

Apostolorum timor in passione Christi Domini.

Apostoli omnes in passione Christi Domini quomodò à fide defecerint? to.13. 563. 1; & 564. 2; & 565. 1.
An ratione defectus à fide dici potuerint hæretici, vel infideles? to.13. 565. 1.

Apostolorum Canones.

Apostolorum canonum numerus. tom.14. 392. 1.
Apostolorum Canones non sunt octuaginta quinque, vt V.Synodus asseruit, sed quinquaginta. to.14. 512. 2.
Fuerunt multi lati ab Hæreticis. to.7. 215. 1; & seq.
Nihil statuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.
Quinquaginta canones Apostolorum esse recipiendos in plenissimum robur auctoritatis præceperunt Stephanus IV; & Ioannes VII. to.4. 46. 2.
Romani Pontifices suas Constitutiones firmauerunt auctoritate canonum Apostolorum. to.4. 46. 2.
Canon Apostolorum de vxore non abijciendo nostris temporibus non violatur.to.2.ex Alano. 55. 2.

Apostolorum traditiones.

Apostolorum traditio habet eandem vim, quam habet Scriptura. to.19. 55. 1.
Apostolicæ traditiones sunt in Ecclesia, nec vllum possunt continere in se ipsis errorem, & spectant ad fidem Diuinam. to.8. 277. 1; & seq.
In quo differant à traditionibus Ecclesiasticis? to.8. 277. 1.
Apostolicæ, & Ecclesiasticæ traditiones spectant ad sacrum fidei depositum. tom.8. 956. 1.
Apostolicæ traditiones descendunt ex vniuersitate locorum, & Ecclesiarum. to.8. 961. 1; & seq.
Item ex consensu vnanimi SS.Patrum. to.8. 963. 1; & seq.
Item ex communi consensu Patrum, & Doctorum, qui omni sæculo floruerunt.to.8. 966. 1; & seq.
Non descendunt tamen ex consensu Doctorum recentium contra antiquos. tom. 8. 968. 1; & seq.
Neque ex consensu populorum contra Ecclesiæ Doctores. to.8. 972. 1; & seq.
Neque ex reuelationibus particularibus, quæ ad fidem non pertinent. tom. 8. 975. 2; & seq.
Ex traditione Apostolorum paruulis baptismus est conferendus. to.14. 357. 1.
Traditionum Apostolicarum custodia semper fideliter fuit seruata à summis Pontificibus Romanis. to.8. 991. 2; & seq.
Apostolicæ, & Ecclesiasticæ traditiones cur ab hæreticis reijciantur? to.15. 364. 1; & seq.
Apostolicæ traditioni æquè, ac Diuinæ Scripturæ fides est adhibenda. to.17. 356. 2.
Apostolicæ traditiones semper fuerunt à sanctis Patribus communiter receptæ. to. 12. 196. 1.
Sunt infallibiles. to.12. 224. 1.
Ab ipsis Apostolis sunt immediatè receptæ. to.14. 357. 1; & seq.
Vt commenticiæ, reijciuntur ab hæreticis. to.15. 312. 1.
Fuerunt tamen receptæ ab omnibus sacris Concilijs, & sanctis Doctoribus. tom.15. 321. 1.
Apostolica traditio de congregando Concilio, quoties extrema vrget Ecclesiæ necessitas. to.18. 4. 2.
Apostolica traditio docet Episcoporum iudicia soli Apostolicæ Sedi esse reseruata. to.18. 13. 2.
Apostolicæ traditiones sunt necessariæ. to.3. 828. 2.
Apostolica traditio verè quomodò dignoscenda? to.13. 163. 2.
Apostolicæ traditiones quid sint? tom. 13. 151. 2.
Earum duplex genus. to.13. 151. 2.
Apostolicæ traditiones practicæ quænam ad certum solum tempus duraturæ; aliæ verò absque vlla limitatione semper. tom. 13. 152. 1.
Aliæ, quæ sine reuelatione peculiari Christi Domini nec ab Apostolis, nec ab Ecclesia possunt mutari; aliæ verò, quæ possunt etiam à Papa, & quare? to.13. 152. 1.
Harum omnium exempla. to.13. 152. 1.
Vide traditiones.

Apostolatus.

Apostolatus nomen vnde originem traxerit? to.3. 893. 1; & seq.
Magnam potestatem à Christo Domino acceptam significat. to.3. 896. 1.
Quale ministerium fuerit? to.4. 274. 4.
Quomodò differat ab Episcopatu? tom. 4. 302. 5.
Expirauit simul cum Apostolis. tom.4. 303. 1.
Duas prærogatiuas præcipuas importat. to.13. 10. 1.
Apostolatus dignitas æqualiter omnibus Apostolis data fuit, sed non eodem modo. to.3. 894. 1; & 893. 2.
Eius officium consistebat in fundandis Ecclesijs, prædicando Euangelio, statuendis legibus, soluendis peccatis, explicandis Scripturis, patrandis miraculis, &c. to. 17. 34. 2.
Præterea importauit auctoritatem gubernandi fideles, eijciendi dæmones, & sanandi infirmos. to.19. 448. 2.
Item auctoritatem scribendi libros canonicos, & donum linguarum. to. 11. 240. 2; & seq.
Apostolatus complectitur munera euangeli-

 zan-

zandi, interpretandi Scripturas, scribendi libros canonicos, prædicandi fidem omnibus gentibus per totum Orbem terrarum, illam testificandi mediantibus prodigijs, & signis, & patrandi miracula. to.3. 895. 1; & seq.
Apostolatus magnam, ac seriam potestatem à Saluatore acceptam importat. tom.3. 896. 1.
Apostolatus fuit potestas extraordinaria necessaria solùm pro fidei vniuersali promulgatione, & ideo non transijt in successores. to.3. 922. 2; & 924. 1.
Apostolatus, prout dicit potestatem in totam Ecclesiam vniuersalem, transijt solùm in Romanum Pontificem. tomo 3. 924. 1; & seq.

Apostolica Sedes.

Apostolica Sedes quid sit? tom. 6. 193. 2; & seq.
Est caput, & cardo totius Ecclesiæ. tom. 5. 745. 1.
Apostolica Sedes etiam extra Concilium potest iudicare, & damnare Schismaticos, & Hereticos. to.5. 755. 1.
Apostolicę Sedis contemptores fuerunt à Deo seuerè puniti; cultores autem fauoribus, & gratijs cumulati. to.1. 494. 2; & seq.
Apostolica Sedes Episcopos, vel Primates substituit ad inungendos alios Episcopos. to.1.518. 1.
De iure diuino nequit esse, nisi Romæ. to.3. 5. 1; & 35. 2.
Apostolica Sedes ibi est, vbi est Papa. to.3. 35. 1.
Imperatores quamplures illam in Grędiam transferre tentarunt, sed frustra. tom. 3. 8. 2.
Non cepit tempore Phocæ, vel Constantini. to.3. 20. 2.
Apostolica Sedes septem annis fuit Antiochiæ. to.3. 35. 2.
Nequit separari ab Episcopatu Romano. to.9. 651. 1.
Apostolica Sedes non distinguitur, & ideo nequit separari, à Sede Romana. tom. 8. 315. 1.
Apostolica Sedes priuilegium non deficiendi à fide à Christo Domino obtinuit. tom.8. 432. 1; & seq.
Apostolica Sedes nequit à Papa præscindi. to.8. 431. 1.
Apostolica Sedes non distinguitur à Sede Romana. to.8. 315. 1.
Apostolicæ Sedi reseruata esse Episcoporum iudicia habetur ex Apostolorum traditione. to.18. 13. 1.
Apostolicę Sedis nomen quid significet? to.18. 329. 1.
Apostolica Sedes cur potius Romana, quàm Hierosolymitana, vel Antiochena dicatur? to.18. 330. 1.
Apostolicæ Sedis nomine intelligitur Papa sine Cardinalibus. to.9. 349. 265.
Apostolicæ Sedis decreta suspendere per Imperatorum potentiam tentauit Græcorum iniquitas. to.6. 603. 1.
Sola habet omnium Ecclesiarum sollicitudinem. to.6. 607. 1.
Nunquam permisit, vel consensit sua iura diminui. to.11. 233. 130.
Eius decreta ab omnibus sunt obseruanda. to.14. 68. 2; & 71. 1.
Apostolicæ Sedis primatum nouerunt Angli, Gothi, & Longobardi. tomo 7. 807. 2; & seq.
Eius decreta sunt obiectum fidei diuinæ. to.15. 25. 122.
Quomodò dicatur vniuersalis? to. 15. 293. 1; & seq.
Nequit esse sine Papa, quia sponsa nequit esse sine sponso. to.15. 295. 1; & seq.
Eius puritas semper seruata fuit immaculata inter tot hæreses. tomo 15. 301. 1; & seq.
Semper tradidit sathanæ hæreticos excommunicando. to.15. 301. 1.
Eius doctrina à nullo Concilio Catholico vnquam fuit reprobata. to.15. 324. 1; & seq.
Seruauit veram fidem catholicam, quam neque ad breue tempus vnquam amisit; quamquam tot hæresum, & hæreticorum iaculis fuerit pluries lacessita, & toties oppugnata. to.15. 326. 2; & seq.
Apostolicam Sedem Petrus Antiochiæ priùs erexit. to.4. 476. 30.
Apostolica Sedes nunquam abrogauit, quod semel definiuit ad fidem, vel ad mores pertinere. to.4. 634. 2.
Apostolica Sedes Cathedram D. Petri significat. to.3. 566. 2.
Dignitatem papalem simul, & patriarchalem complectitur. to.3. 569. 1.
Apostolica Sedes constituit Episcopos, vel Primates ad inungendos. to.1. 518. 1; & seq.
Apostolicæ Sedi relatæ fuerunt causæ Synodorum prouincialium. to.17. 470. 2.
Ei causæ Episcoporum fuerunt reseruatæ. to.17. 471. 1.
Apostolicæ Cathedrę principatus viguit semper in Ecclesia Romana, teste S. P. Augustino. to.17. 42. 1.
Apostolicas literas falsificantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. tomo 5. 288. 124; & seq.
Apostolicæ literæ quæ propriè dicantur? to.5. 290. 129.
Apostolicas literas falsificantes quas pœnas vltra excommunicationem incurrant? to.5. 290. 130; & seq.
Falsificare vel per se, vel per alium. to.5. 292. 136; & seq.
Eandem excommunicationem incurrunt appellantes ab executione literarum Apostolicarum. to.5. 348.
Item impedientes earum, & aliarum expeditionum executionem. to.5. 354.
Apostolicæ manus impositio antiquissima est in Ecclesia. to.6. 121. 2.
Apostolici Vicarij in Gallijs fuerunt Episcopus Arelatensis, & Episcopus Rhemensis. to.6. 165. 2.
Apostolicam Sedem appellauit Wilfridus Eboracensis Britannus, qui fuit ab ea absolutus. to.17. 512. 1; & seq.
Apostolica Sedes nunquam mutauit doctrinam. to.8. 756. 1.
Eius successio nunquam fuit variata. to. 8. 764. 2.
Eius vnitas sumitur ex vnitate principij, finis,

nis, & mediorum; ac ab vnitate Capitis visibilis. to.14. 3. 1; & seq.
Quare dicatur Apostolica? tom. 14. 3. 2; & to.3. 31. 2.
Est Sedes Petri, non Pauli. to.4. 23. 2.
Quando inceperit? to.14. 56. 2.
Non est prima ordine fundationis, sed iure primatus. to.14. 57. 1.
Est Sedes Petri, qui est Christi successor. to.14. 85. 2.
Dicitur specialiter Sancta, & Catholica. to.14. 330. 2.
Fuit significata per Euam, quæ fuit mater omnium viuentium. to.14. 338. 1.
Fuit à Christo Domino immediatè fundata. to.14. 340. 1.
Dicitur Sacrosancta, idèst Caput Ecclesiarum sanctarum. to.14. 347. 1; & seq.
Semper fuit super alias Sedes patriarchales. to.14. 388. 2; & seq.
Propter fundatorem Christum nequit hæresi maculari. to.14. 483. 1.
Sola inter omnes Ecclesias est Apostolica. to.14. 504. 1; & seq.
Sola est prima Sedes. to.14. 509. 2.
Apostolica Sedes sola habet supremum Iudicem controuersiarum. to.7. 3. 1.
Est fundamentum aliarum Ecclesiarum. to.7. 147. 2.
Eius primatus. to.7. 152. 1; & seq.
Apostolica Sedes, & totius Orbis primatus idem sunt. to.17. 353. 1.
Apostolicæ Sedis iurisdictionem vsurpantes, & fructus, redditus, & prouentus spectantes ad personas ecclesiasticas sequestrantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 384.
Apostolicæ Sedis primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonensi. to. 15. 215. 27.
Apostolica Sedes præfertur omni Ecclesiæ. to.6. 25. 87.
In signum specialis dominij sibi aliqua reseruat. to.6. 26. 91.
Sola corrigit statuta Conciliorum siue prouincialium, siue generalium. tomo 6. 28. 99.
Apostolicæ Ecclesiæ vel sic denominãtur, quia fuerunt ab Apostolis fundatæ; & sic Antiochena, Alexandrina, & Romana dicuntur Apostolicæ; vel per doctrinæ infallibilitatem, & sic sola Petri Cathedra est Apostolica. to.6. 192. 2; & 193. 1.
Multæ etiam sunt suffraganeæ, vt erat Ecclesia Colossensis. to.6. 194. 1.
Apostolicæ Sedis iudicium esse simpliciter immobile, & nulla appellatione posse moueri docuit S.P. Augustinus. to.6. 527. 1; & seq.
Apostolica Sedes semper se exhibuit totius Orbis vindicem, & magistram. to. 2. ex Pighio. 117. 1; & seq.
Ob triplicem causam voluit Deus eam Romæ firmari. to.2. ex Turrecrem. 29. 2.
Eius oraculum est verum, & certum. to.2. ex Turrecrem. 37. 1; & seq.
Fons luminis est appellata. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.
Nequit errare. to.6. 6. 10.
Est regula fidei orthodoxæ; & totius Orbis magistra. to.2. ex Pighio. 117. 1; & seq. & 118. 2.
Impugnari potest, expugnari non potest. to.6. 9. 20.
Ei affixus est primatus de iure diuino. to. 6. 439. 2.
Dicitur vniuersalis, quia sub se continet omnes alias Ecclesias. to.6. 444. 1.
Comparatur potentiæ visiuæ. tomo 6. 505. 2.
Eius auctoritas in definiendis libris canonicis. to.6. 521. 1; & seq.
Nunquam inauditos damnauit. tom.6. 601. 2; & seq.
Ad eam sunt deferendæ omnes causæ maiores. to.6. 609. 1; & seq; & 605. 2.
Etiam causæ dubiæ. to.6. 611. 1.
Nunquam errauit, neque errabit. to.6. 627. 2; & to.14. 27. 1.
Eius infallibilitatem semper oderunt hæretici, & schismatici. to.6. 640. 2.
Immobilis simpliciter est à recta fide. to. 6. 646. 2.
Apostolica Sedes, sicut Moysis Cathedra, vitijs, & sordibus malorum sedentium nunquam fuit coinquinata. tomo 20. 565. 2; & seq.
Apostolica Sedes, & Apostolica Ecclesia differunt inter se. to.6. 592. 1; & 627. 2; & seq.
Apostolica Sedes est Petri Cathedra, à qua omnes aliæ Ecclesiæ accipiunt suam potestatem. to.11. 202. 3.
Accepit a S. Petro sollicitudinem omnium Ecclesiarum. to.11. 250. 1; & seq.
Semper perseuerauit in fide. to. 8. 183. 2; & 167. 1; & seq; & 417. 1; & 434. 2.
Prælata fuit omnibus Ecclesijs, non ab homine, sed à Christo Domino. to.2. ex Aluarez. 2. 1. & seq.
Habuit semper titulum Ecclesiæ vniuersalis. to.8. 741. 1.
Promulgauit semper in totum Orbem sua dogmata. to.8. 743. 1.
Deus ei fidem indefectibiliter alligauit. to.8. 744. 1.
Seruauit semper fidem illibatam Spiritus sancti adiutorio. to.8. 751. 1.
Oppugnata ab Hæreticis magis creuit. to.8. 751. 2.
Eius firmitas fuit à Christo promissa illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduersùs eam.* to.8. 746. 2.
Seruat veram Successionem Apostolicam. to.8. 756. 2; & seq.
Apostolica Sedes à nemine iudicatur. to. 5. 57. 2; & to. 12. 65. 1; & to. 6. 28. 98; & 641. 1; & 555. 1, & seq; & tomo 10. 414. 1.
Mater omnium Ecclesiarum à Christo fuit instituta. to.5. 59. 2; & 606; & to.14. 337. 2; & 345. 2; & 85. 2.
Est Caput totius Ecclesiæ vniuersalis. to. 5. 608. 2; & to. 12. 67; & 70. 2.
Apostolicæ Sedis loca, & iura. to. 5. 405. 338.
Apostolicæ Sedi Deum acquiescere ex quatuor signis manifestè ostenditur. tomo 5. 589. 2.
Est mater totius Ecclesiæ Catholicæ. tom. 5. 592. 2.
Dignitate, dominio, & studio superat omnes Ecclesias. to. 5. 605. 1.

A voce Domini consecrata tenet primatum omnium Ecclesiarum. to. 12. 88. 1.
Præferenda est Sedi Antiochenæ. to. 12. 130. 1.
Est omnium aliarum Ecclesiarum suprema. to. 1. 157. 1.
Numquam deperdit fidem, neque deperdet tempore Antichristi. to. 12. 517. 2.
Eius persecutiones. to. 12. 488. 2.
Eius proprietates. to. 12. 567. 2.
Illius oppressor à Deo fuit insigniter punitus. to. 1. 555. 2.
Eius notæ. to. 12. 567. 2; & to. 14. 3. 1; & seq; & to. 8. 705. 1; & seq; & to. 15. 375. 1.
Quamuis perturbabitur ab Antichristo, non tamen labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Apostolicæ Sedis definitioni potiùs, quàm cuiuscumque Synodi ei contradicentis decretis, est obediendum. to. 13. 598. 2.
Ei omnia detulit Iustinianus Imperator. to. 1. 461. 2.
Eius iudicium in his, quæ sunt fidei, & ad salutem necessaria non potest errare. to. 13. 446. 1.
Numquam defecit à fide. to. 13. 448. 1; & seq. vsque ad 451.
Eius sententia, fides, & definitio semper fidei Orthodoxæ fuit consona. to. 2. ex Pighio. 76. 1.
Apostolicæ Sedis auctoritatem esse regulam fidei Orthodoxæ ex Catholicæ Ecclesiæ fide, & confessione monstratur. to. 2. ex Pighio. 76. 2; & seq; & 118. 2.
Ad illam necessariò debent omnes fideles conuenire ex S. Irenæo. to. 2. ex Pighio. 77. 1.
Eiusdem Sedis primatus, & ad eandem recursus ex SS. PP; & Concilijs ostenditur. to. 2. ex Pighio. 77. 1; & seq.
Illa inconsulta nihil super Episcopos est innouandum. to. 2. ex Pighio 75. 2.
Eius auctoritas ad transmarinas querelas extenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Eius iudicium in Reges quanti habitum fuerit apud omnes? to. 2. 522. 2.
Illius potestas in electiones, ordinationes, & confirmationes Episcoporum totius Orbis. to. 2. ex Pighio 103. 1; & seq.
Ad eam omnes hæreticorum causæ ab ipsismet hæreticis fuerunt delatæ. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Apostolicæ Sedis auctoritas quanta sit? to. 2. ex Pighio. 105. 2. & to. 6. 91. 2; & to. 15. 586. 1; & seq.
Eius infallibilitas in ijs, quæ fidei sunt. to. 13. 451. 2; & seq.
Apostolica Sedes sola potest hæreses damnanare, & fidei lites decidere sine Concilijs generalibus. to. 3. 865.
Apostolica Sedes Synodos confirmat. to. 3. 723. 2.
Non potest errare in fide. to. 3. 727. 2.
Promittitur ei obedientia à Ioanne Episcopo Constantinopolitano. to. 3. 728. 1.
Iudicat causas hæreticorum. to. 3. 731. 2.
Eius Vicarius creat Episcopos in Oriente. to. 3. 739. 1.
Hæreses non fouet, sed destruit. tomo 13. 575. 1.
Sæpè absoluit, quod ligat Concilium, & damnat, &c. to. 13. 534. 2.
Apostolicæ Sedi non licet detrahere sine periculo hæresis. to. 13. 332. 2.
Apostolica Sedes, & Pontifex primatum obtinet in vniuersum Orbem, ipseque est Diui Petri successor, & Christi Domini Vicarius, Pastor, & Magister omnium fidelium. to. 13. 190. 1; & seq.
Apostolicæ Sedis honor præstitus à multis Concilijs, tum generalibus, tum prouincialibus, & à Patriarchis, & Patribus. to. 13. 127. 2; & 128. 1; & seq.
Et ab Imperatoribus, & etiam ab Hæreticis licèt subdolè. to. 13. 129. 1.

Appellatio.

Appellatio quid sit? to. 3. 626. 1.
Quotuplex sit? to. 3. 629. 2.
Quinam sint appellationis effectus? tomo 3. 629. 2.
Illius regulæ, & requisita. to. 3. 627. 2.
Habet rationem defensionis. tomo 9. 457. 21.
Definitur clamor ab inferiori ab superiorem. to. 9. 458. 31.
Solummodò potest admitti ab obliquo ad rectum, & à deuio ad regulatum. tomo 9. 458. 29.
Est de iure positiuo, & priuilegio iuris positiui fuit introducta. to. 9. 460. 44.
Est reclamatio grauati ab aliquo Iudice per iniquam sententiam, à qua appellans postulat releuari per Iudicem superiorem, ad quem appellat. to. 4. 116. 2.
Definitur communissimè prouocatio à minori ad maiorem. to. 9. 455. 3; & to. 4. 116. 2.
Est prioris sententiæ impugnatio, & infirmatio. to. 9. 455. 5.
Appellationis Ordo. to. 14. 462. 2.
Non licet appellare à præceptis Dei, vel à Canonibus editis in Concilijs generalibus à Papa confirmatis. to. 9. 456. 12.
Neque licet prouocare à iudicio supremo, & vltimo. to. 9. 456. 16.
Appellatio vocatur etiam iuris remedium. to. 6. 51. 1.
Fieri potest solùm in foro exteriori; non autem in foro interno. to. 6. 51. 1.
Semper debet esse à minori ad maiorem. to. 6. 811. 3; & to. 7. 754. 1; & to. 10. 563. 2; & to. 13. 545. 2; & to. 18. 120. 17.
Appellatio à maiori ad minorem est contra iustitiam. to. 6. 811. 3.
Fuit introducta ad præsidium innocentiæ; non autem ad defensionem iniquitatis. to. 8. 545. 1.
Non debet fieri à minori ad supremum Iudicem sine medio, si reperiatur. to. 3. 627. 2.
Appellatio interposita per errorem de vno Iudice pari ad alium parem toleratur. to. 9. 459. 37.
Non tamen toleratur, si interposita fit à maiori ad minorem, quamuis interuenerit error. to. 9. 459. 37.
Appellatio, quòd locus non sit tutus ad conueniendum, vel comparendum, reddit nullum processum postea factum. tomo 9. 278. 49.
Appellare non licet ab eo, ad quem appellant omnes oppressi. to. 9. 460. 46.
Appellatio impedit causæ cognitionem. to. 9. 461. 54.

Appel-

Appellationis remedium est de iure positiuo. to. 9. 461. 57.

Appellatio admittitur in absentia, vbi non est tutus accessus ad Iudicem. to. 9. 289. 106.

Appellationum iura. to. 3. 511.

Appellans in causa appellationis eximitur à iurisdictione illius, à quo appellat. to. 9. 459. 38.

Appellans non consideratur, an erret, vel non; sed tantùm consideratur, an appellet à minori ad maiorem. tomo 9. 465. 73.

Appellari licèt non possit ab aliquo propter eius eximiam, & supremam dignitatem; attamen non desunt alia iuris remedia ad defensionem, scilicet supplicationes. to. 9. 466. 83.

Appellatio ab aliquo ad eundem non potest admitti. to. 9. 460. 46.

Appellare ab obliquo ad rectum non licere quomodò sit intelligendum? to. 9. 466. 87.

Appellatio, cùm fiat ad releuandum grauatum, oportet, vt fiat apud illum, qui possit grauamen tollere à grauato, & grauantem cogere ad desistendum à grauando. to. 4. 116. 2.

Appellari potest etiã ad delegatum, dummodò delegatus sit superior eo, à quo fit appellatio. to. 3. 91. 1.

Appellationis instrumentum. to. 6. 374. 1.

Appellationes ab abusu potestatis, tamquam nouæ, & omnibus sæculis ignotæ, sunt reijciendæ. to. 6. 811. 1.

Appellationes ab abusu potestatis sunt simpliciter iniustæ. to. 6. 811. 2.

Appellatæ causæ retractatio fieri non potest inaudito primo Iudice. to. 6. 789. 1.

Appellationum testimonia cur non inueniantur in sacra Scriptura? to. 3. 510. 1.

Appellatio à contumelia non fit citra potestatem vllam attentata iuxta auitam à Pelagio I. laudatam regulam. tomo 6. 106. 1.

Appellatio ad hoc, vt sententiam suspendat, debet esse valida, aliter sententiam non suspendit. to. 9. 462. 61.

Appellatio nihil valet, si sententia transit in rem iudicatam. to. 9. 462. 62.

Appellationes fundantur in hac regula generali: *Potior ab inferiori discuti non potest.* to. 6. 208. 2.

Appellandi, & prouocandi vocibus Synodus Sardicensis vsa fuit in propria significatione. to. 6. 177. 2.

Appellationis remedium potest per rescriptum solui à Papa. to. 9. 461. 57.

Appellatio supponit supremam potestatem iurisdictionis in eo, ad quem appellatur. to. 10. 589. 1.

Appellatio solùm ad illum fieri potest, qui potest sententialiter coercere partem opprimentem ipsum appellantem. tomo 4. 116. 2.

Appellatio est per ordinem ad corrigendum errorem illius, qui sententiam protulit. to. 9. 455. 4.

Appellatio debet fieri gradatim. to. 9. 456. 16.

Quando tollitur appellatio, quæ fiunt contra appellationem, non tolluntur, tamquam attentata, & reuocata, sed per modum iniustæ. to. 9. 460. 44.

Appellatio propriè sumpta potest solummodò fieri ab vno ad aliud Tribunal distinctum, non autem ad idem. tomo 10. 564. 2.

Iudex, à cuius sententia appellatur, non debet dare parti condemnatæ iudicem, ad quem prouocarut. to. 10. 564. 2.

Appellationis Ordo. to. 14. 462. 2.

Appellatio Africana.

Appellatio Patrum Africanorum ad Sedem Romanam est antiquissima. to. 16. 250. 1; & seq.

Ex consuetudine antiquissima soli Episcopi, non autem præsbyteri Africæ, aut clerus inferior potuerunt Romam appellare. to. 6. 310. 1; & 311. 1; & 320. 2; & 323. 2.

Appellare cur Episcopis licuerit, non præsbiteris? to. 6. 313. 1.

Appellare Romam non fuit prohibitum Ecclesiæ Africanæ à Bonifacio. to. 6. 320. 1.

Appellationes Episcoporum Africanorum nunquam fuisse prohibitas pro certo habuerunt semper omnes Africæ Episcopi. 40. 6. 126. 2.

Appellare poterant Episcopi Africani à iudicijs suorum Synodorum prouincialium. to. 6. 235. 1.

Appellare an vnquam licuerit Clero Africano? to. 6. 343. 1; & 352. 2.

Appellare semper potuit Clerus inferior in materia fidei. to. 6. 359. 2.

Tempore S. Gregorij Magni Episcopi Africani liberrimè appellarunt. tom. 6. 366. 1; & seq.

Inter Ecclesiam Africanam, & Romanam sola controuersia fuit de Cleri inferioris appellationibus. to. 6. 126. 2.

Appellationi Episcoporum Africanorum fuit perpetua Ecclesiæ Africanæ consuetudo semper deferre reuerentiam suspensiui effectus. to. 6. 310. 1.

Appellationum Africanarum varia exempla ex S. P. Augustino desumpta. to. 6. 310. 1.

Appellare Clerici Africani poterant ad futurum prouinciæ Synodum; & ad prouinciæ Primatem; ac ad vicinos Episcopos; sed ad transmarina, seu Romam ex antiqua consuetudine non poterant. to. 6. 295. 1.

Circa appellationes Romanas celebrata fuit in Africa Synodus. to. 6. 296. 1.

Quo anno coacta fuit Synodus Africana de Romanis appellationibus? tom. 6. 334. 1; & seq.

Episcoporum Africanorum stipulatio cum legatis Romanis fuit tantùm circa modum, & ordinem; non verò circa substantiam Romanarum appellationum. tom. 6. 342. 2.

Appellare Romam semper potuisse Africanos Episcopos expresè asserit S. P. Augustinus. to. 6. 352. 1.

Appellatio Romana Antonij Fussalensis Africani Episcopi. tom. 6. 314. 1; & 315. 1; & 317. 2; & 322. 1; & seq.

Appellatio Apiarij præsbiteri Siccensis Ecclesiæ fuit origo controuersiæ in Africa circa Romanas appellationes. tom. 6. 321. 1; & 323. 2.

Appel-

Appellatio Apiarij fuit contra consuetudinem totius Africæ. to.6. 295. 2.
Appellatio secunda eiusdem Apiarij. to. 6. 326. 2.
Appellationes Romanas abrogare cur Aurelius Episcopus Carthaginensis tentauerit? to.6. 319. 2.
Appellationes Romanas Episcoporum Africanorum constantissimè propugnauit S. P. Augustinus. to. 6. 145. 1.
Appellationes Africanæ fuerunt semper directę secundùm canones Sardicenses. tom. 6. 294. 2.
Appellationes Africanas fuit primus Photius, qui impugnauit. to.6. 295. 2.
Deinde illas impugnarunt Balsamon, & Meletius schismaticus; & in Concilio Florentino Marcus Ephesinus. to.6. 296. 1.
Appellationes aliquorum Episcoporum Africanorum. tom. 6. 300. 1; & seq; & tom. 4. 216. 2.
Appellatio Africanorum, & Orientalium ad Papam colligitur ex sexto canone Concilij Nicæni. to.3. 752. 1.
Appellatio Africana ad Sedem Apostolicam, to. 20. 154. 2.
Appellatio Clericorum inferiorum ad Papam aliquando non licuit. to.20. 100. 1.
Appellatio S. Flauiani Episcopi Constantinopolitani in pseudosynodo Ephesina damnati ad S. Leonem Papam. to. 20. 589. 1.
Africæ Episcopi potuerunt semper Romam appellare. to.6. 126. 2; & 235. 1; & 323. 2.
Vide Ecclesia Africana.

Appellatio Ecclesiæ Alexandrinæ.

Appellationes Ecclesiæ Alexandrinæ. tom. 3. 688. 2; & seq.
Appellatio D. Athanasij Alexandrini Episcopi expulsi à sua sede, ab Arianis. tom.20. 589. 1.

Appellatio Ecclesiæ Anglicanæ.

Appellationes Ecclesiæ Anglicanæ. tom. 3. 787. 2.

Appellatio Gallicana.

Appellationes Gallicanæ Ecclesiæ ad Sedem Romanam. Patrocli. to. 6. 118. 2; & seq.
Item Danielis. to.6. 123. 1.
Appellandi Romam fuit antiqua Ecclesiæ Gallicanæ consuetudo. to.6. 86. 2.
Eas nunquam in Gallia, vel Africa fuisse admissas docet Caluinus. to. 6. 87. 2.
Non soli Episcopi, sed infimus Galliæ Cletus Romam appellauit. to.6. 88. 1.
Appellarunt Romam laici Galli etiam à pœnitentiarijs publicis. to.6. 89. 1.
Tandem sententiam tenuit Imperator Ludouicus Pius, & cuncti tunc per Galliam, & Germaniam Episcopi. to.6. 89. 1.
Item Carolus Magnus. to.6. 89. 1.
Eiusmodi appellationes non sunt recenter in Gallia inuectæ. to.6. 96. 2.
Multis exemplis probatur. to.6. 97. 1; & seq.
Appellationum Gallicanæ Ecclesiæ abusus. to.6. 160. 2.
Appellationes Ecclesiæ Galliarum. tom. 3. 772. 2; & 782.

Appellationes Germanicæ.

Appellationes Ecclesiæ Germanicę ad Papam. to.3. 783. 2; & seq.
Appellatio Episcoporum Germaniæ ad Sanctum Leonem Papam circa consecrationem altarium, & confectionem chrismatis, & reconciliationem pœnitentium in missa factam à Chorepiscopis. tom. 3. 784. 1; & seq.

Appellationes Hispanicæ.

Appellationes Ecclesiæ Hispaniarum. to. 3. 766. 1; & 767, & 765.
Appellatio Basilidis Episcopi Legionensis, & Martialis Episcopi Asturicensis in Hispaniæ prouincia Bętica ad S. Stephanum Papam. to.6. 103. 1; & 153. 1; & to.5. 45. 2; & to.18. 22. 2.

Appellationes Ecclesiarum Italicarum.

Appellationes Italicæ Ecclesiæ. to. 3. 791. 1; & 795.

Appellatio à Papa ad Concilium.

Appellantes à Papa ad futurum Concilium excommunicantur in bulla cœnæ Domini. to.5. 268. 48; & to.4. 585. 1.
Appellantes à Papa ad Concilium appellant à Christo Domino ad Concilium. tom. 5. 268. 49.
Et constituunt duo capita in Ecclesia. to. 5. 269. 51.
Et fatentur Concilium esse maius Papa. to.5. 268. 46.
Fautores appellationum, & auxiliantes incurrunt excommunicationem. to. 5. 272. 61; & seq.
Pœnæ Collegiorum, & communitatum appellantium ad futurum Concilium. to. 5. 270. 55; & seq.
Consulentes ad appellandum non incurrunt excommunicationem, sed alias pœnas. to.5. 273. 64; & seq.
Appellatio à Papa ad Concilium, vel è contra. to.5. 832. 1.
Appellatione ad generale Concilium Pontificis Romani auctoritas non suspenditur. to.6. 377. 1.
Appellatio à Papa ad Concilium est hæreticas; excutit enim obedientiam debitam Sedi Apostolicæ, & rebellionem inducit, & schisma. to.6. 528. 1; & to.7. 579. 2; & seq.
Appellatio à Romano Pontifice ad futurum Concilium fuit semper exosa in Ecclesia. to.6. 526. 2.
Appellatio à Papa ad Concilium non datur. to.11. 422; & to. 7. 649. 2.
Appellatio ad futurum Concilium, à quibus fuerit facta? to.11. 427. 4.
Appellationem à Papa ad Concilium damnat B. Augustinus Triumphus. to. 11. 422. 1.
Appellare à Papa ad Concilium non licet. to.7. 754. 2; & seq: & to.13. 545. 2; & 546. 2; & seq.
Appellator primus ad futurum Concilium fuit Fridericus II; deinde Philippus Pulcher. to.15. 667. 104.
Appellare à Papa ad futurum Concilium prohibitum est ex Bullis Pij II; & Iulij II. to.3. 566. 2.
Appellatio ad futurum Concilium damnata iam fuerat à Papa Gelasio. to.3. 585. 2.
Appellatio ad futurum Concilium grauissima Ecclesiæ infert incommoda. tom. 3. 585. 2.
Appellatio ad futurum Concilium cursum iustitiæ præcludit, & litium perpetuitas pandit. to.3. 585. 2.

Appel-

Appellatio ad præsens Concilium non habet annexam excommunicationis censuram, & tamen illicita est. to.3. 586. 1.
Appellantes ad futurum Concilium declarantur hæretici. to.9. 172. 26.
Appellatio à Papa ad futurum Concilium disseritur, & rationes contrariæ euertuntur. tom. 9. 455. 1; & seq; & 458. 35; & seq; & 464. 66; & seq.
Dicere appellationem à Papa ad futurum Concilium esse licitam hæreticum est. to.4. 464. 66; & seq.
Appellandum non esset à Papa ad futurum Concilium, etiam si Papa laberetur in hæresim; sed priùs esset monendus. to.9.464. 68.
Appellari à Papa ad futurum Concilium etiam simul cum Papa non potest. tom. 9. 806. 1; & seq.
Appellationis ad futurum Concilium stultitia, & erroneitas. tom. 2. ex Turrecrem. 44. 1.
Appellatio à Papa non est vera appellatio. to.6. 529. 2.
Appellationem à Papa damnant S. Gelasius, S. Bonifacius Martyr, S. Thomas, S. Antoninus, & B. Augustinus Triumphus. to.11. 422. 1.
Item Andreas, Duallius, & S. Bernardus. to.11. 423. 2.
Appellationes ab Apostolica Sede, seu Romano Pontifice fuerunt prohibitæ à Martino V. in Concilio. to.7. 581. 2.
Appellatio à Papa deficit in substantialibus, quæ ad appellationis essentiam sunt requisita. to.9.459. 36.
Appellatio à Vicario eadem est cum appellatione ab Episcopo. to.9. 461. 51.
Appellatio à Papa, qui est Christi Vicarius, eadem est, ac appellatio ab ipsomet Christo Domino. to.9. 461. 51.
Appellatio à Papæ sententia non respicit bonum commune. to.9. 466. 86.
Appellare non licet à Papa ad Cardinales. to.9. 468. 1.
Appellare à Papa hæretico, vel hæreticum dogma docente, an liceat? to. 4. 462. 61. & seq.
Appellare à Papa ad eius successorem postea eligendum non licet. to.9. 468. 5; & to.10. 565. 1.
Appellare à Papa ad quemcumque alium iudicem, quicumque ille sit, non licet; & docens oppositum est hæreticus; quia negat priuilegium Ecclesiæ à Christo Domino concessum. to.4. 115. 1.
Appellari posse à Papa ad quemcumque alium est contra articulum Nicænæ Synodi statuentis vnam esse Sanctam Ecclesiam Catholicam; conatur enim euertere ab Ecclesia priuilegium à Christo Domino concessum, scilicet, quòd Papa sit caput totius Ecclesiæ Catholicæ. to.4. 116. 2; & seq.
Appellatione nulla posse moueri iudicium Sedis Apostolicæ testatur S.P.Augustinus. to.6. 527.1; & seq.
Appellare à Sede Apostolica erroneum est. to.7. 753. 2.
Appellans à Papa ad futurum Concilium excommunicationem incurrit, & fatuum, vel malignum se ostendit. tomo 19. 277. 1.

Appellatio à Concilio ad Papam.

Appellantes à Concilio ad Papam. to. 5. 268. 47.
Appellari potest à Concilio generali ad solum Romanum Episcopum, qui propterea est generali superior Concilio. to.6. 399. 1.
Appellatio à Concilio generali ad Papam. to.6. 530. 1; & seq. & to.11. 424. 1.
Appellatio ad Papam à Concilio generali probat à fortiori appellationem à Concilio prouinciali. to.7. 287. 1; & seq.
Appellari à Concilio ad Papam in tribus casibus potest admitti. to.9. 461. 58.
Appellatio à Concilio ad Papam, non interponitur, quando Concilium est legitimè congregatum, & Papa præsidet Concilio. to.9. 465. 74; & 467. 5.
Appellatio à Concilio ad Papam est licitum, sed non è contra. to.9. 466. 80.
Appellatio à Concilio ad Papam quando liceat? to.9. 467. 1; & seq.
Appellare à Concilio ad Papam, quando Concilium non est congregatum à Papa, est licitum. to.9. 467. 6.
Appellari non potest à Concilio confirmato per Papam, quia sic appellaretur à Papa. to.9. 806. 2.
Appellare à Concilio ad Sedem Apostolicam semper licuit, nec canon quintus Sardicensis probat, quòd ex tunc solùm fuerit introductum. to.4. 449. 7.
Appellari non posse à Prouincialibus Synodis nemo vnquam somniauit, nisi nouissimis diebus Petrus de Marca, & Stephanus Baluzius. Has sordes resorbet Quesnellus. to.6. 87. 1.
Canones, qui prouincialium Synodorum iudicia non esse Romanis appellationibus obnoxia faciunt, ignorantur. to. 6. 176.1.
Appellationis exemplum nullum est, in quo damnatus à sua Synodo prouocauit non ad Papam, sed ad alium Metropolitam, aut Patriarcham. to.6. 384. 1.
Appellatio ad Papam ex Concilio Sardicensi ostenditur. to.5. 65. 1; & seq.
Appellatio ad Papam semper fuit in Ecclesia. to.5. 590. 1; & seq.
Appellatio ad Romanum Pontificem. to.12. 70. 1; & to.6. 51. 1.
Appellatio ad Papam fieri debet solùm pro causis grauioribus. to.9. 611. 304.
Appellatio ad Papam ex toto Orbe probat eius primatum. to.11. 550. 4; & seq.
Appellationem ad Papam in grauioribus causis docent Sancti Patres communiter. to.8. 389.1.
Idem docent Imperatores. to.8. 390. 2.
Idem docent omnes Doctores. to. 8. 391. 1.
Idem colligitur ex Ecclesiæ voitate. to. 8. 391. 2.
Item ex institutione perfectæ Reipublicæ. to.8. 391. 2.
Item ex ratione capitis Ecclesiæ. tom. 8. 392. 1.
Item ex negatione aliorum Iudicum. to. 8. 392. 1.

Item

Item ex sententia Hæreticorum. tom. 8. 392. 2.
Appellatio ad Papam est ab ortu Ecclesiæ, & ab omnibus Ecclesijs; appellatio autem ad Patriarcham Constantinopolitanum, nec ab ortu Ecclesiæ, nec est ab omnibus alijs Ecclesijs. to. 14. 495. 2.
Appellatio ad Papam est de iure Diuino. to. 7. 278. 1; & seq.
Appellatio ad Papam fuit definita in Concilio Sardicensi. to. 7. 284. 1; & seq.
Appellationis forma ad Romanum Pontificem statuta post Concilium Sardicense. to. 7. 288. 1; & seq.
Appellare ad Papam futurum non licet. to. 7. 753. 2.
Appellationes ad Romanum Pontificem non fuerunt inceptæ in ullo Concilio. to. 3. 630. 2; & seq.
Appellationes ad Romanam Cathedram Sancti Petri à cunctis nationibus fieri debent, non tantùm ad ciuiles Ecclesiarum controuersias dirimendas, sed etiam ad fidei & morum veritatem decernendam. to. 3. 652. 1.
Appellatio, & professio fidei totius Africæ ad Theodorum Pontificem lecta, & approbata à Concilio Romano sub Martiano Papa I. to. 3. 764. 1.
Appellationes ex toto Orbe factæ ad Romanum Pontificem approbantur in Sardicensi Concilio. to. 13. 127. 2.
Appellare ad Romanum Pontificem ex toto orbe quo iure sit licitum? tom. 3. 508. 1.
Appellatio ad Pontificem Romanum quando inceperit? to. 3. 508. 2.
Appellatio per subreptionem ad Pontificem potest haberi; sed hæc non est rigorosa appellatio. to. 3. 586. 1.
Appellatio Sede vacante interposita an deuoluatur ad Cardinales? to. 9. 468. 3.
Appellationes totius Ecclesiæ ad Papam. to. 3. 511. 76.
Appellare ab Episcopis ad Papam, & à Iudicibus ad Regem vnde originem sumpserit? to. 9. 609. 291.
Appellari à Iudice sæculari ad Papam regulariter loquendo non potest. to. 9. 680. 1.
Appellatio ad Papam in rebus fidei. to. 1. 138. 1.
Appellatio ad Petri Cathedram iuxta S. Cyprianum. to. 1. 451. 1.
Appellatio ad Romanum Pontificem ex institutione Diuina ex totius orbis consuetudine colligitur. to. 1. 459. 1. & seq.
Appellationem ad Papam non fuisse abrogatam in Zosymo contra Centuriatores ostenditur. to. 1. 459. 1; & seq.
Appellationem ad Papam Henricus Germanorum Rex prohibens fuit excommunicatus. to. 1. 463. 1.
Appellationes prohibens Henricus Rex Angliæ cogitur appellare. to. 1. 463. 1.
Priuilegium de non appellando extortum ab Adriano IV. per Regem Siciliæ ab Innocentio III. fuit abolitum. tomo 1. 463. 1.
Appellationes ad Pontificem Romanum quomodò à S. Cypriano fuerint improbatæ? to. 2. ex Alano. 391; & seq.
Appellationes causarum ex toto orbe ex Sixto Papa ostenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Appellari potest à sententijs Regum, & Principum ad Papam in causis solùm grauioribus. to. 4. 96. 2.
Appellare ad Pontificem maximum omnibus licet. to. 4. 203. 2; & seq.
Appellationis canon in Concilio Mileuitano iussu Romani Pontificis fuit editus. to. 16. 233. 1; & 242. 1; & seq.
Appellationem ad Sedem Apostolicam tanquam ad caput Ecclesiarum agnouit S. P. Augustinus, & à Cœlestino I. mitis laudibus extollitur. to. 12. 70. 2.
Appellatio ad Sedem Romanam. to. 14. 172. 2; & seq; & to 15. 155. 2.
Appellationes deberi ab vniuersa Ecclesia ad Sedem Apostolicam disceptatum fuit in Concilio VI. Africano quinque annorum spatio. to. 3. 751. 2.
Appellari potest de qualibet Mundi parte ad Sedem Apostolicam. to. 9. 458. 3; & to. 2. ex Pighio. 74. 2.
Appellationes diuersæ ad Sedem Apostolicam in causis Episcoporum. to. 1. 455. 1; & ex Tannero. 22. 141.
Aliæ appellationes ad Sedem Apostolicam. to. 1. 462. 2.
Appellatio à Concilio ad Papam ex decretis Concilij Nicæni, & Sardicensis. to. 18. 17. 1.
Item ex testimonijs SS. Athanasij, Marcelli, & Ioannis Chrysostomi. to. 18. 17. 2.
Appellationem ad Papam semper licuisse; à Papa autem nunquam fuisse licitam ex antiqua Ecclesiæ consuetudine ostenditur. to. 18. 18. 2.
Appellatio S. Athanasij, & Pauli Constantinopolitani ad Iulium Papam. to. 1. ex Ecchellensi. 28. 1.
Item ex traditione Apostolorum: to. 18. 18. 2; & seq.

Appellatio ad Concilium.

Appellatio ad Concilium generale eadem est, ac appellatio ad Pontificem. to. 15. 706. 55.
Appellationes ad præsens Concilium, non minùs sunt illicitæ, quàm ad futurum, licèt non sint annexæ censuris. to. 3. 586. 1; & seq.
Appellantes in causis Ecclesiasticis ad Laicas potestates an incurrant excommunicationem? to. 5. 349. 258.

Appellatio Episcoporum ad Papam.

Appellatio Episcoporum ad Sedem Apostolicam habetur ex secundo canone Concilij Nicæni. to. 18. 13. 2; & 84. 1.
Appellatio Sancti Flauiani ad Leonem Papam. to. 6. 530. 2; & seq; & tomo 15. 496. 2.
Item Dorilæi Episcopi à Latrocinio Ephesino. to. 6. 531. 2.
Item Domni Patriarchæ Antiocheni ad Leonem Papam. to. 6. 532. 2.
Item Maximi Cinici Episcopi Constantinopolitani. to. 6. 538. 1; & seq.
Item Sancti Ioannis Chrysostomi à Synodo ad Quercum ad Papam. to. 6. 540. 1; & seq;

& seq; & to.15. 357. 2; & seq. & tom.18. 20. 2.
Item Fortunati, & Felicis à S. Cypriano ad Cornelium Papam. to. 7. 293. 2; & seq.
Item aliatum quarto sæculo factatum. to. 7. 295.1.
Item S. Athanasij ad Romanum Pontificem. to.7. 297. 1; & seq.
Item aliorum Episcoporum Africanorum. to.7. 300. 1; & seq; & to.4. 216. 2.
Appellatio Sancti Ioannis Chrysostomi ad Innocentium Papam subscripta fuit à quadraginta Episcopis, & à Clero Constantinopolitano. to.3. 628. 1.
Appellationes Episcoporum, & maiores causæ ad Romanum Pontificem spectant. to.13. 221. 2.
Appellationes Episcoporum à Fabiano Papa fuerunt concessæ. to.1. 94. 1.
Appellationis ius à Cornelio Papa fuit Episcopis confirmatum. to.1. 94. 2.
Appellatio Episcoporum ad Papam. to. 20. 589.1.
Appellatio Episcoporum totius orbis ad Pontificem Romanum. to.3. 4. 1.
In quibus appellarunt ad Imperatores? to.3. 513. 2; & seq.
Earum literæ supplices ad Agapetum Papam contra Anthemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 2; & seq.
Appellatio Episcoporum veteris Epyri. to.3. 722.1.
Appellationes Episcoporum ad Papam deferendæ. to.11. 546. 4; & seq.
Qui appellauerint ad Romanum Pontificem? tomo 17. 473. 1; & tomo 20. 97. 2; & seq.
Prouocatio Episcoporum ad Primatem. to.12. 65.1.
Episcopi prouinciales in Synodis poterant damnare Episcopos concessa facultate appellandi, cuius negatio esset iniuriosa Papæ, & Patriarchæ. to.6. 124. 1.
Appellatio Theodoreti Cyrensis Episcopi in Conciliabulo Ephesino depositi ad S.Leonem Magnum. to.18. 20. 2.
Appellatio Ignatij Constantinopolitani Episcopi ad Martinum Pontificem. to. 18. 22. 2.
Item Basilidis, Maximi, & Martialis Episcoporum Hispaniæ ad Stephanum Papam. to.18. 22. 2.
Item Felicissimi Africani ad Papam Cornelium. to.18. 22. 2.

Appellatio à Iudice Ecclesiastico ad potestatem sæcularem.

Appellatio ab Ecclesiasticis decretis ad potestatem sæcularem. to.6. 813. 6.
Appellatio Ecclesiasticorum ad Cæsarem fuit à Concilijs prohibita. to.16. 164. 2.
Appellatio Pauli ad Cæsarem non arguit, quòd Cæsar esset Iudex Pauli; sed potiùs, quòd esset Index illius, à quo Paulus fuerat iniurijs affectus. to.9. 451. 194.
Appellantes à granamine, vel futura executione literarum Apostolicarum excommunicantur in Bulla Cœnę Domini. to.5.348. 256.

Appellatio hæreticorum ad Papam.

Appellatio Arij, & Meletij. to.7. 295. 1.
Appellatio Eutychetis ad Leonem Papam. to.15. 496. 2.
Appellatio Marcionis hæresiarchæ ad Pium I. to.18. 2; & seq.

Appellatio Vniuersitatum, & Nationum ad Papam.

Appellationes Vniuersitatis Parisiensis, & Capituli Parisiensis à Papa malè consulto ad Papam meliùs consulendum. to.15.669. 105.
Appellationes à cunctis Nationibus de iure Diuino fieri debent ad Summum Pontificem, tanquam ad summum vniuersalis Ecclesiæ Magistrum. to. 3. 654. 2; & sequen.
Appellasse Academiam Parisiensem à Bonifacio VIII. falsum est. to.3. 587. 2.

Appellatio à Papa ad Deum.

Appellatio à Papa ad Deum ordine iudiciario hæresim sapit, præsertim si sententia Papæ sit iusta. to.9. 469. 6.
Appellare à Papa ad Deum idem est, ac est appellare contra Deum ad Deum. to. 9. 468.3.
Licet appellare à Papa ad Deum, vt faciat iustitiam; non autem licet ordine iudiciario. to.9. 468. 2.
Appellare à Papa ad Deum an liceat, cùm sit idem consistorium Dei, & Papæ? to.9. 461. 52.

Appellatio à Papa ad eundem Papam.

Appellatio à Papa malè informato ad eundem bene informandum admittitur ad hoc, vt suum corrigat errorem. to. 9. 461. 59; & to.3. 32. 1.
Appellatio à Papa malè informato ad eundem bene informandum non est rigorosè appellatio. to.9. 462.60.
Appellatio à Papa ad eundem Papam quomodò fiat? to.2. ex Turrecremensi. 44.1; & seq.

Appellatio ad Patriarcham.

Appellare ad Patriarcham in futura Synodo potest Clericus inferior in Oriente. to. 6. 154.
Appellatio ad Patriarcham non censetur facta ad patriarchalem Synodum. to. 6. 382.1.
Appellatio Episcoporum Orientalium à suarum prouinciarum Synodis damnatorum ad Patriarchas, & Exarchos. tomo 6. 184.1.

Appellatio Romana.

Appellationes Romanæ variæ. tomo 6. 96. 1.
Appellatio Ioannis præsbyteri contra Ioannem Constantinopolitanum. to.6.96.1.
Item S. Athanasij. to.6. 128. 1; & 130. 1; & 209. 1.
Item Marciani. to.6. 150. 1.
Item Maximi Cinici. to.6. 140. 2.
Item Marcelli Ancyrani. to.6. 140. 2.
Item Basilidis, & Martialis. to.6. 153. 1.
Item Helefridi præsbiteri. to.6. 162. 2.
Item Bubalij, ac Taurini. to.6. 201. 1.
Item Ianuarij Malaritani, & Stephani. to.6. 220.1.
Item Petri Alexandrini. to.6. 209. 1.
Item Flauiani. to.6. 209. 2.
Item Nectarij. to.6. 209. 1.
Item Meletij. to.6. 209. 2.

Item Achillis. to.6. 218. 1.
Item Antonij Fussalensis. to.6. 315. 1.
Item Ioannis Alexandrini. to.6. 415. 2.
Item Adriani in Tessalia. to.6. 222. 2.
Item Primosi. to.6. 316. 2.
Item Helladij, & Eutherij. to.6. 411. 1.
Appellationibus Romanis non contrariatur lex Gratiani postea innouata, & extensa ab Imperatore Arcadio, & Honorio. to.6. 169. 2.
Hincmarus Rhemensis primus prætendit per Gratiani legem euerti damnatorum Episcoporum Romanas appellationes. to.6. 170. 2.
Appellationibus Romanis nulla Synodus, nullus Pontifex potest derogare. to.6. 305. 2.
Appellationi Romanæ Cœlestij Hæresiarchæ nullus Afrorum Episcoporum contradixit. to.6. 332. 1.
Appellationes Romanas ex Afrorum primus impugnauit Photius. to.6. 295. 2.
Item Balsamon, & Meletius schismaticus, Zonaras, & in Florentino Mateus Ephesinus. to.6. 296. 1.
Item Caluinus, Marcus Antonius de Dominis, & facinorosus in Gallia tenebrio. to.6. 297. 1.
Et cum moderatione de Marca, Baluzius, & Quesnellus. to.6. 297. 1.
Appellationes Romanæ confirmantur per Theodosium II; & Valentinianum III. to.6. 88. 2.
Item per S. Auitum. to.6. 88. 2.
Appellationes Romanæ non fundantur principaliter in canonibus Sardicensibus. to.6. 130. 1.
Fundantur in traditione euangelica à Iulio I. allegata. to.6. 130. 1.
Appellationes Romanæ per Illyricum liberrimæ ambulauerunt. to.6. 201. 6.
Appellationes Romanæ non solùm suburbicarijs Prouincijs olim licuerunt. to. 6. 323. 2.
Appellationes Romanæ sunt suprema Ecclesiæ Romanæ dignitas; & de ipsa dixit Christus ad Petrum: *Confirma fratres tuos.* to.6. 89. 1; & 208. 2.
Fieri possunt immediatè ad Papam sine Concilio generali iuxta S. Ambrosium, Theodoretum, Cyrensem, Eusebium Dorylensem. to.6. 141. 1.
Non sunt desumptum ex Regia violentia imitamentum. to.6. 177. 1.
Appellatio ad Ecclesiæ Romanæ Clerum vacante Sede Romana. to.6. 149. 1.
In causa Marciani, & Cypriani. to.6. 149. 1.
Appellatio ad Romanam Sedem non requirit, vt Iudices simul considerant, & iudicent. to.6. 142. 1.
Appellationi Romanæ Eutychetis Theodosius Imperator iussit adscribi effectum suspensiuum. to.6. 374. 1.
Appellationis Romanæ tetractatorium iudicium non est reuocandum in eadem, vel vicina prouincia. to.6. 154. 1.
Appellationum Romanarum è Gallia formam cepit immutare iniecta per Barbaros Reges calamitas. to.6. 116. 1.
Antiquam formam reduxit Carolus Magnus. to.6. 116. 1.
Appellationum Romanarum regula iuxta S. Gelasium: Ad B. Petri Apostoli Sedem de qualibet mundi parte canones appellari voluerunt; ab illa autem nemo est appellare permissus. Item alia regula: Cuncta per mundum nouit Ecclesia, quoniam quorumlibet sententijs ligata Pontificum Sedes B. Petri Apostoli habet ius resoluendi. to.6. 120. 1; & seq.
Appellatio Romana Clericorum Constantinopolitanorum ad S. Cœlestinum contra Nestorium. to.6. 387. 1.
Appellatio Romana licita Africanis Episcopis, non clero inferiori. to.6. 303. 2.
Appellatio Romana Athanasij fuit Orientalium testimonijs S. Gelasij firmata. to.6. 418. 1; & seq.
Item Bonifacij I. to.6. 419. 1.
Item Cœlestini. to.6. 419. 2.
Appellatio Romana fuit semper permissa Clericis etiam inferioribus. to.6. 154. 2.
Appellatio Romana Felicissimi, atque Vincentij diaconorum Ecclesiæ Lamigensis. to.6. 368. 2.
Item in causa Constantij, & Mustelli etiam in prima instantia. to.6. 368. 2.
Item in causa Regensis Ciuitatis Episcopi. to.6. 369. 1.
Appellatio Romana solita fieri non solùm aduersus latam, sed ferendam à Synodis sententiam. to.6. 215. 1.
Appellatio Flauiani aduersus generalem totius Ecclesiæ Synodum, & eximium Romanæ appellationis exemplum. to. 6. 381. 2; & 407. 1.
Appellans ad Ecclesiam Romanam nullus fuit damnatus. to.6. 569. 2; & seq.
Appellatio Romana S. Athanasij denuo examinatur. to.6. 586. 2.
Appellatio Bonosi ad Papam Syricium non fuit acceptata, quia in Concilio Capuano illam remiserat Episcopis Tessalonicæ, & Macedoniæ. to.7. 296. 2.
Appellatio Ebbonis ad Sedem Romanam. to.6. 147. 1.
Appellationes Romanæ non fuerunt sublatæ à S. Cypriano. to.18. 552. 1.
Semper fuit licitum appellare ad Sedem Apostolicam. to.19. 594. 2; & seq.
Appellatio Faustini præsbiteri Africani ad Apostolicam Sedem fuit causa diffidij circa appellationes, quod durauit à Zosymo vsque ad Bonifacium. to.19. 595. 2.
Appellare ad Papam quando non liceat? to. 20. 100. 1; & seq.
Appellationes ad S. Gregorium Magnum. to. 20. 128. 1; & seq.
Appellatio S. Athanasij. to.20. 184. 1; & seq.

Appellitæ.

Appellitatum hæresis. to.8. 547. 1; & seq.

Approbatum.

Approbatum semel nequit reprobari. to. 9. 470. 2.

Aqua Aquarij.

Aqua significat populum. to.12. 583. 1.
Aquæ supra, & sub firmamento quid significent? to.3. 188. 2.
Aqua benedicta habet virtutem eijciendi Dæmones. to.2. ex Alano. 6. 2.
Aquæ benedictio à Clemente I. fuit tradita. to.2. ex Alano. 7. 1.

Aquæ benedictæ prodigia. to. 2. ex Alano. 7. 1.

Aquarij hæretici offerebant solam aquam in calice. to.1. 229. 1.

Eorum hæresis opponebatur hæresi Armeniorum, qui in missæ sacrificio solum vinum sacrificabant. to.4. 5. 1.

Aquileiensis.

Aquileiensis Synodus fuit patriarchalis, à qua non eximebatur Ecclesia Gallicana; septem enim Episcopi Gallicani illi interfuerunt. to.6. 197. 2.

Aquileiensis Synodi epistola scripta fuit à S. Ambrosio Episcopo Mediolanensi. to.6. 197. 2.

Aquileiensis Ecclesia semper fuit subiecta patriarchatui Romano. to. 6. 672. 2.

Erat vna ex Ecclesijs Italicis, quæ spectabant etiam ad Patriarchatum Romanum. to.6. 672. 2.

Arabici.

Arabicorum conciliorum historia circa aduentum Petri ad Vrbem Romæ. tom.1. ex Ecchellensi. 49. 1.

Arabicæ voces à falsa ad veram interpretationem reducta. to. 1. ex Ecchellensi. 7. 2; & seq.

Arabici canones sunt antiquissimi. tom. 6. 438. 2.

Romanum Pontificem vocant non minùs, quàm Petrum Christi Domini Vicarium super vniuersam Ecclesiam. to. 6. 438. 2.

Aragonia.

Aragoniæ, & Siciliæ Regis processus. tom.1. 484. 1; & seq.

Arauxicana.

Arauxicana Synodus II. in Gallia contra Semipelagianos fuit coacta. tom.15. 604. 1; & seq.

Fuit celebrata anno Domini 529. tom. 15. 604. 1.

Vtrum illius capitula fuerint à S. Prospero transcripta? to.15. 606. 9.

Non vnius, vel alterius Doctoris, sed omnium SS. Patrum sententijs adhæsit. to.15. 610. 16.

Arca.

Arca Noe fuit Ecclesiæ figura. to. 4. 731. 9; & 30. 2; & to.3. 39. 1; & to.10. 156. 2; & to.17. 195. 1; & to; 19. 50. 2.

Arca Noe in superiori parte contracta, & lata in parte inferiori significauit Ecclesiam habere numerum maiorem hominum carnalium, quàm hominum spiritualium. to.3. 39. 1.

Sicut arca Noe fuit ab vno Noe gubernata; ita Ecclesia regitur ab vno Pastore. to. 3. 39. 1.

Arcæ summitas vnius cubiti fuit figura vnius Christi. to.3. 39. 1.

Eius ostium fuit figura lateris Christi, à quo exiuit Ecclesia, & Sacramenta fluxerunt. to.3. 39. 1.

In illa erant animalia munda, & immunda, quæ figurabant iustos, & peccatores. to. 10. 156. 2.

Arcæ veteris testamenti inclinatio, & Oza illam substinens quid significauerit? to. 9. 437. 10.

Arca Noe vna tantùm fuit, quo Ecclesiç vnitas fuit designata. to.17. 195. 1.

Arcæ variæ mansiones designabant varios Ecclesiæ status; & diuersitas lignorum diuersitatem. to.19. 50. 2.

Arcadius.

Arcadius Imperator à Romano Pontifice fuit excommunicatus, quia miserat in Exilium S. Ioannem Chrisostomum. tom.2. ex Alano. 19. 2. 4; & to. 20. 19. 1.

Iterum ob mortem S. Ioannis Chrisostomi fuit Arcadij excommunicatio repetita. to.1. 547. 1.

Arcadij, Attici, & Theophili excommunicatio. to.6. 604. 2.

Arcadius ob exilium S. Ioannis Chrisostomi à Deo subita morte fuit punitus. tom. 11. 350. 2.

Ab Innocentio I; & ab Honorio perterrefactus supplices literas scripsit Pontifici reijciens culpam partim in Eudoxiam, partim in Acacianum, & Seuerianum, & alios Theophili sectatores. to. 1. 547. 2.

Arcadius filius.

Arcadius filius ob reuerentiam erga Sedem Apostolicam Diuinis fauoribus fuit à Deo cumulatus. to. 1. 496. 2.

Arcadius, & Proiectus Episcopi, & Phillppus præsbiter à Cælestino Pontifice fuerunt deputati ad iudicandam controuersiam inter S. Ioannem Antiochenum, & S. Cyrillum Alexandrinum. to.6. 454. 1.

Archidiaconi.

Archidiaconi, & Archipresbiteri an fuerint in Ecclesia Hipponensi? to.6. 291. 2.

Item an fuerint in Ecclesia Emeritensi in Hispania? to.6. 291. 2.

Fuerunt in quibusdam Africæ Ecclesijs. to.6. 291. 2.

Archidiaconi, & Archipræsbiteri sunt in dignitate constituti. to.19. 19. 1.

Rarissima fit in antiquis historijs huius Dignitatis memoria; propter quod asserendum videtur in multis Ecclesijs non fuisse Archidiaconos. to.6. 291. 2.

Archiepiscopus.

Archiepiscopus Coloniensis, & Archiepiscopus Moguntinus fuerunt ob simoniam puniti. to.4. 59. 1.

Archiepiscopus interpretatur Episcoporum Princeps. to.4. 374. 2.

Quot Ciuitates, & Episcopos debeant sub se continere? to.4. 374. 2.

Eius potestas, & auctoritas in Episcopos Suffraganeos, & in eorum diœcesibus. to.4. 376; & 377. 5.

Archiepiscopi titulus an olim daretur solis patriarchis, vel Autocephalis? to.6. 232. 1.

Archiepiscopi an differant à Metropolitis? to.5. 535. 6; & seq.

Archiepiscopi post tres menses consecrationis non mittentes ad Sedem Apostolicam pro pallio priuantur. to.12. 589. 1.

Archiepiscopi fuerunt electi, vt causas Episcoporum audirent, & iudicarent in causa appellationis. to.14. 356. 2.

Archiepiscopi ad Papam non est similitudo. to.9. 212. 138; & 452. 200.

Archiepiscopus tenetur infra sex menses denunciare omnibus Abbatibus suæ diçcesis, quç fuerunt statuta in Cōcilijs. to.13. 490. 2.

Archiepiscopi, Episcopi, & patriarchæ discrimen. to.18. 17. 2.

Archiepiscopi positi fuerunt, vbi erant archiflamines gentilium. to.18. 18. 2.
Archiepiscopi an possint vti pallio extra suas parochias? to.18. 113. 6.
Archiepiscopus Mediolanensis debet præferri Archiepiscopo Rauennatensi.to.18.114.3.
Archiepiscopi sunt Principes Episcoporum. to.19. 195. 2.

Ardor.

Ardor dicendi est auctoritas Magistri. to.10. 58. 1.

Arelatensis.

Arelatensis prouinciæ diuisio. to.6. 92. 2; & seq.
Arelatensis Synodus in causa Chelidonij quo anno, & loco fuerit celebrata? to.6. 94. 1.
Arelatensis Synodi summa. to.15. 550. 1; & seq.
Arelatense Concilium tempore Constantini Magni celebratum contra Donatistas, cui interfuerunt Donatus, & Cęcilianus cum pluribus Donatistis. to.11. 82. 135; & seq.
Quis ei pręsederit? to.11. 80. 130.
An fuerit plenarium? to.11. 79. 125.
Numerus Episcoporum, qui in eo fuerunt, to.11. 79. 126.
Fuit amplissimum, quamuis non œcumenicum. to.6. 615. 2.
Damnauit hæresim Donatistarum. tom. 11. 78. 124.
Arelatensis Concilij descriptio. to. 15. 550. 1; & seq.
Arelatense aliud Concilium Carolo Magno subiectum. to.16. 210; & seq.
Instante Carolo Magno egit non solùm de Ecclesiasticis, sed etiam de politicis negotijs, de laicorum abusibus, de pace inter Episcopos, & Comites. to.16.210. 2; & seq.
Patres post absolutum Concilium rogarunt Carolum Magnum, vt executioni illud mandaret. to.16. 211. 1; & seq.

Argumentum.

Argumentum à contrario sensu non valet, quando resultat contrarietas iurium. to.9. 121. 148.
Quando valeat? to.9. 432. 74; & 434. 98.
De Archiepiscopo ad Papam non concludit. to.9. 452. 200.
A corpore mystico ad naturale quomodò valeat? to.9. 446. 160.
Argumenta concludentia ex quibus locis sint eruenda? to.13. 150. 2.
Argumenta probantia Romanum Pontificem Petro non succedere sunt futilia. tom.13. 29. 1.
Vis argumenti à paritate quęnam sit? to. 9. 104. 56.
Argumentum à sufficienti partium enumeratione in electione, vel depositione Papæ an valeat? to.9. 448. 166.
Argumentum negatiuum nullius est roboris. to. 20. 366. 1.

Ariminensis.

Ariminensis Synodus quos damnauit? to. 6. 591. 2.
Eius sententia in Episcopos orthodoxos nulla fuit habita. to.1. 447. 1.
Fuit reprobata. to.1. 98. 2.
Ariminense Concilium fuit duplex; aliud catholicum, aliud Schismaticum. to.15. 14. 77.
Ariminensis pseudosynodi fraudulentia. to.15. 434. 3; & seq.
Eius historia. to.15. 434. 1; & seq.
Eius excusatio. to.15. 735. 26; & seq.
A Sathana fuit suggestum. to.17. 467. 1.
Fuit coactum à Constantio Imperatore Ariano, non autem à Papa Liberio. to.3. 559. 2; & to.4. 104. 1.
Fuit damnatum à Liberio. to.1. 98. 2.
Item à S. Damaso. to.4. 484. 2; & tom.14. 140; & seq.
Vide Concilium Ariminense.

Arius, Arianus.

Ariana hæresis sidus ecclypsim induxit in multas Orientis Ecclesias. to.8. 399. 1.
Arij damnatio. to.4. 220. 1; & to.1. 290. 2.
Quanta mala hæc hæresis Ecclesiæ intulerit. to.7. 295. 1.
Arij, & Meletij appellatio. to.7. 295. 1.
Ariani fuerunt damnati à Concilio Niceno sub S. Syluestro. to.1. ex Tannero. 21.134; & to.8. 516. 2; & to. 13. 335. 1.
Asserebant miracula esse illusiones Diaboli, præstigia, fictiones, & mendacia. tom.8. 725. 1; & seq.
Negabant Christum esse Deum, & Beatissimam Virginem Mariam esse Dei Matrem. to.15. 284. 2.
Ariana Synodus multos Episcopos deposuit, qui tamen per Papam fuerunt restituti. to.2. ex Alano. 19. 2.
Arius Episcopos æquauit presbiteris. to.14. 907. 1.
Negauerunt Filij consubstantialitatem. to.1. 94. 2; & to.16. 543. 1.
Arius ad similitudinem Iudæ crepuit medius, effusa sunt omnia viscera eius teste D. Ambrosio. to.20. 336. 8.
Ariana hæresis diuisit Ecclesiam orientalem ab occidentali. to.15. 329. 1.
Quas perturbationes in Ecclesiam inuexerit? to.15. 300. 1.
Ariani condiderunt canonem Antiochenum. to.1. 454. 1.
Arianismus tempore D. Hieronymi per totum Orbem fuit diffusus. to.16. 271. 2.
A quibus fuerit damnatus? to.1. 361. 1.
Arianorum seditio contra catholicos ob leges pęnales ab Arcadio contra hæreticos promulgatas. to.1. 299. 2.
Ariani milites à Leopardis occisi. to.1. 546. 1.
Arianorum epistola ad Iulium Papam protestantium se rebellaturos ab Ecclesia Romana, nisi probasset eorum hæresim. tom.20. 294. 4.
Eorum antesignanus fuit Eusebius Nicomediensis, qui Filium Dei increatum negauit. to.1. 94. 2.
Fuerunt eiecti ab Arcadio è ciuitate, dignitatibus, & Magistratu spoliati. to.1. 299.2.

Aristocratia.

Aristocratia ab hæreticis in Ecclesiam inducta pugnat cum fidei principijs. to.16. 45. 1. & seq.
Aristocratia quid sit? to. 1. 424. 2; & to. 3. 593. 2.
Per populi factionem facillimè euertitur. to.4. 284. 1.
Dupliciter accipi potest. to.15. 197. 14.
Nulla est in Ecclesia. to.1. 4. 1.
Ei apponitur oligarchia. to.18. 457. 1.

Est

Est imperfectior monarchia, & perfectior democratia. to.20. 484. 2.

Aristocratiæ, & Democratiæ imperfectiones quænam sint? to.20. 508. 2.

Aritpertus.

Aritpertus Longobardorum Rex Ioanni VI. Alpes Cotias restituit. tom.10. 97. 1; & seq.

Hanc donationem confirmauit eius Successor Rex Luiprandus. to.10. 97. 1.

Arma.

Arma militiæ Christianæ quænam sint? to.17. 502. 1; & to.19. 36. 2.

Armis Ecclesiasticis quando vtendum sit? to.3. 241. 2.

Armatura Dei est septuplex. to.3. 206. 2.

Arma Clericorum sunt orationes, & lacrimæ teste D. Ambrosio. to.3. 205. 2.

Armon.

Armon interpretatur anathema mæroris, excommunicatus, & separatus ab electorum consortio. to.3. 254. 1.

Fuit figura eorum, quorum Deus venter est. to.3. 254. 2.

Armilla.

Armillæ in manibus opera bona significant. to.3. 233. 2.

Armenij.

Armeniorum literæ ad Paulum V. to.1. 212. & seq; & 215;& seq.

Eorum error de non ponenda aqua in calice. to.1. 216. 1; & seq; & to.4. 5. 1.

Noluerunt recipere Concilium Calcedonense. to.1. 217. 1.

Eorum legati ad Euginium IV. circa ritum sacrificij contra Græcos. to.1. 160. 1.

Receperunt aliquando doctrinam Ecclesiæ Romanæ. to.1. 163. 2.

Armeniorum hæresis fuit damnata in VI.Synodo. to.4. 5. 1.

Eorum dogma secuti sunt Caluinistæ, quos damnauit Concilium Tridentinum conformiter ad Concilium Florentinum, quod priùs statuerat aquam miscendam ad significandam vnionem fidelium cum Christo Domino, qui per Eucharistiam fiunt caro, & sanguis ipsius. to.4. 5. 1.

Arnaldus Brixiensis.

Arnaldi Brixiensis hæresis. to.1. 191. 2.

Eius factio. to.6. 624. 1.

Eius combustio. to.1. 331. 2.

Sub typo Religionis, & sub ouina pelle lupum abscondens turpissimas hæreses disseminauit, quas detexit S.Bernardus, & ob quas fuit expulsus ex Gallia, eiectus ex Germania, & ab Italia detestatus. to.1. 190. 2; & seq.

Arnoldus.

Arnoldus Afer an fuerit auctor operis in psalmos? to.17. 156. 1; & seq.

Fuit Vir doctrina singulari præditus, & pietate orthodoxa insignitus. to.17. 156. 2.

Arsacius.

Arsacius Eudoxiæ ope expulso S. Ioanne Chrisostomo factus Episcopus Constantinopolitanus ab Innocentio I. excommunicatus post mortem. to.13. 296.2.

Arsenius.

Arsenius Hypselitarum Episcopus Athanasium Alexandrinum Episcopum vocauit Papam etiam post prohibitionem Seldeni. to.2. ex Ecchellensi. 12. 1.

Fuit post Meletium Episcopus. to.2. ex Ecchellensi. 12. 1.

Artaxerxes.

Artaxerxes reuocauit literas ad suggestionem Principis Amon. to.13. 554. 1.

Articulus.

Articuli fidei de nouo condi nequeunt à Papa. to.3. 314. 1.

Articuli fidei latè sumi possunt. tom.9. 176. 27; & seq.

Asianus.

Asianum Concilium coactum fuit à Papa Victore contra Quartadecimanos. to.8. 788. 2.

Asiana diœcesis in antiqua Imperij notitia habuit decem prouincias. to.6. 586. 2.

Asiani celebrabant Pascha die quartadecima lunæ Mensis Martij. to.11. 42. 29.

An fuerint à Victore excommunicati? to.11. 44. 35; & seq.

An fuerit eis permissum post ablationem excommunicationis retinere suam consuetudinem celebrandi Pascha die quartadecima mensis Martij? to.11. 47. 40.

Asiæ Metropolis fuit ciuitas Ephesina, quæ erat Proconsulis Sedes, cui S. Paulus Apostolus præfecit Episcopum Timotheum tradens ei gubernium omnium Asiæ prouinciarum. to. 6. 586. 2.

Eorum consuetudo celebrandi Pascha orta ex initio Ecclesiæ nascentis fuit tolerata à summis Pontificibus Aniceto, Pio, Hyginio, & Thelesphoro ob pacem Ecclesiæ. to. 11. 43. 1; & seq.

Ascanius.

Ascanius Tarraconensis Episcopus testatus Pontificis Romani infallibilitatem. to.10. 344. 2.

Simul cum illius prouinciæ Episcopis epistola aduersùs Syluanum ad Papam Hilarium missa testatus fuit Apostolicam Sedem ab omnibus metuendam esse, & amandam. to.10. 344. 2.

Asclepa.

Asclepa Grazensis à Iulio Papa in suam Sedem restitutus. to.11. 12. 1.

Asclepiades.

Asclepiadis Episcopi epistola ad Petrum Antiochenum. to.1. 225. 2.

Assistentia.

Assistentia à Deo Sanctis in vnum congregatis promissa non arguit potestatem clauium eis à Deo fuisse concessam. to.13. 515. 2.

Assur.

Assur ædificauit Niniue, & Chale. tom.3. 218. 1.

Assirij.

Assiriorum monarchiæ duratio. to.18. 461. 1; & seq.

Athalias.

Athalias Rex à Ioada Summo Pontifice fuit Regno priuatus. to.7. 318. 1; & 456. 2;& to.11. 317. 1.

Athanasius.

Athanasio Episcopo Alexandrino nomen Papæ fuit tributum etiam post prohibitionem Seldeni. to.2. ex Ecchellensi. 12. 1.

S. Athanasij appellatio ad Romanum Ponti-

tificem. to.7. 297. 1; & seq; & to.18. 12. 2.

S. Athanasij causa quæ fuerit? to.15. 122. 249; & 230. 5; & seq; & to.1. 143. 1.

Eius mirabilis visio malorum ab hæresi Ariana causandorum. to.15. 300. 1.

Eius liberatio è carcere. tom.6. 544. 1; & seq.

Illius appellatio qualis fuerit? to.6. 586. 2.

Circumuentus ab Arianorum insidijs prouocauit ad Iulium Papam. tom.11. 12. 1.

A Synodo Chalcedonensi fuit in suam Sedem restitutus. to. 3. 55. 1.

Athanasius, & alij Episcopi ab Arianis expulsi cur à Iulio Papa opem petierint? to.3. 513. 1; & seq.

Athanasius diaconus substinuit magnam partem Concilij Niceni; quia disputauit cum Ario, non quia causam definiuerit. to.3. 549. 2.

S. Athanasius de Appollinaris sententia. to.1. 143. 1.

Docuit inscio Pontifice Romano non esse celebranda Concilia. to.1. 73. 1.

Damnationi Athanasij cur subscripserit Liberius? to.3. 861. 2.

Primus omnium in Occidentem monasticam vitam instituit. to.1. 470. 2.

Eius epistola ad Fælicem Papam pro recursu ad Sedem Romanam. to.2. ex Pighio. 74. 1.

Athanasij reuerentia erga Romani Pontificis dignitatem quanta fuerit? to.16. 216. 2.

Illius historia. to.16. 53. 2; & seq.

Athanasij professio fidei quantæ fuerit, & sit auctoritatis? to.2. ex Pighio. 75. 1; & seq.

Athanasius suffectus Alexandro Episcopo anno Domini 326. à Meletianis, & Arianis tamquam illegitimè electus calumniatus. to.3. 689. 2.

Athanasij sententia in Principes se immiscentes rebus Ecclesiasticis, & præsumentes præsidere Concilijs. to. 2. ex Alano 12. 1.

Auctoritate Papæ Iulij fuit restitutus. to. 2. ex Alano. 19. 2; & to.1. 98. 1; & 453. 2.

Sententia contra ipsum lata ab hæreticis fuit reprobata. to.1. 97. 2.

Confessus fuit canones Concilij Niceni fuisse septuaginta, qui ab hæreticis fuerunt combusti. to.17. 83. 2.

Athanasius Iacobitarum Patriarcha ab Heraclio Imperatore Patriarchatum Antiochenum accepit. to.1. 120. 2.

Attila.

Attila perterrefactus fuit à S.Leone. to.15. 373. 1; & to.5. 5. 1; & to.10. 73. 1.

Quanuis esset Orbis vniuersi terror, attamen totaliter remansit placatus. tom. 1. 496. 2.

In ipsis nuptijs apoplexia correptus proprio sanguine suffocatus interijt, qui alienū sitierat; cuius mortem Marcianus Imperator eadem noctè Diuinitus in somnis cognouit. to.1. 499. 2.

Attritio.

Attritio est dispositio sufficiens ad recipiendum Penitentiæ Sacramentum. to.19. 321. 2; & seq.

Attrium.

Attrium Templi Salomonis Ecclesiam triumphantem figurauit. to.9. 665. 2.

Habebat duas columnas Æreas positas à Salomone in porticu ipsius templi, vnam ad dextram, qua significabatur potestas spiritualis Ecclesiastica; alteram ad sinistram, qua significabatur potestas temporalis, quibus regitur Ecclesia militans. tom.9. 665. 2.

Auari, & auaritia.

Auari non sunt præficiendi Reipublicæ. to.3. 72. 2.

Auaritia detestabile vitium. to.9. 75. 42.

Auaritia, & superbia quale detrimentum attulerint Ecclesiæ? to.3. 241. 2.

Est idolorum seruitus ab omnibus summopere detestanda. to.9. 75. 42.

Auctoritas.

Auctoritas, & potestas iurisdictionis non sunt idem. to.13. 545. 1.

Auctoritas consuetudinis est maior, & generalior auctoritate iurisdictionis. tom.13. 542. 2.

Auctoritas nomen aliquando sumptum fuit à Tertulliano, prout significat originem. to.6. 225. 1.

Auctoritatis iudicialis æqualitas stat cum dissimilitudine motum. to.4. 778. 42.

Auctoritatis antiquitus apud Romanos erat penes Senatum; & ideo actio Senatus dicebatur *decretum*; potestas verò erat penes populum, & eius edictum dicebatur *Populi iussus*; postquam autem Respublica desijt, cepit esse in Principe. tom.4. 433. 1.

An auctoritas dependeat à potestate, vel è contra. to.3. 56.1.

Auctoritatem doctrinæ habens, & legem transgrediens quanta pœna sit dignus? to.3. 252. 1.

Auctoritas debet actum præcedere, non subsequi. to.9. 237.17.

Auctoritas superioris intelligitur excepta etiam in iuramento. to.9. 326. 107.

Auctoritas vnius potest esse talibus rationibus munita, vt multorum sententiæ sit præferenda. to.9. 203. 64.

Auctoritatem maiorem esse, vbi est maior sapientia, quomodò sit accipiendum? to.9. 595. 248.

Auctoritatis coactiuæ varij sunt modi. to.2. ex Pighio. 147. 1.

Auctoritas arbitrorum per eorum mortem extinguitur. to.9. 254. 2.

Auctoritas vnius optimi textus magis valet, quàm auctoritas mille textuum minoris institutionis. to.19. 7. 2.

Auctoritas alia est humanæ reputationis sine iurisdictione, vt auctoritas sapientum; alia cum iurisdictione, vt auctoritas Principis. to.19. 273. 1.

Auctoritas legitima potest condere leges obligantes in conscientia. to.4. 434. 1.

Auctoritas firmat potestatem, quia auctoritas est spiritualis, quæ firmat potestatem temporalem; & illa consistit in iure, hæc verò in facto; ideo hæc illa indiget, & si coocordantur ad inuicem, omnia rectè

fiunt

fiunt in regimine Ecclesiæ Dei. to.3. 57. 1.

Auctoritas Petri, & Papæ.

Auctoritas ligandi, & soluendi Petro fuit collata in Ecclesiam vniuersalem. to.19. 486. 19.

Auctoritas clauium non tantùm Petro, vt singulari personæ, sed etiam successoribus eius fuit collata. to.13.592. 24.

Auctoritatem clauium traditam fuisse Ecclesiæ per Petrum nihil aliud significat, quàm quòd Petrus post mortem eam relicturus erat Ecclesiæ, seu suo successori, qui erat in Ecclesia. to.13. 592. 42.

Auctoritas, quæ residet in capite Ecclesiæ fuit necessaria ad definiendum, quidquid spectat ad fidem, ad Religionem, ad mores. to.3. 593. 2.

Auctoritas Petri, & eius successorum est simpliciter infallibilis. to.3. 340. 2.

Auctoritatis Apostolicæ in spiritualibus, & temporalibus exempla. to.3. 29. 2.

Auctoritas infallibilis proponendi res fidei, & morum est coniuncta cum potestate absoluta, primatu, & principatu Ecclesiæ. to.3. 342. 2.

Auctoritas infallibilis residet in solis successoribus Petri in Ecclesia Romana. to.13. 3. 1; & seq.

Auctoritas Petro à Christo collata manebit in eius successoribus vsque ad sæculi consummationem. to.13.21. 1; & seq.

Petri successoribus à Christo tantùm confertur. to.13. 21. 1.

Auctoritas Petri, & eius successorum ex damnatione tot hæresum euidenter ostenditur. to.13. 35. 1.

Auctoritas infallibis iudicandi res fidei necessaria, vt quilibet fidelis cognoscat, quænam sit vera Christi Doctrina. to.13. 62. 1; & seq.

Hæc auctoritas est quidem humana, sed Diuinitus inspirata. to.13. 64; & seq.

Duplicitec infallibilis dicitur. tom.13. 67. 1.

Auctoritas, quæ est fidei magistra, inueniri potest solùm apud veram Christi Ecclesiam. to.13. 78. 1.

Auctoritas Petro à Christo collata est auctoritas plenaria, & primaria. to.13. 109; & seq;& 112. 1; & seq.

Auctoritas Petri se extendit ad omnes Christi ones. to.13. 118. 1; & seq;

Fuit super auctoritatem omnium aliorum Apostolorum in controuersia de obseruantia legalium,& in electione Matthiæ. to.13. 120. 2.

Auctoritas Papæ est infallibis tantùm in rebus ad fidem, pietatem, religionem, & animarum salutem pertinentibus. tom.13. 140. 2.

Auctoritatem Romani Pontificis fuisse ante Concilium Nicœnum ostenditur. to. 10. 42. 2.

Ab ipso Deo fuit collata, non autem à Concilijs. to.10. 42. 2.

Auctoritas Papæ in temporalibus. tom.13. 468. 1.

Auctoritas coactiua quomodò Papæ conueniat? to.2. ex Pighio. 147. 1.

Auctoritas scripturæ an sit maior Ecclesiæ auctoritate? to.13. 146. 1.

Auctoritas Papæ est Christi auctoritas, quam suo sanguine meruit. to.13. 181. 1.

Auctoritas Papæ quanta sit? to.2. ex Turrecremensi. 59. 2; & seq.

Auctoritatis, & potestatis discrimina, & vsus vtriusque. to.18. 54. 2; & seq.

Auctoritatis Papalis latitudo, longitudo, & profunditas qualis sit? to.2. ex Turrecremensi. 60. 2; & seq.

Auctoritas Conciliorum, & Ecclesiæ.

Auctoritas Conciliorum non est alia à Papæ auctoritate. to.13. 165. 2; & seq.

Auctoritatem Papæ esse supra Concilia concilia ipsa testantur. to. 13. 224. 2; & seq.

Auctoritas Concilij Constantiensis maior fuit in fine, quàm in principio. to.13. 263. 1.

Auctoritas Concilij nequit præiudicare auctoritati alicuius Sancti Doctoris per scripturam firmatæ. to.13. 429. 1.

Auctoritatem Concilij generalis esse maiorem auctoritate Pontificis contrariatur iuri naturali Diuino, & positiuo. tom.13. 504. 2.

Auctoritas conciliorum generalium à Romano Pontifice deriuatur. to.13. 509. 2; & 511; & seq.

Auctoritas Papæ, & Concilij non sunt quid maius, quàm sit sola Papæ auctoritas. to.13. 544. 2.

Auctoritas Conciliorum vniuersalium immediatè dependet à Sede Apostolica. to.13. 583. 21.

Auctoritas alia est iudicandi Concilia, alia interueniendi. to.3. 373. 1.

Auctoritas interueniendi Concilijs alia est, definitiua, alia consultiua. to.13. 373. 2.

Auctoritas definitiua in Concilijs alia est ordinaria, & ex officio; alia delegata ex concessione, priuilegio, seu mandato speciali. to.13. 373. 2.

Auctoritas Papæ semper excepta intelligitur in statutis Conciliaribus. to.9. 168. 3.

Auctoritas Ecclesiæ an sit maior auctoritate Euangelij? to. 9. 498. 54; & seq.

Auctoritas Ecclesiæ est mensura, & regula actionum ipsius Papæ. to. 9. 508. 70.

Auctoritatem suam non semper exercuit Ecclesia super Reges, & Principes puniendo, deponendo, & priuando, sed solùm pro determinato loco, & tempore; vt factum fuit in veteri lege. to. 18. 383. 2.

Auctoritas Ecclesiæ primitiuæ ad quæ se extenderit? to. 2. ex Pighio. 99. 2; & seq.

Non fuit penes populum, aut multitudinem, vel Vniuersitatem, neque penes Principes seculares. to. 2. ex Pighio. 166. 1; & seq; to. 4. 737. 47.

Auctoritas Ecclesiæ quomodò præbeat auctoritatem Diuinis Scripturis? tomo 10. 153. 1.

Ex ipsis Scripturis colligitur. to. 4. 233. 2.

Illi nemo potest rationabiliter detrahere, quia nulla superior auctoritas reperitur, quæ illam possit minuere. to. 4. 233. 2.

Auenio.

Auenionem Curia Romana translata fuit à Clemente VI. to. 9. 9. 11.

Hæc translatio fuit causa schismatis. to. 9. 10. 11.

Septem Pontifices Romani Sedem Auenione tenue-

tenuerunt spatio septuaginta trium annorum. to. 10. 254. 2.

Augustana.

Augustana confessio omnem confessionem reijcit præter Catholicam. to. 1. ex Tanneto. 35. 224.

Quoties fuerit variata? to. 19. 402. 2.

S. Augustinus.

S. Augustinus, cuius doctrinam semper venerata est Ecclesia, magnus appellatus fuit à Græcis; & vixit quingentis, & vno annis ante schisma Græcorum. to. 5. 607. 1.

S. Augustinus splendidissimum Ecclesiæ lumen fuit vocatus. to. 8. 122. 1.

S. Augustinus Synodi Numidiæ mens, os, & lingua fuit. to. 6. 352. 2.

Eius epistola ad Cœlestinum non est spuria, sed legitima. to. 6. 316. 1.

Immediatè detulit ad Innocentium I. causam Pelagij, quia erat vagabundus, quorum causæ deferebantur ad Romanum Pontificem. to. 6. 123. 1.

Infamatus à Megalio Calamensi Episcopo de propinatis mulieri amatorijs poculis ab hac calumnia se purgauit in Synodo, quæ præcepit Megalium ipsum consecrare. to. 6. 248. 1.

S. Augustinus antiquam formam, secundùm quam Africanæ Synodi suos Primates enocabant, exactè descripsit. to. 6. 111. 1.

Apostolicæ Sedis auctoritatem constantissimè docuit. to. 6. 357. 1.

Fuit auctor, vt sanctus Ioannes Chrysostomus in suam Sedem fuerit restitutus. tomo 6. 175. 2.

Audiebat etiam ciuiles Laicorum causas. to. 6. 291. 2.

Aliquando audiebat vsque ad horam refectionis, aliquando tota integra die, semper tamen ieiunus. to. 6. 291. 2.

Clericos delinquentes puniebat, & aliquando degradabat. to. 6. 291. 2.

Curauit in fine suæ vitæ sibi eligi in successorem Eradium præsbiterum. to. 6. 285. 1.

Docuit nos debere permanere in Ecclesiæ Occidentalis doctrina, & sensibus, quæ nos genuit, docuit, & baptizauit. to. 6. 192. 1.

Fuit Vir delicatæ conscientiæ, & cogitauerat de deponendo Episcopatu, & gerenda humili pœnitentia, quia suffragatus fuerat Episcopatui Antonij Fussalensis. to. 6. 316. 1.

Eius epistola ad Cœlestinum Papam in causa Antonij Fussalensis, quem ipse S. Augustinus ordinauerat. to. 6. 315. 1.

Alia eiusdem epistola ad Xantippum Primatem de Præsbitero, quem solus sine sex Collegarum assistentia damnauerat. to. 6. 316. 1.

Redarguit Secundum Episcopum Numidiæ Primatem, quia Cæciliano iam degradato, & damnato, antequam eius damnatio confirmaretur à Sede Apostolica, superordinauit Maiorinum. to. 6. 104. 1.

Cùm adhuc esset Præsbiter in Hipponensi Magna Synodo admirantibus omnibus exposuit Symbolum Apostolicum. to. 6. 250. 1.

Summè fuit laudatum à Capreolo Episcopo Carthaginensi. to. 6. 364. 2.

Quam potestatem retinuerit in præsbiterum Fessulani Episcopatus, quem ipsemet erexerat? to. 6. 325. 1.

Quando agit de causa Cæciliani, cur Ecclesiæ Romanæ adinuxerit omnes Apostolicas Ecclesias? to. 6. 512. 2.

Quid senserit de literis Synodalibus Philippopolitani conuenticuli? to. 6. 244. 2.

Romanis appellationibus numquam se opposuit, sed illas potiùs defendit. tomo 6. 352. 2.

Ad senectutem deuectus ob insolentiam plebis Fessulanę voluit Episcopatum deserere, & iterum ad eremum reuerti. to. 6. 316. 1.

S. Augustinus S. Petro fuit semper fidelissimus, & obsequentissimus. to. 6. 128. 1.

Non fuit auctor, nec consensit infelici epistolæ Aurelij Carthaginensis, cui subscripserunt quidam Africæ Episcopi ad Cœlestinum Papam. to. 6. 145. 1.

Romanas appellationes Antistitum Africanorum constantissimè defendit. tomo 6. 145. 1.

Damnauit Rectorem Rusticanæ Parochiæ, quia violauerat ieiunium vigiliæ Natiuitatis Domini contra canonem vndecimum primæ Synodi Carthaginensis, quo protestatus fuerat se nolle ligari. to. 6. 291. 2.

Cuius sententiæ fuerit in Concilio Carthaginensi? to. 6. 292. 2.

S. P. Augustini iudicium de infallibilitate Romani Pontificis. to. 6. 630. 1; & 635. 1; & seq; & to. 10. 339. 1.

Eiusdem ratio, cur Petrus non peccauit simulando obseruantiam legalium. to. 8. 6. 2; & seq.

Eiusdem controuersia cum S. Hieronymo de circumcisionis quæstione orta inter sanctos Petrum, & Paulum. to. 12. 173. 2.

S. P. Augustinus virtutum omnium Vir fuit appellatus à sancto Papa Cœlestino. to. 5. 729. 2.

Eiusdem encomium de Ecclesiæ vnione. to. 10. 29. 1.

Eiusdem sententia de Petri primatu, & potestate. to. 4. 748. 39; & seq; & 757. 111; & to. 1. 136. 2; & seq; & 163. 2; & seq; & 488. 1; & seq; & to. 13. 592. 1.

Fuit defensus à Zosymo Papa à Pelagianorum calumnijs, & versutijs. to. 16. 238. 1; & seq.

Sententiam Melchiadis de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis summè laudauit. to. 1. 446. 2.

S. P. Augustinus omnium sine dubitatione doctissimus ex numquàm interrupta Romanorum Pontificum serie, & successione Romanam Ecclesiam esse verissimam Ecclesiam Christi deduxit. to. 1. 572. 2.

Romanum Pontificem esse verum Petri successorem edocuit. to. 1. ex Tanneto. 19. 118.

Eius responsio ad Donatistas conquerentes, quòd Catholici manu Principum sæcularium affligerentur. to. 2. ex Adulpho. 32. 2.

S. P. Augustinus cur composuerit librum retractationum? to. 2. ex Adulpho 40. 1.

Cur ediderit libros de Ciuitate Dei? to. 2. ex Adulpho. 63. 2.

Eius sententia contra Pelagium collecta ex Inno-

Innocentij I. responso. to. 2. ex Alano. 55. 2.

Einsdem sententia de plenitudine potestatis præ cæteris Apostolis soli Petro collata. to. 2. ex Pighio 20. 2.

Illius iudicium circa Arelatense Concilium contra donatistas coactum. to. 2. Alano. 46. 2.

Senteutia de subiectione Principum sæcularium potestati Ecclesiasticæ. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 22. 1; & seq.

S. P. Augustinus, & S. Cyprianus quomodò sint intelligendi circa clauium potestatem? to. 3. 442. 2.

Vindicatur à calumnia Vigorij ex epistola ad Bonifacium Papam desumpta. to. 3. 503. 1.

Eius epistola ad Glorium, & Eleusinum de iudicio Melchiadis Papæ in causa Cæciliani. to. 3. 585. 1; & 588. 1; & seq.

Docuit consuetudinem baptizandi paruulos fuisse traditione, non scripto introductam. to. 13. 155. 2.

Simul cum Patribus Concilij Mileuitani consuluit Innocentium I. antequam damnaret Pelagium. to. 13. 249. 2.

Numquam dixit Concilium generale auctoritate potestatis superius esse Romano Pontifice. to. 13. 594. 1.

Eius verba circa Conciliabulum Episcoporum Orientalium. to. 3. 884. 1.

Docuit Romanum Pontificem esse supra Concilium. to. 9. 486. 20.

S. P. Augustini auctoritas in cap. quodcumq; 24. quæst. 1. quomodò sit intelligenda? to. 9. 584. 223.

Laudauit Melchiadem, & in Romana Cathedra Ecclesiæ principatum confessus est. to. 1. 97. 2.

Vindicatur à calumnijs. to. 1. 114. 2.

Ius Ecclesiasticum egregiè defendit. to. 1. 136. 1.

Cynosura Ecclesiæ Romanæ fuit appellatus. to. 1. 146. 1.

Humilitate assecutus fuit Diuinarum Scripturarum intelligentiam. to. 1. 240. 1.

Eius dissertatio de legibus pœnalibus hæreticorum. to. 1. 297. 2.

Asseruit Romanos Pontifices ab hæresis macula immunes fuisse. to. 1. 337. 2.

Illius de Romani Pontificis auctoritate, & Ecclesiæ Romanæ primatu testimonia quamplura. to. 2. ex Alano. 29. 2; & seq.

Alia de cælibatu Sacerdotum. to. 2. ex Alano. 31. 2.

S.P. Augustinus electus fuit à Valerio Episcopo de consensu totius Cleri. to. 19. 99. 1.

Electus fuit Episcopus ex ignorantia iuris, & ipse eodem modo Episcopatum acceptauit. to. 20. 432. 2.

S. P. Augustinus in Psal. 44. illis verbis. *Pro patribus tuis nati sunt tibi filij*: docet legitimam successionem Romanorum Pontificum. to. 20. 550. 2.

Texuit seriem Romanorum Pontificum à S. Petro vsque ad Anastasium. tom. 18. 87. 1; & to. 1. 178. 2.

Post Liberium non reposuit Felicem, sed Damasum. to. 18. 87. 1.

Quomodò docuerit Petrum in persona Ecclesiæ accepisse claues à Christo Domino? to. 10. 233. 1; & to. 6. 693. 1; & seq; & to. 9. 637. 1; & to. 12. 122. 2; & to. 13. 592. 1; & to. 17. 36. 1; & 42. 1; & seq, & 549. 1; & to. 18. 482. 1; & seq.

Quomodò docuerit Petrum, & Paulum fuisse æquales meritis, & passione. to. 9. 519. 79; & seq.

Epistolam Philoppopolitani conuentus dixit scriptam fuisse ab Arianis, non à Catholicis; quia Catholici primo loco posuissent Romanum Episcopum. to. 6. 245. 1.

Raritati præsbiterorum, & clericorum, quam patiebantur plurimæ Africæ Ecclesiæ per Alumnos suos monasteriorum, quæ in Africa erexerat, & multiplicauerat, sufficienter prouidit. to. 6. 285. 2.

S. P. Augustinus Ecclesiæ est mystica Cynosura. to. 17. 24. 1.

Quo sensu docuerit solum Petrum gessisse Ecclesiæ figuram? to. 17. 549. 1; & seq.

Eius electio in Episcopum fuit singularis, & toti Ecclesiæ Hipponensi gratissima. to. 19. 99. 1.

Gratissimus fuit Cœlestino Papæ, & in magna apud ipsum existimatione fuit eius doctrina, quam propterea plenè approbauit. to. 6. 352. 2.

Augustinus Legatus S. Gregorij in Anglia.

Augustinus alius missus à S. Gregorio Magno in Angliam ad prædicandum Christi Euangelium. to. 7. 252. 2; & seq.

Augustinus Triumphus.

B. Augustinus Triumphus damnat appellationem à Papa ad Concilium. to. 8. 422. 1.

A calumnijs vindicatur. to. 12. 328. 1; & seq.

Augustus.

Augustus iniustè oppressit Rempublicam; & posteà iustè regnauit, quia accessit populi consensus. to. 18. 451. 2.

Auitus.

S. Auitus professus fuit in Gallijs Romanas appellationes. to. 6. 88. 2; & 141. 2.

Auocantes.

Auocantes causas Ecclesiasticas ad Iudices sæculares excommunicantur in Bulla cænę Domini. to. 5. 354.

Aurelianus.

Aureliani Imperatoris iudicio non fuit collatus ab hominibus primatus Romano Pontifici. to. 6. 181. 2; & to. 1. 142. 1; & to. 2. ex Alano. 19. 1.

Quamuis abhorreret à fide Christiana, tamquam Ethnicus; attamen confessus fuit Papæ auctoritatem. to. 2. ex Alano. 19. 1.

Eius decretum contra Paulum Samosatenum pro Romano Pontifice. to. 16. 53. 1; & to. 1. 246. 1.

Aurelianensis Synodus III. deniauit statuens Metropolitas à Metropolitis consecrari. to. 6. 239. 2.

Aurelius.

Aurelij Carthaginensis Synodus fuit erratica. to. 6. 128. 2.

Aurelij Carthaginensis epistolæ quinam se subscripserint? to. 6. 316. 2.

Quinam censuerint hanc epistolam esse spuriam, & fictam? to. 6. 127. 1.

F Non

Non agit de Prouinciæ, sed de totius Diœcesis Synodo. to.6. 180. 1.
Huic epistolæ non consensit S.P. Augustinus. to.6. 352. 1.
Aurelius Carthaginensis,& eius Episcopi cur ignorauerint Canones Sardicenses? to. 6. 248. 2.
Cur Romanas appellationes abrogare tentauerit? to.6. 319. 2.
Non apparet eius nomen scriptum in tabulis Sanctorum ob eius finalem lapsum. to. 6. 352. 2.
Censuit Episcopos Africanos non posse Romam appellare. to.6. 321. 1.

Aurum.

Aurum lydio lapide exploratur. to. 4. 238. 2.
Significat Regem. to.19. 31. 2.

Austriaci.

Austriaci Imperatores ob reuerentiam in sanctam Sedem Apostolicam maximis fauoribus fuerunt à Deo cumulati. tomo 1. 501. 2.

Autocephali.

Autocephali etiam Canonibus Sardicensibus fuerunt subiecti. to.6. 96. 1.
Autocephali fuerunt tres, scilicet Heracleensis, Ephesinus, & Cæsareensis. to. 6. 193. 1; & seq.
Quandiu manserint authocephali? tomo 6. 193. 1.
Autocephalorum Episcoporum Exarchorum confirmatio, & consecratio priuatiuè spectauit semper ad Romanum Pontificem. to.6. 112. 2; & 113. 2; & seq.

Azarias.

Azarias Pontifex expulit Oziam Regem è templo, quia lepra fuerat à Deo percussus. to.6. 771. 1.
Priuauit Regno eundem Oziam, illudque tradidit eius filio. to.11. 317. 1.

B

BAALIM.

Baalim interpretatur deuorator. to. 3. 254. 1.
Est figura eorum, quorum Deus venter est, quia non amant, nec colunt nisi suas comessationes, & ebrietates. tom. 3. 254. 1.

Baba.

Baba Græcè idem significat, quod significat Auus, idest Pater Patrum; quod nomen Latinè dictum est Papa. to. 1. ex Ecchellensi. 15. 2; & 20. 2.
Quod Græcè dicitur Baba, & Latinè Papa, Syriacè dicitur Abba iuxta Pauli Apostoli locutionem. to. 1. ex Ecchellensi. 20. 1.
Babam etiam Ægyptij appellarunt Patriarcham Alexandrinum, idest Patrem Patrum, quia plures creabat Episcopos, qui Patres appellantur. to. 1. ex Ecchellensi. 16. 1.
Babæ, seu Papæ nomen originem habuit in Ægypto sub Heracla duodecimo Patriarcha Alexandrino circa annum Domini 222; nam populus audiens, quòd Episcopi appellabant Patrem suum Patriarcham; intulit, quòd esset illorum Auus, quia erat Pater Episcoporum, qui erant Patres populi; & ideo Babam vocauerunt. to. 1. ex Ecchellensi. 16. 1; & seq.
Baba, seu Papa non descendit ex lingua Hebraica, sed Syriaca, vel Chaldaica? to. 1. ex Ecchellensi. 18. 1; & seq; & 19. 2; & seq.
Babæ, seu Papæ nomen, quod olim erat commune omnibus Episcopis, factum est proprium solius Romani Pontificis, non quidem vi alicuius decreti, aut constitutionis, sed vsu dumtaxat, & ob prærogatiuam Apostolicæ Sedis. tom. 1. ex Ecchellensi. 21. 2; & seq.
Baba dictum etiam fuit Aba, quod significat Auum, seu Patrem Patrum; pronunciabatur tamen Abba, quamuis ita non scriberetur. tomo 1. ex Ecchellensi. 20. 2; & 22. 2.

Babel Turris.

Babel Turris ædificata fuit à Nembroth ex genere Cham in signum dominij. tomo 3. 70. 1.
Fuit ædificata, vt contra Deum constitueretur, & contra eum pugnaret. tomo 3. 218. 1.

Babylon.

Babylon propriè loquendo tantùm fuit duplex; vna in Assyria, quam Babylo sapientissimus Medi filius, vel Semiramis condidit. Altera in Ægypto, quæ lingua Arabica Chayrum fuit appellata. to.14. 544. 2; & tom. 3. 819. 2; & tom.17. 631. 2; & seq.
Babylon fuit Regia Ciuitas Nembroth, quæ à confusione labiorum, & linguarum nomen accepit. to.7. 210. 2.
Mysticè sumpta significat ciuitatem diaboli per totum Orbem diffusam, in qua omnia immunditia existens in malis hominibus habitat. to.7. 211. 2.
A S. Ioanne Euangelista vocata fuit Ciuitas meretrix, quæ sedet super aquas. tomo 7. 211. 2.
Tropicè significat confusionem. to.17. 633. 2; & to.3. 278. 1.
Babylonis euersio prædicta ab Isaia, Hieremia, & Ezechiele secundùm sensum litteralem intelligi potest solùm de Babylone Assyriorum, quæ à Persis, & Medis fuit vastata, & euersa. to.17. 268. 1.
Babylonis nomine in Apocalypsi an Roma fuerit significata? to.17. 267. 1; & seq; & to. 7. 211. 1; & seq; & tom. 15. 378. 1; & seq.
An Petrus in epistola sua illis verbis: *Salutat vos Ecclesia, quæ est in Babylone*? Romam significauerit? to.15. 378. 1; & to.7. 210. 2; & seq; & to.14. 544. 1; & seq; & to. 17. 632. 2; & seq; & to.18. 514. 1; & seq.
Babylon dicta fuit Roma gentilis, & ethnica, quæ erat Caput Imperij, & persequebatur populum Christianum dirissimè; sicut vera Babylon Nabuchodonosor Regem habuit, qui persecutus fuit populum Dei; non autem Babylon dicta fuit Ecclesia Romana. to.18. 514. 1; & seq; & 597. 1; & tom. 12. 499. 2.
Babylonis nomine in Scripturis significatur vniuersa Ciuitas diaboli, quæ opponitur Ciui-

Ciuitati Dei, idest Ecclesiæ, quæ denominator typicè Hierusalem. to.18. 597. 1.
De Babylone mystica solùm locutus est Ioannes Euangelista; non autem de Babylone propriè sumpta. to.12. 498. 1.
Babylon mystica significat societatem omnium impiorum ab Oriente vsque ad Occidentem, quæ Regem habet diabolum teste S.P. Augustino. to.12. 498. 2.
Item significat omnem animam iniquam teste S. Petro Damiano. to.12. 498. 2.
Babylonis Imperium vno die fuit destructum; quia vno die capta fuit ciuitas Babylonis, quæ erat caput Imperij, necatus fuit Imperator, & Imperium desolatum. tomo 18. 582.1.
Babylon, & Roma eodem tempore elapso ab earum fundatione, sed inæqualiter fuerunt à Deo punitæ; nam Babylon post annos 1164. ab eius conditione fuit capta, & Imperator occisus, ac destructum Imperium; Roma verò post annos 1164. ab eius fundatione fuit quidem à Gothis vastata, sed Imperator eius Honorius remansit incolumis,& cum ipso remansit imperium.to.18. 582.1.
Babylon, Arach, Archat, & Chalanne in terra Senaar fuerunt principium Regni tyrannici Nembroth post diluuium. tom. 3. 218. 1.
A Babylonia, & Niniue Regna Mundi inceperunt per oppressionem hominum, & violentias, adeoque per tyrannidem. tomo 3. 218. 1.
Babyloniç Reges,qui successerunt Nembroth. to.3. 218. 1.

Babyloniæ Episcopi.

Babyloniæ Episcopus ausus fuit se iactare totius Orbis habitabilis Patriarcham.to.1. ex Ecchellensi. 17.1.
Babylonici Episcopi exhortati fuerunt à Paulo V; vt delerent, infringerent, & exterminarent scripta Theodori Mopsuesteni, & Dioscori Tarsensis, qui fuerunt à Concilijs damnati, tanquam hæretici, & pessimæ doctrinæ Auctores. to.1. 193. 2.

Baccalaurei.

Baccalaurei Parisienses, antequam Theologicas disputationes instituant, protestationem instituunt, & publicè profitentur se nihil velle asserere, & defendere contra Scholæ Parisiensis decreta. tomo 3. 574. 1.
Quomodò inrent in articulos editos contra Lutherum tempore Francisci I. Galliarum Regis? to.3. 574. 1.

Baculus.

Baculus Episcopalis, seu virga Pastoralis est proprium insigne Episcoporum. tomo 4. 410. 5.
Baculi, seu pedi Episcopalis benedictio antiquissima est, & habetur in Ordine Romano formula traditionis. to.4. 410. 5.
Fuit figuratus in virga, quam Moyses pascens gregem gestauit in manibus. to.4. 410.5.
Eius institutio est à Christo Domino,qui præcepit Apostolis, vt in via tollerent virgam. to.4. 410.5.
Significat rectitudinem iudicij, & punitionem malorum. to.4. 410. 5.
Est signum pastoralis dignitatis. to. 4. 410. 5; & seq.
Baculus pastoralis in VIII. Synodo fuit ereptus è manibus Photij, qui propter hæresim desierat esse Pastor, & factus fuerat lupus. to.4. 410. 2.
Baculo semper vsa est nedum Ecclesia Orientalis, sed etiam Occidentalis. to. 4. 411. 5.
Baculum pastoralem nunquam gestauit, nec gestat Romanus Pontifex;quia cùm Petrus Maternum vnà cum Eucherio, qui fuit primus Treuirensium Episcopus, & Valerio misisset Treuiros, vt fidem Theutonicis prædicaret, audiens, quòd mortuus esset Maternus,eò misit baculum suum, vt eo tactus à mortuis reuiuisceret, quod factum fuit; ideo baculus D.Petri Treniris remansit; & eo tantùm vtitur Pontifex, cùm Treuiros pergit. to.4. 411. 5.
Baculum recipiunt Episcopi à Papa,quia potestatem iurisdictionis, quam significat baculus,habent à Papa; ipse autem Papa non vtitur baculo, quia potestatem iurisdictionis non habet ab homine, sed à Deo. to.4. 411. 5.
Baculus est retortus in summitate, quia Episcopus debet trahere ad fidem, rectus in medio,quia rectè debet regere; & acutus in calce, quia contumaces debet corrigere, & pungere. to.4. 411. 5.
Baculus episcopalis cur ad formam baculi pastoralis conficiatur? to.16. 339. 3.

Bagadius Episcopus.

Bagadius Episcopus Bostrensis fuit deiectus per plenam totius prouinciæ Synodum. to.6. 124.2.
Fuit deiectus sub Nectario Patriarcha in Synodo Constantinopolitana, qnia simul cumAgapio de eodem Episcopatu contendebat. to.6. 124. 2.
Fuerat priùs deiectus à duobus Episcopis,sed inualidè. to.6. 124. 2.

Bagaiensis Synodus.

Bagaiensi Synodo præfecit Gamalius Numidiæ Primas excluso Primiano Carthaginensium Primate. to.6. 240. 1.
Ei interfuerunt trecentum, & decem Episcopi ex Prouincia Sitifensi, Cesaræensi, & Mauritana euocati. to.6. 240. 1; & seq.

Baldus.

Baldi sententia circa purgationem metus per actus voluntarios subsequentes electionem factam per metum. to.9. 124. 163.
Eiusdem sententia quoad potestatem eligendi Papam,quam dicit, vacante papatu, remanere in congregatione fidelium, intelligenda est, mortuo Papa, & illius electoribus. to.9. 233. 63; & 226. 6.
Baldi sententia de potestate Papç quoad alienationem bonorum Ecclesiæ in casibus necessitatis quomodò sit intelligenda? to. 9. 352. 286.

Balduinus.

Balduinus Flandrensis Forestarius appellauit ad Apostolicam Sedem. to.6.258. 1.

Balsamon.

Balsamon odio magis, quàm veritate pugnauit contra Ecclesiam Romanam. to.2. ex Alano. 56. 2.
Pro augenda sua dignitate canones finxit, & re-

refixit. to.2. ex Alano. 56. 2.
Quomodò fuerit ab Isaacio illusus? to.2. ex Alano. 56. 2.
Non æstimatur historicus fidelis à peritis, & sanis hominibus. to.3. 949. 1.

Baluzius.

Baluzius quid senserit circa appellationes Clericorum, & Episcoporum Gallicanorum à Synodis prouincialibus ad Apostolicam Sedem? to.6. 87. 1.

Bannitus.

Bannitus restitutus ex banno ad bona non recuperat bona alienata per Fiscum. to.9. 305.3.

Baptismus.

Baptismus susceptus in hæresi est validus. to.5. 704. 1; & seq.
Baptismus falsus non lauat à peccato originali; sicut falsa pœnitentia non mundat à peccatis post baptismum commissis. to.5. 713. 1.
Baptismi gratia confertur paruulis per fidem, & charitatem Ecclesiæ; sicut enim peccarunt per alium; ita per fidem alterius saluantur. to.6. 566. 2.
Quamuis parentes offerentes non credant; attamen consequuntur baptismum ex vi intentionis Ecclesiæ, quæ tanquam omnium Mater omnes, & singulos spiritaliter generat. to.6. 566. 2.
Baptismus est iuris Diuini; modus autem baptizandi vel per aspersionem, vel per immersionem; per vnam, vel per trinam immersionem; in Ecclesia, vel extra Ecclesiam est iuris humani. to.11. 531. 2.
Baptismus per vnam immersionem confertur; quia sicuti per trinam designatur Trinitas diuinarum Personarum, in quarum nomine confertur; ita per vnicam indicatur vnitas. tom. 11. 565. 3; & seq; & tomo 1. 382. 1.
Baptismum paruulis esse conferendum ex traditione Apostolorum Ecclesia recepit. to.14. 357. 1; & 395. 2; & to.1. 209. 1.
Baptismi ritus, & ceremoniæ. to. 14. 395. 1; & seq.
Baptismus in casu necessitatis ab infideli collatus est validus, & licitus; extra casum verò necessitatis est validus, sed illicitus. to.14. 466. 1; & seq.
Baptismus est fundamentum omnium aliorum Sacramentorum. to.7. 776. 1.
Si conferatur ab hæreticis cum recta intentione faciendi, quidquid facit Ecclesia, est validus. to.15. 392. 7; & seq.
Habet conferre vitæ renouationem, quæ non fit nisi per fidem, & gratiam, quæ per baptismum confertur. to.19. 48. 2.
Est simpliciter necessarius ad salutem. to.19. 50. 1.
Cùm infans baptismum suscipit, credit per alium; sicut per alium peccauit. tomo 19. 50. 1.
Baptismus magis diligitur à Deo, quàm circuncisio. to.19. 50. 2.
Baptismi figura fuerunt aquæ diluuij. to.19. 50. 2.
Insuper aquæ maris rubri. to.19. 51. 2.
Fuit expressè descriptus Psal. 28. illis verbis: *Vox Domini super aquas, Deus maiestatis intonuit.* to.19. 61. 1.
Fuit Io.3. à Christo Domino institutus. to.19. 62. 1.
Baptismi Sacramentum nos mysticè incorporat Christo Domino, & efficit Corpus illius mysticum. to.19. 132. 1; & seq.
Baptismi tres species. to.19. 132. 2; & seq.
Nos efficit Christi Domini membra. to. 19. 479. 2.
Habet virtutem regenerandi ad gratiam, & vitam æternam. to.19. 316. 1.
Baptismi effectus quinam sint? to.20. 579. 1.
Baptismi sacramentum non confert sacerdotium, quia non confert sacramentum ordinis. to.20. 579. 1.
Baptismus collatus in nomine Christi Domini absque expressione Diuinarum Personarum an sit inualidus; vbi an asserere validum esse sit hæreticum? tom. 9. 722. 1; & 723. 1; & to.4. 813. 74.
Baptismi formula fuit ab Arianis, & Priscillianistis corrupta, quam tamen restituit Vigilius Papa. to.1. 150. 1.
Baptismum negarunt Ascodrytæ, & Archontici hæretici vetustissimi, deinde Manichęi, & alij posteriores hęretici. to.1. 380. 2; & seq.
Baptismi necessitas ad salutem à pluribus Pontificibus contra plures hæreticos fuit definita. to. 1. 381. 1.
Baptismum in adulto debent præcedere catechismus, & exorcismus; in paruulis autem solus exorcismus. to.1. 381. 2.
Exorcismus, & aliæ ceremoniæ, quæ præmittuntur baptismo, quid significent? tom. 1. 381. 2.
Baptismus antiquitus fuit solùm statutis temporibus sanis collatus; infirmis verò quolibet tempore. to.1. 382. 1.
Etiam à laicis in casu necessitatis extremæ potest conferri. to.1. 382. 2; & to.4. 54. 1.
Baptismi forma essentialiter seruanda, sine qua est inualidus. to.1. 381. 2.
Baptismus est prima, & præuia dispositio ad omnes principatus politię Christianæ. to.3. 63. 1.
Baptismus est primum sacramentum, & ianua omnium sacramentorum. to.3. 203. 2.
Dicitur vnum baptisma, quia materia, & forma apud omnes est eadem; & quia non diuersificatur ex diuersitate ministri; & quia iterari non potest. to.3. 202. 2.
Baptismus conficitur ex virtute Diuina, tanquam ex semine; & ex Ecclesiæ fide, tanquam ex virtute dispositiua. to.13. 405. 2.
Baptismus debet Eucharistiæ collationem præcedere. to.4. 54. 1.
Est magis necessarius ad salutem, quàm eucharistia; vnde magis dolendum, quòd quis decedat sine baptismo, quàm sine eucharistia. to.4. 54. 1.
Tantùm valet ab vno, quàm ab altero ministro collatus. to.4. 766. 140.
Necessitatem baptismi negauit Caluinus asserens infantes nasci sanctos, & hæredes vitæ æternæ, ac propterea sine peccato originali. to.16. 460. 4.
Item sui immemor docuit per baptismum non tolli originale peccatum, sed in nobis manere, quandiu viuimus. to.16. 460. 4.
Baptismi necessitas ad salutem deducitur ex necessitate tollendi originale peccatum. to.16. 460. 5; & seq.

Ba-

Baptismi formula, qua vtuntur Caluinistæ. to. 16. 546. 2.
Exorcismus, & aliæ ceremoniæ, quibus in baptismo vtitur Ecclesia, à Caluinistis reijciuntue. to. 16. 546. 2.
In baptismo Christus Dominns duplicem virtutem exercet; vuam, qua simul cum Patre tanquam causa principalis mundat à peccato: & hæc nulli creaturæ est communicabilis; altera secundùm naturam humanam, quæ potestas excellentiæ ministerialis appellatur. to. 4. 766. 140.
Potestas ministerialis excellentiæ, quam Christus Dominus, vt homo, exercet in baptismo, importat, quòd sit institutor sacramentorum; quòd possit gratiam conferre etiam extra sacramenta; quòd meritum illius passionis operetur in baptismo, & in omnibus alijs sacramentis; & quòd baptismus in ipsius nomine tantùm conferatur. to. 4. 766. 140.
Baptismi vel in re, vel in voto necessitas demonstratur. to. 2. ex B. Ægidio. 28. 2.
Eius aqua duplicem operatur effectum; scilicet gratiam, & caracterem. to. 2. ex Beato Ægidio. 61. 2.
Accedens ad baptismum debet esse paratus ad omnia dimittenda propter Christi Domini fidem. to. 2. ex Adolpho. 101. 2.
Quænam sit materia, & forma baptismi? to. 18. 353. 1.

Baptisterium.

Baptisterium antiquitus non erat, nisi vnicum in qualibet ciuitate apud principalem Ecclesiam. to. 6. 340. 1.

Baptizo.

Baptizatus à schismatico in forma Ecclesiæ cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia, est verè baptizatus; aliter non est baptizatus, & debet rebaptizari. to. 9. 407. 57.
Ab vno spiritu omnes baptizati sumus. to. 1. 134. 1.
Baptizandi forma ab Africanis antiquitus fuit seruata. to. 1. 209. 2.
De rebaptizandis baptizatis controuersia inter S. Agrippinum, & S. Cyprianum ex vna parte, & S. Stephanum Papam ex alia. to. 6. 633. 1; & seq.
Baptizandis Ecclesia Orientalis post Concilium Nicænum desijt tradere symbolum Apostolicum, & cepit tradere symbolum Nicænum; Ecclesia autem Romana retinuit antiquum morem tradendi symbolum Apostolicum; ob quod ortum fuit murmur in Africa. to. 6. 376. 2.
Baptizare tempore necessitatis cuilibet baptizato conceditur. to. 4. 54. 1.

Bar.

Bar est vocabulum Hebraicum, quod Latinè interpretatum dicitur filius. to. 3. 803. 2.

Barba.

Barba significat iuuenes, strenuos, & alacres. to. 17. 13. 2.
Barba nigra est signum iuuentutis, alba verò senectutis. to. 3. 822. 1.

Bardas.

Bardas Michaeli Imperatori percharus, & in aula potens eiecit in exilium Ignatium Constantinopolitanum Patriarcham Sanctissimum. to. 6. 733. 1.
Ob nuptias incæstuosas fuerat iam ab ingressu Ecclesiæ prohibitus ab eodem Ignatio. to. 6. 733. 1; & to. 20. 26. 1.
Expulso Ignatio intrusit in Episcopatum Photium, qui postea à Nicolao Papa fuit depositus. to. 6. 733. 1.
Quadam nocte vidit S. Petrum in somnis sedentem in solio, & ad illius pedes pernolutum Ignatium supplicantem, vt vlcisceretur sibi illatas iniurias; cuius lacrimis S. Petrus permotus dedit cuidam adstanti gladium, quo Bardam prius confoderet, & deinde Michaelem occideret; & somnium probauit euentus; nam Bardas iussu Imperatoris fuit dissecatus in frusta, & eius genitalia hastæ appensa fuerunt per exercitum vecta; Michael verò somno, & vino sepultus iussu Basilij Macedonij fuit amputatis priùs manibus pluribus confossus vulneribus. tom. 1. 557. 2; & tom. 3. 643. 1.
Fuit charus Imperatori, quia illius iuuentam in viria propensam, & in omne scelus ruentem exemplo fouebat, & opere adiuuabat. to. 6. 733. 1.
Ignatium in Insula, in quam fuerat relegatus, adeò afflixit, vt dentes illius fregerit, & plurimis colaphis eius faciem lacerauerit, vt Episcopatui, à quo iniustè expulsus fuerat, renunciaret. to. 3. 642. 2.

Bariona.

Bariona significat filium Ionæ, seu filium hominis fragilis, aut miseriæ. to. 18. 230. 1.
Cur fuerit vocatus Petrus hoc nomine? to. 13. 4. 1; & to. 8. 371. 2.

Barlaamus Græcus Monachus.

Barlaamus Monachus Græcus in libro de Ecclesiæ Principatu negauit primatum Romani Pontificis, eiusque infallibilitatem. to. 6. 640. 1.
Eius epistola ad Nicolaum Archiepiscopum de lapsu Romani Pontificis à Christi Domini Vicariatu ob falsa dogmata, ob quæ vult etiam labi quemcumque Episcopum, vult enim omnem Episcopum esse Christi Domini Vicarium generalem. to. 4. 657. 2.
Eius duplex hæresis, quòd Spiritus sanctus non procedat à Filio, & quòd in Diuinis sit vna tantùm persona. to. 4. 658. 2.

Barlaam Græcus Archimandrita.

Barlaami Græci Constantinopoli. Archimandritæ ad S. Saluatorem catholica doctrina contra Græcos de processione Spiritus sancti à Patre, & Filio, & de consecratione eucharistica in pane azymo. to. 1. 251. 2.
Confessus fuit contra Græcos schismaticos Romanum Pontificem esse omnino superiorem Concilijs Oecumenicis, posse fidem explicare, credenda prædefinire, dogmata condere; & ea, quæ ad fidem non pertinent, sed ad mores, pro tempore corrigere, mutare, prohibere, & ad tempus silentium eis imponere. to. 1. 252. 2.

Barlæus.

Barlæus hæreticus in defensione Ecclesię Protestantis negauit Ecclesiam Romanam esse catholicam. to. 8. 736. 2.
Asseruit post hæresim Arianorum vsque ad Lutheri tempora in Papatu obliteratam fuisse

fuisse religionem; & in paucis reliquijs terminatam fuisse pietatem catholicam. to.8. 738. 2.

S. Barnabas.

S. Barnabas posuit ad pedes Apostolorum pretium agri, quem vendiderat; quod non præiudicabat Petri primatui; quia Apostoli vitam communem agebant: & Petrus, vt Ecclesiæ Primas, spiritualibus negotijs erat intentus, & ideo curam rerum temporalium alijs relinquebat. to. 3. 816. 1.

Baronius.

Baronius vindicatur à mendacij calumnijs, quas ei irrogauit quidam anonymus. to. 16. 128. 2; & seq; & 130. 2; & seq; & 13. 1; & 134. 1; & seq; & 135. 2; & seq.

Bartolus.

Bartolus quomodò sit intelligendus, quando asserit, quòd cùm partes non concordant, its forte diuidi debet? to.9. 52. 258.

Eius sententia, quòd Cardinales mortuo Papa, in iurisdictione ei succedant, fuit reprobata. to.9. 228. 26; 234. 78.

Illius sententia, quòd vacante sede appellari potest ad Cardinales, sicut appellaretur, si viueret, ad ipsummet Papam, fuit reprobata. to.9. 327. 110.

Docuit temerè appellantem esse puniendum. to.9. 468. 4.

Baruch.

Baruch liber cur olim in catalogo librorum catholicorum non fuerit positus? tom. 13. 144. 1.

Fuit scriptor Hieremiæ Prophetæ. tom. 13. 144. 1.

Basan.

Basan interpretatur confusio, abiectio, & depressio. to.3. 195. 2.

Basan Rex Og fuit figura hominis ambitiosi appetentis honores, & dignitates. to. 3. 195. 2.

Eius lectus erat ferreus habens nouem cubitos longitudinis, & quatuor latitudinis. to.3. 195. 2.

Fuit figura Luciferi, qui est pater superbiæ. to.[illegible]95. 2.

Basilea.

Basileæ in concilio orta fuit quæstio, an Papæ Præsidentes admittendi essent in concilio? to.13. 503. 1.

Basileensis concilij Præsidens Papæ legatus fuit Cardinalis Iulianus de Cœsarinis. to.13. 504. 1.

Basileensium sententia circa primatum Romani Pontificis. to.11. 266. 5.

Basileense concilium à concilio Lateranensi sub Leone X. fuit reprobatum. to.3. 416. 1.

Eius propositio tanquam hæretica absque præiudicio concilij Constantiensis fuit damnata. to.13. 605. 1.

Cur fuerit congregatum? to. 6. 6. 4.

Basileenses Eugenium IV. citare, suspendere, & deponere tentarunt. to.13. 439. 1.

Quo pacto, & quo iure fuerit à Papa Ferrariam translatum? to.6. 6. 6.

Statuit numerum Cardinalium debere esse solùm viginti quatuor, qui debent eligi ex omnibus nationibus. to.6. 457. 1.

Fuit damnatum ab Eugenio IV. to.8. 911. 2.

Illius facta. to.6. 837. 2; & seq.

Eius translatio. to.8. 832. 2.

Eius decreta nunquam approbata fuerunt. to.13. 607. 2.

Eius historia. to. 8. 833. 2, & seq; & tom. 6. 838. 1; & seq.

Non fuit verum concilium, sed conciliabulum. to.9. 212. 141; & to.7. 792. 1.

Fuit vocatum à S. Antonino synagoga Sathanæ, viribus cassum, & temerarium. to. 6. 838. 1.

Vid. Concilium Basileense.

Basilicæ.

Basilicæ Fausti frequens est memoria apud S. P. Augustinum to.6. 339. 2.

Item eiusdem mentio sæpissimè fit in Africanis concilijs. to.6. 339. 2.

Fuit laudata à Victore Vticensi. tom. 6. 339. 2.

Basilicas duas fabricauit amplissimas S. Deogratias inscriptas Fausti, & Nouarum. to.6. 339. 2.

Basilica Fausti fuit violata, & deturpata à Wandalis Arianis in persecutione Wandalica. to.6. 339. 2.

Fuit multis SS. Martyrum corporibus insignita. to.6. 340. 1.

Habuit ducentos septemdecim Episcopos. to.6. 340. 1.

Basilides.

Basilides Asturicensis Episcopus in Hispania ob idololatriæ libellos, & ob alia crimina à suo synodo degradatus Romam appellauit ad S. Stephanum Pontificem, à quo in suam sedem fuit restitutus. to. 6. 103. 1; & seq; & 153. 1; & to.18. 22. 2; & to. 5. 45. 2.

Fuit reparatus propter pœnitentiam. tom. 6. 103. 2.

Illius appellatio fuit spreta, & contempta ab Ecclesia Asturicensi. to.6. 104. 1.

In illius locum fuit ab Asturicensibus subrogatus Sabinus. 103. 1; & 104. 1.

Per obreptionem circumuenit S. Stephanum, & ideo cassa fuit eius reparatio. tom. 6. 104. 1.

Simul cum Martiali Emeritensi Episcopo ab Episcopis Prouinciæ Bæticæ ob idololatriam in Synodo fuit depositus. tom. 6. 577. 1.

Post detecta crimina, & propriam confessionem suorum delictorum restitutionem non obtinuit. to.15. 153. 2.

Basilides in sæua persecutione Decij, & Valeriani in idololatriam lapsus à concilio Africano simul cum Martiali postulantibus Hispaniæ Episcopis legitimè fuit damnatus, & Episcopatu priuatus. to.3. 556. 2.

Obtulit supplicem libellum mendacijs innumeris refertum Stephano Papæ. tom. 3. 557. 1.

Decepit etiam S. Cyprianum. to.3. 557. 1.

Fuit Episcopus Legionensis, non Asturicensis. to.3. 556. 2; & 766. 2; & to.5. 45. 2.

Aliorum Episcoporum Hispaniæ constantiam, & fortitudinem non sequens denunciauit tyrannis fideles. to.3. 766. 2.

An fuerit à S. Stephano simul cum Martiali restitutus, postquam Romam aduenerant Felix, & Sabinus, qui in eorum locum fuerant suffecti, ad detegenda eorum mendacia, non constat ex epistola S. Cypriani. to.3. 557. 1; & 767. 1.

Basiliscus Imperator.

Basiliscus Imperator ad instantiam Episcoporum schismaticorum circularibus literis subscriptis etiam ab ipsis Episcopis damnauit Concilium Chalcedonense, & libellum S. Leonis Papæ. to. 19. 418. 1; & seq.

Non multò post easdem literas circulares spontè reuocauit. to. 19. 418. t.

Basilius Imperator.

Basilius Imperator misit Romam ad Ioannem Pontificem in causa Photij. to. 1. 104. 1; & seq.

Eiusdem epistola ad Adrianum Papam Nicolai successorem in detestationem schismatis Photiani. to. 1. 127. 2.

Quam responsionem receperit? to. 1. 127. 2.

Eius recursus ad Nicolaum I; & ad Adrianum contra Photium Ecclesiæ Constantinopolitanæ perturbatorem. to. 1. 157. 1.

Summopere laudatus fuit ab Adriano, quòd correctioni Ecclesiæ Constantinopolitanæ intentus recurrisset ad Apostolicam Sedem, quæ sola illius vulneribus poterat mederi. to. 1. 157. 2.

Dixit pacem, & felicitatem subditorum dependere ex vnanimi consensu Pontificatus, & Imperij. to. 1. 490. 2.

Causas Ecclesiasticorum spectare ad solos Episcopos publicè fuit protestatus. to. 2. ex Alano 11. 2.

A Stephano VI. fuit acerrimè exprobratus, ne se Pontificum Iudicem constitueret, & ne lupum vastatorem Photium toleraret. to. 1. 359. 2.

Imperium inuasit, & Michaelem Imperatorem Dominum suum amputatis manibus iussit occidi. to. t. 557. 2; & to. 16. 170. 2.

In VIII. Synodo confessus fuit Imperatores pasci debere ab Episcopis, tanquam à Pastoribus, debere solui, & ligari, ac sanctificari; ac propterea Imperatores nec posse, nec debere rebus Ecclesiasticis, quæ spectant ad solos Patriarchas, Episcopos, & Sacerdotes, sese immiscere. to. 16. 170. 2.

Illius legatus ad Adrianum Papam contra Photium. to. 1. 127. 2.

S. Basilius.

S. Basilius censuit scribendum esse Romano Pontifici delectis Viris, qui acta Concilij Ariminensis secum ferrent ad ea rescindenda, quæ illic violenter acta fuerunt. to. t. 542. 2.

Ad Papam, tanquam ad caput Ecclesię docuit esse recurrendum, quia omnes alij sunt erroribus obnoxij præter ipsum. to. 1. 142. 2.

S. Basilius magnus Diuinorum eloquiorum propugnator ita fuit Damaso Papæ descriptus, & de impietate accusatus, vt nec quidem ad illius epistolas responderet. Ipse tamen sua fretus innocentia iudicium Damasi flagitauit se se offerens ad expurgandam calumniam. to. 1. 293. 1; & seq.

Quid de traditionibus Ecclesiasticis senserit? to. 13. 163. 2.

Distulit aliquandiu causam Marcelli Episcopi Ancyrani: quia multas passus fuit ab Aduersarijs imposturas. to. 8. 427. 2.

Eius epistola ad Episcopos Orientales de iudicijs circa fidem, & circa disciplinam Ecclesiasticam deferendis ad Romanum Pontificem. to. 6. 600. 2.

Docuit Petrum esse petram propter Christum Dominum, qui est petra principalis; habuit enim suam immobilitatem ab oratione Christi Domini. to. 18. 6. t.

Eius epistola ad Athanasium Papam, vt mitteret legatos ad corrigendos obliquos à veritate; & altera ad Episcopos transmarinos de eadem re. to. 6. 59. 1.

S. Basilius, & Origenes de potestate ligandi, & soluendi, quæ à Christo Domino Apostolis fuit collata, quomodò sint intelligendi? to. 3. 443. 2.

S. Basilij temporibus floruerunt plurimi illustres sanctitate, & doctrina. to. 4. 684. 91.

Deplorauit calamitatem illorum temporum, quibus hæresis Ariana grassabatur ab Illyrico vsque ad Thebaidam. to. 4. 672. 6; & 684. 91.

Eius epistola de Concilio Ariminensi. to. 18. 28. 1.

Alia scripta in Concilio Nicæno. to. 18. 14. 1.

Narrauit in quadam homilia commemorationis Beatissimæ Mariæ Virginis, quòd dum fideles essent congregati in domo Aristarchi, viderunt D. Petrum per nubem ex Vrbe Romæ translatum ad Corinthios ad decidendam litem, quæ inter fideles orta erat de construendis, dicandisque Virgini Deiparæ templis. tom. t. ex Ecchellensi. 49. 2.

Basilius Spatharius.

Basilius Spatharius Romam fuit missus legatus ad Adrianum Summum Pontificem à Basilio Imperatore contra Photium hæresiarcham. to. 1. 127. 2.

Basilius Ancyranus.

Basilius Ancyranus præfuit concilio Syrmiensi, & Photium superauit. to. 9. 730. 2.

Basilius Dux.

Basilius Dux Bongomilorum hæreticus Constantinopoli viuus fuit combustus decreto vtriusque Senatus, Ecclesiastici, & Palatini sub Imperatore Alexio Comneno. tom. t. 331. 2.

Bassianus.

Bassianus præsbyter Ephesinus à Memnone Episcopo Ephesino, ac totius Asiaticæ diœcesis Exarcha, cui ex quibusdam causis erat malè visus, reluctans, & recalcitrans Euazorum Episcopus fuit consecratus. to. 6. 112. 2.

Bassianus Cathedram Episcopalem noluit ascendere, sed humilis, & afflictus Ephesi permansit. to. 6. 112. 2.

Bassianus defuncto Memnone à Basilio eius successore in synodo agnita violentia fuit restitutus communioni, & locum Episcopatus accepit altero in Episcopum Euazorum ordinato. to. 6. 112. 2; & seq.

Mortuo Basilio Episcopo Ephesino à populo, Clero, & Episcopis inthronizatus fuit iterum per vim Episcopus Ephesi, & ab Imperatore Theodosio confirmatus. tom. 6. 113. 1.

Depositus fuit à S. Leone, & damnatus à Patriarcha Alexandrino, quia præter regulas Ecclesiasticas fuerat promotus. to. 6. 113. 2; & seq.

Eius depositionem factam per iudicium, & sententiam S. Leonis Papæ probauit Synodus Chalcedonensis. to. 6. 114. 1.

Indu-

Indutus Pontificalibus vestimentis, postquam missam solemniter celebrauerat, ab inimicis fuit apprehensus, & abreptus ex Ecclesia plagis affectus ductus fuit in forum, vbi gladijs etiam fuit subiectus. to.6. 284. 2.
Ei statim subordinarunt, & consecrarunt Stephanum in Episcopum. to.6. 284. 2.
Intronizatus fuerat absque interuentu S. Procli. to.6. 285. 1.

Bauarus.

Bauarus in imperium intrusus per violentiam detrusit Ioannem XXII; & ei substituit F. Petrum de Corbaria. to.3. 54. 1.
Fuit excommunicatus propter multorum clericorum Religiosorum caprionem, & multarum Ecclesiarum, & Monasteriorum inuasionem. to.3. 54. 2.
Priùs agnouerat Ioannem XXII. pro legitimo Papa à quo vnctionem, coronationem, & confirmationem petierat; & pro aliquo tempore Papæ fuit obediens. to. 3. 35. 1.
Bauarus nedum Papæ, sed etiam Ecclesiæ fuit hostis publicus, & manifestus. to.3. 54. 2.
Arma sumpsit contra Papam. to.3. 54. 2.
Tanquam contumax in excommunicatione, & Papæ persecutor fuit declaratus hæreticus. to.3. 55. 1.
Coegit Romæ conciliabulum. to.3. 55. 1.
Diffamauit Romanum Pontificem. tom. 3. 59. 2.
Sparsit in vulgus epistolam calumnijs plenam aduersùs Ioannem XXII. to.10. 428. 2.

Beatificatio.

Beatificationis forma. to.10. 487. 2.
Beatificationis, & canonizationis discrimen quodnam sit? to.10. 188. 1.
Per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio festi in vno tantùm loco determinato, non autem in tota Ecclesia. to.9. 737. 2.
Beatificatio debet canonizationem præcedere. to.20. 410. 2.
Non fit cum vltima sententia definitiua sanctitatis. to.20. 410. 2.

Beatitudo.

Beatitudo supernaturalis est finis vltimus omnium Christianorum. to.13. 404. 1.
Beatitudinis particula omnem superat humanæ mentis imaginationem. to. 8. 71. 1; & seq.
Beatitudinis gutta totum ignem inferni extingueret. to.8. 69. 1; & seq.
Beatitudo est omnino ineffabilis. to.8. 83. 2; & seq.
Beatitudinis cognitio superat omnes huius vitæ miserias. to.8. 73. 2; & seq.
Beatitudinis æternæ prærogatiuæ. to. 8. 83. 2; & seq.
Beatitudo est merces Regum bonorum. to.3. 197. 1.

Beatus.

Beati nomen quid significet? to. 19. 81. 1.
Beatus nullus fuit ante Christi Domini aduentum. to.12. 525. 1.
Beatum nullum fuisse, nec futurum esse vsque ad mundi finem, priusquam moriatur, est probabilius. to.12. 524. 1; & seq.

Beguardi.

Beguardorum hæretis asserentium Christum Dominum, & Apostolos nihil proprij possedisse, neque etiam in communi fuit damnata à Ioanne XXII. to.10. 422. 1.
Ortum duxit ab Arnaldo de Brixia. tom. 12. 313. 2.
Erat per hipocrisim ordinata ad expoliandos Ecclesiasticos, & Regularium monasteria bonis temporalibus, quibus Ludouicus Bauarus Imperator inhiabat. to. 10. 488. 2.
Beguardorum congregatio assumpserat nomen militiæ Christi Domini, quod extendebat ad credentes eorum erroribus. to.12. 314. 1.

Bella.

Bella contra Turcas à diuersis Pontificibus indicta. to.2. ex Adolpho. 33. 1; & seq.
Bellum contra hostes fidei Christianæ est licitum. to.2. ex Adolpho. 34. 2.
Bello iusto priuatur populus potestate, quam priùs habebat; & Princeps, qui contra illum præualuit, verum dominij ius in illum acquirit. to.12. 372. 1.
Capti in bello iusto priuantur libertate à natura concessa; & serui efficiuntur in pœnam belli commoti. to.12. 372. 1.
Bellum sacrum contra Saracenos, & Turcas Syriam, & Asiam vastantes mouit Vrbanus II. in Concilio Claromontano literis sollicitatus ab Alexio Imperatore, & à Simeone Patriarcha Hierosolymitano; & misso Gotifredo cum trecentis armatorum millibus hostes Christianorum ex Asia, & Syria fuerunt expulsi. to.1. 571. 2.
Bellum nauale contra Turcas instituit Beatus Pius V. to.1. 572. 1.

Bellarminus.

Bellarmini encomia. to.10. 53. 1.
Bellarmini sententia circa librum de Regimine Principum est, quòd fuerit à D.Thoma compositus. to.9. 675. 2.
Bellarmini epistola monitoria ad Archipræsbiterum Angliæ. to.16. 144. 1.
Altera eiusdem epistola ad Portugalliæ Regem de dignitate Cardinalium. tom. 17. 315. 1.
Quomodò, cum Nauarro docuerit populum, quando transfert suam potestatem in Regem à se electum retinere potestatem in habitu? to.12. 373. 1.
Ei falsò fuit imposita apologia pro iure Principum. to.2. ex Adolpho. 2. 1; & seq.
Defenditur à calumnijs ei falsò impositis. to.2. ex Adolpho. 5.1; & seq.
Bellarminus iuuenis secutus aliorum sententiam scripsit Clericorum exemptionem esse tantùm de iure humano; sed factus senior re melius inspecta docuit esse, & de iure humano, & de iure Diuino. to. 2. ex Adolpho. 38.2.
Nunquam docuit Principem sæcularem esse Principem solùm Laicorum, & non etiam Ecclesiasticorum, cùm etiam pro istis bella getat, eos defendat, & cùm ad illius Tribunal contra Laicos recurrunt. to. 2. ex Adolpho. 40. 2.
Bellarmini argumenta pro potestate Pontificis in temporalia. to. 2. ex Adolpho. 72.1; & seq.
Eius ratio circa depositionem Regis infidelis, vel hæretici conantis pertrahere suos subditos ad suam infidelitatem, vel hæresim.

sim. to. 2. ex Adolpho. 83. 1; & seq; & 97. 1; & seq.

Duodecim eius exempla ex Scriptura, & SS.Patribus deprompta circa sententiam à Summis Pontificibus ferendam in Reges. to. 2. ex Adolpho. 111.1, & seq.

Eius doctrina de origine potestatis politicæ. to. 2. ex Adolpho. 117.2.

Bellisarius.

Bellisarius eiecit Syluerium Pontificem dolosæ fraudis prætextu, quòd ad Gothos defecisset, sed re vera, quia Theodoræ erat infensus, cùm noluisset restituere Anthymum. to. 5. 75. 1.

Bellisarius Syluerio substituit Vigilium. to. 5. 75. 1.

Restitutus Syluerius à Iustiniano Imperatore iterum à Bellisario in Insulam Planariam relegatur, vbi inedia Martyr occubuit. to. 5. 75. 2.

Bellisarius anno 537. debellatis Gothis Siciliam, Neapolim, & Romam expugnauit. to. 11. 324. 1.

Simul cum Narsete expulit Barbaros ex Italia, & ex Africa. to. 11. 324. 1.

Tandem ob Syluerium expulsum ipse in suspicionem affectatæ tyrannidis adductus priuatus fuit opibus, & dignitatibus; & oculis captus mendicare fuit coactus, & inter extremas ærumnas in summa paupertate è viuis decessit. to. 11. 350. 1.

Belus.

Belus Babyloniæ Rex descendit ex Nembroth, & habuit filium Ninum, qui fuit Rex Niniue. to. 3. 70. 1.

Fuit primus Assyriorum Monarcha. to. 3. 70. 1.

Erexit statuam Patri suo, ob quod idololatriam induxit, & idololatriæ primus Auctor censetur. to. 3. 70. 1.

Benedictio.

Benedictio, quæ solet à Pontifice fieri in Conciliis. to. 9. 131. 12.

Benedictio Episcoporum quoad modum instituta fuit à Christo Domino. to. 4. 7. 2.

Benedictio panis facta in Cœna à Christo Domino; & post Resurrectionem, cùm Discipulis eunitibus in Emaus apparuit. to. 4. 7. 2.

Benedictio populi ad exemplum Christi Domini, quando ascendens in Cœlum benedixit Apostolis, fieri debet cum eleuatione manuum ad Cœlum, deinde debent iungi manus, & tandem signum Crucis debet formari. to. 4. 7. 2.

Benedictus II. Papa.

Benedictus II. fuit vir magnæ eruditionis, & summè versatus in sacris literis. to. 14. 108. 1.

A Constantino Pogonato exorante Clero, Senatu, & Populo Romano obtinuit, vt qui esset electus Papa, statim consecraretur non expectata approbatione, aut confirmatione Imperatoris. to. 4. 323. 8.

Quæ beneficia contulerit Academiæ Parisiensi, & Philippo Pulcro, ac eius sequacibus. to. 3. 587. 2.

Benedictus III.

Benedictus III: quæ priuilegia concesserit Hincmaro; & an ei concesserit pallij vsum? to. 6. 269. 2.

Eius epistola ad eundem Hincmarum de Pontificis Romani auctoritate. to. 18. 8. 2.

Benedictus VII.

Benedictus VII. Polonorum Principi petenti concessit diadema, & Regis titulum. to. 4. 33. 2.

Idem concessit Stephano Hungariæ Principi. to. 4. 33. 2.

Benedictus VIII.

Benedicto VIII. fuit intrusus, & suffectus contra sacros canones quidam Gregorius. to. 1. 11. 2.

Benedictus VIII. asseruit neminem posse gestare sceptrum Imperij Romani, aut dici Imperatorem, nisi quem Papa aptum Reipublicæ existimasset, & insigne Imperiale tradidisset. to. 1. 11. 2.

Benedictus IX.

Benedictus IX. cum aliis duobus contendentibus de Papatu fuit depositus ab Henrico Imperatore, & ei fuit substitutus Clemens II. to. 9. 445. 148.

Bis eiectus fuit à Papatu. to. 13. 436. 1.

Fuit ei à populo Romano subrogatus quidam Syluester; sed cùm iterum Cathedram repetijsset, sponte illam dimisit; at pœnitentia ductus illam denuo tentauit inuadere. to. 1. 11. 2.

Excommunicatus fuit in Concilio Sutrino. to. 1. 11. 2.

Puer duodecim annorum fuit electus per vim Alberici eius Patris Comitis Tusculani. to. 10. 376. 2.

Exercuit munera Pontificalia. to. 10. 376. 2.

Concessit pallium Hermanno Archiepiscopo Hamburgensi, & Bezelino eius successori. to. 10. 376. 2.

Coactus fuit renunciare Papatui. to. 3. 68. 5.

Benedictus XI.

Benedictus XI. ab hæreticorum calumnia vindicatus. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

Fuit vir eximiæ virtutis, doctrinæ, & sanctitatis. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

Ex PP. Prædicatorum familia assumptus ad Pontificatum vixit nouem mensibus, quibus sanctè administrauit Ecclesiam. to. 2. ex Pighio. 91. 1.

Benedictus XIII.

Benedictus XIII; qui Clementi successit, ante, & post electionem iuramento se obstrinxit deponendi Pontificatum, quoties id publicæ Ecclesiæ paci expediret. to. 6. 820. 2.

Fuit depositus in concilio Pisano. to. 6. 820. 2; & to. 9. 798. 1.

An fuerit verus Papa? to. 4. 815. 87. & to. 10. 485. 1; & to. 13. 436. 2.

Noluit vnquam cedere Ioanni, & Gregorio, nisi priùs congregaretur concilium. to. 13. 262. 2.

Auenione fuit electus viuente adhuc Gregorio XII; qui priùs dicebatur Angelus Corrarius, & renouatum est schisma iam priùs inductum. to. 9. 10. 11.

Fuit notoriè periurus, quia iuramentum præstitum in conclaui de abdicando Papatu pro Ecclesiæ pace noluit seruare. to. 9. 314. 2.

Mortuus fuit excommunicatus. tomo 9. 805. t.

Benedictus Antipapa.

Benedictus antipapa electus à Romanis tempore Leonis IX; qui institutus fuerat ab Othone I; qui regressus ad Vrbem illam obsedit; vt autem obsessionem solueret, traditus ei fuit Benedictus, qui missus fuit in Saxoniam, vbi vitam finiuit. tomo 3. 68. 1.

S. Benedictus.

Sancti Benedicti Ordinis Cassinensium Fundatoris laudes, & encomia. tomo 10. 66. 2.

Beneficia.

Beneficiorum incompatibilitas. to. 5. 558. 51; & 560. 65.

Beneficiorum aliquorum institutio est de iure Diuino; aliorum verò tantùm de iure humano. to. 5. 558. 50.

Beneficia incompatibilia alia sunt, quæ ipso iure vacant per adeptionem alterius beneficij; alia, quæ non vacant. to. 5. 558. 51.

Beneficium primum non vacat, nisi per actualem possessionem pacificam secundi beneficij. to. 5. 559. 54.

Beneficij possessio pacifica quæ sit? to. 5. 559. 55; & seq.

Beneficia incompatibilia obtinentium pœnæ quæ sint? to. 5. 559. 57.

Beneficia incompatibilia quæ sint? tomo 5. 560. 64; & seq.

Beneficia consistorialia sunt, quæ in Consistorio conferuntur à Papa. tomo 5. 564. 76.

Beneficia reseruata Summo Pontifici quænam sint? to. 5. 564. 78.

Beneficia alia sunt reseruata, alia affecta. to. 5. 564. 80; & seq.

Beneficium censetur vacare per obitum resignantis non expresso vero valore ipsius beneficij. to. 5. 566. 87.

Beneficium inualidè collatum à Papa nequit ab Ordinario conferri. to. 5. 566. 91.

Beneficia, quæ vacant in curia, sunt Papæ omnino reseruata. to. 5. 566. 93.

Beneficia vacare apud Sedem Apostolicam, & vacare in curia quomodò differant? to. 5. 567. 96.

Beneficia in Vrbe vacantia conferuntur à Papa, etiamsi non sint reseruata. to. 5. 568. 100.

Beneficia patronata, si vacent in curia, non sunt reseruata. to. 5. 569. 108.

Beneficia iurispatronatus Clericorum, & Laicorum non continentur sub reseruationibus generalibus. to. 5. 570. 111.

Beneficium Laicale est, quod institutum fuit ex bonis patrimonialibus ipsius Laici, vel Clerici. to. 5. 570. 114.

Beneficiorum institutio quoad substantiam est iuris Diuini; & quoad modum est iuris humani. to. 11. 531. 6.

Beneficiorum tituli sunt de iure positiuo. to. 18. 117. 4.

Beneficiorum incompatibilium pluralitas à quo, & quomodò fuerit interdicta? to. 18. 356. 2.

Beneficia, quæ adhuc non vacant, non possunt disponi, seu promitti. tomo 18. 360. 1.

Beneficium ad tempus, & cum conditione etiam de futuro solus Papa potest concedere. to. 4. 521. 155.

Beneficiorum incompatibilitas quot modis inducatur? to. 5. 555. 37; & seq.

Beneficiorum incompatibilium pluralitas sine causa nequit concedi. to. 5. 555. 40; & seq.

Causæ, ob quas plura beneficia possunt conferri. to. 5. 556. 42; & seq.

Beneficia incompatibilia, quæ egent dispensatione, quænam sint? to. 5. 558. 51; & seq.

Beneficia priora Episcopi non vacant per permutationem vnius Episcopatus cum altero. to. 5. 560. 62.

Beneficia priora omnia vacant per assumptionem ad Papatum. to. 5. 560. 63.

Beneficia iurispatronatus Laici quandonam validè conferantur à Papa? to. 5. 549. 13.

Beneficia mensibus Ordinariorum vacantia possunt à Papa conferri. to. 5. 550. 17; & seq.

Beneficia vniformia etiam simplicia in eadem Ecclesia, si alterum illorum sufficiat, nequeunt conferri ab Episcopo. to. 5. 552. 30; & seq.

Beneficia difformia sub eodem recto nequeunt eidem Clerico conferri ab Episcopo, præsertim si residentiam requirant. to. 5. 553. 33; & seq.

Beneficiorum pluralitas tunc est execranda, quando promiscuis actibus rerum turbantur officia; quod euenit, quando exigunt personalem residentiam. to. 4. 781. 60.

Beneficium quærens pecunia non est propriè hæreticus, sed impropriè, nisi credat gratiam Spiritus Sancti posse pecunijs acquiri. to. 9. 91. 66.

Beneficiorum Ecclesiasticorum collatio quomodò ad potestatem sæcularem possit spectare? to. 3. 156. 2.

Beneficium consequi cum pacto redimendæ pensionis est omninò simoniacum, nec à Papa vnquam fuit permissum; non autem redimere pensionem beneficio impositam. to. 3. 413. 1, & seq.

Beneficiatus.

Beneficiatus non habet dominium vtile, nec directum beneficij independenter à Papa. to. 3. 614. 1.

Est tantùm procurator, & administrator beneficij à Papa constitutus. tom. 3. 614. 1. & seq.

Potest ab ipso Papa spoliari. to. 3. 614. 1; & seq.

Beniamin.

Beniamin interpretatur filius dexteræ iuxta S. Petrum Damianum. to. 4. 572. 5.

Ex illius tribu fuit Paulus Apostolus. to. 4. 572. 5.

Benno.

Benno in S. Gregorium VII. æquè falsa, ac turpia eructauit conuitia. to. 4. 814. 79.

Fuit notorius schismaticus, & falsarius impostor; propterea nullius catholici fidem promeruit. to. 4. 814. 79.

Bertoritæ.

Bertoritæ hæretici dicti cænosi à Nicolaitis sumpserunt suam hæresim. to.1.288.1.

Inter alia, quæ docuerunt, vxores communes habendas esse dixerunt, & auersandam esse propagationem filiorum. to. 1. 288. 1.

Dicti fuerunt etiam Carpocratiani, & Gnostici. to.1. 288. 1.

Damnati fuerunt à Papa Euaristo. tom. 1. 288. 1.

Berengarius.

Berengarij hæresis sub Leone IX. fuit delata ad Apostolicam Sedem. to.10.377.1.

Berengarius priùs docuit in Sacramento Eucharistiæ non esse verum Christi Domini Corpus, & Sanguinem; postea hoc errore reuocato docuit Corpus, & Sanguinem Christi Domini esse simul cum substantia panis, & vini; & solos adultos, non paruulos esse baptizandos. to. 10.377.1.

Fuit à Leone IX. damnatus. to.10.377.1; & to.8.517.2.

In Synodo Romana sub Nicolao II. centum, & tredecim Episcoporum damnatus suam hæresim abiurauit, & fidei catholicæ iuramentum emisit. to.15.637.58.

Concilium Parisiense statim promulgauit decretum, vt Berengarius simul cum suis sequacibus obsideretur, donec aut fidei catholicæ consentiret, aut mortis pœnam pateretur. to.15.638.58.

Berengarius fuit Pater omnium Sacramentariorum, parum eruditus, inanis gloriæ cupidus, animo elatus, & conuiciator. to.15. 346. 2.

Teste Guilelmo Bibliothecario habebat Dæmonem semper ei assistentem. tom. 15. 346. 2.

Fulbertus Episcopus Carnotensis in extremis suæ vitæ positus, à plurimis visitatus, inter quos videns Berengarium eo modo, quo potuit, iussit expelli asserens prope ipsum consistere immanem Dæmonem anhelitu corrumpentem vicinos. to.15. 346. 2.

Dum de Eucharistia publicè concionaretur, pluries apparuit Dæmon visibilis inter ipsum, & auditores teste Vincentio Belluacensi. to.15.346.2.

Fuit Ecclesiæ Andegauensis diaconus, & sub annum Domini 1060. suam hæresim publicauit. to.7.810.1.

Fuit damnatus à Leone IX; & ab eius successore Victore II; & ab huius successore Stephano IV; & ab huius successore Nicolao II; & ab Alexandro II; qui Nicolao successit; & à Gregorio VII; qui successit Nicolao II. to.7.810.1; & seq; & to.6.875.8.

Institit Henrico Regi Galliarum, vt cogeretur concilium, in quo posset suam sententiam proponere, sed Durandus Leodiensium Episcopus illius instantiam cohibuit asserens rem integram ad Romanum Pontificem esse remittendam. to.1.188.2.

Contra ipsum, & Brunonem eius asseclam acriter disputauit Durandus Episcopus. to.1. 189. 1.

Berengarius Turonensis Archidiaconus Andegauensis, & Bruno Episcopus Andegauensis, quanuis vocati ad concilium Vercellense, interesse noluerunt; miserunt tamen duos Clericos, qui illos defenderent; sed in prima defecerunt audientia, & capti sunt. to.1.315.2.

Berengarij conuicia, & blasphemiæ in Leonem IX. Pontificem sanctissimum paulò ante defunctum. to.1.315.2.

Eius libri publicè fuerunt combusti, & ipse solemniter damnatus. to.1.315.2.

Ecclesiam Romanam vocauit Ecclesiam malignantium, & eius concilium Sathanæ sedem. to.1.315.2.

Nullus hæreticus tam præceps, tamque perturbandæ Ecclesiæ cupidus fuit, sicut Berengarius, quia nullus ausus fuit violare Augustissimum, & Sanctissimum Sacramentum ab omnibus SS. Patribus vnanimiter descriptum, & assertum. tom.4. 244. 2; & seq.

Suam hæresim abiurauit in Concilio Romano sub Nicolao II; suos libellos sua manu coram Nicolao, & toto concilio cremauit, fidei professionem, quam Turonis emiserat, renouauit. tom. 1. 315. 2; & tom. 4. 112. 1.

Berengarius inuasor.

Berengarius tyrannicus inuasor Ecclesiæ, & Italiæ ab Othone I. Saxonum Rege, ac deinde Imperatore fuit victus, & ab Italia depulsus. to.3.68.1.

Bernaldus Constantiensis.

Bernaldi Constantiensis epistola ad Alboinum de incontinentia Sacerdotum. to. 5. 714. 1; & seq.

Eiusdem responsio ad Alboini insolentissimum rescriptum de se submittendo Gregorio VII. Pontifici Maximo. tom.5. 717. 1; & seq.

Altera ad aliud eiusdem rescriptum epistola responsiua de cauendo anathemate promulgato à Summo Pontifice. tom.5. 721. 1; & seq.

Idem contra Simoniacos, & incontinentes Altaris ministros. tom. 5. 727. 1; & seq.

S. Bernardinus Senensis.

S. Bernardinus Senensis tempore perturbationum Ecclesiæ libertate Euangelica publicè prædicabat plenitudinem potestatis Summi Pontificis, cuius sententiæ magis, quàm sententiæ totius Mundi est standum. to. 1 104. 2.

S. Bernardus.

S. Bernardus Abbas Claraualllensis prouocauit ad Innocentium Pontificem contra Petrum Abailardum, & Arnaldum de Brixia proponentes populis nouum Euangelium. to.1.159.2.

Item contra Gilbertum Pictauiensem Episcopum fouentem Henricum Monachum Petrobrusianæ hæreseos incentorem, & quosdam alios ambientes titulum Apostolicorum appellauit ad Eugenium III. Pontificem. to.1. 160. 1.

Eius miracula in Monasterio Clarauallensi, & Mediolani patrata. to.1.14.1; & seq.

Petrum Pisanum, & quosdam alios reconciliauit Ecclesiæ. to.1. 14.2.

S. Guilelmum Pictauiensem comitem Innocentio II. Pontifici reconciliauit, & ad pœnitentiam induxit. tom. 1. 14. 2; & seq.

Lotharium Imperatorem instantem importunè Innocentio II; vt sibi restituerentur Episcoporum inuestituræ, quas ab Henrico eius prædecessore Ecclesia sibi vindicauerat, Bernardus ita deterruit, vt ab incepto destiterit. to.1.420. 1.

S.Bernardus admonuit Eugenium III; vt adverteret,quo in loco esset constitutus,quidue ei ex officio incumberet; quòd possideret locum Petri; & quòd esset constitutus super gentes, & Regna, vt euellat, & destruat, & ædificet, & plantet. to.1.522.2; & to.13.246.1; & 344.2.

Philippum Galliarum Regem Ecclesiarum immunitatem violantem literis fortiter increpuit. to.1.561.2.

S.Bernardus fuit sui temporis Elias ob animi fortitudinem, & ob magna, ac multa miracula. to.1.562.1.

Strenuè pugnauit, & scripsit pro libertate Ecclesiastica. to.1.562.1; & seq.

Quibus titulis appellauerit Romanum Pontificem? to.1.ex Tannero. 19. 120;& ex to.2. ex Pighio. 143.1; & seq.

Eius epistola de Cardinalium dotibus,& qualitatibus. to.17. 314. 1.

Altera epistola ad Eugenium Papam de illius superioritate supra cæteros Prælatos. to.9. 610.296; & to.1. ex Tannero. 19.118.

Quomodò sit intelligendus in lib.de considerat. ad Eugenium, quando asserit Papæ potestatem temporalem non conuenire? to.9. 683.2.

Eius sententia de temporali Summi Pontificis potestate. to.2. ex Adolpho. 82. 1.

Fuit mens, os, & lingua omnibus Galliarum Episcopis. to.6.624.1.

Quomodò in Concilio Rhemensi contra Gilbertum Pictauiensem placauerit Cardinales contra ipsum exardentes, quia scripserat fidei capitula contra totidem ipsius Gilberti? to.15.642.65.

Bernardus Antiochenus.

Bernardus fuit primus Antiochenorum Latinus Patriarcha. to.6.277.2.

Transtulit Albaram Metropoliticam dignitatem, quæ priùs erat Apameæ, quæ erat antiqua secundæ Syriæ Metropolis. to. 6. 277. 2.

More Latino transmisit pallium Petro Episcopo, & Metropolitano Apameæ. tom.6. 277. 2.

Ei successit Radulphus charissimus populo, non autem clero, & Episcopis, sine quorum suffragijs fuit electus. tom.6. 278. 1.

Bessarion.

Bessarion Græcus Nicænus Episcopus creatus fuit Cardinalis ab Eugenio IV. post vnionem Græcorum cum Latinis factam in Florentino Concilio. to.16.125.1.

In oratione habita in Synodo Florentino pro vnione controuersiam S.Cyrilli cum Theodoreto Episcopo Cyrensi fusè descripsit. to.3.681.1.

Bethania.

Bethania obedientiæ domus interpretatur. to.3.245. 1.

In ea solùm Lazarus fuit resuscitatus, Martha ministrauit,& Maria contemplata est. to.3. 245. 1.

Beza.

Bezæ Caluini discipuli illatio ridicula, qua intulit Papam, sicut succedit Petro in potestate, ita debet ei succedere in negatione, & crucifixione. to.3.345.1.

Docuit non spectare ad Papam conuocare Concilium, nec ad solum Imperatorem, sed ad omnes Principes Christianos nullum agnoscentes superiorem, & ad omnes Ciuitates simul ipso Imperatore. tom. 8. 785. 2.

Eius sententiam secutus fuit Mornæus alter Caluini discipulus. to.8.776.1.

Bigamia.

Bigamia est impedimentum, quo quis nequie ad Episcopatum promoueri propter incontinentiam, quam significat, & quia primam fidem irritam facit. to.14.308.1.

Bigamus nequie promoueri ad Cardinalatum, neque cum eo Papa dispensat. to.9. 410. 3.

Bigami à Paulo Apostolo fuerunt reprobati. to.19. 153. 1.

S.Birgitta.

S.Birgittæ fuerunt à Deo reuelata,quanta mala sibi coacernauerant Græci eo, quòd Romanæ Ecclesiæ adhærere, & Summo Pontifici se noluerint subijcere. tom.1.162.2.

Eius regula fuit à Deo reuelata. tom. 3. 299. 2.

Byrrhus.

Byrrhus Græcè significat vestem amplam, talarem, quam Episcopi Græci iampridem appellant Mandyam vndulatam. to.6.254. 1; & seq.

Neophyti antiquitus, dum è sacro fonte ascendebant, byrrho albo induebantur teste S.Gregorio Magno. to.6. 254. 1.

Byrrho olim vsi fuerunt etiam Episcopi Latini ex testimonio S. P. Augustini. tom. 6. 254. 1.

Blasphemia.

Blasphemus est non solùm Iudæus, sed etiam quilibet infidelis, qui Christum Dominum ignorat, & eum non colit. to.3.161.2.

Blasphemus Christi Domini in Christianos potestatem, & iurisdictionem nequit exercere. to.3. 161. 2.

Blasphemiæ hæreticorum, & præcipuè Martini Lutheri contra Papam, & contra damnationem latam in illius articulos. tom.3. 304. 1; & seq.

Item Wiceleffi. to.3.7.2.

Blondellus.

Blondellus hæreticus docuit plebem in regimine Ecclesiastico summam potestatem habere. to.3.958.1; & seq.

Voluit Ecclesiam primis trecentis annis post Christum Dominum Euangelicam veritatem integrè retinuisse. to.3.959.1.

Dixit Ecclesiasticam disciplinam ob mores deprauatos penitus collapsam, & dirutam esse. to.3.962.1; & seq.

Alij eiusdem errores. to.3.925.2.

Boanerges.

Boanerges vocati fuerunt à Christo Domino Iacobus, & Ioannes, idèst filij tonitrui. to.9. 540. 1.

Hoc nomen non est nomen officij,dignitatis, vel præeminentiæ. to.9.540.1.

Boemi.

Boemi opera Romani Pótificis Stephani VII; siue Nicolai I.ad fidem catholicam fuerunt conuersi. to.1.257.2.

Boleslaus:

Boleslaus Poloniæ Rex ob occisum ad Altare S. Stanislaum Episcopum Cracouiensem Regno fuit priuatus à Gregorio VII.to.11. 360.4; & to.7.457.1.

Etiam eius filios, & quoscunque successores omni honore, & dignitate Regali priuauit. to.9.691.2.

Bonifacius I.

Bonifacij I. epistola ad Rufum Tessalonicensem Archiepiscopum de appellatione ad Apostolicam Sedem. to.6.208.2; & 419.1; & 438. 1.

Fuit post Innocentium. to.6.419.1.

Refert in eadem epistola S.Athanasium,& Petrum Alexandrinos Patriarchas, S. Meletium, Flauianum Patriarchas Antiochenos, Nectarium, & S.Ioannem Chrisostomum appellasse, non ad concilium generale, sed ad Apostolicam Sedem. tom. 6. 419.1; & seq.

Ei submisit suos libros tanquam supremo omnium dogmatum censori S.P. Augustinus. to.8. 422.1.

Defuncto Zosymo electus fuit Pontifex anno Domini 418. to.3.751.2.

Sub ipso inchoatum fuit Concilium Carthaginense sextum,quod durauit vsque ad Cœlestini Pontificis tempora. to.3.751.2.

Eius epistola ad Episcopos Galliæ contra Maximum Episcopum. tom. 3. 777. 1; & to. 10.329. 1.

Bonifacius I. fuit in lege doctissimus, optimis moribus comprobatus, acclamatione totius populi, & cleri; ac à septuaginta Præsbiteris, & nouem Episcopis, licet inuitus, & reluctans, Pontifex fuit consecratus. to.1. 10. 2.

Eulalius Archidiaconus contra Bonifacium se in Pontificatum intrusit; sed Honorius Imperator instante populo, qui Bonifacij partes strenuè defendit, Eulalium expulsit ex Vrbe; & Bonifacium in Vrbem iussit adduci, vt Ecclesiam gubernaret. tom. 1. 11. 1.

Recepit epistolam obedientiæ ab Eulalio Carthaginensi, & ab alijs Africanis Episcopis subscriptam. to.1.106.2.

Delegauit causam Maximi Episcopi Valentini ad plenam Synodum Narbonensis prouinciæ sub consulatu Monaxij anno decimo nono quinti sæculi. tom. 6. 122. 1; & seq.

Eius electio fuit facta in festo SS.Innocentium post biduum à morte Zosymi Papæ. to.6. 338. 1.

Schisma contra ipsum ab Eulalio excitatum durauit septem mensibus, & quindecim diebus. to.6.338.1.

Illius electio declarata fuit valida, firma, & legitima ab Honorio etiam, antequam examinaretur in Synodo Spoletina ad hanc rem iam indicta. to.6.338.1.

Bonifacius I. plura cassauit, quæ facta fuerant à Cœlestino prædecessore, quia non fuerant facta de Cardinalium consensu. tom.9.480.6.

Asserit Episcoporum iudicia esse Sedis Apostolicæ auctoritate firmanda. tom.10. 329. 2.

Bonifacius II.

Bonifacius II. fuit verus, & legitimus Papa electus post obitum Felicis, contra quem in Basilica Constantiniana se erexit Dioscorus Diaconus adiuuante Rege Athalarico, & fauente cleri præsentia. tom. 8. 767. 1.

Eius epistola ad Eulalium Alexandriæ Patriarcham de dutarione schismatis inter Romanam, & Africanas Ecclesias propter appellationes est suppositiria, & ficta, quamuis omni non careat fundamento. tom. 6. 127.1; & 364.1.

Celebrauit Synodum Romanam, in qua declarauit appellationes ad Sedem Apostolicam fieri posse nedum ex Illyrico,sed etiam ex toto Orbe. to.6.208.2.

In epistola ad Cœsarium confirmauit Synodum Arauxicanam damnans Pelagiani erroris ineptias, & vetustas Semipelagianorum reliquias. to.15.558.27.

Collecta Synodo elegit sibi in successorem Vigilium Diaconum, & cùm chirographis Sacerdotum, & iureiurando ante D. Petri confessionem Vigilium futurum Pontificem constituisset, postea cognita facti illegitimatione congregauit nouam Synodum, in quo præfatam electionem cassauit,& decretum electionis fuit combustum, quia factum fuerat contra canones, & contra reuerentiam sanctæ Apostolicæ Sedi debitam. to.9.765.2; & to.4.50.2; & 182. 2; & to.20.429.1.

Liber Pontificalis relatus in vita ipsius Bonifacij II. to.6.364. 1.

Restituit appellationes Africanas ad Apostolicam Sedem. to.6.364.1.

Bonifacius III.

Bonifacius III. fuit odio habitus à Iacobo Rege Angliæ,quia mordicus defendit Apostolicæ Sedis primatum. to.12.490.2.

Successit Sabiniano. to.7.808.1.

Eius tempore Phocas Imperator insolentiam Patriarchæ Constantinopolitani compescuit, & publico edicto præcepit, vt omnes per Orbem Ecclesiæ obedirent Romano Pontifici. to.7.808.1.

Bonifacius IV.

Bonifacius IV. qui Deusdedit fuit appellatus, Bonifacio III. successit. tom. 7. 808. 1.

Bonifacius V.

Bonifacius V. successit Bonifacio IV; & eius tempore surrexit Mahometus ex regione Arabiæ, ex patre Persa gentili, & matre Hebræa Ismaelitici generis. to.7.808.1.

Fuit vir singularis humanitatis, & clementiæ. to.14. 108. 1.

Fuit Neapolitanus natione Campanus. to.8. 157. 2.

Eius epistola ad Eduinum Regem Anglorum refertur à Beda. tom.10.472.1; & tom. 8. 157. 2.

Arguitur falsò à Magdeburgensibus, quòd docuerit Christum Dominum liberasse homines à solo peccato originali. to. 8. 157. 2; & to.10.472.1; & to.18.645.2.

Bonifacius VI.

Bonifacius VI. Romanus Sedem Apostolicam violenter inuasit, ideo non fuit legitimus Papa, & non vixit, nisi quindecim diebus. to.10.284.2.

Bonifacius VII.

Bonifacius VII. fuit pariter inuasor Apostolicæ Sedis, ideo ab antiquioribus inter Pontifices non fuit numeratus. tom. 10. 285. 1.

Bonifacius VIII.

Bonifacius VIII. monuit Eduardum Angliæ Regem, quòd Regnum Scotiæ pertinebat ad Apostolicam Sedem. to.10. 125. 1.

Altera eius epistola ad Regem Galliarum, in qua conqueritur, quòd Regij Officiales Comitatum Magalonensem grauarent. tom. 10. 125. 1.

Alia eiusdem epistola ad Nicolaum Episcopum Ostiensem, Velletrensem Apostolicæ Sedis Legatum, in qua ei notificauit, quòd Regnum Vngariæ à B. Stephano I. Rege Christiano cum omnibus suis iuribus oblatum fuit, & traditum Sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ. to.10. 125. 2.

Regi Aragoniæ concessit Regnum Siciliæ. to.4. 34. 2.

Borsum Estensem inter missarum solemnia Ferrariæ Ducem instituit; eique auream trabeam, pomum, sceptrum, torquem, ac paludamentum donauit. to.4. 35. 1.

Fuit strenuus, & egregius Ecclesiasticæ libertatis assertor. to.11. 349. 1.

Eius controuersia cum Philippo Pulcro Rege Galliarum. to.11. 349. 1; & 350. 2; & seq; & to.6. 782. 1; & seq.

In sua Extrauag. declarauit omnem humanam creaturam subiectam esse Romano Pontifici. to.11. 350. 3.

In Vrbe Anagniæ, in qua natus fuerat, captus, quia duos Cardinales purpura exuerat, post triduum fuit liberatus; & omnibus veniam donauit. to.6. 780. 1.

Philippo Galliarum Regi concessit, vt subsidia ad Regni defensionem necessaria, quæ voluntariè exhiberentur à Præsulibus, exigeret. to.6. 781. 2.

Carolum II. Galliæ Principem, & S. Ludouici ex fratre nepotem in Siciliæ Regem instituit, & contra Friderici conatus defendit, & fouit. to.6. 781. 1.

Episcopos Galliæ Romam ad Concilium vocauit; sed cùm essent à Philippo Pulcro, ne Regno exirent, impediti, Bonifacius excommunicationem tulit in omnes impedientes nemine singulariter nominato. to.6. 782. 1; & seq.

Illius vindiciæ ab erroribus, quos ei impingerunt Hæretici. to.7. 682. 1; & 724. 1; & to.8. 460. 1; & to.1. 351. 1.

Ei fuit obiectum, quòd non esset legitimus Pontifex, quia arte, & dolo coegisset S. Cælestinum renunciare Papatui; & postea quia Cœlestinus non poterat renunciare, cùm non esset eo superior, in cuius manu Papatum deponeret. to. 2. ex B. Ægidio. 56. 1.

Fuit egregiè defensus à B. Ægidio Columna Ordinis Eremitarum S. P. Augustini Bituricensi Archiepiscopo. to.2. ex B. Ægidio. 1. 1.

Tandem Romæ placida morte quieuit. to.6. 780. 1.

Illius cadauer trecentos post annos effossum sanum, integrumque fuit repertum. to.6. 780. 1.

Bonifacius IX.

Bonifacius IX. successit Vrbano IV; & habuit successorem Innocentium VII. to.7. 811. 2; & to.9. 10. 11.

Fuit electus iuuenilis quidem ætatis, sed fuit constantiæ plusquam virilis. to. 7. 811. 2.

Confirmauit regulam S. P. Dominici. to.19. 378. 7.

Eiusdem priuilegium concessum pro mantellatis, & pinzochetis Ordinis Eremitarum S. P. Augustini. to.19. 378. 7.

S. Bonifacius Martyr.

S. Bonifacius Germaniæ Apostolus tempore Gregorij III. multas Germaniæ prouincias conuertit ad fidem. to.15. 211. 15.

Ex potestate summi Pontificis in Bauaria; vbi erat tantùm vnus Episcopus, tres alios Episcopatus instituit. to.15. 211. 15.

Eius luculentissimum testimonium de infallibilitate Romani Pontificis. to. 6. 882. 5.

Eius articulus corruptus à Luthero. tom. 3. 283. 2.

Obijt anno 755. martyrio coronatus. tom.6. 882. 5.

Fuit totius Germaniæ Legatus, & illius Pater, & Apostolus fuit vocatus. to.3. 783.1.

Bonifacius Episcopus.

Bonifacij Episcopi iuramentum præstitum Gregorio II. Pontifici. to.4. 212. 2.

Bonitas Dei.

Bonitas Dei summa, & prouidentissima erga Ecclesiam in institutione Summi Pontificis singulariter resplendet. to.10. 41. 1.

Bonosus.

Bonosus Episcopus accusatus de hæresi circa Beatissimæ Virginis Deiparæ virginitatem. to.7. 296. 2.

Eius iudicium à Concilio Capuano fuit remissum ad Episcopum Tessalonicensem, & ad finitimos Macedoniæ Episcopos vicinos Bonoso, & illius accusatoribus. to.7. 296. 2.

Bonosus per literas consuluit S. Ambrosium Episcopum Mediolanensem, an sibi liceret interdictam irrumpere, & ingredi Ecclesiam. to.7. 296. 2; & to. 6. 516. 1.

Fuit Episcopus Naissitanæ ciuitatis in Dacia, & de erroribus pessimis fuit accusatus. to.6. 516. 1.

Anysius Macedoniæ Metropolita Tessalonicensis Episcopus, & Apostolicæ Sedis Vicarius per totum Illyricum tenetsus à Concilio Capuano citauit Bonosum, & contumacem ab officio Episcopali suspendit; at ille suspensionem contemnens interdictam irrupit Ecclesiam. to.6. 516. 1.

Bonosus, & eius accusatores non fuerunt præsentes Concilio Capuano; ideo illius causa non fuit à Concilio recognita, sed remissa, vbi poterat per illorum præsentiam examinari. tom.6. 516. 2.

Cur Bonosus potiùs ad S. Ambrosium, quàm ad Papam Siricium recurrerit? to. 6. 517. 1.

Eius causa quomodò remissa fuerit? tom.10. 566. 1.

Bonum.

Bonum maius est bonum Ducis, quàm bonum

num exercitus. to.7. 755. 2.

Bona hominis alia sunt interna, vt bona animæ, quæ sunt virtutes; & bona corporis, vt sanitas; alia externa, vt prædia, diuitię, & opes. to.17. 415. 1.

Bonum commune semper est pręferendum bono priuato. to.9. 458. 27.

Bonum, quod pluribus prodest, est præferendum bono, quod prodest paucioribus. to.9. 458. 27.

Bonum commune est maius bonum, quàm bonum particulare, dummodò bonum particulare non sit de iure Diuino. tom.9. 706. 1.

Bonum quodcumque creatum debet postponi ad saluandum ius Diuinum. tom.9. 706 1.

Bonum commune quantùm prænaleat, & quantùm sit præstantius bono speciali? to.13. 285. 1.

Bonum Christianæ Reipublicæ maximè, & principaliter pendet ex potestate Romani Pontificis. to.13. 374. 2.

Bonum spirituale totaliter integrum est in Christo Domino. to.13. 401. 2.

Bona spiritualia quomodò sint in Summo Pontifice? to.13. 401. 2.

Bonum quantò communius est, tantò dignius existit, quia est similius summo bono, in quo totius boni ratio continetur. tom.3. 138. 2.

Bona Ecclesiastica sunt concessa communitati, non personę particulari. to.13. 460. 2.

Bonus.

Bonorum hominum proprium est semper metuere culpam etiam, vbi culpa non adest. to.4. 41. 1.

Boues.

Boues in ps. 8. designant Iudæos propter eorum obstinatam duritiem. to.4. 83. 1.

Vel quia Iudæi Legis Mosaicæ iugo adhuc tenent colla subiecta. to.4. 84. 1.

Hæretici autem, & Schismatici designantur per boues, quia cornu superbiæ semper veritati repugnat. to.4. 85. 1.

Brentius.

Brentius hæreticus perfidissimus voluit potestatem congregandi concilia fuisse à Deo concessam Imperatori, non autem Papæ. to.3. 785. 2.

Fuit adeò intolerabilis etiam ipsismet hæreticis, vt à Zuinglianis, & Caluinistis fuerit excommunicatus. to.15. 16. 2.

Docuit omnes Principes sæculares habere potestatem publicè iudicandi de rebus ad religionem spectantibus; personas autem priuatas ductu Spiritus sancti priuatè reuelantis noscere ex Diuinis Scripturis, quæ pertinent ad propriam salutem. tom. 14. 8. 1.

Voluit Ecclesiæ primatum residere apud Principes sæculares. to.14. 16. 2.

Illius contumeliæ, & blasphemię contra Ecclesiæ Romanæ primatum. to.18. 90. 1; & seq.

Docuit Ecclesiam Hierosolymitanam, tanquam fundatam à Christo Domino, esse matrem omnium Ecclesiarum. to.18. 91.1; & seq; & to.3. 21. 1.

Negauit appellationes Africanas etiam Episcoporum ad Romanum Pontificem, & Apostolicam Sedem. to.18. 93. 1.

Brentij, & Witembergensium dilemmata, & scommata contra votum paupertatis. to.9. 750. 2; & seq.

Brentij hæresis, quam secutus est Henricus Octauus Angliæ Rex, & Elisabeta Angliæ Regina, fuit, quòd quilibet Rex sit Papa, atque adeò habeat potestatem supremam in Ecclesiam. to.3. 617. 2.

Breuitas.

Breuitas non opponitur æternitati, sed temporis prolixitati. to.20. 81. 2.

Britannia.

Britannia ad fidem fuit conuersa tempore Papæ Eleutherij. to.20. 23. 1.

Britanniæ Rex, quando est catholicus, iuramentum fidelitatis Ecclesiæ Catholicæ, & Romano Pontifici emittit in manu Archiepiscopi Coloniensis. to.20. 24. 1; & seq.

Altera Britanniæ conuersio ad fidem catholicam fuit tempore S.Gregorij Magni. to. 18. 228. 1.

S. Britius.

S. Britius Turonensis Episcopus à populo per rebellionem electus Romam appellauit ad Romanum Pontificem. to. 6. 97. 2; & to. 20. 589. 1.

Ei statim Turronenses superordinauerunt Iustinianum, quem miserunt post Britium Romam properantem, vt ageret suum negotium. to.6. 97. 2.

Sed cùm peruenisset Vercellas Italiæ Ciuitatem iudicio Dei percussus interijt. tom.6. 97. 2.

S.Britius tandem per Romanum Apostolicæ Sedis iudicium in suum thronum, & Ecclesiam fuit restitutus. to.6. 97. 2.

Brixinum.

Brixinum in Noricis conciliabulum iussu Henrici IV. Germaniæ Regis coactum contra Gregorium VII. triginta Episcoporum in eundem et Gregorium, quasi Sedem Apostolicam malis actibus inuasisset, ordinem Ecclesiasticum subuertisset, Christiani imperij pacem turbasset, discordias inter omnes seminasset; Regi Catholico mortem animæ, & corporis intentasset, & Episcopis contumeliosus extitisset, pronunciauit depositionis sententiam. to.1. 12. 1.

Brixinense conciliabulum fuit ab omnibus ita execratum; vt Guibertus Rauuennatensis Episcopus nouus Simon Magus, Henricus rediuiuus Nero, falsi Episcopi Chore, Dathan, & Abyron fuerint apppellati. to.1. 130. 1.

Brunenses.

Brunenses, & Olomucenses Georgio Podiebraccio hæresim propagante in Regno Boemię ad Matthiam Vngarię Regem legatione missa protestati fuerunt se à Rege potiùs, quàm à fide Romani Pontificis velle deficere. to.1. 165. 1.

Brunichildes.

Brunichides Regina postulauit à S.Gregorio Magno Legatos, qui Regni sui Synodo præsiderent. to.6. 451. 1.

Bruno.

Bruno Tullensium Episcopus Cardinalibus eligendus ab Henrico fuit propositus. to.1. 20. 2.

Galliam pertransiens purpuram induit Pontificiam

ciam à ſolo Imperatore nominatus, antequam Romæ eligeretur; ſed à nullo orthodoxorum pro Pontifice fuit agnitus. to.1. 20.2.

Increpatus ab Hildebrando Cluniacenſi purpuram depoſuit, & Romam perueniens Pontifex fuit electus appellatus Leo IX. to.6. 20. 2.

Bubalius.

Bubalius, & Taurianus à Macedoniæ Synodo fuerint damnati. to.6. 201. 1.

Romam appellarunt, & accesserunt, ſed Pontifex inſpectis literis Rufi, & actis ſynodalibus à Rufo tranſmiſſis cenſuit iuſtè fuiſſe damnatos, & ideo nec fuiſſe audiendos. to.6. 201. 1.

Buccananus.

Buccananus hæreticus hiſtoricus fidem catholicam appellauit idololatriam. to. 1. 334. 1.

Aſſeruit licitam eſſe ſeditionem contra Principem non impedientem Fidei Catholicæ propagationem. to.1. 334.1.

Bucerus.

Bucerus confeſſus fuit Eccleſiæ Romanæ primatum. to.5. 22. 2.

Bulgaria.

Bulgaria ſemper fuit ſubdita Eccleſiæ Romanæ. to.4. 815. 2.

Bulla.

Bullæ ethimologia, & origo. tom.5. 514. 1.

Bulla Cenæ Domini.

Bullæ Cœnæ Domini cenſuræ, & caſus in ea reſeruati à quo incurrerint? to.5. 233. 1; & ſeq.

Eius cenſuras ſolus Papa poteſt abſoluere. tom.5. 408. 344.

Bullam cœnæ Domini non publicantes, vel illius publicationem impedientes, quas pœnas incurrant? to.5. 419. 361; & ſeq.

Qui teneantur eam publicare? tom. 5. 419. 358.

Eam habere apud ſe qui teneantur? tom.5. 419. 358.

Bullæ cœnæ Domini exemplar. to.1. 318. 1; & ſeq.

Bulla cruciata.

Bulla cruciata valet ad conſequendas indulgentias. to.5. 514. 4.

Abſoluens virtute Bullæ cruciatæ debet eſſe approbatus ab ordinario ipſius pœnitentis. to.5. 515. 10.

Virtute bullæ cruciatæ qui caſus bullæ cœnæ Domini poſſint abſolui? to.5. 515.7; & ſeq.

An virtute bullæ cruciatæ poſſit abſolui ab excommunicatione iam deducta ad forum contentioſum? to.5. 516. 11.

Bullæ cruciatæ indulgentia quomodò ſit acquirenda? to.5. 516. 13.

Abſolutus virtute bullæ cruciatæ à reſeruatis non tenetur ſe præſentare, ſi viuat; ſecus ſi ſit abſolutus in articulo mortis. to.5. 517. 14.

Virtute Bullæ cruciatæ nequit quis ab hæreſi abſolui. to.5. 517. 17.

An illius virtute poſſint abſolui fautores, & receptores hæreticorum? to.5. 518. 20.

An poſſint abſolui Schiſmatici? to.5. 518.20.

Bullæ cruciatæ requiſita. to.5. 518.21; & ſeq.

Bulla cruciata non abrogat Religionum mendicantium priuilegia. to.5. 519. 23.

Ea nequeunt vti Religioſi etiam de licentia ſuorum ſuperiorum. to.5. 519. 24; & ſeq.

An virtute bullæ cruciatæ poſſit quis diſpenſari ab irregularitate? to.5. 520. 26. & ſeq.

Omnia vota reſeruata exceptis votis caſtitatis, Religionis, & peregrinationis Hieroſolymitanæ virtute bullæ cruciatæ poſſunt commutari. to.5. 521. 28.

Si tamen confeſſarius illa non commutet, vel ex obliuione, vel ex malitia, manent in ſuo robore, quamuis pœnitens ea manifeſtauerit intentione illa commutandi. to.5. 522. 28.

Durante anno bullæ cruciatæ vota toties poſſunt commutari, quoties occurrerit. to.5. 522. 29.

Idem votum ſemel commutatum poteſt iterum virtute bullæ cruciatæ commutari. to.5. 522. 30.

Virtute bullæ cruciatæ nequeunt commutari iuramenta facta propter iniuriam, vel metum. to.5. 523. 31.

Bulla cruciata prodeſt eam capientibus etiã tempore interdicti, vt ad Diuina officia admittantur, & Diuina ſacramenta recipiant, dummodò non dederint cauſam culpabilem interdicto. to.5. 523. 32.

Item tempore interdicti Eccleſiaſtica gaudent ſepultura ita, vt eorum decedentium corpora cum moderata funerali pompa poſſint tradi Eccleſiaſticæ ſepulturæ. tom.5. 523. 32.

Gaudentes bullæ cruciatæ priuilegio peccant mortaliter, ſi diebus feſtis non audierint miſſam. to.5. 524. 34.

Bullæ cruciatæ omnes pœnæ pecuniariæ ſunt applicandæ ab ordinarijs iudicibus ſub pœnis in bulla contentis. to.5. 554. 35.

Bullæ cruciatæ commiſſarius habet poteſtatem diſpenſandi in primo, vel ſecundo gradu affinitatis ortæ ex copula fornicaria. to.5. 525. 36.

Virtute bullæ poteſt fieri compoſitio de rebus malè quæſitis, iniuſtè ablatis, ac retentis, quarum Dominus poſt diligentem inquiſitionem ignoratur ita, vt ſoluatur parua quantitas, & pars magna retineatur; v.g. vnum quo quinquaginta. to.5. 526. 38.

An facta compoſitione, ſi inueniatur Dominus, teneatur poſſidens reſtituere? to.5. 526. 39; & ſeq.

Beneficiati, qui per ſex menſes non recitarunt officium, poſſunt virtute bullæ cruciatæ ſe componere ad rationem vnius pro quinquaginta. to.5. 528. 41.

Virtute Bullæ cruciatæ poſſunt componi notarij, & ſecretarij de pecunia iniuſtè pro ſuo munere accepta. tomo 5. 531. 51; & ſeq.

Item de omnibus ludo acquiſitis etiam, quando ſunt reſtituendi pauperibus. to.5. 531. 52.

Quid ſit dicendum de fœminis inhoneſtè viuentibus? to.5. 531. 53.

Bullæ priuilegia. to.5. 514. 2; & ſeq.

Eius reuocationem ignorans an abſoluatur à reſeruatis? to.5. 515. 5.

Confeſſio incepta tempore bullæ poteſt continuari etiam elapſo tempore à bulla præſcripto. to.5. 515. 6.

Bul-

Bulla alia.

Bulla contra aliquas Baij propositiones. to.12. 217. 1.

Bulla Leonis X. contra Lutherum. to.14. 105 1; & to.1. à 325. ad 327.

Bulla concordiæ Latinorum, & orientalium Græcorum de processione Spiritus Sancti. to.9. 68.

Bulla Iulij II. contra electionem Summi Pontificis Romani simoniacè factam. tom. 9. 86.

Bulla concordiæ Latinorum, & orientalium Græcorum de processione Spiritus Sancti. to.9. 68.

Bullingerus.

Bullingerus docuit vsque ad sex prima sæcula puram fidei doctrinam conseruatam fuisse in Ecclesia. to.11. 16. 4.

Byzantium.

Byzantium à Constantino Magno mirificè fuit restauratum, & ornatum. to.3. 711. 2. & seq.

Fuit in eo bibliotheca ab eodem Constantino ædificata centum viginti millia continens libros, quæ tempore Basilisci Imperatoris igne fuit prorsus consumpta. tom.3. 711. 2.

Noua Roma fuit appellatum in memoriam Sanctissimæ Virginis Mariæ. tom.3. 711. 2. & seq.

Habuit quatuordecim templa magnificentet extructa, & ab ipso Constantino amplissimè dotata. to.3. 711. 2.

Antiquitus fuit Vrbs non ignobilis Romanis fidelissima. to.3. 715. 1.

Sæpius fuit vastata, & destructa, & posteà à diuersis Imperatoribus restituta. tom.3. 711. 1.

C

CADALOVS.

Cadalous Episcopus Parmensis Antipapa contra Alexandrum II. publicus simoniacus, tanquam infamis sectæ institutor, damnatus fuit in Concilio Osboriensi. to.1. 11. 2; & seq; & to.4. 50. 1. & seq.

Cadaloici schismatis antesignanus fuit Guibertus Pseudo-Episcopus Rauennatensis. to.1. 12. 1.

Fuit vocatus Apostolicus Apostata, & Antichristi prædecessor. to.4. 50. 1.

Cain.

Cain fuit primus Rex tyrannus. to.4. 39. 1; & seq.

Condidit ciuitatem, in qua cepit regnare vocans eam nomine filij sui Enoch. to.4. 39. 2.

Caiphas.

Caiphas quomodò errauerit pronunciando mortis sententiam contra Christum Dominum? to.10. 309. 2; & seq; & to.3. 881. 2.

Quando pronunciauit sententiam contra Christum Dominum, non erat absolutè Summus Pontifex, quia viuebat Christus Dominus, cui tradita erat omnis potestas. to.10. 310. 2.

Caius.

Caius Imperator, quo anno Imperium susceperit, & quot annis regnauerit? tom.17. 228. 1; & seq.

Post annos quatuor minùs duobus mensibus sui imperij obijt die 13. Octobris. to.17. 228. 2.

Chaldæi.

Chaldæorum doctrina de duabus in Christo personis, & de Beatissima Virgine Dei Matre Maria. to.1. 171. 1; & seq.

Chaldæorum hæresis de vnica Christi voluntate, & operatione; & de processione Spiritus Sancti. to.1. 172. 1; & seq.

Chaldæorum submissio Romano Pontifici. to.1. 174. 1.

Chaldaica versio verborum Christi: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* to.1. ex Ecchellensi. 41. 2.

Chaldæi saluarunt suam sententiam de vnica voluntate dicentes esse in Christo Domino duplicem voluntatem, quæ propter conformationem censentur vna voluntas; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, vt est vnum cum Filio. to.1. 172. 1; & seq.

Chaldæorum, & Assyriorum Regum superbia quanta fuerit? to.2. 219. 1.

Calix.

Calix passionis Christi quid figuret? tom.3. 257. & seq.

Calix debet continere vinum aqua mixtum ante consecrationem. to.4. 4. 2.

Calix Babylonis fuit figura voluptatum carnalium. to.3. 258. 1.

Mixtio vini, & aquæ in calice significat sanguinem, & aquam, quæ exierunt à latere Christi Domini in remissionem nostrorum peccatorum effusi. to.4. 4. 2.

Calixtus.

Calixti Papæ electio. to.3. 774. 2.

Eius epistola ad Gallos appellantes ad Sedem Romanam. to.3. 774. 2.

Calixti testimonium infallibilitatis Romani Pontificis. to.10. 315. 1; & tom.16. 52. 2.

Calixti III. expeditio contra Turcas. to.10. 39. 2.

Mahometum Regem Turcarum victoria celeberrima fudit anno Domini 1456. to.10. 29. 1.

Calligon.

Calligonis temeratas in S. Ambrosium mirabiliter à Deo fuit punita. tom.1. 545. 1.

Calo Ioannes Imperator.

Calo Ioannis epistola ad Innocentium III. de Imperij perturbatione, & eius miserijs. to. 10. 127. 1.

Subiecit Imperium Romanæ Sedi, à qua omnes sui Prædecessores coronam acceperunt. to.10. 128. 2.

Caluinus.

Caluinus à qua Ecclesia sua dogmata acceperit? to.7. 4. 1; & 5. 2.

Caluinus vocatus fuit Angelus tenebrarum; & ab ipsis Lutheranis vocatus fuit Diabolus, pessimus, & Diabolo ipso versutior. to.10. 28. 2.

Caluini impietas manifesta contra D. Petri primatum. to.3. 819. 1.

Caluinus malitiosè abusus fuit epistola S. Patris Augustini. to.3. 847. 1.

Caluini inconstantia circa aduentum S.Petri ad Vrbem Romæ. to.2. ex Alano. 30. 2.
Caluini hæresis de Christo Mediatore sapit Arianismum. to.15. 330. 2.
Caluinus docuit se in concionando errare non potuisse. to.5. 8. 1.
Confessus fuit Pontifici Romano collatum fuisse primatum. to.5. 50. 1.
Eius assertiones conueniunt cum legibus Mahometis. to.5. 76. 2.
Eiusdem iactantia. to.5. 98. 1.
Negauit Petrum Romæ fuisse. to.12. 39. 2; & to.8. 180. 1; & seq.
Censuit Romanas appellationes in Gallia, & in Africa numquam admissas fuisse. to. 6. 87. 2.
In quo statuerit Ecclesiæ primatum? to.6. 87. 1.
Amplexus fuit Doctrinam SS. PP; & Ecclesiæ catholicæ vsque ad sex integra sæcula, & ampliùs. to.11. 3. 2.
Eius mores. to.11. 16. 2.
Docuit Ecclesiæ primatum fuisse statutum ab Imperatoribus. to.12. 594. 1.
Illius impietas. to. 15. 377. 1.
Dixit Ecclesiam Romanam mutasse doctrinam. to.8. 756. 1.
Voluit Ecclesiæ primatum residere in cœtu seniorum. to.14. 16. 2.
Eius Ecclesiæ impuritas. tom. 15. 376. 2; & 377. 1.
Eius mendacia. to.3. 778. 2.
Quid de Lutheranis dixerit? tom.12. 28. 1; & to.1. 341. 2; & to.4. 682. 74.
Eius blasphemia in Romanum Pontificem. to.10. 280. 2.
Caluini imposturæ in Ionnem XXII. to.10. 422. 2.
Arguit Siricium Papam, quòd connubia pollutiones vocauerit? to.10. 468. 2.
Negauit Papæ potestatem temporalem. to.10. 178. 2.
Dixit Ecclesiam Romanam, quæ erat omnium Ecclesiarum Matrem; nunc factam esse Sedem Antichristi. to.10. 234. 1.
Illius argumenta contra prærogatiuas Ecclesiæ. to.16. 277. 1.
In quibus asserat se ab Ecclesia Catholica antiqua dissentire? to.16. 459. 1; & seq.
Eius decem errores. to.16. 459. 2; & seq.
Contra Ioannem XXII. inuehens ait Papam esse fallibilem. to.9. 718. 1.
Caluini rationes contra votum continentiæ. to.9. 754. 1; & seq; & 757. 1.
Docuit remedium ad dogmata discutienda esse congregare Concilium. to.9. 792; & seq.
Ex quatuor Concilijs, quæ admisit, cogitur fateri primatum Romani Pontificis. to.1. 68. 1.
Auctoritatem veterum Ecclesiæ Patrum contempsit. to.1. 240. 1.
Eius impudentia. to.1. 274. 2.
Caluini iniuria in Franciscum I. Regem Francorum, & in alios Principes. to.1. 333. 2.
Formulam Principum factam illis verbis: *Dei gratia*: decisit. to.1. 333. 2.
Dixit successionem Episcoporum Græcorum numquam fuisse interruptam. tom.1. 338. 1.
Caluinus sibi ipsi aduersatus fuit. to.4. 682. 80.
Dixit in Christo fuisse tantùm potestatem spiritualem. to.9. 676. 2; & seq.
Eius errores circa auctoritatem temporalem Romani Pontificis. to.9. 681. 1.
Eius interpretatio illorum verborum: *Vbi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, &c.* to.9. 781. 2.
Eius mendacia circa donationem factam Romano Pontifici à Constantino. to.9. 681. 2; & seq.
Eius dicteria contra indulgentias. to.9. 698. 1.
Caluinus, & eius asseclæ confuderunt rationem meriti, & satisfactionis, & satisfactionem cum emundatione à peccato. to.9. 698. 1.
Eius error circa coniunctionem primatus Ecclesiæ cum primatu Romano. to.9. 647. 2.
Docuit Episcopum, & Præsbiterum esse pares in potestate. to.5. 646. 2.
Dixit Apostolos esse pares in potestate. to.11. 239. 1; & seq.
Negauit Petri primatum transire ad successores. to.11. 273. 1; & to.13. 120. 1.
Falsò inscripsit Ioanni XXII. sensisse beatorum animas non esse clarè visuras Deum ante corporum resurrectionem. to.8. 164. 2; & seq.
Caluinus mentitus fuit Papam de consensu Cardinalium definiuisse animam rationalem mortalem esse. to.8. 404. 1.
Item miracula, quæ in Ecclesia patrantur, esse Diaboli illusiones, præstigia, fictiones & mendacia Papistarum. to.8. 725. 1; & seq.
Scurit, quòd in Ecclesia Romana vsque ad S.P.Augustini tempora nulla prorsus fuerit facta mutatio. to.8. 750. 2.
Confessus fuit Ecclesiæ necessarium esse caput visibile. to.1. 42. 1.
Eius placitum circa Romanæ Sedis stabilitatem in fide. to.3. 10. 1.
Eius ratio, quare Romanus Pontifex non sit Pastor vniuersalis. to.13. 122. 2; & seq.
Negauit baptismi necessitatem. to.20. 165. 2; & to.16. 460. 4.
Docuit infantes nasci sanctos, & hæredes vitæ æternæ. to.16. 460. 4.
Asseruit solum Christum Dominum esse Sacerdotem in Ecclesia; & omnes Christianos ab ipso adiungi ad honorem Sacerdotij, cum se, & sua dona offerunt Deo. to.20. 576. 1.
Item docuit Episcoporum electionem à Magistratu, & plebe solùm est faciendam. to.20. 568. 1.
Item dixit Cardinalium munus non differre à munere Episcopi, esse minores Episcopis, & nullum aliud munus præter episcopale habere in Ecclesia. to. 20. 561. 2; & seq.
Item dixit regimen Ecclesiæ esse aristocraticum democratico mixtum. to.20. 491. 2.
Item asseruit Papam non esse caput visibile Ecclesiæ; quia solus Christus Dominus est caput. to.20. 482. 2.
Docuit nullum esse melius, & certius remedium ad discutienda fidei dogmata, quàm Synodos congregare. tom.9. 792. 1.

Caluinistæ.

Caluinistarum coniuratio in Regnum Gallia-rum. to.2. ex Adolpho 66. a.

Caluinistæ negant de Sacris mysterijs, & rebus contentis in Sacris Scripturis posse controuersias moueri. to.12. 194. 1.

Caluinistarum, & Lutheranorum dissensio circa SS.Patrum doctrinam. to.11. 3.1.

Caluinistæ, & Lutherani asserunt Ecclesiæ primatum fuisse à Phoca concessum Romano Pontifici. to.ee. 19. 2.

Caluinistæ faciliter possunt cognoscere Caluinum ex suis mendacijs fuisse hæreticum, non autem hominem à Deo delegatum, vt putant. to.4. 772. a.

Caluinistæ dixerunt Ecclesiam regi spiritu priuato. to. eo. 158. a.

Negarunt Petrum fuisse caput Apostolorum. to.10. 163. 2.

Negant Papam habere vim coactiuam condendi leges obligantes in conscientia. to.10. 190. 1.

Docuerunt Deum esse auctorem peccati, & plures alios errores. to. 16. 459. 2; & seq.

Caluinistarum dissidia cum Lutheranis. to.1. 240. 1.

Quos codices veteris testamenti admittant? to.1. 268. 1.

Caluinistarum errores turpissimi. to.4. 680. 65.

Caluinistæ sunt sectatores hæresis Armeniorum. to.4. 5. 1.

Caluinistæ baptismi ceremonias reijciunt. to. 16.546. 2.

Caluinistæ excommunicauerunt Lutherum. to.e1. 16. 2.

Quid de Caluinistis sentiat Lutherani? to.10. 28. 2.

Camelus.

Camelus quid significet? to.3. 25 a. 1.

Campana.

Campanarum baptismus. to.1. 349. 1.

Cancellaria.

Cancellaria semper fuit apud Sedem Apostolicam. to.5. 106. 2.

Candela.

Candela, quæ in officio hebdomadæ sanctæ non extinguitur, quid significet? to.3. 559. 1; & 342. 2.

Designat solam fidem Beatissimæ Virginis Mariæ in passione Domini non fuisse extinctam, nec diminutam. to.19. 137. 1.

Cana.

Canæ Galilææ conuiuium comparatur Ecclesiæ. to.14. 360. 2.

Canæ Galilææ architriclinus fuit figura Romani Pontificis, qui debet inuigilare, ne pincernæ sibi inferiores aquam vino permisceant, idest ne hæretici veris doctrinis falsas immisceant. to.e4. 360. 2; & seq.

Canones.

Canon quid significet? to.13. 555. 1.

Canonum libri fuerunt ante Gregorium IX. to.14. 263. 1; & seq.

Canonum plurium conciliorum numerus. to.14. 392. 1; & seq.

Canonum interpretatio spectat ad solum Romanum Pontificem. to.2. ex Aluarez. 2. 2; & to.13. 550. 1.

Canones Ecclesiæ sunt duplicis generis. to.3. 949. 2.

Canones Ecclesiæ qui sint? to.3. 949. a.

Canones cur non dicantur leges publicæ, quamuis sint veræ leges? to.3.953. 1.

Canones præcipiunt doctrinam fidei, & morum esse seruandam. to.3. 954. e.

Canones Ecclesiæ, quinam sint obseruandi? to.3. 949. a.

Canones antiqui deponebant Sacerdotes criminaliter lapsos. to.13. 553. 1.

Canones conditi dictante Spiritu sancto siue in concilijs, siue extra concilia sunt duplicis generis. to. 13. 557. 2.

Canones, In quibus Papa potest dispensare. to.9. 170. 16.

Canones illi sunt obseruandi, quos Sedes Apostolica approbauit; & cæteris paribus illis est adhærendum, qui rationibus efficacioribus innituntur. tomo 9. 215. 4; & seq.

Canon generalis ad quas res, & loca extendatur? to.9. 217. 18.

Canonum codex quid sit? to. 14. 68. a; & seq.

Canones Constantini donationem referentes. to.10. 106. 1.

Canonum conditori licitum est contra suam constitutionem dispensare. tomo 9. 100. 23.

Canonum dispensatio, reuocatio, & interpretatio quid sint? to.13. 553. 2.

Canones, leges Imperiales, constitutiones, consuetudines, & statuta in quibus differant? to.3. 79. 2.

Canon donationis Constantini in odium Romani Pontificis à Græcis fuit motilatur. to 3. 457. 2.

Canonum dubiorum explicatio. to.10. 501; 1; & seq.

Canonum collectio in quinquaginta titulos distincta an sit Theodoreti Lyrensis; & cur ei fuerint inserti Canones Sardicenses? to.6. 201.2.

Canones à Luthero impugnati. to. 6. 700. a; & seq.

Canones, in quibus agitur de Papæ potestate. to.15. 456. 1; & seq.

Canon appellationis ad Papam cui sit adscribendus? to.11. 548. 6.

Canones Synodorum prouinciallum sunt de sua natura appellabiles. tomo 6. 571.2; & seq.

Canones fuerunt in Angliam iterum introducti post mortem Henrici VIII. tomo 18. 352. 1.

Canon est nomen Græcum, quod significat idem, quod regula. to.19. 18. 2.

Canonum conditores non voluntate humana, sed Spiritu sancto inspirante eos dictauerunt. to.9. 368. 69.

Canonum violator peccat in Spiritum Sanctum, à quo fuerunt dictati. to. 9. 445. 153.

Canones Africani.

Canones Africani à calumnia, & impudentia Magdeburgensium, & Euangelicorum vindicantur. to.2. ex Alano. 30. 2.

Canones Concilij Africani, & Mileuitani circa appellationes. to.3. 512. 2.

Canon Africanus quas causas communes contineat? to.4. 444. 3; & seq.

Canon Concilij Africani, in quo statuta fuit

pœna clericis appellantibus ad Imperatorem. to.13. 420. 1.
Canones Conciliorum Africanorum examinantur, & exponuntur. to.13. 243. 2.
Canon Africanus de rebaptizandis fuit abrogatus à S. Stephano Papa. to. 1. 96. 1; & seq.

Canones Anacleti.

Canones Anacleti à Lutheri obiectionibus vindicati. to.14. 74. 1; & seq; & 76. 1; & seq.

Canones Ancyrani.

Canones Concilij Ancyrani. tomo 14. 392. 1; & seq.

Canones Antiocheni.

Canones Antiocheni ab Arianis conditi fuerunt reiecti à Concilio Sardicensi, & ab Innocentio I. in causa S. Ioannis Chrysostomi. to.1. 455. 1.
Canon Antiochiæ ab Arianis conditus. to.1. 454. 1.
Canones Antiocheni euertunt Canones Nicænos, vt protestatus fuit Iulius Papa in epistola ad Synodum Antiochenam. to. 6. 168. 1.

Canones Apostolorum.

Canones Apostolorum nihil statuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.
Eorum numerus. to.14. 392. 1.
Canonum Apostolorum quinquaginta capitula Stephanus IV; & Ioannes VII. in plenissimum auctoritatis robur recipi iusserunt. to.4. 46. 2.
Canonum Apostolorum auctoritate Pontifices Romani firmauerunt suas constitutiones. to.4. 46. 2.
Canon Apostolorum de vxore non abijcienda nostris temporibus non violatur. to.2. ex Alano. 55. 2.
Non sunt octuaginta quinque, vt asseruit V. Synodus, sed quinquaginta. tomo 14. 512. 2.
Fuerunt mutilati ab Hæreticis. to.7. 215.1; & seq.
Nihil statuerunt de Romano Pontifice. to.5. 34. 1.

Canones Arabici.

Canonum Arabicorum quodnam iudicium sit faciendum? to.17. 251. 1.
Vid. Concilia Arabica.

Canones Carthaginenses.

Canones Concilij VI. Carthaginensis ab Arianis fuerunt mutilati, & adulterati. to. 12. 70. 1.
Canones Concilij Carthaginensis à summis Pontificibus fuerunt confirmati. tomo 1. 146. 1.
Canon interdicens Romanas appellationes, seu ad transmarina fuit interdictus. to. 2. ex Alano. 21. 2.
Vid. Concilium Carthaginense.

Canones Chalcedonenses.

Canones Concilij Chalcedonensis quomodò fuerint conditi? to.18. 38. 1.
Canones Concilij Chalcedonensis non cohærent cum Canonibus Nicænis, neque cum canonibus VI. Synodi. to. 2. ex Alano. 13. 1.
Canonibus Concilij Chalcedonensis fuit falsò insertus Canon Constantinopolitanus. to.17. 281. 2; & seq.
Canonum Concilij Chalcedonensis expositio. to.13. 243. 2.
Fuerunt confirmati à S. Leone Magno. to. 1. 86. 1; & to.9. 511. 73
Vid. Concilium Chalcedonense.

Canones Constantienses.

Canones IV; & V. Concilij Constantiensis quem sensum, & auctoritatem habeant? to.11. 111; & 143. 1; & seq; & to.6. 824. 3; & seq; & 829. 5.
An fuerint facti cum matura deliberatione? to.11. 113. 1; & seq.
Quinam Canones Constantienses fuerint à Martino V. confirmati? to. 11. 123. 1; & seq; & 174. 1, & 180. 2; & to. 7. 618. 2; & 624. 1; & 628. 2.
Canon I. Concilij Constantiensis à Basileensibus fuit corruptus, & primi duo canones Sessionis V. fuerunt conditi reclamantibus Cardinalibus, & protestantibus de nullitate. to.11. 144. 1; & seq.
Quomodò sint intelligendi canones IV. & V. Sessionis? to.6. 824. 3; & seq.
Quam habeant auctoritatem? to. 11. 111; & seq; & 143. 1; & seq.
Quinam sint eorum sensus? to. 11. 143. 1; & seq.
Quando fuerunt conditi, concilium erat acephalum. to.18. 56. 1.
Vid. Concilium Constantiense.

Canones Constantinopolitani.

Canon Constantinopolitanus de præcedentia Episcopi Constantinopolitani fuit furtiuè conditus. to.17. 273. 2; & seq.
A S. Leone fuit exagitatus. to.17. 275. 2; & 284. 2.
Fuit conditus post discessum Timothei Episcopi Alexandrini. to.17. 276. 1.
Ei plures Episcopi subscripserunt coactè. to.17. 277. 2.
Tanquam contrarius Canonibus Nicænis, & furtinè conditus à Lucentio Episcopo Legato Romano fuit reiectus. tomo 17. 277 1; & seq.
Eius vitia. to.17. 278. 1; & seq.
Canonis Constantinopolitani auctores fuerunt Clerici Constantinopolitani. to.17. 278. 2; & seq.
Fuit furtiuè insertus canonibus Concilij Chalcedonensis. to.17. 281. 2; & seq.
A S. Damaso Papa fuit irritatus. tomo 1. 460. 1.
Canon Concilij Constantinopolitani I. aduersùs Petri Alexandrini Patriarchæ præsumptionem. to.6. 126. 1.
Eius canon de consubstantialitate Spiritus sancti. to.4. 111. 2; & to.17. 15. 2.
Vid. Concilia Constantinopolitana.

Canones Leonis I, & Leonis IV.

Canones Leonis I; & Leonis IV. à Luthero impugnati. to.14. 78. 2; & seq.
Canones Concilij Romani sub Leone I. to.14. 172. 2; & seq.
Eius canones conditi in Synodo Romana contra latrocinalem synodum, & appellationem S. Flauiani. to.6. 402. 2.

Canones Mileuitani.

Canones Concilij Mileuitani de appellationibus ad transmarina defendendis. to. 16. 233. 1; & to.3. 512. 2.
Canon Mileuitanus prohibens, ne Episcopus pri-

primæ Sedis vocetur Princeps Episcoporum, Pontificem Romanum non tangit, to.16. 245. 1.

Canones Concilij Mileuitani contra Papæ primatum allati ab hæreticis, to.16. 231; 1; & seq.

Canon Concilij Mileuitani, quo clerici prohibentur extra Africam appellare, to.2. ex Alano. 21. 1; & seq.

Fuerunt à Zosymo confirmati. to.15. 469. 2; & seq.

Vid. Concilium Mileuitanum.

Canones Nicæni.

Canones Concilij Nicæni quid senserint de Romani Pontificis auctoritate? tomo 10. 12. 1.

Canonis VI. Nicæni obscuritas explicata. tomo to. 323. 2; & seq; & to. 16. 68. 1; & seq.

Eiusdem editiones variæ. to.1. ex Ecchellensi. 39. 1; & seq; & to.8. 14. 2.

Eius verus sensus, to.12. 69; & to.2. ex Alano. 19. 2.

Canonem VI. statuere Ecclesiæ Romanæ primatum, & esse verum, ac legitimum demonstratur. to.11. 97. 344; & seq.

Eiusdem canonis abusus. to.1. ex Ecchellensi. 36. 1.

Illius explicatio. to.18. 530. 1; & seq; & to.14. 213. 2; & seq.

Manifestè attribuit Pontifici Romano Ecclesiæ primatum. to.2. ex Alano. 26. 1; & to.1. ex Tannero. 18. 107. & seq.

Duo canones de Romanæ Sedis super alias auctoritate ab hæreticis nō referuntur. to.2. ex Alano. 20. 1; & seq.

Canones Nicæni non fuerunt corrupti à Zosymo, neque ab alijs Pontificibus Romanis; neque extitit causa, ob quam debuissent corrumpi. to.2. ex Alano. 14. 1; & seq; & 27. 1.

Canonum Nicænorum plura exemplaria non fuisse à Græcis ad Africanos transmissa ex pluribus canonibus colligitur. tom. 2. ex Alano. 15. 2; & seq.

Canones Nicæni non cohærent cum Sardicensibus, neque cum canonibus VI. Synodi. to.2. ex Alano. 13. 1.

Canonum Nicænorum translatio. tom. 14. 452. 1; & seq.

Canones Nicæni examinati. to.14. 392. 1.

Canones Nicæni fuerunt à Græcis, & ab Ægyptijs combusti; ideo non peruenerunt ad PP. Concilij Carthaginensis. to. 1. ex Ecchellensi. 28. 1.

Fuerunt plusquam viginti. to. 1. ex Ecchellensi. 29. 2.

In septem classes fuerunt distributi. to. 1. ex Ecchellensi. 31. 2.

Eorum numerus. to.11. 547. 1; & tomo 18. 14. 2.

Ex testimonio S. Athanasij fuerunt plusquam septuaginta. to.18. 83. 2.

Septuaginta septem fuerunt transmissi ad Ecclesiam Alexandrinam. tom. 18. 83. 2; & 98. 2.

Non fuerunt omnes apud PP. Concilij Carthaginensis. to.18. 16. 1.

Apud Orientales fuerunt octogintaquatuor. to.1. ex Ecchellensi. 23. 2.

In canonibus Nicænis, qui nunc reperiuntur, nulla fit mentio hæresis Arij, & celebrationis Paschæ. to.2. ex Alano. 16. 1.

Eorum narratio ex Cyrillo, & Attico videtur apocrypha. to.2. ex Alano. 16. 1.

Canonum Nicænorum variæ editiones. to.1. ex Ecchellensi. 39. 1.

In sex linguas diuersas fuerunt translati. to.1. ex Ecchellensi. 24. 2.

Translati fuerunt in idioma Arabicum. to.18. 14. 2.

Aliqui eorum fuerunt à Græcis ad Africanos transmissi. to.2. ex Alano. 15. 2; & to.6. 248. 2.

Plures ex ipsis apud sanctos Patres reperiuntur. tomo 1. ex Ecchellensi. 21. 1; & to.18. 14. 1.

Fuerunt admixti canonibus Sardicensibus. to.3. 826. 1.

Sunt veri, & legitimi. to. 1. ex Ecchellensi. 34. 1; & seq.

Eorum peruersa interpretatio. to. 1. ex Ecchellensi. 36. 1.

Apud Afros fuerunt in summo pretio. to.6. 248. 2.

Canones Nicæni præscripserunt confinia ditionis Patriarchæ Alexandrino, Antiocheno, & Romano. to.17. 286. 2; & seq.

Non omnes interierunt. tomo 18. 14. 2; & seq.

Eorum certitudo. to.18. 15. 1.

Quamuis ab Arianis, qui Græciam, & Ægyptum inuaserant, & peruerterant, fuerint combusti; attamen fuerunt reperti in Archiuio Romano; quia à Concilio missi fuerant ad Papam Syluestrum teste S. Marco epistola ad Anastasium, & Episcopos Ægypti. to.18. 15. 2; & 98. 1; & seq.

Eos testantur antiquissimi Patres. tomo 18. 15. 2.

Accessit testimoniumConcilij Florentini consentientibus Patribus Græcis. tomo 18. 15. 2.

Canon Nicænus statuens Episcopum grauiter accusatum posse liberrimè ad Ecclesiam Romanam, tanquam ad omnium Ecclesiarum Matrem, confugere. tomo 18. 84. 1.

Canon Nicænus de dedicatione Ecclesiarum. to.2. ex Alano. 8. 1.

Canon de non cogendis, vel damnandis Episcopis absque sententia Romani Pontificis. to.2. ex Pighio. 105. 2.

Canon trigesimus septimus non constituit quatuor patriarchatus, sed tantùm inter Patriarchas multò antea constituros tribuit primatum Romano Pontifici ex Apostolorum præcepto. to. 1. ex Ecchellensi. 25. 1.

Canon quadragesimus quartus de primatu Romani Pontificis. tom. 2. ex Alano, 26. 1; & seq.

Canon septuagesimus primus de appellationibus statuit primatum Romani Pontificis. to.1. ex Ecchellensi. 26. 2.

Canon Nicænus peperam explicatus à Luthero. to.19. 365. 1.

Canones Concilij Nicæni fuerunt septuaginta, qui fuerunt ab Arianis combusti. to.20 140. 1.

Canon Nicænus, quo Inhibetur laicis conuocare concilia. to.16. 175. 2.

Ca-

Canones Nicæni deprauati fuerunt. to. 1. ex Alano. 8. 1.
Quare hodie sint adeò mutilati,& corrupti, & quæ fuerit causa deprauationis? to. 2. ex Alano. 16. 1.
Eorum exemplaria sincera non fuerunt à Græcis ad Africanos transmissa. to. 2. ex Alano. 15 2.
Eis additus fuit canon suppositititius à Magdeburgensibus. to. 2. ex Alano. 15. 2.

Canones Romani.

Canones Concilij Romani sub Syluestro I. de prima Sede non iudicanda. to. 1. 125. 2; & seq.
Canon Concilij Romani sub Stephano III. circa electionem Romani Pontificis.to.17. 310. 2.

Vid. Concilium Romanum.

Canones Sardicenses.

Canones Sardicenses cur Nicæni appellentur? to.3. 826.1.
Canones Sardicenses recensentur. to.1. 541. 1; & seq.
Canones Sardicenses, in quibus appellatio ad Romanum Pontificem præscribitur, Arianorum canoni opponuntur. to. 1. 454. 1; & seq.
Canones Sardicenses semper manserunt in suo robore, & in sua auctoritate. to.5. 65. 1.
Canones Sardicenses non dederunt Papæ, sed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to.7. 286. 1; & seq.
Canones Sardicenses cur inserti fuerint collectioni Theodoreti Lyrensis? tom.6. 201. 2; & seq.
Horum canonum vsus semper viguit apud vniuersas Orientales Ecclesias. to.6. 202. 1.
Quare à quibusdam recepti non fuerint? to.3. 510. 2.

Vid. Concilium Sardicense.

Canones Stephani III.

Canon Stephani III. de electione Papæ facienda à Cardinalibus. tomo 19. 16. 2; & seq.

Canon Stephani IV.

Canon Stephani IV. pro restituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Ecclesiasticæ. to. 1. 185. 2.
Eius canon editus in Concilio Romano contra vtrumque ConstantinumImperatorem; & contra omnesHagiomachos.to.1.312.1.
Eo promulgato scelestus Copronymus misserimè interijt protestans se mori damnatum. to. 1. 312. 1.

Canones VI. Synodi.

Canones VI. Synodi quid statuerint? to.2. ex Alano. 12. 2.
Canones VI. Synodi sunt contra Euangelicos. to. 2. ex Alano. 12. 2; & 13. 2.
Quo tempore, & qua auctoritate fuerint conditi? to. 2. ex Alano. 13. 1.
Nullus canon fuit conditus in VI. Synodo. to. 2. ex Alano. 13. 1.
Canone VI. Synodi abutuntur Euangelici ad conterendam Papæ auctoritatem. to. 2. ex Alano. 13. 2.
Canones VI. Synodi fuerunt falsificati. to. 18. 547. 1; & to. 8. 466. 2.
Canones VI. Synodi non conueniunt cum canonibus Nicænis, neque cum Chalcedonensibus. to. 2. ex Alano. 13. 1.
Definiunt duas in Christo Domino esse voluntates, & operationes. to. 1. 201. 1.

Vid. Concilium Constantinopolitanum III.

Canones VIII. Synodi.

Canon VIII. Synodi circa auctoritatem concilij generalis supra Papam explicatur. to. 9. 504. 59.
Alij Canones VIII. Synodi circa Episcopos? to. 16. 226. 2.
Continent damnationem Iconomachorum. to. 15. 364. 2; & seq.

Vid. Concilium Constantinopolitanum IV.

Canones Trullani.

Canones concilij Trullani an habeant fidei Diuinæ infallibilitatem? to. 8. 328. 1; & seq.
Canones Trullani editi fuerunt ab Episcopis post absolutam VI. Synodum Constantinopolitanam, vt carperent Ecclesiam Romanam. to. 4. 458. 1.
Quam habeant auctoritatem? to. 16. 303. 2; & seq.
Canon Trullanus de mixtione aquæ cum vino in calice facienda. to. 2. 228. 1.

Canonicus.

Canonicus dictus fuit, quia debet canones seruare. to. 19. 18. 2.
Canonicus est in primo gradu inter clericos. to. 19. 18. 2.
Non est in dignitate constitutus. to. 19. 18. 2; & seq.
Illius qualitates. to. 19. 19. 1.

Canonizationis antiquitas.

Canonizatio latè sumpta originem habuit in veteri testamento Ecclesiastici 44. tom. 9. 736. 1; & to. 15. 69. 46; & seq.
Canonizatio fuit præcepta ab Apostolis. to. 9. 736. 1; & seq.
Eius antiquitas demonstrata. to. 10. 490. 2.
Aliqui canonizati fuerunt à Christo Domino. to. 10. 490. 2.

Canonizationis, & Beatificationis discrimen.

Canonizationis, & Beatificationis differentia quæ sit? to. 10. 188. 1.
Canonizatio discriminatur à beatificatione; quòd per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio festi in vno tantùm loco determinato; per canonizationem autem definitur, & declaratur solemniter canonizatum esse Sanctum in tota Ecclesia catholica vniuersali. to. 9. 737. 2.

Vid. Beatificatio.

Canonizationis causæ.

Canonizatio quasnam causas requirat? to. 10. 488. 1; & seq.
An possint canonizari homines adhuc viuentes? to. 10. 488. 1.
Canonizatio tantùm præparatiuè innititur testimonio humano, non so rmaliter. to. 9. 741. 1.

Canonizatio quid, & quotuplex?

Canonizationis definitiones variæ. to. 9. 735. 2. & seq.
Canonizare Sanctos est manifestare alicuius hominis sanctitatem, & illam proponere Ecclesiæ venerandam, & imitandam; & pro-

propter beneficia ab illo Sancto recipienda. to.4. 80. 1; & to.10. 486. 1.
Canonizatio non est actus potestatis ordinis, sed est actus potestatis Pontificiæ. to.9. 739.1.
Canonizatio duplex est; scilicet solemnis, & non solemnis. to.10. 487. 1.
Canonizatio solemnis incepit à Leone III. to.10. 487. 1.
Canonizandi formula in quo consistat. to.20. 410.1.

Canonizationis dispositiones.

Canonizatio Sanctorum duplicem exigit diligentem inquisitionem, scilicet sanctitatis vitæ, & miraculorum ex decreto Clementis IV. to.9. 737. 1.
Canonizatio requirit approbationem sanctitatis; venerationem, & confirmationem beneficiorum ab illo Sancto canonizando receptorum. to.4. 80. 1.
Canonizationis miracula. to.15. 78. 136; & seq.
Alia requisita. to.3. 493. 2.
Quænam debeant præmitti? to. 8. 637. 1; & 644. 2.
Canonizationem debent præcedere eleuatio sacri corporis ad locum decentiorem, & debet præcedere beatificatio. to.10. 487. 1.

Canonizationis infallibilitas.

Canonizatio Sanctorum est infallibilis, quia ex assistentia Spiritus Sancti proponitur Ecclesiæ, vt credenda. to.9. 741. 1.
Canonizatio Sanctorum, an sit immediatè de fide? tom.9. 741. 2; & 744. 2; & sequen.
Canonizationis certitudo, quòd talis beatus è vita discesserit cum charitate, non innititur tantùm testimonio humano, & attestationi sanctitatis, ac miraculorum, sed assistentiæ Spiritus Sancti. to.9. 741. 2; & 743. 1.
Canonizatos venerari in terris, & cruciari in igne à quo fuerit dictum? tomo 9. 743.1.
Canonizatio Sanctorum est omnino, & de fide infallibilis. to.1. ex Tannero. 46.290;& sequen.
Canonizatio quomodò pertineat ad obiectum fidei? to.15. 76. 120; & seq.
Canonizatum esse Sanctum quomodò sit à Deo reuelatum? to.15. 80. 150.
Canonizati à Papa pro Sanctis habendi sunt. to.10. 493. 1.
Canonizatio supponit in Papa infallibilitatem. to.10. 493. 1.
Canonizatum non habens pro Sancto quas censuras incurreret? to.10. 495. 2.
Canonizatio Sanctorum est de fide credenda. to.7. 714.2.
Canonizatos ab Ecclesia esse venerandos, & inuocandos est de fide. to.15. 70. 51; & seq.
Ex varijs Concilijs ostenditur. to. 15. 70. 51.
Item ex praxi Ecclesiæ. tomo 15. 71. 59.
Item ex Sanctis Patribus. to. 15. 71. 60; & sequen.
Item ex Liturgijs, & Litanijs. to.15. 71. 72; & seq.
Item ex ædificatione templorum. to. 15. 72. 74.
Item ex institutione festorum. to. 15. 72. 75.
Item ex sacrificijs in honorem Sanctorum Deo oblatis. to.15. 72. 76.
Item ex pœnis, & censuris latis in eos, qui Sanctos canonizatos non venerantur. to.15. 73. 82; & seq.
Item ex forma canonizationis. to. 15. 73. 86.
Item ex concessione indulgentiarum. to. 15. 73. 87.
Item ex definitionibus Summorum Pontificum. to.15. 74. 106.
Canonizatum esse verè Sanctum, & in Cœlis regnare an sit immediatè de fide? to. 20. 415. 1; & seq.
Canonizatum negare esse Sanctum, & in Cœlis regnare, est impium, scandalosum, temerarium, & falsum. to.20. 419. 1; & seq.

Canonizationis modus.

Canonizatio Sanctorum in primitiua Ecclesia cessantibus persecutionibus fiebat ab Episcopis in suis Diœcesibus. to. 9. 736. 2.
Primitus fiebat sine processu. tomo 9. 737. 1.
Canonizatio sine processu fuit in vsu vsque ad Innocentium III; qui primus omnium eum processu, & testium examine canonizauit S. Homobonum Cremonensem. to.9. 737. 1.
Canonizatio debet procedere per testes, cum iuramento ex statuto Honorij III, quod ab ipso fuit obseruatum in canonizatione Sancti Laurentij Episcopi. to. 9. 737.1.
Canonizatio Sanctorum quamuis aliquando explicetur à Papa per verbum: *Definimus*: hoc tamen significat sententiam definitiuam causæ, non sententiam definitiuam fidei. to.9. 744. 2.
Canonizandi modus in quibus consistat? to.4. 80. 1; & seq.
Canonizatio non debet statim fieri à Papa propter raritatem miraculorum, operis, & fidei. to.4. 80. 2; & 81. 1.
Canonizationis formula. to.1. ex Tannero. 290; & seq.
Canonizationis modus pro diuersis temporibus fuit diuersus. to.10. 486. 2.
Canonizatio aliquando limitatur ad vnam personam, & aliquando extenditur ad totam Ecclesiam. to.20. 410. 2.
Canonizationi præmittitur eleuatio corporis in locum altiorem; quo innuitur aliqua veneratio; deinde beatificatio, quæ non fit cum vltima sententia definitiua sanctitatis. to.20. 410. 2.

Canonizandi potestas.

Canonizandi potestas competit soli Papæ, non alijs Prælatis; quia est causa pertinens ad Ecclesiam vniuersalem. tomo 9. 737. 2; & seq.
Canonizatio Sede vacante nequit competere Cardinalibus ex Bulla Pij IV. to. 9. 739.2.
Canonizatio nequit competere Cardinali Legato à Latere. to.9. 739. 2.

Canonizandi potestas nequit à Papa delegari Cardinali Legato à Latere, quia ad declarandum aliquem Sanctum solemniter requiritur infallibilitas, quæ nequit à Papa alteri communicari. to.9. 739.2.
Canonizare nequit competere Concilio Prouinciali etiam cum interuentu Nuncij Apostolici. to.9. 739.2.
Canonizandi potestas est in Ecclesia. to. 10. 489.2.
Canonizandi potestas cur à Christo Ecclesiæ fuerit relicta? to.10. 491. 2.
Canonizandi potestas pro tota Ecclesia in nullo Episcopo vnquam fuit; quia antiquitus poterant solùm Episcopi venerationem decernere in propria Diœcesi; & postea crescente fama sanctitatis admittebatur à Papa in tota Ecclesia. to.10. 491.2.
Canonizandi potestas pro tota Ecclesia semper fuit solùm apud Apostolicam Sedem. to.10. 492. 1.
Canonizare an Papa possit sine Cardinalium consensu? to.10. 492. 1.
Canonizandi potestas an competat Concilio generali Sede vacante? tomo 10. 492.2.
Quamuis Concilium generale habeat potestatem declarandi, quinam sit verus Papa; attamen sicut non habet separatim à Papa potestatem definiendi infallibiliter res spectantes ad fidem, & Religionem; ita Papa etiam defuncto non habet potestatem canonizandi, cùm canonizatio infallibilitatem importet. to. 10. 492.2.

Canonizationis reseruatio.

Canonizatio Sanctorum ob facilitatem Episcoporum in canonizandis Sanctis fuit priùs remissa ad Concilium generale. to.9. 736. 1.
Canonizatio Sanctorum ab Vrbano VIII. fuit reseruata soli Romano Pontifici. tom. 9. 737. 1.
Canonizatio prima facta à Pontifice fuit Sancti Suidberti Werde facta à Leone III; vel S.Vldarici facta à Ioanne XV. to.9. 737. 1.
Papa sibi canonizationem reseruauit, quia Episcopi nimis faciles erant ad canonizandum. to.9. 736. 1.

Canonizationis regula, & ritus.

Canonizationis regulæ quænam sint attendendæ in canonizatione Martyrum. to. 8. 645. 1; & seq.
Canonizationis testes, qui debeant esse? to.8. 648. 2.
An sint necessaria miracula in Martyrum canonizatione, sicut sunt necessaria in canonizatione Confessorum? tom. 8. 653. 1; & seq.
Quæ miraculorum multitudo requiratur? to.8. 653. 2.
Canizationis Sanctorum origo, regula, forma, & ritus. to.15. 69. 46; & seq.
Canonizationis ritum confirmarunt Innocentius II; & Alexander III. to.10. 487. 1.
Canonizationis ceremoniale prodijt tempore Leonis X. to.9. 737. 1.
Canonizationis ritus primò incepit à Leone Tertio. to.10. 411. 1.
Canonizationis forma prodijt in ceremoniali Romano, & tandem sub Vrbano VIII. prodierunt alia decreta circa eandem. tom. 9. 737. 1.

Canonizationis variatio.

Canonizationes plurium Sanctorum fuerunt variatæ quantùm ad formam, & modum. tom. 15. 77. 126; & seq; & 70. 48; & to. 9. 737. 1.
Canonizatio, quæ priùs fiebat pro Ecclesia particulari, variata fuit in canonizationem pro tota Ecclesia vniuersali. tom. 9. 737. 1.

Canonizatio S. Francisci.

Canonizatio S. Francisci quomodò facta fuerit? to.10. 494. 2.

Canonizatio S. Eduardi.

Canonizatio S. Eduardi Regis Angliæ facta fuit ab Alexandro III. to.9. 737. 1.

Canonizatio S. Suidberti.

Canonizatio S. Suidberti Episcopi facta fuit à Leone III. to.9. 737. 1.

Canonizatio S. Vldarici.

S. Vldricus quomodò canonizatus fuerit à Ioanne XV? to.9. 737.

Capilli.

Capilli à Græcis Paganis non tondebantur pueris, sed postquam creuerant, dedicabantur Dæmonibus. to.6. 497. 2.
Capillorum cirri sunt cincinni in nodum contorti. to.6. 497. 1.
Cœsaries fuit Regium ornamentum, & soli plebi fuit interdicta; nam tonsura Regni reddebat incapacem. to.6. 498; & seq.
Capillos nutriendi mos antiquus fuit apud Hebræos, & apud Paganos. to. 6. 497. 2; & seq.
Præsertim nobiles, & milites plerarumque Gentium cœsariem, cincinnos, & cirros alere consueuerunt. to.6. 497. 1.
Capilli abrasi fuerunt Senacherib in ignominiam ab Angelo. to.6. 497. 1.

Capitulum.

Capitulum quomodò dicatur succedere Episcopo in administratione Ecclesiæ? tom.9. 232. 55; & 174. 11.
Capitulum non sumit auctoritatem ab Episcopo, sed à iure communi. tom. 9. 208. 104.
Capitulum, & alia collegia à quo debeant congregari, quando nullus adest superior? to.9. 143. 24.
Capituli actiones non sunt validæ, nisi sint præsentes ad minùs duæ partes. to. 9. 143. 25.
Capitulum in casu necessitatis quomodò fungatur vice Episcopi? to.9. 230. 50.
Non est necesse duas partes Capituli esse præsentes, quando congregatur ad expediendum actum in termino iuris, vel in termino consueto, vel aliàs deliberato, & formiter à Capitulo assignato. to.9. 143. 21.

Caput.

Caput dignius est, quàm cætera corporis membra. to.9. 208. 107.
Capiti quatuor proprietates conueniunt. to.13. 307. 2.
Caput tripliciter dicitur. to.13. 310. 1.
Quid importet, & quæ sint eius officia? to.17. 14. 21 & seq.
Capitis influxus alius internus per transmissio-

fionem, & communicationem spirituum; alius externus per exteriorem gubernationem membrorum. to.17. 5. 2; & 15. 2.
Caput aliquando sumitur pro initio alicuius rei, sed magis propriè significat Principem alicuius communitatis. to.17. 61. 1.
Caput vitale, & primarium non tollit caput ministeriale, & secundarium. to.17. 355. 1.
Caput naturale hominis dupliciter hominem regit. to.3. 807. 1.
Caput quid significet in sacris Scripturis? to.15. 200. 40.
Caput locum, vbi humatur, efficit religiosum, licèt alia membra sepulta sint alibi. to.9. 208. 108.
Caput multorum membrorum est caput, & est membrum membrorum; ideo supereminet omnibus membris tanquam membrum principalius, ad quod referuntur alia membra, tanquam subiecta. to.3. 807. 2.

Caput Ecclesiæ.

Caput fuit necessarium Ecclesiæ ad tollenda schismata, & vnitatem seruandam. to.17. 24. 2.
Caput Ecclesiæ aliud est primarium, aliud vicarium. to.3. 807. 1.
Caput visibile Ecclesiæ à Christo Domino fuit relictum. to.4. 630; & seq.
Capitis visibilis perpetua successio debet esse in Ecclesia. to.4. 300. 3; & seq.
Caput visibile Ecclesiæ nequit negari. to.9. 627. 2; & seq.
Capite Ecclesiæ indigent fideles, tanquam interprete eorum, quæ eis proponuntur credenda. to.4. 631. 1; & seq.
Caput mysticum, & naturale non assimilantur in omnibus. to.9. 664. 1.
Caput Ecclesiæ quot modis dicatur? tom. 3. 217. 2.
Capitis ratio non eodem modo conuenit Christo, & Papæ. to.3. 178. 2.
Caput Ecclesiæ debet esse homogeneum. to.3. 3. 2.
Caput Ecclesiæ non est duplex. to.3. 3. 2.
Caput influit intrinsecè, & extrinsecè. to.19. 85. 1.
Caput visibile Ecclesiæ influit in membra tantùm extrinsecè. to.19. 85. 1.
Caput Ecclesiæ purè ministeriale, minùs præcipuum, & vicarium. to.3. 460. 2; & 464. 1; & to.14. 221. 2; & seq; & to. 18. 124. 4; & 475. 2; & to.20. 481. 1; & seq.
Caput Ecclesiæ quod sit? to. 7. 773. 2.
Caput Ecclesiæ aliud est visibile, quod est Papa; aliud est inuisibile, quod est Christus Dominus. to.10. 150. 1.
Vid. Ecclesiæ caput, & Papa caput Ecclesiæ.

Capreolus.

Capreolus Episcopus Carthaginensis Aurelij successor misit legatum Besilam Diaconum ad Synodum Ephesinam. to.6. 364. 1.
Fuit vir integerrimus, & magnæ auctoritatis. to.6. 364. 1.
Scripsit duas epistolas contra Nestorium. to.6. 364. 2.
Eius temporibus defunctus fuit S. P. Augustinus, quem eximiè laudat in epistola ad Concilium Ephesinum. to.6. 365. 1.

Character.

Characteris impressio quomodò fuerit instituta à Spiritu sancto? to.3. 222. 1.
An, & quomodò remaneat in schismatico? to.3. 222. 1.

Cardinalium dignitas.

Cardinalium dignitas dignitati omnium Episcoporum est præferenda? to.17. 310. 2.
Cardinalium dignitas quando adaucta fuerit? to.17. 318. 2.
Cardinalium præsbiterorum, & diaconorum prælatio. to.17. 301. 2.
Cardinalium collegium est principalis dignitas, & apex omnium dignitatum Ecclesiæ. to.17. 301. 1.
Cardinales fuerunt in Concilio Romano I. sub Symmacho, & sub Cornelio. tom. 17. 308. 1.
Cardinalium dignitas quo tempore fuerit instituta? to.18. 126. 1; & seq.
Cardinales, licèt non omnes sint Episcopi, sunt tamen quasi vnum corpus cum Pontifice. to.13. 493. 1.
Cardinales à Deo sunt Principes Ecclesiæ constituti. to.13. 493. 1.
Cardinales succedunt sacerdotibus Leuitici generis. to.13. 514. 2.
Cardinalium dignitas distribuitur in Episcopos, præsbiteros, & diaconos. tom. 10. 193. 2; & to.19. 140. 1.
Eorum figura in veteri testamento. tom. 4. 339. 2; & seq; & to.19. 142. 1; & 146. 2.
Cardinalium dignitas primùm fuit instituta in Apostolis, qui Christo, & Petro assidebant. to.4. 340. 3.
Cardinalium prima creatio. to. 1. 407. 2; & seq.
Cardinales esse partem corporis Papæ quomodò sit intelligendum? tom. 9. 352. 282.
Sunt insigniores sacerdotes. tom. 19. 141. 2.
Cardinales sunt cardines omnium Ecclesiarum. to.19. 140. 2.
Cardinalitus est vera dignitas, non simplex officium. to.4. 342. 6.
Cardinales sunt superiores Episcopis administratione, & inferiores ordinis charactere. to.4. 343. 9.
Vocati fuerunt Ecclesiæ Senatores. tom. 19. 143. 2.
Efficiunt vnum corpus cum Papa propter artissimam charitatem. to.19. 4. 1.
Quare sint alijs Prælatis eminentiores? to.4. 344. 1.
Habent primum locum post Pontificem. to.4. 346. 2.
Cardinalitiæ dignitatis encomia. to. 4. 705. 85.
Dicitur pars Papatus, & vocatur in partem sollicitudinis. to.5. 115. 12; & to.19. 159. 1; & seq.
Cardinales tenent locum Apostolorum. to. 6. 31. 10.
Post Papam sunt alijs dignitate maiores. to.9. 8. 8; & to.10. 192. 1; & 705. 82.
Mortuo Papa sunt caput Ecclesiæ. to.3. 250. 1.
Debent Ecclesiæ inhærere, sicut stellæ in firmamento. to.9. 260 31.
Sunt Papæ canonici. to.19. 150. 2.
Cardinalitia dignitas quibus personis debeat conferri? tom.17. 325. 2; & 326. 1; & seq; & 328. 1.
Figurati fuerunt in viginti quatuor senioribus sedentibus in circuitu Sedis Apocal. to.19. 155. 2.

Item illis verbis : *Domini sunt Cardines terra*. to.19. 155. 2; & seq.
Episcopis sunt præferendi. to.19. 158. 2.
Eorum origo. to.19. 159. 1; & seq.
Fuerunt à Constantino insigniti. to. 19. 160. 1.
Cardinalis ægrotans nequit sanguinem mittere, nisi de Papæ licentia. to.19. 4. 2.
Cardinalium dignitas ex Christi Domini institutione prima est post Pontificem. to.20. 560. 2.
Cardinalitiæ dignitatis prima origo sumenda non fuit ab insolentia Diaconorum Ecclesiæ Romanæ, sed ab institutione Christi Domini. to.4. 344. 1.

Cardinalium institutio.

Cardinales cur fuerint instituti? to.17. 323. 2.
Eorum institutio est de iure Diuino. to. 19. 4. 1; & 152. 1; & seq.
Fuerunt à Petro creati ad eligendum eius successorem. to.19. 27. 1.
Fuerunt instituti in Apostolis, cùm Domino assistebant. to.19. 143. 1; & to.4. 344. 1.
Instituti fuerunt, vt permanerent cum Christo Domino in tentationibus suis. to.19. 147. 1.
In septem diaconis fuerunt à Petro instituti. to.19. 145. 1.
Alij Romæ ab eodem Petro fuerunt instituti. to.19. 147. 2.
Cardinalitia dignitas à Christo Domino fuit instituta, & postmodum à Syluestro I. ampliata. to.10. 193. 1.
Eorum institutio Apostolica est. tom. 20. 560. 1.
Fuit titulis Episcopatus, Præsbiteratus, & Diaconatus à Summis Pontificibus condecorata. to.4. 344. 1; & seq.

Cardinalium ius eligendi Papam.

Cardinales habent ius eligendi Papam. to.1. 51. 1; & to.9. 234. 77; & to.19. 163. 1.
Si vnus tantùm Cardinalis remaneat, potest Papam eligere. to.3. 26. 1.
Sunt in possessione, vel quasi possessione eligendi Papam. to.18. 106. 4.
Nequeunt mutare formam electionis Papæ. to.9. 338. 192.
In electione Papæ nulla eis opponi potest exceptio ad illos ab electione excludendos. to.9. 418. 2.
Habent ius eligendi, sed non deponendi Papam. to 9. 604. 278.
Cardinales Episcopi eligunt Episcopum Romanum. to.4. 221. 2.
Cardinalis, cui nondum os fuit apertum, & pileus collatus, dummodò habeat quatuor reliquas conditiones, nequit priuari voce electiua Papæ ex constitut. B.Pij V. tom.9. 770. 1.
Mortuis omnibus Cardinalibus ad quem spectaret Papæ electio? to.9. 19. 76.
Discordantes circa Papæ electionem possunt compromittere. to.9. 19. 77.
Non eligentes Papam cogi possunt per innocationem Brachij sæcularis. to.9. 19. 78.
In ijs, quæ concernunt Papæ electionem, repræsentant Ecclesiam vniuersalem. tom.9. 38. 183.
Eis non prohibentur ea, quæ spectant ad Papæ electionem, sed tantùm quæ spectant ad Papam. to.9. 38. 183.
Si admitterent ad Papæ electionem aliquem, qui non esset Cardinalis, non viciaret electionem, sed tamen eius suffragium esset inutile, & inualidum. to.9. 770. 1.
Cardinalis existens in conclaui nequit renunciare suæ voci; & si renunciaret, electio ceterorum esset valida ex constit. Greg. XV. to.9. 770. 1.
Cardinales eligendo Papam vice totius Ecclesiæ efficiunt matrimonium spirituale inter Ecclesiam, & Papam. to. 13. 313. 2.
In electione Papę habent multa specialia tam ratione ipsorum, quam in fauorem electionis. to.9. 249. 7.
Eligendo non conferunt dignitatem Papalem. to.1. ex Tannero. 54. 158: & tom.9. 82. 34.
Nequeunt suam vocem alteri communicare. to.19. 163. 2.
Si recusent venire ad Papæ electionem, est conuocandum concilium. to.19. 164. 2.
Cardinales, licèt possint cogi ad eligendum Pontificem, non tamen cogi possunt ad eligendum hunc, vel illum. to.9. 119. 142.
Cardinalibus est credendum, si asserant sponte Papam elegisse, licèt constiterit de populi tumultu. to.9. 121. 150.
Cardinales committentes simoniam in electione Papæ possunt puniri, sed non à Cardinalatu deponi. to.9. 122. 153.
Cardinalibus in suis domibus consentientibus circa Papæ electionem an electio sit valida? to.9. 122. 154.
Cardinalibus deliberatis de non eligendo Italum, si posteà propter metum mutent voluntatem, & Italum eligant, an tali electio sit valida? to.9. 123. 158.
Cardinales post Papæ electionem, receptionem, installationem, coronationem, & obedientiam factam per metum, si sint in loco tuto positi, an possint ab obedientia sic electi se subtrahere? to.9. 124. 165.
Cardinalibus an sit credendum, si dicant se per metum electionem fecisse? tom.9. 125. 168.
Cardinales an possint statuere, quòd electus à paucioribus, quàm à duabus partibus sit Papa? to.9. 44. 221.
Cardinales compromittentes, vt vnus nomine Pontificem dant illi facultatem, vt possit seipsum nominare. tom. 10. 171. 1; & to.4. 488. 97.
Cardinales Religiosi habent vocem passiuam, & electiuam Papæ. to.10. 194. 2.
Cardinales ad supremum dignitatis apicem fuerunt euecti, cùm Papæ electio ad illos solos fuit translata. to.4. 343. 9.
Cardinales absentes licèt decem diebus à morte Pontificis expectandi sint; attamen non debent ad electionem citari, seu vocari. to.4. 482. 61.
Cardinales absentes solent certiorari de Pontificis obitu per literas particulares à secretario sacri collegij subscriptas, vt possint ad electionem venire. to.4. 482. 63.
Cardinales omnes admittuntur ad electionem Summi Pontificis nulla excommunicationis, suspensionis, aut interdicti obstante exceptione. to.4. 483. 71.
Cardinales nuper creati, etiamsi insignia Cardinalatus non acceperint, eandem potestatem eligendi habent, quàm habent

alij,

alij, dummodò sint publicati. tom.4. 484. 72.
Cardinales diaconi habent vocem in electione Pontificis. to.4. 484. 73.
Cardinales plurimi si ante electionem Papæ moriantur, ad solos superstites spectat electio. to.4. 484. 75.
Cardinales eligendo possunt alteri electo per alios accedere, non tamen per se ipsos; & possunt omnino resilire ab electione, quàm priùs fecerunt. to.4. 487. 92.
Cardinalis absentis extra conclaue, quamuis sit in Vrbe, votum non admittitur; votum autem ingredientis, postquam conclaue est clausum, tunc incipit valere, cùm ingreditur. to.4. 489. 105.
Cardinalis quando dedit vni vocem in scrutinio, & in accessu accedit alteri, accessushuiusmodi fit cumulatiuè, non priuatiuè. to.4. 487. 92.
Cardinalis arbitet quando, & quomodò se ipsum possit Papam eligere. tom.5. 141. 60.
Cardinalium ius eligendi Papam. to.9. 8. 2.
Cardinales, vt ministro totius Ecclesiæ, habent ius eligendi Pontificem. to.17. 347. 1.
Cardinales per subtractionem victualium coguntur Papam eligere. to.9. 42. 205.
Cardinales possunt à Principe sæculari ad ingrediendum conclaue, vt Papam eligant, cogi. to.18. 107. 7.
Duobus Cardinalibus de Papatu contendentibus ad Concilium spectaret declarare, quis ex duobus poriori iure fouearur; non tamen ad illud spectaret Papam eligere. to.19. 14. 2.
Cur aliquando elegerint malum Pontificem? to.20. 316. 11.
Nullus Cardinalis, qui saltem non sit diaconus, potest ferre suffragium in electione Pontificis. to.4. 344. 10.
Sicut à Canonicis repræsentantibus aliquam Ecclesiam particularem eligebantur Episcopi; ita à Cardinalibus, qui sunt canonici Ecclesiæ vniuersalis, eligitur Papa. to.19. 162. 2.

Cardinalium munera.

Cardinalium munus præcipuum quodnam sit? to.2. ex Turrecrem. 31. 1.
Cardinales vel possunt spectari, vt clerici Ecclesiæ Romanæ, prout est particularis Ecclesia; vel vt sunt ministri totius Ecclesiæ vniuersalis. to.17. 347. 1.
Cardinalium munus est esse à consilijs Pontificis loco consiliorum, qui Romæ vigebant. to.17. 321. 2.
Cardinales debent esse cardines Orbis terræ, super quos Deus posuir Orbem. tom. 17. 329. 1.
A D. Bernardo vocantur Iudices orbis. to.17. 309. 1.
Cardinales olim Consistorio, aut Synodo non assistebant. to.6. 348. 2.
Cardinales assistentes in curia non mouentur, nisi motu Papæ. to.9. 260. 32.
Cardinalium collegium dicitur Papæ Senatus. to.9. 260. 33.
Cardinalium diaconorum officium est assistere Papæ celebranti, Euangelium pronunciare, fidelium eleemosinas colligere, & ministrare. to.17. 319. 1.
Nedum repræsentant Ecclesiam, sed etiam sunt ipsamet Ecclesia, quia sunt eius Canonici. to.19. 19. 1; & seq.
Cardinalium munus. to.1. 407. 2; & seq.
Cardinales sunt Papæ à consilio in grauioribus Ecclesiæ negotijs. to.10. 191. 1.
Cardinalium Episcoporum munera quæ sint. to.4. 219; & seq.
Cardinalium præsbiterorum munera. tom.4. 220; & seq.
Cardinalium diaconorum munera. tom. 4. 225; & 226.
Cardinalium professio. to.4. 226. 2.
Cardinales debent interesse Concilijs. tom.4. 226. 2.
Cardinales presbiteri antiquitus concelebrabant Pontifici. to.4. 13. 1.
Cardinales bis in mense ex constitutione Ioannis VIII. tenentur ad sectutandos mores populi inferioris. to.4. 227. 2.
Cardinalium Episcoporum, presbiterorum, & diaconorum munera sunt distincta. to.4. 340. 4.
Cardinalium officium est vetustissimum, & præcipua eorum munera sunt Papæ assistere, & ipsum eligere. to.4. 341. 5.
Cardinales etiamsi non sint Episcopi, sunt vocandi ad concilia. to.4. 705. 81; & 86.
Cardinalis Ostiensis munus est consecrare Pontificem, & vngere Imperatorem. to.18. 113. 1; & to.4. 344. 1.
Cardinalium Decanatus pertinet ad antiquiorem Romæ residentem. to.4. 344. 10.
Cardinales Romæ præsentes celebrare debent decem diebus exequias defuncto Pontifici. to.4. 483. 65.
Alia Cardinalium officia. to.6. 459. 1; & seq.
Tenent locum, & munus Apostolorum. to.6. 30. 8.
Cardinalium consilio Papa debet vti in grauioribus, & arduis causis. to.9. 8. 8.
Eorum consilium non tenetur Papa necessariò sequi. to.9. 350. 271.
Quando Papa est hæreticus, cum cæteris Prælatis possunt conuocare concilium. to.19. 13. 1.
Cardinales sunt pari Papæ consiliarij. to.17. 332. 1; & seq.
Cardinalium tria officia. to.17. 317. 1.
Tempore Anacleti eorum munera distincta fuerunt. to.19. 141. 1.
Onus Ecclesiæ debent sustinere. to.19. 143. 2.
Gerunt officium Seraphim, qui in Ecclesia triumphante Deo assistunt. tom. 19. 157. 2; & seq.
Eorum necessitas in Ecclesia. to.19. 161. 1; & seq.
Constituunt Ecclesiæ Senatum. to. 19. 165. 2; & seq.
Cardinales Episcopi Romæ assistentes Pontifici assimilantur Apostolis, qui Christo Domino astiterunt, & postea missi fuerunt ad eorum Ecclesias, to.19. 175. 2; & seq.
Cardinales Episcopi non tenentur residere in suis Ecclesijs. to.19. 176. 1; & seq.
An egeant dispensatione, vt suo Episcopatui extra Romam assideant? to. 19. 175. 1; & seq.
Cardinalium officium est Papæ assistere in regimine vniuersalis Ecclesiæ. to.19. 144. 2.
Exercent iudicia maiora, quàm exerceantur à Iudicibus Laicis. to.19. 145. 1.

Cardinalium munera præcipua sunt tria; scilicet Papæ assistere in regimine Ecclesiæ vniuersalis; Papam eligere; & iuramentum fidelitatis præstare Pontificibus D. Petri successoribus. to.20. 561. 1; & seq.

Cardinales succedunt Apostolis in munere assistendi Papę in regimine totius Ecclesię, & in munere eligendi Papam; non autem in munere gubernandi Ecclesiam aliquam particularem; sic enim succedunt Episcopi. to.20. 563. 2.

Quantùm ad potestatem ordinis Episcopalis, & quantùm ad potestatem iurisdictionis in suis titulis sunt minores Episcopis; sed quantùm ad munus assistendi Papæ sunt illis præstantiores. to. 20. 561. 1; & seq.

Cardinalis nomen.

Cardinalis nomen ab incardinando dictum fuit. to.1. 407. 2; & to.4. 340. 4. & to.10. 191. 2.

Ecclesiæ cardinari quid olim fuerit? tom.17. 303. 1; & seq.

Cardinalis nomen pluribus adaptatur. to.4. 340. 4.

Fuit priùs impositum Clericis Romanis. to.4. 341. 4.

Est nomen antiquissimum. to.14. 123. 1.

Aliquando fuit collatum Episcopis. tom. 19. 141. 1.

Dupliciter fuit sumptum antiquitus. to. 17. 209. 1; & seq.

Tempore Anacleti ad solos Cardinales fuit restrictum. to.19. 141. 1.

Quia repræsentant Ecclesiam vniuersalem, potiùs Apostoli sunt appellandi. tom.19. 141. 2.

Cardinalis nomen significat regimen. to.19. 143. 2.

Cardinalium nomenclatura. to.20. 560. 1.

Cardinalis nomine significatur solus S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis. to.5. 331. 233.

Cardinalium numerus.

Cardinalium numerus certus non est præfixus à iure, sed Papæ arbitrio fuit relictus. to.9. 333. 152.

Tempore Pontiani Papæ erant ducentum triginta sex. to.9. 333. 153.

Tempore Optati Mileuitani Cardinalis Præsbiteri erant quadraginta, & diaconi quindecim. to.6. 243. 1.

Eorum numerus potest à Papa augeri, vel minui. to.10. 193. 2.

Regulariter sunt septuaginta. to.4.345.10; & to.6. 459. 1, & seq.

Cardinalium numerus etiam ipsum Papam comprehendit. to. 4; 705. 87.

Cardinales Episcopi olim erant octo, modò sunt tantùm sex. to.4. 344. 10.

Cardinalium præsbiterorum numerus olim erat viginti, & octo; sed ad quinquaginta reductus fuit à Sixto V. to.4. 344. 10.

Cardinalium Diaconorum numerus etiam fuit variatus, sed tandem ad quatuordecin fuit reductus. to.4. 345. 10.

Cardinalis Nuncius Legatus.

Cardinales vacante sede nequeunt eligere nuncium Cardinalem ionitum, sed tantùm volentem. to.9. 240. 5; & seq.

Nequeunt reuocare vacante sede Legatum creatum à Papa, nisi in certis casibus. to.9. 240. 6, & seq.

Cardinales Legati, quidquid faciunt, iussu Papæ facere videntur. to. 9. 260. 31.

Cardinalis Legatus à latere nequit Sanctos canonizare etiam ex delegatione Papę. to.9. 739. 2.

Nec potest fabricare processum canonizationis, aut beatificationis vltimum. tom.9. 740. 1.

Cardinalium percussores, vel offensores.

Cardinalibus cùm infertur iniuria, Ecclesia patitur. to.9. 320. 55.

Cardinalium percussores quibus pęnis subijciantur? to.10. 194. 1.

Cardinales offensores, vel eiectores excommunicantur in Bulla cęnę. to. 5.330; & seq.

Interficiens Cardinalem non habentem pileum an incurrat excommunicationem Bullæ cœnæ? to.5. 334. 237.

Cardinales, & alij Ecclesiæ Prælati occisi in Scotia. to.2. ex Adolpho. 67. 1.

Insequens Cardinalem etiam sede vacante incurrit excommunicationem Bullæ cœnę Domini, quia Bulla durat etiam mortuo Papa. to.5. 331. 233.

Cardinalis sibimetipsi inferens manus, vel necem non incurrit excommunicationem contentam in Bulla cęnę Domini. tom. 5. 332. 234.

Cardinalium pompa.

Cardinalium pompa est ad ornatum Ecclesię, quæ debet Ecclesiæ triumphanti assimilati; debet tamen esse modesta, non vana, to.17. 318.

Cardinalium pompa non habuit ortum à Romanæ Vrbis splendore, nec à Diaconorum Ecclesiæ Romanæ petulantia, & insolentia, sed ab institutione Summorum Pontificum. to.4. 344. 1; & seq.

Cardinalium pompa, & fastus intolerabilis exprobratus à Marco Antonio de Dominis Spalatensi. to. 17. 326. 1; & seq.

Cardinalium potestas vacante Sede.

Cardinalibus vacante Sede aliqua permittuntur, quæ aliàs simpliciter sunt illis prohibita. to. 9. 241. 16.

Cardinalium iura vacante Sede quæ sint? to. 19. 162. 1; & seq.

Sicut capitulum vacante sede succedit tantùm in aliquibus Episcopo, ita Cardinales tantùm in aliquibus succedunt Papæ defuncto. to. 19. 162. 2; & seq.

Vacante Sede possunt condere leges. tom. 19. 163. 1.

Item habent Ius appellationis ab Episcopis. to.19. 163. 1.

Possunt concilium indicere. to.19. 163. 2.

Nequeunt tamen deponere Episcopos. to.19. 163. 1.

Possunt anathematizare Papam intrusum, to. 19. 163. 2.

Nequeunt indulgentias conferre. tom. 19. 163. 2.

Non habent potestatem coactiuam. tom. 19. 163. 2.

Neque possunt beneficia conferre. tom. 19. 163. 2.

In ipsorum manibus solùm potest Papa renunciare. to.19. 164. 1.

In casu schismatis possunt concilium cogere. to.19. 263. 1; & 266. 1; & seq.

Cardinales Sede fictè, vel verè vacante possunt

funt congregare concilium. to.9. 38. 184.
Cardinales quãdo funt omnes concordes, poffunt conuocare concilium per viam auctoritatis eliando omnes; quando autem non funt concordes, folùm per viam requifitionis. to.9. 38. 184; & feq.
Cardinales an fede vacante poffint difpenfare contra Papæ conftitutiones, vel eis addere, aut minuere? to. 9. 174. 10.
Cardinalium collegium non habet poteftatem condendi leges. to.9. 234. 75.
Cardinales vacante Sede nullam recipiunt poteftatem iurifdictionis, to.9. 326. 108; & feq.
Cardinales vacante Sede habent tantùm poteftatem explicandi ea, quæ faciunt ad celebrem electionem Pontificis. to. 9. 326. 108.; & feq.
Cardinales non fuccedunt Papæ in poteftate vacante Sede. to.9. 327. 113; & tom.9. 297. 145.
Cardinales non habent Papæ poteftatem fuppletiuè ita, vt vacante Sede poffint fupplere exercitium poteftatis Papæ, ficut populus, vel communitas fupplet poteftatem Principis. to.18. 4. 1.
Cardinales Sede vacante nequeunt aliquem Cardinalem creare. to.9. 140. 2; & to. 18, 126. 1; & to.4. 345. 11.
Cardinales Sede vacante propter Schifma inueteratum an poffint exercere referuata foli Papæ? to.9. 231. 51.
Cardinales Sede vacante non habent poteftatem Capitis, fed tenent folùm locum curiæ. to.9. 240. 3.
Cardinales an poffint deponere Papam hæreticum? to.9. 402. 19.
Cardinales quando poffint Papam intrufum anathematizare, & expellere à Sede? to.9. 26. 115.
Cardinales an poffint vacante fede concedere indulgentias vltra eas, quæ eis funt conceffæ ex confuetudine? to.9. 79. 14.
Sede vacante non poffunt ea, quæ fuerunt Papæ referuata. to.10. 195. 1.
Cardinalium poteftas Sede vacante quæ fit? to.9. 8. 2.
Cardinales Sede vacante non habent poteftatem canonizandi Sanctos. to.9. 739. 2.
Cardinales Sede vacante poffunt congregare concilium. to.9. 38. 184.
Cardinales non dicerentur fpoliare Papam auctoritate congregandi concilium, fi Papa vrgente neceffitate nollet illud congregare, & congregaretur à Cardinalibus. to.9. 35. 160; & feq.
Cardinales, fi tempore fchifmatis omnes effent concordes, duæ partes eorum poffent congregare concilium. to.9. 39. 185.
Cardinalibus difcordantibus an poffint dici fufpecti ita, vt non poffint congregare concilium? to.9. 39. 186.
Cardinales an poffint Coadiutores Ecclefiarũ concedere? to.9. 79. 16; & 81. 28.
Cardinalibus in obedientia diuifis, fi alius congregaret concilium, validum effet. to.9. 18. 70.
Cardinales, fi tempore fchifmatis nollent congregare concilium, quid effet agendum? to.13. 483. 1.
Cardinalium Collegium Sede vacante an poffit reftituere depofitum factum per Papam? to.9. 297. 143.
Ad eos poteft vacante fede appellari. to.19. 14. 2.

Cardinalium poteftas viuente Papa.

Cardinales non habent poteftatem congregandi concilium. to.9. 13. 27; & 29.
Cardinalium declarationes an fint decifiuæ, & habeant vim legis? tom. 10. 195. 1; & 531. 1; & feq.
Cardinalium collegium habet maiorem iurifdictionem, quàm alia collegia. tom.9. 80. 24.
Quomodò poffint in Epifcopos confecrari extra Romam? to.19. 173. 1; & feq.
Cardinales quando poffint congregare concilium? to.9. 19. 74; & feq; & to.3. 838, 2.
Cardinales, quamuis non fint Epifcopi, habent tamen Epifcopalem iurifdictionem. to.13. 493. 1.
Cardinales nequeunt aduersùs Papam fe erigere, & in correctione fraterna nequeunt transgredi limites à SS. Patribus pofitos. to.18. 104. 12.
Cardinales omnes etiam non Epifcopi habent ius definitiuum in concilijs generalibus. to.3. 379. 1.
Nequeunt teftamentum condere abfque Papæ licentia. to.4. 75. 83.
Eorum auctoritas maxima fuit etiam tempore nafcentis Ecclefiæ. to.19. 144. 1.
Extra curiam inconfulto Papa nequeunt manere. to.19. 146. 1.
Poffunt reftituere famam homini Infami. to.19. 146. 2.
Inter Cardinales, & Papam funt iura, quæ funt inter patrem, & filium; vnde ficut filius cenfetur pars patris; ita Cardinalis pars Papæ. to.19. 166. 2.

Cardinalium præcedentia.

Cardinales diaconi cur præcedant Epifcopos? to.3. 839. 1.
Cardinales ob plures rationes præferuntur Epifcopis. to.4. 342. 7.
Cardinales in concilijs fubfcripferunt, antequam fubfcriberent Epifcopi; & fi aliquando feruatum non fuit, reuerentiæ eft tribuendum. to.4. 343. 9.
Cardinales quando Epifcopis ceperunt præponi, non funt affecuti quid nouum, fed folum fuit redactum ad actum, quod eis primitus fuerat inftitutum. to.4. 343. 9.
Cardinalis Hoftienfis, quia confecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio fecundum locum in concilijs immediatè poft Papam. to.18, 113, 1.
Cardinales præsbiteri in concilijs an fint præferendi Patriarchis? to. 18. 114. 2.
Eorum differentia ab Epifcopis. tom. 4. 705. 84.
Cardinales à S. Petro Damiano antepofiti fuerunt etiam Patriarchis. to.17. 309. 1.

Cardinalium priuatio, & electio.

Cardinales folus Papa poteft eligere, priuare, & deponere. to.4. 521. 165.
Cardinales an poffint eligi à Papa fine collegij Cardinalium confenfu? to.4. 345. 11.
Cardinales à folo Papa eliguntur, quia folus Papa eft fupremus Princeps Chriftianæ Reipublicæ. to.4. 345. 11; & to.17. 329. 2; & feq.

Cardinales simoniacè creati an possint pee concilium contra Papæ voluntatem priuari? to.9. 304.178.
Cardinalium electio facta à Papa est legitima. to.20. 313.6.
Duo Cardinales à Bonifacio VIII. priuati fuerunt, ob quod in Vrbe Anagniæ fuit fuit captus, sed post triduum ab Anagnicibus fuit liberatus. to.6. 780. 1.
Cardinalem potest solus Papa deponere sine consensu concilij generalis. to.17. 331. 2; & seq.

Cardinalium priuilegia.

Cardinales quæ priuilegia habeant in Ecclesijs suorum titulorum? to.10. 194. 1.
Eorum priuilegium circa editionem testamenti. to.10. 194. 2.
Habent priuilegium, quòd si reus mortis tangat illorum vestem statim à morte liberatur. to.10. 194. 1.
Alia Cardinalium priuilegia. to.4. 346. 1.
Cardinales diaconi accusati, nisi viginti sex textibus conuincantur, nequeunt damnari. to.4. 225. 1.
Cardinales præsbyteri non nisi quatuor, & quadraginta testibus, & diaconi quatuor, & viginti conuicti possunt damnari. to. 1. 408. 1.
Cardinales soli habuerunt priuilegium à Stephano III. in Concilio Romano, vt in Pontifices eligi possint. to.17. 310. 2.
Ex priuilegio non comprehenduntur in regulis generalibus etiam Pontificis continentibus censuras, nisi de ipsis fiat specialis mentio. to. 10. 194. 2.
Eo ipso, quòd quis Cardinalis creatur, absoluitur à patria potestate. to.10. 194. 2.

Cardinalium purpura.

Cardinalibus vsus purpuræ à Constantino fuit concessus. to.17. 336. 2; & seq.
Cardinalium purpura est Regij decoris insignе. to.4. 346. 1.
Cardinales tanquam munere sublimiores, ita vestimentorum decore debent alijs eminere. to.4. 346. 1.

Cardinalium qualitates, ætas &c.

Cardinales quas dotes debeant habere præ cæteris; quam sapientiam, prudentiam, & scientiam? to. 4. 345. 12, & to. 19. 145. 1; & seq.
Eorum vita debet esse à vitijs immunis. to.19. 145. 2.
Cardinalium ætas de iure ordinario saltem triginta annorum esse debet. to.10. 194. 2.
Debent fulgere summa prudentia. tom. 19. 156. 1.
Cardinalium qualitates ex S.Bernardo. to.17. 314. 1; & 327. 1; & 328. 1.

Cardinales Religiosi.

Cardinales Religiosi non absoluuntur à voto paupertatis. to.10. 194. 2.
Possunt tamen bona temporalia administrare. to.10. 194. 2.
Tenentur portare habitum Religionis, quem si deponant, non incurrunt excommunicationem. to.10. 194 2.

Cardinalium schismata.

Cardinalium schisma, quod corrigit anno 1378; in quo creatus fuit Clemens VII. Antipapa. to.13. 29. 2; & 131. 2.
Cardinales discedentes ab obedientia Papæ ante sententiam sunt schismatici prætterquam in duobus casibus. to.9. 281. 58.
Cardinales declarati schismatici an sint admittendi ad conclaue? tom.9. 297. 142; & 300. 159.
Cardinales è schismate restituti an recuperent dignitates, beneficia, & bona in alios translata? to.9. 304. 1.
Cardinales schismatici ex gratia restituti an teneantur schisma abiurare? to.9. 307. 1.
An post abiurationem schismatis debeant recipi in vnitatem Ecclesiæ? to.9. 307. 1.
An talis abiuratio publicè fieri debeat? to. 9. 307. 3.
Cardinalibus duobus de Papatu contendentibus nequit congregari concilium, nisi de consensu vtriusque. tom. 9. 359. 3; & 43. 211; & 46. 228.
Cardinalibus duobus contendentibus de Papatu, si vnus est verus Papa, nequit cogi ad congregandum concilium; neque subtrahi potest ab illius obedientia. to.9. 368. 72.
Si nullus eorum possessionem haberet, quia deberet congregare concilium? tom.9. 46. 231; & 48. 243.
Si discordarent tantùm circa locum concilij, an talis discordia posset dirimi per sortem? to.9. 53. 260; & 263.
An ad sedandum schisma liceat Papatum pee sortem conferre? to.9. 55. 268.

Cardinalium subscriptiones.

Cardinalium subscriptio in alienationibus non est de necessitate. to.9. 351. 280.
In concilijs subscribunt ante Episcopos. to.4. 343. 9.

Cardinalium tituli.

Cardinalium tituli quot, & qui sint? tom.18. 126. 2.
Cardinalium tituli à Papa Euaristo assignati. to. 1. 407. 2.
Cardinalium tituli à quibus Pontificibus fuerint erecti? to.4. 224.
Cardinalium Episcoporum sex tituli. tom.4. 344. 1; & seq.
Octo fuerunt eorum tituli. to.4. 344. 1.
Cardinalium præsbiterorum tituli olim erant viginti, & octo; & Cardinales diaconi ad quatuordecim reducti fuerunt à Sixto V. to.4. 345. 1.
Modò sunt quinquaginta. to.4.344. 2.

Cardinales.

Cardinales attestantes Papę primatum. to.10. 51. 2; & seq.

Cardinalis Polus.

Cardinalis Polus Vir magnæ doctrinæ, sanguinis, & pietatis primatum Ecclesiæ Romanæ contra Henricum acerrimè defendit. to.4. 165. 1; & to.18. 144; & seq.

Cardinalia puncta.

Cardinalia puncta in cœlo sunt duo ambo immobilia; quorum vnum est ad austrum, alterum verò ad septemtrionem. tom. 4. 340. 4.

Carolus Andegauensis.

Carolus Andegauensis accipiens in feudum Regnum Siciliæ iurauit seruare conditiones ad Ecclesiam pertinentes. to. 1. 465. 1.
Eius iuramentum factum Clementi IV. Summo Pontifici. to. 1. 465. 1; & seq.

S. Carolus Borromæus.

S. Caroli Borromæi encomia. to.10. 87. 1.

Quo

Quo cibo vitam aleret? to.10. 87. 1.
Vendidit suum patrimonium, vt aleret pauperam vitam. to.10. 87. 2.
Eius vita, sanctitas, & miracula. to.10. 87. 2.
Quædam Euangelij idæa in S. Caroli Borromæi vita fuit expressa. to.10. 88. 1.

Carolus Caluus.

Carolus Caluus admisit Romanas appellationes. to.6. 159. 2.
Quo anno secuta fuerit eius in Imperatorem electio? to.6. 160. 1.
Eius epistola ad Ioannem VIII. Papam. to. 6. 159. 2.
Eius professio fidei facienda in conuentu Ticinensi. to.6. 159. 2.
Habuit plures Aduersarios, qui eum pro Impetatore noluerunt agnoscere. to.1. 514. 2.
In Gregorium Papam insurrexit. to.6. 437. 1.
Tempore Caroli Calui Imperatoris non fuit prima præsbiterorum appellatio Romana ex Gallijs. to.6. 160. 1.

Carolus Magnus.

Carolus Magnus ab Adriano Papa ad Imperium, & Regnum Italiæ fuit vocatus, & ab eius successore fuit coronatus. to.9. 82. 2; & seq.
Carolus Magnus confessus fuit concilia celebrari non posse absque licentia Romani Pontificis. to.3. 503. 2.
Fuit parcissimus in condendis legibus, sed diligentissimus in restituendis veteribus. to.3. 503. 2.
Donationem à Patre Pipino factam Ecclesiæ confirmauit, & auxit; & quidquid à Desiderio Longobardorum Rege ablatum fuetat, restituit. to.4. 334. 5; & to. 10. 47. 1.
Ecclesiasticę libertatis fuit assertor acerrimus. to.1. 556. 2.
Eius assumptio ad Imperium. to.4. 703. 72.
Quia protexerat Ecclesię Romanę Pontifices, multas à Deo obtinuit victorias. tom. 10. 181. 1; & to.1. 499. 2.
Steterit pro Adriano in conseruanda Ecclesiæ antiquitate. to.1. 186. 2.
Eius lex contra scripta Clementis Scoti, & Adelberti instante Papa Zacharia. tom. 1. 363. 1.
Eius sanctio memoranda. to.1. 135. 2.
Caroli Magni magnum de Ecclesiæ Romanæ primatu testimonium. to.1. 155. 2.
An fuerit ei ab Adriano concessum ius ordinandi Sedem Apostolicam, inuestiendi Episcopos in suo Regno, & eligendi Papam? to. 2. ex Pighio. 178. 2; & tom. 16. 127. 1.
Quantùm detulerit legibus Romani Pontificis? to.1. 433. 1.
Imperium accepit à Papa. to. 1. 504. 1.
Modoetiæ voluit coronari ab Archiepiscopo Mediolanensi; quæ ceremonia priùs fiebat Mediolani in Basilica Ambrosiana. tom.1. 511. 2.
Proposuit Adriano Papæ multa dubia circa VII. Synodum. to.3. 680. 1.
Noluit lædere Romanas appellationes. to. 6. 159. 1.
Deduxit in Galliam canones de Romanis appellationibus læsos per Reges barbaros Galliæ inuasores. to.6. 109. 2.
Eius epistola ad Elipandum Episcopum Toletanum. to.17. 389. 2.
Carolus Magnus, & Ludouicus eius Filius Imperatores sanxerunt electionem Pontificis, & aliorum Episcoporum liberam esse. to.1. 19. 2.
Ratificauit acta concilij solùm quoad ea, quæ spectant ad causas politicas. to. 1. ex Tannero. 6. 29.
Quas prouincias Ecclesiæ Romanæ donauerit? to.2. ex Pighio. 203. 2.
Suum testamentum Pontifici confirmandum submisse. to.2. ex Adolpho. 110. 2.
Moriens præcepit filijs, vt libertatem Ecclesiasticam tuerentur. to.1. 556. 2.
Remisit causam Leonis III. ad concilium. to.6. 842. 2.
Ab Adriano I. titulum defensoris Ecclesiæ obtinuit. to.1. 571. 1.
Hortatu Adriani bellum mouit Longobardis. to.13. 465. 1; & to.3. 67. 2.
A Leone coronatus fuit Imperator. tom. 3. 68. 1.
De nimia Romanorum Pontificum indulgentia erga clericos criminosos, & scandalosos conquestus fuit. to.6. 159. 1.
Fuit strenuus reparator Gallicanæ Christianitatis. to. 6. 109. 2.
Caroli Magni creationem in Imperatorem Græci indignè, acerbèque tulerunt. to. 1. 504. 1.
Ex authoritate Leonis III. in ipsum, & exinde in Francos translatum fuit imperium. to.1. 504. 2.

Carolus IV.

Carolus IV. solemni legatione petijt à Papa, vt filium suum in Regem Romanorum eligeret, coronaret, & consecraret. to. 1. 514. 1.
Confessus fuit fuisse solitum fieri, vt electos in Romanorum Reges Pontifex Romanus nominaret, ad apicem tantæ dignitatis dignos renunciaret, ac diadema Imperiale sua manu ei conferret. to.1. 514. 1; & seq.
Illius epistola ad Gregorium IX. Pontificem. to.10. 425. 2.

Carolus V.

Caroli V. genealogia, & vaticinium. to. 1. 365. 2.
Statim ac ferrea corona fuit insignitus populum terrore coercuit. to.1. 511. 2.
Eius edictum contra Lutherum. tomo 1. 365. 1; & seq.
Quanti penderet immunitatem Ecclesiasticam? to.18. 447. 2.
Decretum edidit de diripiendis, & comburendis Libris Lutheri siue impressis, siue manuscriptis. to.1. 369. 2; & seq.

Carthago.

Carthago est Ciuitas in prouincia Byzacij. to.6. 229. 1.
Fuit Metropolis prouinciæ proconsularis. to.6. 227. 2.
Eius encomia. to.6. 227. 2.
Habuit potestatem in omnes alias Africę prouincias. to.6. 228. 1.
Carthago à Romanis reparata fuit Ciuitas amplissima, cuius ambitus erat viginti milliarium; & fuit appellata terrarum decus. to.6. 227. 2.

Carthaginensis Episcopus.

Carthaginensis Episcopi dignitas fuit, quòd solus

solus in Ecclesia Africana habuerit pallium, ipsumque acceperit à Sede Apostolica. to.6. 157. 1; & seq.
Fuit primus intra patriarchatum Romanum Archiepiscopus post Romanum Pontificem; & totius Africæ fuit maximus Metropolita. to.6. 235. 2; & seq.
An fuerit dictus Episcopus Episcoporum? to.6. 234.1.
Non fuit authocephalus, sed patriarchico iure Ecclesiæ Romanæ subiectus. to.6. 234.2.
Semper retulit grauiores causas ad Ecclesiam Romanam. to.6. 234. 2.
An olim acceperit pallium ab Ecclesia Romana? to.6. 274. 2; & seq.
Vbique iudicatus poterat prouocare ad Sedem Apostolicam, sicut omnes alij Africæ Episcopi. to.6. 310. 1.
Poterat præsbiterum alienæ Diœcesis etiam vnicum tribuere Ecclesiæ indigenti; quod plures lites causauit in Africa extinctas postea à Sancto Patre Augustino. to.6. 252.1.
Eius potestas ordinandi. to.6. 245. 1.
Poterat alienos clericos transferre in suam, & alienam Ecclesiam. to.6. 245. 2.
Poterat ordinare præsbiteros per totam Africam postulatos à quacunque plebe. to.6. 245.2.
Carthaginensis Episcopus ordinabat Episcopos Carthagine ferè qualibet anni Dominica. to.6. 246. 1; & seq.
Carthaginensium Episcoporum successio fuit descripta malè ab Holstenio. tomo 6. 299.2.
Carthaginensis Episcopus non habuit in Synodo singularem thronum, sed sedit, vt collega inter collegas. to.6. 232. 1. & sequen.
Illius tres, & decem prærogatiuæ singulares, quæ maximam eius potestatem indicabant. to.6. 248. 2; & seq.

Carthaginensis Ecclesia.

Carthaginensis Ecclesia non fuit autocephala, adeoque non fuit inter Ecclesias maximas. to.6. 99. 2.
Remotissima fuit à patriarchali dignitate. to.6. 232. 1.
Carthaginensis Ecclesiæ prærogatiuæ tres, & decem. to.6. 248. 2.
Ei plurimum nocuerunt Donatistæ. to.6. 235.2.
Ab Innocentio I. fuit reposita in eadem classe cum Ecclesijs Hispaniæ, Galliæ, Italiæ, & Siciliæ. to.6. 234. 2.
In Ecclesia Carthaginensi consecrabantur omnes per Africam Episcopi. tomo 6. 248.2.
Hæc prærogatiua non habuit originem ab Aurelio Primate, sed fuit longè antiquior. to.6. 249. 1.
Ad illam debebant referri grauiores causæ omnium prouinciarum Africæ; & per Episcopum Carthaginensem referebantur ad Apostolicam Sedem. to. 6. 249. 1; & seq.

S. Casimirus.

S. Casimirus Poloniæ Rex debellatis hostibus suum Regnum fecit vectigale Ecclesiæ Romanæ. to.10.97. 2.
Casimiri Poloniæ Regis dispensatio à Matrimonio. to.9. 708. 1.
Hanc dispensationem esse fictam, & apocrypham ex multorum Auctorum historijs conuincitur. to.9. 708. 2.

Casula.

Casula apud Græcos est ex lanà, propterea arguunt Latinos gestantes casulas ex serico. to.6. 259. 2.
Fuit ex lana ad repræsentandam clamydem laneam, qua Christus Dominus fuit indutus à Pilati militibus. to.6. 282. 1.
Vel quia Christus Dominus est ouis, quæ pro nobis fuit immolata, ideo Sacerdos, quibus est minister immolationis ex lana debet vestiri. to.6. 282. 1.
Non fuit olim vestis pretiosa. tomo 6. 282. 1.
Fuit ad instar pallij aliquando alba, aliquando coccinea. to.6. 282. 1.
Etiam casula Episcoporum Græcorum, siuè Phænolion, seu Polystaucion, fuit lanea. to.6. 282.1.

Casus.

Casus frustra expectatur, cuius euentus nihil est operaturus. to.9. 68. 8.
Casus varij, in quibus Ecclesia se intromisit in temporalia Regum. to.3. 50. 1.
Casus reseruati in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 233. 1; & seq.
Casus reseruatus quid sit? to.9. 684. 2.
Casus Papæ reseruati non transeunt cum commissione Legati à Latere, nisi specialiter exprimantur. to.4. 520. 138.
Casus à Paulo V. reseruati sibi, & suis successoribus. to.1. 394. 1; & seq.
Casus genitiuus dominium significat. to.19. 15. 2.
Casus quinquaginta, in quibus solus Papa potest dispensare. to.4. 100. 1; & seq.
Casus solùm atrociores, & grauiores, non autem leuiores, debent ab Ecclesiæ Prælatis reseruari. to.9. 685. 2.

Castitas.

Castitatem seruari à suis filijs tempore diluuij voluit Noe; ideo suos filios separauit à suis vxoribus. to.3. 40. 1.
Castitatis laudes. to.10. 60. 1.
Castitas est melior nuptijs. to.3. 40. 1.
Castitas naturæ viribus cum maxima, & insuperabili difficultate potest seruari, sed gratiæ comparatur, & seruatur faciliter. to.10. 60.1.

Catalogus.

Catalogus Imperatorum, Regum, aliorumque Principum, qui fuerunt erga Ecclesiam benefici. to.10. 97. 1.
Catalogus Pontificum ab Imperatoribus interfectorum. to.10. 110. 1.
Catalogus Romanorum Pontificum, Imperatorum, & Consulum, qui fuerunt D. Petrum vsque ad Alexandri I. tempora. to.17.609; & seq.
Regum Romanorum à Romulo ad Tarquinium superbum, & Imperatorum à Iulio Cæsare vsque ad Carolum V. Austriacum. to.14. 153. 1; & seq.
Catalogus Regum Romanorum Gentilium, & Catholicorum, qui non fuerunt, & qui fuerunt Imperatores. to.14. 154. 1; & seq.

Cata-

Cataphryges.

Cataphryges,& Paulianistæ non baptizabant in forma Ecclesiæ à Christo Domino præscripta. to.15. 14. 76.

Credebant Christum Dominum esse purum hominem, ideo non baptizabant in nomine Trinitatis. to.15. 14. 76.

Concilium Nicænum statuit Cataphryges venientes ad fidem præuio baptismo esse recipiendos. to.15. 14. 76.

Cathari.

Cathari opiniones reiectæ. to.8. 285. 4; & seq.

Eius sententia circa præsbiteratum, & Episcopatum. to.8. 286. 7.

Catharorum opinio fuit, quòd Ecclesia ex solis hominibus sanctis constituatur. to.4. 261.2.

Catharus docuit idem esse discrimen inter Episcopum, & præsbiterum, quod est inter Episcopum, & Metropolitam. to. 8. 286. 7.

Item docuit Petrum fuisse alijs Apostolis æqualem, & non fuisse caput Ecclesiæ; ideoque nec habuisse potestatem in totam Ecclesiam. to.8. 286. 8; & seq.

Catharinus.

Catharini sermo ad Leonem Papam. to. 3. 273. 1.

Eiusdem sermo ad Cæsarem Imperatorem. to.3. 273. 2.

Eiusdem sermo ad Principes Christianos. to.3. 274. 2.

Eusdem sermo ad populum catholicum. to.3. 275.1.

Eiusdem querela ad omnes Christianos. to.3. 287.2.

Eiusdem oratio ad Principes catholicos. to.3. 188.2.

Eiusdem confutatio articulorum Lutheri pro causa sacrilegæ combustionis decretorum Summorum Pontificum. to. 3. 289. 1; & seq.

Cathecumeni.

Catechumeni non sunt actualiter inter Ecclesiam. to.18. 32. 1.

Quomodò sint Ecclesiæ catholicæ membra? to.10. 156. 1.

Catechumeni Sacramenta Ecclesiæ non participant. to.18. 32. 1.

Quamuis actu non sint Ecclesiæ membra; attamen possunt saluari in voto baptismi. to.10. 156. 1.

Cathedra.

Cathedræ nomen quid significet? to. 15. 24. 118; & 48.319; & seq.

Cathedra cur instituta fuerit? to.1. 474. 2.

Cathedra idem est, ac iurisdictio, seu potestas. to.17. 241. 2.

Cathedra Romana ex S. Cypriano est radix cunctarum Ecclesiarum. to.16. 13. 2.

Cathedræ Romanæ summitas à tota Ecclesia post mortem Christi Domini semper fuit cognita. to.16. 51. 1; & seq.

Cathedra Romana apponens symbolo *ex Filioque* cur Græcos ad assentiendum non induxerit? to.3. 674. 2.

Cathedra Petri habet de iure Diuino dominium omnium Ecclesiarum. tomo 3.757. 2.

Nunqnam errauit in fide. to.3. 863. 3.

Cathedræ principatus à S.P.Augustino in Sede Romana fuit cognitus. to.1.97.2.

Cathedræ priuilegium à Christo Domino nobis fuit commendatum. to.2. ex Pighio. 66.1;& seq.

Eius singularis dignitas. to. 2. ex Pighio. 64. 1.

Cathedræ vnitas ex vnitate Dei, Christi, & Ecclesiæ deducitur. to.1. 424.2.

Cathedra Petri est Christi tribunal. to. 3. 927.2.

Cathedra, & Ecclesia Romana an sit æquè infallibilis, ac Papa? to.3. 488; & seq.

Cathedra Romana duo significat. to. 3. 489.1.

Cathedra Romana non differt à Summo Pontifice. to.3. 489. 2.

Habuit priuilegia infallibilitatis, & perseuerantiæ in fide. to.13. 276. 20.

Quandiu adhæret Summo Pontifici, est infallibilis. to.3. 490. 1; & seq.

Cathedra Romana grassante Decij Imperatoris persecutione à Fabiani Papæ morte vno anno, & ampliùs vacauit. tomo 3. 489.2.

Moysis cathedra non significauit concilium Iudaicum, sed successionem Sacerdotum nullo vnqnam tempore à Moyse interruptam. to.3. 491. 1.

Catholicus.

Catholicus quis sit, & quot modis dicatur? to.1. 69. 1; & seq.

Catholicon Græcè idem significat, ac per totum Orbem diffusum. to.14. 5. 1.

Catholici dicuntur, qui in credendo sunt Papæ conformes. to.2. ex Alano. 45.2.

Catholicus nunquam fuit habitus, nisi qui communicauit cum Romano Pontifice. to.1. 402. 1, & seq.

Catholici communiter fatentur contra hæreticos Pontificem Romanum esse verum Papam. to.1. ex Tannero. 36. 230.

Catholicus exercens ceremonias hæreticorum, vel Hebræorum absque eo, quòd illis assentiat, an peccet? to.15. 116. 205.

Catholicum gregem inimici quotidie exercent. to.16. 367. 2.

Catholici omnes tenentur mori pro Ecclesiæ defensione. to.3. 58.2.

Catholicum deriuatur a verbo Græco *Cathos*, quod Latinè commune significat. to.13. 311. 2.

Significat vniuersale. to.19. 71. 1.

Catholici ab Arianis vocati fuerunt Homousiani, quia Christum Dominum confitentur esse Deum hominem. to. 1. ex Tannero. 36.230.

Catholici sunt, qui habent vnam, & eandem fidei doctrinam, hæretici autem, & schismatici varias doctrinas profitentur. to.2. ex Alano. 45. 2.

Catholicon.

Catholiconis epistola ad Papam precantis remissionem peccatorum. tomo 10. 132. 1.

Causa.

Causa quæ priùs proponenda sit in Concilio? to.9. 134. 12.

Causa contra Episcopos in Concilio requirit numerum duodecim Episcoporum. to. 6. 642. 2; & to.9. 147.7.

Causa Fidei an per solum Papam possit terminari? to.9. 70. 12.
Causam fidei, vbi constat de iudicio totius Ecclesiæ, Papa nequit inuertere? to. 9. 70.13.
Causa, quando non apparet, in Papa semper præsumitur. to.9. 74. 36.
Causa immediata plus attenditur, quàm mediata. to.9. 104. 57.
Causa immediata quando est certa, mediata non curatur. to.9. 104. 57.
Causa Papatus quæ dicatur? to.9. 19. 71.
Causa triplex, criminalis, ciuilis, & mixta. to.15. 145. 1; & seq.
Causæ aliæ maiores, aliæ minores. to. 7. 280.1.
Causas Clericorum Papa potest committere Laico. to.4. 521. 158; & seq.
Causas fidei quis possit definire? to. 9. 217. 21.
Causa Papæ solius Dei iudicio reseruatur. to.9. 511. 76.
Causa non præsumitur in Principe in contractibus. to.9. 325. 100.
Causæ excusantes à motiuo leuitatis in credendo quæ, & quot sint? to.3. 333. 2.
Causa expoliationis Ægyptua. to.3. 41. 2.
Causa, ob quam Episcopus potest dispensare contra Concilium, debet esse magna, & grauissima, non autem leuis. to. 9. 187.24.
Causæ, ob quas etiam inuitis Patribus concilia possunt transferri. to.9. 474. 31; & seq.
Causarum capitalium sunt tria genera. to.15. 147.2.
Causæ maiores, & Episcoporum ad Papam sunt deferendæ. to.15. 148. 2; & seq.

Cautela.

Cautela ad restitutionem requisita. tom. 9. 306. 10.

Cautio.

Cautio priuata, licèt non probet per se, probat tamen cum aliquibus adminiculis. to.9. 423. 4.

Cæcilianus.

Cæciliani electio in Episcopum Carthaginensem impugnata fuit à Donatistis. to.6. 239.1.
Cæcilianum Donatistæ deposuerunt, & ei superordinarunt Maiorinum. tomo 6. 239.2.
Cæcilianus vocatus ad Synodum noluit interesse, quia superior nequit citari ab inferiori. to.6. 110. 2.
Damnatus fuit in contumaciam. tomo 6. 110.2.
Eius causa deferenda erat ad Sedem Romanam. to.6. 111. 5.
An appellauerit ad Papam Melchiadem? to.6. 308.1.
Eius causam Melchiades ad se reuocauit. to.6. 309.1.
Sententiam fauorabilem à Melchiade recepit. to.6. 307.2.
Cæcilianus Exarcha totius Africæ erat exemptus à Synodis prouincialibus, & poterat Romam appellare, & ad Concilium generale. to.6. 311. 2.
Eius electio fuit occasio electionis Maiorini schismatici. to.11. 73. 113.
Cæciliani depositio irrita fuit defectu sententiæ Romani Pontificis. to.11. 74.115.
In Concilio Romano innocens fuit pronunciatus. to.11. 75. 118.
Quomodò eius causa fuerit missa ab Imperatore ad Melchiadem? to.9. 586. 226.
Fuit restitutus per Papam in suam Sedem. to.14. 167. 1.
Cæcilianus præsbiter à Lucilla pessima fœmina proditionis accusatus. to.16. 243. 5.
Cæciliani causa quare post iudicium Pontificis ventilata fuerit in Concilio? to. 3. 569.1.
Cæciliano Episcopo Carthaginensi sua crimina fuerunt obiecta; scilicet quòd à traditoribus ordinatus fuerit Episcopus, & quòd cùm esset Diaconus, victum Martyribus in custodia positis prohibuisset afferri. to.11.73. 113.
Cæciliani Donatistæ historia. to. 17. 462. 2.

Cedrenus.

Cedreni obiecta aduersus canones Sardicenses. to.6. 204. 1.
Etiam ipse fuit vnus ex sectatoribus Photiani schismatis. to.6. 204. 1.

Cedualla.

Ceduallа Rex Angliæ deposito Regno Romam venit. to.10. 94. 2.
Romæ voluit baptizari sperans se mox moriturum, quamuis viridis adhuc esset ætatis, quem Deus exaudiuit; nam post baptismum mortuus est; & sepultus Sergij Papæ iussu in templo Diui Petri. to. 10. 94. 2.

S. Cælestinus I.

S. Cælestinus I. rexit Ecclesiam sub Theodosio iuniore Imperatore; & tempore Nestorij Episcopi Constantinopolitani hæresiarchæ duas in Christo Domino admittentis personas. to.10. 15. 1.
S. Cælestinus I. Ephesinam Synodum conuocauit. to.10. 15. 1.
Damnauit Nestorium. to.10. 15. 1; & to.6. 115.1.
Infregit conatus Iuuenalis Episcopi Hierosolymitani affectantis Syriæ primatum. to.10. 16.2.
Iussit, vt Ioannes Episcopus Antiochenus Nestorij hæresim publicè detestaretur. to.10. 16.2.
Docuit Papam esse in rebus fidei infallibilem. to.10.33. 1; & seq.
Vindicatur ab Hæreticorum calumnia. to.10. 469. 2; & to.8. 156. 2; & 444.1.
Delegauit Proculum Massiliensem Episcopum ad Episcopos prouinciæ Vienensis, & Narbonensis. to.6. 118. 1.
Excommunicauit, & degradauit Nestorium, nisi intra decem dies resipuisset. to. 6. 389. 1; & seq; & to.10. 330. 1.
Quomodò miserit S. Cyrillo præsidentiam Synodi Ephesinæ? to.6. 281. 1.
Euocauit Romam Danielem. tomo 6. 123. 2.
Proculi Massiliensis Episcopi causam delegauit Synodo. to.6. 118. 2; & seq.
Item delegauit causam Valentini, non Danielis. to.6. 123.2.
Damnauit Nestorium, & Cælestium. to. 1. 113. 2; & to.3. 725.2.

Monuit

Monuit Cyrillum de hæresi Nestorij; & suam ei auctoritatem contulit. tomo 1. 146. 1; & seq.
Patribus Concilij Ephesini mandauit seruari traditiones contra Nestorianos. tomo 1. 179.2.
Eius epistola agnita à Vincentio Lyrinensi. to.2. ex Alano. 30. 1.
Eius electio. to. 3. 692. 1; & 777. 2; & 793. 2; & seq.
Eius epistola ad Cyrillum, & alia ad Nestorium. to.3. 715. 2.
Aliæ eiusdem epistolæ. *Vid. epistolæ S. Cælestini.*
Eius sententia contra Nestorium missa ad Cyrillum. to.1.301.1.
Inter cætera eius mandata, quæ suis Legatis imposuit, hoc fuit potissimum, vt sententiam damnatæ hæresis Nestorio intimarent, & nisi resipisceret, à fidelium communione eum separarent. to.10. 15. 5.
Epistolam S. Cœlestino missam à S. Cyrillo S.Leo conseruauit in scrinio, vt scripsit ad MaximumAntiochenum Episcopum.to.10. 15. 5.
S.Cœlestini epistola ad clerum, & populum Constantinopolitanum de studio, & diligentia adhibita; vt Nestorium ad sanam doctrinam reduceret. to.10. 330. 2.
Per ipsum omnes Orientales Ecclesiæ porgatæ fuerunt gemina hæresum labe, scilicet Pelagiana, & Nestoriana. to.10. 330. 2.
Damnauit alios quamplures Hæreticos. to.1. 301.2.

Cœlestinus III.

Cœlestinus III. an definiuerit matrimonium in casu hæresis posse dissolui? to. 5. 125. 26; & to.12.244.1;& to.6. 899. 1;& tom.9. 727. 1; & to.4. 507. 59; & to. 18. 44. 1; & 53. 2; & to.20. 391.1.
Eius defensio ab hæreticorum calumnijs. to.18. 656. 2.
Cœlestinus III. quid senserit de diuortio? to.20. 85.2.
Eius epistola decretalis inserta in corpore iuris, non tamen est definitiua, sed tantùm expressiua suæ opinionis, vt declarauit Innocentius III. to.5. 125. 26.

S.Cœlestinus V.

S. Cœlestinus V. ritè renunciauit papatui, to.10. 280. 1; & to.6. 781.2; & seq.
Ex eremo vocatus, cùm nec esset ordinatus in sacris, Pontifex fuit creatus. to.4. 485. 77.
Eius renunciatio fuit valida. to.2. ex B.Ægidio. 56. 1.
Ad Pontificatum speciali prouidentia euectus speciali etiam prouidentia renunciauit. to.2. ex B.Ægidio. 10. 2.
Electus fuit Papa anno Christi Domini millesimo ducentesimo nonagesimo quarto die quarta Septembris, & amore vitæ solitariæ sponte renunciauit idibus Decembris eiusdem anni. to.10. 280.1.
Renunciauit in manibus Cardinalium. to.6. 780. 2.
In eius renunciatione non interuenit aliqua dolositas, vel fraus. to.2. ex B.Ægidio. 56.1.

Cælestius Pelagianus.

Cęlestij Pelagiani ad Zosymum Papam appellatio. tomo 6. 345. 2.
Appellationem desertam resumpsit. tom.6. 353. 2.
Nemo Episcoporum Afrorum contra appellationem Cælestij obstrepuit. to.6. 359. 1.
Eius articuli quinam fuerint? to 6.353. 2.
Eius dolosa fidei professio. to.6. 355.1.
Eius hæresis. to.6. 864. 1.
Illius sententia non fuit à Zosymo approbata. to.16. 238. 2.
Cælestius damnatus fuit simul cum suo Magistro Pelagio. to.16. 237. 27.
Fefellit iudicium Palestinum, sed Romanam Ecclesiam fallere vsquequaque non potuit. to. 16. 237. 27.
Duplex epistola ficta, quæ tribuitur Zosimo, absoluens Cœlestium, & redarguens Erotem, & Lazarum. tomo 16. 238. 28; & seq.

Cælibatus.

Cælibatus quomodò in Ecclesia fuerit præceptus? to.14.303.2; & seq.
Cælibatus non efficit minorem numerum Christianorum. to.9. 758. 1.
Seruatur etiam inter ipsosmet Turcas. to.9. 758. 1.
Eius institutio. to.2. ex Alano. 51. 1; & 53. 2; & 54. 2.
Cęlibes non sunt homines imperfecti, vt mentitus fuit Erasmus, sed perfecti, vt docet Euangelium. to.9. 758. 2.
Epistola S.Gregorij prohibens hypodiaconis, & Monachis matrimonium contrahere; concedens tamen, vt vxores ante sacerdotium acceptæ simul cum sacerdotio retineantur. to.2. ex Alano. 51. 1.

Cæli.

Cęlorum nomine Sancti significantur. to.3. 232. 2.
Cęli stellæ Angelos significant. to.3. 245. 2.
Cælorum nomine significatur Ecclesia catholica militans. to. 3. 232. 2.

Censura.

Censuræ Ecclesiasticæ vsitatæ fuerunt etiam tempore Apostolorum. to. 12. 451. 2; & seq.
Censuras ferendi potestas collata fuit Petro, & Apostolis à Christo Domino, & nihil aliud est, quàm arma militiæ nostræ, non carnalia, sed spiritualia ad vlciscendum omnes inobedientes Ecclesiæ. to.12. 451. 2.
Censuræ latæ à diuersis Summis Pontificibus in plures Imperatores, & Reges. tom.12. 452. 2; & seq.
Censura prima reseruata. to.5. 195. 2.
Quare necessaria fuerit Ecclesiæ potestas ferendi censuras? to. 12. 455. 1.
Censura ferenda à Prælato. tomo 12. 455. 1.
Censuræ ferri possunt solùm in homines baptizatos per ordinem ad emendanda, & & vindicāda delicta, & ad illos coercendos, ne noua delicta committant. to. 12. 455. 2.

Centuriatores.

Centuriatores dixerunt epistolas primorum Summorum Pontificum esse apocryphas. to.8. 385. 2.
Docuerunt omnes Apostolos fuisse potestate pares. to.11. 239. 1; & seq.

Item dixerunt Petrum simulando obseruantiam legalium grauissimum peccatum patrasse. to. 8. 3. 2.
Negarunt Papam esse caput visibile Ecclesiæ asserentes hoc præiudicare Christi Diuinitati, qui solus est caput Ecclesiæ. to. 7. 135. 2; & seq.
Accusauerunt de hæresi plures Pontifices. to. 8. 156. 2.
Finxerunt Innocentium I. fuisse auctorem confessionis auricularis. to. 8. 752. 1; & seq.
Item quòd Siricius Papa fuerit auctor cælibatus. to. 8. 752. 1.
Item Bonifacium V. hæresis crimen incurrisse docuerunt. to. 8. 157. 2.
Accusarunt pariter tamquam hæreticos Martinum I; Nicolaum I; & alios Summos Pontifices. to. 8. 160. 1.
Negauerunt Petrum venisse Romam, & Romæ passum, ac mortuum fuisse. tom. 8. 180. 1; & seq.
Asseruerunt Papam definientem absque concilio posse in errores incidere, & hæreticum fieri. to. 8. 404. 1.
Centuriatorum historia cur aurea nuncupetur? to. 2. ex Alano 3. 2.
Eorum centuriæ quot mendacijs, & impietatibus scateant? to. 2. ex Alano 3. 2; & 4. 1; & seq.
Quantùm fuerint infensi S. Gregorio Neocæsariensi, & quot superstitiosa mendacia, ac calumnias in illum protulerint? to. 2. ex Alano. 4. 2; & seq.

Cephar.

Cephas Græcè significat caput, syriacè petram. to. 8. 141. 2; & seq; & to. 11. 262. 5; & tom. 4. 755. 20; & tom. 12. 579. 2; & to. 14. 365. 1; & to. 7. 19. 1; & to. 13. 2; & to. 18. 5. 2; & 478. 1.
Cepham, cui restitit Paulus, non esse Petrum, sed aliquem ex septuaginta duobus Discipulis quinam docuerint? to. 8. 4. 1; & 357. 1.
Cephas à Rabano interpretatur Caput. to. 14. 77. 1.
Cephas Syriacè significat petram, quæ Hebraicè *tergum* dicitur, quod Latinè vertitur *lapis ingens*, seu *scopulus* immenso ædificio faciendo idoneus. to. 15. 169 2; & seq.
Cephas caput interpretatur ab alijs. tom. 3. 140. 2; & to. 19. 232. 2.
Mysterium, quod continet hoc vocabulum. Cephas. to. 2. ex Pighio. 5. 1.
Nomen Cephas vnde suam originem duxerit? to. 8. 142. 2.
Mirabiles significationes allegoricæ, & mysticæ, quæ continentur in hoc nomine. to. 4. 474. 31; & seq; & 807. 7; & seq.

Cerdon hæreticus.

Cerdonis hæresiarchæ hæresis. tom. 10. 314. 1; & seq.
Eius abiuratio sub Hyginio Papa. tom. 15. 56. 445.
A communione fuit reiectus. to. 1. 353. 1; & seq.
Fuit vaferrimus hæreticorum magister, & præcursor, furtim enim spargebat venena prauitatis hæreticæ. to. 1. 353. 1.
Fuit damnatus ab Eleutherio Papa simul cum Marcione, & Valentino. tomo 10. 314. 1; & seq.

Ceremoniæ.

Ceremoniæ, & ritus Ecclesiarum etiam particularium Christianos subiectos illis Ecclesijs obligant ad obseruantiam. tom. 8. 567. 2; & seq.
Ceremoniæ Missæ traditæ fuerunt à D. Petro teste Tertulliano. to. 1. 384. 2.
Ceremoniæ Ecclesiæ ordinantur ad maiorem Dei cultum. to. 14. 586. 2.
Ceremonias potuisse ordinari ab Ecclesia, illas tamen esse in hominum arbitrio dixit Lutherus. to. 14. 586. 2.
Ceremonijs Ecclesiasticis nutritur pietas Christianorum, & cultus Dei augetur. to. 14. 587. 1.
Ceremoniæ, & ritus instituti à Christo Domino, & ab Apostolica traditione descendentes debent firmiter retineri; instituti verò ab Ecclesia possunt vrgente necessitate, mutari. to. 8. 567. 1; & seq.

Cerinthus.

Cerinthus fuit causa controuersiæ circa circuncisionem inter Apostolos. tom. 11. 31. 2; & seq.
Eius hæresis quænam fuerit? to. 11. 32. 4.

Certitudo.

Certitudo principiorum speculabilium est simpliciter immutabilis, & infallibilis. to. 13. 558. 2.
Certitudo statutorum, quæ sunt de iure Diuino, est omnino infallibilis, & immutabilis. to. 13. 558. 2.
Certitudo iudicij, quod plurimorum sententijs comprobatur, est maior, quàm illius quod à paucis solùm recipitur. tomo 3. 577. 1.
Certitudo Euangelij maior est quacumque alia certitudine. to. 3. 577. 1.
Certitudinis firmitas est regula fixa varietatis rerum. to. 13. 558. 1.
Certitudo alia est ex parte obiecti, alia ex parte subiecti. to. 3. 576. 1.
Non omnis regula veritatis est æqualis firmitatis. to. 13. 558. 1.
Immutabilitas est regula certitudinis firmæ; sicut mutabilitas est regula incertitudinis. to. 3. 576. 1; & seq.
Contingentia, vtpotè variabilia, nequeunt habere regulam fixam, & immutabilem; & ideo leges humanæ, quæ sunt circa mores, non sunt immutabiles, sed variabiles. to. 13. 558. 1.

Cæsarea.

Cæsarea fuit Palestinæ Metropolis, & Antiochia fuit Metropolis totius Orientis. to. 6. 99. 2.
Ad Cæsareæ Episcopum debuit suas literas dirigere Episcopus Hierosolymitanus; vel si causa dilationem pati poterat, dirigere debuit Antiochiam, vt iudicium illius haberet. to. 6. 100. 1.

Cæsarius.

S. Cæsarius Arelatensis Apostolicæ Sedis Vicarius in Gallia à Semipelagianis fuit compulsus cogere Concilium Arauxicanum II. to. 6. 630. 2.
Testatus fuit Papæ infallibilitatem. tom. 10. 344. 2.
Primus omnium vsus fuit in Gallia Africanis ca-

canonibus. tomo 6. 330. 1; & seq.
Edidit capitula de gratia, & libero arbitrio, quæ à Felice IV. summo Pontifice fuerunt confirmata. to.6. 631. 1.
Eius Synodus à Bonifacio II. fuit confirmata. to.6. 631. 1.
Illius epistola ad omnes Galliarum Episcopos. to.6. 330. 1.

Cœtus.

Cœtus hominum quinam sit vera Ecclesia? to.13. 87.2.
Solus hominum cœtus, qui vocatur Ecclesiæ Romanæ, constituit veram Ecclesiam. to.13. 87.2.

Charibertus.

Charibertus iohians Ecclesiæ bonis mirabiliter fuit à Deo punitus. tomo 1. 552. 1; & seq.
In prædium erectum Ecclesiæ vix miserat equos stabulatum, quòd statim in rabiem versi ferè omnes se præcipitauerunt. to.1. 552.1.

Charitas.

Charitas habet rationem vestis. to. 3. 258. 1; & seq.
Non est ambitiosa. to.9. 294.137.
Charitas est signum Discipulorum Christi. to.3. 263.2.
Charitatis venenum est appetitus rerum temporalium. to.3. 65. 2.
Charitas quadrupliciter dicitur perfecta. to.19. 302. 1; & seq.
Charitatis simia est ambitio; quia charitas omnia suffert pro veritate, ambitio verò omnia tolerat pro vanitate. tom. 9. 294. 137.
Charitate debent fulgere omnes Ecclesiastici, & præsertim Sacerdotes. tom.3. 258. 1; & seq.
Qui carent charitate, Christiani adulteri, & spurij vocandi sunt. tomo 3. 263. 2; & seq.

Chelidonius.

Chelidonius Episcopus in Gallia appellauit aduersùs Hilarium Arelatensem ad Sedem Apostolicam, à qua fuit absolutus, & suæ Sedi restitutus. tomo 6. 84. 1; & seq; & 137. 1.
Remansit Episcopus. to.6. 92. 2.
Modus, quo Chelidonius à S. Leone fuit reparatus. to.6. 85. 2; & seq.
Fuit Venrionensis Episcopus, & in suam Sedem episcopalem restitutus defunctus fuit in illa. to.6. 92. 2.

Chiffletius.

Chifflerij error circa Synodum Sardicensem. to.6. 204.2.

Chidelbertus.

Chidelbertus Franciæ Rex ecclesiasticæ libertatis fuit defensor. to.1. 551. 2.

Childericus.

Childericus Galliarum Rex fuit depositus. to.7. 496. 2; & seq; & 511.2; & to.11.357. 1; & to.6.744. 3.
Fuit verus Rex iure successionis, & tamen, ve inhabilis fuit depositus. tomo 18. 454. 1.
A Papa, non à populo fuit depositus. to. 18. 455.2.

Chiliastæ.

Chiliastarum hæresis quæ fuerit? tomo 12. 493.2.
Chiliastarum hæreticorum Princeps fuit Papias. to.7. 776.1.

Chirothecæ.

Chirothecarum episcopalium antiquus fuit vsus in Ecclesia. to.4. 412.7.
Quid significent? to.4. 412. 7.

Chirurgia.

Chirurgiam exercens an sit irregularis? to.3. 95. 2.
Chirurgi, & Medici congrua diligentia in visitandis infirmis quænam sit? tom. 3. 96. 1; & seq.

Chorepiscopi.

Chorepiscopi erant Episcoporum Vicarij. to.14. 413. 1.
Eorum potestas quæ fuerit? tomo 14. 413. 1; & seq.
An fuerint Episcopi? to.12. 159. 1; & seq;& to.3. 549. 2.
Aliqui Chorepiscopi fuerunt, qui erant Episcopi consecrati, sed propriam Ecclesiam non habebant, & ideo alteri Episcopo inseruiebant tanquam Vicarij. tomo 3. 549. 2; & seq.

Chrisma.

Chrismatis materia, & forma. to. 18. 353. 1; & seq.

Chrisostomus.

S. Io: Chrisostomus de potestate SS. Apostolorum Petri, & Pauli. to. 4. 149. 2; & 571. 2; & 574. 16; & seq.
Tribuit soli Petro Ecclesiæ primatum. to. 4. 151. 1; & 571; & 587. 83.
Falsò ab hæreticis citatur. tom.9. 690. 1; & seq.
Quanta passus sit in exilio? to.3. 714.2.
Eius persecutionis historia, & pro eius reintegratione varia gesta. to.16. 61. 1.
Appellauit Romam. to.6. 175. 1.
Protestatus fuit se fuisse paratum ad diluenda crimina coram centum,& mille Episcopis. to.6. 381.2.
Cepit architectari patriarchalem potestatem Constantinopolitani Episcopatus. to. 6. 183. 1.
Fuit familiarissimus S. Flauiano, sub quo homilias dixit ad populum Antiochenum. to.6. 213. 1.
Eius innocentia apud Innocentium Papam pluribus testimonijs fuit probata. tom.1. 456. 2.
Delata eius causa ad Innocentium statim fuit cassatum iudicium Theophili, & suæ Sedi fuit restitutus. to.1. 456. 1; & seq.
Stans in oratione vidit duos viros, quorum vnus protensa manu dedit ei volumen, & altera clauem. to.13. 208. 1.
Eius epistola ad Innocentium I. in causa Theophili Alexandri Episcopi. to. 3. 712. 2; & seq.
Altera eiusdem epistola scripta in exilio ad eundem Innocentium post tertium annum, quo exul erat, exorans, ne illius perturbatores affligantur, vel excommunicentur, si tamen à morbo curati voluerint. tomo 3. 714. 1; & seq.
Mortuus fuit in exilio, & post eius mortem Innocentius Papa excommunicauit Arcadium Imperatorem, qui in exilium illum expulerat; & simul cum illo excommunicauit Eudoxiam; atque Arsacium in locum

S. Ioan-

S. Ioannis Chrisostomi suffectum etiam defunctum exauthorauit vnà cum illis Episcopis, qui eum communicauerant; & illius nomen sacro Episcoporum iussit expungi. to.3. 714. 2; & seq.

Eius oratio habita die Pentecostes, in qua docuit Ecclesiam decipi, errare, confringi, vel perire non posse; sed hæc omnia potiùs euenire ijs, qui eam tentant oppugnare. to.13. 206. 2; & seq.

Christi Domini aduentus in Mundum, & Natiuitas.

Christi Domini aduentus in Mundum qualis fuerit? to.18. 158. r.

Christi Domini aduentus mysterium descriptum. to.4. 471. r.

Christo Domino nascente cur fuerit à Cæsare Augusto descriptus totus Orbis? tomo 4. 734. 29.

Natus est sub Herode Ascolonita. tomo 9. 675. 1.

Christus Dominus non venit legem soluere, sed adimplere, ideo non sustulit iura naturæ, & gentium, sed perfecit; quia illa ita ordinauit, vt sui Vicarij potestati subdantur. to.18. 381. 2.

Venit principaliter ob peccatum originale. to.4. 812. 66.

Causa adæquata aduentus Christi Domini in Mundum fuit redemptio tam à peccato originali, quàm à peccatis actualibus. to.4. 812. 66.

Christi Domini baptismus.

Christi Domini baptismus quo anno fuerit factus? to.14. 519. r.

Christus Dominus suis manibus baptizauit solùm Petrum. to.17. 141. r; & seq.

Baptizatus fuit à Ioanne, cùm esset trigiuta annorum, & post baptismum prædicauit tribus annis Euangelium. tomo 14. 519. 1; & seq.

Ad baptismum venit legem veterem soluturus. to.14. 519. 1.

Christi Domini comestio.

Christi Domini comestio fuit vera. tomo 4. 7. 1.

Christus Dominus in Cœnaculo quomodò manducauerit? to.4. 10. 2; & seq.

Post resurrectionem verè manducauit. to. 4. 7. 1; & seq.

Christus Dominus panem fregit sine cultro. to.4. 7. 2.

Crucis signo quare vsus fuerit in fractione panis? to.4. 7. 2.

Quare in fractione panis cognitus fuerit à Discipulis euntibus in Emaus? tomo 4. 8. r.

Christus Dominus in Eucharistia manducauit se ipsum spiritualiter, & sacramentaliter. to.4. 9. 2.

In institutione Eucharistiæ in vltima cœna aquam viuo mixtam consecrauit. tom. 4. 4. 2.

Christi Domini dignitas.

Christus Dominus largitur hominibus suas dignitates absque eo, quòd illis priuetur; sicut Sol communicat suos radios absque suæ lucis diminutione. tomo 18. 6. 2; & to.17. 4. r.

Christus Dominus verè habuit dignitatem Regalem omnium creaturarum, sed propter suam humilitatem noluit earum administrationem actualem suscipere. tomo 4. 473. 8; & seq.

Vid. Christi Regnum.

Christi Domini dominium.

Christus Dominus verè habuit dominium Regale absolutum omnium creaturarum à primo instanti suæ conceptionis, sed noluit administrationem suscipere. to.12. 258. 2; & to.4. 473. 9; & to.10. 108. 2.

Christi Domini dominium vniuersale, & Regale omnium rerum temporalium probatur ex sacris Scripturis veteris legis. to.12. 259. 1; & seq; & tomo 4. 330. 2; & seq; & 473. 8.

Item ostenditur ex sacris Scripturis nouæ legis. to. 12. 259. r; & seq; & to.4. 330. 2; & seq; & 473. 8.

Item ostenditur ex sanctis Patribus. to. 12. 266. 1; & seq.

Item ex testimonio Innocentij III; & Ioannis XXII. to.12. 269. 1; & seq.

Item ex cathechismo. to.12. 271. 2.

Item ex sanctis Ecclesiæ Doctoribus. to. 12. 272. 1; & seq.

Item ex Theologis Ordinis PP. Prædicatorum. to.12. 276. 2.

Item ex Theologis Ordinis S. P. Augustini. to.12. 278. 1; & seq.

Item ex Theologis Ordinis S. Francisci. to.12. 279. 1; & seq.

Item ex Theologis aliorum Ordinum. to.12. 280. 1; & seq.

Item ex omnibus Theologorum Scholis. to.12. 281. 1; & seq.

Item ex Hymnis Ecclesiæ. to. 12. 282. 2; & seq.

Item ex Canonistis, Auditoribus Sacræ Rotæ, & Legistis. to.12. 283. 1; & seq.

Item ex insignioribus Iuris ciuilis Interpretibus. to.12. 285. 2; & seq.

Item ex sanctis Patribus, & Doctoribus. to.12. 286. 2; & seq.

Christus Dominus exercuit plures actus dominij, & titulus dominationis est Dei filiatio naturalis. to.12. 291. r.

Christi Domini dominium, quatenus est homo, deducitur ex vnione hypostatica naturæ humanæ ad naturam Diuinam, cui propria est omnipotentia; & ex ratione capitis, & potestatis iudiciariæ; & ex merito mortis, ac redemptionis. to.12. 287. 2; & seq.

Præterea colligitur ex potestate legislatiua, quam habuit in omnes homines; & ex filiatione naturali, qua constitutus fuit hæres Æterni Patris. to.12. 289. 2; & seq.

Habuit verum dominium, licèt non habuerit possessionem. to.12. 303. 2.

Habuit dominium temporale in Reges. to.7. 463. 1.

Christi Domini dominium est theandricum, seu Diuino-humanum. to.4. 329. 6.

Christus Dominus simul habuit dominium spirituale, & temporale excellentiori modo, quàm habeant Reges. to.12. 329. 2.

Christus Dominus vt homo, habuit dominium temporale in totum Orbem terrarum. to.4. 466. 2; & to.13. 468. 2.

In cœna exclusit solum dominium tyrannicum, non ecclesiasticum. to.19. 122. 1, & seq.

Christus Dominus Ecclesiæ caput.
Christus Dominus est Ecclesiæ caput. to.15. 194. 10; & seq; & tom. 9. 491. 23; & 513. 1; & 430. 63; & to. 3. 119. 1; & 217. 2. & seq.
Christus Dominus solus est caput Ecclesiæ quoad influxum, & directionem internam. to.15. 195. 12; & seq.
Christus Dominus ita est caput Ecclesiæ, vt etiam alijs communicet rationem capitis. to.15. 197. 26.
Christus Dominus, dum fuit in terris, fuit supremum caput visibile totius Ecclesiæ. to.10. 229. 1; & to.1. ex Tannero. 7.40;& seq; & to.16. 466. 2.
Christus Dominus ascendens in Cœlum reliquit determinatam personam caput visibile Ecclesiæ. to.9. 628. 2.
Christus Dominus habet rationem capitis visibilis in Cœlo, & inuisibilis in Ecclesia. to.9. 631. 2; & seq; & to.16. 467. 1.
Christus Dominus est caput Ecclesiæ, & quomodò aliud caput præter ipsum sit admittendum? to.4. 299. 2; & to. 2. ex Turrecrem. 13. 1; & to.9. 212. 147.
Christus Dominus secundùm humanitatem est caput totius Ecclesiæ militantis, & triumphantis. to.4. 473. 7; & to. 1. 7. 1; & to.3. 49. 2.
Christus Dominus aliter, & aliter exercuit rationem capitis Ecclesiæ pro alio, & alio statu. to.4. 737. 42.
Christus Dominus & Papa non sunt duo, sed tantùm vnum caput. to.4. 741. 70; & to.3. 178. 2.
Christus Dominus quando constituit Petrum caput Ecclesiæ, lingua Syriaca locutus fuit. to.4. 745. 20.
Pronunciauit Petrum caput ædificij ecclesiastici. to.2. ex Pighio. 70. 2.
Sub vno capite Ecclesia constituta fuit ex ordinatione Christi. to. 2. ex Pighio. 163. 1; & seq.
Christi Domini officium, quatenus est caput Ecclesiæ, quale sit? to.16. 467. 1; & seq.
Christus Dominus dicitur caput Ecclesiæ etiam metaphoricè. to.16. 467. 2.
Christus Dominus reliquit Petrum verum caput visibile Ecclesiæ. to.16. 471. 2.
Christum Dominum esse caput Ecclesiæ non obstat Petri primatui. to.13. 19. 2.
Christus Dominus est caput corporis mystici, quod est Ecclesia. to.18. 105. 17.
Christus Dominus solus est caput principale, & perpetuum Ecclesiæ. tom. 16. 476. 1; & to.3. 460.1.
Dum erat in hac vita, cepit esse caput Ecclesiæ. tomo 16. 466. 1; & tomo 17. 8. 2; & seq.
Christus Dominus, vt caput Ecclesiæ, influit in eius membra. to.17. 5. 2.
Christus Dominus vt caput, influit in Ecclesiam interiùs dona gratiæ communicando, & influit exteriùs eam dirigendo per suos Ministros, & Vicarios. to.17. 9. 1; & seq.
Christus Dominus in Cœlis gubernat Ecclesiam influxu interiori; quantùm autem ad gubernationem externam vtitur suis ministris in terra existentibus. tomo 17. 9. 2; & seq.
Christus Dominus nedum est caput, sed etiam est corpus Ecclesiæ, quia est in omnibus membris illa mouens ad bonas operationes. to.17. 10. 1.
Christo Domino capiti nihil derogatur per hoc, quòd Petrus constitutus fuerit caput. to.13. 257. 2.
Christus Dominus, vt caput, inuisibiliter operatur in membris. to.13. 257. 2.
Christus Dominus propriè est caput Ecclesiæ virtute, & auctoritate; alij verò sunt capita, in quantùm gerunt vicem Christi. tom. 13. 288. 2; & 272. 2; & 401. 2; & tom. 14. 464. 1; & seq.
Christus Dominus est caput Ecclesiæ secundùm omnem locum, & tempus, & statum; alij autem homines dicuntur capita secundùm specialia loca, vt Episcopi; alij secundùm determinatum tempus, & statum, vt Papa est caput Ecclesię secundùm determinatum tempus sui Pontificatus, & prout est in statu viatoris tantùm. tomo 13. 268. 2; & seq.
Christus Dominus modò est caput Ecclesiæ inuisibile, Papa verò visibile. tomo 13. 308. 1; & seq.
An solus Christus Dominus sit verum caput Ecclesiæ? to.3. 3. 2.
Christus Dominus largitus est Petro dignitatem capitis absque eo, quòd desineret esse caput. to.17. 4. 1.
Christus Dominus manens in Cœlis semper est, & erit caput Ecclesiæ militantis. to.16. 466. 1.
Christus Dominus habuit in summo gradu omnes proprietates capitis Ecclesiæ. to. 16. 461. 1; & seq.
Christus Dominus est caput Ecclesiæ sua virtute; Papa autem virtute Christi Domini. to.19. 237. 1.
Ex eo, quòd instituit Petrum Ecclesiæ caput, non desijt ipse esse caput. tomo 19. 426. 2; & seq.
Christus Dominus à Deo constitutus fuit caput super omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius. to. 20. 163. 1.
Christus Dominus solus est Ecclesiæ caput principale; Papa autem est eius Vicarius. to. 20. 476. 2; & seq.
Christus Dominus Ecclesiæ fundamentum.
Christus Dominus est Ecclesiæ fundamentum, in quo fundatus est Petrus, qui est fundamentum secundarium. tom. 15. 172. 2; & to.9. 513. 76; & to. 18. 48. 2.
Christus Dominus est fundamentum Ecclesiæ primarium; Apostoli verò sunt fundamenta secundaria, quæ in Christo fundantur. to.15. 323. 1; & to.10. 4. 2; & to.2. ex Alnarez. 11. 1; & to.9. 208. 113.
Christus Dominus quomodò sit vnum Ecclesiæ fundamentum? to.4. 749. 47.
Christus Dominus est maximum fidei fundamentum. to.4. 803. 163.
Christum Dominum esse Ecclesiæ fundamentum non excludit Petrum, qui pariter est fundamentum vice Christi. tomo 18. 73. 1; & seq.
Christus Dominus est fundamentum fundamenti Ecclesiæ, quia in ipso fundatus fuit Petrus, qui pariter est fundamentum. to. 18. 233. 2; & seq; & 235. 2.

Est primum, & maximum Ecclesiæ fundamentum. tomo 19. 380. 2; & tomo 20. 518.1.

Christi Domini ouile significat Ecclesiam collectam ex Iudæis, & Gentilibus. to.20. 522.1.

Christus Dominus est fundamentum maximum, & primarium fidei. to. 4. 803. 163.

Christus Dominus est fundamentum principale; Petrus verò est fundamentum, quatenus gerit vicem personæ Christi. tom.12. 580. 1; & to.8. 413.1.

Christus Dominus est maximum, & primarium fundamentumfundamentorum.to.17. 5. 1; & 11. 2; & to. 19. 427. 1; & 578. 1; & seq.

Christus Dominus communicauit Petro rationem fundamenti absque eo, quòd fundamentum esse desierit. to.17. 4.1.

Christus Dominus est primum, & principale, ac maximum Ecclesiæ fundamentum, quatenus est obiectum fidei Catholicæ; Petrus verò, & Apostoli sunt fundamenta secundaria, non quia sint obiectum fidei, sed quia fidem prædicauerunt, tanquam ministri. to.17. 80. 1; & seq.

Christus Dominus est primum, & maximum fundamentum fidei, & Ecclesiæ catholicæ; Petrus verò est fundamentum præcipuum ministerij ecclesiastici; & alij Apostoli sunt fundamenta ministerialia, dependentia tamen à Petro. to.17. 81. 2; & seq.

Christus Dominus nunquam definet esse fundamentum Ecclesiæ;quia contra illam nunquam portæ inferi præualebunt. tom. 17. 416. 1; & seq.

Christus Dominus Apostoli, & Papa quomodò habeant rationem fundamenti? to. 3. 833.2.

Ex eo, quòd instituit Petrum Ecclesiæ fundamentum,non desijt ipse esse fundamentum. to.19. 426. 2.

Christi Domini figura.

Christus Dominus figuratus fuit in Arca Noe. to.7. 757.2.

Dictus fuit mons. to.3. 187. 1.

Nomine petræ,seu lapidis angularis fuit significatus. to.16 393. 17; & seq; & to.17.72. 2; & seq.

Christi Domini filiatio.

Christus Dominus, vt homo, est filius Dei naturalis, non adoptiuus. to.17. 405. 1.

Tanquam filio naturali dedit ei Deus Pater omnem potestatem in Cœlo, & in terra. to.17. 405. 1.

Christi Domini humilitas.

Christus Dominus,quamuis esset maximus, & Patri Æterno coæqualis; attamen humiliauit se, & vt paruulus, nasci voluit. to. 18. 153.2.

Cur absque fastu incesserit? to.4. 778. 45.

Etsi honores oblatos recusauerit, eius tamen Vicarius debet illos admittere. to.4.778. 44.

Christus Dominus Iudex.

Christi Domini verba: *Quis me constituit Iudicem, aut diuisorem inter vos: quomodò sint intelligenda?* to. 9. 674.1; & seq; & to.13. 468.2.

Christus Dominus plories exercuit iudicium. to.17. 411. 1; & seq.

Christus Dominus in instanti suæ conceptionis constitutus fuit Iudex viuorum,& mortuorum. to.13. 421. 1.

Cur iudicium inter fratres exercere noluerit? to.2. ex Pighio. 138.1.

Christus Dominus, vt Iudex adulteræ causam cognouit, & controuersiam Apostolorum de Ecclesiæ primatu definiuit. to. 1. 444. 1; & seq.

Christus Dominus vt Iudex, leges Ecclesiæ, & instituta sanciuit. to.1. 3. 1.

Errantes ad viam veritatis reduxit,proteruos, & contumaces iudicauit,& damnauit, pœnitentes absoluit, non rectè accusatos dimisit. to. 1. 3. 1.

Christi Domini membra.

Christi Domini membra sunt ipsemet Christus. to.17. 417. 1.

Christi Domini missio.

Christus Dominus fuit primò missus ad Iudæos, & consequenter ad Gentiles. to.17. 118. 1; & seq.

Christus Dominus misit Apostolos ad prædicandum Euangelium, non quidem ad solos Hebræos, sed etiam ad Gentiles, quia eos misit in vniuersum Mundum. to. 17. 118. 1; & seq.

Christus Dominus non fuit missus ad constituenda Regna, sed ad illa dirigenda ad salutem. to.17. 406. 1.

Misit Petrum ad primò prædicandum Hebræis,& postea Gentibus Euangelium;propterea Petrus dictus fuit Apostolus circumcisionis; & misit Paulum ad primò prædicandum Gentibus Euangelium, qui propterea dictus fuit Apostolus præputij. to.16. 395.24.

Christi Domini missio in Mundum non indicat eum esse Patre, à quo missus fuit, inferiorem, vt Arius blasphemauit. to. 14. 21. 1; & 82. 2; & tom.19. 121. 2; & 583. 2; & seq.

Christi mors.

Christus Dominus pro omnibus mortuus est. to.15. 609. 14.

Mortuus est principaliter pro peccato originali. to.119. 2.

Eius passio nobis contulit beatitudinem,quia indulgentiam nobis meruit peccatorum. to.8. 111. 1; & seq.

Ex eius latere fluxerunt sanguis,qui designauit Eucharistiæ sacramentum; & aqua, quæ designauit baptismum. to.4. 104. 1.

Semel pro peccatis omnium hominum mortuus est. to.1. 225. 1; & seq.

Christi Domini mors quo anno successerit? to.14. 519. 1; & to.17. 229. 1.

Quo anno ætatis suæ mortuus fuerit? to. 17. 240. 1.

Quo tempore visibiliter connectatos fuerit? to.13. 315. 2.

Christi Domini mors quo anno contigerit? est incertum. to.20. 65. 2.

Christus Dominus non est in ligno crucifixus, vt clerus dominaretur. to. 20. 353. 2; & seq.

Ignorantia consulatus, quo natus, & quo passus fuit Christus Dominus, fuit causa, ob quam aliqui errauerint circa tempus, qua impleta fuit eius passio teste S. P. Augustino. to.17. 229. 1.

Christi Domini post mortem apparitio.
Christus apparuit Petro fugienti ab Vrbe Romæ ob metum Neronis. tom. 3. 6. 1; & 12. 2; & to. 7. 78. 1; & to. 8. 173. 1; & seq; & to. 10. 254. 1; & to. 11. 275. 5; & to. 12. 35. 1; & to. 14. 353. 2; & to. 15. 182. 2; & tom. 16. 379. 2; & tom. 17. 442. 2; & 602. 1.
Christi Domini officia.
Christi Domini officium, vt Ecclesiæ caput, quale fuerit? to. 16. 467. 1; & seq.
Christus Dominus, quando assumpsit officium Pastoris Ecclesiæ, quanuis esset maximus, & æterno Patri æqualis, attamen humiliauit se, & vt paruulus, nasci voluit. to. 18. 153. 2; & seq.
Officium Pastoris exercere incepit, cùm cepit euangelizare. to. 18. 317. 1.
Adhuc viuens in terris gubernauit Ecclesiam per suos ministros, quos mittebat, vbi opus erat. to. 17. 21. 1.
Officium Pastorale commisit Petro. tom. 16. 491. 1; & seq.
Est Auctor principalis fidei catholicæ. to. 1. 250. 1.
Quomodò Apostolos fecerit Episcopos? to. 13. 321. 2.
Non eguit consecratione, vt illos Episcopos ordinaret. to. 17. 142. 1; & seq.
Christi Domini officia, & beneficia suæ Ecclesiæ collata. to. 18. 617. 2.
Christus Dominus cùm pascendi officium communicauit, cùm Petro solo loquebatur, non cum alijs Apostolis. tom. 4. 755. 78.
Christus Dominus non fuit Episcopus alicuius Ecclesiæ particularis, sed fuit Pontifex totius Ecclesiæ vniuersalis. to. 5. 656. 1; & to. 4. 762. 120; & to. 18. 507. 2; & tom. 3. 15. 2.
Christus Dominus tradidit Petro officium Pastorale, quod assumpserat. tom. 4. 769. 12.
Christus Dominus fuit Pastorum Princeps. to. 19. 427. 1.
Christus Dominus est primarius Pastor ouilis, quod est Ecclesia. to. 16. 361. 1; & seq.
Christus Dominus fuit Monarcha Ecclesiæ visibilis. to. 17. 397.
Christus Dominus in constituendis Ecclesiæ Pastoribus non requirit, nisi amorem. to. 17. 543. 2.
Christus Dominus fuit Hierarcha. to. 1. 2. 2.
Est Pastor Pastorum, & ianua, per quam in Ecclesiam intrant Pastores. to. 19. 427. 1.
Est sponsus Ecclesiæ, & Episcopi sunt ipsius sponsi ministri. to. 9. 661. 2.
Eius matrimonium cum Ecclesia quomodò sit accipiendum? to. 9. 766. 1.
Christi operationes.
Christi Domini operationes sunt in triplici differentia. to. 4. 329. 6.
Christus Dominus opere, & sermone docuit. to. 2. ex Pighio. 138. 2.
Christus Dominus communicauit hominibus multa dona, quæ sibi excellenter conueniunt. to. 15. 195. 17; & seq.
Christi Domini acta non omnia scripta sunt. to. 4. 237. 2; & seq.
Christus Dominus priuilegia sibi concessa Ecclesiæ communicauit. to. 4. 532. 2.
Ita contulit Petro Pontificatum, vt à nemine queat negari. to. 4. 533. 5.
Operatus est, vt Ecclesia petræ stabilitatem haberet. to. 4. 745. 22.
Christus Dominus singulariter prospexit Petrum, quando Ecclesiæ Pontificatum erexit. to. 4. 754. 70.
Christus Dominus maximam gratiam Petro inter alios Apostolos communicauit. to. 4. 767. 143.
Christus Dominus cur testimonium hominum noluerit accipere? to. 4. 799. 138.
Aliqua tamen hominum testimonia magni fecit. to. 4. 799. 140.
Cur nomen Petro ingeminauerit? to. 4. 803. 163.
Solus Ecclesiam condidit. to. 1. 2. 2.
Abrogata synagoga noua instituit Ecclesiæ mysteria. to. 1. 3. 1.
Christus Dominus omnibus pacem attulit. to. 1. 567. 1.
Christus Dominus est vnus operator in duabus naturis. to. 2. ex Pighio. 92. 2.
Christus Dominus nobis prædixit futuros fuisse, & fore hæreticos, qui Ecclesiam turbarent. to. 16. 368. 8.
Christus Dominus communicauit Apostolis varios titulos sibi attributos. to. 16. 393. 18.
Christus Dominus Ecclesiam suam fundauit, & ædificauit. to. 16. 463. 2; & seq.
Christus Dominus pro Ecclesiæ suæ incremento misit prædicatores, instituit Ecclesiæ Primatem, & varios Episcopos ordinauit. to. 1. 435. 1.
Christus Dominus commendauit Petro omnes suas oues, non aliquas tantùm. to. 13. 14. 2.
Christus Dominus non minùs diligit suam Ecclesiam, quàm dilexerit priùs Synagogam. to. 13. 124. 2; & seq.
Christus Dominus fundauit Ecclesiam instituendo sacramenta, & nouum Testamentum condendo. to. 17. 22. 1.
Christus Dominus priùs elegit Discipulos, deinde baptismum indixit, postea eucharistiam instituit, & potestatem illam conficiendi Apostolis, & Discipulis tradidit. to. 17. 24. 1.
Christus Dominus pluries accusatus à Iudæis se ipsum purgauit exemplum præbens suis Pastoribus, vt patiantur à suis subditis ex charitate fraterna admoneri, & corrigi. to. 17. 119. 1; & seq.
Cur Apostolis contendentibus de primatu nominauerit Reges gentium, non Reges Iudæorum? to. 17. 167. 2.
Constituit Petrum Apostolorum Principem. to. 13. 290. 1.
Christus Dominus instituendo eucharistiam instituit illius ministros, non autem instituendo Ordinem, tunc instituit ordinis ministros. to. 13. 317. 2.
Christus Dominus instituit vnum solùm Curatum Ecclesiæ vniuersalem, nempe Petrum. to. 13. 364. 2.
Christum Dominum habere duas voluntates, & duas operationes definitum fuit in concilio Chalcedonensi. to. 3. 19. 2.
Christus Dominus perfecit omnia Ecclesiæ sacramenta. to. 3. 62. 1.

Quomodò eiecerit vendentes, & ementes de templo? to.3. 183. 2.
Christus non negauit Ecclesiæ, quod Synagogæ concesserat. to.3. 449. 1.
Christus Dominus commisit Petro suum gregem, vt tanquam sui Vicarius illum duceret ad se in cœlum. to.18. 151. 1; & seq.
Christi Domini actio nostra imitatio est. to.19. 10. 2.
Christi Domini gubernatio inuisibilis non sufficit Ecclesiæ gubernio. to. 20. 511. 2.
Quare claues Regni cœlorum non tradidit Beatissimæ Virgini Matri Mariæ, quæ tamen erat dignior omnibus Apostolis? to. 13. 597. 2.
Ioanni, & Iacobo mutauit nomina appellando eos *Boanerges*, idest filios tonitrui. to.9. 540. 1.

Christi Domini oratio.

Christus Dominus in passione orauit pro Ecclesia. to.1. 350. 1.
Christus Dominus orauit pro Petro, ne in peccato negationis maneret. to.13. 453. 2.
Cur Patrem rogauerit, ne deficeret Petri fides? to.3. 245. 2, & 474. 1; & to. 10. 25. 1; & to. 1. 159. 1; & to. 9. 196. 15; & 481. 9; & 485. 18.
Christus Dominus rogauit pro Petro tanquam pro Pastore vniuersali, non tanquam pro persona priuata. to.3. 472. 1.
Quando rogauerit, ne Petri fides deficiat? to.4. 748. 35.
Christus Dominus rogando pro Petro rogauit etiam pro Petri successoribus. tom. 4. 807. 6; & to.9. 727. 1.
Christi Domini oratio pro fide Petri fuit exaudita. to.18. 8. 2; & seq.
Christus Dominus orauit solùm pro fide Petri, non pro fide omnium Apostolorum. to. 18. 74. 1; & seq.
Christi Domini oratio roborauit fidem Petri contra Sathanam tentationibus cribrantē totam Ecclesiam, quam Petrus debuit semper confirmare in fide. to. 18. 146. 1; & seq.
Christus Dominus orauit pro Petro, non quidem, vt non quateretur tentationum incursibus, sed ne concussus periclitaretur in fide, quinimò integer perseueraret in ea, vt posset fratres suos confirmare. tom. 4. 806. 3.
Christi Domini oratio vehemens solùm in rebus arduis fuit effusa. to.4. 806. 4.
Christus Dominus orauit nedum pro Petro, sed etiam pro omnibus eius successoribus, ne in fide deficerent. to.4. 807. 5; & seq.
Christi Domini oratio fuit totaliter opposita tentationi ipsius Sathanæ; atque adeò sicut tentatio debebat se extendere ad plures, ita oratio debuit pro pluribus intercedere. to.4. 807. 5; & seq.

Christi Domini origo temporalis.

Christus Dominus fuit ex familia Dauid, ex tribu Leui, & ex linea Sacerdotali. to. 9. 673. 1.
Christus Dominus assumpsit carnem ex tribu Leui, non ex tribu Iuda. to.13. 342. 1.
Christus Dominus cur toties fuerit nuncupatus filius Dauid? to.4. 723. 25.

Christi Domini oues.

Christi Domini oues quænam sint? tom. 3. 45. 1.
Christi Domini oues sunt omnes prædestinati, & omnes Christi fideles. to.4. 800. 145.

Christi Domini paupertas.

Christi Domini paupertas fuit mirabilis. to.9. 678. 2.
Christus Dominus duas paupertates instituit congruentes diuersis exercitijs Christianæ perfectionis. to.13. 457. 1.
Christus Dominus an possederit aliquid proprium commune cum Apostolis? tom. 12. 305. 2.
Quomodò pro nobis factus fuerit egenus? to.12. 308. 1; & seq.
Controuersia de Christi Domini paupertate tempore Ioannis XXII. orta inter Doctores Catholicos, & inter Michaelem de Cesena, Guilelmum Ocham, & Magistros Fraticellorum, qui fuerunt damnati à Summo Pontifice. to.12. 303. 2.
Sententia Hermanni Itali insignis hypocritæ auctoris hæresis Fraticellorum asserentium Christum Dominum, vt homo erat, & eius Apostolos nihil habuisse de proprio, nec etiam in communi cum alijs discipulis à Bonifacio VIII. fuit damnata, qui corpus Hermanni apud Ferrariam sepultum etiam post viginti annos iussit exhumari, & eius ossa comburi. to.12. 313. 2.
Eadem sententia damnata fuit in Petro Ioanne, & Michaele de Cæsena. to.12. 314. 1; & seq.
Christus Dominus suo exemplo firmauit paupertatem habentem loculos, in quibus seruabantur ea, quæ ei offerebantur ad subleuandas suas, & suorum necessitates. to.12. 317. 1.
Christus Dominus fuit simul pauper, & diues. to.4. 815. 83.
Christus Dominus quid exemplo suæ egestatis, & ignominiosæ passionis nos docuerit? to.2. ex Pighio. 158. 1.
Christi Domini doctrinæ de mundi, & diuitiarum contemptu omnibus Christianis communi non repugnant diuitiæ. tom. 2. ex Pighio. 158. 1.
Christus Dominus Ecclesiam suam temporalibus subsidijs voluit honorare. to. 5. 783. 2.
Christus Dominus permisit Apostolis habere loculos pecuniarum ad sumptus vitæ necessarios. to.12. 125. 1.
Christi Domini paupertas admisit pecuniam ad ea, quæ sunt vitæ necessaria. tom. 19. 111. 1.
Christus Dominus non abdicauit à se dominium rerum temporalium, sed tantùm vsufructu, & commoditate dominij vti noluit. to.12. 308. 2.
Asserere Christum Dominum, & Apostolos nihil habuisse in communi, & in ea, quæ habuerunt, nullum ius habuisse definitum fuit esse erroneum, & hæreticum *in constitut; quæ incipit: cùm inter nonnullos*. tom. 12. 315. 1.

Christus Dominus petra.

Christus Dominus est principalis petra Ecclesiæ. to.16. 393. 1; & seq.
Christus Dominus est prima, & principalis petra, supra quam ædificata fuit Ecclesia; à qua petra Petrus nomen petræ accepit. to.17. 72. 2; & seq.

Con-

Concessit Apostolis, vt petrę vocarentur. to.13. 595. 52.
Christus Dominus, ac etiam Petrus significantur per petram. to.19. 239. 2.
Non fuit petra, supra quam dixit se ædificaturum Ecclesiam. to.20. 42. 1.
Christus Dominus nuncupatus fuit petra pro virtute, Petrus autem dictus fuit petra pro deuotione. to.17. 73. 1.
Christus Dominus est petra fidei Diuinæ teste S. Gregorio Nisseno. to.17. 75. 1.
Christus Dominus est petra immobilis, Petrus verò non erat petra, vt Christus Dominus, sed erat petra propter petram, idest propter Christum Dominum. to.17. 81. 1.

Christi Domini potentia.

Christi Domini potentia est multiplex. to.3. 117. 2.
De Christi Domini potentia nemo potest dignè loqui. to.3. 117. 2.
Secundùm duplicem naturam ei conuenit duplex potentia; vna quidem Diuina, secundùm quod est Dei Filius; altera humana, secundùm quod est filius hominis. tom.3. 117. 2; & seq.
Eius potentia humana quantùm ad corpus, & quantùm ad animam. to.3. 118. 1.
Per potentiam humanam quantùm ad animam influit in omnes creaturas rationales suæ gratiæ dona. to.3. 118. 1.

Christi Domini potestas.

Christi Domini potestas colligitur ex ministerio Angelorum, & ex imperio, quod exercuit in Dęmones, & elementa. to.12. 291. 2; & seq.
Item ex absolutione mulieris adulteræ, & ex præparatione Paschæ apud quendam Hierosolymitanum. to.12. 294. 1; & seq.
Christus Dominus exercuit plures actus potestatis iudiciariæ, & iurisdictionis Regalis. to.12. 291. 1; & seq; & to.6. 46. 2; & seq.
Christi Domini potestas coactiua probatur ex eiectione vendentium, & ementium de templo. tom.12. 293. 1; & seq; & tom.19. 34. 2.
Item ex solutione pulli asinæ, & adoratione Magorum, & ex spineę coronę impositione. to.12. 295. 1; & seq.
Christus Dominus habet duplicem potestatem, scilicet in animam, & in corpus. to.6. 55. 1.
Cur noluerit potestatem temporalem exercere? to.6. 60. 1; & 61. 1; & tom.7. 183. 2; & seq; & to.10. 139. 2; & to.20. 91. 2.
Christus Dominus habuit potestatem Regiam. to.6. 72. 2; & seq; & to.11. 377. 5.
Christus Dominus accepit à Patre omnem potestatem in Cęlo, & in terra. to.7. 740. 2; & 742. 1; & to.17. 407. 1.
Eminentissimo modo habuit omnem potestatem. to.7. 742. 2.
Noluit exercere suam potestatem ad nostræ humilitatis exemplum. to.7. 743. 1.
Christus Dominus non tradidit Petro potestatem suæ excellentiæ. tom.10. 229. 1; & to.4. 330. 2; & seq.
Christus Dominus necessarium iudicauit relinquere Ecclesiæ Præsidi potestatem Vicariam. to.4. 473. 11; & seq.
An in Petri persona potestatem vniuersalem Ecclesiæ condiderit ipsum Petrum toti Ecclesiæ præficiens? to.4. 743; & seq.
Christus Dominus priùs Petro, & deinde alijs Apostolis promisit clauium potestatem. to.4. 754. 73.
Christus Dominus omnibus Apostolis aliquam potestatem contulit, & eos fecit æquales in Apostolatus dignitate. tom.1. ex Tannero. 8. 45.
Christus Dominus contulit Petro plenitudinem potestatis. to.16. 12. 1; & seq.
Quomodò concesserit Petro auctoritatem? to.13. 13. 1; & seq.
Christus Dominus communicauit semper, & communicat alijs nedum sua nomina, sed etiam suam potestatem. to.13. 123. 1; & seq.
Christi Domini ministerium nihil detraxit eius potestati. to.17. 28. 2.
Christus Dominus habuit potestatem nedum in vitam aliorum, sed etiam in propriam. to.17. 408. 1.
Eius potestatis excellentia in quo consistat? to.17. 412. 1; & seq.
Christus Dominus habuit potestatem Regalem, & Sacerdotalem, quia fuit ex Tribu Sacerdotali, & Regali. to.17. 429. 2.
Quomodò vsus fuerit potestate, & iurisdictione temporali? to.13. 469. 2.
Christus Dominus accepit à Patre potestatem super omnes creaturas. to.3. 389. 1.
Non dedit omnibus Apostolis æqualiter potestatem in cuncta entia creata, quatenus spectant ad regimen totius Ecclesiæ militantis. to.3. 899. 2; & seq.
Christus Dominus dedit soli Petro, & eius successoribus potestatem in totam Ecclesiam. to.3. 890. 1.
Christus Dominus nullam penitus potestatem tradidit Ecclesię communicari. to.3. 574. 2.
Quomodò dederit clauium potestatem Apostolis, & eorū successoribus? to.13. 591. 40.
Christus Dominus solùm mediante Papa tribuit potestatem Ecclesiæ, & Concilio generali. to.13. 582. 20.
Quamuis Christus Dominus immediatè tribuerit potestatem Ecclesiæ Prælatis, non sequitur tamen, quòd Concilium generale immediatè habeat à Christo Domino talem auctoritatem, cui etiam Papa obedire teneatur. to.13. 587. 32.
Quomodò dederit Discipulis potestatem Sacerdotalem? to.13. 360. 2.
Christus Dominus dedit Papæ potestatem supra fideles, & infideles. to.3. 45. 1.
Christus Dominus dedit Petro potestatem clauium deriuandam in successores. to.3. 64. 1.
Christi Domini potestas Regalis. to.3. 119. 2.
Christus Dominus habuit in terris omnem potestatem deponendi, & instituendi Reges, & Principes, qua tamen noluit vti. to.18. 428. 2.
Christus Dominus, vt homo, non assumpsit potestatem temporalem; habuit enim potestatem altiorem, quæ est potestas spiritualis, qua potest Imperatores, Reges, & Principes deijcere, & instituere. to.18. 682. 1; & seq.
Christus Dominus, dum viueret, iussit Apostolis, vt irent sine sacculo, pera, & virga; quia tunc potestas apud ipsum residebat; cum

autem esset Mundum relicturus, iussit, vt emerent gladios, quo significauit se relicturum eis potestatem. to.17. 431. 1.

Quomodò dederit omnem suam potestatem Discipulis? to.13. 542. 2.

Quando dedit Petro potestaté, claues expressit; quando autem dedit potestatem Apostolis, claues non nominauit. to.2. ex Turrecrem. 10. 2; & seq.

Tradidit Petro iura terrestris, & cęlestis imperij. to.19. 32. 1.

Potest gratiam conferre etiam extra Sacramenta. to.19. 317. 2.

Sicut suam potestatem remittendi peccata commisit Apostolis, quando dixit: *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*; ita suam potestatem gubernandi Ecclesiam commisit soli Petro, quando dixit: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. to.19. 426. 1; & seq.

Sicut ex eo, quòd dedit potestatem hominibus, vt possint fieri filij Dei, non desijt esse Dei Filius; ita ex eo, quòd Petro dedit potestatem gubernandi Ecclesiam, Ecclesiæ dominium non amisit. to.19. 426. 2.

Non dedit omnibus hominibus potestatem soluendi, & ligandi, sed solis Apostolis, & Discipulis, ac eorum successoribus. to.19. 499. 1.

Christus Dominus habuit iurisdictionem in Iudæos, & Gentiles, quamuis priùs omnium missus fuerit ad oues domus Israel, quæ perierant. to.20. 344. 1.

Christi Domini præceptum, & prohibitio.

Christus Dominus non prohibuit nomen Magistri, sed solùm prohibuit arrogantiam, & supercilium Pharisæorum, qui legis magisterium superbè affectabant. to.17. 168. 2; & seq.

Christus Dominus prohibuit Pastoribus Ecclesiæ fastum, & superbiam. tom. 17. 168. 2.

Christus Dominus præcepit Apostolis, vt sibi emerent gladios, qui significant potestatem. to.17. 407. 1; & seq. 431. 1; & seq.

Christus Dominus, dum viueret, iussit Apostolos ire sine pera, & virga; sed ad Cœlum ascensurus eis præcepit, vt sibi emerent gladios. to.17. 431. 1.

Christus Dominus non prohibuit Petro vsum gladij materialis, sed tantùm iussit, vt illum in vaginam conuerteret. to.27. 432. 1; & seq.

Christus Dominus, quando præcipit abscindi membra propter scandalum, non præcipit abscindi caput. to.9. 450. 185.

Christus Dominus ob duplicem rationem præcepit, vt à Pharisæis caueamus. to.9. 484. 15.

Christus Dominus quare præceperit Apostolis, vt nollent vocari Rabbi, sed fratres? to.9. 484. 15.

Cur non præceperit fidelibus, vt Petro obedirent, sed Petro, vt fidelibus administraret? to.4. 757. 92.

Christi Domini præceptum de non dimittenda vxore quomodò obseruetur ab illis, qui carnaliter non coniunguntur? tom. 2. ex Alano. 56. 1.

Christus Dominus non prohibuit Apostolis principatum, sed illius formam præscripsit illis verbis: *Reges gentium dominantur eorum, vos autem non sic* &c. to.2. ex Pighio. 142. 1; & seq.

Christus Dominus multa præcepit, quæ scripta non sunt. to.16. 419. 2.

Christi Domini consilia non obligant necessariò, sicut obligant præcepta. tom. 12. 380. 1.

Prohibuit Apostolis principatum tyrannicum, non Ecclesiasticum. to.19. 234. 1.

Consilia Christi Domini relinquunt rem faciendam sub libera voluntate hominis. to.12. 380. 1.

Christus Dominus pro temporum varietate, & circunstantijs mutauit vel consilia, vel præcepta, vel permissa. to.17. 432. 2.

Christi Domini præsentia.

Christi Domini præsentia in Ecclesia erit vsque ad sæculi consummationem. tom.17. 42; & seq, & 7. 2.

Christus Dominus tribus modis est in nobis. to.4. 91. 1.

Christus Dominus existens in Cœlis adhuc manet, & manebit semper præsens Ecclesię militanti. to.16. 466. 1.

Christus Dominus nunquam subtrahet præsentiam suę Ecclesiæ. to.13. 132. 1.

Est præsens omnibus fidelibus vsque ad sæculi consummationem, & per seipsum, & per suum Vicarium. to.20. 354. 1.

Eius præsentia per suum Vicarium fuit Ecclesiæ necessaria. to.20. 355. 2.

Christi Domini præsentia in terris non dereliquit præsentiam in Cęlis, quam habebit ad dexteram Patris vsque ad aduentum eius in terras in die iudicij. to.14. 550 1; & seq.

Christus Dominus manet visibilis in suis membris Ecclesiæ visibilis. to.17. 416. 2; & seq.

Christi Domini præsentia ex illis verbis: *Ego vobiscum sum vsque ad consumationem sæculi*. to.18. 145. 1.

Quomodò eadem verba de sua præsentia vsq; in finem sæculi sint intelligenda? tom. 9. 364. 44.

Christi Domini promissio.

Christus Dominus promisit priùs Petro, quàm Apostolis clauium potestatem. to.4. 754. 73.

Quibus verbis Petro Ecclesiæ primatum promiserit? to.2. ex Alano. 21. 1.

Christi Domini promissio de Ecclesiæ victoria supra inferi portas. tom.2. ex Pighio. 70. 2.

Christus Dominus quæ præmia fidelibus promiserit? to.16. 342. 9.

Quomodò impleuerit promissionem factam Petro de clauium collatione? to.13. 117. 2.

Christi Domini promissio tam certa est, quàm sit certa donatio. to.13. 136. 1.

Christus Dominus promisit Petro, quòd eius fides non sit defectura; & promisit fidei firmitatem per ordinem ad confirmandos fratres suos. to.9. 727. 1.

Christus Dominus promisit Ecclesiam nunquam expugnandam fore, quamuis sit impugnanda. to.3. 624. 1.

Christi Domini promissiones in dubium reuocare impium, & hæreticum est; nec est inquirendum, an promissum impleuerit,

sed

sed firmiter credendum est promittenti. to.13.276.1.

Christi Domini prouidentia.

Christi Domini prouidentia circa Hierarchiam Ecclesiæ. to.2. ex Pighio. 67. 1.

Christus Dominus magis debuit prouidere Ecclesiæ de Summo Pontifice, quàm Moyses prouiderit Synagogæ. to.16. 362. 1.

Christus Dominus eò diligentiùs prouidit Ecclesiæ suæ necessitatibus, quàm in veteri lege prouiderit Synagogæ; quia ei charior, & ab illo magis dilecta fuit Ecclesia, quàm Synagoga. to.2. ex Pighio. 67. 1.

Christus Rex, & eius Regnum.

Christus Dominus fuit Rex temporalis. to.3. 52. 1.

Christus Dominus constitutus fuit Rex in temporalibus, & in spiritualibus. tom. 3. 672. 1.

Christus Dominus omnia Regna Mundi dedit Petro suo Vicario. to.3. 76. 1.

Christus Dominus, cùm esset Rex, quare fugit, ne fieret Rex? to.13. 469. 1.

Christi Domini Regnum quomodò non sit de hoc Mundo? tom.13. 469. 1; & tom.17. 408. 2; & seq; & to. 12. 305. 1; & tom. 6. 775. 5;& to.7. 309. 2; & 312. 2; to. 3. 51.

Christus Dominus non negauit se Regem esse, sed tantùm dixit eius Regnum non esse de hoc Mundo, quia illius Regnum est æternum. to.17. 410. 1. 1;& 76. 2.

Christi Domini Regnum, seu Principatus est vniuersum hominum genus in Christum credentium. to.18. 155. 1.

Christus Dominus verè habuit dignitatem Regalem omnium creaturarum, sed noluit administrationem actualem suscipere. to. 4. 473. 9; & 330. 2; & seq; & 473. 8; & tom. 12. 258. 2; & seq; & 266. 1; & seq; & 269. 1; & seq; & 271. 2; & 272. 1; & seq; & 276. 2; & 278. 1; & seq; & 279. 1; & seq; & 280. 1; & seq; & 281. 1; & seq; 282. 2;& seq; & 283. 2; & seq; & 285. 2; & seq; & 286. 2; & seq; & 287. 1; & seq.

Christus Dominus, vt homo, exercuit plures actus iurisdictionis Regalis. to.12. 291. 1; & seq.

Christo Domino competit Regnum, vt est filius Dei, & vt est filius Dauid. to. 12. 297. 1; & seq.

Christi Domini Regnum colligitur ex illis verbis *Hosanna Filio Dauid, Rex Israel:* iuxta SS. Patrum expositionem. tom. 12. 301. 1; & seq.

Christus Dominus habuit Regnum spirituale, & temporale simul. tom. 12. 310. 1; & to.6. 46. 1; & to.4. 328. 4.

Regnabit in solo Dauid, non in scenlari honore, aut throno. to.12. 310. 1.

Christi Domini Regnum quotuplex sit? to.3. 190. 1; & seq.

Eius Regnum opponitur Regno huius Mundi. to.3. 188. 2.

Christus Dominus, quamuis Rex temporalis; non tamen regnauit carnaliter, sed spiritualiter, licet simul dominium temporale, & spirituale habuerit. to.12.311. 2.

Christum Dominum fuisse Regem primi omnium negarunt Cerinthiani, deinde plures, qui à nobis exierunt, vsque ad Caluinum, & Lutherum. to. 12. 312. 2.

Christi Domini regnum negauit Arnaldus de Brixia, propter quod factum est schisma tempore Innocentij II. to.12. 312. 2.

Eius regnum temporale qui catholici videantur negare? to.12. 331. 1; & seq.

Eius regnum aliqui transtulerunt ad Mundi finem, cùm veniet iudicare viuos, & mortuos. to.12. 334. 2.

Illius regnum temporale impugnantes coërcuntur. to. 12. 335. 1; & seq.

Illius regnum temporale negantes quam censuram incurrant? to. 12. 340. 1; & seq.

Christus Dominus, quamuis Rex, nihil innouauit circa Monarchias temporales, sed eas permisit, vt post Euangelij prædicationem in meliùs instituerentur. to.12. 339. 1; & seq.

Eius regnum est æternum. tom. 12. 341. 2; & to.1. 9. 1.

Christus Dominus quomodò sit regnaturus in æternum? to.12. 342. 1; & seq.

Eius regnum in Ecclesia est maximè admirabile. to.12. 350. 2.

Illius regnum esse Romanam Ecclesiam demonstratur ex successione nunquam interrupta Romanorum Pontificum. tom.12. 354. 1.

Eius regnum in Papa, tanquam in Principe, & in Clero Romano, tanquam in Senatu resplendet. to.12. 354. 2.

Christi Domini regnum extenditur ad Sedes Episcopales, & Archiepiscopales, tanquam ad tribunalia subiecta. to.12. 355. 2.

Christus Dominus, vt homo, an fuerit Rex temporalis? to.12. 385. 1; & to.6. 54. 2.

Eius regnum est perpetuum, & æternum. to.12. 341. 1; & seq; & 56. 2.

Christi Domini regnum extenditur etiam ad potestates sæculares, prout subiectas Romano Pontifici. to.12. 356. 2; & seq.

Christus Dominus fuit simul Rex, Propheta, & Sacerdos. to.6. 47. 1.

Christus Dominus noluit vti potestate Regali. to.6. 61. 1.

Christus non abstulit regna, sed venit vocare Reges ad regna cœlorum. to.6. 67. 2; & seq.

Quomodò fuerit Rex? to. 6. 72. 2; & seq.

Eius regnum in æternum durabit. to.6. 74. 2; seq.

Habuit potestatem Regiam, & Sacerdotalem. to.11. 377. 5.

Christi Domini regnum non est de hoc Mundo, idest non est acceptum ab hominibus, sed à Deo Patre; est tamen in hoc mundo; propterea Christus non negauit Pilato se Regem esse, sed tantùm eius regnum non esse de hoc Mundo. to.7. 183. 2; & seq; & 309. 2; & 312. 2; & 463. 1; & seq; & 743. 1; & to.13. 469. 1; & to.19. 228. 1.

Eius regnum ab initio fuit pusillum, & humile ad instar grani sinapis. to. 7. 273. 1.

Christi Domini regnum subiectorum est sibi omnia regna mundi. to.7. 273. 2; & to.20. 24. 1; & seq.

Christus Dominus habuit sceptrum regale, celestium, terrestrium, & infernorum. to.7. 738. 1.

Christus Dominus noluit Rex fieri per homines. to.7. 743. 2.

Quomodò fuerit Rex Iudæorum? to.16. 140. 1.

Non

Non spoliauit Reges suis regnis.to.10.177.1.
An fuerit specialiter Rex Iudæorum? to. 10. 184. 2.
Quomodò fuerit Rex temporalis totius Orbis terrarum? to.10. 182. 1; & seq.
Christum Dominum non fuisse Regem, aut Principem, sed subditum Regibus, & Principibus fuit error Lutheri, & aliorum hæreticorum. to.9. 674. 1; & seq.
Illis verbis: *Quis me constituit Iudicem inter vos?* negauit tantùm se habere dominij exercitium, non autem negauit se habere ius Regium. to.9. 678. 1.
Christum Dominum non fuisse Regem, nec subditum, sed neutrum aliqui senserunt. to.9. 674. 2.
Christus Dominus ex carnali origine familię Dauid nullum acquisiuit ius hæreditarium Regni Iudæorum. to.9. 675. 1.
Christus Dominus non fuit Rex Israelis ex tacito Iudæorum consensu, aut ex electione, aut ex aliquo iure humano, sed per naturam fuit Rex totius Orbis, to.9. 675. 1; & seq.
Christus Dominus ex duplici titulo habuit ius regium. to.9. 678. 1.
Christus Dominus quare in hac vita noluerit exercitium regni suscipere? to.9. 678. 1.
Christi Domini exemplum asserentis Regnum suum non esse de hoc Mundo, & Regnum oblatum recusantis non præiudicat Ecclesiæ auctoritati. to. 2. ex Pighio. 135. 2; & seq.
Eius Regnum est Ecclesia catholica. to. 2. ex Pighio. 136. 1.
Christus Dominus cur fugiendo recusauerit Regias populi acclamationes? to. 2. ex Pighio. 137. 2.
Christi Domini Regnum componitur tantùm ex voluntarijs liberè venientibus ad Ecclesiam catholicam. to. 2. ex Pighio. 149.1.
Christi Domini corona, & Regnum. to.2. ex Turrecrem.48.1.
Christus Dominus contempsit Mundi Regnum. to.3. 51. 1.
Christi Domini Regnum ex edicto Augusti colligitur. to.1. 503. 1.
Christi Domini Regnum est Ecclesia militans. to.19. 227. 2; & seq.
Eius Regni, & Regnorum Mundi discrimina. to.19. 228.1, & seq.
Eius Regnum est Imperium Monarchicum. to.19. 229. 1.
Eius Regnum non est de hoc Mundo, sed in hoc Mundo, quia potestatem non accepit ab hominibus, sed ex Cœlo. to. 20. 5. 2.
Christi Domini Regnum non est de hoc Mundo, idèst ad similitudinem Regnorum, seu Regnantium in hoc Mundo, nempe cum superbia, & fastu. to.20. 499.1.
Eius Regni dilatatio. to.20. 8. 2.
Mundi Regnum contempsit, to.3. 51.1.

Christus Dominus Sacerdos.

Christus Dominus, vt summus Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, obtulit suum sacrificium in ara crucis. tomo 7. 742.2.
Christus Dominus, vt Sacerdos, non alligauit suam virtutem Sacramentis, sed etiam sine illis potest suam gratiam conferre. to.7. 775. 2.
Christus Dominus, Papa, Episcopus, & Sacerdos comparantur, vt vnus Ecclesiæ sponsus. to.9. 329. 128; & to.4. 95. 1.
Christus Dominus omnibus Apostolis, Apostolatum, & Sacerdotium concessit, sed administrationem politicam rerum sacrarum soli Petro seruauit. to. 9. 244. 1; & seq.
Christus Dominus Ecclesiæ sponsus, Pontifex Monarchicus, summus Sacerdos, & Pastor. to.1. 7. 1.
Christus Dominus munera summi Sacerdotis exercuit. to.1. 41. 2.
Christus Dominus Regalis Sacerdotij est Primas. to.1. 44.1.
Christus Dominus, & alij Pontifices illius Vicarij quomodò suum gregem defenderint? to.1. 570. 2.
Christus Dominus quomodò dicatur Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech. to. 2. ex B.Ægidio. 44.1; & seq.
Christus Dominus est simul Sacerdos, & Imperator. to. 2. ex Turrecrem. 47. 2.
Christum Dominum esse summum Sacerdotem, & Pontificem etiam ipsi hæretici confessi sunt. to.16. 6. 1.
Christi Domini corpus ratione specierum Sacramentalium, quomodò verè tractari, & frangi à Sacerdotibus dicatur? to. 16. 308. 2; & seq.
Christi Domini corpus duplex, aliud est verum, quod est in Eucharistia, & in Cœlo; aliud mysticum, quod est Ecclesia. to. 2. ex B.Ægidio. 32. 1.
Christus Dominus Pontifex cur collectionem fidelium Ecclesiam appellari voluerit? to.16. 341. 2.
Christus Dominus Pontifex quomodò suæ Ecclesiæ vnitatem conseruare voluerit? to.16. 354. 1; & seq.
Christus Dominus Pontifex ascendens ad Cœlum Pastorem vice sui reliquit. tomo 16. 361.2.
Debuit Pontificem visibilem vice sui relinquere. to.16. 362. 2.
Christus Dominus Pontifex totam Ecclesiam ad vnum tantùm Pontificem ordinauit. to.13. 238. 1.
Christi Domini corpus verum comparatum ad corpus Christi mysticum. tomo 13. 402.2.
Christus Dominus est Pontifex, Sacerdos, Rex, & Propheta. to.3. 40. 2.
Christus Dominus Pontifex commisit Petro, & eius successoribus Sacerdotij, & Regni perpetuum principatum. tomo 3. 46. 1.
Christi Domini sacerdotium est perpetuum, to.2. ex B.Ægidi. 46. 1; & seq.
Christus Dominus Pontifex est ditior Moyse. to.1. 478.1.
Christi Domini dignitas Sacerdotalis. to.3. 120.1.
Christus Dominus est eo Sacerdos, quo Pontifex; & eo Pontifex, quo Sacerdos. to.3. 120.2.
Christi Domini Sacerdotij, & Sacerdotij legalis discrimen. to.3. 120. 2.
Christi Domini sacerdotium in æternum manet;

manet; quia Christus nunquam desiet. to.3. 121.1.
Christus Dominus, tanquam summus Sacerdos eiecit vendentes, & ementes de templo. to.3. 183.2.
Christus Dominus, tanquam summus Pontifex, instituit Episcopatum; & tanquam summus sacerdos instituit ordinem sacerdotij. to.13. 368. 2.
Christus Dominus tanquam summus Pontifex priùs elegit Discipulos, deinde instituit Sacramenta; & postea dedit illis potestatem illa conficiendi. to.17. 24. 1.
Christus Dominus, vt summus Pontifex, quomodò contulerit Petro Ecclesiæ primatum? to.13. 117. 2.
Christus Dominus, vt Pontifex, habuit totius Ecclesiæ primatum. to.1. 1. 1.
Christi Domini Regale Sacerdotium probatur ex oblationibus Magorum; seu ex thure, quo significatur sacerdos; & ex auro, quo Rex figuratur. to.19. 31. 2, & 167.1.
Transtulit summum Sacerdotium ab Aaron in se ipsum. to.19. 40. 2.
Eius sacerdotium debuit per successionem Pastorum continuari. to.20. 356.4.
Christus Dominus est supremus Sacerdos manens in æternum. to.20. 576. 2; & seq.
Patri offert semper in Cœlis se ipsum hostiam incruentam per Ecclesiæ sacerdotes quotidiè oblatam in terris. to.20. 576.2.
Eius sacerdotium non excludit, quòd alij deorsum sacerdotes ad tempus in terris, qui illius Sacramenta ministrent, vt impiè blasphemauit Caluinus. to.20. 576. 2; & seq.

Christi Domini Sanguis.

Christi Domini Sanguis, qui fluxit ex ipsius latere in cruce, designauit Sacramentum Eucharistiæ. to.4. 104. 1.
Christi Domini sanguine fuit conscripta sententia contra Photium à Patribus VIII. Synodi. to.1. 128. 1.

Christi Domini sedes, solium.

Christus Dominus quare sedeat ad dexteram Patris? to.12. 160.2.
Christus Dominus quomodò sederit in solio Dauid, & quomodò regnaturus sit in Ecclesia in æternum? to. 12. 342. 1; & seq.
Christi Domini solium quare, & quomodò vocetur solium Dauid? to. 18. 163. 1; & seq.
Christi Domini sedes est eius crux, quæ Romæ à Petro fuit plantata. tom. 18. 317. 1.
Cur non statuerit primam sedem Hierosolymis, sed Romæ? to.19. 581.2.
Eius Sedes est Ecclesia Romana. tomo 20. 6. 1.
Voluit sedem Romanam esse caput totius Ecclesiæ. to.20. 6. 1.

Christi Domini subiectio.

Christo Domino omnia sunt subiecta, tanquam supremo Domino omnium creaturarum. to.3. 119. 2.
Christus Dominus se subiecit Pilato iudicandus, tanquam persona priuata, non tanquam Rex, & summus Pontifex. to.3. 247. 2; & to.19. 33. 2.
Christus Dominus nullo iure Pilato fuit subiectus. to.3. 850. 2.
Christus Dominus, quomodò se ipsum subiecerit Pilato, & Cæsari? tomo 13. 420.2.
Christus Dominus non fuit subiectus potestati sæculari, nisi quia ipse voluntariè se subiecit. to.9. 451. 193; & to.19. 33.2.
Christus Dominus de iure naturali nulli homini fuit subiectus, quia fuit omnium hominum Rex, vt Filius Dei naturalis; voluntariè tamen se subiecit Pilato, ne suam passionem euitaret. to.18. 563. 1.
Permisit se iudicari à Pilato, tanquam vnus ex numero priuatorum Iudæorum, non tanquam Dei Filius, & Pilatus ex ignorantia, & incredulitate, qua ipsum non putabat Dei Filium, ipsum iudicauit. to.18. 563. 1; & seq.

Christi Domini successio.

Christus Dominus, non habuit successorem in Pontificatu, quia non destitit esse Pontifex, cùm maneat in æternum, nec Petrus est ei par in potestate; sed tantùm destinauit Petrum suum Vicarium, vt suam visibilem præsentiam suppleret. to.17.16.1; & seq, & 21. 1.
Christus Dominus, reliquit non solùm Petrum, sed etiam omnes Petri successores suos Vicarios. to.17. 417. 2; & seq.
Christus Dominus voluit, vt Petri successores pro temporum varietate etiam armis fidem defenderent. to.17.435.1.
Omnia, quæ dixit Petro circa Ecclesiæ gubernium, intelligi debent dicta fuisse omnibus Petri successoribus. to. 3. 823. 2.
Christus Dominus contulit nedum Petro, sed etiam omnibus Petri successoribus Ecclesiæ primatum. to.13. 123. 1; & sequen.
Instituit vnicum Pastorem Ecclesiæ visibilem, à quo eius oues pascerentur visibiliter in terris, ex quo colligitur successio Pontificum vsque ad sæculi consummationem. to.4. 769. 12; & seq.
Christus Dominus suum Vicarium successorem vsque ad Mundi finem instituit, vt sub vno capite visibili Ecclesiæ vnitas magis conseruetur. tomo 20. 558. 1; & sequen.

Christi Domini tentatio.

Christus Dominus cur à Diabolo se tentari permiserit? to.16. 367. 2.
Ad sui exemplum nos tentari permisit, vt faciat in tentatione prouentum. to. 16. 367.2.

Christi Domini testamentum.

Christus Dominus an, & quomodò, antequam moreretur, testamentum egerit? to.11. 21. 5; & seq.

Christi Domini thesaurus.

Christi Domini thesaurus, in quo sunt reposita eius merita, & merita omnium Sanctorum aperitur, & ostenditur. to. 9. 697.1.

Christi Domini transfiguratio.

Christi Domini transfiguratio in Monte Thabor eius aduentum in extremo iudicio præfigurauit. to.8. 87. 1.
Christi Domini transfiguratio inter Moy-

fen, & Eliam; & eius crucifixio inter duos latrones quid significauerint? to.8. 89. t; & seq.
Cur solos Apostolos Petrum, Iacobum, & Ioannem, non alios, & nec Sanctissimam Matrem Virginem Mariam voluerit esse præsentes suæ transfigurationi? to. 8. 101. t; & seq.
Christi Domini transfiguratio quo fine peracta fuerit? to.8. 58. 1; & seq.
Cur Beatissima Virgo transfigurationis spectatrix non fuerit? to.8. 101. 1; & seq.
Christus Dominus in Monte Thabor suæ gloriæ diuitias ostendit, vt spe eiusdem gloriæ aleret; & coronæ aspectu ad certamina fortiter obeunda animaret; ac præmij delectatione laborum tolerantiam suauissimam redderet. to.8. 75. t; & seq.
Cur Petrus,& Apostoli post visionem transfigurationis in terram ceciderint? to.8.67.t; & seq.

Christi Domini tributum.

Christus Dominus, cur voluerit etiam pro se tributum solui Cæsari, cùm Cæsari non esset subiectus? to.9. 516.1;& to.13.421.2; & seq.
Christus Dominus solùm pro se, & pro Petro voluit solui tributum Cæsari æquale, vt indicaret solum Petrum inter omnes Apostolos post suam mortem Ecclesiæ primatum habiturum. to. 4. 532. 4; & to. 7. 145. t; & to.8. 169. 2; & to.17.126.1.
Christus Dominus quare iusserit solùm pro se, & pro Petro, non autem pro alijs Apostolis solui tributum? to.3. 927. 2.
Cur voluerit simpliciter solui tributa? to.3. 927. 2; & seq.
Soluit censum, vt scandalum euitaret, non quia teneretur, tanquam subiectus. to.19. 34. t,
Non soluit ipse, sed iussit, vt Petrus eius nomine tributum solueret. to.3. 143. 2.
Soluit æquale tributum pro se, & Petro, quia sicut ipse erat caput Ecclesiæ; ita Petrus esse debebat. to.8. 169. 2.

Christi Domini verba ad Apostolos.

Christi Domini verba ad Apostolos dicta: *Qui non renunciat omnibus &c.* pertinent ad omnes Christi fideles. to.2. ex Pighio. 158.2.
Christi Domini verba: *Scrutamini Scripturas*: non inferunt controuersiarum Iudicem viuum esse solam Scripturam. to. 16. 557. t; & seq.
Christi Domini redarguentis Apostolos contendentes de primatu verba: *Qui maior est inter vos, fiat sicut minor, & qui præcessor, sicut ministrator*: non negarunt, sed apertè docuerunt Ecclesiæ primatum. to.13. 116. 1.
Christi Domini verba Apostolis dicta: *Ego vobiscum sum vsque ad consummationem sæculi*: apertè indicarunt Christum post mortem relictum Vicarium, qui gerat illius personam. to.18. 145. t.
Christi Domini verba: *Ergo filij liberi sunt*: quid significauerint? to.3. 506. 2.
Ea verba: *Ego vobiscum sum vsque ad consummationem sæculi*, quomodò sint intelligenda? to.9. 364. 44.
Eius verba Apostolis dicta non sunt habenda, tanquam toti Ecclesiæ sint dicta. to.13. 384. 2.
Verba Apostolis dicta: *Vos autem quem me esse dicitis?* quid significauerint? to. 17. 59.2; & seq.

Christi Domini verba ad Ioannem.

Christi Domini verba ad Ioannem: *Ecce Mater tua*: quomodò sint intelligenda? to.13. 256. 2.

Christi Domini verba ad Iudæos.

Christi Domini verba ad Iudæos: *Super cathedram Moysis sederunt Scribæ, & Pharisæi*: non significarunt concilium Iudaicum. to.3. 491.1.
Christi Domini verba ad Iudæos: *Reddite, quæ sunt Cæsaris, Cæsari*: quid significauerint? to. 13. 471. t.
Eius verba: *Quis me constituit Iudicem super vos?* quid significauerint? tomo 9. 674. t;& to.17.410.2.

Christi Domini verba ad Petrum.

Christi Domini verba ad Petrum: *Vade post me*: quo sensu fuerint dicta? to.8. 41. 2; & seq.
Christus Dominus cur *Sathanæ* nomine Petrum vocauerit? to.8. 39. t; & seq.
Christi Domini verba: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*: soli Petro, non omnibus Apostolis, dicta fuerunt. to.9. 654. 1; & seq.
Christi Domini verba Petro dicta: *Tu vocaberis Cephas*: dicta fuerunt lingua Syriaca, vel Hebraica. to. 12. 579. 2; & to. 4. 745. 20; & to.10. 231. 1; & to. 3. 803.2.
Eius verba: *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*: nedum ad Petri personam, sed etiam ad eius successores debent extendi. to.1. ex Tannero. 37. 239; & to.2. ex Pighio. 82. 2; & 83. 2; & sequen.
Eorumdem verborum vera explicatio. to. 2. ex Pighio. 6. 1; & seq; & to. 2; & sequen.
Christi Domini verba dicta Petro: *Confirma fratres tuos*: soli Petro, & soli eius cathedræ infallibilitatis contulit priuilegium. to. 2. ex Pighio. 69.2.
Christi Domini verba de Petri primatu quomodò sint accipienda? to. 2. ex Alberto Pighio. 6. t; & seq.
Eorumdem verborum interpretatio secundùm diuersa idiomata, & secundùm contextum Diuinarum Scripturarum iuxta SS.Patrum expositionem. to. 16. 8. 1; & seq.
Christi Domini verba: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: Ecclesiæ primatum significarunt. to.13. 112. t.
Istis verbis Christus tradidit Petro claues intellectuales, non carnales, aut sensibiles. to.13. 200. 2.
His verbis tradidit ei suam potestatem. to.18. 146. 1.
Christi Domini verba *Matth.*16. omnia referuntur ad Petri personam, non autem etiam ad alios Apostolos. to.3. 395. t.
Christi Domini verba dicta Petro: *Dic Ecclesiæ*: principaliter significant Ecclesiæ Prælatum, non multitudinem Christianorum, aut clericorum. to. 13. 587. 2; & to.19.

to. 19. 10. 1; & to.20.449. 1; & seq; & 490.1.
Christus Dominus dicens Petro: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam* metaphoricè locutus fuit. to.3. 803.2.
His verbis designauit Petrum futurum fuisse eius Vicarium. to.18. 145. 2.
Petra nomine non intellexit se ipsum, nec Petri fidem, vel confessionem,sed Petri personam.to.18. 48.2.
Christi Domini verba dicta Petro: *Pasce oues meas* quid significauerint? to.18. 73.2; & seq.
Eadem verba dicta fuerunt etiam Petri successoribus. to. 3. 818. 1; & to.13. 249. 2.
Christus Dominus cur Petro dixerit bis: *Pasce agnos meos*; & semel tantùm: *Pasce oues meas*? to.3.688. 1; & to.18.492.1; & to.8. 415.1.
Christi Domini verba Petro dicta: *Sequere me*: quid significauerint? to.13. 191. 2.
Christi Domini verba: *Pasce oues meas*: significarunt Petri amorem in Christum debere ad Christi gregem extendi. to. 18. 147.2.
Christi Domini verba ad Petrum: *Sequere me*: significarunt Petrum post Christi Domini mortem ei successurum in munere gubernandi Ecclesiam. to.18. 76. 1.
Eius verba ad Petrum non semper fuerunt directa ad omnes Apostolos. to.19. 535. 1.
Eius verba Petro dicta importantia auctoritatem, & potestatem non sunt dicta alijs Apostolis, nec toti Ecclesiæ. to.13.385.2; & seq.
Soli Petro, & eius successoribus dixit: *Pasce oues meas*. to.13. 581. 15.
Quid docuerit Petrum illis verbis: *Converte gladium tuum in vaginam*? to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34. 2.
Eorum verborum, quæ dicta fuerunt Petro: *Dic Ecclesiæ*: multiplex sensus, & intellectus. to. 9. 227. 15; & 435.93. & seq; & 438. 116; & seq; & 446.158; & 484. 17. & 506.66; & 205. 79; & 154; & 155. 148; & 564. 169;& seq;& 566.176; & 571. 185;& to.13. 411. 2.
Christi Domini verba ab Petrum: *Tu es Petrus &c; & Pasce oues meas*: significarunt Petrum à Christo Domino fuisse constitutum centrum, originem, & exordium vnitatis Ecclesiæ teste S.Cypriano.to.17.58.1; & seq.
Verba: *Ego dico Tibi &c.* explicantur. tomo 17. 65. 2; & seq; & 69. 1; & sequen. & 71. 2;& seq; & 81. 1; & 87. 1; & 91. 1; & seq.
Quid significare voluerint ea verba Petro dicta: *Simon Ioannis diligis me plus his*? to.17. 110.1.
Verba dicta Petro: *Pasce oues meas*: non fuerunt amplificatoriè dicta. to.17.115.2; & seq.

Christi Domini verba ad Pilatum.

Christi Domini verba dicta Pilato: *Regnum meum non est de hoc Mundo*: quomodò sint accipienda? to.13. 469. 1.

Christi Vicarius.

Christi Domini Vicarius visibilis non est Spiritus Sanctus, vt blasphemarunt hæretici. to.17. 44. 1; & seq.
Christi Domini Vicarium esse vnicum tantùm vniuersalis Ecclesiæ Pastorem colligitur ex vnitate ipsius Ecclesiæ. to. 2. ex Alexandro à Sancto Elpidio. 13. 2; & sequen.
Christi Domini Vicarius nedum est Pontifex Vrbis, sed etiam Orbis. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.6; & seq.
Christus Dominus tradens potestatem Vicariatus Petro expressit illam sub nomine clauium; tradens autem potestatem Apostolis claues non nominauit. to.2.ex Turrecrem. to.2; & seq.
Ascendens in Cœlum reliquit in terris suum successorem visibilem: to. 19. 569. 1; & seq.
Voluit, vt eius Vicarius immediatè conferret potestatem iurisdictionis omnibus Ecclesiæ Prælatis. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 11.5; & seq.
Potestas, quam tradidit Petro, voluit, vt continuetur in eius Vicarijs succedentibus vsque ad diem iudicij. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 14.12; & seq.
Instituit Vicarium, qui non solùm regeret Ecclesiam mediantibus alijs Pastoribus in partem sollicitudinis assumptis, sed etiam illos gubernaret, & regeret immediatè ob potestatis plenitudinem. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.3.
Docuit Petrum, & eius successores sui Vicarios, quomodò plenitudinem potestatis ei traditæ exercere deberent illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34.2.
Voluit Petrum, & illius successores esse petras vicarias fundamentales Ecclesiæ, quia illius vices debent sustinere, atque illius præsentiam visibilem supplere. to. 2. ex Aluarez. 11.1;& to.7.641.2.& to.8.224.2; & to.12.4.2; & 5.2; & 64.2; & seq; & 580. 1.
Instituit Vicarium Petrum, & omnes illius successores, non tamen eos instituit, vt essent caput principale,& primarium. to.19. 501.1.
Petrus fuit Christi Domini Vicarius, & quomodò eidem successerit? to.4. 474. 16; & seq.
Se ostendit eius Vicarium, cùm super aquas, quæ significant vniuersum populum,ambulauit. to.4. 475. 16.
Suum Vicariatum cepit exercere, cùm post Ascensionem cepit infidelibus prædicare. to.4. 475. 17.
Instituit suum Vicarium, non successorem æqualem; quia Vicarius supponit eum præsidere, cuius vices gerit; vnde cùm Christus Dominus non desinat regere Ecclesiam, rectè dicitur instituisse Petrum, eiusque successores tanquam sui Vicarios. to.4. 303.1.
Christus Dominus, quamuis declarauerit Petrum, & eius successores suos Vicarios; attamen eis non contulit excellentiam suæ potestatis, sed tantùm plenitudinem. to.4. 330. 1; & seq.

Singularem illis tradidit potestatem. to. 2. ex Pighio. 32. 2.
Qualem, & quantam potestatem tradiderit Christus Dominus Petro, & successoribus eius Vicarijs? to.1. 503.2.
Christi Domini immediatus Vicarius fuit D.Petrus. to.20. 288. 2.
Ab eodem Christo Domino constitutus fuit D. Petrus Vicarius vniuersalis in terris. to.20. 163. 1; & seq.
In Pontificatu, & in Sacerdotio Petrus propriè non successit Christo Domino; quia Christus Dominus manet Pontifex, & Sacerdos in æternum; successio autem fit per translationem sacerdotij, & Pontificatus; ideo solummodò Christi Domini Vicarius, non autem successor, fuit destinatus. to.17. 16.1.
Etiam Apostoli fuerunt Vicarij generales Christi Domini, quia eorum potestas extendebatur ad omnem locum totius Orbis; Episcopi verò non sunt generales Vicarij Christi Domini; quia eorum potestas limitata est ad vnam Diœcesim, siue ad determinatos homines vnius Diœcesis. to.15. 225. 25; & seq.
Omnes Christianam fidem profitentes subijciuntur Christi Domini Vicario. to. 12. 380.1.

Christiani.

Christiani primitiuæ Ecclesiæ fuerunt suspecti apud quosdam Principes, quod negarent Principatum politicum. to. 12. 365.2.
Christiani subiecti sunt potestati legitimæ Magistratuum etiam Ethnicorum. to. 12. 376.2.
Christianis fuit prohibitum sibi eligere Principem infidelem. to.12. 377. 2.
Christianorum libertas quæ sit? to.12. 380. 1.
Christianis nulla lege fuit interdicta administratio ciuilis Principatuum politicorum. to.12. 378. 2; & seq.
Christianus non est, qui non est paratus mori pro Christo. to.6. 5. 1.
Christiani in septima Ecclesiæ persecutione tempore Decij Imperatoris per vnum integrum annum non potuerunt Pontificem eligere. to. 3. 741. 1.
Christianorum magnus numerus erat in Africa temporibus Principum gentilium. to.3. 742. 2.
Christifideles omnes Sancti possunt secundùm aliquam rationem vocari. to.4. 4. 1.
Christiano populo sunt simpliciter necessarij Pastores. to.2. ex Adolpho. 106. 1.
Christiani omnes tenentur in baptismo iurare fidelitatem Ecclesiæ. to.2. ex Adolpho. 99. 1.
Christianorum status quis fuerit tempore Diocletiani, & Iuliani apostatæ? to.2. ex Adolpho. 91. 1; & seq.
Christianus debet habere simplicitatem columbæ, humilitatem, & patientiam ouis. to.14. 577. 2.
Christiani omnea pertinent ad Ecclesiam. to.7. 455. 1.
Christianus Princeps persequens Ecclesiam potest à suo Regno deponi. to.2. ex Adolpho. 34. 1.
Christiani primitiuæ Ecclesiæ tolerarunt Principes infideles, quia non habebant vires, & modum eos deponendi. to.2. ex Adolpho. 90. 2.
Christiani quomodò possint, & debeant conuersari cum Iudæis? to.10. 175. 2.
Christianorum primitiuæ Ecclesiæ qui fuerint mores, & disciplina? to.1. 569. 1.
Christiani Magistratus etiam ciuiles sunt necessariò subiecti summo Pastori totius Hierarchiæ Ecclesiasticæ. to.2. ex Pighio. 156. 1.
Christiani populi sanitas descendit ex capite. to.2. ex Aluarez. 6. 1.
Christiani quantùm ad spiritualia sunt vnius principatus; non quantùm ad temporalia. to.3. 60. 2.
Christianorum tria genera Trinitatem tropici designantia. to. 3. 78. 1.
Christianæ Religionis incrementa qualia fuere? to.3. 208. 1.
Christiani Hierosolymis in varias sectas diuisi. to. 3. 21. 1.
Christiani habent libros canonicos propter auctoritatem Ecclesiæ, non propter auctoritatem synagogæ. to.13. 154. 1.
Christianis existentibus in India, vel sub captiuitate Turcarum sufficit, quòd voto se Papæ subijciant. to.13. 240.2.
Christiani tenentur suppeditare Christi ministris ea, quibus indigent. to. 17. 415. 1.
Christiani, qui Roma fuerint expulsi à Claudio Imperatore? to.17. 613. 1; & seq.
Christianis non est licitum habere Principem infidelem. to.18. 685. 1.
Christianorum multitudo fuit ingens tempore Traiani. to.20. 8. 1.
Christiani omnes non sunt sacerdotes. to.20. 578.2; & seq.
Reges, qui fiunt Christiani, non priuantur Regnis iustè possessis. to. 12. 380. 1.
Etiam Christiani indigent potestate politica, & directione, ac coactione ciuili, qua pax, & iustitia seruentur. to.12. 380. 1.
Christiani non sunt incapaces ex natura rei, vel ex aliqua naturali repugnantia Principatus politici. to.12. 380. 1.
Christianorum libertas non excludit honestam subiectionem ad legitimos Principes temporales non solùm Christianos, sed etiam infideles. to. 12. 380. 1; & 381. 1.
Christianos non esse subiectos Principibus temporalibus etiam Ethnicis sententia hæretica est. to.12. 376. 2.
Christiani non debent obedire Principibus infidelibus, si aliquid contra fidem, aut veram Religionem præcipiant. tom.12. 382. 2.
Christianis non licet contrahere matrimonium cum infidelibus. to.12. 382. 2.
Christiana plebs nequit sibi Principem infidelem præficere, eique se voluntariè subijcere. to.12. 377. 2.
Christianorum politia quantùm ad spiritualia ad eundem Principatum pertinet; non autem quantùm ad temporalia. to.3. 60.2; & seq.
Christiani, quatenus armis virtutum, & donorum Spiritus Sancti instructi, habent tamen innumerabiles hostes, inuisibiles. assu-

astutissimos, ferocissimos, & crudelissimos, to.2. ex Adolpho. 106. 1; & seq.
Christianorum Respublica constat ex clericis, & laicis. to. 2. ex Adelpho. 109. 2
Christiani omnes vocati sunt in vnam spem vocationis per ordinem ad vnum vltimum omnium finem, qui est æterna beatitudo. to.2. ex Aluarez. 6.2.
Christianæ religionis ritus, & sacrarum institutionum Ecclesiasticarum obseruantia à traditione Apostolica in Ecclesiam creditur deriuata. to.2. ex Aluarez. 7. 1.

Cibus.

Cibus, & potus qui deferendus sit ad conclaue tempore sedis vacantis? tom.4. 483. 69; & seq.

Cilicia.

Ciliciæ, Mesopotamiæ, & Syriæ populi more Iudaico celebrabant Pascha. to.11. 47. 40.

Circumcisio.

Circumcisionis controuersia cur commissa fuerit Apostolis? to.17. 171.1;& seq.
Circumcisio dabatur post octauam diem natiuitatis infantis; & si omittebatur, anima infantis peribat. to.19. 50. 1.

Circumstantia.

Circumstantiarum præcipua est finis. to.13. 178. 2.

Cyriacus.

S.Cyriacus an renunciauerit Papatui ob desiderium martirij. to.4. 76. 2; & to.2. ex B.Ægidio 61. 1.
Cyriacus Episcopus Constantinopolitanus misit Romam fidei libellum. tom.3. 732. 2.

Giselbertus.

Giselbertus fuit affixus supplicio propter iniurias irrogatas Gregorio Octauo. to.1. 12. 2.

Citatio.

Citatio inducit præuentionem iurisdictionis. to.9.278. 47;& seq.
Citatio debet emanare ab eo, qui habet iurisdictionem in eum, qui citatur. to.9. 13. 28.
Citatio ad locum non tutum an arctet citatum, quando locus non est tutus ratione delicti ipsius citati? to.9. 289. 105.
Citatio etiã super notorio debet fieri, quando certum est, quòd in dicto facto notorio competit defensio citati. to.9. 289. 105.
Citatio manifesta ad locum non tutum absq; eo, quòd appelletur, vel excipiatur, ipso iure est nulla. to.9. 288. 102; & 289. 107.
Citatio in sententia declaratoria super censuris non requiritur. to.9. 292. 124.
Citatio per edictum valet sine personali apprehensione, quando constat nullam competere defensionem, & factum esse inexcusabile. to.9. 293. 133.
Quando proceditur contra certiam personã, semper in notorijs requiritur citatio; secus autem, quando proceditur contra aliquam communitatem. to.9. 288. 98.
Quando quis citatur ad locum non tutum, etiam absque eo, quòd appelletur, vel excipiatur, ipsa citatio est nulla. to.9. 288. 101.

Ciuis.

Ciuis definitio. to.4. 261 1.
Dupliciter sumitur. to.4. 261. 2.
Ciues Tusciæ à B.Gregorio iussi sunt, vt arma sumerent contra Longobardos. to.13. 465. 1.
Ciues Edesseni nullo modo cogi potuerunt à Præfecto, vt cum Valente Imperatore excommunicato communicarent. to.3. 499. 1.
Ciues Ecclesiæ vniuntur virtutum nexu, præsertim fidei, spei, & charitatis, quæ dicuntur vinculum perfectionis. tom.4. 262. 4.

Ciuitas.

Ciuitatis nomen quid significet? tom. 4. 698. 27.
Ciuitas tribus modis vna est, seruatur, & regitur. to.13. 265. 2.
Ciuitatem vnam, vel non vnam efficit, vel non efficit, vna, vel diuersa habitudo ciuium ad vnum principalem Magistratum. to.13. 265. 2.
Ciuitatis bonum absque ministris haberi non potest. to.4. 740. 64; & 65.
Ciuitates, & loca ab Henrico Imperatore donata Romano Pontifici. to.10.100. 1.
Quadraginta octo ciuitates traditæ fuerunt Leuitis, & Sacerdotibus ad habitandum in terra promissionis. to.14. 316. 1.
Ciuitas suum Episcopum interficiens perpetuò debet manere priuata Pastore. to.6. 727. 1.
Ciuitas prima Mundi quæ fuerit? tom.3. 70. 1.
Ciuitas est multitudo hominum legibus congregata, quæ vnius paret imperio. to.18. 266. 2.
Ciuitas Regalis est figura Ecclesiæ, quæ pariter regitur ab vno. to.18. 226. 2.
Ciuitates ædificatæ fuerunt, vt necessitatibus primùm naturæ, deinde etiam commoditatibus vitæ subueniretur. to.18. 226. 2; & seq.
Ciuitas legibus humanis ab homine inuentis regitur; Ecclesia verò legibus Diuinis per Spiritum Dei conditis gubernatur. to.18. 227. 1.
Ciuitas Hierosolymitana non debuit habere primam sedem Episcopalem, quia inter fecit primum Pontificem, qui est Christus Dominus. to. 6. 727. 1.

Clamys.

Clamydis Saulis scissio quid significauerit? to.13. 416. 2.
Dauid grauiter doluit, & percussit cor suum, quia oram clamydis Sauli præcidisset. to.13. 416. 2.

Claudius.

Claudius quo anno Imperium acceperit, & quot annis regnauerit? to. 17. 228. 1; & seq.
Fuit consul quinquies, ordinarius quater, Imperator decies. to.17. 230. 2.
Anno Imperij sui nono expulit Roma publico edicto S.Petrum, & omnes Iudæos Transtyberinos aduersùs Christianos tumultuantes. to.7. 35. 1; & 73. 2.
Imperauit annis decem, & tribus, octo mensibus, diebus viginti; & obijt die tertiadecima Octobris. to.17. 228. 2.

Claues.

Claues Ecclesiæ sunt symbolum potestatis

Monarchiæ? tom.5. 28. 2; & tom.3. 127. 2.
Clauium nomine quid significetur? tom.12. 113. 1. & seq; & 167. 1; & to.19.575.2; & seq.
Clauibus duabus D. Petro à Christo traditis alij docent significare scientiam, & potestatem ordinis, & iurisdictionis, alij potestatem ordinis, alij potestatem iudiciariam absoluendi à peccatis. to.12. 114. 1; & seq.
Claues solam significare potestatem prædicandi Euangelium hæreticum est. to.12. 117. 1.
Claues datæ sunt Ecclesiæ, quia datæ sunt Petro, qui est in Ecclesia tamquam caput illius. to. 12.122. 2.
Clauium effectus est aperire, & claudere ianuam cœlorum. to. 12. 123. 5.
Claues alio modo datæ sunt Petro, & Apostolis. to.12. 123. 2.
Clauium Potestas est spiritualis, & non importat essentialiter, nec excludit potestatem politicam. to. 12.124. 2. & seq.
Clauium potestas quid sit? to. 12. 126. 1; & to.20. 46. 1.
Clauium potestas quinque potestates includit, scilicet potestatem ordinis, iurisdictionis in foro interno, iurisdictionis in foro externo, definitionis causarum fidei, & auctoritatis, tum fauorabilis, tum punitiuæ. to.12. 135. 2.
Clauium quinque potestates reducuntur ad duas, scilicet scientiam ad docendum, & potentiam ad regendum. to.12.125. 2.
Clauium potestas, quæ fuit in Petro, transit in Romanum Pontificem. to.12. 129. 1.
Claues traditæ sunt Petro immediatè, & Ecclesiæ per Petrum, quatenus scilicet Petrus est in Ecclesia. to.6. 693. 1; & seq.
Clauium nomine significatur potestas ordinis. to.11. 534. 2.
Clauium potestas est iuris Diuini. tom. 11. 535. 1.
Clauium vsus potest esse in omnem hominem subditum. to.8. 230. 1.
Clauium potestas extenditur ad omnia peccata. to.8. 231. 2.
Clauium potestas potest limitari à Papa. to.8. 232. 2.
Claues Ecclesiæ sunt simpliciter in Summo Pontifice, & excellenter, & vniuersaliter; in alijs autem Episcopis per participationem ab illo, & cum restrictione. tom. 8. 249. 2.
Claues collatæ Petro dicunt aliquid plus, quàm potestatem ligandi, atque soluendi, to.8. 355. 2.
Clauium nomine intelligitur potestas interpretandi scripturas, & soluendi quæstiones. to.8. 381. 1.
Claues quomodò datæ fuerint Ecclesiæ? to.8. 932. 2.
Claues datæ sunt soli Petro, & per Petrum Ecclesiæ, non autem è contra. to.14. 232. 1; & seq.
Claues traditæ sunt Petro propter eius confessionem. to.14. 234. 1; & seq.
Claues Ecclesiæ sunt à Deo. to.7. 14. 1; & seq.
Claues Ecclesiæ significant potestatem ordinis, qua dirigitur forum conscientiæ, & Iurisdictionis, qua dirigitur forum externum. to.7. 140. 2.
Claues datæ sunt immediatè Petro, non Ecclesiæ. to.7. 186. 1.
Clauium potestas quomodò explicanda, & quomodò claues datæ sint Petro, non Apostolis? to.7. 190. 2.
Claues Ecclesiæ quid significent? to.3. 804. 1.
Claues Ecclesiæ vbi sint sede vacante? tom.3. 812. 2.
Claues regni cœlorum Petro solùm, non alijs Apostolis datæ sunt à Christo. to.13. 7. 2.
Clauium summa potestas in Scriptura sacra designatur. to.13. 8. 1.
Clauium collationis discrimen inter Petrum, & alios Apostolos. to. 13. 112. 1.
Claues Ecclesiæ solùm Episcopi, & Præsbiteri habent. to.13. 595. 50; & seq.
Claues Ecclesiæ, non Ecclesiæ ipsi propriè, sed Pontifici à Christo datæ sunt. to.13. 168. 2.
Claues Ecclesiæ dicuntur propter sex motiua, & quæ sint? to.13. 236. 2.
Claues Ecclesiæ datæ Petro, & Apostolis cum Christo coniunctis. to.13. 236. 2.
Claues Petro datæ quare dicantur in plurali? to.13. 334. 2.
Claues datæ sunt Petro præ omnibus. to. 13. 349. 1.
Claues datas fuisse Diuo Petro pro omnibus quomodò sit intelligendum? tom. 13. 349. 2.
Claues quare dicantur Ecclesiæ? tomo 13. 392. 1.
Claues Ecclesiæ quomodò datæ fuerint Petro? to.13. 533. 1.
Claues alicui tradere quidnam sit? to.4. 749. 54.
Clauium traditio per nudam prædicandi licentiam exponitur ab hæreticis. to.4. 751. 58.
Claues dare quid sit iuxta S. Chrysostomum? to.4. 751. 62.
Clauis potentiæ latiùs patet, quàm clauis scientiæ. to.4. 752. 63.
Clauium munus. to.4. 753. 68.
Clauium collatione probatur Petri Primatus. to.10. 6. 2.
Claues sunt insignia Dominatus. to.10. 6. 2.
Claues tradere idem sonat, ac tradere potestatem. to.16. 16. 1; & seq.
Claues Iurisdictionis soli Petro datæ. to. 16. 157. 2.
Clauibus iurisdictionis succedunt Episcopi, non vero laici. to.16. 16. 2.
Claues Petro datæ aliquid supra Apostolos datum innuunt. to.1. 431. 2.
Clauium potestate quomodò Petrus sit vsus? to.1. 432. 1.
Clauis an sit vna, vel multiplex? tom. 9. 152. 32.
Clauis ordinis quid significet? to. 9. 151. 23. & 152. 30.
Clauis Iurisdictionis, seu eius effectus in quo consistant? to. 9. 149. 17.
Clauis non est in Petro, & in Ecclesia separatim; ibi enim non est separatio, sed vnitas. to.9. 152. 29.
Clauis est apud Trinitatem auctoritatiuè, apud Christum Dominum essentialiter, instrumentaliter apud Papam. tom. 9. 152. 31.

Claues Pontificiæ nulli alteri præter Petrum creditæ sunt. to.4. 549. 93.
Claues Ecclesiæ soli Papæ fuerunt à Christo concessæ, non autem aggregationi Primatum Ecclesiæ. to.3. 439. 2; & seq.
Clauis alia significat scientiam, alia potestatem; & hæc omnia significant potestatem ordinis, & iurisdictionis. to.17. 548. 2.
Clanium potestas est hæreditas D. Petri ex S. Ambrosio. to.17. 96. 1.
Claues vitæ, & mortis important summam potestatem, & imperium. to.17. 100. 1.
Clauium Ecclesiæ potestas vltra potestatem ligandi, & absoluendi important supremum primatum in Ecclesia; & in hoc sensu claues traditæ sunt soli Petro, non alijs Apostolis. to.17. 100. 1.
Clauis propriè significat potestatem, cuius ius est in Christo Domino, & ministerium est in Petro, & eius successoribus. tom.17. 401. 1; & seq.
Clauis potestas est perfectior, & ideo continet sub se potestatem gladij. to.17.402.1.
Clauis nomen ortum habuit à Dauid, qui turrim erexit in monte Sion, quam clausit; vt expugnaret Iebusæos. to.17. 402. 2.
Clauis Dauid, quæ claudit, & nemo aperit; & aperit, & nemo claudit, significauit potestatem, quam, vt Christi figura, accepit in populum Dei. to.17. 402. 2.
Clauis Dauid habuit sibi subiectum eius gladium, quia turris ædificata in monte Sion, in qua erat omnis armatura fortium, claui erat constituta; tum quia gladium Goliath iure belli acquisitum Domino consecrauit. to.17. 404. 1.
Clauis Dauid vna fuit, quia fuit Christi figura, cuius vna tantùm fuit clauis, quia eius scientia fuit efficax; at verò Petro data fuit duplex clauis, quia indiguit & scientia, & potentia ad regendam Ecclesiam. tom.17. 424. 1; & seq.
Claues regni cœlorum significant potestatem iudicialem, & præparatoriam ad ingressum regni cœlorum. to.17. 425. 2.
Claues important potestatem remittendi peccata. to.17. 425. 2; & seq.
Clauium potestas plura munera continet præter remittere, & retinere peccata; vt condere leges Ecclesiasticas per ordinem ad salutem animarum, damnare hæreses, definire controuersias, ordinare ministros. to.18. 65. 1.
Clauium potestas non consistit in sola prædicatione Euangelij, vt asstrunt Protestantes. to.18. 65. 1.
Clauium potestas est in Ecclesia, quia est in Petro, qui est in Ecclesia. to.18. 65. 1.
Clauis prima est clauis scientiæ, quia per instructionem aperitur via ad fidem. to. 18. 65. 1.
Claues sunt in solis Ecclesiæ ministris, non in omnibus fidelibus. to.18. 65. 1.
Clauium potestas quæ munera, & officia importet? to.18. 66. 1.
Clauium potestas vniuersalis fuit in Petro, & est in eius successoribus; alij autem Episcopi habent potestatem clauium particularem, & limitatam. to.18. 66. 2.
Claues cur Petro fuerint traditæ post, non ante Christi resurrectionem? to.18. 102. 2.
Claues alijs Apostolis datæ fuerunt, vt membris; Petro verò, vt capiti. to.18. 102. 3.
Clauium potestas fuit collata Ecclesiæ militanti. to.18. 103. 8.
Papa præsidente concilio an clauis iurisdictionis sit penes concilium? to. 9. 149. 14.
Clauis iurisdictionis effectus in quo consistat? to.9. 149. 17.
Claues datæ fuerunt Petro, & per Petrum Ecclesiæ. to.18. 482. 1; & seq.
Clauium potestas mortuo Papa remanet in manu Christi. to.18. 484. 2.
Clauium potestas Petro fuit priùs promissa, & postea collata, & quando? to.18. 484. 2.
Claues important summam potestatem in totam Ecclesiam vniuersalem. to.18. 488. 2.
Claues Ecclesiæ sunt apud bonos, & malos toleratos. to.3. 246. 2.
Clauis duplex quid significet? to.3. 261. 2.
Clauium potestas non fuit data Ecclesiæ, idèst non fuit data omnibus in Ecclesia existentibus, sed tantùm aliquibus, nempe Prælatis. to.19. 250. 2; & seq.
Claues Ecclesiæ extenduntur etiam ad Purgatorium. to.19. 314. 1.
Collatæ fuerunt Ecclesiæ finaliter, idèst propter Ecclesiam. to.19. 460. 1; & seq.
Claues Ecclesiæ quot sint? to.19. 575. 2.
Clauis in scripturâ quid significet? tom. 20. 45. 1.
Ecclesiæ claues non fuerunt Apostolis æqualiter traditæ. to.1. ex Turrecremen. 10. 2; & ex Alano. 42. 2; & ex Aluarez. 7. 2; & to.7. 140. 2; & to.12.113. 1; & seq; & 123. 2; & to.13. 112. 2; & to. 14. 260. 1; & seq; & to.18. 102. 3.
Nomine clauium significatur cura Pastoralis regendi, & dirigendi pupulum Christianum ad vitam æternam. to. 18. 150. 1; & seq.
Clauis scientiæ significat potestatem docendi ea, quæ spectant ad fidem; & clauis potentiæ significat potestatem regendi Ecclesiam. to.7. 140. 2; & to.12. 126. 2.
Clauium nomine designata fuit Ecclesiæ potestas, quia extenditur ad aperiendam dignis, & claudendam indignis ianuam Cœlorum. to.12. 123. 2; & to.20. 44. 2.
Claues sunt signum dominij, & superioritatis. to.1. 44. 1; & 431. 2; & to.10. 6. 2.
Ius clauium, & vsus clauium in quo differant? to.1. 388. 2; & to.17. 418. 1; & seq.
Potestas clauium alia est vniuersalis, & indefinita; alia verò particularis, limitata, & definita. to. 7. 644. 2; & to. 14. 254. 2; & seq.
Claues significant scientiam, potestatem ordinis, & potestatem iurisdictionis in foro interno, & externo, & etiam potestatem politicam. to.12. 114. 2; & seq.
Clauium potestas quomodò transfundatur in successores? to.12. 129. 1; & to.13. 274. 2; & to.7. 644. 2.
Claues non desinunt esse, cùm moritur ille, qui eas gerebat. to.14. 62. 1.
Claues gazophylacij Ecclesiæ, & thesauri regni cœlorum. to.18. 171. 1.
Clauis scientiæ significat auctoritatem doctrinæ, interpretationem Scripturarum, qua aperiuntur veritates, quæ in Scripturis clauduntur. to.12. 167. 1.

Cla-

Clauium abusus exprobratus fuit acriter à Christo Domino in Scribis, & Pharisæis. to.19. 575. 2.
Clauis nomine aptiùs, quàm nomine gladij significatur Ecclesiæ potestas, quæ data fuit in ædificationem, non in destructionem; gladius autem significat destructionem, quia datus fuit in viodictam malefactorum. to.17.401. 2.
Clauis Iurisdictionis propriè est apud Papam, & non apud concilium nisi in casu hæresis, & tunc permissiuè. tom. 9. 553. 43.
Clauis Iurisdictionis data fuit etiam Apostolis, sed mediante persona Petri, quia principaliter Petro fuit collata. to.9. 244. 27. & 246. 37.
Claues Ecclesiæ extra Ecclesiam esse non possunt. to.9. 366. 54.
Clauis, licèt sit vna, dicitur in plurali propter diuersitatem effectuum. tom.9. 152. 33. & 153. 35. & 36.
Claues fuerunt datæ Petro, non vt ipse solus potestatem haberet, sed in eo omnibus prælatis, & successoribus. to. 9. 211. 134.
Claues binæ significant scientiam, & potestatem. to.1. 95. 2.
Claues quomodò datæ sint Petro? to.9. 230. 42; & seq.
Claues fuerunt datæ Petro non solum figuratiuè, sed fundamentaliter, & principaliter. tom. 9. 229. 33; & 523. 88; & 527. 95; & 525. 93.
Clauis an sit vna, vel duplex? to.9. 548. 135. & sequitur.
Clauis vna est examinandi, definiendi, alia audiendi, & absoluendi. to.9. 549. 137.
Clauis vna est, quæ se extendit ad ipsum cœlum, alia, quæ non se extendit ad ipsum cœlum, sed mediante Ecclesia militante. to.9. 549. 138.
Clauium nomine quid intelligatur? tom. 9. 549. 140. & seq.
Claues vniuersali Ecclesiæ fuisse datas tripliciter intelligi potest. to.9. 560. 159. & seq.
Claues an datæ fuerint à Christo Petro in persona Ecclesiæ, vel tantùm capiti, & pastori Ecclesiæ. to.9. 637. 1.
Claues dicuntur Petri, & Ecclesiæ. tom. 9. 636. 1.
Claues Petri præpotentes; earundem collatio quid significet? to.2. ex Turrecremensi. 8. 2; & seq.
Claues quot sint? earum vsus qualis? tom. 2. ex Turrecremensi. 10. 2; & seq.
Claues fuerunt traditæ Petro, & successoribus eius. to.2. ex Turrecremensi. 12. 1.
Claues Petro datæ post resurrectionem. to.2. ex Aluarez. 7. 2.
Claues Ecclesiæ datas esse quomodò intelligatur? to.2. ex Aluarez. 13. 2.
Claues Petri possunt in Reges, & principes. to. 1. 6. 2.
Clauis domus Dauid quid significet? tom. 9. 604. 18.
Claues traditæ Petro cum plenitudine potestatis. to.1. 6. 2.
Claues adumbrant potestatem monarchicam. to.1. 6. 2.
Clauium traditio significat veram collationem Dominij. to.1. 44. 1.
Clauium ius plenarium soli Petro concessum. to.1. 44. 1.
Clauium ius tantùm Apostolis conceditur, non claues. to.1. 95. 2.
Clauis significatio, & vsus. to.15. 249. 12.
Clauium potestas repetitur in pluribus. to.15. 249. 5; & seq.
Clauis duplex, alia, qua Iudex Ecclesiasticus discernit, quem admittere, vel arcere debeat à regno; alia, qua dijudicatum actu admittit. to.4. 268. 3.
Clauium effectus quis, & quotuplex sit? to.4. 268. 3.
Claues Ecclesiæ pertinent ad solum Papam. to.1. 241. 2.

Clausula.

Clausula generalis *non obstante* non sufficit ad tollendam constitutionem Conciliarem. to.9. 185. 16.
Clausula *ex certa scientia*, & *de plenitudine potestatis* non tollit defectus naturales, nec supplet in his, quæ non dependent à potestate Papæ. to.9. 291. 120.
Clausula *de fratrum nostrorum consilio*, qua vtitur Papa, est magis de honestate, quàm necessitate. to.9. 328. 121.
Clausula illa *dummodò non sit alteri ius quæsitum* quomodò sit intelligenda? to.9. 477. 50.
Quando sufficiat clausula generalis ad tollendam constitutionem conciliarem? to. 9. 186. 17.
Clausula *ex certa scientia* idem est, ac clausula *de plenitudine potestatis*; sunt enim clausulæ æquipollentes. to.9. 291. 122.
Clausula *ex certa scientia*, *& de plenitudine potestatis* non valet contra reum non citatum etiam subditum; vel citatum ad locum non tutum. to.9. 291. 120, & 123.
Clausula *ex certa scientia*, *& de plenitudine potestatis* non supplet ea, quæ non dependent à potestate Papæ. to.9. 291. 121.
Clausula *approbante concilio*, vel *in concilio* non sufficit ad efficiendum, quòd aliqua constitutio sit conciliaris. to.9. 186. 18.
Quando concilium habet clausulam permissiuam dispensandi, tunc cessat ratio dicendi, quòd constitutio conciliaris continet clausulam derogatoriam ad postea concedenda. to.9. 186. 18.
Quando concilium non habet clausulam reseruatiuam excommunicationis, potestas absoluendi ab excommunicatione Episcopo censetur concessa. to.9. 186. 18.

S. Clemens.

S. Clemens an verè fuerit electus à S. Petro in successorem? to.1. 47. 2; & to.5. 593. 2; & tom.9. 579. 206; & seq; & 767. 1; & seq; & to.20. 62. 2.
An fuerit electus de communi Ecclesiæ consensu; & cur postea renunciauerit? tom. 9. 579. 206.
S. Clemens verè designatus à Diuo Petro in Pontificem renunciauit. tom. 4. 321. 2; & to.5. 32. 2.
Cur renunciauerit? to.9. 212. 143.
Renunciauit ad euitandum in posteris suis successoribus prauum exemplum, & ad præbendum humilitatis exemplar. tom. 4. 76. 2.

A Christo Domino fuit creatus Pontifex totius Ecclesiæ. to.4. 18t. 2.
Eius institutio. to.16. 51. 2.
Post mortem Lini, & Cleti Petri cathedræ, cui renunciauerat, fuit restitutus. to. 2. ex B. Ægidio. 60.2.
Fuit iterum electus ab Ecclesia Romana.to.4. 461. 39.
Ante Linum, & Cletum, antequam renunciaret, an potestatem acceptam à D. Petro exercuerit? to.to. 169. 2.
Ei collata fuit potestas ligandi, & soluendi eo modo, quo à Christo Domino collata fuerat Petro. to.16. 52. t.
Eandem potestatem pluries exercuit. to. 16. 52. t.
A quo, & quo tempore fuerit ordinatus, & consecratus Episcopus? to.12. 154. 1.
Sedauit dissensionem exortam inter Corinthios teste S. Irenæo. to.14. 404. 1; & seq.
Instituit septem Notarios in Vrbe, qui scriberent Martyrum gesta. to. 9. 736. 2.
Fuit vindex acerrimus auctoritatis Diuinorum librorum contra Corinthiom. to. 1. 231. 1.
Maximam persecutionem passus fuit sub Traiano Imperatore, in qua mirabiliter vitam finiuit. to. to. 112. 2.
Eius libri Recognitionum an sint certæ auctoritatis? to. 12. 30. 1; & to. 7. 226. 1; & seq; & to. 2. ex Adolpho. 91. 2.
Eius Constitutiones an habendæ sint, tamquam apocryphæ? to. 4. 627. 1.
Eius epistola ad Iacobum fratrem Domini Episcopum Hierosolymitanum fuit confirmata, vt authentica, à S. Anacleto. to.4. 769. 16.
Dicta epistola à prudentioribus æstimatur, vt legitima, sed adulterata. to. 7. 226. 2.
S. Clementis, Anacleti, aliorumque Pontificum epistolas, quæ S. Clementis epistolas commemorant, esse fictitias est temerarium asserere. to. 7. 228. 1.
S. Clementis testimonium affirmans D. Petri primatum. to. 16. 26. 1; & seq; & tom. 4. 746. 26.
Eiusdem plura testimonia de dignitate sacerdotali. to. 1. 25. 26.
Ab hæreticorum calumnijs vindicatur. to.8. 437. 2.
Fuit electus à Petro. to. 19.148. 1.
Sed tamen renunciauit. to. 19. 150. t.
Mansit tamen Pontifex, antequam renunciaret, duodecim annos ob Ecclesiæ necessitatem. to. 19. 150. 2.
Ordinatum fuisse à Petro suum successorem qui asseruerit? to. 20. 62. 2.
Clemens II.
Clemens II. reformationem totius Ecclesiæ vniuersalis incepit, sed non potuit perficere. to. 6.437. t.
Clemens IV.
Clemens IV. vacante Imperio elegit in Tuscia Imperij Vicarium. to. 4. 34. 2.
Ioannem Theutonicom primum Glosatorem Decreti S. Stephani in Halberstat Præpositum propter decimæ solutionem in redemptionem Terræ Sanctæ appellantem excommunicauit, & Præpositura priuauit. to. 6. 527. 2.
Lites ob hoc in Germania excitatas sustulit morte vtriusque paulò post secuta. tomo 6. 527. 2.
Clemens V.
Clemens V. Fridericum Regis Castellæ filium constituit Regem Sardiniæ sub conditione, vt illinc Saracenos expelleret. to. 4. 34. 2.
Constitutionem *Ad succidendos in 6.* sustulit, & cassauit sub pœna excommunicationis. to. 9. 299. t57.
Sedem Apostolicam transtulit Auenionem, vbi septuaginta annis remansit. tomo 11. 131. 1; & to. 10. t62. 1.
Ex Archiepiscopo Burdigalensi in Romanum Pontificem fuit electus, & pro suo in Gallicanam nationem amore Sedem Auenionem transtulit. to.1t. t31. 1; & to.10. 162. 1.
Illius extrauagans data Lugduni tertiò nonas Februarij Pontificatus anno I.tomo 9. 299. 2; & seq.
Præsedit Concilio Viennensi, in quo hæresim Beguinarum damnauit; & præsentiam Christi Domini in Sacramento Eucharistiæ definiuit, ac eius festum approbauit. to. 7. 811. t.
Ad eo Imperatores Tartari characterem baptismalem petieruut. to. 7. 811. 1.
Habuit successorem in Pontificatu Ioannem XXIII. to. 7. 81t. 2.
Clemens VI.
Clemens VI. deposuit Ludouicum IV. à Ioanne XXII., & Benedicto X. excommunicatum. to. 18. 688. 2.
Dominum Mediolani acerrimum Ecclesiæ, & clericorum hostem solemniter excommunicauit. to. 4. 36. t.
Successit Benedicto XII. & successorem habuit Innocentium VI. to. 7. 81t. 2.
Clemens VII.
Clemens VII. excommunicauit Henricum Octauum Regem Angliæ; quia vxorem legitimam Catharinam pijssimam fœminam repudiauerat, Anna Bolena concubina in vxore admissa. to. 11. 131. 1.
Fuit electus Fundis tempore schismatis, & Auenionem se contulit. to. 9. 9. t1.
Ei successit Benedictus XIII. antea dictus Petrus de Luna; & schisma fuit renouatum. to.9. to. 11.
Clemens VIII.
Clemens VIII. confirmauit decretum Concilij Tridentini contra libros hæreticorum. to. 1. 372. t.
Eius constitutio contra retinentes, vel legentes libros Hæreticorum. to. 1. 372. 2; & seq.
Clemens Alexandrinus.
Clementis Alexandrini scripta sunt legitima. to. 17. 599. t.
Fuit proximus temporibus D. Marci Euangelistæ; ideo circa antiquitatem eius libri maximam, imò indubiam habent auctoritatem. to. 17. 599. 1.
Fuit præceptor Origenis. to. 17. 599. 1.
Floruit sub Commodo Imperatore, & valde senex scripsit. to. 17. 598. 2.
Testatus fuit D. Petrum Romæ fuisse. to. 17. 599. 1.
Composuit librum informationum à D. Hieronymo approbatum. to. 17. 599. 1.

Clementius.

Clementius Primas Prouinciæ Byzacenæ Romam fuit accusatus apud S. Gregorium Magnum. to. 6. 367. 2.

Corripit Theodorum Magistrum militum decem auri libris, ne Romam transmitteretur. to. 6. 367. 2.

Sed Mauritius Imperator eum coegit, vt Romam veniret. to. 6. 368. 1.

Clerici nomen.

Clerici nomen quid significet? to. 5. 200. 22.

Clericus, & populus sunt nomina collectiua, quæ significant multitudinem. to. 18. 122. 22; & to. 19. 596. 1.

Nomine clerici generaliter designantur omnes, qui diuino cultui Religionis ministeria Ecclesijs impendunt. tomo 19. 38. 2.

Clericorum immunitas.

Clerici à potestate Principum sæcularium sunt omninò exempti de iure Diuino. to. 18. 442. 2; & seq; & 446. 1; & seq; & 448. 3; & seq; & to. 3. 507. 2; & seq; & tomo 16. 157. 1; & seq; & to. 20. 324. 5; & seq.

Clericorum Seminarium à quolibet Episcopo in sua Ecclesia Cathedrali debet institui. to. 18. 362. 1. & seq.

Clericorum causæ sunt tractandæ coram proprijs Episcopis. to. 18. 414. 2.

Clericorum feuda an subijciantur potestati laicali? to. 18. 107. 6.

Clerici an quoad bona temporalia subijciantur Regibus? to. 18. 134. 2.

Clericorum immunitas quando cœperit? to. 5. 47. 2.

Clericis in rebus merè temporalibus, & criminalibus, eorumque res an sint immunes iure Diuino à potestate laica? to. 3. 506. 1.

An saltem sint immunes iure Pontificio? to. 3. 507. 2.

Clericus in causis iudicialibus non potest se submittere foro sæculari. to. 9. 259. 24.

Clericus etiam minimus nulli laico personaliter potest subesse. to. 3. 47. 2.

Clerici per laicos solùm violenter, & iniustè iudicati fuerunt. to. 3. 79. 2.

Debent soluere tributum pro temporalibus, sicut soluit Petrus. to. 3. 79. 2.

Clericus nec etiam ab Imperatore potest iudicari. to. 3. 246. 2.

Clericorum institutio.

Clerici ab initio nascentis Ecclesiæ fuerunt instituti. to. 19. 38. 2.

Eorum ordinator est Papa, promotores autem ordinationis sunt Episcopi, in quorum Diœcesibus degunt. to. 19. 38. 2; & seq.

Clericorum officia.

Clericorum officia quibus sint conferenda? to. 5. 738. 2.

Clerici iure Diuino sunt mancipati Diuinis officijs, ideo nequeunt implicari officijs ciuilibus. to. 3. 506. 1.

Clerici quomodò possint absoluere à pœna excommunicationis? to. 3. 261. 1.

Clerici nullam curam animarum habentes an debeant Synodo interesse. to. 3. 383. 1.

In Episcoporum coadiutores statuuntur, vt Religionis ministeria Ecclesijs impendant. to. 19. 38. 1; & seq.

Clericorum percussores.

Clericum percutiens, non ex odio, vel ex inimicitia, sed per iocum non incurrit excommunicationem. to. 5. 197. 10; & seq.

Item clerici pueri impuberes se se inuicem percutientes excommunicationem non incurrunt. to. 5. 198. 12.

Clericum detinens in carcere, vel in aliqua domo loco carceris incurrit excommunicationem. to. 5. 198. 16.

Item clericum expolians, vel ei surripiens pecuniam, siue per vim, siue per fraudem. to. 5. 199. 17.

Clericus percutiens se ipsum incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 20.

Clericum etiam volentem, & consentientem percutiens incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 21.

Clericum inuentum turpiter cum aliqua fœmina occidens non incurrit excommunicationem. to. 5. 202. 33; & seq.

Clericus deprehensus in delicto an possit detineri citra excommunicationem? to. 5. 208. 50.

Item an suspectus de fuga possit capi à creditore citra excommunicationem? to. 5. 208. 51.

Clerico præbens venenum incurrit excommunicationem. to. 5. 199. 18.

Clerici percussio modica aliquando dicitur attrox. to. 5. 208. 52.

Clerici quæ percussio sit leuis, & quæ enormis? to. 5. 209. 53.

Clerici percussor à quo valeat absolui? to. 5. 209. 54; & seq; & 216. 70.

An ad absolutionem clerici requiratur satisfactio? to. 5. 214. 69.

Excommunicatus propter clerici percussionem à solo Papa potest absolui. tomo 5. 209. 54.

Clericorum percussores quando, & in quibus casibus possint absolui à proprijs Prelatis, & Episcopis? to. 5. 209. 55; & seq.

Clericus actu degradatus priuatur priuilegio fori, non autem clericus suspensus ab executione ordinum, aut irregularis. to. 5. 207. 49; & seq.

Clericorum priuilegia.

Clericus coniugatus bigamus an gaudeat priuilegio canonis? to. 5. 200. 25.

In quibus casibus priuetur priuilegio canonis? to. 5. 201. 26; & seq.

Clericus hæreticus, vel grassator an gaudeat priuilegio canonis? tomo 5. 207. 47; & seq.

Item an suspensus, irregularis, degradatus gaudeant eodem priuilegio? to. 5. 207. 49.

Clerici coniugati incedentis in habitu, & tonsura vxor, & filij an gaudeant priuilegio canonis? to. 5. 200. 24.

Clerici sunt exempti à potestate Principis politici. to. 2. Adolpho. 70. 2.

Clericorum prohibitiones.

Clericis quare prohibitum sit se immiscere negotijs sæcularibus? to. 9. 672. 2.

Clericis incontinentibus ministerium altaris fuit interdictum in Concilio Chalcedonensi. to. 5. 732. 2; & seq.

Clericis prohibere vxores,& illis, qui se sponce castrauerunt, prohibere statum clericalem non est contradictio. to. 3. 883. 1.
Clericis suspensis prohibetur Missam audire. to. 9. 74. 38.
Item prohibetur ad ordines minores promoueri. to. 9. 74. 38.
Clericis prohibetur abesse à sua Ecclesia, & quæ pœnæ absentibus statutæ fuerint? to. 4. 109. 1.
Clerici sub pœna priuationis officij nequeunt eleemosinas, vel oblationes hæreticorum recipere. to. 4. 213. 2.
Clericis fuit prohibitum agitare causas sanguinis. to. 3. 43. 1.
Clerici quare nequeant occidere? tomo 3. 43. 2.
Clericis quo iure prohibeatur ius gladij in criminalibus? to. 5. 804. 2.
Clericis non fuit prohibitus vsus armorum pro suæ Ecclesiæ defensione. to. 15. 166. 2.
An illis permissum sit bellum? to. 19. 179. 1.
Clericus scienter admittens ad Diuina officia, vel ad sacramenta excommunicatum à Papa incurrit excommunicationem, à qua nequit absolui, nisi à Papa. tomo 5. 217. 3.

Clericorum proprietas.

Clericis an competat proprietas, vel dominium? to. 3. 773. 1.
Clericatus non pugnat cum iurisdictione. to. 5. 774. 2.
Clericus habuit aliquid vitæ communis. to. 6. 149. 1.
Antiquitus irrita erat ordinum Ecclesiasticorum collatio sine aliquo titulo, vel patrimonio, vel aliqua prouisione sufficienti ad vitam substentandam. to. 5. 774. 2.

Clericorum suspensio, degradatio, & alia pœna.

Clericus notorius concubinarius est suspensus quoad se, & quoad alios. to. 9. 74. 38.
Clericus suspensus priuatur fructibus beneficiorum per tres menses; & si monitus maneat in concubinatu, priuatur beneficijs obtentis, & redditur incapax alia obtinendi. to. 9. 74. 40.
Clericus in hæresim lapsus, licèt pœniteat, manet perpetuò irregularis. to 6. 121. 1.
Clerici fornicarij depositio fuit moderata. to. 9. 216. 15.
Clericus pro simplici homicidio non debet tradi Curiæ sæculari; secus, si concurrat alia qualitas. to. 9. 423. 3.
Clericus simplex nequit se submittere iurisdictioni alterius Ecclesiæ sine licentia proprij Episcopi. to. 13. 437. 2; & tomo 6. 150. 2.
Clerici non residentes in propria Ecclesia quibus pœnis subiaceant? to. 4. 221. 1.
Clerici degradatio definitur spoliatio omnium priuilegiorum clericalium. tomo 5. 208. 49.
Degradatio alia est realis, & propria; alia verò tantùm verbalis, quæ potiùs dicitur depositio ab executione ministerij ordinum susceptorum. to. 5. 208. 49.
Clericus antiquitus lapsus in hæresim manebat perpetuò irregularis, etiamsi reconciliatus fuisset. to. 6. 121. 1.

Clericorum vita, & qualitates.

Clericorum vita est perfectior, quàm vita laicorum. to. 5. 774. 1.
Clerici ad ministerium sunt eligendi, qui possint dignè Sacramenta tractare. tomo 4. 90. 2.
Debent fulgere virtutibus, sicut Stellæ in perpetuas æternitates. to. 4. 104. 2.
Clerici quomodò sint ciues Reipublicæ, & politicæ? to. 2. ex Adolpho. 70. 1.
Clericorum duplex genus. to. 3. 78. 1.
Clericus debet esse purus animo, benignus eloquio, mansuetus obsequio, iustus in consistorio, castus in thalamo, deuotus in choro, secretus in occulto, & honestus in publico. to. 4. 505. 1.
Quamuis exempti sint à potestate Principis politici, tamen ex vi rationis, non ex vi legis, debent illius leges seruare. to. 2. ex Adolpho. 71. 1.

Clerus.

Clerus idem est, ac sors, vel hæreditas. to. 5. 773. 2, & to. 19. 39. 1.
Clerus, & populus sunt nomina collectiua significantia vniuersum populum Christianum. to. 19. 596. 1.

Clerus Africanus.

Clerus inferior Africanus ex antiqua consuetudine non potuit Romam appellare. to. 6. 251. 2.
Clerus Africanus solùm post tempora S. Gregorij Magni potuit Romam appellare. to. 6. 577. 2.
Semper potuit Romam appellare in materia fidei. to. 6. 359. 2.
Vid. appellatio Africana.

Clerus Romanus.

Clerus Romanus, si nullus esset Cardinalis, Papam eligeret. to. 3. 26. 1.
Consuluit S. Cyprianum circa modum recipiendi hæreticos ad Ecclesiam. to. 2. ex Alano. 39. 2.
Clerus Romanus quomodò rexerit Ecclesiam orbatam Pontifice per vnum integrum annum tempore Decij? to. 3. 462. 1.
Clerus Romanus in approbanda sententia S. Cypriani contra libellaticos Christianos, & prouinciales Episcopos congregando propriè non exercuit actum iurisdictionis, sed potiùs actum consultoris, aut Doctoris. to. 3. 462. 1.
Eius epistola ad Honorium. to. 1. 10. 11.
Alia ad Clerum Carthaginensem. to. 3. 741. 1.

Clerus Siculus.

Clerus Siculus antiquitus debuit Synodo suæ prouinciæ acquiescere, nec potuit ab illo Romam appellare. to. 6. 578. 1.
Cleri Siculi appellationem ad Sedem Romanam concessit Adrianus IV. to. 6. 577. 2.

Cletus.

S. Cletus Pontifex sub Domitiano mortem pro Christo subijt. to. 10. 112. 2.
Diocletianus crudeliter fuit trucidatus ob mortem Sancto Cleto illatam. to. 10. 112 2.

Clodoueus.

Clodoueus Galliarum Rex fuit à Deo punitus. to. 1. 555. 1.
Misit Romam Diuo Petro tempore Hormisdæ Pontificis Regium donum pretiosissimis gemmis ornatum. to. 4. 216. 1.

Quia tamen rapinis afflixit Ecclesias, & dicipi toleravit, ac permisit Theodardum Episcopum Traiectensem trucidari; nec non argentum, & aurum distrahi ex templo S. Dionysij, & authoritate Regia, non Ecclesiastica in egenos distribui, in perpetuam amentiam incidit. to. 1. 555. 1.

Clotharius.

Clotharius tertiam partem Ecclesiasticorum prouentuum sibi arrogauit. to. 1. 551. 2.

Solus ei restitit Iniuriosus Episcopus Turonensis asserens, quod si voluisset res Dei tollere, Deus abstulisset Regnum ab ipso. to. 1. 551. 2.

Coadiutor.

Coadiutores cum futura futura successione solus Papa potest concedere. to. 4. 520. 146.

Coadiutores Episcopis, Archiepiscopis, & Primatibus solus Papa potest concedere. to. 4. 520. 145.

Codex.

Codex Theodosianus declarat catholicum non esse, qui non concordat cum Ecclesia Romana. to. 6. 644. 2. & seq.

Codex canonum quid sit? tomo 14. 68. 2. & seq.

Codex canonum ab Adriano Papa traditus Carolo Magno Francorum Regi, quando fuit Romæ. to. 14. 70. 2.

Coepiscopi.

Coepiscopi sunt, qui non habent propriam Ecclesiam. to. 3. 549. 2.

Coepiscopi, qui dicti fuerunt Chorepiscopi. *Vid. Coepiscopi.*

Cognatio.

Cognatio spiritualis non est superstitiosa, vt aiunt hæretici. to. 3. 321. 2.

Cognatio legalis non est vana. to. 3. 321. 2.

Est verum matrimonij impedimentum. to. 3. 321. 1. & seq.

Collegium.

Collegium Apostolorum habuit vnum supremum caput, nempe Petrum. tom. 5. 592. 2.

Misit Petrum in Samariam non ex imperio, sed ex consilio. to. 3. 569. 2.

Collegium Cardinalium dicitur Papæ Senatus. to. 9. 260. 33.

Collegium potest exercere suam iurisdictionem in singulares personas, etiam de gremio collegij. to. 9. 428. 41.

A quo debeat congregari, quando nullum habet superiorem vacante Sede? tomo 9. 143. 24.

Collega.

Collega multipliciter sumitur. tom. 4. 581. 45.

Collegæ propriè illi dicuntur, qui sunt eiusdem collegij, quamuis sint inæqualis officij, & potestatis. to. 4. 581. 46.

Colonia.

Colonia Agrippina à Materno sancti Petri Discipulo Euangelium accepit. tomo 3. 783. 1.

Coloniæ Archiepiscopi à Nicolao Papa depositi. to. 1. 531. 1.

Colonia semper fidem Catholicam fideliter custodiuit. tomo 3. 783.

Illius sigillum repræsentat D. Petri imaginem claues vna manu, & alteram librum habentis. to. 3. 783. 1.

Colorare.

Colorare possessionem ex titulo est magis de stylo, quàm de iure. to. 9. 26. 110.

Colores.

Colores quatuor vestis Aaronis significabant quatuor virtutes Cardinales. tom. 3. 232. 2.

Columnæ.

Columnæ Templi Salomonis cuius essent figuræ? to. 9. 665. 2.

Commixtio.

Commixtio inhabilium non semper reddit actum nullum. to. 9. 34. 155.

Commixtio aquæ cum vino in sacrificio Missæ. to. 1. 229. 1.

De mixtione aquæ cum vino in calice facienda canon Trullanus. to. 1. 228. 1.

Commodus Imperator.

Commodi, Antonini, & aliorum Imperatorum infoelix exitus. to. 10. 113. 2.

Commodus fuit strangulatus, & in sepulcro Adriani sepultus. to. 10. 113. 2.

Communio, communicatio.

Communio propriè dicitur Eucharistiæ perceptio. to. 4. 4. 2.

Communio alia Episcopalis, alia clericalis, alia laica. to. 6. 100. 2. & 589. 3.

Communio fidelium quid sit? to. 9. 687. 2.

Communio duplex. to. 9. 687. 2.

Communio Sanctorum explicatur in Symbolo. to. 9. 688. 1.

Communio significat etiam communicationem bonorum Christi Domini. to. 4. 4. 2.

Communionis nomen conuenit pluribus rebus. to. 4. 4. 1.

Communio sub vtraque specie non fuit ex consuetudine vniuersali totius Ecclesiæ primitiuæ. to. 20. 422. 2. & seq.

Quare fuerit prohibita? tomo 20. 423. 1. & seq.

Communio Sanctorum significat participationem omnium bonorum Ecclesiæ. to. 4. 4. 1.

Communio Sanctorum non complectitur infideles, hæreticos, schismaticos, & excommunicatos. to. 4. 4. 1.

Communicans schismatico schismaticus efficitur. to. 9. 33. 152.

Communicans schismatico propter aliquod dubium inexcusabile sine illo non incurrit excommunicationem. to. 9. 33. 154.

Communio est quædam communicatio, qua Christus Dominus per Eucharistiam se nobis communicat. to. 4. 4. 2.

Communio triplex. to. 7. 223. 1.

Communio sub vna tantùm specie est antiquissima. to. 7. 223. 1.

Communio laicalis sub vna tantùm specie quando fuerit introducta in Ecclesiam? to. 1. 387. 1.

Communicatio propriè significat Eucharistiæ perceptionem. to. 4. 4. 2.

Communis.

Communis sententia an sit magis tuta? to. 2. ex Adolpho. 129. 2.

Communis vtilitas semper est anteponenda minori vtilitati etiam iuratæ. to. 9. 335. 169.

Communitas.

Communitas excommunicari non potest. to. 9. 458. 28.

Communitati an magis expediat Regi per vnum, quàm per plures? to. 3. 191. 2.

Communitas hominum in tres gradus diuiditur. to. 3. 182. 1.

Communitas alia est vici, alia Ciuitatis, alia Prouinciæ, alia totius Orbis. to. 7. 746. 1.

Communitas ad duos fines præcipuos dirigitur. to. 3. 634. 1.

Communitatum genera quot sint? to. 2. ex B. Ægidio. 25. 2.

Communitas an melius regatur à pluribus virtute præditis, quàm ab vno? tomo 9. 195. 2.

Communicatum sex genera significant sex gradus Ecclesiæ; nam communitas domus significat Ecclesiam simplicem, cui assistit Capellanus, non Parochus; communitas vici figurat Ecclesiam parochialem, quæ continet sub se plures Ecclesias, sicut vicus constat ex pluribus domibus; communitas ciuitatis significat Ecclesiam episcopalem, quæ continet sub se plures parochias; sicut ciuitas continet plures vicos; communitas prouinciæ figurat Ecclesiam Archiepiscopalem, quæ continet sub se plures Episcopos; communitas Regni figurat Ecclesiam primarialem, quæ continet sub se plures Archiepiscopos; & communitas totius Orbis significat Ecclesiam Romanam, quæ continet sub se omnes Ecclesias. to. 2. ex B. Ægidio. 25. 2.

Commutare.

Commutare iuramentum non est illud frangere. to. 9. 335. 170.

Commutatio iuramenti non habet locum; quando sub iuramento promittitur aliquod, quod est manifestè licitum, & vtile; nec aliquid melius occurrit ad communem vtilitatem conducens. to. 9. 335. 169; & seq.

Compromissum.

Compromissum in electione Papæ fit, cùm propter discordiam Cardinalium in aliquam personam electionis negotium compromittunt, vt, quem voluerit, eligat. to. 4. 487. 94.

Compromissi formula. to. 4. 488. 94.

Compromissum potest esse etiam de matrimonio spirituali. to. 18. 117. 4.

Compromissaria electio fieri potest, non simpliciter, sed limitatè, idest per compromissum scrutinio admixtum. tom. 4. 488. 96.

Compromissarius se ipsum potest eligere. to. 4. 488. 97; & to. 10. 171. 1.

Compromissum in electione Pontificis quomodò sit faciendum attenta Bulla Gregorij XV? to. 4. 488. 98.

Compromissarius non tenetur ad aliud, quàm ad illud, quod in compromisso est expressum. to. 4. 488. 96.

Electio per compromissum cur abierit in desuetudinem? to. 4. 488. 96.

Compromissum non repugnat iuri diuino, & naturali, videtur tamen repugnare iuri humano. to. 4. 488. 96.

Concilia veteris legis.

Concilium Absalon contra Dauid fuit figura conciliabulorum, quæ fiunt contra Papam. to. 4. 104. 1.

Concilium generale in veteri lege, quod *sanhedrim* dicebatur, reseruabat vltimum iudicium summo Sacerdoti. tom. 11. 391. 1; & seq.

Concilia à Iudęis congregata tempore passionis Christi Domini. to. 10. 311. 1.

Concilium fuit congregatum à Moyse, & quid ci seniores responderint? tom. 16. 416. 2.

Concilium Iudæorum congregatum iussu Herodis Regis quid tractauerit? to. 16. 549. 1.

Concilium Iudęorum aduersùs Christum Dominum fuit detestatum in spiritu ab Iacob Patriarcha. to. 4. 104. 1.

Concilium duplex in lege veteri fuit institutum; vnum maius Hierosolymis pro causis granioribus; & aliud minus in singulis ciuitatibus pro causis minoribus. tom. 10. 307. 2.

Concilia in veteri lege celebrata. to. 19. 8 2.

Concilium Iudæorum conuocatum iussu Herodis ad inquirendam definitionem trium controuersiarum circa Messiæ aduentum Matth. 2. narratum. to. 16. 549. 1.

Concilium septuaginta Seniorum fuit iussu Dei congregatum à Moyse. tom. 19. 8. 2.

Concilij ethimon, & origo.

Concilij tres ethimologiæ. tom. 9. 778. 1; & seq.

Concilium vnde dictum fuerit? to. 4. 109. 2; & to. 5. 682. 1; & to. 6. 15. 42; & to. 10. 503. 1; & to. 13. 473. 1; & to. 19. 264. 2; & seq.

Conciliorum origo, institutio, & vsus in Ecclesia. to. 10. 505. 1; & 506. 1; & to. 5. 682. 1; & to. 13. 445. 1.

Quo tempore inceperint? to. 6. 21. 65.

Concilij ethimologia, quiditas, & multiplicitas. to. 3. 857. 1.

Ortum habuit à iure diuino. tom. 3. 857. 2.

Concilia vniuersalia ex humana institutione habuerunt originem. to. 13. 510. 1.

Concilium originem habuit à veteri testamento, & Apostoli illud ceperunt congregare in nouo testamento. to. 9. 778. 1.

Concilij nomen non est humanum commentum, nec vox iure humano inuenta, sed deriuata à iure Diuino. to. 3. 365. 1.

Concilium generale initium habuit tempore S. Sylnestri, & Constantini. tom. 4. 111. 1.

Concilia inceperunt in veteri lege, & in noua lege fuerunt consummata. to. 19. 8. 2; & seq.

Conciliorum institutio saltem exemplariter est de iure Diuino. to. 10. 506. 2.

Conciliorum institutio, & origo quantùm ad circumstantias loci, temporis, & alias similes est de iure humano Ecclesiastico. to. 10. 507. 2.

Concilij definitio.

Concilij variæ definitiones iuxta varias sententias. to. 4. 417. 4; & to. 9. 778. 2; & to. 13.

to. 13. 473. 2; & 478. 1; & to. 7. 777. 1; & to. 3. 385. 2; & 364. 2; & 365. 2; & to. 11. 386. 1; & to. 19. 7. 2; & 264. 2.
Concilium est congregatio generalis facta sub Papa, vel sub eius legato; sicut Synodus est congregatio prouincialis facta sub Episcopo. to. 4. 109. 2; & to. 12. 608. 1; & to. 8. 322. 1; & to. 7. 515. 2.
Concilium est, quod fit de Papæ mandato præsidentis vel per se, vel per suos legatos. to. 4. 114. 1.
Concilium generale an sit congregatio iudicialis, & forum iudiciale? to. 4. 714. 1; & seq.
Concilium quando propriè dicatur? to. 9. 212. 146.
Concilium Ecclesiasticorum Act. 15. fuit collectio virorum. to. 9. 944. 2.
Concilium ad Papam septem modis potest comparari. to. 20. 119. 2. & seq.
Concilium quoad nomen importat conciliationem diuersarum sententiarum; & quoad rem est conuentus maioris partis Christianorum indagandæ causa alicuius veritatis supernaturalis. to. 7. 9. 2; & to. 16. 282. 2.
Concilium an importet congregationem multorum Prælatorum concurrentium cum Papa? to. 13. 499. 1; & to. 7. 520. 2.
Concilium œcumenicum quid sit? to. 3. 366. 2.
Concilium plenarium quid sit? to. 13. 559. 1; & 578. 4.
Concilij generaliter sumpti exacta definitio. to. 9. 778. 2.
Concilium generale est Senatus Episcoporum Papæ assistentium. to. 20. 539. 2.
Concilium est tota Ecclesia respectiuè. to. 20. 539. 1.
Definitionis concilij generalis explicatio. to. 3. 365. 1.

Concilium quotuplex?

Concilium quadruplex est; scilicet generale, prouinciale, Episcopale, & religiosum, quod potiùs dicitur capitulum. to. 4. 110. 1.
Concilium diuiditur in generale, nationale, prouinciale, & diæcesanum. to. 4. 417. 5; & 645; & 486. 6; & to. 3. 537. 2; & to. 10. 503. 2; & to. 5. 682. 2; & to. 9. 778. 2; & to. 13. 475. 2.
Concilia alia sunt generalia simpliciter, alia secundùm quid. to. 4. 692. 44.
Concilium generale vel post considerari, vt est corpus Ecclesiæ separatum à capite, quod est Papa; vel prout est corpus vnitum simul cum capite. to. 9. 785. 1.
Conciliorum triplex genus. to. 13. 164. 2; & to. 20. 113. 1.
Concilij generalis origo. to. 13. 474. 1.
Concilij generalis duplex acceptio. to. 13. 559. 1; & to. 18. 54. 1; & seq.
Concilium quotuplex sit? to. 13. 475. 1; & to. 16. 284. 1; & to. 10. 503. 2.
Concilia nationalia aliquando vocata fuerunt generalia respectiuè, & secundùm quid, non autem simpliciter, & absolutè; quatenus scilicet continebant omnes Prælatos illius nationis. to. 10. 504. 1; & seq.

Concilij finis.

Concilij finis qui sit? to. 3. 366. 2.
Concilia generalia ad quid statuendum colligantur? to. 4. 729. 32; & to. 13. 499. 2; & to. 5. 592. 1.
Concilia propter quæ delicta, vel necessitates Ecclesiæ debeant congregari? to. 9. 19. 79.
Concilium congregari non debet ob crimen Romani Pontificis, si absque concilio potest sedari, & Ecclesiæ prouideri. to. 9. 19. 80.
Concilia ob quas causas fuerint celebrata? to. 4. 431. 2.
Concilium ex quibus causis congregari non expediat? to. 9. 61. 4.
Concilium non ob leues, sed ob grauissimas causas est congregandum; vt sunt hæreses, schismata, Papatus, scandalum totius Ecclesiæ. to. 9. 66. 1; & seq.
Ex quibus causis, præter causam fidei, fuerit congregatum? to. 9. 73. 29.
Prima septem concilia generalia celebrata sunt ad refellendas septem hæreses. to. 3. 369. 2.
Concilia ob sex causas celebrantur. tom. 5. 685. 2.
Concilia congreganda sunt ad extirpandas hæreses in Ecclesia pullulantes. to. 5. 152. 118.
Concilia coacta propter hæreses, & schismata. to. 5. 152. 118; & seq.
Concilia cogi possunt etiam ad reformandos mores. to. 5. 153. 121.
Coacta fuerunt propter hæresim, schismata, inuasionem Turcarum, & propter suspicionem hæresis in Papa. to. 9. 780. 1.
Concilia non fuit frustra, etiamsi Papa sit infirmus in fide. to. 16. 308. 1.
Imò etiamsi Papa sit infallibilis, frustra non coguntur. to. 13. 167. 1.
Concilia instituta ad euertendum schisma ortum ex translatione Sedis Apostolicæ Auenionem. to. 11. 131. 1.
Concilia triplici de causa congregantur. to. 8. 321. 1; & to. 20. 108. 1; & seq.
Conciliorum finis præcipuus. to. 10. 545. 1; & seq; & to. 3. 538. 1; & seq.
Concilia congregantur præcipuè ad conseruandam fidei vnitatem, & ad tollenda schismata. to. 13. 485. 2; & seq.
Concilia quibus de causis sit congreganda? to. 13. 484. 2; & 486. 2.
Concilia inuenta sunt ad instruendos Christianos, & docendos populos disciplinam, & mores, ne labantur in hæresim. to. 9. 471. 11.
Concilia diuersa quare fuerint celebrata? to. 1. 221. 1.
Conciliorum generalium congregandorum causa est triplex; scilicet extirpatio hæresis, reformatio morum, & pax Ecclesiæ seruanda. to. 18. 340. 1.
Concilia magis debent congregari inspecta causa, quàm persona, quæ instat, vt conuocentur. to. 9. 8. 7.
Concilia generalia, & particularia ob varios fines fuerunt in Ecclesia conuocata. to. to. 545. 1; & seq.

Concilij congregatio.

Concilium congregare ad solum Papam perti-

tinet. to. 4. 182. 1; & 418; & seq; & 686; & seq; & 692. 41; & to. 1. 15. 2; & to. 2. ex Alano. 25. 2; & to. 3. 540. 2; & 541. 1; & to. 1. 72. 2; & to. 9. 8; & seq; & 11. 18; & seq; & 13; & seq; & 473. 19; & 789. 2; & seq; & to. 14. 506. 2; & seq; & tom. 15. 356. 2, & 408. 1; & to. 5. 677. 1; & to. 10. 206. 1; & 512. 1; & to. 11. 4. 3; & to. 16. 416. 1; & to. 10. 512. 1; & to. 13. 479. 1; & 226. 2; & to. 3. 864. 1; & to. 17. 467. 1; & seq; & to. 5. 146. 86; & to. 7. 522. 1; & to. 12. 613. 2; & to. 18. 106; & to. 19. 12. 2; & 265. 1; & seq; & 403. 1; & seq. & 479. 1; & seq.

Concilia generalia aliqnando de consensu Papæ ab Imperatoribus fuerunt congregata. to. 4. 114. 1.

Quare auctoritate Imperatoris fuerint congregata? to. 4. 419. 4; & seq; & 690. 30; & to. 5. 150. 107.

Concilia fuerunt ab Imperatoribus merè mioisterialiter executiuè congregata. to. 15. 413. 19.

Precibus, & lactimis Pontificea rogarunt Imperatores, vt illos adiuuarent in concilijs cogendis propter Ecclesiæ necessitates. to. 4. 690. 1; & seq; & to. 5. 150. 107; & to. 6. 511. 1.

Concilia congregare non spectat ad Imperatorem, nec ad Principes sæculares. to. 4. 687. 8; & 689. 2; & 690. 28; & to. 9. 789; & seq; & 12. 21; & seq; & to. 10. 517. 2; & to. 16. 207. 1.

Imperator oeqnit congregare concilium generale, quia non habet potestatem in omnes prouincias totius Orbis, sicut habet Papa. to. 10. 517. 2.

Cnncilia congregauernnt Imperatores ad preces Romanorum Pontificum; quia tunc Ecclesia oon erat tam potens, vr posset cogere Episcopos schismaticos, vt conuenirent. to. 9. 791. 1; & to. 19. 13. 2.

Concilia aliquando fuerunt congregata ab Imperatoribus rogante Ecclesia; aliquando ab Imperatoribus sponte fuerunt congregata, sed postea fuerunt ratificata ab Ecclesia. to. 9. 9. 9; & 15. 47.

An congregare concilium aliquando spectet ad Imperatorem, non ad Papam, nec ad Cardinales? to. 9. 37. 175; & 40. 191; & seq.

Concilium potest ab Imperatore de consensu Papæ congregari. to. 18. 4. 2.

Concilij conuocatio cur olim firmata fuerit etiam literis Imperatoris? to. 6. 518. 2; & 511. 1.

Pontifices congregare concilia medijs Imperatoribus fuit connenientissimum, vt vtraque potestate temporali, & spirituali vniformi suauius cogerentur. to. 10. 518. 1.

An, & quomodò Imperatores concilia congregauerint? to. 9. 714. 1.

Concilia non coegerunt olim Imperatores præcipiendo, sed bortando. to. 16. 207. 1.

Concillorum congregaodorum supremum ius non est penes Principes Sæculares. to. 16. 175. 2.

Concilia, qnæ fuerunt à Regibns congregata, fuerunt saltem de consensu tacito Romani Pontificis. to. 3. 503. 2.

Prima quatuor concilia generalia an fuerint de mandato Papæ conuocata? tomo 9. 17. 60.

Plura cnocilia quomodò fuerint ab Imperatoribus congregata? to. 3. 378. 1.

Concilia quando fuerint à Pontificibus contra Imperatores congregata? to. 3. 858. 1.

Concilia ab Imperatoribus connocata fuerunt merè executiuè. to. 20. 108. 2.

Imperatores io conuocandis concilijs nullam aliam partem habent, quàm exbortatiuam, & ministerialem, to. 10. 517. 2; & seq.

Concilij generalis conuocatio in casu necessitatis extremæ repugnante Papa ad quos spectet. to. 4. 114. 2.

Concilia à S. Petro congregata. to. 4. 688. 15; & to. 5. 15. 2.

Coucilium noo legitimatur per solam connucationem. to. 4. 692. 42.

Concilij generalis connocatio per se quçnam sit? to. 4. 709. 11.

Concilium congregari debet solum in nomine Christi. to. 9. 789. 1; & seq; & to. 7. 518. 2.

Quomodò in Spiritu sancto indicatur? to. 18. 315. 2.

Concilium congregari in nomine Christi quid sit? to. 3. 543.

Concilium non congregauerunt Apostoli independenter à Petro. to. 4. 688. 2.

Concilia quando ceperint congregari? to. 9. 11. 17.

Reges, & Principes debent sua iudicia Patribus Concilij submittere, & se subijcere eorum iudicio. to. 9. 11. 19.

Concilium nequit à Cardinalibus congregari. to. 9. 13. 27; & seq.

Concilium congregare etiam in casu, quòd Papa esset hæreticus, spectat ad ipsum Papam. to. 9. 13. 33.

Concilium in quibus casibus posuit congregari sine licentia Papæ, & ad quos tunc spectet illud congregare? to. 9. 17. 59. & 18. 67; & seq; & to. 3: 375. 1; & tom. 10. 207. 2; & to. 19. 470. 1; & seq.

Conciliorum congregandorum dnplex praxis. to. 9. 17. 63.

Cautela congregandi concilia sine snperioris auctoritate. to. 9. 18. 65.

Concilium an possit se per semetipsum congregare? to. 9. 18. 66; & seq.

Concilij etiam nulliter congregati valent gesta, si ratificentur à Papa. to. 9. 18. 70; & 19. 79.

Concilium congregari non debet, nisi vrgente aliqua maxima necessitate, cui aliter prouideri non possit. to. 9. 19. 81; & 20. 82; & seq.

Concilij congregario debet postulari à Papa cum omni humilitate, & reuerentia. to. 9. 22. 89.

Concilium à semetipso congregarum quando sit validum? to. 9. 22. 91; & seq.

Concilij congregatio Papæ potestatem non minuit. to. 9. 304. 179.

Concilium legitimè congregari quid sit? to. 13. 913. 2.

Concilinm quare aliqnando per Cardinales, aliquando per Imperatores fuerit congregatum? to. 9. 9. 9.

Cno-

Concilium à quo sit congregandum, quando est dubium, quis sit verus Papa? to.9. 16. 53.
Concilium faciliter non est congregandum contra Papam. to.9. 20. 82.
Concilium congregatum Cardinalibus in obedientia diuisis est validum. tom.9. 18. 70.
Concilium sine causa legitima congregari non debet. to.9. 20. 82.
Concilium à quo debeat congregari, si duo electi sint Papæ, & ambo sint in possessione suæ obedientiæ? tom.9. 31.144; & 146; & seq.
Concilium potest congregari à Papa etiam non habente possessionem, quando duplex electus est Papa, & alter est in possessione obedientiæ. to.9. 34. 157.
Concilium congregare spectat ad Papam etiam hæreticum. to.9. 37. 178.
Concilium an possit congregari à Cardinalibus, siue verè, siue fictè vacet Sedes? to.9. 38. 184.
Vacante Sede, & discordantibus Cardinalibus, ad quos spectet congregare concilium? to.9. 39. 186.
Negligentibus Cardinalibus, vel iis, ad quos spectat, potest Ecclesia congregare concilium. to.9. 39. 188; & 41. 202.
Concilium posse congregari à quolibet catholico quomodò sit intelligendum? to.9. 40. 196.
Concilium congregatum tempore schismatis sine Papæ consensu est validum. to.9. 18. 66.
Concilij congregatio nunc indubitanter spectat ad solum Papam. tomo 9. 41. 198; & seq.
Duobus de Papatu contendentibus, & neutro ipsorum habente possessionem, à quo debeat congregari concilium? to. 9. 46. 229; & seq.
An possit ab altero illorum tantùm congregari etiam alio inuito? to. 9. 48. 243; & seq.
Concilij congregatio est Papæ reseruata in signum singularis priuilegij, & vniuersalis præeminentiæ. to.9. 59. 297.
Concilium quando debeat congregari? to. 9. 60. 1.
An, si Papa esset captiuus, tunc esset congregandum concilium? to.9.86. 45.
An possit congregari per Papæ commissarios? to.9. 127. 177.
Conciliorum generalium auctor est solus Papa, ideo solus potest ea congregare. to.1. 72. 1.
Concilium primum à S. Petro fuit indictum. to.1. 72. 1; & to.18. 320. 2.
Concilia non esse congreganda inscio summo Pontifice statutum fuit in VI. Synodo. to.1. 73. 1.
Varia concilia à Romanis Pontificibus solummodò congregata. tom. 1. 73. 2; & tom. 3. 544. 1; & tom. 8. 788. 2; & seq; & to.7. 172. 2.
Declarare concilium fuisse congregatum legitimè per se spectat ad solum Papam; per accidens autem spectare potest etiam ad ipsum concilium. tomo 4. 722. 57; & seq.
Concilium quando possit congregari? to.3. 391. 1.
Quare non fuerit congregatum tempore Constantini, cùm hæreses multæ tunc vigerent? to.3. 372. 2.
Annuente Papa an possit ab alio congregari? to.3. 376. 2.
Concilium in illis casibus, in quibus potest congregari sine Papa, quomodò esset generale sine capite? to.3. 376. 1.
Concilium congregare tempore Arianorum non fuit expediens Ecclesiæ catholicæ. to.3. 880. 2.
Concilij conuocatio quas conditiones debeat habere? to.5. 688. 2.
Concilia congregata sine auctoritate Papæ sunt sathanæ synagogæ. to.8. 790. 2.
Concilium perfectum, quod constat ex capite, & alijs membris, necessariò est congregandum à Papa, cùm nullus possit cogere Papam ad interueniendum concilio. to.8. 824. 2.
Concilium in casu hæresis potest etiam conuocari ab Ecclesia. to.8. 824. 2; & to. 19. 13. 1.
Concilia generalia fuerunt omnia auctoritate Papæ congregata. tom. 14. 382. 2; & 439. 1.
Concilium vrgente nona hæresi an sit necessariò congregandum? to.10. 547. 1.
Concilium congregare ille solus potest, cui conuenit summa, & vniuersalis potestas in totam Ecclesiam; sicut solus Episcopus potest congregare Synodum in sua Diœcesi; quia ei conuenit potestas in totam suam Diœcesim. to. 10. 517. 1.
Concilium congregare, vacante Sede, spectat ad totam Ecclesiam. to.10. 518. 2.
Concilium generale quando possit à Cardinalibus congregari? tom. 5. 146. 87; & seq.
Quando possit congregari à Patriarchis, & Episcopis? to.5. 146.88; & seq.
Concilium generale congregare, vacante Sede, per Papæ depositionem spectat ad Cardinales de consensu omnium Episcoporum. to.12. 604. 2.
Concilia generalia tribus modis possunt congregari. to.10. 512. 1.
Frustra non congregantur, etiamsi Papa sit infirmus in fide. to.16. 308. 1.
Concilij congregatio non est frustranea, & inutilis, etiamsi Papa sit supra concilium. tom.9. 604. 276; & to.1. ex Tannero. 40. 254.
Concilium nec potest se congregare, nec aliquid definire sine Papa. to.13. 579. 2.
Concilium sine Papæ auctoritate nec potest, nec debet cogi. to. 2. ex Pighio. 105. 2; & to.19. 8. 1.
Concilium potest pronunciare se fuisse legitimè congregatum. to.9. 42. 208.
Concilium generale debet congregari, quando Papa iudicat esse congregandum. to.4. 646. 2.
Concilium generale summorum Pontificum auctoritate esse congregandum pluribus testimonijs ostenditur. to.1. ex Tannero. 48. 307; & to.2. ex Alano. 24. 2; & seq.
Quando adest verus, & legitimus Pontifex, etiamsi sit perditissimis, & profligatissimis mo-

moribus ; attamen eo inuito in nullo casu concilium potest congregari. to. 10. 519. 15 & seq.

Ad Concilium generale qui vocandi?

Concilium generale exigit, vt vocentur, non vt intersint, omnes Episcopi? to. 4. 114. 23; & seq.

Concilijs generalibus debent interesse Papæ legati. to. 4. 185; & seq.

Qui teneantur interesse? to. 4. 431; & seq; & 695. 9; & to. 12. 608. 2; & seq; & tom. 6; to. 61; & tom. 8. 268. 2; & tomo 13. 164. 2.

Concilium generale constat ex quatuor generibus personarum diuersa munera habentium, quæ debent omnes vocari. tom. 4. 431. 2.

Interesse debent soli maiores Ecclesiæ. to. 4. 431. 2; & to. 3. 547; & seq; & to. 5. 148. 99; & 688. 1; & to. 13. 489. 1.

Etiam Episcopi titulares, qui Episcopatui renunciarunt, debent interesse. tom. 4. 433. 6.

Concilijs debent Episcopi interesse, quia sunt Doctores, & ductores Ecclesiæ. to. 4. 695. 9; & seq.

Primis quatuor concilijs generalibus soli Episcopi interfuerunt. to. 4. 696. 17.

Nequeunt, & non debent vocari, & interesse omnes fideles; quia moraliter impossibile est eos posse congregari; & quia vulgus, vtpotè imperitum, nequit iudicare. to. 4. 698. 26; & seq.

Concilio generali non debent soli Episcopi sancti vocari, & interesse. tom. 4. 699. 36; & seq; & to. 3. 866. 2; & tom. 10. 527. 1.

Nullus laicus, quantumuis doctus, est necessariò vocandus. to. 4. 702. 58; & seq.

Quomodò personæ particulares possint vocari, & interesse? to. 4. 704. 79.

De iure vocandi sunt Cardinales omnes, etiamsi non sint Episcopi. to. 4. 705. 81; & seq.

Necessariò vocandi sunt omnes Episcopi ordinarij. to. 4. 709. 10.

Concilio an debeant vocari, & interesse contendentes de Papatu? tom. 9. 56. 277; & seq.

Vocandi ad concilium, quas conditiones debeant habere? to. 9. 128. 1.

Episcopi vocantur ad disentiendum, non ad definiendum. to. 1. 252. 2.

An necessariò vocandi sint quatuor Patriarchæ? to. 3. 378. 1; & to. 10. 534. 1.

Quomodò vocandi, & citandi sint Prælati, qui vocem habent in concilio? tom. 18. 108. 1.

Vocatio, & citatio debet esse specialis. to. 18. 109. 2.

Quænam personæ præter eos, qui vocem habent, debeant vocari? to. 18. 109. 1.

Vocati ad concilium, si ob aliquod impedimentum nequeant venire, mittentes procuratorem possunt per illum interesse; nec procurator respuitur à concilio. tom. 18. 109. 2.

Hæretici quando, & quomodò vocandi, & admittendi sint ad concilia? to. 18. 109. 2.

An clerici, & laici vocandi, & admittendi sint ad concilia? to. 18. 110. 3.

Concilio generali qui teneantur interesse, & debeant vocari? to. 18. 111. 10.

Vocati ad concilium an debeant omnibus actionibus ipsius concilij interesse? to. 18. 115. 1.

Concilia antiqua ex quibus personis constiterint? to. 18. 337. 2.

Cardinales vocati ad concilia quæ munera habeant? to. 13. 493. 1.

Omnes Pastores ouium Ecclesiæ sunt vocandi, & interesse debent concilijs. tom. 13. 496. 1.

Concilio debet interesse caput visibile, sicut habet membra visibilia. to. 7. 10. 1; & seq.

Qui sint, & non sint admittendi? to. 13. 493. 2; & to. 7. 517. 1.

Vocandi sunt nedum illi, qui habent votum decisiuum à iure, sed etiam, qui illud habent ex Papæ priuilegio. to. 10. 526. 2.

Episcopi vocandi sunt, quia tenentur interesse ratione iuramenti; si tamen non intersint, non desinunt esse concilia generalia. to. 5. 147. 94; & seq.

Vocandi sunt quinque Patriarchæ. tom. 6. 205. 8.

Vocandi sunt omnes, quamuis omnes non conueniant. to. 10. 533. 2.

Vocandi sunt nedum Iudices, sed etiam consultores, & Notarij, ex quibus debet constare. to. 10. 526. 2.

Vocanda sunt ad concilia diuersa hominum genera. to. 5. 688. 1; & tom. 10. 207. 2; & to. 18. 312. 8.

Non sunt vocanda omnia Ecclesiæ membra per totum Orbem dispersa. to. 18. 313. 1; & seq.

Cur antiquitùs vocati fuerint etiam Imperatores? to. 4. 114. 1.

Vocati non venientes ad Concilium constituunt se contumaces, & tunc concilium remanet in comparentibus, & præsentibus, quamuis non sint duæ partes, & quamuis non sit maior pars habentium interesse. to. 9. 142. 15; & seq.

Vocatus ad concilium an habeat ius repetendi domum? to. 9. 157. 1.

Vocatus ad concilium ob causas ciuiles, vel criminales an ab illo possit recedere, & domum reuerti? to. 9. 158. 2; & seq.

Vocatus ad concilium, tanquam reus accusatus de aliquo crimine notorio, & scandaloso an possit à concilio recedere, antequam ferret sententiam? to. 9. 158. 2; & seq.

Concilio prouinciali, vel Episcopali qui debeant interesse, & cur, & quando debeat celebrari? to. 4. 104. 1.

Concilij ordo in sedendo.

Concilio assidere debent Episcopi secundùm antiquitatem suæ ordinationis, non secundùm antiquitatem suæ Ecclesiæ. tom. 4. 185. 3.

Ordo sedendi in Concilijs. to. 18. 113. 1.

Episcopus Hostiensis, quia consecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio secundum locum in concilijs, & immediatè sedet post Papam. to. 18. 113. 1; & seq.

Cardinales presbiteri an debeant sedere post primos quatuor Patriarchas maiores? to. 18. 114. 2.

Pri-

Primum, & supremum locum tenere debet Romanus Pontifex, qui est Caput Ecclesiæ; secundum verò Cardinalis Hostiensis, qui ex priuilegio habet, vt sedeat immediatè post Papam, quia consecrat Papam, & vngit Imperatorem. to.18. 113. 1.
Archiepiscopus Mediolanensis debet præcedere Archiepiscopum Rauennatensem, & priùs illo subscribere. to.18. 114. 3.

Pœna non venientium ad concilium.

Concilio, qui nequit interesse, debet mittere excusationem, si autem non sic legitimè impeditus, non veniens grauiter peccat. to.4. 115. 1.
Concilio renuentes interesse absque aliqua legitima causa quas pœnas incurrant? tom.10. 534. 1; & tom.18. 109. 2.
Citatio debet præmitti concilio, ne vllus possit ob ignorantiam ab interuentu excusari. to.10. 534. 1.
Necessitas non veniendi ad concilium non debet esse leuis, sed vrgentissima. tom.18. 109. 3.
Recusantium venire ad concilium causa quomodò legitimè debeat probari? tom. 13. 501. 2.
Non venientes ad concilium absque impedimento legitimo peccant, & sunt puniendi ad formam canonis. to.4. 115.1.

Concilij confirmatio.

Concilij confirmatio à solo Papa fieri potest. tom.4. 186, & seq; & to.3. 556. 2; & to. 8. 860. 2; & to.9. 473. 20; & tom.5. 145. 82; & to.6. 615. 1; & to. 10. 208. 1; & 523. 2; & to.6. 29. 2; & to.1. 83; & seq; & tom. 3. 555. 2; & to. 15. 228. 24; & 293. 2; & to. 12. 615. 1.
Concilia non confirmata nullius sunt roboris, & auctoritatis. to.20. 94. 1.
Quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to.20. 96. 1.
Concilia nunquam ab Imperatoribus confirmata fuerunt. to.4. 428. 1; & seq.
Conciliares resolutiones debent ad Papam referri per illius Legatos, vt illas confirmet, definiat, & vti de fide credendas toti Ecclesiæ proponat. to.4. 647. 1.
Concilium non confirmat, sed solùm approbat Papæ constitutiones. to.9. 169.7.
Concilia generalia, quę postulauerunt à Papa confirmationem. tom.15. 17. 85; & seq; & to.19. 432. 1; & seq.
Concilia generalia etiam legitimè congregata, quia non habuerunt Papæ instructionem, nec confirmata fuerunt, errauerunt, vt Ephesinum II. & Constantinopolitanum sub Nicolao I. to. 15. 20. 96; & seq.
Concilia generalia non habent robur, nisi à Papa confirmentur. to.15. 20. 102; & seq.
Concilium generale non confirmatum à Papa non repræsentat Ecclesiam, illam enim repræsentat sine capite. to.15. 21. 105; & seq.
Concilium generale ante confirmationem solùm potest declarare aliquam hæresim esse contra Scripturam. to.15. 22. 109.
Concilia generalia, quæ Papam rogauerunt, vt eorum decretis firmitatem concederet. to.15. 25. 124; & seq.
Concilium generale congregatum à Papa, & ritè celebratum debet etiam à Papa confirmari. tomo 6. 200. 1.
Conciliorum generalium confirmatorum series. to. 10. 574. 2; & tom.13. 166. 1; & seq.
Concilia Orientalia, & Occidentalia semper retulerunt ad Papam sua acta confirmanda. to.6. 607. 1.
Concilia semper petierunt confirmationem à Papa. to. 20. 93. 2.
Conciliorum canones, qui à Papa confirmati fuerunt, sunt obseruandi. to.9. 215. 4.
Concilia quamuis à principio legitimè sint inchoata, & ritè celebrata, indigent tamen Papæ confirmatione. tom.9. 345. 239; & 241.
Concilij confirmatio tantùm in decretis fidei, & morum est necessaria. to. 3. 556. 2.
Concilium confirmatur etiam à tacito consensu ipsius Papæ. to.3. 557. 3.
Concilia omnia generalia semper petierunt confirmationem suorum decretorum à Romano Pontifice. to.13. 520. 1.
Concilium non confirmatum à Papa cuius sit valoris? to.12. 184. 2.
Concilium non confirmatum à Papa non est regula infallibilis fidei Diuinæ. tom. 8. 324. 2.
Post conclusionem concilij debet à Papa postulari confirmatio. to.8. 326. 2.
Concilia antequam confirmentur, etsi non habeant certitudinem fidei Diuinæ; attamen qui illa negaret, esset suspectus de hæresi. to.8. 326. 2.
Concilia confirmata, & approbata habent certam, & infallibilem fidem in rebus ad fidem spectantibus. to.16. 286. 1.
Decreta concilij à Papa confirmari, & directi à Spiritu Sancto an pertineant ad Sacram Scripturam? to.16. 293. 1.
Concilium à Papa confirmatum esse legitimum est propositio de fide credenda. to.10. 209. 2.
Concilij confirmatio quid operetur? tom. 6. 22. 71, & to.10. 525. 2.
Concilia, quibus præsident Papæ Legati cum instructione ipsiusmet Papæ, confirmatione non indigent. to.18. 27. 1; & seq.
Concilia nihil firmitatis possunt habere nisi Papæ auctoritate sint robotata. tom.16. 291. 1; & seq; & to.19. 5. 1.
Conciliorum decreta confirmanda sunt à Pontifice. to.13. 608. 1.
Concilia confirmata à Sede Apostolica habent omnem auctoritatem, quam possunt habere. to. 3. 299. 1.
Concilij confirmatio facta à Legatis Romani Pontificis quando obligent ad credendum? to.3. 419. 2.
Concilia aliqua generalia non fuerunt confirmata à Romano Pontifice, quia ex illius speciali præscripto, & consensu edita sunt. to.4. 721. 56.
Concilium confirmandi potestatem sibi non arrogauit Constantinus Magnus. tom.16. 174. 1.
Concilia quæ, & quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to.9. 12. 19.
Concilia confirmantur à Papa, vt obseruentur ab omnibus. to.9. 212. 148.
Concilium confirmatum cuius sit auctoritatis? to.6. 22. 72.

Con-

Concilij dissolutio.

Concilium dissolutum nequit determinare id, quod sibi commissum fuerat determinandum. to.9. 254. 1; & seq.

Concilium generale legitimè congregatum etiam inuitum ex iusta causa potest dissolui authoritate summi Romani Pontificis. tom.13. 572. 1; & seq; & 573. 1; & to.18. 125. 10.

Concilium generale à solo Papa potest dissolui etiam, antequam resoluat controuersias, propter quas fuerit coactum. tom.8. 830. 1; & seq.

Solius Papæ est omnia conciliabula dissoluere, & abrogare absque illorum consensu. to.8. 833. 1; & 911. 2.

Concilia dissoluere, & abrogare non est in potestate ipsius concilij. to. 8. 837. 2; & seq.

Concilium congregatum in causa Papatus, cùm Papa est dubius, vel suspectus de hæresi, nequit à Papa dissolui. to.8. 839.2.

Concilij authoritas, & potestas in Papam dubium de hæresi.

Concilium generale extra casum hæresis nequit causam Papæ cognoscere. to. 4. 77.2; & 781; & to. 9.8. 3.

Quanuis etiam in casu hæresis nullam penitus habeat authoritatem in Papatum; habet tamen authoritatem in coniunctionem Papatus cum tali persona. to.9. 796. 2.

Concilium generale, quanuis possit iudicare Papam hæreticum, quia Papa hæreticus non est ampliùs Papa; attamen nequit Papæ potestatem iudicare. to.9. 155. 51.

Concilium congregatum contra Papam hæreticum, vel vehementer, & notoriè suspectum de hæresi potest cognoscere de causis pendente concilio irruentibus. to.9. 155. 53.

Quomodò valeat, & debeat iudicare, an Papa sit hæreticus? to.9. 158. 2.

Potest iudicare, an crimen obiectum Papæ spectet, vel non spectet ad eius recognitionem. to.9. 158. 2.

Concilium generale habet authoritatem iudicandi Papam dubium, vel creatum in schismate. to.7. 526. 1.

Potest iudicare Papam dubium, vel hæreticum, non tamen potest cum damnare. to.9. 371. 9; & 544. 128.

An possit deponere Papam in sua hæresi pertinacem? to. 9. 479. 1; & seq.

Nequit Papam, quanuis esset hæreticus publicus, & notorius, iudicare; quia tunc Papa suo proprio iudicio esset condemnatus. to.9. 573. 187.

Quid possit de Papa cognoscere? tom.9. 595. 250.

Potest iudicare Imperatorem, non Papam. to.9. 604. 279.

Nullam penitus extra casum hæresis habet, nec potest habere iurisdictionem in Romanum Pontificem. to. 13. 548. 2; & 599. 1.

Concilium generale an habeat authoritatem eligendi Papam in casu, quòd Papam hæreticum deiecerit? to.3. 384. 2.

Quænam sit eius potestas nullo existente Pontifice certo, & legitimo? to.3. 400. 7.

Quando essent duo de Papatu contendentes, vel quando Papa esset hæreticus, posset Papam iudicare. to.18. 106. 3.

Concilium solummodò tempore schismatis est tribunal, in quo potest determinari de legitimo, & vero Pontifice. to.18. 3. 1.

Concilium tunc potest de vero, & legitimo Papa iudicare, quando duo de Papatu contendunt. to.18. 116. 1.

Concilium tantùm in septem casibus potest Papam iudicare, & deijcere. to.9. 70. 10; & seq.

In casu hæresis publicæ, & notoriæ, ac probatæ potest Papam declarare à papatu depositum. to.5. 144. 85, & to.20. 451. 2; & seq; & 453. 1; & seq.

Concilium an possit iutrusum in papatum vacante Sede excommunicare? to.9. 241. 10.

Duobus de Papatu contendentibus potest cognoscere, & decidere, cuius sit Pontificatus. to.9. 241. 11.

Solùm in casu hæresis potest habere iurisdictionem in Romanum Pontificem. to.13. 548. 2.

Concilium generale tempore schismatis supremam habet authoritatem. to.13. 839.2.

Concilium in casu deiectionis Papæ nequit adimere Cardinalibus potestatem eligendi Papam. to.3. 385. 1.

Concilium generale habere potestatem coactiuam respectu Papæ repugnat Diuinis scripturis. to.13. 600. 77.

Verum Papam extra casum hæresis nec potest deponere, nec iudicare. to.13. 600.77.

Concilium potest solum Papam iudicare in casu hæresis publicæ, & notoriæ. to.15. 583. 21.

Concilium potest fraternè Papam corrigere, non tamen potest Papam etiam incorrigibilem deponere. to.10. 574. 1.

Concilium Papa in hæresim lapso quid agere debeat? to. 13. 483.1.

Concilij potestas, quando tractatur causa Papatus, in casu dubij quænam sit? tom.9. 24. 102.

An rectè dici possit concilium in casu hæresis potestatem supra Papam habere? tom.3. 400. 1.

In casu schismatis potest cognoscere, & decidere. to.5. 143. 74.

Papam aliquando iudicari à Concilio quomodò sit intelligendum? to.9. 213. 152.

In nullo alio casu præter hæresim potest Papam deponere. tom.20. 458. 1; & seq; & to.19. 11.2; & seq; & to. 20. 451. 2; & 453. 1; & seq; & 458.2; & seq.

Forma iudicandi, pronunciandi sententiam, & condemnandi Papam schismaticum, vel lapsum in hæresim desumenda est ex facto Marcellini Papæ. tom.9. 402. 20; & seq.

Concilij potestas in Papam legitimum.

Concilium generale nequit condere statutum derogans iurisdictioni, vel legi ipsius Papæ. to.3. 385.2.

Concilium generale non habet potestatem supremam etiam supra Papam; quia potest errare, & potestas, quæ potest errare, debet regulari à potestate superiori, quæ errare non potest. to. 18. 25.2.

Concilium vacante Sede nequit cognoscere de casibus Papæ reseruatis. tom.18. 128. 9.

O Con-

Concilium generale etiam Papæ auctoritate coactum non haber maiorem auctoritatem, quàm solus habeat Papa. tom. 4. 645.
An sede vacante possit facere decreta reformationis tam ad membra, quàm ad caput spectantia? to.13. 606. 7.& seq.
Concilium generale nequit exercere ea, quæ Papę sunt reseruata. to.9. 235. 3.
Concilium nequit tollere à Papa pleoitudinem potestaris, nec eam limitare etiam in ædificationem, & reformationem Ecclesiæ. to.9. 506. 68.
Nequit exercere iurisdictionem circa ea, quæ sunt effectus potestatis supremæ. to.9.495. 39.
Concilium habere auctoritatem indicandi verum Papam etiam in causa fidei per viam appellationis nullibi reperitur scriptum. tom.9. 466. 85.
Concilium etiam generalissimum nequit Papæ legem imponere .to.9. 273. 16; & to. 5. 142. 67; & to.6.24.82; & 28. 101; &to.19. 4. 2.
Concilium generale nequit Papæ auctoritatem euertere. to.6. 405. 2.
Concilium generale nullum penitus habet, vel habere potest ius supra Papam. to.7. 537. 2.
Concilium generale nequit derogare auctoritati, vel legi ipsius Papæ. to.5. 142. 65; & to.10. 207. 1.
Concilium generale nec habet, nec habere potest potestatem supra Papam legitimũ. to. 9. 799. 1; & 801; & seq.
Concilium nequit abrogare Papæ constitutionem. to.9. 173. 1.
Neque vacante Sede potest tollere iura positiua Pontificia, vel contra illa disponere. to.9. 173. 3.
Concilium nec etiam volente, & consentiente Papa potest Papæ voluntatem, vel potestatem restringere, quia eius potestas à Deo est. to.9. 174. 8; & 192. 9.
Nequit statuere, quòd Papa possit sibi successorem eligere. to.9. 177. 35; & 190.1.
Nequit Papæ constitutionem limitare. to.9. 189. 1.
Concilia non conferunt auctoritatem, & potestatem Papæ, sed tantùm,vt illam, quam accepit à Deo, exerceat, postulant. to.9. 192. 7.
Concilium non potest omnia, quæ potest Papa. to.9.229.28.
Concilium non est maioris auctoritatis,quàm sit Apostolica Sedes, quæ est Papæ Cathedra. to.5. 592; 1; & seq.
Nequit irritare Papæ decreta. tom.7. 761. 2.
Conciliorum generalium auctoritas minor est auctoritate Pontificis. to.7. 790. 1.
Concilium generale nequit condere legem irritantem legem Summi Pontificis, quia concilium est inferius Papa; è contra verò lex condita à Concilio potest irritari à Pontifice, quia leges inferiorum possunt à superioribus abrogari, & immutari. to.9. 807. 1; & seq.
Concilium generale nequit contra Romanum Pontificem aliquid decernere. to.13. 550. 2.
Concilia generalia non conferunt Papæ auctoritatem in definiendis rebus fidei. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & seq.
Concilium nequit condere decretum obligans Papam. to.5 153. 122. & to. 10. 210. 1.
Concilium seclusо Papa non habet potestatem regulatiuam potestatis Papæ, nec conditricem, aut interpretatricem legum, aut collatiuam dignitatum Papatu inferiorum. to.19. 467. 2.
Concilium, cui præsidet Papa, potest derogare Papæ statutis; quia tunc censetur Papa sua statuta relaxare. to.19. 502.

Concilij potestas à quo sit.

Concilium habere potestatem à Papa deducitur ex eo, quòd sine Papa nequit legitimè congregari. to. 9. 800. 2.
Concilium habere potestatem à Christo Domino quomodò sit intelligendum? to.9.41. 198.
Concilium habet tantam iurisdictionem, quanta ei à Papa conceditur. tom.9. 148. 12.
Concilium generale à solo Papa recipit auctoritatem. to.5. 142. 63; & to.9. 148. 12; & 164. 15; & seq; & to.4. 435. 4; & seq.
Concilio vacante sede datam fuisse à Christo Domino potestatem nullibi reperitur.to.9. 233. 65.
Concilium generale habere à Christo immediatè auctoritatem non est veritas fidei Diuinæ. to.13. 579. 6; & seq. & 597. 57; & seq;
Concilium generale non habet potestatem à Deo immediatiùs, quàm habeat Papa. to.3.574. 2.
Concilium generale congregatum legitimè à quo potestatem recipiat? tomo 18. 118. 8.
Concilij firmitas à Petri cathedræ firmitate dependet. to.3. 873. 2.
Concilium generale habere à Christo potestatem immediatè repugnat rationi naturali, Christi euangelio, & articulis fidei. to.13. 512. 2; & seq.
Concilia generalia, quidquid statuunt, & definiunt, auctoritate Papæ principaliter faciunt. to.13. 516. 1.
Concilia habent potestatem à Papa. to. 5. 142.63; & to.7. 738. 2; & 791. 1; & to.10. 207. 1.
Concilia non habent à Christo Domino immediatè siue Papa potestatem. to.7. 766. 1; & seq;& 791. 1.
Concilia generalia semper habuerunt, & semper habebunt à Papa suam auctoritatem, tamquam à capite supremo, & Hierarchia totius Ecclesiæ. to.9. 785. 1;& to.20.440. 2; & seq.
Eorum auctoritas non est à Deo immediatè, sed mediante Papa, nisi in casu hæresis. to.19. 260. 2; & seq.
Vacante sede immediatè recipit à Deo auctoritatem. to.19. 266. 1.
Concilium generale nequit Papam legitimum iudicare. to.4. 215. 1.
Verba dicta à Concilio ad Papam Marcellinum: *ore tuo te iudica*: quomodò sint intelligenda? to.9.402. 20; & seq.

Concilij auctoritas quæ, & qualis.
Concilium mortuo Papa Cæleſtino remiſit Cardinalibus Papæ electionem, quia ad illam non extenditur concilij poteſtas. to.9. 764. 1; & to.19. 11. 2.
Concilium non confirmatum à Papa cuius ſit auctoritatis? to.13. 836. 1.
Conciliorũ antiquorum conſuetudo fuit nihil definire, niſi priùs habito decreto Romani Pontificis. to.13. 516. 1.
Concilia non confirmata habent auctoritatem fallibilem. to.13. 879. 2.
Concilium ſine Papa poſſe aliquid definire de fide eſt alienum à doctrina Sanctorum Patrum. to.6. 836. 4.
Conciliorum confirmatorum an eadem ſit auctoritas, ac Sacræ Scripturæ? to.8. 272. 2.
Conciliorum auctoritas in damnandis hæreticis quæ ſit? to.14. 212. 1; & ſeq.
Concilia nequeunt condere nouum articulum fidei, vel nouam veritatem reuelatam Eccleſiæ credendam proponere. to. 15. 14. 79.
Conciliorum auctoritas probat Eccleſiæ primatum eſſe in Romano Pontifice. to.16. 117. 1.
Concilium repugnans iudicio Legatorum Papæ non eſt auctoritate Pontificia fulcitum. to. 16.290.2.
In quibus caſibus poſſit Papam eligere? to.20. 435. 1; & ſeq.
Conciliorum defenſio ab erroris calumnia. to.16. 554. 1.
Conciliorum generalium Patres nihil poſſunt ſine Papæ auctoritate ſtatuere. tom.4. 99. 1.
Concilium non habet poteſtatem eligendi Papam. to.9. 764. 1.
Concilia generalia obtinuerunt firmitatem Synodicam è decretis Summorum Pontificum. to.13. 445. 1.
Conciliorum approbatorum auctoritas quæ ſit? to.5.68. 1.
Concilia ſine Papæ auctoritate nihil poſſunt definire. to.6. 620. 1.
Concilium legitimè congregatum non habet determinare vltimatè ea, quæ ſunt fidei, ſed illa debet ad Papam referre. to. 9. 800. 1.
Concilium ſine præſentia, & auctoritate Papæ quam iuriſdictionem habeat? to.9. 154. 45.
Concilia à Papa congregata ſimul cum Papæ Legatis quam auctoritatem habeant? to.9. 156. 17.
Concilium, cui præeſt Papa, habet iuriſdictionem ordinariam ratione ipſius Papæ. to.9. 156. 61.
Concilium an poſſit ſuas vices alteri delegare aliquibus contradicentibus? to.9.157. 65.
Concilium an poſſit conſtituere ſe Iudicem? to.9. 158. 1.
Concilium an poſſit abrogare, vel limitare conſtitutionem alterius Concilij? tom.9. 189. 2.
Concilium nihil poteſt ſtatuere ſine Papæ auctoritate. tom.9.165. 19; & tom.5. 142. 64.
Concilium dicitur facere id, quod facit Papa, etiam, quando Papa eſt abſens. to.9.166. 24.
Concilium, cui præeſt Papa, habet auctoritatem ſupremam. to.19. 9. 1.
Poteſt Epiſcopos damnare. to. 19. 9.2.
Concilij generalis poteſtas, quæ ſit? to. 12. 435.1; & ſeq.
Concilium generale, ſicut nequit ſe ipſum congregare; ita nequit ſe ipſorum diſſoluere, prorogare, aut transferre. to. 8. 837. 2 & ſeq.
Concilium generale nequit ſine Papa aliquid circa fidem definire. to.10. 208. 2.
Concilium legitimè congregatum an poſſit omnia pro libito? to.9. 301. 179.
Concilium, poſtquam eſt Papæ auctoritate congregatum, tunc auctoritas concilij eſt auctoritas Papæ, & ſic remanet forma concilij. to.9. 471. 9.
Concilij auctoritas tamdiu durat, quandiu ei præſidet Papa. to.9. 511. 75.
Concilium congregatum ſede vacante quam auctoritatem habeat? to.9. 233. 64.
Concilium generale depoſuit Cardinales, & reſtituit Epiſcopos. tom. 9. 228. 19; & 21.
Concilium dicitur ordinarius Iudex Ordinariorum. to.9. 229. 27.
Concilium vacante ſede non poteſt omnia, quæ poteſt Papa. to. 9. 229. 28; & 230. 48; & 232. 58; & ſeq.
Concilium an Sede vacante poſſit indulgentias concedere? to.9. 232. 60.
Concilium quo caſu poſſit ſibi auctoritatem conferre? to.9. 233. 64.
Concilium vacante ſede nequit tollere interpoſitiua. to.9. 238. 1.
Concilium nequit condere conſtitutionem, qua Papa poſſit ſibi ſucceſſorem eligere. to.9. 238. 3; & 247. 1.
An poſſit beneficia conferre? tomo 9. 238. 5.
Eius iuriſdictio eſt ordinaria, quia eſt iuriſdictio Papæ. to.4. 723. 71.
Si Cardinales nollent Papam eligere, concilium poſſet auctoritate Papæ præmortui Papam eligere. to.19. 15. 1.
Concilium an vacante Sede poſſit creare Cardinales, & mittere Legatos etiam inuitos? to.9. 240.2; & ſeq.
Concilium viuente Papa nequit creare Cardinales. to.9. 242. 21.
Concilium excommunicauit Cardinales, & Patriarchas. to.9. 246. 42.
Concilium poteſt cognoſcere, ſed non iudicare cauſam Archiepiſcopi. tom.9. 413. 206.
Concilium in caſu ſummę neceſſitatis poteſt definire etiam abſentibus Papæ Vicarijs. to.13. 524. 2.
Concilium generale vacante ſede poteſt exequi ea, quæ ſunt neceſſaria pro regimine Eccleſiæ; & quæ nequeunt prorogari vſque ad creationem noui Pontificis; & quibus nequit prouideri per iuris diſpoſitionem. to. 13. 531. 1; & ſeq.
Concilium ſede vacante poteſt exequi, & adminiſtrare ea, quæ ſunt fidei. tom. 13. 532. 1.
Concilium qua poteſtate condat canones? to.13. 579. 2.

Sine Papa nihil potest definire. tom.13. 579. 11.
Concilium ante Papæ confirmationem habet vim directiuam, non coactiuam. tom.3. 560, 2.
Concilium quare statuat pœnam anathematis ante Papæ confirmationem in non consentientes? to.3. 561. 1.
Concilium generale posse indulgentias concedere, & Papam punire qui senserint? to.1. ex Tannero. 49.309.
Concilij auctoritas generaliter sumpta est minor auctoritate sacræ scripturæ. to.1. ex Tannero. 50.
Concilium generale an habeat potestatem conferendi beneficia? to.3. 584. 2.
Conciliorum generalium auctoritas quanta sit? to.4.433; & seq; & to.1. ex Tannero. 47. 300. & seq.
Concilijs cur potiùs auctoritas, quàm potestas conueniat? to.4.433. 1.
Concilium generale an possit Cardinalibus adimere facultatem eligendi Papam in casu deiectionis, vel mortis tempore ipsius Concilij? to.3. 385.1.
Concilium generale habet vim definiendi res fidei cum iudicio infallibili. tom. 3. 386. 2.
Concilij auctoritas in articulis fidei. to.13. 264. 1.
Concilij, & Papæ auctoritas vna, & eadem est. tom.15. 496. 1; & 499. 12; & tom.4. 437.6; & to.20. 440, 2; & to.19. 271. 2; & 278. 2.
Concilij generalis, & Papæ auctoritatis comparatio. to.3. 392. 1; & seq.
Concilium generale simul cum Papa non habet maiorem auctoritatem, quàm solus Papa. to.3.398. 2; & to.19. 454. 1.
Concilium generale per se loquendo non habet iurisdictionem in causis criminalibus, vel ciuilibus, nisi sint ei à Papa commissæ; per accidens tamen potest illam habere. to.4. 722. 62; & seq; & 723. 69; & to. 9. 149.13; & 147.4; & seq.
Si aliquando potestatem exercuit iurisdictionis, hoc non fuit in sessionibus generalibus. to.4. 723. 67.
Concilium generale non habet potestatem canonizandi Sanctos. to. 9. 738. 2.
Nec etiam sede vacante. to.9. 738, 2.
Ante confirmationem Papæ quam vim habeat? to.5. 142. 65.
Concilia etiam ab Hæreticis acceptata. to. 11. 3. 1; & seq.
Concilio in casu schismatis quis conferat auctoritatem? to.9. 33. 150.

Concilij Præsidens.

Concilio generali semper præsedit Romanus Pontifex. to. 4.420. 1; & seq.
Quomodò cum summa Præsidentis auctoritate stet Concilij libertas? to.4.423. 1.
Concilij præsidentia tres effectus operatur. to.4. 422. 1.
Concilio generali quomodò præsiderat Papa; & quomodò Imperator? to. 4. 428, 1; & to.5. 151.112.
Concilijs generalibus cur Pontifices noluerint multoties interesse, quamuis ipsi soli à iure sint Præsides? to.4. 725. 1; & seq.
Conciliorum generalium Præsidem esse Summum Pontificem est de fide. to.4. 726. 9; & seq.
Concilijs quare debeat vnus Præses, tanquam caput, præsidere? to.3. 552.2.
Concilijs generalibus quare Papa, vt plurimùm præsidet per suos Legatos? tom.3. 553.1; & seq.
Concilij generalis Præses est solus Papa, vel eius Legatus. to.3. 851. 1; & seq; & to.5. 689. 2; & to.1. 77. 12.
Concilijs orientalibus numquam per se interfuit Papa. to.5. 690. 1.
Conciliorum Legati possunt cum instructione, vel sine instructione Papæ interesse. to.5. 693.2.
Concilijs præsidere spectat ad solum Papam vel per se, vel per alios. to.12.614. 2; & to. 8. 851. 1; & to. 13. 502. 1; & seq.
Conciliorum Legati, seu Apocrisarij Papæ subscribunt nomine Papæ; Episcopi verò nomine proprio. to.8. 895. 2.
Papa tripliciter præsidere potest consilio. to. 10. 521. 2.
Concilio quomodò Papa præsideat; & quas partes in illo habeat Imperator? to. 1. 44. 1,
Concilio semper Papam præfuisse ex ipsius concilijs deducitur. to. 1. 76. 1.
Concilij generalis Legati Apostolicæ sedis vice Papæ præsidentes quæ munera debeant implere? to.18. 312. 1.
Concilij Legati an possint esse laici? to. 10. 530, 2.
Concilij generalis III. Præsidens fuit S. Cyrillus. to.8. 853.41.
Præsidentis auctoritas generalis denominat etiam concilium generale. to.13. 476. 1.
Concilium illud est generale; cui præsidet Papa, qui est Episcopus totius Ecclesiæ. to.19. 397. 1.
Præsidere vnde dicatur, & quid propriè importet præsidere concilio? tom.8. 851. 1; & seq.
Ille solus, qui habet plenitudinem potestatis, vt Papa, potest concilio generali præsidere. to.8. 851. 2; & seq.

Concilium repræsentans Ecclesiam.

Concilium generale non est tota Ecclesia, nisi repræsentatiuè. to.4. 113. 2; & to. 9. 782. 1; & to.5. 692. 1.
Concilium generale quomodò repræsentet totam Ecclesiam? to.4. 441.2; & seq; & 698. 30; & tom.9. 198. 31; & to.7. 552. 2; & to. 16.287.1.
Concilium generale quomodò dicatur vniuersalis Ecclesia? to.4. 698. 32.
Auctoritatiuè dicitur tota Ecclesia. tom.4. 712. 25.
Concilium, quando dissentit à Papa catholico, non repræsentat totam Ecclesiam. to.9. 212. 150.
Vt repræsentet totam Ecclesiam, sufficit, vt contineat principaliores, & potiores Christianæ Reipublicæ. to. 13. 493. 1; & 166. 2.
Concilium generale debet repræsentare totam Ecclesiam, quæ est corpus mysticum habens caput visibile. to.7. 520.1; & to.19. 409.2.
Concilium generale non confirmatum à Papa non repræsentat totam Ecclesiam, quia
Conci-

Concilium repræsentat Ecclesiam sine capite. to.15.21. 105; & seq.
Concilium generale dicitur Ecclesia, licèt in eo non sit tota Ecclesia. to.9. 386. 5.
Concilium sine Papa non repræsentat totam Ecclesiam catholicam. to.19. 457. 2.
Concilium plenarium, licèt non sit materialiter, est tamen formaliter auctoritatiuè tota Ecclesia. to.13. 562. 2; & 578. 2.
Concilium generale repræsentat Ecclesiam vniuersalem à Christo institutam. to. 3. 385. 2; & to.19. 4. 2.
Concilium esse repræsentatiuè Ecclesiam quomodò sit intelligendum? to.18. 5. 2.
Repræsentat Ecclesiam quoad generalia, in quibus non est prouisum de persona particulari. to.19. 11. 1.

Concilij sententia.

Concilij sententia quæ sit? to.3. 547. 2.
Concilij sententia dupliciter accipi solet. to.13. 548. 1.
Concilij sententia in causa fidei, an sit maior Papæ sententia? to.9. 471. 7.
Concilij sententia, qua potest Papam de hæresi conuictum hæreticum declarare, est potiùs declaratiua potestatis abdicatæ, quàm inductiua depositionis. to. 9. 404. 39.
Concilij sententia est appellabilis ad Papam. to.9. 343. 227.
Conciliorum sententiæ, si inter se sint contrariæ, standum est illi, quæ lata est à Concilio maioris auctoritatis, & antiquitatis. to.9. 215. 3.
Conciliorum priorum sententiæ declarantur per concilia posteriora. to.9. 216. 12.
Cùm plura concilia discordant in sententia circa ea, quæ sunt iuris positiui, cui potiùs sit adhærendum? to.9. 216. 13.
Si concilium generale, & prouinciale discordent in sententia, cui sit adhærendum? to.9. 217. 17.
Concilij sententia quando sit præferenda Papæ sententiæ? to.9. 203. 59.
Concilij sententia quomodò sit ferenda? to.18. 115. 4.
Conciliorum sententiæ, & decisiones an obligent ad firmiter illas tenendas? to. 3. 871.1.
Conciliorum sententia Papæ sententiæ est postponenda. to.5. 127. 31.
Concilij vnanimis sententia discordans à sententia Papæ nequit dari. to.10. 541. 2.
Concilij sententia quoad maiorem partem posthabenda est vnius Papæ sententiæ. to.10. 542.1.
Concilij sententia dependet à sententia Papæ, non è contra. to.4. 720. 47. & seqq.
Concilij sententia, quando sententiæ Papæ est contraria, est relinquenda. to.9. 212. 137; & 145.
Concilij sententiæ an standum esset, si Papa vellet contra illam statuere? to.9. 201. 47; & 202. 50.
Concilij sententiæ tunc solùm standum esset, quando Papa vellet aliquod, quod esset contra ius Diuinum, vel naturale. to. 9. 202. 52.
Conciliorum generalium sententijs non acquiescens Christianus non est. tom. 19. 407.1.
Conciliorum sententiam esse munitam Spiritu Sancto, quomodò sit intelligendum? to.9. 208. 106.
Quomodò sit præferenda sententiæ ipsius Papæ? to.9. 479. 3.

Concilij statuta, & canones.

Conciliorum statuta indigent Romani Pontificis approbatione; & hæc fuit semper Ecclesiæ praxis, & ex Scripturis apertè colligitur. to.4. 721. 54; & seq.
Conciliorum generalium decreta sunt consilia Romanorum Pontificum. to.4. 724. 74.
Conciliaris constitutio facta in vno concilio, & in alio renouata à quo sit denominanda? to.9. 166. 2.
Conciliorum statuta an, & quæ possint à Papa dispensari, & tolli? to.9. 169. 9.
Concilij decreta quomodò dicantur facta per Spiritum Sanctum? to.9. 196. 7.
Conciliorum statuta necessariò sunt obseruanda. to.13. 871. 1.
Conciliorum statuta sunt præcepta. to. 3. 871.1.
Concilij statutum interdicens solemnitatem secundarum nuptiarum præsbitero contradicenti pœnam imposuit. to. 3. 883. 2.
Conciliorum acta, quæ damnarunt Petrum Leonis Antipapam. to.1. 13. 1.
Conciliorum statuta, quæ damnarunt Octauianum Antipapam. to.1. 16. 1.
Conciliorum quorumdam decreta. tom. 1. 70. 2.
Conciliaris constitutio quid sit? to. 5. 145. 85.
Conciliorum decreta non obligant Papam, nisi sint iuris Diuini, vel naturalis. to. 5. 153. 122.
Conciliari constitutioni per quam clausulam derogetur? to.5. 154. 129.
Conciliorum decretis quando possint Episcopi dispensare? to.5. 156. 135.
Concilia statuerunt negantem Papæ obedientiam grauiter peccare, & grauissimas pœnas incurrere. to. 12. 103. 1.
Conciliorum generalium statuta interpretari spectat ad solum Pontificem Romanum. to.6. 14.37.
Conciliorum generalium statuta emendantur, & mutantur à Papa secundùm temporum circunstantias. to.6. 28.99.
Conciliorum canones transgredientes quas pœnas incurrant? to.6. 24. 81.
Conciliorum dispositiones, & decreta ab omnibus recipi debent. to.16. 416.2.
Conciliaris constitutio habet firmitatem, vt nunquam ei censeatur derogari; nisi expressè dicatur: *Non obstante Concilio generali &c.* to.16. 417. 9.
Quibus statutis possit Papa derogare? to.16. 417.12; & to.3. 14.2.
Conciliorum decreta neque approbata, neque reprobata sunt magnæ auctoritatis in Ecclesia. to.10. 544. 1.
Conciliorum leges sunt triplicis generis. to.10. 562. 1.
Concilium Lateranense, sub Alexandro III. statuit, quòd persona electa à duabus partibus Cardinalium pro vero Papa est habendus. to.13. 343.1.

Conci-

Conciliorum statuta quando tolli possint à Papa? to. 5. 114. 11.
Nedum possunt, sed etiam aliquando debent pro temporum varietate emendari. to. 6. 28. 99.
Conciliorum leges Papam non ligant. to. 7. 765. 1.
Conciliorum statuta facta iuxta Papę instructionem datam suis Legatis non indigent vlteriori confirmatione. to. 10. 537. 1.
Conciliorum decreta quomodò debeant à Papa abrogari? to. 5. 154. 127.
Concilij generalis statutum nequit ab eodem concilio retractari. to. 6. 7. 12.
Conciliorum generalia decreta an sint fidei Diuinæ, vel humanæ? to. 7. 382. 1.
Conciliorum generalium statutæ in materijs doctrinalibus sunt obiecta materialia fidei. to. 15. 9. 32; & seq.
Conciliorum generalium decreta circa doctrinam fidei. to. 15. 10. 36; & seq.
Sunt dictata à Spiritu Sancto suggerente veritatem. to. 15. 13. 73; & seq.
Conciliorum generalium decreta in materia dogmatica indigent Papæ confirmatione. to. 15. 15. 81.
Vt obligent omnes fideles ad credendum fide Diuina debent à Papa confirmari. tomo 15. 16. 83; & seq.
Conciliaris constitutio non tollitur per simplicem, & solam reuocationem. tomo 9. 344. 234.
Concilium Apostolorum an condiderit decretum irritans electionem Clementis factam à Petro? to. 9. 483. 11.
Concilium statuit pœnam præsbiteris fornicarijs, deposuit Cardinales, Episcopos &c. to. 9. 235. 2.
Concilium quomodò statuat, definiat, pronunciet, atque condemnet? to. 13. 579. 10.
Concilia nequeunt condere statuta in præiudicium Ecclesiæ Romanæ, & Papæ etiam Sede vacante. to. 13. 606. 11.
Conciliarium statutorum effectus. to. 3. 539. 2; & seq.
Concilij generalis definitiones quatuor modis accipi solent. to. 3. 558. 2.
Conciliariter factum quid sit? to. 3. 562. 2.
Conciliorum decreta an habeant maiorem certitudinem, quàm Papæ decreta? to. 3. 577. 1; & seq.
Conciliorum statuta an sint de iure Diuino, vel humano? to. 9. 178. 1.
Conciliorum generalium decreta sine Papæ auctoritate subiecta esse possunt erroribus. to. 1. ex Tannero. 48. 306.
Conciliorum constitutiones non dependent à populi acceptatione. to. 18. 9. 2; & seq.
Conciliorum statuta etiam in iure contenta tolli possunt à Papa. to. 18. 126. 3.
Conciliorum decreta rara esse non debere, nisi sint indicta, & confirmata à Petri successore, colligitur ex eiusdem Petri sententia promulgata in Concilio Hierosolymitano. to. 18. 175. 1.
Conciliorum statuta postquam à Papa sunt confirmata, sunt irretractabilia. to. 15. 520. 34.
Conciliorum decreta exarantur à Spiritu Sancto, ideo nequeunt esse errori obnoxia. to. 19. 9. 1.
Conciliorum decretis tenetur obedire Papa dubius, & schismaticus. to. 19. 458. 1.
Conciliorum decreta, quibus assistit Papa, censentur irrefragabilia, tanquam dictata à Spiritu Sancto. to. 20. 537. 1.
Conciliorum statuta an dicantur hominum statuta, vel Dei? to. 9. 178. 1; & seq.

Concilij subiectio ad Papam.

Concilium generale subijci Papæ euidenter colligitur ex eo, quòd damnati in Concilijs restituti fuerunt per Papam. to. 4. 188; & seq; & 438. 71 & seq.
Concilium nec est, nec esse potest supra Papam legitimè electum. to. 9. 798. 1; & seq; & to. 19. 4. 2; & to. 20. 445. 2, & seq.
Concilium generale est inferius Papa iure iurisdictionis. to. 9. 173. 2; & to. 20. 439. 1; & seq.
Concilium generale esse supra Papam est sententia noua, turpis, & scandalosa. to. 13. 836. 2.
Concilio nequit Summus Pontifex se ipsum subijcere. to. 5. 155. 131.
Conciliorum generalium Episcopi Occidentales semper fuerunt subiecti Romano Pontifici. to. 6. 140. 5.
Concilium generale subijci Papæ quid importet? to. 11. 417. 1.
Concilium generale esse infra Papam, & ei subijci plurium Conciliorum generalium testimonijs ostenditur. to. 11. 398. 2.
Concilium generale secundùm nullam rationem potest esse Papa superius. to. 7. 532. 2; & seq.
Concilium generale Papæ potestati subijcitur. to. 5. 696. 2; & 832; & to. 7. 23. 76. & to. 10. 206. 1; & to. 5. 143. 88; & seq; & to. 11. 389. 1; & seq; & to. 8. 264. 1.
Concilium generale ex eo, quòd recipiat robur à Sede Apostolica, se ostendit Papæ subiectum. to. 9. 509; & seq.
Concilium esse supra Papam est propositio periculosa. to. 3. 561. 2; & 562. 2; & seq; & 564, & seq, & 565. 2.
Concilium generale dupliciter est infra Papam. to. 3. 561. 2.
Concilium generale esse supra Papam, qui docuerint? to. 1. ex Tannero. 48. 309.
Concilia omnia semper fuerunt subiecta Romano Pontifici. to. 17. 466. 16.
Concilia subesse Papæ potestati colligitur etiam ex eo, quòd à Papa confirmentur. to. 9. 480. 5; & 510. 72.
Concilium Papæ potestati subijcitur. to. 19. 4. 2; & 288. 2; & 451. 2; & seq; & to. 20. 439. 1; & seq; & 445. 2; & seq.
Asserere concilium esse supra Papam est inducere duplex caput in Ecclesiam. to. 19. 9. 1.
Concilium non est supra Papam. tom. 20. 537. 2.
Conciliorum definitiones pendent à definitione, vel instructione Summi Pontificis; & ei subijciuntur. to. 8. 859. 1; & seq; & 916. 1; & seq.

Conciliorum suffragia.

Omnes Episcopi etiam titulares, qui propriæ renunciarunt Ecclesiæ, habent suffragium, sicut alij Episcopi. to. 4. 433. 6.

Conciliorum suffragium non competit Laicis. to.10. 527. 1; & to.19. 410. 1; & seq; & 414. 2.
Suffragium ferre in Concilijs generalibus non conuenit omnibus Sacerdotibus, quantumuis doctis. to.10. 529. 1.
Abbatibus, Generalibus Religionum, & alijs habentibus iurisdictionem quasi Episcopalem ex Papæ priuilegio fuit concessum suffragium in Concilijs; Legatis verò Sedis Apostolicæ etiam Clericis conuenit suffragium definitiuum. to.10. 530. 2; & to.3. 547; & to.4. 431. 2; & to.5. 148. 99; & 688. 1.
Cardinales, Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi iure ordinario habent suffragium decisiuum. tomo 10. 531. 1.
Etiam Episcoporum absentium Procuratores in causis fidei, dummodò sint clerici, habent suffragium. to.10. 532. 1.
Concilij suffragia quomodò sint scrutanda? to.9. 134. 1.
Conciliorum suffragia alia sunt definitiua, alia consultiua. to.8. 861. 1.
Conciliorum Patres habent votum nedum consultiuum, sed etiam definitiuum. to.1. ex Tannero. 49. 309.
Imperatores, & alij laici non habent, nec habere possunt suffragium. to.2. ex Alano. 11. 2; & to.18. 111. 9; & seq.
Neque populus etiam collectiuè sumptus. to.18. 313. 2.
Concilia generalia non regulantur numero suffragiorum, sed Papæ confirmatione. to.10. 541. 2.
Conciliorum generalium suffragia non attenduntur secundùm pluralitatem suffragantium, sed secundùm saniorem partem. to.9. 217. 25.
An clerici habeant suffragium? to.18. 111. 9; & seq.
In concilijs generalibus soli Episcopi à iure vocem habent. to.20. 113. 2.
In concilijs suffragiorum, seu votorum scrutinium quomodò fieri debeat. to. 9. 134. 1; & seq.

Concilij generalis requisita.

Concilium generale exigit, vt conuocatio sit generalis. to.4. 710. 13.
Concilium adhuc est generale, etiamsi non conueniant omnes Episcopi. to.4. 709. 12.
Quinam Episcopi ordinarij sufficiant ad hoc, vt concilium verè sit generale? to. 4. 710. 14.
Concilia aliquot generalia celebrata fuerunt ab exiguo Episcoporum numero. tom. 4. 710. 15.
Concilia generalia sunt duplicis generis. to.4. 710. 16.
Concilia generalia Regnorum ex quibus personis constare debeant? to.4. 710. 18.
Vt concilium sit generale, an saltem requirantur duæ partes Episcoporum, vel maior pars; vel sufficiat ille numerus, quem iudicauerit, & vocauerit Papa? tom. 4. 711. 21; & seq.
Concilium generale requirit Patriarcharum præsentiam. to.4. 711. 27.
Nullum concilium generale fuit celebratum cum maiori numero sexcentum seaginta Episcoporum. tomo 9. 142. 14.
Concilia generalia principaliora, & solemniora quæ fuerint? to.4. 111. 1.
Concilium Oecumenicum quid importet? to.3. 366. 2.
Concilium generale requirit, vt conuocatio generaliter fiat, non tamen requirit, vt omnes vocati intersint. tom. 12. 612. 1; & seq.
Concilium dicitur generale, non simpliciter, sed ratione capitis totius Ecclesiæ, quod est Papa. to.12. 613. 1.
Concilium celebratum sub Melchiade non fuit generale. to.4. 111. 4.
Concilium dupliciter dicitur generale, scilicet ex parte conuocantis, qui habet potestatem generalem in totam Ecclesiam; & sic omne concilium congregatum à Papa est generale; & ex parte conuocandorum, & sic solùm illud est generale, ad quod vocantur Episcopi totius Orbis. tom. 9. 778. 2.
Concilij generalis nomine in causa S. Athanasij quid significatum fuerit? to.6. 138.2.
Concilium generale quot conditiones requirat? to.11. 386. 2; & to.6. 505. 2, & to.18. 9. 2.
Concilij generalis conditiones sunt, quòd iussu Papæ sit congregatum; quòd Papa per se, vel per suos Legatos intersit; & quòd omnes Episcopi conuocentur. to.7. 519. 1.
Concilium generale in quadruplici statu potest considerari. to.7. 523. 2.
Concilij generalis nomine intelligitur concilium auctoritate Papæ ex toto Orbe congregatum. to.9. 466. 84.
Concilium non inniuum Summi Pontificis testimonio non est generale. to. 1. ex Tannero. 48. 308.
Prima septem concilia generalia quas conditiones habuerint? to.2. ex Adolpho. 55. 1.
Concilia generalia nunquam tribuerunt Imperatoribus summam rerum definiendarum, antequam illam definirent. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Quid requiratur ad hoc, vt concilium generale sit legitimum? tom. 2. ex Turrecrem. 40. 1; & seq.
Concilium generale quem numerum Prælatorum requirat? to. 18. 114. 1; & tom. 13. 870. 2.
Concilij minor pars existente schismate potest procedere, dummodò alia pars renuat venire, nec tollitur ratio concilij generalis. to.18. 114. 2.
Concilium quomodò generale dicatur? to.18. 314. 1.
Concilium sine Papa, vt in casu hæresis, vel schismatis, vel mortis, quomodò possit dici generale? to. 9. 15. 41; & 50; & 23. 93; & 32. 145.
Concilia generalia ex parte conuocandorum raro congregabantur. to.13. 498. 1.
Octo prima quæ generalitate dicta sint generalia? to.13. 497. 1.
Concilio generali non debent, vt sit generale, interesse totius Orbis Prælati. tom.13. 497. 1.
Concilium celebratum à Papa præsentibus tantùm aliquibus an sit generale? tom. 13. 498. 1.

Con-

Concilia genetalia non femper agunt de fide, & de ftatu vniuerfalis Ecclefiæ. tomo 13. 499. 2.
Concilij generalis ratio conftitutiua vnde fumenda fit? to.3. 870. 1.
Concilium dicitur generale etiam ratione auctoritatis ipfius Præfidentis. to.13. 476.1.
Concilium nequit effe genetale fine Papa. to.6. 505. 2.

Concilia antiquiora, & præcipua.

Concilia aneiquiora quæ fuerint? to.9.779.1.
Concilia præcipua. to.16. 416. 2.
Concilia genetalia approbata funt decem, & octo. to.9. 778. 2; & feq.

Concilium generale appellabile.

Concilium, cui interfuit Papa, eft fimpliciter inappellabile. to.5. 151. 113.
Concilium, etfi interfuit Papæ Legati, eft appellabile ad Papam; & multò magis fi non fit congregatum legitimè. to.5. 151. 114; & feq.
Concilia, quæ admiferunt appellationem ad Papam. to.10. 403. 2; & feq.
Concilia ftatuentia appellationem ad Papam in caufis grauioribus. to.8. 386. 2.
Concilia prohibentia Ecclefiafticis appellationem ad Imperatorem. to.16. 164. 2.
Concilium non habet ius appellationis. to.10. 564. 1.
Concilium futurum eft infra Papam, ideo ad illud non licet appellare à Papæ fententia. to.3. 585. 2.
Concilium non habet ius appellationis à Papa in caufis de iure Diuino, nec de iure humano. to.3. 585. 1.
Concilia quomodò fumantur, quando quæritur, an poffit appellari à Papa ad Concilium? to.3. 585. 1.
In tribus cafibus poteft admitti appellatio à concilio ad Papam. to.9. 461. 58.
A concilio generali appellare ad Papam quando liceat? to.9. 467. 1; & feq.
A concilio fine Papa congregato licitum eft ad Papam appellare. to.9. 467. 6.
Semper licitum fuit appellare à concilio ad Papam, nec canon Sardicenfis probat, quòd folùm ex tunc, & non antecedenter licuerit appellare. to.4. 449. 7.
Appellatio à concilio generali ad Papam probat à fortiori appellationem à concilio prouinciali. to.7. 287. 1; & feq.
A concilio generali confirmato, & approbato à Papa non licet appellare, quia fic appellaretur à Papa ad Papam. to.4. 806. 2.
Vid. appellatio à concilio ad Papam.

Concilium approbatum.

Conciliorum approbatorum numerus. to. 9. 779. 2; & feq.
Concilium prouinciale approbatum, & confirmatum à Papa eft eiufdem auctoritatis, ac concilium generale. to.18. 9. 2.
Concilia plura approbata à Gratiano relata. to.5. 39. 1; & feq.
Concilia generalia approbata hucufque celebrata quæ fint? to.10. 209. 2.
Concilia approbata, & confirmata à Romanis Pontificibus. to. 13. 166. 1; & feq; & to.5. 682. 2; & to.9. 779; & feqq. & to.10. 576. 1.
Concilia approbata, & confirmata à Summis Pontificibus funt decem, & octo, quæ ab omnibus catholicis funt recepta, tanquam Oecumenica; à Græcis verò recipiuntur folùm prima feptem; à Lutheranis prima fex; ab Euthychianis tantùm prima tria; à Neftorianis verò folùm prima duo; & à Trinitarijs nullum recipitur. to.9. 779. 2.

Concilij affiftentia.

Concilijs generalibus affiftit Spiritus fanctus; quapropter Patres ante omnia inuocationem præmittunt. to.15. 12. 64.
Concilij generalis Patres quando infpirentur à Spiritu fancto? to.15. 15. 82.
Concilium effe congregatum in Spiritu fancto; & Spiritum fanctum concilio affiftere quomodò fit intelligendum? tom. 9. 578. 205.
Concilijs congregatis à Papa affiftit Spiritus fanctus; non autem conciliabulis, quæ congregata funt fine Papa, vel contra Papam. to.8. 931. 2.
Affiftentia Spiritus fancti propter quæ inuocetur? to.13. 507. 1; & feq.
Concilia quare aliquando varientur, licèt magifterio Spiritus fancti eis affiftentis fint condita? to.16. 418. 1.
Concilio affiftit Spiritus fanctus, quando facit, quod in fe eft; quòd autem fecerit, quod in fe eft, non conftat, nifi poft Papæ approbationem. to.9. 801. 1.
Dicitur tribunal Spiritus fancti, quia fpecialiter ei fuam affiftentiam præbet. tom. 18. 4. 2.
Concilijs ritè celebratis Deus affiftit. to. 19. 4. 2.
Concilio affidentes reguntur à Spiritu fancto. to.19. 6. 1.

Conciliorum caufæ.

Conciliorum caufa, feu occafio allata à S.Cypriano eft, quia vni facerdoti Dei non obtemperatur. to.15. 421. 6.
Conciliorum caufæ funt vel circa fidem, vel circa mores. to.15. 6. 11.
Conciliotum caufæ folùm debent pertinere ad Dei honorem, & hominum falutem. to.18. 315. 2.
Debent effe purè fpirituales. to.18. 4. 2.
Caufæ tractandæ, & definiendæ in concilijs generalibus debent præfcribi, & definiri folùm à Papa. to.8. 857. 2; & feq.

Conciliorum celebratio.

Concilij celebratio quomodò debeat inchoari? to. 18. 315. 1.
Concilium celebratum à populo in veteri lege fuit ordinatum ad malum. tom. 18. 315. 1.
Concilij minifterium non eft neceffarium, fed voluntarium. to.18. 129. 13.
Concilium à qua actione fit inchoandum? to.13. 507. 1.
Concilia feptem celebrata fuerunt ab Apoftolis. to.10. 511. 1; & feq.
Concilia antiqua celebrata fumptibus Imperatorum. to.16. 208. 1.
Concilia celebrata tempore Cornelij contra errorem Nouati. to.13. 478. 1.
Conciliotum celebratio quando cœperit in Ecclefia? to.13. 477. 1; & feq.
Conciliorum celebratio debet effe frequens. to.6. 206. 1.
Concilia celebrata vfque ad Tridentinum. to.10. 516. 2.

Concillorum generalium celebrario quem numerum Episcoporum requirat? tom. 3. 870. 1; & seq.

Concilij Ingressus qualibus ceremonijs debeat celebrari; to.18.112.1; & seq.

Contilia, vt tirè celebrentur, duo debent vitare, propter quæ inuocarnt assistentia Spiritus Sancti. to.13.507.1;& seq.

Concilia sine Papæ auctoritate celebrari non possunt. to.6.407.2; & to.10.13.1.

Concilia celebrantur ab Ecclesia ad exemplum Apostolorum. to.1.70.1.

Tempus ad celebrandum concilium non est determinatum, sed in arbitrio ipsius Papę. to.9. 62. 9.

Contiliorum circunstantiæ.

Conciliorum circunstantiæ sunt de iure humano, non Diuino. to.10.507.2.

Temporis circunstantia ipsius concilij non est determinata, sed in arbitrio Papæ relicta. to.9. 62. 9.

Mutatio loci est circunstantia, quæ est in arbitrio Papæ. to.9.145.35.

Conciliabula.

Concilium generale Papæ non subordinatum est conciliabulum. to.10.322.1.

Conciliabulum congregatum ad deponendum Ioannem XXII. to.9. 381. 27.

Concilia, quæ Papæ præsentiam, vel approbationem non habuerunt, vigorem suum amiserunt, non tamen propter hoc conciliabula dicenda sunt. to.9.473.24.

Concilium congregatum sine Papa non est concilium, sed conciliabulum. to. 9. 510. 72; & to.18.106.2.

Concilium, quod supra se Petri potestatem non agnoscit, est conciliabulum, & Ecclesia malignantium. to.18.8.1.

Conciliabulum accedente Papæ consensu fit verum concilium. to.18.106.2.

Concilia generalia sine Papæ auctoritate coacta sunt damnata. to.4.637.11.

Concilium, vt fit conciliabulum, non est satis, quòd sit illegitimum. to.4.692.42.

Conciliabulum,& concilium in quo differant? to.7. 22. 1.

Concilium sine Papa acephalum est, & potest esse conciliabulum. tom. 9. 15. 40; & 13. 33.

Conciliorum dissidia destruunt conciliorum rationes. to.19.9.2.

Concilium sine Papa nullius est auctoritatis, quia est sine capite. tomo 19. 15. 1; & 469. 2.

Concilia erratica. to.20.540. 1; & seq.

Concilij duratio.

Concilia quaurùm debeant durare? tom. 6. 6. 5.

Concilium debet durare vsque ad finem causæ, propter quam est congregatum. to. 9. 479. 64.

Tempus, quo durare debet concilium, non est determinatum, sed est in arbitrio solius Papæ. to.9.62.9.

Concilij epitheta.

Concilia vocantur Synodi Episcoporum.to.4. 696.18; & to.18.110.6.

Dicuntur corpus Ecclesiæ. to.3.838.1.

Concilia generalia solùm sunt tribunalia, in quibus hæreticorum errores, & falsitates possunt conuinci. to.20.537.1;& seq.

Concilium generale comparatur currui Ezechielis. to.7.534.1.

Concilij generalis luminare maius est Papa. to.6. 51. 1; & seq.

Concilium tunc dicitur supremum,cùm Papa est in illo. to.9.465.79.

Habet formam cuiusdam Senatus. tomo 9. 467. 3.

Postquam est congregatum, est vnum,& idem corpus cum Papa. to.9.472.12.

Concilium est tribunal Spiritus Sancti, in quo tractantur solę causę spirituales; ideo Principes sæculares in illud nullum ius possunt habere. to.18.4.2.

Concilium generale vocatum fuit consensus vniuersalis Ecclesiæ. to. 18.5.2.

Dicitur totius Orbis commotio. tomo 6. 172. 1.

Concilum generalé cur vocetur Synodus Episcoporum? to.19.7.2.

Concilia erratica.

Concilia quare, & quomodò in rebus fidei errauerint? to.9.720.2.

Concilia quæ fuerint erratica? to.9. 204. 73; & to.13.548.1.

Aliquorum conciliorum errores. to.13.548. 1; & to.18.24.1; & seq.

Concilia generalia inscio Pontifice Romano conuocata lapsa sunt in errores. tom.1.ex Tanneto. 47.302.

Concilium sine Papa semper fuit erroribus obnoxium. to.4. 704. 78; & to.19. 516. 1; & seq.

Concilium coactum contra Marcellinum quomodò non fuerit erraticum? tomo 13. 440. 1.

Concilia acephala non habent assistentiam Spiritus Sancti; Ideo sunt erratica. to.6. 786. 1.

Concilium generale non congregatum, sed reprobatum à Papa est erraticum. tom.12. 186. 1.

Conciliorum exceptio.

Concilia generalia semper excipiunt auctoritatem Papæ, & Ecclesiæ Romanæ. tom.9. 212. 148.

Contiliorum forma.

Concilij celebrandi forma debet esse in nomine Christi. tom.9.789.1; & seq; & to.7. 518. 2.

Quid sit congregari in nomine Christi? to.3. 543.

Quando congregetur in nomine Christi? to. 3.684.2; & 878.2.

Concilij congregandi forma est in Spiritu Sancto congregari; & quid sit? to.13. 168. 1;& to.18.315.1.

Omnia concilia secuta sunt formam concilij Hierosolymitani,quod coactum fuit in Spiritu Sancto. to.18.329.1.

Concilij forma à Christo Domino fuit instituta. to.7.608.2.

Non habet formam fori iudicialis. tom.8. 877. 1.

Conciliorum forma quæ sit? to.5.689.1.

Concilij infallibilitas, & fallibilitas.

Concilium generale est fallibile, & de facto errauit. to.4. 113. 1.

Concilium generale quando sit infallibile, & eius infallibilitas vnde oriatur? to.4. 440; & seqq.

Concilium generale an habeat infallibilitatem in iudicando? to.4.698.31.

Concilia generalia conuocata, & confirmata à Romano Pontifice errare non posse in rebus fidei est credendum de fide, habetur enim expressè in Diuinis Scripturis. to.9.780.2; & to.5.691.2.

Si concilium generale confirmatum posset errare, nulla esset via ad componendas controuersias, ad euerrendas hæreses, eradicanda schismata, ad definiendas fidei veritates; & sic sufficienter Deus suæ non prouidisset Ecclesiæ. to.9.781.2.

Concilium generale est euidenter certum illis, qui sunt præsentes, quia vident Episcopos in vnum conuenisse; posteris verò est euidens per humanam, sed certissimam fidem. to.9.782.2.

Concilium generale etiam includens Papam non habet maiorem infallibilitatem, quàm solus Papa in definiendis fidei controuersijs. to.9.798.2; & 799.1; & seq.

Concilium, antequam confirmetur à Papa, potest errare; non autem postquam est confirmatum. to.9.806.2.

Concilium posse errare quomodò sit intelligendum? to.9.204.74; & seq.

Concilium, quatenus Papam includit, habet infallibilitatem. to.7.551.2.

Concilium quoad mores potest errare, quia crimina, quæ latent, potest absoluere. to.15.697.40.

Concilia legitimè congregata, & confirmata nequeunt in fide errare. to.20.116.1.

Concilium, quod à Papa congregatum non fuit, est periculo errandi subiectum. to.16.285.2.

Concilium an in moribus possit errare? to.16.297.2; & seq.

Concilium nequit errare in doctrina fidei, & morum, ac eorum, quæ ad salutem conducunt. to.16.298.1.

Concilia confirmata quomodò, & in quibus à concilijs posterioribus possint emendari? to.16.308.1.

Concilia ab errorum calumnia ab hæreticis inflicta vindicantur. to.16.554.1.

Concilium generale in his, quæ spectant ad fidem, post definitionem errare non potest. to.13.263.2.

Concilium seperatum à Papa nullam penitus habet infallibilitatem. to.7.566.2; & to.20.540.1; & seq.

Concilium Papæ auctoritate firmatum non potest falli, aut errare. to.13.879.2.

Concilium quodlibet, siue generale, siue nationale, siue prouinciale, dummodò fiat Papæ auctoritate, cum præsidentia ipsius, vel eius Legati, cum licentia, præscriptione, & instructione, vt de fidei controuersijs definiat, & iudicet, nequit errare. to.3.878.2; & seq.

Conciliorum decreta facta sine instructione Papæ ante ipsius confirmationem infallibilitatem non habent. tom.10.538.2; & 540.1.

Concilia seclusa approbatione Pontificis nullam per se habent auctoritatem infallibilem definiendi fidei controuersias. tom.13.166.1; & seq.

Concilium non est infallibile; quia ei Christus Dominus non tradidit clauem scientiæ. to.20.541.1.

Concilia œcumenica à Papa non confirmata nullius infallibilitatis, & certitudinis in Ecclesia fuerunt. to.3.555.2.

Concilium in tantùm est infallibile, in quantùm per os Papæ ei loquitur Spiritus Sanctus. to.6.787.1.

Concilia quomodò in definitionibus controuersiarum possint errare? to.10.40.2; & seq.

Concilium sine Papa est obnoxium errori. to.11.433.1; & to.19.285.2.

Quam certitudinem habeat? to.8.272.1.

Concilium totum moraliter loquendo non potest errare, sed tantùm aliqui. tom.8.272.2.

Concilij sententia an sit infallibilis, & an cuilibet alteri sententiæ debeat præualere? to.9.501.2.

Concilium generale legitimè congregatum nequit errare in ijs, quæ spectant ad fidem. to.13.559.1; & seq.

Concilij Patres licèt omnes singillatim possint errare, non tamen possunt errare simul, & collectiuè sumpti. to.13.562.2.

Concilijs generalibus non fuit collatum priuilegium non errandi in materia fidei. to.13.598.1; & 607.1.

Concilium generale congregatum legitimè nullum hactenus errasse legitur. tomo 3.559.2.

Concilij generalis legitimè congregati infallibilitas est à Spiritu Sancto assistente. to.3.560.1.

Concilia generalia coacta inscio Pontifice fallibilitati fuerunt subiecta. to.1.ex Tannero. 47.302.

Concilia sine auctoritate Papæ congregata non sunt indefectibilia ex similitudine Synagogæ. to.2. ex Pighio. 94.2; & to.10.208.1.

Conciliorum decreta vnanimi consensu Patrum, & Papæ Legatorum facta sunt infallibilia etiam ante confirmationem summi Pontificis. to.3.558.2.

Concilium non congregatum, aut non confirmatum à Papa potest labi in errores. to.12.186.1.

Etiamsi sit congregatum, dummodò tamen non sit confirmatum, potest errare. to.12.186.1.

Quamuis non sit congregatum, si tamen sit confirmatum, nequit errare. to.12.186.1.

Concilia generalia deficiente Papæ suffragio sæpe errarunt. to.8.150.2.

Concilium generale, vel prouinciale confirmatum à Papa est infallibilis veritatis. to.8.271.1; & seq; & 323.1; & seq.

Concilium generale independenter à Papa semper fallibile est, & errori subiectum. to.15.15.80.

Concilia generalia semper crediderunt infallibilitatem esse in solo Romano Pontifice. to.15.26.131; & seq.

Concilium generale, an prout repræsentat Ecclesiam vniuersalem, possit errare? to.9.213.155.

An eius iudicium sit infallibile in definiendis fidei controuersijs? to.3.386.2.

Si

Si conuocatum ſit ſine Papæ auctoritate, non eſt infallibile. to. 3. 387. 2.

Concilium generale indictum auctoritate Papæ interuenientis per ſuos Legatos & per illos conſentientis an habeat fidei firmitatem, & vim obligandi abſque Papæ confirmatione? to. 3. 388. 2.

Si Legati Papæ habeant inſtructionem à Papa circa res fidei determinandas, vim habet obligandi etiam abſque Papæ confirmatione. to. 3. 388. 2.

An habeat ſaltem infallibilitatem quoad res fidei, & morum? to. 3.390.2.

Concilium à Papa approbatum eſt infallibile. to. 20. 541. 1; & ſeq;

Concilio confirmato non acquieſcens hæreticus eſt. to. 20. 542. 2.

Concilium indictum à Papa perſonaliter non aſſiſtente an in ſuis actis ante confirmationem ſit infallibile? to. 3. 388. 1.

Conciliorum definitiones contra inſtructionem Papæ ſunt erroneæ. to. 10. 536. 1.

Conciliorum definitiones confirmatæ à ſummo Pontifice ſunt infallibilis veritatis. to. 10. 536. 2.

Concilium à Papa ſolùm recipit infallibilitatem. to.15. 539.1. & to. 20. 389. 2.

Concilium generale etiam congregatum legitimè non habet tantam infallibilitatem, quantam habet Papa definiens ex cathedra. to. 20.443. 1; & ſeq.

Concilium eſt de iure Diuino, quatenus eſſe de iure Diuino importat eſſe figuratum in veteri lege, & in noua lege conſummatum. to. 19. 8. 2.

Concilium ſecluſo Papa non habet infallibilitatem. to. 20. 540. 1; & ſeq.

Concilium à Papa approbatum habet certitudinem fidei. to. 20. 543. 1; & ſeq.

Concilijs generalibus confirmatis à Papa adimere infallibilitatem eſt viam præcludere ad exterminandas hæreſes. to.20.543. 2; & ſeq.

Concilij inſtitutio.

Conciliorum inſtitutio an ſit de iure Diuino, vel de iure humano? to.9. 785. 1; & to.10. 506. 2.

Conciliorum inſtitutio à Deo ducit originem. to. 19. 4. 2.

Conciliorum Inſtitutio quantùm ad circumſtantias loci, temporis, & perſonarum eſt de iure humano Eccleſiaſtico. to. 10. 507. 2.

Vid. Concilij ethimon, & origo.

Conciliorum Iudices, & Conſiliarij.

Concilium plenum, & perfectum eſt Iudex controuerſiarum fidei. to. 4. 439. 2.

Conciliorum generalium Iudices de iure ſunt ſoli Epiſcopi, qui ſoli ad concilia ſunt neceſſariò vocandi. to. 4. 695. 12; & 696. 16.

Conciliorum Iudicibus debent Reges, & Principes ſe, & ſua iudicia ſubmittere. to. 9. 11. 19.

Concilium etiam cum Papa in rebus arduis ad fidem pertinentibus non eſt Iudex, ſed conſultor. to. 9. 13. 34.

Concilium eſt Iudex, quando in caſu hæreſis tractatur cauſa Papatus. to.9. 24. 102.

Concilium cognoſcit, & iudicat vltra id, ad quod fuit congregatum. to. 9. 147. 5.

Concilij Patres an ſint Iudices, vel conſiliarij? to. 16. 291. 1, & ſeq.

Concilia tantùm conſuluerunt de hæreſibus, definitionem autem remiſerunt ad Papam. to. 8. 519. 1.

Concilium non iudicat, niſi propoſitionem, de qua eſt controuerſia, eſſe à Deo reuelatam. to. 10. 535. 2.

Concilium eſt Iudex, quando tractatur cauſa ſchiſmatis, & reformationis in Capite. to. 9. 472. 13.

Concilia non iudicant, & definiunt niſi motas controuerſias. to.6.156. 1.

Concilia iudicant res triplicis generis. to. 8. 272. 1.

Concilium eſt Iudex inter duos contendentes de Papatu; & in hoc caſu Eccleſia dicitur quaſi vacare. to. 9. 295. 138.

Concilium iudicare Papam ratione pœnarum inflictarum quid ſit? to. 9. 405. 41.

Concilium poſſe iudicare Papam quomodò ſit intelligendum? tom.9. 402. 18; & 493. 33.

Concilium dicitur ordinarius Iudex Ordinariorum. to. 9. 229. 27.

Conciliorum Iudices ſunt Epiſcopi cum ſubordinatione ad Papam. to. 10. 539. 1.

Epiſcopi in concilijs generalibus nedum ſunt conſiliarij, ſed etiam iudices. to. 8. 875. 1; & ſeq.

Iudices conciliorum ſe habent ad Papam, ſicut cauſæ ſecundæ ad cauſam primam, mouent enim, vt moti. tomo 8. 894. 2; & ſeq.

Concilij Iudex Supremus.

Concilia debent habere vnum Supremum Iudicem controuerſiarum ad hoc, vt controuerſijs finis imponatur. to. 4. 647. 1.

Iudex Supremus conciliorum eſt ſolus Papa. to. 1. 95. 1.

In concilio Papa gerit Chriſti vices. to. 18. 315. 2.

Conciliorum generalium Supremum caput eſt Papa. to. 15. 454. 14: & to. 7. 10. 2.

Concilij, poſtquam eſt congregatum, caput Supremum, & Iudex eſt Chriſtus Dominus. to. 9. 296. 139.

Concilium eſt Iudex Supremus in cauſa ſchiſmatis. to. 9. 296. 140.

Nequit tamen eſſe Iudex, quando habetur verus, & indubitatus Papa. tomo 9. 296. 140.

An poſſit dici Iudex ſupra Papam accuſatum de hæreſi? to.9.370.6.

Iudex Supremus conciliorum generalium principaliter, & primò determinans cauſas fidei, & morum eſt ſolus Romanus Pontifex, quo inconſulto nihil certi poteſt determinari. to. 8. 894. 2; & ſeq.

Solus Papa per auctoritatem, & infallibilitatem à Chriſto Domino D. Petro conceſſam, & in ipſum Papam tranſmiſſam eſt iudex infallibilis in concilijs. to. 8. 895. 1.

Concilij iudicia, & cauſæ.

Concilij iudicium ſimul cum Papa eſt maius tantùm extenſiuè Papæ iudicio. to. 8. 950. 1; & ſeq.

Concilij iudicium, non ſententia, aliquando fuit poſtulatum. to. 15. 681. 116.

Concilia quos Pontifices iudicauerint? to. 11. 458. 2; & ſeq.

Concilij generalis concorditer cum Papa sentientis iudicium est infallibile . tom. 10. 537. 2.
Conciliorum causæ præscribuntur, & propo-nuntur solùm à Papa, tomo 8. 857. 2; & seq.
Conciliorum causæ quomodò dicantur resol-ui inspiratione, & instinctu Spiritus sancti? to. 9. 227. 10.
Concilium tempore schismatis res fidei defi-nire non potest . to. 1. 132. 1.
Concilij propositio, in qua pauci dissentiunt, & plures consentiunt solùm post definitio-nem, non ante, est iudicium Ecclesiæ vni-uersalis . to. 4. 718. 35; & seq. & 719. 38; & seq.
Concilij propositio concorditer ab omnibus Patribus tradita est iudicium vniuersalis Ecclesiæ. to. 4. 718. 35.
Concilia generalia quæ iudicare, & tractare debeant? to. 3. 383. 2; & 384. 1.
Concilium debet solùm tractare, & iudicare de ijs, quæ spectant ad Dei honorem, & animarum salutem . to. 18. 315. 2.
Conciliorum iudicia respectu diuersorum sunt decisiua, & consultiua . tomo 4. 724. 73.
Conciliorum causæ dubiæ referri debent ad iudicium Apostolicæ Sedis. tomo 9. 473. 21.
Concilium non debet iudicare se immitten-do omnibus causis indifferenter . tom. 13. 528. 1; & to. 19. 273. 2; & seq.
Concilijs generalibus æquè diuisis, & oppo-sitis quodnam iudicium est amplectendum? to. 13. 567. 2.
Concilia si dissentiant à Papa, iudicio Papæ est adhærendum. to. 13. 569. 1.
Concilij generalis iudicio in casu reforma-tionis tenetur Papa ex honestate, non ex necessitate se conformare . to. 13. 600. 57.
Concilij Patribus inter se discordantibus quorum iudicio sit adhærendum? tom. 9. 215. 1.
Concilij iudicium non est maius, quàm iudi ctum Papæ. to. 9. 465. 77.
Concilij, & Papæ iudicium nequit esse diuer-sum. to. 3. 577. 2; & seq.
Discordantibus Patribus Concilij, & Papæ legatis quorum iudicio sit adhærendum? to. 3. 578. 1; & seq.
Concilij iudicium esse iudicium Dei quomo-dò sit intelligendum? to. 9. 435. 90.
Concilia tantùm illa decernunt, quæ à Papa eis discutienda proponuntur . tomo 19. 9. 8.
Ad concilium spectat iudicare, cùm duo Car-dinales de Papatu contendunt, quis eorum potiori iure foueatur, non autem ad illud spectat Papam eligere . to. 19. 14. 2.

Concilium legitimum.

Concilium non legitimatur per solam conuo-cationem iuridicam. to. 4. 692. 42.
Concilium confirmatum à Papa esse legiti-mum est de fide . to. 10. 209. 2.
Concilium legitimum quodnam sit? to. 10. 538. 1.
Concilium legitimè congregari quid sit? to. 13. 168. 1.
Conciliabulum accedente solo Papæ consensu fit legitimum . to. 18. 106. 2.
Concilium congregatum ab eo, qui non est verus Papa, nequit esse legitimum . to. 13. 578. 2.
Concilium generale declarare legitimum per se spectat ad solum Romanum Pontificem; per accidens autem ad ipsum concilium potest spectare . to. 4. 722. 57; & seq.
Concilium sine Papa est omnino illegitimum. to. 3. 543. 1; & seq; & to. 5. 696. 1.
Concilium sine Papa nec legitimum est, nec habet aliquam vim . to. 3. 570. 2.

Concilij locus.

Concilij locus à quo priùs debeat nominari ex duobus de papatu altercantibus? to. 9. 51. 256; & 55. 275.
Concilij loco semel deputato, si suspicio im-pressionis oriatur, an Papa possit illum licitè recusare? to. 9. 55. 276.
Concilij locum deputare spectat ad solum Papam. to. 10. 522. 1.
Concilium sine Papa non esse legitimum sta-tuit VIII. Synodus . to. 18. 11. 2.
Mutatio loci à Papa transmissa, vt in concilio tractetur, si vnus tantùm dissentiat, sufficit ad impediendam mutationem noui loci . to. 9. 145. 35.

Conciliorum obseruantia.

Concilijs quatuor generalibus primarijs S. Gregorius Magnus voluit deferri eandem obseruantiam, & honorem, qui defertur qua-tuor Euangelijs. to. 18. 9. 1; & to. 5. 728. 1.
Concilijs quæ obijciant hæretici? to. 16. 201. 2; & 281. & seq.
Cur primis quatuor concilijs tanta obser-uantia debeatur? to. 9. 200. 39; & tom. 5. 728. 1.
Conciliorum generalium canones qualiter sint obseruandi? to. 9. 603. 271.
Concilia generalia etiam à Papa sunt obser-uanda, & in ijs, quæ sunt de fide, illis obe-dire tenetur . to. 13. 598. 61.
Prima quatuor concilia fuerunt acceptata ab vniuersa Ecclesia orientali, & occidentali, tanquam quatuor euangelia . tom. 12. 69. 1.
Prima quatuor concilia non posse mutari, aut renouari duplicitèr potest intelligi . to. 13. 556. 2.
Conciliorum generalium à Papa confirma-torum decretis non acquiescens, & reue-rentiam non exhibens Christianus non est. to. 19. 407. 1.
Conciliorum generalium confirmatorum dis-positiones, & decreta, vtpote dictata à Spi-ritu sancto, ab omnibus sunt recipienda, & obseruanda . to. 16. 148. 1; & to. 9. 108, 106.

Concilij generalis officia.

Concilij generalis officia quæ sint? to. 5. 148. 96; & seq.
Concilium generale quomodò administretur à Sacerdotibus, & sæcularibus? to. 2. ex Alano . to. 1.
Procuratorum, Notariorum, & Custodum in concilijs generalibus officia quæ sint? to. 3. 380. 2.

Conciliorum ordo doctrinæ.

Concilia sequuntur doctrinam SS. Patrum. to. 4. 158. 2; & 159; & seq.
Concilia generalia non debent solam doctri-nam

nam inquirere, sed etia m auctoritatiuè iudicare. to. 4. 434. 2.

Concilia generalia semper amplexa sunt doctrinam, & auctoritatem Romani Pontificis. to.4. 692. 40.

Concilia generalia semper consuluerunt sacram Scripturam, Apostolorum instituta, priorum conciliorum decreta, Romanorum Pontificum statuta, sanctorum Patrum doctrinam, & Theologorum rationes. to.16. 296. 1.

Concilia plenaria priora quomodò emendentur à concilijs plenarijs posterioribus? to. 13. 607. 17.

Conciliorum generalium doctrinæ regula, & norma est verbum Dei scriptum. tomo 8. 875. 2.

Conciliorum Patres debent habere notitiam totius à Deo inspiratæ doctrinæ, & peritiam irreprehensibilem dogmatum diuinorum. to.9. 128. 2.

Doctrinæ conciliorum perennis, & infallibilis regula est sacra Scriptura, & traditiones, quibus verum à falso discernitur in ijs, quæ spectant ad fidem, & mores. tom. 4. 439. 1.

Conciliorum ordo procedendi.

Concilij ordo. to. 10. 209. 2; & to. 8. 851. 2; & seq.

Concilium seruare debet ordinem iudicialem causarum. to.4. 783. 70.

Concilium, in quibus causis possit procedere per viam inquisitionis? tomo 9. 31. 141.

Concilij exordium quale esse debeat? to. 9. 128. 3; & seq.

Quæ preces debeant in initio cantari? to. 9. 130; & seq.

Concilium an possit adiri per viam querelæ? to.9. 161. 8.

Concilia quæ debeant vitare, & cauere? to. 13. 507. 2.

Vt ritè celebrentur, duo debent obseruare, propter quæ Spiritus Sancti assistentia inuocatur. to. 13. 507. 2; & seq.

Apprecari solent Imperatoribus fœlicitatem, si pro Dei causa steterint. to. 1. 502. 1.

Conciliorum inceptio quo ordine fieri debeat? to. 18. 314. 1.

Concilia cum Papa malo eundem ordinem debent tenere, quem tenuerunt Apostoli cum D. Petro, qui eum humiliter redarguerunt. to. 18. 176. 2.

Ordo controuersiarum tractandarum præscribi potest à solo Romano Pontifice. to. 10. 523. 2.

Ordo, scientia, & actio conciliorum se habent ad similitudinem ordinis, scientiæ, & actionis, quæ reperiuntur in Hierarchia cœlesti, ad cuius similitudinem exemplata fuit Hierarchia Ecclesiastica. to. 8. 887. 2; & seq.

Concilij Patres.

Conciliorum Patres sunt lucernæ ardentes in caliginoso errorum loco. to. 6. 5. 1.

Concilij Patres sunt membra Ecclesiæ. to. 20. 539. 1.

Conciliorum Patres se habent respectu Papæ, sicut se habent causæ secundæ per ordinem ad causam primam? tomo 8. 894. 2; & seq.

Recipiunt auctoritatem à Papa. to. 8. 887. 2; & seq.

Vid. auctoritas concilij à quo sit?

Concilij perturbatores.

Concilij incolæ perturbantes concilium quomodò debeant puniri? to. 9. 132. 1; & 132. 3; & seq.

Concilij contemptor potest excommunicari. to. 9. 503. 57.

Conciliorum celebrationem impedientes, tanquam hostes Ecclesiæ, & christianæ Religionis habendi, & puniendi sunt. to. 13. 501. 2.

Concilij iam congregati ad tollendum schisma turbatores tanquam schismatici habendi sunt. to. 13. 501. 2.

Concilium plenarium.

Concilij generalis plenitudo, ex quibus debeat constare? to. 13. 475. 2.

Concilium plenarium quid sit? to. 13. 559. 1.

Concilium plenarium in Africa quomodò celebrabatur? to. 6. 285. 2; & seq.

Concilium sine Papa nequit dici plenarium. to. 18. 129. 13.

Concilium plenarium debitè celebratum repudiari non potest. to. 1. 270. 2.

Concilij plenarij sententia totius Ecclesiæ sententia appellatur. to. 19. 407. 1.

Concilia plenaria priora emendantur à posterioribus in his, quæ sunt Iuris positiui, quæ spectant ad externum ritum, ac disciplinam ecclesiasticam, quæ pro personarum, locorum, & temporum circunstantijs potest variari; non in his, quæ spectant ad fidem. to. 19. 409. 1.

Concilij postulatio.

Concilium magna ingruente Ecclesiæ necessitate nedum per Cardinales, sed etiam per minimum de vniuersitate potest à Papa postulari. to. 9. 8. 7.

Concilia debent à Papa postulari cum omni humilitate, & reuerentia. tom. 9. 20. 89; & seq.

Concilijs præsentia.

Concilijs quomodò interfuerint Imperatores, & Reges? to. 15. 479. 16; & seq.

Concilijs interesse conceditur Imperatoribus, & Regibus. tom. 10. 522. 1; & to. 5. 149. 103.

Concilijs quomodò interfuerint clerus, & populus? to. 13. 498. 2.

Concilium an requirat Papæ præsentiam? to. 5. 151. 110.

Concilio præsentes an in absentia gaudeant fructibus suorum beneficiorum? tom. 9. 138. 8.

Concilij professio fidei.

Concilij forma professionis fidei quæ sit? to. 1. 99. 2.

Concilij Patres quam fidem debeant profiteri? to. 18. 383. 1.

Conciliorum quæstiones.

Conciliorum quæstiones ad Papam sunt deferendæ. to. 8. 839. 1.

Concilium ratum.

Concilium nullum fuit, nec erit ratum, quod non sit Papæ auctoritate fulcitum. to. 9. 473. 22.

Concilium non ratum, & ratum quale sit? to. 1. 72. 2.

Con-

Concilij recusatio.

Concilium iudiciarie procedens nequit recusari, vel allegari, vt suspectum. to. 18. 115. 2.

Concilium, cui præsidet Papa, recusari non potest; illud tamen, cui Papa non præsidet, potest recusari. to. 4. 722. 59.

Concilium generale an possit recusari, vt suspectum? to. 9. 159. 1; & to. 5. 152. 117; & seq; & to. 19. 9. 1.

Concilij capite suspecto, vel suspectis maioribus concilium potuit recusari, vt suspectum? to. 9. 160. 6.

Concilium generale etiam sine Papa congregatum, in quibus casibus non possit recusari? to. 9. 160. 12; & seq.

Concilium ex eo, quòd possit errare, non potest recusari. to. 9. 161. 14.

Concilium, licèt non possit recusari, possunt tamen recusari aliqui suspecti, donec causa tractetur. to. 9. 161. 15.

Concilium recusans etiam ante confirmationem esset suspectus de hæresi. tom. 8. 326. 2.

Concilio plenario debitè celebrato repugnare magna stultitia est. to. 1. 270. 2.

Concilium generale recusantes excommunicationem incurrunt. to. 5. 692. 2.

Concilij generalis regula, & norma.

Concilij generalis regula, & norma est verbum Dei scriptum, & traditum. to. 8. 875. 2; & seq.

Concilia reprobata.

Concilia reprobare spectat ad solum Romanum Pontificem. to. 12. 614. 2.

Concilia partim reprobata, & partim approbata. tomo 9. 779. 2; & seq; & tomo 10. 576. 1.

Concilia per Papam reprobata. to. 9. 169. 8; & to. 5. 682. 2.

Conciliorum generalium à Papa reprobatorum series. to. 10. 576. 1.

Concilia omnino reprobata; tanquam sathanæ conuenticula, sunt octo. to. 9. 780. 1; & seq.

Conciliorum ex parte reprobatorum, & ex parte approbatorum catalogus. tom. 10. 576. 1.

Concilij, & Scripturæ comparatio.

Conciliorum, & sacræ Scripturæ discrimina. to. 5. 694. 2.

Conciliorum subscriptio.

Conciliorum Legati, seu Papæ Apocrisarij subscribunt concilijs nomine Papæ; Episcopi verò nomine proprio. to. 8. 895. 2; & seq.

Concilijs subscribunt Episcopi, non tamen ea confirmant. to. 10. 525. 1.

Conciliorum modus subscribendi decretis. to. 10. 543. 1.

Concilia Episcoporum cur aliquando petierint ab Imperatoribus, vt subscriberent? to. 16. 208. 1.

Conciliorum acta sub cuius nomine debeant inscribi? to. 9. 162. 2; & seq.

Conciliorum constitutiones edi debent sub homine Papæ. to. 9. 163. 7.

Concilium licèt in pluribus casibus subscripserit sub nomine vniuersali ipsius concilij; hoc tamen fuit ex permissione, & tolerantia Papæ; quia quod fit per concilium generale, virtualiter fit per Papam. to. 9. 166. 25.

Conciliorum generalium subscriptionis formula. to. 15. 546. 14.

An, & quomodò concilijs Imperatores subscripserint? to. 19. 432. 1; & seq.

Papa subscribens concilio aliter subscribit, ac subscribant Episcopi; hinc Eugenius IV. concilio Florentino ita subscripsit: *Ego Eugenius definiens subscripsi*; alij verò Episcopi solùm scripserunt: *Ego subscripsi*. to. 8. 895. 2.

Concilij superioritas.

Concilium tempore schismatis est supra Papam. to. 6. 817. 2.

Concilium in aliquibus casibus præualet Papæ. to. 11. 433. 1.

Concilium legitimè congregatum est super omnes Ecclesias. tom. 9. 483. 14; & 492. 24.

Concilium quomodò dicatur maius Papa? to. 9. 504. 60; & 505. 65; & 507. 70; & 592. 23.

Concilium potest dici maius Papa maioritate iudicij discretiui, non definitiui. to. 13. 569. 1.

Concilium est superius Papa schismatico, dubio, & incerto. to. 1. 132. 1.

Concilium generale non est supra Papam legitimum. to. 11. 389. 1; & seq; & tom. 7. 514. 2; & seq.

Concilium acephalum nequit esse supra Papam. to. 7. 543. 1; & seq.

Concilium etiam in ijs, quæ sunt iuris positiui, non est Papa superius, sed inferius. to. 4. 113. 2.

Asserere concilium esse Papa superius an sit propositio erronea, & temeraria? to. 3. 564. 2.

Ita repugnat concilium esse superius Papa; sicut repugnat omnia membra etiam simul esse supra caput. to. 4. 729. 34.

Vid. Papæ superioritas ad concilia.

Conciliorum testimonia Ecclesiæ primatus.

Concilia attestantia Papæ infallibilitatem. to. 10. 335. 2; & seq; & 348. 2; & 356. 2; & seq; & 361. 2; & seq; & 366. 2; & seq; & 388. 1; & seq, & 341. 2; & seq; & tom. 15. 26. 131; & seq; & to. 11. 458. 2; & tom. 7. 676. 2; & 691. 1; & 694. 2.

Concilij testimonium; quo probatur concilium sine Papa esse omnino illegitimum. to. 18. 11. 2.

Concilij testimonium, quo firmatur nullum posse celebrari concilium, nec Episcopum posse sine Papæ auctoritate iudicari, & damnari. to. 11. 13. 3.

Concilia attestantia Papæ potestatem in Reges, & Principes. to. 7. 357. 2; & 376. 1; & seq.

Concilia attestantia Papæ potestatem in totam Ecclesiam. to. 14. 138. 1; & seq.

Concilia attestantia in solo Papa esse potestatem congregandi concilia generalia. to. 6. 620. 1.

Concilia attestantia Ecclesiæ Romanæ veritatem. to. 10. 224. 2.

Concilia attestantia Papæ superioritatem ad totam Ecclesiam. to. 11. 398. 2; & seq.

Concilia attestantia Papam à nemine posse in-

iudicati. to.11. 435; & 436. 2.
Concilij testimonium, quo firmatur vineam Domini fuisse Papæ commissam. tom. 6. 444. 2.
Concilia attestantia Papam esse omnium Magistrum, & infallibilem interpretem fidei. to.13. 225. 2.
Concilia attestantia supremam Papæ potestatem. to.18. 188. 1.
Concilia attestantia Papam ab Hæreticis odio habitum semper fuisse. to. 12. 108. 1.
Conciliorum diuersorum scripta attestantia supereminentiam Romani Pontificis. to.1. 151. 2.
Concilia attestantia Petri primatum. to.14. 45. 1; & 95. 2; & tom. 15. 177. 1; & 233; 56; & to.7. 37. 1; & to.11. 263.7; & to.10. 11. 1.
Concilia attestantia Ecclesiæ primatum. to.15. 215. 27; & to.18. 336. 2.
Concilia attestantia Papæ primatum. to. 15. 297. 2; & to.12. 97. 1.
Concilia attestantia supremam Papæ potestatem in definiendis fidei controuersijs. tom.8. 386. 2; & seq; & tom. 14. 138. 1; & seq.
Concilia generalia attestantia superioritatem Papæ ad concilia. to. 7. 557. 2; & seq; & to.11. 396. 2; & seq.
Concilia attestantia Papam succedere D. Petro in Ecclesiæ primatu. tom.10. 11. 2; & to.3. 345; & seq; & to.12. 586. 1.
Concilia attestantia Petri primatum in totam Ecclesiam, & etiam in alios Apostolos. to.5. 477. 1; & seq; & to.1. 47; & seq; & tom.2. ex Pighio. 13. 1; & seq; & tomo 7. 37. 1; & tomo 4. 159. 2; & 759. 110; & tom.11. 263. 7.
Concilia attestantia Petri, & Papæ eius successoris principatum super totam Ecclesiam esse de iure diuino, non autem de iure humano Ecclesiastico. to.19. 343. 1; & seq.

Concilij titulus.

Concilij titulus quinam esse debeat? tom. 9. 11. 36.
Concilij intitulatio quomodò sit facienda? to.9. 162. 1.
Conciliari epistolæ qualis titulus sit præfigendus? to.13. 492. 2.
Concilium solùm habet cognoscere de titulo. to.9. 84. 39.
Concilij Tridentini titulus qualis sit? to. 7. 516. 1.

Concilij translatio, & prorogatio.

Concilij translatio, & prorogatio à Papa solùm fieri potest. to.8. 830. 1.
Concilium nequit se ipsum transferre, prorogare, aut dissoluere. to.8. 837. 2.
Concilium ob quas causas etiam inuitis Patribus possit transferri? tomo 9. 473. 24; & seq.
Concilium quando nequit transferri, vel prorogari, multò minùs potest dissolui. to.9. 479. 64.
Translatio concilij de vno ad alium loco si tractetur in concilio, sufficit ad impediendam electionem noui loci, quòd vnus tantùm ex vocem habentibus dissentiat. to. 9. 144. 35.

Concilij tutores, & defensores.

Conciliorum tutores, & defensores sunt Imperatores, Reges, & Principes, tomo 4. 432. 2.
Imperatori conuenit tuitio concilij, quia ei conuenit Ecclesiæ defensio; non autem ei conuenit conuocatio. to. 4. 431. 1.

Conciliorum validitas.

Concilium à se ipso congregatum quando sit validum? to. 9. 22. 91; & seqq.
Concilium ad hoc, vt sit validum in casu, quo duo de Papatu contendant, & vterque pro concilij celebratione in loco determinato conueniat, an requiratur maior pars vtriusque obedientiæ? to.9.46. 228.
Concilium, vt validè celebretur, debet duo habere, scilicet illuminationem veritatis; & quòd sit vna omnium mens. tomo 9. 128. 2.
Concilij validitas dependet à consensu Summi Pontificis, cuius est validare, & inualidare concilia. to. 3. 540. 2; & seq.
Concilium generale, vt sit validum, an necessariò requirat interuentum quatuor supremorum Patriarcharum? to. 3. 378. 1.
An requirat præsentiam Patriarcharum Orientis? to. 3. 417. 2; & 478. 1; & seq.
Concilium generale ad validitatem quatuor necessariò requirit. to. 3. 415. 1; & seq.
Concilium non est validum, nisi Pontifice, tamquam capite, & Præside sit munitum, atque informatum. to. 3. 543. 1.
Concilium, vt sit validum, aliquas conditiones essentiales, & alias accidentales requirit. to. 3. 415. 1.
Concilium, vt sit validum, debet vnum supremum caput agnoscere. to. 4. 738. 50; & seq.
Quas conditiones ad hoc, vt sit validum, exigat? to. 11. 386. 2; & to. 6. 505. 2.
Vt concilium sit validum, non requirit necessariò, quòd sint præsentes Episcopi Orientales, etiamsi habeant communionem cum Ecclesia Romana. to. 3. 417. 2; & seq.
Ad eius validitatem requiritur, quòd in Christi nomine sit congregatum. tomo 3. 543. 2; & seq.

Concilij vtilitas, & necessitas.

Conciliorum generalium vtilitas quænam sit? to. 4. 646. 2; & to. 19. 9. 1; & to. 12. 608. 1; & to. 10. 546. 1; & to. 11. 387. 2; & tomo 5. 686. 1. & to. 1. 70. 2.
Concilia generalia semper fuerunt maximo Ecclesiæ vsui. to.4.738. 50; & seq.
Conciliorum necessitas quæ fuerit? to. 15. 660. 91; & to. 10. 548. 1; & seq; & to. 12. 608. 1; & to. 11. 387. 1; & to. 3. 366. 2; & seq.
Conciliorum generalium effectus quàm vtiles fuerint Ecclesiæ? to. 13. 858. 1.
Concilia etiam legitimè congregata in quibusdam temporum circunstantijs possunt, & potuerunt Ecclesiæ nocere. to. 3. 913. 2; & seq.
Concilia generalia omnia nequeunt à Papa simpliciter prohiberi, quia aliquando sunt necessaria, & maximè vtilia Ecclesiæ, & fidei. to. 13. 574. 2.
Concilia generalia non sunt semper simpliciter necessaria. to. 2. ex Adolpho. 55. 1.
Concilium generale non est simpliciter necessa-

cessarium ad iudicandos Episcopos. to. 6. 193. 1.
Vid. finis Conciliorum.

Concilium nationale.

Conciliorum nationalium occasio, & origo. to. 4. 441. 1.
Conciliorum nationalium praxis, & vsus tam in Oriente, quàm in Occidente. to. 4. 443. 2.
Concilia nationalia quas causas definiuerint? to. 4. 444. 3; & seq.
Conciliorum nationalium, & generalium cur vsus defecerit? to. 4. 445. 5.
Concilia nationalia tantùm permissu Regum fuerunt congregata. to. 8. 817. 1; & seq.
Concilia nationalia à Primate solùm conuocari possunt. to. 10. 517. 2; & to. 4. 668. 13.
Concilium nationale debet conuocari per Patriarcham, vel per Primatem illius nationis, & in defectu istorum per Episcopum antiquiorem. to. 3. 380. 2.
Concilium nationale præsente, & indicante Papa obligat totam Ecclesiam. to. 3. 684. 1; & seq.
Concilia nationalia in Gallijs quomodò fuerint celebrata? to. 6. 167. 1; & seq.
Concilia nationalia quomodò debeant congregari? to. 3. 380. 2.
Qui ad illa sint vocandi? to. 3. 381. 1.
Quæ possint tractare, & definire? to. 3. 383. 1.
Non habent infallibilitatem quoad res fidei, & morum. to. 3. 390. 2.
Concilia nationalia fuisse celebrata etiam in Prouincijs Hispaniarum apertè colligitur ex concilio Toletano I. circa annum Domini 400. to. 4. 444. 1.
Conciliorum nationalium in Africa præcipuè fuit frequentissimus vsus. to. 4. 444. 2.
Concilia nationalia postremis quingentis, aut sexcentis annis in desuetudinem abierunt. to. 4. 445. 5.

Concilia prouincialia.

Conciliorum prouincialium fundamentum. to. 4. 445. 1.
Concilium prouinciale est duplex; aliud repentinum, seu indictitium; aliud statum, seu ordinarium. to. 4. 445. 1.
Concilium prouinciale statum, seu ordinarium agebat solùm de renunciatione Episcoporum; de translatione eorundem de vna ad aliam Ecclesiam; de coadiutore cum futura successione; & de causis ciuilibus, & criminalibus clericorum, & laicorum. to. 4. 445. 1; & seq.
Concilium repentinum quid fuerit, & de quibus tractare debuerit? to. 4. 445. 2; & seq.

Conciliorum prouincialium auctoritas.

Conciliorum prouincialium auctoritas per concilium Sardicense fuit moderata. to. 4. 447. 5.
Concilium prouinciale quam auctoritatem habuerit circa causas criminales Episcoporum, & circa eorum depositionem. to. 4. 448. 6; & to. 9. 156. 62.
Potest cognoscere de causis Episcoporum, non Archiepiscoporum. tom. 9. 156. 58; & seq.
Concilia prouincialia semper saluarunt Romanæ Sedis auctoritatem, ad quam semper licuit appellare. to. 4. 449. 7.
Concilia prouincialia in desuetudinem abierunt propter imminutam eorum auctoritatem, & frequentem appellationem ad Sedem Apostolicam. to. 4. 451. 8.
Concilia prouincialia quos hæresiarchas damnauerint? to. 12. 186. 2.
Nequeunt obligare totam Ecclesiam. to. 15. 5. 8.
Nequeunt prohibere appellationem ad concilium generale, vel ad Papam. to. 7. 282. 1; & seq.
Etiam cum interuentu Nuncij Apostolici nequeunt Sanctos canonizare. to. 9. 740. 2. & seq.

Concilij prouincialis assistentia.

Concilijs prouincialibus quomodò à Deo promissa fuerit assistentia Spiritus Sancti illis verbis: *Si duo ex vobis consenserint super terram?* to. 15. 8. 27.
Assistentia Spiritus Sancti manifestè deducitur ex illis textibus: *Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem*; & *Visum est Spiritui Sancto, & nobis*. to. 4. 440. 1; & 441. 2.

Concilij prouincialis causæ.

Concilium prouinciale quas causas debeat cognoscere? to. 9. 156. 58.
Non potest cognoscere causas Episcoporum definiendo, sed illas debet ad Papam remittere. to. 9. 156. 59; & seq.
An possit deponere Episcopos? tom. 9. 156. 62.
Quamuis cognoscat de causis criminalibus Archiepiscopi, nequit tamen illum punire. to. 9. 443. 140.
Concilia prouincialia quas causas tractare debeant, & definire? to. 3. 383. 1.
In Concilijs prouincialibus examinabantur causæ ciuiles, & criminales clericorum, & laicorum, qui essent ab Episcopis excommunicati, & difficultates circa administrationem bonorum Ecclesiasticorum, & controuersiæ, quæ respiciunt ritus, & personas sacras, causæ verò grauiores fidei, & morum remittebantur ad Papam. to. 4. 447. 2; & seq.

Concilij prouincialis celebratio.

Concilia prouincialia coacta circa celebrationem Paschæ. to. 15. 382. 1; & seq.
Debuerunt ex canone Apostolorum trigesimo octauo bis in anno celebrari. tomo 4. 448. 1; & seq.
Concilia prouincialia celebrata in causa anabaptismi ab Episcopis Africanis sub Agrippino, & sub S. Cypriano. tomo 10. 511. 2.

Concilij prouincialis confirmatio.

Concilia prouincialia debent à Papa confirmari. to. 15. 468. 1; & seq.
Concilium prouinciale confirmatum à Papa habet eandem vim, quam habet concilium generale confirmatum. to. 12. 187. 2.
Concilium prouinciale, quamuis non repræsentet totam Ecclesiam; attamen quando refertur confirmandum à Papa, ratione capitis ad totam Ecclesiam incipit pertinere. to. 12. 187. 2.
A concilijs prouincialibus confirmatis nequit

quit citra hæresis discrimen appellari. tomo 15. 468. 1.

Concilij prouincialis conuocatio.

Concilia prouincialia à solos Metropolita possunt conuocari. to.10.517. 2; & to.4. 688. 13; & to. 3. 380. 2.

Quando debeat congregari? to. 3. 380. 2.

Qui ad illa debeant interuenire. to. 3. 381. 1.

Ad nullum Principem sæcularem, aut Magistratum laicalem spectat congregare concilia prouincialia, quia carent iurisdictione spirituali, quæ sola potest congregare concilia. to. 4. 690. 26.

Concilij prouincialis decreta.

Conciliorum prouincialium decreta de sua natura sunt appellabilia. to. 6. 571. 2.

Conciliorum prouincialium decreta circa doctrinam non sunt obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 5. 4; & seq.

Possunt à Papa tolli, & immutari. to. 15. 6. 10.

Conciliorum prouincialium decreta obligant tantùm subditos ad credendum fide humana, non Diuina. tomo 15. 6. 14; & seq.

Concilia prouincialia non condiderunt decreta circa doctrinam fidei. tomo 15. 7. 15.

Concilia prouincialia debent multa decernere. to. 3. 383. 2.

Decreta conciliorum prouincialium non habent cum obligandi totam Ecclesiam, nisi in concilio generali, vel extrà concilium confirmentur à Papa. to. 15. 6. 9.

Conciliorum prouincialium decreta debent solùm statuere ea, quæ concernunt vitam moralem, augmentum fidei, & Religionis non quidem statuendo nouum ius commune, sed vniformiter ad illud nouiter declarando. to. 3. 383. 2.

Concilij prouincialis infallibilitas.

Concilium prouinciale confirmatum, à Papa est infallibile. to. 10. 543. 2; & tom. 12. 187. 2, & tom. 15. 428. 30; & to. 16. 287. 2; & to. 5. 693. 1.

Concilia prouincialia, nisi confirmata sint à Papa, possunt errare. tomo 15. 5. 5; & seq.

Concilia prouincialia an habeant infallibilitatem quoad res fidei, & morum. to. 3. 390. 2.

Concilia prouincialia confirmata à Papa errorem continere non posse an sit credendum de fide? to. 3. 390. 2.

Concilium prouinciale, quamuis non confir. matum à Papa, est tamen magnæ existimationis, & validum exhibet argumentum, dummodò sit acceptatum ab Ecclesia. to. 16. 288. 1; & to. 5. 693. 1.

Non habet infallibilem auctoritatem. to. 1. ex Tannero 47. 301; & tomo 16. 287. 1; & seq.

Concilia prouincialia Toletana, Arelatensia, Hispalensia, & alia similia antiqua, quamuis non expresè, implicitè tamen videntur ab Ecclesia approbara. to.16. 288. 1.

Concilij prouincialis iudicia.

Conciliorum prouincialium iudicia sunt appellabilia. tom. 6. 168. 2; & seq; & 167. 2.

Conciliorum prouincialium iudicia ad deponendum Episcopum requirit certum, & determinatum numerum Episcoporum. to.6. 124. 2.

Nulli canones adducti fuerunt vsque nunc asserentes Synodorum prouincialium iudicia non esse subiecta Romanis appellationibus. to.6. 176. 1.

Iudicia dogmatica Synodorum prouincialium semper fuerunt appellabilia. tom. 6. 176. 2.

Concilij prouincialis multiplicitas.

Concilium prouinciale multiplex. to.13.476. 2; & to.4. 445. 1; et seq.

Aliud statum, aliud repentinum. to. 4. 445. 1; et seq.

Concilij prouincialis recusatiò.

Concilium prouinciale non confirmatum potest recusari, vt suspectum. to. 9. 159. 3.

Concilium prouinciale repentinum.

Concilium prouinciale repentinum quid sit, & quodnam illius munus præcipuum? to.4. 445. 2; et seq.

De quibus debeat tractare? to. 4. 445. 2; et seq.

Concilij prouincialis reprobatio.

Concilium prouinciale potest à Papa reprobari, & irritari. to. 15. 6. 10.

Concilia prouincialia reprobata. to. 15. 5. 7.

Concilia prouincialia absque auctoritate Romani Pontificis celebrara possunt ab eo reprobari. to.13. 565. 2; & seq.

Concilij prouincialis sententia.

Concilij prouincialis sententia prævalet sententiæ Archiepiscopi. to. 9. 198. 36.

Si plurium conciliorum celebratorum in diuersis prouincijs discordent inter se, cui magis sit adhærendum? to. 9. 217. 19.

Concilium prouinciale profert sententiam per potestatem immediatè receptam à Romano Pontifice. to.13. 579. 2.

Concilium prouinciale statum.

Concilium prouinciale statum, seu ordinarium agebat de renunciatione Episcoporum; de eorumdem translatione de vna ad aliam Ecclesiam; de coadiutoria cum futura successione; ac de causis ciuilibus, & criminalibus clericorum, & laicorum. to.4. 445. & seq.

Concilijs prouinciali subiectio.

Concilia prouincialia Italica semper fuerunt subiecta Romano Pontifici. to.11.222.119.

Concilia prouincialia occidentalia semper fuerunt subiecta Patriarchæ Romano. to.11. 223. 110.

Concilia prouincialia debent referri ad Romanum Pontificem, cui sunt subiecta, vt confirmentur. to.15. 5. 4; & seq.

Concilij prouincialis testimonium.

Concilia prouincialia attestantia Romanum Pontificem D. Petro in primatu succedere. to.12. 586. 2.

Concilij diæcesani origo, & analogia.

Concilij diæcesani, seu Episcopalis origo sumpta fuit à concilio Hierosolymitano. to.4. 452. 2.

Impropriè dicitur concilium. to.3. 683. 2.

An sit de lege iurisdictionis, vel solùm de lege diæcesana? to.4. 452. 4.

Dicit analogiam ad alia concilia, quatenus

ab vno regi debet. to.4. 451. 1.

Concilij diœcesani celebratio.

Concilium diœcesanum quomodò fit celebrandum, & quæ circa illius celebrationem sint obseruanda? to. 3. 382. 2.

In illius celebratione quæ forma seruanda sit? to.13. 477. 1.

Celebrationis tempus in arbitio Episcopi est relictum. to.4. 452. 2.

Concilij diœcesani congregatio.

Concilium diœcesanum à solo Episcopo conuocari potest. tom.4. 452. 3; & 668. 13; & to.10. 517. 2; & to.3. 381. 1.

Quo tempore, & quo loco sit congregandum? to.4. 452. 3.

Qui ad illud sint vocandi? to.3. 381. 1.

Concilium diœcesanum potest congregari ab Episcopo adhuc non cõsecrato.to.4.452.1.

Concilij diœcesani confirmatio.

Concilium diœcesanum à Papa confirmatum in materia hæresis quam certitudinem habeat? to.16. 288. 2.

Concilium diœcesanum Complutense, in quo damnatus fuit Petrus Oxomensis, fuit à Papa confirmatum. to.16. 288. 2.

Concilij diœcesani iudicia, & decreta.

Concilium diœcesanum quæ tractare debeat, & definire? to.3. 382. 1. & to.4. 453. 7.

An possit condere statutum perpetuum? to.3. 383. 1.

Debet statuere, vt decreta Synodorum prouincialium publicentur, & obseruentur; & condere decreta ad correctionem clericorum. to.4. 454. 2.

Concilio diœcesano qui debeant esse præsentes?

Concilio diœcesano tenentur interesse Episcopus vel per se, vel per suum Vicarium; Abbas habentes apellas, vel populum subiectum Episcopo, siue sint Abbates exempti, siue non; & Sacerdotes etiam Regulares habentes curam animarum. to. 4. 452. 5; & seq.

An Regulares non habentes curam animarum cogi possint ad interueniendum concilijs diœcesanis? to.3. 381. 2; & to.4. 453.6.

An clerici habentes beneficium simplex interesse teneantur? to.4. 453. 6.

Concilij diœcesani recusatio, & reuocatio.

Concilium diœcesanum quando possit reuocari? to.9. 161. 16.

Item post recusari, vt suspectum, quia potest errare, & aliunde habet superiorem supra se, qui est Papa. to.9. 161. 13; & seq.

Concilij diœcesani vsus, & vtilitas.

Concilij diœcesani vsus, & vtilitas est multiplex. to.4. 452. 5.

Celebretur ad correctionem malorum, & præcipuè clericorum malè viuentium, nec non ad eruditionem bonorum to.4. 452. 5.

Concilium Africana reprobata.

Conciliorum Africanorum error de rebaptizandis baptizati ab hæreticis fuit à Sede Romana reprobatus. to.1. 110. 2.

Concilium Africanum sub S. Cypriano fuit cassatum à S. Stephano Papa. to.3. 894. 1.

Concilij in Africa celebrandi mos, & forma.

Concilia Africana ex consuetudine semel in anno celebrabantur. to.6. 290. 1; & seq.

Conciliorum Africanorum forma, suspecies, & auctoritas qualis fuerit? to.6. 285. 1.

Concilia Africana non festinabant superordinare Episcopo defuncto, nisi priùs retulissent suam ordinationem ad Apostolicam Sedem, & recepissent responsum, to.6.95.2.

Semel in anno ex vetusta consuetudine celebrabantur. to.6. 290. 1; & seq.

Concilium Africanum de appellationibus.

Concilium Africanum de appellationibus Romanis, seu ad transmarina quo anno fuerit celebratum? to.6. 334. 2; & 296; & 336. 1.

Quot concilia fuerint in Africa celebrata circa clericorum appellationes? tomo 6. 250. 2.

Concilium Africanum statuit pœnam priuationis appellationibus ad Imperatorem. to.13. 420. 1.

Concilij Africani literæ ad S. Cœlestinum Papam miserandæ. to.6. 126. 2; & 137. 1.

A concilijs Africanis poterunt semper Episcopi Romam appellare. to.6. 323. 2.

Vid. appellatio Africana.

Concilia Africana varia.

Concilium Africanum VI. ab Ecclesiæ inimicis fuit deprauatum. to.3. 756. 2.

Concilium Africanum in principio fuit præsumptuosum, sed in fine Sedi Apostolicæ fuit obediens. to.13. 548. 1.

Concilium Africanum an fuerit verum, & legitimum sine Papæ confirmatione? tom.3. 556. 2.

Concilium Africanum contra Priuatum Lambesitanum confirmatum fuit à Papa Fabiano. to.1. 83. 1.

Concilium Africanum nonaginta Episcoporum. to.3. 742. 2.

Concilium Africanorum plenarium quomodò celebretur? to. 6. 285. 2; & seq.

Concilia Africana omnia contra Pelagianos fuerunt confirmata à Cælestino Papa. to.20. 14. 2.

Conciliorum Africanorum canones.

Conciliorum Africanorum canones examinati, & expositi. to. 13. 243. 2.

Codex cannonum Africanorum singularis ab antiquis temporibus fuit in Ecclesia Africana. to.6. 248. 2.

Vid. canones Africani.

Conciliorum Africanorum Patres.

Conciliorum Africanorum Patres semper Apostolicam Sedem consuluerunt. tom.1. 94. 2.

Non admittebant, nisi viginti canones concilij Niceni, quibus summam reuerentiam, & obseruantiam profitebantur. to.6. 126. 2; & seq.

Malè intellexerunt quintum canonem de appellationibus. to.6. 127. 1.

Conciliorum Africanorum Patres suis literis semper summum honorem detulerunt Romano Pontifici. to.1. 95. 1.

Concilium Agrippinense.

Concilij Agrippinensis acta. to. 6. 505. 2.

Concilium Alexandrinum.

Concilium Alexandrinum coactum contra Nestorium. to.3. 681. 2.

Fuit delatum Papæ, vt ab eo confirmaretur. to.1. 85. 2.

Iuxta instructionem ei missam à S. Cœlestino Papa damnauit Nestorium. to.1. 86. 1.

Coactum fuit circa annum Domini 430. to.3. 681. 2.

In hoc concilio editi fuerunt duodecim anathematismi S. Cyrilli contra Nestorium. to.3. 681. 2.
Fuit concilium prouinciale, non generale. to.3. 681. 2.

Concilium Anciranum.

Concilij Ancirani canones qui, & quot fuerint? to.14. 392. 1.

Concilium Anglicanum.

Concilium Anglicanum an verè fuerit, vel fictum? to.9. 722. 2; & to.20. 392. 2.

Concilium Antiochenum.

Concilij Antiocheni literæ ad Iulium Papam. to.6. 186. 2.
Damnauit Paulum Samosatenum ob crimen hæresis. to.6. 110. 1.
Concilij Antiocheni canones continent occultos fucos Eusebianæ factionis. to.6.128. 1; & to.9. 780.
Illos necdum Ecclesia Romana, sed etiam omnes Orientales Ecclesiæ fuerunt auersatæ. to.6. 128. 1.
Fuerunt damnati à Synodo Sardicensi. to.6. 131. 2; & 154. 1; & 174. 2.
Iuxta sententiam Iulij Papæ in epistola ad Synodum Antiochenum euertunt canones Nicænos. to.6. 168. 1.
Vid. canones Antiocheni.

Concilium Apostolorum.

Conciliorum Apostolorum primum fuit coactum circa obseruantiam legalium. to.4. 765. 137.
Concilij Apostolorum verba: *Visum est nobis, & Spiritui Sancto*; non probant concilium independenter à Papa habere potestatem definiendi, quia illi concilio præsidebat Petrus, qui fuit primus Pontifex. tomo 9. 787. 2.
Concilij Apostolorum canones quinam fuerint approbati? to.9. 735. 2.
Concilia ab Apostolis quot fuerint celebrata? to.13. 474. 1.
Concilium Apostolorum Act.22. celebratum ex eo, quòd Antiochiam miserit nuncios, non præiudicauit Petri primatui. tom.4. 765. 137.
Concilia quatuor ab Apostolis fuerunt celebrata; primum pro electione Matthiæ in Apostolorum; secundum pro electione septem diaconorum; tertium de non imponendo iugo circuncisionis; & quartum de non prohibendis pro illo tempore Iudæis ritibus,& ceremonijs legalibus. to.9.778.2.
Concilium Apostolorum fuit redargutum à Luthero. to.9. 783. 2.
Octo concilia fuerunt ab Apostolis celebrata; primum in electione Matthiæ; secundum in electione septem diaconorum; tertium in missione Petri, & Pauli in Samariam; quartum Antiochenum circa appellationem Christianorum, qui antea appellabantur fratres, vel credentes, & tunc appellari sunt Christiani; quintum super legalia; sextum contra Pharisæos vrgentes Paulum Apostolum; septimum Actor. 20; & octauum in quo promulgatum fuit symbolum. to.19. 8. 2.

Concilium Aquileiense.

Concilium Aquileiense, cui interfuit S. Ambrosius, asseruit consuetudinem antiquissimam celebrandi concilia orientalia in Oriente, & occidentalia in occidente. to. 6. 681. 1.
Eius epistola an scripta fuerit à S. Ambrosio Episcopo Mediolanensi? to.6. 197. 2.

Concilium Aquisgranense.

Concilium Aquisgranense de additione: *Filioque*: facta symbolo. to.1. 103. 2.
In quo errauerit? to.9. 345. 241.
Fuit legitimè congregatum, sed quia errauit, non fuit confirmatum. to.9. 345. 241.

Concilium Arabicum.

Conciliorum Arabicorum historia testatur aduentum S. Petri ad Vrbem Romæ. to.1. ex Ecchellensi. 49. 1.
Concilium Crabicum non fecit nouum decretum de animæ immortalitate, sed iuxta Scripturam docentem animæ immortalitatem damnauit asserentes hominem secundùm totum esse interire. tom.15. 7. 17; & seq.
Huic concilio interfuit Origenes inter alios. to.15. 7. 17.

Concilium Arauxicanum II.

Concilium Arauxicanum II. contra Semipelagianos fuit coactum. to.15. 604. 1; & seq.
Concilij Arauxicani sententia de legibus imponendis. to.1. 120. 1.
Quamuis fuerit nationale, habet tamen eandem auctoritatem, quam habet concilium generale. to. 18. 9. 2.
Patres Concilij Arauxicani secundùm instructionem acceptam à Sede Apostolica decreuerunt contra Semipelagianos in materia de gratia,& arbitrio actiuo. to.15. 604. 1.
Fuit confirmatum à Bonifacio II. in epistola ad S. Cæsarium Arelatensem Episcopum. to.15. 604. 2.

Concilium Arelatense.

Concilium Arelatense fuit amplissimum, quamuis non fuerit œcumenicum. tom. 6. 615. 1.
Concilij Arelatensis summa. to.15. 550. 1.
Concilium Arelatense fuit celebratum sub Syluestro, & damnauit Donatistas. to.11. 78. 124.
An fuerit plenarium? to.11. 79. 125.
Quot Episcopi ei interfuerint, & quinam fuerint? to.11. 79. 126.
Damnauit Donatistarum hæresim. to.1. 79. 1; & to.11. 59. 71.
Quis ei vice Papæ præsederit. to.11. 80. 130.
Ei interfuerunt Cæcilianus, Donatus, & plures alij Donatistæ. to.11. 82. 135.
Quamuis non œcumenica, habuit tamen Apostolicos Legatos. to.6. 615. 2.
Eius historia. to. 15. 550. 1; & seq.
Cur fuerit congregatum? to.18. 37. 2.
Concilij Arelatensis canones. to. 16. 210. 2; & seq.
Concilium II. Arelatense Carolo Magno subiectum. to.16. 210. 2.
Instante Carolo Magno egit etiam de negotijs politicis, statuit multa etiam contra Laicos, & eorum abusus prohibuit. to.16. 210. 2.
Post absolutum concilium Patres rogarunt Carolum Magnum, vt illud executioni mandaret. to.16. 211. 1; & seq.
Arelatense concilium in causa Chelidonij quo anno, & quo loco celebratum fuerit? to.6. 94. 1.

Concilium Ariminense.

Concilium Ariminense à Dæmone fuit suggestum. to. 17. 467. t.

A Constantio Imperatore, non à Liberio fuit coactum. to. 3. 559. 2; & to. 4. 104. t.

A Liberio Papa fuit damnatum. to. 1. 98. 2.

Ei interfuerunt sexcentum Episcopi. tom. 3. 555. 2.

Fuit damnatum etiam à S. Damaso. tom. 4. 484. 2; & to. 14. 140; & seq.

Concilium Ariminense quos damnauerit? to. 6. 591. 2.

Eius errores. to. 11. 433. 2.

Eius descriptio. to. 14. 380. 2.

Illius fraudulentia. to. 15. 434. 2; & seq.

Eius historia. to. 15. 434. 1; & seq.

Excusatio Episcoporum, qui ei subscripserunt. to. 15. 725. 26; & seq.

Concilium Ariminense fuit duplex; aliud catholicum, & aliud hæreticum. to. 15. 14. 77.

Conciliabulum Ariminense quos damnauerit? to. 6. 591. 2.

Eius sententia in Episcopos catholicos nedum nulla fuit habita, sed etiam reprobata. to. 1. 447. 1; & to. 8. 98. 2.

Episcopi catholici metu Constantini Arianorum fautoris eos nimis adigentis contra concilium Nicænum subscripserunt Christum Dominum esse puram creaturam. to. 15. 14. 77.

Concilium Arianorum.

Concilium Arianorum, in quo fuit damnatus S. Athanasius, to. 5. 39. 1; & 40. 1.

Multos Episcopos deposuit, qui tamen à Romano Pontifice statim restituti fuerunt. to. 2. ex Alano. 19. 2.

Illius epistola temerè scripta ad Iulium Pontificem. to. 20. 294. 4.

Concilium Asianum.

Concilium Asianum sub Victore Papa celebratum de celebrando Pascate die quartadecima Martij more Iudaico. to. 8. 788. 2; & to. 15. 5. 7; & to. 3. 899. 1.

Fuit reprobatum ab eodem Victore. to. 15. 5. 7.

Asiani iactabant se celebrare Pascha luna quartadecima ex traditione Sancti Ioannis Euangelistæ. to. t. 72. 2.

Concilium Aurelianense.

Concilium Aurelianense III. statuit Metropolitas à Metropolitis esse consecrandos. to. 6. 239. 2.

Hoc decretum tanquam erraticum non fuit in mores receptum. to. 6. 239. 2.

Concilij Basileensis auctoritas.

Concilij Basileensis auctoritas quæ sit? to. 6. 838. 1.

Concilij Basileensis congregatio.

Concilium Basileense fuit indictum à Martino V. to. 3. 414. 2.

Congregatum fuit contra voluntatem, & præscriptum Papæ. to. 9. 21. 28.

Fuit canonicè congregatum, sed postea factum conciliabulum deposuit Eugenium Quartum, & elegit Felicem V. to. 4. 104. 2; & to. 3. 349. 1.

Nullus Episcoporum Orientalium voluit ei interesse. to. 3. 417. 7.

Fuit potiùs concilium præsbiterorum, quàm Episcoporum. to. 18. 56. 1; & seq.

Concilij Basileensis confirmatio.

Concilium Basileense an fuerit ab Eugenio Quarto approbatum, & confirmatum? to. 3. 419. 1; & seq.

Nunquam fuit confirmatum. to. 13. 169. 1.

Concilij Basileensis errores.

Concilij Basileensis errores. to. 11. 434. 7; & seq.

Eius error circa Papæ auctoritatem. tom. 11. 452. 2; & 833. 2.

Error circa Ecclesiæ primatum. to. 11. 166. 5.

Item circa Papæ potestatem dissoluendi, transferendi, & prorogandi concilia. to. 13. 610. t; & seq.

Concilij Basileensis reprobatio.

Concilium Basileense fuit damnatum ab Eugenio IV. to. 8. 911. 2; & to. 1. 104. 2.

Fuit à tota Ecclesia reprobatum. to. 7. 626. 1; & seq.

Concilij Basileensis statuta.

Concilij Basileensis decreta non habet vim fidei. to. 3. 419. 1.

Illius statuta quare careant apud omnes auctoritate? to. 13. 429. 2.

Eius statuta clarè innuunt Eugenium IV. retractasse illius decreta quoad superioritatem Concilij ad Papam. to. 7. 627. 2.

Tenor decreti statuti circa superioritatem Concilij ad Papam expenditur. tom. 6. 19. 58.

Decretum Basileensis concilij, quòd Papa nequeat dissoluere, prorogare, & transferre concilium sine eiusdem concilij assensu. to. 13. 610. 1; & seq.

Quid statuerit de auctoritate Papæ supra Concilium? to. 3. 886. 1.

Auxit, non extinxit schisma, quando creauit nouum Pontificem. to. 18. 3. 1.

Felicis V. electio quomodò fuerit facta? to. 8. 773. 2.

Eius statuta quomodò sint intelligenda? to. 19. 456. 2; & seq.

Concilij Basileensis sessio trigesima tertia de veritate fidei catholicæ. to. 13. 610. 2.

Concilij Basileensis tituli.

Concilium Basileense à S. Antonino vocatum fuit Sathanæ synagoga. to. 6. 838. 1.

Non fuit concilium, sed conciliabulum. to. 8. 427. 1; & to. 7. 792. 1.

Solùm ex parte fuit conciliabulum, quia in principio fuit legitimum, & postea schismaticum. to. 4. 816. 88; & tom. 5. 70. 2; & to. 12. 593. 2; & to. 18. 37. 1.

Postquam à Papa recesserat, tunc factum fuit conciliabulum. to. 18. 9. 1; & to. 4. 816. 88.

Non meretur nomen concilij. to. 13. 135. 1.

Non fuit generale. to. 3. 560. t; & 417. 2; & 415; & seq; & to. 13. 542. 1.

Concilium Basileense non fuit concilium, sed mera coniuratio in Eugenium IV. verum Pontificem. to. 3. 41 t. 2.

Concilij Basileensis translatio.

Concilij Basileensis translatio. to. 3. 414. 2.

Cur fuerit translatum Ferrariam? to. 6. 6. 4; & seq; & 837. t; & seq.

Quomodò fuerit translatum? to. 6. 11. 27; & to. 10. 431. 1; & seq.

Quia abrrebatur sua potestate, ideo fuit translatum Ferrariam, & inde ingruente peste Florentiam, vt posset Papa illius motus componere. to. 10. 431. 1; & seq.

Concilium Bituricense.
Concilium Bituricense quare fuerit celebratum? to.3. 420. 1; & seq.
Concilium Braccarense.
Concilium Braccarense sub S. Leone cur fuerit congregatum, & quam hæresim damnauerit? to.15. 625. 32.
Iussu S. Leonis Papæ fuit congregatum sub Lucretio Metropolita. to.15. 625. 32.
Concilium Capuanum.
Concilium Capuanum in causa S. Flauiani. to.6. 512. 2; & seq.
Concilium Capuanum in causa Bonosi. to.7. 296. 2; & to.10. 566. 1.
Non fuit vniuersale. to.13. 542. 1.
Fuit sub Papa Siricio celebratum. tomo 10. 567. 1.
An huius concilij præsidens fuerit S. Ambrosius Episcopus Mediolanensis? to. 10. 566. 2; & seq.
Concilia Carthaginensia.
Concilium Carthaginense contra Nanatianos fuit confirmatum à S. Cornelio Papa. to.1. 83. 1.
Concilio Carthaginensi contra Cæcilianum præsedit Secundus Tigisitanus, qui Cæcilianum recusantem venire ad Concilium deposuit. to.16. 243. 1.
Concilium Carthaginense sub S. Damaso Papa à VI. Synodo suit diuersum. tomo 6. 345. 2.
Quando fuerit celebratum? to.6. 183. 2.
Concilium Carthaginense, quod fuit VI. Synodus, quo tempore fuerit celebrata? to. 6. 338. 1.
Eius acta. to.6. 339. 1.
Eius exordium videtur spurium fuisse. to. 6. 339. 2.
Concilij Carthaginensis sub S.Cypriano querelæ de Romanis appellationibus. to. 11. 427. 1.
Concilium Carthaginense sub Aurelio fuit erraticum. to.6. 129. 1.
Concilium Carthaginense VI; VII; & VIII. docuerunt Ecclesias Orientales Romano Pontifici semper fuisse subiectas. tom. 14. 179. 1; & seq.
Concilium Carthaginense poterat indici à Primate etiam, antequam consecraretur. to.6. 252. 4.
Concilium Carthaginense in causa baptismi hæreticorum venientium ad fidei vnitatem. to.15. 389. 1; & seq.
Concilium Carthaginense coactum fuit contra Pelagium, & Cœlestium. to.15. 468. 1; & seq.
Concilium Carthaginense fuit confirmatum ab Innocentio I. to.15. 468. 1; & seq.
Concilio Carthaginensi interfuit S. P. Augustinus, qui nomine concilij scripsit epistolam conciliarem ad Innocentium. tom. 4. 115. 2.
Concilium Carthaginense fuit coactum tempore Zosymi Papæ. to.4. 316. 4.
Eius epistola ad eundem Zosymum. tomo 3. 751. 2.
Egit de Romanis appellationibus, & durauit tempore Zosymi, Bonifacij, & Cœlestini. to.3. 752. 1.
Petijt confirmationem à Papa. to. 3. 555. 1; & seq; & to.18. 26. 2.
Eius decreta fuerunt à Romanibus Pontificibus confirmata. to.1. 146. 1.
Concilij Carthaginensis Patres an habuerint notitiam canonum Sardicensium? to.2. ex Alano. 26. 2; & seq.
Concilij Carthaginensis acta circa Appiatium. to.6. 348. 1.
Concilium Carthaginense II. cur, & quomodò fuerit celebratum? to.3. 743. 1.
Concilij Carthaginensis VI. renouatio quoad interdictionem Romanarum appellationum. to.2. ex Alano. 21. 2.
Compositum fuit ex ducentibus, & amplius Patribus. to. 2. ex Alano. 27. 1; & tom. 6. 226. 2.
Fuit celebratum in Sacrario Basilicæ Fausti sub Aurelio, & ei interfuerunt S. P. Augustinus, S. Alipius, Osius simul cum ducentis, & decem septem Patribus præsidente Faustino Episcopo Ecclesiæ Potentianæ Ecclesiæ Romanæ Legato. to.14. 179. 2.
Dum celebraretur, mortuus fuit Zosymus, & biduo post eius mortem suffectus fuit ei Bonifacius, contra quem Eulalij schisma durauit septem mensibus. to.6. 338. 1.
Concilij Chalcedonensis indictio.
Concilium Chalcedonense fuit indictum à S. Leone Magno. to.3. 789. 2; & 808. 2, & seq; & to.5. 744. 1; & to.10. 514. 2.
Cur fuerit conuocatum? to.6. 415. 1; & to.16. 63. 2.
Fuit conuocatum à S. Leone ad extirpandas hæreses Dioscori, & Eutychetis. to.10.17. 1; & to.9. 779. 2; & to.2. ex Alano. 24. 2; & seq.
Fuit coactum iussu Imperatoris. to.9. 11. 19.
Fuit concilium generale. to.15. 502. 1.
Ei præsedit S. Leo per suos Legatos. tom. 16. 63. 2; & seq.
Conuocatum fuit mortuo Theodosio Martiani Imperatoris Catholici auxilio. tom.14. 180. 2.
Concilio Chalcedonensi qui interfuerint?
Concilio Chalcedonensi qui interfuerint? to.11. 181; & seq.
Concilij Chalcedonensis Legati qui fuerint? to. 4. 727. 2; & 553. 2.
Ei interfuerunt sexcentum triginta Episcopi. to.9. 142. 14.
Concilio Chalcedonensi non præfuit Imperator. to.4. 691. 36.
Ei præfederunt Paschasius, Lucentius, & Bonifacius. to.19. 394. 2.
Concilij Chalcedonensis causæ.
Concilij Chalcedonensis causæ quæ fuerint? to.11. 180. 2.
Non audiuit causam Bassiani Episcopi Ephesini, nisi de expressa licentia Romani Pontificis. to.4. 623. 68.
Quid egerit in causa Anatolij Patriarchæ? to.1. 460. 2.
Ad ipsum delata fuit causa S. Flauiani. to. 6. 143. 1.
Concilij Chalcedonensis acta.
Concilium Chalcedonense relecit libellum professionis fidei oblatum ab Episcopis Ægyptus. to.6. 612. 2.
Absoluit Theodorum, Cyrum, & Ibam Edessæ Episcopos, & cur? to.6. 792. 5.
Eius acta fuerunt statuta instante S. Leone. to.3. 637. 2; & seq.

Re.

Reprobauit Entychium. to.13. 465. 85.
Statuit alienos ab Apostolica Sede esse seuerè puniendos. to.1. 501. 2.
Damnauit Dioscorum, & Eutychetem, quia ausi fuerant Leonem Papam excommunicare. to.16.63. 2; & to.1. 135. 1.
Item quia ausi fuerant Papa inconsulto Synodum conuocare. to.2. ex Alano. 9. 2.
Eius sententia. to 6. 428. 1.
Eius canonum, & actorum expositio. to. 13. 243. 2.
Eius canones an cohæreant cum canonibus Nicænis, & VI. Synodi? tom.2. ex Alano. 13. 1.
Roborauit canones concilij Nicæni, & declarauit Romanum Pontificem pastorem Ecclesiæ vniuersalis. to.14. 180. 2.

Concilij Chalcedonensis doctrina.

Concilium Chalcedonense docuit Ecclesiæ Romanæ primatum. tom.7. 805. 1; & seq; & to.1. ex Tannero. 80. 109, & 209; & 18. 109.
Asseruit vineam Domini fuisse commissam Romano Pontifici. to.6. 444. 2.
Docuit auctoritatem Romani Pontificis etiā super omnes Orientales Ecclesias. tom.11. 8. 3.
Declarauit S. Leonem Papam esse Caput, & moderatorem Concilij. tom. 3. 837. 1; & to.18. 4. 1.
Nullam consulis potestatem Romano Pontifici, sed illam, quam habet à Christo Domino, asseruit. to.4. 780. 54.
Quando iudicauerit Ecclesiæ primatum soli Papæ competere? to.3. 567. 1.
Appellauit S. Damasum Dominum suum, & Pontificem vniuersæ Ecclesiæ. to.3. 553. 2.
Vocauit S. Leonem Papam Patrem Oecumenicum totius Ecclesiæ. tom. 2. ex Pighio. 168. 1.
Eius laudes, & encomia in S. Leonem. to.1. 105. 2.
Illius testimonium pro primatu Diui Petri, eiusque successorum. to.16. 10. 2.
Declarauit Papam esse Rectorem, & Caput Ecclesiæ vniuersalis. tomo 1. ex Tannero. 49. 2.
Eius epistola ad S. Leonem Magnum. to. 7. 176. 2; & seq.
Vniuersalis acclamatio totius concilij ad Sanctum Leonem Papam. to.13. 300. 2.
Eius doctrina concordauit concilium Ephesinum I; & II. to.9. 216. 11.
Concilij Chalcedonensis Patres vocati fuerunt Sacræ Scripturæ vindices contra hæreticos. to.1. 234. 1.
Docuit Romanum Pontificem esse Pastorem totius Ecclesiæ. to.14. 180. 2.

Concilij Chalcedonensis confirmatio.

Concilij Chalcedonensis Patres rogauerunt Imperatorem, vt concilij approbationem peteret à Sede Apostolica. to. 1. 460. 1; & seq.
Concilium Chalcedonense petijt à S. Leone Magno. to.18. 26. 1; & 103. 556. 1.
Concilij Chalcedonensis acta fuerunt confirmata à S. Leone. to. 1. 86. 1; & to. 9. 511. 73.
Post confirmationem petitam petijt consensum Imperatoris pro dissoluendo concilio. tn.3. 878. 1.

Concilij Chalcedonensis subscriptio.

Concilio Chalcedonensi subscripserunt Legati Romani Pontificis. to.9. 803. 2.
Ei subscripserunt Paschasius Præsidens Sancti Leonis cum Lucensi Episcopo, & Bonifacio Præsbitero Ecclesiæ Romanæ; & omnes alij Episcopi. to.14. 181; & seq.

Concilij Chalcedonensis historia, versio, & errores.

Concilij Chalcedonensis historia. to.1. 304. 1; & seq; & to.11. 402. 6; & to.4. 451. 2.
Eius translatio Latina à quo facta fuerit? to.6. 284. 2.
Eius errores. to.11. 434. 4.
Fuit damnatum à Basilisco Imperatore. to 19. 418. 1; & seq.
Detulit primatum Orientis Archiepiscopo Constantinopolitano, sed hunc canonem Apostolicæ Sedis Legati statim iusserunt expungi. to.11. 434. 4.

Concilium Constantiense.

Concilium Constantiense ortum habuit ex Concilio Pisano. to.11. 131. 1.
Concilij Constantiensis tria tempora sunt distinguenda. to.8. 919. 2.
Concilij Constantiensis descriptio. tomo 4. 112. 2.
Eius historia. to.11. 353. 1; & seq.
Concilij Constantiensis tempore tres Pontifices simul fuerunt. to.9. 937. 1; & to.3. 348. 2.
An fuerit Concilium generale? to.7. 791. 1; & seq.
Quantùm durauerit? to.9. 64. 18.
Quando fuerit perfectum, & plenarium? to.13. 262. 2.
Concilio Constantiensi interfuerunt Viri doctissimi; & sustulit obstinatissimum schisma, quod tot annis durauit. to. 3. 353. 2.

Concilij Constantiensis indictio, & congregatio.

Concilium Constantiense fuit legitimè indictum, & congregatum. to.6. 622. 2.
Quot Cardinales ei interfuerint? tomo 11. 105. 2.
Fuit indictum à Ioanne XXIII. to.6. 820. 1.
Ei præfuit idem Ioannes XXIII. to.9. 471. 9.

Concilij Constantiensis acta.

Concilij Constantiensis acta. to.6. 819. 1; & seq.
Concilij Constantiensis acta ex Codicibus manuscriptis decerpta. to.11. 101. 1; & 182. 1; & seq.
Concilij Constantiensis acta non omnia sunt curanda, quia non omnia fuerunt ab Ecclesia acceptata. to.9. 232. 58.
Concilium Constantiense damnauit Marsilium de Padua, Ioannem Huss, & Wiccleff negantes Papæ primatum. to.6. 691. 1; & to.1. ex Tannero. 45. 284.
Deposuit tres pseudopontifices, & elegit Martinum V. to.1. 16. 2.
Eius remedium pro electione Papæ. to. 9. 10. 12.
Non elegit Martinum V; sed de consensu Cardinalium designauit electorem. to. 9. 764. 1.
Ante Martini V. electionem iam damnauerat Wiccleff. to.9. 730. 2.
Eius inchoatio. to.6. 759. 10.

Sede

Sede vacante confirmauit Archiepiscopos, concessit indulgentias, dispensauit super irregularitate, extetenit Papæ reseruata. to.1. ex Tannero. 45. 284.
Prouidit multis Ecclesijs, contulit dignitates, & beneficia. to.11. 105. 2.
Processum duorum Episcoporum remisit ad tres Cardinales, & ad Episcopum Lugdunensem. to.9. 738. s.
Declarauit Wicclessum hæreticum, & post mortem eius corpus exhumari decreuit. to.15. 656. 8s.
Non elegit Papam, sed eius electionem ad Cardinales remisit. to.20. 434. 2.

Concilij Constantiensis canones, & decreta.

Concilium Constantiense examinauit quæstionem, an Concilium sit supra Papam, postquam Ioannes XXIII. occultè discesserat, & acephalum remanserat. to.18.15.1; & seq.
Quando definiuit Concilium generale esse supra Papam, tunc erat sinè capite, & ideo nullius erat auctoritatis. to. 18.2.2.
Quando condidit canones sessionis quartæ, & quintæ, erat acephalum. to.18. 56.1.
Definiuit necessarium esse Ecclesiæ vnum caput supremum. to.3. 449. 1.
Canones quartæ, & quintæ sessionis quomodò sint intelligendi? to.6. 824. 3; & seq.
Canones quartæ, & quintæ sessionis cuius sint auctoritatis? to.11.111;& seq;& 143.1; & seq.
An fuerint facti cum debita deliberatione; & vnanimi Patrum consensu? to.11.113.1; & seq.
Quinam sit eorum sensus? to.11. 143. 1; & seq.
Primum decretum quartę sessionis à Basileensibus fuit corruptum; & prima duo decreta sessionis quintæ fuerunt facta proclamantibus Cardinalibus, & protestantibus de nullitate. to.11. 144. 1; & seq.
Primum decretum agit solùm de superioritate Concilij ad Papam tempore schismatis. to.11.152.2; & seq; & to.7. 596.1;& 600.1; & to.19. 607.2; & seq.
Concilij Constantiensis decreta de superioritate Concilij ad Papam fuerunt præcipitanter conclusa, insufficienter examinata, & pluribus contradicentibus publicata. to.11. 154. 1; & 158. 2; & seq.
Concilium Constantiense maturè non examinauit quæstionem de superioritate concilij ad Papam. to.11. 157. 1; & seq.
Patres Concilij Constantiensis quando condiderunt canones quintæ sessionis, non repræsentabant Ecclesiam vniuersalem. to.11. 163. 1; & seq.
Quo sensu susceperint decreta quintæ sessionis post vnionem trium obedientiarum? to.11. 170. 1; & seq.
Eorum mens circa supremam Papæ potestatem. to.11. 449. 1.
Sensus decreti sessionis quartæ. to.7.583.1;& seq;& 587.1;& seq;& 591.2;& seq;& to.10. 552.2.
An quando condidit sessionem quartam, & quintam fuerit œcumenicum? to.7.597.2; & 609. 1; & 611. 1; & seq; & 614. 2; & sequen.
Quando ceperit esse verum concilium generale? to.13. 427. 2.
Quando indicauit concilium esse supra Papam, intellexit solùm de Papa schismatico, non de vero, & legitimo. to.9. 582. 2t6.
Eius constitutio fuit edita Sede vacante. to.9. 474.32.
Tunc nullus erat Pastor indubitatus totius Ecclesiæ. to.13. 262. 2.
Sensit simul cum Concilio Pisano Papam esse infra Concilium. to. 1. ex Tannero. 49. 309.
Quo sensu definierit Concilium esse supra Papam? to.3. 563. 1; & 565. 1; & to. 9. 509.2.
Nunquam absolutè decreuit concilium esse supra Papam. to.13. 604. s.
Definiens concilium generale habere à Deo immediatè potestatem quomodò sit intelligendum? to.3. 575. 1; & to.20. 447. 1; & seq.
Eius statuta quomodò sint intelligenda? to.19. 456. 2; & seq.
Concilij Constantiensis sessionis quartæ declaratio. to.13. 609. 2.
Eius decretum, quod incipit: *Frequens*: non coarctat Papam, ne possit aliò concilium transferre. to.13. 572. 1.
Illius statutum, quòd etiam Papa in his, quæ pertinent ad extirpationem schismatis teneatur obedire concilio generali, non loquitur generaliter, sed tantùm in casu schismatis. to.13. 599. 2.
Decretum sessionis quartæ confirmatum sessione quinta. to.13. 610.1.

Concilij Constantiensis dissidia.

Concilij Constantiensis dissidia, propter quæ fuerunt factæ protestationes à Cardinalibus, à Natione Hispanica, Gallica, & Italica. to.11. 102. 2.
Controuersia reformationis Ecclesiæ tam in capite, quàm in membris, to.11. 119. 1; & seq.
Reformationis causa iudicio Papæ fuit reseruata, & sic sedata fuit quæstio. to. 11. 105.1.
An potuerint Papam obligare ad seruanda reformationis decreta? to. 11. 119. 1; & seq,
Aliæ controuersiæ. to.11. 123. 2.
Concilij Constantiensis dissidium circa Papæ depositionem. to.7. 628.2.
Tales animorum discordiæ fuerunt exortæ, ac tales terrores incussi; vt vnusquisque potiùs de propria vita saluanda, quàm de publica salute cogitaret. to.11. 122. 2.
Alia altercatio exorta circa damnationem libelli oblati à Legatis Regis Poloniæ. to.11. 124.2.

Concilij Constantiensis confirmatio.

Concilij Constantiensis, quæ decreta à Martino V. fuerint confirmata? to.11. 123. 1; & seq.
Canones quartæ, & quintæ sessionis an fuerint à Martino V. confirmati? to.6.829.5.
Martinus V. confirmando decreta, quæ fidem continent, non confirmauit decreta quartæ, & quintæ sessionis. to.11. 124. 1; & seq.
Concilij Constantiensis decreta sessionis

quin-

quintæ non fuerunt à Martino V. confirmata. to.11. 174. 1; & seq; & 180. 2.
Decreta sessionis quartæ, & quintæ nedum non fuerunt à Martino V. confirmata, sed nec etiam fuerunt ab Ecclesia recepta. to.7. 618. 2; & seq; & 624. 1; & 628. 2.
Eius decreta quoad superioritatem concilij ad Papam à Martino V. fuerunt expresse reprobata. to.7. 631. 2; & 632. 1; & seq; & to.9. 593. 239.
Concilium Constantiense quoad superioritatem concilij ad Papam fuit approbatum, & confirmatum à Concilio Basileensi, quando iam desierat esse concilium legitimum, & iam factum erat Dæmonum caverna. to.7. 625. 2. & seq.
Concilij Constantiensis decreta contra hæreticos facta à Martino V. fuerunt confirmata per Bullam. to.11. 353. 1; & seq.
Fuit approbatum solummodò in illis, quæ spectant ad fidem. to.9. 474. 35.
Non omnes illius sessiones habent vim fidei, quia non omnes fuerunt confirmatæ. to.3. 562.2.
Concilij Constantiensis decreta exceptis confirmatis à Martino V. sunt nihil curanda. to.9. 232.58.
Decretis, quæ materiam fidei non continent, Martinus V. imposuit silentium. to. 11 180.2.

Concilij Constantiensis potestas.

Concilij Constantiensis potestas vnde orta fuerit? to.9. 345.238.
Acquisiuit potestatem in Ioannem XXIII; quia iure iurando se obstrinxerat se renunciaturum Papatui, vt schisma tolleretur. to.10. 429. 2; & seq.
In statu Papæ dubij habuit immediatè potestatem à Christo ad tollendum schisma. to.7. 592. 2; & seq.
Quam potestatem habuerit concedendi indulgentias? to.9. 232. 59.
Non habuit potestatem eligendi Pontificem, nec condendi decretum, quod condidit de non eligendo Pontifice sine consensu ipsius concilij. to.11. 117.2.
Non habuit potestatem statuendi superioritatem concilij ad Papam. to. 11. 143. 1; & seq.

Concilij Constantiensis sententiæ.

Concilij Constantiensis sententiam in Ioannem XXII. quæ fuerit? to.11. 186. 2.
Eius sententia circa Papæ depositionem tempore schismatis. to.14. 216.1; & seq.
Item sententia in Wicleff iam defunctum, & in sepulcro iam repositum. to.10.429.2; & seq.
Item sententia in Marsilium de Padua. to.6. 691.1.
Sententia damnationis libelli Fr. Ioannis Falkenbergh crudelissimas hæreses continentis non fuit publicata, sed ei fuit silentium impositum. to.11. 123. 1; & seq; & 124. 2.

Concilij Constantiensis vindiciæ.

Concilium Constantiense ab Hæreticorum dicterijs, & imposturis vindicatur. to.16. 347.1.

Concilium Constantinopolitanum I.

Concilium Constantinopolitanum I. non decreuit Episcopum Constantinopolitanum esse parem Episcopo Romano. to.16. 554.2.
Fuit celebratum sub Theodosio Seniore à centum quinquaginta Patribus contra hæresim Macedonij asserentis Spiritum Sanctum esse Patre, & Filio minorem. to.4. 111.2.
Definiuit Spiritum Sanctum esse Patri, & Filio consubstantialem. to. ... & to.17. 15.2.
Non fuit auctoritate Damasi Papæ congregatum, sed postea ab eodem fuit ratificatum, & confirmatum. to.1.76.2;& 84.2.& to.8. 789. 1; & to.6. 275.2; & seq; & 140.2. & to.19.394.1.
Ei non præfuit actu S.Damasus, sed præfuit tantùm potestate. to.1. 76. 1.
Ei non fuit præsens Theodosius Imperator, nec Papæ Legati. to.3. 553. 2.
Eius error non fuit in materia fidei, sed iustitiæ, dum contra Concilium Nicænum, & contra iura Ecclesiæ Alexandrinæ primum locum concessit Episcopo Constantinopolitano post Romanum Pontificem, qui error à S.Damaso, & alijs Summis Pontificibus fuit emendatus. to.1. 460. 1; & to.11. 434. 3.
Congregatum fuit etiam in causa S. Gregorij Nazianzeni, & fidei Nicænæ. to. 1. 76. 1.
Eius instructio contra hæreticos fuit ab ipsis quærere, an recciperent SS. Patres Sacræ Scripturæ interpretes, qui ante eorum hæresim scripserunt. to.1. 295. 1.
Declarauit Ecclesiæ primatum soli Pontifici Romano competere. to.12. 586. 2.
Concilij Constantinopolitani I. canon de primatu Sedium à S.Damaso fuit irritatus. to.1. 460.1.
Vocauit Ecclesiam Romanam caput omnium Ecclesiarum. to.3. 553. 2.
Concilij Constantinopolitani I.canon aduersus Petri Patriarchæ Alexandrini præsumptionem. to.6. 126.1.
Cur commiserit admiserit administrationem totius Ægyptus Patriarchæ Alexandrino? to.6. 126. 1.
An postulauerit à Papa confirmationem. to.6. 199.2.
Fuit conflatum ex pessimis hominibus. to.6. 199.2.
Concilij Constantinopolitani I. dissertatio. to.15. 446. 1.
Causa S.Flauiani. to.15. 496. 1; & seq.
Confirmationem petijt à S. Damaso. to.3. 554.1; & to.18. 26. 1.
Eius testimonium pro Romani Pontificis auctoritate. to.16.219.2.
Fuit compositum ex ducentium Episcopis. to.19.8.1.
Fuit celebratum anno Domini trecentesimo octuagesimo primo, & in eo Macedonius fuit damnatus. tom.1. ex Tanneto. 21. 135.

Concilium Constantinopolitanum II.

Fuit celebratum sub Menna contra Anthymum. to.3. 730. 2; & seq;
Eius acta sunt vera, & legitima, atque magna ex parte ab Ecclesia recepta. to.3.730. 1; & seq.

Libellus Monachorum oblatus Imperatori post mortem Agapeti Papæ in laudem eiusdem Agapeti Papæ, & Ecclesiæ Romanæ. tom. 730.2.
Libellus Episcoporum Orientalium oblatus Agapeto contra Anthymum asseruit Papæ supremam potestatem in totam Ecclesiam. to.3. 731. 2; & seq.
Fuit coactum circa annum Domini quingentesimum trigesimum quintum. to.11. 403. 7.
Deposuit Anthymum innitis Imperatore, & Imperatrice Theodosia. to.15. 237. 37.
Concilium Constantinopolitanum II. generale sub Vigilio Papa, & Iustiniano Imperatore. to.14. 111. 2.
Coactum fuit contra errores Origenis. to.9. 779. 1.
Damnauit Theodorum Mopsuestiæ in secunda Cilicia Episcopum. to.1. 201. 1; & to.13. 485. 1.
Quæstio trium capitulorum non fuit de fide, sed de personis. to.11. 405. 7.
Ei præfuit Eutychius Mennæ successor. to.3. 553. 2.
Declarauit Ecclesiæ primatum esse solùm in Romano Pontifice. to.12. 586. 2; & to.10. 13.1.
Cur coactum fuerit? to. 11. 403. 7.
Damnauit Macedonium. to. 13. 485. 1.
A Vigilio Papa fuit confirmatum. to.8. 790. 1; & 805. 2. & seq; & to. 1. 86. 2.
Agnouit Ecclesiam Romanam solùm esse super omnes Ecclesias. to.7. 803. 2, & 805. 1; & seq.
Duas Legationes splendidissimas ad Vigilium Papam instituit. to. 11. 405. 7.
Papæ Legatus fuit Eutychius. tom. 4. 727. 2; & seq.
Eius historia. to. 2. ex Alano. 10. 2.
An fuerit à Papa conuocatum? to.10. 513. 2.
Eius dissertatio. to.15. 682. 1; & seq.
Eius tragædia quæ fuerit? to.11. 403. 7.
Fuit coactum in causa trium capitulorum. to.15. 586. 1; & seq.
Multa eius decreta perierunt, & multa ab hæreticis fuerunt corrupta.; to.11. 404. 7; & seq.
Concilium Constantinopolitanum III.
Concilium Constantinopolitanum III. fuit indictum à Papa Agathone. tom.10. 615. 1.
Fuit coactum contra Monothelitas. tom.9. 779. 1.
Conuocatum fuit sub Domno Episcopo Constantinopolitano. to.8. 790. 1; & 814.
Eius dissertatio. to. 15. 446. 1.
Eius descriptio. to.15. 727. 1; & seq; & to. 11. 406. 8; & seq.
Fuit falsificatum. to.8. 466. 2; & to.11. 406. 8.
Numerus Patrum, qui ei affiderunt, est incertus. to.11. 406. 8.
Concilium Constantinopolitanum III; & VI. synodus in quo differant? to. 5. 64. 1; & seq.
Confirmationem petijt à S.Cœlestino Papa. to.18. 26. 1.
Confutauit Macharium Antiochenum. to.13. 485. 1.
Epistolam Agathonis de prerogatiuis Romanæ Sedis publicè recitauit. to. 2. ex Alano. 11. 1.
Definiuit duas esse in Christo Domino voluntates. to. 1. 201. 1; & to.11. 406. 8.
Eius errores. to.11. 420. 8.
Ei præfuit Petrus Gregorius præsbiter vice Agathonis. to.4. 727. 2; & to.3. 554. 1.
Ad preces Constantini Pognnati à Papa Agathone fuit coactum. to.11. 406. 8.
Papę Legati fuerunt Theodorus, Georgius, Ioannes, & Constantinus. to.11. 406. 8.
Eius epistola ad Agathonem habetur inter epistolas Leonis II. to.11. 406. 8.
Fuit confirmatum à Leone II. in epistola ad Constantinum. to.11. 407. 8.
Concilium Constantinopolitanum IV.
Concilium Constantinopolitanum IV. conuocatum fuit à Papa Adriano II. to.8. 790. 1; & to.10. 516. 1; & to.11. 409. 10.
Damnauit Iconomachos. tom.15. 364. 2; & seq; & to.11. 411. 11.
Excommunicauit Photium, quia ausus fuerat excommunicare Nicolaum Papam. to.15. 581. 16; & to. 13. 485. 2; & to. 11. 411. 10.
Decreuit contra Photium Pontifici Romano præstandam esse ab omnibus obedientiam. to.1. 77. 2.
Priùs conuocatum fuit à Nicolao Papa, & post eius mortem ab Adriano II. to.8. 790. 1.
Ei præfuerunt tamquam Papæ legati Donatus Episcopus Hostiensis, Stephanus Ephesinus, Martinus Diaconus, & Anastasius. to.4. 727. 2; & tom.3. 554. 1; & to.11. 409. 10.
Coactum fuit sub Basilio Macedonio Imperatore. to.11. 409. 10.
Quæstionem in ipso motam de Romanæ sedis potestate iudicare non præsumpsit. to. 9. 483. 13; & 580. 210.
Illius iudicium de Hincmaro Rhemensi. to.6. 673. 2.
Coactum fuit contra Iconomachos. to.1. 102. 2.
Causa conuocandi hoc concilium fuit schisma cruentum, & pertinax Photij contra S.Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum. to.11. 409. 10.
Fuit conuocatum anno Domini 869. to.11. 409. 10.
Ei præscripta fuit regula fidei ab Adriano, in quam omnes Patres iurare debebant. to.11. 410. 10.
Conciliabulum Constantinopolitanum.
Conciliabulum I. Constantinopolitanum fuit damnatum à Concilio Niceno. to.1. 73. 2.
Conciliabulum Constantinopolitanum congregatum ab Iconoclastis. tomo 1. 102. 2.
Eius impia decreta contra sacras Sanctorum imagines. to.1. 311. 2.
Fuit indictum à Copronymo, atque adeò, quia sola auctoritate laica fuerat congregatum, fuit damnatum. to.1. 73. 2.
Voluit inscribi, & nominari septima synodus Oecumenica. to.1. 311. 2.
Concilium Cordubense.
Concilium Cordubense coactum fuit ab Osio Cordubæ Episcopo post regressum à Syno-

ret simoniam, & fornicationem. tom. 4. 612. 4.

Concilium Florentinum vltimum.

Concilium Florentinum cur fuerit congregatum? to.13. 485. 2.

An fuerit legitimum? to.16. 132. 1.

Eius defensio contra Anonymum. to.16.122. 1;& seq.

Congregatum fuit propter schisma Græcorũ negantium processionem Spiritus Sancti à Filio. to.9.779; & to.15. 610. 17.

Definiuit primatum Romani Pontificis in totam Ecclesiam vniuersalem. to.3.564.1; & to.6. 691. 1; & to.13. 68.2.

Concilio Florentinum de primatu, alijsque prætogatiuis Ecclesiæ Romanæ. to.1. 163. 2.

Eius definitio de primatu Sedis Apostolicæ fuit recepta ab Armenijs, & Græcis. to.2. ex Pighio. 121. 3.

Definiuit processionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio, vsum panis in sacrificio missæ, & Purgatorium. to.1.203. 1.

Concilium Francofordiense.

Concilium Francofordiense de Romanis appellationibus celebratum. to.6. 157. 1.

Eius canones an fuerint à Romano Pontifice confirmati? to.6. 157. 2.

Concilij Francofordiensis, & Caroli Magni Imperatoris fabula. tomo 2. ex Alano. 3. 3.

Concilia Gallicana.

Concilium Gallicanum de celebratione Paschæ. to.15. 5.7.

Concilia Gallicana nunquam fuerunt inappellabilia. to.6.156. 2.

Conciliorum Gallicanorũ Vasensis, Arelatensis, & Aurelianensis canon de recurrendo ad Synodum in casu grauaminis quomodò sit intelligendus? to.6.156. 2; & seq.

Concilium Gangrense.

Concilium Gangrense in Paphlagonia quanuis fuerit particulare, & paucorum Episcoporum; attamen multas hæreses damnanit. to.15.417. 1; & seq.

Excommunicauit docentes virum vxoratum mortua vxore non posse fieri Sacerdotem. to.3.884. 2.

Damnauit Eustathium asserentem neminem posse sperare se consecuturum à Deo salutem, nisi omnibus renunciaret diuitijs, imò nisi renunciaret parentes, & Filios, & nisi etiam vxorem propriam relinqueret. to.1. 79. 1.

Celebratum fuit sub Papa Syluestro, qui per Osium Legatum gladio Apostolico Eustathium percussit. to.1. 79. 1.

Concilij Gangrensis canones fuerunt à Papa Patribus præfiniri. to.1. 79. 1.

Concilium Gangrense receptum fuit à Leone IV. in decreto. to.3. 884. 2;

Concilium Hierosolymitanum I.

Concilium Hierosolymitanum ab Apostolis circa obseruantiam legalium fuit coactũ. to.11.301. 3.

Quo tempore fuerit celebratum? to.2. ex Pighio. 51.1; & to.17. 241. 1.

Fuit celebratum anno secundo Claudij Imperatoris. to.17. 223. 1;& 632.1.

Fuit congregatum post quatuordecim annos à conuersione S. Pauli. to.14. 522. 1.

Fuit Concilium generale, quia ei interfuerunt Paulus, & Barnabas missi ab Ecclesijs gentium. to.18. 331. 2.

Fuit Concilium omnium dignissimum nedum propter præsentiam Apostolorum; sed etiam quia fuit typus, forma, origo, & exemplar omnium Conciliorum. tom.18. 321. 1.

Ex quibus personarum generibus constiterit? to.18. 322. 1.

In eo Petrus, tamquam summus totius Ecclesiæ Pontifex, partes boni Pastoris implenit. to.18. 321.1.

Eius decretum de non imponendo iugo circumcisionis Gentilibus venientibus ad fidem S.Iacobus, vtpotè Episcopus Hierosolymitanus, in sua Ecclesia promulganit. to.18.323.1; & seq.

Eius controuersia quomodò sedata fuerit, atque sublata? to.18. 324. 1; & seq.

Auctore Petro Symbolum condidisse multorum SS. Patrum testimonijs ostenditur. to.1. 254. 2.

Petrus ex Iudæa iam exierat, antequam celebraretur; & solùm ad eius regressum fuit celebratum. to.17. 241. 1; & seq.

Coactum fuit ad Ecclesiæ pacem, & Christianorum concordiam componendam, antequam Apostoli in omnem terram dispergerentur. to.18.331. 2.

Concilium Hierosolymitanum de Pascha.

Concilium aliud Hierosolymis fuit celebratum tempore Victoris Papæ propter Paschæ celebrationem, quæ ab Asianis more Iudaico celebrabatur die quartadecima Lunæ mensis Martij. to.15. 382 1; & seq.

Fuit celebratum sub Narcisso Hierosolymorum Episcopo, & à Victore I. fuit statim reprobatum. to.1. 78. 2.

Concilium Hipponense.

Concilium Hippone celebratum in Africa, in quo S.Pater Augustinus admirantibus omnibus Episcopis, & Patribus exposuit Symbolum Apostolorum. to.6. 250. 1.

Concilium Laodicenum.

Concilium Laodicenum antiquissimum prohibuit, ne episcoporum electio fiat à plebe. to.17. 202. 1.

Soluitur contradictio ei obiecta de admittendis ad communionem illis, qui ad secundas nuptias transierunt; renocauit enim prohibitionem indiscretam factam ab aliquibus Episcopis in suis Diœcesibus de non admittendis bigamis ad communionem. to.3. 884.2.

Vel locutum fuit de illis, qui contra ritum Ecclesiæ solemnitatem secundis nuptijs adhibebant. to.3. 884. 2.

Concilium Lateranense.

Concilium Lateranense celebratum sub Martino I. contra Monothelitas recepit multos legatos missos ex Africa, Græcia, & Hierosolymis, qui Ecclesiæ Romanæ primatum confessi fuerunt. to. 1. 152.2.

Concilium Lateranense celebratum sub Nicolao I. cassauit matrimonium Lotharij cum Vualdrada. to.1. 104. 1.

Concilium Lateranense generale I.

Concilium Lateranense generale I. sub Calixto IV; & Henrico V. Imperatore pro Terra Sancta contra Saracenos recuperanda fuit cele-

celebratum. to.9. 779. 1.
Renouauit, & annullauit priuilegium, quod Henricos vi à Pontifice extorserat, & excommunicauit ipsum Henricum. tom.16. 133. 1.

Concilium Lateranense II.

Concilium Lateranense II. mille Episcoporum sub Innocentio II; & Lothario Imperatore contra Antipapas, & pro reformatione Cleri fuit celebratum. to.9. 779. 2.
Declarauit Ecclesiæ primatum esse in soloRomano Pontifice. tom.1. ex Tannero. 18. 109.
Fuit numerosios Patribus, quàm omnia alia concilia. to.19. 399. 1.

Concilium Lateranense III.

Concilium Lateranense III. sub Alexandro III; & Friderico II. Imperatore fuit celebratum contra Vvaldenses, & pro Ecclesiæ reformatione. to.9. 779. 2.
Decreuit electionem Papæ faciendam esse à duabus partibus Cardinalium. to. 1. 17. 1.
Victorem, Calixtum, Paschalem, & Innocentium Antipapas deposuit. tom.4. 112. 1.

Concilium Lateranense IV.

Concilium Lateranense IV. sub Innocentio III; & Friderico II. Imperatore fuit coactum contra varias hæreses; & pro Terra Sancta recuperanda. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to.4. 112. 2.
Eacommunicauit Principes nolentes purgare suas terras ab hæreticis. to.6. 758. 16; & to. 2. ex Adolpho. 74. 2.
Iussit absolui à iuramento fidelitatis subditos eorum Principum, qui nollent terras suæ ditionis purgare ab hæreticis. tom.2. ex Adolpho. 74. 2; & 55. 2.
Varios Religionum Ordines approbauit. to.1. ex Tannero. 45. 284.
Qui huic Concilio interfuer nt? to. 18. 375. 2.
Fuit verum, & legitimum. to.16. 122. 1.
Eius historia. to.11.355. 1; & seq.
Supremam Romani Pontificis dignitatem agnouit. to.12. 587. 1.
Statuit nullam potestatem laicis competere in personas Ecclesiasticas. to. 2. ex Adolpho. 3. 1.

Concilium Lateranense V.

Concilij Lateranensis V. indictio à quo facta fuerit? to.10. 439. 1.
Concilium Lateranense V. mortuo Iulio II. Pontifice tempore ipsius Concilij remisit Papæ electionem faciendam à Cardinalibus. to. 9. 763. 2.
Sub Iulio II. fuit inceptum, & continuatum sub Leone X.regnante Maximiliano Imperatore. to.9. 779. 2.
Contra schismata, quæ Ecclesiam scindebant, fuit coactum. to.9. 799. 2
Quo sensu definierit Papam esse supra concilia generalia? to. 3. 564. 2.
Ad discutiendam quæstionem excitatam in Concilio Pisano, & repetitam in Concilio Constantiensi, an concilium sit supra Papam, fuit coactum. to.18. 20.2.
Declarauit nullam habere laicos potestatem, & iurisdictionem in personas Ecclesiasticas to. 2. ex Adolpho. 3. 1.
An fuerit verè, & propriè Oecumenicum? to.3. 564.2.

Conciliorum Lateranensium Præsides.

Conciliorum Lateranensium omnium Præsides an fuerint Summi Pontifices per se ipsos, vel per suos legatos? to.4. 727. 2. & seq.

Concilium Lugdunense.

Concilium Lugdunense de celebratione Paschæ. to. 15. 382.1
Fuit celebratum ab Ireneo Lugdunensi Episcopo. to. 1. 78. 2.

Concilium Lugdunense generale I.

Concilium Lugdunense generale I. sub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to.9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to. 4. 112. 1; & to.11. 345. 1.
Condidit decretum de depositione Principum etiam sæcularium. to.2. ex Adolpho. 55. 2.
Docuit Papam esse Ecclesiæ vniuersalis Rectorem, & Caput. to.1. ex Tannero. 49.2.

Concilium Lugdunense II.

Concilium Lugdunense generale II. celebratum sub Gregorio X; & Rodulpho Imperatore fuit coactum contra errores Græcorum, & pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to.2. ex Adolpho. 125. 2.

Concilium Mantuanum.

Concilium Mantuanum recepit, tanquam legitimum Papam, Alexandrum II. reiecto Antipapa. to.1. 21. 1.

Concilium Matisconense.

Concilium Matisconense quid senserit de pallio Archiepiscopi? to.6. 267. 2.

Concilium Mediolanense.

Concilium Mediolanense, cui interfuerunt Liberius, & Constantius Imperator infensissimus hostis S. Athanasij. tom. 6. 179. 1.

Concilium Meldense.

Concilium Meldense decreuit mulierem raptam non posse contrahere matrimonium cum raptore; qui error fuit ab Ecclesia reiectus. to.9. 345. 241.

Concilium Mesopotamiæ.

Concilium Mesopotamiæ celebratum circa Paschæ celebrationem die quartadecima Martij. to.15. 382. 1; & seq.

Concilium Metense.

Concilium Metense à Theutgardo Treuirensi, & Gunthario Coloniensi Archiepiscopis congregatum pro tuendo adulterio Lotharij Galliarum Regis, qui reiecta Teutperga vxore legitima Waldradam duxerat, à Nicolao Primo fuit cassatum. to.1. 104. 1.
Fuit conciliabulum, quia fuit à Lothario congregatum pro tuendo vxoris legitimæ repudio. to.16. 137.2; & seq.

Concilium Mileuitanum.

Concilium Mileuitanum celebratum de appellationibus ad transmarina. tom. 16. 233. 1.
Quo anno fuerit congregatum? to.16.233.1; & seq.
Damnauit negantes paruulos nasci sine peccato originali. to.16.554.1.
Asseruit, & docuit Romanum Pontificem habe-

habere primatum totius Ecclesiæ. to. 12. 587. 2; & to.6. 359. 1.
Fuit confirmatum à Zosymo. to.15. 469. 4; & seq.
Eiusdem epistola ad Innocentium I. tom. 15. 469. 3.
Ei intersuerunt S.P.Augustinus, & S.Alipius. to.15. 469. 3.
Ecclesiastica communione priuauit Pelagium, & Cœlestium, tanquam vocum nouatum inuentores. to.15. 470.4.

Concilium Moguntinum.

Conciliabulum Moguntinum fuit coactum ab excommunicatis in concilio Quintilinoburgensi in Hebdomada sancta. tom. 6. 682. 1.
Hoc latrocinium factum fuit paucos post dies Hebdomadæ Paschalis, & sententiam excommunicationis contra fideles S.Petri deprompsit. to.6.682.1.

Concilium Neocœsariense.

Concilium Neocœsariense antiquissimum statuit, ne præsbiteri Regionarij præsente eorum Episcopo offerant, vel sacra ministrent. to.17.305.1.

Concilium Nicænum I.

Concilium Nicænum I. sub Syluestro, & Constantino Magno contra Arianos fuit celebratum. tom.8. 516.1; & 800.2; & tom.9. 779. 1.
An sub Syluestro fuerit inceptum, & absolutum sub Iulio? to.18. 346. 2.
Eius historia. to.11.399.3.

Concilij Nicæni I. conuocatio.

Concilium Nicænum fuit congregatum à S.Syluestro, non à Constantino. to.9.790. 3; & 73.1; & to.8. 788. 1; & 800. 2; & to. 11. 14.4.
Quomodò fuerit indictum etiam à Constantino? to.15.405.1; & seq.
Causa, cur fuerit congregatum, fuit hæresis Arij asserentis Filium esse Patre minorem. tom.4. 111. 2.
Quando celebratum fuerit? to.10. 381. 2; & 42.2; & to.10.141.1.
Fuit conuocatum ad sedandas Ecclesiæ Orientalis controuersias. to.10.13.1.
Fuit compositum ex trecentum, decem, & octo Patribus. to. 13. 485. 1; & to. 19. 8. 1; & to.11. 399. 3.
Fuit coactum ad sedandos tumultus in Ecclesiam ab Arianis inuectos. to.10.12.1.
Fuit conuocatum propter hæresim Arianorum per totum Orbem grassantem, & propter errorem Quartadecimanorum non celebrantium Pascha die Dominico, sed luna quartadecima more Iudaico, in quancunque diem incidisset. tomo 11. 399. 3.

Concilij Nicæni I. auctoritas.

Concilium Nicænum quantæ auctoritatis fuerit apud Episcopos Africæ. tom.3. 754. 1; & seq.
Fuit primum Concilium generale celebratum post Apostolos. to.18.320.2.
Seruauit formam concilij Hierosolymitani, & fuit origo, & norma aliorum conciliorum. to.18.337.1.
Ei delata fuit à S.Gregorio Magno eadem auctoritas, ac idem honor, qui defertur Euangelio. to.5.728.1.

Concilij Nicæni I. acta.

Concilij Nicæni acta ab Arianis, qui totam Græciam, & Ægyptum inuaserant, fuerunt combusta. to.12. 586. 1.
Acta quænam fuerint? to.6.340.1.
Concilium Nicænum definiuit Paulianistas esse rebaptizandos. to.9.783.2.
Concilium Nicænum Arium damnauit. to.12. 79. 1.
Multa decreuit circa primatum Romanæ Sedis. to.13. 241. 1.
Non constituit quatuor Patriarchatus, sed Pontifici Romano primatum tribuit ex præcepto Apostolorum. to. 1. ex Ecchelensi. 25.1; & 26.2.
Declarauit primatum Ecclesiæ esse in Romano Pontifice. to.12.586. 2; & to.4. 16. 55; & to.16.53.2; & seq.
Noluit declarare controuersiam Ecclesiæ Romanæ cum Ecclesia Alexandrina. tom.10. 322. 2.
Declarauit Papæ traditam fuisse potestatem à Christo Domino, non ab aliqua Synodo, aut ex ordinatione Ecclesiæ. to.10.323.1.
Decreuit, ne celebrentur concilia præter sententiam Romani Pontificis. to.3.126.2.
Agnouit Papæ potestatem in causis appellationum. to.1.457.2.
Definiuit Filij consubstantialitatem cum Patre contra Arianos. to.17.15.2.
Docuit Petro traditum fuisse à Christo Domino totius Ecclesiæ gubernium. to.1.8.2.
Arium, eiusque asseclas damnauit. tom. 1. 79. 1.
Asseruit Ecclesias Orientales semper fuisse subiectas Romano Pontifici. to. 14. 179. 1; & seq.
Apertè docuit primatum Romani Pontificis. to.16. 53. 2; & seq.
Quid statuerit circa distributionem Ecclesiarum patriarchalium? to.6.539.1.
Addidit Symbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum Sanctum*. to.6.621.1.
Damnauit hæresim Macedonij. tom. 6. 621. 1.
Non dedit Romano Pontifici ius appellationis, sed declarauit illud ei competere. tom. 18. 554. 2.
Non instituit Ecclesiæ primatum. tomo 12. 594. 2.
Non prohibuit appellationes ad Apostolicam Sedem. to.12.70.1.
Declarauit Romanum Pontificem in Ecclesiæ primatu D. Petro succedere. to. 14.586. 1.
Quomodò prohibuerit Episcopis, præsbiteris, diaconis, & clericis habere vxores? to.14.496.1.
Statuit nullum legitimè sine Papa posse celebrari concilium, aut Episcopum damnari. to.11.13.3.
Confirmauit antiquos canones, ne inscio Papa conuocentur concilia, aut damnentur Episcopi. to.5.ex Alano 74.1.
Acta concilij Niceni ab Arianis fuerunt combusta ita, vt oportuerit S.Athanasium ea petere ex scrinijs Romani Pontificis. to.11. 400. 1.
Eius epistola, qua transmisit acta ad Syluestrum Papam, vt confirmarentur. to. 11. 399. 3.

Con-

Concilij Nicæni I. canones.

Concilij Nicæni I. canones ab Arianis ferè vbique fuerunt combusti, to.18.14.1.

Quantus fuerit horum canonum numerus? to.6.126.2; & 296.2.

Quare isti canones in idioma Arabicum versi fuerint? to.3.631.2.

Eius canones fuerunt septuaginta teste Sancto Athanasio. to.18.83.2.

Non fuerunt corrupti, sed fideliter conseruati à Romanis Pontificibus. to.2.ex Alano. 14. 1; & 27. 1.

A Græcis in Africam fuerunt transmissi.to.2. ex Alano. 15. 2.

In sex varias linguas fuerunt translati. to.1. ex Ecchellensi. 24.2.

Plurimi reperiuntur apud SS.Patres. to.1. ex Ecchellensi. 21. 1.

Fuerunt plures, quàm viginti. tom.1. ex Ecchellensi. 29.2; & to.5.69.1.

In septem classes fuerunt distributi. to. 1. ex Ecchellensi. 31.2.

A Græcis, & Ægyptijs combusti non peruenerunt ad Patres Carthaginenses. to. 1. ex Ecchellensi. 28. 1.

Canones, qui retinentur, sunt veri, & legitimi. to.1. ex Ecchellensi. 34.1.

Eorum variæ editiones. to.1. ex Ecchellensi. 39. 1.

Apud Afros semper in summo pretio fuerunt. to.6. 248.2.

Concilij Nicæni canonum peruersa interpretatio reiecta. to.1. ex Ecchellensi. 39.1.

Canon sextus apertè tribuit Romano Pontifici Ecclesiæ primatum. to.1. ex Tannero. 18.107; & seq; & to.2. ex Alano. 26.1.

Canon sextus, in quo demonstratur Ecclesiæ primatus, est verus, & legitimus. tom.11. 97.344; & seq; & to.10.12.1.

Eiusdem vera explicatio. tom.14. 213. 2; & seq.

Concilij Nicæni aliquot canones. tom. 3. 542. 2.

Canones concilij Nicæni legitimos, & ab antiquo notissimos esse colligitur ex epistola prima, & secunda Iulij I; quas scripsit ad Synodum Antiochenum; & ex epistola Liberij ad Athanasium, aliosque Episcopos. to.11. 399. 3.

Certissimum est canones concilij Nicæni fuisse septuaginta, vt colligitur ex epistola S. Athanasij ad Marcum Papam, & ex responsione Marci Papæ ad Athanasium. to. 11. 399. 3.

Vid. canones Nicæni.

Concilij Nicæni I. confirmatio.

Concilium Nicænum I. confirmationem petijt à S.Siluestro Papa. to.6.615.1;& to.10. 13. 2; & to. 18. 25. 2; & 181. 2; & tom. 3. 555. 2.

Fuit approbatum à Sancto Syluestro. tom. 1. 84. 1.

Fuit confirmatum à Papa in Concilio Romano præsente Constantino Imperatore. tom. 18.181.2; & to. 11.399.3.

Eius confirmatio habetur in epistola quarta Synodali Felicis Papæ III. tom. 11. 399. 3.

Eius confirmatio non fuit particularis, sed auctoritatiua, & necessaria. tom.11.400. 1.

Concilij Nicæni I. Præses.

Concilio Nicæno I. non præfuit Osius, sed præfuerunt Victor, & Vincentius Papæ Legati. to.4.726.11; & 13; & to.19.393.2; & to.3. 553. 1; & to.11.399.3.

Papæ Legati primo loco subscripserunt. to.3. 553. 1.

Concilij Nicæni I. infallibilitas.

Concilium Nicænum I. non errasse in fide est dogma fidei. to.3.19.2.

Concilium Nicænum ab erroris suspicione vindicatum. to.3.752.1; & seq.

Concilij Nicæni subscriptio.

Concilio Nicæno subscripserunt primò Papæ Legati. to.16.399.2.

Mortuis ante subscriptionem duobus Episcopis Chrysantho, & Musanio volumen canonum ad eorum sepulchrum fuit delatum, rogatique fuerunt, vt si sancita Deo placerent, ipsi quoque subscriberent; & sigillatis, ne fraus aliqua fieret, manè subscriptionem hanc inuenerunt: *Chrysanthus, & Mausonius, quamuis corpore translati, manu tamen propria nos quoque subscripsimus.* to. 11.399.3.

Concilium Nicænum II.

Concilium Nicænum II. ab Adriano I. fuit indictum, & conuocatum. tom. 10. 515. 1.

Fuit coactum contra Iconomachos negantes adorationem imaginum. to.9.779.1.

Compositum fuit ex trecentum septuaginta septem Patribus. to.13.483.2.

Definiuit imagines Sanctorum esse venerandas. to.9.159.2; & to.13.483.2.

Tribuit Adriano Pontifici titulum vniuersalis Episcopi. to.1.81.2.

Ei præsederunt vice Adriani Petrus Archipræsbiter, & Petrus Abbas S.Sabbæ. to.4. 717.2; & to.3.554.1.

Concilij II. Nicæni Legati audientes Honorij Papæ damnationem cur tacuerint? tom.8. 159. 2.

Papæ Legati ante alios Episcopos subscripserunt concilio. to.3.554.1.

Epistola Adriani Papæ ad Patres concilij Nicæni II. to.10.516.1.

Declarauit execrabilem, prophanam, & adulterinam Synodum Constantinopolitanam sub Leone hæretico Imperatore, cui Photius præsedit. to.10.516.1.

Eius acta versa fuerunt in latinum idioma ab Anastasio Bibliothecario. to.10.516.1.

Declarauit Synodum generalem non debere, nec posse sine Pontificis Romani auctoritate celebrari. to.10.516.1.

Concilium Osboriense.

Concilium Osboriense damnauit Cadaloum Episcopum Parmensem Antipapam contra Alexandrum II. to.1.12.1; & seq.

Concilium Osroenum.

Concilium Osroenum celebratum fuit circa Paschæ celebrationem ab Asianis controuersam. to.15.382.1; & seq; & 517; & 405. 1; & seq; & to.1.78.2.

Concilium Palestinum.

Concilium Palestinum coactum circa Paschæ celebrationem. to.15.382.1; & seq.

Fuit celebratum à Theophilo Cæsariensi Palestinæ Metropolitano. to.1.78.2.

Conciliabulum Papiense.

Conciliabulum Papiense conuocatum à Friderico I. Imperatore contra Alexandrũ III. tom. 1. 15. 2.

Conciliabulum Parisiense.

Conciliabulum Parisiense damnatum fuit à Bonifacio VIII. to. 1. 104. 2.

Conciliabulum Philippopolitanum.

Conciliabulum Philippopolitanum celebratũ ab Eusebianis, qui se à concilio Sardicensi subtraxerant. to. 6. 360. 1; & seq.

Illius epistolam sceiptam fuisse ab Arianis, non à catholicis, quia non posuerant primo loco Romanum Pontificem, intulit P. S. P. Augustinus. to. 6. 245. 1.

Concilium Pisanum.

Concilium Pisanum dedit originem controuersiæ; *an Concilium sit supra Papam*? to. 18. 1. 2.

Auxit, non sedauit schisma, quia auxit numerum Pontificum. to. 6. 815. 2.

Non fuit conuocatum à Papa. tomo 3. 546. 2.

Fuit congregatum à Cardinalibus. to. 9. 18. 70.

Fuit in factiones diuisum. to. 9. 18. 70.

Eius acta. to. 6. 815. 2; & tomo 7. 599. 1; & seq.

Deposuit Gregorium XII. to. 3. 137. 2.

Declarauit schismaticum Petrum de Luna. to. 6. 818. 5.

Eius decretum, & sententia lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Coriarium contendentes de Papatu. to. 6. 818. 5.

An resoluerit, vel solùm mouerit quæstionem de superioritate concilij ad Papam? to. 11. 154. 2; & seq.

Quæ, & qualis fuerit illius auctoritas? to. 6. 815. 2.

Fuit damnatum à Leone, & à Iulio. II. to. 8. 911. 2.

Concilium Pisanum nedum inquisiuit, an concilium sit supra Papam tempore schismatis, sed etiam an Papa fauror schismatis verè, & propriè hæreticus censendus sit. to. 11. 156. 2.

Illius iudicium de Papæ fouentis Ecclesiæ discordias lapsu ab omni ecclesiastica dignitate repudiatum fuit à Viris doctissimis plurium Vniuersitatum. to. 11. 156. 2.

Concilium Ponticum.

Concilium Ponticum conuocatum circa Paschæ celebrationem. tom. 15. 5. 7; & 382. 1.

Fuit celebratum sub Palma Episcopo. to. 1 78. 2.

Concilium ad Quercum.

Concilij ad Quercum disserratio historica. to. 15. 457. 1; & seq.

Deposuit S. Ioannem Chrisostomum. to. 15. 457. 1; & seq; & to. 6. 540. 1.

Ab illo appellauit S. Ioannes Chrisostomus, & fuit restitutus. to. 15. 457. 2; & seq.

Concilium Quinisextum.

Concilij Quinisexti descriptio. tomo 6. 873. 8.

Sine consensu Romani Pontificis fuit celebratum. to. 14. 499. 1; & seq.

Non fuit verum concilium, sed concilium simulatum, adeòque erratica Synodus à Beda fuit vocatum. to. 17. 291. 1.

Ex eius canonibus aliqui fuerunt ab Ecclesia recepti, non vt approbati à concilio, sed quia continent veritatem. to. 14. 501. 1; & seq.

Canon octuagesimus secundus de cultu sacrarum Imaginum fuit insertus canonibus septimæ Synodi. to. 14. 501. 2.

Dictum fuit concilium quinisextum, quia canones in quinta, & sexta Synodo omissos suppleuit. to. 6. 873. 1; & seq.

Iustinianus Imperator à Sergio Pontifice, & Ioanne eius Successore confirmationem rogauit, sed nunquam potuit eam obtinere. to. 6. 873. 2.

Concilium Rhemense.

Concilium Rhemense celebratum in causa Gilberti Pictauiensis Episcopi to. 15. 642. 65; & seq; & 6. 13.

Ei interfuit S. Bernardus, qui scripsit quatuor fidei capitula. to. 15. 65.

Concilium aliud Rhemense sub Innocentio II; in quo fuit eiectus Petrus Leonis Antipapa. to. 4. 112. 1.

In eo etiam plurimùm laborauit S. Bernardus, qui tandem schisma vigens extinxit. to. 4. 112. 1.

Concilia Romana.

Concilium Romanum sub Symacho librum Ennodij approbauit. to. 18. 16. 2.

Concilij IV. Romani Patres congregati à Theodorico contra Symmachum noluerunt ingredi concilium, nisi priùs Theodoricus eis ostendisset literas Papæ concilij conuocatorias. to. 18. 4. 2.

Concilium Romanum.

Concilium Romanum sub Melchiade in causa Cæciliani contra Donatistas. to. 11. 74. 115.

Concilium Romanum celebratum sub Melchiade non fuit œcumenicum. to. 4. 111. 4.

Concilium Romanum sub Syluestro an fuerit suppotititium, & quænam fuerint eius acta? to. 11. 95. 341; & seq.

Concilium Romanum sub Syluestro decretum edidit de prima Sede à nemine iudicanda. to. 1. 428. 2; & 125. 2.

Concilium Romanum sub Syluestro approbauit concilium Nicænum præsente Constantino Magno. to. 18. 181. 2.

Concilia Romana indicta à Syluestro, Damaso, Innocentio I; Leone, Martiano, Agathone, Gregorio II; Stephano III, Gregorio III; Adriano, & alijs. to. 14. 172. 2; & seq.

Concilium Romanum sub Liberio contra Arianos. to. 5. 40. 1; & seq.

Concilium Romanum sub Gelasio declarauit primatum Ecclesiæ Romanæ. to. 1. 117. 1; & seq; & 357. 2.

Concilium Romanum sub Gelasio definiuit, quinam libri sacræ Scripturæ sint canonici. to. 1. 234. 2.

Concilium Romanum sub Gelasio conuocatum contra Euphemium. to. 1. 357. 2.

Concilium Romanum sub Gelasio de reprimenda Episcoporum Constantinopolitanorum arrogantia, & de ordine Sedium Patriarchalium. to. 1. 416. 2; & seq.

Concilium Romanum sub Damaso dam[...] fuit

hæreses Sabellij, Arij, Apollinaris, Eunomij, Photini, & Macedonij, eisque fidei professionem præscripsit. tom. 15. 9. 31.
Concilium Romanum sub Cornelio pro temperamento concilij Constantinopolitani. to. 1. 354. 2.
Concilij Romani acta contra hæresim Nestorij fuerunt commixta cum actis Concilij Ephesini. to. 11. 10. 2.
Concilium Romanum sub Damaso in causa Maximi Constantinopolitani. to. 6. 196. 2; & seq.
Concilium Romanum coactum contra hæresim Nouatiani. to. 11. 50. 48.
Concilium Romanum celebratum sub Vrbano II; in quo fuit decretum, vt horæ officij Beatissimæ Virginis Mariæ recitentur in choro. to. 4. 112. 1.
Concilium Romanum sub Felice III. contra errores Orientalium. to. 1. 148. 1.
Concilium Romanum de non impediendo recursu ad Apostolicam Sedem. to. 1. 159. 2.
Concilium Romanum sub Stephano VI. irritauit acta Formosi. to. 9. 784. 1.
Concilium Romanum sub Cornelio contra Nouatum. to. 1. 76. 2.
Concilium Romanum sub Stephano III. statuit, vt solus Cardinalis siue Episcopus, siue presbiter, siue Diaconus eligatur in Papam. to. 17. 310. 2.
Concilium Romanum sub Gregorio VII. conuocatum contra Simoniacos. tomo 5. 727; & seq; & 712. 2; & 755. 2; & tomo 4. 112. 1; & to. 10. 377. 1.
Concilium Romanum celebratum in causa Acacij to. 6. 193. 2.
Concilium Romanum congregatum contra conciliabulum Metense. to. 1. 104. 2.
Concilium Romanum sub Gregorio Papa VII, in quo Henricum IV. excommunicauit. to. 1. 12. 1.
Concilium Romanum sub Nicolao II. declarauit electionem Papæ ad solos Cardinales, tanquam ad potiores Cleri Romani spectare. to. 1. 21. 1.
Concilium Romanum sub Nicolao II, in quo Berengarius suam hæresim circa Sacramentum Eucharistiæ, in quo dicebat Christum esse tantùm, vt in signo, abiurauit. to. 4. 112. 1; & to. 3. 886. 1; & tomo 1. 349. 2.
Concilium Romanum sub Gregorio IX. ab Imperatore fuit per vim impeditum. to. 4. 112. 2.
Concilium Romanum sub Stephano IV. pro restituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Ecclesiasticæ. to. 1. 185. 2.
Aliud sub eodem damnauit vtrumque Constantinum, & omnes Hagiomachos. to. 1. 312. 1.
Concilium Romanum celebratum sub Agathone, & relatum in quarta actione VI. Synodi. to. 12. 566. 2.
Concilium Romanum sub Hilario Papa declarauit in Papa esse potestatem condendi leges obligantes totam Ecclesiam. to. 12. 589. 2.
Concilium Romanum sub Gelasio protestatus fuit Ecclesiam Romanam accepisse primatum in omnem Ecclesiam à Christo Domino. to. 1. 206. 2.

Concilij Sardicensis conuocatio.

Concilium Sardicense à Romano Pontifice fuit conuocatum. to. 6. 204. 1.
A Iulio Papa fuit indictum, qui bracchium Imperatoris implorauit solùm, vt coerceret Eusebianos debacchantes contra Sedem Apostolicam. to. 6. 172. 2; & to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
Fuit indictum propter schismaticas violentias Eusebianæ factionis contra Ecclesiæ Romanæ primatum blaterantis Hierarchiam Ecclesiasticam non esse Monarchicam, sed aristocraticam. to. 6. 204. 1; & 130. 2; & seq; & to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
Celebratum fuit Sardicæ, quæ est Ciuitas Illyrici; ideo eius canones non poterunt non esse Illyricis noti. to. 6. 208. 1.
Qui Episcopi ei interfuerint? to. 16. 55. 1; & to. 18. 12. 1.
An fuerit verum concilium œcumenicum? to. 6. 165. 1; & 207. 1, & to. 3. 630. 2; & to. 9. 120. 2.
Septuaginta annis, antequam cogeretur concilium Carthaginense, fuit celebratum. to. 6. 183. 2; & seq.
Pro Concilio Nicæno fuit reputatum, quia illi interfuerunt ijdem Patres. to. 12. 65. 1.
Appendix concilij Nicæni fuit dictum. to. 3. 630. 2.
Fuit congregatum tanquam propugnaculum Concilij Nicæni. to. 16. 56. 2.
Concilij Sardicensis Legati pro Papa, qui fuerint? to. 3. 630. 2.

Concilij Sardicensis acta.

Concilium Sardicense approbauit acta Iulij Papæ, & S. Athanasij. to. 6. 579. 1.
Nullo modo læsit iura Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to. 6. 183. 2.
Non contempsit canones antiquos aliarum Ecclesiarum ab Ecclesia vniuersali receptos. to. 6. 184. 1.
Non adhibuit temperamentum auctoritati Synodorum prouincialium. to. 6. 153. 2.
Cepit moderari auctoritatem Synodorum prouincialium excedentium limites suæ potestatis. to. 4. 447. 5.
Asseruit omnes Ecclesias Orientales Romano Pontifici esse subiectas. to. 14. 179. 1.
Declarauit Episcopis datam fuisse semper liberam facultatem appellandi Romam. to. 2. ex Alano. 14. 2.
Admisit appellationem ad Papam ex omnibus Ecclesijs, & Synodis. to. 14. 284. 1; & seq.
Non dedit Papæ, sed declarauit Papæ competere de iure Diuino ius appellandi. to. 7. 286. 1; & seq.
Non introduxit, aut primitus concessit appellationem ad Sedem Apostolicam. to. 6. 9. 1; & 94. 2; & 95. 1; & 130. 1; & tomo 3. 509. 2; & 827. 1.
Declarauit ius appellandi ad Sedem Apostolicam fuisse concessum à Christo Domino, ordinatum, & traditum ab Apostolis, ac confirmatum in Synodo Nicæna. tomo 6. 130. 2.
Declarauit nedum Episcopos, sed etiam præsbiteros, & clericos posse appellare ad Sedem Apostolicam. to. 6. 153. 3.

Ex

Ex delegatione Papæ tractauit causas aliquorum Episcoporum. to. 6. 172. 1.
Quare ex permissu Imperatorum illas tractauerit? to. 6. 172. 1.
Declarauit Romanum Pontificem nedum habere vniuersalissimum ius appellationis, sed etiam habere potestatem delegandi, & euocandi ad se omnes causas omnium Ecclesiarum. to. 6. 327. 2.
Non tradidit regulam fidei diuersam ab ea, quæ tradita fuerat in Synodo Nicæna. to. 11. 15. 2.
Sardicensis concilij Patres Iulij Papæ sententiam pro S. Athanasio acceptauerunt, & commendarunt. to. 1. 454. 1.
Concilij Sardicensis decretum de Episcopis accedentibus ad comitatum non pro miseris subleuandis, sed pro dignitatibus obtinendis. to. 1. 458. 2.
Aliud eius decretum de Episcopis ex iracundia eijcientibus de Ecclesia præsbiterum, vel diaconum. to. 458. 2.
Aliud decretum de recursu Ecclesiasticorum ad Iudices sæculares. tomo 1. 541. 1, & seq.

Concilij Sardicensis canones.

Concilij Sardicensis canones recensentur. to. 1. 541. 1.
Fuerunt recepti ab omnibus Ecclesijs Orientalibus. to. 6. 131. 2.
Fuerunt laudati, & approbati à Græcis, & à Latinis communiter. to. 6. 144. 2.
Eius canonum continentium appellationem ad S. Sedem Apostolicam vetus, & legitimus sensus. to. 6. 140. 1.
Horum canonum vsus semper euiguit apud Orientales. to. 6. 202. 1.
Plenissimum vigorem habuerunt nedum in Occidente, sed etiam in Oriente. tomo 6. 153. 2.
Fuisse receptos à tota Ecclesia testimonio Ecclesiæ Constantinopolitanæ demonstratur. to. 6. 131. 2.
Manserunt semper, & manent in suo robore. to. 5. 65. 1.
Quare à quibusdam paucis non fuerint recepti? to. 3. 510. 2.
Canones Sardicenses cur Niceni appellentur? to. 3. 826. 1.
Non dederunt Papæ, sed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to. 7. 286. 1; & seq.
Vid. canones Sardicenses.

Concilij Sardicensis confirmatio.

Concilium Sardicense fuit approbatum, & confirmatum à Iulio Pontifice. to. 1. 84. 1.
Quomodò fuerit approbatum? to. 14. 140. 2; & seq.
Suspicio, quòd non fuerit confirmatum, cur irrepserit Africanis Patribus, & alijs? to. 14. 141. 1; & seq.
Sardicense concilium omnino probatum fuit à S. Epiphanio cum alijs Patribus Græcis. to. 6. 152. 1.
Ipsum laudauit S. Innocentius Papa in literis ad Clerum, & populum Constantinopolitanum, & secundùm eius canones executus fuit appellationem D. Ioannis Chrisostomi. to. 6. 131. 2.
Admissum, approbatum, & approbatum fuit in diuersis Synodis Ægyptus, Alexandriæ, & à plurimis Patribus Orientalibus, & Occidentalibus. to. 6. 131. 2.

Concilium Sirmiense.

Concilium Sirmiense vnam tantùm tradidit fidei formulam contra Photinum. tom. 9. 730. 2.
Concilium Sirmiense non fuit infallibile, quia non fuit concilium generale. tomo 3. 884. 2.
Eius anctoritas qualis fuerit? to. 6. 173. 1.
Detestatum fuit Arianorum perfidiam. to. 9. 730. 2.
Approbatum fuit à Papa Liberio. to. 9. 730. 2.
In quo rectè iudicauerit, & in quo errauerit? to. 3. 884. 2.

Concilium Suessanum.

Concilium Suessanum an fuerit verum, vel suppostitium concilium? to. 11. 71. 108; & seq.
An fuerit à Romano Pontifice congregatum? to. 3. 546. 2.
Quo remedio vsus fuerit contra Marcellinum, contra quem fuerat congregatum? to. 13. 440. 1.
Coactum fuit à Cardinalibus, alijsque Ecclesiæ Prælatis, quia Marcellinus ob idololatriam à Papatu deciderat. to. 19. 13. 1; & 14. 1.
Non deposuit Marcellinum, sed in eo Marcellinus se ipsum deposuit. to. 1. ex B. Ægidio. 20. 2.

Concilium Taurinense.

Concilium Taurinense fuit cassatum, & reprobatum à Zosymo Papa. to. 6. 117. 1; & seq.
Celebratum fuit sæculo quarto anno nonagesimo septimo. to. 6. 117. 2.
Fuit cassatum tanquam obreptitium, & iniuriosum in Apostolicam Sedem. to. 6. 117. 2.

Concilium Toletanum I.

Concilij Toletani canon de non habenda concubina ex impetitia Gardij fuit falsificatus. to. 16. 555. 1.
Decretum de bigamia non incurrenda ab eo, qui ante baptismum vxorem duxerat, & post baptismum illa repudiata alteram duxerat, irritatum fuit à Papa Innocentio. to. 1. 113. 2.
Excommunicauit eos, qui aliud in salubri baptismo contra S. Petri fidem sentiret. to. 1. 113. 2.
Concilium Toletanum III; & IV. Romani Pontificis supremam dignitatem agnouerunt. to. 12. 589. 2.
Item docuerunt Romanum Pontificem habere potestatem condendi leges obligantes totam Ecclesiam. to. 12. 589. 2.
In aliquibus Concilijs Toletanis Episcopus Hispalensis cur subscripserit, antequam subscriberet Episcopus Toletanus? to. 12. 592. 2.
Concilij Toletani I. ordinationes, & decreta, quæ ad fidem non pertinent, sed tantùm ad mores, toleratæ fuerunt, & permissæ à Papa Innocentio propter Hispanarum Ecclesiarum concordiam. tom. 1. 113. 2.
Damnauit Priscillianum, eiusque sectatores

circa baptismi Sacramentum. tom. 1. 113. 2.
Concilia Toletana susceperunt Romanorum Pontificum statuta, atque illis obedientiam præstarunt. to. 12. 589. 2.

Concilium Tridentinum.

Concilium Tridentinum à quo, & quando fuerit indictum? to. 1. 75. 1; & to. 10. 439. 2.
Fuit inchoatum sub Paulo III; & Carolo V. Imperatore; & completum sub Pio IV, & Ferdinando Imperatore. tom. 9. 779. 2.
Fuit coactum contra Caluinistas, Lutheranos, & alios hæreticos recentiores. to. 9. 779. 2; & to. 3. 520. 1.
Concilij Tridentini, & Lateranensis concordia circa facultatem concessam, & negatam Episcopis exponendi Sanctorum reliquias. to. 9. 738. 2.
An fuerit œcumenicum? to. 6. 620. 1.
An fuerit legitimum? to. 3. 520. 1.
Quoties, & cur fuerit interruptum? tom. 3. 540. 2.
Fuit generale, quia ad illud vocati fuerunt omnes Patriarchæ. to. 19. 397. 1.
Qualis, & quanta fuerit eius vtilitas? to. 3. 520. 2; & seq.

Concilij Tridentini decreta.

Concilij Tridentini decretum de Libris canonicis Sacræ Scripturæ. to. 1. 235. 1.
Habet decretum irritans. tom. 5. 156. 136.
Eius decretum irritans quos obliget? to. 5. 156. 137; & seq.
Decreta de reformatione quomodò sint accipienda? to. 8. 332. 2.
Definiuit in solo Papa esse potestatem congregandi Concilium generale. tom. 6. 620. 1.
Eius decreta sunt ab omnibus summè obseruanda. to. 16. 416. 2.
Illorum interpretatio fuit prohibita à Pio IV. to. 5. 155. 132.
An obligent etiam in Gallia? tom. 3. 520. 1.
Eius sessiones obseruantur etiam in Gallia. to. 3. 521. 2.
Illius decretum circa mulieres, siue coniugatas, siue solutas, quæ cum adulteris, siue concubinarijs publicè viuunt. to. 2. ex Adolpho. 30. 1; & seq.
Eius dispensatio specialiter exprimi debet, aliter non valet. to. 5. 155. 134.
Concilij Tridentini sanctio contra ingenia petulantia de interpretatione Scripturarum Diuinarum. to. 1. 243. 2.
Eius decretum de abstinendo à censuris Ecclesiasticis, siue in causis ciuilibus, siue in criminalibus. to. 1. 30. 1; & seq.

Concilij Tridentini confirmatio.

Concilium Tridentinum à Pio IV. fuit solemniter confirmatum. to. 5. 155. 132.
Eius decretum circa Libros hæreticorum, fuit confirmatum à Pio IV; à Sixto V; & à Clemente VIII. to. 1. 370. 2.

Concilij Tridentini titulus.

Concilij Tridentini titulus quinam sit? to. 7. 516. 1.

Concilium Trullanum.

Concilium Trullanum à Iustiniano II. fine auctoritate Romani Pontificis fuit coactum. to. 6. 511. 2.
Errauit grauiter quoad cælibatum Sacerdotum, & Sabbathi ieiunium. tom. 11. 434. 5.
Non tetulit sua acta ad Sedem Apostolicam, vt ab illa confirmarentur. tom. 6. 515. 1.
Fuit in ipso facta protestatio de nullitate omnium actorum, nisi referrentur ad Papam. to. 6. 515. 1.
Fuit coactum sub Agathone Pontifice contra Monothelitas. to. 1. 73. 1; & seq.
Appellatur Quinisextum, quia canones in quinta, & sexta Synodo omissos suppleuit. to. 6. 873. 1; & seq.

Concilium Turronense.

Concilium Turronense celebratum sub Alexandro III. in causa schismatis. tom. 4. 112. 1.
Celebratum fuit anno salutis millesimo centesimo sexagesimo tertio. to. 4. 112. 1.

Concilium Vercellense.

Concilium Vercellense celebratum contra Berengarium Patrem Sacramentariorum. to. 1. 158. 2.
Citauit Berengarium, qui noluit interesse, sed misit duos clericos, vt causam eius tuerentur; at in prima audientia defecerunt, & capti fuerunt. to. 1. 315. 2.

Concilium Viennense.

Concilium Viennense celebratum sub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreses. to. 9. 779. 2.
Concilij Viennensis contra Henricum Regem Theutonicum decretum. to. 1. 560. 2.

Concilium Vuormatiense.

Conciliabulum Vuormatiense coactum ad instantiam Henrici IV. Imperatoris conatum fuit degradare Gregorium VII. to. 6. 648. 2; & 522. 2.
Eius acta referuntur à Lamberto Schafnaburgensi. to. 6. 522. 2.

Consistorium.

Consistorij Papalis prima mentio facta fuit à Theodosio Echinitensis Ecclesiæ Episcopo, cùm Bonifacio Pontifici Romano obtulit literas Epiphanij Patriarchæ in consistorio. to. 6. 217. 2.
Consistorium Papale à Siricio Papa appellatum fuit præsbiterium, idest consessus præsbiterorum. to. 6. 283. 1.
Consistorium Papæ, & Christi Domini vnum, atque idem est. to. 3. 34. 2.
Consistorium antiquitus erat Synodus præsbiterorum, quam celebrabat Episcopus cum clero suæ Parochiæ. to. 6. 283. 1.

Conclaue.

Conclaue Papale quomodò fabricandum; & quinam possint, ac debeant intrare? to. 4. 482. 66.
Conclaue ingressi, postquam est clausum, & alloquentes, vel Nuncios, aut literas mittentes ad eos, qui sunt extra conclaue, quas pœnas incurrant? to. 4. 480. 68.
Cardinales post decem dies à morte Pontificis tenentur ingredi conclaue ad eligendum nouum Pontificem. to. 4. 482. 64; & seq.

Con-

Conclusio.

Conclusio deducta ex vna propositione de fide, & altera naturali non est de fide. to. 3. 19. 1.
Conclusio Theologica non est de fide, nisi sit reuelata. to. 10. 274. 1.
Conclusio Theologica, & Dialectica quænam sint? to. 8. 239. 2.
Conclusio Theologica non innititur immediatè Diuinæ reuelationi. to. 10. 274. 1.
Conclusio Theologica non pertinet per se primò, & immediatè ad fidem Diuinam. to. 8. 239. 2.
Conclusio de fide non habet suam certitudinem ex vi præmissarum, sed illam habet ex Diuina reuelatione. to. 3. 19. 2.
Conclusio alia est simpliciter explicatiua, alia verò illatiua. to. 8. 239. 2.
Conclusio, quamuis certissima, & innegabilis sit, attamen ad fidem non pertinet; habet enim euidentiam, quæ pugnat cum obscuritate, quam fides secum importat. to. 10. 274. 2.
Conclusio Bezæ ridicula circa D. Petri successores. to. 3. 345. 1.

Concubina.

Concubinæ nomine quid antiquitus significatum fuerit? to. 3. 883. 1.
Concubinatus est contra legem naturæ. to. 9. 74. 37.
Concubinatus iure Pontificio est Laicis prohibitus. to. 9. 74. 36.
Clericus notorius concubinatius est suspensus quoad se, & quoad alios. to. 9. 74. 38.

Concupiscentia.

Concupiscentia est naturæ languor. tom. 3. 244. 1.
Concupiscentia Mundi, & auiditas lucri sunt potiores animæ sordes. to. 3. 244. 2.

Condere.

Condere illius est solùm, cuius est destruere. to. 9. 473. 18.
Conditori canonum licitum est contra suam constitutionem dispensare. to. 9. 100. 23.

Conditiones.

Conditiones indiuiduantes allatæ à Porphyrio applicantur Antichristo. to. 3. 600. 1.
Conditiones, quæ sunt contra substantiam actus, vitiant actum. to. 9. 331. 141.
Conditiones tres requisitæ ad hoc, vt vna propositio sit de fide credenda. tom. 3. 332. 2.
Conditiones requisitæ ad hoc, vt aliquod crimen sit notorium. to. 9. 286. 93; & sequen.
Conditiones requisitæ ad hoc, vt aliquis locus sit non tutus. to. 9. 288. 101; & sequen.

Confessio.

Confessionis sacramentalis institutio. to. 9. 317. 32.
Confessio sacramentalis quoad substantiam est iuris Diuini, & quoad modum iuris humani. to. 11. 531. 3.
Quænam requirantur ad validitatem confessionis sacramentalis? to. 1. 389. 1.
Confessionis sigillum nullo modo potest infringi? to. 6. 899. 2.
An in aliquo casu confessio sacramentaliter facta possit reuelari? to. 3. 487. 2.
Confessoris munus quod sit? to. 16. 423. 2.
Confitentium pudor exprobratus à Tertulliano. to. 1. 389. 1.
Confessarius prodens verbo, vel signo, vel quouis alio modo aliquod crimen in pœnitentiali iudicio sibi reuelatum à Sacerdotio est deponendus, & ad agendam perpetuam pœnitentiam in arctum Monasterium est recludendus. to. 6. 899. 2.
Confessio fidei Ducis Vvitembergensis oblata Concilio Tridentino. to. 18. 62; & sequen.
Confessus, & conuictus de hæresi, si paratus est corrigi, an debeat, vt hæreticus, damnari? to. 9. 401. 10.

Confirmatio.

Confirmationis sacramentum in veteri lege fuit figuratum. to. 19. 51. 2.
Illius institutio. to. 19. 62. 1.
Confirmationis sacramentum confert ea, quæ sunt iurisdictionis. to. 2. ex B. Ægidio. 43. 1.
Confirmationis sacramentum ministrare potest etiam simplex Sacerdos ex concessione solius Papæ. to. 4. 521. 159.
Confirmatio alia est visibilis, alia inuisibilis. to. 2. ex B. Ægidio. 43. 2.
Confirmationis sacramentum à solis Episcopis potest conferri. to. 19. 51. 1.
Ad ipsam requiritur Chrisma. to. 19. 51. 1.
Per ipsam conferuntur septem dona Spiritus Sancti. to. 19. 51. 2.
Est verum Sacramentum. to. 19. 52. 1.

Conflictus.

Conflictus mirabilis habitus à militibus Hispanis in Indijs. to. 10. 32. 2.

Confugiens.

Confugiens ad locum tutum non dicitur rebellis, quia fuga rebellem non efficit. to. 9. 284. 79.

Congregatio.

Congregatio facta in Ierusalem Esdræ vit. non fuit Concilium generale. tom. 13. 523. 2.
Congregatio fidelium quid sit? to. 13. 78. 1.
Congregatio facta nomine Christi Domini tres conditiones requirit. to. 3. 410. 2.
Congregatio Senonensis habuit omnes conditiones requisitas. to. 3. 460. 1.
Congregatio hominum iustorum vocatur Ecclesia Sanctorum; congregatio verò hominum malorum vocatur Ecclesia malignantium. to. 3. 42. 1; & seq.
Congregatio, quæ excludit summum Pontificem, est nulla, & erratica. to. 13. 578. 1.
S. Congregationis Indicis decreta edita contra libros prohibitos. to. 1. 373; & seq.
Congregatio Capituli spectat ad maiorem partem Capituli; vbi non est, ad quem aliàs spectet de consuetudine. to. 9. 8. 1.

Congregatio concilij. Vid. *Concilium.*

Coniugium.

Coniugatus electus in Papam, si vxor nollet ingredi monasterium, teneretur renunciare Papatui. to. 9. 427. 38.
Coniugium quo sensu à Siricio Papa fuerit appellatum pollutio? to. 4. 810. 54.
Coniugium quamuis patiat virgines, hoc tamen est bonum naturæ, non coniugij. to. 9. 758. 2; & seq.

Coniux vocatur à prima fide desponsationis. to.9. 755. 2.

Coniugium sanctum habet solùm fructum trigesimum. to.9. 758. 1.

Coniugium spirituale, quamuis sit fortius coniugio carnali, attamen solui potest. to.2. ex B. Ægidio. 29. 1.

Coniugium carnale, quantumuis sanctum, est cum detrimento integritatis corporalis. to.4. 810. 54.

Coniugium per se non ordinatur ad conseruationem indiuidui, sed ad procreationem filiorum. to.9. 758. 1.

Coniunctio.

Coniunctio primarus Ecclesię vniuersalis cum Episcopatu Romano est de iure diuino, non humano. to.9. 647. 2; & seq.

An sit de fide Ecclesiæ primarum coniungi cum Episcopatu Romano? to.9. 649. 2; & 657. 2; & seq.

Conscientia.

Conscientiæ dictamen regulatur à concilijs. to.2. ex Adolpho. 129. 2.

Conscientiæ remorsus est duplex. to. 8. 56. 2.

Consecratio.

Consecratio est de iure diuino, non humano. to.12. 134. 1.

Consecratio, vt refertur ad inanimata, est mancipatio; vt refertur ad personas, est Deo dicatio. to.19. 217. 2.

Consecrationis, & benedictionis duplex est genus. to.9. 702. 2.

Consecratio inuitis facta est nulla. tom. 19. 219. 2.

Consecrationes solùm statutis temporibus fieri debent. to.19. 223. 1.

Consecratio requirit materiam debitam, & præsentem. to.13. 353. 2.

Consecratio quadruplex fuit; vna, qua vngebantur vates; alia Reges; alia Sacerdotes; & alia vasa templi. to.19. 219. 1.

Consecratio Episcopi à tribus Episcopis an sit de iure diuino, & an possit à Papa immutari? to.9. 174. 13; & seq.

Consensus.

Consensus populi circa eligendos Ecclesiæ ministros non est de iure diuino necessarius. to.3. 517. 1; & seq.

Consensus Apostolorum in electionem Matthiæ non fuit ex defectu potestatis Petri. to.13. 298. 2.

Consensus vnius potest tollere ea, quæ perficiuntur consensu duorum. tom.9. 322. 72.

Consensus vnanimis habet magnam auctoritatem apud omnes. to.3. 559. 2; & to.12. 188. 2.

Consensus omnium SS. Patrum dicitur consensus totius Ecclesiæ. tom. 4. 158. 1; & seq.

Consentire alterius peccato potest esse tripliciter. to.6. 10. 23.

Consentire malo quid sit? to.4. 55. 1.

Consensui communi SS. Patrum fides est adhibenda, quia demonstrat eam esse traditionem Ecclesiæ. to.4. 158. 2.

Consideratio.

Consideratio sui ipsius in quo consistat? to.4. 58. 1.

Consideratio est triplex; alia dispositiua, alia æstimatiua, & alia speculatiua. to.4. 61. 1.

Consideratio sui ipsius ad tria debet extendi; scilicet quid sit in natura, quis in persona, & qualis in moribus. to.4. 58. 1.

Consideratio hominis debet tendere ad ea, quæ sunt supra se in æterna patria. to. 4. 6. 1.

Considerationis liber D. Bernardi ad Eugenium IV. de his, quæ sunt in se ipso, circa se, & supra se. to.4. 58. 1; & seq.

Consiliarius.

Consiliarius malus imitatur Serpentem, qui Euam decepit. to.18. 281. 1.

Consiliarij insipientes sunt duo; nimirum delectatio, & tristitia. to.9. 134. 11.

Consiliarij nulla debent moueri delectatione, aut tristitia. to.9. 134. 11.

Consiliarij mali adhibent fucum, & lenocinia verborum ad suadendos incautos. to.18. 281. 1.

Consilium.

Consilium velox semper sequitur pœnitentia. to.9. 134. 11.

Consilio maximè contrariantur festinantia, & ira. to.9. 134. 11.

Consilium alicuius inquirens an teneatur illud sequi? to.9. 224. 59.

Quando lex sit de consilio, aut de præcepto? to.9. 273. 18.

Constans.

Constans Imperator hæreticus Monothelita misit ad Martinum Papam typum, seu formulam fidei subscribendam, cui noluit subscribere. to.1. 309. 2.

Constans Heraclij Imperatoris filius ob impietatem in S. Martinum Papam exercitam multis calamitatibus à Deo fuit afflictus; & tandem à suo proprio satellite occisus fuit. to.1. 497. 2; & 555. 1; & tom. 3. 876. 2.

Ei successit Constantinus filius cognomento Pogonatus catholicæ Religionis amantissimus. to.3. 876. 2.

Constantia.

Constantia filia Regis Siciliæ tradita in vxorem Henrico VI. filio Federici Ænobardi Imperatoris an verè fuerit monialis? to.9. 708; & 581. 214; & to.19. 174. 2.

Constantinopolis.

Constantinopolis die Pentecostes fuit expugnata in pœnam negationis processionis Spiritus Sancti à Patre, & Filio. tom. 10. 115. 1; & seq.

A Constantino fuit declarata Sedes, & caput Imperij Orientis. to.3. 67. 2.

Est in finibus Thraciæ, & priùs vocabatur Bizantium. to.3. 67. 2.

Constantinopolitanus.

Constantinopolitanorum mira mutatio ob indeficientem Hormisdæ fidem. to.1. 182. 2.

Constantinopolitanus Patriarcha secundum locum obtinuit inter Patriarchas ex priuilegio speciali Romani Pontificis. to. 3. 555. 2.

Quando cœperit habere locum in Ecclesia? to.6. 274. 2; & 379; & seq.

Constantinopolitana Sedes est vltima inter Sedes patriarchales. tom. 15. 236. 34; & seq.

Constantinopolitani Episcopi tentauerunt

exuere

exuere autocephalia Exarchas Ephesinos, & sic se euehere in Patriarchas. to.6. 112. 2; & seq.

Constantini conuersio.

Constantini conuersio an fuerit tempore Melchiadis, vel tempore Syluestri Papæ? to.9. 619. 20; & seq; & 620. 27; & seq.

In pœnam mortis suo filio Chrispo illatæ fuit factus leprosus, sed postea baptismo fuit mundatus. tom. 9. 620. 24; & 828. 2; & seq.

Eius conuersio fuit miraculosa. to.18. 332. 2.

Ex lepræ percussione originem habuit, & ex apparitione in somnis SS. Petri, & Pauli. to.4. 333. 3; & 667. 2.

Constantini conuersionem Romæ euenisse probant Basilicæ ab ipso Romæ fundatæ, & erectæ. to.4. 334. 4.

Constantini baptismus.

Constantinum non fuisse Romæ baptizatum qui senserint? to.10. 102. 2; & seq; & to.4. 667. 1.

An fuerit Romæ baptizatus à S. Syluestro, vel Nicomediæ ab Eusebio? to.11.87.325. & seq.

Vel fuerit Romæ baptizatus à S. Syluestro; & quia in Arianismum inciderat, Nicomediæ rebaptizatus ab Eusebio iuxta opinionem, quæ tunc vigebat de rebaptizandis hæreticis? to.11. 87. 325; & seq; & tom. 9. 620. 27.

An S.P. Augustinus in epist. ad Glorium docuerit Constantinum baptizatum fuisse à S. Melchiade? to.9. 620. 25; & to.14. 137. 1.

Constantinum voluisse baptismum differre, vt in Iordane lauaretur, vsque ad mortem, & in fine vitæ baptizari voluisse ab Eusebio Arianorum Signifero non est verisimile. to.4. 333. 3.

Fuit Romæ sub Imperij primordio à S.Syluestro baptizatus. to.4. 333. 2.

Constantinum Romæ baptizatum fuisse latuit S. Hieronymum, qui iuxta Græcorum relationem narrauit Constantini baptismum. to.4. 667. 1.

Romæ baptizatum fuisse traditum fuit à sancto Gregorio Nazianzeno, qui fuit propior Constantini temporibus, quàm S. Hieronymus. to.4. 667. 1.

Ex historia vetustissima inuenta in Bibliotheca Canonicorum Regularium Venetijs sancti Antonij Romæ baptizatum fuisse colligitur. to.4. 667. 1.

Item colligitur ex Martyrologio Alexandrino baptizatum fuisse à S. Syluestro. to. 2. ex Ecchellensi. 53. 1.

Baptismi Constantini historia. to. 18. 346; & seq.

Constans filius Constantini asseruit Constantinum non fuisse Romæ baptizatum; imò Liberium Papam, quia hoc asseruerat, exilio mulctauit. to.18. 347. 2; & seq.

Quando legitur Constantinum baptizatum fuisse Nicomediæ ab Eusebio Nicomediensi Episcopo Ariano, intelligendum est de Constantino filio ipsius Constantini Magni, vt legitur in vita S. Felicis Papæ, qui fuit quartus Pontifex à S. Syluestro. to. 9. 621. 29.

Eius baptismum, visionem nocturnam, & mundationem à lepra narrat S. Isidorus. to.9. 621. 30.

Constantini donatio.

Constantini Imperatoris munificentia, & donatio facta sanctæ Ecclesiæ Romanæ. to.10. 96. 1; & to.5. 784. 1; & to.19. 169. 2.

Edictum donationis Constantini transcriptum ad verbum. to.5. 786. 1; & seq.

Illius explicatio. to.5. 821. 2.

Hæc donatio facta fuit sub Syluestro. to. 12. 125. 2.

Quampluimis testimonijs illius veritas ostenditur. to.11. 92. 333; & tom.4. 216; 1; & to.9. 682. 1; & 621. 30; & tom.14. 136. 2; & 315. 2.

A falsitatibus Laurentij Vallæ, & aliorum, qui in odium Pontificis illam impugnare ausi sunt, vindicatur. tom. 4. 664. 1; & seq; & to.6. 258. 1; & to.2. ex Pighio. 204. 1.

Constantini donatio à Caluino, & eius Sectatoribus fuit negata. to.9. 682. 1.

Ab Æneа Syluio, Dante, & Laurentio Valla, cuius liber fuit damnatus à Concilio Tridentino, & Nicolao de Cusa Apocrypha fuit putata. tom. 9. 618. 2; & seq. & 219. 1.

Constantini donatio refertur à S.Isidoro libro de Synodis. to.9. 621. 30.

Constantini donatio probatur ex iuramento quod in sua coronatione præstant Imperatores. to.9. 622. 33.

Item ex testimonio Abrahami Leuitæ Impijssimi Hebræi, qui Romanos Pontifices per contemptum Sacerdotes Idumæorum vocauit. to.1. 479. 1.

Constantini donatio à pluribus Imperatoribus Constantini Successoribus fuit confirmata. to.1. 479. 2.

Controuersia circa Constantini donationem curiosis est relinquenda. to.9. 622. 25.

Constantinus die quarta sui baptismi donationem amplissimam fecit Ecclesiæ. to.13. 328.2.

Donauit Syluestro Vrbem Romæ, Palatium Lateranense, Regalia indumenta, & diadema Imperiale. to.4. 665; & to.17. 476. 1; & to.6. 464.2.

Hæc donatio fuit facta principaliter Deo, & consequenter Ecclesiæ. tom.9. 622. 33; & to.1. 479. 1.

Fuit donatio omnino legitima. to.9.618.17; & seq.

Fuit valida. to.3. 36. 2; & to.5. 798.1.

Non potest reuocari. to. 4. 89. 2; & tom. 5. 798. 1.

Constantinus Palatium Lateranense donauit Papæ Melchiadi. to.4. 332. 2.

Imperium Occidentale cessit S.Syluestro.to.3. 36. 1.

Ei dedit gladium materialem. to.3. 31. 1.

Eius successores nullum ius habent in Imperium Occidentis. to.3. 67. 2.

An transtulerit in Papam potestatem sæcularem? to.5. 811. 1.

Donauit Papæ prædia, non potestatem spiritualem. to.12. 76. 1.

Donationis instrumentum quando fuerit ab Ecclesia approbatum? to.6. 258. 1.

Constantini pietas in Ecclesiam.

Constantini post baptismum pietas, studium, & mu-

& munificentia in Ecclesiam. to. 4. 334. 4; & seq.
Eius studium insigne in amplianda, & conseruanda religione catholica. to. 1. 30. 1.
Pacem, & tranquillitatem summam donauit Ecclesiæ. to. 1. 277. 2.
Fuit victor, & triumphator de suis hostibus ob pietatem in Ecclesiam. to. 1. 494. 2.
Illius varia in Ecclesiam beneficia. tom. 1. 540. 1; & seq.
In signo Crucis vicit Maxentium tyrannum. to. 17. 503. 1.
Eius pietas in Ecclesiam quanta fuerit? to. 18. 182. 1.
Nunquam fuit ab hostibus superatus. to. 10. 110. 1.
Eius victoriæ ob suam pietatem à Deo impetratæ. to. 10. 149. 1.
Varias edidit constitutiones illis septem diebus, quibus post baptismum albis vestibus fuit vestitus, ad Dei cultum, fidei tutelam, Ecclesiæ Romanæ priuilegium, & aliarum Ecclesiarum immunitatem, ex quibus feruentissima pietas illius colligitur. tom. 4. 334. 4.

Constantini humilitas erga Papam.

Constantinus imposuit Syluestro Papæ coronam Imperialem; & tanquam minister obsequens tenuit equum officium statoris accipiens, & exequens. tom. 4. 89. 1, & 666. 2.
Agnouit, & asseruit Romanum Pontificem habere primatum in totam Ecclesiam. to. 9. 498. 53.
Sesubijciens Christi Vicario magis confirmauit Regnum Dauid, quàm Salomon. to. 18, 180. 1; & seq.
Eius summa humilitas, & reuerentia in Romanum Pontificem. to. 3. 848. 2; & to. 10. 93. 2; & to. 15. 276. 1.
Constantini honor Romano Pontifici exhibitus. to. 10. 92. 1.
Transtulit potestatem temporalem in Ecclesiam. to. 19. 169. 2.
Papæ Syluestri Phrygium candidum resurrectionem Christi Domini significans capiti imposuit, frænum ipsius equi tenuit, & officium Statoris exercuit. to. 10. 93. 2.
Eius epistola ad Chrestum Episcopum Syracusanum de non appellando in causis ecclesiasticis ad Imperatorem, aut Regem. to. 17. 464. 2.
Alia eiusdem epistola ad Miltiadem Papam in causa Donatistarum. to. 17. 463. 2.

Constantini reuerentia in Episcopos, & Sacerdotes.

Constantini reuerentia in Sacerdotes qualis fuerit? to. 3. 413. 1.
Libellos sibi oblatos contra Episcopos igne combussit. to. 3. 312. 1.
Semper abstinuit à iudicandis Sacerdotibus. to. 1. 76. 1; & to. 2. ex Adolpho. 110. 2.
Munus iudicandi Episcopos sibi oblatum recusauit. to. 18. 183. 1; & 206. 1; & seq; & 446. 2; & to. 19. 420. 1.
Professus fuit suum officium non esse Episcopos iudicare; sed potiùs debere iudicari ab Episcopis. to. 1. ex Tannero. 4. 15.
De Episcopis apud se accusatis, quamuis ab ipsis rogatus, noluit vnquam ferre iudicium. to. 3. 554. 1.
In medio Concilij Niceni, quamuis Imperialibus indumentis ornatus, locum humillimum occupauit, & sedit in humili Cathedra. to. 4. 691. 34; & seq; & to. 9. 11. 18; & to. 19. 415. 2.
Noluit sedere, nisi annuentibus Episcopis? to. 2. ex Alano. 10. 1.
Primam Sedem super Episcopos in concilio noluit habere. to. 3. 554. 1.
Nunquam iudicauit se esse Episcopum disciplinæ ecclesiasticæ, neque negotiorum Ecclesiæ. to. 3. 500. 2.
Noluit Episcoporum, & aliorum Sacerdotum querelas iudicare. to. 20. 500. 2.
Eius epistola ad vniuersalem Ecclesiam summam redolet erga Ecclesiasticos reuerentiam. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 28. 1; & seq.

Constantini acta.

Constantinus Donatistas ad se prouocantes remisit ad Papam Melchiadem. to. 6. 152. 2; & seq; & 307. 1.
Non concessit Donatistis Iudices Gallos, quos ipsi petebant, sed Papam. to. 6. 169. 1.
Preces Donatistarum transtulit in formam appellationis. to. 6. 307. 2.
Adiunxit aliquos Episcopos Gallicanos eorum Iudicibus. to. 6. 307. 1.
Protulit sententiam mortis in Donatistas, postquam eorum sententia fuerat damnata. to. 11. 85. 144.
Eius decretum de Papæ primatu excerptum ex libro Bibliothecæ Constantinopolitanæ, in quo omnia ecclesiastica iura continebantur. to. 4. 664. 2.
Non dedit primatum Romano Pontifici, sed illud à Christo Domino ei fuisse collatum testatus fuit. to. 9. 648. 1; & tom. 19. 34. 1.
Condidit legem Imperialem de Papæ primatu. to. 1. ex Ecchellensi. 54. 1.
Non conuocauit concilium Nicænum ex potestate propria. to. 5. 36. 1; & seq.
Ex sententia S. Syluestri indixit Concilium Nicænum. to. 3. 544. 1.
Congregauit concilium suis sumptibus. to. 9. 11. 18.
Nunquam sibi arrogauit auctoritatem congregandi concilia. to. 16. 174. 1.
Non præcepit, sed hortatus fuit Episcopos, vt Nicæam ad concilium conuenirent. to. 16. 270. 1.
In concilio Niceno confessus fuit à Christo Domino fuisse traditum S. Petro totius Ecclesiæ gubernium. to. 1. 8. 2.
Decreuit Episcoporum iudicia esse omnibus præferenda, quam legem postea confirmatunt Honorius, & Theodosius. to. 1. 519. 1.
Rogauit Papam, vt vellet cogere concilium. to. 2. ex Pighio. 82. 1.
Constantini epistola gratulatoria ad Episcopos Occidentis. to. 2. ex Pighio. 83. 1.
Eiusdem epistola ad vniuersalem Ecclesiam. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 28. 1.
Illius præstantia in Concilio Niceno qualis fuerit? to. 8. 801. 1; & seq.
Statuit, vt ciuitas Constantinopolitana nomine nouæ Romæ vocaretur. to. 4. 75. 1; & seq.

Li-

Libertatem restituit Clero Romano eligendi Summum Pontificem. to.17. 320. 1.
Ei priuilegium concessit, vt Pontificem electum statim consecrari curaret. to.4. 47. 2.
Rexit Imperium plusquam triginta, & vno annis. to.9. 620. 23.
Constantini testimonio primatus Anglicanus euertitur. to.16. 167. 2.
Eius decretum circa ordinem sedium patriarchalium est supposititium. to.2. ex Pighio. 167. 1.
Constantinus diuisit Imperium tribus suis filijs. to.10. 103. 1.
Eius filij Papæ inobedientes labefactauerunt Imperium. to.13. 18. 2.
Illius constitutiones, in quibus Dei cultum promouit statuunt Ecclesiæ Romanæ priuilegia, & aliarum Ecclesiarum immunitatem. to.4. 334. 4.
Multas erexit Basilicas, & fundauit Ecclesias, quas aureis, & pretiosissimis vasis ornauit, prædia eis contulit, & ditissimas suppellectiles eis tradidit. to.4. 344. 4.

Constantinus Pogonatus.

Constantinus Pogonatus filius Constantis hæretici egit cum Domno Summo Pontifice, deinde cum Agathone eius successore de concilio Constantinopoli celebrando. to.3. 640. 2.
Curauit, vt celebraretur concilium Constantinopolitanum III; quod fuit VI. Synodus, contra Monothelitas. to.1. 73. 2.
Agathonis Papæ epistolam summis laudibus excepit, & laudauit. to.1. 121. 2.
Synodo fuit præsens. to.9. 11. 19.
Agathonem Papam summa veneratione, & encomio prosecutus est. to. 2. ex Alano. 11. 1.
In epistola ad S.Leonem Ecclesiam Romanam vocat petram, super quam Dominus fundauit Ecclesiam, & portæ inferi, idest hæreticæ insidiæ, aduersùs eam non præualebunt. to.6. 438. 2.
Declarauit Papam esse omnibus superiorem. to.3. 276. 2.

Constantinus Copronymus.

Constantinus Copronymus Leoni Imperatori in impietate succedens Constantinopoli pseudosynodum aduersùs cultum, & imagines Sanctorum coegit, & omnes, qui erant præsentes iuramento adstrinxit, ne sacris imaginibus cultum impenderent. to.1. 311. 1; & to.3. 338.
Eius in Imperium successio. to.3. 641. 2.
Vehementissimis doloribus excruciatus decessit. to.3. 338.

Constantinus Irenæ filius.

Constantini Imperatoris Irenæ filij literæ ad Adrianum Papam laudatoriæ, & interpellatoriæ, vt controuersiam de cultu Sacrarum imaginum definiret. to.1. 154. 2.
Illius verba ad Adrianum Pontificem, quibus eum appellauit sanctissimum caput principalis sacerdotij. to.1. 154. 1.
Illius epistola ad Adrianum Papam de conuocando concilio. to.3. 641. 2; & seq.

Constantinus Dragases.

Constantinus vocatus Dragases per suos Legatos prædixit Nicolao V. excidium Constantinopolis, quod vaticinium fuit impletum. to.13. 203. 1.
Successit in Imperio Ioanni Paleologo. to.13. 203. 1.

Constantinus Papa.

Constantinus Papa Philippicum Imperatorem iam sepultam Monothelitarum hæresim excitantem ita fuit execratus, vt hæreticam eius epistolam respuerit. to.1. 529. 1.
Ea Papæ Constantini monito populus Romanus statuit, ne quisquam hæretici Imperatoris nomen, vel carthas, aut figuras reciperet; vnde nec eius effigies in Ecclesiam introducta fuit, nec nomen recitatum in missarum solemnijs. to.1. 529. 1.

Constantinus Paleologus.

Constantinus Paleologus vltimus Orientalis Imperator à Turcis fuit expulsus. tom.10. 115. 1.

Constantinus Antipapa.

Constantinus Papa, qui Ecclesiæ erat scandalosus, à populo fuit oculis priuatus, & è solio depositus. tom. 9. 445. 148; & to.19. 16. 2.

Constantinus falsus Patriarcha.

Constantinus falsus patriarcha Constantinopolitanus simul cum Constantino Copronymo sacrarum imaginum violator à Sancto Stephano III; & Paulo I. fuit excommunicatus. to.1. 311. 1.
A Constantino Copronymo fuit depositus, & publico supplicio in publico foro damnatus, & in Principem Insulam relegatus; ac in eius locum Nicetas fuit subrogatus. to.1. 311. 2.

Constantius Imperator.

Constantius Imperator filius Constantini Magni, & frater Constantis quomodò in hæresim Arianorum inciderit? to.3. 639. 2; & to.9. 191. 1.
Quia Felicem Papam extinxit, & Liberium grauissimis calamitatibus affixit in ipso vitæ exitu cum summis querimonijs, ac gemitibus expirauit. to.1. 495. 1.
Scripsit ad Synodum Ariminensem, quòd nihil statueret contra Orientales, aliter nullum robur eius decreta habuissent, quia ab ipso confirmata non fuissent. to. 6. 590. 2.
Fuit lepra Eusebiana totus infectus, & conuenticuli Philippopolitani pertinacissimus protector. to.6. 592. 2.
Eusebianæ factionis Dux defendit supremam Orientalium Synodorum auctoritatem. to.6. 190. 2.
Constantius à factione Eusebiana cepit inscribi Episcopus Episcoporum. to.6. 191. 1.
In Ecclesiæ Synodis audebat omnia agere. to.6. 191. 1.
Diualibus literis omnia tractandi, & retractandi ordinem præscribebat concilijs. to.6. 191. 1.
Explebat munus Romani Pontificis. tom. 6. 191. 1.
Noluit Athanasium absolui ab Ariminensi concilio, quia sperauerat damnandum esse à Synodo Seleuciensi. to.6. 191. 1.
Constantius nihil magis habuit in voto, quàm euertere Synodum Sardicensem. tom. 6. 173. 1.
Fuit abominatio desolationis, quæ prædicta fuit à Daniele Propheta. tom.6. 173. 1; & 178. 1.
Talem persecutionem sub eo passa est Eccle-

sia, qualem antea nunquam pertulerit. to.6. 178. 1.
Insignem plusquam trecentorum Episcoporum conuentum ex Ecclesia transtulit ad proprium palatium; & illis præsedit cogens Episcopos ad sua desideria, vt scilicet retractarent de causa S. Athanasij iudicium. to.6. 178. 1.
In Mediolanensi concilio ardentissimè institit Liberio, vt damnaret Athanasium absentem. to.6. 190. 2; & to.16. 57. 1.
Quoniam se rebus Ecclesiasticis immisceret, ab Episcopis fuit seuerè reprehensus. to.17. 203. 1; & seq.
Illius epistola ad Synodum Ariminensem pro defendenda factione Eusebiana. to.6. 590. 2.
Consensit appellationi Cyrilli Hierosolymitani ab Acacio depositi. to.6. 173. 2.

Constitutio.

Constitutio Innocentij X. circa propositiones Iansenij. to.10. 31. 2.
Constitutio Gregorij X; qua defendit Præsules ab Alphonso Lusitaniæ Rege oppressos. to.10. 122. 1.
Constitutio Ioannis XXII; & Nicolai III. circa paupertatem Euangelicam concordantur. to.12. 315. 2.
Constitutio conciliaris, & ius commune quomodò differant? to.9. 180. 23.
Constitutio conciliaris censetur habere clausulam derogatoriam ad postea concedenda. to.9. 179. 2.
Constitutio conciliaris si habeat clausulam derogatoriam ad postea concedenda, vel decretum irritans, vel formam ad futura concedenda, non tollitur per clausulas generales, nec per speciales, nisi fiat mentio. to.9. 180. 13.
Constitutio generalis an tollatur per clausulam generalem *non obstante*? to.9. 182. 21.
Constitutio conciliaris quando concedat facultatem dispensandi? to.9. 185. 16.
Constitutiones conciliares non disponentes de fide à solo Papa possunt tolli. to.4. 517. 129.
Constitutio non tollitur per ipsius inobseruantiam. to.9. 22. 10.
Constitutio facta in concilio cum Papa nequit reuocari à solo Concilio. tom.9. 371. 12.
Constitutio contra ius naturale, per quam transferuntur dominia, non est seruanda, nec etiam in foro iudiciali. to.9. 323. 72.
Constitutio *frequens* vbi fuerit condita? to.9. 471. 10.
Constitutiones Constantiæ de cultu Dei, fidei tutela, de priuilegijs Ecclesiæ Romanæ, & immunitate aliarum Ecclesiarum. to.4. 334. 4.
Constitutio conciliaris, quando concedit facultatem dispensandi, operatur duos effectus. to.9. 185. 16.
Constitutio quid ex natura sua requirat, vt sit conciliaris? to.9. 186. 18.
Constitutio conciliaris nequit tolli per constitutionem synodalem. to.9. 189. 31.
Constitutio Papæ an possit limitari à concilio? to.9. 189. 1.
Constitutio vnius concilij an possit limitari, vel tolli ab alio concilio? to.9. 189. 2; & seq.
An concilium possit condere constitutionem, qua Papa possit sibi eligere successorem? to.9. 190. 1; & seq.
Constitutio *frequens* condita in concilio Constantiensi quid disponat? to.9. 471. 10.
Fuit edita Sede vacante, nec ad illam interuenit auctoritas Papæ, neque vnquam fuit approbata. to.9. 474. 34.

Consuetudo.

Consuetudo vnde oriatur? to.3. 892. 1.
Est legum interpres. to.3. 868. 1.
Consuetudines multæ excerptæ ex Tertulliano, & alijs antiquis Doctoribus. tom.16. 419. 2.
Consuetudines difficiliores ad D. Petri cathedram sunt referendæ. to.16. 421. 1.
Consuetudo licèt possit in aliquo casu introduci contra ius scriptum, non tamen potest introduci contra ius conciliare. to. 9. 188. 32.
Consuetudo nutritiua peccati nullam habet validitatem. to.9. 189. 3.
Consuetudo antiquorum conciliorum fuit, quòd in ipsis non definiretur aliqua controuersia, nisi priùs haberetur decretum Romani Pontificis. to.13. 518. 1.
Consuetudo contra Papæ potestatem, nihil operatur; sicut nec præscriptio. to.9. 348. 260.
Consuetudines diuersæ Orientalis, & Occidentalis Ecclesiæ. to.14. 497. 1; & seq.
Consuetudines vniuersales, quæ seruantur in tota Ecclesia, fuerunt ab Apostolis institutæ. to.14. 357. 1.
Consuetudo an possit inducere, quòd Papa possit explanare, & definire quæstiones grauiores, & difficiliores sine Cardinalibus? to.9. 324. 87.
Consuetudines singularum Ecclesiarum possunt aboleri per concilium generale. to. 6. 347. 1.
Consuetudo generalis est magis sequenda, quàm particularis. to.13. 239. 2.
Consuetudo cuiuslibet Ecclesiæ, quanuis sit particularis, in illa tamen Ecclesia est seruanda. to. 19. 252. 1.

Contemptus.

Contemptus non reddit electionem nullam, sed anullandam. to.9. 142. 19.
Contemptus vnius plus operatur, quàm contradictio plurium. to.9. 277. 41.
Contemptus diuitiarum quanti fuerit habitus apud Marcum Curionem, qui Samnitibus iam victis, & debellatis offerentibus magnum auri pondus respondit se potius malle diuitibus imperare, quàm diuitem fieri; & sicut acie vinci non potuerat; ita nec pecunia corrumpi. to.3. 72. 2.

Contentio.

Contentio inter Discipulos Luc.22. quomodò sit intelligenda? to.9. 639. 2.
Contentio Apostolorum non fuit de principatu, aut dominio terreno, sed de Ecclesiæ primatu. to.17. 159 1; & seq.
Vid. Apostolorum contentio.
Contentio de dissolutione matrimonij inter Cælestinum III; & Innocentium III. to.18. 44. 1; & seq.
Contentio trium capitulorum in V. Synodo. to.15. 696. 38; & seq; & 700. 48; & seq.
Vid. controuersia.

Continentia.

Continentiæ ſtatus eſt perfectiſſimus. tom.9. 754. 2; & ſeq.

Continentia ex voto eſt gratior Deo, quàm ſine voto. to.9. 756. 2.

Continentia, & cœlibatus non impediunt ſpeciei propagationem. to.9. 757. 2.

Continentiæ votum nequit violari etiam propter ſanitatem acquirendam. to.9. 758. 1.

Continentia poteſt ſuaderi, non imperari. to.9 218. 30.

Continentiæ ſeruandæ contra tentationes remedia. tom.9. 757. 1.

Continentia ex voto eſt actus maioris virtutis, quia eſt actus charitatis Dei, quàm ſine voto, quia eſt actus ſolius virtutis temperantiæ. to.9. 756. 2.

Continentia eſt in noſtra poteſtate, & poteſt cum auxilio gratiæ ſeruari. to.9. 758. 2.

Continentiam negarunt Caluinus, & Lutherus, ac eorum ſectatores. to.9. 754. 1; & ſeq.

Continuum.

Continuum quod dicatur? to.9. 293. 830.

Contractus.

Contractus mutui non tenent alterutro fidem fallente. to.6. 776. 5.

Contractus initus cum Ciuitate habet vim legis quoad illius ciues. to.9. 322. 72.

Contractus eſt fortior, quàm lex; quia contractus factus cum Principe ligat etiam Principem, quem non ligat lex. to.9. 322. 73.

Contradictio.

Contradictio vnius impedit relaxationem damni, vel pœnæ. to. 9. 219. 33; & ſeq.

Contraria.

Contrariorum eandem eſſe diſciplinam quomodò ſit intelligendum? to.9. 449. 72.

Controuerſia.

Controuerſia S. Polycarpi Epiſcopi cum Papa Victore de celebrando Paſchate more Iudaico luna quartadecima menſis Martij. to.15. 382. 1; & ſeq.

Fuit terminata ab ipſo Victore. to.16. 553. 1.

Controuerſia de tempore, quo anima Deiparæ Virginis Mariæ fuerit gratia repleta? to.1. 253. 1.

Controuerſia Conceptionis B. Mariæ Virginis ſub Paulo V. indeciſa remanſit. tom.1. 249. 1.

Controuerſiæ fidei quàm plurimæ à ſolis Romanis Pontificibus fuerunt iudicatæ. to.1. 248. 1; & ſeq.

Controuerſia de auxilijs, & eius occaſio ſub Clemente VIII; & Paulo V. to.1. 248.1; & ſeq.

Controuerſiarum fidei iudex eſt ſolus Papa. to.1. 247. 2.

Controuerſiarum Eccleſiarum nullus Princeps ſæcularis eſt iudex. to.1. 245. 2.

Controuerſiarum iudex eſt Eccleſia. tom.16. 541. 2.

Controuerſiarum norma non eſt ſola Sacra Scriptura. to.16. 541. 2.

Controuerſiarum Iudex non eſt ſola Scriptura. to.16. 556. 2; & 554. 1.

Controuerſia circa pœnitentiam Contumelioſi Reienſis Epiſcopi. to.6. 132. 2; & ſeq.

Controuerſia de vno in Trinitate paſſo à quo fuerit definita? to.6. 871. 8.

Controuerſia de celebrando Paſchate inter Aſiæ Epiſcopos. to.5. 43. 2.

Controuerſia circa paupertatem Chriſti Domini, & Apoſtolorum, quæ fuit inter Nicolaum III; & Ioannem XXII. to.12. 315. 2.

Controuerſia Caluiniſtarum, & Lutheranorum circa SS. Patrum doctrinam. tom.11. 3. 1.

Controuerſia de vno in Trinitate paſſo. to.15. 99. 265; & 612. 1; & ſeq.

Controuerſia circa verſionem nominis hypoſtaſis inter Patres Græcos, & Latinos. to.7. 721. 2; & 730. 2.

Controuerſia S. Stephani Papæ cum S. Cypriano de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. to.7. 678. 2; & to.11. 54. 56.

Controuerſia Petri, & Pauli circa obſeruantiam legalium. to.11. 257. 7.

Vid. Petri reprehenſio.

Controuerſia de viſione clara ipſius Dei ante corporum reſurrectionem. to.15. 135. 331; & ſeq.

Contumacia.

Contumacia eſt hæreſis, & contumax eſt infidelis. to.9 372. 15.

Contumax, & rebellis differunt. tom.9. 284. 79.

Contumacia eſt hæreſis, & quælibet contumacia meretur excommunicationem, qua non eſt maior pœna in Eccleſia. to.9. 424. 10.

Contumax quomodò dicatur infidelis? to.9. 424. 10.

Contumacia quomodò dicatur hæreſis? to.9. 446. 156.

Contumacia an propriè dicatur hęreſis? to.13. 432. 1.

Contumelioſus.

Contumelioſi Reienſis Epiſcopi appellatio ad Sedem Romanam. to.6. 132. 2; & ſeq.

Eius crimina. to.6. 132. 2; & ſeq.

Ad Agapetum prouocauit. to.6. 133. 1.

Eius appellatio an fuerit reprobata à S. Cæſario Arelatenſi? to.6. 133. 1.

Controuerſia circa eius præſentiam. tom.6. 132. 2; & ſeq.

Fuit in Synodo prouinciali degradatus ob adulterium, & ob alia crimina, & ad agendam pœnitentiam perpetuò in monaſterio recluſus. to.6. 132. 2.

Quia fuit conuictus, & confeſſus Romam non appellauit. to.6. 132. 2; & ſeq.

Illius degradationem in monaſterio confirmauit Ioannes II. to.6. 133. 1.

Coriphæus.

Coriphæus idem eſt, ac ſupremus, ſeu præſtans alijs. to.4. 660. 1.

Cornelius.

S. Cornelius Papa fuit accuſatus à factione Nouatiana. to.6. 552. 1.

Mitigauit rigorem Eccleſiæ non admittendi lapſos ad pœnitentiam. to.11. 48. 43.

Aſſeruit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 315. 2.

Lapſos ad Eccleſiam admiſit, ſed ab Altari excluſit. to.1. 94. 2.

Arguitur ab hęreticis, quòd prece petit aquam cum vino in Calice miſceri. to.10. 465. 1.

Electus Pontifex plures epiſtolas recepit à S. Cypriano Epiſcopo Carthaginenſi. to.3. 741. 2.

A Nouatiano fuit calumniatus. to.1. 354. 2.

Ei fuit delata causa Fortunati præsbiteri contra S. Cyprianum. to.6. 139. 2; & seq.
Eius decretum circa Episcopos lapsos per ordinem ad eorum pœnitentiam. tom.6. 103. 1; & seq.
Accusatus fuit ab hæreticis Centuriatoribus de hæresi Aquariorum. to.4. 809. 47.
Fuit pacificus, mitis, & iustus, & tandem martyrio à Domino honoratus. tom. 6. 103. 1.
S. Cornelium accusatum à Nouatianis, quòd communicasset cum Trophymo, fuit defensus à S. Cypriano in epistola ad Antonianum Episcopum. to.6. 552. 2.

Corinthij.

Corinthiorum dissidium, quo alij aulum, alij Cepham, alij Christum volebant, sedatum à D. Paulo. to.17. 83. 1.

Corona.

Coronæ Pontificiæ vsus, mysterium, & origo. to.2. ex Turrecremensi. 47. 2.

Corpus.

Corporis mystici, & naturalis similitudo, & discrimen. to.13. 378. 2.
Corporis humani organizatio non attingit animæ creationem, sed mouet Deum ad creandam animam. to.3. 951. 2.
Corpori cuilibet mystico, ordini, & statui congruit vnum caput. to. 9. 369. 28.
Corpus gloriosum non egebit manducare, & bibere. to.4. 7. 2.
Corpus debet habere caput homogeneum. to. 13. 310. 2.

Correctio.

Correctio fraterna potest fieri etiam Papæ, sed quomodò fieri debeat? to. 18. 118. 6; & to.7. 762. 1; & to. 10. 569. 1.
Duplex est, in quantùm respicit actum iustitiæ, & actum charitatis. to.9. 439. 20.
Cadit sub præcepto. to.13. 411. 2.

Cosmas.

Cosmas Epiphaniensis, & Seuerus Arethusæ Episcopus damnarunt Seuerum Antiochenum. to. 6. 110. 1.

Creandi potestas.

Creandi potestas incommunicabilis est creaturæ. to.3. 121. 2.

Creatura.

Creatura omnis potest à Papa iudicari. to.3. 32. 2.

Credere.

Credere sanctam Ecclesiam quid sit? tom.4. 684. 97.
Credere in Christum quid sit? to.4. 800. 144.
Quæ explicitè credenda sint necessaria ad salutem? to.3. 314. 2.
Credere alicui propositioni quomodò teneamur? to.3. 326. 1.
Credendum est priùs, quàm de doctrinæ intelligentia laborandum. to.4. 800. 146.
Credibile latiùs patet, quàm possibile. tom.3. 336. 1.

Crescentius Consul.

Crescentius Consul Romanus grauiter vexauit Ecclesiam. to.3. 68. 2.
Electo Gregorio Papa creauit Placentię Ioannem Antipapam. to.3. 68. 2.
Obsessus fuit ab Imperatore in Castro S. Angeli. to.3. 368. 2.

Crescentius Episcopus.

Crescentius Episcopus appellauit ad Romanum Pontificem. to.6. 365. 2.
Suorum canonum codici inseruit canones Sardicenses. to.6. 365. 2.

Cresconius.

Cresconij Donatistæ error de rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. to.6. 635. 1.

Crimen.

Crimen commissionis est maius, quàm crimen omissionis. to. 9. 430. 71.
Crimen, quo quis est incorrigibilis, licèt habeat causam successiuam, non tamen facit hæreticum. to.9. 442. 133.
Crimina adulterio maiora quæ sint? tom.9. 185. 11.

Crunus.

Crunus Bulgarorum Rex occidit Nicephorum Imperatorem, & Ipsius cranium argento circumdatum sibi poculum iussit formari. to.2. 530. 2.

Crux.

Crux contra Schismaticos est prædicanda. to.9. 393. 4.
Quare Papæ calceis, pallio, & pectorali affigatur? tom.4. 339. 1.
Crux pectoralis Episcopi quid significet? to.4. 411. 6.

Culpa.

Culpa alia grauis, alia leuis, alia leuissima. to.3. 92. 2.

Cultus.

Cultus Diuinus multa requirit. to.3. 211. 1; & 212. 1.
Cultus erga aliquam Religionem non sequitur ex illius approbatione. to.3. 610. 2.
Cultus SS. passiuus formaliter prouenit ex sanctitate formali. to.13. 608. 1.
Dependet à canonizatione SS. to.13. 608. 1.

Cunibertus.

Cunibertus Banibergensis clericus in Synodo Quintelburgensi negauit Papæ primatum. to.6. 437. 2.

Cupiditas.

Cupiditas est radix omnium malorum. to.3. 272. 1.

Cura.

Cura medendi peccatis est duplex. tomo 3. 253. 1.
Cura quid sit? to. 3. 258. 2; & 260. 2.
Curam alteri committere cuius sit? to.3. 260. 1.
Curæ, & curæ animarum discrimen. tom.3. 260. 2.
Curam animarum habet solus Sacerdos. to.3. 260. 2.
Cura pascendi oues Prælatis fuit commissa. to.3. 252. 2.

Curator.

Curatorem Ecclesiæ cathedralis solus Papa potest concedere. to.4. 520. 151.

Curatus.

Curati, & pastores deuorantes omnium carnes qui sint? to.4. 109. 1.
Curati non habent à Christo immediatè potestatem iurisdictionis. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 8. 2.

Curia.

Curia Romana quid sit? to.5. 567. 97.

Custodes.

Custodes vigilantes ad nostram defensionem posuit Deus contra lupos, qui sunt hæretici. to.4. 531. 2.
Custos quid significet? to. 19. 38. 1; & 40. 2.

Cymba.

Cymba fidei relinqui non potuit absque Nauclero. to.10.47.2.

Cyprianus.

S.Cypriani testimonium de infallibilitate Papæ. to.10.317.1; & seq.

S.Cyprianus non fuit sponte innasus à S.Stephano Papa, sed ad ipsum S. Stephanum ab accusatoribus fuit delatus. tomo 6. 110. 1.

Propter hoc S.Stephanus Papa fuit lentus ad illius damnationem. to.6.111.1.

Collegit suam Synodum erraticam ex prouincia proconsulari Africæ, ex Numidia, & ex vtraque Mauritania. to.6.234.1.

Nouam clementiam in lapsos non præsumpsit attentare, nisi priùs facta relatione ad Clerum Romanum Sede vacante. tom. 6. 235. 1.

S.Cyprianus fuit assertor Romanarum appellationum in Gallia. to.6.98.1.

Rogauit S.Stephanum, vt commendaret plebi Arelatensi electionem alterius in locum abstrenti Marciani. to.6.98.2.

Quomodò dixerit Episcopatum esse vnum per totam Ecclesiam? to.6.388.1.

Gessit sollicitudinem omnis Ecclesiæ non ex potestate, sed ex fraterna charitate. to. 6. 100. 1.

Non scripsit proprio motu in Gallias circa causam Marciani. to.6.101.2.

Tanquam auctor nouæ in lapsos clementiæ debuit influere in Marciani damnationem. to.6. 102. 2.

Inscripsit se Episcoporum Episcopum, non quidem omnium absolutè, sed secundùm quid, idest Episcoporum ipsius Africæ. to.6. 234. 2.

Reprobauit solas appellationes friuolas, & per obreptionem obtentas. to.6.104.2.

Fauit Romanis Africæ appellationibus. to.6 299. 1.

Damnauit solas appellationes cleri Africani inferioris. to.6.302.1.

Credidit Fortunatum ob hæresim non fuisse validè ordinatum. to.6.304.1.

Fuit primus in Africa ordinatus Episcopus. to.6. 300. 1.

S.Cyprianus è cathecumeno fuit electus in Episcopum. to.6.576.1.

Ipsius electionem inuasit factio Felicissimi, tanquam factam contra canonem Apostolicum prohibentem eligi neophytum in Episcopum. to.6.576.1.

S.Cypriani controuersia de rebaptizandis hæreticis. to.6.631.2; & seq; & 861.5; & seq; & to.11.51.52.

Multùm laborauit pro extirpando schismate Nouariani. to.11. 50. 47.

Eius relatio ad Sedem Apostolicam pro rebaptizandis hæreticis. to.11.54.56.

Post Stephani Papæ sententiam se correxisse docet S.P.Augustinus. to.11.59.70.

Eius submissio ad Sedem Apostolicam. to.14. 414. 1.

Docuit recursum ad Ecclesiam Romanam, tanquam ad Petri Cathedram, atque Ecclesiam principalem, à qua vnitas sacerdotalis exorta est. to.7.257.1.

Eius recursus ad Stephanum Papam. tom.7. 257. 2.

S.Cypriani textus allatus 24. qu.5. c. *loquitur* deprauatus ab hæreticis quomodò sit legendus iuxta codices antiquos emendatos? to.15. 169. 2.

Cessit S. Stephano in causa de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. tomo 15. 402. 2.

S.Cypriani celebris sententia. to.4.442.2.

S.Cyprianus in suis epistolis Ecclesiam Romanam vocauit Cathedram S.Petri. to.4. 660. 1.

Papæ infallibilitatem admisit. to.10. 317. 1; & 318. 2.

S.Cypriani sententia de Sacerdotum, & Episcoporum electionibus. tom. 1. 411. 1; & seq.

Voluit ius eligendi Sacerdotes populo non competere. to.3.516.1.

Eius sententiæ pro Ecclesiæ Romanæ primatu. to.16.13.2; & 12.1.

S.Cyprianus comparauit Ecclesias particulares ad Ecclesiam Romanam, sicut radios ad Solem. to.13.350.2.

Docuit Petro collatum fuisse primatum. to. 16. 13. 2.

Laudauit Cornelium Pontificem Romanum. to.2. ex Alano. 34.1.

Eius epistola ad Cæcilium fraudulenter fuit inuersa. to.2. ex Alano. 34.2.

Eiusdem defensio ab Hæreticorum calumnia. to.2. ex Alano, 39.1; & 44.1.

S.Cyprianus, qui vixit centum, & quadraginta circiter annos post Petrum, testatur Petrum Romæ fuisse, & ei collatum fuisse Ecclesiæ primatum. to.2. ex Pighio. 48.2.

Excusatur in causa rebaptizandi baptizatos ab Hæreticis. to.9.721.2.

Protestatus fuit ab initio sui Episcopatus sine consilio cleri, & populi se nihil fecisse. to.9. 684. 1.

Successit S. Agrippino in Sede, & in sententia de rebaptizandis baptizatis ab hæreticis. tom. 1. 96. 1.

Acta concilij de rebaptizandis ad Stephanum Papam approbanda remisit. tom.1. 96. 1; & seq.

Eiusdem contentio cum S. Stephano Papa circa rebaptismum. to.1.96.2; & 97.1.

Consuluit Pontificem Romanum cum Africano conuentu circa lapsos ad Ecclesiam recipiendos. to.1.141.1.

S.Cypriani epistola ad Stephanum Papam in causa Marciani Arelatensis. to.1.289.2.

S. Cypriani sententia de Ecclesiæ vnitate. tom. 1. 10. 1.

S.Cyprianus de Romanorum Pontificum iudicio. to.1.144.2.

Eiusdem sententia de appellationibus ad Romanam Petri Cathedram. to.1.45 1.1.

S.Cyprianus Legatos misit ad Sedem Apostolicam cum summa veneratione, & humilitate. to.1.45 1.2.

Eiusdem gesta cum Romano Pontifice circa causas Africanarum Ecclesiarum. tom. 1. 451. 2; & seq.

Eiusdem doctrina de vnitate Ecclesiæ, de eius vniuersalitate, de fundatione supra Ecclesiam Romanam, & de Primatu, ac Principatu Petri. to.1.422.1; & seq.

Eiusdem testimonia de Ecclesiæ Romanæ potestate. to.1.422.2.

Eiusdem inuectiua contra Schismaticos, & Ecclesiæ desertores. to.1.423.1; & seq.
S.Cyprianus defendit Cornelium Papam à Nouatianorum calumnijs. to.1.354.2.
S.Cyprianus de vnctione Chrismatis. tom.1. 209.1.
S.Cyprianus originem hæresum assignauit. tom.1. 247. 2.
S.Cyprianus scripsit Præsbiteris, & Diaconis Romæ consistentibus, & à Carthagine discessit. to.3.741.1.
S.Cypriani Episcopi vigilantia in suas oues imminente persecutione. to.3.743.2.
S.Cyprianus cessante persecutione ad componendam Ecclesiam quassatam cum alijs Episcopis quantùm laborauerit? tom. 3. 744. 1.
Tria decreta fecit. to.3. 744. 1.
Origo litis inter ipsum, & S.Stephanum Papam. to.3.744.1.
S.Cyprianum in causa rebaptismatis post definitionem S.Stephani Papæ pœnituit. to.3. 860. 2.
S.Cyprianus de vnitate S.Ecclesiæ catholicæ, to.6.905.
S.Cyprianus vocauit Ecclesiam Romanam, vnde vnitas Sacerdotalis exorta est. to. 11. 201. 1.
Non restitit decreto S.Stephani Papæ. to. 8. 429. 2.
S.Cyprianus agnouit primatum in Ecclesia Romana. to.1. ex Tannero. 18.112.
S.Cyprianus misit Papæ suam Synodum. to. 13. 249. 2.
Quomodò dixerit Episcopum à nullo posse iudicari, sed Diuino relinquendum esse iudicio? to.13.243.1.
Vocans Cornelium Papam, & eius successores Collegas, & fratres non præiudicauit Papæ primatui. to.13.265.2.
S.Cyprianus à quibusdam Africæ schismaticis ab eodem Cypriano damnatis fuit Romæ accusatus apud S.Cornelium Papam, cui scripsit epistolam, qua se purgauit. to.18. 82. 1.
Summo cum gaudio suscepit aliquos schismaticos errorem suum detestantes. tom. 18. 82. 2.
Eius epistola ad Papam Cornelium. tom. 3. 741. 2.
Alia, quæ Euangelicorum sectam euertit. to.2. ex Alano. 35. 1.
Altera, qua protestatus fuit se ab initio sui Episcopatus nihil agere voluisse absque cleri consilio, & populi assensu. to.9. 683. 2; & seq.
Quomodò docuerit Ecclesiam esse in Episcopo? tu.18. 5. 2.
Eius epistola ad Iubaianum de potestate remittendi peccata Petro collata, & de Ecclesiæ vnitate, quæ à Petro sumpsit originem. to.17. 195. 2.
Quibus laudibus antiquam Romanorum fidem extulerit? to.17.220.2.
Docuit Ecclesiam ædificatam fuisse supra Petrum. to.18.6.2.
Variæ eiusdem aliæ epistolæ plura dogmata continentes. to.17.69.1.
S. Cypriani epistula ad Stephanum Papam falsò iudicatur spuria. to.6.98.1; & seq.

Cyrillus Alexandrinus.

S.Cyrillus Alexandrinus præsedit concilio Nicæno tanquam Legatus S.Cœlestini Papæ. to.12.66. 1.
S.Cyrillus Alexandrinus Patriarcha non est ausus damnare Nestorium sine participatione Romani Pontificis. to.6.102.1.
Cur non appellauit à damnatione facta per factionem Io.Antiocheni? to.6.105.2.
Præsedit Synodo Ephesinæ vice Cœlestini Papæ. to.6. 281. 1.
Quibus conditionibus conuenerit cum Io. Antiocheno? to.6. 410. 1.
S.Cyrillus Legatus S.Cœlestini Papæ in Concilio Ephesino. to.11.10.2.
S.Cyrilli, & Theodoreti dissensio circa doctrinam damnationis Nestorij, & Euthychetis. to.15.712.26; & 703.50; & seq.
S.Cyrillus Alexandrinus facta prius Nestorio correctione ad Cœlestinum Papam appellauit. to.3. 652. 1.
S. Cyrillus in Concilio III. Constantinopolitano edidit duodecim capitula contra articulos Nestorij. to.3.681.1.
Fuit declaratus Papæ Vicarius. to.3.716.2.
S.Cyrillus protestatus fuit Ecclesiæ consuetudine se motum fuisse ad credendum in Ecclesia solùm Romanum Pontificem esse iudicem controuersiarum fidei. to.3.892.2.
S.Cyrilli, & Synodi Alexandrinæ epistola ad Nestorium. to.1.197.1.
S.Cyrillus Alexandrinus appellauit ad Sedem Romanam contra Io.Antiochenum. to.1. 459. 2.
Item simul cum Irenæo appellauit contra Ioannis Patriarchæ Hierosolymitani ambitionem. to.1.459.2; & 460.1.
S.Cyrillus Alexandrinus testatus fuit Papam esse infallibilem. to.10.340.2.
S.Cyrilli de Romani Pontificis auctoritate testimonia. to.2. ex Alano. 28.1.
S.Cyrillus vocauit Petrum, & Paulum antesignanos, & Præfectos Ecclesiæ. tom. 4. 626. 2.
Eiusdem dictum circa Principum potestatem. to.3. 291. 2.
Eius epistola, qua transmisit canones Nicænos, quando fuerit scripta? to.6.345.2.
Eadem epistola scripta fuit ad Cœlestinum Romanum Pontificem. to.3.652.1.

Cyrillus Hierosolymitanus.

S. Cyrillus Hierosolymitanus non fuit primus, qui appellationem iuxta forum vsurpauerit. to.6. 173. 2.
Ab Acacio Lusco Metropolita fuit damnatus. to.6. 593.1.
Appellauit ad maius iudicium, & eius appellationi consensit Constantius Imperator; sed cùm Acacius cum suis renuisset venire, ab Episcopis catholicis fuit restitutus. to.6. 173.2.

Cyrus Euphratesinus.

Cyrus Episcopus in Euphratesia Prouincia fatetur Sedem Romanam esse Sedem Sancti Petri, & tenere in omnibus Primatum. to.6. 439.1.

Cyrus Alexandrinus.

Cyri Alexandrini Patriarchæ hæresis. to. 6. 737.7.
Cyrus Alexandrinus coegit Synodum Alexandriæ, in qua negauit duas volunta-

res,

tes; & duas operationes in Christo. to. 1. 151. 2.

Cyrus Phasidislazus.

Cyrus Phasidislazorum Metropolita translatus fuit ad Patriarchatum Alexandrinum, to. 1. 120. 1.

Summa prudentia detegit Monothelitas. to. 1. 120. 2.

Synodum coegit contra Sergium. tom. 1. 120. 2.

Ei silentium fuit indictum ab Honorio circa duas voluntates, & operationes in Christo. to. 1. 121. 1.

Cyrus Rex.

Cyri filius ea natiuitate mutus videns hostem admouentem manus in necem Patris rupris illicò vinculis linguæ exclamauit: *Noli Cyrum Regem occidere*. to. 18. 285. 1.

D

DACIVS.

Dacius Episcopus Mediolanensis ob pertinaciam trium Capitulorum defensionem ab Imperatore Iustiniano fuit detentus in loco apud Constantinopolim pluribus annis in exilio. to. 6. 670. 2.

In Dacij locum Pelagius Papa suffecit Vitalem. to. 6. 670. 2.

An Vitalis in locum Dacij fuerit à Pelagio Papa electus, & nominatus; an verò tantùm consecratus, ignoratur. to. 6. 670. 2.

Vt Dacianæ pertinaciæ, & perduellionis facinus aduersùs Ecclesiam Romanam, & Quintum concilium auerteret Pontifex ab Ecclesia tam celebri, & insigni, potuit electionem sibi reseruare, electum Romam vocare, & ad fidei professionem compellere. to. 6. 670. 2.

Dalmatica.

Dalmatica, seu Tunicella est genus indumenti, quod non est proprium Episcopo, sed est commune etiam alijs ordinibus Episcopatu inferioribus. to. 4. 413. 2.

Debet eam induere etiam Episcopus, quia omnes gradus inferiores continentur in Episcopatu; & quia omnes virtutes, quæ sunt animæ indumenta significata per indumenta corporalia, omnium Ecclesiasticorum debent esse in Episcopo. to. 4. 414. 1; & seq.

Damascum.

Damascum fuit Ciuitas, in qua regnauit Abraham. to. 3. 40. 2.

Vsque ad nostra tempora conseruatur in Ciuitate Damascena memoria nominis Abrahæ, & habitatio illius ostenditur. to. 3. 40. 2.

S. Damasus.

S. Damasus Papa fuit electus anno Domini trecentesimo sexagesimo quarto. to. 3. 704. 1. in marginal.

Eius epistola ad Paulinum Antiochenum Episcopum de suscipiendis ad Ecclesiæ communionem, qui subscripserant Nicænæ fidei, & canonibus Ecclesiasticis, & illius epistolæ. to. 3. 704. 1.

Fuit natione Hispanus, & cepit regere Ecclesiam circa annum Domini trecentesimum sexagesimum septimum. to. 3. 792. 2.

Eius epistola ad Episcopos Hispaniæ de non recipiendis accusationibus fratrum absque legitimo accusatore. to. 3. 792. 2.

Altera eiusdem epistola ad Episcopos Orientis ad illum appellantes, qua eis notificat abdicasse ab Ecclesia Timotheum Apollinaris Discipulum. to. 3. 704. 1.

S. Damasi verba in epistola ad Iudices deputatos à Synodo Capuana in causa Bonosi, quibus asserit se sine integra Synodo causam non posse decidere, quomodò sint intelligenda? to. 9. 486. 9.

Celebrauit Synodum Constantinopolitanam sub Theodosio Imperatore, confirmauit eius dogmata, & illam inter Synodos œcumenicas adnumerauit. to. 10. 14. 1; & to. 11. 14. 4.

Fuit à VI. Synodo fidei adamas appellatus. to. 10. 14. 1.

Præcepit Synodo Constantinopolitanæ, vt damnaret Macedonium negantem Diuinitatem Spiritus Sancti à se priùs damnatum in Synodo Romana. to. 10. 14. 1.

Bis vocauit Episcopos Orientales ad concilium; primò ad Synodum Constantinopolitanam, in qua damnauit etiam Maximum Cynicum hæresis nota infectum; qui quia Romam prouocauerat accusans de pluribus Synodum; ideo S. Damasus ad reddendam pacem Ecclesiæ eos vocauit Romam ad plenissimam Synodum; à quo tamen Episcopi se excusarunt ob egestatem, & temporis angustiam. to. 6. 581. 1; & seq.

Degradationem Maximi Cynici Episcopi Constantinopolitani, & suffectionem in eius locum Nectarij in Synodo Romana priùs reprobauit; sed postea cognoscens, quòd Maximus Cynicus gestasset habitum idoli, quo indignum se reddiderat nedum communione Episcopi, sed etiam Laici Christiani, eius damnationem, & degradationem confirmauit in epistola ad Acholium Tessalonicensem Episcopum. to. 6. 622. 1; & seq.

Retractatorium iudicium degradationis Maximi Cynici priùs delegauerat, quia erat res nodosissima, & grauissima; tangebat enim nedum Maximum, & Nectarium, sed etiam S. Ioannem Chrisostomum, & totam Orientalem Ecclesiam. to. 6. 539. 2; & 580. 2.

S. Damasi iudicium circa electionem S. Gregorij Nazianzeni, & Nectarij. tom. 6. 580. 2.

Audiens Apollinarij hæresim ad multos serpere Concilio Romæ coacto eam alienam ab Ecclesia pronunciauit. tom. 6. 413. 1.

Vitalem ad se appellantem exuit Episcopatu Antiocheno. to. 6. 413. 2.

Petri Alexandrini Patriarchæ appellationem admisit, & conuocata altera Synodo excommunicauit Apollinarium, & Stephanum eius Discipulum, ac Latronem Lucium Antiochenæ Ecclesiæ inuasorem. to. 6. 414. 1.

Celebrauit etiam tertiam Synodum anno sexa-

sexagesimo nono quarti sæculi. tom. 6. 414. 2.
Instantium, Salnianum, & Priscillianum damnatos in Synodo Cæsaraugustana, qui Romam appellauerant, vt se purgarent, nec ad suum conspectum voluit admittere. to. 6. 106. 1; & seq.
Vsus fuit potestate degradandi Episcopos. to. 6. 115. 2; & seq.
Eius electio fuit canonica, & legitima, quamnis contra ipsam Vrsicinus diaconus furore percitus insurrexerit. to. 8. 767. 1; & to. 1. 293. 1.
S. Damasus fuit primus, qui se Seruum Seruorum Dei nominauit, quem titulum postea assumpserunt Pontifices eius successores. to. 4. 498. 30.
Accusatus de adulterio à Commodio, & Callixto diaconis in Synodo quadraginta quatuor Episcoporum se purgauit, & ab eadem Synodo eius accusatores damnati fuerunt. to. 4. 215. 1.
Detexit Manichæos Romæ in domo cuiusdam Constantij prædiuitis Manichæi accubantes, & impetrauit à Valentiniano Imperatore edictum, quo prohibitus fuit eorum conuentus sub graui mulcta eorum Doctoribus inflicta, & sub pœna applicationis Fisco ipsius domus, in quo fieret conuentus. to. 1. 113. 2.
A S. Hieronymo, & S. Ambrosio fuit summis laudibus celebratus. to. 1. 178. 1; & seq.
Successit Liberio. to. 1. 293. 1.
S. Damasus præcepit S. Hieronymo, vt Sacram Scripturam, cum Græca editione conferret, & illam suæ puritati restitueret. to. 1. 233. 2.
Summis encomijs ab eodem S. Hieronymo fuit celebratus. to. 1. 178. 1.
Damnauit Seleucianos, ac Hermianos baptizantes in igne, non in aqua; & Manichæos. to. 1. 293. 2.
Auxentium veternosum hæreticum negantem Christum Dominum esse Patri coæternum conuocato concilio nonaginta Episcoporum exuit dignitate Episcopali, & à communione fidelium eiecit. tom. 1. 293. 1.
Eius iudicium in causa Flauiani quantæ existimationis fuerit apud S. Ioannem Chrisostomum? to. 1. 447. 1.
Illius sententiam quatuor Pontifices successores amplexi sunt, & confirmarunt. to. 1. 447. 2.
In concilio Romæ coacto confirmauit acta Concilij Constantinopolitani I. contra hæreticos; decretum autem de prælatione Sedis Constantinopolitanæ supra Alexandrinam abrogauit. to. 1. 460. 1.
Ab ipso, non ab Imperatore Theodosio, coactum fuisse Concilium Constantinopolitanum I. ex litteris ipsius Theodosij colligitur. to. 2. ex Alano. 24. 2.
Illius epistola de cœna Christi Domini. to. 2. ex Alano. 15. 1.
Sabellianos, Eunomianos, ac Macedonianos perpetuo anathematis vinculo subiecit. to. 2. ex Pighio. 118. 1.
Legem promulgauit per totum Orientem, vt quicunque Romano Pontifici non declarantur in fide, tenere non possent Ecclesias, sed statim ab eis eijcerentur, misso ad hoc exequendum Sapore inter suos Duces primario. to. 2. ex Pighio. 118. 2.
Laudauit Patrum Constantinopolitanorum reuerentiam Sanctæ Sedi Apostolicæ exhibitam. to. 13. 127. 2.
Præter Maximum, & Macedonium damnauit etiam Iouinianum. to. 1. 294. 13 & seq.
Quomodò se ipsum Petro minorem appellauerit? to. 3. 566. 1.
Obijt multò, antequam celebraretur Concilium Capuanum. to. 3. 569. 2.
Vindicatur ab erroribus attributis ei ab hæreticis. to. 13. 205. 1.

Damnatio.

Damnatio, & depositio Papæ soli Deo est reseruata. to. 3. 17. 1.
Vid. Papa depositio.

Dania.

Dania longo bellorum cursu Sueciam oppressit. to. 6. 735. 4.
Quomodò à fide Christiana defecerit, & in hæresim Lutheranam inciderit? to. 6. 735. 4.

Daniel Propheta.

Daniele Propheta nullus alius Antichristum clariùs descripsit. to. 12. 568. 1; & sequen.
Danielis vaticinium de defectu hostiæ, & sacrificij. to. 3. 340. 2.
Danielis Prophetæ modum scribendi vaticinia imitatus fuit S. Ioannes Euangelista in Apocalypsi. to. 12. 492. 2.
Eius visio quid significauerit? tom. 18. 581. 1.

Daniel presbiter.

Daniel quidam presbiter fuit accusatus apud Sanctum Cælestinum Papam, tanquam sacrarum Virginum pollutor. to. 6. 123. 1.
Fuit præsbiter Ecclesiæ Orientalis, sed cuius diœcesis fuerit, ignoratur. tom. 6. 123. 1.
Erat Præfectus sanctimonialium, quarum aliquas stuprauit; ideo timens sui Episcopi iudicium fugijt in Narbonensem prouinciam. to. 6. 123. 1.
Ab Episcopo prouinciæ Narbonensis, vel Viennensis fuit ad Episcopatum promotus; propterea S. Cælestinus Papa illius causam ad illum noluit delegare, quia euehendo talem hominem ad Episcopatum indignum se tali iudicio reddiderat. tom. 6. 123. 2.

Dantes.

Dantes asserens imperium non dependere ab Ecclesia periculum subijt, ne damnaretur ab Ecclesia. to. 9. 619. 17.
Ausus fuit simul cum Laurentio Valla, & Æneâ Syluio negare Constantini donationem, quia non reperitur in historijs descripta. to. 9. 619. 17.

Dathan.

Dathan, & Abiron puniti fuerunt à Deo propter schisma. to. 19. 17. 1.
Puniti fuerunt, quia tentauerunt transferre sacerdotium de vna ad aliam tribum. to. 18. 314. 1; & seq; & 266. 2.

David.

Dauidi an Deus, vel populus Regnum immediatè contulerit? to.12. 373. 2.

Dauid in Scriptura sæpe fuit nominatus Angelus Dei. to.12. 459. 2.

Dauid fuit Christi Domini figura. tom. 17. 401.1.

Fuit etiam appellatus lucerna Israel. to. 12. 460.2.

Coram Achis Rege Philistinorum simulauit se fatuum, & mente captum omnino esse. to.8.5. 2.

Simulando se stultum non peccauit; quia simulauit animo euadendi mortem, quæ illi imminebat, non autem animo decipiendi. to.8. 10. 2.

Hac simulatione figurauit Christum Dominum, qui cùm sit Dei sapientia, tanquam insanus à Iudæis fuit reputatus. tom.8. 11. 2.

Eius victoria de Philistæo quid significauerit? to.8. 93. 1.

Dauid tanquam propheta Domini ex speciali Dei priuilegio etiam spiritualia administrauit. to.14. 12. 1.

Eius insignis pœnitentia pro adulterio, & homicidio commisso. to.19. 56. 1.

Non deposuit Saulem à potestate Regali, quia Saul fuerat Rex à Deo constitutus. to.19. 11. 2.

Ob adulterium, & homicidium commissum non fuit à Deo priuatus, & depositus è solio Regali, sed fuit tantùm per Nathan correptus. to.19. 12. 1.

Fuit reprehensus, & obiurgatus à Ioab. to.10. 344.1.

Adhuc viuens elegit sibi successorem Salomonem. to.19. 98. 1.

Dauid ex speciali Dei reuelatione declarauit summum Sacerdotium pertinere ad Sadoc, non autem ad Abiathar. to. 20.363.2.

Ex speciali Dei priuilegio, & instinctu Spiritus Sancti, tanquam propheta, exercuisse legitur aliqua ministeria Sacerdotibus propria. to.9. 714. 1.

Dauid comedit panes propositionis, quibus vesci licebat solis sacerdotibus, quia naturali necessitate compulsus à lege naturali, quæ præualet iuri positiuo, fuit dispensatus. to.3.950. 1.

Datianus.

Datianus, & Eugatius primi Angliæ Apostoli tempore Lucij Regis fuerunt transmissi à S.Gregorio Magno, vt in fide catholica illas gentes instruerent. to.3. 787. 2.

Decalogus.

Decalogi præcepta non admittunt epicheiam. to.8.827.1.

Decima.

Decimæ quoad substantiam sunt iuris Diuini, sed quoad quotam sunt iuris humani Ecclesiastici. to.11. 532.8.

Decimas Laicis solus Papa potest concedere. to.4. 521. 157.

Imperatores non eximuntur à solutione decimarum. to.3. 62. 1.

Decimæ Sacerdotibus sunt soluendæ ab omnibus. to.2. ex Pighio. 151. 2.

Sunt de iure Diuino etiam in lege Euangelica. to.2. ex Pighio. 152.1.

Decimas persoluendas esse à Christifidelibus statutum fuit in Concilijs Moguntino, & Lateranensi. to.2. ex Pighio. 152.1.

Decimæ Ecclesiasticæ à Laicis possideri non possunt. to.5. 713. 1.

Deceptio.

Deceptio Glosæ circa depositionem Romani Pontificis. to.3. 17. 1.

Decreta.

Decreta Concilij Nicæni ad summum Pontificem confirmanda fuerunt à Patribus eiusdem concilij transmissa. to.10. 13.2.

Decreta Concilij Constantinopolitani fuerunt à S. Damaso Papa confirmata, & à Theodosio Imperatore subscripta. to. 10. 14. 2.

Decretum Concilij Constantiensis fuit tantùm locale, quod Papam nequit ligare. to.9. 172. 27. & seq.

Decretum factum à Papa simul cum concilio an possit à Papa sine concilio reuocari? to.9. 473. 17.

Decreta Anacleti, & aliorum Summorum Pontificum, ac conciliorum circa supremam D. Petri, & eius successorum auctoritatem. to.3. 4. 1.

Decreta circa primatum Romani Pontificis edita intra annos 400. longè ante Gregorium IV; Bonifacium VIII; & Clementem V. to.3. 279. 2. & seq.

Decreta Conciliorum generalium, quæ fiunt à Patribus, & Papæ Legatis instructionem eiusdem Papæ habentibus, etiam antequam confirmentur, sunt infallibilis auctoritatis. to.3. 558.2.

Decreta Conciliorum generalium facta vnanimi consensu, & Patrum, & Legatorum, si non adsit instructio Pontificis, an sint infallibilia? to.3. 558. 2.

Decreta Conciliorum generalium quare nomine Papæ non promulgentur? tom. 3. 561.1.

Decreta Papæ an sint maioris certitudinis, quàm decreta Conciliorum generalium? to.3.176. 1.

Decretum factum in Concilijs Constantiensi, & Basileensi de celebrando Concilio generali post singula decennia potest à Papa abrogari. to.3. 376. 1.

Decreti Phocæ Imperatoris circa Ecclesiæ primatum qualis sit verus, & legitimus sensus? to.3. 457.2.

Decreta Conciliorum generalium absque Papæ confirmatione non ligant. to.3. 888. 1.

Decretum donationis factæ S. Syluestro à Constantino Imperatore. to.13.192.1.

Decreta Romanorum Pontificum ab omnibus Christifidelibus sunt reuerenter suscipienda. to.13. 444.1.

Decreta Concilij Basileensis omni carent auctoritate. to.13. 429. 2.

Tria decreta sessionis secundæ Concilij Basileensis quomodò sint intelligenda? to.13. 600.2.

Decretum *frequens* conditum in Concilio Constantiensi de non transferendo concilio non arctat Papam. to.13. 572. 1.

Decretū, quòd etiam Papa ligatur in his, quæ spectant ad extirpationem schismatis, est intelligendum solùm de Papa schismatico. to.13. 599.2.

Decretum sessionis quartæ confirmatum in quin-

quinta sessione quomodò sit accipiendum? to.13. 610. 1.
Asserere hoc decretum pertinere ad fidem est temerarium, & scandalosum. tom.13. 579.1.
Decreta facta in Concilio ritè congregato cum matura deliberatione, quamuis maioris appretiationis sint, quàm decreta facta à solo Papa, non habent tamen potestatem supra Papam. to.13. 545. 2.
Decreta. Conciliorum aliquando sunt solùm declaratiua, aliquando sunt statuentia, aliquando confirmatiua. tomo 13. 825.2.
Omnia sunt iudicanda iuxta decreta Pontificum. to.4. 803. 161.
Decretum irritans quodnam sit, & quos obliget? to.5. 156. 136; & seq.

Decretales.

Decretalium Epistolarum auctoritas qualis, & quanta sit? to.12. 427. 2.
Decretales epistolæ etiam non insertæ iuri canonico ita sunt accipiendæ; ac si essent insertæ. to. 13. 444. 2.

Defectus, deficere.

Defectus naturales intrinseci in electione Papæ inficientes naturalia electionis principia, & de quibus potest opponi contra electionem Papalem quinam sint? tom. 9. 106. 73.
Defectus principiorum naturalium, super quæ essentia rei fundatur, tollit essentiam ipsius rei. to.9. 106. 75.
Defectus extrinseci, qui à constitutionibus positiuis prouenium, vt excommunicatio, vel suspensio in eligentibus; aut defectus ordinis, vel ætatis in electo, non tollunt electionem habentem omnia essentialia. to.9. 107. 75.
Deficiens in purgatione delicti, de quo fuit accusatus, est puniendus. to.3. 40. 2.

Defensio.

Defensio est de iure naturali. tomo 9. 457. 21.
Defensio tolli non potest per legem humanam. to.9. 291. 120.

Definitio.

Definitiones summorum Pontificum præualent placitis omnium Doctorum. tom. 4. 805. 172.
Definitiones veterum conciliorum, quæ nec sunt approbatæ, nec reprobatæ, semper magnæ auctoritatis in Ecclesia fuerunt. to.3. 558.1.
Definitiones summorum Pontificum in materia fidei cui non dicantur sacra Scriptura, cùm habeant infallibilitatem? to. 13. 143. 2.
Definitiones controuersiarum fidei sunt effectus potestatis solius Romani Pontificis. to.2. ex Pighio. 164. 2.
Nonnullę definitiones summorum Pontificum ab hæreticis impugnatæ vindicantur. to.2. ex Pighio. 165. 2; & seq.
Definitio propositionum Iansenij facta ab Innocentio X. to.5. 39. 2.
Definitio concilij quænam sit, & in quo consistat? to.3. 365. 1.

Deformitas.

Deformitas nascitur ex quocumque defectu. to.13. 178. 2.
Quod ex natura sua est deforme, nequit fieri bonum. to.13. 178. 2.

Defuncti.

Defunctorum animabus prosunt orationes fidelium. to.7. 221. 1.
Defunctorum officia sunt meritoria apud Deum. to.7. 220. 2.
Defunctorum corpora sepelire est mos antiquissimus. to.7. 263. 1; & seq.
Defunctorum oblationes à D. Petro fuerunt traditæ. to.1. 209. 2.
Defunctorum memoriam in sacrificijs esse faciendam sancitum fuit ab Apostolis teste S. Ioanne Chrisostomo, & Diuo Dionysio Areopagita, ac sancto Cyrillo. to. 1. 210. 1.
Orationes pro defunctis fuerunt à Græcis reiectæ, sed ab Eugenio IV. in Concilio Florentino fuerunt restitutæ, & præceptæ. to.1. 210. 2.

Degradatio.

Degradatum potest restituere solus Pontifex Romanus. to.4. 521. 154.
Degradatio non est actus humani constituti, sed diuinæ benedictionis excussio. tom.6. 642. 2.
Degradatio vsque ad octauum sæculum facta fuit in Synodo prouinciali, Papa tamen priùs consulto. to.6. 446. 1.
Degradati à Latrocinio Ephesino. tom. 6. 532. 1.
Vid. Episcoporum degradatio.

Delegatio.

Delegatus à Papa est superior Ordinario in causa sibi commissa. to.4. 511. 83.
Delegati iurisdictio expirat per mortem ipsius. to.4. 512. 83.
Delegati Pontificis quannam habeant auctoritatem? to.4. 216.2; & seq.

Delicta.

Delicta lenia, non grauia debent solùm à Synodis Diœcesanis iudicari. to. 6. 584.1.
Delictum occultum nullo modo est manifestandum. to.18. 124. 4.
Delicta à reiteratione augmentum recipiunt. to.9. 321. 70.

Delphi.

Delphorum Theologi nulli poterant edicere arcana, quæ illis erant commissa; & nemini ea licebat inquirere. tom. 1. 244. 2; & seq.

Demetriades.

Demetriades virgo à Pelagio fuit tentata, vt eius hæresim amplecteretur; sed à D. Hieronymo fuit firmata, vt fidem Ecclesiæ Romanæ teneret, nec peregrinam doctrinam admitteret. to.1. 113. 2; & seq.

Demetrius.

Demetrius Croatiæ Rex promisit annuum censum Sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ. to.10. 97. 2.

Democratia.

Democratiæ regimen in statu naturæ corruptæ est pessimum inter omnia alia regimina. to.17. 202. 1; & to.20. 484.2; & 362. 1; & to.5. 647. 2.
In quo consistat? to.3. 593. 2.
Democratia semper in tumultum, & seditionem degenerat. to.20. 485. 3.
Democratiæ, & aristocratiæ imperfectiones quæ sint? to.20. 508. 2.

Democratiæ opponitur seditio. to. 18. 457. 1.
Democratiæ species in quo consistat? to. 8. 235. 2; & 296. 25 & tu. 5. 642. 15 & seq.
Democratia caret ordine ad vnum. tom. 5. 643. 2.
Democratia repugnat Ecclesiæ regimini. to. 5. 643. 2.
Vid. Ecclesiæ regimen.

Dæmon.

Dæmon est hæresum, & hæreticorum parens teste D. Athanasio. to. 1. 245. 1.
Ab aqua benedicta eijcitur, & fugatur. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Quomodò possit homines vexare, & torquere? to. 3. 106. 2.
Nequit ingredi animam hominis, sed tantùm corpus. to. 3. 106. 2.
Dæmones quomodò dicantur eredere, & contremiscere? to. 7. 747. 2.
Dæmones præsunt dæmonibus, vt electos exerceant. tom. 2. ex B. Ægidio. 43. 1; & seq.

Demonstratio.

Demonstrationes matematicæ non sunt quærendæ in moralibus. to. 10. 49.
Demonstratio alia est à priori, alia à posteriori. to. 10. 49. in præfatione.
Demonstratio à signis maximè inseruit in moralibus. to. 10. 49. *ibid.*

Denunciatio.

Denunciatio Euangelica an fieri queat, quando peccatum est ita occultum, vt nulla ratione possit probari? to. 9. 379. 16.
Denunciatio euangelica habet plures partes, & plura motiua, quorum aliquibus subijcitur etiam Papa; non autem subijcitur omnibus. to. 9. 568. 180; & 569. 181.
In quibus casibus, & quomodò etiam Papa possit subiacere denunciationi? to. 9. 170. 182.
Denunciatio euangelica quomodò habeat locum in his, qui peccant contra Papam? to. 9. 170. 183.
Denunciatio Papæ in casu hæresis quomodò sit facienda? to. 9. 378. 14.
An in casu hæresis contra Papam sufficiat vnica denunciatio? to. 9. 379. 16.

Dependentia.

Dependens præcisè ab animo alicuius medio eius iuramento solùm potest probari. to. 9. 403. 28.
Dependere ab aliquo potest esse dupliciter, scilicet in fieri, & in facto esse. to. 9. 662. 2.
Ea, quæ dependent ab aliquo, deficiente illo deficiunt. to. 9. 662. 2.

Depositio.

Deponere Papam an aliquando licuerit Imperatoribus? to. 3. 14. 1.
Depositio nihil aliud est, quàm quædam exauctoratio. to. 9. 430. 58.
Vid. degradatio.

Deprehensus.

Deprehensus in hæresi quando quis dicatur? to. 9. 378. 13.

Desiderius.

Desiderius Archiepiscopus Viennensis pallio episcopali fuit ornatus. to. 6. 265. 1.
Desiderius Cassinensis de Papæ prærogatiuis. to. 1. 132. 1.
Desiderius Longobardorum Rex Rauennam expugnauit. to. 6. 745. 5.
A Carolo Magno fuit victus, & captus. to. 6. 747. 6; & to. 5. 79. 2.
Ab eodem Carolo Magno fuit missus in exilium. to. 7. 453. 1.
Desiderius Episcopus reprehensus *in canone*, quia grammaticam prædicabat. to. 3. 254. 2.

Destituere.

Destituere eiusdem est, cuius est instituere. to. 9. 451. 188.
Destituens quo casu possit instituere? tom. 9. 472. 14; & 770. 2.

Determinare.

Determinatio vnica potest plura respicere. to. 9. 121. 147.
Æqualiter posita sub vna determinatione debent æqualiter determinari. tom. 9. 121. 148.
Determinatio personæ assumendæ ad summum Pontificatum in lege veteri fiebat per carnis successionem. to. 13. 342. 1; & seq.

Detrahere.

Detrahens Papæ incidit in hæresim. to. 9. 348. 263.
Detrahere Principibus fuit vetitum Exod. 22. to. 3. 271. 2.

Deuius à fide.

Deuius à fide an sit formaliter hæreticus? to. 9. 443. 141.
Est deuius à fide, qui deuiat ab Ecclesia Romana. to. 9. 443. 141.

DEVS.

Deus nos regit per se, & per homines. to. 15. 194. 8; & seq.
Immediatiùs concurrit ad effectum ipsius causæ creatæ, quàm ipsamet causa creata. to. 7. 748. 1.
Deus solus principaliter remittit peccata, sacerdos verò tantùm ministerialiter. to. 15. 173. 1.
Concurrit ad bonum, quod est materiale peccati, non autem ad malum formaliter. to. 7. 748. 1.
Deus plura mala, vt schismata, & contentiones in Ecclesia permittit, vt Sanctorum fides, & patientia per illa exerceatur. to. 18. 86. 1; & seq.
Eius prouidentia mirabilis in seruanda Ecclesiæ Romanæ successione. to. 18. 87. 1; & seq.
Deus vnus est colendus, & inuocandus ab omnibus. to. 18. 616. 2; & seq.
Deus solus sanctus est, & alios sanctificat. to. 19. 65. 1.
Ipse solus est causa principalis gratiæ. to. 19. 317. 1.
Delet hominum peccata auctoritatiuè. to. 19. 318. 1.
Deus sex diebus totum Mundum visibilem condidit. to. 3. 599. 1.
Dispensauit cum Hebræis in circuncisione, dum fuerunt in deserto. to. 3. 620. 2.
Se obligauit ad assistendum Ecclesiæ, ne falsum doceat. to. 3. 879. 1.
Cur permiserit Petrum timere vocem ancillæ & Christum Dominum negare? to. 3. 815. 1.

Deus obligatur ex promissione,& pacto.to.9. 318. 42, & 321. 70,
Quamuis subegerit Papæ canones, & leges Imperatoris; attamen eis non subiecit contractus, & obligationes. to.9. 321. 65.
Deus recipit iuramentum, prout ex corde procedit. to.9. 340. 209,
Aliquando permittit malos regnare in vltionem peccatorum. to.9. 385. 14.
Deum non derelinquere suos fideles quomodò sit intelligendum? to.9. 465. 71.
Permittit dominia iniusta, violenta, & tyrannica. to.3. 44. 2.
Deus specialem curam gerit Romanæ Vrbis, & Romani Pontificis. to.3. 18. 1.
Ipse solus concedit virtuosè regere populos. to.3. 62. 2.
Deus per se ipsum rexit Mundum à principio vsque ad Noe. to.3. 79. 1.
Quare posuerit potestates in terra,vt regerent homines? to.3. 194. 2.
Deum esse triuum, & vnicum est propositio de fide. to.3. 303. 1.
Deus non solùm est vnus,sed est simplicissimè vnus. to.4. 61. 1.
Deus in triplici genere causæ producit quamlibet rem habentem bonitatem. to. 4. 61. 2.
Deus, & Angeli à nobis possunt opinione, fide, & consideratione cognosci. tom. 4. 61. 1.
Deum, & naturam priùs, immediatiùs, & essentialiùs intendere ad totum, quàm ad partem quomodò sit intelligendum? to.4. 266. 4.
Deus permittit mala ob ingentia bona, quæ ex illis nascuntur. to.4. 767. 144.
Dei magisterium extenditur ad omnes vel per se, vel per suos ministros. to. 4. 796. 125.
A Deo omnes dicuntur edocti, quamuis edoceantur per suos ministros. tom. 4. 796. 127.
Deus tenetur impedire, ne Papa errore occulto maculatus velit obligare totam Ecclesiam ad illum credendum, & recipiendum. to.13. 141. 1.
Deum non posse fallere, aut falli, vel mentiri ex diuinis Scripturis, & sanctis Patribus conuincitur. tom.13. 146. 2; & 148. 2; & 149. 1; & seq.
Deum contemnit, qui Sacerdotem inhonorat. to.13. 201. 2.
Ipse operatur salutem omnium, quamuis homines indigni sint. to.13. 201. 2.
Quare per semetipsum non tradidit notitiam sui hominibus sine Doctoribus; & quare homines reducat ad salutem per homines? to.13. 257. 2.
Deum dedisse iuxta D.Hieronymum omnem suam potestatem Discipulis quomodò sit intelligendum? to.13. 542. 2.
Dei,& Papæ consistorium idem est; ideo nullum tribunal inuenitur in terris, quod sit maius, quàm Papæ tribunal. to.13. 594. 2; & to.2. ex Aluarez. 8. 2.
Cur Deus non tradiderit claues Regni Cœlorum Beatissimæ Virgini Mariæ, licèt sine comparatione dignior sit omnibus Apostolis? to.13. 597. 1.
Deus solus est superior Romano Pontifice,qui Dei solius est Seruus; & ideo Deus illius iudicium sibi soli reseruauit, to. 13. 600. 2.
Deo potiùs, quàm cuilibet homini est obediendum. to.1. 94. 1.
Deo soli iudicium Romani Pontificis est reseruatum. to.1. 136. 1,
Angelis thronum contra thronum erigentibus non pepercit. to.1. 332. 1.
Deus nedum legem, sed etiam virgam dedit Moysi, quia potestatem iudiciariam comitari debet potestas vindicatiua, & coactiua. to.1. 525. 2.
Quare permiserit Petrum negare Christum Dominum? to.13. 306. 1.
Quomodò seruorum suorum iniurias vindicauerit in Nerone, alijsque Imperatoribus, & Principibus? to. 1. 539. 2.
Eius vindicta in plures Principes libertatis ecclesiasticæ impugnatores. to. 1. 551. 1.
Illius vindicta miraculosa in plures Principes bonorum Ecclesiæ direptores, & eiusdem Ecclesiæ contemptores. tom.1. 552. 1; & seq.
Dei mirabilis prouidentia etiam erga creaturas inferiores, & viliores. to. 2. ex Beato Ægidio. 7. 2.
Deus rerum naturalium vices administrando non impedit earum cursum, sed perficit teste S.P.Augustino. to. 2. ex B. Ægidio. 16. 1.
Dei opera destrui nequeunt opere humano. to.2. ex B.Ægidio. 34. 2; & seq.
Cur Deus præceperit Iudæis, vt eligerent sibi Regem natione, & professione tantùm Iudæum? to.2. ex Adolpho. 88. 2.
Dei Filius vnigenitus qua ratione passibilis, & qua ratione sit impassibilis ex epistola Felicis III. ad Petrum Antiochenum Episcopum? to.1. 222. 2.
Cur Deus appelletur viuus? to. 3. 215. 2; & 216. 1.
Deus dupliciter trahit ad se peccatores, scilicet inspirationibus,& calamitatibus. to.9. 688. 1.
Deum esse auctorem peccati blasphemauit Caluinus. to.16. 459. 2; & seq.
Dei impulsu hominem iustum illicita agere dixerunt Caluinistæ mendacissimi, & impijssimi. to.16. 459. 2; & seq.
Insuper Deum sine culpa hominum homines damnare. to.16. 459. 2; & seq.
Variæ Caluinistarum blasphemiæ contra Dei perfectiones. to.16. 459. 2; & seq.

Deusdedit Papa.

Deusdedit Papa falsò fuit accusatus à Nouatoribus, quòd errauerit decernendo, ne parentes etiam ex ignorantia suscipientes suos filios in baptismo deinceps viuerent in societate iugali. to.1. 119.1.
Statuit cognationem spiritualem inter patrinos, & parentes paruuli suscepti in baptismo. to.1. 119.2.
Decreuit matrimonium inter eos contractum irritum esse. to.1. 119. 2.

Diabolus.

Diabolus cur mediantibus hæreticis impugnet potestatem Romani Pontificis? to.3. 802. 1.
Diaboli versutia in æmulandis rebus Sacramentorum. to.1. 243. 2.

Dia-

Diaboli membra sunt mali homines. to. 12. ex B. Ægidio. 34. 2; & seq.
Diabolus multis, & diuersis modis exercet suam potentiam contra Ecclesiam. to. 10. 10. 2.
Diaboli potestati in violentia nulla potestas terrena potest in naturalibus comparari. to. 19. 600. 1.
Diabolus non plus blasphemauit, quàm per os Philippi Mornæi. to. 15. 379. 2.

Diaconi.

Diaconis aliquando fuit permissum habitare cum propria vxore; & quando hoc eis fuerit vetitum? to. 5. 715. 1.
Diaconis in Regno Siciliæ præcepta fuit continentia à S. Gregorio Magno. to. 5. 718. 1.
Priùs eis fuerat præcepta continentia ab Apostolo. to. 5. 736. 1.
Diaconi antiquitus ob quoduis peccatum commissum post baptismum incurrebant irregularitatem irreparabilem, & degradabantur absque vlla spe restitutionis iuxta Canonem Apostolicum. to. 6. 552. 1.
Diaconorum elatio contra præsbiteros quæ fuerit? to. 11. 456. 1.
Diaconus, qui cum Timotheo præsbitero collectis turbis Alexandriam venit, & sanctum Protherium Episcopum in baptisterio occidit, laniauit, & eius corpus combussit, ac eius cineres in ventos dispersit. to. 14. 390. 1.
Diaconorum electio cur non fuerit facta à solo D. Petro, sed ab illo simul cum alijs Apostolis? to. 15. 264. 1; & seq; & to. 17. 170. 1.
Diaconi sub Sacerdotis nomine aliquando fuerunt comprehensi; sed magis propriè Ecclesiæ ministri vocantur. to. 19. 5. 1.
Sunt meri executores rerum diuinarum. to. 19. 5. 1.
Diaconi fuerunt iure diuino instituti. to. 19. 5. 2.
Diaconi septem Apostolorum temporibus quomodò fuerint à populi multitudine electi? to. 2. ex Pighio. 164. 2.
Diaconi temporibus D. Hieronymi ausi fuerunt Sacerdotibus se æquiparare. to. 14. 186. 2.
Diaconi olim, dum Eucharistia à laicis sumebatur sub vtraque specie, sanguinem dispensabant. to. 4. 3. 1.
Diaconus in Missa inseruiens Papæ partem hostiæ subdiuisam sumit è manibus Papæ, reliquam partem sumit Subdiaconus; & vterque sumit sanguinem cum calamo. to. 4. 3. 2.
Septem Diaconi fuerunt ab Apostolis electi, qui Episcopo prædicanti assisterent, & illum custodirent; qui mos in Ecclesia pluribus sæculis durault. to. 4. 344. 10.
Diaconis Fabianus iniunxit, vt quatuordecim Vrbis Regionibus præessent, & quarum binas singulis assignauit, vt pauperum curam in ijs degentium gererent; qui propterea Diaconi regionarij dicti sunt. to. 4. 344. 10.
Diaconorum numerus in Vrbe auctus fuit vsque ad quatuordecim iuxta totidem Regiones; deinde additi fuerunt alij quatuor; postea Paulus III. statuit, vt essent decem, & nouem; Pius IV. auxit vsque ad viginti quinque; sed Sixtus V. iterum eos reduxit ad quatuordecim. to. 4. 345. 10.

Diaconia.

Diaconiæ nomen aliquando sumptum fuit pro munere colligendi, & elargiendi eleemosinas, vt in primitiua Ecclesia; aliquando pro œconomia, seu officio dispensandi res ad monasterium spectantes, vt apud Cassianum; tandem dicta fuit à diaconis, qui necessaria dispensabant egenis. to. 4. 344. 10.
Diaconiæ in Vrbe, quamuis essent ædes sacræ in Sanctorum memoriam erectæ, non tamen dicebantur tituli, quia diaconi, qui eis erant præfecti, & ea templa incolebant, nullam animarum curam gerebant, nec Sacramenta ministrabant, sed tantùm Pontifici celebranti assistebant, Ecclesiæ thesaurum custodiebant, pauperibus suæ regionis subueniebant; & à sua regione vnusquisque denominabatur Diaconus primæ, vel secundæ regionis; demum à Sancto, cui dicata est illa Ecclesia, denominari ceperunt. to. 4. 344. 10.
Diaconiæ tituli erant incompatibiles ita, vt præsbiter diaconiam habere non posset; sed statim præsbiterium adeptus diaconiam amittebat. to. 4. 344. 10.

Dialogismus.

Dialogismus inter Papam, & defensorem potestatis Regalis. to. 18. 336. 1; & seq.

Dictatus.

Dictatus S. Gregorij VII. tom. 6. 437. 1; & seq.

Dictum.

Dictum, quamuis sit speciale, quando regula est generalis, generaliter debet intelligi. to. 9. 434. 99.
Dictum Psalmistæ illis verbis: *Dixit Dominus Domino meo*: quomodò debeat intelligi? to. 9. 675. 1.
Dicta Christi Domini ad Petrum sunt duplicis generis. to. 13. 125. 1.
Dicta Christi Domini ad Petrum, & ad Apostolos omnia esse trahenda ad communitatem Ecclesiæ est hæreticorum doctrina. to. 13. 384. 2.
Dicta Christi Domini ad Petrum importantia auctoritatem, & potestatem referendæ fuisse ad Apostolos, & ad totam Ecclesiam est falsum, & impium. tom. 13. 385. 1; & seq.
Dicta Christi Domini ad Petrum, quatenus Ecclesiæ personam gerebat, quomodò sine intelligenda? to. 13. 387. 1.
Dictum Christi Domini: *Dic Ecclesiæ*: quomodò sit exponendum? to. 13. 411. 2.
Vid. Christi Domini verba ad Petrum.
Dicta SS. Patrum esse in Ecclesia, aut Ecclesiæ data fuisse, quomodò sit intelligendum? to. 13. 391. 1.

Diœcesis.

Diœcesis vox inducta fuit à Constantino Magno Imperatore. to. 6. 226. 1.
Diœcesis nomen multipliciter fuit acceptum. to. 4. 367. 2; & seq.

Diemon.

Diemonis Archimandritæ supplicium pro rebellione contra S. Gregorium VII. Papam. to. 6. 12. 2.

Dies.
Diei Dominicæ obseruantia habetur ex Apostolica traditione. to.12.195.1.
Die Dominica non esse seruandum ieiunium habetur pariter ex Apostolorum traditione. to.1.209.2.
Diem interpellare pro homine quomodò sit intelligendum? to.9.274.19.
Non tamen soluit hominem ab obligatione, quam priùs habebat. to.9.274.19.
Differentia.
Differentia, quæ reperitur inter Papam, & Imperatorem. to.9.87.48.
Differentia specifica duorum sub eodem genere non efficit incompossibilitatem. to.9. 172.1.
Differentia, quæ reperitur inter Auctorem fidei, & Auctorem canonum. tomo 1. 253.2.
Differentia inter Principes Ecclesiasticos, & sæculares in quo consistat? to.13.337.1; & 244.2.
Differentia Sacerdotij nouæ legis à Sacerdotio veteris legis. to.13.341.1.
Difficile, difficultas.
Difficile pro impossibili reputatur. tom.19. 11.1.
Difficultas in expeditione actus excusat. to.9. 206.22.
Dignitas.
Dignitas Romani Pontificis à nulla alia dignitate potest adæquari. to.10.109.2.
Dignitatum Ecclesiasticarum numerus. to.2. ex Turrectemen.31.2.
Dignitates omnes D. Petri non sunt in Papa. to.3.15.1.
Dignitas, vel iurisdictio non peccat, quamuis homo, in quo est, possit peccare. tom.3. 28.1.
Dignitas omnis in Christi Domini aduentu translata fuit ad Christifideles. to.3.46.1.
Dignitas omnis ab Ecclesia Romana habet originem. to.3.82.2.
Dignitatis Pontificalis encomia, & epitheta. to.3.137.8.
Dignitas D.Petri, & eius successorum quanta sit? to.3.219.1.
Dignitas officij damnanda non est propter hominum, in quibus existit, peccata. to.3. 275.1.
Dignitatem, quam quis habet, non recognoscens illam dehonestare, & deturpare non reformidat. to.9.315.18.
Dignitatem aliquis potest habere absque administratione. to.9.541.1.
Dignitas Papalis à Deo, non ab Ecclesia, fuit Petro, & eius successoribus collata. to.9. 516.79.
Dignitates omnes Ecclesiæ à Romana Ecclesia instituuntur. to.9.209.123.
Dignitatis definitio per ordinem ad planetas respectu Solis. to.4.342.6.
Nouas dignitates in Ecclesia cathedrali, vel collegiata solus Papa potest erigere. to.4. 520.148.
Dignitas Ecclesiæ Romanæ à solo Christo Domino fuit instituta. to.9.209.123.
Dignitatis excellentia prohibet accusari illam habentem. to.9.439.122.
Dij.
Dij, & vncti Domini in solio Dei sedentes appellati sunt Reges. to.16.192.1; & to.13. 458.2.
Dij appellati sunt non solùm Reges, sed etiam omnes iudices, siue Ecclesiastici, siue politici. tom.16.192.2; & seq; & tom.12. 458.2.
Etiam Sacerdotes fuerunt Dij appellati in scripturis. to.12.458.2.
Imò etiam omnes iusti fuerunt Dij appellati. to.12.458.2.
Dilectio.
Dilectio sui ipsius non debet esse minor dilectione proximi. to.6.5.2.
Dimittere.
Dimissio vxoris ex causa fornicationis carnalis, vel spiritualis est licita. tomo 9. 110.89.
Quoties vir conatur mulierem ad aliquod delictum inducere, & nullo modo potest cohiberi, tunc licita est separatio; & vir præsumitur infidelis. to.9.110.89.
Diocletianus.
Diocletianus, & Maximianus Imperatores audientes Manichæos damnatos fuisse à Caio Pontifice, iusserunt eorum Doctores, & scripta igne comburi; sectatores verò capite puniri; honoratiores autem personas ad metalla damnari, & omnia eorum bona fisco applicari. to.1.361.1.
Dionides.
Dionides pyrata captus ab Alexandro Magno, & ab eodem interrogatus, cur mare haberet infestum, respondit: *Quia ego paruo nauigio mare infesto, pyrata, & latro vocor; quia verò tu magna classe orbem terrarum infestas, Imperator appellaris.* tomo 1. 44. 1.
S.Dionysius Areopagita.
S.Dionysij testimonium pro D.Petri primatu. to.16.26.1; & to.4.746.25.
S.Dionysius Areopagita, & S.Ignatius Martyr fuerunt contemporanei Apostolorum. to.13.240.1.
Eius epistola ad Polycarpum. to.9.748.2.
In suis libris citauit Clementem Romanum, non Clementem Alexandrinum. tom.9. 748.2.
Obijt annum agens supra centesimum. to.9. 748.2.
S. Dionysium in libro de Cœlesti Hierarchia, & de Theologia mystica platonizasse dixit Lutherus. to.3.287.1; & seq.
S.Dionysius fuit à D.Petro missus in Galliam ad prædicandum Christi Domini Euangelium. to.1.256.1.
Eius libros esse legitimos multorum antiquorum testimonijs comprobatur. to.7.232.2.
Fuit D.Pauli discipulus. to.9.748.2.
Illius epistola ad Pinnitum Gnosiorum Episcopum de cælibatu. to.7.233.1; & seq.
Eius verba de Paulo salutante Petrum euntem ad martyrium. tom.2. ex Turrecrem. 18.1.
Suos libros composuit, vel saltem recensuit post mortem S. Ignatij Martyris. tom.9. 748.1.
Obijt imperante Adriano Imperatore teste Suida, & alijs. to.9.748.1.
Dionysius Papa.
Dionysius Papa damnationem impijssimi Pauli Samosateni Episcopi Antiocheni la-

tam

cam ab Episcopis, & Diaconis Antiochiæ Apostolica auctoritate firmauit. to. 1. 83. 2; & seq.

Absoluit Dionysium Alexandrinum Patriarcham accusatum de hæresi Ariana. to.1. ex Tannero. 21. 133.

Dionysius Patriarcha Alexandrinus.

Dionysius Patriarcha Alexandrinus fuit accusatus ad Dionysium Papam, non tamen fuit damnatus ab Episcopis Pentapolitanis. to.6.110.1.

Studuit, & laborauit componere controuersiam de rebaptizandis. to.6.633.1.

Eius epistola ad Stephanum Papam significans ex eius rescripto de non rebaptizandis baptizatis ab hæreticis pacem allatam fuisse vniuersis Ecclesijs Orientalibus. to.1. 541. 2.

Cùm Ptolemaide Pentapolis noua germina Sabellianæ hæreseos repullulare cœpissent, statim retulit ad Sixtum Papam. tom. 1. 141. 1.

Pacem Ecclesiæ Alexandrinæ turbatam ab Ario, & Paulo Samosateno restituit. to.1. 435. 2.

Circa annum Domini 263. fuit accusatus, tanquam suspectus, de hæresi Ariana, sed statim se purgauit. to.1. ex Tannero, 21. 133.

Dionysius Exiguus.

Dionysius Exiguus Monachus natione Scita fuit Aurelij Cassiodori condiscipulus. to.6. 331. 1.

Instante Stephano Episcopo Salonitano ex Græcis exemplaribus fidelissimè, & eruditissimè collegit sacros canones. tom. 6. 331. 1.

Illius collectionem Ecclesia Romana amplexa fuit, & tenuit. to.6.331.2.

Fuit nomine Exiguus, sed virtutibus, & meritis maximus. to.6.331.2.

Non paucis annis ante Cassiodorum è viuis decessit. to.6.331.2.

Dioscorus.

Dioscorus Patriarcha Alexandrinus præsumpsit Synodum cogere, & celebrare absque auctoritate Romani Pontificis. to.6. 142. 2.

In concilio Chalcedonensi fuit coactus descendere ex cathedra, & in medio, tanquam reus, consistere. to.6.143.1.

Degradauerat apud Ephesum Eusebium Dorylæensem Episcopum. to.6.143.1.

Iniustè damnauerat S.Flauianum Episcopum, qui postea martyr occubuit. to.6.143.1.

Damnauit Antiochenum Episcopum, ac omnes eius Episcopos tanquam Nestorianismo infectos solemniter anathematizauit. to.6. 379. 2.

In Synodo Constantinopolitana accusauit Domnum, tanquam Ecclesiæ Antiochenæ, & Alexandrinæ iura prodidisset. tom. 6. 379. 2.

In Latrocinio Ephesino primum locum sibi vsurpauit. to.6.379.2; & seq.

Vix ad Episcopatum promotus S. Cyrilli cognatos cœpit deuastare, eorum patrimonia deprædari, & filium fratris Anastasium presbiterum sine vlla culpa deposuit. tom. 6. 380. 1.

Summo odio prosequebatur S.Flauianum eo, quòd Cyrilli cognatis indigentibus opem tulerat. to.7.280.1.

In concilio Chalcedonensi accusatus, quòd Synodum celebrauerit sine auctoritate Romani Pontificis ex præcepto Legatorum non debuit sedere in concilio, sed tanquam audiendus intromitti. to.11.8.3; & to.14. 492. 2.

Per sententiam S. Leonis Papæ consentientibus omnibus Patribus eiusdem concilij fuit dignitate Episcopatus priuatus, & ab omni sacerdotali ministerio depositus, & alienatus. to.11.8.4; & to.18.12.1, & to.18.4.2; & to.16.63.2; & seq.

In latrocinio Ephesino ab Olympio Euazorum in Asia Episcopo Archiepiscopus vniuersalis Alexandrinæ Ecclesiæ fuit appellatus. to.6.440.1.

Dioscori sectatores fuerunt Timotheus, & Petrus Diaconus, qui collectis Alexandriæ turbis inuaserunt S.Protherium in baptisterio, vbi eum occiderunt, & corpus combusserunt, eiusque cineres in ventos sparserunt, propter quod Leo Imperator Timotheum iussit expelli. to.14.390.1.

Dioscorus Constantinopolim venit, vt placaret Imperatorem iratum propter necem filij Calliopij Augustalis. to.4.47.1; & seq.

Dioscorus fuit damnatus, quia ausus fuerat excommunicare S.Leonem Pontificem. to. 19. 29.1; & to.10.304.1; & seq.

Ab Ephesino latrocinio reuersus vi pertraxit decem Episcopos, vt excommunicationi latæ in S.Leonem consentirent. to.1.125.2.

Deiecto ab Alexandrina Sede illi non fuit statim suffectus alius Episcopus; sed post aliquod tempus fuit electus Protherius. to.1. 100. 1; & seq.

Dioscorus nec Papæ Legatis locum dare, nec Episcopos voluit audire; imò S.Flauianum occidit, multos Episcopos in carcerem detrusit, & alia plura facinora turpia patrauit. to.3.637.2.

Eius hæresis, & persona simul cum Euthychete fuit damnata. to.10.17.2.

Ter vocatus à Paschasino Papæ Legato noluit comparere. to.10.18.1.

Post concilij dissolutionem Gangram Paflagoniæ fuit adductus armata manu; ibique suorum scelerum pœnas luens infeliciter obijt. to.10.18.1.

Priùs à Patribus Chalcedonensis concilij collatis suffragijs fuerat gradu, & dignitate exutus, quia contra morem receptum ausus fuerat Synodum conuocare absque Sedis Apostolicæ consensu. to.1.73.1; & to.2. ex Alano. 9. 2.

Inuito populo contra canones Apostolicos fuit electus Episcopus. to.4.47.1.

Dioscorus Diaconus.

Dioscorus Diaconus simoniæ crimine infectus aduersùs Bonifacium II. per factionem fuit intrusus. to.1. 11. 1.

Diospolitana Synodus.

Diospolitana Synodus aduersùs Pelagium fuit congregata ab Eulogio Cæsariensi Metropolita, qui illius acta retulit ad Innocentium Papam, à quo tamen absolutio Pelagij non fuit confirmata. to.8.863.1.

Innocentius Papa noluit acta Synodus Diospolitanæ confirmare, nec Synodi culpate iudi-

iudicium; quia nesciebat, an vera essent gesta; & si vera essent, nesciebat, an Pelagius potiùs subterfugijsset, quàm tota se veritate purgasset. to.15. 464. 1.
Fuit fraudulenter à Pelagio decepta. tom.15. 466. 7.
In Synodo Diospolitana Pelagius à quatuordecim Episcopis fuit auditus absentibus ijs, qui illum accusauerant, quia non poterant ea die peruenire; ideo sua dogmata etiam ipse damnault. to.15. 464. 2.

Directa.

Directa subiectio, & directa gubernatio, quæ sit? to.12. 476. 2.
Directè prohibitum nequit per aliam viam etiam indirectè fieri; quia sic prohibitio esset inutilis, & frustranea. to. 12. 476. 2.
An Reges, & Principes subdantur potestati Papæ directè, vel indirectè? to.12. 476. 2.
Vid. potestas Papæ in Reges.

Disciplina.

Disciplina Ecclesiastica pertinet ad solos Ecclesiæ Prælatos. to.3. 497. 1; & seq.
Disciplinę Ecclesiasticę nunquam voluit Constantinus se immiscere. to.3. 500. 2.
Dauid, & alij Reges veteris legis tulerunt multas leges spectantes ad disciplinam Ecclesiasticam, sed ex instinctu Dei, tanquam meri executores, non autem propria auctoritate Regali. to.3. 301. 2.

Discipuli.

Septuaginta duo discipuli non semper fuerunt cum Christo Domino. to. 13. 367. 1.
Discipuli Christi Domini in eius passione fidem non amiserunt. to.10. 153. 2.
Discipuli missi fuerunt à Christo Domino ad euangelizandum, & instruendum in fide, & ad curandos infirmos; ad quæ officia non requiritur aliqua iurisdictio, aut potestas. to.9. 245. 34.
Non legitur eos fuisse factos sacerdotes in cœna à Christo Domino, sicuti facti fuerunt Apostoli. to.9. 245. 34; & to.13. 368. 2.
Discipuli ita fuerunt sub Apostolis, sicut presbiteri sunt sub Episcopis. tom. 9. 245. 36.
Ex discipulis electus fuit Matthias Apostolus in locum Iudæ. to.13. 367. 2.
Discipuli non habuerunt immediatè à Christo Domino potestatem iurisdictionis, sed à Petro. to.13. 368. 1; & seq.
Discipulis succedunt parochi, sicut Apostolis succedunt Episcopi. tom. 13. 367. 2; & seq.
An inter discipulos annumerandi sint etiam Marcus, & Lucas Euangelista? tomo 17. 209. 2.
Eunuchus Reginæ Candacis, qui Euangelium prædicauit in Arabia felici, & Trapobana, non est annumerandus inter septuaginta Discipulos, sicuti neque Iunias, & Andronicus. to.17. 210. 1.
Discipulo Christi Domini zelare non licet, nec inuidere. to.13. 245. 1.

Discordare, discordia.

Discordantibus illis, ad quos mortuo Papa, vel in hæresim lapso deuolueretur congregatio concilij, circa locum, quid esset agendum? to.9. 42. 209.
Discordantibus Papa, & Patribus circa aliquod iuris positiui, cuius sententiæ sit standum? to.9. 206. 89.
Discordia circa electionem ad Episcopatum, cuius iudicio sit remittenda? tom. 9. 413. 27.

Discrimen.

Discrimen inter ciuilem, & Ecclesiasticam potestatem. to.3. 497. 2.
Discrimen inter Papam, & Patriarcham colligitur ex antiquioribus concilijs generalibus. to.3. 825. 1.

Discumbere.

Discumbendi in cœna modi diuersi apud antiquos. to.4. 11. 1.
Discumbendi modus Christi Domini in domo Pharisæi. to.4. 11. 2.
Triclinium, in quo Christus Dominus discubuit in cœna in domo Pharisæi, imitatur à Pontifice in missa solemni communicante inter diaconum, & subdiaconum. tom. 4. 11. 2.

Dispensatio.

Dispensatio in votis, & iuramentis soli Papę est reseruata. to.6. 770. 4.
Dispensatio petita non exprimendo, an occisus fuerit sacerdos, an sit valida? to.5. 185. 258.
Dispensatio commissa Ordinario cum clausula: *Si res ita se habeat*: an expiret mortuo Pontifice? to.5. 186. 259.
Dispensatio quid significet, & quomodò sit definienda? to. 5. 633. 1; & to.13. 552. 2.
Quid requiratur ad hoc, vt dispensatio sit valida? to.5. 637. 2.
Causæ, quæ requiruntur ad dispensationem, quænam sint? to.5. 638. 1.
Dispensatio subreptitia quænam sit? tomo 5. 638. 2.
Dispensatio non semper inducitur à tolerantia. to.11. 553. 3.
Dispensatio Papæ etiam sine causa est valida. to.11. 560. 12.
Dispensatio relinquenda est iudicio, & conscientiæ ipsius Papæ. to. 18. 177. 2.
Ita est necessaria, sicut Sol est necessarius Orbi. to.18. 177. 2.
Dispensatio Papæ in his, quæ à solo iure positiuo prohibentur, an sufficiat absque causa; & an in his sola voluntas Papæ sufficiat? to.9. 99. 21.
Dispensatio præsumitur, quando præmittitur causæ cognitio, etiamsi non exprimatur: *Dispensamus*. to.9. 100. 27.
Dispensatio non debet fieri propter bonum particulare, vel interesse priuatum, sed tantùm propter bonum publicum. tom. 9. 101. 32.
Dispensatio cum spurio non tenet, si tacitæ sint qualitates; quòd scilicet natus sit ex adulterio, vel incestu. to.9. 323. 77.
Dispensatio omnis debet esse cum causa, & sine causa dispensans peccat. to. 9. 354. 2.
Dispensatio sine causa dicitur dissipatio. to.9. 354. 3; & to.4. 59. 2.
Dispensatio inordinata potest reuocari per successorem. to.9. 354. 3.
Quomodò talis reuocatio fieri debeat? to. 9. 356. 15.
Dispensatio est nulla, si dispensatus allegat causam falsam. to.9. 354. 3.
Dispensatio sine causa, etiamsi sit Papalis;
non

non facit dispensatum tutum quoad Deum, to.9. 356. 12.

Dispensare minus est, quàm reuocare. to.13. 556. 1.

Dispensatio, & reuocatio in quo differant, & in quo conueniant? to.13. 553. 2.

Dispensator supremus est Papa à Christo Domino supra totam Ecclesiam constitutus, to.13. 600. 2.

Dispensatio facta à Papa iure Diuino sine iusta causa ipso facto est irrita, & nulla; secus verò in iure humano. to.3. 15. 2.

Dispensare in quibus non possit Papa? to. 3. 86; & seq.

Dispensationes factæ sine causa quot malorum sint origo? to.4. 59. 2.

Dispensatus.

Dispensatus ad contrahendum cum Berta nequit contrahere cum eius sorore. to.5. 180. 235.

Dispensatus ad omnes ordines est dispensatus ad minores tantùm, nisi addatur etiam ad sacros. to.5. 187. 265; & seq.

Dispensatus ad ordines sacros, vel ad dignitates, vel ad Episcopatum ad quid censeatur dispensatus? to.5. 187. 267; & seq.

Dispensatus quomodò possit succedere in Ecclesiam sui patris? to.5. 188. 271.

Dispensatus ad sacerdotium quæ beneficia possit retinere? to.5. 188. 273; & seq.

Dispensatus ad beneficium ad quid censeatur dispensatus? to.5. 189. 278. 2; & seq.

Dispensatus ad beneficium incertum potest aliud, & aliud eo dimisso sine noua dispensatione obtinere. to.5. 188. 274.

Dispensatus ad omnes ordines, & ad beneficium Ecclesiasticum etiam Curatum non proinde est habilitatus ad Prælaturam, & dignitatem, ad quam per electionem proceditur. to.5. 189. 279.

Dispensatus sine causa super voto non est tutus quoad Deum. to.9. 317. 30.

Dispositio, disponere.

Dispositio ad gratiam est ex gratia, & est gratia. to.2. ex B. Ægidio. 15. 1.

Ius disponendi non semper à iure præcipiendi dispositionem differt. tom.2. ex Adolpho. 45. 1.

Disputatio.

Disputationis qualis modus sit tenendus? to.3. 268. 1; & 280. 2.

Disputationes de rebus fidei olim coram laicis fiebant. to.3. 877. 2.

Disputatio cum hæreticis circa fidei veritatem quomodò sit instituenda? tom.9. 476. 46; & seq.

Disputatio Sathanæ cum Luthero de Missæ Sacrificio. to.10. 58. 2.

Disputans nihil extraneum quæstioni, quæ disputatur, debet immiscere. to.3. 272. 2.

Distinctio.

Distinctio essentialis partium Ecclesiæ est ab eodem, à quo est ipsa Ecclesia. tomo 13, 261. 1.

Distinctio fidelium, & infidelium secundùm se non tollit dominium infidelium supra fideles; quamuis hoc possit iustè tolli per ipsam Ecclesiam, to.13. 466. 1.

Distinctio fidelium ab infidelibus de Iure Diuino est introducta. to.13. 466. 1.

Diuisio.

Diuisio eorum, quæ sunt Cæsaris, & quæ sunt Dei, non est diuisio disparatorum, sed est diuisio inferioris, & superioris, to.3. 50. 2.

Diuisio immediata operum humanorum, quæ sit? to. 13. 262. 1.

Diuitiæ.

Diuitiæ cum sapientia coniunctæ sunt valde laudabiles. to.13. 278. 2.

Diuitiæ secundùm se nihil habent vituperatione dignum; sicut paupertas secundùm se præcisè sumpta commendatione digna non est. to.13. 278. 2.

Diuites tenentur superflua erogare pauperibus. to.2. ex Adolpho. 94. 2.

Doctores.

Doctores propriè loquendo quinam verè vocentur? to.10. 156. 2.

Doctores scholastici quid doceant de primatu Summi Pontificis? to.10. 55. 2.

Quid statuant de infallibilitate Romani Pontificis? tom. 10. 424. 1; & seq. & 441. 2; & seq.

Doctores propter metum persecutionum non debent tacere veritatem. to.6. 5. 2.

Doctores ob lumen doctrinæ sunt in Ecclesia, veluti oculi in corpore. to.13. 171. 1.

Doctori asserenti de consuetudine in certa curia, & in certa causa est credendum. to.9. 189. 8.

Doctor varians sermonem debet erubescere. to.9. 436. 101.

Qui dicit se credere rem sic esse, minùs dicit, quàm qui affirmat rem ita se habere. to.9. 436. 101.

Omnes Doctores catholici exemplo S. P. Augustini suos libros iudicio S. Matris Ecclesiæ debent subijcere; & se posse errare, & falli debent profiteri. to.9. 486. 19.

Doctores legem transgredientes maximam pœnam merentur. to.3. 252. 1.

Doctores Ecclesiæ quinam sint? to.13. 171. 1.

Omnium Doctorum Ecclesiæ sententia communis est infallibilis. to. 13. 172. 1.

Quinam sint propriè Doctores? to.13. 172. 1.

Doctrina.

Doctrina Diabolica est inconstans, & infirma. to.1. 175. 1.

Doctrina falsa imbutus debet priùs falsitatem exuere, quàm veritatem induere. to. 2. ex B. Ægidio. 3. 2.

Doctrinam à Christo Domino traditam supra rationem naturalem fide credere esse Diuinam, adeoque verissimam est necessarium ad salutem simpliciter, to.13. 44. 2; & seq.

Credere solùm in genere veram esse vniuersam doctrinam à Christo Domino traditam, ad salutem non sufficit. to.13. 59. 1.

Doctrinæ à Christo Domino traditæ credere solùm aliqua capita, non autem omnia ad salutem non sufficit. to.13. 59. 1.

Doctrinæ spiritum ex Deo esse satis intelligimus, cùm à legitimo Ecclesiæ Pastore nobis proponitur, to.13. 170. 1.

Doctrina de correctione generali data à Christo Domino generaliter respicit omnes fideles. to.13. 414. 1.

Doctrina fidei, & morum est pabulum Christiani gregis, quod debet ei subministrari ab Ecclesiæ Pastore. to.3. 388. 1.

Do-

Doctrina Apostolorum, & Ecclesiæ non est reuocanda in dubium, an sit vera. tom.3. 832. 2.

Apostolorum doctrina Spiritu sancto nobis suggerente fuit tradita. tom.13. 153. 2; & 159. 1; & seq.

Doctrina canonica tres species iuris complectitur. to.11. 526. 7.

Documenta.

Documenta sex interpretandi Diuinas Scripturas. to.13. 151. 2.

Documentum inseruiens ad eiurandam falsam doctrinam. to.2. ex B. Ægidio. 3. 2.

Dogmata.

Dogmata fidei à Romanis Pontificibus condita. to.1. 252. 1.

Dogmata diuersa à diuersis Pontificibus statuta. to.1. 253. 1.

Potestas condendi dogmata soli Romano Pontifici in D. Petro à Christo Domino fuit collata. to.1. 253. 2.

Dogmata ab Apostolis viua voce Spiritu sancto inspirante, & Christo Domino auctore nobis tradita ita se habent, ac si scripta fuissent. to.13. 152. 2.

Dogmata viua voce tradita ab Apostolis suppeditant nobis argumentum sufficiens ad finiendas fidei controuersias. to.13. 152. 2.

Redarguuntur hæretici, qui illa negare ausi fuerunt. tom. 13. 152. 2; & 153; & seq; & 158; & seq; & 162; & seq.

Dogmata aliqua apertè colliguntur etiam ex Diuinis Scripturis. to.13. 157. 2.

Fidei dogmata, quæ omnes debent credere, vt salui fiant, non omnia sunt scripta, sed aliqua etiam sunt tradita. to.13. 157. 1.

Dogmata fidei à solo Romano Pontifice condi possunt, to.1. 492. 1; & seq.

Dogmatum triplex genus, to.8. 521. 2.

Dominari, Dominium.

Dominandi ambitio Deo est odiosa, sed eorum dominium permissum est à Deo ad refrænandam hominum inordinatorum malitiam, to.3. 70. 2.

Omne dominium est à Deo. tom. 3. 70. 2; & 71. 1.

Dominium vbi, & quando incoeperit? to. 3. 69. 2.

Dominium in Christi Domini aduentu translatum fuit ad fideles. to.3. 46. 1.

Dominium tyrannicum nequit esse diuturnum. to.3. 198. 2.

Dominium naturale, & spirituale datum fuit summo Sacerdoti. to.8. 219. 2.

Dominium dupliciter accipitur. to.13. 407. 2.

Dominium, & Prælatura fuit iure humano introducta. to.13. 466. 1.

Dominium naturale est triplicis generis. to.10. 108. 2.

Dominium quomodò definiatur? tomo 12. 256. 1.

Dominium aliud est directum, aliud vtile. to.12. 257. 1.

Dominium aliud est iurisdictionale, aliud protectiuum, tuitiuum, seu defensiuum, quod competit Imperatori, Regibus, & Principibus. to.12. 257. 2.

Insuper dominium aliud est Diuinum, aliud humanum. to.12. 258. 1.

Dominium Regale omnium rerum creatarum fuit in Christo Domino ab instanti suæ conceptionis, licèt eius administrationem suscipere noluerit. to.12. 258. 2.

Vid. Christi Domini dominium.

Dominium humanum quo iure fuerit introductum? to.12. 371. 1.

Dominium humanum vsunapione, & præscriptionis exceptione acquiritur. to.11. 21. 3.

Dominium herile, & tyrannicum non est in Ecclesia. to.15. 202. 4; & seq.

Dominium differt à potestate disponendi. to.2. ex Adolpho 44. 2.

Dominium humanum aliud est Regale, aliud tyrannicum. to.19. 67. 2.

Dominatus quinam fuerit à Christo Domino interdictus? to 9. 636. 2.

Dominium dupliciter accipitur. to.13. 296. 2.

S. P. Dominicus.

S. P. Dominicus Fundator Ordinis PP. Prædicatorum confirmationem suæ Religionis perijt à Romano Pontifice. to.8. 335. 1.

Adhuc canonicus in Ecclesia Oxomensi profitebatur regulam S. P. Augustini. tomo 8. 335. 1.

Eius maxima, & summa opera in conuertendis, ac euertendis hæreticis, & in tuenda fide catholica. to.1. 319. 2.

Ab Innocentio III. missus in Gallias florentissimum illud Regnum Albigensium hæresi infectum purgauit centum millibus hæreticorum, & ampliùs doctrina, miraculis, & oratione SS. Rosarij superatis. to.1. 258. 2.

PP. Dominicani.

PP. Dominicorum opera in conuertendis, & puniendis hæreticis. to. 1. 319. 2.

Detexerunt Manichæos Mediolani, quos iussu Bonifacij VIII; & Clementis V. iudicarunt, & extinxerunt Andreæ, & Guilelmæ corporibus combustis. to.1. 320. 1.

Eis ab Honorio III. concessum fuit Magisterium Sacri Apostolici Palatij, cum officio interpretandi sacras Scripturas, & libros censendi; & fidei catholicæ Quæsitura pro dirigendis, ac ab errore reuocandis, vel si in errore persisterent, damnandis hæreticis. to.1. 319. 2.

Tanquam fidei Censores Italiam, Galliam, Hispaniam, Siciliam ab hæresum zizanijs purgarunt, & antiqua fidei dogmata illæsa seruarunt. to.1. 359. 2.

Innumeros hæreticos debacchantes in Insubria, Liguria, Etruria, Æmilia, alijsque Italiæ regionibus prædicatione, doctrina, & sanguinis effusione reduxerunt ad fidem. to.1. 258. 2.

In Lituaniam missi ab Vrbano VI. immensos pro Christi Domini fide exantlarunt labores. to.1. 259. 1.

In Hungariam missi ab Vrbano V. ad prædicandam Christi Domini fidem quinquaginta diebus bis centum millia hominum adduxerunt ad Christi Domini ouile. to.1. 259. 1.

Domitianus.

Domitianus Imperator voluit coli, vt Deus, sed omnes illi restiterunt. to.18. 198. 1.

Eius infelicissima mors. to.19. 112. 2.

Domnus.

Domnus Antiochenus in locum Pauli Samosatheni fuit suffectus. to.6. 188. 1.

Fuit degradatus, & à Patriarchatu depositus in latrocinio Ephesino. to.6. 532. 2.

Eius

Eius damnatio facta à Dioſcoro fuit iniqua, & inualida. to.6. 405. 1.
Cur fuerit damnatus? to.6. 405. 1.
Illius mors contigit tempore Chalcedonenſis concilij. to.6. 405. 1.

Domus.

Domus Dei eſt totus Mundus, ſed ſpecialiter Eccleſia catholica, & quæcunque anima fidelis. to.3. 186. t.
Modus eſſendi in domo Dei eſt triplex. to.3. 186. 2.

Donum.

Dona Dei diffunduntur in omnia Eccleſiæ membra à Romano Pontifice, qui eſt caput Eccleſiæ. to.13. 229. 2.
Dona gratiæ gratum facientis cur, & quomodò diſtinguantur à gratijs gratis datis? to.13. 409. 1.

Donatio.

Donatio Conſtantini Imperatoris facta Eccleſiæ Romanæ. to.10. 96. 1.
Donationes aliæ factæ Eccleſiæ ab Imperatoribus, Regibus, & Principibus Catholicis. to. 5. 784. 1.
Illius veritas ex Actis eiuſdem Conſtantini, & Syluestri Papæ, nec non ex iure canonico demonſtratur. tom.10. 96. 1.
Facta fuit ex motiuo ſupernaturali, non naturali. to.10. 96. 2.
Illius impugnationes, & impugnatores refelluntur. to.10. 102. 1; & 103.2; & 105. t; & 106. 1; & 107. t; & ſeq.
Non fuit prodiga, & improbabilis. tom.10. 107. 1; & ſeq.
Non fuit mera, & ſimplex ceſſio. to.10.109.2.
Quamuis non ſit certa de fide, habet tamen certitudinem naturalem. to. 10. 108. 1; & ſeq.
Eius exiſtentia ampliùs demonſtratur. to.5. 52. 2; & ſeq.; & 784. 2.
Illius teſtimonia plurimorum Scriptorum. to.11. 92. 33.
Donatio S. Henrici Imperatoris facta Apoſtolicæ Sedi to.10. 100. 1.
Donatio Comitiſſæ Mathildæ facta S. Petro. to.10. 101. 1.

Donatus.

Donatus appellari voluit Princeps Carthaginenſis, quem titulum ſibi poſtea Donatiſtæ vſurparunt. to.6. 230. 2.
Donati nomen fuit Afris valde familiare. to.6. 360. 1.
Donatus fuit Princeps hæreſis Donatianæ. to.6. 306. 1.
Donati, & eius hæreſis hiſtoria. to. 17. 462.2.

Donatiſtæ.

Donatiſtarum ſchiſma ortum habuit ab hæreſi Arianorum. to.11. 61. 73.
Illius origo deſcribitur. tom.11. 73. 112; & tom.16. 243. 1.
Donatiſtarum blaſphemiæ in Apoſtolicam Sedem. to.10. 304. 1.
Donatiſtarum recurſus ad poteſtatem ſæcularem. to.6. 152. 2.
Donatiſtæ accuſarunt Cæcilianum apud Imperatorem. to.6. 153. 1.
Primi omnium hæreticorum poſtularunt iudicium retractatorium à Principe Laico. to.6. 173. t.
Impegerunt grauiſſimè æquè, ac turpiſſimè in ſacros canones. to.6. 307. t.
Tranſmiſerunt in totam Eccleſiam Orientalem literas Conuenticuli Philipopolitani. to.6. 361. 1.
Donatiſtæ in quibus differant ab Arianis. to.6. 360. 2; & ſeq.
Cæciliano dederunt Interuentorem, idèſt Doctorem Vicarium eius Eccleſiæ, antequam ipſum degradarent. to.6. 244. 1.
Abnegarunt communionem S. Melchiadi, aut S. Sylueſtro, quia in Synodo Arelatenſi iudicium ſui Prædeceſſoris confirmauerat. to.6. 244. t.
Miſerunt Romam Victorem Garbienſem pſeudoepiſcopum, & alios. to.6. 244. 1.
Appellari fuerant Montenſes, ſeu Rupitani, aut Rupezitæ, quia cùm Romæ nullam ex quadraginta, & vltra, Baſilicis, quæ tunc temporis Romæ extabant, nullam potuiſſent inuadere, quandam ſpeluncam extra Romam ſitam in motibus elegerunt, vbi conuenticulos ſuos cogebant. tom. 6. 243. 1.
Oderunt S. Papam Melchiadem, quia Donatum à caſis nigris, & eius factionem damnauerat; adeoque Apoſtolicam Sedem Cathedram peſtilentiæ appellauerunt. to.6. 243. 1.
Donatiſtæ poſteriores ad circumſcribendum Melchiadis iudicium ipſum accuſarunt de lapſu, traditione, & thurificatione. tom.6. 243. 2.
Eorum ſchiſma inchoatum fuit ab Epiſcopis Numidiæ ob electionem Cæciliani. to. 6. 239. 1.
Contendebant Primatem Carthaginenſem debere à Numidiæ Primate conſecrari. to.6. 239. 2.
Eorum varia iurgia in dignitatem Eccleſiæ Carthaginenſis. to.6. 239. 2.
Donatiſtarum ſchiſma fuit damnatum à concilio Arelatenſi. tom.11. 59. 71; & tom.1. 79. 1.
In quibus alijs Synodis fuerit damnatum? to.11. 64. 83.
Eorum appellatio ad Concilium Arelatenſe. to.11. 75. 119.
Poſt concilium Arelatenſe iterum appellarunt ad Conſtantinum Imperatorem. to.11. 84. 142.
Eorum recurſus ad Imperatorem. tomo 19. 419. 2.
Sed vt reos capitis eos pronunciauit Conſtantinus. tom.11. 85. 143.
Eorum ſententiam, vt moderaretur, perſuaſit Conſtantino Hoſius Cordubenſis Epiſcopus. to.11. 85. 144.
Donatiſtarum inſania peperit ſchiſma Montenſium erigentium altare contra altare. to.11. 85. 145.
Eorum cauſa ad tribunal S. Melchiadis Papæ fuit tranſmiſſa. to.11. 201. 2.
Eorum cauſa à S. Melchiade fuit definita. to.8. 526. 1.
Eorum appellatio à iudicio S. Melchiadis ad Conſtantinum. to.6. 526. 2.
Donatiſtarum obiectio contra veritatem Eccleſiæ. to.8. 743. 2.
Eorum error antiquus fuit reuelationes Diuinas nulli homini priuato factas fuiſſe. to.14. 54. 1.
Aſſerebant totum orbem à vera fide apoſta-

taſſe excepta parte Donati. to.15. 282. 2.
Eorum prouocatio ad concilium. tomo 20. 190. 2.
Docebant ſacramenta eſſe vacua, & iterandas, ſi ab hominibus Sanctis, & iuſtis non eſſent collata. to.13. 268. 2.
Eorum appellatio ad Conſtantinum, & Conſtantini reſponſio. to.1. 135. 1.
Expulſi ab Vrbe Romæ à S. Syluestro Papa in quadam ſpelunca ſuos celebrabant conuentus. to.1. 355. 1.
Propter hoc dicti fuerunt Rupitani, Cortupitani, Campenſes, & Montenſes. tom.1. 355. 1.
Damnati fuerunt etiam ab Innocentio I. to. 1. 297. 2.
Contra ipſos validè inſurrexit Optatus Milenitanus. to. 1. 355. 1.

Dorotheus Martianopolitanus.
Dorotheus Martianopolitanus Epiſcopus ſecundæ Mæſæ Metropolita in ſolemni Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Synaxi coram Præſidente Neſtorio, & adſtante clero, & populo excommunicauit aſſerentes Beatiſſimam Virginem Mariam eſſe Deiparam. to.6. 102. 1.
Non fuit excommunicatus à S. Cyrillo Epiſcopo Alexandrino, & ab Ægyptiaca Synodo, ne limites ſuæ poteſtatis transgrederetur. to.6. 102. 1.
Hanc hæreſim retulerunt Romam ad S. Stephanum, & inſtiterunt, vt damnaretur. to.6. 102. 1.

Dorotheus Tyrenſis.
Dorothæi Tyrenſis Synopſis fabuloſa eſt, & apocrypha numerat enim Eunuchum Reginæ Candacis inter ſeptuaginta duos Diſcipulos, inter quos poſuit etiam Iuniam, quæ tamen fuit fœmina. to.17. 209. 1.

Draco.
Draco vocatus fuit Diabolus, & Sathanas, qui Orbem vniuerſum ſeducit. to.3. 243. 2.
Traxit è Cœlo tertiam partem ſtellarum, idèſt Angelorum. to.3. 243. 2.
Operatur continuò, vt oues Chriſti Domini à Paſtore diſcedant, vt illas diſperdat, & deuoret. to. 3. 243. 2.

Dreierus.
Dreieri ſententia circa conuocationem concilij. to.11. 5. 4.
Aſſeruit Romanos Pontifices ſibi arrogaſſe poteſtatem congregandi concilia. tom.11. 9. 7.

Dualius.
Dualius Doctor Sorbonicus celebris Scriptor quare calumniatus fuerit à Vigorio hæretico? to.3. 504. 1.
Eius opera aduersùs Vigorium. to.3. 408; & ſeq.
Eius diſſertatio doctiſſima de iuriſdictione Romani Pontificis. to.1. 134. 2.

Dubium.
Dubia alia ſunt in iure naturali, & alia in iure Diuino; & vtraque declarare ſpectat ſolùm ad Romanum Pontificem. tom.13. 443. 2.
Dubium efficit, vt permittatur, quod aliàs non permitteretur. to. 18. 117. 3.
Dubitationis cauſa multa etiam conceduntur, quæ aliàs non concederentur. to.18. 133. 3.
In dubio ſemper eſt ſtandum verbis ipſius edicti. to.9. 105. 62.
Dubium in fide eſſe infidelem quomodò ſit intelligendum? to.9. 197. 20.
In dubio verba in ſenſu proprio ſunt retinenda. to.9. 397. 10.
Quatuor documenta, quibus oſtenditur, cui in dubijs ſit adhærendum. to.9. 391. 26.

Dulcinus hæreticus.
Dulcinus hæreticus cum Margarita ſua vxore docuit poſſeſſionem rerum temporalium fuiſſe à ChriſtoDomino prohibitam. to.19. 111. 1.

Duo.
Duo in ſolidum eandem rem poſſidere non poſſunt. to.9. 235. 6.
Duplici iure poteſt aliquis fungi aliquando ſine vlla prorſus abſurditate. to.9. 227. 17.
Quando duo copulariuè requiruntur ad effectum alicuius diſpoſitionis, requiritur conſenſus copulatorum. to.9. 343. 229.
Duæ partes licèt conſtituant Collegium; & quod ſit à maiori parte ipſarum, ſufficiat; hoc tamen fallit in electione Pontificis, in qua non ſufficit maior pars duarum partium, quia duæ partes integræ requiruntur. to.9. 144. 34.
Duo contendentes de Papatu an cogi poſſint ad eligendum remiſſiuè? tom.9. 362. 26.
Duo de Papatu contendentes admoniti, vt cedant ad hoc, vt alius eligatur pro ſedando ſchiſmate, & tollendo ſcandalo ab Eccleſia, cui non poteſt aliter non prouideri; ſi nollent cedere, an poſſent accuſari in concilio? to.9. 373. 23; & ſeq.
Quoties duo de Papatu contendunt firmiter credentes Papatum ad ſe pertinere, non dicitur ſchiſma ſtrictiſſimè ſumptum. to.9. 406. 52.
Duorum contentio de Imperio. to.9. 406. 3.
Duobus de Papatu contendentibus, quorum vnus eſt verus Papa, & alter intruſus, ambobus tamen ſchiſma nutrientibus, an poſſit nedum intruſus, ſed etiam verus Papa deponi? to.9. 408. 1; & ſeq.
Proceſſus fabricati, & priuationes ſecutæ eo tempore, quo duo de Papatu contendunt, reſeruantur Pontifici vero eligendo. tom.9. 416. 1, & ſeq.
Duo contendentes de Papatu in concilio an poſſint à concilij ſententia appellare? to.9. 469. 1.
An contendens de papatu cum Papa ſchiſmatico ſchiſmaticus dici poſſit? to.9. 407. 59.
Duobus de papatu contendentibus nequit cogi concilium, niſi concurrat vtriuſque conſenſus. to.9. 359. 3.

Durandus Epiſcopus.
Durandus Leodienſis Epiſcopus nonationes Berengarij ad Sedem Apoſtolicam retulit. to.1. 158. 2.
Eius ſententia notabilis contra Berengarij ſectatores. to.1. 189. 1.

Durandus Doctor.
Durandi error circa epiſtolam S. Gregorij Magni ad Ioannem Epiſcopum Calaritanum de poteſtate conferendi Sacramentum confirmationis. to.1. 344. 1.

Duratio.
Duratio ſtatutorum, & officiorum in Republica non menſuratur ſecundùm menſuram

tam vitæ statuentis. to.13. 369. 1.

Dux.

Dux Portugalliæ ab Alexandro III. titulum Regis accepit, & Regnum suum obtulit Sacrosanctæ Ecclesiæ Romanæ. tomo 10. 122. 2.

Duziacensis Synodus.

Duziacensis Synodus in causa Hincmari scripsit ad Adrianum II. Pontificem solemnissimas literas referens omne suum iudicium, & supplicans, vt confirmaretur. to.6.137. 1; & seq.

Protestata fuit, vt si Papa vellet renouari iudicium secundùm canones Sardicenses, non restitisset. to.6. 137. 2.

Dyptica.

Dyptica erant tabulæ, in quibus scribebantur nomina Episcoporum illius Ecclesię. to.6. 479. 1.

Dypticorum tempus erat post Euangelium, post dimissos cathecumenos, & post clausas ianuas Ecclesiæ. to.6. 483. 1.

E

E B B O N.

EBbon Archiepiscopus Rhemensis in Gallia Synodum, à qua damnatus fuerat, contempsit. to.6. 147. 1.

Non appellauit Romam, sed turbidus, & protectus accessit aduersùs Synodum sui damnatricem instans, vt sine examine admitteretur, tanquam canonicus Episcopus, pallio donaretur. to.6. 147. 1.

Fuit reiectus à Sergio II. Pontifice, tanquam indignus communione clericali, donec eius causa synodali examine discuteretur. to.6.146. 2. & seq.

Eadem sententia fuit confirmata à Nicolao Primo Pontifice. to.6. 147. 1.

Tertiæ Synodo Suessionensi eius causa examinanda fuit remissa; & interim debuit remanere Exepiscopus, sicut fuerat statutum in Synodo. to.6. 433. 1.

Ebion.

Ebion hæresiarcha teste S. Epiphanio S. Clementis Papæ scripta deprauauit. tom. 4. 809. 44.

Ecclesia ethimologia, & definitio.

Ecclesiæ ethimon vnde sumatur? to.10. 147. 1; & 215. 1.

Ecclesiæ ethimologia est vox. to.19. 73. 2.

Ecclesiæ nomine quid significetur? tom.14. 459. 2; & 50.7. 529. 1; & seq; & to.15. 4. 1; & to.4. 237. 1; & seq; & 255. 1; & to.19. 374. 1.

Ecclesia vera quæ sit? to.7. 799. 2; & tom. 2. ex Turrecrem. 36. 2.

Ecclesiæ nomine quid intelligatur illis verbis: *Dic Ecclesiæ*? tom.19. 460. 2; & seq; & 494. 2; & seq; & 495. 2; & seq.

Ecclesiæ significationes. to.14. 243. 2; & seq; & to.16. 258. 1; & 301. 2.

Ecclesia ducit originem ab Abel iusto. to.19. 64. 2.

Ecclesia dupliciter accipi solet. tom.10. 293. 2; & to. 2. ex Adolpho. 42. 2; & tom.13. 312. 1.

Ecclesia aliquando sumitur pro collectione omnium fidelium siue clericorum, siue laicorum; aliquando pro collectione clericorum tantùm; & aliquando solùm pro congregatione Maiorum, qui aliis præsunt. to.15. 4. 2; & to.18. 105. 16; & to.9. 386. 3; & seq.

Ecclesia definitur congregatio fidelium. to.6. 7. 10; & to. 15. 83. 160; & tom.3. 56. 1; & to.1. 570. 1; & seq; & to.3. 42. 1; & to.19. 73. 2; & 472. 1.

Ecclesiæ acceptio apud Græcos, & Latinos. to.16. 341. 1.

Ecclesia aliquando sumitur pro congregatione maiorum. to.16. 341. 2.

Ecclesiæ multiplex acceptio. to. 19. 375. 4.

Ecclesia visibilis est congregatio fidelium fidei professione, & sacramentorum communione sub vno Christi Vicario. to.18. 32. 1; & to.3. 385. 2.

Ecclesiæ nomen à Græco idiomate significat multitudinem conciliatam in vnum denorantem religionem. to.19. 3. 1.

Ecclesiæ nomine intelligitur Prælatus, cùm dictum fuit: *Dic Ecclesiæ*. to.19. 10. 1.

Ecclesię decem, & quinque acceptiones. to.19. 74. 1; & seq.

Ecclesia militans, & triumphans.

Ecclesiæ diuisio in militantem, & triumphantem, & vtriusque descriptio. to.10. 147. 2.

Ecclesia militana exemplata fuit ad similitudinem Ecclesiæ triumphantis. to.8.887.2; & to.9. 12. 26; & 320. 13; & 450. 184; & tom.13. 283. 2; & to.3. 429. 2; & tom. 17. 539. 2; & seq; & to.18. 104. 13.

Ecclesia militans, & triumphans sunt duæ quasi partes eiusdem coronæ, seu monarchię. to.12. 416. 2.

Ecclesia militans, & triumphans conueniunt in ratione capitis. to.14. 567. 1; & to.11. 536. 5; & 558. 1.

Ecclesia militana ordinatur ad triumphantem. to.1. 151. 1; & to. 2. ex Aluarez. 4. 1.

Ecclesia militans regitur ab vno capite visibili; sicut Ecclesia trumphans ab vno Christo Domino. to.5. 12. 2; & to.18. 33. 1.

Ecclesiæ militantis fęlicitas deriuatur ex eo, quòd vni capiti subordinetur. to.10. 29. 1; & 45. 1.

Ecclesia triumphans nunquam fallitur, aut fallit. to.9. 360. 9.

Ecclesiæ militantis perfectio essentialis consistit in vera, & viua fide operante per charitatem. to.12. 380. 1.

Ecclesia militana ad modum triumphantis debet habere suum caput visibile. tomo 17. 20. 1; & seq.

Ecclesia militans fuit in triplici statu; scilicet naturæ, circumcisionis, & Euangelij. to.17. 477. 2.

Ecclesia militana habet plures ordines relatos ad vnum Pastorem; sicut Ecclesia triumphans habet plures ordines Angelorum relatos ad vnum Deum. to.17. 539.2; & seq.

Ecclesia militans quousque durabit? to.2. ex Turrecrem. 36. 1.

Ecclesia militans, vt potè humana, more hominum est regenda. to. 4. 741. 79.

Ecclesia militans semper fuit in terris; sicut triumphans fuit in Cęlis; & quomodò in veteri lege Ecclesia militans vocaretur? to.16. 341. 2.

Ecclesiæ militantis potestas spiritualis principatur potestati sæculari. to.13. 468. 1.
Ecclesia militans, vt potè conueniens cum triumphante, rectè dicitur constare ex septem ordinibus clericorum. ro.16. 347. 1.
Ecclesia militans habet ordines, & officia diuersa; sicut habet Ecclesia triumphans. to.18. 171. 1.
Ecclesia militans habet bonos malis admixtos. to. 18. 307. 1; & seq; & to. 9. 385. 2; & to. 16. 349. 1; & 455. 2; & seq.
Ecclesia militans figurata fuit in arca Noe, in qua erant animalia munda, & immunda. to.18. 307. 2.
Ecclesia militans ab vno debuit regi, sicut ab vno regitur Ecclesia Cęlestis. rom. 18. 470. 2.
Ecclesiæ Cęlestis Princeps fuit Archangelus Michael. to.18. 471. 1.
Ecclesiæ militantis sanctitas in quo differat à sanctitate Ecclesiæ triumphantis? 10.19. 66. 1.
Ecclesia militans exemplata fuit ab Ecclesia triumphante. to.19. 107. 1; & seq.
Ecclesia militans est Regnum, Monarchia, & Hierarchia Christi Domini. to.19. 227. 2; & seq.
Ecclesia cęlestis reducitur ad tres Diuinas Personas; quia sunt vnius essentiæ, intellectus, & voluntatis; personæ autem humanæ nequeunt esse vnius naturæ, intellectus, & voluntatis; ideo Ecclesia terrestris nequit reduci in plures personas. tom. 20. 368. 2.
Ecclesiæ militantis ordines diuersi ad similitudinem Ecclesiæ triumphantis. romo 20. 586. 1; & seq.
Ecclesię militantis forma desumpta ab Ecclesia triumphante explicatur. to.13. 287. 2.

Ecclesia legis naturæ.

Ecclesia in statu legis naturæ incepit ab Abel iusto teste S.P. Augustino. ro. 7. 753. 1, & to.4. 40. 1; & 256. 4.
Ecclesia fuit priùs, quàm Imperium, & Regnum. ro.3. 37. 2; & 42. 1.
Ecclesia semper fuit, & erit. ro.3. 42. 2.
Ecclesia non est ab Imperio, sed Imperium ab Ecclesia ortum fuit. to.3. 42. 2.
Ecclesiæ initium quando fuerit? ro.3. 207. 1; & 216. 2; & to.4. 255. 3.
An ceperit ab Adam, vel ab Abel? to. 4. 256. 4.

Ecclesia Moysaica.

Ecclesia Moysaica an aliquando errauerit? ro.10. 152. 1.
Ecclesiæ Christi, & synagogæ conformitas est illa, quæ reperitur inter figuram, & figuratum. tom. 10. 250. 1; & to. 5. 647. 2; & ro.7. 746. 2; & to.3. 651. 2; & seq.
Ecclesia Christi perfectior est, quàm fuerit synagoga. to.12. 144. 1; & to.1. 503. 2.
Ecclesia sub priori testamento erat Regnum fidei, & tamen habebat Duces visibiles. to.13. 257.2.
Ecclesia est nobilior synagogâ. to.3.828.1.
Ecclesia à Iudęis ad Gentes fuit translata. to.3. 42. 1.
Ecclesia Dei erat temporibus Iulij Cæsaris, & Augusti. ro.3. 291. 2.
Ecclesia veteris legis an tota errauerit in adoratione vituli? to.3. 340. 2.
Ecclesiæ veteri factæ fuerunt promissiones temporales, non æternæ. to.3. 491.2.
Ecclesiæ figura fuit synagoga. ro.1. 4; & tomo 18. 33. 1.
Ecclesiæ veteris mores circa ritus sacros, & circa pauperum substeorationem.ro.1.400. 1; & seq.
Ecclesiæ mos vngendi Reges à Testamento veteri deriuauit. ro.1. 509. 1.
Ecclesia amplior, & opulentior est synagoga; eiusque amplitudo, & opulentia ab Isaia fuit prædicta. to.1. 478. 1; & seq.
Ecclesiæ consuetudo est eiusdem anctoritatis cum lege scripta, & Ecclesia est illius interpres. ro.2. ex Alano. 21.1.
Ecclesiæ, & synagogæ diuersa est ethimologiæ ratio. ro.4. 255. 2.
Ecclesia veteris Legis non fuit dicta Ecclesia prophetica, sicut Ecclesia Christi dicitur Apostolica; quia doctrina Apostolorum fuit vberior, & manifestior, quàm doctrina Prophetarum. to.4. 259.6.
Ecclesia differt à Lege Moysaica; quia hæc data fuit soli populo Hebraico; Ecclesia verò Christi diffusa est per totum Orbem terrarum. to.4. 258. 1.
Ecclesia vetus veræ formam habuit Ecclesiæ. ro.16. 271. 1.
Ecclesia veteris Testamenti fuit in duplici statu. to.17. 198. 1.
Habuit ius sanguinis, quod non habet Ecclesia noui Testamenti. to.17. 198. 1.
Ecclesia veteris Testamenti fuit in vmbra; Ecclesia verò Christi est in rerum veritate; ideo illa habuit sacrificia carnalia; Ecclesia autem Christi habet Sacrificium incruentum, & in spiritu Deum colit. to.17. 197. 2.
Ecclesia veteris legis habuit semper vnum summum Sacerdotem. ro.18. 33. 1.
Fuit translata in Ecclesiam Romanam, & primatus Hebræorum fuit translatus in gentes. to.18. 92.1.
Ecclesia plus est dilecta à Christo post suam passionem, quàm fuerit synagoga, antequam pateretur. ro.9. 499. 14.
Ecclesia refertur ad conuocationem, quæ conuenit solis creaturis rationalibus; Synagoga autem ad congregationem, quæ competit etiam irrationalibus. ro.19. 73. 2.
Ecclesia veteris legis non erat Catholica; quia non extendebatur, nisi ad populum Iudaicum. to.19. 72. 1.
Ecclesia tam in lege veteri, quàm in lege euangelica vna fuit; quia semper fuit vna fides in Christum Dominum. to.20.524. 2.
Ecclesia ampliùs, & latiùs diffusa est, quàm fit synagoga. to.20. 590. 1.

Ecclesiæ Christi ædificatio, & fundatio.

Ecclesiæ ædificatio quid significet? tom. 15. 198. 31.
Ecclesiam fuisse à Christo ædificatam est articulus fidei. to. 15. 5. 8.
Ecclesia ædificata fuit supra Petrum. to. 13. 110. 1; & 113. 2.
Ecclesia à Christo in Petro, & in eius successoribus principaliter fuit ædificata; minùs principaliter verò in Apostolis, & in Episcopis eorum successoribus. tom. 9. 209. 114.

Ecclesia supra quam petram fuerit à Christo ædificata? to.4. 748. 40.
Ecclesiæ institutio, & fundatio in quo consistat? to.13. 344. 1.
Ecclesia constructa fuit ex duplici pariete, scilicet clericali, & laicali. to. 13. 284. 1; & seq.
Ecclesia dicitur supra petram ædificata propter doctrinæ immutabilitatem. to.4.644. 1.
Ecclesiam supra Petrum fuisse ædificatam dupliciter potest intelligi. to.3. 444. 1.
Ecclesia quomodò supra Petrum fuerit ædificata? tom. 11. 18. 6; & 263. 9; & seq; & to.18. 6. 2.
Ecclesiæ structura. to.1. 249. 2.
Fuit ædificata per fidem. to.1. 250. 1.
Ecclesia dici potest fundata supra Petri fidem, quia Petri fides fuit ratio, ob quam collatum fuit Petro Ecclesiæ gubernium. to.18. 7. 1.
Ecclesiæ ędificium substentatum fuit à Petro, quod est fundamentum; non autem Petrus substentatur ab Ecclesia. tom. 18. 7. 2; & to.3. 35. 2.
Ecclesia fuit à Christo immediatè ædificata, & fundata; ab Apostolis autem fuit propagata. to.16. 461. 1; & seq.
Ecclesia fundata fuit, & innixa Sacramentis, & Euangelijs. to.17. 22. 1.
Ædificata, & fundata fuit ante Christi ascensionem in Cœlum; & post ascensionem ab Apostolis fuit propagata, & per totum Orbem terrarum diffusa; pusilla enim erat, quia aliæ oues, nempe Gentiles, ad illam erant vocandæ. to.17. 22. 2; & seq.
Ecclesiam fuisse ædificatam, & fundatam supra Petri fidem, & confessionem nihil aliud significat, quàm quòd fides, & confessio Petri fuit ratio, ob quam Ecclesia fundata fuit supra Petrum; non autem ita fundata fuit supra fidem, & confessionem Petri, vt fundata non fuerit supra Petrum, vt blasphemant Protestantes. tom. 17. 74. 2; & seq.
Ecclesiam ædificatam fuisse supra Petrum nihil aliud significat, quàm ei collatum fuisse totius regimen Ecclesiæ. to.18.481. 1; & seq.
Ecclesiæ ædificium supra Petrum magis explicatur. to.18. 6. 2; & 227. 2.
Quomodò supra fidem Petri fuerit ædificata? to.18. 7. 1.
Ecclesia substentatur à Petro, quod est fundamentum; non autem Petrus ab Ecclesia. to.18. 7. 2.
Ecclesiæ ædificium non posset durare, nisi duraret eius fundamentum. to. 18. 50. 1; & seq.
Ecclesiam ædificatam fuisse supra Petrum est congregationem hominum credentium in Christum, ex quibus Ecclesia componitur, Petri magisterio liberatos fuisse à ruina peccati. to.18. 232. 1.
Ecclesia ædificata fuit ex viuis lapidibus, qui petræ fundamentali innituntur; idèst ex hominibus regeneratis per baptismum ad vitam æternam conuersis ad fidem, quam docuit Petrus, vt totius Ecclesiæ Magister. to.18. 232. 2.
Ecclesia ædificata fuit ex lapidibus viuis, quorum fundamentum est Petrus. to. 14. 572.2.
Ecclesiæ fundamentum quot modis dicatur? to.5. 649.2.
Ecclesia supra vnum Petrum fuit fundata. tom. 2. ex Alano. 42. 1; & ex Pighio. 9. 2.
Ecclesiæ fundamentum primarium est Christus, secundarium verò Apostoli. to. 15. 323. 1; & to.4. 749. 47.
Ecclesiæ fundamenta non sunt plura, licèt pluribus ratio fundamenti conueniat. to.4. 750. 52.
Ecclesia fuit à Christo ædificata, & fundata fuit supra petram propter doctrinæ stabilitatem. to.4. 644. 1.
Ecclesiæ fundamentum est pars suprema. to.10. 158. 1.
Ecclesia visibilis fuit tam firmiter à Christo fundata, vt impossibile sit eam à fide deficere. to.16. 457. 2.
Ecclesiæ fundamentum primarium, & principale est Christus Dominus, qui illam fundauit; & fundamentum ministeriale fuerunt Apostoli, qui illam propagarunt. to.17. 92. 1; & seq.
Ecclesia fuit à Christo fundata, antequam in Cœlum ascenderet. to.4. 630; & 641. 1.
Ecclesia fuit à Christo fundata ad similitudinem Monarchiæ, quia perfectissimam in Ecclesia politiam instituit. to.16. 7. 2.
Ecclesia quoad gratiam, & gloriam fundatur supra Christum; quoad ministerium verò fundatur supra Petrum, & Petri successores. to.13. 268. 2.
Ecclesia sine petra fundamentali non subsisteret. to.10. 27. 2.
Ecclesiæ fundatio duplex. to.4. 137. 1.
Ecclesiæ omnes fundatæ fuerunt à Christo Domino per Ecclesiam Romanam; quæ immediatè ab ipso fuit fundata. tom. 19. 357. 2; & seq.
Ecclesia ædificata fuit primò, & principaliter supra Christum Dominum; secundariò verò supra Petrum. to.20. 281. 3.
Ecclesiæ fundamentum aliud intrinsecum, quod est Christus Dominus; aliud extrinsecum, quod est Petrus. to.20. 516. 1; & seq.
Ecclesiæ fundamentum aliud primarium; aliud secundarium. to.20. 518. 1; & 2.
Ecclesiæ fundamentum dupliciter est accipiendum. 9. 542. 2.
Ecclesiam fundare dupliciter sumitur; scilicet pro prima, & principali fundatione; & prout idem est, ac Ecclesiam illustrare. to.4. 603. 169; & 174.
Ecclesia fuit Diuinitùs fundata, & in illa instituuntur ministri. to.13. 344. 1.

Ecclesiæ amor, & miseratio.

Ecclesiæ amor, & miseratio erga fideles. to.16. 342.2.
Est amantissima, & pia Mater, quæ vocat filios rebelles, vt ad gremium redeant. to.18. 193.1.

Ecclesiæ arma.

Ecclesiæ arma sunt orationes, & lacrimæ. to.7. 741. 2; & to.3. 205.2.
Ecclesiæ armis quando vtendum sit? tom. 3. 241.2.
Arma Ecclesiæ, & ecclesiasticæ militiæ quænam

nam

nam fint? to.17. 502. 1; & to.19. 36.2.

Ecclesiæ assistentia Spiritus Sancti.

Ecclesia protegitur ab assistentia Spiritus Sancti. to.16. 346. 2.
Ecclesiæ promissa fuit assistentia specialis à Spiritu sancto. to.10. 151. 2.
Vsque in finem sæculi regetur à Spiritu sancto. to.4. 236.2.
Ab assistentia Spiritus sancti redditur infallibilis. to.4. 234; & seq.
Semper regitur, & nunquam deseritur à Spiritu sancto. to.18. 307. 1.

Ecclesiæ auctoritas.

Ecclesiæ auctoritas in definiendis libris canonicis qualis sit? to. 6. 521. 1; & seq; & to.3. 602. 1.
Quem modum seruet in cognoscendis scripturis canonicis? to.3. 834. 1.
Ecclesiæ auctoritas quos libros declarauerit Canonicos? to.10. 153. 1.
Ecclesia quomodò præbeat auctoritatem diuinis Scripturis. to.10. 153. 1.
Ecclesiæ auctoritas iudiciaria quas causas respiciat? to.2. ex Pighio. 59. 1; & seq.
Ecclesiæ primitiuæ auctoritas, hierarchia, & disciplina existens in summo Pontifice se extendit etiam ad Episcopos confirmandos. to.2. ex Pighio. 99. 2; & seq.
Ecclesiæ auctoritas suprema non competit multitudini, aut vniuersitati, sed competit soli Petro, & eius successoribus. to. 2. ex Pighio. 166. 1; & seq.
Ecclesiæ vniuersalis auctoritas principaliter est in Papa, minùs principaliter in Episcopis. to.4. 98. 2.
Ecclesiæ auctoritas qualis sit? to. 4. 232. 2; & seq.
Ecclesiæ auctoritati nemo potest rationabiliter detrahere, quia in detrahendo ipsius Ecclesiæ auctoritate vti debet, & sic cogitur Ecclesiæ deferre, quod illi detrahit. to.4. 233. 2.
Ecclesię auctoritas in sua infantia fuit sine Scripturis. to.4. 233. 1.
Ecclesiæ auctoritas in ipsis Scripturis inuenitur. to.4. 233.2.
Absque Ecclesiæ auctoritate, quæ est in Papa, nequeunt causæ maiores recognosci. to.4. 522. 177.
Ecclesia tota non habet plus auctoritatis in definiendo, quàm habeat solus Pontifex Romanus. to.4. 645. 1.
Ecclesiæ auctoritas semper longè fuit à populo. to.4. 737. 48.
Ecclesię auctoritas maior est auctoritate Scripturæ. to.19. 328. 1; & seq.
Ecclesię auctoritas est auctoritas Spiritus sancti. to.19. 344. 2.
Ecclesiæ auctoritas ab hæreticis semper fuit impugnata. to.16. 254. 1.
Ecclesiæ vniuersalis auctoritas est Iudex, & Magistra viua fidei. to.13. 71.2.
Ecclesia ex quadam auctoritate imperfecta tempore Pontificis dubij, vel hæretici manifesti potest congregare Concilium. to. 13. 168. 2.
Ecclesiæ auctoritas fuit nedum in Petro, sed etiam transit ad eius successores. tom. 13. 228. 1; & seq.
Ecclesiæ auctoritas in fidei dogmatibus quæ sit? to.16. 262. 2; & seq.
Ecclesiæ auctoritas in proponendis, & definiendis fidei controuersijs. tomo 3. 339. 2.
Ecclesiæ auctoritas in approbatione diuinarum Scripturarum vtitur traditione Apostolica. to.9. 735. 1.
Ecclesia non semper exercuit suam auctoritatem super Reges, & Principes illos deponendo, & priuando, sed tantùm pro loco, & tempore, vt in veteri lege. tom. 18. 383. 2.
Ecclesiæ auctoritas an sit maior auctoritate Euangelij, & aliarum diuinarum Scripturarum? to.9. 498. 54; & seq.
Ecclesiæ auctoritas est mensura, regula, & norma omnium actionum ipsius summi Pontificis. to.9. 508. 70.
Ecclesiæ auctoritas est auctoritas à Christo Domino D. Petro collata, & est primaria simpliciter, & omnino plenaria. tom. 13. 109; & seq; & 116. 1; & seq.
Ad omnes Christi oues extenditur. to. 13. 116. 1; & seq.
Quomodò ei tradita fuerit per Petrum? tomo 13. 592. 1; & to. 10. 233. 1; & to. 14. 17. 2; & tom. 18. 482. 1; & to.6. 693. 1, & seq; & to.9. 637. 1; & to. 12. 122. 2; & tomo 17. 549. 1; & 36. 1; & 42. 1; & seq.
Vid. auctoritas Ecclesiæ, & Petri claues.
Ecclesiæ coniunctæ cum suo capite data est auctoritas; non autem separatæ à capite. to.19. 602. 2.

Ecclesiæ Caput.

Ecclesiæ maximam iniuriam irrogat, qui negat Papam esse illius Vicarium. to.18. 194. 1; & seq.
Ecclesia exigit habere vnum Caput. to. 18. 471. 2; & 472. 2; & 473. 1; & seq.
Ecclesia ibi est, vbi est eius caput. to. 9. 394. 18.
Necessariò debet habere caput visibile. to. 9. 628; & 629. 1; & tom. 20. 483. 1; & seq; & 524. 2; & seq.
Nequit esse sine Capite. to. 3. 57. 2; & to. 4. 640. 2.
Quia est corpus visibile, debet habere caput visibile. to.4. 641. 2; & to.7. 138. 1; & seq; & to.20. 510. 1; & seq.
Ecclesia quale corpus sit, & quale eius caput? to.4. 735. 33.
Præter Christum in Cœlis regnantem debet habere Caput visibile in terris illam gubernans. to.4. 736. 40.
Ecclesiæ Caput proprium, quod habet omnes rationes, & conditiones capitis, est Christus Dominus. to.16. 467. 1; & seq.
Etiam summus Pontifex est verum Caput Ecclesiæ. to.16. 468. 1; & to.10. 157. 2.
Habet vnum solummodò Caput. to.10. 157. 1; & to.5. 827. 1.
Habet Caput visibile, & inuisibile. tom. 10. 150. 1.
Ecclesiæ Caput visibile esse Romanum Pontificem est de fide. to.10. 160. 1.
Ecclesiæ capitis quęnam sint munera? to.10. 160. 1.
Ecclesiæ Caput constitutum à Christo quam auctoritatem habuerit super alios Apostolos? to.10. 161. 2.
Ecclesiæ à Christo, antequam in Cœlum ascenderet, fuit relictum vnum Caput, qui

gerit

gerit eius vices, & ad quem possunt fideles in fidei controuersijs recurrere. to.4. 630; & seq; & 641. 2.

Ecclesiæ debuisse conferri vnum caput colligitur ex eo; quòd sicuti plures Parochiæ habent vnum Episcopum; & plures Episcopi vnum Archiepiscopum; & plures Archiepiscopi vnum Patriarcham; ita plures Patriarchæ debent habere vnum supremum caput. to.18. 473. 1.

Item colligitur ex vnitate fidei. to.18.474.1. & to.20. 534.1; & seq.

Ecclesia primæua semper credidit Pontificem Romanum, vtpotè Petri successorem, esse caput visibile, Pastorem, & Doctorem supremum totius Orbis. to.12. 64.2.

Ecclesiæ caput quod sit? to.7. 773. 2.

Ecclesia Catholica sine capite nequit consistere. to.13. 274. 1.

Ecclesiæ caput est Christus Dominus. to.19. 375.2.

Ecclesiæ coniunctæ cum suo capite data est auctoritas; non autem separatæ. tom.19. 602.2.

Ecclesia Romana à Christo Domino fuit constituta caput totius Ecclesiæ. tom.20. 6. 1.

Ecclesia debet habere vnum caput visibile ad similitudinem Synagogæ, & exercitus, & Ecclesiæ triumphantis. to.20.59.1; & seq.

Ecclesiam habere vnum caput visibile fuit conueniens. to.20. 360. 2.

Ecclesia debet habere vnum caput; quia debet habere vnam legem; Regna autem politiea habent diuersos Regcs; quia diuersis legibus rectè reguntur. to.20. 364. 2.

Præter caput inuisibile debet habere caput visibile. to.20. 512. 2; & seq.

Ecclesiã vnum caput habere probatur ex continua successione ab Adam vsque ad nostra tempora. to.20. 524. 2; & seqq.

Ecclesia est corpus mysticum, cuius membra sunt fideles, & cuius caput est Papa. to.20. 538.1.

Ecclesia habet caput extrinsecè tantùm influens, & caput influens in membra. to.13. 309.1.

Ecclesiæ causæ.

Ecclesiæ causæ maiores sunt fidei dogmata, generalis Ecclesiæ disciplina, status, & pax, degradatio cuiuscunque Episcopi, coniugalia Regum diuortia, & similia. to.6. 609.1.

Ecclesiæ causæ. to.1. 42. 1.

Ecclesiæ causæ ad Laicos pertinere nequeunt. to.19. 413. 1; & seq.

Ecclesiæ claues.

Ecclesiæ claues quid significent? to.10.235.1; & to.7. 12. 1.

Ecclesiæ claues traditæ fuerunt Petro in propria persona, quia Petrus in propria persona confessus fuit Christum Dominum. to.5. 650.1.

Ecclesiæ datæ sunt claues, quia datæ sunt Petro. to.14. 50.2.

Ecclesia habet clauem scientiæ, qua reuelationum notitiam aperit; & clauem iurisdictionis, qua omnium hominum mores dirigit ad æternam beatitudinem. to. 7. 12.1; & seq.

Ecclesiæ datæ sunt claues in aliquibus tantùm, non in omnibus membris. tom. 9. 229.39.

Ecclesia nequit potestatem clauium exercere sine Papa. to.9. 491. 2.

Ecclesia quomodò habeat potestatem clauium? to.13. 378. 2.

Clauium potestas est duplex. tomo 13. 378. 2.

Clauium potestas non fuit ante passionem Christi Domini. to.13. 397. 2.

Ecclesiæ datæ sunt claues. to.19. 349. 2; & seq; & 351. 1; & seq.

Ecclesiæ claues defuncto Pontifice remanent in manu Dei, à quo traduntur successori. to.19. 351.2.

Ecclesia accepit claues per Petrum. tom.19. 253. 2; & 534.1.

Ecclesia accepit claues in Petro, quia fuit inchoata per Petrum; & quia per ipsum fuit significata. to.19. 542. 1; & seq.

Ecclesiæ quomodò traditæ fuerint claues? to.2. ex B.Ægidio. 33.2; & to.18. 484. 2; & seq.

Ecclesiæ datæ fuerunt claues per Petrum, quia datæ fuerunt Petro, qui est in Ecclesia. to.6. 693. 1; & seq; & to.9. 637. 1; & to.17. 549.1.

Ecclesiæ claues datæ fuerunt Petro, quatenus gerebat personam Ecclesiæ. to.17.50.2; & seq.

Ecclesia accepit clauem scientiæ per ordinem ad docendum, quæ pertinent ad fidem; & potestatem potentiæ per ordinem ad regendam Ecclesiam. to. 7. 140. 2; & to. 12.126.2.

Ecclesiæ constitutio.

Ecclesiam componi ex solis prædestinatis dixerunt Wicleff, & Ioannes Huss; aut ex solis iustis nullum habentibus peccatum, vt Pelagiani; aut ex solis Christianis, qui nunquam lapsi sunt circa fidem, vt Nouatiani; aut ex solis Sanctis, qui Deo verè credunt, & obediunt; peccatores autem non pertinere ad Ecclesiam, vt confessio Augustana; aut ex solis electis; electos autem esse omnes fideles, vt Caluinus. to.18. 31.2; & seq.

Ecclesiam constitutam fuisse ex populo Hebraico, & Gentili colligitur ex illis Christi Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili, & illas oportet me adducere; & fiet vnum ouile*; quibus apertè indicauit Gentiles Hebræis esse adiungendos. to.18. 472. 2.

Ecclesia continet homines triplicis generis. to.15. 555. 16.

Ecclesiæ partes sunt multæ. to.13. 80.2.

Ecclesia quamuis importet aliquod collectiuum; attamen non sequitur, quòd quidquid conuenit Ecclesiæ, conueniat etiam eius membris collectiuè sumptis. to.13. 391. 1.

Ecclesia constituitur ex collectione Catholicorum; non ex vnione parietum. tom. 9. 394.13.

Ecclesia est corpus, & fideles membra. to.9. 492. 27.

An sumi possit pro Concilio? to.9. 557. 152. & seq.

Ecclesia dicitur vniri in Concilio, quod repræ-

præsentat totam Ecclesiam. tom.9. 426. 24
Ecclesia debet constare ex partibus diuersæ rationis. to.9. 717.2.
Quas personas contineat, & quas excludat? to.16. 348. 2; & seq.
Constat ex bonis, & malis. to.16. 349.1.
Est corpus Christi Domini mysticum. to.16. 346.2.
Non est corpus Mysticum Papæ, sed Christi Domini. to.20. 448. 1.
Ecclesia ex fidelibus tantùm componitur. to.16. 258. 1; & seq; & 260. 1; & seq.
Continet etiam eos, qui habent solam fidem, quamuis amiserint charitatem; hæretici verò, qui fidem amiserunt, sunt extra Ecclesiam. to.4. 262. 5.
Ecclesia Catholica constituitur ex omnibus fidelibus, qui veram, & rectam fidem profitentur, & sunt Sacro baptismatis fonte regenerati, sub Sacramentorum communione vniti sub vno Romano Pontifice. to.4.261.3; & to.8.298. 8.
Ecclesiam constare ex solis hominibus Sanctis dixerunt ante Protestantes hæretici Cathari. to.4. 261.3.
Ecclesia Catholica differt à Sectis hæreticorum, quia constat ex omnibus gentibus per totum Orbem diffusis; sectæ verò hæreticorum reperiuntur in paucis hominibus perditissimis. to.4. 258. 1.
Ecclesia constare debet ex Clericis, & Laicis. to.2. ex Adolpho. 39.2.
Ecclesia Christi Domini constituta fuit ex Episcopis, præsbiteris, & diaconis. to.15. 308.2.
Ecclesia ex gentium varietate componitur. to.14.247.1.
Constituitur per veram, & integram fidem, non per dimidiatam. to.8. 560. 2.
Ecclesia est corpus Christi Domini mysticum, non Petri. to.18, 475. 1.
Ecclesiæ necessaria fuit Christi Domini præsentia per suum Vicarium vsque ad sæculi consumationem. to.20. 355. 2.
Ecclesiæ personæ quænam sint? to. 19. 376. 6.
Ecclesia superueniente suo Episcopo nequic alteri desponsari. to.19. 196. 1.
Ecclesiæ locum infimum plebs debet occupare. to. 20. 555. 1.
Ecclesiæ consuetudo.
Ecclesiæ consuetudines negare hæresim sapit. to. 8. 330. 2.
Ecclesiæ consuetudo est eiusdem auctoritatis cum lege scripta, & Ecclesia est illius interpres. to.2.ex Alano. 21. 1.
Ecclesię cõsuetudo de vino aquę immiscendo in calice in Missę Sacrificio. to.2. ex Alano. 34. 1.
Ecclesiæ consuetudo maximam vim habet in probando. to.18. 205. 1.
Ecclesiæ consuetudines vniuersales fuerunt institutæ ab Apostolis. to.14.357. 1.
Ecclesiæ consuetudines, licèt scriptæ non sint, per Apostolicam Sedem approbatæ à fidelibus sunt obseruandæ. to.16. 419. 1; & seq.
Ecclesiæ consuetudines etiam non scriptæ, si à Papa sint approbatæ, ab omnibus fidelibus sunt obseruandæ. to.16. 419.1.
Ecclesiæ consuetudo vnde originem duxerit? to.3. 892. 1.
Ecclesiæ consuetudines difficiliores sunt referendæ ad Cathedram D.Petri. tom. 16. 421. 1.
Consuetudines variæ Ecclesiæ Orientalis, & Occidentalis. to.14. 497. 1; & seq.
Ecclesiæ consuetudines vniuersales, quæ vbique seruantur, fuerunt ab Apostolis institutæ. to.14. 357. 1.
Ecclesiarum particularium cõsuetudines possunt abrogari per concilium generale. to.6. 347. 1.
Ecclesię consuetudo generalis est magis sequenda, quàm consuetudo particularis. to.13. 239. 2.
Ecclesiæ particularis consuetudo, quamuis in tota Ecclesia non sit seruanda; attamen seruari debet in illa Ecclesia particulari. to.19. 252. 1.
Ecclesiæ custodia.
Ecclesiæ custodia tribuitur etiam Prælatis. to.13. 596.1.
Ecclesiæ custodia, protectio, doctrina, & infallibilitas. to.16. 347. 1; & seq.
Ecclesiæ defensor.
Ecclesiæ defensores ab hæreticis vocantur Papæ mancipia. to.15. 326. 1.
Ecclesia à Christo Domino aduocato defenditur. to.16. 346. 2.
Ecclesia à Principibus à Turcarum armis fuit defensa. to. 1. 277. 2.
Ecclesiæ dignitas.
Ecclesiæ Catholicæ dignitates principaliores sunt octo; quarum prima est Papatus, qui de iure Diuino competit soli Romano Pontifici. to.5. 532.1; & seq.
Secunda dignitas Ecclesiæ est Cardinalatus, qui diuiditur in Episcopalem, præsbiteralem, & diaconum. to.5. 533. 2.
Tertia dignitas an constituatur ex Legatis, vel Patriarchis? to. 5. 533.3; & seq.
Quarta est Patriarchatus. to.5. 533. 4.
Quinta est Primatus. to.5. 534. 5.
Sexta est Archiepiscopatus, & Episcopatus; vbi an Archiepiscopi differant à Metropolitis? to.5. 535. 6; & seq.
Septima est Abbatia exempta habens iura quasi Episcopalia. to.5.535.8.
Octaua est Chorepiscopatus; vbi quid sit? to.5. 536.11.
Ecclesiæ patriarchatus quatuor. to.19.195. 5.
Ecclesiæ dignitates erant distinctæ tempore Concilij Niceni. to.8. 285. 4.
Ecclesiæ dignitas maxima est, quòd eam nunquam deserat Spiritus Sanctus. to.18. 307. 1; & seq.
Ecclesię dignitatem quę oracula prædixerint? to.18.334.1; & seq.
Eius dignitas quo tempore aucta fuerit? to.17. 318. 2.
Quare à Christo Domino prælata fuit Cæsari, & Regibus? to.19. 3. 1.
Ecclesiæ Doctores.
Ecclesiæ Doctores omnes posse simul à fide deficere est impossibile. to.8. 258. 1.
Ecclesiæ Doctores non sunt Papæ Vicarij, sed tamen veri Pastores. to.4. 742. 78.
Ecclesia propter lapsum vnius, vel alterius Doctoris non labitur. to.8. 752. 2.

Eccleſiam non audire quid ſignificet? to.4. 788. 62.
Eccleſiæ Doctores quinam ſint? to.10. 156. 2.
Eccleſiæ Doctores propter lumen doctrinæ ita ſe habent, ſicuti ſe habent oculi in corpore. to.13. 171. 1.

Eccleſia doctrina.

Eccleſiæ doctrina,& infallibilitas. to.16.347. 1; & ſeq.
Eccleſiarum particularium doctrina non eſt obiectum fidei Diuinæ, niſi ſit à Romano Pontifice confirmata, quia ipſis non fuit promiſſa infallibilitas. tomo 15. 5. 5; & ſeq.
Eccleſię doctrina veriſſima eſt; & illam credere eſt neceſſarium ſimpliciter ad noſtram ſalutem. to.13. 44. 2; & ſeq. vſque ad 58.

Eccleſiæ dogmata.

Eccleſiæ dogmata de Petri primatu, de cultu Sanctorum, de Purgatorio, de Miſſæ ſacrificio fuerunt à SS.PP. tradita, non à nobis inuenta. to.15. 319. 2.
Eccleſiæ dogmata euertens, non Paſtor, ſed inimicus Eccleſiæ eſt, & de eius manibus ſanguinem pereuntium Chriſtus exquiret. to.4. 45. 2.
Eccleſiæ dogmata ſunt immutabilia. tom.8. 559 1.
Eccleſia ſemper viam veritatis oſtendit, quia docet ſeruanda eſſe Dei præcepta. to.18. 308. 1.
Eccleſiæ ſponſus poteſt errantes viam veritatis docere. to.18.299. 1; & ſeq.
Eccleſiæ præcepta à fidelibus ſunt obſeruanda. to.19. 69. 2.
Eccleſiæ dogmata ab Apoſtolis tradita Spiritu Sancto ſuggerente, & Chriſto Domino Auctore ita ſe habent, ac ſi ſcripta fuiſſent. to.13. 152. 2.
Eccleſiæ dogmata ab Apoſtolis tradita ſunt ſufficientia ad terminandas omnes fidei controuerſias. to.13. 153. 2; & 159. 1; & 160. 1; & ſeq; & 161. 1.
Eccleſiæ dogmata à Romanis Pontificibus condita fuerunt per poteſtatem à Chriſto Domino Diuo Petro collatam. to. 1. 253. 2.

Eccleſiæ dyptica.

Eccleſiæ Catholicæ dypticis quorum nomina adſcribi fuerint ſolita? tom. 6. 481. 1; & ſeq.
Eccleſiæ dypticis abradi quidnam fuerit? to.6. 480. 1; & ſeq.

Eccleſiæ encomia.

Eccleſia dicitur ſponſa, cuius ſponſus eſt Papa; & ouile, cuius Paſtor eſt Papa; & domus, cuius Dominus eſt Papa. to.5.648. 1; & ſeq.
Item dicitur arca Noe, in qua ſunt animalia munda, & immunda. to.16.349.1; & ſeq; & to.13. 286. 1.
Item dicitur arca Noe; quia ſicut, qui tempore diluuij extra arcam remanſerant, fluctibus fuerunt ſubmerſi; ita qui manet extra Eccleſiam, vel ab illa egreditur, ſtatim lumen veritatis amittit, & erroribus mergitur. to.18. 308. 2; & to. 17. 194. 2; & ſeq.
Eccleſia dicitur nauis, qua ducimur ad portum ſalutis. to.3. 246. 1; & to.7. 234. 2; & tomo 14. 247. 1; & tomo 18. 149. 2; & 223.2.
Cur Petri nauicula inſcribatur? to.2. ex Aluarez. 8. 1; & to.18. 102. 5.
Vocatur Apoſtolica; quia ab Apoſtolis fuit fundata. to. 19. 114. 1, & ſeq; & to. 20. 566.1.
Non fuit vocata Prophetica, quia Prophetæ in ænigmatibus docuerunt, Apoſtoli verò apertè, & clarè. to.19. 115. 1.
Dicitur Mater; quia baptiſmate parit filios. to.19. 115. 1.
Eccleſia comparatur Lunæ. to.10. 152. 2; & ſeq.
Dicitur ſine ruga, & ſine macula. to. 10. 46. 2.
Ex eo, quòd ſit immaculata, non ſequitur, quòd omnes eius filij ſint immaculati. to.9. 717. 2.
Quare aliquando dicatur rugoſa? tomo 3. 249. 2
Quare dicatur Apoſtolica, non Prophetica? to.19. 428. 1; & ſeq.
Eccleſia dicitur ſponſa Chriſti. to.13. 410. 1; & to.1.269. 2.
Dicitur ſponſa, & virgo. tom. 13. 410. 1; & ſeq.
Dicitur ſponſa, Regina, & Domina gentium. to. 9. 493. 30.
Eccleſia ex eo, quòd dicatur Chriſti, non Eccleſia Petri, indicat Papam ſolummodò eſſe Vicarium, ſeu œconomum à Chriſto inſtitutum. to.3. 572. 2.
Eccleſiæ inſigne elogium à Petro, & Paulo efformatum. to.1. 41.1.
Eccleſia corrupta non eſt ſponſa Chriſti. to.4. 42. 1.
Eccleſia dicitur immaculata, non quia non contineat peccatores; ſed quia peccatorum maculæ numquam poterunt eam deprauare. to.4. 238. 1.
Eccleſia quare dicatur terribilis caſtrorum acies ordinata? to. 4. 734. 27; & to. 16. 411. 1.
Eccleſia comparatur conuiuio Canæ Galilæi. to.14. 360. 2.
Eccleſia quomodò vocetur ouile? to.16. 338. 2; & 341.1; & ſeq.
Eccleſia vocatur domus ſupra Chriſtum, qui eſt petra fundamentalis erecta; cuius Paterfamilias eſt Deus, qui peregrè proficiſcens conſtituit vnum ſeruum fidelem ſuper familiam ſuam, idèſt Petrum, pro cuius fide, ne deficeret, Chriſtus rogauit. to.17. 400.1.
Eccleſia quomodò aliquando ſterilis, aliquando fertilis in ſcripturis vocetur? tom.14. 244. 2.
Eccleſia per aream, in qua triticum eſt mixtum cum pallea, ſignificatur. to.14. 246. 1; & ſeq.
Eccleſia reſpectu omnium hominum ſe habet, vt anima rationalis reſpectu membrorum corporis. to.7. 750. 2.
Eccleſiæ anima quæ ſit? to.13. 313.1.
Eccleſia ſimul eſt vxor, & filia Chriſti. to.13. 313. 2.
Eccleſia in quibus membris dicatur Regina? to.13. 409. 1.
Eccleſia eſt Regnum. to.3. 817. 2; & 843. 2;

& 182. 1; & to. 2. ex Pighio. 136. 1; & ex Turrecrem. 4. 2.
Ecclesiam esse apud Deum quomodò sit intelligendum? to. 9. 386. 18.
Ecclesiæ excellentia, & superioritas. to. 9. 493. 29.
Ecclesiam esse Dominam gentium, & Papam eius ministrum quomodò sit intelligendum? to. 9. 594. 245.
Ecclesia quare dicatur Regnum Christi, & non Regnum Papæ? to. 9. 630. 2.
Ecclesia vniuersalis est sponsa Summi Pontificis. to. 3. 35. 2.
Ecclesia est corpus mysticum habens duo latera, scilicet latus dextrum, quod est clericorum, & latus sinistrum, quod est laicorum. to. 3. 56. 1.
Ecclesia Christi est Templum Dei viui. to. 3. 183. 2.
Ecclesia ornatum immoderatum respuit. to. 3. 186. 2.
Ecclesia dicitur Ciuitas Dei, cuius ciues sunt fideles. to. 3. 187. 2.
Quomodò dicatur ciuitas in quadro posita? to. 3. 187. 1.
Magis propriè dicitur Regnum, quàm Ciuitas, vel domus. to. 3. 187. 2.
Ecclesia est pacifica. to. 3. 206. 1.
Cur non dicatur Ecclesia Christiana? to. 3. 214. 1; & seq.
Quo sensu dicta fuerit meretrix? to. 3. 230. 2.
Vocatur Orbis catholicus. to. 19. 157. 2.
Ecclesia comparatur familiæ. to. 1. 44. 2.
Ecclesiæ laudes. to. 7. 792. 2; & seq.
Ecclesia laudata fuit, & multis elogijs decorata à Prophetis. to. 3. 231; & 232; & seq.
Eius egestas. to. 3. 241. 1.
Eius mensa quæ sit? to. 3. 243. 1.
Quamuis ad modicum angulum Orientis restricta, attamen fuit diues vocata. tom. 3. 243. 1.
Ecclesiæ institutio quomodò differat ab institutione aliorum Regnorum? to. 3. 396. 2; & seq.
Ecclesia est Regnum fidei, quia eius Rex, qui est Christus, non videtur, sed creditur. to. 13. 257. 2.
Ecclesia verè, & propriè dicitur Respublica Christiana, & Christi Regnum. to. 2. ex Adolpho. 103. 2.
Ecclesia est ouile, in quo Principes sunt oues maiores subditæ Pastori vniuersali, qui est Romanus Pontifex. tom. 2. ex Adolpho. 103. 2.
Ecclesia quare modò rugosa, modò sine macula, & ruga dicatur? to. 268. 1; & seq.
Non contaminatur ex communione malorum. to. 6. 565. 2.
Ecclesiæ gloria quanta sit? to. 3. 850. 2.
Ecclesia est vnum corpus morale, non naturale. to. 18. 36. 1.
Ecclesia dicitur ex eo, quòd vocet omnes in vnum; & catholica, quia per totum Orbem est constituta. to. 19. 71. 1.
Dicitur Catholica, idèst per totum Orbem diffusa; & quia tradit præcepta omnibus communia, & quia nullam Personam reijcit; & quia semper fuit immaculata, & firma. to. 19. 71. 1; & seq.
Ecclesia agro comparatur, in quo doctrina fidei vsque ad messem, idèst vsque ad mundi finem debet crescere. to. 20. 548. 2.
Est Hierarchia; quia est sacer principatus. to. 19. 231. 1.

Ecclesiæ nascentis exordia.

Ecclesiæ nascentis exordium grano synapis fuit comparatum. to. 5. 4. 2.
Eius mirabilis ortus. to. 7. 799. 2.
Ecclesia formata fuit, & exiuit è latere Christi Domini. to. 3. 37. 2; & to. 2. ex B. Ægidio. 52. 1.
Ecclesiæ ianua est baptismus; origo à Mundi creatione, & vinculum, seu gluten fides. to. 16. 343. 1; & seq.
Eius antiquitas, ortus, & progressus. to. 16. 342. 2; & seq.
Eius ætates. to. 4. 256. 5.
Illius sacramenta simul cum ipsa fluxerunt à latere Christi in cruce pendentis. to. 17. 23. 1.
Ecclesia primis temporibus fuit tantùm pascenda cibo spirituali, qui est verbum Dei. to. 5. 850. 2.
Ecclesia quot annis fuerit sine legibus canonicis? to. 3. 219. 1.
Ecclesia in suis primordijs arctissimæ charitatis vinculo fuit constituta. to. 19. 4. 1.
Ecclesiæ initium fuit in Abel; quia primus omnium sacrificauit. to. 19. 76. 2; & seq; & 152. 1.
Ecclesia cur ab initio non fuit sub vno Pastore? to. 19. 133. 1; & seq.
Ecclesiæ initium in Adam. to. 20. 556. 1; & seq.
Quamuis Ecclesiæ nomen à principio non fuerit; attamen secundùm rem semper fuit Ecclesia. to. 20. 556. 1.
Ecclesia Catholica appellata fuit Apostolica, quia per legitimam successionem originem duxit ab Apostolis. to. 20. 556. 2.
Ecclesia ibi ortum habuit, vbi fides incepit. to. 19. 78. 1; & seq.
Ecclesia non incepit in Adam, quia non constat ipsum sacrificasse. to. 19. 79. 1.
Abel fuit origo Ecclesiæ, sicut Adam fuit origo peccati. to. 19. 79. 1; & seq.

Ecclesiæ fides infallibilis.

Ecclesia est infallibilis, in ijs, quæ spectant ad fidem, & cultum Dei. to. 1. ex Taunero. 46. 291.
Ecclesia, secluso Papa, etiam quatenus dicit cætum omnium fidelium, non habet auctoritatem infallibilem in rebus fidei definiendis. to. 1. ex Tannero 2. 2.
Semper habuit tandem infallibilitatem. to. 2. ex Adolpho. 96. 1.
Ecclesia, quæ fidei Apostolicæ fundamenta non possidet, est deserenda ne hæresis labe contaminet. to. 4. 45. 2.
Ecclesiam non posse falli, aut errare quomodò sit intelligendum? to. 4. 113. 2.
Ecclesia nequit approbare, tanquam catholicum, quod est hæreticum; quia cùm sit Christi sponsa, nequit deformari hæresis macula, aut ruga erroris. 4. 117. 2.
Eius infallibilitas monstratur. to. 4. 232. 2; & seq.
Ecclesia si aliquid tenet, quod non reperitur in sacris Scripturis, & quod ex Sacris Scripturis probari non potest; non potest falli propter assistentiam Spiritus Sancti; & quia non omnia, quæ ad fidem per-

pertinent, scripta fuerunt. tom. 4. 234.; & 235. 1; & seq.
Ecclesia si non esset infallibilis sequeretur magna confusio, & Conciliorum destructio. to. 4. 235. 1; & seq.
Item hæretici debellari non possent; immò omnes hæreses iam destructæ repullularent. to. 4. 236. 1; & seq.
Ecclesiæ fides est omnino indefectibilis. to. 16. 263. 1.
In credendo errare non potest. to. 16. 263. 1; & seq.
Ecclesiæ infallibilitas fuit semper impugnata ab hæreticis. to. 16. 264. 1; & seq.
Ecclesia semper habet iudicare de vero sensu, & interpretatione Diuinarum Scripturarum. to. 16. 266. 2.
Ecclesiæ fides nequit vnquam deficere. to. 16. 267. 1; & seq.
Ecclesiæ fidei splendor ab hæreticis semper obscurari tentatur. to. 16. 270. 1; & seq.
Ecclesiæ infallibilitas in doctrina. to. 16. 347. 1; & seq.
Ecclesia visibilis tam firmiter fuit à Christo in fide fundata, vt impossibile sit eam à fide deficere. to. 16. 457. 2.
Ecclesia catholica nunc docet, quæ docebat quingentis abhinc annis, & quæ semper docuit, semper docebit. to. 16. 458. 2.
Ecclesia separata à Papa suo Capite potest errare, & falli. to. 11. 461. 3.
Ecclesiam totam posse errare in fidei controuersijs ex ignorantia inuincibili est contra fidem. to. 8. 257. 2.
Ecclesiæ Doctores omnes posse simul à fide deficere est impossibile. to. 8. 258. 1.
Ecclesiæ fideles posse simul omnes deficere à fide repugnat. to. 8. 258. 1.
Ecclesia Romana excepta omnes patriarchales Ecclesiæ defecerunt à fide. to. 8. 751. 1; & seq.
Ecclesiæ regula non errandi non est spiritus priuatus, qui non est omnibus notus. to. 14. 9. 1.
Ecclesia numquam detulit fidei controuersias ad Principes sæculares. to. 14. 10. 1.
Ecclesia Apostolica numquam errauit in fide. to. 15. 375. 1.
Ecclesiam catholicam in rebus religionis numquam posse falli ex Diuina promissione colligitur. to. 13. 138. 1.
Ecclesia semper tradidit infallibilem fidei regulam. to. 1. 238. 1.
Ecclesia quomodò non possit errare? to. 13. 411. 1; & tom. 9. 207. 100; & 212. 148; & tom. 3. 32. 2; & to. 9. 595. 249.
Ecclesiam particularem nunquam præsumitur errare, nisi probetur. to. 9. 208. 101; & seq.
Ecclesia semper sequitur veritatem, ideo in æternum præualebit contra fidei errores; & licèt aliquando fluctuet; attamen perire non potest. to. 9. 391. 7.
Habet declarare reuelationes, canones, & Sacras Scripturas. tom. 9. 498. 54.
Ei infallibiliter est eredendum. tomo 9. 498. 54.
Quamuis Ecclesia particularis, & Concilium possint errare; non tamen potest errare Ecclesia vniuersalis. tom. 9. 577. 203.
Ecclesia est infallibilis auctoritatis in proponendis, & decernendis rebus fidei Diuinæ. to. 3. 339. 2.
Ecclesia habet Magistrum infallibilis auctoritatis proponentem res fidei. to. 3. 338. 1.
Ecclesia vltra normam credendorum debuit habere viuam regulam infallibiliter explicantem veritatem Diuinam in rebus obscuris; & hæc regula dicitur viua ad differentiam Sacræ Scripturæ, quæ non est regula viua. to. 3. 186. 1.
Ecclesia neque in aliquo facto generali potest errare. to. 3. 481. 2.
Ecclesiæ fidem nunquam defecisse ex testimonijs SS. PP. ostenditur. to. 1. 7. 2.
Ecclesia vbique, & semper idem credidit, & credit; docuit, & docet; to. 1. 69. 2.
Ecclesia est iudex infallibilis controuersiarum fidei, & morum. to. 3. 827. 2.
Ecclesiæ fides nunquam defecit, nec nunquam deficiet. to. 1. 7. 1; & seq.
Ecclesia nequit diu in aliquo errore versare. to. 3. 19. 2.
Eius immunitas ab errore perpetua. tom. 1. 6. 1; & 7. 1.
Ecclesiæ necessaria semper fuit regula visibilis fidei. to. 7. 675. 1.
Semper habuit Iudicem infallibilem iudicantem res fidei. to. 18. 23. 2.
Ecclesiæ, ne in errores labatur, continuò Deus consulit, & prouidet. to. 4. 644. 2.
Ecclesia, vt possit certificare fideles de ijs, quæ debent infallibiliter credere, indiget auxilij internis, & externis præcipuè in suo Rectore visibili. to. 4. 641. 3.
Ecclesia, si posset in dubium vocari, nihil ipsa esset incertius. to. 4. 244. 1.
Ecclesiæ forma est fides charitate formata. to. 4. 259. 7.
Ecclesia nequit errare. to. 19. 375. 3; & 407. 1; & seq.
Includens Papam nequit errare; prout antem Papam excludit, fallibilis est. to. 19. 459. 2.
Absque Pontifice nequit durare. to. 20. 595. 1.
Ecclesiæ infallibilitas ampliùs ostenditur. to. 16. 264. 1; & seq.
Ecclesiæ fides non est in sapientia hominum, sed in virtute Dei. to. 9. 196. 8; & 16.
Ecclesiæ Catholicæ fidem esse indefectibilem ex Verbis Christi Domini ad Petrum colligitur. to. 4. 167. 2; & seq.
Infallibilitas aliter competit Ecclesiæ, aliter Sedi Apostolicæ. to. 9. 784. 2.
Quamuis infallibilitas competat Ecclesiæ non tamen competit omnibus fidelibus, qui sunt in Ecclesia, vt somniarunt hæretici. to. 9. 784. 2.
Ecclesiæ fides est Catholica. tomo 4. 167; & seq.

Ecclesiæ figura.

Ecclesiæ figura fuit Synagoga. tom. 1. 4; & to. 4. 732. 17.
Ecclesiæ figura fuit nauis Petri, quæ fluctibus fuit concussa, sed non submersa. tom. 14. 247. 1; & to. 7. 234. 2; & to. 3. 246. 1.
Quare eam repræsentauerit Syrophænissa? to. 20. 328. 3.
Ecclesia fuit figurata in tunica inconsutili Christi Domini. to. 2. ex Beato Ægidio 64.

64. 1; & tomo 4. 30. 2.
Ecclesia fuit figurata in Arca Noe, in area tritici, in Virginibus prudentibus, & fatuis. to. 16. 349. 1; & seq.
Ecclesiæ sanctificatio est Sacramentorum finis. to. 17. 496. 2.
Ecclesiæ figuræ variæ. to. 3. 236. 232.
Ecclesiæ figura fuit Rachel. to. 3. 231. 1.
Ecclesia figuratur à Regno, & à Ciuitate Regali. to. 18. 226. 2.
Ecclesia fuit figurata in virga Aaronis, quæ sola effloruit cœteris arefactis. tomo 18. 255. 2.
Ecclesia per Euam fuit figurata. tom. 19. 3. 2.
Ecclesia figuram habuit in veteri lege; in noua autem consumationem. tom. 19. 4. 8.
Ecclesiæ Senatus fuit designatus à Sacerdotibus Leuitici generis. to. 19. 4. 1.
Ecclesiæ Monarchia debet habere summam vnitatem; quia figurata fuit in tunica inconsutili. to. 19. 229. 2.
Sara fuit Ecclesiæ veræ figura; Agar verò ancilla fuit figura Ecclesiæ schismaticæ. to. 4. 43. 1; & seq.
Sagena missa in Mare ex omni genere piscium congregans fuit Ecclesiæ figura. tomo 4. 30. 2.
Vinea Euangelica figurauit Ecclesiam. to. 4. 31. 2.

Ecclesiæ finis.

Ecclesiæ finis primarius est vita æterna per fidem, & per bona opera acquirenda. to. 7. 279. 2.
Ecclesiæ finis in qualibet excommunicatione quinam sit? to. 9. 690. 2.
Ecclesiæ finis, quando excommunicat hæreticum, aut schismaticum. to. 9. 691. 1.
Ecclesia non persequitur peccatores, dum reprimit eorum mala opera; quia solùm intendit finem salutis eorum. tomo 4. 44. 1.
Ecclesiæ finis, dum impetit hæreticos, & schismaticos, est; vt eos ad ouile Christi compellat reuerti. to. 4. 43. 2.
Ecclesiæ finis, dum persequitur Saracænos, & alios impugnantes iura Ecclesiastica, & occupantes bona Christianorum qui sit? to. 4. 83. 2.
Ecclesiæ finis, & scopus præcipuus. tomo 4. 257. 6.
Ecclesiæ finis, dum malos persequitur, & malos punit, vel prohibet, ne mala fiunt, est salus animarum. to. 4. 44. 1.
Finis immediatus ipsius Ecclesiæ est sanctificatio animarum; finis verò vltimus, & principalis est æterna beatitudo, ad quam omnes suos filios ordinat, & dirigit. to. 4. 257. 6.
Ecclesiæ finis in congregandis Concilijs est extirpatio hæresum reformatio motum, & pax, atque vnitas fidelium seruanda. to. 18. 140. 1.
Vid. Conciliorum finis.

Ecclesiæ forum.

Ecclesiæ forum aliud internum, aliud externum à Christo Domino fuit institutum. to. 7. 413. 1; & seq.
Quæ fiunt in foro conscientiæ, non sunt denuncianda in foro contentioso, & iudicia-li ipsius Ecclesiæ, nec sunt adhibendi testes. to. 9. 500. 55.

Ecclesiæ gladius.

Ecclesia habet gladium spiritualem, & materialem. to. 5. 783. 2; & to. 9. 230. 41; & 616. 1; & 617. 5; & 618. 13; & to. 18. 378. 1; & seq; & to. 19. 170. 1.
Ecclesia habet gladium temporalem, sed non illius exercitium. to. 3. 43. 2.
Ecclesia vtroque gladio persequitur hæreticos. to. 2. ex Pighio 171. 8.
Ecclesia in locis sibi subordinatis habet vtriusque gladij exercitium. to. 9. 618. 13; & seq.

Ecclesiæ illuminatio.

Ecclesiæ illuminationes circa fidei mysteria paulatim suffulserunt. to. 6. 774. 5.
Ecclesia à Spiritu Sancto opportuno tempore fuit illuminata. to. 7. 217. 2.

Ecclesiæ iudicia, Iudex.

Ecclesiæ iudicia alia sunt, quando corrigit ex persona publica; alia verò, quando iudicat ex persona priuata. to. 13. 414. 1.
Ecclesiam adire, vel adhibere est se submittere Ecclesiæ iudicio. to. 13. 414. 2.
Ecclesia Matth. 17; quando Christus dixit: *Dic Ecclesiæ*: quid significet? to. 13. 538. 2; & to. 14. 58. 1; & to. 13. 411. 2; & to. 9. 802. 1.
Ecclesiæ iudicium an sit præferendum sententiæ Summi Pontificis? to. 9. 606. 287.
Ecclesia indicat verum à falso, certum à dubio in Scripturis Diuinis. to. 9. 734. 2.
Ecclesiæ iudicium est supremum, & vltimum. to. 9. 484; 17.
Ecclesiæ iudicium quando sit regulatum à Spiritu Sancto? to. 9. 742. 2.
Ecclesia sine Iudice esse non debuit, quia sine controuersijs esse non potuit. tom. 10. 42. 1.
Ecclesiæ iudicio in rebus dubijs semper est fauendum. to. 10. 106. 1.
Ecclesia præter leges scriptas debet habere Iudicem viuum, qui sit interpres Diuinarum Scripturarum. to. 14. 8. 2.
Ecclesia debuit semper habere vnum Iudicem controuersiarum, qui in illis definiendis sit infallibilis. to. 18. 23. 2; & to. 17. 20. 8.
Ecclesia quomodò iudicet etiam Angelos? to. 9. 499. 54.
Ecclesiæ iudicio omnes Doctores quamuis Sancti, immò etiam ipsi Pontifices debent sua scripta subijcere. to. 9. 498. 54.
Ecclesiæ militanti collata fuit iudiciaria potestas. to. 9. 500. 55.
Ecclesiæ iudicium, quamuis in rebus humanis non sit infallibile, attamen in canonizatione Sanctorum est omninò infallibile. to. 9. 742. 2.
Ecclesiæ iudicium innititur impulsui Spiritus Sancti. to. 9. 744. 2.

Ecclesiæ leges.

Ecclesia accepit suas leges ab Apostolis. to. 13. 842. 2.
Ecclesia semper leges tulit, & promulgauit. to 3. 844. 1.
Ecclesiæ canones verè, & propriè sunt leges. to. 3. 948. 2.
Ecclesiæ leges habent puritatem, & summam suauitatem. to. 3. 897. 1.

Eccle-

Ecclesiæ leges sancitæ à Christo Domino. to. 1. 3. 1.
Illius leges sunt Diuinæ, & Diuinitus inspiratæ. to. 3. 846. 1.
Ecclesiæ leges diuersæ. to. 3. 847. 2.
Inobseruantia legum Ecclesiæ maximam irrogat Deo iniuriam. to. 3. 847. 2.
Ecclesiæ Catholicæ leges quomodò differant à legibus Ecclesiæ Mosaicæ. tomo 3. 846. 1.

Ecclesiæ libertas, & immunitas.

Ecclesiæ libertas, & immunitas à potestate sæculari monstratur. to. 2. ex Adolpho. 41. 1.
Ecclesiæ libertas quomodò exemplo Christi Domini sit conseruanda? to. 1. 538. 1.

Ecclesiæ mansiones.

Ecclesia pro diuersitate meritorum ipsorum fidelium habet repositas diuersas mansiones, quæ in veteri lege varijs Symbolis fuerunt figuratę. to. 16. 409. 1; & 410. 1.

Ecclesia mater.

Ecclesia quomodò dicatur mater, & eius ministri dicantur Patres? to. 13. 406. 1.
Quomodò dicatur Mater Papæ, & aliorum fidelium? to. 13. 405. 1.
Quare dicatur mater? to. 4. 307.
Quomodò sit nostra mater? to. 9. 593. 243.
Ecclesiam genuisse Petrum, & Paulum quomodò sit intelligendum? to. 9. 594. 245.
Ecclesiam, quamuis sit mater, debere Papæ obedire, quomodò sit accipiendum? to. 9. 614. 310.
Ecclesia dicitur Mater Imperij. tom. 9. 617. 8.
Ecclesia, quæ est Mater, est vera Ecclesia, & extra illam salus non est. to. 2. ex Aluarez. 6. 2.
Ecclesia excommunicationem ferendo non dicitur Mater crudelis. to. 9. 687. 1.
Ecclesiam Matrem non habens nequit habere Deum Patrem. to. 4. 42. 2.
Ecclesiæ matris vniuersalis pietas, & efficacia. to. 6. 556. 1; & seq.
Ecclesia dicitur mater omnium fidelium. to. 9. 492. 27.
Eius filij quomodò à Deo doceantur? tom. 4. 796. 124.
Ecclesia genuit Episcopos, qui ei desponsantur. to. 13. 359. 2.
Ecclesia est mater, quia Sacramento baptismi regenerat. to. 19. 7. 1.
Sacramento confirmationis roborat; Eucharistiæ cibat; extremæ vnctionis solatur; ordinis consecrat; matrimonij multiplicat. to. 19. 7. 1.

Ecclesiæ membra.

Ecclesiæ membra alia sunt actu, vt fideles; alia solùm in potentia, vt infideles, qui possunt ad Ecclesiam per baptismum intrare. to. 10. 154. 2.
Ecclesiæ membra sunt omnes homines habentes fidem, siue sint insti, siue peccatores, siue etiam excommunicati. tom. 10. 154. 2.
Ecclesiæ membra non sunt hæretici notorij, sed tantùm occulti. to. 10. 155. 1; & seq.
Ecclesiæ membra non habent potestatem independentem, sed dependentem à potestate Papæ. to. 8. 929. 2.
Ecclesiæ membra quæ sint? to. 7. 773. 2.
Ecclesiæ membra non cohærent vicinitate locorum, sed fidei consensu, & charitatis concordia. to. 15. 179. 2.
Ecclesiæ membra plurima à Deo sunt constituta. to. 1. 5. 1.
Ecclesiæ distributio per singula membra. to. 1. 5. 1; & 41. 1.
Ecclesiæ membra non faciunt diuitiæ, dignitates, vel officia, sed sola fides in baptismo acquisita. to. 2. ex Adolpho. 42. 2.
Ecclesiæ membra à solo Capite Christo Domino influxum internum gratiæ recipiunt; quia eius humanitas, quatenus vnita Diuinitati habet virtutem sanctificandi. to. 7. 773. 1; & seq.
Ecclesiæ membra strictè, & propriè loquendo sunt fideles, qui habent fidem formatam charitate; qui autem habent fidem mortuam ob peccata Ecclesiæ membra latè dicuntur. to. 7. 773. 2.
Sicut in corpore humano non vnum tantùm est membrum, sed plura membra sub vno capite; ita Ecclesiæ vnitas plura, & diuersa membra exigit sub vno capite visibili dirigente omnia membra. to. 1. 5. 1; & seq.

Ecclesiæ mensa.

Ecclesiæ mensa quæ sit? to. 3. 243. 1.
Ecclesiæ mensa significat gloriam Cœlestem, in qua Sancti fruuntur omni bono, & omni gaudio saturantur. to. 3. 243. 1.

Ecclesiæ ministerium, ministri.

Ecclesiæ ministerio Deus homines docet. to. 12. 522. 2.
Ecclesiæ nomen circa ministeria diuersa diuersas respicit personas. to. 2. ex Aluarez. 13. 2; & seq.
Eius ministrorum nomina olim distributa non erant. to. 3. 962. 1.
Ecclesia dicitur facere, quod faciunt eius ministri secundùm illius instituta. tom. 9. 230. 40.
Ecclesiæ ministri sunt Sacerdotes, Diaconi, & Subdiaconi. to. 19. 5. 1.
Ecclesia indiget diuersis ministris diuersa munera exercentibus, qui à Christo Domino fuerunt instituti, vt ex D. Petri traditione habetur. to. 19. 5. 2.
Ecclesia habet, quòd eius ministri, dum iudicant, errare non possint. tomo 3. 830. 1.
Ecclesia instituit suos ministros ex institutione Diuina, non humana. to. 13. 344. 1.

Ecclesiæ notæ.

Ecclesiæ veræ notæ quæ sint? to. 13. 94. 1; & seq; & to. 4. 683. 86.
Ecclesiæ notæ allatæ ab hæreticis reijciuntur. to. 13. 88. 2; & seq.
Ecclesiæ Christi notæ non sunt, nisi in Ecclesia Romana. to. 15. 375. 1.
Ecclesiæ nota certissima est antiquitas, seu doctrinę vetustate firmata. to. 15. 282. 1.
Ecclesiæ nota est quòd sit vna. tom. 19. 423. 2; & seq.
Ecclesiæ nota est, quòd sit Apostolica. to. 19. 428. 1; & seq.
Ecclesiæ Catholicæ nota est, quòd per episcoporum successionem continuam conseruetur teste S. Cypriano. rom. 20. 474. 1.

Ecclesiæ officia.

Ecclesiæ varia officia. to. 19. 116. 2;

Ecclesiæ officiorum diuersitas. to.3. 204. 2.
Ecclesiæ graduum, & officiorum varietas commemoratur Ephes. 1. tomo 19. 554. 1.

Ecclesia oratio, & preces.

Ecclesia cur orauerit pro Petro in carcere constituto, non pro Stephano, aut Iacobo? to. 3. 805. 2; & to. 12. 171. 2.
Quomodò oret pro defunctis? tomo 19. 314. 1.
Quomodò ecclesia in precibus Papæ præfertur? to. 10. 216. 2.
Quare oret pro infidelibus? to.9.689.1.

Ecclesia ordo.

Ecclesiarum ordo. to. 2. ex Pighio. 2.2; & seq.
Ecclesia semper habuit distinctos ordines Episcoporum, præsbiterorum, & diaconorum. to.18. 17. 2.
Ecclesiæ ordo est secundùm prælationem, & subiectionem. to.13. 284. 2.
Ecclesiæ ordo consistit in hoc, quòd præsbiteri vnius Ciuitatis referantur ad vnum Episcopum; Episcopi vnius prouinciæ ad vnum Archiepiscopum Metropolitam; Metropolitæ verò ad vnum Patriarcham; & Patriarchæ ad vnum Summum Pontificem Romanum, qui est caput totius Ecclesiæ. to.11. 237. 132.
Ecclesiæ ordines fuerunt necessarij, quia vnus nequit illius regimini sufficere. tom. 19. 110. 2.
Ecclesiarum ordo præcedentiæ. to.14.456.1.
Ecclesiæ ordo varijs rationibus demonstratur. to.13. 283. 1; & seq.
Ecclesiarum ordo ab Apostolis fuit institutus. to.14. 458. 1.
Ecclesiæ ordo fuit à Deo institutus. tom. 1. 41. 1.
Ecclesiæ ordines, gradus, & officia sunt ad modum ordinum Hierarchiæ Cælestis. to.18. 171. 1.
Ecclesia non debuit carere ordine, & decore, quem habuit Synagoga. tom. 3. 842. 1.
Ecclesiæ ordo debet esse talis, vt superior sit Princeps, & Rector totius Vniuersitatis. to.13. 284. 2; & seq.
Ecclesiæ ordinatio in quo consistat? to. 19. 108. 1; & seq.
Ecclesiæ ordines iuxta hæreticorum doctrinam. to.3. 285. 1.
Ecclesiarum ordo à quo fuerit? tom. 19. 366. 1.
Ecclesiarum ordo institutus à Christo Domino exigit, vt sint Pastores, siue Episcopi, Doctores, Apostoli &c; sine quibus grex conseruari non potest. tomo 20. 470. 1.

Ecclesia Pastor.

Ecclesia omni tempore eguit Pastore visibili. to.4. 768. 11; & to.18. 527. 1.
Ecclesia magis eguit Pastore post Petri mortem, quàm ante. to.4. 769. 12.
Ecclesiæ Pastores omnes dici possunt Ecclesiæ fundamenta. to.4. 750. 50.
Ecclesiæ Pastores non sunt Consiliarij Principum Laicorum, neque ipsorum Ministri delegati, qui nequeunt exercere iurisdictionem Ecclesiasticam. to.3. 945.2.
Ecclesiæ Catholicæ, quæ est visibilis, & vniuersalis debet præsidere vnus Pastor visibilis, & vniuersalis. to. 4. 730; & sequen; & 731. 9; & sequen; & 734; & 735; & sequen.
Ecclesia præter Romanum Pontificem habet alios Pastores, qui non sunt solùm Vicarij. to.4. 742. 78.
Ecclesia cur à Christo Domino fuerit commendata sub ouium, & ouilis parabola? to.16. 339. 2.
Ecclesiæ Pastor quas conditiones debeat habere? to.16. 340. 1.
Ecclesia visibilis nequit esse sine Pastoribus, Doctoribus, alijsque ministris legitimè vocatis, & ordinatis. to.16. 457. 1.
Ecclesiæ Pastores debent sanctitate, & doctrina fulgere. to.1. 408. 2; & seq.
Ecclesia debet recognoscere pro suo Pastore Pontificem hæresi adhuc non manifesta infectum. to.13. 189. 2.
Ecclesiæ nomen aliquando sumitur pro Ecclesiæ Pastore. to.13. 168. 2.
Ecclesia sine suo Pastore nequit subsistere. to.3. 449. 2.
Ecclesia nequit stare in solo Romano Pontifice. to.3. 559.1.
Ecclesia formata ad modum ouilis necessariò debet habere vnum Pastorem. to. 18. 34.1.
Ecclesiæ vnus Pastor supremus fuit præfectus, vt Ecclesiæ vnitas seruetur. to. 18. 102.4.
Ecclesia est loco ouilis, & Papa loco Pastoris. to.18. 128. 11.
Ecclesiæ vniuersalis Pastor à Christo Domino Romanus Pontifex fuit in Petro institutus. to.13. 601.1.
Ecclesiæ Catholicæ necesse est aliquem Pastorem præsidere perpetuò, & contrarium sentire impium est, & à Dei sapientia, ac prouidentia alienum. to. 4. 244.1.
Ecclesiæ nomine illis verbis: *Dic Ecclesiæ*: intelligitur Pastor, qui gerit personam Ecclesiæ. to.18. 465. 1.
Ecclesiæ præficiendus est Senior. tom. 20. 271.8.
Ecclesia cur ouium, & agnorum nomine pascenda tradita fuerit Petro, & eius successoribus? to.12. 18. 2; & 19. 2.
Ecclesia instituta fuit ad modum ouilis, quod fuit constitutum nedum ex ouibus Israelitis conuersis ad fidem, sed etiam ex Gentilibus, quæ erant oues adducendæ per Petrum, & per Apostolos ad Ecclesiam, & à Petro pascendæ. to.17. 117.1; & seq.
Ecclesiam pasci à Pastore nihil aliud est, quàm ab ipso sanari eius vulnera, quæ sunt peccata fidelium per potestatem remittendi, & retinendi; nec non defendi, discerni malos à bonis, malos corrigi, & puniri. to.17. 114. 1.

Ecclesiæ Patres.

Ecclesiæ Patres, quamuis secundùm sensus diuersos diuersimodè loquantur; attamen in materia dogmatica semper conueniunt. to.4. 196; & seq.
Ecclesiæ Patres sunt Organum Spiritus Sancti, quod nobis propalat Diuinas Scripturas. to.4. 683. 87.

Ecclesiæ Patrum doctrinis ab omnibus honor est exhibendus. to.15. 609. 18.
Ecclesiæ Patres debent sua scripta submittere Ecclesiæ iudicio. tom. 9. 498. 54.
Ecclesiæ Patres sunt lucernæ ardentes, quæ totum Mundum illuminant. to.6.5.1.
Semper confessi fuerunt Petri primatum. to. 11. 17. 5; & seq.
Semper docuerunt in causis grauioribus recurrendum esse ad Ecclesiam Romanam, tanquam ad omnium Ecclesiarum Matrem; & ad Papam, tanquam ad Pastorem totius Ecclesiæ. to.8.389.1; & seq.
Ecclesiæ veteris Patres cur non fuerint ab Ecclesia catholica canonizati? to.4.81.1.
Ecclesiæ Patres in suis vexationibus, & persecutionibus semper recurrerunt ad Romanum Pontificem, tanquam ad communem omnium Patrem. to.10.29.2; & seq.
Semper consuluerunt in rebus dubijs, & ad fidem spectantibus Apostolicam Sedem. to.12.92.2; & seq.

Ecclesiæ patrimonium.

Ecclesiæ patrimonium à S. Gregorio Magno fuit descriptum. to.1.480.1.
Ecclesiæ bona patrimonialia decipientes à Deo prodigiosa vltione fuerunt priuiti. to. 1.552.1; & seq.
Ecclesiæ donatio facta à Constantino. to. 5. 52.2; & seq.
Ecclesiæ patrimonium, & collectæ Papales sunt spontaneæ, & debitæ. tom. 20. 354. 4.
Ecclesiæ patrimonium auctum fuit à Comitissa Mathilde. to.10.101.1.

Ecclesiæ pax.

Ecclesiæ pax conseruatur, dum viget religio. to.2. ex Pighio. 134.2.
Ecclesiæ pax semper fuit quæsita; & propter eam tot concilia fuerunt coacta. tomo 18. 140. 1.
Ecclesiæ pax ab Arianis fuit valde turbata. to.15.329.1.

Ecclesiæ pericula.

Ecclesiam subiacere talibus periculis, quibus prouideri non possit, nisi per concilia generalia, censetur moraliter impossibile. to.13.482.1;& seq.

Ecclesiæ persecutio.

Ecclesia ex persecutione fuit aucta. tom.2. ex Adolpho. 76.1.
Ecclesiæ persecutores imaginantur Christi fidem esse eorum statui perniciosam. tom.2. ex Adolpho. 63.1.
Ecclesiæ persecutores putant catholicos sibi esse perniciosos, & omnia scelera illis attribuunt. to.2. ex Adolpho. 64.1; & seq.
Ecclesiæ perturbationes à bonis fidelibus sunt exoptandæ, vt eorum constantia, & Dei potentia appareat. to.4.241.1.
Ecclesia insigniter fuit sauciata ab hæresi Ariana. to.15.329.1.
Ecclesiam sexcentis annis latuisse, & nullam in toto Orbe fuisse blasphemantur hæretici. to.15.331.2; & 341.2.
Ecclesia semper habuit virtutem resistendi omnibus suis persecutoribus. tomo 13. 397. 1.
Ecclesia nutrita fuit in persecutionibus. to.3. 251. 1.
Ecclesia exactionibus per Imperatores exagitata à Constantino Pogonato fuit liberata. to.1. 19. 2.
Ecclesia à Marchionibus Tusciæ fuit vexata. to.1. 20. 1.
Fuit semper firma, & immobilis contra omnes persecutiones, & impetus omnium hæreticorum. to.10.27.2;& seq.
Contra inferi portas semper præualuit. to.10. 9.2; & to.1.276.2.
Ecclesia impugnari potest, expugnari non potest. to.3.382.1; & to.6.9.20.
Ecclesiæ persecutiones quot fuerint? tom. 12. 488. 2.
Ecclesiæ grauissima, & nouissima persecutio fuit tempore Iuliani apostatæ. tom. 12. 489. 1.
Ecclesiam ita peruadet, & perterrefaciet Antichristus, vt eius aspectum dicatur euasura. to.12.493.2.
Ecclesia fuit fortiter impugnata ab Eusebianis Arianis. to.6.128.1.
Ecclesia quælibet particularis turbata, & vexata ad Summum Pastorem semper habuit recursum. to.14.506.1; & seq.
Nullis hæreticorum moribus, & persecutionibus vnquam quassabitur. to.15.306.1.
Ecclesiam ab Hæreticis fuisse, & fore infestandam, vexandam, & perturbandam fuit in primis Ecclesiæ temporibus prædictum. to.15.318.2.
Ecclesia prioribus tribus sæculis conflictus grauissimos habuit cum potentissimis hostibus. to.17.301.1.
Ecclesia ab Imperatoribus Gentilibus fuit vexata, & ab hæreticis contaminata. to.10. 10. 1; & seq.
Ecclesiæ persecutiones sub Arianis Principibus quales, & quantæ fuerint? to.1. 19. 1; & seq.
Ecclesiæ persecutio sub Traiano, & Marco Imperatoribus fuit crudelissima. to. 2. ex Adolpho. 63.2.
Ecclesiam persecuti sunt Principes infideles partim suggestione Diaboli, partim suorum falsorum Sacerdotum consilio; & partim quia imaginati sunt Christianos rebelliones, proditiones, coniurationes, & conspirationes orditos fuisse. tom. 2. ex Adolpho. 64.2.

Ecclesiæ pompa.

Ecclesiæ pompa in suo Summo Pastore in exordio non fuit necessaria. tom.2. ex Pighio. 202. 1.
Ecclesiæ pompa est necessaria; debet enim assimilari Ecclesiæ triumphanti, ad cuius similitudinem fuit exemplata; & ideo debet esse ornata. to.17.318.2.
Debet tamen esse modesta, & religiosa, non vana, & sæcularis. to.17.318.1.

Ecclesiæ potestas.

Ecclesiæ potestas non est in concilio separato à Romano Pontifice. to.18.4.1.
Ecclesia habet plenitudinem potestatis tantùm in suo supremo Capite. to.10.550.2.
Ecclesia non habet potestatem supra Papam, vt Papa est, sed tantùm, vt est persona priuata. to.10.461.2.
Ecclesia quando habeat potestatem congregandi concilium? tom. 9. 39. 188; & 40. 197.

Il-

Illius praxis in conuocandis concilijs. to.13. 513. 1.
Ecclesia habet potestatem eligendi sibi Pontificem; & quando possit illum deponere? to.10. 561.2.
Ecclesiæ potestas duplex. to.10.248.1.
Ecclesiæ potestas permaner in successoribus D.Petri. to.10.248.1.
Ecclesia, vt separata à Papa, non habet potestatem iurisdictionis. tom. 10. 571. 1; & seq.
Ecclesiæ potest competere potestas iurisdictionis temporalis. to.5.776.1.
Ecclesia habet potestatem canonizandi Sanctos. to.8.260.1.
Quomodò Sanctos, & Martyres honoret? to.8.751.1; & seq.
Eius dominium non est herile, vel tyrannicum, sed Paternum. to.15.202.4;& seq.
Ecclesiam habere potestatem se regendi, quomodò sit intelligendum? to.13.396.2.
Ecclesia quare non semper vsa fuerit potestate sibi à Deo collata? to.13.482.1; & seq.
Ecclesia subiacet potestati Papæ, tanquam ipso minor. to.13.401.1.
Ecclesiæ potestas prius fuit coniuncta cum potestate ciuili. to.20 495.1.
Ecclesiæ concessa fuit à Christo Domino potestas eligendi sibi hominem, qui sit regula infallibilis fidei. to.3.601.2.
Item potestas declarandi, quis fuerit canonicè electus in Papam. to.3.602.1.
Item potestas acceptandi hunc hominem in Papam, quæ acceptatio redditur de fide. to.3.603.1; & seq; & to.9.801.2.
Ecclesia non habet potestatem condendi nouos articulos fidei. to.3.632.1;& 827.2.
Ecclesia habet potestatem decidendi controuersias fidei, & morum. to.3.831.2.
Ecclesia semper eadem perseuerat. tomo 3. 834 1.
Ecclesia primis trecentis annis cur nunquam vsa fuerit potestate celebrandi concilia generalia? to.3.859.1; & 866.1.
Olim exercens potestatem eligendi Pastores solebat totum populum conuocare. to. 3. 961. 1.
Ecclesiam non amittere potestatem suæ iurisdictionis per mortem Summi Pontificis quomodò sit intelligendum? to.9.228.22; & 234. 74.
Ecclesiæ nomen potestatem iurisdictionis significat. to.9.228.22; & 237.20.
Ecclesia habet potestatem eijciendi Sponsum scandalosum, & quomodò? to.9.429. 51.
Ecclesia quare tempore Apostolorum non exercuerit potestatem publicè se congregandi? to.9.483.11.
Ecclesiæ à Christo Domino fuit collata potestas, & iurisdictio suprema. to.9.502.11.
An habeat potestatem iudicandi Papam? to.9. 509. 2.
Ecclesiæ potestas excommunicandi, & interdicendi supra quod fundetur? to. 9. 506. 66.
Ecclesia habet potestatem condendi leges regulantes ipsum Papam. to.9.506.66.
Ecclesia non habet potestatem remittendi peccata nisi per Sacramenta; & pœnas peccatorum, nisi per indulgentias. to 9. 692. 2; & seq.
Ecclesia habet potestatem dispensandi supra canones pœnitentiales. tomo 9. 692. 2; & 693. 1.
Ecclesia quomodò habeat potestatem disponendi de meritis Sanctorum per indulgentias? to.9.699.2.
Ecclesia habet potestatem dispensandi in votis simplicibus. to.9.701.1.
Ecclesiæ potestas non residet apud omnes, qui sunt in Ecclesia. to.9.717.2.
Ecclesia non habet potestatem supra Papam etiam in casu hæresis, sed tantùm habet potestatem in coniunctionem Paparus cum tali persona. to.9.797.1.
Ecclesia habet potestatem publicandi bona laicorum. to.3.31.1.
Ecclesia potestatem excommunicandi exercuit in Ludouicum Bauarum. to.3.15.2.
Ecclesiæ potestas spiritualis est tripliciter prior potestate terrena. to.3.56.1.
Ecclesia habet potestatem deponendi Reges, & transferendi Regna. to.3.69.1.
Ecclesia habet potestatem possidendi bona temporalia. to.3.249.2.
Ecclesiæ potestas sola charitate, & humilitate debet exerceri. to.20.498.2.
Ecclesiæ potestas constat ex doctrina, & iurisdictione. to.20.502.2.
Ecclesia habet potestatem decernendi modum tenendum in electione Romani Pontificis. to.3. 358. 1.
Ecclesia quomodò, & in quibus casibus habeat potestatem conuocandi Concilium generale? to.3.371.1.
Ecclesia tempore Apostolorum non carebat omnimoda potestate politica. tomo 2. ex Adolpho. 41. 2.
Ecclesiæ potestas spiritualis virtualiter continet potestatem politicam. to. 2. ex Adolpho. 42. 1.
Ecclesia de iure Diuino habet potestatem præcipiendi laicis, vt Ministris Ecclesiasticis alimenta ministrent. tom. 2. ex Adolpho. 53. 2.
Ecclesia habet potestatem causaliter ordinandi iudicia ciuilia. tom.2. ex Adolpho. 54. 1.
Ecclesia per potestatem, quæ est in Papa, potest deponere Principes infideles, & hæreticos. to.2. ex Adolpho. 83.2.
Ecclesiæ potestati tenentur omnes Catholici se submittere, & fidelitatem promittere. to.2. ex Adolpho. 99.1.
Ecclesia habet potestatem vtendi gladio materiali, quo potest Hæreticis pœnam mortis infligere, quamuis exequi ipsam non deceat. to.2.ex Adolpho. 101.1.
Ecclesia recipiens Reges infideles, ad baptismum sine pacto se submittendi eius potestati, & fidem seruandi erraret. tom. 2. ex Adolpho. 102.1.
Ecclesia per potestatem à Christo receptam meritò sibi Regna, & Imperia subiecit. to 2. ex Pighio. 186.1.
Nihil tamen sibi vnquam vsurpauit. to. 2. ex Pighio. 187.1.
Ecclesiæ ditio temporalis à calumnijs Hæreticorum, & aliorum vindicatur. tom.2. ex Pighio. 201. 2; & seq.
Nequit restringere Papæ auctoritatem. to.19. 94. 1.

Ec-

Ecclesia quando ceperit vti potestate congregandi Concilia generalia? tom. 9. 11. 17.
Ecclesia habet vim coactiuam contra rebelles. to. 4. 794. 124.
Ecclesia habet potestatem temporalem, qua fideles ad fœlicitatem temporalem per naturalia remedia, scilicet per virtutes naturales promouet; & habet potestatem æternam, qua ad fœlicitatem supernaturalem per virtutes Theologicas dirigit. to. 4. 264. 1.
Ecclesiæ potestas in quo reperiatur? tom. 4. 265. 3.
Ecclesia quibus modis potestatem suam exerceat? to. 4. 273. 2.
Ecclesiæ potestas politica non est democratica. to. 4. 278. 4; & seq; & 279. 6; & seq; & 286. 1.
Ecclesiæ potestas est triplex; scilicet ordinis, & iurisdictionis in foro interiori, & iurisdictionis in foro exteriori. tomo 4. 319. 2.
Ecclesia etiam sub Tyrannis habuit temporales diuitias, & bona temporalia, & per consequens potestatem temporalem. to. 4. 332. 1.
Ecclesia potestatem puniendi delinquentes accepit à Christo Domino, non à Principibus sæcularibus. to. 4. 468. 4.
Ecclesiæ potestas magis significatur nomine clauium, quàm nomine gladij; quia potestas data est Ecclesiæ in ædificationem, non in destructionem. to. 17. 401. 2.
Ecclesiæ potestas nequit matrimonium statuere absque consensu mutuo vtriusque contrahentis. to. 5. 628. 1.
Ecclesiæ collata fuit potestas per Petrum; & ideo mediatè, non immediatè. to. 10. 561. 2.
Ecclesiæ potestas summa non est in Episcopis, aut in Concilijs. to. 18. 468. 2; & sequen.
In Ecclesia secluso Papa non est Papatus suppletiuè. to. 19. 463. 1; & seq.
Ecclesia secluso Papa nullam penitus auctoritatem legitimam habet. to. 19. 466. 2; & seq.
Secluso Papa non habet potestatem conferendi dignitates inferiores Papatu, & Episcopatu. to. 19. 467. 1; & seq.
Nec habet potestatem mutandi Papæ statuta. to. 19. 467. 2.
Quomodò receperit potestatem à Christo Domino? to. 19. 496. 2; & seq.
Ecclesiæ, & Papæ potestas vna, & eadem est. to. 19. 504. 1.
Ecclesia habet potestatem supra coniunctionem Papatus cum tali persona, non autem supra Papatum. to. 19. 521. 1; & sequen.
Nec cogit ad cœlibatum. to. 19. 60. 1.

Ecclesiæ prærogatiuæ, & proprietates.

Ecclesia habuit à Deo eas prærogatiuas, quæ eius conseruationi sunt necessariæ. to. 12. 567. 1.
Ecclesiæ proprietates quot, & quæ sint? to. 13. 81; & seq; & tom. 3. 39. 2; & tomo 4. 674; & seq; & to. 16. 454. 2; & to. 3. 138. 1; & to. 4. 260. 8; & to. 10. 148. 1; & to. 12. 567. 1.
Ecclesiæ proprietates ex Symbolo fidei oriuntur. to. 4. 257. 1.
Ecclesiæ proprietates ab Hæreticis impugnatæ semper fuerunt. to. 16. 270. 1; & seq; & to. 13. 88. 2.
Ecclesiæ proprietas ex vocabulo ouilis deriuata. to. 16. 341. 1; & seq.
Ecclesia aliqua concedenda est, quæ habeat omnes Sponsæ Christi Domini proprietates, & prærogatiuas. to. 16. 454. 2.
Eius proprietas est, quòd ipsa sola possit saluare, & extra illam salus esse non possit. to. 3. 33. 2.
Insuper, quòd ipsa solùm sit sancta. tom. 3. 209. 1.
Item, quòd sit sponsa Papæ successoris Petri. to. 3. 35. 2.
Habet proprietatem viueæ, cuius palmitibus veteribus arescentibus, & resecatis semper noui palmites fœcundiores succedunt. to. 16. 344. 14.

Ecclesia primitiua.

Ecclesia primitiua docet decem veritates, quibus euertuntur hæreticorum mendacia. to. 16. 461. 1; & seq.
Ecclesia primitiua debuit erudiri præsentia, vel scripto Apostolorum. tomo 13. 157. 1.
Ecclesiæ primitiuæ mos referendi ad Papam fidei controuersias. to. 1. 503. 2.
Ecclesiæ primitiuæ non fuit opus rerum externarum splendore in suo summo Pastore. to. 2. ex Pighio. 202. 1.
Ecclesiæ primitiuæ mos eligendi meliorem in Pontificem. to. 1. 21. 1.
Ecclesiæ primitiuæ Patres statuerunt Episcopos non debere ordinari, nisi in Ecclesijs maioribus. to. 13. 260. 1.

Ecclesiæ principatus, & dominium.

Ecclesiæ principatus qualiter fuerit institutus? to. 9. 549. 129.
Ecclesiæ principatus fuit à Christo Domino soli Petro collatus. to. 1. 3. 1.
Eius dominium non est tyrannicum, & seruorum; sed Regale, paternum, & pastorale. to. 19. 67. 2.
Ab eius dominio dependent omnes Reges, & Principes. to. 19. 68. 2.
Eius dominium consistit in definiendis quæstionibus aliarum Ecclesiarum, tuendis iuribus, resoluendis dubijs &c. tom. 19. 68. 2.
Eius dominium probat facultas condendi leges. to. 19. 69. 1.

Ecclesiæ priuilegia.

Ecclesia tria maxima habet priuilegia. to. 16. 454. 2.
Ecclesiæ priuilegia alia sunt à Deo, alia à Papa, alia à Cæsare. to. 19. 375. 5.
Ecclesiæ priuilegium est, quòd custodiatur per Angelos, qui sunt administratorij spiritus in ministerium missi. tomo 16. 347. 9.
Aliud priuilegium singulare est, quòd nec falli, nec fallere possit. to. 16. 347. 13; & seq.
Insuper quòd sit duratura vsque ad sæculi consumationem. to. 16. 348. 13.

Ecclesiæ promissio.

Ecclesiæ à Deo duo fuerunt promissa. to. 13. 145. 2.

Ecclesiæ Catholicæ fuerunt à Deo promissæ benedictiones spirituales, synagogæ verò carnales. to.18. 335. 1.
Ecclesiæ fuerunt promissa bona temporalia, facultates, & diuitiæ. to.19. 110. 2.

Ecclesiæ propagatio.

Ecclesia mediantibus Episcopis fuit propagata; & illis mediantibus conseruatur. to. 20. 472. 1; & seq.
Sola successione Romani Pontificis, & Episcoporum potest conseruari. to.20. 469.1; & seq.
Sine Episcopis propagari non potest; quia filij sine Patribus nasci non possunt. to.20. 573.2.

Ecclesiæ reformatio.

Ecclesiæ reformatio fieri debet tam in capite, quàm in membris. to.6. 6. 3.
Magis reformatur ecclesia, si Papa retineat suam potestatem apud Principes, quàm reformetur in Concilijs. to.18. 179. 2; & seq.

Ecclesiæ regimen.

Ecclesiæ regimen non est pœnes Principes sæculares. to.5. 646. 1; & to.18. 466. 1; & seq; & to.20. 495. 1; & seq.
Ecclesiæ regimen fuit à Christo Domino institutum quoad formam, & modum. to.10. 558. 2; & seq.
Ecclesiæ regimen. to.3. 803. 1.
Ecclesiæ regimen à Christo Domino institutum, nec vnquam mutatum est, nec potest mutari. to.3. 218. 1.
Ecclesiæ regendæ quid faciendum esset, si Papa insaniret, vel captiuus esset? to. 3 371.2.
Ecclesiæ regimen quomodò distinguatur à regimine politico? to.20.61. 2.
Ecclesiæ regimen est Monarchicum. to. 10. 240. 1; & 248. 1; & to.5. 11. 2; & 645. 1; & seq; & to.12. 409. 2; & to.6. 606. 2; & to.8. 301. 1; & seq; & to.3. 461. 1; & to.4. 245. 1; & seq.
Ecclesiæ regimen est Monarchicum, quia est perfectissimum. to.14. 19. 1; & to.15. 280. 1; & tom. 13. 285. 2; & 583. 1; & tom. 9. 544. 129; & to.18. 470. 1; & sequen.
Ecclesiæ Rex absolutus est Christus Dominus. to.18. 463. 1; & to.3. 388. 2.
Ecclesiæ regimen est de iure Diuino, & est superius regimine sæculari, quia illud benedicit, vngit, & consecrat. tomo 18. 466.2.
Ecclesiæ regimen est Monarchicum aristocratiæ admixtum. tom.6. 125. 2; & tomo 3. 430. 1; & to.4. 741. 72; & tom.18. 463.2.
Ecclesiæ regimen est perfectum. tomo 10. 157.1.
Ecclesiæ regimen non fuit extinctum simul cum Petro, sed transijt in successores. tomo 17. 400.2.
Ecclesiæ regimen fuit commissum Romano Pontifici ex iure successionis. to.16.522.2; & seq.
Ecclesiæ regimen fuit translatum in Petrum. to.19. 10. 2.
Ecclesia meliùs regitur per collationem potestatis in Summo Pontifice, quàm in Concilijs. to.11. 460. 1.
Ecclesiæ regimen Monarchicum an sit absolutum? to.3. 431. 1.
Quomodò sumptum fuerit à Vigorio, & Richerio? to.3. 438. 2.
Ecclesia est vera, & perfecta Respublica, cuius Caput est Christus, qui solus est Iudex sui Vicarij, qui est Papa. tom. 2. ex Adolpho. 80. 1.
Ecclesiæ regimen à Papa nequit immutari. to.4. 63. 2.
Ecclesiæ politia non est democratica. tom.4. 278. 4; & 279. 6; & 286. 1; & 737. 43; & to.18. 464. 1; & seq.
Ecclesiæ regimen non est aristocraticum. to.4. 280. 2; & seq; & 737. 47; & 284.2; & seq; & 282; & 286; & seq; & to.17. 122. 1; & seq; & 191. 2; & seq.
Ecclesiæ cura meliùs saluatur per regimen vnius, quàm multorum. to.4. 642. 2; & to. 18. 470. 2; & seq.
Ecclesia regitur à Christo Domino per internum influxum gratiæ. to.4. 641. 1.
Ecclesiæ regimen fuit, & est Imperiale. to.4. 742.79.
Ecclesiæ ex principijs fidei repugnat aristocratia. to.16. 41. 1; & seq.
Ecclesiæ regimen Monarchicum impugnatum fuit ab Eusebianis, qui aristocratiam tentarunt in ecclesiam inducere. to.6. 128. 1.
Ecclesia regitur per influxum internum à Christo Domino, & per externum à suo Vicario. to.15. 222. 14.
Ecclesiæ Regimen est Monarchicum, non democraticum, aut aristocraticum. to.20. 484. 2; & 504. 2; & seq.
Ecclesiæ repugnat regimen democraticum; quia ei repugnat Pastor ignorans, & ideo repugnat vulgus, cui propria est ignorantia, eam regere. to.20. 485. 2; & seq.
Ecclesiæ regimen non est democraticum immixtum aristocratico, & Monarchico. to.20. 488. 2, & seq.
Ecclesiæ administratio visibilis, & inuisibilis differunt. to.20. 490. 2.
Ecclesiæ regimen Monarchicum prædictum fuit ab Ezechiele cap. 37. illis verbis: *Rex erit omnibus imperans.* to.20.560.2.
Ecclesiæ regimen esse Monarchicum est doctrina omnium SS. Patrum. to.20.538.1.
Ecclesiæ regimen, quod est Monarchicum, quomodò permisceatur cum alijs speciebus regiminis? to.3. 803. 1.
Ecclesia duobus modis regitur, scilicet per inspirationem, & per propositionem veritatis credendæ. to.15. 194. 7.
Ecclesia semper regitur Spiritu Dei. to. 18. 228. 1; & 301.2.
Ecclesiæ regimen spectat ad solos Sacerdotes. tomo 18. 202. 1.
Ecclesiæ regimen non est Oligarchicum, idest paucorum numerus, sed Monarchicum. to.18. 314. 1.
Ecclesiæ regimen est supernaturale, non naturale. to.18. 467. 1; & seq.
Ecclesiam regendam esse inuisibiliter à Christo Domino, & visibiliter ab eius Vicario, colligitur ex eo, quòd ab eodem Domino, dum esset in terris, regebatur etiam visibili eius præsentia. to.20. 361. 1.
Item probatur ex eo, quòd fuit traditum à

Christo Domino ecclesię gubernium. to. 20. 361. 2.

Ecclesia Regnum.

Ecclesiæ Regnum non est de hoc Mundo. to. 17. 491. 2.

Ecclesiæ Regnum est omni Regno excellentius. to. 19. 413. 1.

Ecclesiæ Regnum est Regnum fidei, to. 19. 366. 2.

Ecclesiæ Regnum distinguitur in partem hominum peregrinantium in terra, & partem Regnantium in Cœlis. to. 3. 188. 1.

Ecclesiæ Regnum quomodò Sanctum dicatur. to. 3. 209. 1.

Ecclesia ritus, & ceremonia.

Ecclesiæ ritus alius Græcus, alius Latinus. to. 13. 200. 2.

Ecclesia pro temporum varietate mutauit ritus, & ceremonias. to. 7. 223. 1.

Ecclesiæ ritus, & ceremoniæ à quo originem sumpserint? to. 7. 240. 1; & seq.

Ecclesiæ ritus, & ceremoniæ ordinantur ad maiorem Dei cultum. to. 14. 586. 2.

Ecclesiæ ritus, & ceremoniæ institutæ à Christo Domino, & ab Apostolica traditione descendentes debent firmiter retineri; sed institutæ ab Ecclesia possunt mutari; to. 8. 567. 1; & seq.

Ecclesiæ ritus, & ceremoniæ obligant fideles ad obseruantiam. to. 8. 567. 2; & seq.

Ecclesiæ ritibus, & ceremonijs nutritur pietas Christianorum. to. 14. 587. 1.

Ecclesia sanctitas.

Ecclesia sancta est. to. 3. 138. 1; & 209; & seq.

Ecclesiæ sanctitas quid importet? to. 3. 202. 1; & seq.

Ecclesiæ sanctitas ex Apostolo ostenditur. to. 16. 258. 1; & seq.

Ecclesiæ charismata, quæ indicant eius sanctitatem. to. 1. 5. 1.

Ecclesia est multipliciter sancta. to. 4. 257. 6.

Ecclesia formata est sacramentis. to. 19. 3. 2.

Ecclesia sanctitas.

Ecclesia dicitur sancta, quia Christus Dominus illam mundauit aquæ lauacro; & quia habet firmitatem. to. 19. 63. 1; & seq.

Item dicitur sancta propter virtutes; & quia recepit sanctiones Diuina, & quia Deum sanctificat; & quia verum Deum colit. to. 19. 64. 1; & seq.

Quomodò petat remissionem peccatorum, si sancta est? to. 19. 64. 2.

Ecclesia semper sancta fuit in aliquibus. to. 19. 64. 2.

Quæ sanctitas Ecclesiæ militanti competat? to. 19. 65. 1.

Ecclesiæ sanctitas non tollitur per peccata venialia. to. 19. 65. 1.

Ecclesiæ sacramenta sunt septem, & sunt cœlesti referta virtute, quam acceperunt à sanguine Christi Domini. to. 19. 3. 2.

Ecclesiæ sanctitati non detrahunt peccata iustorum. to. 19. 66. 2.

Ecclesia sapientia.

Ecclesia facit innotescere sapientiam Peincipibus, & potestatibus in Cœlestibus. to. 9. 499. 14.

Ecclesia schismata.

Ecclesia, in qua est schisma, non est Ecclesia. to. 9. 482. 10; & to. 3. 29. 1.

Ecclesiam egrediens per schisma, aut per hæresim nequit saluari. to. 9. 481. 10; & to. 3. 234. 1; & to. 1. 3. 1.

Ecclesia schismatica reconciliata recuperat omnia, quæ amiserat per schisma. tom. 3. 222. 2.

Ecclesia diuisionis spiritualis est expers. to. 3. 245. 2.

Ecclesiæ schismata anarchiam genuerunt, quia Papas multiplicauerunt; & ideo vnitatem Ecclesiæ diuiserunt. to. 19. 400. 1.

Ecclesiæ schismata ortum habuerunt ex eo, quòd vni Ecclesiæ Pastori existenti ad tempus non obtemperatur teste S. Cypriano. to. 18. 82. 1.

Ecclesiæ schisma à Photio inchoatum, & à Michaele Ceruiario consummatum. to. 6. 734. 1.

Ecclesiæ schisma ortum, ex translatione Apostolicæ Sedis Auenionem. to. 11. 131. 1; & seq.

Ecclesia senatus.

Ecclesiam habere senatum quid sit? to. 9. 228. 23; & 234. 76.

Ecclesia stabilitas.

Ecclesia vsque ad Mundi finem est permansura. to. 13. 84. 2; & to. 2. ex Aluarez. 4. 2; & seq.

Ecclesiæ dicta fuerunt ea verba: *Ego vobiscum ero vsque ad consummationem sæculi*. tom. 9. 485. 18.

Absque Papa nequit durare. to. 20. 595. 1.

Ecclesia nequit destrui, aut deficere vsque in diem iudicij. to. 3. 33. 1; & to. 4. 252.

Ecclesia nequit durare sine verbo Dei. to. 14. 578. 2.

Ecclesia firmatur per successionem Pontificum post Petrum. to. 1. 7. 1.

Ecclesia per mortem Petri non fuit priuata capite. to. 1. 9. 1.

Ecclesia tempore S. Gregorij non defecit. to. 4. 675. 35.

Ecclesia firma est. to. 3. 187. 2.

Ecclesia status.

Ecclesiæ statuum diuersitas. tom. 3. 204. 1; & 216. 2.

Ecclesiæ status, & diuersitas graduum est de iure Diuino. to. 19. 6. 2.

Ecclesiæ triplex status; scilicet Prælatorum, Regularium, & coniugatorum; quorum primus figuratus fuit in Noe, qui rexit arcam, quæ figurauit Ecclesiam; alter in Daniele, qui vitam cęlibem duxit; alter in Iob, qui habuit vxorem, & filios. to. 19. 192. 1; & seq.

Ecclesiæ duplex status; in vno sub Regibus persequentibus fuit egena; in altero sub Regibus obsequentibus domina. tom. 20. 342. 2.

Ecclesiæ status est triplex. to. 3. 216. 2.

Ecclesia subsidium.

Ecclesia subsidijs temporalibus opportuno tempore à Christo fuit ornata. to. 5. 783. 2.

Ecclesia successio.

Ecclesiarum successiones. to. 8. 783. 2.

Ecclesia tabula.

Ecclesiæ tabulæ sunt imago libri vitæ. to. 6. 478. 2.

Ecclesia thesaurus.

Ecclesię thesaurus continet indulgentias. to. 7. 221. 2.

Ecclesiæ thesaurus quid sit, & apud quem resideat?

fideat? to.19. 325. 2; & 327. 1; & seq.
Ecclesiæ thesaurus negari non potest. to. 19. 327. 2; & seq.
Ecclesiæ thesaurus, & claues differunt. to.19. 337. 1.

Ecclesia tituli.

Ecclesiarum tituli vnde orti sint? to. 17. 302. 1; & seq.
Ecclesia quibus titulis honoretur in sacris Scripturis? to.18. 345. 2; & seq.

Ecclesiæ traditio.

Ecclesię traditio an sit, & quid sit? to.10.210.1.
Quotuplex sit? to.10. 210. 1.
Quando ceperit? to.10. 211. 2.
An habeat æqualem certitudinem cum sacra Scriptura? to.11. 211. 2.
Ecclesiæ traditiones, & Apostolicæ quænam sint? to.10. 211. 2.
Ecclesiæ traditiones licèt scriptæ non sint, attamen confirmatæ per Apostolicam Sedem à fidelibus sunt obseruandæ. tom. 16. 419. 1; & seq.
Ecclesia præter Diuinas Scripturas habet traditiones. to.14. 9. 1.
Ecclesiæ traditiones sunt certissimæ. to.1.7.2.
Ecclesiæ traditiones à Christo Domino fuerunt edoctæ. to.19. 18. 1.
Habent eandem vim, quam habet Scriptura. to.19. 55. 1.
Ecclesiæ traditiones, & consuetudines etiam non scriptæ ab omnibus fidelibus sunt obseruandæ, si à Papa sint approbatæ. to.16. 419. 1.
Ecclesiæ traditiones sunt clarissimæ, & apertissimæ. to.4. 132. 1.
Ecclesię traditiones quomodò differant à traditionibus Apostolicis? to.8. 277. 1.
Ecclesiæ traditiones spectant ad sacrum fidei depositum. to.8. 956. 1.
Ecclesiæ traditiones cur ab hæreticis reijciantur? to.15. 364. 1; & seq.
Ecclesiæ traditiones habent æqualem certitudinem, quam habet sacra Scriptura. to. 8. 277. 1.
Ecclesiæ traditiones quomodò à nobis possint cognosci? to.8. 277. 1.
Ecclesię traditiones ab Apostolis deriuarunt. to.14. 357. 1; & seq.
Plures Ecclesiæ traditiones assignantur. to.14. 585. 2; & seq.
Ecclesiæ traditiones descendunt ex consensu vnanimi SS. Patrum. to.8. 963. 1; & seq.
Item ex communi consensu Pastorum, & Doctorum, qui omni sæculo floruerunt. to.8. 966. 1; & seq.

Ecclesia tranquillitas.

Ecclesiæ tranquillitas ante Lutheri hæresim, qualis fuerit? to.4. 241.

Ecclesia tribunal.

Ecclesia est supremum tribunal in terris. to.9. 484. 17.
Ecclesiæ tribunal solius Dei iudicio est subiectum. to.2. ex Pighio. 113. 1.
Ecclesiæ tribunal sacros canones ad iudicium vocati non finit. to.2. ex Pighio. 113. 2.

Ecclesia tributum.

Ecclesia quomodò soluat tributum Imperatori? to.3. 13. 1.

Ecclesia vacatio.

Ecclesia mortuo Papa vacare dicitur. to. 18. 128. 10.
Ecclesiæ vacatio est quædam inchoata successio. to. to. 151. 1.
Ecclesia dicitur vacare, cùm plures de Papatu contendunt. to.18. 117. 2.
Ecclesia suo viduata Pastore quot ærumnis sit subdita? to.4. 642. 2.
Ecclesiam vacare, vel quasi vacare habet quandam similitudinem. to.9. 72. 3.

Ecclesia veritas.

Ecclesiæ veritas quæ sit? to.4. 241. 2.
Ecclesia vera continuis fulget miraculis. to.10. 76. 2; & 151. 1.
Ecclesiam Catholicam esse veram Ecclesiam est de fide. to.10. 216. 2.
Ecclesiæ veræ signum est interrupta Prælatorum successio. to.4. 675. 32.
Ecclesiæ veritas probatur ex eo, quòd per totum Orbem sit extensa; vbique enim reperiuntur Christiani, & Catholici; sic namque Deus prædixit; vbi hæreses in aliquo angulo sunt reclusæ teste S. P. Augustino. to.19. 422. 2; & seq.

Ecclesia visibilitas.

Ecclesia est visibilis, non inuisibilis. tomo 4. 260. 1.
Ecclesia tempore Apostolorum fuit visibilis, & visibilis vsque ad finem debet permanere. to.18. 50. 2.
Ecclesia visibilis eget Pastore visibili vltra Christum, qui est Pastor inuisibilis. to. 18. 470. 2.
Ecclesiæ petra semper visibilis nequit esse, nisi Petro in se ipso, & in suis successoribus. to.19. 427. 2.

Ecclesia visitatio.

Ecclesiæ cur sint visitandæ? to.18. 363. 1.

Ecclesia vnitas.

Ecclesia est vna ex coniunctione cum suo Capite; sicuti radij Solis vniuntur cum suo principio, quod est Sol ex S. Cypriano. to.18. 31. 2.
Ecclesiæ vnitas est spiritualis, non materialis. to.18. 77. 1.
Ecclesiam debere vnum tantùm Pastorem habere colligitur ex eo; quòd in lege veteri vnum tantùm erat templum, & vnum altare. to.18. 77. 1; & 471. 2.
Ecclesiæ vnitas habet suam originem ab vnitate sui Capitis. to.18. 80. 1; & to.4.63.2; & to. 17. 34. 1; & seq; & 450. 2; & tom. 6. 690. 1.
Ecclesia vna est, sicut Solis vnum est lumen, & multi radij; ita vnus est Ecclesiæ Pontifex, & multi Episcopi, qui reducuntur in vnum Pontificem. to.18. 80. 2.
Ecclesia vnum Episcopum, qui regat omnes Episcopos, debet habere. to.18. 82. 2.
Ecclesia est vna, quia est vnus Deus, vnus Christus, vna fides, vnum baptisma. to.18. 82. 2.
Ecclesia vna est, quia est congregatio omnium fidelium professione fidei, & communione Sacramentorum sub vno Pastore legitimo. to. 18. 32. 1.
Ecclesiæ omnes vnitatem habent ex vnione ad Ecclesiam Romanam. to.18. 32. 2.
Ecclesia veteris testamenti vna fuit, quia semper vnum habuit summum Sacerdotem. to.18. 33. 1; & 471. 1.
Ecclesia militans debet habere vnum supremum Caput, quia est exemplar Ecclesiæ trium-

triumphantis, quæ habet vnum Caput supremum, qui est Christus Dominus. to.18. 33. 1.
Ecclesia est vnum Corpus morale, non naturale. to.18. 36. 1; & to.14. 50. 2.
Ecclesia in scripturis vocatur nauis, & arca; & ideo sicuti nauis habet vnum Rectorem, & Arca habuit vnum Noe; ita Ecclesia debet habere vnum Pastorem. tom.18. 34. 1; & 472. 1.
Ecclesia comparatur ouili; & ideo debet habere vnum Pastorem, qui illi præsideat. to.18.34. 1.
Item vocatur domus, & ideo debet habere vnum Patremfamilias, siue vnum Economum. to.18. 34. 1.
Insuper vocatur Regnum Cœlorum iuxta Diuum Gregorium; & ideo debet habere vnum Regem visibilem, sicut ipsa visibilis est. to.18. 34. 1; & 472. 1.
Ecclesiæ debuit præfici vnus Pastor visibilis, vt illius vnitas, & compago seruetur. to.18. 102. 4; & to.5. 22. 1; & to.7. 25. 2.
Ecclesiæ Pastorem non esse vnum est contra illum articulum fidei: *Vnam Sanctam Ecclesiam catholicam*. to.18. 102. 5.
Ecclesiæ omnes sunt vna Ecclesia. tomo 18. 124. 6.
Ecclesiæ vnitas ab vnitate Ecclesiæ Romanæ originem habuit. to.18. 246. 1.
Ecclesia terrestris ab vno debuit regi. to. 18. 470. 2.
Ecclesia terrestris debuit habere vnum Principem visibilem; sicut Ecclesia cœlestis habuit vnum Principem, qui pugnauit contra Angelos rebelles, & est Michael. to.18. 471. 1.
Ecclesia comparatur exercitui; ideo debet habere vnum Ducem; & mulieri speciosæ; ideo debuit habere vnum sponsum. to. 18. 472. 1.
Ecclesiam esse vnam, & habere vnum Caput, & vnum Pastorem euidenter colligitur ex illis Christi Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili; & illas oportet me adducere; & fiet vnum ouile, & vnus Pastor*. to.18.472. 2.
Ecclesiam habere vnum caput colligitur ex eo, quòd sicut vnus Episcopus præest omnibus Parochis suæ diœcesis; & vnus Archiepiscopus omnibus Episcopis suæ prouinciæ; & vnus Patriarcha omnibus Archiepiscopis sibi subiectis; ita vnus Pontifex Summus debet præesse omnibus Patriarchis. to.18. 473. 1.
Item colligitur ex necessitate mittendi prædicatores per totum Orbem ad disseminandum Christi euangelium; vnus enim Episcopus non habet iurisdictionem in diœcesim alterius Episcopi; & ideo nequit mittere operarios in messem illius; consequenter fuit necessarius vnus, qui omnium Ecclesiarum sollicitudinem haberet. tom. 18. 473. 2.
Item ex vnitate fidei, quæ non posset saluari nisi esset vnus Pastor in Ecclesia, qui omnes fidei controuersias dirimeret. tom.18. 474. 1; & to.8. 707. 1.
Ecclesia Romana requirit ad sui vnitatem, quòd potestas omnium Episcoporum deriuetur ab vno Papa. to.13. 586. 1.
Ecclesia est vnum corpus mysticum perfectissimè à Christo Domino institutum. to.12. 397. 1.
Ecclesia non habet, nisi vnicum Principem temporalem. to.12. 383. 1.
Ecclesia semper vnita mansit cum Christo, ideo perpetuam, & ineffabilem habet firmitatem, ob quam nequit errare, & ob quam regitur à Spiritu sancto. to. 9. 481. 9.
Ecclesia est vnita spiritualiter cum Christo, vt vxor viro; & eius est sponsa, ac eius desponsatio est inseparabilis, & perpetua. to.9. 499. 14.
Ecclesiæ vnitas non conseruatur, nisi per vnitatem capitis. to.3. 63. 2.
Ecclesiæ vniuersalis ex diuinæ prouidentiæ dispositione vnus est Rector supremus. tomo 3. 64. 2.
Ecclesia veteris, & noui Testamenti quomodò vnam Ecclesiam constituant? tom. 3. 218. 1.
Ecclesiæ corpus mysticum pro sui conseruatione exigit vnitatem membrorum præcipuè Sacerdotum. tom.2. ex Pighio. 101. 2.
Ecclesię vnitas saluatur per ordinem ad vnam partem omnibus alijs principantem. to.2. ex Pighio. 163. 2.
Ecclesia debet vnum tantùm Pastorem necessariò habere, qui est Pontifex Romanus. to.4. 63. 2.
Ecclesia regitur ab vno Pastore, sicut exercitus ab vno Imperatore. to.4. 144. 2.
Ecclesiæ Catholicæ vna est fides in omnibus Nationibus per totum Orbem diffusis. to.4. 232. 1.
Ecclesia est vnio omnium fidelium habentium veram fidem internam, & externè illam profitentium. to.4. 674. 24.
Ecclesiæ vnitas non saluatur per solam religionis vnitatem. to.4. 736. 39.
Ecclesiæ vnitatem debet seruare quisquis eius beneficijs optat gaudere. to.16. 336. 2.
Ecclesiæ vnitas in vnitate Calicis, de quo omnes teste Apostolo participamus, consistit. to.16. 337. 2.
Ecclesiæ vnitatem qui non tenet, est hostis Ecclesiæ, & prophanus. to.16. 337. 6.
Ecclesiæ vnitas est exordium nostræ retributionis. to.16. 338. 7.
Ecclesia semper fuit vna in fide Christi fundata tam in antiquo, quàm in nouo Testamento sub diuersis tamen modis, & diuersis similitudinibus. tomo 16. 344. 8; & seq.
Ecclesiæ vnitas triplex. to.16. 350. 10.
Ecclesiæ vnitas varijs auctoritatibus veteris Testamenti demonstratur. to. 16. 351. 1; & seq.
Ecclesiæ vnitatem etiam varij textus noui Testamenti deprædicant. tom. 16. 353. 9; & seq.
Ecclesiæ vnitas quo rescindatur? to.16. 355. 11; & seq.
Ecclesiæ vnitas in Symbolo, vt articulus fidei, fuit nobis proposita. to.16. 355. 12.
Ecclesię dos præcipua est vnitas. to.16. 356. 1; & seq.
Ecclesiæ vnitatis proprietates quænam sint? to.16. 356. 1.

Ecclesiæ vnitas à sanctis Patribus antiquis adeò fuit commendata. to. 16. 356. 1; & seq.

Ecclesiæ vnitatem rescindere est maximum scelus. to.16. 356. 2.

Ecclesiæ quantùm necessaria fuerit vnitas? to.16. 357. 3; & seq.

Ecclesiæ omnes per totum Orbem diffusæ siue Patriarchales, siue Archiepiscopales, siue Episcopales ab vna Ecclesia Romana dependent, & sunt ei subiectæ. to.16. 401. 1; & seq.

Ecclesiæ vnitas non scinditur per mansionum diuersitatem ad habitationem fidelium præparatarum, to.16. 409. 2; & seq.

Ecclesiæ semper fuit necessarium vnum Caput ad omnia schismata tollenda, seruandamque vnitatem. to.17. 24. 2.

Ecclesiæ vnitas dependet à Petri Cathedra. to.17. 195. 2, & 350. 1.

Ecclesiæ hierarchia colligitur ex vnione Ecclesiarum particularium, in quibus sunt plures Ecclesiæ, quæ vni Pastori subiacent. to.17. 196. 1.

Ecclesiæ vnitas interna est per fidem, spem, & charitatem; externa verò est per baptismum. to.17. 448. 2; & seq.

Ecclesiæ vnitas interna, & externa conseruari nequit, nisi per vnitatem internam, & externam Ministrorum. tom. 17. 448. 2; & seq.

Ecclesiæ vnitas instituta fuit immediatè à Christo Domino in vno Petro. to.17.250. 2; & seq.

Ecclesiæ Catholicæ vnitas idem est, ac Ecclesiæ Romanæ communio. to. 17. 459.1.

Ecclesiæ vnitas nedum ex vnitate Pastoris, sed etiam ex vnitate ouilis à sanctis Patribus fuit deducta. to.17. 536. 1; & seq.

Ecclesiæ Romanæ vnitas in tunica inconsutili Christi Domini fuit figurata. to.2. ex Beato Ægidio. 64. 1; & to. 6. 906. 2; & to. 3. 181. 2.

Ecclesia est vnum corpus visibile, quod propterea debet habere vnum caput visibile. to.5. 658. 1.

Ecclesia est vnum corpus visibile, & in hoc differt ab Ecclesia triumphantium, quæ nobis est inuisibilis. to.10. 157. 2.

Ecclesiæ vnitas maiorem habet sapientiam, & charitatem, quàm quælibet alia vnitas. to.9. 493. 32.

Ecclesia habet vnum Pastorem à Christo Domino relictum, cùm ascendit in Cœlum, qui eius gerit vices in terris, ad quem possunt fideles recurrere in fidei controuersijs. to.4. 630, & seq; & 641. 2.

Ecclesiæ quale genus vnitatis Christus contulerit? to.4. 736. 41.

Ecclesia habere debet vnum Caput visibile. to.3. 592. 2.

Ecclesiæ filij vniuntur virtutibus fidei, spei, & charitatis. to.4. 262. 4.

Ecclesiæ vnitas scindi non debet. tomo 6. 3. 2.

Ecclesiæ vnitas requirit fidei, & doctrinæ vnitatem. to.12. 181. 1.

Ecclesiæ vnitas duplex. tom. 10. 157. 1; & 267. 2; & to.5. 594. 2.

Ecclesiæ vnitas quomodò seruetur in vno Pastore? to.5. 14. 2.

Ecclesia debuit esse vna. to.12. 397. 1.

Ecclesiæ vnitas probata à sanctis Patribus. to.12. 62. 2.

Ecclesiam habere vnum Caput docuit S. Cyprianus. to.5. 20. 1; & to.6. 905.

Ecclesia semper remanet eadem numero mutato etiam Pontifice. to.10. 172. 2.

Ecclesia Christi semper sollicita est in vnitate seruanda. to.8. 181. 2.

Ecclesiæ vnitati repugnat regimen plurium Iudicum supremorum non subordinatorum. to.8. 379. 2.

Ecclesiæ vnitas deducitur etiam ex vnitate cultus ecclesiæ, ex ordine, & connexione membrorum cum Capite. to.8. 708. 1.

Item ex vnitate Cathedræ. to.8. 710. 1.

Ecclesia est vna, vnus ad tempus Sacerdos, & vnus Iudex vice Christi. to.7. 3. 2.

Ecclesia habet vnum Pontificem, non vnum numero, sed successione. to. 7. 148. 2; & to.4. 168. 1.

Ecclesiæ vnitas est in baptismo. tom.7. 747. 1.

Ecclesia est vnum corpus mysticum, cuius caput est Christus. tom. 15. 196. 21; & seq.

Ecclesiæ vnitas colligitur ex illis verbis: *Pasce oues meas*. to.15. 209. 6.

Ecclesiæ vnitatem non credens diuisus est ab ecclesia. to. 15. 213. 26.

Ecclesiæ vnitas comparatur vnitati Dei, & ecclesiæ cœlestis. to.10. 45. 2.

Ecclesia est vnum corpus visibile. to.10. 158. 1.

Ecclesiæ necessarium fuit vnum caput visibile. to.10. 247. 2.

Ecclesia quomodò sit vna? to. 10, 267. 2; & to.3. 201.1.

Ecclesia habet vnum corpus, & vnum caput. to.9. 210. 170.

Ecclesia Christi incorrupta est, vnam domum nouit, vnius cubiculi castitatem in casto pudore custodit. to.9. 236. 8.

Ecclesia est vnita spiritualiter Christo Domino, sicut viro vxor. to.9. 499. 54.

Ecclesia est vnum corpus mysticum, & ideo habet vnum corpus homogeneum. com.9. 613. 308.

Ecclesia nequit habere plura capita suprema simul. to.13. 165. 2.

Ecclesia tota sicut dicitur vnum corpus mysticum per similitudinem ad corpus naturale hominis; ita Christus, & Papa dicitur Caput ecclesiæ mysticum per similitudinem ad caput naturale hominis. to. 13. 307. 1.

Ecclesia quomodò dicatur vna per fidem, spem, & charitatem? to.13. 379. 1.

Ecclesiæ corpus dicitur recipere, habere, & exercere operationes propter vnionem membrorum cum Capite ecclesiæ. to.13. 383.1.

Ecclesiæ conuenientissimè assignatum fuisse vnum caput visibile est de fide. to. 3. 592. 1; & seq.

Ecclesia Christi semper fuit vnum ouile. to.14. 564. 1.

Ecclesia est vnum corpus, cui vnum solùm congruit caput. to.6. 52. 1; & to.5. 88. 1; & seq; & to.1. 4. 2.

Ecclesiæ conuenit vnum caput propter simili-

litudinem cum ecclesia triumphante, cum synagoga, & cum corpore naturali. to.14. 567. 1.

Ecclesiæ vnitas magis ostenditur. to. 1. 1. 2; & 424. 1; & seq; & to. 3. 138. 2; & 180. 1; & to.4. 257. 2.

Ecclesiæ perpetuitas habetur ab vnitate. to.1. 6.

Ecclesiæ vnitas multipliciter accipitur. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 2; & seq.

Ecclesię vnitas conformatur cum vnitate Dei, & Ecclesiæ cœlestis. to.10. 45. 2.

Ecclesiæ fuit simpliciter necessarium vnum caput visibile. to.2. ex Turrecrem. 7. 1; & to.10. 247. 2.

Ecclesiæ vnitati non fuerunt datæ claues à Christo Domino, sed Petro. tom. 14. 49. 2.

Ecclesia vna est, & diuisa esse non potest.to.3. 28. 2.

Ecclesia tripliciter dicitur vna. tom. 3. 202. 2.

Ecclesia quomodò simul sit vna, & septuplex? to.3. 204. 1.

Ecclesiæ vnitas non tollit diuersitatem morum, & rituum. to.3. 205. 1.

Ecclesiam Catholicam esse essentialiter vnam est de fide. to.3. 461. 2.

Ecclesiæ vnitas quantùm sit necessaria eius conseruationi? to.16. 357. 2; & seq.

Ecclesia Catholica est vna, quia est *terra labij vnius*; vnam enim fidem confitetur. to.19. 423. 2.

Ecclesiæ vnitatis confessio est omnino necessaria ad fidem. to.1. 3. 2.

Ecclesia Catholica est vna, quia est Corpus Christi, qui nequit esse, nisi vnius corporis caput. to.4. 223. 1.

Ecclesiæ vnitas ratione capitis, & fidei comprobatur. to.19. 129. 2; & seq.

Ecclesia est vna ex præputio, & circuncisione; quia Christus Dominus lapis angularis fecit vtraque vnam. to.19. 132. 2.

Ecclesiæ vnitas ex Sacramentorum administratione deducitur. tom. 19. 133. 2; & seq.

Ecclesiæ Monarchia debet habere summam vnitatem; quia figurata fuit in tunica inconsutili Christi Domini. tom.19. 229. 2; & 423. 2.

Ecclesiæ Monarchia prædicta fuit à Daniele. to.19. 229. 2.

Est perfectissima omnium, quæ fuerunt propter stabilitatem, fortitudinem, amplitudinem, & dominij plenitudinem. to. 19. 231. 1.

Ecclesiæ vnitas nequit seruari, nisi habeat vnum ad tempus Pastorem. to.19. 415. 2; & seq.

Ecclesiæ vnitas ex principijs naturæ colligitur; vt in apibus, exercitu, ramis respectu stipitis &c. to.19. 416. 1.

Ecclesiæ communitas quomodò differat à communitate laica? to.19. 492. 1.

Ecclesiæ vnitas ab vnitate capitis dependet. to.20. 483. 2; & 507. 2.

Ecclesiæ vnitas à Christo Domino descripta. to.20. 508. 1.

Ecclesiæ vnitas probatur ex consensu veteris ecclesiæ. to.20. 520. 2; & seq.

Ecclesiæ vnitas requirit, quòd omnes fideles conueniant in fide. to.13. 284. 2.

Ecclesiæ vnitas quid sit, & vnde sumatur? to.13. 287. 2.

Duplex est. to.13. 287. 2; & 311. 1.

Ecclesiæ vnitatem descripsit S.Cyprianus Episcopus. to.1. 421. 2.

Ecclesiæ vnitas in tunica inconsutili Christi Domini fuit figurata. to.9. 285. 85.

Ecclesiæ vnitas principaliter attenditur.to.9. 387. 25.

Ecclesiæ vniuersalitas.

Ecclesia dicitur vniuersalis dupliciter. to. 6. 444. 1; & to.17. 245. 1.

Ecclesia vniuersalis dupliciter dicitur iudex, & norma in definiendis fidei controuersijs. to.16. 541. 2.

Ecclesia vniuersalis non fuit æquè commissa omnibus Apostolis. to.8. 503. 2.

Ecclesia vniuersalis est illa, ad quam ordinatur Papæ potestas. to.13. 404. 1.

Ecclesia vniuersalis per Concilium generale Sedę vacante repręsentatur. to. 9. 226. 3; & seq.

Ecclesiæ vniuersalis consensus est argumentum potestatis Papæ. to.11. 553. 1.

Ecclesia vniuersalis cur vocetur Catholica? to.2. ex Turrecrem. 60. 1.

Ecclesia vniuersalis multipliciter dicitur Catholica. tom.4. 257. 4; & seq; & 258. 1; & to.3. 206. 2; & seq.

Ecclesia Christi per totum Orbem diffundenda fuit. to.15. 304. 2.

Ecclesia Catholica quare dicatur Apostolica, non autem dicatur Ecclesia Christiana; cùm Christus sit fundamentum principale, & primarium; Apostoli verò fundamentum secundarium, & minùs principale fundatum supra ipsummet Christum? tom. 4. 259. 5.

Ecclesiæ vniuersalis Primatis munus quodnam sit? to.1. 42. 2.

Ecclesia à Christo Petro collata non est hæc, vel illa, sed tota ecclesia vniuersalis. to.13 237. 1.

Ecclesia vniuersalis non dicitur Prophetica sed Apostolica, quia Apostolorum doctrina fuit vberior, & manifestior, quàm doctrina Prophetarum. to.4. 259. 6.

Ecclesia quare, & quomodò dicatur vniuersalis? tom. 13. 415. 1; & to. 16. 278. 2; & 455. 1.

Ecclesiæ vniuersalis curam, & diligentiam qualem debeant habere omnes fideles? to.16. 41n. 1; & seq.

Ecclesia vniuersalis tota simul nequit esse Iudex infallibilis controuersiarum fidei.to.9. 717. 2.

Ecclesia Sede vacante est imperfectè vniuersalis, quia capite visibili caret. tom.3. 398. 1.

Ecclesia vniuersalis non repręsentatur à Concilio non includente Papam. to.3. 186. 1; & seq.

Ecclesia nequit verè, & propriè dici vniuersalis, nisi accipiatur simul cum suo capite visibili, quod est Papa. to.3. 186. 1.

Ecclesia vniuersalis visibilis sola potest salute, quia extra illam salus esse non potest. to. 16. 456. 1.

Ecclesiam vniuersalem deserentes sunt sacri coniugij violatores. to.16. 456. 2.

Ec-

Ecclesia vniuersalis vacante Sede, si debeat congregare Concilium, illud debet congregare in eo loco, in quo vacat Ecclesia. to. 9. 42. 210.
Ecclesia vniuersalis Apostolica, & Sedes Apostolica differunt. rom. 6. 592. 1; & 627. 2.
Ecclesia vniuersalis ibi est; vbi est remissio peccatorum. to. 9. 487. 20.
Ecclesiæ vniuersalis mutatio quoad mores, non quoad fidem. to. 10. 153. 1.
Ecclesia vniuersalis realiter est in electis. to. 3. 33. 1.
Ecclesiæ vniuersalis gradus. to. 3. 204. 2.
Ecclesia vniuersalis traxit S. P. Augustinum in suum gremium consensu populorum, authoritate miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, auctoritate firmata, successione Sacerdorum, & nominis vniuersalitate. to. 7. 4. 2.
Ecclesiæ vniuersalis nota ex S. P. Augustino est, quòd abscondi non possit, quia per totum Orbem est manifestata; quo hæreticorum Sectæ, vtpotè in Mundi angulo conclusæ, euertuntur. to. 15. 320. 2; & seq.
Ecclesia vniuersalis dicitur Apostolica; quia ab Apostolis sine vlla interruptione suam ducit originem. to. 15. 309. 1; & seq.
Ecclesiæ vniuersalis tutelam tenentur suscipere Imperatores, & Reges Christiani. tomo 1. 73. 2.
Ecclesiæ vniuersalis vtilitati conferunt varia munera in ipsa distributa. to. 1. 70. 1.
Ecclesiæ vniuersalis vtilitati confert plurimùm congere Concilia. to. 1. 70. 1.
Ecclesia vniuersalis Apostolica est. tom. 3. 138. 1; & 214. 1; & seq; & to. 2. ex Aluarez. 7. 1.
Ecclesia vniuersalis habet formam Hierarchiæ à Dei prouidentia dispositæ. tom. 1. 41. 2.
Ecclesia vniuersalis quare dicatur repræsentari à Concilio, & non esse Concilium? to. 3. 385. 2.
Ecclesia vniuersalis à Christo Domino fuit condita. to. 1. 2. 1.
Ecclesiæ vtilitati maximè est fauendum. tomo 18. 108. 11.
Ecclesię negotijs nequeunt se immiscere Principes sæculares. to. 18. 107. 8.
Ecclesia fuit sine Principibus sæcularibus vsque ad Philippum Imperatorem. tom. 18. 467. 2.
Ecclesia vniuersalis nomine ouium cur significata? to. 18. 491. 2.
Ecclesiæ personam gerere esse potest dupliciter. to. 18. 482. 1; & 486. 2.
Ecclesiæ vniuersalis figura est Cœli firmamentum; duo autem Luminaria sunt figuræ duarum principaliorum Dignitatum, scilicet Pontificatus, & Regni. tomo 13. 420.
Ecclesiæ vniuersalis necessitatibus quomodò teneantur subuenire omnes Christifideles? to. 4. 698. 34.
Ecclesia vniuersalis designata fuit in linteo demisso ipsi Petro, quod plenum erat ex omni genere animalium. to. 4. 30. 1.
Ecclesiæ vniuersalis iudicium quomodò sit maius Papæ iudicio? to. 9. 508. 70.
Ecclesiæ vniuersalitas, & fides ex Euangelio colligitur. to. 4. 167. 2; & seq.
Ecclesiæ vniuersalitas designata fuit per sagenam missam à Petro in mare ex omni genere piscium congregante; idest ex omnium hominum nationibus gentes colligente. to. 4. 40. 2.
Ecclesia vniuersalis perficitur sacramentis à Christo Domino institutis, quæ omnibus venientibus ad Ecclesiam possunt conferri. to. 3. 64. 1.
Ecclesiæ vniuersalis thesaurum dispensare cur spectet solùm ad Papam? to. 9. 699. 2.
Ecclesiæ vniuersalis suffragia in charitate fundari quomodò sit intelligendum? to. 9. 688. 2.
Ecclesia vniuersalis ad totum Mundum extenditur. to. 13. 266. 2.
Ecclesiæ vniuersalis sacerdotium est dignius sacerdotio synagogæ. to. 1. 25. 2.
Ecclesiæ vniuersalis amplitudo monstratur. to. 4. 308; & 309. 2; & seq.

Ecclesiæ distributio in Ecclesias particulares.

Ecclesia distribuitur per distributionem accomodam. to. 9. 655. 1.
Distribuitur in Orientalem, & Occidentalem. to. 4. 310. 4.
Ecclesia diuisa fuit in tres partiarchatus, scilicet Antiochenum, Alexandrinum, & Romanum. to. 4. 310. 4.
Ecclesię distributio in prouincias. to. 4. 372. 1; & seq.
Ecclesiæ ab Apostolis fuerunt distributæ in sex Antocephalias, tres Patriarchales, & & tres Exarchicas, vni tamen capiti subiectas. to. 6. 125. 2.
Ecclesiæ Cathedralis dignitates sunt Episcopatus, Archipresbyteratus, Archidiaconatus, Primicerium, & Præpositura. to. 5 539. 16; & seq.
Ecclesiarum Cathedralium Cononici quas qualitates debeant habere? to. 5. 542. 26; & seq.
Ecclesiarum Cathedralium magistri scholæ, & sacristæ officia. to. 5. 542. 24; & seq.
Ecclesiarum Cathedralium distributiones, lucra, & exemptiones pro Canonicis. to. 5. 544. 29; & seq.
Ecclesiæ fundatæ immediatè fundatę ab Apostolis. to. 8. 783. 2.
Ecclesiæ, quæ sunt in partibus infidelium, iam destructæ. to. 14. 347. 2.
Ecclesiarum diuisio non tollit subordinationem ad Ecclesiam Romanam. to. 14. 494. 1.
Ecclesiæ Orientalis Epistola ad Agapetum Papam. to. 7. 163. 1.
Ecclesiæ particulares non habent vim obligandi totam Ecclesiam. to. 15. 5. 8.
Ecclesiæ quæ fuerint à Gothis donatæ? to. 1. 480. 1.
Ecclesijs Cathedralibus vacantibus an possit dari Visitator, & administrator, & à quo? to. 9. 44. 220.
Ecclesiæ Orientales, Meridionales, & Occidentales aduersùs Ecclesiam Romanam non potuerunt ad se transferre Papatum. to. 3. 21. 2.
Ecclesia nequit ædificari, nisi Episcopus illic crucem figat, atrium designet, & ponat primum lapidem. to. 3. 115. 1.

Ecclesiæ Orientales Papæ semper fuerunt subiectæ. to.14. 177. 1.

Semper confessæ fuerunt Ecclesiam Romanam esse infallibilem in decidendis fidei quæstionibus. to.6. 636. 1; & seq.

Semper crediderunt omnem ecclesiam subesse appellationibus ad Romanum Pontificem. to.6.600. 1; & seq.

Ecclesiarum Orientalium antiqua consuetudo ministrandi confirmationem simul cum baptismo. to.5. 625. 1.

Ecclesiæ patriachales omnes defecerunt à fide sola excepta Ecclesia Romana. tom.5. 668. 2; & to. 12.179. 2.

Ecclesiæ inuestituras recipientes de manibus laicorum excommunicationem incurrunt. to.5. 712. 1.

Ecclesiæ Orientis, & Occidentis semper retulerunt suas causas maiores ad Papam. to.6. 607. 1.

Ecclesiæ dedicatio. to.2. ex Alano. 22.1; & seq.

Ecclesiæ Cathedralis erectio ad solum Papam pertinet. to.4. 520.139.

Ecclesiæ Cathedralis administratio à solo Papa potest conferri. to.4. 520. 150.

Ecclesiam ædificari in loco exempto solus Papa potest concedere. to.4. 522. 173.

Ecclesiæ, quæ defecerunt à Sede Apostolica, nullam penitus formam iam habent. to.4. 643. 1.

Ecclesia Orientalis confessa est Petrum Romę fuisse. to.1. ex Ecchellensi. 51.1.& seq.

Ecclesiæ Italiæ semper fuerunt subiectæ Romanæ Petri Cathedræ. romo 3. 791. 2;& seq.

Ecclesiarum Æthiopiæ, Ægypti, & Rusciæ legationes ad Sedem Romanam tempore Clementis VIII. to. 16. 139.2.

Ecclesiæ omnes totius Occidentis à S. Petro fuerunt institutæ. to. 11. 216. 93.

Ecclesia Episcopalis non est supra Episcopum, sed Episcopus super ecclesiam. to.15. 666. 102.

Ecclesiæ dedicatio quomodò sit celebranda? to.18. 355. 1; & seq.

Ecclesiastica beneficia quibus sint conferenda? to. 18.359. 2; & seq.

Ecclesiæ bona non sunt alienanda. to. 18.361. 1; & seq.

Ecclesia alia est generalis, quæ vltra propriam particularem ditionem haber annexum Ecclesiæ primatum, vt Ecclesia Lateranensis; alia est specialis, quæ habet potestatem solùm in particularem, & limitatam diœcesim. to.10. 147. 2; & to.13. 326. 1.

Ecclesiæ multæ, & diuersæ efficiunt vnam Ecclesiam; quia omnium est eadem doctrina, eadem sacramenta, & ritus ijdem. to.19. 423. 2.

Quæ dicuntur de Ecclesia vniuersali, nequent conuenire cuiliber Ecclesiæ particulari diuisiuè acceptæ. to.9. 655. 1.

Ecclesię particulares quomodò soluant tributum Imperatori? to.3.13.1.

Ecclesiam aliquam particularem vendere, vel vendere illius episcopatum est vendere Spiritum Sanctum. to.9. 98. 13.

Ecclesia Orientalis antiquitus ita erat diuisa ab Ecclesia Occidentali, vt non se immisceret in illius negotijs. to.4. 310. 4.

Ecclesijs Orientalibus præfuerunt Patriarcha Antiochenus, qui regebat quindecim prouincias; & Patriarcha Alexandrinus, qui præerat nouem prouincijs, & Ægypto; Ecclesijs autem Occidentalibus solus præfuit Patriarcha Romanus. tomo 4. 310. 4.

Ecclesiæ diuisio in prouincias facta fuit primùm ab ipsis Apostolis. to.4. 373. 1; & seq.

Ecclesiæ Africæ, Galliarum, & Hispaniarum in diuersas quoque prouincias fuerunt diuisæ. to.4. 374. 2.

Ecclesia vtriusque Mauritaniæ vnicam tantùm prouinciam constituit. tom.6. 228. 2.

Ecclesia Africana diuisa fuit in quinque Prouincias; nempe Bizacenam, Numidiæ, primam, & secundam Mauritaniam, & Tripolitanam; sed Tripolitana fuit Patriarchatui Alexandrino subiecta. tom.6.229. 1.

Ecclesia Apostolica est triplex; prima, quæ habuit Apostolorum Sedem, vt Romana, Antiochena, & Alexandrina; secunda, quæ fundata fuit ab Apostolis; vt Hierosolymitana, Corinthiaca, Ephesina, Philippensis, Thessalonicensis, & Ancyrana, tertia verò, quæ fundata fuit ab Apostolorum Discipulis. to.6. 193. 1.

Item diuisa fuit in tres Ecclesias Autocephalas exarchas, quæ fuerunt Ecclesia Heraclæensis, Ephesina, & Cæsariensis. to.6. 193.1.

Ecclesia Italica diuisa fuit in quatuor Ecclesias Metropoliticas, scilicet Romanam, Mediolanensem, Aquileiensem, & Calaritanam. to.6. 112. 1; & seq.

Ecclesia Regni Cypri in ecclesiarum distributione fuit subordinata Patriarchæ Antiocheno. to.3. 710. 2.

Ecclesia Herosolymitana suffecta fuit Cæsariensi Episcopo Palestinæ Metropolitano. to.2. ex Pighio. 43. 1.

Ecclesia Illyrica Patriarchatui Romano fuit subiecta. tom.20. 130. 1; & tom.6. 323. 2.

Ecclesia Africana semper habuit hierarchiam ab alijs ecclesiam diuisam. tom. 6. 225. 1.

Ecclesia Romana.

Ecclesia Romana oppugnata ab Hæreticis magis creuit. to.8. 751. 2.

Ecclesię Romanæ fuit promissa firmitas à Christo illis verbis: & portæ inferi non præualebunt aduersùs eam. tomo 8. 746. 2.

Ecclesia Romana nunquam mutauit fidei doctrinam. to.8. 756. 1;

Ecclesia Romana per Euam fuit significata. to.14. 338.1.

Ecclesia Romana fuit à Christo fundata. to.14. 340. 1.

Ecclesia Romana dicitur sacrosancta, idest Mater ecclesiarum Sanctarum. to.14. 347. 1; & seq.

Ecclesia Romana fuit semper super alias Ecclesias patriarchales. tom. 14. 388. 2; & seq.

Ecclesia Romana propter Fundatorem Christum nequit maculari. to.14.383. 1.

Ecclesia Romana sola semper habet supremum Iudicem controuersiarum fidei. to.7. 3. 1.
Ecclesia Romana est fundamentum aliarum ecclesiarum. to.7. 147.2.
Ecclesia Romana omni præfertur ecclesiæ. to.6. 25. 87.
Ecclesia Romana in signum specialis Dominij aliquos casus sibi reseruat. tom.6.26. 91.
Ecclesia Romana corrigit decreta omnium Conciliorum. to.9. 28. 99.
Ecclesiæ Romanæ iudicium esse immobile, & inappellabile testatur S. P. Augustinus. to.6. 527. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ debent referri causæ maiores. to.6. 605.2.
Ecclesia Romana habet sollicitudinem omnium ecclesiarum. to.6. 607. 1.
Ecclesia Romana non differt à Sede Apostolica. to.8. 315. 1.
Ecclesiæ Romanæ decreta ab omnibus sunt obseruanda. to.14. 68. 2, & 71. 1.
Ecclesiæ Romanæ decreta ex cathedra sunt obiectum fidei. to.15. 25.122.
Ecclesia Romana nequit esse sine Papa, quia sponsa nequit esse sine sponso. to.15.295. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ puritas fuit semper seruata inter tot hæreses. to.15. 301. 1.
Ecclesia Romana excommunicando hæreticos semper tradidit Sathanæ. to. 1 5.301. 1.
Ecclesiæ Romanæ doctrina à nullo vnquam Concilio fuit reprobata. to.15. 324. 1.
Ecclesia Romana semper seruauit veram fidem. to.15. 326.2;& seq.
Ecclesia Romana quomodò sit supra cæteras ecclesias? to.3. 18. 1.
Ecclesiæ Romanæ Præfectus toti Orbi præficitur. to.3. 20. 2.
Ecclesiæ Romanæ, & Vrbis quomodò Deus specialem habeant prouidentiam? to. 3, 21. 2.
Ecclesiæ Romanæ dignitas in quo consistat? to.3. 21. 2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas ex verbis Iustiniani Imperatoris colligitur. tom. 3.274. 1.
Ecclesiæ Romanę excellentia super omnes ecclesias. to.3.274. 1.
Ecclesia Romana sola inter alias ecclesias fidem seruauit ita, vt in illa nunquam fuerit error. to.16. 383.1.
Ecclesia Romana ceteris antecellit, & monarchiam obtinet tamquam potior ceteris. to.13. 194. 2; & seq.
Ecclesia Romana à solo Christo fundata omnes dignitates fundauit. to.13.352.1.
Ecclesia Romana quare dicatur mater, & mulier? to.13. 407. 1.
Ecclesia Romana tribuit ius, & auctoritatem Sacris Canonibus, sed eis illam non alligauit. to.13. 549. 2.
Ecclesia Romana in exercendis iudicijs, & reis puniendis mitis, & pia.to.13. 760. 1. & seq.
Ecclesia Romana sola est Sedes suprema de iure Diuino. to. 7. 5. 1.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas non cepit tempore Constantini, aut Phocæ. tom.3. 20. 2.
Ecclesia Romana numquam defecit in doctrina, aut moribus. to.16. 454.1.
Ecclesia Romana numquam defecit ab eo statu, in quo fuit primis quingentis annis. to.16. 458. 2.
Ecclesiæ Romanæ fundator fuit D. Petrus. to. 16. 515. 1.
Ecclesiæ Romanæ Episcopus fuit D.Petrus. to. 16. 519. 2.
Ecclesiæ Romanę auctoritas ab Hæreticis impugnata. to.16.310.1.
Ecclesiæ Romanæ ius, & potestas ex Concilijs probata. to.16. 319. 1.
Ecclesia Romana iure Diuino est prima inter omnes ecclesias. to.2. ex Turrecrem. 32.2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ nomine quid intelligatur? to.2. ex Turrecrem. 32. 2.
Ecclesiæ Romanæ discrimen ab alijs ecclesijs. to.2. ex Turrecrem. 32. 2.
Ecclesia Romana verbo Dei fuit firmata.to.2. ex Turrecrem. 41. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ omnes ecclesiæ sunt copulandæ, quia omnes ab illa proueniunt.to.2. ex Turrecrem. 41. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. to. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & seq.
Ecclesia Romana cur dicatur, & dicta fuerit catholica? tomo 2. ex Turrecrem. 60. 1.
Ecclesia Romana declarata fuit à Christo, non ab homine, caput, & Mater omnium ecclesiarum. tom.2. ex Aluarez. 2. 1;& 9. 1.
Ecclesiæ Romanæ omnes aliæ ecclesiæ siue Archiepiscopales, siue patriarchales subditæ sunt, & ab ea dependent. to.16.401. 1; & seq.
Ecclesia Romana habuit primatum à Christo, & à Petro Principe Apostolorum; non autem ab Imperatoribus, vt Ecclesia Constantinopolitana. to.17. 291.2.
Ecclesia Romana à S.Cypriano Petri cathedra fuit appellata. to.17. 34. 1.
Semper habuit annexum Apostolicæ cathedrę principatum. to.17. 43. 1.
Est mater omnium Ecclesiarum, & ab ea omnes Episcopi habent suam consecrationem, & dignitatem. to.17. 141. 2.
Ecclesia Romana dicitur catholica influxinè, quia tanquam caput omnium Ecclesiarum influit in illas auctoritatem. to.17. 246. 1; & seq.
Ecclesia Romana quomodò secundùm diuersas considerationes sit vniuersalis, & particularis. to.17.247.1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ potestas ad nulla confinia locorum ab vllo vnquam Concilio fuit restricta. to.17.248.1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ regiones Suburbicariæ quæ fuerint? to.17. 249. 2; & seq; & 251. 1; & seq; & 252. 1; & seq.
Præter ditionem sui Patriarchatus habuit semper administrationem omnium Ecclesiarum totius Orbis. to.17. 251. 2; & seq; & 253.1; & seq.
Ad illam refertur probatio fidei tanquam ad

lap idem Lydium. to.17.254.1.
Semper habuit Cathedræ Apostolicæ titulum teste S.P.Augustino. to.17.254.2.
Non est ei præferenda Ecclesia Hierosolymitana. to.17.260.1.
Iure Diuino, non iure positiuo, habet potestatem in omnes ecclesias. to. 17. 264. 2; & seq.
Ecclesia Romana probauit solos canones Constantinopolitanos, qui continent damnationem Macedonij. to.17.275.2.
Est origo vnitatis omnium ecclesiarum. to. 17.195.2; & 230.1.
Ecclesia Romana est origo Sacerdotalis dignitatis. to.17.452.2.
Est fastigium Sacerdotij, Sedes Petri, vinculum fidei, honor Collegij, & gluten concordiæ. to.17.452.2.
Est vnitas, radix, & matrix ecclesiæ catholicæ. to.17.453.2.
Est petra, supra quam tota ecclesia fuit ædificata. to.17.454.1.
Est principatus Apostolicæ Cathedræ, Apostolici Sacerdotij, & episcopatus. to. 17. 454. 2.
Est Capue fidei, omnium ecclesiarum, potentior principalitas, potior auctoritas, & prior locus. to.17.455.1; & seq.
Est prima Sedes habens curam omnium aliarum Sedium episcopalium. to.17. 456. 1; & seq.
Est portus tutissimus, vbi solùm veram securitatem inueniunt omnes ad illam recurrentes. to.17.456.2; & seq.
Ecclesia Romana quos in communionem recepit, ab omnibus ecclesijs fuerunt recepti; & quos reiecit, ab omnibus fuerunt reiecti. to.17.458.2.
Ecclesiæ Romanæ non communicans semper fuit habitus schismaticus. to.17.458.2.
Ecclesia Romana, & Petri Cathedra eadem est. to.17.458.2.
Ecclesiæ Romanæ communio idem est, ac totius ecclesiæ vnitas. to.17.459.1.
Ecclesiæ Romanæ fides, & potestas fuit semper toti Orbi manifesta. tom.17.459.2; & seq.
Illi fuerunt subiecta omnia Concilia. to. 17. 466. 1; & seq.
Extra illam Concilia Oecumenica celebrari non possunt. to.17.469.2.
Quas hæreses damnauerit, & quas persecutiones ab hæreticis passa fuerit? to.17.474.1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ solùm possunt congruere ea, quæ de ecclesia in Scripturis leguntur. to.17.483.2; & seq.
Ad ipsam, non ad ecclesias Hæreticorum, à Paganis missi fuerunt Legati. tomo 17. 485. 2.
Ecclesiæ Romanæ vniuersalitas quomodò sit explicanda? to.17.375.1.
Ecclesia Romana solùm habet notas veræ ecclesiæ, quæ errare non potest. to.18.52.1.
De fide est eam esse veram ecclesiam. tom.18. 58. 2.
Ecclesia Romana sola habet notas veræ ecclesiæ. to.15.555.16.
Ecclesiam Romanam habere ius appellationis ex toto Orbe est de iure Diuino. to.3. 634.2.
Ecclesiæ Romanæ solùm conuenit titulus ecclesiæ Apostolicæ; quia ab Apostolis sine vlla prorsus interruptione suam ducit originem. to.15.309.1; & seq.
Habuit ius appellationis semper respectu omnium ecclesiarum totius Orbis vsque ad annum 800. to.3.624.2.
Ad ipsam appellandum esse ab ecclesijs cunctarum gentium pro dirimendis fidei controuersijs statutum fuit in Concilio Sardicensi. to.3.630.1.
Omnes ecclesias ad ecclesiam Romanam appellare est de iure Diuino, non humano. to.3.634.2.
Ecclesiæ Romanæ quomodò conueniant veræ ecclesiæ attributa, & proprietates? to.13. 384. 1.
Ecclesia Romana accepit à Petro potestatem confirmandi in fide alias ecclesias. to. 18. 83. 1.
Ecclesia Romana nunquam consensit hæresi etiam tempore cuiusuis schismaris. to. 18. 86. 2.
Ecclesiæ Romanæ successio constans in fide à Diuina prouidentia mirabiliter fuit seruata. to.18.87.2.
Ecclesiæ Romanæ schismata, & alia mala permittuntur à Deo, vt cursui rerum temporalium indulgeat, quibus Christianorum fides, & patientia exerceatur, sicut à Deo permissa fuit Christi fuga, persecutio, & passio. to.18.86.1; & seq.
Ecclesia Romana est ecclesia S.Ioannis Lateranensis, quæ appellatur ecclesia S.Saluatoris, quæ habet annexum totius ecclesiæ principatum; & iubente Domino Antiochia fuit Romam translata. tom.18. 104. 11.
Ecclesia Romana Lateranensis à Constantino Imperatore fuit dotata. to.13.326.1.
Ecclesia Romana Lateranensis S. Saluatoris à Constantino fuit dicta Constantiniana prius, quàm omnes aliæ ecclesiæ totius Orbis, fuit constructa. to.13.326.1.
Ecclesia Lateranensis à Petro Leone Antipapa, qui dictus fuit Anacletus, fuit expoliata. to.1.13.1.
Ecclesiam Romanam Latinam esse veram, Sanctam, & Apostolicam multipliciter ostenditur. to.13.200.2.
Ecclesia Romana nequit aliò à Papa transferri. to.18.105.14; & seq.
Ecclesia Romana ab Isaia exactè fuit descripta. to.18.24.1.
Ecclesia Romana toties oppugnata ab hæreticis nunquam fuit deiecta, quia Christi verbo fuit firmata. to.18.240.2.
Ecclesia Romana significata fuit in virga Aaronis, quæ sola effloruit cæteris ecclesijs propter hæresim arefactis. to.18.255.2.
Ecclesia Romana cur dicatur Sedes Apostolica potiùs, quam Hierosolymitana, vel Antiochena? to.18.330.1.
Ecclesiam Romanam solam esse Apostolicam Sedem apertè conuincitur ex eo, quòd sit magnum miraculum, quòd ipsa sola inter tot perturbationes in fide permanserit, quo ostendit se solam habere Petri fidem indefectibilem. to.18.330.2.
Ecclesiæ Romanæ fuerunt promissæ benedictiones spirituales: carnales autem promissæ

missæ fuerunt Synagogæ. to.18.335.1.
Ecclesiæ Romanę vaticinia omnia fuerunt impleta. to.18.335.2.
Ecclesiæ Romanæ, & Synagogæ modus adorandi Deum est omnino diuersus. to. 18, 336. 1.
Ecclesia Romana, & Præfectura omnium ecclesiarum totius Orbis non sunt duæ sedes episcopales, sed vna solùm. tom.18. 528. 2.
Ecclesia Romana etiam, vt particularis, non potest errare in fide. to.18.633.2.
Ecclesiæ Romanæ translatio Auenionem. to. 18. 634. 2.
Ecclesiæ Romanæ amplitudo quanta sit? to.4. 308; & 309.2; & 310.2; & 311.5.
Ecclesiæ Romanæ priuilegia sunt quinque. Primum est primatus super omnes totius Orbis ecclesias; secundum est magisterium omnium ecclesiarum totius Orbis; tertium est clauium potestas; & quintum est iudiciaria potestas totius Orbis terrarum.to.4. 552. 112; & seq.
Ecclesia Romana quare dicatur Caput, & Mater omnium ecclesiarum. to.4.307.
Ecclesia Romana à S.Gregorio VII. Pauli ecclesia specialiter fuit appellata, quatenus Paulus fuit Petri præcipuus adiutor. to. 4. 594. 126.
Ecclesiæ Romanæ primatum plures Hæretici, quanuis inuiti, confessi sunt. tom.1. 40. 1; & seq.
Ecclesiam Romanam esse Caput omnium aliarum ecclesiarum etiam Henricus Rex Vvandalorum asseruit. to.1.102.2.
Ecclesiæ Romanæ elogia, & epitheta. to. 1. 189. 1.
Illius stabilitas, & perpetuitas simpliciter immobilis. to.1.189.2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas quanta fuerit temporibus Summorum Pontificum Telesphori, Higinij, Aniceti, & Eleutherij? to.1.352.2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ consuetudo in absoluendis Schismaticis, Hæreticis, & Apostatis ad fidem redeuntibus. to.1.394.1.
Ecclesia Romana est fons Sacerdotij. tom. 1. 420. 2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas hęreditario iure à D. Petro descendit. tom. 2. ex Pighio. 42. 1.
Ecclesiæ Romanæ tribunal solius Dei iudicio est reseruatum. to.2. ex Pighio. 113.1.
Ecclesiæ Romanæ tribunal sacros canones ad aliud iudicium vocari non sinit. tom.2. ex Pighio. 113. 2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas ex Concilijs Niceno, Constantinopolitano V; Chalcedonensi, Viennensi, & alijs ostenditur. to.16. 319.1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ prerogatiuę quęnam sint? to.9. 286. 88.
Ecclesia Romana suas vices committit alijs ecclesijs vocatis in partem sollicitudinis; nunquam tamen eius confert plenitudinem potestatis. to.9.366.57.
Ecclesia Romana à nullo potest in iudicium vocari. to.9.394.19.
Nunquam errauit, sed concedente Domino, & B. Apostolo Petro impetrante semper immaculata permansit. to.9.394.19.
Ecclesia Romana materialiter, & formaliter sumpta quid importet? to.9. 394.19.
Ecclesia Romana nequit suis priuilegijs priuari. to.9. 395.20.
An semper habuerit suum principatum? to.9. 395.1; & seq.
Ecclesia Romana quatuor modis accipitur. to.9. 498. 52.
Tres reseruationes semper consueuit efficere. to.9.685. 2.
Ab Ecclesia Romana dissentiens schismatica enasit alia quælibet ecclesia. tom.9. 202. 57.
Qui scienter est inobediens Ecclesiæ Romanę, ruit in schisma. to.9.361.14.
Ecclesiæ Romanæ nomine intelligitur Papa sine Cardinalibus. to.9.349.265.
In ecclesia Romana est potestas concedendi indulgentias. to.9.693.1.
Ecclesiæ Romanæ Monarchia, quomodò discriminetur à Monarchia Imperatorum, Regum, & aliorum Principum? to.3.434.2.
Ecclesia Romana.
Ecclesia Romana à nullo iudicatur. tom. 5. 57. 2; & tom.12. 65. 1; & tom.6. 28. 98; & 641. 1.
Ecclesia Romana Mater omnium ecclesiarum à Christo fuit instituta. to.5.59.2.
Ecclesiæ Romanæ loca, & iura. tom. 5. 405. 538.
Ecclesia Romana mater ecclesiæ catholicæ. to.5. 592. 2.
Ecclesia Romana dignitate, dominio, & doctrina, ac studio superat omnes ecclesias. tom.5. 605. 1.
Ecclesia Romana est mater omnium ecclesiarum. to.5.606.2; & to.13.229.2; & to.14. 85.2; & 337; & 343.2.
Ecclesia Romana est Caput ecclesiæ. tom. 5. 608.2; & to.12.67.2; & 70.2.
Ecclesia Romana Domini voce consecrata primatum tenet omnium ecclesiarum. to. 12. 88. 1.
Ecclesia Romana præferenda est ecclesiæ Antiochenæ. to.12.130.1.
Ecclesiæ Romanæ epitheta. to.9.511.76.
Ecclesia Romana est Caput omnium ecclesiarum. to.1.102.2.
Ecclesiæ Romanæ præconia. to.1. 107.2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ elogium à D.Maximo compositum. to.1.122.2.
Ecclesia Romana alijs ecclesijs errantibus ab omni errore semper fuit illæsa. to. 1. 153; & seq; & to.14.27.1.
Ecclesia Romana est omnium ecclesiarum suprema. to.1.157.1.
Ecclesiæ Romanæ tenacitas doctrinæ semel traditæ. to.1.176.1.
Ecclesiæ Romanæ cura in seruando deposito. to.1.177; & seq.
Ecclesia Romana à tempore Apostolorum semper eundem spiritum Domini habuit. to.1. 573. 2.
Ecclesia Romana omnibus præfertur. tom.2. Pighius. 43.1; & seq.
Ecclesia Romana nihil accepit à Phoca Imperatore. to.2.ex Pighio.167.2.
Ecclesia Romana, quæ à Carolo Magno receperit? to.2. ex Pighio. 203. 2; & seq.
Ecclesia Romana nihil recepit ab Imperatoribus;

ribus; sed potiùs Imperatores potestatem receperunt ab Ecclesia Romana. tom.2. Pighius 204. 2.
Ecclesia Romana tantùm est Catholica. to.2. Turrecrem. 36. 1.
Ecclesia Romana in corpore mortali Christi Domini comparatur potentiæ visiuę. to.6. 505. 2.
Ecclesia Romana nunquam inauditos damnauit. to.6. 601. 2.
Ecclesiæ Romanæ semper relatæ sunt causæ maiores, & dubiæ. to.6. 611. 1.
Ecclesia Romana nunquam errauit, nec errabit in quæstionibus fidei. to.6. 627. 2; & to.15. 627. 36; & to. 3.742. 2.
Ecclesia Romana quatuor modis accipitur. to.6. 628. 1.
Ecclesiæ Romanæ infallibilitatem semper oderunt Hæretici, & schismatici. tomo 6. 640. 2.
Ecclesiæ Romanæ non concordans catholicus non est. tom.6. 644. 2.
Ecclesia Romana est immobilis à recta fide, quia est petra, supra quam Dominus fundauit omnem Ecclesiam. to.6. 646. 2.
Ecclesiæ Romanę vnitas seruat vnitatem omnium Ecclesiarum. to.11. 202. 3.
Ecclesia Romana est Petri cathedra, à qua aliæ Ecclesiæ suam accipiunt potestatem. to.11. 202. 3.
Ecclesia Romana sola accepit à Petro sollicitudinem omnium Ecclesiarum. to.11. 250. 1; & seq.
Ecclesia Romana semper perseuerauit in fide. to.8. 183. 2.
Ecclesia Romana semper effulsit virtutibus. to.8. 184. 1; & seq.
Ecclesia Romana nullis vnquam infecta erroribus. to.8. 185. 1; & 417. 1; & 434. 2.
Ecclesia Romana semper effulsit miraculis. to.8. 181. 1.
Ecclesia Romana est omnium ecclesiarum magistra. to.8. 398. 1.
Ecclesiæ Romanæ notæ. to.8. 705. 1; & seq; & to.14. 3. 1; & seq; & to. 15. 375. 1.
Ecclesia Romana est vna, vbi quæ sit origo eius vnitatis? to.8. 710. 2; & to.14. 3.1; & seq.
Ecclesia Romana dicitur tripliciter vna, scilicet indiuisibilitatis propter vnitatem fidei; continuationis propter perseuerantiam in fide Romanorum Pontificum; & perfectionis, quia eminet alijs ecclesijs. tom.8. 710.2.
Ecclesia Romana est sancta propter fidei firmitatem, mundiciem, & puritatem. tom.8. 720. 2; & seq; & to.14. 4. 2.
Ecclesia Romana veris miraculis fulget continuò. to.8. 733. 1; & seq.
Ecclesia Romana titulum ecclesiæ vniuersalis semper habuit. to.8. 743. 1; & seq.
Ecclesiam Romanam esse veram ecclesiam probat multitudo Christianorum. tomo 8. 743. 2.
Ecclesię Romanę dogmata per totum Orbem eruulgata. to.8. 743. 2.
Ecclesiæ Romanæ Deus ita alligauit fidem, vt non possit à fide deficere. to.8. 744. 1.
Ecclesia Romana dicitur catholica ob vniuersalitatem temporis; quia omni tempore fidem illibatam custodiuit. to.8. 751. 1; & seq; & quia per totum Orbem diffusa? to.14. 5. 1.
Ecclesia Romana Spiritus Sancti adiutorio fidem seruauit. to.8. 751. 1.
Ecclesia Romana nedum non defecit à fide, sed ab hæreticis, & barbaris impugnata, semper magis est dilatata. to.8. 751. 2.
Ecclesiæ Romanæ stabilitas, & dilatatio prophetizata fuit Isaiæ 9. teste D. Hier. tom.8. 745. 2.
Ecclesiæ Romanæ infallibilitas prædicta fuit Isaiæ 59. teste D. Hier. to. 8. 746. 1.
Ecclesia Romana à Deo fuit munita ita, vt nemo impugnantium possit preualere. to.8. 746. 2.
Ecclesiæ Romanæ firmitas fuit à Christo promissa illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduersùs eam.* to.8. 746. 2.
Ecclesia Romana seruat veram successionem Apostolicam. to.8. 756. 2; & seq; & 764. 2.
Ecclesiæ Romanæ successio nunquam fuit schismatibus interrupta. to.8. 764. 2.
Ecclesia Romana dicitur Apostolica, quia à Christo fuit fundata, & superædificata, supra fundamentum Apostolorum, & Apostolis continua successione deriuans. to.14. 5. 2; & seq.
Ecclesia Romana ceteris alijs ecclesijs patriarchalibus in hæresim lapsis nunquam aberrauit à fide. to 14. 27. 1.
Ecclesia Romana quando inceperit? tom.14. 56. 2; & seq.
Ecclesia Romana non est prima ordine fundationis, sed iure primatus. to.14. 57. 1.
Ecclesia Romana cur à Deo electa fuerit pro primatu? to.14. 58. 1.
Ecclesia Romana est mater ecclesiarum, quia est Sedes Petri, qui est Christi successor. to.14. 85. 2; & seq.
Ecclesia Romana dicitur sancta, & catholica speciali titulo. to.14. 330. 2.
Ecclesia Romana rectissimè dicitur mater omnium ecclesiarum. to.14. 337.2.
Ecclesia Romana fuit per Euam significata, quæ est mater omnium viuentium. tom.14. 338.1.
Ecclesia Romana fuit à Christo fundata. tom. 14. 340. 1.
Ecclesia Romana dicitur sacrosancta, idest mater ecclesiarum sanctarum; to. 14. 347. 1; & seq.
Ecclesia Romana semper fuit super ecclesias Asiæ, & Africæ. to.14. 388. 2; & seq.
Ecclesia Romana propter fundatorem Christum nequit hæresi substerni. to.14. 483. 1.
Ecclesia Romana sola est Apostolica. tom.14. 504. 1; & seq.
Ecclesia Romana est prima sedes, & quare? to.14. 509. 2.
Ecclesia Romana solùm habet supremum Iudicem controuersiarum. to.7. 3. 1.
Ecclesia Romana est fundamentum aliarum ecclesiarum. to.7. 147. 2.
Ecclesia Romana semper vignit in toto Orbe. to. 7. 799. 1.
Ecclesia Romana cœpit vocari catholica, cùm Petrus suam Sedem Romæ fixit. tomo 7. 799. 1.
Ecclesiæ Romanæ nomine quid significetur? to.15. 24. 116.
Ecclesiæ Romanæ decreta facta ex cathedra extra

extra Concilium sunt obiectum fidei. tom. 15. 25. 121; & seq.
Ecclesiæ Romanæ decreta facta à successoribus D. Petri habent eundem vigorem, ac decreta facta ab ipsomet Petro. tom. 15. 25. 122.
Ecclesiam Romanam esse veram ecclesiam est obiectum fidei. to. 15. 84. 169.
Ecclesiam Romanam nunc extantem esse veram ecclesiam est obiectum fidei. tomo 15. 86. 183; & seq.
Ecclesia Romana habet Imperium in omnes ecclesias. to. 15. 168. 1.
Ecclesia Romana dicitur vniuersalis; non quia excludat alias ecclesias sibi subordinatas; sicut causa vniuersalis non excludit influxum causarum particularium; sed quia in ipsa est plenitudo potestatis, qua influit in omnes ecclesias. to. 15. 293. 1; & seq.
Ecclesia Romana dicitur vniuersalis à Sede Petri. to. 15. 294. 2.
Ecclesia Romana nequit esse sine Papa, quia sponsa nequit esse sine sponso. to. 15. 295. 1; & seq.
Ecclesia Romana omnes hæreses semper profligauit. to. 15. 299. 2.
Ecclesiæ Romanæ puritas semper seruata fuit inter tot feculentissimas hæreses. tom. 15. 301. 1.
Ecclesia Romana semper tradidit Sathanæ hæreticos excommunicando. to. 15. 301. 2.
Ecclesia Romana sola est per totum orbem diffusa. to. 15. 311. 1; & seq.
Ecclesia Romana solùm perstitit in fide à Petro tradita deficientibus alijs ecclesijs. to. 15. 313. 1.
Ecclesia Romana solùm miraculis abundat. to. 15. 314. 2.
Ecclesiæ Romanæ non communicantes, etsi quatuor concilia celeberrima admittant, & omnia alia credant; attamen sunt extra ecclesiam. to. 15. 317. 2.
Ecclesiam Romanam coguntur confiteri, qui admittunt concilia œcumenica. tomo 15. 318. 1.
Ecclesiæ Romanæ doctrina à nullo vnquam concilio fuit reprobata. to. 15. 324. 1.
Ecclesiam Romanam tenuisse veram fidem quingentis annis à Christi morte testatur Caluinus; alij verò hæretici quadringentis annis; alij sexcentis; alij mille annis à Donatistis edocti, qui asserebant ecclesiam vsque ad sua tempora doctrinæ puritatem seruasse; & postea corruptam fuisse. to. 15. 326. 2.
Ecclesia Romana quomodò tenetur inscribatur? to. 15. 377. 1.
Ecclesia Romana quomodò sit vniuersalis? to. 15. 659. 90.
Ecclesiam Romanam exiens nequit saluari; sicut qui extra arcam Noe fuit, perijt. to. 15. 595. 22.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas. to. 15. 580. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas tenuit S. Augustinum. to. 15. 520. 22.
Ecclesia Romana dicitur Sedes Petri, non Pauli. to. 14. 23. 2.
Ecclesiæ Romanæ communionis necessitas. to. 15. 587. 5; & seq.
Ecclesia Romana fundata est in Petro, non Petrus in Ecclesia. to. 9. 394. 16.
Ecclesia Romana non concedit priuilegium contra seipsam. to. 9. 183. 25.
Ecclesia Romana nunquam defecit recipiendo Arianismum. to. 10. 153. 1.
Ecclesia Romana sola est legitima ecclesia? to. 13. 96; & seq.
Ecclesia Romana sola habet annexum episcopatum totius Orbis. to. 10. 163. 1.
Ecclesia Romana, non vt Romana, sed vt Petri Sedes, habet annexum primatum. to. 13. 237. 2; & 255. 2.
Ecclesiæ Romanæ, & aliarum ecclesiarum discrimen. to. 10. 163. 1.
Ecclesia Romana est forma ecclesiarum. to. 13. 332. 2.
Ecclesiæ Romanæ competunt omnia signa ecclesiæ Catholicæ, quæ nulli alteri ecclesiæ competunt. to. 10. 217. 2.
Ecclesiæ Romanæ oppressæ ab Aistulpho Rege Longobardorum Constantinus, & Beroe eius filius Imperatores noluerunt patrocinari. to. 13. 466. 1.
Ecclesia Romana nunc docet, quæ docuit antiquitus. to. 10. 219. 1.
Ecclesiæ Romanæ veritas probatur ex SS. PP. & Concilijs. to. 10. 221. 1.
Ecclesia Romana pro quo supponat, quando dicitur non posse errare in fide. tomo 13. 454. 2.
Ecclesia Romana nequit errare. to. 13. 598. 2; & to. 6. 17; & 627. 2.
Ecclesia Romana habet ius admittendi appellationes omnium ecclesiarum. tom. 3. 644. 2; & seq.
Ecclesia Romana cur appellatur ecclesia Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli? to. 9. 643. 2.
Ecclesiæ Romanæ firmitas est argumentum infallibilitatis Pontificis. to. 9. 720. 2.
Ecclesiam Romanam, & Apostolicam à fide posse deficere est propositio hæretica. to. 9. 721. 1.
Ecclesiæ Romanæ vexationes. to. 3. 7. 2.
Ecclesiæ Romanæ perseuerantia in fide. to. 3. 9. 1.
Ecclesia Romana solùm errare, & labi non potest. to. 3. 9. 2.
Ecclesia Romana ibi est, vbi Papa. tomo 3. 35. 1.
Ecclesia Romana cur dicatur Apostolica? to. 3. 213. 1.
Ecclesia Romana cur non dicatur Prophetica? to. 3. 213. 2.
Ecclesiæ Romanæ iurisdictionem, aut primatum, qui negat, hæreticus est. to. 3. 57. 2.
Ecclesia Romana quomodò vniuersalis dicatur? to. 3. 138. 2.
Ecclesia Romana dupliciter sumitur. to. 10. 216. 1.
Ecclesiam Romanam solam esse veram Ecclesiam Catholicam est de fide. to. 10. 216. 2.
Ecclesia Romana, quantumuis perturbabitur ab Antichristo, non labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Ecclesia Romana etiam, vt particularis Ecclesia, nunquam à fidei integritate defecit, vel deficiet. to. 8. 167. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ potestas non tollitur per Eccle-

Ecclesiarum diuisiones. to. 14. 494. 1.
Ecclesiæ Romanæ solùm competit titulus Apostolicæ, quia ab Apostolis sine interruptione suam ducit originem. tomo 15. 309. 1; & seq.
Ecclesia Romana solùm habet notas Ecclesiæ à Christo fundatæ. to. 15. 375. 1.
Ecclesiam Romanam debent omnes Ecclesiæ particulares conuenire, tanquam principalem. to. 15. 430. 1.
Ecclesiæ Romanæ præeminentia. tomo 1. 9. 2.
Ecclesiam Romanam in errorum caligine tanquam Dei Cynosuram aspiciebat S. P. Augustinus. to. 1. 146. 1.
Ecclesia Romana omnium ecclesiarum Matrix. to. 1. 406. 2.
Ecclesia Romana veram successionem Apostolorum ostendit. to. 1. 572. 2.
Ecclesia Romana à tempore Apostolorum semper eundem Spiritum Domini habuit. to. 1. 572. 2.
Ecclesiæ Romanæ dona collata ab Arithperto Longobardorum Rege. to. 2. ex Pighio. 203. 1.
Ecclesiæ Romanæ Deum acquiescere quatuor signa. to. 5. 589. 2.
Ecclesia Romana solùm habet potestatem definiendi, & determinandi res fidei. to. 7. 413. 1; & seq.
Ecclesia Romana est Caput omnium ecclesiarum. to. 4. 775. 18.
Ecclesia Romana semper fuit Cathedra Apostolica. to. 4. 776. 26.
Ecclesiæ Romanæ semper cesserunt omnes ecclesiæ. to. 4. 776. 29.
Ecclesiæ Romanæ subest ecclesia Græca. to. 4. 778. 40.
Ecclesia Romana est Mater, & Caput aliarum ecclesiarum. to. 4. 176; & seq.
Ecclesia Romana exequens, quæ Romanus Pontifex docet ex Cathedra, nequit errare. to. 4. 634. 1.
Ecclesia Romana est vera Dei ecclesia. to. 4. 671; & seq.
Ecclesiam Romanam esse veram Dei ecclesiam est de fide. to. 4. 672, & 673; & 679. 58; & seq.
Ecclesia Romana est Mater omnium fidelium. to. 4. 672. 10.
Ecclesia Romana inter alias ecclesias ita se habet, sicut se habuit Petrus inter Apostolos. to. 4. 672. 11.
Ecclesia Romana est fundamentum, & forma cæterarum ecclesiarum. tomo 4. 672. 12.
Ecclesiæ Romanæ malum machinari est vniuersæ Christianitati interitum moliri. to. 4. 673. 13.
Ecclesia Romana est fons indeficiens veritatis. to. 4. 673. 15.
Ecclesia Romana est fidei magistra; & magistra cæterarum ecclesiarum. tomo 4. 673. 17.
Ecclesia Romana necessariò interuenire debet Concilijs ità, vt sine illa nullum togi possit Concilium. to. 4. 673. 18.
Ecclesia Romana nulla perfidia infici potest. to. 4. 673. 21.
Ecclesiam Romanam exiens prophanus statim efficitur. to. 4. 673. 22.
Ecclesia Romana sola habet titulum Cathedræ Apostolicæ. to. 4. 674. 23.
Ecclesia Romana habet veræ ecclesiæ definitionem, & rationem. to. 4. 674. 25; & seq.
Ecclesia Romana eandem fidem, quam semel accepit, semper retinuit, & retinebit. to. 4. 674. 28.
Ecclesia Romana visibilis est. tomo 4. 674. 29.
Ecclesia Romana, ex quo incepit, semper stetit, & nunquam lapsa est. tom. 4. 675. 30.
Ecclesia Romana cœpit à Mundi origine. to. 4. 675. 31.
Ecclesia Romana per mille, & trecentos annos Prælatorum successione gauisa est. to. 4. 675. 33.
Ecclesiæ Romanæ durationem per mille annos agnoscunt hæretici. to. 4. 675. 34.
Ecclesia Romana est omnino vna. to. 4. 676. 36.
Ecclesiæ Romanæ filiorum vnicus consensus. to. 4. 676. 37.
Ecclesia Romana vsque ad finem Mundi est duratura. to. 4. 676. 40.
Ecclesia Romana est sancta. to. 4. 677. 42.
Ecclesiæ Romanæ Alumnis legibus immaculatis reguntur. to. 4. 677. 43.
Ecclesiæ Romanæ encomia. tom. 4. 677. 44; & seq.
Ecclesia Romana Catholica. to. 4. 677. 45.
Ecclesia Romana longè, latèque diffusa est. to. 4. 677. 46.
Ecclesiæ Romanæ mirabilis prorogatio. to. 4. 677. 47.
Ecclesia Romana in omni genere doctrinæ est magistra. to. 4. 677. 49.
Ecclesia Romana Apostolica semper doctrinam Apostolicam docuit, & tenuit. to. 4. 677. 50; & seq.
Ecclesiæ Romanæ doctrina est illa, quam SS. PP. antiqui docuerunt. tomo 4. 677. 52.
Ecclesiæ Romanæ assertum semel, semper assertum. to. 4. 678. 53.
Ecclesia Romana nequit labi in errores. to. 4. 778. 54.
Ecclesia Romana semper fuit immaculata. to. 4. 679. 55.
Ecclesia Romana est iustitiæ sedes. tomo 4. 679. 56.
Ecclesiæ Romanæ semper est recurrendum. to. 4. 679. 57.
Ecclesia Romana tripliciter accipitur. to. 4. 685. 1.
Ecclesia Romana est regula credendorum. to. 4. 685. 2.
Ecclesiæ Romanæ præstantia. to. 1. 162. 1.
Ecclesiæ Romanæ elogium. to. 1. 189. 1.
Ecclesiæ Romanæ non consentiens est hæreticus. to. 1. 189. 2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas quanta fuerit tempore antiquorum Pontificum? to. 1. 352. 2.
Ecclesiæ Romanæ consuetudo in absoluendis hæreticis, schismaticis, & apostatis. to. 1. 394. 1.
Ecclesia Romana est fons Sacerdotis. to. 1. 420. 2.
Ecclesiæ Romanæ Reges debent esse aduocati, & defensores. to. 1. 538. 1.

Et-

Ecclesia Romana Petri Sedes nuncupata. to. 1. ex Ecchellensi. 53. 2.
Ecclesiæ Romanæ donationes factæ à Regibus. to. 1. 480. 2; & seq.
Ecclesiam Romanam non habere inseparabiliter annexam auctoritatem Pontificiam temerè dicitur. tomo 1. ex Tannero. 23. 150.
Ecclesia Romana semper fuit expers erroris, ex Theodoreti confessione. to. 2. ex Alano. 18. 2.
Ecclesiæ Romanæ principatus super omnes ecclesias multis S. Cypriani testimonijs ostenditur. to. 2. ex Alano. 37. 1.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas hæreditario iure à S. Petro deriuatur. to. 2. ex Pighio. 42. 1; & to. 15. 586. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ tribunal solius Dei iudicio subijcitur. to. 2. ex Pighio. 113. 1.
Ecclesiæ Romanæ priuilegia, & discrimina ab alijs ecclesijs. to. 2. Turrecrem. 32. 2; & seq.
Ecclesia Romana Verbo Dei fuit firmata. to. 2. ex Turrecrem. 41. 2; & seq.
Ecclesia Romana quomodò sit origo omnium aliarum ecclesiarum? to. 2. ex Turrecrem. 41. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanę principatus ex Irenæo. to. 2. ex Turrecrem. 41. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. to. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & seq.
Ecclesia Romana quomodò ex D. Hieronymo dicatur Catholica? to. 2. ex Turrecrem. 60. 1.
Ecclesia Romana prælata fuit omnibus Ecclesijs, tanquam Mater, & Caput à Christo, non ab homine. to. 2. ex Aluarez. 2. 1, & seq.
Ecclesiæ Romanæ Iustinianus Imperator omnia detulit. to. 1. 462. 2.
Ecclesiæ Romanæ iudicium de Regibus quantùm reputatum fuerit apud omnes? to. 1. 522. 2.
Ecclesiæ Romanæ oppressor Aristulphus Rex Longobardorum à Deo punitus. tom. 1. 555. 2.
Ecclesiæ Romanæ sententia, fides, & definitio semper fuit consona fidei orthodoxæ. to. 2. ex Pighio. 76. 1.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas est regula fidei orthodoxæ. to. 2. ex Pighio. 76. 2; & sequen.
Ecclesiam Romanam conuenire debent omnes fideles. to. 2. ex Pighio. 77. 1.
Ecclesia Romana inconsulta nihil super Episcopos est innouandum. to. 2. ex Pighio. 75. 2.
Ecclesia Romana ad oras transmarinas extenditur. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Ecclesia Romana recipit appellationes omnium ecclesiarum totius Orbis. to. 2. ex Pighio. 95. 2.
Ecclesia Romana habet potestatem eligendi, ordinandi, & confirmandi Episcopos. to. 2. ex Pighio. 103. 1; & seq.
Ecclesia Romana iudicat causas omnium hæreticorum. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas. to. 2. ex Pighio. 105. 2.
Ecclesia Romana est totius Orbis orthodoxi Magistra, & vindex. to. 2. ex Pighio. 117. 1; & seq.
Ecclesia Romana est regula fidei orthodoxæ. to. 2. ex Pighio. 118. 2.
Ecclesia Romana est fons luminis. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.
Ecclesiæ Romanę oraculum verum, & certum. to. 2. ex Turrecrem. 37. 1; & seq.
Ecclesia Romana est caput omnium ecclesiarum. to. 12. 67. 2; & 70. 2.
Ecclesia Romana voce Domini consecrata tenet principatum omnium ecclesiarum. to. 12. 88. 1.
Ecclesia Romana præferenda est ecclesiæ Antiochenæ. to. 12. 130. 1.
Ecclesia Romana nunquam deperdit fidem, nec deperdet tempore Antichristi. to. 12. 517. 2.
Ecclesia Romana persecutiones. tomo 12. 488. 2.
Ecclesiæ Romanæ proprietates. tomo 12. 567. 1.
Ecclesia Romana, quamuis sit perturbanda ab Antichristo, non tamen labefactabitur. to. 12. 564. 1.
Ecclesia Romana nequit errare. tomo 6. 7. 10.
Ecclesia Romana impugnari potest, non expugnari. to. 6. 9. 20.
Ecclesia Romana dicitur vniuersalis, quia continet sub se omnes alias ecclesias. to. 6. 444. 1.
Ecclesia Romana comparatur potentiæ visiuæ. to. 6. 505. 2.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas in definiendis Libris Canonicis. to. 6. 521. 1; & seq.
Ecclesia Romana est Petri Cathedra, à qua omnes aliæ ecclesiæ accipiunt suam potestatem. to. 6. 202. 3.
Ecclesia Romana à Sancto Petro accepit sollicitudinem omnium ecclesiarum. to. 6. 250. 1; & seq.
Ecclesia Romana semper habuit titulum ecclesiæ vniuersalis. to. 8. 743. 1.
Ecclesiæ Romanæ Deus alligauit fidem indefectibiliter. to. 8. 744. 1.
Ecclesia Romana fidem illibatam semper seruauit Spiritus Sancti adiutorio. to. 8. 751. 1.
Ecclesia Romana cunctis prælata fuit ecclesijs. to. 19. 3. 1; 358. 2.
Exemplata est ad imaginem ecclesiæ triumphantis. to. 19. 3. 1; & 7. 1.
Sola fundata fuit à Christo Domino, aliæ verò ecclesiæ institutæ ab ecclesia Romana. to. 19. 7. 1.
Fundata fuit à solo Christo Domino. to. 19. 21. 2.
Ecclesiæ Romanæ qualitates quæ sint? to. 19. 44. 1.
Ecclesia Romana sola dicitur Sacrosancta. to. 19. 46. 2; & seq.
Dicitur Sacrosancta, quia decorata fuit septem Sacramentis, quæ conferunt sanctitatem. to. 19. 48. 1.
Est Domina vniuersalis ecclesiæ, quia est Sponsa Christi Domini, ter ei desponsata; scilicet in Abraham; in Monte Synai; & in Aduentu Christi Domini. tom. 19. 67. 1.

Eius

Eius mirabilis per totum Orbem diffussio. to.19. 72. 2.
Est caput omnium ecclesiarum ; sicut Petrus est caput omnium Apostolorum. to.19. 93.1.
Ecclesia Romana, non Antiochena, est Sedes Petri. to.19. 93. 2.
Ecclesia Romana aptior fuit ad conceffionem totius Orbis, quàm Hierosolymitana, quia habebat Orbis dominium. to.19. 122. 1; & seq.
Ecclesia Romana est caput ecclesiæ vniuersalis. to. 19. 236. 2; & 239. 1; & sequen.
Ecclesiæ Romanæ auctoritas est auctoritas Petri. to.19. 351. 1.
Ecclesia Romana sola est Apostolica; quia per successionem Apostolorum conseruauit doctrinam ab Apostolis traditam; illæ verò, quæ illam non conseruarunt, nequeunt dici Apostolicæ; quia Synagogæ Sathanæ effectæ sunt. tomo 19. 429.2.
Ecclesiæ Romanæ Episcopi eandem fidem semper docuerunt; ideo sancta, & vera, & vna est. tomo 19.430. 1; & sequen.
Ecclesiam Romanam in rebus fidei consuluerunt Concilia, & omnes Orbis Episcopi. to.19. 432. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ nomine significatur ecclesia Catholica. to.19. 544. 1.
Ecclesia Romana est in suo capite; & aliæ ecclesiæ sunt in membris. tomo 19. 544. 1.
Habet ius appellationis ex toto Orbe. to.19. 594. 2; & seq.
Ecclesia Romana est Sedes Christi Domini. to.20. 6. 1.
A Christo Domino constituta fuit caput totius ecclesiæ. to.20. 6. 1.
Ecclesiæ Romanæ amplitudo tempore Traiani. to.20. 7. 1; & seq.
Ecclesia Catholica non est, quæ non habet communionem cum ecclesia Romana. to.20. 8. 2.
Ecclesiæ omnes totius Orbis vel erectæ fuerunt, vel approbatæ, vel confirmatæ ab ecclesia Romana. to.20. 8. 2.
Ecclesia Romana, & ecclesia Catholica idem sunt. to.20. 8. 2.
Ecclesiæ Romanæ fortitudo aduersùs persecutiones Ethnicorum. to. 20. 10. 2; & sequen.
Ecclesiæ Romanæ fortitudo aduersùs hæreticorum persecutiones. tom. 20. 11.2; & sequen.
Ecclesiam Romanam magis infestarunt hæretici, quàm pagani. to.20. 11. 2.
Ecclesiæ Romanæ fortitudo contra schisma Græcorum, & contra lites domesticas. to.20. 12. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ vexationes sub Exarchis Rauennatibus, sub Ostrogothis, Wandalis, Hunnis, Herulis, & Longobardis. to.20. 12. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ schismata viginti quinque. to.20. 13.1.
Ecclesiæ Romanæ hostes acerrimi fuerunt. Fridericus Barbarossa sub Alexandro III; Henricus IV. sub Gregorio VII; Henricus V. sub Paschali II; Philippus sub Innocentio III; Ludouicus Bauarus sub Ioanne XXII. tomo 20. 13. 1; & sequen.
Ecclesia Romana habet potestatis plenitudinem in alias ecclesias. to. 20. 14. 1; & sequen.
Quos Reges elegerit, & deiecerit? to. 20. 16. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ studium ad Regum Christianorum dissidia componenda. to. 20. 17. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ quanta reuerentia exhibita fuerit ab Imperatoribus, & Regibus? to.20. 20. 1; & seq.
Ecclesia Romana fidem, sicut sol radios, diffundit. to.20. 21.2; & seq.
Ecclesia Catholica sibi subiecit omnia Regna Mundi; quia Imperator in manu Archiepiscopi Coloniensis iuramentum fidelitatis emittit; Rex Francorum in manu Archiepiscopi Rhemen; Rex Britanniæ in manu Archiepiscopi Cantuarien. to.20. 24. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ studium, vt ecclesia Orientalis fidei vnitatem seruaret. to.20. 24. 2; & seq.
Eius diligentia in defendendis ecclesijs Orientalibus. to.20. 27.2; & seq.
Ecclesia Romana ex donis Principum Christianorum, & oblationibus fidelium fuit ditissima. to.20. 31. 2.
Eius magnificentia in extructione Collegiorum, Hospitalium &c. tomo 20. 33. 1.
Eius magnitudo, & magnificentia in ædificijs Templorum. tom. 20. 33. 2; & sequen.
Eius Templi Sancti Petri descriptio. to. 20. 34. 1.
Ecclesiæ Romanæ Senatus ex Cardinalibus componitur. tomo 20. 34. 2; & sequen.
Ab ea totius Orbis salus dependet. tom. 20. 35. 1; & seq.
Ecclesiam Romanam deserentes quas calamitates passæ sint? to. 20. 35. 2; & sequen.
Ecclesia Romana omnes hæreses profligauit. to.20. 78.2.
Semper tenuit eandem fidem, quam docuit antiquitus. to.20. 81. 1.
Quomodò quibuscunque alijs ecclesijs præsideat? to.20. 271.13.
Duplici fulget auctoritate, & potestate. to.20. 320.8.
Eius eximia, & singularia priuilegia. to.20. 321.2.
Ecclesiæ Romanæ prærogatiua est semper fuisse ab hæresibus immunem. to.20.339. 3.
Ecclesia Romana est fons sapientiæ Christianæ. to.20. 339. 1.
Ecclesia Romana Oratione Christi Domini firmata fuit in fide ita, vt non possit deficere. to.20. 340. 4.
Ecclesiæ Romanæ fides à Petro laudata plùs, quàm fides aliarum ecclesiarum. to.20. 341. 5.
Ecclesia Romana est omnium ecclesiarum, fideique Christianæ Matrix, fons, origo,

go, & Princeps. tom. 20. 466. 1.
Ecclesia Romana à solo Christo Domino conseruatur contra Hæreticorum mendacia, & blasphemias. to.20. 467. 2; & seq.
Habuit à Christo Domino ordinem, vt omnes vni Pastori Petro, eiusque successoribus pareant. to.20. 468. 2.
Ecclesiæ Romanæ continuata successio traxit S. P. Augustinum ad fidem Catholicam. to. 20. 474. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ vnquam interrupta successio est testimonium infallibile, quòd sic vera Christi Domini ecclesia. to.20.475.2; & seq.
Ecclesiam Romanam non habere superiorem quomodò sit intelligendum? tom. 9. 26. 113.
Est caput, & cardo totius ecclesiæ Catholicæ. to.5. 745. 1.
Etiam extra Concilium potest iudicare, damnare, & punire quoscumque hæreticos, & schismaticos. to.5. 755. 1.
Ecclesiæ Romanæ contemptores, & inuasores fuerunt à Deo mirabiliter puniti; cultores autem, & fautores fuerunt aximijs fauoribus, & gratijs cumulati. to.1. 494. 2; & seq.
Episcopos, & Primates instituit ad inungendos, ordinandos, & consecrandos alios Episcopos. to.1. 518. 2.
Ecclesia Romana non distinguitur, & ideo separari non potest ab Apostolica Sede. to.8. 315.1.
Ecclesiæ Romanæ semper reseruata fuisse omnium Episcoporum iudicia habetur ex traditione Apostolorum. tom.18. 13. 2.
Cur potiùs ecclesia Romana, quàm Hierosolymitana, vel Antiochena, aut quæuis alia electa fuerit, vt esset Christi Domini tribunal? to.1... 330. 1.
Sola semper habuit sollicitudinem omnium ecclesiarum totius Mundi. to.6. 607.1.
Quamuis vexata, & grauissimè percussa, nunquam tamen consensit, aut tolerauit sua iura diminui, aut violari. tomo 11. 233. 130.
Eius decreta ab omnibus Catholicis semper fuerunt reuerenter recepta, & ab omnibus erunt semper seruanda. tomo 14. 68. 2; & 71. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatum agnouerunt, & confessi fuerunt etiam Angli, Gothi, & Longobardi. to. 7. 807. 2; & sequen.
Immaculata eius puritas semper seruata fuit illibata inter tot hæreses, & errorum spurcitias. tomo 15. 301. 1; & sequen.
Semper tradidit Sathanæ hæreticos peruicaces, & obstinatos abijciendo, interdicendo, & excommunicando. to. 15. 301. 1; & seq.
Quamuis à tot hæreticis impugnata, nunquam tamen veram fidem Catholicam, nec ad breue tempus amisit. to.15.326.2; & seq.
Nunquam abrogauit sua decreta semel statuta ad fidem, aut mores pertinentia. to.4. 634. 2.
Nunquam doctrinam semel traditam mutanit. to.8. 756. 1.
Est prima inter omnes ecclesias, non quidem iure fundationis, sed iure principatus. to.14. 57. 1.
Dignitatem Papalem simul, & Patriarchalem complectitur. to.3. 566. 2.
Sola appellatur Sacrosancta, idest caput omnium aliarum Ecclesiarum Sanctarum. to.14. 330. 2.
Sola inter omnes alias Ecclesias dicta est Apostolica. to.14. 504. 1; & seq; & 3. 2; & to.3. 31. 2.
Excommunicationem tulit in falsificantes eius Apostolicas literas. to. 5. 288. 124; & sequen.
Item in impedientes quouis modò earum executionam. tom. 5. 354. 265. & sequen.
Item in appellantes quomodolibet ab earum executione. to.5. 347. 256; & seq.
Ecclesiæ Romanæ iudicium esse simpliciter immobile, & nulla tergiuersatione, aut appellatione posse vnquam moueri docuit Sanctus P. Augustinus. to.6.527.1; & sequen.
Illius oraculum est æquè certissimum, & verissimum. to.2. ex Turrecremensi. 37.1; & sequen.
Fons luminis irradiantis totam ecclesiam fuit appellata. to. 2. ex Turrecremensi. 38.1.
Item regula infallibilis fidei orthodoxæ, & totius Orbis magistra. to.2.ex Pighio.117.1; & seq; & 118. 2.
Ita se habet in corpore Christi Domini mystico; sicut se habet oculus, seu potentia visiua in corpore naturali, qui dirigit omnia membra, ne ruant. tomo 6. 505.2.
Talis semper fuit æquitatis, vt neminem vmquam inauditum damnauerit. to.6.601.2; & seq.
Quantus honor, & reuerentia ei fuerit delata à Concilijs generalibus, & Prouincialibus, nec non ab Episcopis, Patriarchis, & alijs Patribus? to. 13. 127. 2; & 128. 1; & seq.
Obedientia ab Imperatoribus etiam schismaticis, & ab hæreticis quamuis subdolè, & fraudulenter, ei fuit exhibita. to.13. 129.2.
Omnes hæreses semper destruxit, nunquam fouit. to.15. 575. 1.
Multoties absoluit, quod Concilia ligauerant; & damnauit, quod concilia absoluerant. to.13. 534. 2.
Omnium hæreticorum causæ, & controuersiæ semper ad eam iudicandæ fuerunt relatæ. to.3. 731. 2.
Ecclesiæ Romanæ nomine intelligitur solus Papa sine Cardinalibus. to. 9. 349. 265.
Græcorum impietas pluries, sed incassum, tentauit mediante Imperatorum Orientalium potentia ecclesiæ Romanæ decreta euertere, atque suspendere. tomo 6. 603.1.
Illius doctrina à nullo vnquam Concilio Catholico fuit reiecta, aut disputata. to.15. 324.1; & sequen.

Omnes

Omnes aliæ ecclesiæ etiam Apostolicæ, siue ab Apostolis fundatæ ei sunt suffraganeæ. to.6. 194. 1.
Vid. Apostolica Sedes.
Ecclesiæ Romanæ Patriarchatui semper fuit subiecta ecclesia Anglicana. tomo 3. 788.1.
Absque eius licentia ecclesia Anglicana, & Hispanica nunquam potuerunt deponere Episcopos. to.11. 230. 124.
Eius filia specialiter fuit ecclesia Africana. to.20. 130. 2.
Ipsa sola instituit omnes ecclesias in Gallijs. to.17. 448.1.
Eius Patriarchatui semper fuerunt subiectæ omnes Galliarum ecclesiæ. tom. 3. 773. 1.
Ei semper se subiecerunt ecclesia Græca, & quælibet alia ecclesia Orientalis. tom. 8. 749. 2.
Illi semper inferior habita fuit ecclesia Hierosolymitana. to.9.604. 277.
Ecclesiæ, quæ recesserunt ab obedientia ecclesiæ Romanæ, hæresibus innumeris fuerunt discissæ. to.19. 400. 1.
Fuerunt à Diabolo erectæ ad euertendum Christi Domini Euangelium. tomo 15. 525.1.
Ecclesiæ Romanæ contentio cum ecclesia Africana circa Clericorum appellationes. to.19. 595.2.
Vid. appellationes Ecclesiæ Africanæ.
Illi nunquam restitit ecclesia Africana, nisi errando; & rediens ad vnionem semper suum confessa, & protestata fuit errorem. to.11. 201. 1; & to.1. 458. 1.
Ad ecclesiæ Romanæ Patriarchatum semper spectauit ecclesia Africana. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 1.
Ab ipsa postulauit ecclesia Africana ministros baptismi. to.6. 365. 1.
Vid. Ecclesia Africana.
Ecclesiæ Romanæ primatus.
Ecclesiæ Romanæ primatus colligitur ex fundatione diui Petri, ex SS. PP; ex Conciliorum decretis, & Imperatorum statutis. tomo 17. 265. 2.
Ecclesia Romana, & Orbis primatus idem sunt. to. 17. 353. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatus fuit notus etiam ipsis Paganis. to.17.461. 2.
Manifestè deducitur ex eo, quòd Petrus, qui fuit primus Apostolorum, illam firmiter fundauit. to. 17. 440. 1; & seq.
Deinde etiam ex eo, quòd Petrus iussu Domini Romam venerit ad ecclesiam fundandam. to. 17. 441. 2; & seq.
Item ex eo, quòd Petrus Romæ Simonem Magum Apostatarum Principem ad terram deiecerit; quo facto significauit ecclesiam Romanam omnes Orbis hæreticos fore semper deiecturam. tom. 17. 442. 1; & seq.
Præterea ex eo, quòd Christus Petro Roma exeunti, vt mortem euaderet suasu fidelium, præcepit, vt Romam rediret mortem subiturus. to. 17. 442. 2; & seq.
Vlteriùs ex eo, quòd Romæ mortuus est non solùm Petrus, qui fuit Caput circumcisionis, sed etiam Paulus, qui fuit Caput gentium; quo fuit significatum in Romana Cathedra fuisse relictam potestatem, & fuisse constitutam iudicem omnium siue habentium præputium, siue præputio carentium. to. 17. 443. 2.
Perinde ex eo, quòd Romæ Petrus extensus in cruce mortuus sit, significauit eius primatum extendendum esse ad successores, qui sunt Romani Pontifices; Paulus autem minutus in Capite designauit troncatam fuisse cum ipso eius potestatem. tomo 17. 444. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus quid significet? to. 13. 108. 2.
Item ex eo, quòd Romanus Pontifex cum Capite infidelitatis, idest cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare. to. 17. 445. 2.
Item ex eo, quòd nulla alia ecclesia tot habuit episcopos Martyres, sicut ecclesia Romana. to. 17. 445. 2.
Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem etiam ipsos Imperatores. to. 17. 445. 2.
Præterea ex eo maximè, quòd Roma continuò docuit, & semper baptizauit nouas gentes. to. 17. 446. 1.
Item ex eo, quòd ecclesia Alexandrina à diuo Marco euangelista illud misso à D. Petro fundata secundum locum habuit post ecclesiam Romanam; & post Alexandrinam fuit ecclesia Antiochena. tom. 17. 446. 2; & seq.
Deinde etiam ex institutione ecclesiarum Italiæ, Siciliæ, & Sardiniæ, quæ ab ecclesia Romana fuerunt erectæ. tom. 17. 447. 2.
Item ex eo, quòd ecclesiæ Galliarum, & Hispaniarum ab ecclesia Romana fuerint institutæ. to. 17. 448. 1.
Denique ex institutione, & conseruatione in fide Britannorum. to. 17. 448. 2.
Ecclesiæ Romanæ primatus probatur ex sancto Irenęo, & alijs SS. PP. tom. 18. 77. 2, & seq.
Insuper ostenditur ex S. Cypriano. to. 18. 79. 2; & seq.
Item ex SS. Cornelio, & Lucio. to. 18. 79. 2; & seq.
Item ex S. Athanasio, ex episcopis Ægypti, & ex Concilio Nicęno. tom. 18. 83. 1; & seq.
Præterea ex SS. Ambrosio, Augustino, Ioanne, Chrisostomo, & Theofilacto. to. 18. 84. 1; & seq.
Demum ex Concilio Constantinopolitano sub Damaso, & Theodosio; & ex Concilijs Ephesino, & Chalcedonensi. tom. 18. 84. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus statuendus fuit propter tria; scilicet propter congreganda Concilia; si enim non esset vnus, qui posset cogere ad Concilium, numquam venirent; & propter fidei vnitatem, quæ à pluribus diuersa sentientibus descerperetur; & propter grauiores causas episcoporum, quæ nunquam dirimi possent, si non esset eorum superior. to. 18. 85. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatum nunquam potuerunt hęretici destruere. tom. 18. 85. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ admirabili Dei iudicio as-

fixus fuit primatus; vt ostenderetur Ecclesiæ primatum ab Hebræis transiuisse ad Gentes, quarum Sedes præcipua erat Romæ; & vt idololatria, quæ maximè Romæ regnabat, per ipsum prosterneretur; & vt fidei potentia appareret, quæ in vilissimis Piscatoribus humiliauit, & deiecit potentissimos Imperatores. to. 18. 88. 2.
Ecclesiæ Romanæ primatus colligitur ex punitione Imperatorum, & aliorum, qui illum impugnare tentauerunt; quorum exemplum fuit Mauritius, qui quia ausus fuerat illum impugnare in sancto Gregorio Magno, vidit sibi Imperium eripi à Phoca, suos filios, & vxorem interimi, à quo tandem, & ipse fuit occisus. to. 18. 89. 2.
Ecclesiæ Romanæ sententia est præferenda sententijs omnium aliarum ecclesiarum. to. 18. 120. 17.
Ecclesiæ Romanæ primatum ad Reges, & Principes sæculares transferre ex illis verbis: *Regem honorificate*; est idem, ac Neronem constituere Caput ecclesiæ. tomo 18. 199. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatus ex epistola Hieronymi ad Damasum apertè colligitur. to. 18. 247. 1.
Ecclesia Romana tanquam Princeps, Sedes, & magistra omnium ecclesiarum à Concilijs semper fuit habita. to. 18. 336. 2; & seq.
Ecclesiæ Principatus ostenditur ex SS. PP. tomo 18. 475. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatum nocerunt Angli, Gothi, & Longobardi. to. 7. 807. 2.
Quomodò primatum obtinuerit? tom. 2. ex Pighio. 203. 2; & seq.
Ecclesia Romana non est prima ordine fundationis, sed iure primatus. tom. 14. 57. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatus ostenditur. to. 7. 152. 1; & seq.
Ecclesię Romanę primatum, agnouerunt semper episcopi Orientales, & Occidentales. to. 15. 327. 2; & seq.
Ecclesiam Romanam habuisse à Christo Domino primatum primariò, & secundariò à Concilijs quomodò sit intelligendum? to. 13. 330. 2.
Ecclesia Romana de iure Diuino habet annexum primatum. to. 6. 439. 2; & tom. 19. 25. 1; & seq.
Ecclesię Romanę primatus ex S. Cypriani testimonio ostenditur. to. 2. ex Alano. 45. 1; & seq.
A Christo Domino primatum obtinuit. tomo 2. ex Pighio. 2. 2.
Ecclesię Romanę primatus, & ad eandem recursus. to. 2. ex Pighio. 77. 1; & seq.
Ecclesię Romanę affixum, & annexum esse primatum totius ecclesię est de iure Diuino. to. 6. 439. 2.
Ecclesiam Romanam decuit habere primatum. to. 1. ex Ecchelensi. 27. 1.
Ecclesię Romanę primatui non officiunt Ezechię gesta in confractione serpentis ęnei. to. 16. 164. 1.
Ecclesię Romanę primatus etiam ab ipsismet hęreticis fuit confessus. tomo 1. 40. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus fuit in solo Petro, non in alijs Apostolis. to. to. 230. 1; & to. 1. 43. 2.
Ecclesiæ Romanæ primatui non officiunt Ezechiæ, Ioseph, & aliorum Regum antiquæ legis exempla. to. 16. 184. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus duplex. tom. 4. 607. 186.
Ecclesiæ Romanæ primatus de iure Diuino conuenit Romano Pontifici. tom. 3. 455. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus necessariò fuit instituendus saltem disiunctinè in hac, vel in alia ecclesia. to. 3. 315. 1; & to. 1. ex Ecchellensi. 27. 2; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus necessariò est annexus cum Summo Pontificatu. tom. 10. 252. 2.
Ecclesiæ Romanæ primatus ex illis Verbis Christi Domini colligitur: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili*; idest Gentiles, qui non erant ex populo Hebraico; & sicut pro populo Hebraico in lege veteri constitutus fuit Summus Pontifex Hierosolymis, quæ Ciuitas erat Caput Iudęorum; ita pro constituendo ouili etiam ex Gentilibus, quorum multitudo superabat Iudęos, constitui debuit Summus Pontifex Romæ, quæ erat Caput Gentilium. to. 7. 152. 2.
Ecclesiæ Romanæ primatus arguitur etiam ex consensu communi totius vniuersalis ecclesiæ, quæ semper agnouit ecclesiam Romanam, tanquam Matrem omnium ecclesiarum. to. 7. 153. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus ex comparatione ad res naturales; & ad Angelicos ordines probatur. to. 7. 15. 2, & seq.
Ecclesię Romanę primatus ex absurdis, quę sequerentur, si non daretur, ostenditur. tomo 13. 277. 1.
Ab obiectis Hęreticorum defenditur. to. 13. 301. 1.
Ecclesię Romanę primatum Scripturę, & SS. Patres apertè docuerunt. to. 13. 196. 1; & seq; & to. 15. 430. 34; & seq.
Item in omnibus Synodis celebratis postConcilium Nicęnum fuit declaratus. tomo 4. 667. 2; & seq.
Item ab omnibus Patribus Africanis fuit cognitus. to. 13. 24. 1.
Ecclesiæ Romanę primatus Petro illis verbis collatus: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*: extenditur ad totius Ecclesię gubernium. to. 13. 111. 1; & seq; & 169. 1; & to. 14. 229. 1.
Ecclesię Romanę primatus est priuilegium, quod per successionem ad Petri successores vsque ad sęculi consummationem pertransit. to. 3. 823. 1.
Ecclesię Romanę primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonensi in causa Eutychetis, & à Tridentino. to. 15. 215. 27.
Item ab Imperatore Iustiniano in epistola ad Ioannem Pontificem. to. 15. 218. 30.
Ecclesię Romanę primatus fuit à Christo institutus, & Petro soli concessus. tomo 5. 595. 1.
Ecclesię Romanę primatus fuit in Petro, non in alijs membris ecclesię; & est in Ecclesia, quia fuit in Petro, qui erat in ecclesia, & transit ad eius successores, qui sunt in ecclesiae-

clesia; & sunt Caput ecclesię. to. 12. 205. 1.
Ecclesię Romanę primatus de iure Diuino, non humano, est coniunctus cum eadem ecclesia Romana. to. 14. 18. 2.
Ecclesię Romanę primatum negare est aperire viam hęresibus, schismatibus, rebellionibus, & discordijs. to. 14. 39. 2.
Ecclesię Romanę fuit annexus primatus, non à Constantino, vel Phoca, sed à Christo. to. 3. 317. 2; & seq.
Ecclesię Romanę primatus non confertur, nec conferri potest à populo. to. 18. 215. 2; & seq.
Ecclesię Romanę primatum omnium fidelium ecclesię semper nouerunt. tomo 13. 214. 2.
Ecclesię Romanæ primatum in Reges deducere illis verbis: *Regem honorificate*: est idem, ac Neronem constituere caput ecclesię. to.18. 199. 1.
Ecclesia Romana habet primatum; quia qui extra illam est, prophanus est. tomo 18. 246. 1.
Ecclesia Romana ab ipso Saluatore primatum obtinuit. to. 19. 26. 1.
Non ab Apostolis, sed à Christo Domino primatum obtinuit. to. 19. 41. 1.
Ex Diuina institutione primatum habuit. to. 19. 70. 2.
Cur potiùs, quàm alia ecclesia, primatum habuerit? to. 19. 71. 1.
Ecclesię Romanę primatum definiuit Concilium Lateranense, quod fuit Patribus numerosius, quàm omnia alia Concilia. to. 19. 399. 1.
Item Concilium Florentinum. tom. 19. 399. 1.
Ecclesia Romana tenet primatum super omnes ecclesias. to. 20. 193. 1. & seq.
Ecclesię Romanę ita coniunctus est ecclesię primatus, vt ab illa separari non possit. to. 9. 610. 1.
Ecclesiam Romanam habere primatum ecclesię etiam ipsi hęretici coacti sunt confiteri. to. 1. 40. 1; & seq.
Ecclesia Romana à Christo Domino, non ab homine primatum super omnes alias ecclesias obtinuit. tomo 2. ex Pighio. 2. 2.
Illius primatum semper agnouit ecclesia Gallicana. to. 15. 296. 1.
Ipsam solam habere ecclesię primatum confesse fuerunt omnes Orientales ecclesię. to. 15. 297. 1.
Illius primatum nouerunt, & declararunt, Concilia generalia, & prouincialia. to. 15. 225. 27; & seq; & 297. 2.
Ecclesia Romana habuit primatum super alias ecclesias, antequam esset Constantinus. to. 13. 331. 1.
Ecclesiæ Romanæ primatus est maxima, & suprema dignitas inter alias dignitates. to. 10. 3. 1.
Ecclesiæ Romanę primatum nouerunt SS. Patres etiam nascentis ecclesię. tom. 16. 46. 1; & seq.
Illius primatum Gręci cum alijs Patribus confessi fuerunt in Concilio Florentino. to. 16. 125. 1.
Fuit semper ab hęreticis, & schismaticis impugnatus, & nunquam deiectus. tomo 16. 529. 1; & seq; & 530. 1; & seq; & 532. 2; & seq; & 533. 1; & seq; & 535. 1; & seq.
Ecclesiæ Romanæ primatus euidenter ex illius vnitate colligitur. to. 8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus ecclesia Romana semper enituit. to. 8. 164. 1.
Item ex miraculis, quæ in illa omni tempore fuerunt patrata. to. 8. 185. 1.
Insuper ex dono prophetiæ, quo fuit condecorata. to. 8. 187. 1.
Item ex veneratione, quam illi exhibuerunt semper Imperatores, Reges, & Principes. to. 8. 194. 1.
Item ex eo, quòd deposuerit octo Patriarchas primarios, & plures alios Primates, & episcopos. to. 18. 545. 2; & 546. 1; & seq.
Item ex legibus, censuris, dispensationibus latis in totam ecclesiam; to. 18. 548. 1; & seq.
Demum ex Vicarijs in diuersis Orbis partibus constitutis. to. 18. 549. 2.
Vid. Papæ primatus.

Ecclesia Africana.

Ecclesia Africana ad euirandum iudicium Melchiadis ipsum accusauit traditionis. to. 6. 350. 2; & seq.
Ecclesia Africana semper habuit Hierarchiam ab alijs diuersam. to. 6. 225. 1.
Ecclesiæ Africanæ Primas pluribus prouincijs præfectus fuit solus episcopus Carthaginensis. to. 6. 225. 1.
Ecclesia Africana semper spectauit ad Romanum patriarcharum. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 1.
Ecclesia Africana postulauit ab ecclesia Romana ministros baptismi. to. 6. 365. 1.
Ecclesiæ Africanæ diuisio, & seruitus sub Wandalorum dominio. to. 6. 229. 1.
Ecclesia Africana à S. Petro fuit fundata. to. 6. 234. 1.
Ecclesiæ Africanæ primi episcopi fuerunt consecrati, & in Africam transmissi. to. 6. 234. 1.
Ecclesiæ Africanæ non fuit prohibitum à Bonifacio episcopo Carthaginensi Romam appellare. to. 6. 320. 1.
Ecclesiæ Africanæ canones resuscitati exponuntur. Ibidem.
Ecclesiarum Africanarum episcopi semper potuerunt Romam appellare. to. 6. 323. 2; & 126. 2; & seq.
Ecclesia Africana fuit filiá ecclesiæ Romanæ. to. 20. 130. 2. 235. 1; & 366. 1; & seq.
Ecclesiæ Africanæ clerici an licitè potuerint Romam appellare? to. 6. 343. 1; & seq.
Ecclesiæ Africanæ clerus etiam inferior semper potuit Romam appellare in quæstionibus fidei. to. 6. 359. 2.
Ecclesiæ Africanę, & Romanę controuersia de appellationibus cleri inferioris. tom. 6. 226. 2.
Ecclesiæ Africanæ perpetua consuetudo Episcoporum à se damnatorum appellationi semper detulit etiam suspensiui effectus reuerentiam. to. 6. 310. 1.
Ecclesię Africanę Romam appellantis exempla ex S. P. Augustino desumpta. tom. 6. 614. 1.
Ecclesiæ Africanæ clerus inferior in nullo ca-

su

ſit an potuerit Romam appellare? tomo 6. 352. 2.
Eccleſiæ Africanæ plurimæ vnum tantùm habebant præsbiterum; & clericorum raritati S. P. Auguſtinus per ſua monaſteria per totam Africam multiplicata ſubuenit. to.6. 385. 2.
Eccleſia Africana Epiſcopis depoſitis nunquam ſtatim ſuperordinauit alios Epiſcopos. to.6. 95. 2.
Sed priùs referebat ſuum iudicium ad Sedem Romanam. Ibidem.
Eccleſiæ Africanæ hierarchia alterata, & ſanciata in varijs articulis ſub captiuitate Wandalica. to.6. 231. 2.
Eccleſiæ Africanæ Synodus de appellationibus Romanis. to.6. 296; & 334. 1; & ſeq.
Eccleſia Africana ab antiquo ſemper habuit ſingularem canonum codicem. to.6. 248.2.
Eccleſiæ Africanæ codex primo loco continebat canones Nicænos, deinde canones Synodi Grati, qui interfuerat Synodo Sardicenſi. Ibidem.
Eccleſia Africana ſemper retulit cauſas grauiores ad Apoſtolicam Sedem. to.6. 249.1.
Eccleſiæ Africanę iudicia exponuntur. tom.6. 291. 2.
Eccleſiæ priuilegijs an gaudeat eccleſia Gallicana? to.6. 162. 2; & ſeq.
Eccleſia Africana ſemper habuit plures, quàm quingentas epiſcopales cathedrales. to. 6. 229. 2.
Eccleſia Africana à ſuis primordijs ſemper nouit Romani Pontificis auctoritatem. to.11. 201. 1; & to. 1.458. 1.
Eccleſia Africana tenacior fuit in defendendis ſuis priuilegijs. to.11. 201. 1.
Eccleſia Africana nunquam Eccleſię Romanę reſtitit, niſi errando; & tandem ſuam ignorantiam ſemper confeſſa fuit. Ibidem.
Eccleſię Africanę fides, & ritus. to.11. 204.1.
Eccleſię Africanę clerus iudicio primatialis Synodi debebat iudicari iuxta antiquiſſimam conſuetudinem, & canonem Africę. to.6. 577. 1.
Eccleſia Africana de Euchariſtia, & pœnitentiæ ſacramento; & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.
Eccleſia Africana ſemper Romanæ Sedis prærogatiuam agnouit. to.2. Alani 21. 2.
Eccleſię Africanę contentio cum Eccleſia Romana de non admittendis appellationibus preſbiterorum, & clericorum occaſione appellationis Fauſtini preſbiteri durauit à Zoſymo vſque ad Bonifacium. to.19. 595. 2.
Eccleſię Africanę ſpectant ad patriarchatum Romanum. to.14. 173. 2; & ſeq.
Eccleſia Africana confeſſa eſt Purgatorium. to.7. 218. 2.
Eccleſię Africanę ſemper agnouerunt primatum Romani Pontificis. to.15. 296. 1; to.18. 84. 1; & ſeq.
Eccleſia Africana Petri cathedrę fuit ſubiecta. to.3. 740. 1; & ſeq.
Eccleſia Africana ad Leonem I. appellauit. to.3. 761. 1.
Eccleſiæ Africanæ epiſtolę ad Io. Papam. to.3. 762. 2.
Eccleſia Africana recepit canones Nicænos ab Eccleſijs orientalibus. to.18. 97. 1.
Eccleſia Africana tempore S. Cypriani confeſſa eſt Epiſcopum Romanum eſſe epiſcopum vniuerſalis eccleſiæ. to.18. 82. 2.
Eccleſia Africana recepit Epiſcopos ab Eccleſia Romana, & nunquam celebrauit concilia ſine Romani Pontificis licentia. to.19. 347. 1; & ſeq.
Eccleſiæ Africanæ cur fuerit prohibitum appellare ad Romanum Pontificem ab Aurelio Epiſcopo Carthaginenſi? to.6. 319. 2.
Eccleſię Africanæ perpetua conſuetudo fuit ſemper deferre appellationi ſuorum Epiſcoporum reuerentiam effectus ſuſpenſiui. to.6. 310. 1.
Eccleſię Africanę contentio cum Eccleſia Romana circa appellationes fuit ſolùm per ordinem ad clerum inferiorem, non autem per ordinem ad epiſcopos. to.6. 226. 2.
Eccleſia Africana de Euchariſtia, & pęnitentię Sacramento, & de execratione contra hæreticos. to.1. 209. 2.
Eccleſiæ Africanæ epiſtola ad Ioannem Papam. to.3. 361. 1.
Vide Africa, & appellatio Africana.

Eccleſia Alexandrina.

Eccleſia Alexandrina, & eius patriarchatus fundatus fuit à S. Marco. tom.6. 614. 1; & to.4. 352. 7.
Eccleſia Alexandrina pallium S. Marci traduxit ſemper de vno alium Patriarcham. to.6. 275. 2.
Fuit hęreſi infecta à Dioſcoro. to.8. 751.1; & ſeq.
Eccleſię Alexandrinę, & Conſtantinopolitanæ contentio de primatu cum Eccleſia Romana. to.14. 342. 2.
Eccleſia Alexandrina quare prępoſita fuerit Eccleſię Conſtantinopolitanę? to.3. 686.2.
Eccleſia Alexandrina fuit obediens, & ſubordinata Eccleſię Romanę. to.3. 688. 2.
Eccleſię Alexandrinę, & Antiochenę diſſenſio propter doctrinam S. Cyrilli. to.15. 712. 68.
Eccleſia Alexandrina quomodò fuerit prior Eccleſia Romana? to.3. 21. 1.
Eccleſię Alexandrinę Epiſcopi ex vſu Papæ vocati. to.1. ex Ecchellenſi. 12. 1.
Eccleſia Alexandrina habuit duos epiſcopos Arianos nempe Gregorium, & Lucium; & Dioſcorum Eutychianum; & Cyrum Monothelitam. to.18. 34. 2.
Poſterior eſt eccleſia Antiochena, quæ iam fuerat à S. Petro fundata. to.4. 352.7.
Quare obtinuerit primum locum poſt Eccleſiam Romanam? to.1. 407. 1.
Ei ſubijciuntur Ægyptus, Lybia, & Pentapolis. to.4. 311. 6.
Eam conſecrauit S. Marcus ſuo ſanguine. to.4. 352.7.
Quęnam Africę prouincię ei fuerint ſubiectæ? to.4. 353.2.
Alexandrinę Eccleſię iura, quę continentur in ſexto canone concilij Nicęni, quomodò ſint intelligenda? to.4. 311. 1; & ſeq.
Vide Alexandrinus Epiſcopus.
Eccleſię Alexandrinę mutationes tempore D. Athanaſij. to. 20. 143. 2.

Eccleſia Anglicana.

Eccleſia Anglicana modò eſt Eccleſia Sathanæ. to.18. 264. 1.
Eccleſia Anglicana ſemper fuit ſubiecta Patriarchatui Eccleſię Romanę. to.3. 788. 1.

Eius

Eius defectio à fide orta ex libide Henrici Octaui Regis. to.18. 440. 2.
Illius heresis perfidissima, & impijssima. tom. 18. 275. 1; & seq.
Postquam rebellauit ab Ecclesia Romana, Ecclesia Sathanæ fuit appellata. tom. 18. 264. 1.
Illius miseria ab Henrico inducta quantùm sit deplorabilis? to.18. 280. 1; & seq.

Ecclesia Antiochena.

Ecclesia Antiochena, & Hierosolymitana sunt inferiores Ecclesia Romana. tomo 9. 604. 277.
Ecclesias Antiochenam, & Hierosolymitanam fuisse fundatas ante Ecclesiam Romanam quomodò sit intelligendum? tom. 9. 196. 253; & 604. 277; & to. 14. 216. 1.
Ecclesia Antiochena schismate diuisa remansit quadraginta sex annis. to. 3. 705. 1.
Ecclesia Antiochena defecit à fide tempore Pauli Samosateni. to. 8. 751. 1.
Ecclesię Antiochenę, & Hierosolymitanę dissensio propter doctrinam S. Cyrilli. to. 15. 712. 68.
Ecclesię Antiochenę appellationes ad Sedem Romanam. to. 3. 702. 2; & seq.
Ecclesia Antiochena ab Ecclesia Romana fuit iudicata. to. 6. 108. 2.
Ecclesię Antiochenę Synodi. to. 6. 186. 2.
Ecclesię Antiochenę canones damnari in Synodo Sardicensi. to. 6. 131. 2; & 174. 2; & 168. 1; & 349. 1.
Ecclesia Antiochena Nestorij, & Eutychetis heresi fuit infecta. to. 6. 608. 1.
Ecclesia Antiochena habuit centum quadraginta tres Ecclesias Cathedrales sub sua ditione. to. 14. 347. 2.
Ecclesia Antiochena à S. Petro fuit fundata. to. 7. 33. 2; & to. 1. ex Tannero. 22. 143; & seq; & to. 17. 351. 2.
Ecclesia Antiochena tempore S. Hieronymi in tres partes fuit scissa. to. 19. 398. 1.
Ecclesia Antiochena postponenda est Ecclesię Romanæ. to. 12. 130. 1.
Ecclesia Antiochena Petri Cathedræ non succedit. to. 2. ex Pighio. 41. 2.
Ecclesia Antiochena habuit Episcopos hereticos Paulum Samosatenum, Paulum Gnapheum Eutychianum, & Macharium Monothelitam. to. 18. 34. 2.
Ecclesia Antiochena Sedes Petri non est denominanda, quia ab ipso fuit relicta. to. 19. 63. 2.
Ecclesia Antiochena est totius Orientis metropolis. to. 13. 255. 1.
Quo anno fuerit à S. Petro fundata? tomo 9. 650. 2.
Non habet annexum ecclesiæ primatum, quia Petrus illam dimisit, & suam Sedem Romę elegit. to. 4. 303. 1, & seq.
Particularibus priuilegijs, & dignitatibus fuit decorata. to. 3. 703. 1.
Eius primus episcopus post S. Petrum fuit Euodius ab eodem D. Petro ordinatus, & post Euodium Ignatius. to. 4. 626. 2.
Illi totus Oriens fuit subiectus. to. 4. 353. 9; & seq.
Cessit primatum, & locum Ecclesiæ Romanę. tom. 12. 82. 2.

Vid. Antiochia, & canones Antiocheni.

Ecclesia Arelatensis.

Ecclesia Arelatensis antiqua totius Narbonæ est Metropolis. to. 6. 117. 1.

Ecclesia Capuana.

Ecclesia Capuana fuit suburbicaria Ecclesiæ Romanæ. to. 6. 512. 2.

Ecclesia Carthaginensis.

Ecclesia Carthaginensis poterat tribuere presbiterum cuilibet ecclesiæ indigenti. to. 6. 252. 1.
In ipsa consecrabantur omnes Episcopi totius Africæ. to. 6. 248. 2.
Ad illam debebant referre omnes causæ grauiores omnium Africæ prouinciarum, & per illius Episcopum referebantur ad Sedem Apostolicam. to. 6. 249. 1; & seq.
Illius dignitas non habuit originem sub Aurelio Primate, sed fuit illo longè antiquior. to. 6. 246. 1.
Ecclesia Carthaginensis fuit reconciliata Ecclesiæ Romanæ sub Bonifacio II. tomo 2. ex Pighio. 75. 1.
Ecclesia Carthaginensis rebellauerat ab Ecclesia Romana sub Cęlestino. to. 2. ex Pighio. 75. 1.
Ecclesia Carthaginensis non est autocephala, adeòque eius Sedes non fuit numerata inter maximas. to. 6. 99. 2.
In suis primordijs remotissima fuit à patriarchali dignitate. to. 6. 232. 1.
Eius dignitatem grauissimè lęserunt Donatistæ. to. 6. 235. 2.
Ecclesia Carthaginensis habuit tresdecim pręrogatiuas. to. 6. 248. 2.
Illius dignitas fuit, quòd sola inter Africanas Ecclesias habuerit pallium, ipsumque à Sede Apostolica acceperat. to. 6. 153. 1.
A Papa Innocentio I. reposita fuit in eadem classe cum Ecclesijs Hispaniarum, Galliarum, Italiæ, & Siciliæ. to. 6. 234. 2.
Eius episcopus in plenaria suæ diœceseos Synodo non habuit singularem thronum, sed sedit, tanquam Collega inter Collegas. to. 6. 232. 1.

Ecclesia Constantinopolitana.

Ecclesia Constantinopolitana habuit primum locum post Ecclesiam Romanam, quia fuit Sedes Imperatoris electa à Constantino. to. 17. 263. 1; & seq; & to. 7. 632. 2.
Ecclesia Constantinopolitana corruit ob inobedientiam, & resistentiam factam Ecclesiæ Romanæ. to. 17. 288. 1.
Fuit semper subiecta Ecclesiæ Romanę. to. 17. 290. 2; & to. 15. 572. 30; & seq, & tom. 3. 711. 1; & seq.
Quomodò sibi arrogauerit ecclesię primatum? tom. 10. 11. 1; & to. 20. 128. 1; & seq.
Ecclesia Constantinopolitana nunquam de primatu contendit cum Ecclesia Romana. to. 17. 292. 2.
Infecta fuit heresi à Macedonio, & Nestorio. to. 8. 751. 1.
Quantæ fuerint eius dotes ante eius excidiũ, & post excidium quantę miserię? tomo 13. 203. 2; & seq.
Eius contentio de primatu cum Ecclesia Romana. to. 14. 342. 2.
Quare exciderit à fide? to. 13. 204. 1.
Cur fuerit postposita Ecclesię Alexandrinæ? to. 3. 686. 2.
Fuit reconciliata Ecclesię Romanæ sub Hormis-

misda. tom. 2. ex Pighio. 115. 1; & seq.
Ad quantum locum se extenderit? com. 2. ex Pighio. 167. 2.
Non accepit pallium ab Ecclesia Romana. to.14. 275. 2; & seq.
Tentauit sibi arrogare primatum asserens primam Sedem, & Matrem omnium Ecclesiarum debere esse, vbi residet Imperator; quam arrogantiam repressit Phocas. to.14. 172. 1.
Est vltima inter ecclesias patriarchales. to.15. 236. 34.
Habuit Episcopos hæreticos Macedonium, Nestorium, & Sergium. to.18. 34. 2.
Cur ab initio non fuerit sub vno Pastore? to.19. 133. 11 & seq.
Ecclesiæ Constantinopolitanæ mutationes tempore Concilij Nicæni. to.20. 143. 2.
In sui primordijs fuit sub iurisdictione Ecclesiæ Heracleensis vsque ad II. concilium generale, in quo fuit statutum, vt Ecclesia Constantinopolitana haberet locum immediatè post Ecclesiam Romanam. tom.3. 711. 2.
Ob Sedem Imperatorum instantibus, & precantibus ipsis Imperatoribus obtinuit à Romano Pontifice præcedentiam super Ecclesiam Antiochenam, Alexandrinam, & Hierosolymitanam. to.20. 25. 1.
Antiquitus fuit semper obediens Ecclesiæ Romanæ. to.3. 731. 1.
Quoties ordinabatur aliquis illius Episcopus, semper mittebat Romam Legatos cum professione fidei. to.3. 726. 2.
Illius contentio de primatu cum Ecclesia Romana. to.14 342. 2.
Fuit infecta pestilentissimis dogmatibus Photij; quæ tamen non infecerunt Ecclesiam Romanam. to.1. 360. 1.
Illius Episcopi post S. Ioannem Chrysostomum tentauerunt exuere sua autocephalia Ephesinum Exarcham, & Ephesinam Ecclesiam suo throno subijcere. to.6. 113. 1.
Ecclesia Corinthiaca.
Ecclesia Corinthiaca fuit edocta, & instituta per Ecclesiam Romanam. to.17. 447. 2.
Eius dissensionem exortam tempore S. Clementis idem S.Clemens composuit. to.17. 448. 1.
Ecclesia Corinthiaca se ipsam professa est esse filiam Ecclesiæ Romanæ. to.17. 448. 1.
S. Clementis, & S. Soteris epistolas publicè coram omnibus fidelibus legi mandauit. to. 17. 448. 1.
Ecclesia Ephesina.
Ecclesia Ephesina fundata fuit à D. Paulo, & à S. Ioanne Euangelista diu directa; ideo ægrè tulit spoliari authocephalia. tom. 6. 113. 2.
Fuit vna ex tribus Ecclesijs Autocephalis Exarchis, & ex sex autocephalis simplicibus. to.6. 193. 1; & 125. 2.
Ecclesiam Ephesinam sufficere Ecclesiæ Constantinopolitanæ tentauit Bassianus, vt illic inthronizaretur Episcopus. to.6. 113. 1; & seq.
Ecclesia Ephesina non sufferens subijci Ecclesiæ Constantinopolitanæ recurrit ad S.Leonem. to.6. 113. 2.
Ecclesia Gallicana.
Ecclesia Gallicana semper agnouit primatum Ecclesiæ Romanæ. tom.15. 296. 1.
Ecclesiæ Gallicanæ exemplo varij Episcopi, Reges, & Principes Christiani se inclinarunt Alexandro III. inuito Federico I. to.1. 16. 1.
Ecclesia Gallicana nunquam abiudicauit Pontifici Romano ius vocandi Episcopos Gallos ad Synodos Romanas. to. 11. 227. 119.
Ecclesiæ Gallicanæ Clerici à suis Episcopis damnati nolebant accedere ad Synodos, sed fraudulenter accedebant ad Sedem Romanam. to.6. 160. 2.
Ecclesiæ Gallicanæ clerus inferior semper Romam appellauit. to.6. 155. 2.
Ecclesiæ Gallicanæ presbiteri an prætermissa Synodo possint immediatè Romam prouocare? to.6. 154. 1.
Ecclesia Gallicana, quousque viguit Imperium Romanum, fuit Apostolicæ Sedi obedientissima. to.6. 597. 2.
Ecclesia Gallicana olim constantissimè credidit, quòd nullus patriarcha, nulla Synodus etiam Oecumenica possit definire aliquod dogma fidei absque Romani Pontificis, & Ecclesiæ Romanæ auctoritate. to.6. 624. 1; & seq.
Ecclesiam Gallicanam semper abundasse doctissimis Viris testatur S. Hieronymus. to.6. 631. 2.
Ecclesia Gallicana ab Vgonotia peruersa. to.6 735. 4.
Ecclesiæ Gallicanæ sententia. to.6. 743. 2.
Ecclesia Gallicana nunquam controuertit Pontifici Romano ius vocandi Episcopos Galliæ ad Synodos Romanas. to. 11. 227. 119.
Ecclesiæ Gallicanæ libertates, quibus aliqui Galli conantur se subtrahere potestati Pontificis Romani, sunt potiùs seruitutes. to.15. 666. 103.
Ecclesiæ Gallicanæ libertatum defensores sunt eiusdem mutilatores. tom.15. 668. 105; & 669. 106.
Ecclesiæ Gallicanæ libertatum defensores potiùs insidiantur potestati spirituali Pontificis Romani. to.15. 677. 114.
Ecclesia Gallicana semper fuit subiecta Romanæ Petri cathedræ. to.3. 773. 1.
Ecclesia Gallicana aliquandiu obediuit Benedicto XIII; postea recessit, & neutralitatem amplexa est. to.3. 137. 1.
Ecclesiæ Gallicanæ sententia de potestate Romani Pontificis. to.6. 783. 2; & seq.
Prima Ecclesiæ Gallicanæ deformatio manauit à Merouingijs Regibus, sub quibus multùm passa fuit Christianitas Gallicana. to.6. 597. 2; & seq.
Ecclesia Gallicana in causis grauioribus semper appellauit ad Romanum Pontificem. to.7. 267. 1; & seq.
Ecclesia Gallicana an gaudeat priuilegijs Ecclesiæ Africanæ? to.6. 162. 2.
Ecclesia Gallicana semper confessa est potestatem Romani Pontificis in decidendis fidei quæstionibus. to.15. 630. 44; & seq.
Sub Martino Papa in Concilio Lateranensi strenuè pugnauit contra Monothelitas. to.15. 632. 48.
Non fuit solita festinanter subordinare Episcopos Episcopis depositis. to.6. 95. 1.
Sem-

Semper fuit obsequentissima Apostolicæ Sedi. to.6. 94. 2.
Aliter Romano Pontifici, & aliter Carthaginensi Episcopo fuit subiecta. to.6. 99. 2.
Ecclesia Gallicana credidit S. Gelasio asserenti S. Athanasium, S. Ioannem Chrysostomum, & S. Flauianum prouocasse ad solam Sedem Romanam. to.6. 418. 2.
Ecclesiæ Gallicanæ institutæ fuerunt à D. Petro, vel ab illius successoribus, qui ordinauerunt sacerdotes, quos miserunt in Gallias. to.17. 448. 1.
Ecclesiæ Gallicanę per singulas ætates semper fuerunt confirmatæ ab Ecclesia Romana. to.17. 448. 1.
Ecclesia Gallicana non pertinuit ad Carthaginensem Episcopum. to.6. 100. 1; & 101. 2; & seq.
Ecclesia Gallicana auxilium petijt à S. Cypriano contra Marcianum. tom.6. 101. 1; & seq.
Ecclesia Gallicana non ausa fuit damnare Dorotheum Martianopolitanum Episcopum secundæ Mæsæ Metropolitam, nisi priùs consuluisset Stephanum Romanum Pontificem. to.6. 102. 1.
Ecclesia Gallicana diuiditur in septem prouincias. to.6. 121. 2.
Ecclesiæ Gallicanæ Episcopi semper confessi sunt se Episcopos esse Dei, & Apostolicæ Sedis gratia. to.3. 518. 2.
Ecclesia Gallicana, & Hispanica pro varijs rebus in causa fidei, & Ecclesiasticæ disciplinę non semel scripserunt ad Lucium Romanum Pontificem, à quo plura, & diuersa acceperunt rescripta. to.1. 141. 1.
Ecclesia Gallicana inter varias Regni procellas temporibus plurium Romanorum Pontificum intemerata permansit. to.1. 188. 2.
Quantùm laborauerit pro hæresi Berengarij extirpanda? to.6. 188. 2.
Ecclesia Germanica.
Ecclesia Germanica semper confessa est primatum Romani Pontificis. to. 15. 296. 1.
Ecclesiæ Germanicæ cathedræ D. Petri semper fuerunt subiectæ. to.3. 783. 1.
Ecclesiæ Germanicæ recursus ad Papam est antiquissimus. to.3. 783. 2; & seq.
Ecclesiæ Germanicæ consuluerunt S. Leonem circa consecrationem altarium, confectionem chrismatis, & reconciliationem pœnitentium factam in missa à Chorepiscopis. to.3. 784. 1; & seq.
Ecclesia Græca.
Ecclesia Græca semper fuit inferior Ecclesia Romana. to.8. 749. 2.
Ecclesia Græca, & Orientalis semper nouerunt primatum Romani Pontificis. to. 15. 297. 1.
Semper confessa est Papæ potestatem in decidendis fidei quæstionibus. to. 15. 630. 44; & seq.
A Mahomete tota absorpta fuit. to.13.200.2.
Habet vsum gestandi pallium diuersum ab vsu Ecclesiæ latinæ. to.6. 273. 1.
Ecclesia Regni Cypri fuit subordinata Patriarchæ Antiocheno. to.3. 710. 2.
Ecclesiæ Græcæ vnio cum Ecclesia Latina. to.1. 202. 2.
Subest Ecclesiæ Romanæ. to.4. 778. 40.
Ecclesia Græcorum non habet veræ Ecclesiæ Apostolicæ notas. tomo 4. 679. 61.
Ecclesia Græca habuit ceremonias, & ritus institutos à S. Basilio, Parthenio, & alijs SS. PP. to.18. 607. 2.
Ecclesiæ Græcæ ritus, & ceremoniæ sunt ex institutione Apostolorum. to.6. 279. 1.
Ecclesia Græca rediens post eiectos Turcas ad vnionem cum Ecclesia Romana sua priuilegia iuxta suos canones consequi debet. to.6. 279. 1.
Ecclesia Hierosolymitana.
Ecclesia Hierosolymitana omophorion S.Iacobi traduxit de Patriarcha in Patriarcham. to.6. 275. 2.
Ecclesiæ Hierosolymitanæ omophorion donatus fuit à Theodosio Imperatore S.Ignatio Patriarchæ Constantinopolitano, & sic hæc reliquia remansit priuata Ecclesia Hierosolymitana. to 6. 275. 2.
Ecclesiæ Hierosolymitanæ prærogatiua concessa in Concilio Ephesino. to.1. 100. 2.
Non accepit pallium ab Ecclesia Romana. to.6. 275. 2.
Ecclesiæ Hierosolymitanæ appellationes. to.3. 734. 2.
Ecclesia Hierosolymitana quomodò sit prior Ecclesia Romana? to.3. 21. 1.
Fuit maxima tempore legis scriptæ, non tempore legis gratiæ. to.4. 762. 121.
Non est præferenda Ecclesiæ Romanæ. to.17. 260. 1.
Ecclesiæ Hierosolymitanæ prærogatiuæ quęnam sint? to.17. 260. 1; & seq.
Fuit origine, non primatu prior Ecclesia Romana. to.17. 260. 2; & seq.
In particulari, tanquam matrici, non pręfuit Christus. to.4. 762.
Habuit Ioannem Origenistam, Entychium, Hilarium, & Irenęum Arianos. to.18. 34. 2.
Non est omnium aliarum Ecclesiarum mater. to.18. 92. 1.
Colligitur ex eo, quòd defecerit à fide; pręrogatiua enim Ecclesię primatus est indefectibilitas. to.18. 29. 2; & seq.
Est inferior Ecclesia Romana, & ei subdita. to.9. 604. 277.
Quomodò fuerit fundata ante Ecclesiam Romanam? tom. 9. 196. 253; & 604. 277; & to.14. 211. 1.
Ecclesia Hierosolymitana defecit à fide tempore Ioannis, & Arsenij patriarchę. to. 8. 751. 1.
Non successit Petri cathedrę. to.2. ex Pighio. 41. 2.
Ecclesia Hierosolymitana fuit subiecta Metropolitano Palestino Cœsariensi Episcopo. to.2. ex Pighio. 43. 1.
Ecclesia Hierosolymitana obtinet quartum locum. to.19. 29. 2.
Ecclesia Hispanica.
Ecclesię Hispaniarum cathedrę D. Petri semper fuerunt subiectę. to.3. 766. 1.
Ecclesię Hispaniarum appellarunt semper ad Sedem Apostolicam. to.3. 766. 1.
Ecclesia Illyrica.
Ecclesia Illyrica fuit subiecta Ecclesię Romanę. to.20. 131. 1; & to.6. 323. 2.
Fuit violenter erepta à Leone Isauro Imperatore ex Patriarcharu Romano, & Constantinopolitano transcripta. tom.6. 323. 2.

Ecclesia Lateranensis.

Ecclesia Lateranensis est caput omnium Ecclesiarum. to.19. 70. 2.

Ecclesia Lateranensis inter omnes alias Ecclesias principatum obtinuit. to. 2. ex Aluarez. 9. 1.

Ecclesia Latina.

Ecclesię Latinę vnio cum Ecclesia Gręca. to.1. 202. 2.

Ecclesia Latina habet vsum gestandi pallium diuersum ab Ecclesia Greca. to.6. 273. 1.

Ecclesia Lugdunensis.

Ecclesię Lugduuensi fuit concessus Primas. to.6. 461. 2.

Ecclesia Lugdunensis cum S.Rhemigio complexa fuit doctrinam S. P. Augustini de gratia. to.15. 608. 12; & seq.

Ecclesię Lugdunensis primatus fuit institutus à Gregorio VII. sine Regis assensu. to. 6. 461. 2.

Illi subiacere fortiter refutauit Ecclesia Senonensis. to.6. 461. 2.

Declarauit non esse hęreticum, nisi qui est contumax in opinione damnata. tom. 15. 607. 12.

Quid senserit de illis quęstionibus Chronologicis, *Christus pro omnibus mortuus est; & an Deus velit omnes homines saluos fieri?* to. 15. 609. 14.

Ecclesia matrix.

Ecclesię matrices debent habere saltem decem diaconos. to.19. 209. 1.

Habuerunt etiam Diaconissas deputatas ad pauperes alendos, captiuos redimendos, & ad alia pietatis officia. to.19. 209. 1.

Ecclesia Occidentalis, & Orientalis.

Ecclesię Occidentalis, & Orientalis obedientia erga Pontificem Romanum. tomo 20. 327. 2; & seq.

Ecclesia Orientalis complectitur omnes Africę Ecclesias. to.20. 329. 1.

Ecclesia Orientalis semper nouit primatum Ecclesię Romanę. to.15. 297. 1.

Ecclesię Orientales etiam Patriarchales semper fuerunt Papę subiectę. to.6. 204. 1.

Earum clerus inferior semper appellauit ad Apostolicam Sedem. to.6. 154. 2; & seq.

In negotijs grauioribus semper consuluerunt Apostolicam Sedem. to.6. 419. 1.

Ecclesia Orientalis nunquam vixit iuxta canones Africanos. to.6. 430. 1.

Nunquam scripsit ad Episcopum Carthaginensem, aut ad alios Episcopos Occidentis prętermisso Romano Pontifice. tom. 6. 361. 1.

Ecclesia Papiensis.

Ecclesia Papiensis non subditur Ecclesię Mediolanensi. to.6. 679. 1.

Eius Episcopus consecratus fuit à S. Ambrosio. to.6. 679. 1.

Post mortem D. Ambrosij accepit pallium, & priuilegium plenę exemptionis à quocunque Archiepiscopo. to.6. 679. 1.

Ab Alexandro III. fuit priuata pallio, & S. Crucis vexillo, quod redditum fuit Ecclesię Mediolanensi; quia Ecclesia Papiensis secuta fuerat schisma Octauiani Antipapę, & Henrici Imperatoris violentias. to.6. 679. 2.

Ecclesia Saluatoris.

Ecclesia Saluatoris appellatur Constantiniana; quia à Constantino condita fuit. to.19. 47. 2.

Fuit prima Ecclesia, quę ędificata fuerit in toto Orbe terrarum. to.19. 47. 2.

In ipsa celebratum fuit concilium Lateranense propter locum frigidiorem. to.19. 47. 1; & seq.

Ecclesia Samosatensis.

Ecclesia Samosatensis sic fugiebat suum Pastorem hęreticum, vt solus ipse in Ecclesia remaneret. to.3. 944. 1.

Ecclesia Sardiniæ.

Ecclesia Sardiniæ, & Corsicæ fuit obediens ecclesiæ Romanæ. to.20. 130. 2.

Ecclesia Tusciæ.

Ecclesiarum Tusciæ legatio ad Clementem Octauum. to.16. 139. 2.

Ecclesia Schismaticorum, & Hæreticorum.

Ecclesia reformata conuincitur fidei falsæ ex falsitate doctrinæ. to.15. 283. 1; & seq.

Ecclesiæ reformatæ impuritas, obscęnitas, & crudelitas. to.15. 314. 1.

Ecclesia reformata ex lacu Geneuensi nuper prodijt. to.15. 307. 1.

Ecclesia reformata à Caluino fuit extructa ad euertendum Christi Domini euangelium, ad altaria diruenda, & ad Sanctos deijciendos. to.15. 325. 1.

Ecclesia Caluinistica quantis impuritatibus & obscænitatibus scateat? tomo 15. 376. 2.

Ecclesia hęreticorum est ciuitas diaboli. tomo 15. 339. 1.

Ecclesia hęreticorum nec visibilis est, nec antiqua. to.4. 681. 69; & seq.

Ecclesia hęreticorum veritate caret. tomo 4. 681. 71.

Ecclesiæ hęreticorum pestilentissimæ ex ipso etiam hæreticorum testimonio, & voto demonstrantur. to.4. 682. 83.

Ecclesiæ, quæ recesserunt ab ecclesia Romana, sunt inter se innumeris hęresibus dissitæ Anathemam genuerunt multiplicando Papas. to.19. 400. 1.

Ecclesia Lutheranorum comparatur inferno. to.13. 275. 1.

Ecclesiæ hęreticorum, & schismaticorum descriptæ fuerunt à S. Cypriano. tom. 2. ex Alano. 44. 2.

Ecclesia hęreticorum vocatur Ecclesia malignantium. to.3. 42. 1; & seq.

Ecclesia hęreticorum à S. Cypriano descripta. to.2. ex Alano. 44. 2; & seq.

Ecclesiæ hæreticorum recentium sunt filiæ hęreticorum veterum habentes patrem diabolum, quem imitantur. tomo 1. 289. 1; & seq.

Ecclesiæ hęreticorum semetipsas ad inuicem damnant. to.1. 245. 2.

Ecclesiæ hęreticorum quanta facilitate euertantur? to.1. 270. 1.

Ecclesia hęreticorum est occulta, & secretis paucorum hominum obtutibus solummodò peruia. to.1. 269. 2; & seq.

Ecclesiæ hæreticorum legitimam successionem non habent. tomo 2. ex Alano. 47. 2.

Ecclesiæ hęreticorum sunt sathanæ synagogæ. to.5. 27. 1.

Nullum prorsus miraculum possunt ostendere. to.12. 522. 2.

Hæ-

Hæreticorum ecclesia confista fuit ad modum Reipublicæ, in qua omnes sunt æquális potestatis. to.11. 6. 6; & seq.
Hæreticorum ecclesiæ non habent vnitatem, neque sanctitatem, neque vniuersalitatem, neque sunt Apostolicæ; quæ sufficiunt ad conuincendam eorum falsitatem. tom.14. 6. 1; & seq.
Hæreticorum ecclesiæ sunt in angulo orientis conclusæ, quod sufficit ad demonstrandam earum falsitatem; cùm vera ecclesia debeat esse per totum Orbem diffusa propter prædicationem Apostolorum à Christo Domino indictam. to.19. 233. 2.
Ecclesiæ hæreticorum legitimæ sunt, quę illos non damnant; ideo quia damnantur ab ecclesia Romana, aiunt eam non esse legitimam. to.13. 160. 1.

Ecclesiastica potestas.

Ecclesiasticæ Monarchię origo. tomo 5. 4. 2.
Ecclesiastici Imperij, & profani diuersitas. to.5. 46. 2.
Ecclesiastica dignitas præualet sęculari. to.5. 80. 2.
Ecclesiasticæ iurisdictionis antiquitas, dignitas, auctoritas, & necessitas. to. 5. 763; & seq.
Ecclesiastica Hierarchia Nyceni Concilij tempore erat distributa in tres Patriarchas, & tres Primates Autocephalos. to.6. 539. 1.
Ecclesiasticorum iudiciorum retractatio nunquam fuit iussu Imperatoris. to. 6. 574. 2; & seq.
Ecclesiasticorum causæ ad Imperatores perperam delatæ. to.5. 525. 44; & seq.
Ecclesiastica potestas est duplex. tomo 2. ex Adolpho. 43. 1.
Ecclesiastici sunt ciues Reipublicæ politicæ. to.2. ex Adolpho. 43. 1.
Ecclesiastica potestas quomodò à Politica differat? to.2. ex Adolpho. 79. 1.
Ecclesiasticos non decet vsus gladij materialis. to.2. ex Adolpho. 83. 2.
Ecclesiasticæ veritatis ordo quinam sit? to.2. ex Alano. 44. 1.
Ecclesiasticę domui data est potestas ligandi, & soluendi. to.2. ex Pighio. 31. 2.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ subditi obedientia erga suum Prælatum ob multos titulos. to.2. ex Pighio. 54. 1; & seq.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ auctoritas qualis sit? to.2. ex Pighio. 57. 1; & seq.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ Præsidis summa iurisdictio, auctoritas, & iudiciaria potestas. to.2. ex Pighio. 61. 2; & seq.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ pastoralis auctoritas ex verbis Christi colligitur. tom. 2. ex Pighio. 67. 1; & seq.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ Pastoris auctoritas ex communi ecclesiæ consensu roboratur. to.2. ex Pighio. 71. 2; & seq.
Ecclesiasticum decretum de appellationibus ad Sedem Apostolicam deferendis à temporibus Apostolorum. tom. 2. ex Pighio. 98. 1.
Ecclesiastica auctoritas fuit à Marsilio Patauino impugnata. tom. 2. ex Pighio. 122. 1.
Ecclesiastica potestas stabilitur. tom. 2. ex Pighio. 127. 1.
Ecclesiastici corporis, caput, & membra quæ habeant officia? to. 2. ex Pighio. 127. 2.
Ecclesiastica auctoritas non auertitur per hoc, quòd sit potestate ciuili posterior. tom. 2. ex Pighio. 128. 1.
Ecclesiasticæ censuræ pœna quantùm sit timenda? to.2. ex Pighio. 130. 2; & seq.
Ecclesiastica auctoritas coactiua etiam ad Reges, & Principes extenditur. tom. 2. ex Pighio. 131. 1.
Ecclesiastica auctoritas cur langueat? to. 2. ex Pighio. 134. 1.
Ecclesiastica auctoritas quomodò ad Regnum Christi pertineat? to. 2. ex Pighio. 135. 2; & seq.
Ecclesiasticis à Christo non inhibetur Principatus, sed tantùm prohibetur forma, & modus. to.2. ex Pighio. 143. 1; & seq.
Ecclesiastica iurisdictio coactiua defenditur. to. 2. ex Pighio. 145. 1; & seq.
Ecclesiastica auctoritas in Moyse fuit figurata. to.2. ex Pighio. 146. 2; & seq.
Ecclesiastici Principum laicorum potestati non subduntur. to. 2. ex Pighio. 148. 2; & seq.
Ecclesiastica auctoritas etiam apud Gentiles venerata. tomo 2. ex Pighio. 150. 2; & seq.
Ecclesiastica potestas, & immunitas à laicali subiectione demonstratur. to.2. ex Pighio. 153. 1; & seq; & 162. 2.
Ecclesiasticæ Hierarchiæ Prælatis rerum splendor est necessarius. to. 2. ex Pighio. 158. 2.
Ecclesiastica auctoritas instituta fuit à Christo in vno Pastore. to. 2. ex Pighio. 163. 1.
Ecclesiasticarum Personarum successio. to. 2. ex Alta. à S. Elpidio. 11. 2; & seq.
Ecclesiastica potestas in veteri lege non erat penes totam communitatem, sed solùm penes summum Pontificem. tom. 3. 174. 2.
Ecclesiasticæ personæ neque iure humano, neque iure diuino sunt immunes à legibus ciuilibus. to.3. 107. 2.
Ecclesiasticum Regnum est Regnum Christi. to.3. 187. 2.
Ecclesiasticæ, & Regalis potestatis discrimen. to.10. 250. 2; & 550. 1.
Ecclesiastica potestas dicitur clauis per similitudinem. to.4. 63. 2.
Ecclesiasticæ politiæ intentio in Magistratibus disponendis est vnitatis conseruatio. to.4. 347. 1.
Ecclesiasticæ inuestituræ vi extortæ ab Henrico Imperatore. to.1. 350. 1.
Ecclesiastica potestas est à Deo. to.2. ex Beato Ægidio. 5. 2.
Ecclesiastica politia temporali politiæ comparatur. to.16. 68. 1.
Ecclesiasticorum numerus in tota Christiana Republica. to.16. 228. 1; & seq.
Ecclesiasticorum bona sunt minima respectu bonorum, quæ possident sęculares. to. 16. 229. 1; & 228. 1.
Ecclesiasticorum inopia, & paupertas. to.16. 229. 1.
Ecclesiasticorum bonorum diuisio non præ-

iudicas laicis. to.16. 229. 2; & seq.
Ecclesiasticæ potestatis origo. to.17. 493. 1; & seq.
Ecclesiastica Hierarchia semper habuit distinctos ordines diaconorum, presbiterorum, & episcoporum. to.18. 17. 2.
Ecclesiastici, & politici regiminis non est eadem ratio, sed diuersa. to.18. 477. 1.
Ecclesiasticæ, & Regalis potestatis discrimen habetur ex illis Christi Domini verbis: *Reges gentium dominantur eorum; vos autem non sic*. to.18. 204. 1.
Ecclesiasticorum Ordinum perpetua successio veram Religionem ostendit. to. 20. 593. 2; & seq.

Ecclesiastica libertas.

Ecclesiastica libertas quomodò Christi Domini exemplo à nobis sit defendenda, & conseruanda? to.1. 538. 1.
Ecclesiasticæ libertatis S. Leo Magnus fuit acerrimus propugnator. to.1. 549. 1.
Damnauit omnes inferentes vim libertati ecclesiasticæ. to.1. 549. 1.
Ecclesiasticæ libertatis Zelator fuit Ludouicus Imperator. to.1. 557. 1.
Ecclesiastica libertas violari potest dupliciter; scilicet directè, & indirectè. to.5. 369. 282.
Ecclesiasticam libertatem violantes incurrunt excommunicationem latam in Bulla Cœnę Domini. to.5. 369. 281; & seq.
Decernentes aliquid contra libertatem ecclesiasticam, vt condendo statuta, & ordinationes etiam prætextu antiquę consuetudinis, vel cuiusuis priuilegij, incurrunt in excommunicationem Bullæ Cœnæ Domini. to.5. 369. 281.
Ecclesiasticam libertatem etiam particularis ecclesię lędentes incurrunt eandem excommunicationem. to.5. 369. 282.
Quinam facientes aliquod statutum contra libertatem ecclesiasticam in excommunicationem non incidant? to.5. 370. 283.
Vtentes sententijs vsu receptis contra libertatem ecclesiasticam in eandem excommunicationem incidunt. to.5. 371. 283.
Ecclesiastica libertas nihil aliud est, quàm quoddam ius inhęrens generatim ecclesijs, ecclesiasticisque personis à Deo, aut ab hominibus concessum vtendi priuilegijs concessis tam quoad se, quàm quoad res suas. to.5. 369. 282.
Etiam consulentes, vt fiant statuta, vel ordinationes contra libertatem ecclesiasticam excommunicationem incurrunt. to.5. 372. 284.
Laici condentes vnum statutum derogatorium alterius statuti, in quo aliquod priuilegium alicui ecclesiæ fuit concessum, violant ecclesiasticam libertatem, & excommunicationem incurrunt. tomo 5. 373. 285.
Ecclesiastica libertas lęditur per id, quod tollit ab ecclesia aliquod, quod iam acquisiuit. to.5. 373. 285.
Ecclesiasticorum bona à potestate sęcularium sunt exempta. to.2. ex Adolpho. 54. 1; & seq.
Ecclesiasticorum immunitas à foro sęculari. ostenditur. tom. 2. ex Pigbio. 138. 2; & seq.
Ecclesiastici non subijciuntur potestati sęculari ad exemplum Leuitarum veteris Legis. to.16. 150. 1; & seq.
Ecclesiastica immunitas à potestate sęculari colligitur ex Canonibus Antiochenis. tomo 16. 164. 1.
Ecclesiasticæ immunitatis Constantinus fuit obseruator pijssimus. tomo 16. 164. 2; & seq.
Ecclesiasticos non subdi Imperatoris potestati docuit D. Ambrosius, dum dixit Valentiniano ius mœnium publicorum Ciuitatis, non aditus sacrarum ei fuisse commissum. to.16. 161. 1; & seq.
Ecclesiastici sunt immunes à potestate Imperatoris, quia ei Deus commisit imperij regimen, non administrationem Ecclesiæ. to.16. 160. 1; & seq.
Ecclesiasticorum ius è Cœlis descendit teste S. Ioanne Chrisostomo. to.16. 159. 1.
Ecclesiastica constitutio spectat ad solos ecclesiæ Pastores. to.16. 159. 1.
Ecclesiasticis iudicijs nequit se immiscere Imperator, quia nequit esse episcopus episcoporum. to.16. 160. 1.
Ecclesiasticæ immunitatis obseruator adeo religiosus fuit Constans Imperator, vt pro illa seruanda etiam proprio fratri Imperatori Constantio bellum indixerit. to.16. 160. 2.
Ecclesiastica immunitas à potestate sęculari colligitur ex illis Christi Domini verbis: *Reddite, quæ sunt Cæsaris, Cæsari; & quæ sunt Dei, Deo*. to.16. 160. 2.
Ecclesiasticam immunitatem lęserunt Donatistæ deferentes causam ecclesiæ ad Principem sęcularem dijudicandam; ideo grauissimè reprehensi fuerunt à S. P. Augustino. to.16. 163. 2.
Ecclesiasticam immunitatem à potestate laicali deduxit S. Gelasius ex eo, quòd etiam Principes laici debent se submittere ecclesiasticis in recipiendis ecclesiæ Sacramentis. to.16. 165. 2.
Ecclesiasticorum immunitatem confessus fuit etiam Valentinianus Imperator, qui noluit episcopos ad se recurrentes audire. to. 16. 168. 2; & seq.
Item confessus fuit Theodosius iunior Imperator. to.16. 170. 1; & seq.
Item Basilius Imperator in oratione habita in VIII. Synodo. to.16. 170. 2; & seq.
Item Theodoricus Rex Romanorum, quanuis Arianus. to.16. 178. 2; & seq.

Ecembolius.

Ecembolius Sophista Constantinopolitanus ad Imperatorum ingenia ita se conformauit, vt cum Imperatore Constantio Christianum, & cum Iuliano Gentilem se ostenderit. to.6. 294 1.
Mortuo Iuliano iterum cepit se profiteri Christianum; atque adeò ecclesiæ foribus se proijciens pedibus ingredientium conculcandum se indignum esse, vt admitteretur ad ecclesiam, vociferabat. tomo 6. 294. 2.

Edictum.

Edictum Papæ obligat statim, ac est promulgatum. to.176. 2.
Edictum donationis Constantini Imperatoris

ris transcriptum ad verbum . to.5. 786. 1; & seq.
Illius explicatio, & glosatio exactissima.to.5. 821; & seq.

Edmundus Campianus.

Edmundi Campiani fructus prædicationis, constantia, & martyrium. tom. 1. 267. 1; & seq.
A Caluinistis magnis pollicitationibus persuasus, vt Regis Angliæ se voluntati subijceret, illos despexit fidei firmitatem conseruans. to.1.267.1; & seq.
Decem rationes, seu præscriptiones in causa fidei catholicæ Caluinistis obiecit. tom.1. 267.2; & seq.

Edmundus Richerius.

Edmundi Richerij doctrina spuria de potestate ecclesiastica. to.8.290.1; & seq.
Illius errores. to.8.290.1; & seq; & 295.1; & seq; & 301.1; & seq.
Censura illius librorum lata à Facultate Parisiensi. to.15.650.76.
Illius falsitas circa sententiam Dioscori. to. 11.8. 5.
Edmundus Richerius, eiusque discipulus Simon Vigorius docuerunt non esse necessarium esse in ecclesia vnum Supremum Pastorem, sed sufficere quoddam concilium aristocraticum ex Episcopis constitutum. to. 10. 247. 2.
Illius publica retractatio eorum, quæ scripserat contra Ecclesiam Romanam, & contra illius potestatem. to.10.305.3.

Egesippus.

Egesippus antiquissimus Scriptor narrat factum D.Petri cum Simone Mago, & Christi Domini occursum D. Petro fugienti ab Vrbe Roma, vt mortem à Nerone decreram euaderet. to.12.35.1.

Vid.Petri aduentus Romam.

Electio.

Electio mentis melior, & præstantior est, quàm partus ventris. to.20.315.4.
Electio fit à Deo aliquando ad opus probationis; & aliquando ad opus tentationis. to.20. 316. 13.
Electio distinguitur à confirmatione. tom.5. 80. 2.
Electio cessat, cùm libertas adimitur eligendi. to.12.68.2.
Electionis discordia semper remittenda est ad Superiorem. to.6.14.40.
Electionis maior pars est illa, quæ maiori vitur ratione. to.6.15.41.
Electio aliquando accipitur pro consecratione. to.6.271.1.
Electio an fit nulla, quando Electores cognotur eligere aliquem ex tali natione, vel ex tali genere? to.9.119.140.
Electio est nulla, quando electores cognotur, non quidem præcisè, sed alternatiuè eligere hunc, vel illum. to.9.119.143.
Electio facta per metum an valida sit censenda? to.9.120.148.
Electio an teneat non seruata forma cap.*Vbi periculum*? to.9.122.152.
Electio facta per impressionem metus breui interuallo adhuc in loco electionis renouata ab electoribus, an purgetur à macula impressionis? tom.9. 123. 159.
Electio in quo verè, & propriè consistat? to. 9.459. 41.
Electio bona à virtute, & mala à vitio procedit. to.13.181.2.
Electio mala non est effectus, sed defectus voluntatis. to.13.181.2.
Electionis celebrandæ locus non est de substantia electionis. to.4.490. 1.
Receptio à duabus partibus modicum operatur in electo, quia canonicè electus statim post electionem potest administrationem suscipere. to.9.106.71.

Electio Diaconorum.

Septem Diaconorum electio fuit facta à Petro simul cum Apostolis; non quia solus non potuisset eos eligere; sed quia securiùs sit, quod sit plurium consilio? tomo 15. 264. 2.
Non fuerunt à solo Petro electi humilitatis gratia, non autem ex defectu potestatis. 10.17. 170. 1.
Septem Diaconi electi fuerunt ab Apostolis, vt Episcopo prædicanti assisterent, & illum custodirent, qui mos pluribus sæculis in ecclesia durauit. to.4.344.10.
Fuerunt electi à populi multitudine, tanquam à perhibente testimonium illorum vitæ, non tanquam ab eligente, & ordinante. to.2. ex Pighio. 164.2.

Electio Episcoporum.

Electio Episcoporum distinguitur à confirmatione. to.5.80.2.
Quamuis antiquitus fieret à Clero, iustis tamen de causis fuit variata. tom.3. 517. 2; & seq.

Vid.Episcoporum electio.

Electio Imperatoris.

Electio Imperatorum, & eorum iura à quo habeantur? tom. 2. ex Pighio. 189. 1; & seq.
Electio Imperatoris ex quo suam originem duxerit? to.3.69.1.
In electione Imperatoris tria iuramenta emittuntur. to.2. ex Pighio. 189.1.& seq.
Antiquitus eligebatur vel à populo, vel à Senatu, vel ab exercitu; & aliquando de genere, aliquando non. to.3.67.2.
Hic mos eligendi Imperatorem durauit vsq; ad tempora Michaelis Imperatoris, & Caroli Magni circiter annos quingentos. to. 3. 67. 2.
Electores Imperatoris fuerunt sumpti ex Germania, quia Germani soli liberauerunt ecclesiam de seruitute Longobardorum.to.3. 68. 1.
Electores Imperij à Romano Pontifice destinati fuerunt. to.11.550.11.
Nequeunt mutare formam eligendi Imperatorem. to.9.338.192.
Habent ius eligendi Imperatorem solùm à Romano Pontifice. to.3.12.2.
Imperatoris electio facta per Electores est mediatè ab ecclesia. to.3.57.2.
Electores Imperij quando fuerint instituti? to.3. 68. 2.
Electores Imperij à Gregorio V. fuerunt destinati circa annum 1002. tom.9.821.1.
Electores Imperij sunt laici, & ecclesiastici, & quale sit eorum munus? to.3.68.2.

Vid.Imperator.

Electio S.Matthiæ ad Apostolatum.

Electio S.Matthiæ ad Apostolatum fuit specialis, & certa. to.3.958.1.

Ele-

Electio Ministrorum Ecclesiæ.
Electio canonica ministrorum ecclesiæ facta fuit à Clero præsidente episcopo; præsentatio autem, seu morum testificatio facta fuit à populo. to.3.515.1.
Electio Prælati octo solemnitates requirit. to.4.533.1.
Electioni Pastorum plebs non concurrit, nisi præbendo testimonium vitæ, ac morum ipsius eligendi. to.3.961.2.
Eligendi potestas data Patribus pro futuro Concilio quomodò intelligatur? tom.9. 222.51.
Electio Papæ.
In electione Papæ admittitur variatio per accessum. to.9.27.119.
An electio Vrbani fuerit per impressionem, & ideo nulla? to.9.118.138.
Electio Pontificis non vitiatur ex eo, quòd admissus fuerit inhabilis. to.9.418.3.
Electio simoniaca Papæ strictè, & propriè loquendo dicitur hæresis. to.9.104.53.
Vid. Papæ electio.
Electio Principum.
Electio est aptior modus constituendi Principes. to.4.321.4.
Electio per viam Spiritus Sancti.
Electionis per Spiritum Sanctum forma est duplex; alia scilicet per inspirationem; & alia per quasi inspirationem. tom.4. 488. 99.
Electio, in qua vnus tantùm dissentit, non est per viam inspirationis Spiritus Sancti. to.4. 488. 99.
Electionis forma per quasi inspirationem Spiritus Sancti quomodò sit peragenda iuxta Bullam Gregorij XV. tomo 4. 489. 101.
Eleemosina.
Eleemosina à Iudæis recipi non potest de bonis restitutioni obnoxijs, nec de bonis ex eorum vsuris acquisitis. tom.4. 84. 2; & seq.
Eleemosinæ, aut oblationes hæreticorum à clericis, vel Sacerdotibus recipi non possunt sub pœna excommunicationis. to. 4. 213. 2.
Pauperes viuentes de eleemosinis quotidianis possunt illas à Iudæis accipere in parua, non in notabili quantitate. to.4.85.2.
Eleutherius Papa.
Eleutherius Papa à manu Marcionis hæresiarchæ, & stilo Valentini Sacras Scripturas integerrimè custodiuit. to.1.232.2.
Eleutherius, & Thelesphorus iniquitatis germina aduersùs fidem catholicam pullulantia Apostolica falce succiderunt. tom. 1. 232. 2.
Eleutherius in Britanniam misit Fugatium, & Damianum ad prædicandam Christi Domini fidem temporibus Lucij Regis. to.20. 23.1; & to.3.787.2.
Fuit Græcus patria Nicopolitanus, & electus fuit Pontifex Romanus anno Domini 179. to.3.774.1.
Eius epistola ad omnes Galliarum Episcopos de causis clericorum definiendis apud Sedem Apostolicam. to.3.774.1.
Statuit in causis clericorum sine legitimo, & idoneo accusatore nihil esse faciendum. to.3.774.1.
Asseruit causas clericorum definiendas esse ab Apostolica Sede ex Apostolorum definitione, & ex eorum successoribus, ac multorum aliorum Episcoporum consensu. to. 3.774.1.
Eli.
Eli fuit simul Sacerdos, & Princeps in lege veteri. to.9.683.1.
Elias Propheta.
Elias, & Enoch nondum mortui sunt, sed viuunt vitam mortalem vsque ad tempus postremum. to.12.524.
Elias, & Enoch vbi tam longam ætatem degant scire velle ad nos non pertinet; sed est verisimilis coniectura eos viuere in paradiso terrestri. to.12. 529. 2.
Elias, & Enoch tempore Antichristi ad sustentandam Christianitatem afflictam, & propè iacentem reuertentur ad nos. to.12. 613; & seq.
Elias, & Enoch annos circiter tres cum dimidio euangelizabunt, Iudæis quidem Elias & Enoch alijs gentibus. to.12. 493. 1; & seq.
Elias, & Enoch occidentur iussu Antichristi Hierosolymis, vt verisimile est; vbi tres dies cum dimidio insepulti iacebunt; deinde surgent vocati è Cælo, & statim consurgent cunctis attonitis, & suspicientibus; deinde Vrbs conquassabitur terræmotu horribili, Antichristianosque plurimos opprimet. to.12. 522. 2; & seq.
Elias quot Reges deiecerit, & vnxerit, & quot Prophetas occiderit? tom. 17. 417. 1.
Elias deposuit Azael Regem Syriæ, & Iehu Regem Israel. to.11. 318.3.
Elias deiecit, & deposuit plurimos Reges. to. 7.316. 1.
Elias Patriarcha Babylonis.
Elias Patriarcha Babylonis legatum ad Paulum V. misit. to.1.88.1, & 167; & 279.
Eius professio fidei. Ibidem.
Elias Hisibensis Episcopus.
Elias Hisibensis Episcopus suscipit Concilium Nicænum quasi Dei euangelium. to.1. ex Ecchellensi. 23. 2.
Elipandus.
Elipandi, & Felicis Vrgelitani damnatio in Concilio Francofordiensi. to.15. 633. 50; & seq.
Illorum deliria à Gallis potissimùm fuerunt exagitata. to.15.633. 50.
Elipandus à Carolo Magno recepit epistolam, in qua de legatione quadruplici ad Apostolicam Sedem instituta, vt sciret, quid circa eorum doctrinam Ecclesia Romana Apostolicis traditionibus edocta sentiret, admonuit. to.1. 634. 50.
Elisabetha.
Elisabetha Angliæ Regina Ecclesię primatum vsurpauit. to.4.456. 1.
Elymas Magus.
Elymas Magus repentina cæcitate à Diuo Paulo ad tempus fuit percussus. tom. 8. 21. 2.
Emanuel Imperator.
Emanuel Constantinus Imperator petijt ab Alexandro III. reunionem Imperij Occidentis, & Orientis, quam tamen obtinere non potuit. to.2. ex Pighio. 88.1.

Emor.

Emor Gen. 34. interpretatur amaricana, & Diabolum significat. to.3. 242. 2.

Empedocles.

Empedocles Philosophus docuit tria esse in hac rerum varietate præcipua; scilicet nobilis affluentiæ contemptus, futuræ fęlicitatis appetitus, & mentia illustratio. to.4. 104.1.

Encomia.

Encomia Sacræ Scripturæ applicantur ecclesiæ Romanæ. to.10.29. 2.

Encomia Romani Pontificis à Concilio Chalcedonensi prolata. to.10. 18.2.

Encomia D.Petri. to.4. 477.33.

Vid.Petri encomia.

Encomia Romani Pontificis ex D.Bernardo. to.17. 163. 2;& to.19. 20. 2.

Vid.Papa elogia.

Enoch.

Enoch Propheta mirabiliter fuit à Deo translatus. to.3.38. 2.

Enoch sua translatione figurauit, quomodò homines, si non peccassent, consecuti fuissent vitam spiritualem. to. 3.38. 2.

Enoch, quanuis adhuc viuat, attamen nequit vitare debitum moriendi, quod incurrit ob originale peccatum. to.3.38.

Enoch nondum mortuus est, sed viuit vita mortali vsque ad tempus postremum, quod erit tempus vniuersalis iudicij. to.12.524. 1.

Scire, vbi degat tam longam vitam, ad nos non pertinet; sed est verisimilis coniectura eum viuere in paradiso terrestri simul cum Elia. to.12. 529. 2.

Enoch tempore Antichristi ad confortandos, & roborandos fideles in fide reuertetur ad nos. to.12.613; & seq.

Enoch simul, cum Elia tres annos circiter cum dimidio euagelizabit gentibus.to.12. 493. 1; & seq.

Enoch simul cum Elia iussu Antichristi occidetur; & ambo tribus diebus insepulti manebunt; deinde Cęlo vocati statim consurgent atronitis, & admirantibus omnibus; tandem Vrbs Hierusalem terremotu horribili conquassabitur, & multos opprimet Antichristianos. tomo 12. 522. 2; & seq;

Ennodius Episcopus.

Ennodij Episcopi Ticinensis iudicium in V. Synodo Romana quale fuerit? tom.2. ex Adolpho. 110. 2.

Eius liber apologeticus de Synodo Sardicensi. to.6. 558.2.

Protestatus fuit Romanum Pontificem statim, ac est electus, S. Petri Apostoli meritis effici Sanctum. to.6. 641. 1.

Ennodius Diaconus.

Ennodij diaconi liber approbatus fuit in Concilio Romano sub Symmacho. to.18. 16. 2.

Ephesina Synodus.

Ephesina Synodus pœnam statuit Metropolitis sentientibus cum Cœlestio. to.6. 108. 2;& seq.

Fuit in duas partes lacerata; aliqui enim hæresiarcham Nestorium damnarunt; & alij Episcopi ad Ioannis Patriarchæ Antiocheni factionem accesserunt. to. 6.109. 2.

Fuit coacta ad discutiendam causam Nestorij, & aliorum degradatorum. to.6. 415. 1.

An verè, & propriè fuerit generalis? tom.6. 207. 1; & seq.

An confirmauerit inscio Romano Pontifice symbolum editum in Concilio Constantinopolitano? to.6. 612. 1.

Conuocata fuit à S.Cælestino Papa. to.2. ex Pighio 119. 2;& to. 8. 789. 1; & 807. 2; & to.15.473. 1,& seq.

Excommunicauit Ioannem Antiochenum Patriarcham, quia degradauerat S.Cyrillum Episcopum. to.6.447.1.

Vid.Concilium Ephesinum.

S.Ephrem Syrus.

S. Ephrem natione Syrus fuit monachus eruditissimus, & pauperrimus spiritu. to.3. 297. 1.

Illius testimonium de suprema Papæ potestate in ecclesiam. to.3. 297. 1;& to. 14.390. 1.

Eius sermones quidam Ambrosius è Syriaco idiomate in Latinum transtulit. to.14. 390.1.

Fuit Vir sanctissimus, & eius temporibus Syria Christiana in fide florebat. to.14. 390. 1.

Epicheia.

Epicheia est virtus existens in voluntate supplens ea, ad quæ non potuit humana lex se extendere. to.8. 827. 1.

In tantùm admittitur in iure humano, in quantùm Legislator non potuit omnes casus prævidere, eisque prouidere. tom. 8. 827.1.

Ideo nequit admitti in his, quæ sunt de iure Diuino, quia Deus ob suam omniscientiam omnes casus prævidit, iisque sapientissimè prouidit. to.8. 827. 1.

Epigraphæ.

Epigraphæ adductæ de S.Leone IX. circa titulum episcopi vniuersalis ecclesiæ non fuerunt assumptæ, & scriptæ ab eodem S.Leone, sed vel à Typographis, vel à Descriptoribus fuerunt superadditæ, & ei adscriptæ. to.6. 442. 2.

S.Epiphanius.

S.Epiphanius lapsum Marcionis, & eius deiectionem descripsit ex integro. to.6. 148. 2.

Aliquando ob suam nimiam bonitatem nimium credulus fuit in assentiendo falsitatibus apocryphorum. to.6. 149.2.

Fuit episcopus in Insula Cypri Salaminæ, quæ erat illius Regni metropolis. tom.14. 443. 2.

Eius opera de fide Christiana contra hæreticos, & quædam alia testatus fuit S.Hieronymus. to.14. 442. 2.

An excommunicauerit Ioannem Episcopum Hierosolymitanum? to. 14. 443.2.

Eius epistola ad Ioannem versa fuit in Latinum à S.Hieronymo. to. 14. 443.2.

Episcopi ethimologia.

Episcopus aliquando Cleri nomine significatur. to.6.445. 2.

Episcopi nomen quid significet? to. 3. 362. 1; & to. 2. ex Aluarez. 16. 2.

Epi-

Episcopi, & præsbiteri nomina quid significent? to.11.556. 3.
Episcopi nomen significat inspectorem, & custodem. to.8. 875. 1.
Episcopus idem est, ac superintendens. to.14. 187.1.
Episcopi nomen non est solùm operis, & sollicitudinis, sed dignitatis, & iurisdictionis. to.9. 664. 2, & seq.
Episcopus speculatorem, seu interpretem significat. to.1.ex Ecchellensi. 17.1.
Episcopi nomen, quamuis aliquando fuerit commune cum præsbiteris, semper tamen importauit diuersum gradum. to.4.182.7; & to.8. 362. 2.
Episcopi, & præsbiteri antiquitus fuit nomen commune. to.3. 956. 1; & 249. 1.
Episcopi nomen apud gentiles significabat Præpositum habentem curam gubernij Ciuitatis. to.8. 362. 1; & seq.
Deriuatur à verbo, quod significat curam habere, & intendere alieni rei. to.8. 362. 2.
Gentilitas vocabat Episcopos Prætores, vel Præsides causarum, quos regionibus præficiebat in negotijs politicis. tom.8. 875. 1.

Episcoporum postulatio.

Episcopos ab Vrbe Romæ postulari non est ex Diuino præcepto. to.13. 260. 2.
Episcopos antiquitus postulatos à populo, & electos à Clero potuisse ab episcopis comprouincialibus auctoritate Metropolitani interueniente ordinari, & confirmari concessum fuit iuxta canones Nicænos. to.13. 260.2.

Episcopi Apostolis succedunt.

Episcopi iure Diuino succedunt in locum Apostolorum. to.5. 21. 1; & to.12.131.1; & to.19. 10.1.
Episcoporum, & Apostoli discrimen. to. 12. 132. 2; & 133. 2.
Episcopi succedunt Apostolis, non quidem propriè, & simpliciter, sed solummodò secundùm quid, & impropriè. to.5. 21. 1.
Episcopi quomodò succedant Apostolis? to.12. 412. 2.
Episcopi aliter succedunt Apostolis, quàm Petro Pontifices Romani. tom.12.577.2.
Episcopi succedunt Apostolis, sicut præsbiteri succedunt septuaginta duobus Discipulis eorum officia continuantes. to.12. 578. 1, & to.11. 521. 1.
Episcopi, qui successerunt Apostolis non receperunt sollicitudinem omnium Ecclesiarum, quàm habuerunt Apostoli; sed solam potestatem ordinis, & iurisdictionis in sua diœcesi. to. 11. 250. 1; & seq.
Quomodo dicantur successores Apostolorum? to. 11. 539. 5; & tom. 14. 445. 1; & seq; & to.2. ex Turrecrem. 36. 2.
Cur non succedant Apostolis eo modo, quo Papa succedit Petro? to. 14. 208.1; & seq.
Non successerunt Apostolis, quoad iurisdictionem, quam à Papa accepetunt. to.15. 158. 2.
Episcopi sunt loco Apostolorum. tom.9.499. 55.
Quatenus Apostolorum successores, necessariò sunt instituendi. to.4. 380.5; & 382.6.
Non succedunt Apostolis in omnibus dotibus. to. 4. 300. 3; & 302. 6; & 696. 13.
In potestate ordinaria suarum ecclesiarum succedunt Apostolis; non autem in potestate in ecclesiam vniuersalem. to.4.771. 32.; & 75. 1; & 476. 24; & 28.
Succedunt Apostolis in similitudinem officij. to.13. 359.2.
Quomodò sint, & non sint successores Apostolorum? to.9.656. 2.
Ritè electi succedunt Apostolis. to.20.571.1.
Episcopi sunt filij Apostolorum nedum, quia illis succedunt; sed etiam quia per manuum impositionem gignuntur. to.4. 630. 2.
Episcopi non sunt Christi, sed Apostolorum Vicarij. to. 13. 363.2.
Episcopi, & Sacerdotes tales sunt inter se, quales erant Apostoli, & Discipuli. to.4. 659.
Non succedunt Apostolis eo modo, quo vnus episcopus alteri succedit. to.3. 922.2.
Episcopi vocantur à SS.Patribus Apostolorum successores quo sensu. to.3.925.1; & seq.
Succedunt Apostolis in ratione ordinis episcopalis, non autem in Apostolatu. to.18. 676.1.
Gerunt munus Apostolorum, & præsbiteri munus septuaginta Discipulorum. to.14. 186. 1.
Episcoporum successio necessaria est ad conseruationem ecclesiæ. to.20. 562. 1; & seq.
Episcopos succedere Apostolis probat S.Pater Augustinus ex illis verbis Ps.44. *Pro Patribus nati sunt tibi filij*; quia Apostolis, qui Patres fuerunt, quia genuerunt ecclesiam, succedunt episcopi, tanquam eorum filij ab ipsis geniti. to. 20.563. 1.
Episcopi succedũt Apostolis solùm in munere gubernandi ecclesiam particularem, quæ illis obtigerat, non autem in delegatione vniuersali, quam habuerunt in omnem ecclesiam; nec in munere eligendi Papam; in his enim muneribus succedunt soli Cardinales. to.20. 563. 2.
Episcoporum successio nullis ipsorum criminibus præter hæresim inualidatur. tomo 20. 564. 2; & seq.
Eorum successio debet esse ex ecclesiæ vocatione, sicut vocatio Aaronis. to. 20. 566.1.
Et sicuti vocati fuerunt Saulus, & Barnabas. to. 20. 566. 2.
Episcoporum successio præequirit electionem ecclesiasticam, non autem populi consensum, aut approbationem. to.20. 567. 1.

Episcoporum appellatio.

Episcopi totius Orbis appellarunt semper ad Pontificem Romanum. to.3.4. 1.
Episcopi in quibus appellauerint ad Imperatores? to.3. 513. 2; & seq.
Episcoporum, & Cleri Orientis literæ supplices ad Agapetum Papam contra Authemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 1.
Episcoporum veteris Epyri appellatio. to.3. 722.1.
Episcopi, qui ex suis sedibus episcopalibus pulsi appellauerunt ad Romanum Pontificem, à quo fuerunt restituti. to.20.589.1.
Episcopos posse ad Papam appellare habetur ex Africanis concilijs. to.6. 303. 2.
Episcopi, qui appellarunt ad Romanum Pontificem. to.17.473.1; & to.20.97.2; & seq.

Epi-

Episcoporum prouocatio ad Primatem.to.12. 65.1.
Episcopi Prouinciales in synodis poterant damnare episcopos concessa facultate appellandi, cuius negatio esset iniuriosa Papæ, & etiam ipsi Patriarchæ. to.6. 124. 1.
Episcoporum appellationes ad Papam defetendæ. to.11. 546.4;& seq.
Episcoporum appellatio ad Sedem Apostolicam habetur ex secundo canone Concilij Nicœni. to.18. 13. 2, & 84. 1.
Episcoporum appellationes, & maiores causæ ad Romanum Pontificem spectant. to.13. 221. 2.
Episcoporum appellationes à Fabiano Papa fuerunt concessæ. to.1. 94. 1.
Appellationis ius à Cornelio Papa fuit Episcopis confirmata. to.1. 94. 1.
Episcoporum appellatio ad Papam. to.20. 589.1.
Vid. appellatio episcoporum.
Episcoporum benedictio.
Episcoporum benedictio instituta fuit saltem quoad modum à Christo Domino. tom.4. 7. 2.
Episcopi formam benedicendi populum acceperunt à Christo Domino, cùm ascendens in Cælum benedixit Apostolos eleuatis manibus. to.4. 7. 2.
Episcopi solemniter benedicentes populum ad exemplum Christi Domini debent prius manus ad Cęlum leuare, & postea eas iungere, & tandem crucis signum formare. to.4. 7. 2.
Episcoporum causæ, & iudicia.
Episcoporum finitimorum causæ ad Romanum Pontificem solùm sunt deferendæ. to.1. 94. 1.
Episcopi iudicium tantùm ecclesiasticum ferre possunt. to.1. 136.1.
Episcopus debet conueniri ad iudicem ecclesiasticum etiamsi cum periculo pacis publicæ administret. to.2. ex Adolpho. 44. 1.
Episcoporum causę spectant solummodò ad Romanum Pontificem to.13. 221.2.
Episcoporum iudicia ab Imperatoribus inter leges inserta omnium aliorum iudicijs sunt anteferenda. to.1. 519. 1.
Episcopi quale iudicium magistratus sæcularis tempore Theodosij subierint? tom.1. 549. 2.
Episcoporum iudicia Apostolicę Sedi sunt reseruata. to.2. ex Pighio. 96. 1.
Episcopi omnes ad Apostolicam Sedem possunt compelli. to.2. ex Pighio. 101.1.
Episcopus nequit damnari absque Papæ auctoritate ex Concilo Nicæno. to.2. ex Pighio. 105. 2.
Episcopi oppressi ad Romanum Pontificem, confugerunt auxilium petentes. tom. 4. 775.23.
Episcopos solus Papa potest iudicare, & condemnare. to.4. 520. 143.
Episcopi, qui se purgauerunt coram Romano Pontifice. to.17.472. 1.
Episcopi, qui fuerunt accusati ad Romanum Pontificem,& qui ab eo fuerunt accersiti. to.17. 471; & seq.
Episcoporum causæ semper fuerunt reseruatæ Romano Pontifici. to.17. 471. 1; & 472. 1.
Episcoporum iudicia esse reseruata Apostolicę Sedi docuit Concilium Nicœnum. to.18. 13. 2.
Episcoporum causæ ad tribunal Summi Pontificis sunt euocandæ. to.7. 290. 2.
Episcoporum iudicia reseruata esse Apostolicæ Sedi habetur ex traditione Apostolorum. to.18. 13. 2.
Episcopos in causis grauioribus posse ad ecclesiam Romanam tanquam ad omnium ecclesiarum matrem confugere statutum fuit in Concilio Nicœno. to.18. 84. 1.
Episcopi causas possunt recognoscere episcopi Prouinciales; nequit tamen episcopus priuari inconsulto Romano Pontifice. to.12. 65. 2.
Episcopus absque Apostolicæ Sedis auctoritate temerè iudicatur. to.12. 86. 1.
Episcoporum accusationes solus Primas potuit admittere. to.6. 293. 2.
Episcopus Primas in accusationibus episcoporum potuit eligere duodecim episcopos, & illis præsidere, vel alteri suas vices committere. to.6. 293. 2.
Episcoporum delicta non nisi à duodecim episcopis potuerunt damnari. tomo 6. 292.1.
Episcopus, & Diaconus ob quoduis peccatum graue commissum post baptismum incurrebant irregularitatem irreparabilem; propter quod degradabantur absque vlla spe restitutionis; & hoc iuxta canonem Apostolicum. to.6. 552. 1.
Episcoporum iudicia ad Sedem Apostolicam deuoluta etiam ante Nicænam Synodum. to.7. 292. 1; & seq.
Episcoporum causæ maiores, & capitales ad Romanum Pontificem sunt deferendæ. to.15. 156. 1; & 188. 2; & seq.
Episcoporum causæ ciuiles, & maiores ad Metropolitam sunt deferendæ. tomo 15. 189. 1; & seq.
Episcoporum causæ mixtę cui deferendę? to.15. 189. 2.
Episcoporum causę, à quibus, & quomodò sint descutiendę? to.18. 20. 2.
Episcopi gerunt vices Magistratus ecclesię. to.19. 5. 1.
Episcopi sunt iudices ordinarij. tomo 19. 180.2.
Non sunt tamen iudices in causa propria. to.19. 184. 2.
Episcoporum Africanorum causę semper fuerunt delatę ad Romanum Pontificem, & ab eo vel remissę, vel iudicatę. tomo 7. 299. 2; & seq.
Causæ grauiores criminales contra episcopos etiam hæresis, quæ depositione, aut priuatione dignæ sunt, à solo Romano Pontifice possunt cognosci, & terminari iuxta decretum Tridentini Concilij. tom. 7. 291. 1; & seq.
Quinam sit sensus canonum Africanorum circa causas episcoporum? to.6. 293.2.
Episcopi Africani semper appellauerunt ad Apostolicam Sedem. to.6. 298. 2; & seq.
Episcoporum cælibatus.
Episcopi, & præsbiteri ab vxoribus debent abstinere. to.7. 216. 1.

Episcopi ecclesiæ Orientalis an peccent matrimonium contrahendo ? tomo 9. 176. 25.

Episcopi continentiam debent seruare. tomo 19. 191. 2.

Episcopus, vel Sacerdos retinens vxorem vel concubinam ecclesiasticis prouentibus spoliatur ex cap.1.extrauag.de Cleric.coniugat. to.19. 192. 1.

Episcopi vxorati exemplo Apostolorum debent habere suas vxores, tanquam sorores; non tamen eis vnquam fuit permissum ducere vxores post adeptum episcopatum. to.19. 191. 1.

Necessitatis causa, vel ob alias causas occultas episcopis aliquando fuit permissum habere vxores. to.19. 192. 1.

Episcoporum coadiutores.

Episcopis coadiutores à solo Papa possunt concedi. to.4. 520. 145.

Episcopo impotenti an sit dandus coadiutor ? to.10. 198. 2; & to.9. 81. 29.

Episcopus infirmitate incurabili grauatus non est amouendus, sed dandus est ei coadiutor. to.9. 81. 29.

Episcoporum adiutores sunt Sacerdotes, qui nullam iurisdictionem possunt habere, nisi de illorum licentia. to.19. 186.1; & seq.

Episcoporum coadiutores cum futura successione possunt concedi à solo Romano Pontifice. to.4. 520. 146.

Episcoporum coadiutores non habent eandem auctoritatem, quam habent episcopi, quorum sunt coadiutores, & curatores. to.19. 186.2.

Episcoporum confirmatio.

Episcopi in primitiua ecclesia à Pontifice Romano confirmati. to. 2. ex Pighio. 99. 2; & seq.

Episcopi auctoritate Sedis Apostolicæ non confirmati nunquam pro episcopis agniti fuerunt, & recepti. tom. 2. ex Pighio. 103.2.

Episcopus confirmatus, non consecratus potest exercere ea, quæ sunt iurisdictionis, non ordinis. to.10. 198.1.

Episcoporum confirmatio fuit semper facta auctoritate Romani Pontificis. to.14. 174.2.

Episcoporum confirmatio semper postulata fuit à Sede Apostolica. to. 2. ex Pighio. 102.2.

Episcoporum ordinationes factæ à Synodo Antiochena non fuerunt confirmatæ, sed reiectæ à Iulio Papa. to. 2. ex Pighio. 104.1.

Episcopi Alexandrini confirmatio facta à Papa Simplicio contra voluntatem Zenonis Imperatoris, quem sibi suis malis artibus Acacius deuinxerat. to. 2. ex Pighio. 111. 1.

Episcoporum consecratio.

Episcoporum consecratio. to. 6. 651. 1. & sequen.

Episcopus an possit consecrari absque eo, quòd ei assignetur aliqua ecclesia ? to. 10. 198.2.

Episcopi consecratio à tribus episcopis fieri debet de licentia sui Primatus. to.12.64.1; & to.19. 219.2.

Episcopi consecratio à tribus episcopis, quando incepit ? to.12. 132. 2.

Episcopi consecratio immediatè procedit à Christo Domino. to.12. 134.1.

Episcoporum consecrationes inualidæ. to.6. 651. 1; & seq.

Episcoporum consecrationes in Africam ob distantiam fuerunt à Papa dispensatæ, vt fierent à Carthaginensi Archiepiscopo, & aliarum Prouinciarum Primate. to. 6. 675.2.

Episcopi consecratio debet fieri in Ciuitate Cathedrali, aut Metropolitana. to. 6. 681.1.

Episcoporum consecrandorum vsus variatus à Papa tacitè, vel expressè fuit dispensatus. to.11. 553. 2.

Episcopus nequit à Papa disconsecrari. to.9. 603.1.

Episcopi à tribus episcopis debent consecrari. to.17. 142. 1; & to.19. 219. 2.

Episcopi omnes ab ecclesia Romana habent suam consecrationem, & dignitatem. to.17. 141. 2.

Episcoporum consecratio quomodò differat à consecratione Regum ? tomo 19. 217.1.

Episcopi consecratio diuersa est à consecratione præsbiteri. to.19. 194. 2.

Episcoporum consecratio fieri debet post electionem, confirmationem, & examen. to.19. 219. 2.

Si fiat absque Papæ decreto irrita est. to. 19. 219.2.

Post confirmationem vltra tres menses differri non potest. to.19. 220.1.

Debet fieri in Missarum solemnija iuxta horam tertiam. to.19. 220.1.

Debet fieri die Dominico, & in ecclesia Metropolitana. to.19. 220.1.

Imprimit caracterem. to.19. 220.1.

Ab ecclesia Romana sola consecrationem debent accipere. to.14. 174. 2.

Episcoporum damnatio, degradatio, & depositio.

Episcopus nequit deponi ob senectutem, vel infirmitatem. to.2. ex B. Ægidio. 40.1.

Episcopi à Romanis Pontificibus degradati, depositi, & ex suis sedibus expulsi. to.18. 22.1.

Episcopi ab episcopis damnati qui fuerint ? to.13. 242.2.

Episcopus non puniens crimen fornicationis, & incestus ab officio suspenditur. to.5. 713.1.

Episcoporum damnatio poterit suppleri per septuaginta duos testes idoneos in Synodo tamen Prouinciali. to.6. 293.1.

Episcopus nouus non poterat sufficí in locum episcopi depositi, nisi confirmata depositione ab ecclesia Romana. tomo.6. 111. 1.

Episcopus iniustè reiectus à sua Ciuitate potest incardinari alteri ecclesiæ, quæ incardinatio non est translatio. to.6. 214.1.

Episcopus Metropolita, vel Patriarcha nequit deponere suum Collegam, vel Suffraganeum. to.6. 125.1.

Episcopi degradatio nequit fieri inconsulto Papa. to.6. 446. 1.

Episcopi à Synodis degradati, quia non appella-

pellarunt ad Papam. to. 6. 446. 1; & sequen.
Episcopos iudicare, & degradare potuerunt vsque ad octauum sæculum Synodi Prouinciales. to.6. 448. 1.
Episcopi degradatio non est humani constituti, sed Diuinæ executionis. tomo.6. 642.2.
Episcopus potest degradari à Synodo. to. 6. 642.2.
Episcopus expelli à sua Sede potest à solo Papa. to.15. 184.2; & seq.
Episcopi hæretici ab alijs Episcopis nunquam fuerunt damnati, nisi præuio iudicio Romani Pontificis. to.1. 445. 2.
Episcopus inhabilis petens suam depositionem assignans causas suæ depositionis est exaudiendus. to. 2. ex Beato Ægidio. 40. 1.
Episcopus detrusus, & expulsus an possit petere, vt rursus suæ restituatur ecclesiæ? to.15.184.2.
Episcopos expellendi potestatem aliquando sibi, quamuis iniustè, vsurpauerunt Imperatores. to.15. 185. 2.
Episcopus accusatus apud Tribunal Sanctæ Inquisitionis an sit transmittendus ad Papam, vt ab eo deponatur, & degradetur. to.15. 186. 2; & seq.
Causæ criminales episcoporum, ob quas sunt deponendi, & degradandi, vel Romæ à Papa immediatè, vel alibi per Papæ Legatos sunt iudicandæ. to.15. 188. 2; & seq.

Episcoporum dignitates.

Episcopus vbicumque sit eiusdem meriti, & Sacerdotij est. to.13. 239. 1.
Episcopos hostiliter lædentes, vel eijcientes ex sua Diœcesi excommunicantur in Bulla Cœnæ. to.5. 330. 2; & seq.
Episcopos, & alios Prælatos impedientes, ne suam iurisdictionem exerceant, excommunicantur in Bulla Cœnæ. to.5. 377.
Episcopis honor exhibitus à Mahomete Constantinopolim expugnante. to.6. 469.1.
Episcopi ita sunt pares in potestate, vt omnes æqualiter Papæ subijciantur. tom. 14. 511.2.
Episcopis, & Pontificibus necessarius est rerum externarum splendor, & affluentia. to.13. 278.1.
Episcopus in spiritualibus est maior Regibus, & Imperatore. to.18. 135.7.
Episcopi sunt promoti ad statum perfectionis. to.19. 191. 1; & seq.
Sunt perfectioris status, quàm Religiosi. to.19. 193. 2; & seq.
Episcoporum dignitas est prima, & nobilissima, & in potestate ordinis Papa non excellit alios episcopos. to.13. 363. 1.
Episcoporum dignitas est esse Vicarios Apostolorum, quorum vices gerunt in ecclesia Dei. to.13. 363. 2.

Episcoporum, Archiepiscoporum, & Patriarcharum discrimina.

Episcopi, Archiepiscopi, & Patriarchæ potestatem iurisdictionis accipiunt à Papa. to.2. 589. 1; & seq.
Episcopi, Archiepiscopi, & Patriarchæ discrimen est tantùm de iure humano. to.10. 196.2.
Episcopi, Archiepiscopi, & Patriarchæ discrimen. to.18. 172.
Episcopi non esse pares quomodò sit intelligendum? to.2. ex Alano. 36.2.
Episcopi, Archiepiscopi, & Patriarchæ non habent æqualem potestatem iurisdictionis, sed alij maiorem, alij minorem. to.20. 591. 2.
Episcoporum, Archiepiscoporum, Patriarcharum, & Præsbiterorum quænam sit potestas iurisdictionis? to.20. 592. 1; & seq.

Episcoporum, & præsbiterorum discrimen.

Episcopus, & Sacerdos differunt, sicut vir, & puer. to.2. ex B.Ægidio. 22.2.
Episcopi, & præsbiteri nullum discrimen esse dixerunt Ariani. to. 13. 261. 2; & to.14. 187.1.
Episcopis, & præsbiteris nomen antiquitus fuit commune. to. 14. 187. 1; & 190. 1; & to.19. 171. 1; & seq.
Episcopi iure Diuino sunt maiores præsbiteris in iurisdictione. to.3. 551. 2.
Episcopi, & præsbiteri non sunt pares in potestate. to.5. 646. 2; & to.11. 521. 2.
Episcopi sunt præsbiteris maiores. tom. 14. 410. 1; & seq.
Episcopi, præsbiteri, & Diaconi discrimen. to.14. 410.2.
Episcopi sunt pares Sacerdotibus quantùm ad corpus reale Christi Domini, non quantùm ad corpus mysticum. to.19. 5. 1.
Episcopi etiam in primitiua ecclesia differebant à Sacerdotibus. to. 19. 171. 1; & sequen.
In quo differant à præsbiteris? to.19. 177. 2; & sequen.
Episcopos, & Sacerdotes esse pares docuerunt Arius, Caluinus, Lutherus, & Melancton. to.20. 574. 1.

Episcoporum Domus.

Episcopi Domus qualis esse debeat? tom. 4. 60. 1.

Episcoporum electio, & creatio, ac promotio.

Episcopi electio. to.10. 197. 1.
Episcopi creationem quæ debeant præcedere? to.2. ex beato Ægidio. 13. 1.
Episcopus quis debeat eligi? tom.2. ex Aluarez. 6. 1.
Episcoporum creationes in diuersis locis à Romanis Pontificibus permissæ. to. 1. 412. 1.
Episcoporum à Romanis Pontificibus creatorum continuatio. to.1, 414. 2.
Episcopus antiquitus per Clerum, & populum Ciuitatis ecclesiæ suæ præficiebatur. to.4. 46. 2.
Episcopi electio per populum quando incepit desinere? to.4. 47. 2.
Episcopi electio per Principes irrita est. to.4. 48. 1.
Episcoporum electioni laici se ingerentes excommunicantur. to.4. 48. 1.
Episcopos creare ad ecclesiæ iurisdictionem pertinet. to.4. 130. 1.
Episcoporum electio tempore Apostolorum. to.4. 392. 4; & seq.
Episcopi quomodò præficiantur, & eligantur? to.4. 390; & seq.

Episcoporum electionis Clerus, & populus quas partes habuerint in Oriente? to. 4. 395.6.

Episcoporum electionis Clerus, & populus, quas partes habebant in Occidente? to. 4. 397.7.

Episcopi eligendi qualitates. tom. 4. 404; & seq.

Episcopus eligendus debet esse ætatis triginta annorum, legitimus, per sex menses in sacris ordinibus constitutus, Doctor, natus ex parentibus Catholicis, & in ecclesiasticis muneribus, & functionibus versatus. to.4. 405.2.

Episcopi semper electi fuerunt, & missi à Romano Pontifice, nunquam autem à Magistratibus Ciuitatis. to.17. 555. 2.

Episcopi à Romano Pontifice ecclesijs Cathedralibus præfecti. to.17. 473. 2.

Episcopis sæpè fuerunt à Romano Pontifice suæ vices delegatæ. to.17. 473. 2.

Episcoporum electionem fieri à plebe prohibitum fuit à Concilio Laodiceno antiquissimo. to.17. 202. 1.

Episcoporum electio nequit fieri à populo. to.18. 464. 1; & 465. 1; & seq.

Episcopi legitimè,& illegitimè promoti.to.6. 659. 1.

Episcopus electus à die suæ confirmationis, antequam consecretur, habet potestatem iurisdictionis in suam ecclesiam. tomo 8. 369. 2.

Episcopi electio non competit plebi de iure diuino. to.14. 192. 1.

Episcopum eligi à plebe à Concilijs fuit prohibitum. to.14. 193. 2.

Episcopi electio, & ordinatio differunt.to.14. 194.2.

Episcoporum electionis modus, & ritus fuit variatus. to.14. 416. 2.

Episcoporum electiones nunquam à populo factæ fuerunt,nec sunt faciendæ. to.3.514. 2; & seq.

Episcoporum electio etsi antiquitus facta à Clero iustis de causis fuit variata. tom. 3 517. 2; & seq.

Episcopi electio successoris non prohibetur episcopo adhuc viuenti à iure diuino. to.3. 519. 2.

Episcopi electio per populum quando primùm inceperit desinere? to.4. 47. 2.

Episcoporum electionis modus statim post Apostolos, & successiuè. tom. 4.394. 1; & seq.

Episcopi electio pertinet solùm ad omnes Clericos, vel maiores Cleri suæ Diœcesis; Archiepiscopi autem electio spectat ad Suffraganeos. to.13. 324. 2.

Episcopi nequeunt à plebe constitui. to. 20. 487. 1; & seq.

Episcoporum electio nunquam exegit populi suffragium, sed solùm testimonium probitatis vitæ. to.20. 489. 1.

Episcoporum electio spectat ad Papam.to.20. 589. 1; & seq.

Episcoporum electionis formam tradidit Christus Dominus. tomo 20. 567. 1; & seq.

Episcoporum electio quinque requirit, scilicet postulationem, quæ antiquitus fiebat à populo, electionem, quæ fiebat à Clero, assensum Metropolitæ, confirmationem Papæ, & ordinationem, quæ fiebat à tribus episcopis. to.20. 571. 2.

Episcoporum electio est desumpta ex ordinatione diuina, & ex Apostolorum traditione teste S. Cypriano. to.4.395. 1.

Episcoporum electionem antiquitus præcedebat designatio personæ; & posteà subsequebatur ordinatio; nam Comprouinciales episcopi priùs examinabant dotes, & vitam personæ promouendæ, & postea illam ordinabant, seu consecrabant. tom.4. 395.1.

Forma eligendi episcopum Metropolitanum tradita à S.Leone Papa, & à Concilio Aurelianensi III. to.4. 399. 1.

Electionem Patriarcharum, Archiepiscoporum, & episcoporum, & omnium ecclesiarum Cathedralium, quas vacare contigerit apud Sedem Apostolicam sibi reseruauit. to.4. 399. 2; & seq.

Episcoporum exemptio.

Episcopi omni iure sunt exempti à potestate politica. to.2. ex Adolpho. 43. 1.

Episcopi nequeunt à laicis etiam in causa fidei iudicari. to.20. 324. 5; & seq.

Episcopi nullo modo possunt esse subiecti imperio cuiuscunque Principis sæcularis,quia sunt simpliciter exempti. to.2. ex Adolpho. 117. 20.

Episcopos esse exemptos à potestate sæculari colligitur ex responsione ab ipsis data ad Theodoricum illos suadentem intrare ad celebrandum Concilium. to.13. 481, 2.

Episcoporum infallibilitas.

Episcopi, & ecclesiæ Prælati tantummodò auctoritatem habent decidendi fidei controuersias. to.1. ex Tannero. 6. 32; & seq.

Episcopi possunt errare in rebus fidei; ideo indigent Interprete infallibili. to. to. 40. 2; & 46. 1.

Episcoporum definitiones debent à Papa confirmari. to.8. 894. 2; & seq.

Episcopi, & fideles in rebus fidei quam auctoritatem habeant? to.3. 4. 1.

Episcoporum infallibilitas in Concilijs dimanat à Papa, qui solus, tanquam D. Petri successor, habet infallibilitatem. to. 4. 441. 2.

Episcopi singillatim sumpti nullam penitus habent infallibilitatem. to.4. 440. 1.

Episcopi quomodò in Concilijs debeant approbare res fidei, & morum? tom. 4. 698. 33.

Episcoporum insignia.

Episcopi cur deferant annulum? to. 13. 313. 2.

Episcopi baculus cur ad normam baculi pastoralis conficiatur? to.16. 339. 1.

Episcopi recipiunt baculum à Papa, quia potestatem iurisdictionis, quam significat baculus, habent à Papa. to.4. 411. 1.

Episcopus quia debet trahere ad fidem, eius baculus est retortus in summitate; rectus in medio, quia rectè debet regere; & acutus in calce,quia contumaces debet corrigere, & pungere. to.4. 411. 1.

Episcoporum institutio.

Episcoporum institutio, de quo iure sit? to.9. 657.2.

Episcoporum institutio, quanuis sit de iure di-

diuino, nullus tamen in ecclesia potest fieri episcopus sine consensu explicito, vel implicito Romani Pontificis. to.9. 658. 1.
Episcoporum institutio est de iure diuino; dependet tamen à consensu Papæ. to.8.364. 2; & 365. 1; & to.19. 5. 1.
Episcoporum constitutio, & Sedium determinatio à D. Petro fuit facta. tomo 16. 402. 2.
Episcopi quando fuerint à Christo Domino instituti? to.12. 131. 1.
Episcopus vnus à D. Petro singulis Ciuitatibus fuit designatus. to.19. 171. 2.
Episcopi instituti fuerunt à Christo Domino teste S.P. Augustino. to.20. 562. 2.
Episcoporum institutio fuit figurata in veteri lege. to.19. 5. 1.
Habuit originem ab institutione Apostolorum, quibus succedunt, & quorum munera exercent, cùm sint in partem sollicitudinis vocati; sicuti erant Apostoli. tom. 19. 5. 1.

Episcoporum inuestituræ.

Episcoporum inuestituræ, & aliorum beneficiorum à sęcularibus datæ. tom.4. 400.8; & seq.
Episcoporum inuestituræ ab Imperatoribus traditæ ante consecrationem cum anulo, & baculo vsque ad tempus Gregorij VII.to.4. 400; & 401; & seq.
Episcoporum inuestituræ concessæ Imperatori à Pontifice. to.10. 384. 2.
Episcoporum inuestituræ negatæ fuerunt Imperatori in Concilio Viennensi. to.10.388. 2.
Episcoporum inuestituræ fuerunt interdictæ à Victore III. Gregorij successore in Concilio Beneuentano. to.4. 400. 2.
Item ab Vrbano II. in Concilio Claromontano in Gallia. to. 4. 400. 2.
Item à Paschali II. Vrbani successore. tom.4. 402. 1.
Item in Concilio Lateranensi. tom. 4. 402. 1.
Item in Concilio Rhemensi. to.4. 403.
Item ab Innocentio II; etiam collationes Præpositurarum, & Præbendarum. to. 4. 403. 2.
Item ab Alexandro III. factum est concordatum. to.4. 403. 2.

Episcoporum iuramentum.

Episcopus iurat Papæ se fore memorem sui officij. to.14. 378. 8; & seq.
Episcopi debent præstare iuramentum Romano Pontifici in signum suæ subiectionis; sicut Principibus sęcularibus iurant fidelitatem omnes illorum subditi. to.14. 371. 2.
Cur Romani Pontifices veteres ab episcopis non exegerint iuramentum? to.14. 372. 2; & seq.

Episcoporum iurisdictio.

Episcoporum iurisdictio quæ sit? to.19. 184. 1; & seq.
Episcopus potest esse sine iurisdictione. to.9. 662. 2.
Episcoporum iurisdictio, & initium est sub Papa. to.2. ex Aluarez. 5. 2.
Episcopi potestas iurisdictionis duplex; scilicet fori interioris, & exterioris. to.4. 386. 11; & seq.
Episcopi iurisdictio vnde processerit? tom.4. 387. 12; & seq.
Episcopus seruato ordine episcopatus potest carere omni iurisdictione; & si alteri ecclesiæ pręficitur, acquirit tantùm iurisdictionem. to.13. 261. 2.
Episcopo non Sacerdoti debetur potestas iurisdictionis. to.13. 321. 2.
Episcopi recipiunt iurisdictionem à Papa. to.10. 164. 1.
Debent referre potestatem suæ iurisdictionis in Papam. to.5. 13.1.
Potestatem iurisdictionis immediatè recipiunt à Papa. to.5. 19. 2; & 672. 1; & tomo 12. 134. 1; & seq; & tom. 11. 538. 7; & to.19. 180. 1.
Non sunt ęquales Papæ in iurisdictione. to.12. 130. 1.
Episcopi non habent iurisdictionem vniuersalem in totam ecclesiam, sicut habuerunt Apostoli. to.12. 577. 2.
Episcoporum iurisdictio est à Christo Domino per Papam. to.11. 558. 2.
Episcopus in causa heresis habet duas iurisdictiones, vnam Ordinariam, & aliam Delegatam. to.9. 213. 37.
Episcoporum iurisdictio à Papa suscipitur, à quo in episcopos deriuatur. tom. 5. 181. 238.
Episcoporum iurisdictio vnde originem sumpserit? to.19. 179.1; & seq.
Quomodò possint, & debeant absoluere? to.19. 190. 2.
Episcoporum iurisdictio, quanuis sit à Papa, attamen à Christo Domino fuit instituta. tom.20. 590. 2.
Episcoporum iurisdictio est à Christo Domino immediatè immediatione virtutis. & à Papa immediatione suppositi iuxta Diuum Thomam. to. 20. 591. 1; & seq.
Episcoporum iurisdictio si esset à Christo Domino immediatè, Papa in collatione episcopatuum mentiretur. to. 9. 660. 1.
Episcopi fuerunt figurati in veteri lege in Tribunis, & Centurionibus, ideo sicut illi habuerunt à Moyse potestatem iurisdictionis; ita isti illam habent à Papa. tom.19. 179. 1; & seq.

Episcopi mali.

Episcopus vendens prębendas, vel alia officia ecclesiastica ab officio suspenditur. to. 5. 712. 2.
Episcopi quamuis mali, habent claues. to.14. 263. 1.
Episcopus receptans furem contra suam constitutionem incidit in excommunicationem, ligantur enim suis constitutionibus. to. 9. 318. 41.
Episcopum debere cedere episcopatui propter scandalum dato sibi æquali cambio, quomodò sit intelligendum? tom. 9. 414. 37.
Episcopus vsurarius, homicida, falsarius deponitur. to. 9. 427. 37.
Episcopi vagi, & in suis ecclesijs non residentes sunt deponendi; & ad nouam electionem est deueniendum. tomo 19. 199. 1.
Episcopi an à Deo tantùm sint iudicandi, sicut Papa? to. 9. 411. 196.
Episcopus obtinens ecclesiam per potestates sæ-

ſęculares debet deponi, & excommunicari, & omnes, qui cum illo communicant. to. 4. 46. 2; & 48. 2.
Epiſcoporum figuræ, & defectus. to. 4. 104. 2; & ſeq.
Epiſcoporum Conſiliarij muneta recipientes refundunt culpam in epiſcopos. tomo 4. 109. 2.
Epiſcoporum malitia non præiudicat eorum poteſtati. to. 18. 220. 1.
Epiſcoporum incontinentium pœnæ. to.19. 192. 1.
Epiſcopi aduerſantur Diuinæ inſtitutioni, ſi clericos grauari permittat. tom. 19. 198. 1.
Negligentes coercere clericos delinquentes, vel permittentes illos labi in facinora pretio, vel precibus corrupti perpetua ſuſpenſione, aut depoſitione ſunt puniendi. to.19. 198. 1.
Epiſcopi non cuſtodientes, & conſeruantes bona ecclesiarum, & illa dilapidantes ſpiritualium adminiſtratione priuantur. tomo. 19. 198. 2; & ſeq.
Epiſcopi omittentes elargiri eleemoſinas pauperibus epiſcopi nomen non merentur. to. 19. 199. 1.
Epiſcoporum neceſſitas, & multiplicitas.
Epiſcopus non eſt neceſſe, quòd ſit in qualibet Ciuitate. to. 14. 223. 2.
Epiſcopus neceſſarius eſt epiſcopatui, vt parochus parochię. to. 3. 461. 2.
Epiſcoporum multitudo neceſſariò debet eſſe ordinata. to. 2. ex Pighio. 1. 2.
Epiſcopos duos in vno epiſcopatu ſolus Papa poteſt ponere. to. 4. 520. 145.
Epiſcoporum tantùm vnum eſſe in Eccleſia exclusis alijs eſt propoſitio damnata. to. 4. 639. 2.
Epiſcopi duo in vna, & eadem Ciuitate eſſe non poſſunt. to. 17. 214. 1.
Epiſcoporum multitudo reducitur in vnum Paſtorem. to. 17. 450. 2.
Epiſcoporum numerus in toto Orbe. tom.9. 81. 29.
Ex ordinatione, & diſpoſitione Chriſti Domini ſunt multi epiſcopi in eccleſia. to.4. 639. 2.
Epiſcoporum multitudo fuit neceſſaria, ne ecclesię nimium diſtantes ab eccleſia Romana pereant. to. 4. 642. 1. & ſeq.
Epiſcoporum nominatio.
Epiſcopi nominatio tacita in Regibus, vel Canonicis eſt tantùm deſignatiua, non collatiua. to. 10. 197. 1.
Epiſcoporum nominatio facta à Regibus. to. 10. 166. 2.
Epiſcoporum nominatio facta à Pontifice Romano differt à nominatione facta à Regibus. to. 10. 166. 2.
Priuilegium nominandi epiſcopos conceſſum à Summis Pontificibus Regibus Hiſpaniarum, & Luſitanię; quia illas eccleſias à Mauroram tyrannide oppreſſas liberatunt. to. 10. 197. 1.
Epiſcoporum nominatio facta à Regibus, quia erexerunt eccleſias, vel illas locupletarunt. to. 10. 197. 1.
Epiſcoporum obligationes.
Epiſcopus tenetur intra tres menſes denunciare omnibus Abbatibus ſuę Dięceſis, quę fuerunt ſtatuta in Concilis. tom. 13. 490. 2.
Epiſcopos Soli Deo debere rationem reddere quo ſenſu dixerit S.Cyprianus? to. 3. 924. 2.
Epiſcopus ex vi obligationis coniugij ſpiritualis magis adſtringitur ſuę eccleſię, quàm vir vxori ſuę ex vi coniugij carnalis. to. 2. ex B. Ægidio. 18. 2.
Epiſcopus contrahit cum ſua eccleſia ſpirituale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & ſeq.
Epiſcopi quę ſequi debeant, & quę vitare? to. 19. 197. 2; & ſeq.
Debent cauſas Clericorum cognoſcere. to.19. 191. 1.
Debent gregem cuſtodire? to. 19. 198. 2.
Bona eccleſiarum ſuarum non debent dilapidare, ſed ſuis pauperibus erogare. to. 19. 198. 2; & ſeq.
Non debent vagari, ſed in ſuis Diœceſibus reſidere. to. 19. 199. 1.
Debent ſeruare ritus eccleſiæ. to. 19. 199. 1.
Debent puniendos punire, & contumaces expellere. to. 19. 199. 1.
Debent iniuſtitiam fugere; & omnibus exemplum ſanctitatis prębere. tom. 19. 199. 2.
Item veſtium luxum. to. 19. 200. 1.
Item debent coercere malos. tomo 19. 198. 2.
Item debent eſſe doctrina prędití. tomo 19. 198. 1.
Item debent innocentia, & ſanctitate vitę fulgere. to. 19. 198. 1.
Item debent virtutem humilitatis erga Papam, & cœteros Principes oſtendere. to.19. 198. 2.
Debent in epiſcopis eſſe omnes virtutes, quibus ornati eſſe debent potiores, & principaliores magiſtratus. to. 19. 199. 2.
Tenentur deteſtari ſeuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuerſationes, ne ſubditis ſcandalum porrigant. tom. 19. 199. 2.
Epiſcoporum officia, & munera.
Epiſcoporum officia. to. 3. 135. 1.
Quænam ſint? tom. 14. 104. 1; & to. 19. 190. 1; & ſeq.
Epiſcoporum muneta, & nomina diuerſa. to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & ſeq.
Epiſcopi in partem ſollicitudinis aſſumuntur. to. 2. ex Aluarez. 3. 2; & to. 11. 543. 10; & 537. 4.
Epiſcopi Presbiteri, & Diaconi muneta ex S. Ignatio. to. 1. 42. 1; & ſeq.
Epiſcopi ſoli ex officio ſunt Paſtores. to. 4. 697. 21.
Epiſcopi cum hæreticis officia diſputabant tempore Arianorum. to. 3. 870. 1.
Gerunt, & ſubſtinent perſonam ſuæ eccleſiæ. to. 17. 41. 1.
Epiſcopos eſſe Chriſti Vicarios in ſuis eccleſijs quomodò ſit intelligendum? tom. 17. 211. 1.
Epiſcopi, & Paſtoris officium in quo conſiſtat? to. 16. 339. 1; & ſeq.
Non debet perturbare ordinem politicum, quamuis non ſubijciantur Legibus Regum, & Principum. to. 18. 412. 1.
Epiſcopus irreprehenſibilis fungens ſuo officio

cio fecundùm legem Christi non debet tueri in sui episcopatus administratione. to. 13. 241. 1.
Episcopus positus est, vt alijs sua iura custodiat, non vt auferat. to. 13. 241. 2.
Episcopi omittentes procedere contra hæreticos suspensionem incurrunt. to. 5. 219. 14.
Possunt per se vel per alios docere. tom. 14. 106. 1; & seq.
Episcopos debere vngere Reges, & Imperatores coronare est de iure antiquissimo. to. 10. 347. 7.
Episcoporum munera præcipua. to. 20. 564. 1.
Episcopi habent munus Apostolorum quantùm ad regimen suæ ecclesiæ. to. 20. 562. 2; & 563. 1.
Debent esse instructi in his, quæ pertinent ad munus episcopale. to. 20. 573. 1.
Habent munus propagandi ecclesiam. to. 20. 573. 4.
Item torum munus est coercere clericos, ne ruant in flagitia. to. 19. 198. 1.
Item debent bona ecclesiæ seruare, non autem illa dilapidare, vel permittere, vt dilapidentur. to. 19. 198. 2; & seq.
Item debent pauperibus suæ Diœcesis subuenire. to. 19. 199. 1.

Episcoporum ordinatio.

Episcopus à tribus episcopis debet ordinari. to. 2. Aluarez. 10. 1.
Episcopus nullus fuit ordinatus fine consensu Romani Pontificis teste S. Gregorio. to. 2. ex Pighio. 102. 2.
Episcopi ordinati in schismate ab ecclesia fuerunt recepti. to. 5. 711. 2.
Episcoporum ordinatio in toto Occidente spectat ad Romanum Pontificem. to. 11. 216. 93.
Episcopus à solo Papa potest ordinari, & confirmari. to. 8. 348. 1.
Episcopus ordinari debet à tribus; Sacerdos verò ab vno episcopo. to. 14. 186. 1.
Episcoporum ordinatio quomodò fuerit variata? to. 14. 215. 2.
Episcoporum ordinatio varijs temporibus fuit variata. to. 14. 362. 2; & seq.
Episcopus non minus, quàm à tribus debet ordinari ex Concilio Niceno. tom. 14. 453. 2.
Episcopi ordinatio debet supponere ordinationem in minoribus, & maioribus ordinibus ex Concilio Sardicensi. tomo 14. 454. 1.
Episcoporum ordinatorum à S. Petro numerus. to. 7. 72. 2; & seq.
Episcopus ordinatus à Papa hæretico occulto esset ritè ordinatus. to. 7. 756. 2.
Episcopo, vel Prælato suspenso clerici possunt recipere ordines à vicinis episcopis. to. 9. 80. 20.
Episcopi debent ab ecclesia ordinari. to. 20. 568. 2; & seq.
Episcoporum ordinatio fit per manuum impositionem, & à tribus episcopis. to. 20. 596. 1; & seq.
Episcopi nequeunt ordinari absque Papæ consensu. to. 20. 569. 2; & seq.
Episcopi à D. Petro in ecclesijs Italiæ ordinati. to. 20. 22. 1.
Episcopi in Gallijs à S. Petro ordinati, & concessi. to. 20. 22. 1.
Episcopi ordinati, ac missi in Hispaniam à S. Petro. to. 20. 22. 2.
Episcopi missi in Angliam à S. Gregorio Magno. to. 20. 23. 1.
Episcopi non fuerunt ordinati ab Apostolis Petro inconsulto, sed tantùm facultate ab ipsomet Petro accepta. to. 20. 272. 1; & seq.
Episcoporum ordinandorum facultas à Papa solùm est expetenda. to. 20. 272. 2.

Episcoporum Ordo.

Episcoporum Ordo quadruplex. tomo 3. 109. 2.
Episcoporum ordines quot sint? to. 2. ex Beato Ægidio. 25. 1.
Episcopus nequit renunciare ordini, & charactere. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 1; & seq.
Episcopus solus potest ordines conferre. to. 3. 551. 2.
Episcopi ordinem episcopatus à Papa instrumentaliter tantùm recipiunt; à Deo autem, tanquam à causa principali. tom. 3. 924. 2.
Episcoporum Ordo semper fuit distinctus ab ordine presbiterorum. to. 18. 17. 2.
Episcoporum Ordo descriptus à S. Anacleto. to. 18. 17. 2.
Episcopi sunt æquales Papæ in potestate ordinis, in potestate autem iurisdictionis sunt minores Archiepiscopis, & Archiepiscopi sunt minores Primatibus, & Primates Patriarchis, & Patriarchæ sunt minores Papa. to. 15. 227. 34.
Episcopalis ordo diuiditur in patriarchalem, primatialem, Archiepiscopalem, & Metropolitanum. to. 19. 195. 1; & seq.
Episcoporum ordo est primus, & sublimissimus; & in dignitate ordinis Papa non excedit alios episcopos. to. 13. 324. 1.
Ordo episcoporum confert potestatem à Deo collatam, iurisdictionem autem habet tantùm à Papa D. Petri successore. tomo 3. 924. 1.

Episcoporum potestas.

Episcoporum potestas. to. 3. 101; & seq.
Episcopus potest priuare beneficio per Papam collatum etiam ordinatum à Papa. to. 3. 80. 2.
Episcoporum potestas multiplex. to. 3. 115. 1.
Episcoporum in Principes potestas. to. 2. ex Adolpho. 32. 1.
Episcopis non est data immediatè à Christo Domino potestas iurisdictionis. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 8. 2; & seq.
Episcopus cum suo Capitulo quomodò differat à Papa cum Concilio? to. 3. 570. 1.
Episcoporum potestas quæ sit? tom. 4. 383. 8.
Episcoporum potestatis excellentia, & amplitudo ex consideratione duplicis Corporis Christi, veri, & mystici desumitur. tom. 4. 384. 9; & seq.
Episcopi in suis Diœcesibus plenissimam habent potestatem, exceptis nonnullis Papæ reseruatis. to. 4. 476. 29.
Episcopi potestatem pascendi, & regendi ecclesiam à Papa, tanquam à Petri successo-

re, immediatè obtinent. to.3.924. 2.
Episcopus iure diuino est maior præsbitero potestate ordinis. to.3. 955. 2.
Episcoporum auctoritas, & præeminentia ex D. Paulo comprobatur. tom. 16. 200. 1; & seq.
Episcopi habent auctoritatem spiritualem totius Reipublicæ Catholicæ. tom. 16. 301. 2.
Episcopi, & eius Vicarij tribunal vnum, & idem est. to.18. 103. 7.
Episcopi habent à Christo Domino immediatè potestatem ordinis, & mediante Papa potestatem iurisdictionis. to.18.673. 2; & 675. 1; & seq.
Episcopi potestas habens ex sua sententia vnum, vel duos Canonicos preualet,etiamsi totum Capitulum sit contra ipsum. to.9. 144. 31.
Episcopi duplex potestas. to.10. 197. 2.
Episcopus quid possit? to.10. 198. 1.
Episcopus an possit commutare vota Religionis, & castitatis? to.5. 508. 88.
Episcopus an possit vouere, renunciare, ingredi Religionem inconsulto Papa. to.5.585. 178.
Episcopi, & Sacerdotes habent potestatem ordinis à iure Diuino. to.11. 521. 3.
Episcopi potestas an sit à Deo? to.11. 534.4.
Episcopus potest sibi reseruare casus in sua Diœcesi. to.11. 552. 10.
Habet potestatem prohibendi, & legendi libros prohibitos. to.8. 526. 1; & seq.
Episcopi habent potestatem ordinis à Christo Domino. to.8. 888.1.
Episcopi ita sunt pares in potestate, vt omnes æqualiter Papæ subijciantur. tom.14. 511. 2.
Episcopi ex vi caracteris episcopalis habent potestatem à Christo Domino ad publicum ecclesiæ regimen. to.7. 593. 3.
Episcopis licet habere suos apparitores, & familiam armis instructam. tom.15. 160. 2; & seq.
Episcopus in causa contra suum Capitulum non debet ab eo consensum requirere, quamuis debeat in reliquis. to.9. 8.4.
Episcopus, & Capitulum, cùm debent aliquod expedire, non sufficit episcopus, nisi concurrat maior pars Capituli, quia veniunt, vt duo corpora separata. to.9. 223. 11.
Episcopi quam potestatem habeant? tom.9. 660. 2.
Episcopi in causa hæresis habent duplicem potestatem, ordinariam scilicet, & delegatam. to.9. 153. 37.
Episcopi an potestatem suam immediatè habeant à Deo, vel à Papa? to.9. 657. 2.
Episcopi habent potestatem ordinis, & iurisdictionis tam in actu primo, quàm in actu secundo. to.9. 662. 2.
Episcopi non habent æqualem potestatem cum Papa, sed habent tantùm partem potestatis, cùm sint in partem sollicitudinis vocati. to.15. 169. 2.
Episcopus si habeat vnum, vel duos canonicos pro sua sententia, obtinebit, etiamsi totum capitulum, vel maior pars capituli sit contra illum. to.9. 144. 31.
Episcopi omnem suam potestatem à Christi Vicario accipiunt. to.3. 923. 2.
Episcopi aduersùs Cæsarem, & omnes mundi potestates resistunt. to.19. 125. 2.
Habent potestatem iurisdictionis à Papa. to.19. 125. 2; & seq; & 181. 2.
Papa defuncto non amittunt potestatem ab ipso receptam; quia eorum potestas est ordinaria. to.19. 127. 2; & 184. 1.
Episcopus præest omnibus ecclesijs suæ diœcesis collectiuè. to.20. 538. 1.
Episcopi habent potestatem ordinariam indiciariam. to.19. 180. 2.
Episcopi habent potestatem, & ius instituendi Curatos, & committendi eis curam animarum, qua potestate, & quo iure nequeunt absque sua culpa spoliari, & priuari. to.19. 180. 1.
Episcoporum potestas iurisdictionalis potest à Papa dilatari, vel minui. to.19. 180.1.
Episcoporum potestas per ordinem ad Papæ potestatem se habet, sicuti potestas Iudicum per ordinem ad potestatem Regis. tom.19. 180. 2.
Episcopis competit potestas ordinaria, & ideo Ordinarij vocantur. to.19. 184. 1.
Episcopus non habet potestatem iurisdictionis supra se ipsum. to.19. 184. 2.
Habet potestatem inhibendi Laicorum Prætoribus ex causa aliquarum causarum cognitionem, eosque censuris submittendi, si sint contumaces. to.19. 186. 1.

Episcoporum potestas canonizandi.

Episcopis est concessa facultas publicandi reuelationes in casu necessitatis, sed non ad finem canonizandi aliquem sanctum. to.9. 739. 2.
Episcopi ex tacito consensu Papæ, & consuetudine antiqua ecclesiæ procedebant ad canonizationem sanctorum. to.8.630. 1; & seq.
Episcopi nunquam habuerunt potestatem canonizandi in tota ecclesia. to.10.491.2.
Antiquitus poterant Episcopi venerationem decernere in propria diœcesi; & postea crescente forma sanctitatis admittebatur à Papa in tota Ecclesia vniuersali. tom. 10. 491. 2.

Episcoporum potestas condendi leges, & constitutiones.

Episcopus an possit facere aliquam constitutionem synodalem præter modum adductum à constitutione conciliari? tomo 9. 287. 29.
Episcopus propria lege, vel statuto nequit se ligare. to.9. 474. 36.
Episcopus ex causa potest facere constitutionem contra ius canonicum. to.9. 185.13.
Episcopus quas leges possit condere? tomo 5. 192. 280.
Episcopus, vel Legatus nequit constituere, vt minor trigintà annorum eligatur in episcopum; vel quòd quis possit habere duo beneficia curata contra Concilium. to. 9. 184. 4.

Episcoporum potestas in Concilijs.

Episcopi in Concilijs sunt eoniudices cum subordinatione ad Papam. to. 10. 539. 1.
Non venientes ad Concilium excommunicantur. to.6. 21. 66.
Episcopi sunt iudices ordinarij in Concilijs. to.12. 610. 1.

In

In Concilijs sunt iudices, & consiliatij. to.8. 323. 1; & 870. 2; & seq.
Potestatem desiniendi in Concilijs recipiunt à Papa. to.8. 866. 2.
Episcoporum iudicium in Concilijs colligitur ex illis verbis: *Visum est nobis, & Spiritui Sancto*; & ex verbi Iacobi: *Ego iudico*. to.8. 871. 2.
Episcopi semper subscribunt in Concilijs. to. 8. 872. 1.
Episcopi habent à Papa suffragium definitiuum in Concilijs. to.8. 878. 2; & seq.
Episcopi existentes in Concilio in cognoscendo sunt ordinarij, in definiendo assessores. to.9. 156. 19.
In Concilijs prouincialibus an sint iudices, vel assessores remissiuè? to.9. 156. 62.
Episcopus recusans respondere in Concilio ipso facto est depositus. to.9. 228. 20.
Episcopi conciliariter congregati repræsentant Ecclesiam vniuersalem. to.9. 503. 57.
Episcopi ex omnibus mundi partibus conuocandi sunt ad Concilium generale, tom.3. 377. 2.
Episcopi totius orbis an necessariò debeant interesse Concilio, vt Concilium dicatur generale? to.3. 377. 2; & 378. 1.
Episcopi in Concilio generali habent iudicium definitiuum, nec hoc ius iudicandi amittitur per Papæ præsentiam. tomo 3. 378. 1; & seq.
Episcoporum partes in Concilijs quæ sint? to.2. ex Alano. 10. 2.
Episcoporum in Concilijs subscriptiones duplices. to.2. ex Alano. 11. 1.
Episcopi ad Concilia venire iuramento obligantur. to.4. 697. 20.
Episcopi titulares an sint vocandi ad Concilia? to.4. 706. 88; & seq.
Episcopi ordinarij an sint omnes ad Concilia generalia vocandi? to.4. 708; & seq.
Episcopi contemnentes venire ad Concilium, dummodò sint admoniti, & non impediti, multipliciter sunt puniendi. tom. 13. 500. 2; & seq.
Antequam tamen puniantur, sunt admonendi, vt contumaces. to.13. 502. 2.
Quomodò data fuerit iudicij supremi potestas? to.9. 499. 55.
Episcopi vocati ad Concilium Romanum à Theodorico noluerunt congregari, neque ingredi locum Concilij; nisi priùs Theodoricus ostendisset literas Papæ connocatorias. to.18. 4. 2.
Episcopi in Cõcilijs, licèt à Papa dependeant, attamen sunt veri iudices; sicut sunt veri iudices Senatores, qui dependent à Principe. to.18. 5. 2.
Episcopi cur petierint Concilia confirmari, & subscribi ab Imperatoribus? to.16. 200. 1; & seq.
Episcopi in Concilijs habent munus consiliarij simul, & iudicis. tom.16. 292. 1; & seq.
Episcoporum non venientium ad Concilium pęnę, dummodò nullum habeant impedimentum legitimum. to.18. 109. 2.
In Concilio sufficit tantùm vna simplex citatio. to.18. 108. 1.
Necessitas excusans Episcopos ab interuentu ad Concilia debet esse vrgens. to.18. 109. 3.
Quomodò debeant citari ad generalia Concilia? to.18. 108. 1.
Episcopi soli definierunt, & subscripserunt in Concilijs. to.20. 112. 2.
Episcopi, non populus, ad Concilia vocantur. to.20. 486. 2.
Episcopi soli de iure sunt iudices Conciliorum generalium; & ideo ipsi soli ad Concilia sunt necessariò vocandi. to.4. 695. 12; & 696. 16.
Episcopi in Concilijs se habent ad Papam, sicut causæ secundæ ad causam primam; agunt enim, vt moti à Papa. to.8. 894. 2; & seq.
Episcopi subscribunt Concilijs, non tamen illa confirmant. to.10. 525. 1.
Episcopi cur aliquando petierint ab Imperatoribus, vt eorum Concilijs subscriberent? to.16. 208. 1.
Concilio aliter subscribit Papa, & aliter subscribunt episcopi. to.8. 895. 2.
In Concilijs episcopi in rebus fidei non sunt iudices, sed meri consultores. to.9. 13. 34.
Nequeunt iudicare nisi motas controuersias, & sibi à Papa præscriptas. to.6. 156. 1.
Vid. Conciliorum Iudices.

Episcoporum potestas eligendi sibi successorem.

Episcopus an possit sibi designare successorem? to.10. 170. 1.
Episcopus potest sibi designare successorem ex indulto Papæ, non verò id potest Papa. to.9. 767. 2.
Episcopum sibi eligere successorem non prohibetur iure Diuino. to.3. 519. 2.
Episcopi nequeunt eligere successorem, non quia prohibitum sit, sed quia non expedit. to.3. 529. 2.
Episcoporum successio ab Apostolorum temporibus in ecclesiam fuit inducta. tom.20. 471. 2; & seq.
Episcopus ex potestate à Papa sibi delegata potest sibi eligere successorem; non autem ex potestate ordinaria. to.20. 432. 2.
Episcopus potest, adhuc viuens designare post suam mortem eligendum in suum successorem. to.20. 432. 2.

Episcoporum potestas dispensandi.

Episcopi cum quibus possint dispensare? to.3. 101; & seq.
Episcopus in quibus casibus nequeat dispensare? to.3. 115. 2; & seq.
Episcopus dispensare potest super ordines, & beneficia à schismaticis recepta. to.3. 221. 2.
Episcopus concedens dispensationem propter pecuniam impius est. to.13. 179. 1.
Episcopus nequit dispensare, vel derogare constitutioni Concilij generalis, nisi in causa necessitatis. to.5. 145. 84.
Episcopi quandò possint dispensare in decretis Conciliorum? to.5. 156. 135.
Episcopus nequit dispensare in sponsalibus iuratis. to.5. 181. 237.
Episcopi an possint dispensare in irregularitate, & bigamia? to.5. 184. 251.
Episcopus potest dispensare in irregularitate occulta. to.5. 185. 257.
Episcopus an possit dispensare, an aliquis habeat plura beneficia vniformia, vel difformia? to.5. 552. 30; & seq.

Episcopus Legatus, vel alius inferior an possit dispensare contra Concilium? tomo 9. 184. 3; & seq.
In quibus casibus possit Episcopus dispensare? to.3. 109. 2; & seq; & 117. 2; & seq.
Episcopus potest dispensare tantùm in illis casibus, qui expressi sunt à iure; non autem in illis, qui in iure communi non sunt expressi. to.3. 115. 2, & seq.
Episcopus in quibus possit dispensare? tom.9. 181. 12; & 184. 2.
Episcopus dispensando non dicitur facere contra Concilium, sed exequi Concilium? to.9. 184.6.
Episcopus potest dispensare contra constitutionem conciliarem, quamuis constitutio non det facultatem dispensandi, dummodò tamen non prohibeat dispensationem. to.9. 184. 5.
Episcopus in criminibus maioribus adulterio nequit dispensare, nisi expresse sit ei indultum. to.9. 185. 8.
Episcopus nequit dispensare cum filio, vt Patri succedat in beneficio, nisi adsit aliqua ecclesiæ vtilitas. to.9. 185. 14.
Episcopi nequeunt dispensare, nisi vbi est concessa dispensatio; nec contra iura ab ipsomet condita; licèt possit illa tollere, vel limitare. to.9. 186. 20.

Episcoporum potestas concedendi indulgentias.

Episcopis collata fuit potestas à Papa concedendi aliquas indulgentias. to.19. 23.2.
Episcopi possunt tantùm concedere indulgentias intra fines suæ diœcesis; Archiepiscopi verò intra sui Archiepiscopatus confinia etiam in ecclesijs episcoporum Suffraganeorum, & Legati intra limites suarum prouinciarum. to.19. 23. 2.
In dedicatione ecclesiarum siue ab vno, siue à pluribus episcopis facta possunt concedere vnius anni indulgentiam; in anniuersario autem dedicationis possunt concedere indulgentiam quadraginta dierum illam ecclesiam visitantibus. to.19. 23. 5.

Episcoporum potestas excommunicandi.

Episcopus potest Reges, & Imperatores excommunicare. to.3. 49. 2.
Potest ex causa sub pœnis excommunicationis inhibere Prætoribus ciuitatum cognitionem aliquarum causarum, & illos excommunicare, si in contumacia persistant. to.19. 186. 1.
Excommunicatus ab vno episcopo debet haberi pro excommunicato à quolibet alio episcopo. to.7. 282. 2; & seq.
Excommunicatio lata ab episcopo, & à Papa confirmata euadit Papalis quoad absolutionem. to. 9. 163. 10.

Episcoporum potestas in criminalibus.

Episcopus, præsbiter, & diaconus in criminalibus eligunt Iudicem. to.9. 14. 35.
Episcopus per alium, non per seipsum debet percutere clericos delinquentes. to.5. 197. 9.
Episcopo non licet damnare ad supplicium, aliter irregularitatem incurreret. tomo 2. ex Adolpho. 45. 1.
Episcopus percutiens clericum reum per alicum, quando alius clericus est præsens, incurrit excommunicationem. to. 5. 197.9.
Episcopus non potest præcipere iudicibus secularibus, vt reos mortis supplicio afficiant. to.2. ex Adolpho. 45. 1.

Episcoporum potestas conferendi Sacramentum Confirmationis.

Episcopi sunt ordinarij ministri Confirmationis, sed non soli. to.4. 812. 64.
Episcopus solus potest conferre Sacramentum Confirmationis. to.10. 400. 2; & tomo 5. 624. 1; & to.8. 443. 1.
Episcopus habet completam potestatem conferendi sacramentum confirmationis; simplex autem Sacerdos illam tantùm habet incompleram. to.10. 400. 2.

Episcoporum potestas politica.

Episcopi nequeunt bellum per se monere. to. 15. 163. 2.
Episcopi bona, & prædia ecclesijs legata, & donata acceperunt. to.12. 125. 2.
Episcopis non fuit prohibita à Christo Domino potestas politica. to. 18. 689. 2; & 660. 2; & seq.
Episcopi temporale dominium habentes non debent illius curam negligere. to.18. 184.1.
Episcopi in Germania sunt Principes temporalem potestatem habentes. to.18.690.1.
Episcopus potest regere duos episcopatus, & ideo à fortiori potest regere vnum episcopatum, & vnum Principatum. to.18.689.2.

Episcoporum præcedentia.

Episcoporum præcedentia sumitur secundùm antiquitatem promotionis. to.18. 114.5.
Episcopi in Concilijs sedere debent post Archiepiscopos. to.18. 114. 3.
Episcopus subiectus Patriarchæ debet præcedere episcopum subiectum Primati. to.18. 114. 4.
Si autem sint sub eodem Patriarcha, ille debet præcedere, qui à digniori fuit promotus. to.18. 114. 4.

Episcoporum qualitates, dotes, & requisita.

Episcopi dotes ex D. Paulo. to.4. 406. 3.
Episcopi conditiones requisitæ. to.2. ex Aluarez. 16.2.
Episcopus quas qualitates debeat habere? tom. 17. 543. 2.
Episcopi constitutio tria requirit. to.3.956.1.
Episcopi requisita. to.10. 197. 2.
Episcopi exempla non sequens potiùs Daboli membrum, quàm Christi esse conuincitur. to.6. 9. 17.
Debent esse doctrina præditi. to.19. 198.1.
Innocentia, & sanctitate vitæ debent fulgere. to.19. 198. 1.
Item debent esse ornati summa animi humilitate. to.19. 198. 2.
Omnes virtutes in episcopo, tanquam in speculo, debent relucere, vt subditi ad illarum alliciantur splendorem. to.19. 197. 2.
Summâ vigilantiam super gregem sibi à Deo commissum debent habere. to. 19. 200. 1; & seq.

Episcopi Religiosi.

Episcopus Religiosus ad quid teneatur? to.10. 198. 1.
Episcopus Religiosus an possit testari? to.5. 580. 153.
Si transferatur de vna ad aliam ecclesiam, non potest de iuris rigore ornamenta, paramenta, & argentaria, nec non libros, & reliqua pretiosa de redditibus prioris ec-

cieſiæ comparara ſecum deferre ; ſed debet illa relinquere epiſcopo in priori eccleſia ei ſuccedente, quod obligat omnes epiſcopos etiam non monachos . to.5. 580. 154.

Epiſcoporum renunciatio, & reſtitutio.

Epiſcopi renunciationem ſolus Papa poteſt recipere. to.4. 520. 142.

Epiſcopum ſolus Papa poteſt reſtituere. to.4. 520. 144.

Epiſcopum degradatum reſtituere poteſt ſolus Papa. to.4. 521. 154.

Vid. Epiſcoporum degradatio.

Epiſcoporum reſidentia.

Epiſcoporum reſidentia eſt de iure Diuino ; reſidentiæ tamen modus eſt de iure humano, & ideo variabilis . to. 11. 532. 13; & ſeq.

Epiſcoporum reſidentia qualis eſſe debeat ? to.18. 355. 1; & ſeq.

Epiſcoporum Sedes.

Epiſcoporum prima ſedes non eſt dicenda illa, in qua priùs ſederunt, ſed illa, in qua vſque ad mortem manſerunt. to.13. 324. 1.

Epiſcoporum ſubiectio.

Epiſcopi non ſubijciuntur in omnibus Archiepiſcopis, Primatibus, aut Patriarchis. to 13. 525. 2.

Epiſcoporum reſponſio ad Regem Theodoricum. to.13. 481. 2.

Epiſcopi nequeunt laicis ſe ſubijcere . to. 18. 4. 2.

Epiſcopi alij ſunt inferiores, vt epiſcopi ſimplices, alij ſuperiores, vt Archiepiſcopi ; alij maiores, vt patriarchæ, quibus omnibus vnus tantùm præſidet Papa . tomo 18. 17. 2.

Epiſcopi non ſubduntur imperio Principis temporalis . to.2. ex Adolpho. 117. 2.

Epiſcopi non ita ſubijciuntur Archiepiſcopo, ſiue Primati. vel Patriarchæ ; ſicut ſubijciuntur poteſtati Romani Pontificis. to.13. 525. 1.

Epiſcoporum ſubditi non ſubijciuntur poteſtati Archiepiſcoporum, niſi in caſibus à iure expreſſis in c. Romana ; & in c. Venerabilib. to.10. 196. 2.

Epiſcoporum tituli, & epitheta.

Epiſcoporum tituli, & epitheta. to.11. 558. 1.

Epiſcopi quare dicantur ordinarij locorum ; iudices verò non dicantur ordinarij ? to.9. 662. 1.

Epiſcopi ſunt ordinarij locorum, & Vicarij Papæ . to.9. 662. 1.

Epiſcopi æquè, ac Pontifex Patres Patrum appellantur . to.1. ex Ecchellenſi. 17. 2.

Epiſcopi legati Chriſti dicuntur, & perfectiores ſunt Religioſis . to.2. ex Aluarez. 6. 1; & 9. 1

Epiſcopus epiſcoporum eſt Petrus. to.1. 45. 2.

Epiſcopus vniuerſalis nullus poteſt nominari præter Romanum Pontificem. to.4. 776. 31; & 777. 36.

Epiſcopi appellantur eccleſia; & quilibet epiſcopus priuatus eſt ſua eccleſia. to.4. 698. 27; & ſeq.

Epiſcopi omnes dicuntur Chriſti Vicarij, non tamen eo modo, quo dictus eſt Petrus. to.13. 326. 2.

Epiſcopi dicuntur ſponſi, quia ſunt miniſtri ſponſi . to.13. 362. 1.

Epiſcopus dici poteſt vniuerſalis dupliciter. 1. Ita, vt nullus alius præter ipſum ſit epiſcopus. 2. Ita, vt alijs epiſcopis præſideat . to.17. 365. 1.

Epiſcopi cur à iure canonico interdum vocentur ſanctiſſimi ? to.18. 104. 10.

Epiſcopi ſunt capita partialia eccleſiæ ſub vno ſupremo capite . to.10. 158. 1.

Epiſcopi quomodò à Romano Pontifice vocentur fratres, ſeu Coepiſcopi ? to.10. 409. 2; & to.6. 68. 1.

Epiſcopi vniuerſalis nomen dupliciter accipitur. tom. 12. 53. 1; & tom. 20. 79. 2; & ſeq.

Epiſcopus Romanus à Concilio Niceno I, vocatur primus, & maximus epiſcoporum, Petro ſimilis, & auctoritate par, omnium patriarchatum dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit, excommunicatur . to.12. 64. 2.

Epiſcopus eſt oculus, & columna eccleſiæ . to.12. 84. 2; & to.19. 413. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen ſibi arrogauit Ioannes Cappadox patriarcha Conſtantinopolitanus; quod continuauit Epiphanius eius ſucceſſor ; & Menas Epiphanij ſucceſſor . to.6. 440. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen epiſcopo Conſtantinopolitano fuit attributum à Iuſtiniano Imperatore; quod Anthymus ſucceſſor Menæ continuauit ; & fuit degradatus ab Agapeto . to.6. 440. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen dupliciter fuit vſurpatum; ſcilicet in ſua diœceſi habente plures epiſcopos ſuffraganeos ; & in tota eccleſia. to.6. 441. 1; & ſeq.

Epiſcopi vniuerſalis nomen ſoli Pontifici Romano debetur. to.6. 442. 1; & ſeq; & to.8, 361, 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen qui Papæ aſſumpſerint ; & qui recuſauerint ? to. 6. 442. 1; & ſeq.

Epiſcopus dupliciter dici poteſt vniuerſalis, ſcilicet, quia ſolus, & quia eſt ſuper omnes epiſcopos . to.14. 30. 2.

Epiſcopi antiquitus dicti ſunt compræsbiteri. to.14. 406. 1; & ſeq.

Epiſcopi fratres vocantur . to.14. 416. 2.

Epiſcopi vniuerſalis nomen reſpuit S. Gregorius humilitatis gratia . to.14. 417. 1.

Epiſcopus caput ſuæ eccleſiæ, & membrum eccleſiæ vniuerſalis . to.7. 774. 2; & ſeq.

Epiſcopi, & ſacerdotes rectè dicuntur Chriſti Vicarij . to.15. 223. 18; & ſeq.

Epiſcopi ſunt Chriſti Vicarij tantùm in ſua diœceſi . to.15. 225. 25; & ſeq.

Epiſcopum eſſe Dei Vicarium quomodò ſit intelligendum ? to.9. 205. 80.

Epiſcopi dicuntur Chriſti Domini Vicarij . to.9. 489. 22.

Epiſcopi in quo ſenſu dicantur ſponſi eccleſiæ ? to.9. 661. 2; to. 19. 181. 2; & 601. 1.

Quomodò ſint Chriſti Domini Vicarij? to.19. 180. 2.

Epiſcopi antiquis temporibus vocabantur præsbiteri . to.19. 171. 1.

Item cuſtodes canonum cenſentur . tomo 19. 197. 2; & ſeq.

Aliquando vocantur Reuerendiſſimi, ſummi Sacerdotes, Sereniſſimi Duces animarum, ſummi Dei legati, ſpectabiles Præſules, & Antiſtites Patres . to.19. 200. 2.

Epiſcopus genitor ſacerdotum appellatus fuit à S. Epiphanio . to.20. 574. 2.

Epiſcopi quomodò vocentur eccleſiæ ſponſi, & Chriſti Domini curam gerentes? to. 19. 181. 2.

Epiſcopi in eccleſia ſunt Principes gubernantes eccleſiam . to.10. 195. 1.

Epiſcopi nomen in Græco idiomate ſignificat ſpeculatorem . to.11. 558. 1.

Dicuntur ordinarij Aſſeſſores conciliorum generalium . to.9. 156. 56.

Appellati fuerunt lucernæ ardentes in caliginoſo errorum loco effulgentes . to.6. 5. 1.

Epiſcoporum translationes .

Epiſcopus poteſt transferri de vna ad aliam eccleſiam . to.10. 198. 2.

Epiſcoporum translatio vetita, quoniam æquiparatur rebaptiſmo . to.6. 220. 2.

Epiſcoporum translatio ſine cauſa eſt ſpiritale adulterium . to.6. 500. 1.

Epiſcoporum translatorum exempla . tom.6. 500. 1; & ſeq.

Epiſcopi à Pontifice Romano fuerunt variati ab immemorabili . to.14. 364. 1.

Epiſcoporum translationes variæ . tomo 14. 453. 2.

Epiſcoporum translationes legitimæ . tom.1. 412. 1.

Epiſcopos mutare ad Romanum Pontificem ſpectat . to.4. 195. 1.

Epiſcoporum translationes, & ſedium mutationes ſolus Papa poteſt efficere . tomo 4. 520. 141.

Epiſcoporum translatio de vna ad aliam eccleſiam poteſt fieri de licentia Concilij . to.9. 235. 2.

Epiſcoporum Vicarij .

Epiſcoporum Vicarij habent eandem iuriſdictionem, quam habent epiſcopi, quorum ſunt Vicarij . to.9. 209. 21.

Epiſcoporum vindicia .

Epiſcopi defenduntur à calumnia eis irrogata . to.3. 114. 2.

Epiſcopi Ægyptij .

Epiſcoporum Ægyptiorum epiſtola ad Felicem Papam . to. 5. 42. 1; & to.19. 189. 2; & ſeq; & 594. 1.

Epiſcoporum Ægyptiorum libellos proteſtationis fidei reiectus à Synodo Chalcedonenſi . to.6. 612. 2.

Illorum diœceſis fuit vaſtiſſima . to.6. 613.2.

Epiſcopi Africani .

Epiſcopi Africani conſuluerunt Papam Theodorum circa hæreſim Monothelitarum . to.1. 152.1.

Epiſcopi Africani conſentiendo decretis concilij Sardicenſis non ideo ſuo conſenſu auctoritatem decretis dederunt . to.3. 557. 2.

Epiſcopi Africani ſemper prouocarunt ad Romanum Pontificem . to.4. 777. 37.

Epiſcopi Africani cur ad Victorem Papam appellauerint? to.3. 741. 1.

Epiſcopi Africani diſſentiunt à Pontifice circa proſecutionem appellationum ad Papam . to.3. 749. 2.

Epiſcopi Africani quo motiuo ſe ſubtraxerint ab appellationibus ad Sedem Apoſtolicam? to.3. 756. 1.

Epiſcopi Africani expulſi ex Africa à Traſamundo paſcuntur, & fouentur à Symmaco Papa . to.12. 71. 1.

Epiſcopi in Africa quomodò potuerint appellare ad Papam? to.6. 295. 1.

Epiſcopi Africæ, & Aſiæ è ſuis ſedibus expulſi auctoritate Eccleſiæ Romanæ . to.14. 389. 2.

Epiſcopos Africanos poſt Stephani Papæ definitionem mutaſſe ſententiam de rebaptiſmo docent S. P. Auguſtinus, & S. Hieronymus . to.11. 58. 57; & ſeq.

Epiſcopi Africæ ſub perſecutione Wandalica tempore Hunnerici, & Traſamundi quantùm paſſi fuerint? to.20. 31. 1.

Epiſcoporum Africanorum diuerſa dubia ad Romanum Pontificem pro reſolutione delata . to.1. 149. 1.

Epiſcoporum Africanorum querimoniæ, quòd Romana Sedes tam faciliter ab ipſis iudicatos abſolueret; & quòd ſuos Legatos poteſtati ſæculari munitos in Africam mitteret . to.1. 457. 2; & ſeq.

Vid. Africa.

Epiſcopus Antiochenus .

Epiſcopus Antiochenus tertium locum obtinuit in Concilio Nicæno . to. 10. 252. 1.

Epiſcopus Antiochenus poſt Petrum nunquam habuit primatum . to.3. 819. 2.

Primus Antiochenus Epiſcopus poſt Petrum fuit Euodius, & poſt Euodium Ignatius . to.4. 616. 2.

Antiocheno epiſcopo totus Oriens fuit ſubiectus . to.4. 353. 9; & ſeq.

Antiocheni epiſcopi quot fuerint? tomo 18. 14. 2.

Habuerunt centum quadraginta tres eccleſias cathedrales ſubiectas . to.14. 347. 2.

Vid. Eccleſia Antiochena .

Epiſcopus Arelatenſis .

Epiſcopus Arelatenſis contendit Nouatiano . to.13. 249. 2.

Epiſcoporum Arelatenſis eccleſiæ numerus . to.11. 79. 126.

Vid. Eccleſia Arelatenſis .

Epiſcopi Aſiani .

Epiſcopi Aſiæ excommunicati à Papa Victore . to.1. 72. 2.

Epiſcopi Aſiæ circa celebrationem Paſchæ mouerunt quæſtionem . to.13. 248. 1.

Epiſcopus Carthaginenſis .

Epiſcopus Carthaginenſis poſt Romanum Pontificem fuit primus Archiepiſcopus, & totius Africæ maximus Metropolita . to.6. 835. 2.

Vid. Carthaginensis Epiſcopus .

Epiſcopus Conſtantinopolitanus .

Epiſcopo Conſtantinopolitano temerè data fuerunt priuilegia, & nomina Romano Pontifici debita . to.10. 10. 2.

Epiſcopus Conſtantinopolitanus quomodò ſibi arrogauerit primatum Romani Pontificis? to.10. 11. 1.

Epiſcopi vniuerſalis titulum prætendit Ioannes Conſtantinopolitanus, quem redarguit S. Gregorius Magnus . to.20. 128. 1; & ſeq.

Epiſcopus Conſtantinopolitanus ſecundum locum tenet poſt Apoſtolicam Sedem . to.13. 198. 2.

Epiſcopus Conſtantinopolitanus habet locum poſt Pontificem Romanum . to.14. 386. 2.

Epiſcopi, & eccleſiæ Conſtantinopolitanæ reconciliatio cum Sede Apoſtolica ſub Hormiſda . to.2. ex Pighio . 115. 1; & ſeq.

Epi-

Episropus Constantinopolitanus, & Alexandrinus à Iulio Papa suis ecclesijs restituuntur. to.2. ex Pighio. 106. 2.
Episcopus Constantinopolitanus quomodò sibi arrogauerit titulum Oecumenici? to.3. 650. 1.
Episcopus Constantinopolitanus in initio fuit sub Iurisdictione Archiepiscopi Heracleensis vsque ad II. Concilium generale; in quo statutum fuit esse post Romanum Pontificem. to.3. 711. 2.
Episcopus Constantinopolitanus debet obedire Legatis Papæ. to.3. 717. 2.
Episcopus Constantinopolitanus initio sui episcopatus legatos Romam mittebat cum professione fidei. to.3. 726. 2.
Episcopus Constantinopolitanus quomodò, & à quibus dictus sit patriarcha vniuersalis? to.3. 730. 1.
Episcopus Constantinopolitanus Papæ subiectus, & obediens. to.3. 731. 1.
Episcopi Constantinopolitani semper fuerunt subiecti Romano Pontifici. to.17. 290. 2.
Episcopi Constantinopolitani hæretici damnati. to.20. 25. 2.
Eorum superbia titulum ambijt vniuersalis episcopi. to.20. 25. 2; & seq.
Episcopi Constantinopolitani excommunicati à Romanis Pontificibus. to. 19. 398. 2.
Episcopus Constantinopolitanus erat subiectus Metropolitæ Heracleæ, sed postea ob sedem Imperatorum patriarchatus dignitatem obtinuit. to.20. 25. 1.
Imperatorum ope obtinuit à Papa locum immediatum post ipsum Papam ante patriarchatum Antiochenum, Alexandrinum, & Hierosolymitanum. to.20. 25. 1.
Vid. Ecclesia Constantinopolitana.

Episcopi Cypri.
Episcoporum Cypri epistola Synodica ad Theodorum Papam circa Nouatores Monothelitarum. to.1. 152. 1.
Sub Sergio Metropolitano congregauerunt Synodum de Nouatoribus. to.1. 152. 1.

Episcopi Eoi.
Episcopi Eoi consuluerunt Romanam Sedem circa Trisagium. to.1. 149. 1.
Depresserunt Monachorum Schitiæ arrogantiam asserentium non esse dicendum vnam personam, sed vnum de Trinitate in carne crucifixum fuisse. to.1. 149. 1.

Episcopi Epyri.
Episcoporum veteris Epyri appellatio. to.3. 722. 1.

Episcopi Eusebiani.
Episcopi Eusebiani ægrè tulerunt subesse Ecclesiæ Romanæ. to.1. 98. 1.

Episcopi Galliæ.
Episcopi Galliæ omnes fatentur se episcopos esse Dei, & Apostolicæ Sedis gratia. to. 3. 518. 2.
Episcopi Galliæ, & Hispaniæ in rebus fidei Lucium Papam consuluerunt. to.1.141. 1.
Episcoporum Galliæ testimonium de conseruanda fide. to.1. 188. 2.
Episcopi Galliæ excellentiam Romanæ sedis fatentur. to.1. 188. 2.
Item fatentur primatum Romani Pontificis. to.10. 30. 2; & 32; & seq.
Episcopi Galliarum à suis Synodis damnati appellauerunt ad Sedem Romanam, to. 6. 87. 1; & seq.
Episcopi Gallicani an fuerint exempti à Synodo Patriarchali Romę celebranda? to.6. 164. 1; & seq.
Se se excusauerunt à Synodo indicta per Nicolaum I. to.6. 166. 1.
Non mandabant executioni damnationes suorum Collegarum, qui ad Sedem Romanam appellauerant. to.6. 202. 2.
Vid. Ecclesia Gallicana.

Episcopi Græciæ.
Episcopi Græci an olim appellauerint ad solum Papam? to.6. 535. 1; & seq.
Episcoporum Græcorum ritus de accipiendo pallio est ex institutione Apostolica. to.6. 279. 1.
Episcopi Gręci schismatici venientes ad fidem catholicam possunt viuere iuxta suos canones. to.6. 279. 1.
Vid. Ecclesia Græca.

Episcopi Hierosolymitani.
Episcopi Hierosolymæ consuluerunt Papam circa reditum ad thorum vxoratorum, qui proprios filios in baptismo susceperant. to.1. 119. 1.
Episcopus Hierosolymitanus postponendus est Patriarchæ Antiocheno. tom. 6. 274. 2.
Vid. Ecclesia Hierosolymitana.

Episcopi Hispani.
Episcopi Hispaniæ in rebus fidei Lucium Papam consuluerunt. to.1.141.1.
Episcopi Hispaniarum quando receperint pallium à Sede Apostolica? to.6.264.2.

Episcopi Italiæ.
Episcopi Italiæ, qui dicantur, & quinam finitimi ad almam Vrbem? to.6.199.1.
Episcopi Metropolitæ in Italia fuerunt tantùm quatuor, scilicet Romanus, Mediolanensis, Aquileiensis, & Caiaritanus. to.6. 112. 1.

Episcopi Meridionales.
Episcopi Meridionales, qui sibi primam Sedem adscribere ausi sunt. to.3.8.2.
Episcopi ecclesiarum Meridionalium omnes lapsi sunt in hæresim. to.3.9.1.

Episcopi Nestoriani.
Episcopi Nestoriani, quot, & qui fuerint? to.10.16.2.

Episcopi Occidentales.
Episcopi Occidentales semper consecrati fuerunt à Romano Pontifice. tom.6.662.2; & seq.
Episcopi Occidentales spectarunt ad Patriarchalem Romani Episcopi Synodum. to.6. 673. 1.
Semper interfuerunt Synodis Patriarchalibus Romani Pontificis. to 6.673.1.
Episcoporum Occidentalium Patriarcha fuit Romanus Pontifex. to.6.672.1.

Episcopi Orientales.
Episcoporum Orientalium antesignanus semper fuit Romanus Pontifex. to.6.672.1.
Episcopi Orientis è suis sedibus expulsi per literas Pontificum in suas Sedes fuerunt restituti. to.13.197.2.
Episcopi Orientales, qui recursum habuerunt ad Pontificem Romanum. tom.5. 44. 1; & seq.
Episcopi Orientales vocati ad Concilium à

S.Da-

S.Damaso Papa, quare non interfuerint? to.10.326.2.

Episcopos Orientales post Stephani Papæ definitionem mutasse sententiam de rebaptismo docent S.P.Augustinus, & S.Hieronymus. to.11.58.57; & seq.

Episcopi totius Orientis fuerunt à S. Petro instituti. to.11.216 93.

Episcopi Orientales, qui sibi primam sedem adscribere ausi fuor. to.3.8.2.

Episcopi Orientalium ad Constantinum Imperatorem literæ de prærogatiuis ecclesiæ. tom.1. 107. 1.

Episcoporum Orientalium recursus adSedem Apostolicam. to.1. 87.2.

Episcopi Orientales expulerunt aliquos episcopos contra statuta Concilij Niceni; & Iulio Papæ acerbè scripserunt. to.13.298.2.

Episcopi Orientales appellantes ad Papam. to.15. 593. 2.

Episcopi Orientales semper confirmati fuerunt à Romano Pontifice, tom.20. 103. 1; & seq.

Episcopi Orientales in hæresim inciderunt. tom.3. 9. 1.

Episcoporum Orientalium caput singulare fuit Patriarcha Antiochenus. to.6.673.2.

Episcopi plures Orientales fuerunt contra Paulinum, cuius ordinationem impugnauerunt ex omni latere, & fauerunt Meletio. tom.6.656.1.

Episcopus Romanus.

Episcopus Romanus habet ex priuilegio personali, & locali simul, quòd sit Pastor vniuersalis. to.4.812.64.

Episcopus Romanus est Pastor vniuersæ ecclesiæ. tom.3,823.1.

Episcopus Vrbis tripliciter potest considerari. to.3. 823. 2.

Episcopus Romanus de iure Diuino est Summus Pontifex totius ecclesiæ vniuersalis. to.18. 52. 1.

Accipit, quando eligitur, immediatè à Christo Domino potestatem. to. 18.55.2.

Episcopi omnes excepto episcopo Romano accipiunt ab homine, idest à Papa potestatem iurisdictionis; seu illam accipiunt à Christo Domino mediante Papa, aut per manus Papæ. to.18.55.2.

Episcopum Romanum esse Petri successorem, an sit de iure Diuino, vel ecclesiastico? tom.13. 27. 2.

Episcopus Orbis sicut est de fide, quòd sit Petri successor; ita an sit de fide, quòd sit episcopus Vrbis? to.9.649.1.

Episcopus Romanus quando coniunctus fuerit cum ecclesiæ primatu? to.9.649.1.

Asserere episcopum Romanum non esse Summum Pontificem totius ecclesiæ vniuersalis est hæreticum. to.9.650.1.

Illius episcopatus nunquam fuit separatus, nec vnquam separabitur ab episcopatu totius Orbis. to.9.648.2.

Vid.Papa.

Episcopus Patheræ.

Episcopus Pateræ scripsit ad Iustinianum, qui Syluestrum de sede expulerat, non esse in mundo duos Papas, sicut in Regno non sunt duo Reges. to.3.571.1.

Episcopus Ptolemaidis.

Episcopus Ptolemaidis cum suis Coepiscopis Andronicum in ecclesia contumeliosum excommunicauit. to.1.519.1.

Episcopi Tessalonicenses.

Episcopi Tessalonicenses erant olim Vicarij Sedis Apostolicæ. tom.3.721.1; & tom.14. 173. 2.

Episcopatus ordo.

Episcopatus caracter non est distinctus à caractere Sacerdotali. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 32.2; & seq.

Episcopatum ambientes honoris temporalis gratia. to.2.ex Aluarez. 16.2; & seq.

Episcopatus est ramus arboris Christi Domini teste S.Cypriano. to.1.2.

Episcopatus ordo caracterem nouum non imprimit. to.2.ex B.Ægidio. 21.1.

Episcopalis ordo tantùm perfectionem caracteris Sacerdotalis imprimit. tom. 2. ex B.Ægidio. 21.2; & 23.2.

Episcopatus quomodò sit ordo? tom. 2. ex B.Ægidio. 25. 1.

Episcopatus ordo est idem in tota hierarchia episcoporum. to.2.ex B.Ægidio. 26.1.

Episcopatus cur vnus in tota ecclesia? to. 2. ex Alano. 43.2.

Episcopatus est primus gradus ordinis ecclesiastici. to.2. ex Pighio. 1.2.

Episcopatus ordo in initio ecclesiæ viguit. to.2. ex Pighio. 2.1; & seq.

Episcopatus ambitio, quando, & cur incœperit? to.4.46.2.

Episcopatus instituendi intentio quænam esse debeat? to.4.378.1.

Episcopatus, Apostolatus, & Principatus ecclesiæ fuerunt à Christo instituti. tom. 4. 378. 2.

Episcopatus est nomen vetustum in vsu etiam apud Ethnicos, apud quos significabat magistratum, cui demandata erat cura panis, & cæterorum. to.4.378.2.

Episcopatus in ecclesiæ primordio cœpit; & significabat auctoritatem personæ constitutæ in spiritualibus super præsbiteros, clericos, & laicos. to.4.378.2.

Episcopatus differt ab Apostolatu, Patriarchatu, & Archiepiscopatu, tanquam inferius à Superiori. to.4.378. 2; & seq.

Episcopatus est de iure Diuino, quia institutus fuit à Christo. to. 4.380.4.

Episcopatus est verus ordo; vbi quæ eius sint munera. to.4.375.10; & seq.

Episcopatus noui erectio, an pertineat ad Principem sæcularem? tomo 4. 390. 7; & seq.

Episcopatus diuidi potest à solo Papa. to.4. 520. 140.

Episcopatus renunciationem solus Papa potest recipere. to.4.520.142.

Episcopatus plures in vnum vnire solus Papa potest. to.4.520.147.

Episcopatus duos vni episcopo conferre potest solus Papa. to.4.521.153.

Episcopatus Vrbis, & Orbis est vnus, & idem, non duo coniuncti. to.10.162.2.

Episcopatus diuiditur in Papatum, Patriarchatum, Archiepiscopatum, & Episcopatum. to.10.196.1.

Episcopatus iure Diuino est institutus. to.5. 21.1; & to.11.532.10.

Episcopatus institutus fuit à Christo. to. 12. 131. 1.

Episcopatus, & Apostolatus non fuerunt simul instituti. to.12.131.1.
Episcopatus Bambergensis erectio facta fuit à S.Henrico Imperatore. to.6.460.1.
Episcopatuum diuisio, & vnio. to.6.459.2; & seq.
Episcopatus est Sacerdotio superior. to.14, 185.2.
Episcopatus Cæsareæ. to.14.347.2.
Episcopatus, & Præsbiteratus discrimen. to.14.356.2.
Episcopalis dignitas in quo consistat? to.7.13.2.
Episcopatus Orbis, & Vrbis an ad inuicem possint separari? to.3.18.1.
Episcopatui essentialiter necessarius est episcopus, vt Parochus parochiæ. tomo 3.461.2.
Episcopatus est ordo sacer, à Deo fuit institutus, & immediatè à Deo confertur. to.3.923.2.
Episcopatus ita dependet à Pontifice, vt Pontifex iure Diuino cogatur episcopos constituere. to.3.924.1.
Episcopatus ordo est à Papa ministerialiter, & à Deo principaliter. to.3.924.2.
Episcopatuum prouisio spectat ad solum Romanum Pontificem. to.18.129.13.
Episcopatum ambientes, & illi se intrudentes, & hominum fauore aucupantes sunt fæces Christianorum. to.20.566.2.

Episcopalis dignitas.

Episcopali dignitate præditi erant omnes sacerdotes tempore Apostolorum. tomo 8.288.12; & seq.
Episcopalis dignitas in quo verè, & propriè consistat? to.7.13.2.
Episcopalis dignitas qualis, & quanta sit? to.15.158.1.
Episcopalis dignitatis potestas, & iurisdictio. to.7.13.2; & seq.

Episcopalia insignia.

Episcopalia insignia, & ornamenta quæ sint? to.4.407; & seq.
Episcopalia insignia impertinenter se habent ad ferenda in concilijs generalibus suffragia. to.4.707.106.

Episcopalia iura.

Episcopalia iura an possint in inferioribus præscribi? to.10.199.1.

Episcopalis potestas.

Episcopalis potestas est immediatè à Christo Domino immediatè immediatione virtutis. to.8.366.1.
Episcopalis potestas iurisdictionis est immediatè à Romano Pontifice. to.8.366.1.
Quamuis sit immediatè immediatione virtutis à Christo Domino; absolutè tamen est à Romano Pontifice. to.9.658.2.
Episcopalem potestatem dependere à Romano Pontifice quomodò sit intellegendum? to.9.662.2.
Episcopalis potestas qualis, & quanta sit? to.7.13.2; & seq.

Episcopalis cura.

Episcopalis cura quare cum tanta solemnitate committatur; cæteri autem gradus inferiores tradantur per simplicem inunctionem? to.9.661.2; & 662.1.

Episcopalia concilia.

Episcopalia concilia antiquitus bis in anno erant celebranda. tomo 2. ex Pighio. 101.2.
Vid. concilium diœcesanum.

Epistola Acacij.

Epistola Acacij ad Petrum Antiochenum de non ponendis in trisagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis.* to.1.225.
Epistola Acacij de promissionibus Abrahæ factis. to.1.225.2.
Epistola Acacij ad Simplicium Papam attestans Papæ primatum. to.2.ex Pighio.110.2; & seq.

Epistola Adalberti.

Epistola Adalberti ad Bernardum. tom.5.754.2.

Epistola Adriani I.

Epistola Adriani Papæ ad Carolum Regem. to.10.107.1.
Epistola prima Adriani Papæ ad Carolum Regem hortatur, vt concedat patrimonium Sauinense. to.10.117.1.
Epistola secunda Adriani ad Carolum Regem rogat, vt ipsum ab afflictione liberet. to.10.117.2.
Epistola tertia Adriani ad eundem Carolum Regem hortatur eum, vt defendat Rauennatem Ecclesiam ab inuasionibus Garamanni Ducis. to.10.117.2.
Epistola quarta Adriani ad Carolum Regem petit sibi restitui Ciuitates, & loca Beneuentana. to.10.118.1.
Epistola quinta eiusdem Adriani ad Carolum Regem hortatur, vt Beneuentanorum superbiam conculcet. to.10.118.1; & seq.
Epistola sexta eiusdem ad Carolum Regem monet, vt Beneuenti, Spoleti, & Tusciæ patrimonia à Longobardis vsurpata cogat Ecclesiæ restitui. to.10.118.2.
Epistola septima Adriani hortatur Carolum Regem, vt ecclesiam amplificet; & Anastasio Nuncio fidem præbeat. tomo 10.119.1.
Epistola Adriani Papæ de fide, & confessione S.Petri. to.17.76.2.

Epistola Africani concilij.

Epistola Concilij Africani ad Bonifacium Papam. tom.3.754.2; & tom.18.96.2; & seq.
Epistola Ecclesiæ Africanæ ad Ioannem Papam. to.3.762.2.
Epistolæ Concilij Africani verus sensus, & intellectus. to.9.23.127.

Epistolæ Agapeti Papæ.

Epistola Agapeti ad Africanos episcopos. to.1.149.2.
Epistola Agapeti ad Petrum episcopum Hierosolymitanum. to.3.737.2; & to.2.ex Pighio.108.1.
Epistola Agapeti ad episcopos Orientis. to.7.163.2.

Epistolæ Agathonis Papæ.

Epistola Agathonis in VI.Synodo lecta. to.2.ex Pighio.82.2.
Epistola Agathonis ad Constantinum, Heraclium, & Tiberium. to.7.180.1.
Epistola Agathonis Papæ ad Constantinum Imperatorem. to.4.457.2; & to.1.106.2; & to.2.ex Pighio.82.2; & seq; & tom.10.478.1.

Epistola Agobardi.

Epistola Agobardi Archiepiscopi Lugdunen-

nensis de potestate vtriusque regiminis ecclesiastici, & politici. to. 1. ex Agobardo. 1. 1; & seq.

Epistola Alatini.

Epistola Alatini Soldani ad Gregorium IX. to.10. 132.2.

Epistola Albuini.

Epistola Albuini ad Bernaldum Constantiensem. to.5. 714; & seq.

Epistola Alexandri Papæ.

Epistola prima Alexandri I. Pontificis Romani. to.10. 313. 2.

Epistola PP. Alexandrinorum.

Epistola Alexandrinorum ad Leonem Imperatorem, vt expelleret Thimotheum Sancti Proterij interfectorem. to.17. 293. 2; & sequen.

Epistola Alexandrinæ Synodi.

Epistola Alexandrinæ Synodi contra Nestorium. to.1. 197. 1; & 199. 2.

Epistola D. Ambrosij.

Epistola Sancti Ambrosij ad Vercellensem ecclesiam de non ordinandis bigamis. to.18. 14. 1.

Epistola Sancti Ambrosij responsiua ad Imperatorem pro ecclesiæ tutela. to.4. 42. 1; & sequen.

Epistola Sancti Ambrosij in Causa Bonosi. tomo 10. 567. 1.

Epistola Sancti Ambrosij ad Imperatorem Theodosium pro Maximo Cynico Romani appellante. to.6. 213. 2.

Epistolæ Anacleti Papæ.

Epistola Anacleti confirmata à S. Melchiade. to.7. 231. 2.

Epistola Anacleti ad Episcopos Italiæ appellantes. to.3. 791. 2; & to.18. 17. 2.

Epistola Anacleti de ecclesiastica Hierarchia. to.18. 18. 2.

Epistola Anacleti de appellatione ad Sanctam Sedem. to.18. 19. 1.

Epistolæ Anastasij Imperatoris.

Epistola Anastasij Imperatoris ad Hormisdam. to.17. 388. 2.

Epistolæ Anastasij Papæ.

Epistola Anastasij ad episcopos Germaniæ, & Burgundiæ appellantes. tomo 3. 783. 2.

Epistola Anastasij Papæ ad Anastasium Imperatorem. to.2. ex Pighio. 89.1; & seq; & to.1. 358. 1.

Epistolæ Aniceti Papæ.

Epistola Aniceti Papæ vniuersis ecclesiæ Galliarum de appellatione Episcoporum. to.3. 773.1.

Epistola prima Aniceti ad omnes ecclesias. to.10. 312. 2.

Epistola Anonymi.

Epistola Anonymi ad Innocentium X. to. 4. 530. & seq.

Epistola Antiochenæ Synodi.

Epistolæ Antiochenæ Synodi ad Iulium Papam. to.6. 186. 2.

Epistolæ Antherij Papæ.

Epistola Antherij Papæ de appellationibus ad Episcopos Hispaniæ. tomo 3. 766.1.

Epistola Antherij Papæ circa translationem Sedis Diui Petri Antiochia Romam. to.3. 14.2.

Epistola Antonij Possevini.

Epistola Antonij Posseuini ad Magnum Ducem Moschouiæ. to.4. 455.

Epistola Aquileiensis Synodi.

Epistola Aquileiensis Synodi scripta per Sanctum Ambrosium Episcopum Mediolanensem. to.6. 197. 2.

Epistola Archimandritarum Syriæ.

Epistola Archimandritarum, & cæterorum Monachorum secundæ Syriæ appellantium ad Hormisdam. to.3. 709. 2.

Epistolæ Arelatensium Episcoporum.

Epistola Episcoporum Comprouincialium Metropolis Arelatensis ad Leonem Papam. tom. 3. 778. 1.

Epistola Ascanij.

Epistola Ascanij, & aliorum episcoporum appellantium ad Hilarium Papam. to. 3. 769.2.

Epistola Asclepiadis Episcopi.

Epistola Asclepiadis episcopi ad Petrum Antiochenum de non ponendis in trisagio illis verbis: *Qui crucifixus es pro nobis.* to.1. 225. 2.

Epistola Athalarici Regis.

Epistola Athalarici Regis ad Clerum ecclesiæ Romanæ. to.17. 388. 2.

Epistolæ S. Athanasij.

Epistola Sancti Athanasij ad Sanctum Marcum Papam de eminentia Sedis Apostolicæ. tomo 18. 83. 2.

Epistola Sancti Athanasij ad episcopos Africæ. tomo 18. 5. 2.

Epistola Sancti Athanasij de Synodis Ariminensi, & Seleuciensi. to.18. 5. 2.

Epistola S. Athanasij ad Felicem Papam de recursu ad Sedem Apostolicam. to. 2. ex Pighio. 74. 1.

Epistolæ S. P. Augustini.

Epistola Sancti P. Augustini ad Glorium, & Eleusium de iudicio Melchiadis. tomo 3. 585.1.

Epistola Sancti P. Augustini ad Bonifacium de præscribenda disciplina ecclesiastica. to.3. 503.1.

Epistola 19. Sancti P. Augustini ad Hieronymum de Petro à Paulo reprehenso: to. 17. 172.1.

Epistola Sancti P. Augustini ad Generosum de successione Romanorum Pontificum. tomo 18. 87. 1.

Epistola 165. Sancti Patris Augustini numerans seriem Pontificum Romanorum à Petro vsque ad sua tempora. tomo 17. 348. 2; & sequen.

Epistola 111. Sancti P. Augustini refert canones Nicænos. to. 18. 14. 1.

Epistola Sancti P. Augustini ad Cælestinum Papam. to.6. 316.1; & 315.1.

Eius epistola ad Xantippum suum Primatem de præsbitero, quem solus fine sex Collegarum assistentia damnauerat. tomo 6. 316. 1.

Alia eiusdem epistola ad Secundum Numidiæ Primatem redarguens, quia degradato Ceciliano superordinauerat Maiorinum, antequam illius damnatio confirmaretur ab ecclesia Romana. to. 6. 104. 1.

Epistola Aurelij Carthaginensis.

Epistola Aurelij Carthaginensis de Romanis appel-

appellationibus qnidam censent spuriam, & fictam. to.6. 127. 1. & 316. 2.
Hoic epistolæ non adhæsit Sanctus P. Augustious. to.6. 127. 1.

Epistola Barlaami.

Epistola Barlaami ad Nicolaum Archiepiscopum contra Romanum Pontificem. tomo 4. 657. 2.

Epistolæ S Basilij.

Epistola Sancti Basilij ad Athanasium de Concilio Atiminensi. to.18. 28. 1.
Alia eiusdem in Coocilio Nicæno. tom. 18. 141.

Epistola Bellarmini.

Epistola Cardinalis Bellarmini ad Regem Britanniæ de Cardinalium dignitate. to.17. 315.1.

Epistola Benedicti III.

Epistola Benedicti III. ad Hinemarum Rhemensem de Papæ auctoritate. tomo 18. 8. 2.

Epistola S. Bernardi.

Epistola 188. S. Bernardi de Cardinalium qualitatibus. to.17. 314. 1.

Epistola Bonifacij I.

Epistola Bonifacij I. ad episcopos Galliæ. to.10. 329.1.

Epistolæ Bonifacij VIII.

Epistola Bonifacij VIII. Eduardo Regi Angliæ, quem moouit Regnum Scotiæ pertinere ad Sedem Apostolicam. tomo 10. 125.1.
Epistola Bonifacij VIII. ad Regem Franciæ, in qua conqneritur, quòd Regis Officiales Comitarum Magalonense grauent. tomo 10. 125. 1.
Epistola Bonifacij VIII. ad Nicolaum episcopum Hostiensem Legatum, cui notificat Regnum Hungariæ spectare ad Sedem Apostolicam. to.10. 125. 2.
Epistola Bonifacij ad episcopos Galliarum appellantes. to. 3. 777. 1.

Epistola Caij Papæ.

Epistola Caij ad Fælicem. to.10.318.1.

Epistola Chaldæorum.

Epistola Synodica Caldæorum ad Paolum V. tomo 1. 91. 1.

Epistolæ Calixti.

Epistola Calixti Papæ ad Gallos appellantes. tomo 3. 774. 2.
Epistola Calixti I. to.10. 315. 1.

Epistolæ Calo-Ioannis.

Epistola Calo-Ioannis Imperatoris Romanorum, qua significat Innocentio III. Imperij perturbationem, suum exilium, mortis euasionem, & promittit Sedi Apostolicæ obedientiam. to.10. 127. 1.
Epistola Calo-Ioannis Imperatoris, qua significat Innocentio III. quòd eius Antecessores omnes habuerunt coronam à Romana Sede, cui subdidit Regnum, & Episcopos. to.10. 128. 2.

Epistola Caroli Magni.

Epistola Caroli Magni ad Elipandum Toletanum episcopum. to.17. 389. 2.

Epistola Caroli Calui.

Epistola Caroli Calui ad Ioannem VIII. tomo 6. 159. 2.

Epistola Caroli IV.

Epistola Caroli IV. Imperatoris ad Gregorium IX. tomo 10. 425. 2.

Epistola Concilij Carthaginensis.

Epistola Concilij Carthaginensis ad Innocentium Papam. to.3. 746. 2.

Epistola Catholiconis.

Epistola Catholiconis ad Papam precantis ab eodem remissionem peccatorum. to.10. 132.1.

Epistolæ Cælestini Papæ.

Epistola Cælestini Papæ ad episcopos Galliarum appellantes. to.3. 777. 2.
Epistola Cælestini ad episcopos Apuliæ, & Calabriæ appellantes. to.3. 793.1.
Epistola Sancti Cælestini Papæ ad Gallos de gratia, & libero arbitrio. to. 15. 606. 6; & sequen.
Epistola S. Cælestini à Vincentio Lyrinensi agnita. to.2. ex Alano. 30.1.
Epistola S. Cælestini ad Cyrillum; & alia ad Nestorium. to.3. 715. 2.
Epistola Cælestini I. to.10. 329. 1; & seq.

Epistola Concilij Chalcedonensis.

Epistola Patrum Concilij Chalcedonensis plusquam quingentorum ad S. Leonem Magnum vocat Pontificem Romanum caput Ecclesiæ Catholicæ. tom. 17. 7. 1; & sequen; & to.7. 176. 2; & sequen; & tomo 18. 12. 1.

Epistolæ ad Concilium Chalcedonense.

Epistolæ variæ scriptæ ad Concilium Chalcedonense suprascriptæ erant Beatissimo vniuersali Patriarchæ Magnæ Romæ Leoni. to.18. 11. 2.

Epistolæ Clementis Papæ.

Epistola I. Clementis ad Iacobum fratrem Domini. to.17. 87. 1; & to.9. 450. 182.
Epistola Clementis Papæ legitima. tom. 7. 226.2.

Epistolæ Cleri Romani.

Epistola Cleri Romani ad Honorium Papam in defensionem Bonifacij Pontificis. to.1. 10. 11.
Epistola Cleri Romani ad Clerum Carthaginensem. to.3. 741. 1.

Epistolæ Constantini Magni.

Epistola Constantini Augusti ad Miltiadem Papam, & Marcum in causa Donatistarum. to.17. 463. 2.
Epistola Constantini Augusti ad Chrestum Syracusanum episcopum de non appellando in causis ecclesiasticis ad Regem, aut Imperatorem, aut aliom Principem, vel Potestatem sæcularem. tom. 17. 464. 2.
Epistola Constantini Magni ad vniuersalem ecclesiam. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 27. 1; & sequen.
Epistola Constantini ad episcopos Occidentis. to.2. ex Pighio. 83. 1.

Epistola Constantini Irenæ filij.

Epistola Constantini Irænæ filij ad Adrianum Papam de conuocando Concilio. to. 3. 641. 2; & seq.

Epistola Constantij.

Epistola Constantij Imperatoris Eusebiani ad Synodum Ariminensem. tom. 6. 590. 2.

Epistolæ Concilij Constantinopolitani.

Epistola Concilij Constantinopolitani I. ad Damasum. to. 19. 394. 1.
Epistola Concilij Constantinopolitani sub Damaso, & Theodosio contra Macedonium

nium de Diuinitate Spiritus Sancti. to.18. 84. 2.
Epistola Patriarchæ, & Concilij Constantinopolitani ad Ioannem Papam agnoscentium eum, vt superiorem, & profitentium Fidem Catholicam. to. 10. 133. 1.

Epistola Episcopi Constantinopolitani.

Epistola episcopi Constantinopolitani ad Patres Concilij Africani responsiua. tom.3. 756. 1.

Epistola Cardinalis Contareni.

Epistola Cardinalis Contareni ad Paulum IV; in qua Papatum soli D. Petro attribuit. to. 4. 156. 1; & 588. 88.

Epistola S. Cornelij.

Epistola Cornelij Papæ ad omnes S. ecclesiæ filios, & recta fide Domino famulantes de auctoritate Apostolicæ ecclesiæ in causa Nouati. to. 18. 83. 1.
Alia eiusdem ad Ruffum Orientalem episcopum. to. 18. 83. 1.

Epistola Episcoporum Cypri.

Epistola Synodica episcoporum Cypri ad Theodorum Papam circa Nouatores Monothelitarum. to. 1. 152. 1.

Epistolæ S. Cypriani.

Epistolæ S. Cypriani ad Cornelium Papam. to. 3. 741. 2.
Epistola S. Cypriani ad Cæcilium fraudulenter fuit inuersa. to. 2. ex Alano. 34. 2.
Epistola altera eiusdem S. Cypriani euangelicorum sectam euertit. to. 2. ex Alano. 35. 1.
Epistola S. Cypriani ad Stephanum Papam falsò iudicatur spuria. to. 6. 98. 1, & seq.
Epistola S. Cypriani 14; qua protestatus fuit se nihil vnquam egisse sine consilio Cleri, & populi. to. 9. 684. 1.
Epistola S. Cypriani ad S. Stephanum Papam in causa Marciani Arelatensis. to. 1. 286. 2.
Epistola S. Cypriani docens ecclesiam esse in episcopo. to. 18. 5. 2.
Epistolæ variæ S. Cypriani. to. 17. 69. 1.
Epistola 73. Cypriani ad Iubaianum. to.17. 195. 2.
Epistola 75. eiusdem S. Cypriani. to.17.195. 2.
Epistola 57. S. Cypriani de laudibus fidei Romanorum. to. 17. 220. 2.
Alia ad Quintum de ædificatione ecclesiæ supra Petrum. to. 18. 6. 2.

Epistolæ S. Cyrilli.

Epistola S. Cyrilli ad Cœlestinum Papam circa hæresim Nestorij. to. 3. 652. 1.
Epistolæ S. Cyrilli, & Synodi Alexandrinæ ad Nestorium. to. 1. 197. 1.

Epistola S. Damasi Papæ.

Epistola Damasi à Magdeburgensium calumnia vindicata. to. 2. ex Alano. 15. 1.
Epistola duplex Damasi ad Paulinum Antiochenum episcopum, & ad episcopos Orientis appellantes. to. 3. 704. 1.
Epistola Damasi ad Archiepiscopum, & ad Concilia Africæ definiens appellationes exhibitas. to. 3. 744. 2.
Epistola Damasi ad episcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 745. 2.
Epistola Damasi ad aliquos Italiæ appellantes. to. 3. 792. 2.

Epistolæ Decretales.

Epistolæ decretales Pontificum priorum sæculorum an sint legitimæ? to. 10. 312. 2; & to. 8. 385. 2.
Epistolæ decretales Pontificum secundi sæculi an sit legitimæ? to. 10. 312. 2.

Epistola S. Dionysij.

Epistola S. Dionysij ad Pinitum Gnosiorum episcopum de Cælibatu. tom. 7. 233. 1; & seq.
Epistola Dionysij ad Timotheum vocat Petrum petram fidei. to. 18. 6. 2.

Epistola Eduardi.

Epistola Eduardi ad Bonifacium VIII. de auctoritate Pontificia. to. 20. 502. 1.

Epistola episcoporum Ægyptiorum.

Epistola episcoporum Ægyptiorum ad Fęlicem Papam de recursu ad Sedem Apostolicam. to. 19. 194. 1; & to. 5. 42. 1.

Epistola Eleutherij Papæ.

Epistola Eleutherij ad episcopos Galliarum appellantes. to. 3. 774. 1; & tom. 18. 19. 1.
Epistola Eleutherij. to. 10. 313. 2.
Epistola Eleutherij ab Aclero Hęretico Anglo conficta. to. 17. 510. 1.

Epistola Ephesinæ Synodi.

Epistola Concilij Ephesini ad Nestorium exhortans, vt se submittat sententiæ Patrum Orientalium, & Occidentalium. tom. 16. 266. 2.

Epistola Euaristi Papæ.

Epistola Euaristi Papæ ad Episcopos Africæ. to. 3. 740. 1; & to. 10. 313. 2.
Epistola Euaristi ad Ægyptios appellantes. to. 3. 688. 2.
Epistolæ Euaristi de auctoritate Sedis Apostolicæ. to. 2. ex Pighio. 95. 1; & seq.

Epistolæ Eugenij IV.

Epistola Eugenij IV. ad Henricum Cantuariensem Archiepiscopum de Cardinalium dignitate. to. 17. 310. 1.

Epistola Eusebianæ factionis.

Epistola scelestissima Eusebianę factionis. tomo 6. 172. 2.
Epistola alia Eusebianę factionis scripta in Philoppopolitano Conuentu. tom. 6. 190. 2.

Epistolæ Eusebij Papæ.

Epistola Eusebij ad episcopos Galliarum appellantes. to. 3. 775. 2.
Epistola Eusebij Papę ad Ægyptios appellantes. to. 3. 689. 1.

Epistola Eutycherij Thianensis.

Epistola Eutycherij Thianensis Metropolitę ad Sixtum Papam. to. 6. 408. 1.

Epistola Fabiani Papæ.

Epistola Fabiani Papę de appellatione. to. 18. 19. 2.

Epistola Felicis Papæ.

Epistola Felicis Papę damnantis Acacium. to. 2. ex Pighio. 111. 2.
Epistola Felicis Papæ ad Acacium. tom. 7. 165. 2; & to. 3. 722. 1.
Epistola Felicis Papæ duplex ad Petrum Fullonem Episcopum Antiochenum. tom. 3. 708. 1.
Epistola Felicis Papæ ad Zenonem Imperatorem. to. 3. 709. 1.
Epistola Felicis Papæ ad episcopos Galliarum appellantes. to. 3. 775. 1.

Epiſtola prima Fælicis Papæ ad Paternuoi; & epiſtola tettia ad Benignum. tomo 10. 317. 2.
Epiſtola Fælicis Papæ ad Petrum Antiochenum circa errorem de Trinitatis crucifixione. to. 1. 223. 2.
Epiſtola Fælicis III. ad Zenoocm Imperatorem. to. 3. 696. 1; & tomo 10. 329. 1; & ſeq.

Epiſtola Firmilliani.
Epiſtola Fitmiliani Cappadocis ad S.Cyptianum de S. Stephano Romano Pontifice ironicè ſcripta. to. 17. 209. 1.

Epiſtola S. Flaniani.
Epiſtola S. Flaniani ad S. Leonem. tom. 6. 386. 2; & 388. 2.

Epiſtola Friderici Regis Romanorum.
Epiſtola Friderici Romanorum Regis petentis ab Honorio III. inueſtitutam Regni Siciliæ. to. 10. 130. 1.

Epiſtola Gallæ Placidiæ.
Epiſtola Gallæ Placidiæ ad Pulcheriam Auguſtam de primatu Eccleſiæ Romanæ. tomo 17. 265. 1.

Epiſtolæ S. Gelaſij Papæ.
Epiſtola 13. Grlaſij Papæ ad epiſcopos Dardaniæ. to. 17. 178. 2; & to. 18. 5. 2.
Epiſtola Gelaſij Papæ ad Dardaniæ, & Illyrici epiſcopos. to. 3. 723. 1.
Epiſtola Gelaſij ad Ioannem epiſcopum Rauennatem appellantem. to. 3. 794. 2.
Epiſtola Gelaſij ad Faoſtum Magiſtrum de appellationibus. to. 6. 367. 1.

Epiſtola Germani Archiepiſcopi.
Epiſtola Germaoi Archiepiſcopi Conſtantinopolitani proſitentis Gregorium IX Chriſti Vicarium. to. 10. 130. 2.

Epiſtola S. Gregorij Papæ.
Epiſtola Grrgorij Papæ ad Archiepiſcopum Hiſpalenſem appellantem. to.to.3.772.1.
Epiſtola Gregotij ad Columbum. tomo 6. 136. 1.
Epiſtola Gregotij ad Eulogium epiſcopum Alexandrinum, & Anaſtaſium Epiſcopum Antiochenum. to. 3. 696. 2.
Epiſtola 37. ad Eulogium de fuodatione eccleſiæ ſupra Petrum. to. 18. 7. 1.
Epiſtolæ ſex Gregorij ad Eulogium Alexandrinum. to. 3. 697. 1; & ſeq.
Epiſtola Gregorij Papæ ad Anaſtaſium de Iſauria. to. 3. 731. 2.
Epiſtola S. Gregorij Papæ ad Cyriacum epiſcopum Conſtantioopolitanum. tomo 3. 732. 1; & ſeq.
Epiſtola S. Gregorij ad Iſicium epiſcopum Hieroſolymitanum. to. 3. 738. 1; & ſeq.
Epiſtola Gregorij reſponſioa ad Epiſcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 763. 1.
Epiſtola 24. S. Gregorij Concilium generale vocat Eccleſiam. to. 18. 5. 2.
Epiſtola Gregorij ad Hilarium Monachum. to. 3. 763. 2.
Epiſtola Gregorij ad Dominicum epiſcopum Carthagineoſem. to. 3. 763. 2.
Epiſtola Gregotij Papæ ad Auguſtinum epiſcopum Anglorum, & ad epiſcopos Hyberniæ appellantes. to. 3. 788. 2.
Epiſtola S. Gregorij præcipientis epiſcopo Dieoſi, vt Coocilium coogregaret in prouincia Cameraceoſi. to. 9. 791. 1.
Epiſtola 31. S. Gregorij nuoquam falſitatis fuit accenſata. to. 17. 275. 1.
Epiſtola 15. S. Gregorij ad Ioannem Conſtantioopolitanum de Ioanne presbitero iniuſtè damnato, quem liberum eſſe pronuociat. to. 17. 296. 1.
Epiſtola Gregorij I. ad Anaſtaſium epiſcopum Antiocheoum appellantem. tom. 3. 710. 2.
Epiſtola Gregorij Magni ad Mauritium Imperatorem. to. 7. 485. 2.
Epiſtola Gregotij Magni 54. ad Ioannem. to. 17. 12. 1.
Epiſtola 36. Gregotij Magni de Petri prærogatiuis, & de quæſtiooe contra ipſum à Iudæis excitata eò, quòd ad Ceotorionem Gentilem introiiſſet hominem habentem præputium, & cum eo comediſſet, quod vetitum erat Iudæis. tomo 17. 118. 2; & ſeq.

Epiſtola Gregorij II.
Epiſtola Gregotij II. ad Boniſacium epiſcopum appellantem. to. 3. 785. 2.
Epiſtola Gregorij II. ad Boreales epiſcopos, & Duces. to. 3. 785. 2.

Epiſtola Gregorij III.
Epiſtola Gregotij III. ad Boniſacium epiſcopum appellantem. to. 3. 786. 1.

Epiſtola Gregorij VII.
Epiſtola Gregorij VII. ad Præſides Hiſpaniæ, quos mooet, vt Regnum Hiſpaniæ reſtituaot S. Romanæ eccleſiæ, quia ad ipſam ſpectat. to. 10. 120. 2.

Epiſtola Gregorij X.
Epiſtola Gregorij X. Philippo Francorum Regi, cui gratias agit, quòd terram Venuſinam Sedi Apoſtolicæ reſtituerit. to. 10. 122. 1.

Epiſtola Guiberti Antipapæ.
Epiſtola Guiberti Antipapæ contra Gregorium VII. to. 4. 44. 1; & ſeq.

Epiſtola Helladij Tarſenſis.
Epiſtola Helladij Tarſenſis Metropolitæ. to. 6. 408; & 297. 2.

Epiſtola Henrici Regis Angliæ.
Epiſtola Henrici Regis Angliæ ad Alexandrum Papam, io qua ei notificat ſuorum filiorum protectuiam, & petit Concilium. to. 10. 125. 2.

Epiſtola cuiuſdam Hæretici.
Epiſtola cuiuſdam Hæretici ad Iacobum Magnum Britanniæ Regem. to. 5. 6. 1.

Epiſtola S. Hilarij Pictauienſis.
Epiſtola S. Hilarij Pictauienſis epiſcopi ad Conſtantium. to. 6. 106. 1.
Epiſtola Hilarij Papæ ad Leontium Arelatenſem Archiepiſcopum. to. 6. 115. 1.

Epiſtola S. Hilarij Papæ.
Epiſtola Hilarij ad epiſcopos Galliæ appellantes. to. 3. 779. 2.

Epiſtolæ S. Hieronymi.
Epiſtola 57. Hieronymi ad Damaſum de ſchiſmate Orieotis, & eccleſiæ Antiochenæ diuiſione. to. 17. 122. 2; & ſeq; & to. 18. 84. 1; & ſeq.
Epiſtola S. Hieronymi ad Romanum Pontificem. to. 10. 41. 2.
Epiſtola 17. S. Hieronymi ad Marcellam de ſanctitate Hieroſolymæ, quæ bibit Sanguinem Chriſti Domini. tomo 17. 262. 2; & ſeq.
Epiſtola 85. S. Hieronymi de ſuperbia Diaco-no.

norum antecetentium se Præsbyteris, & episcopis. to. 17. 312. 1; & seq.
Epistola 57. S. Hieronymi ad Damasum Papam de Romani Pontificis dignitate, & excellentia. to. 17. 35. 1.
Epistola 89. ad S. P. Augustinum de non seruanda lege post Euangelij promulgationem. to. 17. 140. 1.
Epistola Honorij Papæ.
Epistola Honorij ad Sergium patriarcham. to. 15. 293; & seqq; & 303; & seq; & to. 8. 451. 2; & to. 15. 734. 23.
Epistolæ Hormisdæ Papæ.
Epistola Hormisdæ responsiua ad epistolam Archimandritarum. to. 3. 710. 1.
Epistola Hormisdæ responsiua ad Ioannem Constantinopolitanum. tom. 3. 726. 1; & seq.
Epistola Hormisdæ ad Remigium episcopum Rhemensem. to. 3. 780. 1.
Epistola Hormisdæ ad Epiphanium ei committentis suas vices, vt Orientalis fidei reconciliandos ad ecclesiasticam communionem admitteret. to. 17. 290. 1.
Epistola Hormisdæ definitiua appellationis totius Hispaniæ. to. 3. 771. 2.
Epistola Hosij.
Epistola Hosij ad Constantium de non immiscendo se rebus ecclesiasticis. tom. 20. 500. 1.
Epistola Hyginij.
Epistola S. Hyginij ad omnes fideles de appellatione. to. 18. 19. 1.
Epistolæ Ignatij.
Epistola Ignatij patriarchæ Constantinopolitani ad Adrianum Papam recepta fuit, & lecta in VIII. Synodo. to. 13. 444. 1.
Epistola S. Ignatij ad Antiochenos. to. 18. 17. 2.
Epistola Ignatij Syriæ Pastoris Innocentium Quartum post Deum communem Patrem appellat. to. 10. 131. 2.
Epistolæ Innocentij I.
Epistola Innocentij ad Regem Portugalliæ hortatur, vt soluat censum annualem, & illum in ecclesiæ adoptionem suscepit. to. 10. 123. 1; & seq.
Epistolæ Innocentij I. ad Theophilum Alexandrinum, & Cœlestini Papæ ad Cyrillum Alexandrinum appellantem. tom. 3. 692. 1.
Epistola ad Arcadium Imperatorem exprobatoria pro expulsione S. Ioannis Chrisostomi. to. 3. 628. 1.
Altera epistola ad Decentium episcopum Engubinum appellantem. to. 3. 792. 2.
Epistola triplex Innocentij I. ad Alexandrum Antiochenum episcopum appellantem. to. 3. 704. 2.
Epistola Innocentij Papæ ad Ioannem Chrisostomum à sua Sede eiectum. to. 3. 713. 2.
Epistola Innocentij Papæ ad Clerum, & populum Constantinopolitanum. to. 3. 714. 1; & 733. 2.
Epistola Innocentij Papæ ad Arcadium Augustum scripta post mortem S. Io: Chrisostomi in exilio. to. 3. 714. 2.
Epistola Innocentij Papæ ad episcopos Carthaginenses. to. 3. 747. 1.
Epistola Innocentij Papæ responsiua ad Concilium Mileuitanum. to. 3. 747. 2.
Epistola Innocentij Papæ definiens accusationem Synodi Toletanæ. to. 3. 768. 2.
Epistolæ Innocentij Papæ ad Victricium episcopum Rothomagensem, & ad Exuperium episcopum Tolosanum appellantes. to. 3. 776. 1.
Epistola Innocentij Papæ ad Gallicanas ecclesias contra Abailardum dictata fuit à S. Bernardo. to. 17. 77. 2.
Epistola Innocentij I. ad Patres Concilij Carthaginensis. to. 13. 349. 2.
Epistola Innocentij I. to. 10. 329. 1; & seq; & to. 17. 196. 2.
Epistola Innocentij I. ad Ioannem episcopum Hierosolymitanum. to. 3. 736. 1.
Epistolæ Innocentij III.
Epistola Innocentij III. ad Calo-Ioannem Bulgarorum, & Blacorum Regem. to. 12. 360. 2; & seq.
Epistola Innocentij III. ad Regem Portugalliæ, qua ipsum hortatur, vt soluat censum annualem, cumque susceperit in ecclesiæ adoptionem. to. 10. 123. 1; & seq.
Epistola Innocentij IV.
Epistola Innocentij IV. concedit Potestati, Consilio, & Communitati Neapolitanæ facultatem sibi eligendi Duces, dummodò remaneant subiecti ecclesiæ. tom. 10. 121. 1.
Epistola Innocentij IV. ad Regem Lusitaniæ, quem in filium S. Romanæ Ecclesiæ susceperat, gratulatur, quòd ad fidem Catholicam fuerit conuersus. to. 10. 121. 2.
Epistolæ S. Ioannis Chrisostomi.
Epistola S. Ioannis Chrisostomi ad Innocentium Papam. to. 3. 714. 1; & 712. 2.
Epistola Ioannis Constantinopolitani ad Hormisdam. to. 3. 726. 1.
Epistola Ioannis Regis Angliæ.
Epistola Ioannis Regis Angliæ offerentis Innocentio III. totum Regnum Angliæ, & Hyberniæ. to. 10. 129. 2.
Epistola Ioannis Papæ I.
Epistola Ioannis Papæ ad episcopos Galliæ appellantes. to. 3. 780. 1.
Epistola Ioannis IV.
Epistola Ioannis ad episcopos Scotiæ appellantes. to. 3. 790. 1.
Epistolæ Ioannis VIII.
Epistola Ioannis VIII. ad Ederedum Archiepiscopum Anglorum appellantem. tomo 3. 790. 2.
Epistola Ioannis VIII. ad Imperatorem Occidentis appellantem. to. 3. 795. 1.
Epistola Ioannis VIII. excommunicantis Aspertum Mediolanensem episcopum. to. 3. 795. 2.
Epistola 54. Ioannis VIII. ad Imperatorem supplicans eius potentiam contra Paganos. to. 17. 77. 1.
Epistolæ Iulij Papæ.
Epistola increpatoria Iulij Papæ ad Orientales episcopos in causa Athanasij, & excessibus contra Romanam ecclesiam. tomo 3. 690. 1; & to. 10. 320. 1; & tom. 18. 4. 2; & 20. 1.
Epistola Iulij Papæ ad Antiochenos. tom. 3. 690. 2.
Epistola prima Iulij II. de appellationibus. to. 18. 19. 2.

Epiſtolæ Iuſtini Imperatoris.

Epiſtola Iuſtini Imperatoris ad Hormiſdam. to.3. 725.2.

Epiſtolæ Iuſtiniani Imperatoris.

Epiſtola Iuſtiniani ad Ioannem Pontificem, confitetur eccleſiæ Rumanæ primatum. to.15. 218. 30.

Epiſtola Iuſtiniani Imperatoris ad Ioannem Papam vocat ipſum Caput ſanctarum eccleſiarum. to.17. 7.2.

Epiſtola Iuſtiniani, Imperatoris ad Epiphanium, qua Pontifea Romanus eccleſiæ Caput prędicatur. to.17. 290. 2.

Epiſtolæ Leonis I.

Epiſtola Leonis I. ad Anaſtaſium Teſſalonicenſem circa conſecrationem, & electionem epiſcopi. to.4. 47. 2; & 217. 2; & tomo 3. 721. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Martinianum Auguſtum in cauſa Protherij Alexandrini epiſcopi. to.3. 692. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Leonem Auguſtum prohibens fieri Concilium generale, & determinans cauſam epiſcopi Aleaandrini. to.3. 693. 2.

Epiſtola Leonis I. ad Dioſcorum. to. 3. 693. 2.

Epiſtola Leonis I. ad epiſcopos Ægyptios appellantes. to.3. 694. 1.

Epiſtola Leonis I. ad Maaimum Antiocheunm epiſcopum appellantem. tom.3. 705. 2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Chalcedonenſe Concilium in cauſa Eutychetis. to. 6. 789. 2; & to.18. 15. 2.

Epiſtola S. Leonis ad epiſcopos Cæſarienſis Mauritaniæ. to. 6. 297. 2; & tom. 3. 761. 1.

Epiſtola Leonis ad Anatolinm epiſcopum Conſtantinopolitannm. to.3. 717. 1.

Epiſtolæ duę Leonis Papę ad Marcianum Auguſtum. to.3. 719. 2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Theodorum Cypri epiſcopum. to.3. 721. 1.

Epiſtola Leonis Papæ ad Iuuenalem epiſcopum Hieroſolymitanum. to.3. 736. 2.

Epiſtola Leonis Papæ ad Monachos prouinciæ Paleſtinæ. to.3. 737. 1.

Epiſtola Leonis Papæ ad Flauianum epiſcopum Conſtantinopolitanum. tom.3. 760. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopum Narbonenſem appellantem. to.3. 778. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopos Comprouinciales Arelatenſes. to.3. 779. 1.

Epiſtola Leonis ad epiſcopos Germaniæ, & Galliæ appellantes. to.3. 784. 1.

Epiſtolæ Leonis ad Nicetam Aquileienſem epiſcopum, ad epiſcopum Foroiulienſem, & ad epiſcopos Siciliæ appellantes. tom.3. 793. 2.

Epiſtola Leonis ad Turribium epiſcopum. to.3. 769. 1.

Epiſtola Leonis Papæ miſſa ad Africanos per Potentium eius Legatum. to. 3. 761. 2; & to.18. 18. 2.

Epiſtola 78. S. Leonis ad Pulcheriam Auguſtam auctoritate beati Petri Apoſtoli irritauit omnes canones contrarios Canonibus Nicænis. to. 17. 287. 1; & to. 18. 14. 1.

Epiſtola 56. S. Leonis ad Anatholium de primatu epiſcopi Conſtantinopolitani à ſexto Canone Concilij Conſtantinopolitani ſtatuto. 17. 275. 1.

Epiſtola 55. S. Leonis ad Pulcheriam exprobrantis ſuperbiam Anatolij epiſcopi Conſtantinopolitani ambientia euehi ſuper alios Patriachas. to.17. 289. 1; & ſeq.

Epiſtola 54. S. Leonis ad Martianum Imperaturem de contentione epiſcoporum Conſtantinopolitanorum prætendentium eccleſiæ primatum ob Sedem Imperialem. to.17. 273. 1.

Epiſtola 93. Leonis Papæ ad Viennenſes. tomo 17. 121. 1; & 160. 2; & 161. 2; & to.16. 11. 1.

Epiſtola 75. S. Leonis Papæ ad Leonem Imperatorem pro comprimendis turbis excitatis in Eccleſia Alexandrina. to. 17. 294. 1; & ſeq.

Epiſtola 63. S. Leonis ad Martianum Imperatorem approbans ea, quæ ſpectant ad fidei decreta in Concilio Chalcedonenſi, & reprehendens, ac irritans, quæ per occaſionem fuerant attentata contra Alexandrinæ, & Antiochenæ eccleſiæ prærogatiuas. to.17. 295. 1; & ſeq; & to.18. 15.

Epiſtola 82. S. Leonis ad Anaſtaſium epiſcopum Teſſalonicenſem, qui Papæ vices gerebat in Oriente. to.18. 21. 1; & to. 2. ex Pighio. 99.2; & ſeq.

Epiſtola 24. Leonis Papæ ad Theodoſium ius generale circa ſacra ſibi Diuinitus competere docet. to.3. 945. 1.

Epiſtola Leonis Papæ congratulatoria ad Martinum Imperatorem. to.3. 639. 1.

Epiſtola Leonis IV.

Epiſtola Leonis IV. reſponſiua ad epiſcopos Britanniæ appellantes. to.3. 790. 1.

Epiſtolæ Liberij Papæ.

Epiſtola Liberij. to.6. 600. 2.

Epiſtola Liberij Papæ ad Athanaſium, & alios Ægyptiorum epiſcopos. to. 3. 691. 2.

Epiſtola Liberij ad Orientales epiſcopos mendum ſubijt. to. 17. 255. 1.

Epiſtolæ Lucij Papæ.

Epiſtola Lucij Papæ definitiua appellationis Hiſpanicæ. to.3. 766. 2.

Epiſtola Lucij Papę ad epiſcopos Galliarum, & Hiſpaniarum appellationes de infallibilitate eccleſiæ Romanæ. tom.3. 775. 1; & to.18. 83. 1.

Epiſtola Lucij Papæ ad Ducem Portugalliæ relata ab Innocentio IV; qua monetur Dux Ducatum Portugalliæ ſpectare ad Apoſtolicam Sedem; eumque, ac eius filios in eccleſiam ſuſcepit. to.10. 121. 2.

Epiſtola Lutheri.

Epiſtola Lutheri monitoria ad omnes Chriſtianos. to.5. 98. 1.

Epiſtolæ Marcelli Papæ.

Epiſtola Marcelli Papæ ad Antiochenam eccleſiam. to.3. 703. 2; & to.18. 4. 2.

Epiſtola Marcelli Papæ. tom. 10. 320. 1; & ſeq.

Epiſtola S. Marcelli Papæ ad Antiochenos aſſerens Petrum Romam veniſſe iubente Domino. to.17. 350. 2.

Epiſtolæ S. Marci Papæ.

Epiſtola S. Marci Papæ ad S. Athanaſium, & epi-

episcopos Ægypti de Canonibus Nicænis missis à Concilio Niceno ad S.Syluestrum, & ab ipso S. Marco repertis in Archiuio Romano. 10.18. 15. 2.
Epistola S.Marci ad Anastasium.to.10.320.1; & seq.

Epistola Mariani.

Epistola Mariani præsbiteri ad Agapetum. 10.1. 307. 2.

Epistola Martini.

Epistola Martini I. ad ecclesiam Hierosolymitanam, & Antiochenam. tom. 3. 738. 2.

Epistola S.Melchiadis Papæ.

Epistola S. Melchiadis Papæ decisiua appellationis episcoporum Hispaniæ. to.3. 767. 2, & to.10. 320. 1; & seq.

Epistola Michaelis Imperatoris.

Epistola Michaelis Imperatoris subijcientis se, suosque Gregorio X. to.10. 133.2.

Epistola Mileuitani Concilij.

Epistola Concilij Mileuitani ad Innocentium Papam. to.3. 747. 2; & tom.13. 122. 2; & to.15. 469. 1.

Epistola Nestorij.

Epistola Nestorij episcopi Constantinopolitani ad Cœlestinum Papam. tom. 3. 715. 1.

Epistolæ Nicolai Papæ I.

Epistola Nicolai I. ad episcopos Germaniæ appellantes. 10.3. 766. 2.
Epistola 8. Nicolai I. circa statuta Nicenæ Synodi. to.17. 253. 1.
Epistola Nicolai I. contra Photium. tom.17. 296. 1.
Epistola 8. Nicolai Papæ, & 14. ad Theodorum. to.17. 121. 1.
Epistola 7. Nicolai I. absoluens vinculo à excommunicationis S. Ignatium Constantinopolitanum Patriarcham. to.17. 51. 1.
Alia eiusdem epistola de prima Sede Romæ ex Dei iussu statutæ. to.3. 5. 1.
Epistola 2. Nicolai I. 10.17. 74. 1.
Epistola Nicolai I. ad Michaelem Constantinopolitanum Photij fautorem circa potestatem Romani Pontificis D. Petri successoris. to.17. 51. 1; & 77. 1; & tom. 19. 9. 2.
Item de damnatione Dioscori. tom. 18. 16. 2.
Epistola Nicolai Pontificis ad omnes episcopos, & Christifideles. to.3. 781. 2.
Epistola Nicolai Papæ ad Carolum Regem. to.3. 781. 2.
Epistola Nicolai Papæ ad Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum. to. 3. 734. 1.

Epistola Nicolai III.

Epistola Nicolai Papæ III. Rodulpho Romano Regi hortatur, vt omnia loca pertinentia ad ecclesiam confirmet; & nominatim iterum donet; & refert alia priuilegia concessa S.Romanæ Ecclesiæ à suis prædecessoribus. to.10. 122. 2.

Epistola Nicolai IV.

Epistola Nicolai IV. episcopo Æsino, cui imponit, vt coram Imperatore protestetur regnum Vngariæ spectare ad Sedem Apostolicam. to.10. 124. 1.
Epistola Nicolai IV. ad Regem Angliæ Eduardum, cui negat confirmationem quorundam iurium in regno Scotiæ. to. 10. 124. 1.

Epistola Nili.

Epistola Nili ad Eusebium vocat Petrum verticem, Caput, & fastigium Apostolorum. 10.18. 6. 1.

Epistola Episcoporum Orientalium.

Epistola Orientalium episcoporum ad Iulium Papam in causa S.Athanasij. to. 18. 83. 2.
Epistola episcoporum, & Cleri Orientalium ad Agapetum Papam contra Anthemium, Seuerum, & Petrum. to.2. ex Pighio. 107. 1.

Epistola Origenis.

Epistola Origenis ad Fabianum Pontificem. to.8. 516. 1.

Epistolæ Othonis.

Epistola Othonis Regis Romanorum gratias agit Innocentio III. to.10. 127. 1.
Epistola Othonis III. Romanorum Regis ad Innocentium III. promittit obedientiam, & spondet electiones episcoporum legitimè fieri; & quòd fructus Ecclesiarum vacantium non vsurpentur, ac dimittit loca S. Romanæ Ecclesiæ debita. tom. 10. 129. 1.

Epistolæ S. Pauli.

Epistolam S.Pauli ad Hebræos quis Papa reposuerit inter libros canonicos? to.6. 521. 2.
Epistola D.Pauli ad Romanos. tom.3. 821. 2.
Epistola prima Pauli cap.11. *Subiecti estote omni creaturæ propter Deum*, quomodò sit intelligenda? to.9. 825. 2.

Epistolæ Pauli I.

Epistola prima Pauli Papæ ad Pipinum rogat, vt Ecclesiam protegat, cogatque Desiderium Longobardorum Regem adimplere promissa. to.10. 120.1.
Epistola secunda Pauli ad Pipinum laudat eius amorem constantem in ecclesiam. to.10. 120. 2.

Epistola Papæ Pauli V.

Epistola Pauli V. ad Armeniorum Patriarcham. to.1. 215. 1.

Epistola S.Paulini.

Epistola S.Paulini ad Seuerum testatur Christum communicasse Petro suum nomen petræ. to.18. 7. 1.

Epistola Pelagij Papæ.

Epistola Pelagij vetans, ne aliquis patriarcharum audeat assumere titulum episcopi vniuersalis. to.17. 366. 2.
Epistola Pelagij ad episcopos Galliæ, & Germaniæ appellantes. to.3. 784.2.
Epistola Pelagij Papæ redarguentis Ioannem Constantinopolitanum episcopum de titulo episcopi vniuersalis. tom. 3.731. 1; & seq.
Epistola prima Pelagij ad episcopos, qui conuenerant Constantinopolim pro causa Sancti Athanasij. to.18. 4. 2.

Epistola Pelagij Hæresiarchæ.

Epistola Pelagij Hæresiarchæ ad Zosimum Papam. to.3. 750. 2.

Epistola Petri Rauennatensis episcopi.

Epistola Petri Rauennatensis episcopi ad Eurychetem. to.17. 211. 2.

Epistolæ S. Petri.

Epistolæ duæ S. Petri. to. 14. 430. 1.

Epistola prima S. Petri Apostoli scripta fuit Romæ. to. 17. 673. 1; & seq.

Epistola Philippi Mornæi.

Epistola Philippi Mornæi ad Regem Britanniæ ipsum excitans contra Papam. to. 15. 278. 2.

Epistola Conuenticuli Philippolitani.

Epistola Conuenticuli Philoppolitani. to. 6. 360. 1.

Epistola Polycratis.

Epistola Polycratis ad Vigilium de celebrando Paschate. to. 8. 399. 1.

Epistolæ Pontificum.

Epistolæ plurimorum Summorum Pontificum ad episcopos, & ecclesias omnium gentium. to. 17. 483. 2.

Epistolæ primorum Pontificum vocantes in dubium mendacij arguuntur. tom. 12. 53. 5.

Epistolæ decretales Pontificum secundi sæculi an sint legitimæ? to. 10. 312. 2; & to. 12. 53. 1.

Epistola Reginaldi Poli.

Epistola Reginaldi Poli Cardinalis ad Iulium Cardinalem. to. 18. 141; & seq.

Epistola Reginaldi Regis.

Epistola Reginaldi Regis Insularum offert Honorio III. Regnum, & duodecim, Marcas sterlingorum promittit. to. 10. 130. 1.

Epistola cuiusdam Regis.

Epistola cuiusdam Regis subijcientis in vectigal Regnum suum Martino IV. to. 10. 134. 1.

Epistola Richardi.

Epistola Ricardi ad Innocentium III. petit confirmationem Nepotis electi in Regem Alemaniæ. to. 10. 126. 2.

Epistola Rodulphi Romanorum Regis.

Epistola Rodulphi Regis Romanorum significat Paulo III. quædam loca pleno iure spectare ad Apostolicam Sedem. tom. 10. 133. 2.

Epistola Rodulphi Regis Romanorum ad Gregorium X. spondentis, ac iurantis se defensurum ecclesiæ statum. tom. 10. 133. 1.

Epistola Rathaldi episcopi.

Epistola Rothaldi Suessionensis Episcopi ad Nicolaum Papam appellantis. to. 3. 781. 1.

Epistola Salebini Turcarum Imperatoris.

Epistola Salebini I. Turcarum Imperatoris Innocentium IV. varijs titulis honorat. to. 10. 131. 2.

Epistolæ Concilij Sardicensis.

Epistola Concilij Sardicensis ad patriarchalem Synodum Aquileiensem. tom. 6. 197. 2.

Epistola Concilij Sardicensis ad Iulium Papam fatetur ipsum esse Caput ecclesiæ. t. 17. 7. 2.

Eiusdem Concilij epistola ad omnes episcopos declarans S. Athanasium iure absolutum fuisse à Iolio Papa. to. 18. 13. 1.

Epistola Sergij episcopi.

Epistola Sergij Cypri episcopi ad Theodoretum Papam. to. 3. 710. 2.

Epistola Sigismundi Poloniæ Regis.

Epistola Sigismundi Poloniæ Regis ad Concilium Lateranense de obedientia Romanę Sedi præstanda. to. 20. 502. 1.

Epistolæ Simplicij.

Epistola simplicij ad Zenonem tertia. to. 3. 695. 1.

Epistola Simplicij Papæ ad Zenonem pro Ecclesia Antiochena. to. 3. 706. 2; & 694. 2; & to. 10. 329. 1; & seq.

Epistola Simplicij duplex ad Acacium episcopum Constantinopolitanum. to. 3. 707. 1; & seq; & 695. 2.

Epistola Simpliclj ad Zenonem Augustum pro Ecclesia Alexandrina. tomo 3. 694. 2.

Epistola Siricij.

Epistola Siricij Papæ ad Episcopos Africæ. to. 3. 746. 1.

Epistola Syricij Papæ ad Himerium Tarraconensem episcopum. to. 3. 768. 1.

Epistola Sixti I.

Epistola Sixti I. de appellationibus ad Sedem Apostolicam. to. 19. 594. 2.

Epistolæ Sixti III.

Epistola Sixti III. to. 10. 329. 1; & seq.

Epistola Sixti III. ad Ioannem Antiochenum Episcopum. to. 3. 705. 2.

Epistola Sixti III. ad Cyrillum Alexandrinũ, & Leonis I. ad Martinianum Augustum in causa Protherij Alexandrini Episcopi. to. 3. 692. 2.

Epistolæ Soldani.

Epistola Soldani honorãtis Innocentium IV. varijs titulis, & Nuncium Apostolicum libenter suscipientis. to. 10. 131. 1.

Epistola Soldani laudantis Innocentium IV; & ipsum acceptantis in suum Rectorem. to. 10. 131. 1.

Epistola Sotheris Papæ.

Epistola Sotheris ad Episcopos Italiæ appellantes. to. 3. 792. 1.

Epistolæ S. Stephani Papæ.

Epistola prima S. Stephani Papæ ad Pipinum Regem, qua ei communicat dolorem sibi illatam ab Aistulpho Longobardorum Rege, & cum hortatur, vt Ecclesiæ protectionem suscipiat. to. 10. 119. 1.

Epistola secunda Stephani I. de titulis primatus, metropolitæ, & Archiepiscopi. to. 18. 18. 2.

Epistola Stephani Archiepiscopi ad Damasum Papam de tribus Concilijs Africę prouinciæ. to. 3. 744. 1.

Epistola Stephani Papæ ad Pipinum Regem. to. 10. 119. 1.

Epistola prima Stephani Papæ ad Pipinum Regem hortatur eum, vt Ecclesiæ protectionem suscipiat; & communicat ipsi dolorem sibi allatum ab Aistulpho Longobardorum Rege. to. to. 119. 1.

Epistola secunda Stephani Papæ ad Pipinum Regem narrat mortem Aistulphi, & exaltationem Desiderij ad Regnum, ac eiusdem sponsionem de restituendis Ecclesiæ locis, & hortatur, vt Desiderij vota compleat, ac protectionem Ecclesiæ suscipiat. to. 10. 119. 2.

Epistola 27. Stephani VI. aduersùs Basilium Imperatorem Photij fautorem. to. 17. 77. 1; & to. 13. 673. 2.

Epistola Stephani episcopi.

Epistola Stephani Archiepiscopi ad Damasum Papam de tribus concilijs Africanæ Pro-

Prouinciæ. tomo 3. 744. 1.

Epistolæ Theodoreti.

Epistola Theodoreti Cypri episcopi ad Leonem Papam. to. 3. 720. 1.

Epistola Theodoreti ad Monachos vocat Petrum petram post Christum. to. 18. 6. 1.

Epistola Theodori Studitæ.

Epistola Theodori studitæ ad Leonem III. vocat Papam Diuinissimum omnium capitum Capue. to. 17. 7. 1.

Epistolæ Valentiniani III. Imperatoris.

Epistola Valentiniani III. ad Theodosium Imperatorem de non immiscendo se in rebus ecclesiasticis. to. 20. 501. 1.

Epistola Valentiniani, & Martiniani Imperatorum ad Leonem Papam. tom. 17. 88. 1.

Epistola Valentiniani III. ad Theodorum Imperatorem de conseruanda fide. to. 17. 387. 2; & seq.

Epistolæ Victoris Papæ.

Epistola Victoris Papæ ad vniuersos Episcopos Africæ. to. 3. 740. 2.

Epistola Victoris Papæ ad Trophilum Alexandrinum pro appellatione ad Papam de tempore celebrationis Paschæ. to. 3. 689. 1; & to. 18. 19. 1.

Epistola Victoris de appellatione ad Sedem Apostolicam. to. 19. 504. 2.

Epistolæ Vigilij.

Epistola Vigilij à Theodoram à Monothelitis conficta. tom. 19. 396. 1; & to. 18. 53. 2.

Epistolæ Zachariæ Papæ.

Epistola Zachariæ Papæ ad Pipinum de obedientia præstanda à præsbiteris Ciuitatis, & episcopis. to. 17. 305. 1.

Epistola Zachariæ Papæ ad Bonifacium episcopum. to. 3. 785. 2.

Epistolæ Zephyrini Papæ.

Epistola Zephyrini ad episcopos Siciliæ de appellationibus. to. 18. 19. 2.

Epistola Zephyrini ad episcopos Ægyptios appellantes. to. 3. 689. 1.

Epistola prima Zephyrini. to. 10. 315. 1.

Epistolæ Zosymi Papæ.

Epistola Zosymi ad Concilium Africanum. to. 18. 97. 1.

Epistola Zosymi Papæ ad Africanos episcopos. to. 3. 749. 2.

Epistola Zosymi Papæ ad Concilium Carthaginense. to. 3. 751. 1.

Epistola ad Zosymum, ad Faustinum, Philippum, & Asellum lecta à S. Alipio Tagastensi episcopo prouinciæ Numidiæ Legato in Concilio Carthaginensi. to. 3. 753. 2.

Epistola decretalis Zosymi referens canonem Concilij Nicœni. to. 18. 14. 1.

Epulo.

Epulonis preces ex inferis ad Abraham directæ. to. 8. 69. 1; & seq.

Equus.

Equus russus Apocalypsis, quid significet? to. 3. 59. 2.

Erasmus.

Erasmi inuectio contra Nouatores. to. 5. 99. 1; & seq; & 102. 1; seq.

Confessus fuit primatum Ecclesiæ Romanæ. to. 5. 22. 2.

Iudicium Academiæ Parisiensis de illius libris. to. 8. 526. 1; & seq.

Erasmi dicteria contra censuram Academiæ Parisiensis. to. 5. 544. 1.

Illius interpretatio huius nominis Cephas. to. 1. ex Ecchellensi. 41. 2.

Illius impietas. to. 2. ex Pighio. 117. 1.

Error.

Error secundùm suam propriam rationem in quo consistat? to. 13. 455. 2.

Error absconditus facilius inuestigatur à multis, quàm à paucis. to. 9. 456. 15.

Error personæ iure naturæ dirimit matrimonium. to. 5. 179. 231.

Error in gradu coniunctionis dispensationem impediens. to. 5. 180. 233; & seq.

Error in fide ex ignorantia inuincibili excusar. to. 7. 776. 1; & seq.

Error Principis quomodò faciat ius? tom. 3. 27. 2.

Error, cui non resistitur, approbatur; sicue veritas, cùm non defenditur, opprimitur. to. 4. 45. 2; & to. 9. 126. 175.

Errorem non corrigens in alio illum inducit in se ipsum. to. 4. 45. 2.

Non omnis error est damnabilis, aut obuius sanctitati. to. 9. 213. 156.

Error in fide quomodò possit esse sine hæresi? to. 2. ex Pighio. 87. 1.

Error Hæreticorum.

Error hæreticorum asserentium per collationem clauium nihil ampliùs Petro, quàm alijs Apostolis fuisse collatum. to. 10. 7. 1; & seq.

Error hæreticorum circa Romanam Sedem. to. 3. 7. 2.

Errores hæreticorum suborti contra Religionem fuerunt omnes auctoritate Romani Pontificis extincti. to. 4. 796. 123.

Errores hæreticorum exorti contra potestatem Papæ, Episcopi, Parochi &c. to. 4. 69. 2.

Error dupliciter tribuitur ab hæreticis Ecclesiæ. to. 13. 562. 2.

Errores hæreticorum contra ecclesiam Catholicam. to. 4. 237. 1.

Errores hæreticorum contra potestatem ecclesiæ Romanæ. to. 13. 325. 2.

Error hæreticorum asserentium non esse obediendum Papæ statutis. tom. 13. 241. 2; & seq.

Error hæreticorum dicentium in solo Romano Pontifice non esse plenitudinem potestatis. to. 13. 278. 2; & seq.

Errores plurimi hæreticorum contra Papæ potestatem. to. 13. 39. 2. & seq.

Error hæreticorum circa formam Ecclesiæ. to. 13. 80. 1.

Error Græcorum.

Error Græcorum circa potestatem Romani Pontificis. to. 10. 27. 1.

Vid. Græcorum hæreses.

Error Lutheri.

Error Lutheri circa potestatem à Christo Domino Petro collatam. to. 3. 3. 2.

Error Lutheri circa Sacramentum Baptismi. to. 3. 319. 1.

Eiusdem error circa Sacramentum Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & circa alia Sacramenta. to. 3. 320; & seq.

Errores Lutheri circa indulgentias fuerunt ordinati ad tollendam Romani Pontificis potestatem. to. 13. 213. 2.

Vid.

Vid. Lutherus.

Error Magdeburgensium.

Error Magdeburgensium circa Papæ potestatem. to.3. 4. 1.

Vid. Magdeburgenses, & Centuriatores.

Error Vualdensium.

Error Vualdensium circa dominium temporale. to.3. 61. 1.

Vid. Vualdenses.

Error Vvicleffi.

Error Vvicleffi circa principium Romanæ Sedis. to.3. 8. 1.

Error Vvicleffi circa Caput Ecclesiæ. to.3. 449. 1.

Vid. Vvicleff.

Error Kemnitij.

Error Kemnitij circa librum sapientiæ. to.13. 145. 1.

Vid. kemnitius.

Esdras.

Esdras propheta spiritu Dei plenus instaurauit omnes libros veteris testamenti, qui perierant. to.18. 228. 2.

Ethnicus.

Ethnicus vnde dicatur, & quis propriè ethnicus sit appellandus? to.3. 501. 1; & to.9. 427. 37.

Euagrius Papa.

Euagrius à Paulino adhuc viuo ordinatus fuit eius successor. to.6. 212. 1.

Euagrius contra Iustinianum. tom.9. 714. 1.

Euangelium.

Euangelium vnde, & à quo dicatur? to.16. 414. 1.

Euangelia sub cuius nomine fuerint ab ecclesia approbata? to.16. 414. 1.

Euangelio non esset credendum, nisi ad id moueret auctoritas ecclesiæ. tom.16. 414. 1.

Credere Euangelia, & alia Sacra Scripturæ volumina, ac decreta conciliorum, & Summorum Pontificum quomodò sit necessarium ad salutem? to.16. 416. 1.

Euangelium quibuslibet Scripturarum testimonijs est præferendum. to.14. 324. 1; & seq.

Euangelium non prohibet, neque damnat diuitias teste S. Ioanne Chrisostomo. to.14. 425. 1.

Euangelium S. Marci fuit Romæ conscriptum ad preces populi S. Petri prædicatione, & Simonis Magi præcipitatione commoti. to.6. 520. 1.

Euangelium probat D. Petri primatum. to.13. 118. 2; & seq.

Euangelium quomodò debeat intelligi? to.9. 8. 6.

Euangelium præputij, & circumcisionis quid sit? to.9. 519. 80.

Euangelium docet regimen Ecclesiæ esse monarchicum. to.3. 837. 2.

Euangelium omni hominum statui non repugnat. to.3. 848. 1.

Euangelium nullum habet decretum circa particularia. to.3. 842. 2.

Euangelij historia docet Petri primatum. to.2. ex Pighio. 20. 2; & seq.

Euangelia sub nomine Taddæi, Barnabæ, & Bartolomæi à Gelasio Papa tanquam apocrysa reprobata. to.9. 732. 1.

Euangelij primam prædicationem secuta sunt signa, vt prædicatores crederentur à Deo missi. to.4. 631. 1.

Euangelici.

Euangelicorum odium in imagines. to.12. ex Alano. 2. 2.

Euangelicorum calumniæ in ecclesiam, & Concilium Tridentinum. to.2. ex Alano. 22.

Euangelicorum præceptores crudelitate discipulorum abutuntur. to.2. ex Alano 3. 1.

Euangelici Sanctorum inuocationem idololatriam vocant, spernunt cultum reliquiarum, miracula putant falsa. to.2. ex Alano. 3. 1; & seq.

Euangelicorum falsum martyrium. to.2. ex Alano. 4. 1.

Euangelici nuptias incæstuosas conantur defendere. to.2. ex Alano 52. 1.

Euangelica historia fauet Petri primatui. to.2. ex Pighio. 20. 2; & seq.

Euangelicorum doctrina in quibus differat à doctrina Catholicorum? to.18. 618. 2; & seq; & 619. 1; & seq; & 620. 1; & seq; & 621. 1; & seq.

Euaristus Papa.

Euaristus Papa titulos in Vrbe diuisit præsbiteris, & septem diaconos ordinauit, qui assisterent, & custodirent Episcopum prædicantem. to. 4. 215. 2.

Eius epistola de summa auctoritate Apostolicæ Sedis per totum Orbem. to.2. ex Pighio. 95. 1; & seq.

Eucharistia.

Eucharistiæ definitio. to.19. 52. 2.

Eius institutio. to.19. 62. 2.

Eucharistiæ consecratio in pane azymo est antiquissima. to.5. 592. 2; & seq.

Eucharistia vsque ad S. P. Augustini tempora paucis dabatur. to.7. 222. 2.

Eucharistia sub vtraque specie sublata fuit laicis propter scandala. to.7. 222. 2.

Eucharistia in Ecclesia Africana in die cœnæ dabatur hominibus post prandium. to.7. 222. 2.

Eucharistiæ quælibet species continet totum corpus, & sanguinem Christi. tom.7. 223. 5.

Eucharistiæ sumptio spiritualis, realis, & sacramentalis, ac sub altera tantùm specie in Euangelio Ioannis continetur. to.7. 223. 1.

Eucharistiæ Sacramentum SS. Patrum testimonijs demonstratur. tom. 7. 248. 1; & seq.

Eucharistiæ Sacramentum mille annis non fuisse in ecclesia blasphemarunt Hæretici; quorum mendacium SS. Patrum testimonijs conuincitur. to.15. 344. 2; & seq.

Eucharistia sub vtraque specie iustis de causis fuit interdicta. to.15. 349. 1.

Eucharistiæ efficacia. to.3. 743. 2.

Eucharistiæ sumptio quam dispositionem requirat? to. 13. 255. 2; & seq.

Eucharistiæ sumptioni non statim debet succedere comestio. to. 13. 256. 1.

Eucharistia an in solo pane confici possit? to.3. 13. 2.

Eucharistia antiquis temporibus sumebatur à laicis sub duplici specie. to.4. 3. 1.

Eucharistia est mysterium mysterioru.to.4.5. 2.
Eucharistia quomodò sumebatur in Ecclesia Africana ? to.1. 209. 2.
Eucharistiæ varia præscripta à SS. Pontificibus. to.1. 382. 2.
Eucharistiæ materia, & forma. to.18. 353. 2.
Eucharistiæ immensa sunt munera. to.19.53. 2.
Continet verè,non figuratè,carnem,& sanguinem Christi Domini. to.19. 53.1.
Eius figura fuit panis,& vinum Melchisedech. to.19. 53. 2.
Item agnus Paschalis. to.19.53.2.
Item manna, quod de cęlo pluit Hebræis. to.19. 53. 2.

Eugenius III.

Eugenius III. immunitatem Ecclesiasticam contra Stephanum Angliæ defendit. to. 1. 563.2.
Pontificarui institutum monasticum coniunxit. to.1. 471. 1.
Eugenius III. declarat Regem Alphonsum Ducem Portugalliæ. to.4. 345. 1.
Eugenius III. ex Abbate simplici Pontifex fuit creacatus. to.4. 485. 77.

Eugenius IV.

Eugenius IV.arguitur temere à Mornęo.to.8. 461. 2.
Eugenius IV.non fuit hæresi maculatus. to.8. 166. 1.
Eugenius Papa Ecclesiam Romanam illæsam ab hereticorum contagione conseruar. t.t. 359. t.
Eugenius transtulit Concilium Basileense. to.9.474 27.
Nunquam consensit decretis Concilij Basiiensis. to.13. 430.1; & seq.
Eugenij literæ in fauorem Concilij Basileensis nullius sunt auctoritaris. to.3. 417.1; & seq.
Eugenius IV. in Concilio Florentino. to.10. 485. t.
Schisma,quod fuit tempore Eugenij IV.to.13. 131.2.
Creauit duos Cardinales ex natione Græca. to.3.675. 2.
Iustis de causis dissoluit concilium Basileense. to.18.22.
Illius defensio à calumnia ei illata à Concilio Basileensi. to.18. 659.2.

Eugenius episcopus.

Eugenius Episcopus Toletanus ad S. Isidorum Hispalensem de iudicio Romanorum Pontificum. to.1. 554. 2.

Euidentia.

Euidentia est duplex; to.3. 328. 1; & seq; & 332.2, & seq.
Euidentia credibilitatis ad fidem est necessaria. to.3.335. 2; & seq.

Eulalius.

Eulalij schisma contra Bonifaciũ.to.6.364.t.
Non fuit Episcopus Alexandrinus, nec Carthaginensis to.6. 364. t.

Eunuchus.

Eunuchus Reginæ Candacis non erat gentilis, sed proselytus. to.3. 805. t.

Euphemia.

Euphemiæ miraculum. to.10. 19. t.

Euphrates.

Euphrates Coloniensis Episcopi appellatio, & damnatio. to 6. 104. 2.

Eusebius Papa.

Eusebij Græci electio in Romanum Pontificem. to.2. 775. 2.

Eusebius Episcopus Dorylęensis.

Eusebius Dorylęensis Episcopus in Synodo Chalcedonensi conqueritur de occisione S.Flauiani. to.6. 143.1.
Eusebius Dorylęensis accusat Eutychetem, & Nestorium. to. 6. 370. 1; & to.3. 637.1.
Fuit ex integro reparatus. to.6.407.1.
Eusebij Dorylęensis appellatio. to. 6. 407. 2; & 531. 2.

Eusebius Nicomediensis.

Eusebius Nicomediensis, à quo orta fuit factio Eusebiana. to.6. 139. 2.
Eusebiana factio non exclusit appellationes ad patriarcham, & ad Papam. to.6. 158. 1.
Eusebianæ factionis epistola scelestissima. to.6. 172. 2.
Eusebianæ factionis epistola in Philippo-Politano conuentu. to.6. 190.2.
Eusebianæ factionis in Iulium Papam Pontificem. to.6. 131. 1.
Eusebiana factio degradat Gaudentium Naziranum. to.6. 125. 1.
Negauit appellationea Romanas. to.18. 12. 2.
Eusebiana factio Antiochiam processit. to.6. 128. 1.
Eusebiana factio testimonio Sardicensis Concilij conuincitur. to.6. 130. 2.
Eusebiana factio Ecclesiæ Monarchiam impugnat, & Aristocratiam tentat inducere. to.6. 128.1.
Eusebiana factio coniurauit non admittere S.Athanasium. to.6. 131. 1.
Eusebianæ factionis disputatio cum Hosio, & fuga, & sententia circa patriarchatus autocephalos, & sententia in Iulium Papam. to.6.131. t.
Eusebiana factio an noluerit sua decreta retractari per Oecumenicam Synodum? to.6. 186. 1.
Eusebiana factio numquam negauit appellationem ad patriarcham, aut ad primatum authocephalum. to.6. 190. 2.
Eusebiana factio voluit solas Synodos patriarchalas esse inappellabiles. to.6. 190. 2.
Eusebiana factio appellantes Romam detrudebat in carcerem. to.6.154. 1.
Eusebiana factio appellationes Romanas priùs admiserat. to. 6. 139. 2.
Eusebiana factio iterum vocatur Romam à Iulio Papa. to.6. 187.t.
Eusebianæ factionis molimina apud Iulium Papam in causa Pisti. to.6. 139. 1.
Eusebiana factio quomodò eruperit? to.6. 523.2.
Eusebiana factio voluit Ecclesiæ regimen esse Aristocraticum in tribus æqualibus patriarchis,non monarchicum in vno tantùm Romano Pontifice. to.6.528. 1.
Eusebiana factio fuit prima hostis Romanarum appellationum. to.6. 569. 2.
Eusebiana factio voluit sententias Orientales esse inappellabiles to.6. 587. 2.

Euse-

Eusebiana factio fatetur fatetur Papam esse infallibilem. to. 6. 637. 1.
Eusebius Dorylei Episcopus in Phrygia accusator primus Nestorij, & Eutychetis damnatus in latrocinio Ephesino Romam appellauit. to. 6. 547. 2.
Eusebiana factio quos damnauerit? to. 6. 537. 1.
Eusebianae factionis epistola fœdissima. to. 6. 537. 2.
Eusebiani à Iulio Papa damnati; vbi de causa S. Athanasij. to. 1. 452. 2; & seq.
Eusebius historicus.
Eusebio imputatur, quòd voluerit hoc nomen Papa tributum fuisse à Concilio Nicæno Pontifici Romano. to. 1. ex Ecchelleosi. 25. 1.
Eusebius historicus testatus fuit ex veteribus Patrum monumentis S. Petrum Romæ fuisse. to. 1. ex Ecchellensi. 47. 2.
Eusebij, & Ruffini comparatio. to. 2. ex Alano. 5. 1.
Eustathius hæreticus.
Eustathij hæresis fuit neminem posse consequi à Deo salutem, nisi renunciet omnibus diuitijs, & nisi relinquat parentes, & filios, imò & ipsam vxorem. to. 1. 79. 1.
Illius damnatio in Concilio Gangrensi in Paphlagonia celebrati sub S. Syluestro Papa. to. 1. 79. 1.
Eusthasius Episcopus.
Eusthasius Sebastenus episcopus appellat ad Liberium, à quo restituitur. to. 6. 414. 2.
Eusthasius restitutus redijt ad vomitum. to. 6. 414. 2.
Euthyches hæresiarcha.
Euthychetis error vnam in Christo naturam ex duabus coalescentem admittentis, vt heresim Nestorianam declinaret. to. 4. 356. 2; & to. 6. 377. 2; & 866. 7.
Euthyches appellauit Romam. to. 6. 370. 1; & 376. 1; & 380. 2; & 375. 2; & 377. 2; & 376. 1; & 381. 2; & 383. 1.
Euthyches cur ad Domnum non appellauerit? to. 6. 379. 1.
Euthyches appellauit ad Synodum generalem totius ecclesiæ. to. 6. 381. 2; & 390. 2.
Euthyches fuit Archimandrita trecentorum Monachorum. to. 6. 372. 1.
Euthycherij Thiaoensis epistola ad Sixtum Papam. to. 6. 408. 1.
Euthycheris error non fuit nouus. to. 6. 382. 1; & 385. 2.
Euthychetis damnatio Synodalis. tomo 6. 370. 1.
Euthyches infamauit de patrocinio Nestorij. to. 6. 391. 1.
Euthychetis ignorantia, & mendacia. to. 6. 376. 2.
Euthyches iniurijs prosequitur S. Flauianum. to. 6. 372. 2.
Et S. Leonem. 374. 1.
Euthyches fuit auctor tragediæ commotæ in Theodoretum. to. 6. 378. 1.
Euthychetis appellationis instrumentum. to. 6. 420. 1.
Euthychetis excommunicatio commutatur in simplicem communionis dissociationem. to. 6. 394. 1.
Euthyches conatus fuit circumscribere S. Leonem confitens eius infallibilitatem. to. 6. 638. 1.
Euthyches Nestorij amantissimus. tomo 6. 792. 5.
Eutyches damnatus Chalcedone. tomo 1. 86. 1.
Euthychius negauit carnis resurrectionem. to. 1. 209. 1.
Euthychius Alexandrinus de accessu Petri ad Vrbem Romam. to. 1. ex Ecchellensi. 49. 2.
Euthychij Alexandrini narratio de origine nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellensi. 7. 1.
Euthycheris blasphæmia à Latrocinio Ephesino approbata. to. 2. ex Pighio. 93. 1.
Euthychetis, & Nestorij hæreses, damnationes, & exitus. to. 10. 15. 1; & 47. 1.
Euthyches à Flauiano in Synodo triginta Episcoporum damnatur. to. 3. 637. 1.
Euthyches excommunicatus à S. Leone confugijt ad Imperatorem, & Dioscorum Alexandrinum Episcopum. to. 3. 737. 1.
Euthychetis error, & damnatio. to. 16. 62. 2.
Euthychetis damnatio facta fuit in Concilio Chalcedonensi per Leonis Papæ Legatos. to. 18. 12. 1.
Excelsa.
Excelsa quæ dicantur in Scriptura? tom. 12. 461. 2.
Exceptio.
Exceptio hæresis an valeret titulum Papatus? to. 9. 30. 133.
Exceptio cuiuscumque delicti an reddat electionem irritam? to. 9. 30. 133
Exceptio hæresis notoriæ an inualidet Papæ electionem? to. 9. 30. 134.
Exceptio hæresis notoriæ non suspendit ab administratione Papatus. to. 9. 30. 135.
Exceptio hæresis an possit opponi, postquam concilium est congregatum ad discutiendum de iuribus Papatus? to. 9. 31. 141.
Exceptio notorij defectus proprietatis obstat spoliato petenti se restitui. to. 9. 35. 162.
Exceptio, quòd Papa non sit à duabus partibus Cardinalium electus, vel quòd sit Iudæus, vel Paganus, vel mulier, &c. an sit sufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 111. 91.
Exceptiones aliæ inferentes inhabilitatem iuris positiui. to. 9. 112. 93.
Exceptio, quòd electio sit facta in loco interdicto, an obstet? to. 9. 112. 94.
Exceptio, quòd Papa sit notoriè excommunicatus, & declaratus an possit opponi? to. 9. 112. 96.
Exceptio excommunicationis insurgens ex cap. *Licèt* de electione potest opponi contra Papam. to. 9. 113. 104.
Exceptio excommunicationis quænam possit opponi electo in Papam? to. 9. 114. 109.
Exceptio contra Papam, quòd sit mulier, vel furiosus, licèt inficiat ius possidendi, non tamen potest opponi, sed debet accusari. to. 9. 114. 112.
Exceptio, quòd Papa sit electus per impressionem, licèt à duabus partibus sit receptus, an sit causa sufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 115. 114.
Exceptiones inhabilitatis insurgentes ex iure positiuo, licèt non possint opponi post electionem; possunt opponi ante electionem. to. 9. 115. 115; & seq.
Exceptiones, quæ reddunt nullam electionem Papæ.

Papalem, quæ verò non reddunt. tom. 9. 118. 137.
Exceptiones quænam possint opponi electoribus, & electo? to.9.298.150.
Eaceptio firmat regulam in omnibus casibus non exceptuatis. to.9.431.70.
Exceptio firmat regulam in his, quæ aliàs non comprehenduntur sub regula. tom.9. 432. 72.
Exceptiones appellationum ad Papam. to.3. 108.1; & seq.
Eacipere aliquem sine fundamento ea solis verbis generalibus sacræ Scripturæ est temerarium, erroneum, & hæreticum. to.4. 158. 1.

Excommunicatio.

Excommunicare est effectus iurisdictionis. to.9.25.107.
Excommunicatio requirit causæ cognitionem. to.9.25.107.
Excommunicationis pœna cæteris granior ex Bellarmino. to.2. ex Adolpho. 74.2; & 102. 2.
Eacommunicatio non habet per se adiunctam priuationem dominij. to.2. ea Adolpho. 108.2.
Excommunicatio non adimit titulum beneficij; sed tantùm suspendit ab officio, & perceptione fructuum. to.9.113.105.
Excommunicato si conferatur beneficium ab Ordinario, valet. to.9.113.105.
Eacommunicationis censura vsitata tempore Apostolorum. to.12.452.1; & seq.
Eacommunicati à D. Paulo fuerunt pacitet vexati à Diabolo. to.12.454.1.
Eacommunicationes latæ à Romano Pontifice aduersùs Reges, & Imperatores. to.12. 452. 2.
Eacommunicatus à Papa nequit recipi à Catholicis in propria domo. to.6.455.2.
Eacommunicatio lata cum candelarum extinctione fuit in vsu apud Latinos, non apud Græcos. to.6.681.1.
Eacommunicatio lata per inferiorem approbata à Papa dicitur Papalis quoad absolutionem. to.9.163.10.
Excommunicati à suis Prælatis, si fidem conseruent, ad Ecclesiam pertineot, non tamen quoad suffragia. to.16.409.1.
Excommunicatus propriè non dicitur hæreticus. to.9.298.151.
Excómmunicatus propter suspicionem hæresis, si per annum in obstinatione perseueret, habetur, vt hæreticus. tomo 9. 424. 16.
Eacommunicatus per aliquod crimen præter hæresim, si per annum perseueret in obstinatione, non habetur, vt hæreticus. to.9. 437. 108.
Excommunicatus perseuerans per annum incurrit eacommunicationem reseruatam Papæ. to.5.217.1.
Excommunicationem incurrit Clericus scienter, & sponte excommunicatum à Papa admittens ad Diuina officia. to.5. 217. 3; & seq.
Excommunicati ob incendium locorum sacrorum ante denunciationem possunt absolui ab Episcopo. to.5.217.6.
Excommunicati propter effractionem, & spoliationem Ecclesiarum nequeunt absolui, nisi à Papa. tomo 5. 217. 6.
Eacommunicati non sunt incendiatores locorum prophanorum. to.5.217.5.
Excommunicationem incurrunt obtinentes literas falsas Papæ. to.5.118.9.
Eacommunicati, si absoluantur in mortis periculo, si conualescant, non recurrentes ad Papam reincidunt. to.5.218.10.
Eacommunicati absoluti in mortis periculo, si conualescant, intra quod tempus debeant præsentari? to.5.218.11.
Excommunicantur assentientes electioni ad aliquod officium Vrbis Romæ. tom. 5. 218. 12.
Eacommunicationem Papalem quando incurrant Inquisitores? to.5.218.13.
Eacommunicantur applicantes bona Ecclesiæ Fisco. to.5.219.16.
Eacommunicantur dantes potestatem occidendi, persequendi, & occupandi bona aliena, & qui vtuntur tali potestate. to.5. 219. 18.
Excommunicantur Religiosi administrantes Sacramenta extremæ Vnctionis, Eucharistiæ, vel Matrimonij sine licentia Parochi. to.5.219.19.
Eacommunicantur Religiosi non obseruantes interdictum. to.5.220.2.
Eacommunicantur Domini temporales cogentes celebrare Diuina officia tempore interdicti. to.5.220.22.
Eacommunicantur imponentes taleas Clericis. to.5.221.25.
Excommunicatio Papalis quomodò possit absolui per bullam Cruciatæ? tom.5. 221. 26.
Excommunicatus an possit absolui extra confessionem? to.5.220.27.
Eacommunicatio quando possit absolui absque eo, quòd absoluantur peccata? to.5. 222. 30.
Eacommunicationes Papæ reseruatæ in Extrauagantibus. to.5.223.1; & seq.
Eacommunicatio prima in bulla Cœnæ Domini. to.5.238.1,
Eacommunicati vitandi sunt ex sententia S.P.Augustini. to.5.708.2; & seq.
Eacommunicati ab vno Episcopo debent haberi pro excommunicatis ab alijs Episcopis. to.7.280.2; & seq.
Eacommunicationem contentam in Can. *Si quis* quidam incurrant? to.5.195.5.
Eacommunicationem in hoc Can. contentam non incurrunt non baptizati non habentes vsum rationis. to.5.196.6; & seq.
Eacommunicationem non incurrunt patres percutientes filios, neque præceptores percutientes discipulos; neque percutientes per iocum, non ex odio, aut ex inimicitia; neque percutientes leuiter ita, vt percussio non pertingat ad peccatum mortale; nec pueri clerici impuberes sese percutientes; nec secuto effectu; nec conantes, vel impetum facientes non secuto effectu. to.5.196. 7; & seq.
Excommunicationem incurrunt fuentes crumenam per vim, vel per fraudem clerico. to.5.199.17.
Excommunicationem incurrit venenum præbens. to.5.199.18.
Nouiter imponentes, vel augentes gabelias,

las, aut pedagia excommunieantur in Bulla Cœnę Domini. to.5.283.112.

Exempla.

Exemplis non est iudicandum. tom. 9. 450. 184.

Exempla, & chronicæ deseruiunt, vbi desunt authoritates. to.9.431.65.

Exemptiones.

Exemptiones subordinationis alteri sine causa concessæ malæ sunt. to.4.59.1;& seq.

Exemptionem à iure, & iurisdictione Episcoporum solus Papa potest concedere. to. 4. 521. 161.

Exemptus, vt suæ exemptioni possit renunciare, solus Papa potest concedere. to. 4. 522. 172.

Exercitia.

Exercitia iurisdictionum quamuis sint separata; attamen vterque gladius fuit apud Petrum. to.9. 617. 10.

Exercitium supremæ potestatis Petri. to. 3. 809. 1.

Exercicium iurisdictionis est fructus, qui competit possessori. to.9. 44. 246.

Exercitus.

Exercitus sine Duce nihil potest; ita ecclesia sine Pastore. to.10. 145. 1.

Exitus.

Exitus infelices inimicorum Sedis Apostolicæ. to.10. 12. 1; & seq.

Experientia.

Experientia supplet illiteraturam. to.9. 128. 7.

Expositio.

Expositio sacræ Scripturæ vnanimiter facta à sanctis Patribus est verus sensus Scripturæ, & tollit omnem ambiguitatem credendi. to.4. 164. 181; & seq.

Extensio.

Extensio de vno casu ad alium non fit in materia iurisdictionis. to.9. 233. 66.

Extorquere.

Extorquentes pecuniam pro prætexto S. Officij quomodò puniendi? tomo 5. 219. 15; & seq.

Extractum.

Extractum nequit extendi plus, quàm principale, à quo fuit extractum. tomo 9. 397. 11.

Extrauagantes.

Extrauagantes probantes ecclesiæ primatum esse in Romano Pontifice. tom. 11. 321; & seq.

Extrema vnctio.

Extremæ vnctionis institutio quando facta fuerit? to. 19. 62. 2.

Extremæ vnctionis definitio, materia, & forma quænam, & qualis sit? tom. 19. 57. 1; & seq.

Extremæ vnctionis materia, & forma. to.18. 354. 1.

Instituta fuit à Christo Domino. tom.19. 57. 1.

Eius minister est Sacerdos. to.19. 57. 2.

Fuit figurata in lege veteri in vnctione Azaelis in Regem Syriæ, & Elisęi in prophetam. to.19. 57. 2.

Est verum Sacramentum nouæ legis. tom.19. 57. 2.

Ezechias Rex.

Ezechias confringendo serpentem æneum quid figurauerit? to.13. 184.1; & seq.

Ezechiel Propheta.

Ezechielis quadriga. to.8. 102. 1; & seq.

Ezidus.

Ezidus Rex Arabus à Iudæo quodam deceptus sacras Imagines à templis detraxit, & morte fuit punitus. to.3. 641.1.

Ezidi filius occidit quendam Iudæum. to.3. 641. 1.

F

FABIANVS PAPA.

Fabianus post Antheri Papę mortem venit Romam, & mirabiliter columba è Cœlo veniente, & super eius caput insidente fuit electus. to.10. 70.2.

Fabianus Papa excommunicauit Philippum Imperatorem ob publica peccata, tom.12. 588. 1; & to.9. 691. 2.

Fabianus Papa præcepit Episcopis Orientalibus, vt singulis annis nouum Chrisma consecrarent. to.20. 329. 6.

Fabianus ex agro ad Solium pontificale fuit euectus. to.10. 70. 2.

Fabianus confirmauit Concilium Africanum contra Priuatum hæreticum. to. 1. 83. 1.

Excommunicauit, & infamia notauit Priuatum hæreticum. to.1. 83. 1.

Appellationes Episcoporum Sedi Apostolicæ concessit. to.1. 94. 2.

Concessit, vt causa priùs tractetur, vbi commissum fuit delictum. to.1. 94. 1.

Fabula.

Fabula Synopsis Dorothei Tyrensis numerantis eunuchum Reginæ Candacis inter septuaginta duos Discipulos, inter quos posuit etiam Iuniam, quæ tamen fuit fœmina. to.17. 209. 1.

Fabula de Carolo Magno; & Concilio Francofordiensi. to.2. ex Alano. 2. 2.

Fabula Ioannis Papissæ. to.8. 758. 1; & 761. 1; & seq; & to.1. 573. 2; & to.2. ex Alano. 16.2; & seq.

An sit recensenda in serie Romanorum Pontificum? to.10. 289. 2; & seq.

Facinus.

Facinori manifesto, qui desinit obuiare, non caret scrupulo societatis occultæ. tom. 9. 126. 175.

Factum.

Factum à maiori parte, an, & quomodò valeat? to.9. 219. 36.

Valet etiam in Concilijs vniuersalibus. to.9. 220. 39; & 40.

Facta in Concilijs dicuntur facta suggestione & Instinctu Spiritus Sancti. to.9. 227. 10.

Factum de longinquo, & intricatum excusare, quomodò intelligendum? to.9.391.24; & seq.

Factum à Papa dicitur factum à Sede Apostolica. to.9. 460. 48.

Faciens contra legem non debet gaudere beneficio legis. to.9. 428. 46.

Factum concorditer nullo discrepante an possit derogari omnibus non consentientibus? to.9. 219. 36.

Facta Cardinalis Legati Papę facta censentur. to.9. 260. 32.

Facultas.

Facultas data alicui de prouidendo de certis beneficijs intelligitur data de prouidendo personis qualificatis, & idoneis. to.9.355. 11.

Facultas ista sem per intelligitur data seruatis seruandis, & iuris ordine seruato. tom. 9. 355. 11.

Facultas Parisiensis damnauit propositiones Marci Antonij de Dominis Pseudoepiscopi Spalarensis de potestate ecclesiastica. tom. 1. 375. 1; & seq; & tom.16. 529. 2; & seq.

Vid. Parisiensis facultas.

Falsa.

Falsa sunt respuenda, vera tenenda, dubia tandiu credenda, donec aliud doceat ratio, vel contrarium præcipiat S.R. Ecclesiæ auctoritas. to.9. 177. 29.

Falsificantes literas Apostolicas excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 288. 124; & seq.

Quas pœnas falsificatores vltra excommunicationem incurrant? tom. 5. 290. 130; & seq.

Falsificare per se, vel per alium. tom. 5. 292. 136; & seq.

Mandantes, vel consulentes falsificari literas Apostolicas an incurrant excommunicationem in Bulla Cœnæ Domini? to.5.292. 135; & seq.

Falsificantes literas Episcoporum an excommunicationem incurrant? to. 5. 295. 143; & seq.

Fama.

Fama quid sit? to.3. 107. 2.

Fama est illæsæ dignitatis status vita, & moribus comprobatus. 10.3. 107. 2.

Famæ priuatio vocatur infamia. to. 3. 107. 2.

Fama aliquando accipitur pro gloria, & est alicuius dicti, vel facti magni frequens fama cum laude. to.3. 107. 2.

Fama potest restitui à Principe, & à Senatu, & ab Ecclesia. 10.3. 107. 2.

Fames.

Fames Act.11. descripta contigit anno Claudij Imperatoris. to.17.230. 2.

Fames, quam refert Ioseph de antiquitate, euenit anno quinto Claudij, non quarto, vt volunt Eusebius, & Orosius. to.17.230. 2.

Fauere.

Fauendum est maximè Ecclesiæ vtilitati. tomo 18. 308. 1.

Fauens scienter rebellibus Papæ, & Ecclesiæ est rebellis. to.3. 58. 2.

Fauentes hostibus Christianæ Religionis incidunt in excommunicationem. to.5. 304. 176.

Fauores.

Fauores Diuini in Principes Romano Pontifici fauentes. to.10. 110. 1.

Fauor Diuinus Romanis Pontificibus præstitus Leoni, & Vrbano IV. to.10. 73. 2.

Item Leoni III; & IV; & Alexandro III. to.10. 73. 2; & seq.

Faustinus.

Faustini Episcopi Potentini, ac presbiterorum Philippi, ac Aselli Africanorum acta. to.6. 335. 2.

Faustinus non præsedit Synodo Africanæ. to.6. 339. 1.

Faustini Lugdunensium Metropolitæ epistola ad Cyprianum in causa Martiniani Arelatensis, quem non est ausus iudicare. to.6. 99. 2.

Faustini presbiteri Africani appellatio ad Zozymum Papam. to.19. 595. 2.

Faustus.

Fausti Regiensis opuscula apocrypha declarata fuerunt à Gelasio Papa in Concilio Romano. to.15. 550. 2; & seq.

Eius sententia proscripta fuit in Concilio Arausicano. to.15. 552. 2; & seq.

Fauus.

Fauus mellis iuxta Bedam Diuinitatem in humanitate significat. to.4. 7. 2.

Iuxta S. Gregorium Nyssenum significat Pascha, quod cum amaritudine olim edebatur, post Resurrectionem dulcedine conditum repræsentatur. to.4. 7. 2.

Felicianus.

Fæliciani Ninguardę egregium argumentum demonstrans Papam non esse Antichristum. to.1. 573. 1.

Fælicissimus.

Fælicissimus Afer appellauit ex Concilio III. Africano ad Papam Cornelium. tom. 18. 22. 2.

Fælix I. Papa.

Fælix I. Papa Martyr quo tempore vixerit, & quo anno mortuus fuerit? to.3. 725. 2.

Successit Dionysio. to.10. 383. 2.

Eius epistola ad vniuersos Galliarum Episcopos appellantes ad Apostolicam Sedem. to.3. 775. 1.

Altera ad Benignum, in qua prorestatus fuit causas dubias, & maiora negocia terminanda esse ab Apostolica Sede ex traditione Apostolorum, qui eandem Sedem Apostolicam docuerunt. to.10. 317. 2.

Docuit Ecclesiam Romanam esse matrem omnium Ecclesiarum, & per Dei gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam deuiasse, nec hæreticorum nouitatibus deprauatam vnquam succubuisse, sed vt in exordio fidei normam accepit ab Apostolorum Principibus, qui illam fundarunt, illibatam vsque ad Mundi finem esse remansuram. to.10. 317. 2.

Alia epistola ad Paternum, in qua ius appellandi Romam ex omnibus totius Orbis Ecclesijs asseruit. to.10. 317. 2.

Fælix II.

Fælix II. adhuc viuente Liberio ex Vrbe Roma ab Arianis fuit intrusus. tom. 6. 647. 1.

Fælicis, & Liberij dissensio circa Pontificatum describitur. to.8. 155. 2.

Fælix II. Arianismi fuit accusatus à Centuriatoribus. to.8. 441. 1; & seq.

Viuente Liberio non fuit verus Papa; mortuo tamen Liberio fuit acceptatus, tanquam verus Papa, & tunc Arianos est persecutus. to.8. 766. 2; & to.15. 124. 264; & seq.

Illius intrusio quomodò facta fuerit? to. 14. 141; & 207. 1; & 441. 2; & seq; & tom. 18. 53. 1.

Illius reprehensio facta à Magdeburgensibus. to.18. 640. 2; & seq.

An fuerit verus, & legitimus Papa? tom.10. 467.

467. 2; & to.4. 506. 561 & 810. 51.
Pro defenfione fidei Homoufij contra Arianos martyrio fuit coronatus. tom. 1. 340. 1.
Viuente Liberio nunquam fuit à populo, tanquam Pontifex habitos, fed tanquam intrufum omnes cum decliuauerunt. to.2. ex Pighio. 87. 2.
Priùs fuit Antipapa, & poftea legitimus Pontifex. to.4 810. 52.
Non fuit Arianifmi macula infectus. tom.4. 810. 52.
Liberè quidem cum Arianis communicauit, nunquam tamen fuit Arianus. to.11. 496. 9; & feq.
Ab Imperatore in locum Liberij creatus non fuit verus Pontifex, vt cogitarunt Centuriatores, quia tefte D. Hieronymo Arianis communicauit. to.9. 725. 1; & feq.
Fælix in ferie Romanorum Pontificum non ponitur à S. P. Auguftino, qui poft conqueftus fuit plures Canones Nicænos hæreticorum fraude fuiffe difperfos. tom. 13. 126. 2.
Excommunicauit Conftantinum Imperatorem Conftantini Imperatoris filium ab Epifcopo Ariano rebaptizatum; & poftea inobedientem illum declarauit hæreticum. to.4. 35. 2.
Poft Liberium Damafus ponitur. tom.9.725. 1; & feq.

Fælix III.

Fælix III. Pontifex Romanus fucceffit Simplicio. to.10. 284. 1.
Scripfit ad Acacium Patriarcham Conftantinopolitanum, vt fuum errorem deteftaretur. to.7. 165. 2; & to.2. ex Pighio. 111. 2.
Duas epiftolas fcripfit ad Fullonem Epifcopum Antiochenum, vt fuam hærefim eiuraret. to.3. 708. 1.
Scripfit Zenoni Imperatori Petrum Fullonem in fynodali iudicio fententia anathematis iam fuiffe condemnatum; adeoque ab eius communione effe abftinendum, & ab Ecclefia expellendum. to.3. 309. 1.
Redarguit acerrimè Petrum Fullonem Antiochenum circa errorem de Trinitatis crucifixione. to.1. 223. 2.
Illius epiftola enumerans Acacij fcelera, & continens illius damnationem. tom. 2. ex Pighio. 111. 2; & feq.
Poft mortem Simplicij Papæ ftatim fuit electus. to.2. ex Pighio. 111. 2.
Illius rigor, & fortitudo in Petrum Fullonem trifagij Cherubinorum corruptorem. to.2. ex Pighio. 120.2.
Anathematizauit eundem Fullonem Archiepifcopum intrufum. to.3. 490. 2.
Perfuafit Zenoni Imperatori, vt fui Anteceffors Marciani Imperatoris fequens veftigia hæreticam Petri Fullonis tyrannidem euelleret, cumque tanquam Valentini, & Eutychetis Difcipulum eijceret. to. 13. 199. 2.
Illius epiftola ad Zenonem Imperatorem pro expulfione Petri Antiocheni ab Ecclefia. to.1. 224. 1.
Altera epiftola ad Petrum Epifcopum Antiochenum de non addendo in trifagio: *qui crucifixus eft*. to.1. 221. 1.
Alia ad eundem, in qua Petrus Antiochenus deponitur, & anathemate percutitur. to.1. 223. 2.
Fælicis Papæ III. fententia in Petrum Fullonem hæreticum. to.1. 305. 2.
Fælix Papa III. Zenoni Imperatori ab Eutychianis feducto fcripfit. to.1. 305.
Item Petrum Mogum damnauit, & Acacium Conftantinopolitanum depofuit. tom. 1. 305. 2.
Fælix Papa III. Ecclefiam Romanam à pefte Sabelliana, & Eutychiana feruans Petrum Fullonem à communione fidelium reiecit. to.1. 357.1.
Fælix Papa III. electus eft Pontifex anno Domini 483. to.3. 696. 1.
Eius epiftola ad Zenonem Imperatorem fupplicatoria pro Ecclefia Alexandrina. to.3. 696. 1; & to.10. 329. 1; & feq.
Fælix Papa III. docet Papam effe infallibilem. to.10. 334. 1.

Fælix Papa IV.

Fælix Papa IV. fuit legitimus Pontifex. to. 8. 779. 2.

Fælix V.

Fælicis V. electio in Concilio Bafileenfi. to.8 773. 2.
Fælix V. nonem poft annos renunciauit. to.8. 773. 2.

Fælix Epifcopus.

Fælix in noua Epiro epifcopus Romam appellauit. to. 6. 239. 1.

Fælix Epifcopus Vrgelitanus.

Fælicis Vrgelitani epifcopi hærefis. tomo 6. 882. 5.
Fælicis Vrgelitani, & Elipandi hærefis damnata. to 10. 361. 2.
Docuerunt Chriftum Dominum effe Filium Dei adoptiuum, non autem naturalem. to. 9. 882. 5.
In Concilio Francofordienfi ad inftantiam Caroli Magni Imperatoris fub Adriano Papa congregato tanquam renouantes Arianifmum fuerunt damnati. tomo 10. 361. 2.

Fœmina.

Fœmina, feu non baptizatus eft de fide, quòd non poffit eligi in Papam. to. 3. 354. 1.
Fœminã fub nomine Ioannis fabula eft fuiffe electam Romæ in Pontificem. to. 4. 485. 82; & to. 2. ex Alano. 26. 2; & feq.
Fœminas viris præferri in rebus ecclefiafticis iuri naturæ repugnat. tom. 17. 519. 1; & feq.
Fœminas in ecclefia dominari exprefsè fuit à Chrifto Domino prohibitum. tomo 17. 522. 2.
Fœmina nequit effe caput viri, quia nequit effe principium generationis. tomo 17. 523. 2.
Fœmineus fexus imperfectior. to. 17. 522. 2.
Fœmina in virum poft plurimos annos fponfalium euerfa. to. 2. ex Pighio. 17. 1.

Ferdinandus.

Ferdinandi I. caufa coram Pontifice. to. 7. 355. 2; & feq.
Ferdinando Regi Aragoniæ, & eius fucceſſoribus donantur Prouinciæ Occidentis ab Alexandro VI; & quare? to. 11. 549. 6.
Ferdinandus ob Saracenos, feu Mauros expulfos ex Hifpania ab Alexandro VI. Rex Catho-

tholicus fuit appellatus. to. 4. 35. 1.
Et ab eodem declaratus fuit Rex Indiarum. to. 4. 35. 1.

Ferrandus Archidiaconus.

Ferrandus Archidiaconus Ecclesiæ Carthaginensis retulit S. Fulgentio quæstiones de baptismo Æthiopis. to. 6. 365. 1.
Idem scripsit vitam S. Fulgentij, & creditur auctor Breuiarij canonum. to. 6. 365. 1.

Ferrariæ Princeps.

Ferrariæ Principis Estensis laudes. to. 6. 18. 53.

Ferrariense Concilium.

Ferrariense Concilium an fuerit verum, & legitimum? to. 6. 17. 51.
Ob pestem ingruentem fuit translatum Florentiam. to. 10. 431. 1; & seq.

Festum Corporis Christi Domini.

Festum Corporis Christi Domini institutum fuit ad Vrbano IV. occasione miraculi Vulsinis in Diœcesi Vrbeuetana patrato, vbi cùm Sacerdos peracta consecratione dubitaret de præsentia Corporis Christi Domini, statim sanguis vinus ea hostia manauit. to. 15. 346. 2.
Festi Corporis Christi Domini officium compositum fuit à Diuo Thoma. to. 15. 346. 2.

Festum Conceptionis.

Festum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis ritè celebratur ab Ecclesia. to. 8. 672. 2.
Quomodò celebretur à Græcis? to. 8. 703. 1.

Fictio.

Ficti pœnitentes damnantur. tomo 4. 813. 71.

Fideles.

Fideles soluentes tributa infidelibus an incidant in excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 300. 169.
Fideles reuelantes secreta Principum Christianorum infidelibus vel per se, vel per alium incidunt in excommunicationem Bullæ. to. 5. 302. 172.
Auxilium, consilium, vel fauorem quibusuis modis præstantes infidelibus excommunicantur. to. 5. 303. 174; & seq.
Fideles fauentibus hostibus Christianæ Religionis contram Regem Christianum incidunt in excommunicationem. to. 5. 304. 176.
Suadentes, vt bellum moueant Christianis secuto effectu excommunicantur. tom. 5. 304. 177; & 178.
Consentientes, vel quomodocumque adiuuantes eos, qui deferunt infidelibus aliquod in damnum Christianorum, excommunicantur. to. 5. 305. 180.
Deferentes merces ad infideles cum priuilegio Pontificis extra tempus belli, tomo 5. 309. 186.
Fideles deferentes merces cum priuilegio Principis incurrunt excommunicationem. to. 5. 310. 188.
Fideles quæ debeant recipere ex Synagoga? to. 13. 154. 2.
Fideles omnes petentes admitti ad Concilium, si admittendi essent, quæ mala sequerentur? to. 13. 494. 1.
Fideles tantùm componunt Ecclesiam ex PP. & Concilijs. to. 16. 258. 2; & seq.
Fideles qui sint, ex quibus Ecclesia constatur ea Apostolo? to. 16. 260. 1; & seq.
Fideles intra ouile Christi Domini existentes quid agere debeant, vt sanctam voluntatem conseruent? to. 16. 406. 2; & seq.
Fidelibus monita quædam data pro seruanda Pontifici obedientia, & hæreticorum telis eludendis. tom. 16. 421. 2; & seq; & 425. 2; & seq.
Fidelium vniuersitas duos ordinc in generali complectitur, scilicet Clericorum, & laicorum. to. 9. 665. 2.
Fidelium vniuersitati nihil auctoritatis conuenie in Ecclesia Catholica. to. 2. ex Pighio. 166. 1; & seq.
Fidelis populus quare habeat consensum in electionem ministrorum Ecclesiæ, numquam tamen ius? tom. 3. 514. 2; & 515; & seq.
Fideles mulieres tempore Passionis Christi Domini. to. 3. 559. 1; & seq.
Fideles cur à D. Petro causam conuersionis gentium petierunt? to. 3. 815. 1.
Fideles quare non dicantur à D. Petro Petriani, licèt Petrus sit præcipuum fundamentum Ecclesiæ? to. 3. 909. 1; & seq.
Fideles omnes tenentur Ecclesiæ necessitati succurrere, & quomodò? to. 4. 698. 34.
Fideles eruditi etiam laici an sint legitimi iudices ad Concilia vocandi? to. 4. 701. 49; & seq.
Fideles per fidei lumen sine Pastoris perspicacitate sanam à suspensa doctrina an discernere possint? to. 4. 132.
Fideles non omnes sunt spirituales. tom. 4. 802. 154.
Fidelis particularia etiam prudentissimi iudicium non habet erga alios vim cnet citiuam. to. 4. 802. 155.

Fides.

Fides est primum, & supremum fundamentum, quod nemo potest mutare. tom. 7. 752. 2.
Fides obligat nedum ad actum internum, sed etiam externum. to. 15. 114. 181; & seq.
Solùm amittitur per hæresim internam. to. 15. 114. 189.
Fides meliùs propagatur per Papam, quàm per Concilium. to. 18. 22. 2.
Fides est, per quam ad Christum Dominum ingredimur, & iugum legis excutimus. to. 18. 326. 2.
Fides est vna, quamuis sint plura credibilia; quia hæc reducuntur ad vnum. tom. 19. 131. 1.
Fides nititur fundamento reuelationis. to. 13. 148. 2; & 149. 1.
Fidei descriptio facta à D. Hieronymo ad Damasum. to. 13. 250. 1.
Fides, & defensio Sedis Apostolicæ est principium certissimum Indubitatę veritatis, & fide credendorum probatur. to. 13. 276. 1.
Fides sine operibus mortua est. tomo 16. 407. 2.
Sola fine operibus non sufficit ad salutem. to. 16. 407. 2; & seq.
Fides, & humana inuestigatio quare inter se opponantur? to. 16. 408. 1.
Fidem qui perdit, non habet vitam, quòd perdat. to. 9. 197. 17.
Fidem in Beata Virgine sola permansisse tempore Passionis, & nihilominùs fuisse etiam

etiam in Apostolis quomodò intelligendum? to.9. 197. 21.
Fidem possibile est remanere in vno solo. to.9. 203. 65.
Fides est simplex, & incorruptibilis. tom.9. 216.9.
Fides antiquitate, consensu, & vniuersitate commendatur. to.1. 238. 2.
Fides nostra non stat in sapientia hominum, sed in virtute Dei. to.6. 3. 4.
Fides multùm passa est in Oriente propter hæresim Arij. tom. 8. 399. 1; & tom.13. 251.2.
Fidem violat, qui agit aduersùs Ecclesiam. to.3. 21. 2.
Fides quare vna, & quoe modis intelligi possit? to.3. 203. 2.
Fides in Christum Dominum non est causa obtinendi Pontificatum. to.3. 812.1.
Fidei firmitas tota consistit in Sede D.Petri. to.3. 858. 2.
Fides est principium vitæ spiritualis; quia sine fide non possumus placere Deo. to.4. 77. 2.
Dubius in fide est infidelis. to.4. 85. 1.
Fides prædicatur in vniuerso Orbe ex Diuo Paulo ad Rom. to.4. 167. 2.
Fides licèt pertineat ad omnes, non tamen fidei directio. to.4. 703.73.
Fide, quæ per charitatem operatur, victores fuerunt fideles; sed recti ab vno capite, scilicet Pontifice. to.4. 642. 1; & seq.
Fides pertinet ad fundamentum Ecclesiæ aliquo modo, sed non simpliciter. tom. 4. 744.48.
Fides si foret fundamentum Ecclesiæ, adhuc non esset caput illius. to.4. 750. 49.
Fidei doctrinam explanare quomodò sit sanctificare Christum Dominum? tom. 4. 801. 148.
Fidem plenam in ratione doctrinæ non faciunt, qui intra Ecclesiam auctoritate non pollent. to.4. 801. 149.
Fidei lumen non sufficit ad certò discernenda inter fidei dogmata. to.4. 801. 151.
Fidei fundamentum maximum Christus Dominus; Petrus verò magnum. tomo 4. 803.163.
Fides aliter resoluitur in primam veritatem, & aliter in Ecclesiam. to.4. 804. 169.
Fidei orthodoxæ veritas fidelium sanctitate confirmatur. to.1. 276. 2.
Fidei auctoris ab auctore Canonum differentia. to.1. 253. 2.
Fides Papæ habet modum speciale in ipsius intellectu. to.8. 494. 2.
Fidei articulus: *Communionem Sanctorum*, quomodò sit intelligendus? to. 8. 556. 2.

Fidei Auctor.

Fidei Auctor est Christus Dominus. tomo 1. 250.1.

Fidei obiectum.

Fidei obiectum quatuor conditiones requirit. to.10. 298.1.
Fidei obiectum quid sit? to.3. 632.1.

Fides Catholica.

Fides Catholica ab Ecclesia Romana tanquam radius à Sole, fuit propagata. to.20. 21. 1.
Fidei Catholicæ depositum custoditum à Romano Pontifice quid sit? to. 8. 95 7.1; & seq; & to.1. 184. 2.
Fides Catholica Romæ nunquam deficit. to.14. 554. 1; & to.1. 7.
Fides Catholica in triduo mansit Inuiolata in sola Beata Virgine. to.13. 569. 2.
Fides Catholica Ecclesiæ Romanæ. tom. 4. 167; & sequen.
Fides Catholica ad ignotas nationes barbaras victis omnibus difficultatibus penetrauit. to.4. 232. 1.
Fides Catholica ex dogmatum similitudine, & identitate comprobatur. to.4. 247.1.
Fidei Catholicæ Reges, Antistites, Cæsares seruiunt. to.1. 278. 1.
Fides Ecclesiæ Catholicæ indefectibilis ex verbis Christi Domini ad Petrum Luc.22. to.4. 167. 2; & seq.
Fides Ecclesiæ non est in sapientia hominum, sed in virtute Dei. to.9. 196. 8; & 16.

Fides Diuina.

Fides Diuina habet intrinsecam repugnantiam cum falsitate. to.7. 731.2.
Fidei Diuinæ fructus. to. 18. 303. 2; & sequen.
Fidei Diuinæ lumen ducit ad Ecclesiam. to.18. 304. 2.
Fidei Diuinæ lumen peccatis obscuratur. to.18. 305. 2; & seq.
Fides Diuina abstrahit ab obiecto particulari. to.3. 486. 1.
Fides Diuina qualiter pendeat ab Ecclesia? to.4. 804. 168.

Fidei dogmata.

Fidei dogmata sunt certa, quia Papa sic definiuit, quomodò intelligendum? tom.9. 711.1.
Fidei dogmatum D. Petrus, & successores conditores. to.1. 250. 1.
Eadem res varijs Pontificum exemplis probatur. tom.1. 250.2.
Fidei dogma est hunc numero hominem esse verum Pontificem. tom.8. 233. 1; & seq; & to.10. 171. 1; & to.20. 379. 1; & sequen.
Est dogma Catholicum Papam esse caput Ecclesiæ. to.10. 11. 2.

Fides Dæmonum.

Fides Dæmonum non est meritoria; quia prouenit ex principijs naturæ. tom. 19. 131.1; & sequen.

Fidei indefectibilitas.

Fides neque in capite, nec in ipsa tota Ecclesia vnquam deficit. to. 2. ex Pighio. 82.1.
Fides an tempore Passionis Christi Domini in sola B. Virgine manserit? to.3. 559. 1; & to.4. 113.2.
An defecerit in Apostolis? to.9.197.19.
Fides nunquam defecit. tom.1. 7; & tom.14. 554.1.
Fides Ecclesiæ indefectibilis. tomo 16. 263. 1.
Fidei firmitas, & vnitas. to.8.183.2.
Fides Petri non deficiet, quia Christus Dominus hoc petijt. to.10. 25. 1.

Fidei integritas.

Fidei integritas non solùm consistit in Scripturis, sed etiam in Diuinis traditionibus, & definitionibus Conciliorum. tomo 8. 571. 1.

Fidei professio.

Fidei professio de potestate Sedis Apostolicæ extracta à Concilijs Oecumenicis primorum quinque sæculorum. to.11. 6.1.

Fidei professio in extremo vitæ PP. Constantinopolitanorum. to.1. 163. 2.

Fidei professio Eliæ Patriarchæ Babylonis. to.1. 167. 1.

Fidei formula.

Fidei formula à Paulo V. Patriarchæ Babylonico missa. to.1. 110. 2; & seq.

Fidei propositio.

Fidei propositio duplex. to.8. 234.2.

Fidei propositio nequit variari. to.8.242.1.

Ad fidem dupliciter aliquid potest spectare. to.8. 266.2.

De fide aliquid potest esse dupliciter, vel per se primò, immediatè, & formaliter, vel per se secundariò, mediatè, & virtualiter. Primum est, quòd per assensum fidei immediatè attingitur tanquam reuelatum; secundum, quòd per illationem ex propositione de fide attingitur. to.9. 772. 2.

Hæc propositio est de fide, & de fide est hanc propositionem esse de fide multùm distant. to.9. 772.2.

Ad declarandam propositionem de fide non vtimur discursu rigoroso, sed applicatiuo, seu explicatiuo; vnde aliqua propositio potest esse de fide immediatè, quamuis vna ex præmissis non sit de fide. tomo 9. 773. 2.

Fidei propositiones diuerso modo admissæ, & non admissæ non à Pontificibus Romanis secundùm diuersas circunstantias, & explicationes. to.1. 252. 2.

De fide est Papam hunc numero esse verum Papam. to.8. 704. 1; & seq; & 706. 1; & sequen.

Item est obiectum fidei Papam hunc esse verum Papam, & Christi Domini Vicarium, & caput Ecclesiæ. to.15. 89. 207; & seq.

Item de fide est saltem secundariò Papam hunc numero esse verum Christi Domini Vicarium. to.8. 777. 2.

Item est immediatè de fide Papam hunc numero esse caput visibile Ecclesiæ. tom.12. 601.1.

Item est de fide Papam esse in Ecclesia. to.8. 240.2.

Item redditur de fide solùm per auctoritatem, & consensum solius vniuersalis Ecclesiæ Papam hunc numero esse verum Pontificem. to.10. 276. 1.

Item est de fide, quòd Papa Innocentius XII. nunc regnans sit verus Papa. tomo 9. 729.1.

Item est immediatè de fide Papam hunc numero esse caput visibile Ecclesiæ; sicuti hanc numero Ecclesiam esse Christi Domini Sponsam. to.12. 601. 1.

Quomodò sit de fide Romanum Episcopum esse Papam? to.3. 19. 1.

Fidei propositio, antequam aliquid de fide credendum ab Ecclesia certum sit, debet à Sede Apostolica proponi. to.4. 647. 2.

Fidei controuersiæ.

Fidei controuersiæ à solo Papa possunt definiri. to.6. 11. 28.

Fidei prima controuersia. to.6. 626. 1.

Fidei controuersiæ semper relatæ fuerunt ad Ecclesiam Romanam. to.14. 27. 2.

Fidei controuersiæ, vt plurimùm, damnatæ fuerunt in Concilijs generalibus. to. 20. 537.1.

Fidei controuersiarum Iudex est solus Papa. to.1. 243.2; & to.4. 787.55; & seq; & 791. 98. & 792. 102; & 783; & seq.

Fidei controuersias decidendi auctoritatem non habet Ecclesia, quatenus dicit totum cœtum fidelium. to.1. ex Tanuero. 2. 2; & sequen.

Fidei controuersias decidendi facultatem non habent Principes, neque Magistratus politici. to.1. ex Tannero. 3.13; & 5.23.

Fidei vera definitio à Romano Pontifice expetenda. to.2. ex Pighio. 76.1.

Fidei mysteria in controuersiam posse vocari. to.12. 194.1.

In controuersijs fidei Papa vtitur Consilio Doctorum. to.15. 45. 369; & seq.

Ad ipsum deferuntur controuersiæ fidei. tomo 10. 251. 1.

Fidei controuersiæ semper relatæ fuerunt ad Summum Pontificem. to. 12. 590. 2. & sequen.

Solus est supremus iudex controuersiarum fidei, & morum, quod dupliciter potest intelligi. to.3. 827. 1.

Semper agnitus fuit à Concilijs generalibus, vt iudex controuersiarum fidei. tom. 15. 280.1.

Ad ipsum deferuntur controuersiæ fidei definiendæ, vt est supremus Pastor, & Episcopus Episcoporum. to.15. 293.2.

In decernendis controuersijs fidei est infallibilis. to.12. 399. 1; & seq.

Fidei causæ.

Fidei causas iudicandi auctoritatem esse tantùm penes Ecclesiæ Præpositos, & Episcopos probatur ex Scriptura, ex figura veteris Testamenti, ex vsu, & praxi, & ratione. to.1. ex Tannero. 6.32; & seq.

Fidei causa, idèst articulus nouiter emergens an sit sufficiens ad congregandum Concilium? to.9. 70. 15.

Fidem committere iudicio vnius periculosum est. to.9. 175. 18.

Fidem committere arbitrio vnius solius periculosum est. to.9. 204. 71.

Fidei causam committere arbitrio illius, quem hæreticum Ecclesia potest iudicare, periculosum. to.9. 205. 78.

Fidei causa nondum decisa, licèt referatur ad Sedem Apostolicam, fallit tamen, vbi esset maximum dubium circa fidem; quia Papa tunc non debet decidere, sed conuocare Concilium generale. to.9. 205.78.

Fidei causæ definiri non possunt absque Romano Pontifice. to.6. 599. 2.

Fidei iudicium non est priuatæ auctoritatis. tomo 1. 245. 2.

Fidei causarum supremus Iudex est solus Romanus Pontifex. to.4. 787. 55; & sequen; & 791. 98; & 783; & seq.

Vid. Papa Iudex.

Fidei Regulæ.

Fidei regulæ nihil addi potest, vel detrahi. to.8. 955.1.

Fidei regula adæquata, seu critytion quid sit? to.8. 956. 1.

Fidei

Fidei regula est Scriptura Diuina. tom. 14. 10. 1; & sequen.
Fidei regula infallibilis est Romanus Pontifex, & cur? tomo 19. 24. 2.
Fidei regulæ quænam, & quales sint? tomo 10. 312. 2.
Fidei regula non potest esse spiritus priuatus. tomo 9. 711. 1.
Fidei regula vina infallibilis an possit dati, & quæ sit? tomo 9. 711. 2.
Fidei regula, à quo accipiat infallibillitatem? to. 9. 711. 2.
Fidei regula non potest esse Rex, vt volunt Hætetici Anglicani. to. 9. 713. 2.
Fidei regula est scriptura, traditio Apostolica, & ecclesiastica. to. 12. 195. 2.
Fidei regula ab ecclesia tradita. to. 1. 238. 1.

Fidei verbum.

Fidei verbum pacem cum Deo parit; discordiam verò cum hominibus. to. 18. 325. 1; & seq.
Fidei verbum reddit Deo, quod est Dei. tom. 18. 326. 1.

Figura Pontificum.

Figura Romanorum Pontificum relata Deuteronomij 17. explicatur. to. 10. 26. 2.
Figura Romanorum Pontificum fuit sacerdos antiquæ legis. to. 10. 45. 1; & seq.

Figura Ecclesiæ.

Figura Ecclesiæ fuit synagoga. to. 1. 4; & to. 4. 733. 17.
Figura Ecclesiæ fuit Nauis Petri, quæ fluctibus fuit concussa, sed non submersa. to. 14. 247. 1; & to. 7. 234. 2; & to. 3. 246. 1.
Ecclesia fuit figurata in tunica inconsutili Christi Domini. to. 2. ex B. Ægidio. 64. 1; & to. 4. 30. 2.
Figura Ecclesiæ fuit Arca Noe. to. 16. 349. 1; & seq.
Figuræ variæ Ecclesiæ Catholicæ. to. 3. 236. 232.
Figura Ecclesiæ fuit Rachel. to. 3. 231. 1.
Figura Ecclesiæ vniuersalis fuit Eua. tom. 19. 3. 2.
Figura veræ Ecclesiæ fuit Sara; Agar verò Ancilla fuit figura Ecclesiæ schismaticæ. to. 4. 43. 1; & seq.
Figura Ecclesiæ fuit sagena missa in mare ex omni genere piscium congregans. tomo 4. 30. 2.
Figura Ecclesiæ fuit vinea Euangelica. to. 4. 31. 2.

Filius.

Filius non repugnat, quòd sit superior matre sua naturali propter munus, quo in Republica fungitur, el imperandi to. 3. 566. 1.

Filius Dei.

Filij Dei tituli. to. 16. 192. 1; & seq.

Finis.

Finis temporalium, & spiritualium. tom. 3. 6. 1.
Finis politiæ qui sit? to. 3. 593. 1.
Finis approbationis Religionis qui sit? to. 3. 611. 2.
Finis temporalis potestatis qui sit? tomo 3. 864. 1.
Finis, & vtilitas temporalium potestatum quę sint? to. 3. 926. 1.
Finis certa promissio importat executionem mediorum. to. 4. 805. 173.
Finis potestatis Ecclesiæ est vita æterna; & finis potestatis secularis est felicitas temporalis. to. 14. 759. 2.
Finis, propter quem fuit constitutum vnum caput in ecclesia. to. 13. 124. 2.
Finis politiæ est pax. to. 13. 526. 2.
Finem esse regulam, & mensurã omnium ordinatorum intelligendum est de fine cuius, non de fine cui. to. 9. 788. 2.

Finis Ecclesiæ.

Finis Ecclesiæ primarius est vita æterna per fidem, & per bona opera acquirenda. to. 7. 279. 2.
Finis ecclesiæ, dum impetit hæreticos, & schismaticos, est, vt eos ad ouile Christi Domini compellat reuerti. to. 4. 43. 2.
Finis ecclesiæ, dum malos persequitur, & mala punit, vel prohibet, ne mala fiant, est salus animarum. to. 4. 44. 1.
Finis immediatus ipsius ecclesiæ est sanctificatio animarum; finis verò vltimus, & principalis est æterna beatitudo, ad quam omnes suos filios ordinat, & dirigit, to. 4. 257. 6.
Vid Ecclesiæ finis.

Firmamentum.

Firmamentum diuidens aquas quid significet? to. 3. 188. 2.
Firmamentum cœli figura Ecclesiæ vniuersalis; duo luminaria figura duarum dignitatum, scilicet Pontificalis, & Regalis. to. 13. 420. 1.

Firmiliani.

Firmiliani Cappadocis sententia de rebaptizandis. to. 6. 634. 1; & to. 11. 54. 56.

S. Flauianus.

S. Flauiani duæ epistolæ ad Leonem, in quarum prima postulauit confirmari sententiam latam contra Eutychetem. tomo 6. 386. 2.
In altera petiit confirmationem synodi factæ. to. 6. 388. 2.
S. Flauiani appellationem S. Leo sine generali synodo potuit retractare, & definire. to. 6. 404. 2.
Eius cadauer in Basilica SS. Apostolorum est sepultum. to. 6. 374. 2.
S. Flauiani sententia à S. Leone confirmatur. to. 6. 374. 2.
Eius reuerentia in Ecclesiam Romanam. to. 6. 372. 2.
Appellat à Dioscoro, & illius factione. to. 6. 381. 2.
Eius appellatio discutitur. to. 6. 399. 1.
Cur noluerit synodum cogere? to. 6. 397. 1.
Percutitur calcibus à Dioscoro coram tota synodo, & moritur. to. 6. 399. 2.
S. Flauianus à Romana Ecclesia habitus pro periuro non accepit communionem, nisi sub vitæ finem. to. 6. 199. 1; & seq.
Ab Eutychete compulsus ad solemnem fidei professionem in scriptis. to. 6. 373. 1.
Ab eodem accusatur de hæresi Nestorij, & de refutatis duodecim capitulis S. Cyrilli. to. 6. 374. 1.
Ad solam Ecclesiam Romanam, non ad synodum generalem appellauit. to. 6. 403. 2.
An censuerit per Papalem suæ synodi confirmationem esse abstinendum à synodo generali? to. 6. 396. 1.
Eutychetis errores, & omnia suæ synodi acta exposuit per literas S. Leoni. to. 6. 372. 1.

Pro-

Profiretur non requiri Concilium generale, sed sufficere S.Leonis Sacerdotium ad damnandam hæresim Eutychetis. to.6. 383.1.
S.Ioannis Chrisostomi vestigia sequutus fuit; & exercuit patriarchalem potestatem in tres Autocephalas diœceses. to.6. 370. 1.
Carceratus simul cum Eusebio à Dioscoro, & relegatus in Hyperpam Asiæ inter manus eorum, à quibus in exilium ducebatur, glorioso fine transiuit ad Christum Dominum. to.6. 403. 2.
In causa Eutychetis cognouit ius Romanæ appellationis. to.6. 381. 2.
S. Flauianus coactus fuit scribere libellum fidei, & sic de Nestorianismo se purgare. to.6. 375. 1.
Postulauit confirmationem suę Synodi à Sancto Leone,& eius rationes ad remouendum generale Concilium. to.6. 396. 2.
Superordinatus fuit Meletio. to.6. 212. 1.
Renuit venire ad Synodum Capuanam. to.6. 212. 2.
Ab Apostolica Sede appellauit ad Synodum. to.6. 212. 2.
Eius appellationem non admisit Siricius. to.6. 213. 1.
S. Flauiani humilitas, & modestia laudata. to.17. 289. 2.
S. Flauianus Patriarcha Alexandrinus repugnante Theodosio fuit depositus à S. Damaso. to.18. 22. 1.
S. Flauiani persecutio. to.20. 144. 1.
S. Flauianus ad Leonem Papam appellauit, non ad Imperatorem. to.20. 186. 1.
S. Flauianus à Cornelio Ephesino damnatus à Sede Apostolica, tanquam innocens, fuit absolutus, vt scribit Pelagius Papa. to. 9. 800. 2.
S. Flauianus scripsit ad Leonem Pontificem de Eutychetis errore. to.3. 653. 1; & to. 1. 147. 1.
Tenor eius epistolæ. to.3. 653. 1.
Eius responsio ad Leonem Pontificem. to. 3. 353. 2.
S. Flauianus Patriarcha quare Ephesi lætaliter vulneratus? to.3. 556. 1; & seq.
S. Flauianus, & Athanasius prouocarunt à Concilio ad Papam. to.3. 576. 1; & seq.
S.Flauiani causa à Leone Papa iudicata. to.1. 357. 1.

Flauitas.

Flauitas ordinatus Patriarcha Constantinopolitanus expectauit consensum Episcopi Romani. to.6. 188. 1.

Flauius.

Flauius Valentiolanus Concilium Chalcedonense confirmat, & pœnam statuit statutis eiusdem contrauenientibus. to.9. 12. 19.

Florentina Synodus.

Florentinæ Synodi orthodoxa definitio. to.2. ex Pigbio. 121. 2.
Florentinæ Synodi diploma pro vnione Ecclesiarum. to.1. 202. 2.
Florentina Synodus I. celebrata sub Victore deposuit multos Episcopos propter simoniam, & fornicationem. to.4. 612. 4.
Florentina Synodus cur fuerit congregata? to.13. 485. 2.
An fuerit legitima? to.16. 122. 1.
Eius defensio contra Anonymum. to.16.122. 1, & seq.
Congregata fuit propter schisma Græcorum negantium processionem Spiritus sancti à Filio. to.9. 779; & to.15. 610. 17.
Vid. Concilium Florentinum.

Fomes.

Fomes peccati quid operetur iuxta Lutherum? to.3. 305. 2.
Fomitem habere esse facere malum, non peccatum est propositio Lutheri. to.3. 307. 1.
Absurda, quæ sequerentur, si fomes peccati esset peccatum actuale? to.3. 307. 2.
Fomes ex vi nominis quid importet? tom. 3. 308. 1.

Forma.

Forma celebrandi Concilia generalia quoad conuocandas, & admittendas personas. to.13. 495. 1.
Forma subscribendi Concilijs præscripta Legatis Romani Pontificis. to.13. 503. 1.
Forma subscriptionis Episcoporum. tom. 13. 493. 2.
Forma subscribendi præsbiterorum Archimandritarum. to.13. 493. 2.
Forma Ecclesiæ militantis desumpta est ab Ecclesia triumphanti. to.13. 287. 2.
Forma consecrandi Episcopos ab Apostolis tradita an à Papa, vel à Concilio Sede vacante possit mutari? to.9. 174. 13.
Formæ Sacramentorum sunt simpliciter inuariabiles; sacramentalia autem possunt à Papa variari. to.9. 175. 14.
Forma baptismi tradita fuit à Christo Domino. to.9. 179. 206.
Forma, quam tenet Papa scribendi ad schismaticum. to.9. 405. 55.
Forma abiurationis faciendæ ab hæretico. to.9. 307. 1; & seq.

Formosus.

Formosi Episcopi Portuensis historia. to. 3. 481. 2.
Formosi electio in Papam quanuis tumultuaria fuerit, attamen fuit legitima. tomo 8. 768. 1.
Formosi acta cur fuerint rescissa à Stephano Papa, & iterum confirmata à Ioanne IX. to.20. 86. 1; & 424. 2.
Illius degradationis narratio historica. to.20. 424. 2; & seq.
Eius acta verè fuerunt reprobata à Stephano Papa. to.19. 284. 2; & to.18. 53. 2.
An fuerit verus, & legitimus Pontifex? to.18. 652. 1.
Formosus Episcopus Portuensis fuit degradatus à Ioanne VIII. to.10. 481. 2.
Contra ipsum insurrexit Sergius Diaconus; to.1. 11. 1.
Eius cadauer à Stephano VII. proiectum in Tyberim, & à piscatoribus reportatum in S. Petri Basilicam ab imaginibus SS. miraculosè fuit salutatum, quo insigni prodigio Deus illius innocentiam indicauit. tom. 1. 128. 2.

Formula.

Formula confessionis eorum, qui antiquitus ad fidem veniebant. to.3. 475. 1.

Fornicatio.

Fornicatio, & furtum ob nullam causam licitè fieri possunt. to.3. 13. 2.
Fornicari in Ecclesia, & extra Ecclesiam sunt peccata diuersæ speciei. to.3. 234; & seq.
Fornicatio simplex apud Gentiles nullis legibus

bus prohibetur. tomo 3. 882. 2.
Fornicatio prohibita fuit à Concilio Apostolorum. to.9. 503. 56.

Fortitudo.

Fortitudo christiana est per ordinem ad subeundam mortem pro Christo Domino. 10.18. 160. 2.

Fortunatus Poeta.

Fortunati Poetæ carmina circa æqualitatem, & discrimen inter S. Petrum, & Paulum. 10.4. 128. 1.

Fortunatus Episcopus.

Fortunatus an fuerit verus, & legitimus Episcopus? to.6. 303. 1.
Quomodò fuerit intrusus, & consecratus? to.6. 304. 1.
Fuit electus Episcopus Carthaginensis ab Hereticis. to.6. 576. 2.
Fortunati, & Felicissimi appellatio Romana quomodò improbata fuerit à S. Cypriano? to.6. 302. 2.

Forum.

Fori mixti distinctio à foro simplici. tom. 2. ex Adolpho. 43. 2; & seq.
Quæ crimina debeant deferri ad forum mixtum? 10.2. ex Adolpho. 43. 2; & seq.
Forum aliud internum, aliud externum à Christo Domino fuit institutum. tomo 7. 413. 1; & seq.
Forum internum pertinet ad solius Dei iudicium. to.18. 671. 2; & seq.
Quæ fiunt in foro conscientiæ, non sunt denuncianda in foro contentioso, & iudiciario, nec adhibendi sunt testes. to.9. 555.
Foro interiori, & exteriori correspondet duplex potestas, & iurisdictio. to.4. 268. 4.

Francofordiensis.

Francofordiensis Synodus quid decreuerit de Romanis appellationibus? to.6. 157. 1.
Illius canones an fuerint à Papa confirmati? to.6. 157. 2.
Approbauit, & secuta fuit Ecclesiæ traditiones. to. 1. 189. 1.
Francofordiensis Synodi, & Caroli Magni fabula. to.2. ex Alano. 2. 2.

S. Franciscus de Assisio.

S. Franciscus fuit fundator ordinis PP. Minorum. to.10. 69. 1.
Protestatus fuit Romanum Pontificem esse Christi Domini Vicarium, & vniuersalis Ecclesiæ Pastorem. to.10. 69. 2.
Fuit solemniter canonizatus à Gregorio IX. to.4. 112. 2.
Eius regula reformatione non indiget. to. 3. 238. 1; & seq.

PP. Franciscani.

PP. Franciscani an possint habere rerum dominium, & proprietatem? to.8. 480. 2; & seq.
PP. Franciscanorum Minorum arma contra Antichristum. to.3. 243. 1.

S. Franciscus Xauerius.

S. Franciscus Xauerius patrauit plura miracula. to.10. 77. 1.
Eiusdem calamitates propter Deum fortiter toleratæ. to. 10. 77. 1.
Crucem in aquas delapsam cancer illi reportauit. to.10. 78. 1.
Fuit suscitator plurium mortuorum. to. 10. 78. 1.
Eius corpus mirabiliter seruatum illæsum deportatum ad Vrbem Malacensem, illam à contagio liberauit. to.10. 78. 1.
Terræmotus concutiendo Insulam Mauri illius aduentum ad Vrbem notificauit. to. 10. 78. 1.
Alia plura mirabilia patrauit. to. 10. 79. 1.

S. Franciscus de Sales.

S. Francisci de Sales laudes, & encomia. 10.10. 90. 1.

Franciscus Rutificaldensis.

Franciscus Rutificaldensis Episcopus Cardinalis Gallus vitæ innocentia insignis ab Episcopatu Claramontano translatus fuit ad Episcopatum Rutificaldense; & deinde ad Seluadiensem, & fuit Franciæ magnus eleemosinarius. to. 10. 88. 2.

Francones.

Francones fuerunt conuersi à S. Chiliano missò à Conone Pontifice Romano. tom. 18. 32. 2.

Franci.

Francorum Regum origo fuit è Germania. to.11. 329. 6.
Francorum Regnum quando alienatum fuerit à familia Pharamundi? to. 2. ex Adolpho. 122. 1.

Fraterculi.

Fraterculorum hæresis à Ioanne XII. damnata. to.1. 478. 1.

Fraterna correctio.

Fraternæ correctionis præceptum nec difficile, nec impossibile est. to.13. 587. 2.

Fraternitas.

Fraternitas, & maioritas non secum pugnant. to.4. 798. 135.

Fraticelli.

Fraticellorum, siue fratrum de paupere vita affectentium perfectam paupertatem Euangelicam consistere in nihil habere de proprio, nec etiam in communi errores. to. 12. 318. 2.
Fraticellorum defensores. tom. 12. 320. 1; & seq.
Fraticellorum excessus, & graues in Ecclesiam discordiæ, & eorum damnatio. to. 12. 322. 1; & seq.
Fraticellorum alij sectatores. to. 12. 323. 1; & seq.
Fraticellorum hæresim secuti sunt Ioannes Huss, & Wicleff, Lutherus, & alij hæretici eiusdem sæculi. to. 12. 324. 2; & seq.
Item aliqualiter Ioannes Parisiensis. tom. 12. 326. 1; & seq.
Fraticelli docuerunt auctoritatem Romanæ Ecclesiæ cessasse à tempore S. Syluestri, & quòd omnes Pontifices excepto Cœlestino V. fuerunt præuaricatores. to.10. 304. 2.
Fraticellorum hæresis damnatur. to.10. 422. 1.
Fraticellorum hæresis montibus Nouariæ extincta. to.1. 331. 2.

Fraus.

Fraus præsumitur in celeritate actus. tom. 9. 334. 161.
Exempla de teste, & de iudice. tom. 9. 334. 161.
Propter fornicationem quis non præsumitur deliberasse. to.9. 334. 162.

Fridericus I. & II.

Friderici I. depositio. to.7. 509. 1; & seq.
Fridericus I. Imperator Alexandri II. pedibus

bus concnicandum se prostrauit in Ecclesia S. Marci Venetorum . to.3.616. 2.
Friderici Imperatoris odium in Ecclesia, & schisma ab eo causatum. to.5. 55. 1; & seq.
Fridericus pedibus Pontificis se humiliauit. to.5. 58. 2.
Fridericus Alexandrum persequitur, postmodum adorat . to.10. 74. 2.
Fridericus Imperator propter obstinationem fuit à Papa depositus . to.9. 424. 15.
Fridericus I. imperator contra Alexandrum III. conciliabulum Papiæ connocat paucorum Episcoporum . to.1. 10.
Alexander ei testitit, & Reges, & Principes catholici pro ipso steterunt . to.1. 15. 2.
A Deo punitur propter schisma, & cum eo promotores schismatis, quin & ipse Guido Antipapa . to.1. 16. 2.
Quamuis resipuerit, tamen miserè interijt. to.1. 17. 1.
Fridericus Imperator destinat Romam Æneam Siluium ad Eugenium Pontificem pro confirmatione in fide Romana . to. 1. 164. 2.
Fridericus Romanorum, & Siciliæ Rex obedientiam Innocentio III. spondet, & conditiones in pactis expressas pro iuribus Ecclesiasticis iurat . to.1. 465. 1.
Fridericus in Concilio Lugdunensi ab Innocentio IV. Imperio priuatur . to.1. 484. 1; & to.18.376.1; & seq; & to.2. ex Adolpho. 120. 1; & 119. 2; & seq.
Fridericus Imperator quid recepit à Pontifice? to.3. 66. 2.
Friderici II. Imperatoris degradatio inchoata per Gregorium IX; & per Innocentium IV; & per Lugdunense Concilium completa. to.6. 491. 2; & seq.
Friderici Imperatoris leges contra hereticos, eorumque fautores . to.1. 317. 2; & seq.
Friderici II. historia . to.11. 345. 1.
Fridericus II. Imperator excommunicatus à Pontificibus à proprio filio extrangulatur. to.11. 350. 2.
Friderici II. depositio . to.7. 509. 1; & seq.
Fridericus II. fuit primus, qui appellauit à Papa ad futurum Concilium . tom.15. 667. 104.
Fridericus II. excommunicatus ab Honorio . to.4. 36. 1.
Friderici II. Ecclesiæ inimici exitus infœlix . to.10. 115. 2.
Fridericus II. à Gregorio IX; postea ab Innocentio IV. Imperio priuatur, & in eius locum Lantgrauius Hassiæ sufficitur . to.9. 671. 1; & 816. 1; & 821. 2.
Friderici II. atrociora delicta enumerantur . to.1. 535. 1.

Fridericus III.

Fridericus III. quibus conditionibus Regnum obtinuerit? to.1. 466. 1.

Fridericus Ænobardus.

Fridericus Ænobardus ob vexatam Romanam Ecclesiam aquis submergitur . to. 11. 350. 2.
Fridericus Ænobardus Imperio priuatur . to.7. 457. 1.

Fridericus Austriæ.

Fridericus Austriæ Dux priuatur feudis Imperij, nisi restituat bona Ecclesiæ . tom. 7. 513. 1.

Fructus.

Fructus à Sacerdotibus populo prouenientes. to.13. 202. 1.
Fructus est prior flore electione, & sonus cantu ex S.P. Augustino . to.2. ex B. Ægidio. 3. 8.
Fructus Concilij Tridentini afferuntur contra Vigorium . to.3. 520. 2; & 521. 1.

Fulbertus.

Fulbertus Carnotensis contra Berengarium. to.1. 189. 1.

Fulcherius.

Fulcherius Tyrensis Archiepiscopus pallium accepit ab Innocentio II. to.6. 278. 1.

S. Fulgentius.

S. Fulgentius Ruspensis tempore persecutionis Wandalicæ ex Africa veniens in Siciliam mutauit sententiam de ducenda in Ægypto vita eremitica suadente B. Eulalio Syracusarum Episcopo . to.11. 203. 6.
S. Fulgentius inter Episcopos Africæ facilè Princeps Romam venit . to. 12. 71. 1.

Fundamentum.

Fundamenta eius in montibus sanctis quomodò sint intelligenda? to.9.209. 116; & 119.
Fundamentum Christi Domini in summo est, non in imo, vt in fabrica temporali . to. 9. 209. 119.
Fundamentum Ecclesiæ est vnicum tantùm, quia idem est fundamentum Christi Domini, quod est Petri . to.9. 210. 131.
Fundamentum dupliciter dicitur . to.13.304. 2.
Fundamentum in spiritualibus existit in summo . to.13. 305. 2.
Fundamenti primarij non est aliud fundamentum, secus verò secundarij. to.13.305.1.
Fundamenta secundaria possunt esse plura, secus principale . to.13. 305. 1.

Fundamentum Ecclesiæ.

Fundamentum totius Ecclesiæ est Papa per singularem clauium prærogatiuam . to.13. 601. 1.
Fundamentum Ecclesiæ dupliciter sumi potest . to.9. 542. 2.
Fundatio Ecclesiæ dupliciter sumi potest, quantùm ad fidem, & profectum virtutum, & quantùm ad potestatem iurisdictionis Ecclesiæ . to.13. 305. 1; & to.9. 542. 2.
Fundare Ecclesiam dupliciter sumitur. 1. Pro prima, & principali fundatione; secundò prout idem sonat, ac illustrare . to.4.603. 169; & 174.
Fundamentum esse Ecclesiæ conuenit Christo Domino, Petro, & alijs Apostolis, sed diuersimodè . to.9. 636. 1.
Fundamentum Ecclesiæ quot modis dicatur? to.5. 649. 2.
Fundamentum primarium Ecclesiæ est Christus Dominus, secundarium verò Apostoli. to.15. 323. 1; & to.4. 749. 47.
Fundamenta Ecclesiæ non sunt plura, licèt pluribus ratio fundamenti conueniat. to.4. 750. 52.
Fundamentum Ecclesiæ est pars suprema . to. 10. 158. 1.
Fundamentum principale, & primarium Ecclesiæ est Christus Dominus, qui illam fundauit; & fundamentum ministeriale fuerunt Apostoli, qui illam propagarunt. to.17.92.1; & seq.
Fundamentum Ecclesiæ aliud intrinsecum,

quod est Christus Dominus, aliud extrinsecum, quod est Petrus. to.10.516.1;& seq.
Vid. Ecclesiæ ædificatio.

Fundatores.

Fundatores Ordinum laudati. to. 10. 90. 1; & seq.

Funera.

Funerum officia sunt apud Deum meritoria, vt constat ex Tobia. to.7.220.2.

Funiculus.

Funiculus triplex difficilè rumpitur. tom. 9, 315.19; & 318.43.

Furor.

Furor impedit matrimonium carnale. to. 9. 83. 35.

Fussalensis Episcopus.

Fussala quando cepetit habere Episcopum? to.6. 324. 1.

Fuit quondam oppidum Parochiæ Hipponensis, quod mansit pertinax in parte Donati. to.6.324.1.

Fuit à S.P.Augustino in Episcopatum erecta. to.6. 324. 2.

G

GABELLÆ.

Gabella, & pedagia augentes, vel nouiter imponentes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. tom.5.283. 112.

Gabellæ, & pedagij nomina quid significent? to.5.282.111, & seq.

Gabellæ, & pedagia licitè ab Imperatore, & Regibus possunt nouiter imponi. tom. 5. 283. 113.

Gabellæ, & pedagia possunt imponi etiam à Pontifice Romano, & à Concilio generali, & alijs. to.5.285.114; & seq.

Taxas, taleas, & alia similia onera imponentes an incurrant hanc censuram? to. 5. 287. 122.

Gayna.

Gaynæ exercitus ab Arcadio Imperatore fuit deletus. to.1.546.2.

Fuit tyrannus sublevatus adversùs Arcadium. to.1.546.2.

Fuit Arianus, & à Sancto Ioanne Chrysostomo Templum Constantinopoli pro Arianis postulauit. to.1. 546. 2.

Inuasit templum D. Ioannis in Hebdomone, ob quam indignitatem commotus Arcadius ipsum inuasit. to.1. 546. 2.

Ingrediens templum D. Ioannis fuit deterritus ab Angelorum apparitione.to.1.546.2.

Tandem fugiens per Thraciam Deo vindice fuit ab eo interemptus. to.1. 546. 2.

Gallia.

Gallia pars celebris Europæ, ferax fructibus, & clarissima viris, armis, & literis insignis, ac linguis plurium nationum, post primam Euangelij prædicationem ita fidem christianam amplexa est, vt non solùm semper fuerit obsequentissima Romanæ D. Petri Cathedræ, sed etiam armis aliquando defenderit. to.3.772. 2.

Fuit semper Apostolicæ Sedi fideliter subiecta. tom.6. 94. 2.

Quousque viguit Romanum Imperium, Apostolicæ Sedi fuit obsequentissima. tomo 6. 597. 2; & to. 10. 30. 1.

Ab Vgonottis fuit infecta, & peruersa. to.6. 735.4.

Galliarum Reges à Pipino vsque ad nostra tempora fuerunt semper reuerentes subiecti potestati Ecclesiasticæ. to.7. 274. 1.

Galliarum Regno multa priuilegia fuerunt concessa à Leone X. in Concilio Lateranensi. to.18. 12.

Galliarum Reges emittunt iuramentum fidelitatis erga Romanam Ecclesiam in manu Archiepiscopi Rhemensis. to.20. 24. 2.

Cladibus cruentissimis,ab hæreticis fuit vastata. to.1. 333. 2.

Quamplurimi fuerunt martyrio coronati. to.1.330. 1.

Galliæ Reges ob reuerentiam in Sedem Apostolicam fuerunt à Deo pluribus fœlicitatibus cumulati. to.1. 499. 2; & seq.

Ab Archiepiscopo Rhemensi debent inungi. to.1. 511. 1.

Vnaquæque Domus in Gallia tempore Caroli Magni Imperatoris soluebat D. Petro annuatim saltem vnum denarium teste D. Gregorio. to.4. 216. 2.

Galli absoluti fuerunt à iuramento fidelitatis à Papa Zacharia. to.13. 464. 1.

Gallia nunquam passa fuit, vel permisit duos esse Summos Pontifices in Ecclesia. to. 4. 623. 278.

Galliarum Reges à Varijs Pontificibus Romanis iudicati fuerunt. to. 1. 519.2; & seq.

Gallicanæ libertatis Defensores.

Gallicanæ libertatis defensores potiùs insidiantur potestati spirituali Romanorum Pontificum, quàm consulant ciuibus temporalibus Regum. to.15. 677. 114.

Sunt eiusdem libertatis potiùs mutilatores, quàm defensores. to.15. 668. 105; & 669. 103.

Gallicanæ libertates, quibus aliqui Galli conantur se subtrahere potestati Summi Pontificis, sunt potiùs seruitutes. to.15.666.103.

Galli Nouatores Eusebiana factione sunt peiores. to.15. 87. 1.

Eorum querelæ circa receptionem Concilij Tridentini. to.3. 524; & seq.

Gallicana Ecclesia.

Gallicana Ecclesia non pertinet ad Episcopum Carthaginensem. to.6. 11.2;& 235.2.

Gallicana Ecclesia an gaudeat priuilegijs Ecclesiæ Africanæ circa appellationes? to.6. 162. 2.

Nunquam consueuit festinanter subordinare Episcopos depositis. to.6. 95. 1.

Aliter Romano Pontifici, & aliter Episcopo Carthaginensi fuit subiecta. to.6. 99.2.

Credidit Sancto Gelasio asserenti Sanctum Athanasium, Sanctum Ioannem Chrisostomum, & Sanctum Flauianum prouocasse ad solam Sedem Romanam. to.6. 418. 2.

Gallicanæ Ecclesiæ Clerici damnati à suis Episcopis ad synodos nollebant accedere, sed fraudulenter recurrebant ad Sedem Apostolicam. to. 6. 160. 2.

Gallicanæ Ecclesiæ Clerus inferior semper Romam appellauit. to.6. 155. 2.

Eius Præsbiteri an possint prætermissa synodo immediatè Romam appellare? tomo6. 154.1.

Illius Concilia prouincialia non gaudent facultate suprema ita, vt ab ijs Romam non possit appellari à Cicto inferiori. tomo 6. 156. 2.
Gallicana Ecclesia olim constantissimè tenuit, quòd nullus Patriarcha, nulla etiam Oecumenica Synodus possit definire aliquod dogma fidei absque Romani Pontificis, & Ecclesiæ Romanæ auctoritate. to. 6. 624. 1; & seq.
Gallicana Ecclesia semper abundauit doctissimis viris teste Hieronymo. to. 6. 631. 2.
Gallicanæ Ecclesiæ sententia. to. 6. 743. 2.
Gallicana Ecclesia nunquam controuertit Pontifici Romano Ius vocandi Episcopos Gallicanos ad synodos Romanas. tom. 11. 227. 119.
Ad Gallicanas Ecclesias plures prædicatores missi fuerunt ab Ecclesia Romana. tomo 1. 256. 1.

Gallicani Episcopi.

Gallicani Episcopi à suis synodi damnati appellarunt semper ad Sedem Apostolicam. to. 6. 87. 2.
An fuerint aliquando exempti à synodo Patriarchali Romani Pontificis celebranda in Vrbe Romæ? to. 6. 164. 1.
Galliarum primates sunt Africanis primatibus longè iuniores. to. 6. 235. 2.
Gallicani Episcopi se excusarunt à Synodo indicta per Nicolaum primum afferentes nullam fuisse necessitatem illam celebrandi, & ad illam veniendi. to. 6. 166. 1.
Suas rationes exposuerunt per Regem Galliarum. to. 6. 166. 1.
Gallicani Episcopi damnationes suorum collegarum non exequebantur, quando pronocatum erat ab ijs ad Sedem Apostolicam. to. 6. 202. 2.
Gallicanos Episcopos vocari ad Synodos Patriarchales Romani Pontificis est consuetudo vetustissima to. 6. 166. 1.
Semper appellauerunt ad Apostolicam Sedem excepto tantùm Hilatio. to. 6. 92. 2; & 88. 1.

Vid. appellatio Gallicana.

Spectant ad Synodum patriarchalem Ecclesiæ Romanæ. to. 6. 202. 2.
Galliarum, & Germaniæ Episcopis epistola commendatitia scripta ab Anonymo. tom. 16. 136. 2; & seq.
Gallicanorum Episcoporum professio fidei. to. 1. 138. 2.
Gallicani Episcopi non solebant superordinare festinanter Episcopis depositis nouos Episcopos. to. 6. 95. 1.
Semper nouerunt Ecclesiæ Romanæ primatum. to. 15. 296. 1.
Nunquam abindicarunt Pontifici Romano ius vocandi Episcopos Galliarum ad Synodos Romanas. to. 11. 227. 119.

Vid. Ecclesia Gallicana.

Gallicanus Constantinopolitanus.

Gallicanus Constantinopolitanus vnam tantùm naturam statuie in Christo Domino, & Beatissimam Virginem Mariam vocauit tantùm Christothocon, non Theothocon. to. 14. 173. 1.

Gamalius.

Gamalius Bagaiensis Episcopus Numidiæ Primas coegit Synodum trecentorum, & decem Episcoporum. to. 6. 240. 2.
Ipse personaliter præsedit Synodo. tom. 6. 240. 1.

Gangrensis.

Gangrensis Synodi dissertatio. to. 15. 417. 1; & seq.
Damnauit Eustacrum hæreticum asserentem neminem posse consequi à Deo salutem, nisi renunciet omnibus diuitijs, & nisi relinquat parentes, & filios, imò & ipsam vxorem. to. 1. 79. 1.
Fuit celebrata sub S. Sylnestro Papa. tom. 1. 79. 1.

Gaudentius.

Gaudentius Naxitanus Episcopus fuit degradatus ab Eusebianis. to. 6. 125. 1.
Ad eius instantiam emanarunt Canones Sardicenses de Romana appellatione. tom. 6. 208. 2.
Ampliauit in Illyrico Romanas appellationes. to. 6. 201. 2.
Fuit degradatus in Philippopolitano conuenticulo. to. 6. 201. 2.

Gaudentius Abitunensis.

Gaudentius Abitunensis Episcopus Wandalis Africam vastantibus cum S. Quoduultdeo, & alijs Episcopis, ac Præsulibus fugijt, & in Ciuitate Partenope Monasterium construxit. to. 6. 364. 2.
Fuit primus, qui iecit prima exordia Ordinis Augustiniani extra Africam. to. 6. 364. 2.

Gaudium.

Gaudium magnum mentem alterare præsumitur. to. 9. 334. 160.

S. Gelasius.

S. Gelasij epistola ad Faustum Magistrum de appellationibus. to. 6. 367. 1.
S. Gelasius decreuit, quinam libri sint Canonici? to. 6. 871. 8; & 156. 2.
Accusatus fuit à Magdeburgensibus, & Kemnitio. to. 8. 444. 1.
Quinam errores ei fuerint attributi? tom. 11. 497. 10; & seq.
Illius defensio. to. 7. 684. 1.
Non fuit auctor libri contra Eutychetem. to. 7. 684. 10.
Quomodò docuerit Eucharistiam sub vtraque specie esse necessariam. to. 6. 685. 2; & to. 1. 152. 2.
Damnauit appellationem à Papa ad Concilium. to. 11. 422. 1.
Fuit successor Fælicis, & deiecit plures Episcopos Orientis. to. 7. 166. 1; & seq.
Excommunicauit Anastasium Imperatorem. to. 19. 383. 2.
Docuit Romanum Pontificem esse infallibilem. to. 10. 334. 2.
Illius testimonium de subiectione Principum sæcularium potestati ecclesiasticæ. tom. 16. 165. 2; & seq.
Quando docuit nullam Sedem magis, quàm primam teneri exequi constituta cuiuscunque Synodi, quam Ecclesiæ vniuersalis probaret assensus, locutus est de Synodo legitimè congregata, & à Papa approbata. to. 9. 804. 15.
Anastasio Imperatori significauit Ecclesiam Romanam esse sine ruga, & macula, & ideo posse errantes corrigere. tom. 1. 106. 2.

Fregit

Fregit audaciam Euphemij Patriarchæ Constantinopolitani conantis Ecclesiæ vnitatem rescindere. to.1. 126. 1.
Restitit Anastasio Imperatori volenti congregare Concilium. to.1. 136. 1.
Redarguit non recurrentes ad Sedem Apostolicam in causa Senecæ Pelagianam hæresim seminantis in Piceno, & in Dalmatia. to.1. 148. 1.
Episcopos Lucaniæ, Siciliæ, & Brutiorum increpuit. to.1. 148. 1.
Anastasium Imperatorem de rebus fidei temerè tractantem libertate Apostolica increpauit. to.1. 148. 1.
Restituit Canones Africanæ Ecclesiæ suæ puritati. to.1. 209. 1.
Docuit Imperatorem iudicium Ecclesiasticorum ad solum Papam pertinere. to.1. 247. 1.
Senecam Pelagianum, Petrum Fullonem, & alios damnauit, tanquam hæreticos. to.1. 306. 1.
A Centuriatorum criminationibus defenditur à D. Hieronymo. tomo 1. 343. 2; & seq.
Illius admonitio ad Episcopos Dardaniæ, Macedoniæ, & Illyrici contra Eutychianos. to.1. 355. 1.
Decreuit Senecam Pelagianum esse euitandum à fidelibus. to.1. 357. 2.
Coegit Concilium Romæ, in quo damnauit Euphemium, Acacium, & alios Schismaticos. to.1. 357. 1.
Eius epistola de auctoritate iudicandi Episcopos. to.1. 449. 1.
Illius constantia contra Euphemium Constantinopolitanum. to.1. 462. 2.
Multas Patriarcharum Græcorum appellantium ex vi Concilij Nicæni suscepit, quo appellationes Romanas firmauit. to. 1. ex Ecchellensi. 28. 2.
Illius epistola ad Anastasium Imperatorem de potestate Pontificia, & Regali. to.2. ex Adolpho. 4. 2.
Acacium, & eius Sectatores damnauit, ac Sedis Apostolicæ auctoritatem inuictè defendit. to.2. ex Pighio. 112. 2; & seq.
Docuit Papam habere potestatem absoluendi excommunicatos à quocunque Episcopo. to.11. 39. 24.
Fuit electus Pontifex anno Christi Domini. 492. to.3. 723. 1; & 794. 2.
Fuit natione Afer. to.3. 794. 2.

Generale.

Generale mandatum non transfert in Legatum ea, quæ Romano Pontifici sunt reseruata. to.9. 12. 24.
Generalis clausula *non obstante* non sufficit ad tollendam constitutionem conciliarem. to.9. 185. 16.
Generalis clausula quando sufficiat ad tollendam constitutionem conciliarem? to.9. 186. 17.

Gennadius.

Gennadius non successit in Patriarchatu Iosepho Patriarchæ, sed Gregorio Protosyncello. to.16. 125. 2.
Docuit captam fuisse Constantinopolim propter auersionem Græcorum ab Ecclesia Romana. to.16. 125. 2.
Eius querelæ, & lamentationes propter euersionem Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to. 16. 125. 2; & seq.

Gentes.

Gentes viuentes iuxta legem naturæ extra Iudaismum an habuerint summum Sacerdotium distinctum à summo Sacerdotio Iudæorum? to.9. 631. 1.
Gentibus quando fuerit euangelizandum, solus Petrus resoluit. to.3. 685. 1.

Gentiles.

Gentiles an habuerint summum Sacerdotium in lege naturali ante Christi Domini aduentum? to. 20. 364. 1.
Gentilium Sacerdotes quænam priuilegia, & auctoritatem haberent? to. 2. ex Pighio, 150. 2; & seq.
Quinam Gentiles iustum Regnum habuerint? to.3. 177. 2.

Genus.

Genus vbicumque in aliqua dispositione positum est ex natura rei, de qua agitur, arctatur ad vnam speciem, perinde est, postquam ad illam speciem est descensum, ac si à principio species esset in dispositione expressa. to.9. 119. 141.

Georgius hæreticus.

Georgius Cassander hæreticus docuit Catholici nomen conuenire Lutheranis, Caluinistis, & alijs hæreticis, dummodò in fundamento doctrinæ conueniant. to. 8. 565. 2.
Illius confutatio. to.8. 566. 1; & seq.

Georgius Patriarcha.

Georgij Patriarchæ Antiocheni dissertatio pro D. Petri primatu fundata super illa Christi Domini verba: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* to.1. ex Ecchellensi. 44. 2.

Gerardus Zacharella.

Gerardus Zacharella temporibus Bonifacij VIII. docuit diuitias à Christo Domino fuisse omnibus Christianis prohibitas. to. 19. 110. 2.
Fuit combustus sub Clemente V. to. 19. 111. 1.

Gerbais.

Gerbais Doctoris Parisiensis socij Sorbonici Regij eloquentiæ Professoris errores. to.6. 94. 1; & seq.
Confessus fuit veritatem, dum scripsit Chelidonium Romam se contulisse, & rectè scripsit de Romanis appellationibus. tom. 6. 94. 1, & seq.
Recessit à professione veritatis circa Canones Sardicenses. to.6. 95. 1.
Dereliquit sententiam, quam priùs docuerat. to.6. 92. 2.
Illius errores circa S.Leonem, & legem Imperatoria Gratiani. to.6. 111. 1; & seq.

Germania.

Germania à Gallis, Rethis, ac Pannonijs Rheno, & Danubio fluminibus seiungitur, à Sarmaris verò, & Dacis montibus separatur, & in cæteris eius partibus etiam Insularum immensa spatia complectentibus Oceano Septemtrionali circunscribitur. to.3. 782. 2.
Est magna Europæ portio, cùm plurima Regna, Prouincias, Insulasque comprehendat. to.3. 782. 2.

Germaniæ populi vocati fuerunt Teutones à Teutono Deo, quem colebant; postea à Romanis vocati sunt Germani, quia cùm primùm deuictis Gallis Rhenum transgressi fuissent, videntes Romani proceritatem corporum, colorem, & formam Gallis simillimam Germanos, idest fratres Gallorum eos appellauerunt. tom. 3. 782. 2; & seq.
Germaniæ Regio est valde aspera ob aeris frigiditatem, humus tamen est pinguis, & fructuum ferax. to. 3. 782. 2.
Germaniæ incolæ sunt simplici ingenuitate præditi, ab omni animi duplicitate alieni, benefici, ac fraternitatis amatores. to. 3. 783. 1.
Ab initio Ecclesiæ non audierunt promulgationem Religionis Christianæ, sed fidem susceperunt à Gregorio II. circa annum Domini. 714. to. 3. 783. 1.
Ad eos instruendos in fide primùm missus fuit S. Bonifacius Episcopus, qui fuit dictus Germaniæ Apostolus. to. 3. 783. 1; & to. 18. 32.
Germaniæ Ecclesiæ fuerunt subiectæ Romanæ Petri Cathedræ, ad quam semper appellauerunt. to. 3. 783. 1; & seq.
Crebriùs in Germania, quàm in tota Europa exortæ sunt, & diutiùs durarunt hæreses, quia simplicior est eius gens, & facilis credulitatis. to. 4. 655. 1.
Hæresis Lutherana faciliter fuit radicata tum propter facilitatem ad credendum, tum propter odium in summum Pontificem, & in Ecclesiasticos. to. 4. 655. 2.
Eorum mores iracundi, & ad furorem propensi. to. 4. 656. 1.
Germaniæ, & Galliæ Episcopis litera scripta à quodam Auctore Anonymo. to. 16. 136. 2; & seq.
Germani dicti sunt à nobiliori, probiores sunt, & alijs audaciores. to. 3. 69. 2.

Gerson.

Gersonis iudicium de Papatu. to. 5. 23. 1; & seq.
Gersonis auctoritas contra Papæ auctoritatem. to. 6. 832. 2; & seq.
Eiusdem hallucinatio. to. 6. 833. 2.
Gersonis sententia circa Papæ auctoritatem excusatur à Coquæo. to. 8. 923. 1; & seq.
Gersonem exasperato animo propter schisma scripsisse circa Papam. to. 15. 584. 24; & seq.
Gersonis sententia circa superioritatem Concilij ad Papam, & circa Papæ infallibilitatem extra Concilium reijcitur. to. 15. 641. 63; & to. 9. 505. 2; & 506. 1.
Gersonis de duplici peste vitanda in inquisitione Ecclesiæ potestatis sententia. tom. 2. ex Pighio. 126. 1.
Eius rationes de auctoritate Concilij supra Papam exponuntur, & resoluuntur. to. 3. 568; & seq.
Gerson propugnator acerrimus, & auctor primarius auctoritatis Conciliorum supra Pontificem. to. 3. 567. 1.

Gesta.

Gesta multa probantia Summum primatum Pontificis. to. 13. 198. 2.
Gesta, & iudicata per Romanum Pontificem repetita, & examinata inueniuntur in Concilijs generalibus per Gersonem, qui de hoc multa alia adducit. to. 3. 567. 1; & seq.
Gesta per Papam intrusum, qui conniuentibus oculis fuit toleratus, an valeant? to. 9. 416. 4.

Geruntius.

Geruntius Scelestius consecratur Nicomediensis Episcopus. to. 6. 123. 2.

Gilbertus.

Gilberti Pictauiensis Episcopi in Concilio Rhemensi doctrina proscribitur. tom. 15. 642. 65; & seq.

Gilbertus Porretanus.

Gilberti Porretani hæresis. to. 6. 877. 8.
Gilberti Porretani doctrina. tomo 15. 705. 55.

Gilberti Scholastici.

Gilberti Scholastici lapsus. to. 6. 624. 1.
Eius causa coram S. Bernardo ab Eugenio III. examinata post dissolutum Concilium Rheemense. to. 6. 624. 2.

Gladius.

Gladius materialis est sub gladio spirituali. to. 18. 369. 2.
Gladius temporalis de iure Diuino subordinatur gladio spirituali. tom. 7. 450. 1; & seq.
Gladij nomen quid significet? to. 5. 804. 1; & to. 9. 171. 2; & to. 19. 590. 2.
Gladium materialem habere ad nutum quid sit? to. 3. 172. 1.
Gladius materialis, & spiritualis; primus pro Ecclesia, secundus ab Ecclesia exercendus; iste Sacerdotis, ille militis est in manu. to. 3. 43. 1.
Gladio materiali vsi sunt Sacerdotes veteris legis. to. 3. 43. 1.
Gladij vnius euaginatio non alterius in horto quid significet? to. 3. 50. 2.
Gladius duplex significat duplicem potestatem. to. 10. 173. 2.
Gladij materialis depositio quomodò conueniat Papæ, & Clericis? to. 9. 671. 2.
Gladij duo, de quibus dixit Dominus Discipulis: *Satis est*, quid significent? tomo 9. 671. 1; & seq.
Quare dixit: *Satis est*, & non *opus est*? to. 9. 671. 2.
Gladius materialis est sub gladio spirituali. to. 18. 419. 1.

Gladius Ecclesiæ.

Gladius materialis, & spiritualis Ecclesiæ. tom. 5. 783. 2; & tom. 9. 230. 41; & 616. 1; & 617. 5. & 618. 13; & to. 18. 371. 1; & seq; & to. 19. 170. 1.
Gladium temporalem habet Ecclesia, sed non illius exercitium. to. 3. 43. 2.
Vtroque gladio persequitur hæreticos. to. 2. ex Pighio. 171. 1.
Vtriusque gladij exercitium habet in locis sibi subordinatis. to. 9. 618. 13; & seq.

Gloria.

Gloriæ meditatio omnes calamitates, dolores, & angustias facit contemnere. to. 8. 76. 1; & seq.
Gloriæ æternæ prærogatiuæ, & dotes quænam sint? to. 8. 83. 2; & seq.
Gloriæ ineffabilitas à nullo intellectu potest explicari. to. 8. 72. 2; & seq.

Glo-

Gloriæ, & honoris nimia cupido Regem mutat in tyrannum. to. 3. 194. 2.
Gloria, & gratia sunt præcipua Christi Domini munera, ad quæ, tanquam ad fines, ordinantur omnia dona Ecclesiæ concessa. to. 13. 268. 2.

Glosa.

Glosa in *cap. si duo dist.* 79. quomodò sit intelligenda? tom. 9. 37. 174; & 46. 234; & 47. 240; & seq.
Glosa in *cap. Anastasius dist.* 9. quomodò sit intelligenda? to. 9. 73. 28.
Glosa in *cap. si Papa* communiter reprobatur. to. 9. 80. 82.
Glosa in cap. 1. *de schismate* improbatur. to. 9. 77. 6.
Glosa in *cap si quis pecunia dist.* 79. explicatur. to. 9. 111. 64.
Glosa in *cap. Ecclesia* 2. de electione quomodò sit intelligenda? to. 9. 221. 43.
Glosa in *cap. Nullus dist.* 79. improbatur. to. 9. 327. 111.
Glosa in *cap. Nullus dist.* 93. reijcitur. to. 9. 343. 226.
Glosæ in *cap. siquis pecunia dist.* 79. limitatio. to. 9. 380. 23.
Glosa 24. quæst. 1. *cap. in Summa*; & *cap. Didicimus* 2. quomodò sit intelligenda? to. 9. 391. 27.
Glosa in *cap. Susceptum de rescript.* in 6. afferens mortem ciuilem non æquiparari morti naturali, & è contra, nisi in casibus à iure expressis declaratur. to. 9. 418. 4.
Glosa in *cap. Si Papa dist.* 40. quomodò sit intelligenda? to. 9. 431. 68; & 432. 73; & 437. 107; & 441. 129; & seq.
Glosa in *cap. Si Papa dist.* 40. est reijcienda. to. 9. 436. 102; & seq.
Glosa in *cap. Proposuit*; & *cap. literas*; & *cap. cùm ad Monasterium*; & *cap. sunt quidam dist.* 25. quæst. 1. to. 9. 601. 262.
Glosa super *cap.* 5. *ad Hebræos* quomodò sit intelligenda? to. 9. 661. 1.
Glosa super *cap.* 66. *Isaia* quomodò sit accipienda? to. 9. 661. 2.

Goldastus.

Goldastus edidit nequissimum tractatum de libertate Ecclesiastica dum Paulus V. disceptaret contra Rempublicam Venetam. to. 6. 584. 2.
Illius errores contra Romanas appellationes. to. 6. 585. 1; & seq.

Gothi.

Gothorum mores in Hispania fuerunt miraculosè aboliti. to. 1. 386. 2.
Gothorum, & Herulorum in Italiam inuasio. to. 11. 324. 1; & seq.

Gottescalchi.

Gottescalchi disputatio de prædestinatione qualis fuerit, & quot ærumnas ei pepererit? to. 15. 639. 57.

Gottifredus.

Gottifredus Bullionius paucissimis militibus occidit centum millia Turcarum; & terram sanctam recuperauit. to. 10. 111. 1.
In pugna visi sunt tres viri sancti de Cœlo descendentes pro Christianis pugnantes. to. 10. 111. 1.
Ei Deus reuelauit locum, vbi latebat lancea, qua sacrosanctum Christi Domini latus fuit perforatum, quo animati milites, quanuis impares numero, defenderunt in prælium. to. 10. 111. 1.

Gradus.

Gradus maior in Ecclesia qui sit dicendus? to. 3. 815. 2.

Gratia.

Gratia, & gloria sunt præcipua Christi Domini munera, ad quæ referuntur omnia dona Ecclesiæ concessa. tom. 13. 268. 2; & seq.
Gratia Dei non ita liberat à seruitute peccati, vt stimulis ad peccandum careamus; hoc enim solùm erit in patria. tomo 13. 182. 1.
Gratia, quæ virtute Sacramentorum confertur, à capite Christo Domino descendit in membra. to. 13. 376. 2.
Gratiarum dona non infunduntur communiter, nec sunt communia singulis Ecclesiæ membris. to. 13. 383. 2.
Gratiam, & dispositionem ad gratiam esse à Deo docuit S. Damascenus. to. 2. ex Beato Ægidio. 15. 1.

Gratianus Presbiter.

Gratianus Præsbiter à vexatione redemit Ecclesiam. to. 1. 11. 2.
Fuit à Clero Romano, & à populo electus Pontifex Romanus Gregorius VI. nuncupatus. to. 1. 11. 2.

Gratianus Imperator.

Gratiani Imperatoris pietas in amplificandis rebus Ecclesiæ Orthodoxæ. tomo 1. 544. 1.
Gratiani Imperatoris sanctio pro sanctitate Ecclesiarum. to. 1. 545. 2.
Basilicam, quam Iustina instigante Ambrosio abstulerat, non quidem Arianis dedit; sed eidem Ambrosio restituit. to. 1. 545. 2; & seq.
Ob decretum Macedonio magistro officiorum Priscillianorum muneribus corrupto, vt in Hispanijs Ecclesias reciperent, & retinerent, fuit à Deo mirabiliter punitus. to. 1. 545. 2.
Gratiani, & Valentiniani leges de Romanis appellationibus. to. 6. 108.
Gratiani Imperatoris lex de Episcopis iudicandis à solo Romano Pontifice. tomo 6. 111.
Gratiani Imperatoris lex aduersùs Parmensem, & Puteolanum Episcopum. tom. 6. 169. 2.
Gratiani Imperatoris lex apud Orientales fuit semper seruata. tomo 6. 116. 2; & seq.
Ad preces Ecclesiæ Africanæ fuit quoad posteriorem partem innouata, & confirmata ab Arcadio, & Honorio Imperatoribus. to. 6. 116. 2.
Gratiani Imperatoris lex non hæsit in sola persona Damasi, sed fuit perpetua executrix Apostolici canonis. to. 6. 116. 2.
Viguit in Gallia temporibus Bonifacij Papæ. to. 6. 122. 2.
Statuit Episcopos depositos remittendos esse ad Romanum Pontificem. to. 6. 445. 2.
Gratiani pijssimi Imperatoris de Romanæ Ecclesiæ excellentia à D. Petro ei traditæ. to. 16. 60. 2.

Gratianus Decretorum compilator.

Gratianus Decretorum compilator

errauit asserens Anastasium II. communicasse Acacio, eiusque sectatoribus. to. 1. 358. 1; & to. 2. ex Pighio. 87. 2; & 88. 1; & seq.
Falsò asseruit decretales Summorum Pontificum esse libros canonicos, to. 10. 166. 1.
Exponens *cap. Paulus* iuxta D. Hieronymum asseruit Petrum, & Paulum esse pares in vitæ puritate, non autem in primatus dignitate. to. 9. 503. 56.
Gratianus habuit bonam mentem in eo, quod asseruit de institutione decreti. to. 9. 24. 103.
An eius decretum fuerit quoad omnia probatum? to. 6. 258. 1.

Gratis;

Gratis dare quid sit? to. 13. 179. 1.

Grauitas personarum.

Grauitas personarum æquipollet maiori numero ex aduerso illis consistenti. to. 9. 215. 5.

Græcia, Græci.

Græcia, & antiqua, & noua quantùm inter se disconueniant? to. 1. ex Alano. 55. 2; & seq.
Græci Regnum amiserunt, & omninm serui euaserunt teste Barlaamo eorum Patriarcha. to. 1. ex Ecchelensi. 55. 2; & seq.
Græci quot mala, excidia, quot calamitates incurrerint, & quantùm exacerbauerint Deum deserendo vnitatem fidei Catholicæ, Deus reuelauit S. Birgittæ. tom. 1. 161. 2; & seq.
Græci Imperatores Ioannes Andronichus, & Ioannes Cantacuzenus se submiserunt Benedicto XII; Clementi VI; Innocentio VI; & Vrbano V; nec non Ioannes Paleologus, & Ioseph Patriarcha nomine omnium Orientalium se proiecerunt Eugenio IV; vt tot mala, quæ patiuntur, euaderent. to. 1. 162. 1.
Græcorum perfidia in vitiandis, & adulterandis libris canonicis. to. 1. 326. 2.
Corruperunt Synodum Chalcedonensem, & acta V. Synodi deprauarunt exclamantibus Legatis Apostolicæ Sedis. to. 1. 326. 2.
Græcorum Patrum de primatu Petri præclara testimonia. to. 1. 426. 1.
Eorum malitia in deprauandis Africanis canonibus. to. 2. ex Alano. 31. 1.
Canoni secundo Concilij Carthaginensis I. repugnantem sensum dederunt. to. 2. ex Alano. 31. 1.
Græci, & Tartari in Concilio Lugdunensi ad vnitatem Ecclesiæ Catholicæ redierunt. to. 4. 112. 2.
In Concilio Florentino diuersarum Scripturarum auctoritate, & SS. Patrum testimonijs conuicti processioni Spiritus Sancti à Patre, & Filio consenserunt. tom. 4. 658. 2; & seq.
Græcorum, & Lutheranorum discrimen in destruenda Apostolicæ Sedis auctoritate, & & Romani Pontificis primatu in quo consistat? to. 4. 659. 2; & seq.
Græcorum schisma ortum fuit ex processione Spiritus Sancti, & ex consecratione in pane azymo. to. 5. 610. 1.
Græcorum ritus circa vsum, & acceptionem pallij ab Apostolis fuit institutus? tom. 6. 279. 1.
Græcorum, & Romanorum gentilium mos, & consuetudo fuit antiquitus relinquere hominum defunctorum cadauera per aliquod tempus inhumata. to. 8. 26. 2.
Græci vndecies separati fuerunt ab Ecclesia Catholica. 1. Quando Eusebius Antiochenus in Synodo Antiochena deposuit S. Athanasium. 2. Separati fuerunt à Nestorio hæresiarcha. 3. A Dioscoro sub S. Leone. 4. Ab Acacio Constantinopolitano sub Papa Simplicio. 5. A Ioanne Episcopo Constantinopolitano, qui sibi arrogauit titulum vniuersalis Episcopi. 6. A Sergio Antesignano Monothelitarum negantium in Christo Domino duas voluntates, & duas operationes. 7. A Tito Constantinopolitano Iconomachorum Duce sub Ioanne VI. Pontifice. 8. A Nicephoro Constantinopolitano, qui fuit Iconomachus. 9. A Photio. 10. A Michaele Constantinopolitano, qui negauit processionem Spiritus Sancti à Filio. Tandem ab Andronico, qui eandem hæresim secutus fuit. to. 14. 176. 1; & seq.
Græcorum error circa potestatem Romani Pontificis. to. 10. 27. 1.
Græci negantes Spiritum Sanctum procedere à Filio nulla ratione possunt defendi. tom. 15. 646. 73.
Græcorum sententia in Concilio Florentino circa processionem Spiritus Sancti, quæ fuerit? tom. 15. 610. 17.
Docuerunt potestatem definiendi res fidei esse apud quinque Patriarchas. tomo 15. 629. 42.
Semper studuerunt Episcopatum Constantinopolitanum super alios Episcopatus erigere. to. 17. 275. 2.
Dixerunt primatum Ecclesiæ Romanæ simul cum imperij Sede transijsse ad Ecclesiam Constantinopolitanam. tom. 17. 296. 2; & seq.
Quatuordecim vicibus venerunt ad vnionem Ecclesiæ Romanæ, & totidem se separauerunt. tom. 19. 393. 1.
Græcorum schisma vnde suam originem sumpserit? tom. 20. 12. 2.
Græcorum vltimum schisma propter quæstionem exortam circa processionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio. tomo 20. 26. 1; & sequen.
Græci impedientes expeditionem Principum Christianorum contra Turcas. tomo 20. 28. 2.
Quomodò tentauerint vocare Episcopum vniuersalem Episcopum Constantinopolitanum? to. 10. 304. 1.
Græcorum falsitates, astutiæ, fraudulentiæ, & mendacia quæ fuerint? to. 10. 477. 2.
Græcorum ruina, & Imperij Orientis euersio fuerunt causatæ ab eorum schismate teste Gennadio. to. 16. 125. 1; & seq.
Græca exemplaria VIII. Synodi fuerunt penitus corrupta. tom. 16. 225. 2.
Græci, & Armenij in Concilio Florentino plenissimo ore confessi fuerunt se esse subiectos Romano Pontifici; & esse de necessitate salutis hoc confiteri. tom. 16. 400. 2.

Quare

Quare negauerint infallibilitatem Romani Pontificis ? tom.9. 718. 2.
Non sunt hisce temporibus eiusdem opinionis, cuius erant antiquitus, circa abijciendam potestatem Romani Pontificis, & Ecclesiæ Romanæ. to.3. 654.2.
Græci antiquitus statim, ac Imperatoris consensum obtinebant, à Romana D.Petri Cathedra, & à Romani Pontificis Petri successoris obedientia recedebant. to.3. 731.2.
Græcorum, & Latinorum controuersia circa versionem huius nominis hipostasis. tomo 9. 99.1.

S. Gregorius Magnus.

S.Gregorius Magnus ex his, quæ scripsit ad Eulogium Alexandrinum Patriarcham, & ex alijs Epistolis, declarauit, quo sensu ipse negauerit posse quenquam vocari Episcopum vniuersalem totius Ecclesiæ. tomo 13. 244.1.
Declarauit delationem controuersiarum fidei esse faciendam ad Sedem Apostolicam. tomo 1. 151. 1.
Quid decreuerit circa trinam immersionem in Baptismo faciendam ? tom. 1. 151. 1; & sequen.
Prohibuit, ne Iudæi compellantur, & cogantur ad fidem Catholicam. to. 1. 151; & sequen.
Illius edictum contra hæreticos, & schismaticos. to. 1. 308. 2.
Formam abiurationis Episcopi schismatici redeuntis ad fidem Catholicam præscripsit. tom. 1. 394. 1.
S. Gregorij Magni gesta diuersa pro cura vniuersalis Ecclesiæ. to.1. 441.1; & seq.
Quamuis titulum vniuersalis Episcopi noluerit assumere; attamen limites non præscripsit auctoritati Romani Pontificis, & in totam Ecclesiam auctoritatem exercuit. to.1. 441.1; & sequen.
Libertatem, & immunitatem Ecclesiasticam strenuè defendit. to.1. 554. 1.
Increpuit Bonifacium Anglorum Regem iuribus Ecclesiarum infensum. to.1.555.2.
S.Gregorij Magni sanctio contra Ecclesiasticæ immunitatis violantes à Theodorico Galliarum Rege fuit subscripta. to. 2. ex Adolpho. 30.2.
Fuit insignis humilitatis amantissimus. to.4. 498. 28.
Suis subditis præbuit facultatem, vt illum redarguerent. to.4. 499.34.
Cur respuerit titulum vniuersalis Episcopi ? to.4. 742. 74; & 777. 34; & seq.
Eius testimonium commendans D.Petri primatum. to.4. 746. 27.
Illius permissio, qua simplicibus Sacerdotibus Insulæ Sardiniæ concessit ministrare Sacramentum Confirmationis, neque est illicita, neque Ecclesiæ damnifica. to. 1. 815. 65.
Ex dispensatione tantùm, non autem ex potestate ordinaria illis concessit hoc priuilegium, quod de iure ordinario conuenit solis Episcopis. to.5. 624. 2.
Falsò, & temerè fuit accusatus ab hæreticis Centuriatoribus. to.12. 236. 1.
Illius epistola ad Columbum quid docuerit ? tom.6. 367. 1.
Illius temporibus non solùm Episcopi Africani, sed etiam Clerus inferior Romam appellauit. tom.6. 366. 1.
Textus ex S. Gregorio Magno desumpti deprauatio ostenditur. to.6. 277. 1.
S.Gregorius Magnus aliquando gestauit pallium Græcum, & aliquando pallium Latinum. tom.6. 282. 2.
Quomodò circa Romanas appellationes in Gallijs, & in Hispanijs se gesserit ? tom.6. 219. & sequen.
Restituit Florentium Epidauriensem Episcopum extra Synodum à solo suo Metropolita degradatum, & depositum. to. 6. 642.2.
Illius summa prudentia, & dexteritas, vt Leonem Isaurum Imperatorem ad fidem Catholicam reduceret. to.6. 742. 2.
Primus omnium assumpsit titulum à Romanis Pontificibus postea continuatum, *Seruus Seruorum Dei*. tom. 11. 564. 8; & to.14. 195. 2; & 328. 1.
Iniustissimè, & mendacissimè à Magdeburgensibus fuit accusatus. to.8. 450. 2.
Illius epistola ad Mauritium Imperatorem fuit ab ipso scripta, prout erat homo priuatus, non prout erat Summus Pontifex totius Ecclesiæ. to.7. 485. 2.
In suis epistolis Ecclesiam Romanam esse omnium Ecclesiarum totius Orbis Matrem, & Magistram clarissimè declarauit. to.7. 807. 1; & seq.
Cur tam humiliter, & demissè scripserit Mauritio Imperatori ? to.18. 562. 2.
Illius litigium cum eodem Mauritio quodnam fuerit ? to. 20. 132.2; & seq.
Calumniosa penitus est reprehensio ab hæreticis ei irrogata. to.18. 645. 2; & to.10. 472.1.
Quos appellantes ad Sedem Apostolicam absoluerit ? to.20. 128. 1; & seq.
Concessit quædam priuilegia Monasterijs Sancti Cassiani, & Sancti Martini. to.20. 322. 10.
Miraculosè electus fuit ad Pontificatum Romanum. tom.10. 71. 1.
Illius testimonium, quo euertitur primatus Anglicanus. to.16. 166. 2; & seq.
Præcepit Episcopo Diensi, vt Synodum congregaret in Prouincia Cameracensi, habito tamen priùs consensu Regis Francorum, qui, si recusaret illum concedere, vt de facto recusauit, conuocaret Patres in Ecclesia Lingonensi. tom. 9. 791. 1; & sequen.
Fuit electus Summus Pontifex anno Domini 590. to.3. 696. 2.
Quid docere intenderit in Epistolis ad Eulogium Patriarcham Alexandrinum ? to.3. 700.2.
Acriter redarguit Ioannem Episcopum Constantinopolitanum comminatis ei etiam censuris Ecclesiasticis. to.3. 701. 1; & sequen.
Quomodò in epistola ad Episcopum Constantinopolitanum dixerit, quòd si eius correctio nihil egisset, & emendationem non obtinuisset, Ecclesiam adhibuisset ? to.9. 483. 12.
Scribens ad Eulogium Patriarcham Alexandrinum dixit se esse minorem Ecclesia vniuersali, & quòd solus Papa repræsentat Eccle-

Ecclesiam vniuersalem. tom. 9. 483. 1. 2; & 282. 218; & 600. 2.
Protestatus fuit, quòd licèt Concilium Chalcedonense obtulerit Romanis Pontificibus titulum vniuersalis Episcopi; attamen nullus voluit illum assumere, neque etiam ipse, quanquam potuissent se vocare Episcopos vniuersales. tomo 9. 580. 209.
S. Gregorius Magnus de gradibus Sacrosanctæ Ecclesiæ. to. 9. 665. 2.
Grauiter reprehendit Mauritium Imperatorem, quòd Sacerdotibus debitum honorem non impenderet. tom. 9. 682. 1; & sequen.
Compressit audaciam aliquorum Rectorum patrimonij, qui per vim, & potestatem titulos Fiscali more imprimebant. to. 9. 683. 2.
Eius epistola ad Archiepiscopum Hispalensem appellantem ad Apostolicam Sedem. to. 3. 772. 1.
Alia eiusdem epistola ad Anastasium Episcopum Antiochenum. to. 3. 696. 2.
Aliæ sex epistolæ ad Eulogium Episcopum Alexandrinum. tomo 3. 697. 1; & sequen.
Alia ad Cyriacum Episcopum Constantinopolitanum. to. 3. 732. 1; & seq.
Alia ad Isicium Episcopum Hierosolymitanum. to. 3. 738. 1; & seq.
Alia responsiua ad Episcopos Numidiæ appellantes. to. 3. 763. 1.
Altera ad Hilarium Monacum. to. 3. 763. 2.
Altera ad Dominicum Episcopum Carthaginensem. tom. 3. 763. 2.
Alia ad Augustinum Episcopum Anglorum, & ad Episcopos Hyberniæ appellantes. tom. 3. 788. 2.
Eius epistola 31. nunquam falsitatis fuit accusata. tom. 17. 275. 1.
Altera eiusdem Epistola ad Ioannem Constantinopolitanum de Ioanne præsbitero iniustè damnato, quem liberum esse pronunciauit. tom. 17. 296. 1.
Alia eiusdem Epistola de controuersia contra D. Petrum à Iudæis excitata eo, quòd ad Centurionem gentilem habentem præputium diuertisset, & cum eo comedisset, quod erat Iudæis prohibitum. tom. 17. 118. 2; & seq.
Sanctus Gregorius Magnus quare non adhibuerit Concilium generale in causa Ioannis Episcopi Constantinopolitani? to. 13. 538. 2.
Concessit Episcopo Mediolanensi ad instantiam Theodolindæ ius creandi Reges Italiæ in Comitijs Episcoporum, quoties præcedentium Regum extincta esset successio. to. 1. 511. 1.
Non fuit à sæculi Principibus ad Pontificatum promotus, sed quantùm potuit, restitit, ne eligeretur, & Imperatori Mauritio scripsit, ne assensum Clero, & Populo præberet. to. 4. 49. 1; & seq.
Hildebrandus priùs vocabatur, & in Basilica Sancti Petri ad Vincula ob eius sanctitatem, geminam scientiam, prudentiam, & æquitatem à Clero, & Populo fuit electus. tom. 4. 227. 2.
Patriarchæ titulo nunquam fuit vsus, quamuis in Occidentales Diœceses Patriarchico iure vti posse optimè sciret. tomo 4. 311. 4.
Misit in Angliam Augustinum Monachum ad prædicandam Christi Domini fidem. tom. 3. 922. 2.
Veneratus fuit quatuor Concilia generalia, quasi quatuor Euangelia. tomo 1. 23. 2.
Præcepit quibusdam nobilibus, vt milites congregarent, & contra hostes viriliter arma præpararent; imò & Ciuibus Tusciæ, vt arma sumerent, & se defenderent à Longobardis. tom. 9. 671. 1; & sequen.
Protestatus fuit Romanum Pontificem habere regimen Ecclesiæ vniuersalis. tom. 3. 701. 1.
Respuit titulum Pastoris vniuersalis. to. 3. 4. 2; & 458. 2.
Vid. epistola S. Gregorij.

Gregorius II.

Gregorius II. Leonem Isaurum monuit non esse Imperatorum, sed Summorum Pontificum fidei controuersias dirimere, & dogmata condere. tom. 1. 492. 1; & sequen.
Leonem Imperatorem, quia præceperat deponi imagines Sanctorum, excommunicauit. to. 4. 36. 1; & to. 9. 691. 2; & to. 6. 590. 1.
Prohibuit Italis, ne soluerent vectigalia eidem Leoni Imperatori à se excommunicato. to. 18. 453. 2, & 686. 2.
Tandem imperio eundem Leonem priuauit. to. 9. 691. 2.
Misit in Germaniam S. Bonifacium ad prædicandum Euangelium, & ei tradidit amplissimum diploma. to. 3. 785. 1; & seq; & 922. 2.

Gregorius III.

Gregorius III. in Concilio Romano nonaginta triumEpiscoporum Leonem III. Imperatorem iam excommunicatum à Gregorio II. iterum excommunicauit. to. 1. 311. 1.
Eundem Leonem, tamquam pertinacem, & & incorrigibilem, declarauit hæreticum. to. 4. 36. 1.
Quomodò dixerit matrimonia dissolui propter infirmitatem superuenientem vxoris *in cap. proposuisti 32. quæst. 7.* tom. 9. 508. 60.
Gregorio III. Donatistarum hæresis fuit imputata. to. 13. 240. 2.
Gregorius III. accusatus fuit à Magdeburgensibus. to. 8. 454. 2.
Fuit Vir singularis doctrinæ, & eximiæ humanitatis. to. 14. 108. 2.
Eiusdem defensio ab Hæreticorum calumnijs. to. 18. 650. 2.
Illius excommunicatio lata in Leonem Iconomachum. tom. 19. 384. 1; & tom. 2. 19. 2.
Italiam ab obedientia Leonis Imperatoris abstraxit. to. 9. 671. 1.
Leonem paruipendentem excommunicationem imperio priuauit. to. 9. 691. 2; & 815. 2.
Fuit natione Syrus, & electus fuit anno Domini 731. to. 3. 786. 1.

Grego-

Gregorius IV.

Gregorius IV. Theophilum Imperatorem excommunicauit. to.1. 531. 1.

Eiusdem epistola ad Reges Francorum eos redarguens, quòd Papam fratrem appellauerint, & multa alia contra Pontificis auctoritatem, & reuerentiam tentauerint. to. 2. ex Agobardo. 2. 2; & seq.

Gregorius V.

Gregorius V; vt imperium ex Francis translatum in Saxones, conferret, & stabiliret Germanis, septem Electores instituit, quod testimonio Historicorum, Iurisperitorum, Canonistarum, & Theologorum comprobatur. to.1. 504. 2; & seq.

Illius sanctio circa Imperatoria electionem. to.2. ex Adolpho. 120. 1.

Formam eligendi Imperatorem perscripsit Germanis, & præcepit, ne vocetur Imperator, nisi postquam à Pontifice est coronatus. to.4. 33. 2; & seq.

Tempore Othonis Imperatoris conuocatis Alemaniæ Principibus quatuor laicos, & tres ecclesiasticos Electores instituit; quia Germani Ecclesiam liberauerant à violenta Longobardorum tyrannide. tom.4. 87. 1.

Eius Pontificatum inuasit Ioannes Episcopus Placentinus. to.1. 10. 1.

Concessit ius perpetuum eligendi Imperatorem. to.19. 384. 1.

Gregorius VI.

Gregorius VI. in Concilio Sutrino Pontificatum deposuit. to.10. 383. 2.

Sponte dignitatem Pontificalem abdicauit. to.5. 57. 2.

Gregorius VII.

Gregorius VII. absoluit subditos ab obedientia Henrici IV. Imperatoris. tom.6. 648. 2.

Illius decreta contra eundem Henricum. t.6. 765. 1.

Illius dictatus factus contra Henricum impugnatus ab Aduersarijs defenditur. tom.6. 649. 1; & seq.

Causæ, ob quas Gregorius Septimus excommunicauit Henricum quartum. to.13. 486. 1.

Refelluntur calumniæ Gregorio Septimo illatæ. to.1. 12. 1.

In Concilio Phanatico fuit depositus, & loco ipsius fuit intrusus Guibertus Episcopus Rauennatensis. to.1. 12. 2.

Illius propugnatores, & defensores. tom.1. 12. 2.

Illius acta fuerunt miraculosè comprobata. to.1. 12. 1.

Totus Orbis ei fuit obediens, & obsequens. to.1. 12. 1.

Citauit Henricum Quartum ad dicendam causam suæ temeritatis ferendi iudicium in Romanum Pontificem. to.1. 129. 1.

In Missarũ solemnijs Corpus Christi Domini manu tenens hostiam Henrico Quarto protestatus est, quòd si esset reus calumniæ, quòd scilicet Sedem Apostolicam per simoniacam hæresim occupasset, Deus subitanea morte eum damnaret. tomo 1. 129. 2.

Gregorius Septimus, & alij Papæ suum successorem nominarunt. to.1. 18. 2.

A Centuriatoribus simoniacæ labis fuit accusatus to.1. 349. 2.

Episcoporum inuestituras, quas conferre sibi arrogauerat Henricus, recuperauit sub pœna excommunicationis. to.1. 419. 1.

Strenuè pugnauit, nedum contra Henricum Quartum, sed etiam contra Philippum Regem Galliarum pro libertate Ecclesiastica. to.1. 557. 1.

Boleslaum Poloniæ Regem II. ob necem illatam S. Stanislao Episcopo Cracouiensi excommunicauit, & Regno priuauit. to.4. 33. 2; & to.9. 671. 1.

Bis excommunicauit solemniter Henricum Imperatorem, & ei suffecit Rodulphũ. to.4. 34. 1.

Eius electio in Papam fuit Canonica; & legitima, quia fuit de Clericorum penè omnium consensu. teste S. Anselmo Episcopo Lucensi. to.4. 42. 1.

Eius excommunicatio lata in contumaces Ecclesiæ fuit valida. to.5. 707. 1.

Eius decreta condita in Synodo Romana, & promulgata contra Simoniacos, & incontinentes. to.5. 727; & seq.

Gregorius Septimus ab Hæreticorum calumnia vindicatus. to.12. 243.

Deiecit plures Episcopos, & plures Clericos simoniacos. to.6. 437. 1.

Statuit, ne Romæ absoluatur aliquis excommunicatus sine literis proprij Episcopi. to.11. 41. 27.

Eius fidem fuisse immaculatam contra Magdeburgenses ostenditur. to.8. 162. 2; & seq; & 458. 2; & to. 10. 482. 2.

Nunquam errasse in fide demonstratur. to.15. 141. 371; & seq.

Deponendo Henricum quæ emolumenta Ecclesiæ contulerit? to.18. 396. 2.

Eius sententia fuit confirmata à Victore III; Vrbano II; Paschali II; Gelasio II; & Calixto II. to.18. 397. 1; & seq.

Veniam concessit eidem Henrico. to.7. 507. 2; & seq.

Summa Vitæ sanctitate fuisse præditum plurium scriptorum testimonijs ostenditur. to.18. 398. 1; & seq.

Nunquam pœnituit excommunicationis latę in Henricum. to. 18. 401. 1.

Illius historia, & defensio à calumnijs ei irrogatis. to.18. 652. 2; & seq.

Depositio Henrici descripta. to.18. 788. 2; & to.19. 20. 1.

Perfregit impietatem Henrici simoniaci. to.20. 19. 2.

Illius nomen, dum erat in minoribus constitutus. to. 10. 71. 1.

Calamitates, & ærumnas, quas deuorare fuit compulsus. to.10. 383. 2.

Gregorius VIII.

Gregorius Octauus instituit Imperatorem Rodulphum Bauariæ Regem. to. 19. 20. 2.

Demetrium declarauit primum Regem Ruthenorum. to.9. 669. 2.

Gregorius IX.

Gregorij Noni dictum ad Michaelem Constantinopolitanum de auctoritate Ecclesiæ Romanæ. to.13. 332. 2.

Excommunicauit, & Imperio priuauit Fridericum Secundum Imperatorem. to.11. 362. 7.

Fuit

Fuit reprehensus mendaciter à Centuriatoribus. to.8. 459. 2.
Illius defensio ab erroribus ei falsò imputatis. to.7. 724. 1.
Omnes decretales suorum Prædecessorum in vnum collegit. to.14. 394. t; & seq.
S.Dominicum canonizauit. to.4. 112. 2.

Gregorius X.

Gregorius X. ex Archidiacono Pontifex fuit electus. to.4. 485. 77.
Fuit natione Lombardus, & Lugduni celebrauit Concilium quingentorum Episcoporum, in quo Græci promiserunt redire ad vnionem Ecclesiæ Catholicæ, & confessi sunt processionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio. to. 4. 112. 2.
Interdixit Florentinos à sacris, & Venetis præcepit vectigal. to.4. 34. 2.

Gregorius XI.

Gregorius XI. Sedem Apostolicam transtulit Auenionem. to.1. t2.2.
Ei fuit oppositus Clemens Antipapa. tom.1. t2.2.
Gallia derelicta Romam redijt. to.6. 819. t; & seq;
Hortante S. Catharina Senensi transtulit Romam Sedem Apostolicam. to.t 2. t3t. e.

Gregorius XII.

Gregorius XII. Vrbani successor cessit suo iuri. to.13. t32. 1.
Misit oratores ad Constantiam committens suis legatis auctoritatem conuocandi Concilium generale. to.t3. 427. 2.
Iurauerat se abdicaturum Papatum, si Ecclesiæ esset necessitas. to.8.772. 2.
Illius electio an sit valida, & legitima? to.8. 772.2.
Fuit vocatus antea Angelus Coriarius natione Venetus, & successit Innocentio IV. to.9. 10. t1.

Gregorius XIII.

Gregorius XIII. Romæ Collegium Germanicum iam inchoatum ditauit, & locupletauit. to.20. 32. 1.
Erexit Collegium Hungarorum, Anglorum, & Græcorum. to.20. 32.1.
Plura Collegia erexit in Germania. to.20.32. 1.
Romæ plura reliquit monumenta pietatis, & magnificentiæ. to. 1. 477.t.

Gregorius XIV.

Gregorij XIV. sanctio pro constituendis Ecclesiæ Prælatis. to.t. 408. 2.

S.Gregorius Nazianzenus.

S.Gregorij Nazianzeni sententia de potestate iudiciaria Ecclesiæ in Imperatores, & Reges. to.1. 525.1; & seq.
Docuit Summos Pontifices à nemine esse iudicandos. to.2. ex Adolpho. 101. 2.
Fuit propugnaculum fidei contra Arianos. to.6. 195. 2.
Inter concionandum sub Dio ab Arianis fuit lapidibus solemniter percussus. to.6.195. 2.
Eius epistola ad Imperatores Constantinopolitanos, in qua docuit eos esse potestati sacerdotali subiectos. to. 3. 209. 1.

S.Gregorius Neocæsariensis.

S.Gregorius Neocæsariensis à Centuriatorum calumnijs vindicatus. tom. 2. ex Alano. 4. 2.
Opera ei mendaciter attributa fuerunt Ruffini, vel Nicephori. to.2. ex Alano. 5. e.
Cur fuerit appellatus Thaumaturgus? to. 2. ex Alano. 5. 1.
Illius miracula recensentur. to.2. Alano. 5.t.
Latinæ lupus fuit dictus. to. 2. ex Alano. 5. e.
Exiccauit piscinam, ob quam duo fratres ob lucrum temporale immoderatè contendebant. to.t 7. 413. 2.

S.Gregorius Turonensis.

S.Gregorij Turonensis Episcopi testimonium de appellationibus Gallicanis ad Apostolicam Sedem. to. 6. 192. 2.
Illius verba dicta ad Childericum Regem in Concilio Parisiensi. to.9.825.1.

Gregorius.

Gregorius quidam non nominatus à populo miraculosè à Papa præficitur populis Agrigentinis. to.1.417.2.
Alter Gregorius Benedicto Octauo fuit infestus. to.1.11.1.

Gregorius Blandrata.

Gregorius Blandrata Michaelis Serueti discipulus Arianismum in Transiluaniam inuexit. to.1e.312.5.

Grex.

Grex non potest pastorem suum corrigere. to.t3. 601. 2.

Grotius hæreticus.

Grotij, & Blondelli errores circa Papæ potestatem. to.3.925.2.
Grotius quantùm depresserit Ecclesiæ Pastores? to.3.934.2.
Illius contradictiones in suismet verbis, & rationibus. to.3.942.2; & seq.
Quot errores, & mendacia circa concilia protulerit? to.3.944.1; & seq.
Omni conatu probare tentauit Imperatorem omnibus temporibus habuisse administrationem, & summam potestatem rerum sacrarum. to.3.947.2; & seq.
Asseruit Sacerdotibus nullam competere iurisdictionem circa res sacras, omnique penitus carere iudicio coactiuo, & imperatiuo. to.3.950.1.
Docuit claues Ecclesiæ solùm figuratè dici iurisdictionem, sicut prædicatio Euangelij vocatur legislatio; nec soluere à peccatis, sed tantùm indicare solutos. to. 3. 951.1; & seq.
Illius tria mendacia solemnissima. to.3. 952. 1; & seq.
Illius errores circa electionem Pastorum. to.3. 955.2; & 956.2.

Gubernium.

Gubernationem temporalem vni tantùm committi non expedir; gubernatio autem spiritualis vni solummodò est necessario committenda. to.13.123.t.
Gubernatio, seu Regimen est opus à ratione procedens. to.13.181.1.
Ecclesiæ gubernium est Monarchicum, non democraticum, aut aristocraticum. to. 3. 388. 2.

Guibertus Antipapa.

Guibertus Episcopus Rauennatensis Antipapa contra Gregorium VII. to.t.11.2; & seq; & to.4.43.1.
Fuit electus contra canones, & contra iura Romanorum Pontificum, non enim fuit ele-

electus à Cleto, aut Cardinalibus. tom.4. 221. 2.

Guilelmus.

Guilelmus Ioannis Vvicclefi Præceptor primus omnium negauit D. Petrum Romæ fuisse, quem postea secuti sunt omnes recentes hæretici. tom.1. ex Ecchellensi. 47. 2.

Guilelmus Episcopus Traiectensis.

Guilelmi Episcopi Traiectensis detractoris maledici Gregorij VII. horribilis mors. to.17.398.1.

Gummitanus.

Gummitanus Episcopus apud S.Leonem egit, vt excluderet à Primatu Episcopum Carthaginensem. to.6.229.1.

Quid attentauerit circa dignitatem Carthaginensis Ecclesiæ? to.6.235.2.

Guinibertus.

Guinibertus asserens Papam sibi abrogasse primatum fuit damnatus. to.1.35.2.

Guisij.

Guisiorum potentia in Gallijs quæ fuerit? to. 6. 735. 4.

H

HABITVDO.

Habitudo Pontificis ad Ecclesiam est habitudo capitis ad corpus. to. 13. 509. 2.

Habitus.

Habitus in quo differat à potentia? 13. 404. 2.

Hadrianus Imperator.

Hadrianus Imperator Traiano in Imperio fuit substitutus. to.10.113.1.

Antinoum iuuenem vita functum, quem summè dilexerat, dum viueret, colebat tanquam Deum, & ei magnificum templum. extruxit. to.10.113.2.

Mortem attulit Euaristo, & Alexandro Pontificibus. to.10.113.

Necem sibi afferre non semel tentauit veneno, vel ferro. to.10.113.1.

Tandem inedia hydropi, qua laborabat, suæ vitæ finem imposuit. to.10.113.1.

Hamus.

Hamus, quo iussus fuit D. Petrus à Christo Domino piscari, quid significauerit? to. 13.347.1; & to.9.246.41.

Hamus missus fuit solùm à Petro, quia solus habuit iurisdictionem. to.13.347.1.

Hamo, qui ex ferro conficitur, significatur potestas resecandi carnes putridas, idest vitia peccatorum carnalium, quæ potestas tradita fuit soli Petro. to.9.364.39.

Hebediesu.

Hebediesu Metropolita Sobæ, & Armeniæ D.Petri prædicationem descripsit. to.1. ex Ecchellensi. 50.2.

Aduentum D.Petri ad Vrbem Romæ attestatus fuit. to.1. ex Ecchellensi. 50.2.

Hebionitæ.

Hebionitæ simul cum Marcionitis docebant aqua sola in sacrificio Missæ vtendum esse; propterea dicti fuerunt hæretici Aquarij. tom.4. 5. 1.

Fuerunt damnati in sexta Synodo Trullana. to.4. 5. 2.

Eorum hæresim postea secuti fuerunt Caluinistæ. to.4. 5. 1.

Hebraicus, Hebræus.

Hebraicæ linguæ encomia. to. 1. ex Ecchellensi. 19.2; & seq.

Hebraica lingua genitiuis nominum substantiuorũ in exaggerando vtitur pro adiectiuis. to.12.545.1.

Hebræi à quo suam denominationem acceperint? to.3.40.2.

Hebræorum regimen fuit Monarchicum, non Democraticum. to.5.643.1.

Hebræi in controuersija Legis recurrebant ad vnum Iudicem. to.10.158.2.

Hebræorum festum octauum octauo die mensis septimi, idest Septembris vocatum est cætum, seu collectum. to.3.599.1; & seq.

Succedebat festo Tabernaculorum per sex dies celebrato. to.3.599.2.

Significauit congregationem hominum in Regno Cœlorum faciendam. tomo 3. 599. 2.

Hebræi addentes legi Dei latæ à Moyse noua mandata triplex peccatum commiserunt. to.3.845.2.

Hebræorum Regum in Lege veteri exempla non fauent primatui Regum Anglicanorum. to.16.178.2; & seq.

Heiddeggerus Caluinista.

Heideggerus Caluinista confessus est Ecclesiam Romanam conseruasse veram fidem Euangelicam vsque ad tempora D.Ambrosij. to.11.3.1.

Helena.

Helena Constantini mater mulier incompatabilis fidei Hierosolymam perijt deuotionis gratia, vbi Crucem Domini perquisiuit. to.14.455.2.

Helena Augusta cum tribus millibus Iudæorum ad Christi Domini fidem conuersa baptismum suscepit. to.13.485.2.

Helladit Tarsensis.

Helladit Tarsensis Metropolitæ epistola. to.6. 407.2; & seq.

Dereliquit schisma, & remansit Episcopus. to.6.411.2.

Heli.

Heli vox interpretatur *Deus meus*. tomo 3. 245. 1.

Designauit Summum Pontificem, cuius filij nequeunt esse inobedientes. to.3.245.1.

Heluetij.

Heluetiorum Catholicorum constantia in fidei catholicæ veritate. to.4.242.2.

Henoch.

Henoch, & Elias conseruantur in vita, vt Antichristo se opponant. tom.13. 587. 2; & seq.

Henoch, & Elias viuent vsque ad tempus postremum. to.12.524.

Est probabilis coniectura, quòd simul cum Elia viuat in Paradiso terrestri. tomo 12. 529. 1.

Tempore Antichristi sublenabit Christianitatem oppressam. to.12.613; & seq.

Circiter annos tres cum dimidio Euangelium prædicabit. to.11.493.1; & seq.

Iussu Antichristi occiderur Hierosolymis simul cum Elia; & tribus diebus manebit insepultus, post quos resurget cum signis ad-miran-

mirantibus; & tunc Vrbs Hierosolymæ magno, & horribili terremotu conquassabitur, & multos opprimet Antichristianos. to.12.522.2; & seq.

Vid.Helias.

Henriciani hæretici.

Henriciani hæretici à Paschali II. in Concilio Romano fuerunt damnati. tom.1.190. 2.

Henricus I. Imperator.

Henricus I. Imperator Romæ cum sua vxore à Benedicto Papa fuit coronatus. tom. 4. 335. 1.

Priuilegia, & concessiones factas à suis Prædecessoribus Romano Pontifici confirmauit. to.4. 335. 1.

Plurimos Dei fauores suscepit, quia fuit Sanctæ Romanæ Ecclesiæ beneficus. tom. 10. 151.2.

Henricus Imperator liberam Pontificis Romani electionem reliquit. tomo 1. 20. 1; & seq.

Henricus II. Imperator.

Henricus II. Imperator optimi patris fuit pessimus filius. to.1. 20. 1.

Vim in Pontifices cepit exercere, & in pseudosynodo Sutrina Gregorium VI. deiecit, ac in illius locum Clementem II. suffecit. to.1. 20. 1.

Henricus III.

Henricus III. Imperator petijt coronationem à Papa. to.1. 516. 2.

Intrusit per vim Guibertum Antipapam; quia à Gregorio VII. inaugurationem obtinere non potuerat. tomo 1. 516. 2; & seq.

Henricus IV.

Henricus IV. Imperator fuit excommunicatus à Gregorio VII. to.1.12. 1; & to.2. ex Pighio. 131. 2.

Totam Italiam deuastauit, & penitus deleuit. to.1. 12. 1.

Roma periculum subijt, ne lapidibus obrueretur. to.1. 12. 1.

Illius execrabile iudicium contra S. Gregorium VII. to.1. 129. 1.

Episopatus Romanæ Ecclesiæ subiectos inscio Papa ausus fuit conferre. to.1.129.1.

Contempsit decreta promulgata contra simoniacam labem. to.1. 129. 1.

Fuit Romam citatus à Gregorio VII. ad causam dicendam. to.1. 129. 1.

Congregauit Conciliabulum Wormatiense, in quo Gregorium deposuit. to. 1. 129. 1; & seq.

Noluit se purgare à suis delictis cum Eucharistia eo modo, quo ei præscripserat, & quo se purgauerat idem Gregorius VII. tom. 1. 129. 2; & seq.

Scripsit literas blasphemijs plenas Gregorio VII. to.1. 130. 1.

Extorsit à Paschali Pontifice facultatem conferendi beneficia. to.1. 130. 2.

Ob inuestituras sibi vsurpatas fuit à Gregorio VII. excommunicatus. tom. 1. 319. 1; & seq.

Item quia prohibuit appellationes ad Sedem Romanam. to.4. 63. 1.

Excommunicatus ab Vrbano II. ipsum eundem Vrbanum in Galliam fugere coegit. to.10. 75. 2.

A Gregorio VII. fuit ab Imperio declaratus depositus. tom. 2. ex Adolpho. 33. 1; & 120.1.

Illius excommunicationis, & absolutionis historia. to.2. ex Pighio. 131. 2; & seq.

Institit sententiam excommunicationis à Gregorio VII. latam reuocari in Wormatiensi Concilio. to.6. 522. 2.

Fuit pluries monitus, & animaduersus à summo Pontifice. to.1. 531. 2; & seq.

Eius causa ab Alexandro II. iam fuerat iudicata. to.1. 521. 2; & seq.

Illius fremitus à Calixto II. fuerunt contempti. to.1. 190. 2.

Henricus V. Imperator.

Henricus V. Theutonicus Imperator inuestituris à suis Prædecessoribus malè vsurpatis renunciauit. to.1.420.1; & seq; & 560.2.

Eiusdem summum odium in Romanum Pontificem. to. 1. 534. 2.

Censura lata in ipsum à summo Pontifice Romano. to.1. 534. 2.

Conquestus fuit cum Alexandro Pontifice; & à sacro Cardinalium Collegio suæ expostulationis responsum accepit. to.2. ex Pighio. 180. 2.

Extorsit priuilegium inuestiturarum, quod postea ei fuit reuocatum. to.2. ex Pighio. 181.1.

Fuit à Romano Pontifice solemniter excommunicatus. to.2. ex Pighio. 182. 1.

Illius gesta contra Romanum Pontificem, & reconciliatio cum eodem. to.2. ex Pighio. 182. 1.

Henricus VI. Imperator.

Henricus VI. matrimonium cum Constantia Rogerij Regis Siciliæ filia contraxit, & nuptias Mediolani apud S. Ambrosium celebrauit. to.9. 708. 1.

Henricus III. Angliæ Rex.

Henricus III. Angliæ Rex excommunicatus fuit à suis Episcopis. to.6. 682.

Henricus VIII. Angliæ Rex.

Henricus VIII. Angliæ Rex exprobratus à Reginaldo Polo. to. 18.191.1; & seq; & 256. 2; & seq.

Illicitè dissoluit matrimonium ritè contractum. to.18. 257. 2; seq.

Eius concubina Bolena quantùm fuerit dissoluta? to.18. 258. 1.

Illius diuortium factum fuit cum vxore sanctissima. to.18. 259. 1.

In iuuentute fuit virtutibus egregiè ornatus. to.18. 261. 1; & seq.

Illius crudelitas in monachos intolerabilis. to.18. 267. 2; & seq.

Introduxit hæresim perfidissimam in Angliæ Regnum. to.18. 275. 1; & seq.

Euertit omnes leges ipsius Regni, & totius Ecclesiæ. to.18. 276. 1.

Eius vxoris Catharinæ, & filiæ Mariæ preces ad Deum pro illius conuersione. tom.18. 283.1.

Illius summa crudelitas fuit acerrimè exprobrata. to.18. 284.1; & seq.

Rogauit Regem Franciæ, vt arma ingereret contra Papam. to.18. 286. 1.

Cùm Ecclesiæ primatum sibi arrogauit, omnia amisit. to.18. 287. 2.

Eius vxor sanctissima plurima signa dedit sanctitatis. to.18. 287. 2.

Illius

Illius vita. to.18. 291. 1; & seq.

Ab Episcopo Cicestrensi ei fuit promissus Ecclesiæ primatus. to.18. 291. 2.

Longè grauius peccatum commisit, quàm David Rex. to.18. 297. 2.

Escommunicatus fuit à Clemente VII. Romano Pontifice. to.18. 440. 1.

Verè potest appellari homo peccati. tom.12. 545. 2.

Henricus à principio fuit schismaticus. to.12. 387. 1.

Henricus VIII. Angliæ Rex primus omnium affectauit imperium spirituale, & illud tyrannicè vsurpauit. to.12. 392. 1.

Fuit comparatus cum bestia Apocalypsis habente supra caput nomen blasphemiæ, hoc est cognomentum capitis Ecclesiæ. to. 12. 556. 2.

Scripsit librum contra Martinum Lutherum. to.20. 502. 2; & to.6. 734. 3.

Illius peruersionis causa fuit amor Annæ Bolenæ. to.6. 734. 3.

Antequam peruerteretur, defensor fidei Catholicæ à Papa fuit appellatus. to.4. 456. 1.

Illius auersio à Sede Apostolica enarratur. to.4. 456. 1.

Fuit homo peruersissimus iusto Dei iudicio ab Ecclesia reiectus. to. 18. 191. 1; & seq.

Scripsit contra Lutherum de prærogatiua Romani Pontificis. to.1. 165. 2.

Fuit primus hæreticus ex Regibus Angliæ, & Henricus VII. fuit vltimus Rex Catholicus. to.10. 95. 1.

Fortissimè contra Martinum Lutherum pugnauit pro Ecclesia. to.20. 502. 2.

Illius epistola ad Leonem X. quare scripta fuerit? to.13. 212. 1.

Henricus Rex Galliarum.

Henricus Rex Galliarum cognomento Magnus appellauit à Gregorio XIV; vel potiùs Sixto V. ad futurum Concilium. to.3. 588. 1.

Cùm appellauit à Papa, erat Caluinista, factus autem Catholicus appellationem abiurauit. to.3. 588. 1.

Henricus Vualpolus.

Henrici Walpoli mira in perferendis tormentis à Caluinistis Anglis pro Christi Domini fide patientia. to.1. 266. 1.

In tormentis nihil ex ore præter Iesu nomen proferebat. to.1. 266. 1.

Nouo crudelitatis genere à Caluinistis fuit peremptus. to.1. 266. 2.

Heraclas Patriarcha.

Heraclas Patriarcha Alexandrinus enegie Synodum contra quendam Episcopum Oecumenicum. to.1. ex Ecchellensi. 15. 2.

Fuit à plebe vocatus *Aba*, aut *Baba*, idest auus Patrum. tom. 1. ex Ecchellensi. 15. 2.

Heraclius Imperator.

Heraclius Imperator Monothelitarum hæresi fuit infectus. to.6. 738. 7.

Fuit confirmatus in hæresi à Sergio Patriarcha Constantinopolitano, & multùm vexauit Ecclesiam. to.1. 120. 1.

A Leone IV. summo Pontifice fuit damnatus. to.1. 529. 2.

A Monothelitarum hæresi resipiscens regulam fidei Orthodoxæ suscepit ab Honorio Papa. to.2. ex Pighio. 93. 1; & seq.

Hæres.

Hæredi interdicitur alienatio, si ei controuersia moueatur. to.18. 133. 4.

Hæreses.

Hæreses potiùs confirmant Christianos in fide, quàm auertant à fide. tom. 10. 62. 2.

Eorum causæ, & occasiones quænam fuerint? to.10. 28. 1.

Hæresis est maximus omnium morborum animæ morbus. to.5. 10. 2.

Hæresis, in quo formaliter consistat, & quotuplex sit? to.5. 239. 1; & seq.

Hæresis externè manifestata excommunicationem inducit. to.5. 241. 7.

Manifestata in confessione, vel consilij quærendi causa non inducit excommunicationem. to.5. 241. 7.

Hæresis mentalis an possit reseruari? tom. 5. 243. 10; & seq.

Hæresis crimen sufficit, vt Metropolita iudicetur à propria Synodo; debet tamen esse manifestum. to.6. 111. 1.

Si hæresis crimen erit dubium, vel palliabile, opus est præuia relatione ad Sedem Apostolicam ad hoc, vt Metropolita iudicetur. to.6. 111. 1.

Hæreses damnatæ in Concilio III. Romano sub Damaso. to.15. 9. 31.

Hæresis alia interna, alia externa; alia obiectiua, & alia formalis. to.15. 103. 284.

Hæresis damnatio facta à Papa est obiectum fidei. to.15. 104. 288; & seq.

Hæreses non ob aliud natæ sunt, nisi quia vni Sacerdoti ad tempus existenti non obtemperatur teste S. Cypriano. to. 15. 180. 1.

Hæreses damnatæ extra Concilia multò plures fuerunt, quàm hæreses damnatæ in Concilijs. to.15. 417. 1.

Hæreses sexcentæ exortæ ante Synodum Nicænam. to.15. 417. 1.

Hæreses omnes ante Synodum Nicænam fuerunt relatæ ad Romanum Pontificem, à quo fuerunt damnatæ sine Concilio generali. to.15. 428. 30; & seq.

Plures hæreses damnatas fuisse ab Ecclesia Romana extra Concilia, quàm in Concilijs ex testimonijs SS.PP. ostenditur. to.15. 417. 1; & seq.

Hæreses primatiæ ortum habuere in Oriente. to.15. 627. 36.

Omnes hæreses deuictæ semper fuerunt ab Ecclesia Romana. to.17. 474. 1; & seq.

Hæresi nullum crimen est grauius, aut pestilentius. to.18. 179. 14.

Hæresis, & schismatis discrimen est, quòd hæresis est permanentia in doctrina damnata; schisma verò est tantùm recessio ab Episcopo. to.19. 17. 1.

Hæresum falsitas conuincitur ex eo, quòd singulæ in angulo terræ sunt conclusæ; cùm tamen vera Ecclesia debeat esse per totum Orbem diffusa. to.19. 233. 2.

Hæreses variæ profligatæ ab Ecclesia Romana. to.20. 11. 2.

Hæreses ferè omnes contra potestatem Romani Pontificis insurrexerunt. to.20. 294. 3.

Hæresum origo est ab abundantia proprij sensus. to.1. 241. 2.

Hæreses modernæ sunt filiæ hæresum veterum, & imitatrices astus serpentis, qui Adamum decepit. to. 1. 289. 1.
Hæresum, & schismatum origo est ex inobedientia Sacerdotibus debita. to. 1. 499. 2.
Hæresis nulla reperitur, quæ à Romanis Pontificibus non fuerit mediatè, vel immediatè damnata. to. 1. ex Tanuero. 22. 140.
Hæreses damnatæ à solo Romano Pontifice. to. 2. ex Adolpho. 55. 1; & seq.
Hæresis est pestilentior qualibet persecutione. to. 2. ex Adolpho. 76. 2.
Hæreses, & schismata, à quibus fontibus scaturiuerint? to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 44. 1.
Hæreses omnes faciliter euertuntur ex sacra Scriptura, ex Concilijs, & ex SS. Patribus. to. 2. ex Alphonso de Castro. 1; & seq.
Hæresis ipso iure priuat beneficijs Ecclesiasticis. to. 3. 37. 1.
Hæresis descriptio allata à S. Ambrosio Episcopo. to. 3. 268. 2.
Hæresis omnis cessabit preter simoniam. to. 4. 54. 1.
Hæresum variarum distincta narratio. to. 4. 239. 2; & seq.
Hæresim committit, qui dat pecuniam, vt consequatur beneficium. to. 9. 88. 59.
Hæresis continet sub se plures species diuersas. to. 9. 91. 69.
Hæresis an possit Papæ opponi, vt repellatur ab electione, vel postquam est electus? to. 9. 297. 148; & 298. 149.
Hæresis exceptio quomodò sit appellanda? to. 9. 298. 150.
Hæresim sapit credere, quòd non sit peccatum illud, quod per Ecclesiam damnatur. to. 9. 372. 19.
Hæresis Papæ iam mortui cognitio pertinet ad successorem. to. 9. 314. 32; & seq.
Hæresis damnata quæ dicatur, & quot modis dicatur? to. 9. 375. 37; & seq.
Hæresis non damnata quid verè, & propriè sit? to. 9. 375. 39.
Hæresis, & schismatis comparatio. tom. 9. 387. 2; & seq.
Hæresis ethimologia dicitur quasi *elesis ab eligo*. to. 9. 387. 6.
Hæresis quando dicatur, vel non dicatur notoria? to. 9. 406. 48.
Hæresis, & schisma strictissimè sumptum æquiparantur. to. 9. 407. 58.
Hæresis præsumptio inducitur etiam ex leuibus indicijs. to. 9. 424. 8.
Hæresis casus, & alterius criminis casus longè differunt. to. 9. 434. 88.
Hæresis est animæ morbus contagiosus. to. 9. 448. 168.
Hæresis de suo conceptu formali quid importet? to. 13. 565. 1.
Nulla hæresis fuit in mundo, quæ non præsumpserit cathedram D. Petri euertere. to. 3. 624. 2.
Hæreses exortæ tribus ab hinc sæculis inuehi ceperunt contra Romanum Pontificem. to. 16. 6. 1; & seq.
Ipsarum falsitates, & errores enumerantur. to. 16. 6. 1; & seq.
Ecclesiæ fidem, & splendorem obscurare tentarunt. to. 16. 270. 1; & seq.
Hæreses omnes, & aliæ confusiones ex contemptu summi Pontificis exortæ sunt. to. 16. 363. 2; & seq.
Ecclesia nullam persecutionem passa est perniciosiorem, quàm hæresum. to. 16. 368. 1.
Hæresum iacula sunt eludenda, & euadenda. to. 16. 421. 2; & seq; & 425; & seq.
Hæreses aliæ sunt dubiæ, aliæ apertæ. tom. 6. 634. 1.
Hæresum prima ratio, & origo vnde ducatur? to. 14. 38. 1; & to. 7. 3. 2.
Hæresis Hydræ comparatur, quæ suis crescit vulneribus. to. 14. 345. 1.
Hæresis, & schisma sunt sorores peccatricis Ierusalem. to. 14. 380. 1.
Hæresis nomen quatruplicitet solet vsurpari. to. 7. 770. 2; & seq.
Hæreses, quę originem duxerunt à Simone Mago. to. 7. 800. 1; & seq.
Hæresis publica rescindit à corpore Ecclesiæ. to. 10. 185. 1; & seq.
Hæreses ortæ, quia non creditur infallibilitas Romani Pontificis. to. 10. 303. 2.
Hæreses omnes scripturis niti conantur. to. 5. 8. 1; & seq.
Sunt Sathanæ doctrinæ. to. 5. 27. 1.
Hæresis, & dubietas in fide quomodò differant? to. 5. 247. 21.
Hæresis habet ferè semper annexam frandem, pietatem affectatam, vafritiem, & hypocrisim. to. 15. 193. 1; & seq.
Hæreses à religione Turcarum videntur descendere. to. 18. 288. 2.
Hæresi nullum peccatum est grauius. to. 19. 22. 1; & seq.
Hæreses inter se sunt repugnantes, & contradicentes. to. 19. 404. 2; & seq.
Hæresum triplex genus. to. 6. 633. 1.
Hæresum, & hæreticorum inconstantia, & varietas. to. 1. 244. 1.
Habent annexam tanquam sororem calliditatem. to. 1. 269. 2.
Legibus etiam Imperialibus fuerunt proscriptæ. to. 1. 319. 1.
Fuerunt inuentæ ad turbandam Ecclesiæ pacem. to. 1. 332. 2.
Regnum Galliarum cruentis cladibus infestarunt. to. 1. 333. 2; & seq.
In bulla Cęnæ Domini solemniter fuerunt damnatæ. to. 1. 380. 1.
Quas seditiones in mundum inuexerint? to. 2. ex Adolpho. 66. 1.
Reddunt hominem dignum morte. to. 2. ex Adolpho. 100. 2; & seq.
Omnes ad Apostolicam Sedem sunt deferendæ. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Hæresis occulta non separat ab Ecclesia Dei. to. 4. 263. 2.
Semper nituntur Spiritu priuato tanquam regula fidei. to. 9. 715. 1; & seq.
Hæresis quomodò inscribatur deuiatio à fide catholica? to. 9. 443. 142.
Hæresim reijciens, & rediens ad Ecclesiam Catholicam an debeat rebaptizari? to. 9. 621. 28.

Hæreticus.

Hæreticus quis sit? to. 16. 426. 1; & tom. 5. 609. 1; & seq; & to. 13. 37. 1.
Hæreticus mentalis iocosè dicens se esse hæreticum an incurrat in Bullam Cœnę Domini? to. 5. 243. 10.

Hæreticus quis propriè sit? tom. 5. 244. 13.
Hæreticus, & dubius in fide quomodò differant? to. 5. 247. 21.
Hæreticus, & hæreticis credens quomodò differant? to. 5. 249. 26.
Hæreticus clericus manifestus se ipsum degradat, & damnat. to. 5. 110. 1.
Hæreticus extra Ecclesiam Catholicam nequit saluari. to. 7. 752. 2.
Hæreticus nullus est, nisi sit pertinax. to. 18. 11. 1; & 39. 1.
Hæreticus est, qui non credit, quod credit Sedes Apostolica. to. 18. 128.
Hęreticus contra Ecclesiam sęuit vt draco; paganus verò, vt leo. to. 20. 11. 2.
Hæreticus tantùm internè, si conficit Sacramenta, & iurisdictionem suam exerceat, valent eius acta. to. 3. 401. 2; & seq.
Hęreticus est, qui non sequitur catholicam veritatem; schismaticus verò, qui non amplectitur catholicam pacem ex S.P. Augustino. to. 4. 54. 2.
Hęreticis abiurantibus, & se conuertentibus pro prima vice parcitur, si relabantur, non parcitur, sed sine vlla audientia relinquendi sunt iudicio sęculari ad mortem damnandi. to. 4. 112. 2.
Hęreticus non est, qui negaret propositionem, quę non est de fide, quòd sit de fide. to. 9. 772. 2.
Hęreticus occultus non potest excommunicari, si *ly* occultus dicat solùm actum interiorem, secus si dicat solùm negationem probationis & conceptus internus hęresis sit alicui manifestus. to. 9. 794. 1.
Hęreticus quot modis dicatur? to. 9. 387. 4.
Hęreticus iam est proprio iudicio condemnatus. to. 9. 380. 21.
Hęreticus relapsus non est recipiendus, schismaticus verò semper. to. 9. 308. 2.
Hęreticus reuersus an efficiatur habilis ad beneficia? to. 9. 306. 16.
Hęreticus si solùm reconcilietur, non recuperat bona; sed si reconciliatur, & restituitur, plenè recuperat. to. 9. 306. 15.
Hęreticus vnde dicatur? to. 9. 406. 54.
Hęreticus non dicitur, qui transgreditur pręceptum Ecclesię Romanę, licèt peccet; sed bene, qui dicit Romanam Ecclesiam non esse caput, nec posse condere canones. to. 9. 436. 103.
Hæreticorum Ecclesiæ in angulo terrarum septemtrionalium omnes continentur inclusæ. to. 4. 683. 84.
Hæretici sunt sceleratissimi, & facinorosissimi etiam ex testimonio ipsorum hæreticorum. to. 4. 683. 83.
Hæretici an conferant vera Sacramenta? tomo 13. 456. 1.
Hæretici qui sint? to. 13. 565. 1.
Hæretici suadent à Constantino Magno nullam fuisse donationem factam Ecclesiæ. to. 13. 278. 5.
Et bona, quæ possidet, iniustè occupata fuisse. to. 13. 278. 1.
Hæretici non habent partem in Ecclesia Dei, neque in articulo communionis Sanctorum. to. 6. 567. 1; & seq.
Hæreticum esse plus est, quàm esse à fide dubium; & quis dicatur à fide dubius? to. 9. 443. 142.
Hæretici negarunt animam esse in Christo Domino asserentes Verbum Diuinum esse loco animæ, & animæ officia exercere. to. 1. 220. 1.
Hæretici fuerunt versutissimi lupi in ouina pelle latentes, & ambidextri. tomo 6. 413. 2.
Hæretici quanta mala Ecclesiæ Dei intulerint? to. 7. 295. 1.
Hæretici asserunt miracula esse illusiones Diaboli, præstigia, fictiones, & mendacia. to. 8. 725. 1; & seq.
Negant Christum esse Deum, & Beatissimam Virginem Mariam esse Dei Matrem. to. 15. 284. 2.
Item negarunt Filij consubstantialitatem. to. 1. 94. 2; & to. 16. 543. 1.
Condiderunt canonem Antiochenum. to. 1. 454. 1.
Hæretici sub typo Religionis, & sub ouina pelle lupum ascondentes turpissimas hæreses disseminarunt. to. 1. 190. 2; & seq.
Hæretici aliqui impiè dixerunt, quòd Spiritus Sanctus non procedat à Filio; & quòd in Diuinis sit vna tantùm persona. to. 4. 658. 2.
Hæretici inter alia, quæ docuerunt, vxores communes habendas esse dixerunt, & auersandam esse propagationem filiorum. to. 1. 288. 1.
Hæretici aliqui habuerunt Dæmonem semper eis assistentem. to. 15. 346. 2.
Voluerunt Ecclesiam primis trecentis annis post Christum Dominum Euangelicam veritatem integrè retinuisse. tom. 3. 959. 1.
Hæreticis appellationis beneficium negatur. to. 1. 317. 2.
Hæretici omnes Imperatoria lege bonis priuantur. to. 1. 319. 1.
Hæretici quare anathematizati? tom. 1. 328. 1.
Hæretici fidei integritatis corruptores. to. 1. 328. 2.
Comparati fuerunt cani Æsopi. to. 1. 328. 2.
Item fuerunt comparati à Diuo Ioanne Chrisostomo viperis, & serpentibus. tomo 1. 329. 2.
A S. Ephrem leprosis, & fluxu laborantibus fuerunt assimilati. to. 1. 329. 2.
Illorum crudelitas, & impietas in Gallia, & in Anglia. to. 1. 330. 1.
Eorum sæuitia in viuos, defunctos, & martyres. to. 1. 330. 1.
Illorum crudelitas in venerandas SS. Reliquias. to. 1. 330. 2.
Nefandissima gesta in Polonia à Cardinali Hosio enarrata. to. 1. 331. 1.
Vltione Diuina, vt plurimùm, fuerunt mirabiliter puniti. to. 1. 331. 2.
Ad instar Chore conantur scindere Ecclesiæ vnitatem. to. 1. 332. 1.
Hæretici Christianæ pacis sunt turbatores. to. 1. 332. 2.
Igne & ferro eorum dogma seminatur. to. 1. 333. 2.
Hęretici Galliam cladibus inundarunt. to. 1. 333. 2; & 334. 1.
Hæretici ab obedientia Summi Pontificis fideles subtrahunt. to. 1. 335. 2.

Ipso.

Ipforum ars, vt Romani Pontificis auctorita-tem exterminent. to. 1. 335. 2.
Hæretici, & eorum libri in Bulla Cenæ Domini damnantur. to. 1. 380. 1.
Hæreticorum portentosæ opiniones de Sacramento Baptismi. to. 1. 381. 1.
Hæretici vitandi iussu, & consuetudine Apostolorum; item ex legibus à Summis Pontificibus, & ex plurimorum Doctorum auctoritate. to. 1. 535; & seq.
Hæretici moderni, vt primatum Papæ destruant, primatum Petri denegant. tom. 1. ex Tannero. 7. 39.
Plurimi hæretici quando, & à quibus damnati? to. 1. ex Tannero. 20. 131; & seq.
Hæretici aduentum Antichristi in Papa somniantes sententiam suam Dauidis, & Apocalypsis auctoritatibus malè intellectis fulcire conantur. to. 1. ex Tannero. 35. 227.
Hæretici quantùm sint seditiosi? tomo 2. ex Adolpho. 66. 1.
Hæreticorum bona confiscantur ex canonibus, & Concilijs. to. 2. ex Adolpho. 98. 2.
Hæretici digni morte ex Deuteronomio. to. 2. ex Adolpho. 100. 1; & seq.
Hæreticum inter, & Pontificem dialogismus. to. 2. ex Adolpho. 130. 1.
Hæreticorum Ecclesiæ, & hæretici describuntur ex verbis Cypriani. to. 2. ex Alano. 44. 1.
Hæretici non possunt ostendere originem, & radicem legitimæ successionis in suis Ecclesijs. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Hæretici nituntur probare D. Petri dignitatem, auctoritatemque parem esse cum dignitate, & auctoritate cæterorum Apostolorum. to. 2. ex Pighio. 24. 1; & seq.
Hæreticorum calumniæ, quibus probare nituntur D. Petrum non fuisse Romæ, solidè confutantur. tom. 2. ex Pighio. 50. 1; & seq.
Hæretici semel ordinati, & etiam baptizati non debent denuo ordinari, neque rebaptizari ex D. P. Augustino. to. 2. ex Pighio. 90. 1.
Hæreticorum confessio de Romana Ecclesia. to. 2. ex Pighio. 104. 1.
Hæreticorum causæ tandem ad Sedem Apostolicam delatæ fuerunt. to. 2. ex Pighio. 105. 1.
Hæretici omnes confutantur ex Sacra Scriptura, ex Concilijs, & PP. to. 2. ex Alphonso de Castro. 1. & seq.
Hæreticorum variorum nomina, & sententiæ in ipsos latæ. to. 2. ex Alphonso de Castro. 1; & seq.
Item qui sententias contra ipsos tulerunt, enumerantur. tom. 2. ex Alphonso de Castro. 1; & seq.
Hæretici Africani appellabant ad Romanum Pontificem. to. 3. 4. 1;
Hæreticorum error de Romana Sede. tom. 3. 7. 2.
Item de auctoritate Ecclesiæ Romanæ, & Papæ. to. 3. 246. 2.
Hæretici disputatione persuaderi non possunt. to. 3. 268. 2.
Hæretici peruicaces quasi miraculo conuertuntur. to. 3. 268. 2.
Hæretici cur nunc mordeant? to. 3. 303.
Hæretici dum contra Christum Dominum consentiunt, inter seipsos concordare non possunt. to. 3. 272. 2.
Eorum dissonantia in suis erroribus. tom. 3. 316. 1.
Hæretici, schismatici, & Christiani cuiusuis conditionis citari possunt, & admitti ad Concilia generalia. to. 3. 380. 2.
Hæretici affirmant Concilia generalia etiam cum Pontifice posse errare. to. 3. 386.
Hæretici, & schismatici persequendi sunt. to. 4. 44. 1; & seq.
Hæretici, & schismatici in quo differant? to. 4. 54. 2.
Hæreticorum eleemosinæ, aut obligationes à clericis recipi non possunt sub pœna priuationis officij. to. 4. 213. 2; & seq.
Hæretici auctoritate Ecclesiæ conuincendi. to. 4. 244. 1.
Hæretici manifesti non sunt in Ecclesia; quia non possunt dici fideles. tomo 4. 262. 4.
Hæretici occulti sunt in Ecclesia, sed sunt tamquam membra arida Ecclesiæ. tom. 4. 263. 2.
Hæretici luporum nomine sunt designati. tomo 4. 632. 2; & seq.
Hæreticorum misera conditio. to. 4. 783. 2.
Hæretici iactant se esse fideles. tomo 4. 802. 152.
Hæreticorum recursus semper fuit ad solam Ecclesiam Romanam. to. 8. 398. 2.
Hæretici excommunicati à Pontificibus Romanis. to. 8. 515. 2.
Hæreticorum concordia cum Ecclesia quomodò stabilienda? to. 8. 563. 1.
Hæreticorum blasphemiæ in Ecclesia Romanam. to. 8. 713. 1; & seq.
Hæreticorum paucitas probat eorum sectas esse falsas. to. 8. 743. 1.
Hæreticorum inconstantia in dogmatibus est argumentum falsitatis sectæ, & doctrinæ. to. 8. 753. 2.
Hæreticorum sectæ non habent vnitatem, neque sanctitatem, neque vniuersalitatem, neque sunt Apostolicæ, quibus conuincitur eorum falsitas. to. 14. 6. 1; & seq.
Hæretici nostri temporis volunt Sacram Scripturam non esse regulam fidei. tomo 14. 8. 1.
Hæretici scindentes vnitatem Ecclesiæ quam pœnam incurrant? to. 14. 278. 2.
Hæretici vulpibus comparantur, quæ gaudent in foueis latere. to. 14. 344. 1.
Hæretici, qui resurrectionem mortuorum negatunt. to. 14. 468. 1.
Hæretici horum successores. to 7. 800. 2.
Hæretici inter se non consentiunt, quod arguit falsitatem sectarum. to. 7. 813. 2.
Hæreticis quomodò sit adoerfandum? to. 11. 565. 1.
Hæreticis quomodò non communicandum? to. 11. 565. 2.
Hæreticorum sententia circa conuocationem Conciliorum? to. 11. 4. 2.
Hæretici quæ Concilia, & quos SS. PP. recipiant? to. 11. 3. 1.
Hæretici volunt Ecclesiæ regimen esse ad instar Reipublicæ, in qua omnes sunt æquales potestatis. to. 11. 6. 6.

Here-

Hæreticorum mores impuri. to. 11. 16. 2.
Hæreticis sunt omnia incerta, & dubia, quia carent regula infallibili credendi. to. 11. 311. 4.
Hæretici damnati extra Concilium. tom. 6. 861. 53; & seq; & tom. 10. 316. 1; & seq; & to. 15. 431. 37.
Hæreticorum triplex genus; scilicet apostatarum, in hæresi natorum, & baptizatorum ab hęreticis. to. 6. 633. 1.
Hæretici confitentes infallibilitatem Papæ, & Ecclesiæ Romanæ. to. 6. 637. 1; & seq.
Hæreticorum translatio cum Catholicis subdulæ. to. 6. 736. 4; & seq.
Hæreticorum odium, calumniæ, & blasphemiæ in Romanum Pontificem, & Ecclesiam Romanam antiquissimæ, quæ à modernis hęreticis, & schismaticis exuscitantur. to. 12. 110. 1; & seq.
Hæretici dixerunt claues Petro datas à Christo Domino non significare, nisi potestatem prædicandi Euangelium. to. 12. 117. 1.
Hæretici dicunt verba Christi Domini: *Tibi dabo claues*; dicta esse Petro in persona omnium Apostolorum. to. 12. 119. 1; & seq.
Hæretici asserunt Papam esse incapacem dominij temporalis. to. 12. 124. 1.
Hæretici negant potestatem clauium, quæ fuit in Petro, transijsse ad Romanos Pontifices. to. 12. 129. 1.
Hæretici negarunt circa fidei mysteria posse controuersias excitari. to. 12. 194. 1.
Hæreticorum dissensio circa libros canonicos Sacræ Scripturæ. to. 12. 194. 1.
Hęreticorum errores diuersi. to. 12. 194. 2.
Hęretici detestantur supplicationes publicas. to. 12. 196. 1.
Hęretici asserentes Ecclesiam regi à spiritu priuato cuiusque. to. 12. 201. 1; & seq.
Hęreticorum vaniloquentia. to. 12. 546. 2.
Hęreticorum nullum miraculum extat. tomo 12. 522. 2.
Hęretici appellantes ad Pontificem Romanum. to. 12. 588. 2.
Hęretici dixerunt Petrum accepisse à Christo Domino solam potestatem prędicandi Euangelium; atque adeò non fuisse in potestate superiorem alijs Apostolis. to. 12. 581. 1.
Hæreticorum libertas quænam sit? to. 5. 7. 1.
Hęretici libros suos scripturis confirmant. to. 5. 8. 1.
Hęreticorum Ecclesiæ sunt Synagogę sathanę. to. 5. 27. 1.
Hęretici dixerunt Pontifici Romano tributum fuisse primatum. to. 5. 50. 1.
Hęreticorum opinio de inuestituris Episcoporum. to. 5. 78. 2.
Hęreticorum blasphemię, & sacrilega maledicta. to. 5. 90. 2; & to. 1. 24. 1.
Hęreticorum arrogantia, & intemperantia. to. 5. 101. 2.
Hęretici cur non vocentur Christiani, sed Lutherani, vel Caluinistę, &c? tomo 5. 104. 2.
Hęreticorum regiones mixtę ex Catholicis. to. 5. 107. 2.
Hęreticorum receptores, fautores, defensores, retinentes libros hęreses continentes, imprimentes, &c. incurrunt excommunicationem. to. 5. 250. 26; & seq.
Hęretici publicè excommunicati an Sacramenta conficiant? to. 5. 743. 1.
Hęretici nomine sunt Christiani, quia sunt baptizati, sed reuera sunt infideles, quia non habent fidem Diuinam. to. 12. 377. 2.
Hęretici asserentes potestatem spiritualem esse in Regibus. to. 10. 138. 1.
Hęreticorum infœlicitas, & calamitas quę sit? to. 10. 149. 1.
Hęretici publicè non sunt Ecclesię membra, sed tantùm occulti. to. 10. 185. 1; & seq.
Hęretici negantes D. Petrum Romę fuisse. to. 10. 246. 1.
Hęretici asserunt non esse verum Papam, nisi sit vir probus. to. 10. 266. 1.
Hęreticorum iudicium circa controuersiam Ecclesię Romanę cum Alexandrina. to. 10. 323. 1.
Hęreticorum errores attributi Summis Pontificibus. to. 10. 464. 1; & seq.
Hęreticorum opiniones circa vocandos ad Concilium. to. 10. 526. 2.
Hęreticorum fraus, pietas, & modestia affectata. to. 15. 193. 1; & seq.
Hęreticis propria vafrities, & hypocrisis est: vnde rectè vulpes appellantur. to. 15. 193. 1; & seq.
Hęreticorum impietas pręcipitat se, & gradatim crescit. to. 15. 233. 16.
Hęretici sunt præcursores Antichristi; operantur enim mysterium iniquitatis. to. 15. 269. 1.
Hęreticorum spiritus quàm sit peruersus? to. 15. 280. 1.
Hęretici secuti sunt Donatistas, qui dixerunt Ecclesiam totam apostatasse, & remansisse in sola parte Donati. to. 15. 292. 1.
Hęretici sequuntur Simonem Magum, qui Petro Romanę Ecclesię Pontifici restitit. to. 15. 313. 1.
Hęretici omnes esse Discipulos Simonis Magis testimonijs SS. PP. probatur. tom. 15. 344. 1.
Eorum blasphemiæ circa Eucharistiæ Sacramentum. to. 15. 344. 2; & seq.
Hæretici multos libros ab hæreticis conscriptos attribuerunt. to. 15. 349. 2.
Hæreticorum error dicentium Petro per collationem clauium nihil plùs, quàm alijs Apostolis fuisse collatum. to. 10. 7. 1; & seq.
Hæretici auferunt Monarchiæ titulum Cathedræ Petri, & illum donant solio Neronis. to. 17. 399.
Hæretici nostri temporis sentiunt Papam nihil plus auctoritatis habere, quàm quilibet Episcopus habeat in sua Ecclesia. to. 18. 3. 1.
Hæreticorum deliramenta præsertim Caluini, Centuriatorum, & Lutheri circa significationem huius nominis *petræ*. to. 18. 5. 2.
Hæretici, qui verba consecrationis perperam explicarunt. to. 18. 23. 2.
Hæretici non conueniunt inter se in explicandis scripturis. to. 18. 23. 2.
Hæretici non sunt intra Ecclesiam Catholicam. to. 18. 32. 1.
Hæretici non noscunt matrem eam Ecclesiam

siam Romanam, quam nouit S. Hieronymus, & omnes SS. PP. to. 18. 91. 2.
Hæretici respuentes sacros canones, & decretalium epistolas. to. 18. 120. 16.
Hæreticorum origo à Religione Turcarum descendit. to. 18. 288. 2.
Hæretici non sunt separandi, quando simul cum ipsis adsit periculum euertendi etiam bonos. to. 18. 406. 2.
Hæretici, & schismatici nullam iurisdictionem habent in Ecclesiam. to. 19. 424. 1.
Hæreticorum inconstantia in dogmatibus. to. 19. 424. 1.
Hæreticorum etiam inter se ipsos dissidia talia sunt, vt intra eandem sectam ferè nulli conueniant. to. 19. 424. 2; & 425. 1.
Hæretici vulpibus comparantur. to. 19. 425. 1.
Hæretici, vt suam diuisionem defendant, non habent, nisi, quòd obiiciant vitam malam Prælatorum teste S. P. Augustino. to. 19. 439. 1.
Hæretici insurgunt contra Papam, sicut Chore, Dathan, & Abiron contra Aaronem. to. 20. 294. 6.
Hæreticorum facilitas ad calumniandos summos Pontifices. to. 20. 335. 6; & seq.
Hæretici summum Pontificem Antichristum appellant. to. 1. 26. 2.
Hæretici plures inuiti primatum Ecclesiæ Romanæ fatentur. to. 1. 40. 1; & seq.
Hæretici plures ad Apostolicam Sedem pro rebus fidei prouocant. to. 1. 160. 2.
Hæretici non possunt ostendere originem suarum Ecclesiarum per successionem ab Apostolis decurrentem. to. 1. 231. 1.
Hæreticorum criminationes in libros canonicos sacræ Scripturæ. to. 1. 230. 1.
In quo consentiant hæretici moderni circa Vulgatam? to. 1. 230. 1.
Hæretici cur non admittant prouocationem ad Scripturas? to. 1. 230. 2.
Contra hæreticos sui temporis Tertulliani demonstrationes variæ. to. 1. 231. 1.
Hæretici neque à Christo Domino, vel Discipulis, vel à consanguineis Apostolicæ Ecclesiæ doctrinam suam acceperunt. to. 1. 231. 2.
Sensum sacræ Scripturæ quærunt, vt decipiant. to. 1. 237. 2.
Hæreticorum inconstantia circa res fidei. to. 1. 238. 1.
Ipsorum interpretationi non credendum, quia noua, varia, & particularis. tom. 1. 238. 2; & 240. 2.
Eorum interpretationi non credendum; quia clauibus scientiæ carent. to. 1. 240. 2.
Hæretici in regulis suis variantes. to. 1. 244. 1.
Mira eorum audacia. to. 1. 244. 2.
Hæretici se mutuò damnant. to. 1. 245. 2.
Hæretici callidissimi quomodò Ecclesiam depingant? to. 1. 269. 2.
Hæreticorum Ecclesię egregia refutatio. to. 1. 270. 1.
Hæreticorum mira opinio de Ecclesia. to. 1. 270. 1.
Hæreticorum modernorum circa Scripturas SS. Patrum blasphemiæ. to. 1. 271. 2.
Hæretici confunduntur à stabilitate in Ecclesia Romana. to. 1. 273. 2.
Hæreticorum modernorum de Deo blasphemiæ. to. 1. 274. 1.
Eorum blasphemiæ de Diuina gratia, de Sacramentis &c. to. 1. 275. 1.
Hæretici plurimi à Romanis Pontificibus iudicati. to. 1. 288. 1; & seq.
Hæretici vndique à diuersis expelluntur. to. 1. 295. 2.
Hæreticorum fundamentum recurrendi ad Spiritum priuatum, vt regulam fidei. to. 9. 715. 1; & seq.
Hæretici negantes infallibilitatem summi Pontificis. to. 9. 718. 1; & 721. 2; & seq.
Hæretici asserentes nullum esse Concilium, quod errare non possit. to. 9. 780. 2.
Hæretici asserentes conuocationem Concilij ad Imperatorem spectare. to. 9. 788. 1.
Hæreticorum negantium caput visibile in Ecclesia schismata diluuntur. to. 9. 630. 1; & seq.
Hæreticorum rationes negantium potestatem in Ecclesia reseruandi casus aliquos. to. 9. 684. 2.
Hæretici exemplo de possibili probant non semper eam potestatem accipere, qui ab Ecclesia legitimè recipitur in locum D. Petri. to. 13. 132. 2; & seq.
Hæretici ad destruendum primatum Pontificis dicunt Papam diuitem, D. Petrum pauperem; aliter viuit Papa, aliter vixit D. Petrus to. 13. 192. 2; & seq.
Hæretici, & schismatici nec ligare, nec soluere possunt. to. 13. 593. 2.
Hæreticorum errores varij circa primatum Christi Domini Petro relictum; & eorum ruia fundamenta. to. 3. 592. 1; & seq; & 594. 1.
Hæretici dæmonum progenies. to. 3. 624. 2.
Hæretici contendunt Romanam Ecclesiam à seipsa accepisse ius indicandi cūctas Orbis Ecclesias, non à Saluatore. to. 3. 632.
Hæreticorum ritus in baptizando infantes sunt vitandi. to. 3. 772. 2.
Hæreticorum distinctione in suis sectis refellitur argumentum Bloodelli de reformatione Ecclesiæ. to. 3. 962. 2.
Hæretici, qui tribus ab hinc sæculis inuehi ceperunt contra summum Pontificem; eorumque errores enumerantur. to. 16. 6. 1; & seq.
Hæretici nullo modo audiendi sunt teste Origene, & D. Ambrosio. to. 16. 22. 2.
Hæreticorum errores circa infallibilitatem Ecclesiæ. to. 16. 264. 1; & seq.
Hæreticorum argumenta ex Scriptura sacra, & SS. PP. desumpta contra indefectibilitatem Ecclesiæ diluuntur. to. 16. 267. 1; & seq.
Hæretici fidem, & Splendorem Ecclesiæ obscurant. to. 16. 270. 1; & seq.
Hæreticorum argumenta contra multas Ecclesiæ prærogatiuas. to. 16. 270. 1; & seq.
Hæretici, vt Papæ primatum impugnent, canones Concilij Mileuitani de appellationibus, quædam acta, & epistolas afferunt. to. 16. 231. 1; & seq.
Hæreticorum plurima argumenta circa Conciliorum auctoritatem. to. 16. 281. 1; & seq; & 289. 2; & seq.
Item circa Papæ auctoritatem. to. 16. 323. 1; & seq.

Hære-

Hæretici seductores innocentium ex Diuo Paulo. to. 16. 368. 1.
Hæretici ex inobedientia vni Sacerdoti Dei quid experiantur? to. 16. 369. 2.
Hæreticorum argumenta contra Papam, & Cathedram Romanam diluuntur. to. 16. 389. 1; & seq; & 395. 2; & seq.
Hæreticorum iaculis eludendis,& proinde pro fide seruanda monita quædam vtilia.to.16. 421. 2; & seq; & 425. 2. & seq.
Hæreticorum obstinatio in suis opinionibus. to. 16. 423. 2.
Hæreticorum propositiones scelestæ contra Papam. to. 16. 432. 1; & seq.
Hæreticorum primum vitium est contemptus SS. Patrum. to. 16. 432. 2.
Hæreticorum mala interpretatio sacræ Scripturæ. to. 16. 433. 2.
Eorum mendacia,& calumniæ in Pontificem, & Cardinales. to. 16. 436. 1; & seq.
Item eorum dissensio circa aduentum Antichristi. to. 16. 437. 2; & seq.
Hæretici negantes veram fidem Romanam, suos maiores damnant. to. 16. 438. 2.
Contra hæreticos Antichristum nondum venisse ex sacra Scriptura, SS. PP; traditionibus, & rationibus ostenditur. tom. 16. 439. 1; & seq.
Hæretici ratione, qua probant Papam esse Antichristum,confunduntur. to. 16. 442. 2; & seq.
Hæretici iniquè asserunt Papam esse blasphemum, adeoque Antichristum, & eorum obiecta diluuntur. to. 16. 451. 1. & seq.

Hæresiarchæ.

Hæresiarcha, & dogmatista quis propriè sit? to. 5. 244. 12.
Hæresiarchæ Valentinus, & Marcion contra Eleuterium Pontificem. tom. 1. 110. 1; & seq.
Hæresiarchæ pleríque omnes turpissima morte affecti sunt. to. 12. 522. 1.

Hæresis Abailardi.

Hæresis Abailardi, & illius errores qui fuerint? to. 6. 876. 8; & to. 15. 704. 54; & to. 6. 876. 8.
Fuit damnata in Concilio Senonensi,& ab Innocentio II. to. 15. 704. 54.
Vid. Abailardus.

Hæresis Acacij.

Hæresis Acacij inter alias blasphemias nomen hypostasis in Diuinis personis abdicauit. to. 1. 102. 2.
Fuit damnata à Liberio Papa. to. 1. 102. 2.

Hæresis Aerij.

Hæresis Aerij negauit defunctorum suffragia. to. 4. 245. 1.
Alij eiusdem errores, mendacia, & falsitates. to. 4. 245. 2.
Vid. Aerius.

Hæresis Albigensium.

Hæresis Albigensium fuit desumpta à Donatistis. to. 15. 332. 2.
Alij eorumdem errores, mendacia, & falsitates. to. 15. 333. 1.
Euertebat Euangelium, & effectum baptismi. to. 15. 335. 1.
Vid. Albigenses.

Hæresis Anabaptistarum.

Hæresis Anabaptistarum quæ fuerit? to. 15. 271. 1.
Fuit anathematizata in Concilio Romano. to. 18. 9. 2.

Hæresis Antropomorphytarum.

Hæresis Antropomorphytarum asserentium Deum esse corporeum. to. 14. 444. 1.

Hæresis Apathistarum.

Hæresis Apathistarum docentium hominem esse impeccabilem. to. 1. 362. 1; & to. 6. 862. 6.

Hæresis Apollinaristarum.

Hæresis Apollinaristarum negantium animam esse in Christo Domino. tom. 1. 220. 1.
Eorum fraudulentia, & hipocrysis. tom. 6. 413. 1; & seq.
Fuit damnata à S. Damaso. to. 6. 413. 1; & seq; & to. 8. 516. 2.
Vid. Apollinaris.

Hæresis Appellitarum.

Hæresis Appellitarum quæ fuerit? to. 8. 547. 1; & seq.

Hæresis Ariana.

Hæresis Arij negantis Christum Dominum esse Deum, & Beatissimam Virginem Mariam esse Dei Matrem. to. 15. 284. 2; & to. 1. 94. 2; & to. 16. 543. 1; & tomo 7. 802. 1.
Quanta mala Ecclesiæ Catholicæ intulerit? to. 7. 295. 1.
Quas perturbationes in totum Orbem innexerit? to. 15. 300. 1.
Diuisit Ecclesiam Orientalem ab Occidentali. to. 15. 329. 1.
Illius fictiones, falsitates, & mendacia. to. 8. 725. 1; & seq.
Episcopos coæquauit Sacerdotibus simplicibus. to. 14. 907. 1.
Fuit damnata in Concilio Nicæno sub sancto Syluestro. to. 1. 290. 2; & ex Tannero. 21. 134; & to. 4. 220. 1; & to. 8. 516. 2; & to. 13. 335. 1.
Vid Arius.

Hæresis Armeniorum.

Hæresis Armeniorum de non ponenda aqua in calice simul cum vino. to. 1. 216. 1; & to. 4. 5. 1.
Fuit anathematizata in VI. Synodo generali. to. 4. 5. 1.
Vid. Armenij.

Hæresis Basilidis.

Hæresis Basilidis ortum habuit ab hæresis Simonis Magi. to. 8. 800. 1.

Hæresis Beguardorum.

Hæresis Beguardorum ortum habuit ab Arnaldo de Brixia. to. 12; 313. 2.
Asseruit Christum Dominum, & Apostolos nihil possedisse. to. 10. 422. 1.
Erat per hipocrisim ordinata ad expoliandos Ecclesiasticos. to. 10. 422. 2.
Fuit damnata à Papa Ioanne XXII. to. 10. 422. 2.
Vid. Beguardi.

Hæresis Berengarij.

Hæresis Berengarij asserentis in Eucharistia non esse verum corpus, & sanguinem Christi Domini; & postea abiurata hac hæresi dotentis corpus, & sanguinem esse simul cum substantia panis;& solos adultos,non autem paruulos, esse baptizandos. to. 10. 377. 1; & to. 4. 245. 2.
Fuit damnata à Leone IX; & postea à Nicolao

lao II. in Concilio Romano. to. 10. 377; 1; & to. 8. 517. 2; & 637. 58.
Item fuit damnara à Victore II; Stephano IV; Alexandro II; & Gregorio VII. to. 6. 875. 8; & to. 7. 810. 1.
Vid. Berengarius.

Hæresis Bertoritarum.

Hæresis Bertoritarum à Nicolaitis duxit originem. to. 1. 288. 1.
Docuit vxores communes esse debere, & propagationem filiorum auersata fuit. to. 1. 288. 1.
Anathematizata fuit à Papa Euaristo. to. 1. 288. 1.
Vid. Bertorita.

Hæresis Bezæ.

Hæresis Bezæ circa potestatem Romani Pontificis. to. 3. 345. 1.
Hanc hæresim secutus fuit Philippus Mornæus. to. 8. 776. 1.
Bid. Beza.

Hæresis Blondelli.

Hæresis Blondelli asserentis disciplinam Ecclesiasticam esse penitus lapsam. to. 3. 962. 1.
Vid. Blondellus.

Hæresis Brentij.

Hæresis Brentij fuit adeò intolerabilis, vt à Zuioglianis, & Caluinistis fuerit proscripta. tom. 11. 16. 2.
Potestatem Ecclesiæ transtulit in Principes sæculares. tom. 14. 8. 1.
Conata fuit euertere votum paupertatis. tomo 9. 750. 2; & sequen.
Vid. Brentius.

Hæresis Bucanani.

Hæresis Bucanani docentis licitam esse seditionem, & rebellionem contra Principem non impedientem propagationem Catholicæ fidei. tom. 1. 334. 1.

Hæresis Caluini.

Hæresis Caluini de Christo Domino Mediatore sapit Arianismum. to. 15. 330. 1.
Illius decem errores turpissimi. to. 16. 459. 2; & sequen.
Negauit necessitatem baptismi. to. 16. 460. 4; & tom. 20. 165. 2.
Asseruit paruulos nasci sanctos, & hæredes vitæ æternæ. tom. 16. 460. 4.
Negauit auctoritatem temporalem Christi Domini. tom. 9. 676. 2; & seq.
Coæquauit Episcopos simplicibus Sacerdotibus. tom. 5. 646. 2.
Asseruit Petri potestatem non transire ad successores. to. 11. 273. 1; & to. 13. 120. 1.
Illius impijssima, & impurissima dogmata. tom. 15. 376. 2, & sequen.
Illius blasphemia in Romanum Pontificem, to. 10. 280. 2.
Asseruit Ecclesiam Romanam factam esse Sedem Antichristi. to. 10. 234. 1.
Reiecit votum continentiæ, tom. 9. 754. 1; & seq, & 757. 2.
SS. Patrum Ecclesiæ auctoritatem contempsit. tom. 1. 140. 1.
Explosit, & irrisit indulgentias tam pro viuis, quàm pro defunctis. to. 9. 698. 1.
Asseruit Apostolos fuisse pares D. Petro in potestate. to. 11. 239. 1; & seq.
Miracula in Ecclesia patrata dixit esse mendacia Papistarum. to. 8. 725. 1; & seq.
Item Episcoporum electionem à Magistratu, & plebe esse faciendam. to. 20. 568. 1.
Hæresis Caluini in quo differat ab hæresi Lutheri? to. 11. 3. 1; & to. 1. 140. 1.
Asseruit Ecclesiam regi Spiritu priuato. tomo 10. 158. 2.
Docuit Deum esse auctorem peccati. tomo 16. 459. 2; & seq.
Hæresis Caluinisticæ errores turpissimi. tomo 4. 680. 65.
Reiecit plures codices veteris Testamenti. tom. 1. 268. 1.
Vid. Caluinus, & Caluinista.

Hæresis Carpocratianorum.

Hæresis Carpocratianorum asserentium obseruantiam Legalium esse necessariam ad salutem. tom. 7. 800. 1.
Originem habuit à Simone Mago. tomo 7. 800. 1.
Fuit damnata in Concilio Apostolorum. tom. 7. 800. 1.

Hæresis Cedreni.

Hæresis, quam professus fuit Cedrenus, fuit Photiana. tom. 6. 204. 1.
Vid. Cedrenus.

Hæresis Cælestij.

Hæresis Cælestij quænam fuerit? to. 6. 864. 1; & 353. 2.
Ei tradita fuit à Pelagio, quem habuit Magistrum. tom. 16. 237. 27.
Illius damnatio facta à Zosymo Papa. tom. 16. 237. 27; & sequen.
Vid. Cælestius, & Pelagius.

Hæresis Centuriatorum.

Hæresis Centuriatorum quot mendacijs, & impietatibus scateat? tom. 2. ex Alano. 3. 2; & sequen.
Asseruit Petrum simulando obseruantiam legalium grauissimè peccasse. tomo 8. 3. 2.
Voluit omnes Apostolos fuisse pares in potestate. to. 11. 239. 1; & sequen.
Illius blasphemiæ in Romanos Pontifices. to. 7. 135. 2; & seq; & to. 8. 156. 2; & seq; & 752. 1; & sequen; & 160. 1; & 404. 1; & 385. 2; & 157. 2.
Eius blasphemiæ contra Sanctum Gregorium Neocæsariensem. to. 2. ex Alano. 4. 2; & sequen.
Vid. Centuriatores.

Hæresis Cerdonis.

Hæresis Cerdonis à Tertulliano descripta. tomo 1. 353. 1.
Fuit damnata ab Hyginio Pontifice. to. 15. 56. 445.
Item à Papa Eleutherio. tomo 10. 314. 1; & sequen.
Vid. Cerdon.

Hæresis Chaldæorum.

Hæresis Chaldæorum asserentium duas personas esse in Christo Domino. tomo 1. 171. 1; & sequen.
Item asserentium Beatissimam Virginem Mariam non esse Deiparam. to. 1. 171. 1; & sequen.
Item asserentium in Christo Domino vnam tantùm voluntatem, & operationem. to. 1. 172. 1; & sequen.
Item negantium processionem Spiritus Sancti à Filio. to. 1. 172. 1; & seq.
Vid. Caldæus.

Hære-

Hæresis Cherinthi.
Hæresis Cherinthi asserentis Christianos debere legalia obseruare. tom. 11. 32. 2; & seq.
Fuit causa dissensionis inter Apostolos circa circumcisionem. tomo 11. 31. 2; & sequen.
Ortum habuit ab hæresi Simonis Magi, cui plura superaddidit. to.4. 239.2.
Hæresis Corinthiorum.
Hæresis Corinthiorum, quorum aliqui se dicebant esse Cephæ, alij Pauli, sedata fuit à D.Paulo. to.17. 83. 1.
Hæresis Dioscori.
Hæresis Dioscori confundentis in vnam duas naturas existentes in Christo Domino. tom.10. 17. 2.
Fuit damnata in Concilio Chalcedonensi. tom.6. 143. 1.
Vid.Dioscorus.
Hæresis Donati, Donatistarum.
Hæresis Donati ortum habuit ab hęresi Ariana. tom.11. 61. 73.
Illius occasio quæ fuerit? to.11. 73. 112; & tom. 16. 243.1.
Eius blasphemiæ in Apostolicam Sedem. tom.10. 304. 1.
Illius discrimen ab hæresi Ariana. tom. 6. 360.2; & sequen.
Fuit damnata in Concilio Arelatensi. to. 1. 79. 1; & to.11. 59.71.
Item in pluribus alijs Concilijs. tom. 11. 64.83; & sequen.
Ausa fuit erigere Altare contra Altare. tomo 11. 85. 145.
Illius causa à S. Melchiade Papa fuit definita. to.8. 516. 1.
Asseruit totum Orbem à fide apostatasse excepta parte Donati. to.15. 282. 2.
Docuit Sacramenta esse vacua, & egena, si ab hominibus Sanctis non conferantur. tom.13. 268. 2.
Damnata fuit etiam ab Innocentio I. Pontifice. tom.1. 355. 1.
Vid. Donatistæ.
Hæresis Dorothæi Martianopolitani.
Hæresis Dorothæi Martianopolitani Episcopi negantis Beatissimam Virginem Mariam esse Deiparam. tom.6. 102. 1.
Vid.Dorotheus.
Hæresis Dulcini.
Hæresis Dulcini asserentis possessionem rerum temporalium à Christo Domino fuisse prohibitam. tom.19. 111. 1.
Simul cum vxore sua Margarita fuit damnatus. tom.19. 111. 1.
Hæresis Ebionis.
Hæresis Ebionis docentis legalium obseruantiam necessariam esse ad salutem. tom. 7. 800.1.
Vid.Ebion.
Hæresis Eustachii.
Hæresis Eustachii asserentis neminem posse saluari, nisi renunciet omnibus diuitijs, & nisi relinquat parentes, & filios, imò & vxorem. to.2.79. 2.
Fuit damnata in Concilio Gangrensi sub S. Syluestro. to.1. 79. 1.
Hæresis Euthychetis.
Hæresis Enthychetis admittentis confusionem naturarum in Christo Domino. to.4. 336. 2; & tom.6. 377. 2; & 866. 7; & tomo 16. 6.2.
Hæresis Euthychetis ab ipso non fuit nouiter inuenta. to.6. 382; & 385.2.
Fuit damnata in Concilio Chalcedonensi. to.1. 86. 1; & to.18. 12. 1.
Fuit approbata à Latrocinio Ephesino. to.2. ex Pighio. 93.1.
Illius variæ damnationes habitæ in pluribus Synodis. tom.6. 382. 1; & 385. 2. & tom.10. 15. 1; & 47. 1; & tom.3. 637. 1; & to.16. 6. 2; & to.18. 12. 2.
Vid.Euthychetem.
Fælicis Vrgelitani.
Hæresis Fælicis Vrgelitani asserentis Christum Dominum esse Filium Dei adoptiuum, non naturalem. tomo 6. 882. 5.
Hæresis Fraticellorum.
Hæresis Fraticellorum asserentium perfectam paupertatem Euangelicam consistere in nihil habere de proprio etiam in communi. tom.12. 312. 2.
Huius hæreses defensores qui fuerint? tomo 12. 320. 1; & sequen.
Hæc hæresis magnas discordias in Ecclesiam inuexit. tom.12. 322. 1; & seq.
Qui hanc hæresim secuti fuerint. tom. 12. 323. 1; & seq; & 324. 2; & seq; & 326. 1; & sequen.
Illius damnatio. to.1. 478.1; & to.10.422.1; & to.12. 322. 1; & sequen.
Vid.Fraticelli.
Hæresis Gabaonitarum.
Hæresis Gabaonitarum in veteri lege varijs doctrinis falsa admiscebant. tom.8. 563. 1.
Ab hæreticis nonæ legis imitatur. tom.8. 563.1.
Hæresis Gallicani Constantinopolitani.
Hæresis Gallicani Episcopi Constantinopolitani statuentis vnam tantùm naturam in Christo Domino, & vocantis Beatissimam Virginem Mariam Matrem Christi, non autem Matrem Dei. to.14. 173. 1.
Hæresis Georgij Zacharellæ.
Hæresis Georgij Zacharellæ orta fuit ex hæresi Fraticellorum. to.19. 110. 2.
Vid.Georgius Zacharella.
Hæresis Gnosticorum.
Hæresis Gnosticorum asserentium obseruantiam Legalium necessariam esse ad salutem. to.7. 800.1; & to.4. 239.2.
Ortum habuit ab hæresi Simonis Magi. to.4. 239.1.
Hæreses Græcorum.
Hæresis Græcorum circa vnitatem Ecclesiæ Catholicæ. to.1. 161. 2; & seq.
Hæresis Græcorum circa processionem Spiritus Sancti à Filio. to.5. 610. 1; & to.14. 629.42.
Hæresis Græcorum circa consecrationem in pane azymo. to.5. 610. 1.
Hæresis Gręcorum circa potestatem definiendi res fidei. to.15. 629.42.
Hæresis Græcorum vnde suam originem sumpserit? to. 20. 12. 2.
Fuit causa euersionis Imperij Orientis. to. 16. 125.1; & sequen.
Quot falsitates, astutias, fraudulentias, & mendacia inuenerit? to.10. 477. 2.

Corrupit penitus exemplaria VIII. Synodi, tom. 16. 225. 2.
Vid. Graci.

Hæresis Gregorij Blandratæ.

Hæresis Gregorij Blandratæ in Transiluaniam inuecta fuit Arianismus. tomo 11. 312. 5.

Hæresis Grotij.

Hæresis Grotij deprimentis auctoritatem Pastorum Ecclesiæ. to. 3. 925. 2.
Vid. Grotius.

Hæresis Hydroparastarum.

Hæresis Hydroparastarum de offerenda aqua tantùm in calice. to. 1. 228. 1.
Vid. Aquarij.

Hæresis Horni Caluinistæ.

Hæresis Horni Caluinistæ tribuentis potestatem Ecclesiasticam Imperatoribus. tomo 8. 821. 2.
Vid. Hornus.

Hæresis Iconoclastarum.

Hæresis Iconoclastarum negantium adorationem imaginum. to. 1. 73. 2; & 77. 2.
Fuit damnata in II. Concilio Nicæno. tomo 1. 73. 2; & 77. 2; & to. 6. 871. 8. & seq.
Vid. Iconoclastæ.

Hæresis Ioan. Huss.

Hæresis Ioannis Huss asserentis Papam non esse Christi Domini Vicarium fuit damnata in Concilio Constantiensi. to. 1. ex Tannero. 49. 2.
Quantùm fuerit perfida, & pestilens? tomo 1. 271. 1.
Vid. Ioannes Huss.

Hæresis Kemnitij.

Hæresis Kemnitij contra Libros canonicos. tom. 8. 869. 2.
Eiusdem Kemnitij error circa potestatem Episcoporum. tom. 8. 869. 2.

Hæresis Iouiniani.

Hæresis Iouiniani damnantis virginitatem. tom. 6. 863. 6.
Fuit damnata à S. Hieronymo, & Pa pa Siricio. tom. 6. 863. 6.

Hæresis Lamperianorum.

Hæresis Lamperianorum damnantium omnia vota. tom. 9. 700. 1.
Hanc hæresim iam sepultam exuscitarunt Wiccleff, & Lutherus. to. 9. 700. 1.

Hæresis Lutheri.

Hæresis Lutheri docentis omnes infantes, cùm baptizantur, fieri Sacerdotes. tomo 20. 576. 1; & sequen.
Alia eiusdem negantis ordinis Sacramentum. tom. 19. 59. 2.
Altera eiusdem negantis omnes Ecclesiæ vniuersalis traditiones. tom. 19. 55. 2.
Alia eiusdem negantis Purgatorij existentiam. tom. 19. 300. 2; & sequen.
Altera eiusdem negantis Ecclesiam Romanam esse Catholicam. to. 19. 290. 2.
Alia eiusdem asserentis Deum impossibilia præcipere. tom. 19. 290. 2.
Altera eiusdem negantis potestatem concedendi indulgentias. to. 19. 291. 2.
Alia eiusdem negantis potestatem remittendi, & retinendi peccata. to. 19. 382. 8.
Hæresis Lutheri initium quale fuerit? tomo 7. 813. 1.
Alia eiusdem hæresis asserentis Episcopos, & Sacerdotes esse æquales. to. 14. 405. 1.
Altera eiusdem circa numerum Sacramentorum Ecclesiæ. to. 14. 348. 2.
Hæresis Lutheri resuscitauit antiquam hæresim Donatistarum. to. 14. 54. 1.
Hæresis Lutheri tradita fuit sensibiliter à Diabolo. tom. 5. 8. 1.
Vid. Lutherus.

Hæresis Macedonij.

Hæresis Macedonij fuit damnata à Victore I. tomo 10. 314. 1.
Insuper fuit damnata in Synodo Nicæna, tomo 6. 621. 1.
Vid. Macedonius.

Hæresis Marcionis.

Hæresis Marcionis asserentis homines impios, & impuros consecutos fuisse salutem à Deo, pios autem, & Sanctos illam consecutos non fuisse. to. 15. 270. 1.
Damnata fuit ab Aniceto Papa ex Cathedra, non in Concilio. to. 15. 56. 446.
Vid. Marcion.

Hæresis Magdeburgensium.

Hæresis Magdeburgensium circa D. Petri potestatem. tom. 11. 239. 1; & sequen.
Item circa eius simulationem obseruantiæ legalium. tom. 8. 3. 2.
Vid. Centuriatores, & Magdeburgenses.

Hæresis Marci Antonij de Dominis.

Hæresis Marci Antonij de Dominis Spalatensis circa potestatem Apostolorum. tom. 11. 239. 1; & seq.
Item circa potestatem Ecclesiæ Romanæ. to. 8. 738. 1.
Vid. Marcus Antonius de Dominis.

Hæresis Marsilij de Padua.

Hæresis Marsilij de Pauda adimentis potestatem ecclesiasticam Romano Pontifici. to. 4. 245. 1; & seq.
Vid. Marsilius de Padua.

Hæresis Melchisedechianorum.

Hæresis Melchisedechianorum asserentium Melchisedech non fuisse hominem, sed virtutem Dei. to. 3. 40. 2.

Hæresis Menandri.

Hæresis Menandri ortum habuit ab hæresi Simonis Magi. to. 4. 239. 2.
Asseruit obseruantiam legalium esse necessariam ad salutem. to. 7. 800. 1.
Vid. Menander.

Hæresis Monothelitarum.

Hæresis Monothelitarum asserentium in Christo Domino fuisse tantùm vnam voluntatem, & operationem damnata fuit priùs à Papa Theodoro extra Concilium; deinde à Martino Papa in Concilio Romano. to. 6. 871. 2, & seq.
Insuper fuit damnata in III. Synodo generali. to. 1. 73. 2.
Vid. Monothelita.

Hæresis Nazaræorum.

Hæresis Nazaræorum asserentium obseruantiam legalium esse necessariam ad salutem. tom. 4. 239. 2.

Hæresis Nestorij.

Hæresis Nestorij continebat quatuor errores; scilicet Beatissimam Virginem Mariam nec esse, nec dici debere Dei, sed Christi Domini Matrem; & in Christo Domino esse duas personas; & in ipso esse tantùm vnam voluntatem propter confusionem voluntatis humanæ cum voluntate Diuina;

na; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, non autem à Filio. to.6. 739. 10.
Damnata fuit à Celestino Papa in Synodo Romana, deinde in Concilio generali Ephesino. to.6. 791. 3; & 865. 1.
Hæresis Nestorij asserentis Corpus Christi Domini in Eucharistia esse sine sanguine. to.7. 222. 2.
Vid. Nestorius.

Hæresis Nicolaitarum.

Hæresis Nicolaitarum asserentium obseruantiam legalium necessariam esse ad salutem. to.4. 239. 2; & to.7. 800. 1.

Hæresis Nouati.

Hæresis Nouati de non admittendis lapsis ad pœnitentiam. to.11. 47. 42; & seq.
A quo suam originem sumpserit? to.11. 48. 44; & seq.
Turbauit totam Italiam, Gallias, & Orientem. to.11. 50. 48.
Vid. Nouatus.

Hæresis Origenis.

Hæresis Origenis damnata fuit ab Anastasio Papa. to.8. 516. 2; & to.6. 863. 5.
Hæresis Origenis docentia reuolutionem in corpora. to.15. 710. 2.
Fuit damnata in II. Synodo Constantinopolitana. to.20. 537. 1.
Vid. Origenes.

Hæresis Patarenorum.

Hæresis Patarenorum perfidia, & infamia. to.1. 319. 1.
Trinitatem Diuinarum Personarum negauit. to.1. 319. 1.

Hæresis Pelagij.

Hæresis Pelagij negantis gratiam Christi Domini necessariam esse ad salutem. to.16. 233. 1; & seq.
Fuit damnata in Synodo Africana. tomo 6. 297. 1.
Item ab Innocentio I; & Zosymo. to.6. 864. 5; & to.1. 113. 2; & 200.1; & to.8. 516.2.
Vid. Pelagius.

Hæresis Cnapæi.

Hæresis Petri Cnapæi asserentis totam Trinitatem crucifixam esse pro nobis. tomo 1. 181.1.
Fuit in Synodo Romana damnata à Felice III. to.6. 870. 8.

Hæresis Petri Ioannis.

Hæresis Petri Ioannis asserentis Christum Dominum adhuc viuentē fuisse lancea percussum; & animam rationalem non esse formam corporis; & nullas virtutes supernaturales infundi in baptismo. to.6. 878.8.
Fuit damnata in Concilio Vienensi. tomo 6. 878.8.

Hæresis Petri Osmani.

Heresis Petri Osmani asserentis confessionem non esse Sacramentum; & fuisse per legem humanam, non per ius Diuinum inductam. to.8. 878. 8.
Fuit damnata à Sixto V. Romano Pontifice. to.8. 878. 8.

Hæresis Photinianorum.

Hæresis Photinianorum damnantium Syrmiensem, & Nicænam fidem. to. 1. 145. 1.

Hæresis Prædestinatianorum.

Heresis Prædestinatianorum, an verè extiterit? to.15. 553. 1; & seq.

Hæresis Priscillianistarum.

Hæresis Priscillianistarum damnata fuit in Concilio Braccharensi sub S. Leone Pontifice. to.8. 517. 1; & to. 15. 625. 32.
Fuit reiecta à S. Damaso, & à S. Ambrosio. to.6. 107. 1.
Vid. Priscillianus.

Hæresis Protestantium.

Hæresis Protestantium asserentium æqualem potestatem esse in Episcopis, & in Sacerdotibus. to.11. 6. 6; & to. 8. 546. 1; & seq.
Eorum hæresis circa articulos fidei. to. 555. 2; & seq.
Alij eorumdem errores. to.16.3. 1.
Vid. Protestantes.

Hæresis Puritanorum.

Hæresis Puritanorum Anglicanorum quæ sit? to.12. 399. 2.
Hæresis Puritanorum circa potestatem politicam, & ecclesiasticam. to.15. 270. 1.
Vid. Protestantes.

Hæresis Quartadecimanorum.

Hæresis Quartadecimanorum circa Paschæ celebrationem. to.1. 72. 2.
Fuerunt damnati à Victore I. Pontifice. to. 1. 72. 2.
Fuit etiam damnata in Concilio Nicæno. to. 15. 384. 2.
Vid. Quartadecimani.

Hæresis Sacramentariorum.

Hæresis Sacramentariorum ortum habuit à Berengario. to.15. 346. 2.
Hæresis Sacramentariorum secutus fuit Zuinglius. to.4. 681. 72; & seq.
Damnata fuit etiam ab ipsismet Lutheranis. to.4. 681. 72; & seq.
Imò etiam ab ipsismet Sacramentarijs fuit damnata. to.4. 682. 82.
Vid. Sacramentarij.

Hæresis Saturnianorum.

Hæresis Saturnianorum ortum duxit à Simone Mago. to.4. 239. 2.
Illius antesignanus fuit Saturninus Antiochenus. to.4. 239. 2.

Hæresis Simonis Magi.

Hęresis Simonis Magi, qui se, tanquam Deum, existimari tentauit. to.4. 239. 2.
Fuit origo plurium seditionum in Ecclesia Catholica. to.4. 239. 2.
Fuit prima inter hæreses, quæ turbarunt Ecclesiam. to.7. 800. 1.
Hæreses, quæ ab hac hæresi extortæ sunt, dictæ fuerunt hæreses Simoniacorum, vt sunt Saturnini, Menandrini, Basilidiani, Nicolaitæ, Gnostici, Carpocratiani, Cherinthiani, Ebionitæ, Iudaizantes, & Nazaræi. to.4. 239. 2; & to.7. 800. 1.
Vid. Simon Magus.

Hæresis Theodosij.

Hæresis Theodosij Byzantij asserentis Christum Dominum esse hominem tantùm. to. 10. 314. 1.
Ab Hæreticis fuit translata in Victorem I. Pontificem. to.8. 152. 2.
A Papa Victore I. fuit damnata. to.10.314.1.

Hæresis Trinitariorum.

Hæresis Trinitariorum asserentium vnam tantùm personam esse in Diuinis. to.4.680.66.

Hæresis Vallensium.

Hæresis Vallensium negantium vnitatem Ecclesiæ Catholicæ. to.3. 58. 1.

Ad-

Admittebat tot ecclesias,quot erant schismatum capita. to.3. 58. 1.

Hæresis Vgonottorum.

Hæresis Vgonottorum cuiusnam fidei sit, & religionis? to.8. 546. 1; & seq.

Asseruit neminem obligari sub pęna damnationis æternæ ad credendum, vel non credendum Eochariſtiæ Sacramentum. to.8. 546. 1; & seq.

Hæresim Vgonottorum imitati sunt Lutherus, & Spalatensis. to.8. 546. 2.

Hæresis Waldensium.

Hæresis Waldensium asserentium per quodlibet peccatum amitti potestatem Ecclesiasticam. to.15. 270. 2.

Asseruit non licere Christiano Magistratui leges condere, & reos punire. to.15.271.1.

Extincta fuit à Christianissimo Galliarum Rege. to.15. 232. 2.

Vid. Waldenses.

Hæresis Wicleffi.

Hæresis Wiccleffi suscitauit hæresim Iouiniani. to.20. 270. 2.

Instar Herodis tentauit Ecclesiam Catholicam decollare. to.20. 267. 1.

Reassumpsit etiam hæresim Waldensiū quoad potestatem Ecclesiæ. to.15. 270. 2.

Negauit potestatem concedendi priuilegia, & indulgentias. to.20. 321. 1.

Obedientes Ecclesiæ filios appellauit Maniacos. to.20. 327. 1.

Asseruit sanctos, qui admiserunt potestatem rerum temporalium, esse in ęternum damnatos. to.20. 417. 1.

Asseruit Romanum Pontificem esse Antichristum. to.20. 341. 1; & seq.

Item dixit Cardinales Ecclesiæ Romanæ esse Diabolos incarnatos. to.20. 312. 1.

Coæquauit in potestate omnes Apostolos. to. 20. 272. 1.

Fuit damnata in Concilio Constantiensi. to. 20. 417. 1.

Vid. Wiccleff.

Hæresis Zuinglij.

Hæresis Zuinglij sensibiliter fuit à Diabolo tradita teste ipsomet Zuinglio. to. 5. 8. 1.

Vid. Zuinglius.

Heresis Hermanni Pongilupi.

Hermanni Pongilupi corpus post viginti annos è terra erui, & cremari iussit Bonifacius VIII. to.1. 320. 1.

Fraticellorum hæresis, quam secutus fuerat, fuit causa illius combustionis. to.1. 320. 1.

Hermes.

Hermes Metropolitanus Narbonensis ab Hilario Papa confirmatur pœna moderata. to.6. 115. 2.

Herodes.

Herodes Reges Iudęę quot fuerint? tomo 17. 229. 2.

Herodes pater Herodis Ascalonitæ regnauit viginti, & nonem annis, & fuit ante ortum Christi Domini. to.9. 675. 1.

Fuit tyrannus, quia vsurpauerat Regnum Aristobolo, & Hircano legitimis hæredibus, quos ipse occiderat. to.9. 675. 1.

Heros.

Heros,& Lazarus accusarunt Pelagium in Synodo Diospolitana. to.6. 120. 1.

Heros.

Herotis Archiepiscopi Arelatensis causa. to.6. 119. 1.

Profectus fuit simul cum Pelagio in Palestinam. to.6. 119. 1.

Herphrastus.

Herphrastus Teofordiensis Episcopus in Anglia ordinauit quendam ex diacono laicum; qui à Lanfranco Cantuariensi Archiepiscopo, & Angliæ Primate fuit suspensus. to.6. 683. 1.

Hegesippus.

Hegesippi scriptoris, & Theologi liber de rebus Ecclesiæ Romanæ. to.1. 353. 1.

Hester.

Hester interpretatur eleuata. to.3. 246. 2.

Heterodoxi.

Heterodoxorum proprietates ex Eusebio. to. 1. 503. 1.

Heustactes.

Heustactes monachismum cunctis ordinibus præfert. to.1. 79. 1.

Damnatus fuit in Concilio Gangrensi. tom.1. 79. 1.

Hexaclinon.

Hexaclinon, vel Hexclinium significat accubitum sex personarum in mensa. to.4. 15. 2.

Hierarcha.

Hierarcha vnus in Ecclesia ex similitudine ostenditur. to.2. ex Turrecremensi. 13. 1.

Hierarcha summus in vniuerso Ecclesiæ corpore instar animæ. to.1. 494. 2.

Hierarchiæ Ecclesiasticæ dignitates pręclariores sunt dignitatibus antiquorum Romanorum. to.2. ex Turrecremensi. 30. 2.

Hierarchiæ Ecclesiasticæ quæ facies in Ecclesia primitiua? to.2. ex Pighio. 99. 1.

Hierarchici ordinis in Ecclesia causæ. tom.1. 42. 1.

Hierarchiæ Ecclesiasticæ libri verè sunt Dionysij Areopagitæ; quia sic definiule VI. Synodus. to.9. 747. 2.

Hierarchia inferior conuenit superiori. to.9. 461. 53.

Hierarchia datur in Ecclesia. to.9. 627. 1; & seq.

Hierarchia vbi non est, ibi est confusio. to.9. 627. 2.

Hierarchia Ecclesiastica est monarchia, non Aristocratia. to.6. 125. 2.

Hierarchia Ecclesiastica Nicæni Concilij tempore erat distincta in tres patriarchas, & tres primares autocephalos. to.6.539.1.

Hierarchia à quo dicatur? to.13. 264. 1.

Hierarchia Cœlestis exemplar Ecclesiasticæ hierarchiæ. to.13. 351. 1.

Hierarchiarum, & ordinum connexio vnde attendatur? to.13. 351. 1.

Hierarchiam omnē consumatā in Christo Domino quomodò intelligendū? to.13. 363. 1.

Hierarchia Ecclesiæ imitatur cœlestem aliqualiter. to.13. 372. 2.

Hierarchiæ Ecclesiasticæ ordo, nempe iuxta dignitatem Vrbium, Archiepiscoporum, & Episcoporū ordinationes à D. Petro, institutæ fuerunt ex D. Clemente. to. 16.26.2.

Hierarchiæ Ecclesiasticæ forma ab Apostolis sumpta. to.16. 247. 1.

Hierarchiam Ecclesiæ Romanæ Wandalorum Episcopi in Africam ingressi in se transtulerunt. to.6. 231. 2.

Hie-

Hierarchia Ecclesiæ Africanæ.
Hierarchia Africanæ Ecclesiæ describitur. to.6. 229; & seq.
In Africa potestas Metropolitica non erat affixa determinatæ sedi, sed transibat ad Episcopum consecratione seniorem. tomo 6. 231. 1.

Hieremia.
Hieremiæ locus de lege scribenda in cordibus explicatur. to.4. 796. 125.
Hieremiæ locus: *Non docebit vir vltra proximum suum*: explicatur. to. 4. 797. 131.

Hierosolyma.
Hierosolymæ laudes, quia bibit sanguinem Christi Domini. to.17. 261. 1; & seq.
Hierosolymæ amissio, & recuperatio. to. 2. ex Adolpho. 33. 1; & seq.
Hierosolymæ templum cur fuerit destructum? to.4. 762. 122.
Hierosolymæ Archiepiscopus subest Patriarchæ Antiocheno, imò etiam Archiepiscopo Cæsariensi. to.4. 763. 123.

Hierosolymitana Ecclesia.
Hierosolymitanæ Ecclesiæ prærogatiua collata in Concilio Ephesino. to.1. 100. 2.
Hierosolymitana Ecclesia traduxit Omophorion S. Iacobi, seu pallium de patriarcha in patriarcham. to.6. 275. 2.
Fuit priuata eodem Omophorione à Theodosio. to.6. 275. 2.
Quando fuerit in Ecclesiam patriarchalem erecta? to.15. 233. 16.
Est prior origine, non primatu omnibus alijs Ecclesijs. to.17. 260. 2.
Non accepit pallium ab Ecclesia Romana. to.6. 275. 2.
Fuit maxima, & habuit primatum tempore legis Mosaycæ; non autem legis naturæ. to.4. 762. 121.
Illius epitheta, & appellationes. to.3. 734. 2.
Illius prærogatiuæ quænam sint? to. 17. 260. 2; & seq.
Nonquam ei præfuit Christus Dominus, tanquam specialis Episcopus. to.4. 762.
Ex eo, quòd defecerit à fide, colligitur non habere Ecclesiæ primatum. tom. 18. 29. 2; & seq.
Fuit subiecta Metropolitano Palestino Cæsariensi Episcopo. to.2. ex Pighio. 43. 1.
Obtinet quartum locum inter Ecclesias Patriarchales. to.19. 29. 2.
Vid. Ecclesia Hierosolymitana.

Hierosolymitanus Patriarchatus.
Hierosolymitanus patriarchatus quomodò, & quando inceperit? to.6. 239. 1.
Postponitur patriarchatui Antiocheno. to.6. 275. 1.

Hierosolymitana Synodus.
Hierosolymitana Synodus celebrata à D. Petro condidit symbolum fidei, quòd propterea vocatur symbolum Apostolorum. to.1. 254. 2.
Hierosolymitana Synodus de celebratione Paschæ celebrata sub Victore. to. 15. 382. 1; & seq.
Hierosolymitana Synodus celebrata circa obseruantiam legalium fuit anno secundo Claudij Imperatoris. tomo 17. 223. 1; & 632. 1.
Fuit congregata post quatuordecim annos à conuersione S. Pauli. to.14. 522. 1.
An fuerit synodus generalis, & Oecumenica? to.18. 321. 2.
Fuit typus, norma, forma, origo, & exemplar omnium Synodorum. to.18. 321. 2.
Ex quibus personarum generibus constiterit? to.18. 321. 1.
Coacta fuit ad componendam Ecclesiæ pacem. to.18. 321. 2.
Controuersiam exortam penitus sedauit. tomo 18. 324. 1; & seq.
Hierosolymitanæ Synodi caput fuit D. Petrus. to.18. 321. 1.
Sententiam à D. Petro prolatam D. Iacobus primus omnium promulgauit. to.18. 323. 1; & seq.
Vid. Concilium Hierosolymitanum.

S. Hieronymus.
S. Hieronymi encomia de Sacrosancta Ecclesia Romana. to.1. 143. 1.
Illius epistola ad Damasum Papam de tumultibus Orientalium indiscissam Christi Domini tunicam diuidentium. to.1. 143. 2.
Quæstionem, an *tres hypostases* admittendæ sint in Diuinis, retulit S. Damaso. to.1. 143. 2.
S. Hieronymus asserebat se tutum esse, si eius fidem probaret Pontifex Romanus. to. 13. 215. 1.
Iussus fuit à S. Damaso communicare responsum S. Paulino. to.1. 143. 2.
S. Hieronymi sententia circa simulationem D. Petri. to.8. 5. 1.
S. Hieronymus an fuit verè Cardinalis? to.14. 123. 1; & to.17. 336. 2; & seq.
Consuluit S. Damasum Papam in quæstionibus ad fidem spectantibus. to.15. 597. 26.
Fuit sanguine coniunctus S. Damaso, & fuisse Cardinalem ex testimonio S. P. Augustini monstratur. to.19. 19. 2.
Eius epistola ad Romanum Pontificem relata, qua recurrit ad illum in dubijs fidei. to.10. 41. 2.
S. Hieronymus arguit opinionem quorumdam contemnentium ex quibusdam somnis Apocryphorum Zachariam inter templum, & altare occisum esse patrem Ioannis Baptistæ. to.13. 163. 1.
S. Hieronymus, & alij quare à communione abstinebant? to.3. 736. 1.
Quid senserit de potestate iudiciaria à Christo Domino omnibus præsbiteris, Episcopis, & Apostolis tradita? to.13. 595. 1.
S. Hieronymi testimonium ab Anonymo peruersè relatum. to.16. 26. 2.
Aliud eiusdem testimonium ex epistola ad Damasum desumptum ostendens Romani Pontificis primatum, & auctoritatem supremam in Ecclesiam. to. 16. 59. 2; & seq.
S. Hieronymus quomodò Ecclesiam modò rugosam, modò sine macula appellet? tomo 16. 268. 1; & seq.
Vertit sacram Scripturam ex hebraico in latinum. to.1. 233. 2.
Illius versio est omnium aliarum prima, & congruentior. to.1. 234. 1.
Rufinum, & Origenistas detulit ad Romanum Pontificem. to.1. 297. 2.
S. Damasum confessus fuit D. Petri successorem. to.1. ex Tannero. 19. 117.
Quomodò textum Matth. 16. declarauerit? to.9. 587. 230.
S. Hieronymi testimonium de excellentia

Romani Pontificis. tomo 1. 247. 2.
Eiusdem epistola ad Damasum Papam de schismate Orientis, & Autiochenæ Ecclesiæ diuisione. tom. 17. 122. 2; & seq; & to. 18. 84. 1; & seq.
Altera eiusdem epistola ad Romanum Pontificem. to. 10. 41. 2.
Alia ad Marcellam de sanctitate Hierosolymæ, quæ fuit consecrata sanguine Christi Domini. to. 17. 160. 2; & seq.
Altera de superbia diaconorum præferentium se præsbiteris, & Episcopis. to. 17. 312. 1; & seq.
Alia ad S. P. Augustinum de non seruanda lege veteri post euangelij promulgationem. to. 17. 140. 1.

Hieronymus Seripandus.

Hieronymus Seripandus Cardinalis Ordinis S. P. Augustini Concilij Tridentini fuit Legatus. to. 1. 77. 2.

Hieronymus Sauonarola.

Hieronymi Sauonarolæ laudes de auctoritate, & præeminentia Ecclesiæ Romanæ. to. 1. 165. 1.

Hieronymus Pragensis.

Hieronymi Pragensis abiuratio facta in Concilio Constantiensi. to. 15. 656. 82.
Illius exitus infœlix. to. 1. 171. 1.

S. Hilarius Pictauiensis.

S. Hilarius libertate euangelica exprobrauit Constantium Imperatorem Arianum. to. 1. 144. 1; & seq.
Illius ardor aduersùs eundem Constantium pro libertate Ecclesiæ. to. 1. 543. 2.
S. Hilarius. Pictauiensis approbauit canones Sardicenses. to. 6. 94. 2.
Missus in exilium scripsit ad Constantinum se exulare non ob aliud crimen, sed ob factionem. to. 6. 106. 1.
Quare non appellauerit ad Romanum Pontificem? to. 6. 106. 1.
S. Hilarius Pictauiensis de immunitate Clericorum à foro sæculari. to. 16. 159. 2.
Non dixit anathema Liberio, quia scripsit post Conciliabulum Ariminense. tomo 9. 705. 1.

Hilarius Arelatensis Episcopus.

Hilarij Arelatensis Episcopi controuersia cum S. Leone. to. 6. 90. 2.
Venit ad Concilium contra Leonem Romanum Pontificem. to. 4. 117. 2.
Illius scopus, & error fuit contra Romanas appellationes. to. 6. 90. 2.
Vnde in Gallia prætendit autocephaliam, seu exemptionem à patriarchico iugo Romani Pontificis. to. 6. 166. 1.
Censuit ex Gallicani Præfecti Sede sibi accessisse nouam speciem dignitatis; ideo contra antiquam Galliarum consuetudinem festinanter superordinauit Episcopum nedum Proiecto, sed etiam Chelidonio depositis. to. 6. 95. 1.
In retractatorio Chelidonij iudicio habuit synodale suffragium ex gratioso S. Leonis beneficio; quam gratiam etiam Osius obtinuit Eusebianis in synodo Sardicensi. to. 6. 144. 2.
Non fuit in Concilio victor Pontificis, sed victus. to. 6. 92. 2.
An fuerit à Leone Pontifice degradatus? to. 6. 92. 2.
An ad iudicium fuerit ab eodem Leone reuocatus? to. 6. 93. 1.
Ob suam pertinaciam fuit priuatus, sed conuersus ad pœnitentiam creditur redijsse ad Monasterium Lirinense. to. 6. 93. 1.
Dixit in Concilio se non accusare Leonem Papam, sed tantùm protestari. to. 6. 91. 1.
Errauit cum Mariniano Episcopo Rauennate. to. 6. 90. 2.
Non prætendit auferre appellationes Romanas, sed tantùm ne appellationi tribueretur effectus suspensiuus. to. 6. 91. 1.
Se præsentauit S. Leoni, & conquestus est de reparatione Chelidonij. to. 6. 84. 2.
Clementer à S. Leone fuit exceptus, & in Concilio non habuit, quid responderet. to. 6. 85. 1; & seq.
Renuit admittere iudicium Papale pro Chelidonio, & Roma clam discessit. to. 6. 85. 1; & seq.
Fuit primus, qui in Gallia Sedi Apostolicæ recalcitrauit. to. 6. 603. 2.

S. Hilarus, seu Hilarius Papa.

S. Hilarus Papa iurisdictionem exercuit in Hermetem Metropolitam Narbonensis Ecclesiæ. to. 6. 115. 1.
Scripsit ad Leuntium Arelatensem Episcopum suum Vicarium in Gallia, & pœnam imposuit Hermeti, quem tamen postea confirmauit in Ecclesia Narbonensi. to. 6. 111. 2.
S. Hilarius Papa ex Regno Sardiniæ fuit electus anno 461. to. 3. 779. 2.
Ab Episcopis prouinciæ Tarraconensis appellationem suscepit contra Calaguritanum Episcopum, & protulit decisiuam sententiam. to. 3. 769. 2.
S. Hilarius Papa voluit, vt Patres Concilij subscriberent constitutioni à se in Concilio editæ. to. 9. 484. 16; & 582. 215.
Docuit Romanum Pontificem esse infallibilem in decernendis rebus fidei. tomo 10. 323. 2.

Hildebrandus.

Hildebrandus hæreticus asseruit à catholicis attribui omnipotentiam Romano Pontifici. to. 15. 271. 2.

Hildericus.

Hildericus Francorum Rex ob suam ignauiam à Papa Zacharia fuit depositus. to. 1. 519. 2.

Vid. Childericus.

Hincmarus.

Hincmarus Archiepiscopus Rhemensis docuit concilia etiam auctoritate Apostolica non munita esse rata. to. 9. 15. 40.
Fuit primus, qui Romanas appellationes per leges Gratiani Imperatoris pretendit euertere. to. 6. 170. 2.
Quid ei Benedictus III. Papa concesserit? to. 6. 270. 1.
Illius contumacia circa Romanas appellationes in VIII. Synodo fuit damnata. tom. 6. 272. 1.
Etiam eius excessus circa vsum pallij in eadem Synodo corrigitur. to. 6. 272. 1.
Primus omnium in Gallijs cepit vsurpare canones Africanos solius tamen Cleri inferioris, non Episcoporum circa Romanas appellationes. to. 6. 330. 1.
Priuilegia ei concessa à Papa Benedicto III. to. 6. 269. 2.

Docuit Romanam Ecclesiam non posse condere nouos canones, sed tantùm ex generalibus Ecclesiæ canonibus nouos haurire, quod est dogma Eusebianum, & Photianum. to.6. 274. 1.
Non fuit primus, qui introduxerit in Galliam antiquum canonem de appellatione Metropolitæ ad solam Sedem Apostolicam. to.6. 109. 2.
Nec fuit primus, qui cepit prouocare ad canones Africanos. to.6. 160. 2.
Tractabat clericos Romam appellantes, sicut Pharao tractauit Hebræos. to.6. 153.2; & seq.
Docuit clericis non licere Romam appellare, & hoc tentauit in Gallia propagare. to.6. 225. 1.
Censuit euocationem ad Sedem Apostolicam contrariari canonibus Sardicensibus. to.6. 137. 1.
Usus fuit epistola Africana ad Cœlestinum aduersùs Romanas appellationes, & epistola Gregorij ad Columbum. to.6.136.1.
Contra Gregorium VII. impugnauit Ecclesiæ Romanæ primatum. to.6. 431. 1.
Confessus fuit Ecclesiam Romanam esse omnium Ecclesiarum matrem. to.6. 883. 6.
Item Ecclesiam Romanam esse primam omnium Ecclesiarum in toto Orbe, Sanctam, catholicam, magistram, nutricem, doctricem, & ideo esse consulendam, & eius monita salubria esse tenenda, atque obseruanda. to.15. 635. 54; & seq.
Fuit acriter reprehensus à Nicolao I. Pontifice. to.10. 364. 2; & 370. 2.

Hipponensis Synodus.

Hipponensis synodus magna, in qua S.P. Augustinus exposuit symbolum. to.6. 250. 1.
Quo anno fuerit celebrata? to.6. 250. 1.

Hispania.

Hispania à Gothis Regibus Catholicis Ecclesiæ fuit concessa. to.1. 480. 1.
Hispaniæ consuetudo consecrandi Reges per sacerdotes. to.1. 515. 2.
In concilio VIII. Toletano fuit concessum Episcopis ius eligendi Regem. to.1.515.2.
Hispaniæ Regum pietas in Ecclesiam quæ fuerit? to.12. 460. 2.
Hispania ante Gothorum inuasionem in Imperium Romanum nullum habuit Primarem, nullum Vicarium Apostolicum, & nulla celebrata fuit in illa Synodus Diœcesana. to.6. 221. 2.
A iudicijs prouinciarum Hispaniæ prouocabatur ad Sedem Romanam. to.6. 221. 2.
Hispanis Episcopis quando fuerit concessum pallium Episcopale? to.6. 264. 2; & seq.
Hispania est celeberrima Europæ prouincia. to.3.765. 1.
Unde incipiant, & ubi desinant eius confinia? to.3. 765. 1.
Illius feracitas, & opulentia quanta, & qualis sit? to.3. 765. 1.
Partitur in citeriorem, & ulteriorem. to. 3. 765. 1.
Hispania quantùm venerata fuerit Romanum Pontificem? to.3. 769. 2.
Eius Regna quot sint, & unde denominationem desumpserint? to.3. 765. 1.
Hispania Euangelium accepit à S. Iacobo Apostolo. to.3. 765. 1.
Postea suscepit Eusebium S. Petri legatum, qui elegit Toletum in totius Hispaniæ Metropolim, ut in ea Christianæ religionis cultum collocaret. to.3. 765. 1.
Paulus Apostolus in Hispaniam secedere maximè optauit. to.3. 765. 1.
Hispaniæ laudes, & encomia, nec non miseriæ, & calamitates. to.3. 765. 2.
Hispaniarum Ecclesiæ Cathedræ S. Petri fuerunt subiectæ. to.3. 766. 1.
Appellarunt semper ad Ecclesiam Romanam. to.3. 766. 1.
Hispaniæ Prælati militiæ vacantes sunt irregulares. to.3. 104. 1.

Historia.

Historiæ Tripartitæ iudicium quodnam sit faciendum? to.5. 716. 2; & seq.
Historia passionis, & martyrij D.Petri. to.7. 77. 1; & seq.
Historia passionis S. Pauli fuit à S. Lino composita. to.7. 81. 1; & seq.
Historia VIII. Synodi. to.7. 181. 1.
Historiæ rerum in Ecclesia gestarum per maiores nostros tractantur. to.13. 246. 1.
Historiæ diuersæ de Ioanne XII. diuersa narrant. to.13. 436. 1.
Historiæ multæ narrant aliquos præter Prælatos admissos fuisse ad Concilia. tomo 13. 494. 1; & seq.
Historia, quæ tenetur ab omnibus nationibus in omnibus mundi partibus, non potest non esse recta. to.13. 887. 2.
Historia VIII. Synodi generalis descripta. to.13. 888. 1.

Homar.

Homar Princeps Saracenorum grassante Monothelitarum hæresi inuasit Antiochiam, Hierosolymam, Damascum, & Syriam, & deuastauit omnes Ecclesias. to.6. 658. 1.
Duobus annis obsedit ciuitatem Hierosolymitanam, & tandem eam in potestatem recepit. to.6. 658. 1.
Misit Iasdum in Syriam, qui totam illam prouinciam subegit. to.6. 658. 1.

Homo.

Homines ante diluuium vino non utebantur. to.3. 41.
Homines debent fieri boni per leges à Regibus sancitas, aliter leges essent inutiles. to.3. 130. 2.
Hominum communitas in tres gradus distinguitur. to.3. 182. 1.
Homo peruersus suscitat lites, & verbosus separat Principes. to.3. 272. 2.
Homo quilibet est peccator, & nullus fine peccato est. to.3. 273. 1.
Homo nullum habet ius condendi leges circa Matrimonium. to.3. 321. 1.
Omnem hominem esse mendacem quomodò sit intelligendum? to.3. 342. 2.
Hominem hunc in indiuiduo esse Summum Pontificem, & Petri successorem an sit de fide Diuina? tomo 3. 351. 2; & 352. 1; & seq.
Homo perfectus est optimus inter omnia animalia; sed à lege separatus est omnium animalium pessimus. to.2. ex B. Egidio. 6. 1.
Iusta hominum præ latio est naturalis. to.2. ex B.Ægidio. 41. 2.
Homo, qui aliàs Principi non subijciebatur,

ta-

ratione peccati factus fuit subditus. to.2. ex Adolpho. 77. 2; & seq.
Homo spiritualis verè, & propriè quis sit? tomo 4. 801. 152.
Homo paratus redire post peractam pęnitentiam efficitur nouus homo. to.9. 308. 6.
Homines non possunt dissoluere id, quod à Deo est. to.9. 438. 117.
Homo tenetur obedire superiori in his, in quibus subijcitur. to. 13. 340. 1.
Homo confirmatus in gratia non est potestate præstantior Romano Pontifice non confirmato. to.13. 597.2.
Hominem hunc in particulari electum in Papam esse Summum Pontificem est de fide immediatè. to.3.601. 2.
Homo indiget vno intrinsecè dirigente, & duobus dirigentibus extrinsecè. tomo 3. 926. 2.
Homines mali an sint membra Ecclesiæ? to. 16. 264 11 & seq.
Hominis gratia ceteræ aliæ creaturæ fuerunt à Deo productæ? to.16. 335. 1.
Homo solus, quare inter omnia animalia erectam faciem habeat ad Cœlum? to.16. 335. 1.
Hominis status est triplex. to.11. 527. 3; & seq.
De homine Deus magnam habet sollicitudinem. to.16. 335. 1.
Homo cur fuerit libero arbitrio à Deo decoratus. to.16. 335. 1.
Quare ei datum fuit adiutorium simile sibi? to.16. 335. 1.
Si conuertatur ad Deum ex corde, quæ præmia ei sint promissa? to.16. 335. 2.
Eius anima non impletur. eo, quod est minus Deo. to.16. 335. 1.
Ei datus fuit Angelus in custodiam. to.16. 335. 2.
Insuper ei dati fuerunt pastores, & Euangelistæ intercessores apud Deum, & Sacramenta. to.16. 335. 2; & seq.
Homo Sacramentorum Ecclesię est particeps. to.16. 336. 2.
Homo licet sit creatus à Deo rectus; attamen ipse pluribus sese implicat quæstionibus. to.16. 367. 2.
Homo quidam nomine Palamas malè sane mentis ab Hæreticis colitur. tom.13.201. 1.

Homicidium.

Homicidium licet de sua natura sit malum, attamen aliquando interpretatur nutu Dei factum. to.9. 448. 170.

Homonymia.

Homonymia quid sit, & quomodò longè, ac latè pateat? to.1. 276. 1.

Honor.

Honor delatus Romano Pontifici à Concilijs Oecumenicis. to.10.11. 2.
Honor delatus eidem Pontifici Romano, & Imperatoribus, ac Regibus. tom.10.92. 1.
Honor ab ijsdem Romano Pontifici exteriùs exhibitus. to.10. 93. 2.
Honor Sedi Apostolicæ præstitus à Concilijs prouincialibus, & generalibus, & à Patriarchis, & Patribus. tom.13. 127. 2; & 128. 1.
Honor eidem Sedi Apostolicæ præstitus ab Imperatoribus, imò, & ab ipsis Hæreticis, quamuis subdolè. to.13. 129. 1.
Quantus honor præstandus sit Summo Pontifici ab omnibus Christifidelibus, & quàm grauis sit culpa eum inhonorantium? to. 13. 526. 2.

Honorius Papa I.

Honorius Papa iniustè fuit damnatus in VI. Synodo. to.1. 120. 1.
Honorius non definiuit vnitatem operationis, sed operantis in Christo Domino. to.1.120. 1.
Illius innocentia ab Hæreticorum calumnijs vindicatur. to.1. 121. 1.
Non probauit errorem de vnica voluntate in Christo Domino. to.1. 121. 1.
Illius impostura causa, & falsificatio subscriptionis in VI.Synodo. to.1. 121.1.
Ipsum deiecisse è Sede Constantinopolitana Pyrrhum Patriarcham probat fuisse immunem ab hæresi Monothelitarum. to.1.121. 2.
Ad ipsum scripsit Sophronius Monachus de Cyro Alexandrino Episcopo negante in Christo Domino duas voluntates, & duas operationes. to.1. 151. 2.
Ab hæresi Monothelitarum fuit penitus immunis. to.3. 479. 1.
Quid de duabus voluntatibus, & operationibus in Christo Domino senserit? tom.1. 345. 1.
A Monothelitis fuit in inuidiam, & odium inductus. to.1. 345.1.
Quid docuerit de operationibus Theandricis Christi Domini? to.1. 344. 1.
Quid de ipso hæretici mussitauerint? tom.1. 344. vsque ad 346.
Misit pallium in Angliam Honorio, & Paulino Metropolitis. to.1. 418. 1.
Honorij ad Sergium epistola. to.2. ex Pighio. 92. 1.
Suspicio de hæresi circa illum exorta euertitur. to.2. ex Pighio. 86. 1.
Non fuit infectus hęresi Monothelitarum, sed tantùm suspendit iudicium, ne incautè daretur occasio sequendi hæresim Nestorij, vel Eutichetis. tomo 4. 637. 2; & seq; & to.14. 483. 2.
Fuit excommunicatus in VI. Synodo simul cum Cyro, Sergio, Pyrrho, Paulo, & Petro tantùm sub conditione, scilicet ex suppositione, quòd vt Doctor priuatus errauerit. to.4. 634. 1.
Probabilius est excommunicationem latam in Honorium fuisse fictam ab hæreticis, qui forsan addiderunt nomen Honorij omnibus Cyri, & Sergij, &c. to. 4. 634. 1.
Non negauit duas voluntates in Christo Domino, sed tantùm asseruit duas voluntates non fuisse oppositas. to.4. 812. 69; & seq.
Fuit falsò accusatus ab hæreticis. to.12.236. 1.
Nullo modo errauit in fide, nec potuit errare. to.12. 81. 2.
Quomodò processerit contra Episcopum Calaritanum Sardiniæ Metropolitam? to.6. 136. 2.
Illius immunitas ab hæresis macula magis ostenditur. to.6. 799. 9; & to.8. 158.1; & seq.

Illius

Illius damnatio In VI. Synodo fuit omnino iniusta. to.11. 420. 8.
Errores, qui illi fuerunt attributi. tom.11. 499. 13.
Fuit accusatus à Magdeburgensibus Monothelismi. to.8. 451. 2.
Epistolæ ab hæreticis adductæ omnes sunt suppositititiæ. to.8. 451. 2.
Possunt tamen omnes rectè explicari. to.8. 452.2; & 469. 1.
Illius vindiciæ. to.8.464.1;& seq; & 468.1.
Suspicionem hæresis ob silentium, & dissimulationem incutit. to.8. 468. 1.
Illius epistola ad Sergium est falsa, & suppositia. to.8. 469. 1.
Illius defensio à calumnia hæresis. to.14. 2; & to. 7. 680.2; & 723. 2;& tom.15. 132. 313.& seq;& to.18. 646. 1; & seq; & to.10. 472.2; & seq.
Illius epistola ad Sergium fuit ab hæreticis composita. to.14. 483. 2.
Eius sententia circa duas Christi Domini voluntates, & operationes. tom.14. 484. 2.
Fuit damnatus à Synodo, quando erat acephala. to.14. 485. 1.
Illius damnatio quæ fuerit? tom. 15. 127. 281.& seq.
Non fuit damnatus à Patribus VI. Synodi, sed sententia lata in hæreticos fuit etiam Honorio adscripta. tomo 15. 131.310. & seq.
Acta Concilij, quę continent illius damnationem, fuerunt corrupta. to.15. 133. 320.
Item literæ S. Leonis de Honorio sunt commentitiæ. to.15.133.322.
Illius epistola ad Sergium Patriarcham.to.15. 293; & seq; & 303; & seq.
Fuit vir summæ sanctitatis,& doctrinæ.to.14. 108. 1.
Illius causa examinatur. tom. 15. 727. 2; & seq.
An verè fuerit à VI.Synodo damnatus? to.15. 730. 8.
Illius Epistolæ. to.14.730. 8; & 734. 23; & to.10. 472. 1;& seq.
Potuit illas non dictasse, vel illas retractasse. to.15. 738. 33.
Illius sententia contra Monothelitas quænam fuerit? to.15. 733.20.
An verè fuerit damnatus de hæresi? tom.18. 559. 2; & 565.2.
Illius iudicium circa vnam Christi Domini voluntatem. to.20. 86. 1;& seq.
Fuit condemnatus, quando iam erat defunctus. to.13. 137. 1.
Ab Orientalibus fuit excommunicatus post mortem. to.13. 417.1.
A Græcis calumnia Monothelismi ei fuit imposita. to.3. 655. 1.
Plures epistolæ ad ipsius defensionem adducuntur. to.3. 663. 1; & seq.
Quare exposuerit dogma de vna Christi Domini voluntate? to. 3. 660.1.
Quomodò erga Monothelitas se gesserit? t.3. 862. 1.& seq.

Honorius III.

Honorius III. multos fauores, gratias, & priuilegia Patribus Dominicanis concessit. to.1. 319. 2.
Federicum Imperatorem, tamquam hostem Ecclesiæ excommunicauit. to.4. 36. 1; & to.19. 32.1.
Fuit reprehensus à Magdeburgensibus, quòd approbauerit ordinem SS.P.Dominici, S.P. Augustini, & S.Francisci. to.8. 459. 1.
Approbauit regulam S.P.Dominici. to. 19. 378. 7.

Honorius IV.

Honorius IV. successit Gregorio X; & electus fuit anno Domini 1287. to.4.112.2.

Honorius Imperator.

Honorij Imperatoris sanctiones contra hæreticos. to.1.319.1.
Honorius Imperator damnauit Pelagianos. to.1. 256. 2.
Ecclesiasticorum iura defendens capitali sententia damnauit contumeliosos in Ecclesiasticos. to.1. 546. 1.
Illius sanctio de templis falsorum Deorum. to. 1. 546.1.
Illius lex contra hereticos pro libertate Ecclesiastica. to.1. 548. 1.
Honorius, & Arcadius causas religionis semper remiserunt ad Episcopos. tom.5. 149. 145.
Honorius Imperator rogatus fuit ab Episcopo Italiæ, vt scriberet suo fratri Arcadio pro celebratione Synodi in Vrbe Thessalonicæ, quò facilius Episcopi Orientis, & Occidentis possent conuenire. to. 6. 603.2.
Honorij victoriæ propter reuerentiam erga Sedem Catholicam. to.10. 149. 1.

Hormisda.

Hormisdæ Summi Pontificis constantia aduersùs hæreticos. to. 1. 116. 2.
Vicit eorum fallacias, & auctoritatem Pontificis Romani monstrauit. to.1. 117. 1.
In Concilio Romano definiuit controuersiam de vno in Trinitate passo. to.1. 117. 2.
Eius responsio contra pseudomonachos, & libros Fausti. to.1.149. 2.
Misit Legatos ad Anastasium Imperatorem pro rebus fidei. to.1. 182.1; & seq.
Acriter increpuit Monachos Scitas Nouatores. to.1.183. 1.
Damnauit Seuerum hæreticum cum pseudomonacis. to.1.306.2.
Fidei libellum misit ad eos, qui ad Ecclesiæ communionem venire cupiebant.to.1.358. 2.
Scripsit ad Iustinum Imperatorem, vt oblitteraret è dypticis nomina hæreticorum. to.1. 359.1.
Idem præcepit Ioanni Imperatori. to.1.359. 1; & seq.
Hormisdæ edictum contra libros Fausti Regiensis. to.1.363. 1.
Accepit à Clodouæo Francorum Rege coronam auream gemmis pretiosis ornatam. to.6. 464. 1.
Consultus fuit circa quæstionem de vno in Trinitate passo. to.15. 612. 2; & seq.
Illius sententia circa eandem quæstionem quæ fuerit? tom.15. 99. 265; & 212. 1; & seq.
Electus fuit Summus Pontifex anno Domini 514. tom.3. 771. 2; & 709. 2; & 725. 2;
Ioannem Tarraconensem super plures Ecclesias Hispaniæ, & Salustium super Beticam, & Lusitaniam Vicarios Apostolicæ Sedis instituit. to.3.771. 2.

Appellationem omnium Ecclesiarum Hispaniæ ad Sedem Apostolicam definiuit. to.3. 771. 2.
Illius epistola responsiua ad epistolam Archimandritarum. to.3.710.1.
Altera eiusdem epistola responsiua ad Ioannem Constantinopolitanum. to.3. 726.1; & seq.
Alia eiusdem epistola ad Remigium Episcopum Rhemensem. to.3. 780. 1.
Alia ad Epiphanium, cui commisit suas vices, vt Orientales reconciliandos ad fidem ad commmunionem ecclesiasticam admitteret. to.17. 290. t.
Altera eiusdem Hormisdæ epistola definitiua appellationis ex omnibus Ecclesijs Hispaniarum. to. 3. 771. 2.
Hornus Caluinista voluit Imperatorem posse ad libitum cogere concilium. to. 8. 821. 2.

Hosius.

Hosius Cordubæ celebrauit Synodum, in qua fuit recepta Synodus Sardicensis.to.6.132. 2.
Cur in Synodo Sardicensi dixerit: *S.Petri memoriam honoremus?* to.6. 178. 2.
Hosio timiditatem adscribere impijssimum est. to.6.183. 1.
In Synodo Mediolanensi generosè locutus fuit Papæ Liberio. to.6.179. 1; & seq.
Non potuit in Synodo Sardicensi referre aliquod contrarium Concilio Niceno. to.6. 130. 2.
Exposuit ad Imperatorem Constantium,quid Synodus Sardicensis senserit de Imperialibus delegationibus causarum Episcopalium. to. 6. 181. 1.
Fuit præsens Synodo Sardicensi, & Afris fuit multùm familiaris. to.6. 361. 2.
Illius epistola ad S.Athanasium Episcopum. to.20. 500.1.
Præsedit Concilio Niceno, & Sardicensi, vt Papæ Legatus. to.8. 852. 1; & seq.

Hosmanus.

Hosmannus Basileensis facundissimus Caluinista confessus fuit doctrinam, & sanctitatem S.Leonis Romani Pontificis. to.11.9. 7.

Hospinianus.

Hospiniani hæretici argumentum contra bona patrimonialia, quæ Religiones Mendicantes possident in communi. to.9. 750. 2; & 752. 1.
Hospiniani ratio contra votum continentiæ. to.9. 754. 2; & seq.
Putauit votum continentiæ esse contra nonum canonem Concilij Gangrensis. to.9. 757.2.

Hostia consecrata.

Hostia consecrata quomodò proponatur adoranda? to.2.261.2; & 319. 2. & 779. 1; & to.20.420.1; & seq; & 421.1.
Hostiam hanc in particulari esse consecratam an sit de fide? to.10.279.1; & seq.
Hostiam hanc in particulari esse consecratam dependet à prudentia morali; hunc autem hominem in particulari esse legitimum Caput totius Ecclesiæ dependet à fide.to.3. 603.2; & 604.1.

Hostiensis.

Hostiensis in *cap.vnico,§.in veteri de sacra Vnctione* reprehenditur. to.9.80.23.
In *cap.de schismate in 6.* in quo sit improbandus? to.9.80.23.
Hostiensis in *cap.licèt de electione* quid senserit? to.9.31.140.

Hugo de S.Victore.

Hugonis opinio in *c. nullus 79.dist.*est periculosa. to.9.246.43.
Hugonis dictum de duobus Cardinalibus de Papatu contendentibus. to.9.16.53.

Hugo Aurelianensis.

Hugo Dux Aurelianensis Regni Franciç vsurpator. to.3.68.t.

Hugonotti.

Hugonotti, & Protestantes sunt vnius,& eiusdem fidei. to.8.546.1.
Asseruerunt neminem obligari sub pęna damnationis æternæ ad credendum, vel ad non credendum sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum. to.8.546.1; & seq.
Eorum hæresim imitati sunt Lutherani,& Caluinistæ. to.8.546.2.

Humanitas Christi Domini.

Humanitas Christi Domini perfectior est Ecclesia Militante. to.13.403.1.
An possit à Deo creari aliquid perfectius humanitate Christi Domini? to.10.3.t.

Humilitas.

Humilitatis necessitas non probat potestatem Ecclesiasticam nullam esse. to.2.ex Pighio. 157. 1.
Humilitas, & modestia sunt duæ virtutes prę alijs Deo gratissimæ. to.4.251.2;& seq.
Humilitatis virtus, & eius meritum quantum sit? to.18.123.25.
Eleuat nos ad fontem, & fastigium omnium bonorum. to.18.171.1; & seq.
Est radix cuiuscumque honoris, & dignitatis. to.18.309.1.

Hundius Lutheranus.

Hundij Lutherani argumentum circa Iudicem controuersiarum Ecclesiæ. to.9.711.1; & seq.

Hungariæ Rex.

Hungariæ Rex S.Stephanus à Summo Pontifice insignia Regalia vna cum benedictione recepit. to.1.517.2.

Huss.

Hussius quantùm pestilens, & perfidus fuerit agnitus? to.1.271.1.
Illius errores in Concilio Constantiensi fuerunt damnati. to.1. ex Tannero. 49.

Hybernia.

Hyberniæ Episcopis pallium fuit concessum ab Eugenio III. to.6.266.t.

Hydroparastatæ.

Hydroparastatarum hæresis de offerenda tantùm aqua in Missæ sacrificio. com.1. 228. t.

Hyginius Papa.

Hyginius Papa Cerdonem Heresiarcham iudicauit, & damnauit. to.1.288.1.

Hymni.

Hymni fuerunt in vsu in Ecclesia primitiua. to.9.749.1.

Hypocritis.

Hypocrisis est mater cuiuscunque hæresis, & schismatis. to.3.250.1.
Hypocrisis iudicium quale fiat ab Aluaro Pelagio? to.3.239.240.

Hypostasis.

Hypo-

Hypostasis explicatio per tria nomina Græca. to.1.99.2.
Hypostasis nomen quid significet, & quænam de eo controuersia fuerit inter Græcos, & Latinos? to.7.721.2; & 730.2.

I

IACOB.

IAcob simulando se esse Esau non peccauit. to.8.11.2.
Iacob quibus armis cum Angelo pugnauerit? to.3.242.2.
An emens primogenituram ab Esau simoniam commiserit; quia primogenituræ debebatur Sacerdotium, quod ei erat annexum? to.9.104.55.
Iacob non natura, sed Dei voluntate Rebeccæ reuelata fuit verè primogenitus. to.13.150.1.

S.Iacobus Apostolus.

S.Iacobi Apostoli oratio flexis genibus continuata calles obduxerat. to.14.431.2.
Fuit immediatè à Christo Domino ordinatus Episcopus. to.14.431.2.
Fuit designatus à Petro Episcopus Hierosolymitanus. to.20. 276. 3; & seq; & to. 13. 297. 1.
Cur potiùs Hierosolymis, quàm alibi fuerit ordinatus Episcopus? to.20.320.6.
In Concilio Hierfolymitano non confirmauit Petri sententiam, tanquam Petro superior, sed illam publicauit in sua Sede Episcopali, tanquam Episcopus. tomo 14. 430. 2; & 560. 1.
Potest dici maior Apostolis, quatenus successit Christo Domino in regimine Ecclesiæ Hierosolymitanæ. to.9.496.47.
Quamuis à Petro fuerit Hierosolymorum Episcopus constitutus, attamen non fuit Petro maior. to.2. ex Pighio. 36.2; & seq.
In concilio circa obseruantiam legalium non protulit sententiam, vt index vniuersalis, sed tanquam iudex illius tantùm Ecclesiæ, in qua celebrabatur concilium; vel sententiam latam à Petro promulganit, vel ei dedit assensum. to.4.76.1.
Quomodò à D.Clemente vocatus fuerit Episcopus Episcoporum, & omnium Ecclesiarum Dei? tom.4.141.1; & tom.9.641.2; & to.3.21.1.
Cur fuerit etiam ab eodem D. Clemente appellatus Episcopus Apostolorum? tom. 4. 763. 125.
Quare Ecclesiæ Hierosolymitanæ fuerit præfectus? to.4.763.127.
Non fuit à solo Petro, sed à Petro cum allis Apostolis fuit ordinatus Episcopus Hierosolymitanus. to.9.480.8.
Tulit sententiam in controuersijs ad fidem spectantibus. to.9.480.8; & seq.
Iacobus, & Ioannes quare dicti fuerint à Christo Domino filij tonitrui? to.13.256.2.
S.Iacobus cur fuerit appellatus frater Domini? to.13.256.2.
Fuit etiam appellatus firmissima Ecclesiæ columna. to.13.300.1.
Damnatus fuit ad mortem ab Herode Agrippa. to.17.231.1.
Mortuus est saltem octo annis ante Petrum; to.13.432.1.
An in epistola 2. ad Galat. verè ante Petrum sit nominatus? to.3.446.1.

B.Iacobus de Marchia.

B. Iacobus de Marchia circa controuersiam de cultu Sanguinis Christi Domini effusi tempore passionis. to.1.253.1.

Iacobus Rex Angliæ.

Iacobus VI. Rex Angliæ Principes Christianos in Ecclesiam Romanam irritare tentauit. to.2. ex Adolpho. 65.2.
Vocauit se ipsum caput Anglicanæ Ecclesiæ. to.3. 594. 2.
Promulgauit plures leges contra Catholicos. to.16.140.1; & seq.
Illius tituli ab Hæreticis ei attributi. tom. 5. 6.1; & seq.
De suo errore manifestè conuincitur. tom.16. 222.2; & seq.
Fuit Sectator Iconoclastarum negantium adorationem Imaginum. to.16.223.1.
Illius obiecta contra immunitatem, & facultatem clericorum. to.16.227.1.
Eius assertio de nouitate Romani primatus plurimis antiquissimis, & oculatis testibus refutatur. to.12.422.1.
Sacram Scripturam mutilauit, & adulterauit. to.12.542.1.
Inuitus fabulam de Antichristo ab ipsomet allatam impugnat. to.12.553.1.
Semetipsum constituit Antichristi fautorem, & asseclam. to.12.572.1.
Ecclesiæ primatum D.Petro eripuit, vt illum Papæ subtraheret. to.12.404.1.
Illius libellus continet plura absurda, & contradictoria. to.12.556.1.
Eius doctrina de Principatu Regis Britanniæ. to.12. 390. 2.
Item de veneratione SS. Patrum antiquæ Ecclesiæ. to.12.528.1.
Insuper de sibi reseruato Apocalypseos libro. to.12.528.2.
Item eius dissertatio de Roma, & Babylone. to.12.537.2.

Iacobus Perronius.

Iacobi Cardinalis Perronij decretum damnationis libri anonymi de Ecclesiastica, & politica potestate. to.3.409.1.

Iacobus Latomus.

Iacobus Latomus contra Lutherum de potestate Romani Pontificis, quam docet profectam fuisse ex Diuina, non humana institutione. to.13.235.1; & seq.
Eiusdem confutatio rationum Lutheri, qua statuit primatum Romani Pontificis. to.13. 236. 1.

Iacobitæ.

Iacobitarum Sectæ fuit Auctor Iacobus Zanzalus, qui Regnum, Sacerdotium, & Prophetiam ad demonstrandam veram Ecclesiam requirit. to.1. ex Ecchellensi. 55.2.
Iacobitarum Rituale tribuit D. Petro Ecclesiæ primatum. tom.1. ex Ecchellensi. 46. 2.

Iadam Propheta.

Iadam Propheta à Deo missus ad Ieroboam prædicaturus, & iussus, ne illo in loco cibum sumeret, sed post prædicationem ieiunus discederet, reuertens obuiam habuit Pseudoprophetam, qui illum decepit in du-

ducens ad comedendum; & post comestionem à Leone fuit in pœnam transgressionis Diuini præcepti occisus. to.8.20.1.
Idem Leo reuerenter custodiuit illius cadauer. to.8.20.1.

Iansenius.
Iansenij liber à sacra Congregatione fuit recognitus. to.10.29.2.
Illius quinque propositiones discussæ,& damnatæ. to.10.30.2; & seq.

Ianuarianus.
Ianuarianus fuit Prouinciæ Numidiæ Primas. to.6.241.1.
Fuit vr s ex Donatistis, qui interfuerunt collationi Donatistarum. to.6.241.1.

Iaspis.
Iaspis lapis habet virtutem naturalem fugandi dæmones à corporibus obsessis. to.3.107.1.

Ibas.
Ibas Edessæ Episcopus cur fuerit absolutus in Concilio Chalcedonensi? to.6.792.5.
Ibæ epistola fuit reprobata à Chalcedonensi Concilio. to.15.697.38.

Iconoclasta, Iconomachi.
Iconoclastæ temporibus Adriani Papæ negarunt adorationem imaginum. tom.7.809.1.
Circa Iconoclastarum errorem Constantinus, & Irenes interpellarunt apud Gregorium Secundum. to.1.154.2.
Iconoclastæ in II.Concilio Niceno ab Adriano Papa fuerunt damnati. to.1.312.2.
Item fuerunt anathematizati in Septima Synodo generali. to.15.364.2.
Item fuerunt damnati à Gregorio Secundo, & à Gregorio Tertio. to.8.517.2.
Insuper ab Eugenio Papa fuerunt excommunicati. to.1.314.1.
Iconomachorum hæresis à Leone Armenio fuit renouata. to.1.313.1.
Diuina vindicta in Iconoclastas, præcipuè in Leonem Isaurium. to.1.310.1.
Iconoclastarum hæresis quæ,& qualis fuerit? to.6.373.8.

Idacius, & Itachius.
Idacius, & Itachius orthodoxi Hispaniarum Episcopi recurrerunt ad iudices sæculares. to.6.106.2.

Idduas.
Idduas Smyrniensis Episcopus appellauit ad Apostolicam Sedem. to.6.216.1.

Idololatria.
Idololatria manifesta est sufficiens ad hoc, vt Metropolita à sua Synodo iudicetur, & deponatur. to.6.111.1.
Idololatriæ auctores fuerunt Assur, Nembroth, & Amraphel Rex Senaar. to.3.218.1.
Idololatria tanquam lex fuit reuereter custodita. to.3.218.1.

Idolum.
Idolorum primus cultor fuit Ninus Rex. to.3.70.1.

Iehu.
Iehu simulatio ad hoc, vt occideret Sacerdotes Baal. to.8.5.2.

Ieiunium.
Ieiunium quoad substantiam est iuris diuini, quoad modum est iuris humani. tom. 11.531.4.
Ieiunium Quadragesimale est ex traditione Apostolica. to.1.210.
Ieiunium Pentecostes ex Theophilo, & Leone est ex consuetudine. to.1.210.
Ieiunium Quadragesimale fuisse ab Apostolis institutum statuit Telesphorus. to.10.42.2.
Ieiunium obseruandum proponitur in lege Euangelica. to.3.844.2.
Ieiunium primum est abstinere à peccatis. to.9.132.17.
Ieiunium ex sacris Scripturis, & ab Apostolis fuit præceptum. to.14.398.1; & seq.
Ieiunium an possit seruari manducando carnem, oua, & lacticinia? tom.5.479.23; & seq.

Ieroboam.
Ieroboam fuit politicorum antesignanus. to.2.ex Adolpho. 63.2.
Illius domus fuit deleta de superficie terræ propter simoniam. to.3.101.34.

Ierusalem.
Ierusalem mater nostra tantùm in Cœlis est. to.3.735.1.
Ierusalem vetus à Romanis fuit penitus euersa. to.3.735.1.
Ierusalem,quæ nunc est, in alio loco fuit constructa ab Helio Adriano. to.3.735.1.
Ab Helio Adriano, non Ierusalem, sed Helia fuit vocata. to.3.735.1.

IESVS.
Iesus Christus Dominus noster cur fugijt, ne fieret Rex? to.13.409.2.
Iesus nominis mysterium. to.3.599.1; & seq.

S. Ignatius Constantinopolitanus.
S. Ignatius Episcopus Constantinopolitanus iam senio confectus coram Apostolicæ Sedis Legatis à Photianis denuo fuit damnatus, & sacerdotalibus infulis expoliatus. to.3.643.1; & to.4.216.2.
Grauiter offendit Theodoram Augustam. to.1.100.2.
Ignatius Constantinopolitanus vocauit primum Concilium Magistrum vnicum omnium conciliorum totius Ecclesiæ. to.6.438.2.
Appellauit Romam ad Nicolaum Primum contra Photium, & Michaelem Imperatorem. to.6.548.2; & 733.2.
A Michaele Imperatore fuerat iniustè deiectus, & in eius locum Photius suffectus tempore Nicolai Primi Pontificis. tom. 3.732.2.
Illius historia. to.3.732.2.
Eius damnatio, depositio, & expulsio non fuit à Papa tolerata. to.19.9.2.

S. Ignatius Martyr.
S. Ignatius in Sede Antiochena à D. Petro fuit relictus sibi successor. to.4.303.2; & 304.1.
Eius testimonium de dignitate episcopali supra Regalem. to.16.158.2.
Illius epistola ad Adrianum Romanum Pontificem fuit lecta, & recepta in Synodo Octaua. to.13.444.1.
Eiusdem altera epistola ad Antiochenos. to.18.17.2; & seq.
Fuit Secundus Episcopus Antiochiæ successor Euodij factus Episcopus post mortem Pauli. to.4.626.2.

S. Ignatius Loiola.

S. Ignatij Loiolæ conuersio mirabilis, & vita. to.10. 63. 2; & seq.

Ignorantia.

Ignoraotia iuris, & ignorantia facti excusant. to 9. 390. 27.

Ignorantia probabilis excusat, non autem crassa. to.9. 114. 106.

Ignorantia inuincibilis, seu antecedens excusat à peccato. to.8. 51. 2.

Ignorantia quid, & quotuplex sit? to.8. 52.1; & seq.

Ignorantia probabilis quænam sit dicenda? to.18. 131. 5; & seq.

Illegitimi.

Illegitimi, dummodò non sint personæ incontinentiæ imitatores, possunt promoueri. to.9. 357.19.

Illiberitana Synodus.

Illiberitana Synodus negauit mæchis, & lapsis Sacramentum reconciliationis. to. 6. 111. 2.

Censuit antiquam Ecclesiæ disciplinam esse suis populis conuenientiorem. to.6. 111. 2.

Illyriciana Ecclesia.

Illyriciana Ecclesia consueuit Romam appellare tanquam ad potestatem à Christo Domino acceptam, quam transfudit Petrus in suos successores; non propter potestatem acceptam à Synodo Sardicensi. to.6. 111. 2.

Plura Ecclesię Illyricianę appellationis exempla. to.6. 214.

Illyricianæ Ecclesiæ appellatio temporibus S.Gregorij Magni. to.6. 222. 2; & seq.

Item appellatio Ciuium Florentij Epidauriensis Episcopi. to.6. 222. 2; & seq.

Item appellatio Honorati, & Maximi Episcoporum Salonitanę Ecclesiæ in Illyrico. to.6. 222. 2; & seq.

Diœcesis prouinciæ Illyricianæ fuit violenter erepta à Romano Patriarchatu. to.6. 326. 2.

Illyrici Clerus etiam inferior Romam appellauit. to.6. 223. 2.

Consuetudo vtriusque Illyrici appellandi ad Sedem Romanam. to.6. 208.

Toti Illyrico præfuit Episcopus Tessalonicensis ex delegatione Sedis Apostolicæ. to.6. 235. 2.

Illyricum Occidentale per Theodosium fuit oblatum à Sede Apostolica; & transcriptum in patriarchalem potestatem Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to.6. 215. 1.

Illyricum fuit subiectum Romano Patriarchatui. to.6. 323. 2; & to.20. 131.1.

Fuit violenter ereptum à Leone Isauro, & Patriarchatui Constantinopolitano transcriptum. to.6. 323. 2.

Illyrici quandam epistolam S.Vlderico imputarunt de cæde quorundam infantium in quodam Monialium Collegio repertorum. to.2. ex Alano. 50. 2.

Illyricum spectat ad Romani Pontificis Patriarchatum, & Leo Isaurus transtulit illud ad Patriarchatum Constantinopolitanum. to.6. 665. 2.

Omnes Illyrici Prouinciæ subdebantur Patriarchatui Romano. to.11. 252. 81.

Episcoporum Illyrici depositio reseruata erat soli Romano Pontifici; to.11. 232. 129.

Illyricum quando primùm conuersum fuerit ad fidem? to.20. 23. 2.

Imagines.

Imagines Sanctorum sunt colendæ ob veterē Ecclesiæ consuetudinem. to.1. 185. 1.

Imaginum cultus vnde originem duxerit? to. 2. ex Alano. 3. 1.

Imaginum cultus antiquissimus est in Ecclesia. to.15. 343. 2.

Imaginum cultus contra hæreticos definitus. to.7. 224. 1; & 225. 1; & seq.

Imagines turpes in Ecclesia fuerunt prohibitæ. to.7. 245. 2.

Imaginibus Sanctorum infensi fuerunt excommunicati. to.16. 223. 2.

Imagines Christi Domini, & sanctorum sunt venerandæ ex 2. Concilio Nicæno. tom.19. 66. 2.

Immonditia.

Immunditia quid, & quotuplex sit? tomo 3. 209. 1.

Immunditia proueniens à peccato tollitur per gratiam, per quam fit remissio peccatorum; immunditia verò erroris tollitur per sanam doctrinam. to.3. 209. 1.

Immunditia peccati cuiuslibet tollitur per sacramenta. to.3. 209. 1.

Impedire.

Impedientes congregare Concilium, & impedientes euntes ad concilia quomodò sint puniendi? to.9. 136. 1.

Impedientes concilia habendi sunt pro hostibus Ecclesiæ publicis. to.9. 137. 6.

Possunt à Papa puniri, & eijci de Ecclesia. to.9. 137. 6.

Comittunt crimen læsę maiestatis, & merentur omnes pœnas, quas merentur ij, pro quorum delictis congregantur concilia. to.9. 137. 7.

Impedientes venire ad concilia incurrunt pœnas, quas incurrunt in Bulla cænæ Domini impedientes venire ad Sedem Apostolicam. to.9. 131. 9.

Excepto mortis articulo à solo Papa possunt absolui. to. 9. 137. 9.

Impedientes, qui deferunt Romam victualia, vel alias res necessarias ad Curiam Romanam excommunicantur in Bulla cęnæ Domini. to. 5. 311. 190; & seq.

Quid nomine victualium significetur? tom.5. 311. 199.

Qui excusentur ab hac excommunicatione? to.5. 313. 194; & seq.

Impedientes celebrationem concilij, tanquam hostes, & tyranni Reipublicæ Christianæ habendi sunt. to.13. 501. 2.

Impedientes celebrationem Conciliorum generalium. to.13. 501. 2.

Impedire per vim donationes factas Ecclesijs nulli hominum licet. to.10. 104. 2.

Impedimenta matrimonij statuta sunt in Concilio generali sub Innocentio III. to.3. 580. 1.

Impedimenta excusantia quænam sint, & in quibus excusent? to.9. 274. 23.

Imperatorum appellatio.

Imperatorum diuersorum appellationes ad Romanum Pontificem. to.1. 162. 1.

Imperatorum auctoritas in Concilijs.

Imperatorum partes in Concilijs quæ sint? to.1. 74. 1.

Im-

Imperatores possunt Papam rogare, vt cogat concilia. to.1. 73. 2.
Imperatores asserentes inscio Pontifice non esse congreganda concilia. to.1. 73. 1.
Imperatores nunquam coegerunt concilia, sed tantùm, vt cogerentur, postulauerunt. to.1. ex Tannero. 5. 26; & seq.
Imperatorum non est cogere concilia, sed tantùm coacta adiuuare, & perturbationes Conciliorum remouere. to. 2. ex Alano. 10. 1; & seq.
Imperatoribus falsò ab hæreticis tributum fuit ius congregandi concilia. tomo 2. ex Alano. 8. 2, & 11. 2.
Tantùm ministratiuè executiuè, non præceptiuè auctoritatiuè coegerunt concilia. to.20. 108. 2.
Imperatores quomodò dicantur coegisse cõcilia? to.2. ex Alano. 11. 1.
Item quomodò dicantur præsedisse concilijs? to.2. ex Alano. 12. 1.
Imperatoris munus quodnam sit in Concilio? to.2. ex Alano. 12. 1, & to.4. 691. 37.
Imperatores antiquitus cur auctoritatem suã interponebant in cogendis Concilijs? tom. 2. ex Alano. 15. 1.
Imperatori iniuriosum non est absque ipsius consensu congregare concilia. tomo 2. ex Alano. 25. 2.
Imperatores antiquitus in conuocandis concilijs quale munus exercuerint? to.3. 865. 2; & seq.
Imperator in III. Synodo act. 6. primùm latinè, & postmodùm Græcè fuit locutus. to. 3. 876. 1.
Imperatores an, & quando sine Papæ auctoritate possint congregare concilia? tomo 4. 692. 40; & seq.
Imperatores nequeunt causas Conciliorum dirimere. to.4. 702. 64; & seq.
Imperatores, qui se obtulerunt Pontificibus pro congregandis Concilijs. to.4. 728. 28.
Nullam penitus habent potestatem congregandi Concilia. tom.9. 13. 30; & tom. 14. 506. 2; & seq.
Imperator quomodò dicatur pars Concilij? to.9. 40. 193.
Imperator in casu, quo ei competat congregare Concilia, an possit cogere Prælatos, vt ad Concilium se conferant? to.9. 57. 237.
Si congregaret Concilium non seruato iuris ordine, an Concilium deberet dissolui? to.9. 44. 216.
Imperatores an, & quomodò concilia congregauerint? to.9. 714. 1; & to. 6. 20. 60.
Imperatores nunquam potuerunt retractare Synodorum sententias. to.6. 178. 1.
Imperatores qualem auctoritatem habuerint erga concilia? to.6. 168. 2.
Nunquam habuerunt ius delegandi, vel concedendi rescripta pro retractandis iudicijs Synodorum Episcopalium. to.6. 595. 1.
Illis competit tantùm potestas ministerialis congregandi Concilia. to.8. 794. 1; & seq.
Imperatores, & Reges quomodò interfuerint Concilijs? to. 15. 479. 16; & seq.
Imperatores quomodò concilia approbauerint? to.15. 484. 31; & seq.
Imperatores solùm annuente, vel instante Papa possunt congregare concilia. tom. 18. 106. 1.
Quo iure possint concilio generali interesse? to.18. 107. 6.
Imperator in Concilio vicem Christi Domini, quatenus erat Rex, debet gerere; non autem, quatenus erat Sacerdos. to.18. 338. 1.
Concilium Episcopale iudicio Imperatoris indictum. to.4. 122. 2.
Imperatoris literæ ad conuocandum Concilium cur fuerint requisitæ? to. 6. 518. 2; & 511. 1.
Imperator cur se immiscuerit congregando Concilio? to.11. 5. 4.
Imperatores necessaria debent subministrare Concilijs. to.18. 338. 2.
Imperatores iussu tantùm Romanę Sedis congregauerunt Concilia. to.19. 13. 2.
Imperatores intersunt Concilijs, non vt Iudices, sed vt defensores. to. 10. 17. 2.
Non congregauerunt concilia generalia, nisi habita Papæ auctoritate, & consensu. tom. 13. 481. 2.
Imperatorum auctoritas erga Synodos generales quæ sit? to.6. 168. 2.
Imperatores præsederunt concilijs ad ornamentum, & decus Conciliorum. tomo 20. 110. 1; & seq.
Præsederunt solùm quoad res externas, non quoad fidei definitiones, & morum reformationes. to.20. 111. 1; & seq.
Nunquam insserunt, sed tantùm hortati fuerunt Episcopos, vt concilijs interessent. to.16. 207. 1.
Imperatorum iussu concilia poterant dici congregata, quatenus eorum sumptibus cogebantur. to.16. 208. 1.
Imperator nullam pœnitus auctoritatem habet congregandi concilia. to.3. 33. 2.
Imperatores quare, & quomodò concilijs præsederint? to.3. 554. 1.
Quo sensu concilia generalia confirmauerint? to.3. 556. 2.

Imperatoris coronatio, & consecratio.

Imperatores à Romano Pontifice sunt coronandi. to.1. 510. 1.
Mos coronandi Imperatores apud Græcos, & apud Latinos antiquissimus. to.1. 510. 2.
Corona ferrea, cui fuit insertus clauus passionis Christi Domini, Mediolani coronantur. to.1. 511. 1.
Ius coronandi Imperatores est apud Romanum Pontificem ex Christiano vsu receptum. to.1. 514. 1.
Imperator, postquam est electus, debet à Papa coronari. to.4. 89. 1.
Imperator corona argentea, & aurea est coronandus. to.18. 136. 6.
Imperator legitimus debet vngi, confirmari, & coronari, & gladium ab Ecclesia recipere. to.3. 43. 2.
Post electionem à Pontifice confirmatur, inungitur, consecratur, & coronatur. to.13. 277. 1.
Imperator ante coronationem non sortitur nomen Imperatoris. to.3. 67. 1.
Cùm coronatur, inungitur in armo, seu humero, quia est forte membrum Ecclesiæ. to.19. 21. 1.
Antequam coronetur, eius electio debet à Papa examinari. to. 19. 167. 2.
Imperatoris consecratio quomodò sit facienda? to.19. 218. 1; & seq.

Im.

Imperatoris donationes Eccleſiæ facta.

Imperatorum, Regum, & Principum donationes, & confirmationes donationum ſuorum Regnorum factæ Apoſtolicæ Sedi. to.1. 480. 2; & ſeq.

Imperatores Chriſtiani, qui Eccleſias ditauerunt. to.4. 47. 1.

Imperatores magnis donationibus locupletauerunt Eccleſiam. to.13. 278. 1.

Imperator nequit reuocare donationem factam Eccleſiæ per ſuos Prædeceſſores. to.3. 30. 2.

Imperator donando feudum Eccleſiæ non fecit Papam feudatarium. to.13. 420. 2.

Imperatores, qui confirmauerunt donationes factas Eccleſiæ. to.10. 98. 2; & ſeq.

Imperatoris electio.

Imperatoris electio, & eligentium iura à quo fuerint collata? tom.2. ex Pighio. 189. 1; & ſeq.

In electione Imperatoris Electores triplex iuramentum debent præſtare. to.2. ex Pighio. 189. 1; & ſeq.

Ius eligendi Imperatorem fuit collatum à Romano Pontifice Principibus Germaniæ. to.7. 367. 2; & ſeq.

Imperatoris electio tractu temporis fuit variata. to.6. 753. 4.

Collegij Electorum Inſtitutio, & electorum numerus. to.6. 754. 4.

Imperatorum electorum catbalogus. tom. 7. 362. 1; & ſeq.

Imperator efficitur per electionem, non per ſucceſſionem. to.18. 132. 1, & ſeq.

Imperatoris electores quot, & quinam ſint? to.18. 132. 2.

Imperator electus, quamuis non vnctus, habet plenum ius Imperiale. to.18. 135. 1.

Imperatoris electio qualis eſſe debeat? to.18. 135. 2; & ſeq.

Imperatoris electio examinatur à Papa, & poſtea inungitur, & coronatur. tomo 19. 167. 2.

Imperator ex electione conſequitur ius, non exercitium adminiſtrandi. to.3. 52. 2.

Electionis Imperatoris modus, & formula quænam ſit? to.3. 67. 2; & ſeq.

Imperatoris electio facta per Electores eſt mediatè ab Eccleſia. to.3. 57. 2.

Imperator à quibus fuerit electus tempore Conſtantini? to.3. 67. 2.

Imperatoris electio quandonam fuerit mutata? to.3. 67. 2; & ſeq.

Imperatoris Electores quando fuerint inſtituti? to.3. 68. 2.

Imperatorum variæ electiones à quibus, & quomodò factæ fuerint? to.1.506.1; & ſeq.

Imperatoris ius in electionem Papæ.

Imperator nullum ius habet in electionem Papæ. to.4. 49. 1.

Imperatores Romani, quamuis potentiſſimi, electioni Papæ non ſe ſe immiſcuerunt; imò poſt ſubſcriptionem Patriarcharum, Papæ conſtitutionibus etiam ipſi ſe ſubſcripſerunt. to.4. 49. 1.

Imperatorum ſtatuta, quòd electio Papæ nulli poteſtati ſubijciatur. to.4. 52. 1.

Qui Imperatores, & quare electioni Papæ ſe ſe immiſcuerint? to.4. 322. 7.

Imperatoribus, & Regibus an fuerit à Pontificibus conceſſa facultas eligendi Papam, vel Papæ electioni ſe ſe immiſcendi? to. 4. 323. 8; & ſeq.

Quantumuis legitimi, nullum ius habent in electionem Pontificis. to.3. 26. 1.

Imperatoribus quando, quandiu, & quare conceſſa fuerit poteſtas eligendi Papam? to.3. 26. 1.

Imperatores renunciarunt priuilegio eligendi, & deponendi Papam? to.3. 54. 1.

Imperator Carolus Magnus, & Ludouicus eius Filius ſanxerunt electionem Papæ liberam eſſe. to.1. 19. 2.

Imperatorum Legati, & literæ.

Imperatorum Orientis Legati ad Romanum Pontificem circa cultum imaginum. to. 1. 157. 1.

Imperatores, qui varijs titulis in ſuis literis honorauerunt Pontifices. to.10. 92. 1.

Imperatorum literæ antiquitus iuſſa vocabantur. to.16. 207. 1.

Imperatoris leges.

Imperatorum Gratiani, & Valentiniani lex de Romano Pontifice. to.1. 143. 1.

Imperator licèt ſit Dominus legum, non tamen eſt Dominus morum. to.9. 321. 65.

Quamuis Imperator reuocet leges, quibus conceſſit aliquod priuilegium Eccleſiæ; attamen ipſa priuilegia durant. tom.9. 321. 66.

Imperator ſuarum legum approbationem debet à Papa recipere. to.7. 752. 1.

Imperatoris legibus ligantur etiam ipſi Francigenæ. to.18. 132. 7.

Imperatorum leges ſacris canonibus contrariæ ſunt negligendæ. to.6. 224. 1.

Imperatoris munera.

Imperatoris munus reſpicit tantùm res ſæculares. to.3. 927. 1.

Imperatoris munus præcipuum eſt defendere Eccleſiam. to.9. 40. 193.

Imperator poſt Papam repræſentat populum Chriſtianum. to.9. 40. 194.

Imperatores, & Reges debent eſſe aduocati, & defenſores Eccleſiæ. to.7. 431. 2.

Imperatoris munus eſt, vt Chriſti Domini Regis vices gerat. to.18. 338. 1.

Imperator eſt miniſter potiùs iuſtitiæ, quàm miſericordiæ. to.18. 150. 1.

Imperatoris munus eſt protegendi cauſas Eccleſiæ. to.18. 106. 2.

Imperator habet gerere perſonam totius populi Chriſtiani in rebus naturalibus. to.18. 107. 5.

Habet munus defendendi ab impugnatoribus, non autem impugnandi Eccleſiam. to.3. 59. 1.

Tenetur ſubuenire omnibus Eccleſiæ neceſſitatibus. to.3. 67. 2.

Habet munus ſubueniendi Papæ, ſicut manus capiti. to.3. 164. 1.

Continuam Eccleſiæ tutelam debet habere. to.1. 73. 2.

Imperator habet munus colendi, & honorandi Eccleſiam; & Papam, ſicut filius Matrem, & Patrem. to. 1. ex Tannero. 4. 21.

Imperatorum poteſtas, & ius.

Nullus Imperator ritè exercuit ſuam poteſtatem, niſi qui illam accepit ab Eccleſia Romana. tom.3. 31. 1.

Imperator non habet poteſtatem iudicandi Papam, aut Clerum. to.3. 33. 2.

Imperatores Pagani nunquam iustè habuc-tunt potestatem Imperialem. tomo 3. 30. 2.
Imperatores nullam potestatem, aut ius in Ecclesiasticos sibi vnqnam vsurparunt. tomo 16. 174. e; & seq.
Imperatoris tyranni, vel hæretici factum contra Ecclesiam non potest, neque debet in consequentiam institiæ deduci. to. 16. 399. 1.
Imperatoris potestati quinam sint subiecti? tom. 5. 816. 1.
Imperatores nullum ius, aut potestatem habent eligendi, aue inuestiendi Episcopos, nisi ex concessione, & priuilegio Romani Pontificis. tom. 5. 77. 2.
Imperatores ex priuilegio Apostolicæ Sedis aliquando confirmarunt Episcopos propter hæreticorum, & schismaticorum dissidia. to. 19. 597. 1; & seq.
Imperatores nunquam iudicarunt causas Ecclesiasticas. to. 19. 421. 1; & seq.
Imperator, & Papa an soli possint bellum indicere? tom. 18. 136. 7.
Imperator electus, quamuis non vnctus, habet plenum ius, seu potestatum Imperialem. tom. 18. e36. 6.
Imperator est Dominus omnium rerum temporalium. com. 18. 534. 2.
An habeat aliquam potestatem in bona Clericorum? tom. 18. 133. 1.
Imperatores duo simul esse non possunt, quia nequeunt dari duæ supremæ potestates in naturalibus. tom. 18. 132. 1.
Imperator Græcorum non habet legitimam potestatem, & ideo non est verus Imperator. tom. 18. 132. 2.
Imperatores Galli quot fuerint? tom. e8. 132. 1; & seq.
Imperator eur non recognoscatne, vt Dominus, à Regibus? to. 18. 132. 7.
Imperator recepit potestatem à populo. tomo 18. 131. 4.
Imperator sumit potestatem Imperialem de manu Papæ. tom. 19. 21. 1.
Imperator non habet potestatem se immiscendi ebus Ecclesiasticis. tomo 17. 203. 2.
Imperatores Ecclesiasticorum causas, cùm ad eorum potestatem recurrebatur, remittebant ad Iudices Ecclesiasticos. tom. 15. 531. 51.
Qui Imperatores causas Ecclesiasticorum voluerint recognoscere? to. 15. 527. 46; & sequen.
Consuetudo osculandi pedes Imperatori in signum supremæ illius potestatis. com. 6. 469. 2; & sequen.
Imperatores Græcorum, & Reges Latinorum nunquam habuerunt potestatem inuestiendi Patriarchas, aut Metropolitas per pallij traditionem. tomo 6. 267.
Quòd Imperatores inuestierint per traditionem pallij aliquem Patriarcham, nullum potest exemplum proferri, nisi forsan prophani Constantini Patriarchæ, quem facinorosus Constantinus Caballinus Imperator inuestiuit in Patriarcham. tomo 6. 267.
Imperatores Romani non habuerunt ius dandi rescripta per ordinem ad retractanda iudicia Episcoporum degradatorum. tom. 6. 362. 2.
Dederunt aliquando rescripta solùm ex quadam conscientia. to. 6. 363. 1.
Quando cessauerit istud prætensum ius Imperatorum? to. 6. 363. 1.
Imperator non est supremus Ecclesiæ Princeps totius Ecclesiæ, etiam in iurisdictione temporali. to. 12. 383. 1.
Imperator nunc eccipit imperium, & potestatem à Papa, à quo habent etiam Electores potestatem eligendi. tom. 9. 618. 12.
Imperator recepit ensem, qui significat potestatem de altari, & Euangelium de manu Pontificis, quia suam potestatem debet exercere in defensionem Ecclesiæ. tom. 9. 617. 9.
Imperatoris potestas ante Christi Domini, fidem fuit tyrannica, & vsurpata; ab Ecclesia autem post fidem acceptam fuit ei concessum exercitium gladij temporalis. tom. 9. 617. 9.
Imperator habet imperium, & potestatem ab Ecclesia. tom. 9. 616. 4.
Imperator iussu Dei babet potestatem, & exercitium gladij temporalis à Papa, qui propterea nequit illum ab eo sine causa auferre. tom. 9. 437. 109.
Imperatorem posse cogere Papam ad respondendum, quid sentiat de fide, quomodò sit intelligendum? tom. 9. 442. 135; & 40. 193.
Imperator quomodò sit Dominus Oecumenicus? tom. 9. 791. 2.
Imperator, quamuis sit Laicus, nullam penitus habet potestatem iu Laicos, vbi agitatur causa fidei, aut causa Papatus. tomo 9. 43. 212.
An habeat potestatem supremam in totum Orbem? tom. 10. 181. 1.
Imperator an possit dare Iudicem contra se ipsum? tom. 9. 14. 31.
Imperator non habet potestatem supprimendi ius alteri quæsitum. to. 9. 317. 27.
Imperator obligatur semper ex suo contractu. tom. 9. 316. 25.
Imperatorem in causa propria posse se submittere alicui quomodò sit intelligendum? tom. 9. 263. 54.
Imperator, quamuis sit Iudex in causa propria, & non habeat superiorem, à quo possit iudicari; attamen potest se submittere iudicio alicuius tacitè, vel expressè; & hæc submissio quot modis fieri possit? tom. 9; 260. 35; & seq.
Imperatores in temporalibus nullum habent superiorem. to. 4. 23. 1; & seq.
Si duo sint electi Imperatores, an priuilegia ab ipsis concessa sint valida? tomo 9. 48. 242.
Quamuis Imperatores hæretici Ecclesiam vexauerint; attamen electioni Episcoporum nunquam se se immiscuerunt. com. 4. 47. 1.
Imperatores Catholici, quamuis multas Ecclesias ædificauerint, vel ab alijs ædificatas ditauerint; attamen nullum Dominium, aut potestatem in Ecclesiam, vel Clerum sibi vindicarunt; imò ne quis sibi pote-

pote ftatem vindicaret, ftatuerunt. co.4. 47.1.

Imperatori non licet vllam Bafilicam habere ex D.Ambrofio. to.4. 42. 2.

Imperator uequit fe contra Ecclefiam extollere, fi optat diu regnare ex eodem Diuo Ambrofio. tom.4.42. 2.

Imperatoris poteftas uequit fe immifcere rebus Ecclefiafticis. to.4. 42. 2.

Imperatores quot ærumnis, & miferijs fuerint afflicti,quando fuam poteftatem contra Ecclefiam exercere præfumpferunt? tom.1. 494. 2.

Nullus Imperator fuit Princeps Epifcoporum appellatus. to.1. 246. 2.

Imperatori foluitue tributum, quia eft aduocatus Ecclefiæ. to.6. 68. 2.

Imperatores puniti.

Imperatores Romani Chriftianorum perfecutores quibus pœnis fuerint à Deo puniti? tom.20. 11. 1.

Imperatores Romani viginti feptem Pontifices occiderunt poft Petrum, & omnium eorum exitus infæliciffimus fuit. com.20. 10.2.

Imperatores mali Chriftianorum, & Ecclefiæ perfecutores quot mala perpeffi fuerint? tom.3. 66. 2.

Imperatorum Ecclefiæ infenforum infæliciffimus exitus. to. 10. 112. 2.

Imperatores orientales Ecclefiæ Romanæ inimici miferè perierunt. tom. 10. 114. 1; & feq.

Imperatorum Occidentalium hoftium Romanæ Ecclefiæ mors lacrimabilis. to. 10. 115. 1; & feq.

Imperatores à Romano Pontifice excommunicati. to. 7. 450. 2.

Imperatores à communione fidelium ob fua delicta reiecti. to. 14. 173. 1.

Imperator, fi redderetur omnino inutilis, effet deponendus. to. 9. 80. 22.

Imperatores infideles fuerunt duo Philippi, Pater, & filius; & ambo fuerunt acriter puniti. to. 13. 335. 2.

Imperatores depofiti per Papæ fententiam. to. 6. 487. 1; & feq; & 741. 1; & feq; & to. 19. 22. 2; & feq.

Imperatores condemnati, & exauthorati à Romano Pontifice. to. 13: 277. 2; & to.4. 456. 2; & feq; & to. 10. 180. 1.

Imperator remanens excommunicatus per annum, nec quærens infra illud tempus abfolutionem intelligitur eo ipfo imperio priuatus. to. 2. ex Pighio. 132. 1.

Imperatores, & Reges à fuis domefticis interfecti. to. 2. ex Adolpho. 31. 1.

Imperatores Ethnici quot fuerint? to. 2. ex Adolpho. 31. 1.

Imperator ab ingreffu Ecclefiæ fuit prohibitus, quia quartam vxorem duxerat. to. 1. 520. 1.

Imperatoris Berengarij coronatio à Romano Pontifice, tamquam illegitima, fuit reiecta. to. 1. 520. 1.

Imperatorum afflictiones, quia Ecclefiam contempferant. to. 1. 495. 1; & feq.

Imperatorum reuerentia, & pietas in Ecclefiam.

Imperator Catholicus eft Filius obfequens Ecclefiæ. to. 1. 444. 1.

Imperatores reuerentiam Ecclefiæ exhibentes victorias maximas de fuis hoftibus repoctarunt,& fūmis fœlicitatibus à Deo fuerunt cumulati. to. 1. 494. 2; & 495. 1; & feq.

Imperatoribus Ecclefiæ reuerenter fauentibus Diuini fauores à Sanctis Patribus promiffi. to. 1. 502. 1; & feq;

Imperatores varij fubiectionem, & reuerentiam Ecclefiæ paftoribus exhibuerunt. to. 3. 848. 2.

Imperatores à Iouiniano vfque ad Carolum Magnum obedientes, & reuerentes fuerunt Ecclefiæ Romanæ. to. 9. 820. 1.

Imperator, & Principes Catholici Deo deuoti optimum finem funt confequuti tom. 3. 66. 1; & feq.

Imperatores femperSacerdotibus feruierunt. to. 18. 209. 1.

Imperatoris eximia reuerentia erga Epifcopos. to. 4. 778. 46.

Imperatores fubiectio ad Papam.

Imperatores fubijciuntur poteftati Papæ etiā in temporalibus ex teftimonio Sanctorum Patrum, Theologorum, & Canoniftarum. to. 4. 36. 27; & feq.

Imperator fubijcitur poteftati Papæ,& ab illo poteft iudicari. to. 9. 497. 49. & 604.279; & feq.

Imperator eft minor Papa to. 9. 606. 286. & 611. 305.

Imperatores exprobrati tamquam inferiores à Romanis Pontificibus. to. 6. 778. 7; & feq.

Imperator non eximitur à foluendis Ecclefiæ decimis. to. 3. 621.

Imperator tenetur iurare fidelitatem Ecclefię. to. 3. 77. 1.

Imperator poteftati Sacerdotali fubijcitur ex S. Ignatio. to. 3. 290. 1.

Imperator in manibus Papæ tenetur iuramentum fidelitatis præftare, tanquam Ecclefiæ fubditus.to.18.135.8;& to.3.30.1;& 77. 1.

In rebus religionis eft Sacerdotibus inferior. to. 3. 927. 1.

Imperatorum fubiectio erga Romanum Pontificem. to. 12. 443. 2; & feq.

Imperatores debent facros Canones feruare. to. 6. 169. 1.

Varij tituli, quibus Imperatores honorarunt Romanum Pontificem. tom. 10. 92. 1; & feq.

Imperator iureiurando fe habet ad Papam, ficut manus fe habet ad Caput. to. 3. 164. 1.

Imperatorum, & Regum obfequia erga Romanos Pontifices. to. 20. 1; & feq;

Imperator emittit iuramentum fidelitatis Ecclefiæ Romanæ in manu Archiepifcopi Colonienfis. to. 20. 24. 2.

Imperatorum teftimonia.

Imperatores atteftantes Romanum Pontificem habere Ecclefiæ primatum de iure diuino, non de iure humano. to. 12. 74. 1; & feq.

Imperatores teftificantes Romani Pontificis infallibilitatem. to. 12. 80. 2.

Imperatores teftificantes omnes fidei controuerfias deferendas effe ad Romanum Pontificem. to. 12. 96. 2.

Imperatores teftificantes Papæ deferendam effe

esse ab omnibus Christianos fidem, reuerentiam, & obedientiam. to. 12. 101; 2.
Imperatores testificantes peccare eos, qui non præstant obedientiam, fidem, & reuerentiam Romano Pontifici. to. 12. 101. 1.
Imperatores attestati sunt Romanos Pontifices esse veros Diui Petri successores. to. 13. 26. 2.

Imperatorum Tituli.

Imperatoris tituli à Principum electione, & à Romani Pontificis consecratione dependent to. 1. 515. 1.
Imperatores aliquando Sacerdotes, & Pontifices cur fuerint denominati? to. 3. 933. 2.
Imperatorum modestia in fugiendis titulis. to. 11. 564. 7.
Imperatores nuncupati fuerunt Dij. tom. 3. 197. 3.
Imperatores titulum filiorum Ecclesiæ à Diuo Ambrosio habuerunt. tom. 1. ex Tannero. 4. 21.

Imperatores Basiliscus, & Zeno.

Imperatores Basiliscus, & Zeno impiè confirmarunt primatum Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to. 17. 291. 2.

Imperium.

Imperium vnde originem sumpserit? to. 18. 130. 1; & 131. 6.
Imperium aliud est tyrannicum, & vsurpatum, quod incepit in Cain; aliud naturale, & politicum, quod incepit in Moyse. to. 4. 39. 1; & seq.
Imperium & Sacerdotium ex eodem fonte emanarunt. to. 18. 130. 2.
Imperium Romanorum Deus reprobasse videtur. to. 13. 131. 3.
Imperio Romanorum in principio nihil fortius, & in fine nihil fuit debilius. to. 18. 131. 3.
Imperium procedit per electionem, non per successionem. to. 18. 133. 1; & seq.
Imperij initium fuit propter conseruationem multitudinis. to. 18. 209. 1.
Imperium post diluuium originem habuit in Sem, & Iaphet, in quos Noe transtulit imperium super Cham, & eius filios. tomo 19. 302. 2.
Imperia fuerunt quatuor in Mundo. to. 20. 4. 1; & seq.
Fuerunt quatuor in similitudinem quatuor bestiarum Danieli in visione ostensarum. to. 19. 33. 1.
Imperium Romanum quadringentis annis à suo initio Italiæ fines non est egressum; posteà Siciliam, Hispaniam, Africam, Asiam, & Græciam perdomuit. tom. 20. 7. 1.
Imperium Romanum numquam obtinuit omnia regna Asiæ, & Africæ. tom. 20. 7. 1; & seq.
Imperium Romanum fuit dilatatum postquam amplexum fuit fidem Christianam. to. 20. 8. 1.
Imperij Romani progressus fælicissimi inceperunt ad Octauio Augusto. to. 20. 9. 2; & seq;
Imperij trãslatio facta fuit à Stephano II. to. 20. 2.
Imperij Orientis euersio quando, & quomodò contigerit? to. 20. 29. 1; & seq;
Imperium Romanorum à Leone III. in Germanos fuit translatum. to. 13. 277. 1.
Imperij translatio à Græcis quando contigerit? to. 3. 68. 1.
Imperium per quot generationes Caroli Magni transierit? to. 3. 68. 1.
Imperium translatum fuit iustis de causis è Græcis ad Germanos. tom. 3. 31. 1; & seq.
Imperium transferre potest solus Romanus Pontifex. to. 3. 33. 1.
Imperium iustum est ab Ecclesia Sanctorum; iniustum verò est ab Ecclesia malignantium. to. 3. 42. 2.
Totum Imperium Occidentis spectat ad Papã ex dono Constantini Imperatoris. to. 3. 50. 1.
Imperio vacante per mortem Imperatoris succedit Papa. to. 3. 50. 1.
Imperij translatio in Carolum Magnum. to. 5. 680. 1.
Imperij translatio à Gallis in Saxones. to. 5. 1680. 2.
Imperium. sex titulis tantùm possidetur. to. 5. 678. 2.
Imperia Mundi principalia fuerunt quatuor, scilicet Medorum, & Persarum, Græcorum, & Romanorum. to. 10. 183. 2.
Imperium Romanum fuit translatum à Græcis in Francos per Leonem III. to. 7. 365. 8; & seq; & 452. 1; & seq; & 499. 2; & seq; & to. 11. 328. 7.
Imperij translatio à Græcis in Germanos facta fuit auctoritate Romani Pontificis. to. 11. 336. 12; & 550. 10.
Imperium Romanum à Constantino fuit diuisum. to. 11. 324. 1.
Imperio vacante Papa habet iurisdictionem in temporalibus. to. 13. 466. 1.
Imperij Occidentalis translatio in Francos fuit facta auctoritate Leonis III. Papæ. to. 6. 748. 7.
Imperium Germanicum fuit collatum Carolo Magno. to. 6. 494. 1.
Imperij Electores à Gregorio V. fuerunt instituti. to. 11. 550. 11.
Declarati fuerunt circa annum Domini 1002. to. 9. 821. 1.
Imperium Romanum hucusque non est desolatum. to. 3. 853. 1.
Anno Domini 800. fuit translatum ab Oriente in Occidentem, & Carolo Magno fuit collatum. to. 1. 504. 2; & to. 3. 853. 1.
Imperij, vt est Dominium naturale, initium, duratio, & translatio. to. 4. 88. 1.
Imperij exercendi modus circa res sacras. to. 3. 943. 2.
Imperium circa res sacras semper fuit in Romano Pontifice. to. 3. 942. 1.
Imperium, & religionis functio differunt adinuicem. to. 3. 932. 1; & seq.
Imperium, & Sacerdotium an possint vniri in eadem persona? to. 3. 933. 1; & seq.
Imperium Christus Dominus suo aduentu in Mundum attulit. to. 1. 503. 1.
Imperij Cœlestis, & terrestris iura in quo propriè consistant? to. 14. 341. 1.

Imperfecta.

Imperfecta plura non faciunt vnum perfectum. to. 9. 445. 150.

Im-

Impetritum.

Impetritum quid significet? to. 4. 745. 22.

Impius.

Impiorum labores iusti comedent. tom. 3. 30. 2.

Impossibile.

Impossibile dicitur illud, quod solus Princeps. facere potest. to. 9. 58. 292.

Impossibilitas errandi in fide quomodò Papæ, & Concilijs conueniat? to. 13. 597. 2.

Impotentia.

Impotentia voluntatis tollitur per virtutem moralem assuetudine bonorum operum comparandam. to. 13. 181. 2.

Impotentia ad actus supernaturales tollitur per gratiam. to. 13. 181. 2.

Impunitus.

Impunitus ausum parit, ausus excessum ex. S. Antonino. to. 4. 60. 2.

Impunitas.

Impunitatem sibi promittens peccat in Spiritum Sanctum. to. 9. 355. 5.

Ina Rex Angliæ.

Ina Rex Angliæ annuum tributum soluit Ecclesiæ, & Collegium Anglicanum Romæ fundauit; tandem Monachus factus reliquum vitæ tempus sanctè peregit to. 10. 94. 2.

Incarnatio.

Incarnatio duas Naturas vniuit in Christo Domino. to. 6. 423. 1.

Quo sensu aliqui Patres docere videantur vnam Naturam in Christo Domino? to. 6. 423. 1.

Quidam Græci acceperunt nomen naturæ pro Hypostasi. to. 6. 423. 1.

Incarnatio Verbi Diuini ordinata fuit ad redemptionem generis humani tanquam ad finem primarium. to. 4. 456. 2. & seq.

Incarnationis terminus principalis ex vnione proueniens est Christus Dominus, prout est persona Diuina existens in duabus naturis, Diuina scilicet, & humana. tomo 4. 473. 6.

Incæstuosi.

Incæstuosorum hæresis contrahentium matrimonia in tertio gradu. to. 6. 876. 1.

Fratres, & Sorores in secundo gradu collocabat. to. 6. 876. 1.

Fuit damnata ab Alexandro Secundo in Synodo Romana. to. 6. 886. 1.

Incommoda.

Incommoda, quæ paterentur Ecclesia, si vnus tantùm non esset illius Pontifex supremus. to. 13. 274. 2.

Incorrigibilitas.

Incorrigibilitas est causa sufficiens congregandi Concilium. to. 9. 110. 90.

Incorrigibilis non solùm in faciendo, sed etiam in omittendo est punibilis. tom. 9. 429. 51.

Incorrigibiles sunt abscindendi, & separandi. to. 9. 405. 20.

Incorrigibilitas, qua negatur potestas clauium, est hæresis. to. 9. 436. 104.

Incorrigibilitas quibus, & quot modis accipiatur? to. 9. 386. 5.

Incorrigibilitas reddit suspectum de hæresi. to. 9. 445. 154.

Incorrigibilitas aliquando colligitur nedum ex verbis expressis, & directis, sed etiam ex tacitis, & indirectis. to. 9. 453. 205.

Incorrigibilitas in Papa Ecclesiam scandalizantis non est semper causa sufficiens depositionis ipsiusmet Papæ. tom. 13. 603. 1.

Incorrigibilitas dicitur hæresis largè, vnde Papa propter incorrigibilitatem, dummodò non sit in hæresi, non est deponendus. to. 4. 78. 1.

Indiculus.

Indiculus, quem acceperunt Legati Apostolicæ Sedis Constantinopolim missi ad Concilium generale. to. 3. 727. 1.

Indirecta subiectio.

Indirecta subiectio in quo propriè consistat? to. 12. 381. 2; & 476. 2.

Indulgentia.

Indulgentia quid sit, & à quo possit concedi? to. 5. 422. 1.

Quotuplex sit? to. 5. 423. 2.

Potestas concedendi indulgentias quomodò sit in Papa, & in Episcopis? tom. 5. 424. 4.

Indulgentiarum thesaurus in quo consistat? to. 5. 424. 5.

Potestas concedendi indulgentias Ecclesiæ collata fuit à Christo Domino. to. 5. 425. 6.

Ad indulgentiæ valorem quænam requirantur? to. 5. 425. 7.

Dispositiones requisitæ ad consequendam indulgentiam quot sint? tom. 5. 426. 8; & seq.

Indulgentias quis possit lucrari, & quis possit concedere? to. 5. 428. 10; & seq.

Indulgentiæ vacante Sede an possint concedi à Capitulo? to. 5. 431. 19.

Quando concedi possint ab Episcopis, & Archiepiscopis? to. 5. 432. 20.

An possint concedi à Vicario, vel Clero ex commissione Episcopi? to. 5. 432. 21.

Indulgentiæ de pœnitentijs iniunctis an possint concedi ab Episcopis? tom. 5. 433. 24.

Indulgentiarum conditiones quot, & quæ requirantur? to. 5. 433. 25.

Varij modi concedendi indulgentias. tom. 5. 434. 26.

Indulgentiarum anni, & dies quomodò intelligantur? to. 5. 434. 31.

Indulgentiæ concessæ pro peccatis confessis an extendantur etiam ad oblita? to. 5. 435. 30.

Translato festo indulgentiæ non transferuntur. to. 5. 435. 31.

Quomodò sortiantur suum effectum? tom. 5. 435. 33.

Indulgentiæ remota fictione non habent effectum. to. 5. 436. 34.

Indulgentiæ locales quid requirant, vt sint validæ? to. 5. 438. 37.

An possint plures indulgentiæ eodem opere obtineri? to. 5. 439. 38.

An obtineantur solùm à faciente opus iniunctum in statu gratiæ vel per se, vel per alium? to. 5. 439. 39; & seq.

Indulgentiæ an possint à concedente reuocari? to. 5. 440. 42.

Indulgentiæ pro defunctis à quo possint concedi? to. 5. 440. 43.

Indulgentiæ pro defunctis quid requirant? to.5. 441. 44.
An requirant lucrantem indulgentiam esse in gratia? to.5. 441.45.
Indulgentia pro defunctis an extendatur etiam ad viuos? to.5. 441.46.
Indulgentiæ per modum suffragij quo iure prosint defunctis? tom. 5. 442. 47; & sequent.
Indulgentiæ per modum suffragij an fundentur in iustitia, vel in misericordia? tom.5. 442. 48.
Indulgentia per modum suffragij, & absolutionis quænam sit? tom. 5. 444. 49; & seq.
Indulgentia an liberet defunctum à Purgatorio? to.5. 445. 53; & seq.
Indulgentiarum viuorum, & mortuorum discrimen, to.5. 446. 55.
Indulgentiæ quænam præualeant pro animabus Purgatorij? to.4. 81. 2.
Ad hoc, vt indulgentia possit suscipientem absoluere ab omni pœna ita, vt Purgatorij pœnas non attingat, tria requiruntur ex parte conferentis, & etia ex parte suscipientis; & quatuor ex parte retardationis pœnæ, quibus talem indulgentiam suscipientes retardantur. tom. 4. 82. 2; & 83. 1.
Indulgentias plenarias, & pro defunctis solus Papa potest concedere. tom. 4. 521. 162.
Indulgentiæ à quibus hæreticis, & quare impugnentur? to.4. 692. 1.
Indulgentiæ à Luthero infamia fuerunt affectæ. to.4. 692. 1.
Potestas concedendi indulgentias quid sit? to.3. 692.1.
Dari hanc potestatem in Ecclesia definitum fuit in Concilio Viennensi, Constantiensi, & in Extrauag. à Bonifacio Octauo, Clemente Sexto, & Sixto Quarto. to.9. 692.1.
Indulgentiarum vsus cepit temporibus Apostolorum. to.9. 693. 1; & seq.
Indulgentiæ concessæ à Leone Tertio ad instantiam Imperatoris Ecclesiæ Beatissimæ Virginis Mariæ à se dedicatæ anno Domini 804.to.9. 693. 2.
Indulgentiæ concessæ visitantibus Ecclesiam S. Martini in Montibus à Sergio Secundo cernuntur in marmore antiquissimo exaratæ. to.9. 693. 2.
Indulgentia plenissima concessa à Ioanne Octauo certantibus contra infideles. to.9. 693. 2.
Indulgentia plenissima concessa ab Vrbano Secundo illis, qui cum Gottiffredo Bullionio iuissent ad bellum contra Turcas. to.9. 693. 2.
Indulgentia plenissima concessa ab Innocentio Tertio Crocesignatis pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 693. 2.
Indulgentia concessa ab Alexandro Quarto in Dedicatione Ecclesiæ S. Mariæ de Compto in lapide marmoreo exarata. tom. 9. 693. 2.
Indulgentiarum vsum esse antiquissimum colligitur ex libellis indulgentiarum, quos martyres lapsis amandabant. to.9. 694.1.
Indulgentia quomodò relaxet debita in foro Dei? to.9. 694. 1.
Indulgentiarum concessio quomodò sit solutio debiti, & respectu cuius? to.9. 694. 2.
Quomodò sit effectus potestatis clauium? to.9. 694. 2.
Indulgentia quomodò sit actus misericordiæ, & iustitiæ? to.9. 994. 2.
Quænam indulgentia sit actus iurisdictionis? to.9. 694. 2.
Indulgentiæ in quo sensu possint concedi pro temporalibus? to.9. 694. 2.
Concedi possunt etiam pro purè spiritualibus. to.9. 695. 1.
Indulgentia decem dierum omnibus concessa pro Rege Franciæ ab Innocentio Quarto. to.9. 695. 1.
Indulgentiæ sunt remedia ad vitanda peccata. to. 9. 695. 1.
An, & quomodò tantùm valeant, qua ntùm prædicantur? to.9. 695. 2.
Indulgentiarum causa sunt merita Christi Domini. to.9. 695. 2.
Indulgentiæ tantùm valent, quantùm sonant. to.9. 696.1.
Indulgentia non proportionatur labori, & incommodo suscipientis, sed meritis, quæ dispensantur. to.9. 696.1.
Indulgentiæ concessæ pro aliquo determinato tempore, si replicentur eodem tempore, non valent, nisi sit expressa particula *toties quoties*. to.9. 696. 1.
Indulgentiarum causa quomodò requiratur? to.9. 696.2.
Indulgentias non habere effectum, nisi ex vi clauium quomodò sit intelligendum? to.9. 696.2.
Indulgentiæ concessę porrigentibus manus adiutrices Ecclesiæ quomodò sine intelligendæ? to.9. 696.2.
Indulgentiæ non causant gratiam sanctificantem, seu remissionem peccatorum, vt falsò putauit Caluinus. to.9. 698. 2.
Indulgentias suscipiens non absoluitur simpliciter à pœnis, sed datur ei, vnde soluat. to.9. 700. 1.
Indulgentiæ non diminuunt reatum culpæ. to.9.700.1.
Indulgentias abhinc annis quingentis solebant Pontifices concedere militibus ad bellum contra infideles proficiscentibus. to.12. 565. 2.
Obiecta Lutheri contra indulgentias soluuntur. to. 3. 311. 2.
Ambrosij Catharini sententia circa indulgentias. to.3. 312.1.
Indulgentias statuendi quæ necessitas fuerit? to.3.314. 2.
Indulgentiæ à principio nascentis Ecclesiæ concedebantur. to.7. 221. 1.
Indulgentiæ non innituntur meritis, sed passionibus Sanctorum. to.7. 221. 2.
Etiam alijs possumus indulgentias mereri virtute passionis Christi Domini. to. 7. 222. 1.
Indulgentiæ quomodò à Luthero inscriptæ fuerint? to.13.213. 2.
Indulgentia diuersimodè accipi solet. to.19. 22. 2.
Potestas concedendi indulgentias collata fuit Petro. to.19. 23. 1.
Indulgentiarum thesaurus quid sit? to. 19. 23. 1.

Indulgentiæ quas pœnas remittant? to.19. 297. 2; & seq.
Indulgentiæ per modum suffragij quid sint? to.19. 323.1; & 324. 2;
Indulgentiæ quomodò suum effectum operentur? to.19. 334. 2.
Indulgentiarum thesaurus quibus conditionibus acquiratur? to.2. ex Turrecremensi. 62.2.
Indulgentiæ iustè concessæ pugnantibus pro Terra Sancta. to.3. 45. 2.

Indulgere.

Indulgere alijs aliquando possumus, quæ nobis reseruare non licet. to.9. 247. 4.

Infallibilitas.

Infallibilitatem Papæ in definiendo non haberi à Concilijs, sed è contra ex testimonijs Sacræ Scripturæ, SS. Pontificum, SS.PP.& conciliorum ostenditur. to.1. ex Tannero 34. 248; & seq.
Infallibilitatis priuilegium concessum fuit Papæ. to.1. ex Tannero. 40. 255;& seq.
Infallibilitas Papę à varijs obiectis defenditur. to.1.ex Tannero. 24. 270;& seq.
Infallibilitas fidei habetur sex testimonijs, scilicet ex Sacra Scriptura, ex traditione Apostolica, definitionibus Conciliorum generalium, definitionibus Papæ, & ex consensu omnium SS.PP. to.4. 158. 1; & seq;
Infallibilitas competit Papæ absque consilio Cardinalium. to.719. 2.
Infallibilitas competit aliter Ecclesiæ, aliter concilio, & aliter Papæ. to.9. 784. 2.
Infallibilitas Papæ circa Diuinas Scripturas. to.9. 734. 1.
Infallibilitas ex eo, quòd competat Ecclesiæ, non sequitur, quòd competat omnibus fidelibus existentibus in Ecclesia, quia dantur priuilegia communitatis, quæ non competunt singulis communitatis. to.9. 784.2.
Hæreticorum errores circa Ecclesiæ Infallibilitatem. to.16. 264. 1; & seq.
Infallibilitas Ecclesiæ est in Romano Pontifice. to.3. 414. 1.
Infallibilitatis priuilegium à D.Petro transijt in omnes eius successores. to.3. 472. 1; & seq.
Infallibilitatis donum actiuè, & passiuè considratum. to.3. 475.1.
Infallibilitas à Christo Domino concessa fuit diuersimodè Ecclesiæ, & Petro. Ecclesiæ quidem passiuè, Petro autem actiuè. to.3. 471. 1.
Infallibitas Papæ à quibus DD. Parisiensibus impugnata fuerit? to.3.483. 2.
Infallibilitas, & posse inducere ad credendum, quæ sunt diuersa, in Papa reperiuntur coniuncta; in alijs verò prius potest esse sine posteriori. to.3.558. 1.
Infallibilitatis duæ cathedrę supremæ an repugnent? to.3. 560.2.
Infallibilitas iudicij Apostolicæ Sedis in his, quæ sunt fidei, & firmitas fidei semper futura est in Ecclesia Romana. to.13. 453; & seq. ad 458.
Infallibilitas competit Papæ solùm, vt loquitur ex Cathedra. to.6. 661. 2.
Infallibilitas non competit Papæ, vt est Doctor priuatus. to.15. 50. 401.
Infallibilitas competit Papæ etiam ante approbationem, vel acceptationem Ecclesiæ. to.7.655.1; & seq.
Infallibilitas Papæ ex sacris canonibus, & concilijs ostenditur. to.11. 471. 1; & seq.
Item ex SS.PP. & ex omnibus totius Orbis Doctoribus. to.11. 478.1; & seq.
Infallibilitatem Papę negantes quas censuras incurrant? to.11.490.1; & seq.
Eandem infallibilitatem, quam habuit Petrus, habent Romani Pontifices. to.8.407.2;& seq.
Infallibilitas Papę est effectus orationis Christi Domini. to.8. 409. 1.
Infallibilitas competit Papæ etiam extra Concilia. to.7. 531. 2.
Infallibilitas Papæ colligitur ex eo, quòd Ecclesiæ fuit semper necessaria Regula visibilis fidei. quæ nequeat falli, aliter Ecclesia periret. to.7.675. 1; & seq.
Infallibilitas Papæ extenditur ad discernenda ea, quæ spectant ad Diuinam Scripturam. to.9. 732.1; & seq.
Infallibilitas nequit à Papa alteri delegari. to.4. 646. 1.
Infallibilitas competit Concilio, quatenus includit Papam, qui solus est infallibilis in definiendis fidei controuersijs. tom.20. 389. 2; & to.16.527.2; & seq.
Infallibilitas etiam in canonizatione Sanctorum competit Papæ. to.8.632. 2; & seq; & 640.1; & seq.
Item in declarando cultu latriæ. to.8. 670. 1; & seq.
Item in approbandis Religionibus. to.1. ex Tannero. 44. 283.
Item in decernendis rebus spectantibus ad mores. to.10. 298.2.
Infallibilitas competit Papæ propter assistentiam, & promissionem Christi Domini. to. 12. 77. 2.

Vid. Papæ infallibilitas.

Infamia.

Infamiæ quomodò definiatur? to.3. 107. 2; & sequen.
Infamia multis modis remittitur. to.3.107.2; & sequen.
Infames verè, & propriè qui dicantur? tomo 3. 108. 2.
Infamiæ species assignantur. tomo 3. 108. 1.
Infamia canonica quæ dicatur, & in quo consistat? tom.3. 108. 1.
Infamia iuris quæ dicatur, & cui conueniat? tom.3. 108. 1.

Infœlicitas.

Infœlicitas hæreticorum aberrantium à veritate doctrinæ Ecclesiæ Catholicæ, & se alienantium à vero Ecclesiæ Pastore. tomo 10. 28. 2.

Inferior.

Inferior in multis casibus potest se nominare, & subscibere ante maiorem ratione loci proprij, & quando est prior in possessione; & quando est priùs ordinatus; & quando concurrit ad eandem operationem, tanquam auctor principalior, & immediatior. tom.4. 602. 1.
Inferiores Papa possunt declarare rudibus articulos fidei. tom.9. 205. 77.
Inferior nequit vsurpare id, quod spectat ad superiorem. to. 9. 22. 23.

Infe-

Inferior nequit tollere legem latam à ſuperiori, & præcipuè quando recepit ſuam poteſtatem à ſuperiori. tomo 9. 458. 43.

Inferior multis ex cauſis, poteſt ſe præferre ſuperiori. tom.9. 643. 1; & ſeq.

Inferior nequit habere imperium in ſuperiorem. tom.14. 336. 2.

Inferiores quando, & in quibus caſibus ſuppleant vices ſuperioris? to.9. 9. 9.

Inferior in quibus caſibus poſſit reſiſtere ſuperiori? to.9. 589. 234.

Infideles.

Infidelitas poſitiua eſt triplicis generis. tomo 13. 565. 1; & ſeq.

Infidelitas alia eſt negatiua, & alia contraria. tom.13. 565. 2.

Infidelium conuerſio à gratia Dei efficaci dependet. tom.9. 828. 2.

Infideles non ſunt Eccleſiæ ſubiecti, quia ſunt extra Eccleſiam. to.12.377.2.

Infideles poſſunt à Papa iuriſdictione priuari. tom.3. 45.2.

Item poſſunt à Papa ob ſua delicta puniri. tom.3. 46. 1.

Infideles Eccleſiæ dominium recognoſcentes ſunt tolerandi. tom.3. 46. 2.

Infideles poſſunt habere iuriſdictionem, & poſſeſſiones? tom.3. 46.2.

Infideles ſunt conuertendi ad fidem, & eorum filij quomodò ſint inſtruendi? tom.3. 337.1.

Infideles inſtructi in fide nequeunt ad baptiſmum compelli. tom.3. 337. 1.

Infideles contrahentes cum pluribus fœminis, ſi conuertantur ad fidem, quam debeant ducere, & retinere ex conuerſis? tom.5. 177.227.

Infideles non ſunt cogendi, ſed inuitandi ad Eccleſiam. tom.19. 36. 2.

Infidelitas, & ſtulta promiſſio diſplicent Deo. tom.9. 325. 92.

Infidelitas incurritur ex inobedientia voti, quia votum non obſeruare eſt frangere fidem Deo. tom.9. 325. 93.

Influxus.

Influxus capitis in membra eſt duplicis generis. tom.13. 363. 2; & 308. 2.

Influxus capitis Eccleſiæ in Eccleſiæ membra qualis ſit? tomo 13. 268. 2; & 363. 2.

Vid. Eccleſiæ Caput.

Ingreſſus.

Ingreſſus Religionis abſoluit à iuramento, & voto. to.9. 326. 106.

Ingreſſus Religionis non tenet, niſi ſit cum libertate. tom.9. 116. 129.

Vid. Religio.

Inhabilis.

Inhabiles inhabilitate accidentali, & inhabiles inhabilitate naturali qui dicantur? tom.9. 355. 9.

Inhabilis admiſſus ad electionem Papæ non vitiat electionem. to.9. 408. 3.

Vid. Papæ electio.

Iniurioſus Epiſcopus.

Iniurioſus Epiſcopus Turonenſis reſtitit Clotario Regi tertiam partem fructuum Eccleſiaſticorum ſibi abroganti. tomo 1. 551. 2.

Innocentia.

Innocentiæ tres gradus communiter ſolent aſſignari. tom.3. 228. 1.

Innocentia quomodò propriè loquendo definiatur? to.3. 228.1.

In ſtatu innocentiæ, ſi duraſſet, fuiſſet prælatio. to.3. 69.2.

Innocentius I.

Innocentius I. atteſtatus eſt infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 329. 8.

Arcadium Imperatorem excommunicauit, quia expulerat S. Ioannem Chryſoſtomum. tom.13. 336. 1; & to.19. 383. 2; & tom.4. 35.2.

Illius Epiſtola ad Imperatorem perſequentem Eccleſiam. to.13. 195. 2.

Arma ſumpſit contra Imperatorem. to. 10. 143.1; & ſequen.

Confirmauit Concilium Carthaginenſe contra Pelagium, & Cæleſtium. to. 15. 468. 1; & ſequen.

Tres errores ei impinguntur ab hæreticis. tom.10. 469. 1.

Reſtituit S. Ioannem Chryſoſtomum depoſitum à Theophilo. to.15. 458.4.

Nullo modo errauit in fide. tom. 15. 839. 362.

Reſtituit nedum S. Ioannem Chryſoſtomum, ſed etiam Paulinum, & Euagrium. to. 7. 164.2.

Præſcripſit Africanis, quando debeat celebrari dies Paſchæ. to.14. 166. 1.

Scripſit ad Epiſcopos Macedoniæ, vt reciperent ad fidem Bonoſianos, Catharos, & Nouatianos per ſolam manuum impoſitionem abſque reordinatione. tom. 14. 170.1.

Cur permiſerit in Vrbe ritus gentilium? tomo 3. 478. 2.

Non fuit Auctor confeſſionis auricularis. to.8. 752.1.

Accuſatus fuit à Magdeburgenſibus mendaciter. tom.8. 459. 1.

An habuerit notitiam Canonum Sardicenſium? to.6. 596. 1; & ſeq; & 200. 1.

In cauſa Bubalij, & Tauriani proceſſit ſecundùm Canones Sardicenſes. tomo 6. 201.2.

Iudicium S. Ioannis Chryſoſtomi delegauit Synodo Theſſalonicenſi. to.6. 141.2.

Cur huic Synodo hoc iudicium delegauerit? tom.6. 405. 2.

In literis ad Victricium an egerit ſolùm de rebus fidei? to.6. 200. 1.

Communicauit S. Ioannem Chryſoſtomum in Epiſcopali Communione. tomo 6. 146.1.

Illius iudicium fuit approbatum à tota Eccleſia Orientali. tom.6. 146. 1.

Secundùm Canones Sardicenſes proſecutus fuit appellationem S. Ioannis Chriſoſtomi. tom.6. 131. 2.

Innocentius I. in Capitulo tertio ad Victricium an explicuerit Canonem quintum Concilij Nicæni? to. 6. 127. 2.

Quid ſenſerit de appellationibus ad Sedem Apoſtolicam? tom.6. 88.2.

Laudauit Canones Sardicenſes de liberis ad Apoſtolicam Sedem appellationibus. tomo 6. 94.2.

Illius Epiſtola ad Victricium fuit ſemper

summæ auctoritatis in Gallia. tomo 6. 94. 2.
Excommunicauit nedum Arcadium Imperatorem, sed etiam Eudoxiam illius Vxorem propter expulsionem S. Ioannis Chrysostomi. tom. 9. 670; & 691.
Eius constitutio, qua præcepit ne Virgines Deo dicatæ, quæ post emissum votum castitatis publicè nupserant, reciperentur ad pœnitentiam, nisi tota mente Viros respuerent, ac pro mortuis eos haberent. tom. 4. 810. 88.
Fuit Albanensis, & eius electio fuit anno 402. to. 3. 776. 1; & 792. 2; & 704. 2.
Mortuo Innocentio anno 417. suffectus fuit ei Zozymus. to. 3. 738. 1.
Fuit præscius rerum futurarum. to. 3. 714. 2.
Ob mortem S. Ioannis Chrysostomi indignatus puniuit Imperatorem, & Imperatricem, Theophilum, & alios. to. 3. 628. 1.
Illius epistola ad Arcadium punitoria. to. 3. 628. 1; & to. 1. 547. 1.
Illius epistola ad eundem Arcadium pro libertate Ecclesiastica. to. 1. 547. 1.
Damnauit acta omnia contra S. Ioannem Chrysostomum, & illum absoluit. tom. 1. 457. 1.
Causam Cleti Constantinopolitani ad eum appellantis contra Atticum Constantinopolitanum iudicauit. to. 1. 457. 1.
Damnauit librum Rufini editum sub nomine Xisti Papæ. to. 1. 362. 2.
Ab impiorum manibus, cùm ad Honorium Imperatorem Rauennam accederet, diuinitus fuit ereptus. to. 1. 342. 1.
Damnauit Donatistas. to. 1. 297. 2.
Damnauit Pelagianos ex testimonio S. Possidij. to. 1. 300. 1; & 113. 2.
Irritauit sententiam Concilij Toletani circa Bigamiam. to. 1. 113. 2.
Omnia acta in Africa contra Pelagium confirmauit. to. 1. 84. 2; & seq.
Illius epistola hortatoria ad Portugalliæ Regem. to. 10. 123. 1; & seq.
Alia ad Theophilum Alexandrinum. tom. 3. 692. 1.
Altera ad Decentium Episcopum Eugubinum. to. 3. 792. 2.
Tres aliæ epistulæ ad Alexandrum Antiochenum. to. 3. 704. 2.
Alia ad S. Ioannem Chrysostomum è sua sede eiectum. to. 3. 713. 2.
Altera ad Clerum, & populum Constantinopolitanum. to. 3. 714. 1; & 733. 2.
Alia ad Episcopos Carthaginenses. tomo 3. 747. 1.
Altera responsiua ad Concilium Milleuitanum. to. 3. 747. 2.
Alia definiens accusationem Synodi Toletani. to. 3. 768. 2.
Altera ad Exuperium Episcopum Tolosanum. to. 3. 776. 1.
Altera ad Patres Concilij Carthaginensis. to. 13. 349. 2.
Alia ad Ioannem Episcopum Hierosolymitanum. to. 3. 736. 1.
Alia epistola eiusdem Innocentij. to. 10. 329. 1; & seq; & to. 17. 196. 2.

Innocentius II.

Innocentius II. fuit adiutus à principibus Catholicis. to. 1. 13. 2.
Ei restitit Rogerius Siculus. to. 1. 13. 2.
Damnauit Arnaldum de Brixia, & Abailardum. to. 1. 190. 2.
Contra Lotharium Imperatorem pro libertate Ecclesiastica strenuè certauit. tomo 1. 563. 2.

Innocentius III.

Innocentius III. priuilegium de non appellando ad Sedem Apostolicam à Rege Siciliæ extortum aboleuit. to. 1. 463. 1.
Reiecit Philippum filium Barbarossæ ab Imperio, & Fridericum elegit. to. 6. 50. 2.
Philippum Galliæ Regem ob repudiatam vxorem, & aliam superinductam iudicauit. to. 1. 523. 2.
Eiusdem testimonium de iudiciaria potestate Apostolicæ Sedis. to. 1. 523. 2.
Recepit literas Reginæ Ingebergæ repudiatæ à Philippo Rege. to. 1. 524. 1.
Othonem, & Philippum electos Imperatores in discordia iudicauit, & hoc iudicium protestatus fuit esse proprium solius Apostolicæ Sedis. to. 1. 525. 1.
Plura egit contra plures principes pro libertate Ecclesiastica. to. 1. 564. 1; & seq.
Multa egit pro Ecclesiæ Immunitate. tom. 1. 565. 2.
Nunquam dixit potestatem politicam esse à Deo. to. 2. ex Adolpho. 5. 1.
Præcepit confiscari bona hæreticorum. to. 2. ex Adolpho. 30. 2.
Nunquam eum pænituit deposuisse Fridericum Imperatorem. tomo 2. ex Adolpho. 125. 2.
Deposuit Othonem, & elegit Fridericum Regem Siciliæ. to. 4. 34. 1.
Vacante Imperio per obitum Henrici XI. diuisis electorum suffragijs reiecta electione Philippi electionem Othonis comprobauit. to. 4. 34. 1.
A calumnia ab Hæreticis ei inflicta vindicatur. to. 12. 243.
Quid statuerit de pallio petendo ab Episcopis? to. 6. 299. 1.
Coronauit Othonem VI. Imperatorem, quem postea deposuit, & Imperium Friderico II. concessit, qui postea ab Innocentio III. fuit priuatus, & ab Innocentio IV. to. 11. 345. 1.
Fuit reprehensus mendaciter è Magdeburgensibus. to. 8. 459. 1.
Petro non contradixit de non secundis legalibus. to. 1. 350. 2.
Priuauit Othonem IV. à se electum. tomo 7. 457. 2; & to. 18. 288. 2.
Ab erroribus ei attributis defenditur. to. 7. 724. 1.
Illius electio ad Papatum fuit miraculosa. to. 10. 71. 1.
Prohibuit coniuges suscipientes suos filios in Baptismo recipi in coniugio. tom. 1. 119. 1.
Declarauit Romanum Pontificem esse D. Petri successorem. to. 13. 325. 1.
Scripsit Regi Francorum non debere reputare ad iniuriam se submittere iudicio Apostolico in controuersia inter eum, & Regem Angliæ exorta. to. 13. 463. 2.
In cap. licèt de translatione Episcoporum quid statuerit? to. 9. 661. 2.
Innocentius in *cap. in nostra* de iniurijs declaratur. to. 9. 219. 37.

Quid senserit circa matrimonij dissolutionem? to.18. 44. 1; & seq.
In cap. ex parte de Capell. Monach. explicatur. to.9.181. 16; & seq.
In cap. solitæ de maior. & obed. declarauit ius, quod competit Papæ, reprehendendi Imperatorem. to.9. 669. 1.

Innocentius IV.

Innocentius IV. Sauciam III. Regem Portugalliæ deposuit. to.9. 816. 1.
Secessit in Galliam, & Fridericum Imperatorem excommunicauit, & deposuit. tomo 6. 758. 17; & to. 7. 509. 2; & to. 19. 20. 2; & 32. 1; & to.13. 486. 1; & to.3. 69. 1.
Ab erroribus, qui ei ab hæreticis attribuuntur, vindicatur. to.7. 724. 1.
Regi Portugalliæ Regni administrationem prohibuit. to.10. 143. 2; & to.13. 642.8.
Regni Portugalliæ minùs idoneo ad regimen fratrem coadiutorem constituit. to.18. 64. 2.
Quid statuerit in Concilio Lateranensi to.18. 688. 2.
Confirmauit Religionem S.P. Dominici. to. 19. 378. 7.
Declarauit Papam D. Petri successorem. to. 13. 325. 1.

Innocentius VI.

Innocentius VI. successit Bonifacio Pontifici. to.9. 10. 11.
Fuit Antipapa. to. 9. 9. 11.

Innocentius VIII.

Innocentius VIII. an concesserit Noruergis celebrare missæ sacrificium solùm in aqua ob vini penuriam in illis regionibus? to.4. 816. 89; & to.10. 485. 2.
Non permisit eos celebrare aquam sine vino. to.8. 166. 1; & 46t. 2; & to. 18. 659. 2.

Innocentius X.

Innocentius X. damnauit quinque propositiones Iansenij. to.10. 31. 2.

Innocentij XI.

Innocentij XI. eximia sanctitas, & zelus. to. 6. 879. 9.

Innocentius præsbiter.

Innocentius Ecclesiæ Carthaginensis præsbiter ex oriente retulit canones Nicænos. to. 6. 345. 2.

Innouare.

Innouans non dicitur aliquod de nouo facere, sed vetus conseruare. to.9. 267. 2.

Inobedientia.

Inobedientia quale peccatum, & iniquitas sit? to 9. 424. 12.
Inobedientes Sacerdotibus qua pœna in veteri lege puniebantur? to.9. 690. 1.
Inobediens Papæ est simpliciter inexcusabilis. to.3. 34. 1.
Inobedientes Papæ ab Ecclesia suos reijciendi. to.3. 274. 1.

Inquisitores.

Inquisitores Hispaniæ, si scandalum timeatur ex qualitate, aut multitudine eorum, qui de hæresi sunt suspecti, quid facere debeant? to.13. 274. 2.

Insolitus.

Insolita cautela inducit suspicionem. tom.9. 334. 164.

Instantius.

Instantius, Saluianus, & Priscillianus Romam venerunt, vt se purgarent apud S. Damasum Papam, à quo tamen non fuerunt admissi. to.6. 106. 1.
In Synodo Burdigalensi appellarunt ad Imperatorem. to.6. 107. 2.

Institutio.

Institutio Romani Pontificis pertinet ad ornamentum Ecclesiæ. to. 10. 44. 2.
Institutiones Ordinum confirmant primatum Romani Pontificis. to. 10. 66. 1.
Institutio multipliciter accipi solet. tom. 19. 101. 2.
Institutio Ecclesiæ in quo propriè consistat? to.13. 344. 1.
Instituere in beneficijs iurispatronatus laicorum sine eorum præsentatione potest solus Papa. to.4. 522. 176.
Instituta Religionum solus Papa potest approbare. to.4. 521. 168.
Instituere pensiones annuas in beneficij, & institutas transferre soli Papæ est reseruatū. to.4. 521. 169.
Instituere qui potest, potest destruere. to.9. 604. 278.

Instructio.

Instructi in fide non debent ad baptismum compelli. to.3. 337. 1.
Instructioni Pontificis falsum nequit obrepere. to.3. 558. 1.

Instrumentum.

Instrumentum est duplicis generis. tomo 3. 465. 1.

Interficere.

Interficientes, vulnerantes &c. excommunicantur in Bulla cænæ Domini. to.10. 327. 217.

Interdictum.

Interdictum aliud est generale, aliud particulare. to.5. 220. 21.
Interdictum generale personale locale ob culpam personæ priuatæ solus Papa potest ponere. to.5. 186. 261.
Interdictum generale personale, aut speciale quando poni possit pro debito pecuniario? to.5. 187. 263, & seq.
Interdictum loci, & personæ quomodò differant inter se? to.9. 112. 95.
Interdictum Ecclesiasticum Martini V. Ciuitatis Vltraiectensis non fuit receptum. to. 6. 526. 1.

Interpres.

Interpres infallibilis sacræ Scripturæ est solus Papa. to.10. 41. 1.
Interpretatio Diuinæ legis, & Scripturæ est duplex. to.13. 443. 2.
Interpretatio auctoritatis est solius Papæ etiā indocti. to.3. 300. 1.
Interpretatio sermonum est donum, quod non omnibus datur. to.4. 789. 73.
Interpretandi alia est gratia, alia auctoritas. to.4. 790. 76.
Auctoritas interpretandi in solo Iudice residet. to.4. 790. 76.

Internus.

Interni actus ab Ecclesia præcipi non possunt. to.12. 451. 2.

Intrusus.

Intrusus in Papatū per pecuniam, fauores &c. est apostaticus, & humano auxilio à Sede Apostolica potest repelli. tom.4. 181. 1; & 219. 2.
Intrusus in Papatum nullo errore ductus est ex-

excommunicatus, apostata, & schismaticus. to.9. 407. 58.
Intrusus incapax rei, vel iuris, à quo deijcitur, non est restituendus. to.9. 26. 115.
Ei potest bellum moueri, si per violentiam furrit intrusus. to.9. 362. 23.
Intrusus quo casu possit excommunicari, & expelli? to.9. 8. 8.
Contendens cum intruso in Papatum an dicetur schismaticus? to.9. 407. 60.
Intrusus per errorem in Papatum an dicendus sit schismaticus? to.9. 407. 61.
Intrusus propriè nequit dici, qui electus fuit à duabus partibus. to.9. 25.104.& seq.

Inuestiturae.

Inuestiturae Episcopatuum, & Abbatiarum non sunt accipiendae de manu laicorum. to. 15. 639. 1.
Inuestiturae Episcoporum cum traditione baculi, & anuli, antequam fieret consecratio vsque ad tempora Gregorij VII.fuerunt ab eodem Gregorio interdictae Imperatoribus. to.4. 400. 1. & seq.
Item fuerunt interdictae à Victore III.Gregorij successore in Concilio Beneuentano. to. 4. 400. 2.
Item ab Vrbano II. in Concio Claromontano in Gallia. to.4. 400. 2.
Item à Paschali II. Vrbani successore. tom.4. 402. 1.
Item fuerunt prohibitae in Concilio Lateranensi. to.4. 402. 1.
Item in Concilio Rhemensi fuit prohibitio haec tenoara. to.4. 403.
Item ab Innocentio II. fuerunt prohibitae etiam collationes Praepositurarum, & praebendarum. to.4. 403. 2.
Tandem ab Alexandro III. factum fuit concordatum. to.4. 303. 2.
Inuestiturae Episcoporum fuerant à Romano Pontifice Imperatori concessae. to.10.384.2.
Postea fuerunt Imperatori negatae in Concilio Viennensi. to.10. 388. 2.

Inuidia.

Inuidiae effectus quinam, & qualis sint? to.4. 251. 1.

Inutilis.

Inutilis, & mortuus inter se aequiparantur. to.9. 77. 4.

Ioannes Papa I.

Ioannes I. contra conciliabulum Constantinopolitanum in causa Phorij. to.1. 104. 1.
Fuit fidelissimus Custos fidei incorruptae. to. 1. 149. 2.
Ioannis Papae definitio de vno in carne passo, de maternitate Beatissimae Virginis Mariae, de fide quatuor Conciliorum, & de trisagio. to.1. 149. 2.
Docuit Imperatorem non debere fidei dogmata definire. to.1. 491. 2.
Martyrio fuit coronatus, & successorem habuit Felicem. to.7. 806. 2.
Asseruit; si Imperator Catholicus est, filius est, non Praelul Ecclesiae. to.9. 714. 1.

Ioannes II.

Ioannes II. Romanus electus fuit Papa Anno Domini 532. to.3. 780. 1.
In quo sensu admiserit propositionem de vno in carne passo. to.1. 183. 1.
Eius epistola ad Episcopos Galliae appellantes. to.3. 780. 1.
Iudicauit Contumeliosum multis criminibus inuolutum, & cum ad monasterij clausuram damnauit. to.3. 780. 1.
A Iustiniano Imperatore recepit fidei confessionem. to.7. 807. 1.

Ioannes III.

Ioannes III. Romanus successit Pelagio primo. to.10. 284. 1.
Eius temporibus Armenij reuersi sunt ad fidem Catholicam. to.7. 807. 1.

Ioannes IV.

Ioannes IV. natione Dalmata electus fuit Papa anno 640. to.7. 790. 1.
Eius epistola ad Episcopos Angliae appellantes. to.7. 790. 1.

Ioannes V.

Ioannes Antiochenus natione Syrus successit Benedicto II. to.7. 808. 2.

Ioannes VI.

Ioannes VI. natione Graecus fuit electus post Sergium. to.7. 808. 2.
Ipsius temporibus Africa fuit à Saracenis inuasa, & vastata. to.7. 808. 2.

Ioannes VII.

Ioannes VII. natione pariter Graecus immediatè successit Ioanni VI. to.7. 808. 2.
Habuit successorem Sisinnium Antiochenum Syrum. to.10. 284. 1.
Eius prudentia, & constantia adoersùs Graecos. to.1. 123. 2.

Ioannes VIII.

Ioannes VIII. Romanus electus fuit Papa anno 872. to.3. 790. 2. & 795. 2.
Declarauit Carolum Imperatorem, eique dedit Diadema. to.4. 33. 2.
Item declarauit Imperatorem Othonem Germaniae Regem. to.4. 33. 2.
Eius epistolae duae. to.3. 672. 2.

Ioannes IX.

Ioannes IX. sententiam de non contrahendo quarto matrimonio rescidit. to.1.550.1.
Eiusdem iudicium in causa Lamberti, & Berengarij. to.1. 520. 1.
Confirmauit acta Formosi Papae damnata à Stephano Papa. to.10. 86. 1.

Ioannes XI.

Ioannes XI. vocauit Othonem Regem Saxonum contra Berengarium. to.3. 68. 1.
Fuit dissolutus, ob quod fuit coactus renunciare Papatui. to.3. 68. 1.
Fuit clausus in Castro S. Angeli, & postea in exilium fuit missus. to. 3. 68. 2.

Ioannes XII.

Ioannes XII. qua aetate electus fuerit Pontifex? to.3. 485. 1.
Vrbem dereliquit, & ab Othone III. fuit restitutus. to.3. 68. 2.
Illius historia. to.2. ex Pighio. 174. 2. & to. 9. 451. 191.
Miserè interijt. to.13. 436. 2.

Ioannes XIII.

Ioannes XIII. fuit accusatus de haeresi à Magdeburgensibus. to.8. 162. 1.
Fuit ab ijsdem mendaciter reprehensus. to.8. 457. 2.

Ioannes XV.

Ioannes XV. contra Vgonem Galliae Regem pro libertate Ecclesiastica. to.1. 557. 2.

Ioannes XXI.

Ioannes XXI. vacante imperio Robertum Regem Neapolitanum Vicarium Imperij

in Italia ceeauit. tomo 4. 34. 2.
Ob visiorem sibi narratam renunciauit Papatui. to.8. 768. 2.

Ioannes XXII.

Ioannes XXII. quid senserit de visione beata ante corporum resurrectionem? to.1.351.1.
Quantùm laborauerit pro defendenda libertate ecclesiastica? to.1. 567. 1.
Non definiuit quæstionem de visione beata morte præuentus. to. 1. ex Tanuero. 42. 268.
Eius elogium in Canonizatione S. Thomæ Aquinatis. to.1. ex Tanueto. 46. 290.
Opinionem de visione beata sui successoris iudicio definiendam reliquit. to.9. 724. 1.
Quomodò tractauerit Ludouicum Imperatorem? to.6. 527. 2.
Fuit redargutus à Caluino, Marsilio de Padua, & alijs. to. 8. 461. 1; & 472. 1.
Dignitatem Regiam Wenceslao Poloniæ Duci concessit. to.9. 669. 2.
Non docuit animas beatorum non esse visuras intuitiuè Deum ante corporum resurrectionem. to.8. 164. 2.
Fuit iniustè depositus à Bauaro Tyranno. to. 3. 54; & seq; & 59. 1.
Nonnullis reuelationibus à Beatissima Virgine fuit inspiratus. to. 3. 484. 2.
Ioannis XXII. & Nicolai IV. concordia circa paupertatem. to.14. 15. 2; & to.19. 284.2.
Eiusdem sententia circa visionem beatam. to. 14.16. 11; & to.15.134. 324.
A calumnijs hæreticorum defenditur. tom.7. 682. 1; & 724. 1.
Illius extrauagantis explicatio. to. 20. 36. 2; & 484. 2; & seq.
Nihil definiuit circa dissolutionem matrimonij. to.20. 391. 1.
Quid senserit circa paupertatem Christi Domini, vbi de controuersia cum Nicolao IV? to.20.391. 2; & 85.2; & to.18.657.1; & seq.
Non errauit circa visionem beatam. tomo 20. 85. 2.
Marsilium de Padua, & Ioannem de Iandunno damnauit tanquam hæreticos. tom.13. 307. 1.
Eius defensio ab Erasmi, & hæreticorum calumnijs. to.18. 65 d. 1.

Ioannes XXIII.

Ioannes XXIII. ab hæreticorum calumnijs vindicatur. to.1. 359. 1.
Fuit correptus in Concilio Constantiensi. to. 3. 840. 2.
Vindicatur ab Hæresi ab impostoribus ei attributa. to.4. 507. 58.
Pro vero Pontifice ab omnibus fuit habitus. to.4. 815. 86; & seq; & to.3. 26. 2.
Falsò fuit ei inscripta sententia de mortalitate animæ. to.4. 815. 86.
Fuit in pacifica possessione Papatus. tom. 3. 26. 2.
Calumnia ei illata in Apologia Anglicana reijcitur. to.2. ex Alano. 16. 2; & seq.
Mendaciter fuit reprehensus à Witachero. to. 8. 461. 1.
Fuit concorditer electus ab omnibus Cardinalibus. to.3. 26. 1.
Non negauit carnis resurrectionem, vt finxerunt hæretici. to.8. 165. 2.
In Concilio Constantiensi fuit de simonia, & incæstu accusatus. tomo 3. 534. 2.
Fuit depositus ab eodem Concilio Constantiensi. to.3. 573. 1.
Renunciauit Papatui in Concilio Constantiensi. to.10. 280. 1. & to. 13. 605. 2.
An fuerit verus, & legitimus Pontifex? tomo 10. 485. 1; & to.18. 658. 2.
Post discessum à Concilio Constantiensi conquestus fuit aliqua illius decreta esse erronea, & contra auctoritatem Romani Pontificis. to.13. 262. 2.

Ioannes Antipapa.

Ioannes Antipapa in Concilio Pisano fuit dubius. to.13. 436. 2.
Ioanni, Gregorio, & Benedicto contendentibus eodem tempore de Papatu an potuerint Cardinales licitè obedientiam negare? to.9. 281. 62.

S. Ioannes Baptista.

S. Ioannis Baptistæ pars capitis ab hæreticis publicè fuit combusta. to.1. 330. 2.

S. Ioannes Euangelista.

S. Ioannis Euangelistæ prophetia Apoc. 13. de Antichristo sub nomine bestiæ de mari ascendentis. to.3. 598. 1.
S. Ioannes Euangelista fuit Elias in spiritu, & virtute. to.3. 854. 2.
Balneum aliquando ingressus videns Cherinthum de balneo statim non lotus exiuit. to.3. 944. 1.
Suum Euangelium absoluit narratione primatus Petro à Christo Domino collati, vt ostenderet summam Dei prouidentiam erga Ecclesiam. to.4. 757. 87.
Verba Io. cap. 10. *Sicut misit me Pater*: declarantur. to.9. 235. 30; & seq; & 602.265.
Item verborum cap.15. *Vos dixi amicos*: expositio. to. 9. 246. 39.
Item verba cap.10. *Bonus Pastor animam suam ponit pro ouibus suis*: expenduntur. tomo 9. 415. 41.
Ioannes interpretatur gratia Domini, seu habens gratiam. to.9. 540. 1.
Ioannes, & Iacobus appellati fuerunt à Christo Domino Boanerges. to.9. 540.
Ioannem excommunicasse Diotrephen quomodò sit intelligendum? to. 9. 568. 179.
Verba Ioannis c. 20. explicantur. to.9. 583. 221.
Item verba allata c. 11. exponuntur. tom. 9. 610. 294.
Vsus fuit excommunicationis censura. to.9. 686.2.
Ea verba c.12. *Vnctio docet vos*: quomodò sint intelligenda? to.9. 716. 1.
Item ea verba: *Ego ab homine testimonium non accipio*: quomodò sint intelligenda? to.9. 734. 2.
Item alia verba, ex quibus hæretici probant Papam esse fallibilem, exponuntur. tom.9. 734. 1.
S.Ioannes Euangelista significauit vitam contemplatiuam, Petrus verò actiuam. to.8. 32. 2.
S. Ioannes à Domitiano relegatus per senatusconsultum fuit reuocatus. to.3. 198. 1.
Temporibus Christi Domini erat iuuenis, vixit enim vsque ad Traiani tempora. to.20. 270. 7.
Fuit decoratus dono prophetiæ, cùm supra pectus Domini in cæna recubuit. tomo 20. 321. 7.

Inter

Inter alios Apostolos maiori honore fuit habitus, quia à Christo Domino fuit magis dilectus. to. 3. 897. 1.
Fuit simul Apostolus, Euangelista, & Propheta. to. 3. 897. 1.
Fuit filius adoptiuus Beatissimæ Virginis Mariæ. to. 3. 897. 1.

Ioannes Alexandrinus.

Ioannes Alexandrinus falsò fuit accusatus. to. 6. 415. 2.
Appellauit statim ad Apostolicam Sedem. to. 6. 415. 2.

Ioannes Angliæ Rex.

Ioannes Angliæ Rex ab Innocentio III. fuit excommunicatus. to. 8. 493. 2.

Ioannes Antiochenus.

Ioannes Antiochenus S. Cyrillum composuit cum eius Episcopis inter quos erat summa discordia. to. 6. 410. 1.
Studuit afferre pacem Ecclesiæ turbatæ. to. 6. 410. 1.

Ioannes Bentiuolus.

Ioannes Bentiuolus Bononiæ tyrannus fuit expulsus à Iulio II. to. 1. 137. 1.
Temerè appellauit, & prouocauit ad futurum Concilium. to. 1. 137. 1.

Ioannes Bodinus.

Ioannes Bodinus voluit potestatem Imperatoris, Regum, & Principum esse independentem, & nullam aliam potestatem habere supra se, nisi legem diuinam, & legem naturæ. to. 6. 34. 1.

Ioannes Cantacuzenus.

Ioannes Cantacuzenus Eaimperator Constantinopolitanus confessus fuit supremam Romani Pontificis auctoritatem. tomo 10. 425. 1.

Ioannes Cappadox.

Ioannes Cappadox II. Patriarcha Constantinopolitanus primus omnium sibi arrogare præsumpsit titulum vniuersalis Episcopi. to. 6. 440. 1.
Fuit plurimùm dilectus à Iustiniano Imperatore, qui propterea in suis constitutionibus ei nomen œcumenici attribuit. to. 6. 440. 1.

S. Ioannes Chrisostomus.

S. Ioannes Chrisostomus suasit Arcadio Imperatori, vt ferret leges pœnales in hæreticos; ob quod ab Arianis fuit acriter impetitus. to. 1. 299. 2.
S. Ioanis Chrisostomi inuicta constantia in denegando templo pro Arianis Gayno tyranno. to. 1. 546. 2.
Eius sententia de primatu Romani Pontificis. to. 2. ex Pighio. 27. 2.
Circa annum Domini 404. instigante Eudoxia Imperatrice eiectus ad Innocentium Papam appellauit. to. 3. 628. 1.
Ei successit in Episcopatu Constantinopolitano Arsacius frater Nectarij; Arsacio Atticus; Attico Sisinius; & Sisinio Nestorius. to. 3. 636. 4.
Ad Innocentium Papam Romam se contulit. to. 3. 712. 1.
Fuit bis damnatus in conuentu ad Quercum, & in alio conuenticulo Constantinopolitano. to. 6. 540. 1; & seq.
Illius epistola ad Innocentium Pontificem. to. 6. 540. 1; & seq.
Illius appellatio quomodò facta fuerit? to. 6. 603. 1; & seq; & to. 7. 299. 1; & seq.
Eius sententia de dignitate Sacerdotij supra Regnum. to. 16. 159. 1.
Iniustè fuit depositus à Theophilo Alexandrino, & Epiphanio Episcopo Insulæ Cypri. tom. 14. 443. 1, & seq.
Illius recursus ad Sedé Apostolicā. to. 10. 23. 1.
Eius causa describitur. to. 15. 457. 1; & seq; & to. 14. 207. 1; & seq; & 540. 1; & seq.
Illius appellatio iterum examinata. tom. 20. 180. 1; & seq.
Illius depositio inualidè, & inconuenienter fuit facta. to. 13. 251. 2; & seq.
Testatus fuit Papæ infallibilitatem. tom. 10. 358. 2.
Illius epistola ad Papam Hormisdam. tom. 3. 726. 1.

Ioannes Constantinopolitanus.

Ioannes Constantinopolitanus successit Acacio. to. 2. ex Pighio. 71. 1; & seq.
Illius epistola ad Hormisdam simul cum professione fidei. to. 2. ex Pighio. 72. 1.
Non fuit confirmatus à Sede Apostolica, nisi priùs anathema dixisset Acacio. tom. 2. ex Pighio. 115. 1.
Annuente Imperatore coegit quandam Synodum, in qua sibi arrogauit, & statuit furtim nomen vniuersalis Episcopi. tom. 3. 700. 2.
Propter hoc fuit acriter reprehensus à Sancto Gregorio Magno. to. 3. 700. 2; & tom. 12. 20. 1.
Illius audacia, præsumptio, & temeritas. to. 3. 317. 2.
Eius epistola ad Hormisdam de superioritate Sedis Romanæ. to. 1. 148. 2.
Quam formulam fidei recitauerit veniens ad vnionem Ecclesiæ? to. 3. 473. 1.

S. Ioannes Damascenus.

S. Ioannis Damasceni sententia de Christi Domini voluntate, & operatione. to. 1. 121. 1.
Docuit Regibus non esse licitum res fidei discernere. to. 1. 310. 2, & seq.
Illius manus iussu Imperatoris abscisa miraculosè fuit restituta. to. 1. 311. 1.
Eiusdem sententia de dignitate Sacerdotali supra dignitatem Regalem. to. 16. 159. 1.

Ioannes Franciscus Mirandulanus.

Ioannis Francisci Mirandulani elogia de Ecclesiæ dignitate. to. 1. 165. 1.

Ioannes Gerson.

Ioannes Gerson prædicauit Gallis Concilium, esse supra Papam. to. 6. 527. 2.
Voluit in casu grauis necessitatis Ecclesiæ posse cogi Concilium sine Papa, & sine Cardinalibus. to. 8. 823. 1.

Ioannes Hierosolymitanus.

Ioannes Hierosolymitanus noluit communicare Episcopo Cæsariensi. to. 13. 255. 2.
Origenistarum, & Arianorum hæresibus fuit infectus. to. 14. 444. 1.
An ab Epiphanio fuerit excommunicatus? to. 14. 444. 1.
Sæpè monitus nunquam voluit resipiscere. to. 14. 444. 1.

Ioannes Hus.

Ioannis Hus prouocatio ad Martinum V. Pontificem. to. 1. 162. 2.
A Martino V. in Concilio Constantiensi fuit damnatus. tom. 13. 307. 1; & 342. 1; & to. 3. 315. 2.

Suscitauit antiquam hæresim Donatistatum. to. 14. 54. 1.
Non appellauit à Papa ad Christum Dominum. to. 3. 588. 2; & seq.
Eius appellatio non fuit admissa à Concilio. to. 3. 589. 1.

Ioannes Paleologus.

Ioannes Paleologus Imperator Græcorum visitauit Apostolicam Sedem, & fidei professionem emisit. to. 10. 424. 2.

Ioanna Papissa.

Ioannæ Papissæ fabula confutatur. tomo 1. 573. 2.
Ioannam fœminam fuisse Papam somniarunt hæretici. to. 2. ex Alano. 16. 2.
De hoc nullus Auctor fide dignus quidquam scripsit. to. 2. ex Alano. 16. 2.
Qui hæretici hanc fabulam priùs finxerint? to. 2. ex Alano. 17. 1.
Illius commentum narratur. to. 8. 758. 1; & seq; & 761. 1; & seq; & tom. 10. 289. 2; & 293. 1.
Ex pluribus Auctoribus ostenditur fabulam esse. to. 3. 315. 2; & to. 9. 777.

Ioannes de Poliaco.

Ioannis de Poliaco errores damnati à Ioanne XXII. to. 9. 73. 2; & to. 15. 649. 75.

Ioannes Rauennas.

Ioannes Rauennæ Episcopus increpatus fuit à S. Gregorio Magno, quòd in Litanijs pallio vteretur. to. 14. 175. 1.

Ioannes Roffensis.

Ioannes Roffensis martyrio testatus fuit Papę primarum. to. 18. 70. 2.
Illius constantia in subeunda morte pro Ecclesiæ defensione. to. 18. 71. 2; & seq.
Illius martyrium quantùm fuerit crudele? to. 18. 264. 2; & seq.
Illius sanctitas, doctrina, & prudentia. to. 18. 277. 1.
Fuit declaratus Cardinalis in carcere, antequam moreretur. to. 18. 293. 2.

Ioannes Theutonicus.

Ioannes Theutonicus qui & qualis fuerit? to. 3. 586. 2; & seq.
An verè appellauerit à Papa ad Concilium? to. 3. 586. 2; & seq.

Ioannes Thessalius.

Ioannis Thesselij positiones de Romani Pontificis iudicio. to. 1. 165. 1.

Ioannes Vuicleff.

Ioannis Wicleffi errores circa Romanum Pontificem. to. 9. 645. 2.
Docuit Papam, Episcopos, & Principes ob quodlibet peccatum mortale ammittere potestatem. to. 19. 102; & seq; & 381. 1; & seq.
Item docuit Papæ statuta non esse obseruanda. to. 19. 304. 2; & seq.

Ioannes Pseudomonacus.

Ioannes Pseudomonacus hortatus fuit Philippum Imperatorem, vt connocaret conuentum Episcoporum Orientalium contra VI. Synodum. to. 1. 103. 1.

Ioannes Grottius.

Ioannis Grottij Caluinistarum antesignani libellus. to. 1. 333. 2.
Illius odium in Mariam Stuardam. tom. 1. 333. 2.

Ioannes Archipræsbiter.

Ioannes Archipræsbiter intrusus in Papatum post Benedictum IX. ab Henrico Imperatore fuit depositus, & in Germaniam missus. to. 13. 436. 1.
Accepit nomen Gregorij VI; & bis fuit electus. to. 13. 436. 1.

Ioiadas.

Ioiadas Pontifex priuauit Regno Athaliam, & legitimo hæredi illud restituit. to. 11. 317; 2; & to. 7. 318. 1; & 456. 2.

Iosaphat.

Iosaphat Rex constituit in Ierusalem Leuitas, & Sacerdotes, & Principes familiarum ex Israel, vt iudicarent iudicium, & causam Domini. to. 17. 200. 1.

S. Ioseph.

S. Ioseph fuit locum tenens patris Christi Domini. to. 18. 318. 1.

Ioseph Patriarcha.

Iosephi Patriarchæ Constantinopolitani libellus Confessionis de primatu Romani Pontificis. to. 16. 125. 1.
Illius mors. to. 16. 125. 1.

Iosue.

Iosue nunquam iudicauit causas spirituales. to. 14. 12. 1.
Illius simulatio an fuerit peccatum? tom. 8. 5. 2; & 11. 2.

Iouinianus hæresiarcha.

Iouiniani fœdissima dogmata Epicureis consona. to. 1. 296. 2; & seq.
Fuit damnatus à Papa Siricio, & proscriptus à Theodosio. to. 1. 296. 2.
Simul cum sectatoribus fuit excommunicatus à Siricio in epistola ad Episcopos Africanos. to. 2. ex Pighio. 519. 2. & tomo 8. 516. 2.
Illius hæresis quænam fuerit? tom. 6. 863. 6.

Iouinianus Imperator.

Iouiniani Imperatoris lex capitalis contra violatores sacrarum Virginum sub specie matrimonij. to. 2. ex Alano. 13. 1.

Irenes.

Irene Religiosissima fœmina mortuo Leone IV. eius coniuge cum Constantino filio Imperium suscepit, & Religionem Catholicam propagauit. to. 3. 641. 2. & seq.

S. Irenæus.

S. Irenæi iudicium contra hæreticos negantes auctoritatem Ecclesiæ Romanæ. tomo 1. 176. 2.
Numerauit duodecim Pontifices post Petrum immunes ab omni hæresum labe. tom. 1. 337. 1.
Illius prouocatio ad Apostolicas traditiones contra hæreticos. to. 1. 354. 1.
Eius sententia de primatu Petri, & Romanæ Sedis explicatur. to. 2. ex Alano. 45. 2.
Eius testimonium afferens Petrum simul cum Paulo fundasse Ecclesiam Romanam. tomo 15. 181. 1; & 292. 2.
Composuit librum de hæresibus à Petro vsque ad Eleutherium. to. 8. 585. 2.
Illius recursus ad Papam pro celebratione Paschæ. to. 7. 239. 1.
Hortatus fuit Victorem Papam, vt ab excommunicatione abstineret eorum, qui celebrabant Pascha luna quartadecima. to 15. 384. 1.
Non redarguit Victorem, sed tantùm con-

que-

questus fuit de excommunicatione Episcoporum. to. 3. 275. 2.

Eius doctrina de successione Pontificum in Ecclesia Romana, tomo 2. ex Adolpho. 52. 2.

S. Irenæus Lugdunensis.

S. Irenæus Lugdunensis martyr asseruit omnes fideles debere ad Ecclesiam Romanam conuenire. to. 6. 881. 1.

Irregularitas.

Irregularitatem prouenientē ex eo, quòd quis suspensione durante in diuinis se ingesserit, solus Papa potest absoluere. tom. 4. 521. 167.

Irregularitatem esse de iure diuino quomodò sit intelligendum? to. 5. 185. 255.

Irregularitatis ex homicidio iusto, & homicidio iniusto discrimen. to. 5. 185. 257; & seq.

Irregularitates, quæ egent Papali dispensatione. to. 5. 186. 260.

Irregularitas à quo procedat? tom. 3. 43. 2; & 94. 1.

Irregularitas quid sit, & quando contrahatur? to. 3. 94. 1; & 100. 1.

Quot modis contrahatur? to. 3. 95. 1.

Irregularitas erat etiam in veteri Testamento. to. 3. 97. 2.

Irregularitatem aliquando Papa, aliquando Episcopus potest dispensare. to. 3. 104. 2.

Irregularitatis plures, & diuersæ sunt species. to. 3. 105. 1.

Isaac.

Isaac fuit figura Christi Domini. tomo 3. 264. 1.

Isaac, & Ismael fuerunt figuræ electorum, & reproborum. to. 3. 190. 1.

Isaias.

Isaiæ Vaticinium de Ecclesia Catholica. tomo 10. 25. 2.

Isicius.

Isicius Episcopus Hierosolymitanus misit ad Papam suæ fidei professionem. to. 3. 738. 1.

Isidorus Mercator.

Isidori Mercatoris Codex canonum quantæ sit auctoritatis, & quis fuerit auctor collectionis? to. 6. 157. 2.

Isidori Mercatoris collectionem quis finxerit? to. 6. 448. 1.

Fuit admissa ab Ecclesia Romana. tomo 6. 448. 1.

Israel.

Israel filij post exitum de Ægypto à quo, & quamdiu fuerint gubernati? to. 3. 219. 2.

Israelitarum Regum exempla non fauent Anglicano primatui. to. 16. 178. 2; & seq.

Italia.

Italia Europæ nobilis Prouincia primum temporale regimē habuit super totum Orbem, & postea regimen Cœleste accepit à Deo. to. 3. 791. 2.

Italiæ Metropolitæ sunt quatuor, scilicet Romanus, Mediolanensis, Aquileiensis, & Calaritanus. to. 6. 112. 1.

Italia solida in tres partes diuiditur. tom. 6. 199. 1.

Italia quadringentis fermè annis gemuit sub Gothorum, & Longobardorum dominio. to. 6. 748. 7.

Italica, seu traspadana Diœcesis comprehendebat Mediolanum, & Aquileia to-mo 6. 672. 2.

Italiæ totius exacta descriptio. to. 5. 9. 1.

Italiæ Diœcesis Præfecto Prætorij subiecta à Constantino Magno in duas partes fuit diuisa, & duobus assignata Vicarijs, qui eam regerent. to. 4. 312. 8.

Pars prima dicta fuit Italia, quæ septem Prouincias complexa fuit, scilicet Venetam, Istriam, Liguriam, Flaminiam, Picænum anonarium, Alpes Cotias, Rhetiam primam, & Rhetiam secundam; & Vicarius harum prouinciarum Mediolani residebat. to. 4. 312. 9.

Secunda pars constabat ex decem prouincijs, quæ sunt Campania, Tuscia, Picænum suburbicarium, Sicilia, Apulia, Calabria, Brutij, Lucania, Samnium, Sardinia, Corsica, Valesia; & istis præerat Vicarius Vrbis, & Prouinciæ istæ Vrbicariæ dicebantur. to. 4. 312. 9.

Iubilæus.

Iubilæi nomen, origo, natura, & necessitas. to. 5. 447. 1; & seq.

Iubilæi conferendi potestas est in Ecclesia. to. 5. 447. 3.

Iubilæus in quo verè, & propriè consistat? to. 5. 448. 2;

Iubilæi valor in quo fundetur? to. 5. 447. 5; & seq.

An Iubilæus prosit ex opere operato? tom. 5. 448. 7.

Iubilæi institutio quando ceperit? to. 5. 449. 8; & 450. 10.

Iubilæi annus quando incipiat, & quando finiat? to. 5. 449. 9.

Iubilæi, & aliarum indulgentiarum discrimen. to. 5. 450. 11.

Iubilæus an possit gratiam augere? tom. 5. 452. 12.

An possit delere peccata venialia? tomo 5. 453. 13.

Iubilæi tempore quæ indulgentiæ suspendantur? to. 5. 454. 14.

Iubilæi ceremoniæ quæ sint? to. 5. 455. 15; & seq.

Iubilæus an requirat confessionem? tomo 5. 357. 18; & seq.

Iubilæus quo tempore acquiratur? tomo 5. 458. 20.

Iubilæus quibus prosit? tomo 5. 459. 21; & seq.

Iubilæi tempore omnes indulgentiæ suspenduntur. to. 5. 461. 26.

Iubilæus an prosit animabus defunctorum? to. 5. 463. 28.

Iubilæus à quibus possit lucrari? to. 5. 464. 31; & seq.

Iubilæi tempore an debeant iniungi pœnitentiæ? to. 5. 467. 38.

Iubilæi satisfactio in quo differat ab alijs operibus satisfactorijs? to. 5. 467. 28; & seq.

An debeat durare vsque ad Mundi consummationem? to. 5. 468. 43.

Iubilæus Pauli V. qui fuerit, & quare concessus? to. 5. 469.

Iubilæi causa motiua quænam sit? tomo 5. 471. 1.

Quas conditiones requirat? to. 5. 472. 2; & seq.

Iubilæus in quo differat ab Indulgentijs plenarijs? to. 5. 472. 6.
An expiret per mortem Pontificis? tomo 5. 473. 8.
An consequatur iubilæum, qui processionibus non intereft? to. 5. 476. 13.
Quo tempore possit obtineri? to. 5. 477. 14; & seq.
An bis possit acquiri? to. 5. 477. 16; & seq.
Iubilæi opera iniuncta quænam sint? tomo 5. 478. 18; & seq.
An peccantes consequantur iubilæum? to. 5. 481. 28.
Iubilæi eleemosinæ quæ fieri debeant? to. 5. 482. 29; & seq.
Iubilæi eleemosinæ an sint faciendæ etiam à regularibus? to. 5. 484. 37.
Iubilæi tempore confessarius approbatus ab Ordinario est eligendus. to. 5. 486. 41.
Etiam Regulares tenentur confiteri alicui approbato ab Episcopo. non autem approbato solùm à suo Prælato. tomo 5. 487. 43.
An requirat præuiam confessionem? tomo 5. 490. 50.
An acquiratur etiam per confessionem informem? to. 5. 490. 51.
Iubilæi virtute an possint absolui casus Bullæ Cœnæ Domini? to. 5. 491. 53; & seq.
Elapso tempore iubilæi an possit absolui à reseruatis in confessione oblitis? tomo 5. 493. 58.
Confessio inchoata tempore iubilæi potest finiri transacto tempore. to. 5. 494. 59.
Iubilæum lucratus manet absolutus à casibus reseruatis, quamuis non adimpleat omnia opera iniuncta. to. 5. 494. 60.
Non tamen est absolutus, si confessio fuerit inualida. to. 5. 494. 61.
Excommunicatus absolutus à confessore an censeatur absolutus nedum in foro interno, sed etiam in foro externo? to. 5. 495. 64.
Impotens ad satisfaciendum parti, cui debet satisfacere, an possit absolui in vtroque foro? to. 5. 496. 68.
Iubilæus acquiri potest sine Bulla cruciata. to. 5. 498. 69.
Nauigantes, itinerantes, & vagi quem confessarium debeant eligere, vt consequantur iubilæum? to. 5. 498. 70, & seq.
Iubilæi tempore an vota possint commutari? to. 5. 500. 72.
An transacto tempore possit pœnitens petere commutationem votorum? tomo 5. 500. 73.
An commutatio votorum possit fieri etiam extra Sacramentum? tomo 5. 501. 74; & seq.
Commutatio votorum quomodò sit facienda? to. 5. 501. 74.
Quæ vota possint commutari? tom. 5. 501. 76; & seq.
An debeant commutari ab eodem confessore, à quo fuit facta absolutio à reseruatis? tomo 5. 505. 79.
An confessarius possit differre commutationem votorum extra tempus iubilæi? to. 5. 506. 83.
Vota non commutantur in confessione inualidè facta. to. 5. 506. 85.
Quæ vota peregrinationis possint commutari. to. 5. 507. 86.
Quæ vota castitatis, & religionis possint commutari? to. 5. 507. 87.
Vota an possint commutari sub conditione? to. 5. 509. 90.

Iudas proditor.

Iudas proditor à Christo Domino fuit iudicarus. to. 2. 287. 2.
Iudas vendendo Christum Dominum commisit simoniam. to. 9. 90. 62.
Non fuit electus, nec consecratus Episcopus. to. 12. 132. 1.
Fuit vocatus ad Episcopatum, quem tamen non fuit consecutus. to. 19. 236. 1.
Fuit verus Christi Domini Apostolus. to. 20. 334. 3; & seq.
Fuit caput omnium peccatorum. tom. 3. 38. 2.

Iudas Machabæus.

Iudas Machabæus quare insserit enecnia quolibet anno celebrari? to. 3. 501. 2.
Fuit de genere Leuitarum, & Sacerdotum, ad quos pertinebat cura Diuini cultus. to. 3. 502. 1.
Fuit simul Sacerdos, & Dux exercitus. to. 3. 501. 2; & seq.

Iudæi.

Iudæorum Pontifex poterat congregare concilia. to. 1. 72. 2.
Iudæi quasdam imagines coluerunt restibus SS. PP. Augustino, & Hieronymo. to. 2. ex Adolpho. 89. 2.
Iudæorum Regnum, & Sacerdotium iure legitimo ad filios Machabæi, non ad Romanam Rempublicam pertinuit. to. 2. ex Pighio. 136. 2; & seq.
Iudæi in veteri lege ad dirimendas legis controuersias habebant duplex Tribunal; vnum supremum in Vrbe Hierosolymæ tantùm; alterum inferius in qualiber Ciuitate ad resoluendas faciliores difficultates, & huic præsidebant viginti tres Viri. to. 3. 651. 2; & to. 16. 547. 2.
Regnum Christi Domini putarunt futurum esse omnino temporale, vel sæculare. tom. 3. 830. 1.
Nunquam dixerunt Sacram Scripturam esse iudicem controuersiarum fidei. tomo 3. 834. 1.
Iudæi debent cogi à Principibus Catholicis ad laborandum, vt suis manibus sibi victum lucrentur; aliter solùm vsuris se applicareut, quarum Principes essent participes. to. 4. 84. 2.
Iudæi, non hæretici inter Christianos tolerantur. to. 3. 947. 2.
Ab ipsis recipi nequit eleemosyna de bonis restitutioni obnoxija, quia ab vsuris sunt acquisitæ; secus verò, si eleemosyna sit in parua quantitate, & parui momenti. to. 4. 84. 2; & seq.
Iudæorum populi excidium ex oraculis Propheticis. to. 16. 302. 1; & seq.
Iudæi quomodò possint gubernari à potestate ciuili Christiana? to. 12. 377. 2.
Iudæorum Regum excellentia, & dignitas. tom. 12. 459. 1.
Iudæorum tribunalia originem habuerunt à Moyse. tom. 16. 547. 2.
Iudæorum Concilium tempore Herodis conuoca-

uocatum ad inquirendam controuersiam de aduentu Messiæ. to.16. 549. 1.
Iudæus, vel Hebræus in Imperatorem nequit eligi. tom.18. 130. 3.
Iudæorum, & Samaritanorum contentio circa legitimitatem templi Hierosolymitani, & Garizitani delata fuit ad Alexandrum Magnum. to.20. 594. 1.
Iudæi didicerunt spernere Deum, quia spreuerunt Moysen. to.13. 201. 2.
Iudæorum obstinatio in Malchi vulneratione fuit figurata. to.8. 204. 1; & seq.
Iudæi, & Gentiles peccant mortaliter repudiantes suas vxores. tomo 5. 178. 129.
Iudæorum Respublica, quæ fuerit? to.2. ex Alano. 43. 2.

Iudices Ecclesiastici.

Iudices Ecclesiastici quàm cauti, & discreti esse debeant infetendis iudicijs exemplo Pauli Apostoli. to.1. 450. 2.
Iudex controuersiarum in Ecclesia insurgentium nequit esse Sacra Scriptura, sed necessariò iudex viuus est admittendus. to.4. 439.1.
Quomodò esse iudices competat Ecclesiæ Optimatibus existentibus in Concilio? tom.4. 439. 2; & sequen.
Iudex supremus causarum fidei fuit in lege veteri, & à fortiori debet esse in lege euangelica. tom.4. 794. 115. & sequen.
Iudex controuersiarum fidei nequit esse quilibet homo, sed est solus Romanus Pontifex. tom.9. 209. 1; & sequen; & 710; & sequen.
Iudex Ecclesiasticus vtitur censura correctionis diuersa ab ea, qua vtitur Iudex sæcularis. tom.13. 463. 2.
Iudex Ecclesiasticus, sicut & sæcularis fuit institutus per ordinem ad correctionem vitiorum, & propagationem virtutum. tom.13. 463. 2.
Iudices controuersiæ inter Christianos, & Iudæos tempore Sancti Syluestri exortæ; an scilicet lex Christianorum sit præferenda legi Iudæorum; fuerunt Crato Philosophus, qui nihil terrenum habere volebat; & Zenosmo, qui existens Consul à nullo vnquam munus accepit. tomo 13. 494.2.
Iudices discretini positi in Concilio Chalcedonensi contra Dioscorum. tomo 13. 494.2.
Primus iudex omnium causarum fidei est solus Papa. to.5. 668. 2; & to.8. 393. 11 & sequen.
Esse iudicem supremum controuersiarum fidei, & morum quomodò sit intelligendum? tom.3. 827. 1.
Iudex Sacræ Scripturæ quomodò sit solus Papa? tom.8. 833. 2.
Esse iudicem controuersiarum fidei conuenit Papæ, vt est D.Petri successor. tomo 15. 280.1.
Vid.Papa Iudex.

Iudex sæcularis.

Iudicis legalis partes quænam sint? tom. 4. 793. 110.
Iudex debet audire, & audiri. tom.4. 793. 111.
Iudex supremus quas conditiones debeat habere? tom.4. 793. 114.
Index, qui iurauit seruare in omnibus causis ordinem iudiciarium, non tenetur illud seruare in casu notorio. tomo 9. 286. 92.
Index non dicitur scire aliquid, vt iudex, quando scit aliquod notorium in alio loco, non autem in loco sui iudicij. tom.9. 290. 114.
Index datus super notorium cognoscit, an sit notorium? to.9. 158. 4.
Iudices superiores possunt se submittere inferioribus; sed hæc submissio parum operatur, tom.9. 260. 38.
Index causę præparantis est etiam iudex causæ præparatæ. to.9. 302. 171.
Iudex in facto proprio potest esse vnusquisque in ijs, quæ sunt voluntariæ iurisdictionis. to.9. 335. 173.
Index potest pronunciare se esse iudicem competentem. to.9. 42. 208.
Iudex quandonam possit vti forte? tomo 9. 53. 263.
Iudici extraiudicialiter aliquid de facto facienti est resistendum. tomo 9. 383. 5.
Iudex potest esse quis in propria causa, vbi non requiritur ordo iuris. tomo 9. 402. 22.
Duos iudices non posse aliquem habere quomodò sit intelligendum? tomo 9. 664.1.
Sine iudice supremo Respublica pessimè gubernaretur. to.9. 711; & seq.
Iudex, qui solùm habet potestatem discutiendi, discernendi, & iudicandi causam, non autem potestatem cogendi eum, qui est condemnatus ad obtemperandum, non est verus iudex, sed potiùs arbiter dici debet. to.9. 793. 1.
Iudex agendorum, & docendorum differunt inter se. to.3. 367. 2.
Indices sæculares trahentes personas Ecclesiasticas ad sua tribunalia, & libertatem Ecclesiasticam violantes, vel turbantes excommunicantur in Bulla Cœnę Domini. to.5. 364. 2; & 365. 267; & seq.
Incidunt in eandem excommunicationem, etiamsi personæ Ecclesiasticæ voluntariè se illis submittant. to.5. 366. 268.
In quibus casibus excusentur ab hac excommunicatione? to.5. 367. 279.
Iudices sæculares decernentes aliquid contra libertatem Ecclesiasticam incidunt in eandem excommunicationem. tomo 5. 369. 291.
Item incurrunt excommunicationem latam in Bulla Cœnæ Domini iudices sæculares se interponentes in causis criminalibus Ecclesiasticorum. to.5. 399. 2; & seq.
Casus, in quibus ab hac excommunicatione exensantur. to.5. 401. 329; & seq.
Iudicum sæcularium nomine quænam personæ significentur? to.5. 400.327.
Iudicem sæcularem se interponere in causis criminalibus Ecclesiasticorum est se interponere auctoritatiuè, & iuridicè, citare, processum facere, eijcere ex loco, vel Ciuitate, sententiam ferre, capere, exequi. to.5. 400. 327.

Iudex personæ est iudex etiam bonorum, to.18. 134. 4.

Iudices sæculares impugnantes immunitatem Ecclesiasticam miserè petierunt, tomo 1, 549. 2.

A iudicum sæcularium potestate immunitas Ecclesiasticorum contra Marsilium de Padua monstratur. to.2. ex Pighio. 135. 1; & sequen.

Immunitas Ecclesiastica à diuersis Pontificibus fuit vindicata, to.1. 557. 1.

Iudicandus.

Iudicandus nequit præesse ei, qui tum est iudicaturus, to.9. 8. 3.

Iudicandum à Papa est duplicis generis, & in quo possit errare? to.3. 817. 2.

Iudiciaria potestas.

Iudiciariam potestatem debet comitari potestas vindicatiua, vt constat ex Moyse. tom.1. 525. 2.

Iudiciaria potestas Ecclesiæ militanti fuit collata, tom.9. 500. 55.

Iudiciaria potestas Ecclesiasticorum est. tomo 3. 219. 2.

Iudicium Diuinum, & Ecclesiasticum.

Iudicium Ecclesiasticum spectat ad solos Episcopos. to.1. 136. 1; & seq.

Iudicium priuatum in rebus fidei irritum est, to.1. 245. 2.

Iudicium Principum in rebus fidei nullum est. tom.1. 246. 1.

Iudicium Ecclesiasticum in rebus publicis ad Romanum Pontificem; in occultis verò ad quoscunque auctoritatem habentes est deferendum. to.1. 444. 2.

Iudicia Papæ de varijs Episcopis lata. to.1. 446. 1; & sequen.

Iudicia peregrinorum soli Papæ sunt reseruata. to.1. 451. 1.

Iudicium omnium Episcoporum soli Apostolicæ Sedi, est reseruatum, tomo 1. 459. 2.

Iudicia diuersa plurium Pontificum. tom. 1. ex Tannero. 22. 141.

Iudicium Ecclesiæ in rebus fidei est declaratiuum, non verò principaliter constitutiuum. to.3. 758. 1.

Iudicium circa res sacras Regibus nequit competere, sed soli Romano Pontifici conuenit. to.3. 941. 1; & seq.

Iudicium Ecclesiasticum aliud est directiuum, aliud imperatiuum. tom.3. 941. 1.

Iudicium imperatiuum aliud est vniuersale, aliud speciale. to. 3. 941. 1.

Iudicium Papæ in rebus fidei non habet vim obligandi fideles, nisi post sufficientem propositionem factam ex Cathedra agendorum, & credendorum. to.4. 646. 1.

Iudicium de controuersijs religionis fuit semper apud Ecclesiasticos. to.4. 729. 31.

Iudicium secundùm leges Diuinas Diuinum est. tom.4. 804. 166.

Iudicium Concilij esse iudicium Dei quomodò sit intelligendum? to.9. 434. 90.

Iudicium Ecclesiæ est simpliciter, & absolutè supremum. to.9. 484. 17.

Iudicio Ecclesiæ omnes Doctores etiam Pontifices se submittunt. to.9. 498. 54.

Iudicium discretionis in Apostolis quantæ fuerit dignitatis? to.9. 501. 1.

Iudicium Ecclesiæ an sit maius Papæ iudicio? tom.9. 508. 30.

Iudicium in fidei controuersijs potest esse triplex. tom.9. 715. 2.

Iudicium commune de rebus fidei conuenit cuilibet; non verò iudicium determinatiuum, & definitiuum. to.9. 716. 4.

Iudicium supremum esse in Sacerdote ex Scripturis probatur. to.9. 709. 2.

Iudicium de causis fidei, & religionis; nec non de causis ciuilibus, & criminalibus ex cap.17. Deuteronomij. tom.9. 712. 2.

Iudicium ferre de Papa nemo potest. tom.3. 27. 1.

Iudicium Diuinum in inuasores Ecclesiæ. to.10. 73.1.

Iudicium de occultis criminibus soli Deo est reseruatum. to.18. 22.1.

Iudicium Papæ reputatur Dei iudicium. tomo 13. 312. 2.

Iudicium exterius est secundùm homines; iudicium confessionis est secundùm Deum. tom.13. 437. 1.

Iudicium Apostolicæ Sedis in his, quæ sunt fidei, & ad salutem sunt necessaria, nequit errare. tom.13. 446. 1.

Iudicium Apostolicæ Sedis nunquam defecit, nec deficiet in fide. to.13. 448. 1; & seq; & 450. 1; & seq;

Iudicium factum per Papam, & Patres totius Ecclesiæ in quo differat à iudicio facto per Papam simul cum paucis? to. 13. 594.2.

Iudicium Episcoporum est requirendum à Papa in his, quæ spectant ad fidem. tomo 13. 599. 1.

Iudicium Papæ cæleste arbitrium nuncupatur. tom.4. 512. 92.

Iudicium Ecclesiæ est confirmatiuum, & decisiuum. to.8. 394. 1.

Iudicio Papæ est standum, etiamsi totus Orbis iudicaret oppositum. tom. 9. 14. 36. & 201. 45.

Iudicium Papæ à iudicio D. Petri separari non potest. tom.8. 416. 1.

Iudicio Papæ deferenda est discordia de electione Imperatoris. to.1. 525.1.

Iudicium Papæ in rebus fidei est infallibile, etiam antecedenter ad consensum totius Ecclesiæ. to.7. 655. 1; & seq.

Iudicium Papæ soli Deo subiacere potest. tom.15. 61.482.

Iudicia Ecclesiæ alia sunt, quando corrigit ex persona publica; & alia, quando iudicat ex persona priuata. tomo 13. 414.1.

Iudicio Ecclesiæ se submittere est Ecclesiam adire, & adhibere. to.13. 414. 2.

Iudicium Ecclesiæ an sit præferendum iudicio Romani Pontificis? to.9. 606. 287.

Iudicium Ecclesiæ discernit verum à falso, & certum à dubio in Diuinis Scripturis. to.9. 734. 2.

Iudicium Ecclesiæ est supremum, & vltimum. to.9.484.17.

Iudicium Ecclesiæ quando sit regulatum à Spiritu Sancto? to.9. 742. 2.

Iudicio Ecclesiæ in rebus dubijs semper est faciendum. tom.10. 106. 1.

Iudicium Ecclesiæ innititur impulsui Spiritus Sancti. to.9. 744. 2.

Iudi-

Iudicium Ecclesiæ quomodò extendatur etiam ad Angelos? to.9. 499. 54.
Iudicium Episcoporum, præsbiterorum, & diaconorum cui sit reseruatum? tomo 6. 291. 2; & sequen.
Iudicia Ecclesiastica Episcoporum, Clericorum, & Laicorum. to.6. 291. 2; & sequen.
Iudicium Ecclesiæ in rebus humanis non est infallibile. to.9. 742. 2.
Est tamen infallibile in Canonizatione Sanctorum. to.9. 742. 2.

Iudicium humanum.

Iudicio suo nemo potest subijcere alienum à sua potestate. to.1. 445. 2.
Iudicia sæcularia possunt ab Ecclesia causaliter ordinari. tomo 2. ex Adolpho. 54.1.
Iudicium aliquando sumitur, prout idem est, ac discussio. to.4. 729. 30.
Iudicium, quod plurimorum sententijs roboratur, rectius est. to.9. 195. 2.
Iudicia humana sunt variationi subiecta. to.9. 458. 32.
Iudicium perfectum duas habet partes, scilicet discernendi, & iudicandi, quod agendum est; & cogendi eum, qui damnatus fuit, ad obediendum. to.9. 793. 1.
Iudicium est triplex, scilicet ciuile, criminale, & medium. to.6. 53. 2; & 77. 1.
Iudicium ibi finiendum, vbi fuit inceptum. to.8. 839.1.
Iudiciorum duplex ordo inuenitur. tom. 5. 746. 1; & seq.
Iudicij forma seruanda quæ sit? tomo 8. 537.2.
Iudicium non datur, vbi iudex non est. to.9. 370.2.
Iudicium aliquando sumitur pro sententia; & aliquando pro discretione veri à falso. to.9. 734.2.

Iudicialia.

Iudicialia veteris legis an ita fuerint sublata, vt illorum obseruantia inducat peccatum. tom.9. 351.274.

Iudicium extremum.

Iudicij extremi dies coniecturaliter sciri potest, sed non certò sciri. tomo 12. 505.2.
Iudicio extremo tam generali, quàm particulari vniuscuiusque accomodatur parabola Christi Domini de decem Virginibus prudentibus, & fatuis. tomo 15. 507. 1.
Iudicij extremi dies quantùm horribilis erit, & pertimescenda? to.12. 531.1.
Iudicij extremi frequens meditatio est ægrotantis animæ medicina, & antidotum. to.8. 91. 2.
Iudicij extremi speciem vidit Abraham Patriarcha. to.8. 91. 2.

Iuellus.

Iuellus hæreticus Anglicanus contra primatum Romani Pontificis. tom.20. 124. 1; & sequen.
Iuelli Caluinistæ disputatio cum Catholicis ex doctrinis Sanctorum Patrum. to.1. 272. 2.

Iugum.

Iugum, quamuis durum per Apostolicam Sedem imponatur, mansuetè tamen, & patienter ferendum est. tomo 9. 83.

Iulianus Pelagianus.

Iulianus Pelagianus molitus fuit in communionem Ecclesiæ irrepere, sed aditum ei clausit Sixtus Pontifex. tomo 1. 115. 1.
Fuit Episcopus Ecclanensis, & appellauit ad Synodum generalem. to.6. 286.2.
Detrectauit subscribere decretis Zosymi Papæ contra Pelagium, & Cælestium. to. 6. 286.2.

Iulianus Apostata.

Iulianus apostata Imperator iura Pontificatus sibi vindicauit. to.6. 63. 1.
Non potuit ab Ecclesia coerceri, quia tunc erat paupercula. to.9. 819. 1.
Illius infælix exitus, & horrenda in morte blasphemia. to.1. 495. 1.

Iulianus Cardinalis Cæsarinus.

Iulianus Cardinalis Cæsarinus præsedit Concilio Basileensi. to.3. 414. 2.
Quando desierit esse Papæ Legatus in eodem Concilio? to.3. 415.2. & seq.

Iulius I. Papa.

Iulius I. Papa irritauit Concilia celebrata inscio Romano Pontifice. tomo 1. 97. 2.
Sententiam latam contra S. Athanasium reprobauit. tom.1. 97. 2.
Confirmauit acta Concilij Sardicensis. to.1. 74.1.
Irritauit acta omnia conciliabuli Ariminensis. tom.1. 293. 1.
Non fuit Auctor epistolæ de incarnatione ad Dionysium. tom.1. 339. 2.
Omnes illos, qui cum Arianis communicabant, ei erant inuisi. to.1. 356. 1.
Illius epistola de appellationibus ad Apostolicam Sedem iuxta morem antiquissimum. tom.1. 453. 2.
Prohibuit coniuges suscipientes suos filios recipi in coniugio. to.1. 119. 2.
Restituit S. Athanasium, & duos alios Episcopos suis Ecclesijs. to.18. 83. 2.
S. Athanasium ab Arianis eiectum defendit. to.13. 244.1.
Testatus fuit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 320. 2.
Eius Epistola ad Orientales Episcopos in causa Sancti Athanasij, & illorum excessibus contra Romanam Ecclesiam. tom.3. 690. 1; & tom.10. 320. 1; & tom.18. 4. 2; & 20. 1.
Altera eiusdem epistola ad Antiochenos. tom.3. 600. 2.
Alia ad Arianos pro D. Athanasij restitutione. tom.2. ex Alano. 20. 1.
Iulij I. auctoritas, & iudicium in Antiochenam Synodum ab vniuerso Orbe in summo pretio fuit habitum. to.2. ex Pighio. 104. 1.
Eius epistola responsiua ad quosdam hæreticos. to.2. ex Pighio. 505. 1.
Plures à Concilijs damnatos absoluit, & suis Ecclesijs restituit. to. 2. ex Pighio. 505.2.
Illius iudicium pro S. Athanasio. tom. 2. ex Pighio. 106. 1.
Fuit electus Pontifex anno Domini 337. tomo 3. 690. 1.

Eius acta pro S. Athanasio probauit Synodus Sardicensis. tom.6. 579. 1.
Eius epistola in causa S. Athanasij, & Marcelli Ancyrani à concilijs Orientalibus damnatorum. to.6. 591.2.
Petijt à Constantio Imperatore Concilium Sardicense. to.6. 594. 1.
Restituit in suas Sedes S. Athanasium, Paulum Constantinopolitanum, Marcellum Ancyranum, Asclepam Gazensem, & Lucianum Adrianopolitanum. tom.11. 12. 1.
Restituit communioni Ecclesiæ plures damnatos per Synodum Antiochenam. to.11. 39.22.
Eius gesta in causa S. Athanasij contra Eusebianos pro defensione, & exercitio suæ auctoritatis etiam in ipsos Orientales. to.16. 33. 2; & seq.
Reuocauit ad se causam Sancti Athanasij; Marcelli, & aliorum, & citauit Romam Eusebium, & eius affeclas, qui in Concilio Antiocheno damnauerant S. Athanasium. to.18. 20. 1; & seq.
Eius testimonium contra negantes Romanas appellationes. to.6. 138.1.
An ipsius sit epistola de Euthychetis doctrina? to.6. 422. 1.
Altera eius epistola ad Antiochenam Synodum. tom.6. 422. 1.
Eius iudicium de eadem Antiochena Synodo. to.6. 145. 2; & 189.2.
Cur delegauerit causam S. Athanasij Synodo Sardicensi? to.6. 141. 2.
Eius rescriptum ad Antiochenam Synodum. to.6. 191.2.

Iulius II.

Iulij II. Sanctio contra prouocantes à Sede Apostolica. to.1. 13. 2; & seq.
Excommunicauit Ioannem Alibretanum, eiusque Regnum primò occupanti donauit; quia Alphonso Ferrariæ Duci, & Ludouico XII. Galliarum Regi opem tulerat; propter quod Regnum Nauarræ ad Ferdinandum V. Aragoniæ Regem fuit delatum. tom.11. 363. 9.
Eius defensio ab errore ab hæreticis illi imposito. to.17. 682. 2.
Iustè bella mouit, vt bona Ecclesiæ reciperaret. to.18. 403. 2; & seq.
Eius epistola de Romanis appellationibus. to.18. 19.2.

Iulius Cæsar.

Iulius Cæsar appellatus fuit Idumæus. to. 3. 11. 1.

Iunius Caluinista.

Iunij Caluinistæ quindecim propositiones, quibus perfidè detrahit SS. Patrum doctrinæ. to.16. 433. 1; & seq.

Iuo Carnotensis.

Iuonis Carnotensis admonitio seria facta Henrico Angliæ Regi libertatis Ecclesiasticæ oppressori. to.1. 559.2.
Iuo Carnotensis Episcopus indignationem Vrbani II. sibi concitauit, quia consecrauit Episcopum Senonensem, quod differri iusserat Hugo Archiepiscopus Lugdunensis Apostolicus Vicarius, quia nonus electus ante consecrationem ei tanquam Metropolitano obedientiam non esset professus. to.4. 401. 1.
Eius epistola ad Vrbanum exploratiua illius voluntatis. to.4. 401.2.
Altera eius ad eundem de inuestituris Episcopatus à Rege acceptis. tomo 4. 401. 2.

Iuramentum.

Iuramenti, & voti discrimen. to.2. ex B. Ægidio. 40.1; & seq.
Iuramentum plures requirit conditiones. tom.9. 275. 28.
Iuramentum purgationem moræ impedire quomodò sit intelligendum? tom.9. 276. 36.
Iuramento quæ connectantur? tom. 9. 315. 13.
Iurans Episcopatum non acceptare an teneatur iuramentum seruare? tom. 9. 315. 16.
Iuramentum, quando est licitum, & obligatorium alteri parti, non potest relaxari, nisi vocata parte; secus verò, si sit illicitum, vel metu, vel dolo extortum. to. 9. 319.47.
Iuramentum est de iure Diuino. to.9.315.11; & 324. 91.
Spectat ad præcepta primæ tabulæ. tom. 9. 315. 12.
Non potest in eo dispensari. tomo 9. 324. 91.
Iurans in materia dispensabili non habens superiorem potest ipsemet secum dispensare. tom.9. 327. 114.
Iuramentum debet habere dispensationis indicium. tom.9. 327. 116.
Iuramenta præstita pro consuetudine seruanda, quando sunt contra instituta SS. Patrum, non iuramenta, sed periuria dicuntur. tom.9. 332. 150.
Iuramentum præstitum à communitate contra instituta Sanctorum Patrum vno tantùm dissentiente non valet. tom. 9. 332. 150.
Iuramentum debet interpretari secundùm intentionem iurantis, maximè in foro conscientiæ. to.9. 333.155.
Iuramentum non supplet veritatem consensus. to.9. 333. 156.
Iuramentum quando dicatur contra bonos mores; vel quando sit de facili relaxandum? to.9. 334. 165.
Iuramentum præstitum ante electionem videtur continere simoniam. tom.9. 334. 166.
Quando dispensari possit à Papa? to.9. 334. 167; & 335.169.
In omni iuramento intelligitur exclusum omne illud, quod non est licitum. tom.9. 335. 168.
Non extenditur nisi ad ea, quæ legitimè fiunt. to.9. 335. 168.
Iuramentum commutans non dicitur illud frangere. to.9. 335. 170.
In omni iuramento semper intelligitur clausula: *Re in eodem statu manente*. tomo 9. 335. 171.
Item semper intelligitur excepta Papalis auctoritas. tom.9. 335. 174.
Iurare, vel vouere non præsumitur quis contra se ipsum. tom.9. 335. 175.
In iuramento semper intelligitur clausula: *Saluo honore meo*. to.9. 337.184.

Iurans

Iur ans oon teuocaturum fuum teftameocum, valebit nihilominùs, fi illud reuocet. tomo 9. 335. 177.
Iuramentum non dat tobur actui, quando actus prohibetur. to.9. 337. 182.
Iuramentum, quod eft maioris boni impeditiuum, non eft obligatotium. tomo 9. 338. 195.
Iuramentum nequit effe vinculum iniquitatis. to.9. 338. 195.
Iurans per vim etiam ad, ad quod tenetur, oon ligatur illo iuramento, vel faltem ab illo debet abfolui. tom.9. 340. 205; & fequen.
Iurans in genere non obferuare ftatuta, vel confuetudines Ecclefiæ non obftante iuramento poteft fupplicare, & talia iuramenta interpretantur fecundùm intentionem iurantis. tom.9. 341. 219.
Intamenti forma per votantes in Concilijs. tom.9. 132. 16.
Iuramentum, & votum pati paffu deambulant. tom.9. 341. 211.
Iuramentum præftitum contra libertatem Ecclefiafticam non tenet. tomo 9. 342. 216.
Iuramentum, & votum præftantur Deo. to.9. 342. 220.
Iutamenti Otbonis forma vbi habeatur? to.3. 68. 2.
Iuramentum, quod fit, effe de iure diuino, & de præceptis primæ cabulæ quomodò fit intelligendum? to.9. 342. 219.
Iutamenti, vel voti tranfgreffor non dicitur ille, qni mutat in melius, vel ex iufta caufa defecit. to.9. 342. 221.
Item non eft tranfgreffor, fi illud, quod auctoritate fuperintis eligitur, fit melius, qnàm id, quod iuratur. to.9. 342. 221.
Iutamentum ligat, quando debito modo factum fuit. to.9. 345. 236.
Iutamentum nequit inducere, quod nequit inducere confuetudo. to.9. 345. 236.
Iuramentum præftitum calore iracundiæ noo ligat. to.9. 353. 294.
Iuramentum turpiter factum, & turpiter receptum, licèt poffit feruari fine interitu falutis æternæ, poteft tamen relaxari per fuperiorem abfque eo, quòd recipiens cogatur illud relaxare. to.9. 354. 295.
Iuramentum fidelitatis poteft abfolui. to. 6. 770. 4.
Iuramenti formula tradita in Anglia ad detegendos Papiftas. to.16. 141. 1; & feq.
Iuramentum primatus, quod Angliæ Regi præftatur. to.16. 142. 1.
Iuramentum fidelitatis quo fundamento licitum effe ab Angliæ Rege monftretur. to.16. 147. 1; & feq.
Iuramentum fidelitatis Anglis non eft licitum. to.16. 147. 2; & feq.
Iutamentum fidelitatis iure Diuino quilibet fnbditus tenetur præftare tantùm, quando Princeps legitimus eft. to.16. 147. 2; & feq.
Intamentum quando obliget? to.14. 320. 1; & feq.
Intamentum debet habere tres comites, fcilicet veritatem, iudicium, & iuftitiam. to.14. 382. 1.
Iuramentum Archiepifcopi Panormitani. to.14. 383. 1.
Iuramentum minùs obligat, quàm votum.. to.18. 432. 1; & feq.
Inramentum nequit quis fibimetipfi deferre. to.19. 4. 2.

Iurifdictio.

Iurifdictionis funt duæ fpecies. to.18. 134. 3.
Iutifdictio omnis, & digniras in Chrifti Domini aduentu translata fuit ad fideles. tomo 3. 46. 1.
Iurifdictio, & dominium diftinguuntur. tomo 6. 63. 1.
Iurifdictio alia eft difeiplinæ, alia poteftatis coactiuæ. to.12. 291. 1.
Iutifdictio nnn poteft dari, nifi in fubditos. to.9. 660. 1.
Quæ funt iurifdictionis, tolli poffunt, non quæ funt ordinis. to.2. ex B. Ægidio. 41. 1.
Iurifdictionis poteftas datur folùm per commiffionem. to.13. 433. 2.
Iurifdictio ad quos actus extendatur? tom. 3. 426. 2; & feq.
Iurifdictio in omni principatu detiuatur à Monarcha, feu Priocipe. to.13. 150. 1.
Iurifdictio deperditur folùm à fchifmaticis. to.13. 541. 8.
Inrifdictio coactiua fine diuitijs poteft exerceri. to.13. 336. 2.
Vna iurifdictio aliam confortat, & iuuat. to.13. 470. 1.
Inrifdictionis Ethimologia fumitur à dictione Iuris, quæ duplex effe poteft. to.4. 116. 2.
Iurifdictio ordinaria quæ dicatur, & in quo fit? to.9. 154. 45; & feq.

Iurifdictio fpiritualis.

Iutifdictio fpiritualis fe extendit primò ad fpiritualia, fecundariò ad temporalia. to.13. 471. 1.
Iurifdictio fpiritualis poft Chrifti Domini aduentum commiffa fuit fæcularibus. tomo 13. 470. 2.
Iutifdictio fpiritualis, & temporalis funt compoffibiles in vno, & eodem fubiecto. to.13. 470. 2.
Inrifdictio fæcularis adiuuat iurifdictionem fpiritualem. to.13. 470. 1.
Intifdictio Ecclefiaftica iure Diuino fuit Papæ à Chrifto Domino collata. tom.5. 181. 238.
Iutifdictionem fpititualem habentes funt Reges. to.3. 127. 2.
Iurifdictioni fpirituali fubeft iurifdictio temporalis. to.3. 50. 2.
Iurifdictionem fpiritualem Papa nequit à fe abijcere. to.3. 37. 1.
Iutifdictio fpititualis vna eft in Papa. to. 3. 30. 2.
Ab ipfa omnis alia iutifdictio oritur, & dependet. to.3. 30. 2.
Iurifdictio non peccat, licèt homo, in quo exiftit, poffit peccare. to.3. 2. 1.
Iutifdictio per Prælatos toleratos ab Ecclefia veraciter exercetur. to.3. 28. 2.
Iurifdictio Ecclefiæ excommunicandi, & interdicendi fupra quod fundetur? to.9. 506. 66.
Iutifdictio Epifcoporum non eft à Chrifto Domino eis immediatè collata, aliter Papa mentiretur in collatione Epifcopatus. to.9. 660. 1.
Intifdictionem Epifcopalem effe de iure Diuino quomodò fit intelligendum? tomo 9. 662. 1.

Iuriſdictio ſpiritualis, & temporalis non contrariantur. to.9. 673. 1.
Iuriſdictio clauium Papa viuente, & præſidente in Concilijs an ſit penes Papam, vel penes Concilium? to. 9. 149. 14; & 150; & 151. 21.
Iuriſdictionis clauis, ſiue eius effectus in quo conſiſtat? to.9. 149. 17.
Iuriſdictionis coactiuæ auctoritas Eccleſiaſticis poteſt competere. tom.2. ex Pighio. 145. 1; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis ſoli Petro à Chriſto Domino fuit collata. tom.2. ex Aluarez. 3. 2; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis à Papa in omnes Eccleſiæ Prælatos tranſmittitur. to. 2. ex Aluarez. 3. 2; & to.13. 581; & ſeq.
Quomodò à Papa deriuetur in Epiſcopos? tom. 11. 541. 1; & ſeq; & 544. 1; & ſeq; & 545. 2.
In Papa reperitur de iure Diuino, in Epiſcopis verò de iure humano. to.11. 541. 2.
Iuriſdictionem Papæ nullus poteſt exercere, niſi ſit in quaſi poſſeſſione Papatus. to.9. 10. 12.
Iuriſdictionis ſpiritualis plenitudo in Papa immediatè eſt à Deo. to.4. 70. 1.
Iuriſdictio ſpiritualis in foro interno quæ ſit? to.12. 387. 1.
Iuriſdictio Eccleſiaſtica in foro externo in quo conſiſtat? to.12. 386. 2; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis in foro externo eſt coactiua. to.4. 269. 6.
Vnde ſuam originem duxerit? to. 4. 387. 12; & ſeq.
Iuriſdictio ſpiritualis omnium Prælatorum deriuatur à Papa. to. 13. 261. 1; & ſeq; & 357; & 358; & 360.
Iuriſdictio ſpiritualis ſiue in foro interno, ſiue in foro externo non fuit data ſingulis membris Eccleſiæ, ſiue diſiunctiuè, ſiue collectiuè. to.13. 380. 2.
Vid. poteſtas iuriſdictionis.

Iuriſdictio ſæcularis.

Iuriſdictio ſæcularis etiam Imperialis ab auctoritate Præſidis Eccleſiaſticæ Hierarchiæ dependet. to. 2. ex Pighio. 184. 1; & ſeq; & to.3. 50. 2.
Iuriſdictio antiquorum Imperatorum quæ fuerit? to.3. 53. 1.
Iuriſdictio ſæcularis ſimplex, vel imperium mixtum poteſt competere Eccleſiæ. tom.5. 776.1.
Iuriſdictio ſæcularis eſt à Deo mediante Papa. to.4. 7. 1; & ſeq.
Eſt à Deo mediante hominum conſenſu. tomo 18. 384. 1.
Iuriſdictionis ſpiritualis, & ſæcularis diſcrimen. to.3. 150. 1; & to.10. 250. 2; & 178. 1; & to.7. 471. 1; & 491. 1.
Eſt à Deo, ſed cum ſubordinatione ad Papam. to.6. 69. 1.
Eſt inferior iuriſdictione ſpirituali ratione amplitudinis, fortitudinis, ſtabilitatis, rectitudinis, & cognitionis. to. 19. 32. 2.
Se habet reſpectu ſpiritualis, ſicut corpus reſpectu animæ. to.19. 33. 1.
Differt genere à iuriſdictione ſpirituali. to.18. 411. 1; & 415. 1.
Poteſt coniungi cum iuriſdictione ſpirituali. to.7. 423. 1; & to.9. 672. 1.
Debet dirigi à iuriſdictione ſpirituali. to.19. 32. 2.
Iuriſdictionis ſæcularis finis quinam ſit? tomo 19. 33. 1.
Vid. poteſtas Imperatoris, Regalis, & poteſtatis ſpiritualis, ac temporalis coniunctio.

Iuriſdictio impiorum.

Iuriſdictio impiorum quænam ſit? to.3.30.2.
Iuriſdictio infidelium auferri, & annullari poteſt à Papa. to.3. 45. 2.

Iuriſperiti.

Iuriſperitorum ſententia de non iudicando Romano Pontifice. to.1. 29. 2.

Iuris Ethimologia, & diuiſio.

Ius à quo ſuam ethimologiam deſumat? tomo 19. 337. 2.
Ius diſtinguebatur à Romanis in ſcriptum, & non ſcriptum. to.15. 364. 1.
Ius naturale duplex eſt. to.11. 523. 2.
Ius in tota ſua latitudine quotuplex ſit? to. 3. 633. 2.
Ius triplex eſt. to.3. 579. 1.

Ius Diuinum.

Ius Diuinum quid, & quotuplex ſit? tom.11. 522. 1; & to.19. 338. 1; & ſeq.
Quomodò diſtinguatur à iure naturali? to.11. 522. 2.
Ius Diuinum poſitiuum quid ſit? to. 11. 526. 2; & 530. 3.
Ius Diuinum propriè loquendo in quo conſiſtat? to.11. 527. 1.
Ius Diuinum diuerſimodè promulgatum. to.11. 527. 3.
Iuris Diuini præcepta quæ dicantur? to.11. 528. 1.
Iuris Diuini præcepta non ſunt ab Apoſtolis inſtituta. to.11. 528. 2.
Ius Diuinum propriè, & latè vſurpatur. to.11. 529. 7.
Iuris Diuini propria ſignificatio. to.11. 530. 1.
Iuris Diuini Apoſtolici exempla. to.11. 530.4.
Ius Diuinum, & humanum permiſcentur. to.11. 531. 1.
Quæ ſint iuris Diuini, & iuris humani quoad modum? to.11. 531. 1; & ſeq.
Ius Diuinum vult in Eccleſia eſſe præsbiteros, & Epiſcopos; hunc autem, vel illum hominem ordinare Epiſcopum, vel præsbiterum eſt Eccleſiaſticæ poteſtatis. to.3. 924. 1.
Ius Diuinum magis ſtringit, quàm ius humanum. to.9. 178. 2.
Iure Diuino omnia ſunt iſtorum. to.3. 30. 2.
Ius Diuinum in tribus poteſt conſiſtere. to. 3. 13. 2.
Ius Diuinum, & naturale eſt immutabile. to.5. 154. 126.
Ius Diuinum quotupliciter ſumi poſſit? tomo 19. 6. 1; & ſeq.
Ius Diuinum eſt illud, quod eſt ex Diuina inſtitutione. to.19. 6. 2.
Ius Diuinum in lege veteri fuit inchoatum, & in lege noua conſummatum. to.19. 6. 2.
Ius Diuinum, aut naturale triplex eſt. to.13. 358. 2.
Quomodò ſit immutabile? to.13. 259. 1; & ſeq.
Iuris Diuini multa ſunt, & ſine peccato prætermittuntur. to.13. 260. 2.
Ius aliquod Diuinum nouæ legis ceſſauit in noua lege. to.10. 505. 2.

Ius naturale.

Ius naturale triplex est. to.13. 358. 2.
Est simpliciter immutabile. to.13. 259. 2.
Ius naturale duplex est. to.11. 523. 2.
Ius naturale aliquando Diuinum dicitur. to.11. 526. 6.
Iuris naturalis diuisio in negatiuum, & positiuum, siue concedens, non verò præcipiens. to.12. 369. 2.
Ius naturale immutabile est in primis tantùm principijs, seu primis præceptis, tomo 4. 516. 122; & seq.
Ius naturale est potentius, quàm principatus. to.9. 320. 18.

Ius Ecclesiasticum,

Ius Ecclesiasticum obligat. to.2. ex Adolpho. 38. 1.
Iura redditum ob religiosos ab hæreticis extinctos, vel expulsos spectant omnino ad Summum Pontificem, & ipsius est transferre, cui voluerit. to.3. 614. 1.
Ius Pontificium quid sit? to.5. 763. 1.
Ius ad vacatura beneficia solus Papa potest concedere. to.4. 521. 156.
Ius cogendi concilia ab hæreticis Imperatori fuit collatum. to.2. ex Alano. 8. 2.
Ius eligendi Papam deuoluitur ad Cardinales vacante Sede per mortem tantùm, non autem quando duo de Papatu contendunt. to.9. 9. 11.
Iuspatronatus, quoniam est spirituale, vendi non potest; tamen si venditur Ecclesia, vel Castrum, transit etiam iuspatronatus, & pecunia cadit super temporale, & non super iuspatronatus, quod transit accessoriè. to.9. 98. 16.
Ius Pontificium à primis Ecclesiæ initijs fuit conditum. to.5. 764. 2.
Iura loquentia de auctoritate Papę super concilia negari non possunt sine blasphemia. to.9. 511. 76.
Iura Pontificia sunt necessaria vsque ad sęculi consummationem. to.5. 766. 2.
Ius canonicum quomodò appelletur Diuinum, & positiuum? to.11. 526. 9; & seq.
Iuris canonici summa summarum. to.3. 300. 2.
Ius conuocandi concilium generale regulariter est penes Summum Pontificem; quamuis in aliquibus casibus sine Papa concilium possit conuocari. to.3. 374. 1; & seq.
Ius potestatis Ecclesiasticę fuit in solo Petro. to.13. 360. 2.
Ius canonicum exprimit differentiam de casu Papæ propter peccatum hæresis tantùm. to.13. 434. 1.
Ius canonicum in Ecclesiam fuit introductum à D. Petro. to.19. 110. 1; & seq.
Iura, quæ dicunt Papam debere congregare concilium, quomodò sint intelligenda? to.9. 8. 8.
Ius canonicum hæreticis est obscurum. to.5. 10. 2.

Ius humanum.

Ius Regium à Samuele in Hebræia fuit edictum. to.1. 450. 1.
Ius præcipiendi dispositionem non semper differt à iure disponendi, tom. 2. ex Adolpho. 45. 1.
Ius nullum inducitur, nec iurisdictionis facto præiudicatur minis, terrore, aut coactione. to.3. 861. 2.
Iure duplici aliquando potest quis fungi sine absurditatis nota. to.9. 227. 17.
Ius correctum licèt allegari non possit; attamen allegatur eius ratio. to.9. 300. 160.
Ius tertij nunquam in aliqua dispositione dicitur tolli, vel ei derogari. to.9. 304. 2.
Ius ciuile quamuis non possit tollere ius naturale, potest tamen illud modificare, & interpretari suadente causa. to.9. 225. 96.
Ius vniuersitatis residet tantùm in vno, to. 9. 147. 28.
Ius in corporalia potest esse penes diuersos in solidum, to.9. 153. 38.
Ius formatum, & quæsitum alicui ex facto alterius alicui iniurioso auferri non debet, to.9. 125. 167.
Ius eligendi Imperatorem originaliter est à Papa. to.3. 12. 2.
Ius vbi non distinguit, nec nos debemus distinguere. to.3. 385. 1.
Iuri communi non derogatur per rescriptum, nisi habeat clausulam derogatoriam expressam. to.5. 154. 128.
Iure præeminentiæ, & principatus à Deo concessi superior vti non tenetur omnibus modis erga subiectos. to.13. 240. 2.
Iuri suo potest quilibet renunciare, quando cessio tangit solùm personam cedentis. tomo 9. 415. 39.

Ius gentium.

Ius gentium mediat inter ius purè naturale, & ius purè humanum. to.9. 649. 1.

Iustificatio.

Iustificationem haberi purè ex eo, quòd quis firmè credat se esse iustificatum est hæresis Lutheranorum. to.4. 247. 2.

Iustinianus Imperator.

Iustiniani Imperatoris sanctio circa primatum Romani Pontificis. to.1. 150. 1.
Iustiniani Imperatoris recursus ad Papam Vigilium, to.1. 150. 2.
Illius sanctio de auctoritate Papæ in creatione Episcoporum, to.1. 417. 2.
Iustiniani, & aliorum Imperatorum leges non fuerunt editæ pro condendis Ecclesiæ canonibus, sed tantùm pro ipsorum obseruantia. to.2. ex Tannero. 6. 30.
Eius testimonia de Papæ primatu ostendunt Nicænos canones Papæ primatum declarasse. to.2. ex Alano, 13. 2.
Iustinianus Achridum patriam suam, quam nuncupauit Iustinianam primam, Archiepiscopali dignitate donauit. to.4. 313. 2.
Auctoritate Vigilij Papæ ei concessit septem prouincias ab Ecclesia Tessalonicensi distractas. to.4. 392. 1.
Eius religiosa demissio in VI. Synodo, qua se submisit sacerdotum iudicio. to.4. 703. 65.
Iustinianus Imperator falsò tyrannidis fuit accusatus eo, quòd abusus fuerit Ecclesiastica potestate. to.9. 714. 1.
Fuit vir fidelis, & iustus. to.9. 714. 1.
Auctoritate Vigilij Papæ V. Synodum congregauit. to.9. 714. 2.
Condidit leges apparenter iustas. to. 6. 128. 1.
Malè sanxit Patriarcharum sententias esse inappellabiles. to.6. 96. 1.
Recitabat leges in Senatu, antequam eas promulgaret. to.6. 459. 2.

Ro-

Rogauit Ioannem II; vt definiret controuersiam de vno in Trinitate passo. to.6.871.6.
Ob vexationem Vigilij Papæ improuisa morte decessit. to.11. 350. 2.
Eius sententia de potestate congregandi concilia. to.8. 813. 2.
Iustiniani Imperatoris verba ad Summum Pontificem. to.3. 273. 2; & seq.
Arguitur à multis, vt inuasor sacrilegus rerum Diuinarum. to.3. 502. 1.
Origenem, & eius dogmata damnauit. to.3. 502. 2.
Quid edixerit in proprijs prouincijs circa appellationes? to.3.513. 2.
Eius, & aliorum Imperatorum constitutiones circa res Ecclesiasticas sunt tantùm intimationes legum datarum ab Ecclesiasticis. to.14. 12. 2.
Eius nouella circa Petri primatum exponitur. to.14. 480. 1.
Iniquè decreuerat, ne Romanus Pontifex sine sua approbatione crearetur. tomo 10. 114. 2.
Natus fuit Vedecinæ in Illyrico. to.5. 64. 1.
Eius epistola ad Ioannem Papam de Ecclesiæ primatu. to.15. 218. 20.
Misit Legatos ad Ioannem Pontificem contra pseudomonachos Nestorianos. to.1.149.2.
In epistola vocauit Ioannem caput omnium Sacerdotum, & omnium Ecclesiarum. to.1. 149. 2.

Iustinianus Episcopus.

Iustinianus Episcopus S. Briccio superordinatus compulsus fuit à populo Romam accedere, & iusto Dei iudicio percussus interijt in via. to.6. 97. 2.

Iustinus Imperator.

Iustinus Imperator misit Legatum ad Hormisdam pro Ecclesiæ pace. to. 1. 148. 2; & to.14. 168. 1; & seq.
Eius sententia de vnitate fidei in vno Regno. to.1. 359. 1.
Eius modestissima postulatio pro perfecta vnione Ecclesię Constantinopolitanę. to.2. ex Pighio. 116. 1.
Iustinus Senior Imperator à stabulo ad solium fuit euectus. to.10. 110. 2.

Iustitia.

Iustitiæ debitum quale sit? to.2. ex Adolpho. 94. 2.
Iustitia amota quid essent Regna, nisi magna latrocinia? to.4. 116. 1.
Iustitiæ subiecta est omnis creatura. tomo 9. 258. 19.
Iustitia necessario administranda est omnibus. to.3. 88. 10.
Iustitiæ redditio est de iure naturali. tomo 9. 460. 44.
Iustitia humana in hoc sęculo nunquam bene discernitur, sed in futuro. to. 9. 465. 72.
Iustitia triplex fuit in Abel. to.3. 38. 2.
Iustitiæ descriptio quæ sit? to.3. 130. 2.
Iustitiæ exercitium quænam requirat? tom.3. 163. 2.

Iuuenalis Episcopus.

Iuuenalis Episcopus Hierosolymitanus primatum Syriæ, & Palestinæ adiungere suæ Ecclesiæ conatus fuit. to. 10. 16.2.
Redarguit Ioannem Patriarcham Antiochenum coram Patribus Synodi. to.3. 703. 1.

K

KEMNITIVS.

Kemnitij error de libro sapientiæ, quem asserit non esse canonicum. tomo 13. 145. 1.
Voluit Episcopos in concilijs non habere suffragium definitiuum, sed solùm inquisitiuum, & scrutatiuum. to.8. 869. 2.
Illius error de auctoritate conciliorum. to.20. 1; & seq.
Illius blasphemiæ contra Concilium Tridentinum. to.1. 270. 2.

L

LABAN.

Laban interpretatur candidus, idest hipocrita, qui candidis vestibus apparet, intus autem est niger. to. 253. 2; & 242. 2.

Ladislaus IV.

Ladislaus IV. Rex Vngariæ à Nicolao III. fuit excommunicatus, & Regio titulo priuatus. to.9.671. 1; & seq.

Laici.

Laicis prohibentur officia clericorum. to. 5. 738. 1.
Laici in Concilijs subscripserunt, vt testes, non vt indices. to.14. 172. 1.
Laici neque publicè, neque priuatim de rebus fidei possunt disputare. to. 18. 111. 9.
Nullum ius habent in rebus sacris. tomo 16. 157. 1, & seq.
Laicorum causæ ab initio à sacerdotibus tractabantur. to.18. 134. 6.
Laicus cur de clerici feudo cognoscat? to.18. 134. 7.
Laicorum communio sub vna tantùm specie quando fuerit introducta? to.1. 387. 1.
Laici nullam potestatem habent in clericos. to.2. ex Adolpho. 37. 2; & seq.
Laici nullum ius habuerunt, nec exercuerunt in Concilio Apostolorum. to.3. 869. 1.
Laici excluduntur à clericorum choro, & à Concilijs. to.4. 702. 61; & seq.
Laicis non opus est communicari sub vtraque specie. to.4. 684. 90.
Non debent se ingerere in rebus sacris, & Ecclesiasticis. to.4. 88. 2.
Tenentur alere ministros Ecclesiæ teste Sancto Anacleto. to.2. ex Adolpho. 53. 2.
Nequeunt res Ecclesiasticas tractare, quia vncti non sunt. to.20. 547. 1.

Lambesitana Synodus.

Lambesitana Synodus an Concilium Nicænum damnauerit Priuatum hæresi infectum, & hæc damnatio confirmata fuerit à Fabiano Papa? to.8. 862. 1.

Lanfrancus.

Lanfrancus asserit ex sententia Doctorum hæreticum esse discordantem ab Ecclesia Romana. to.1. 189. 2.
Lanfrancus Cantuariensis in suspicionem hæresis adductus. to.1. 315. 2.

Lapis angularis.
Lapis angularis est Christus Dominus. to.3. 217. 1.
Lapis viuus.
Lapides viui in ædificium Hierusalem sunt electi. to.13. 323. 1.
Lapides grandiores ędificio substernuntur pro fundamento. to.4. 745. 24.
Lapis lydius.
Lapis lydius auri puritatem explorat. tom.4. 238.2.
Lateranensis Ecclesia.
Lateranensis Ecclesia inter omnes alias obtinet principatum. to.2. ex Aluarez. 9.1.
Lateranensis Ecclesia est caput omnium Ecclesiarum. to.19. 70. 2.
Lateranensis Ecclesia talis dicta fuit à Laterani ædibus. to.4. 332. 3.
Lateranense Concilium.
Lateranense Concilium declarauit Ecclesiæ primatum esse solùm in Romano Pontifice. to.1. ex Tannero. 18. 109; & seq.
Lateranense Concilium definiuit Papam esse super omne Concilium. to. 1. ex Tannero. 49.
Cassauit matrimonium Lotharij cum Waldrada. to.1. 104. 1.
Reuocauit, & annullauit priuilegium, quod Henricus vi à Pontifice extorserat, & excommunicauit ipsum Henricum. tomo 16. 133. 1.
Fuit numerosius Patribus, quàm omnia alia Concilia. to.19. 399. 1.
Decreuit electionem Papæ faciendam esse à duabus partibus Cardinalium. to.1. 17. 1.
Victorem, Calixtum, Paschalem, & Innocentium Antipapas deposuit. to.4. 112. 1.
Excommunicauit Principes nolentes purgare suas terras ab hæreticis. to.6. 758. 16; & to.2. ex Adolpho. 74. 2.
Iussit absolui à iuramento fidelitatis subditos eorum Principum, qui nollent terras suæ ditionis purgare ab hæreticis. tom.2. ex Adolpho. 74. 2; & 55. 2.
Quo sensu definierit Papam esse supra Concilia generalia? tom.5. 564. 2.
Vid. Concilium Lateranense.
Lateranense palatium.
Lateranense palatium fuit dictum *à Plausio Laterano* viro prædiuite, & consulari; & etiam dictum est *Ædes Faustæ* eo, quòd Fausta Maximiani Herculis filia florentissimo, & diuturno genitoris imperio Romæ degens eas incoluerit. to.4. 332. 3.
Latini.
Latinorum, & Græcorum quæstio circa hypostases. to.1. 99.1.
Latini calumniantur ab hæreticis. tomo 13. 104.2.
Latina Ecclesia.
Latinæ Ecclesiæ vnio cum Ecclesia Græca. to.1. 202. 2.
Latina Ecclesia habet vsum gestandi pallium diuersum ab Ecclesia Gręca. to.6. 173.1.
Laureati.
Laureatorum receptio olim erat professio obedientiæ. to.6. 261. 2.
Laurentius Valla.
Laurentius Valla arguit Cęlestinum Papam hæresis Nestorianæ. to.10. 469. 2; & to. 4. 811. 56.
Laurentij Vallæ liber de falsa donatione Constantini à Concilio Tridentino fuit damnatus. to. 5. 785. 1; & to. 9. 618. 2.
Roma, vbi non potuerat ob suam improbitatem consequi Sacerdotalia, quæ optabat, aufugiens ad Regem Neapolitanum Pontifici infestum, in odium Papæ incitatus à Lutheranis scripsit donationem Constantini falsam esse. to.4. 667. 1.
Laurentij Vallæ perfidia, & iniquitas. to. 4. 663; & seq.
Laurentius Valla fuit laudatus à Luthero. to. 3. 269. 1.
Laurentij Vallæ falsa doctrina de Purgatorio. to. 3. 279. 1.
Laurentij Vallæ error de Cœlestio pro Cœlestino. to. 1. 342. 2.
Seditionem commouit contra Symmachum Papam. to. 1. 11.
Lazarus Aquensis.
Lazari Aquensis causa discutitur. tomo 6. 119. 1.
Lazarus Bethania.
Lazarus Bethaniæ, licet mortuus, Christi Domini vocem audiuit. to. 8. 96. 2.
Ledens.
Lędentes eos, qui veniunt, vel recedunt ab Vrbe Roma, excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to. 5. 315. 203.
Quomodò hoc sit intelligendum? to. 5. 315. 204; & seq.
Lædens infidelem venientem, vel recedentem à Curia Romana an incurrat excommunicationem? to. 5. 317. 208.
Legalia.
Legalia licita fuerunt per aliquod tempus ad finem propagandi fidem. to. 4. 644.
Legalia fuerunt à D. Petro sine pecato obseruata. to. 11. 35. 12.
Legalium obseruantia suscitauit controuersiã inter DD. Petrum, & Paulum. to. 8. 3. 1; & to.11. 257. 7; & to.12. 172. 1.
Legalia solus D. Petrus potuit dissoluere. to. 1. 124. 1; & seq.
Vid. Petri reprehensio.
Legatus Apostolicus.
Legati Apostolici mittuntur pro curandis rebus Ecclesiarum. to. 1. 440. 1.
Legati Apostolici ad Africanos missi canonem Ecclesiasticum de appellationibus ipsis proposuerunt. to. 1. 458. 1.
Legatos Apostolicos habere ordinariam iurisdictionem intelligitur in Legatis ad certam prouinciam, & non ad certum actum. to. 9. 155. 55.
Legatus Apostolicus olim mitti solitus in prouincias. to. 6. 338. 2.
Legati Sedis Apostolicæ à Lothario pecunia corrumpuntur. to. 1. 104. 1.
Legati Apostolici Cęrularium damnarunt. to.1. 190. 1.
Legati Papæ.
Legatis Papæ in Concilio Ephesino. tom. 1. 76. 2.
Legati Papæ duplici modo ad Concilium generale mittuntur. to. 3. 558. 1.
Legati Concilij Sardicensis pro Papa qui fuerint? to. 3. 630. 2.
Legati Innocentij Papæ ad Synodum Orientalium, & Occidentalium inscio Imperatore, non autem Imperatrice Eudoxia, malè

malè fuerunt accepit, & vexari;nec potuerunt mandata Pontificis exponere,hinc Roma reuerterunt.to.3.628. 1.
Legati Papæ non seruantes eius mandata, excommunicantur, & deponuntur. tom.3. 724. 1.
Legati Papæ auctoritas quæ sit? tom. 4. 216. 2; & seq.
Legati Papæ semper habuerunt primum locum in Concilijs. to. 14. 27. 2.
Legati Papæ in Concilijs orationibus vti debent. to. 18. 342. 2.
Legatus Papæ præest omnibus Episcopis in Concilijs, & eos potest deponere. to. 6. 446. 2; & seq.
In Concilijs generalibus præsident, primi nominantur, primi subscribunt. to. 13. 226. 1.
Legati Papæ quando conferant Concilio generali auctoritatem infallibilem. to. 13. 167. 1.
Legati Papæ in Concilio Niceno qui fuerint? to. 6. 450. 2.
In aliquibus Concilijs ex conniuentia Papæ non præsederunt. to. 6. 453. 1.
Facientes, quæ commissa sunt eis à Papa, errare nequeunt. to. 3. 838. 2.
Aliquando habent instructionem à Papa, vt in Concilio IV. to. 18. 6. 7.
Et aliquando sine instructione, vt in Tridentino. to. 18. 5. 1; & 27. 1.
Legatorum tria genera. to. 3. 90. 2; & seq.
Legatus cui compareat? to. 3. 91. 2.
Legati potestas in dispensando quanta sit? to. 3. 93. 2; & seq.
Eorum iurisdictio quanta sit? tom. 3. 90. 2; & seq.
Habent potestatem concedendi indulgentias, & eas reuocare. to. 3. 92. 1.
Sine speciali instructione Papæ non repræsentant Papam, vt caput Ecclesiæ in Concilio. to. 3. 389. 2.
Legati Alexandri Papæ responsio ad Stephanum Anglorum Regem. to. 1. 523. 1.

Legatus à Latere.

Legati à latere origo, tituli, & officia. to. 6. 348. 1.
Legatus à latere est ordinatius, & Papæ Vicarius. to. 13. 363. 2, & to. 9. 603. 1.
Legatus de latere mandatum Papæ interpretatur. to. 3. 91. 2.
Legatus à latere an possit congregare Concilium? to. 9. 57. 290; & 58. 293.
Legati de latere iurisdictio non expirat mortuo Papa. to. 9. 228. 25.
Legatus de latere non potest se subijcere iudicio alicuius infra Papam, nisi in iudicio animæ. to. 9. 259. 27.

Legatus Regis Galliæ.

Legati Regis Galliarum quare reuersi fuerint à Concilio Tridentino? to. 3. 521. 2.

Legatum.

Legatum Ecclesiæ factum, Deo factum dicitur. to. 9. 622. 34.

Legislator.

Legislator quilibet sua lege ligatur. to. 6. 552. 1.

S. Leo.

S. Leo an excesserit in causa Chelidonij?to.6. 84. 2.
Item in causa Theodoreti, Eusebij Dorylensis, & aliorum. to. 6. 146. 2.
Cur non appellauerit ab excommunicatione Dioscori? to. 6. 105. 2.
Cur iudicium retractatorium voluerit faciendum in Synodo Chalcedonensi? to. 6. 141. 2.
Cur non admiserit legatos Eutychianos?to.6. 107. 2.
Cur in litteris ad Theodosium pro S. Flauiano adducat canones Sardicenses, non pro Hilario? to. 6. 134. 2.
Deposuit Bassianum Ephesinum Episcopum. to. 6. 113. 2.
Euocauit Romam latrocinium Ephesinum. to. 6. 198. 2.
Omnes, qui huic latrocinio interfuerant, suspendit à communione, & sede. to. 6. 402. 2.
Eius epistola ad Episcopos Cæsariensis Mauritaniæ. to. 6. 297. 2.
Cur Lupicini causam Romam non euocauerit? to. 6. 297. 2.
Quomodò se gesserit in causa Eutychetis Romam appellantis? to. 6. 374. 2.
Solus definiuit appellationem S.Flauiani.to.6. 404. 2.
Voluit informari à S. Flauiano de causa Eutychetis. to. 6. 386. 1.
S. Leo ad preces Valentiniani III. erexit Rauennatem Ecclesiam in Metropoliticam saluis Romanæ Ecclesiæ iuribus. to.6.614. 1.
Difficilem quæstionem de Simoniacorum ordinationibus retulit ad Diuinam maiestatem, & preces generales indixit Ecclesiæ. to. 6. 623. 2.
S. Leonis epistola ad Chalcedonense Concilium in causa Eutychetis. to. 6. 789. 2.
Cur voluerit hanc causam examinari in Concilio, vt plenius iudicium haberetur? to.6. 789. 2.
Leonis Magni acta aduersùs Hilarium Arelatensem. to. 6. 597. 2.
Impetrauit constitutionem à Valentiniano Imperatore, vt rescriptum in causa Chelidonis executioni mandaretur. to. 6. 598. 2.
S.Leo magnus confirmauit Maximum Antiochenum Patriarcham, & Anatolium.to.11. 8. 3.
Deposuit Dioscorum. to. 11. 8. 3.
Eius Legati in Concilio Chalcedonensi.to.11. 8. 5.
Eius epistola ad Synodum Chalcedonensem quomodò fuerit recepta? to. 8. 401. 1.
S. Leo restituit in suam Sedem Theodoretum Episcopum. to. 15. 513; & seq.
Irritauit pseudosynodum Ephesinam. to.15. 511. 15; & to. 1. 102. 1.
In Synodo Bracharensi eius iussu coacta damnauit hæresis Priscillianistarum. tom. 15. 625. 32.
In Concilio Chalcedonensi reuocauit acta II. Concilij Ephesini, quòd Eutychetis hæresim approbanerat. to. 18. 10. 1.
Per suos Legatos damnauit Eutychetem in Concilio Chalcedonensi. to. 18. 12. 1.
S. Leo præcepit, ne ci superordinaretur Episcopus, antequam aut esset conuictus, aut confessus. to. 4. 206. 1.
S. Leo Magnus accusatus fuit à Magdeburgensibus. to. 8. 444. 1.

Vi-

Vixit post Petrum propè annos 500. to. 13. 197. 2.
Regnum Hunnorum placauit. to. 10. 73. 2.
Quare se submiserit iudicio Ludouici Imperatoris? to. 13. 422. 2.
Nunquam complexus est definitiones Concilij Ephesini, immò eas damnauit in Concilio Chalcedonensi. to. 13. 430. 2.
Non errauit in fide. to. 15. 139. 364.
Se expurgauit de infamia ei impicta coram duodecim Episcopis. to. 13. 435. 1.
Leoni Magno duo errores obiecti mendaciter à Magdeburgensibus. to. 10. 469. 2.
Leo in epistola 24. damnauit Synodum Ephesinam II. ob aliquos defectus, & confirmauit Synodum Chalcedonensem. to. 10. 540. 1.
Leo Magnus docuit Papam esse infallibilem, to. 10. 321. 1; & seq.
Eius iudicium II. Synodi Ephesinæ. to. 10. 540. 2.
Confirmauit Concilia contra Eutychetem. to. 1. 86. 1.
Eius sententia de primatu Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to. 1. 100. 1.
Eius epistola ad Marcianum Imperatorem. to. 1. 100. 2.
Leo Magnus de additamento : *Filioque* in Symbolo. to. 1. 103. 2.
Eutychetem damnauit. to. 1. 105. 1.
Exprobauit Episcopos Siciliæ circa baptismum. to. 1. 147. 2.
Marcianum Augustum monuit circa Nouatorum nequitiam. to. 1. 147. 2.
Idem ad Theodorum de Sacramento pœnitentiæ moribundis conferendo. tomo 1. 147. 2.
Eius studium contra nouitates. to. 1. 180. 2.
Leonis Magni de fide VI. Synodi Syngrapha. to. 1. 185. 1.
Solis Sacerdotibus concessit munus prædicandi. to. 1. 256. 2.
Eius sententia contra hæreticos. tomo 1. 302. 2.
Coegit Concilium contra Manichæos. tom. 1. 302. 2.
Mandauit Episcopis Hispaniæ conuocari Concilium contra Priscillianistas. to. 1. 303. 1; & seq.
Concilium Chalcedonense indixit contra Dioscorum Alexandrinum. to. 1. 303. 1; & seq.
Contra Timotheum Eutychianorum Ducem in Ægypto. to. 1. 304. 1.
A Pogonato Imperatore animatus fuit contra Monothelitas à VI. Synodo appellantes. to. 1. 310. 1.
Leonis Magni sententia contra Berengarium habita in Synodo Romana. to. 1. 315. 2.
Leo Magnus Episcopis Galliæ Viennensis certiores fecit alium non esse fontem Sacerdocij, quàm Romanum Pontificem; hac de causa Hilarium Arelatensem ad dicendam causam Romam euocauit eo, quòd ordinationes Episcoporum sibi arrogasset. to. 1. 415. 1.
Fuit vindex iuris Pontificij in omnes Episcopos. to. 1. 415. 2.
Leo calumniam sibi ab Anatolio illatam synodica epistola depulit. to. 1. 343. 1.
Quę scripsit, non sunt erronea, & quę Centuriatores imponunt, non sunt Leonis. to. 1. 343. 1.
Leo Magnus à sumptione calicis, & à communione fidelium Manichæos arcuit. to. 1. 356. 2.
Contra Priscillianistas scripsit, & Turibio Asturicensi respondit. to. 1. 356. 2.
Anatolio, & Marciano Imperatori rescripsit contra ambitum primatus Constantinopolitanæ Sedis supra Romanam. to. 1. 460. 2; & seq.
Causam S. Flauiani iudicauit. to. 1. 462. 1.
Fuit acerrimus defensor Ecclesiasticæ libertatis. to. 1. 549. 1.
Eius laudes de Ecclesia Catholica. to. 2. ex Agobardo 1. 2.
Leo Magnus Concilium Chalcedonense conuocauit. to. 2. ex Alano 24. 2; & seq.
Calumniæ ei illatæ à Magdeburgensibus explodantur. to. 2. ex Alano. 20. 2.
Eius epistola ad Anastasium in Oriente Vicarium Papæ, in qua de appellationibus ad Romanam Sedem, de ampla iudiciaria potestate, de forma ordinandi Episcopos, alijsque ad Ecclesiæ gubernium pertinentibus. to. 2. ex Pighio. 99. 2; & seq.
Eius auctoritas aduersùs Eutychetis perfidiam. to. 2. ex Pighio. 119. 2; & seq.
Audita, quæ facta fuerunt à Dioscoro, coacta Synodo Romæ rescidit, & damnauit, quod factum fuerat Ephesi. to. 3. 637. 2.
Eius epistola congratulatoria ad Marcianum Imperatorem. to. 3. 639. 1.
Electus est Pontifex Romanus anno Domini 440. tom. 3. 692. 2; & 705. 2; & 778. 1; & 768. 2; & 784. 1.
Quare arguit Anatolium? to. 3. 718. 2; & 719. 1; & 824. 1.
Approbauit, quę de fide definita erant in Concilio Chalcedonensi; & declarauit irritum decretum de primatu Sedis Constantinopolitanæ Concilio Nicæno contrarium. to. 3. 719. 2.
Electus Papa excepit à Turibio Asturicensi Episcopo monitorium continens sexdecim capita Priscillianistarum rogans, vt Ecclesijs Hispaniæ afflictis subueniret. to. 3. 768. 2.
Laudauit vigilantiam Turibij, & eius pastoralem sollicitudinem. to. 3. 768. 2.
Quare redarguerit Patres Concilij Chalcedonensis? to. 3. 884. 1.
Eius Epistola 24. ad Theodosium ius generale circa sacra sibi diuinitus contingere docet. to. 3. 945. 1.
Quo sensu diacrie inculpabiles esse mulieres vxoratas, quæ per captiuitatem viri in adulterium labuntur? to. 4. 811. 57.
Leonis Magni epistola ad Anastasium Thessalonicensem circa electionem, & consecrationem Episcopi. to. 4. 47. 2.
Altera eiusdem epistola 82. Anastasio Episcopo Thessalonicensi. to. 4. 217. 2.
Lacrimis scripsit Imperatori, vt Concilium congregaret. to. 9. 12. 19.
Pipinum Caroli Magni filium Regem Italiæ creauit, & coronauit. to. 9. 669. 1.
Eius testimonium inductum ab Anonymo fauet D. Petri primatui. to. 16. 10. 2; & seq.
Eius epistola ad Episcopos prouinciæ Viennen.

nensis Romano Pontifici obnoxios. to.16. 11. 1.

Leo super verba: *Et tibi dabo claues &c*; an per illa verba transierit ius potestatis in alios Discipulos? to.9. 583. 222.

Leonis epistola ad Marcianum Augustum in causa Protherij Alexandrini Episcopi, to.3. 692. 2.

Alia ad Leonem Augustum prohibens fieri Concilium generale, & determinans causam Episcopi Alexandrini. to.3. 693. 2.

Alia eiusdem epistola ad Dioscorum, tomo 3, 693.1.

Alia eiusdem epistola ad Episcopos Ægyptios appellantes. to.3. 694. 1.

Alia ad Maximum Antiochenum Episcopum appellantem. to.3. 705.2.

Altera eiusdem epistola ad Anatolium Episcopum Cōstantinopolitanum. to.3. 717.1.

Aliæ duæ eiusdem epistolæ ad Marcianum Augustum. to.3. 719. 2.

Alia ad Theodotum Cypri Episcopum, to.3. 721.1.

Altera ad Iuuenalem Episcopum Hierosolymitanum. to.3. 736. 2.

Altera ad Monachos prouinciæ Palestinæ, to.3. 737. 1.

Alia ad Flauianum Episcopum Constantinopolitanum. to.3. 760. 1.

Alia ad Episcopum Narbonensem appellantem. to.3. 778. 1.

Alia ad Episcopos Comprouinciales Arelatenses. to.3. 779. 1.

Alia ad Episcopos Germaniæ, & Galliæ appellantes. to.3. 784. 1.

Alia ad Nicetā Aquileiensem Episcopum, altera ad Episcopum Foroiuliensem, & vna ad Episcopos Siciliæ appellantes, tomo 3. 793.2.

Alia eiusdem epistola ad Turibium Episcopum. to.3. 769. 1.

Alia missa ad Africanos per Potentium eius Legatum, to.3. 761. 2; & to. 18. 18.2.

S. Leonis epistola 78. ad Pulcheriam Augustam auctoritate D. Petri Apostoli irritauit omnes canones contrarios canonibus Nicænis. to.17. 287. 1; & to.18. 14.1.

Alia epistola 56. ad Anatolium de primatu Episcopi Constantinopolitani à sexto canone Concilij Constantinopolitani statuto. to.17. 275. 1.

Alia epistola 55. eiusdem ad Pulcheriam exprobrantis superbiam Anatolij Episcopi Constantinopolitani ambientis euehi super alios Patriarchas. to.17. 289. 1; & seq.

Alia epistola 54. eiusdem ad Marcianum Imperatorem de contentione Episcoporum Constantinopolitanorum prætendentium Ecclesiæ primatum ob Sedem Imperialem. to.17. 273. 1.

Alia epistola 93. eiusdem ad Viennenses, tomo.17, 121. 1; & 160.2; & 161. 2; & to.16. 11. 1.

Alia epistola 75. eiusdem ad Leonem Imperatorem pro comprimendis turbis excitatis in Ecclesia Alexandrina. to. 17. 294. 1; & seq.

Leo II.

Leo II. Papa vir magnæ doctrinæ, & pietatis. to.14. 108. 1.

Leo II. Papa tulit iudicium VI. Synodi de infallibilitate Concilij. tomo. 10. 540. 1.

Leo II. Papa à calumnijs defenditur. tomo 1. 123. 1.

Leo III.

Leoni III. Papæ eruti fuerunt oculi, & abscissa lingua; sed diuina virtute omnia recuperauit. to.3. 67. 2.

Leo III. Papa accusatus apud Carolum Magnum. to.6. 842. 2.

Leo III. Papa accusatus à Magdeburgensibus. to.8. 456. 1.

Fuit vir magnæ eruditionis ecclesiasticæ, & magnæ castitatis. to.14. 108. 2.

Leo III. Papa Imperium Occidentale in Carolum Magnum transtulit. tomo 7. 352. 1; & to.5. 59. 1.

Leo III. transtulit Imperium à Constantino Irænes filios ad Carolum Magnum Francorum Regem. to.19. 384. 1.

Leo III. Papa mutus, & cæcus barbarè factus mirabiliter sanatus, & primus Imperij dignitatem in Occidente constituit. tomo 10. 74. 1.

Leo III. Papa se purgauit à falsis criminibus in Synodo Romana. to.10. 414. 1.

Imperium Carolo Magno concessit. tom.18. 64. 2; & 687. 1.

Leo III. Papa Carolo Magno claues aureas misit. to.1. 19. 2.

Leo III. Papa in Synodo Romana Marchianorum statuta damnauit. to. 1. 103. 1; & seq.

Leo III. Papa seipsum iudicauit, & eius causa à pluribus Patribus examinata, sed non fuit iudicata. to.1. 127. 1.

Leonis III. Papæ definitio de processione Spiritus Sancti. to.1. 187. 1.

Leo III. Papa Nicephoro Imperatori communionem negauit, nisi priùs fidei orthodoxæ professionem emitteret. to.1. 359. 2.

Leo III. Papa ad instantiam Imperatoris concessit multas indulgentias Ecclesiæ Beatissimæ Virginis Mariæ à se dedicatæ anno 804. to.9. 693. 2.

Leonis III. Papæ auctoritate Imperium Occidentis in Carolum Magnum, & exinde in Francos fuit translatum. to.1. 504. 2.

Leo III. Papa excommunicauit Nicephorum Imperatorem, & ipsius sententia Diuino iudicio fuit cōfirmata infælici eiusdem Imperatoris exitu. to.1. 530. 1.

Leo III. Papa quando coronauerit Carolum Regem Francorum Imperatorem? tomo 3. 68. 1.

Cum magna solemnitate ad Imperatorem Carolum in Germaniam perexit. tomo 4. 227. 2.

Leo III. Papa Carolum Magnum Imperatorem Occidentis creauit; & Imperium Orientale diuisit, & Pipinum Caroli filium Regem Italiæ creauit, & coronauit, deposito Aistulpho Longobardo. tomo 9. 815.1.

Leo IV.

Leo IV. Papa Romanus electus Papa anno Domini 847. to.3. 790. 1.

Leonis IV. Papæ innocentia, & doctrina commendatur. to.14. 80. 1; & seq.

Leo IV. Papa à Lutheri calumnia defenditur. to.14. 324. 1.

Leo IV. Papa populum contra Saracenos congregauit, & eis cum copijs ad littus ma-

maris occurrit. tom.9. 671. 1 & tom. 13. 464. 2.
Leo IV. Papa basiliscum enecauit, & incendium extinxit, to.10. 73.2.
Leo IV. Papa, Nomenium Caroli Francorum Regis Ducem Ecclesiam vastantem,& Episcopos excutientem excommunicauit,quam excommunicationem contemnens ab Angelo iussu Domini fuit interemptus. to.1. 557.1.
Leo IV. Papa Ludouicum Imperatorem induxit, vt Episcopis permitteret libertatem omnia disponendi secundùm canones. to.1. 557. 1.
Eius epistola ad Ludouicum II.Imperatorem. to.13. 438. 1.
Altera eiusdem epistola responsiua ad Episcopos Britanniæ appellantes. to.3. 790.1.

Leo VIII.

Leonis VIII.Papæ electio.tom.6.560.2; & seq.
Leo VIII. Papa concessit Othoni, eiusque filijs priuilegium eligendi Germaniæ Reges à Pontifice ad Imperium promouendos. tomo 6. 753. 4; & tomo 4. 323. 8; & 480. 53.
Leo VIII. Papa transtulit Imperium ex Francis ad Germanos. to.19. 384. 1.
Leo VIII. Papa concessit Othoni I. Imperatori priuilegium eligendi Pontificem, & ordinandi Sedem Apostolicam. torio 19. 597.2.
Leo VIII. Papa à Romanis eiectus ab Othone I mperatore fuit restitutus. tom.2. ex Pighio. 179. 2; & to.3. 68. 1.
An fuerit legitimus Pontifex?to.2. ex Pighio. 180.1.

Leo IX.

Leo IX. Papa leprosum ante foras inuentum mandauit in proprio lecto collocari, & manè apertis foribus non fuit inuentus. to.14.375. 1; & seq.
Leo IX. Papa cepit interdicere inuestituras Principibus. to.5. 84. 2.
Leo IX. Andream Hungariæ Regem excommunicauit. to.9. 691. 2.
Leo IX. electus renunciauit, & iterum fuit reelectus. to.1. 20. 2.
Leo IX. successor Ioannis. to.3. 68. 1.
Leo IX. Papa monit bellum pro recuperanda Ciuitate Beneuenti. to.18. 404. 1.

Leo X.

Leo X. arguitur à Protestantibus circa immortalitatem animarum. to. 8. 461. 2.

Leo Isaurus Imperator.

Leo Isaurus violenter transtulit Illyricum ad Patriarchatum Constantinopolitanum. to.6. 665. 2; & 11. 218. 98.
Leonis Isauri persecutio in eos, qui sacras imagines venerabantur. to.6. 741. 1.
Leo Isaurus Iconomacus agnouit in Papa Gregorio II. generalem auctoritatem conuocandi Concilium. to.14. 493. 2.
Leo Isaurus propter hæresim excommunicatus fuit à Gregorio II. to.18. 375. 1.
Item excommunicatus fuit à Gregorio III. to.20. 19. 1; & to.13. 486. 1; & to. 1. 310. 1; & 545. 1.
Imagines omnes incendit. to.13. 486. 1.
Leo Isaurus vectigalibus Italiæ à Gregorio II. Pontifice priuatus. tomo 2. ex Adolpho. 33. 1.
Ius asyli Ecclesiæ confirmauit. to.1. 550. 1.
Iterum excommunicatus ab Adriano Papa,& tandem miserè periit. to.1. 312. 1.
Leo Isaurus Imperator Orientis annuente Teophilo Episcopo Natoliæ sacris imaginibus bellum indixit, to.3. 641. 1.
Eiecit Germanum Episcopum Constantinopolitanum, nec pepercit Ioanni Damasceno. to.3. 641. 1.

Leo Armenus.

Leo Armenus excommunicatus, & adhuc pertinax, vt inimicus crucis ictibus interijt. to.1. 313. 2.

Leo Acridensis.

Leonis Acridensis Bulgarorum exarchæ blasphæmiæ contra S. Petrum. to.6. 181. 1; & seq.

Leo.

Leo in scripturis Præpositum Ecclesiæ significat. to.9. 333. 173.

Leopoldus Imperator.

Leopoldi Imperatoris insidiæ à Theckeilio suscitatæ. to.6. 736. 5.

Lepra.

Lepra, & sanguis in sacra scriptura quid significent? to.18. 128. 8.

Leuare.

Leuaui oculos meos in montes, vnde veniat auxilium mihi, horum verborum expositio. to.9. 209. 117.

Leuita.

Leuitæ immunes, & exempti fuerunt à potestatibus sæcularium ex Leuit; Exod; & Numer. to.16. 150. 1; & seq.
Leuitæ cum vniuersa congregatione fidelium Israel numerati non sunt; ideoque exempti ostenduntur. to.16. 152. 1.
Leuitarum exemptio exemplis confirmatur. to.16. 152. 2; & seq.
Leuitæ, & Sacerdotes veteris legis an iurisdictionem naturalem habuerint? tomo 3. 220.1.
Leuitæ,qui vitulum non adorauerunt,fuere 22. mille. to.3. 340. 2.
Leuitas cordis quid sit? to.3. 333. 2.
Leuitæ in primitiua Ecclesia baptizabant. to.13. 366. 2.

Leuitas.

Leuitas cordis quid sit? to.3. 333. 2.

Lex.

Lex quid sit? to.11. 523. 5; & seq.
Legis definitio. tom.11. 525. 10; & tom.3. 497.1.
Lex tacita quæ dicatur? to.11. 523. 5; & sequen.
Lex bona fulcitur ratione. to. 11. 525.7.
Lex dicitur à ligando. to.3. 496.1.
Legis anima est ratio. to.11. 525. 8.
Legis quinque genera. to.7.271.1.
Leges latæ à Principibus habent firmitatem à confirmatione Papæ. to.7. 738.1.
Lex non est iusta, nisi reguletur per legem Diuinam, & Ecclesiasticam. to.7. 744. 1.
Lex non obligat, nisi sit sufficienter promulgata. tom.15. 59. 466; & tom.3. 329. 1.
An requirat acceptationem? to.15. 467.
Leges verius, quàm lapides dicuntur fundamenta virtutum. tom. 18. 188. 1; & sequen.
Lex,vt sit iusta,debet esse ordinata ad bonum com.

commune ; debet esse lata ab habente authoritatem ; debet esse per ordinem ad virtutem sequendam, & vitium fugiendum ; & debet esse promulgata, vt obliget. to.18. 660. 1; & seq.

Leges in statu Euangelico sunt pauciores, & suauiores, quàm in veteri lege. to.18.670.1; & sequen.

Legis ratio, quando possit cognosci, quòd deficiat in aliquo casu? to.3. 620. 2.

Lex, si iusta, obligat ; si iniusta, non tenet. to.3. 841.2.

Legum interpretatio triplex. tomo 3. 949. 2.

Legem faciens potest dispensare supra legem. tom.3. 886. 2.

Lex duo habet; primò quòd sit regula actuum humanorum, secundò quòd habeat vim coactiuam. tom.4. 99.1.

Legi dupliciter quis potest esse subiectus. tomo 4. 99. 1.

Lex non tollitur ex eo, quòd nullus ea vtatur. to.9. 62. 10.

Lex non debet adaptari ad vnum casum tantùm, sed debet esse generalis. tom.9. 240. 4.

Leges, quæ mandant, quòd nemo potest sibi legem imponere, à qua non liceat recedere, nec sibi imperare, declarantur. tom.9. 257. 7.

Lex mutatur ratione temporis. tom.9. 322. 71.

Lex mortua sæpiùs annullat iuramentum ; & multò magis lex viua. tomo 9. 337. 183.

Leges pro communi vtilitate hominum feruntur. to.13. 254. 2.

Legis non solùm est imperare, sed etiam punire. to. 13. 335. 2.

Lex, quæ vno tempore est vtilis, & iusta, alio tempore seruata esset iniusta, & nociua. tom.13. 558. 1.

Legibus non subijcitur Romanus Pontifex quoad vim coactiuam. to. 13. 606. 1.

Legis ratio duo includit iuxta D. Thomam Aquinatem. to.13. 606. 1.

Leges, quæ possunt à Papa abrogari. tom.10. 143.2.

Leges in Anglia contra Catholicos à Iacobo VI. Rege promulgatæ. to.16. 140. 1; & sequen.

Legnm potestas pro Ecclesiastica disciplina condendarum in quo resideat? tomo 3. 494. 2.

Lex talis esse potest in Ecclesia, in qua nullo modo expediat dispensare. tomo 3. 582.1.

Lex, & textus debent referri ad sensum magis accommodatum. to.9. 47. 241.

Lex quando deficit, ratio habetur pro lege. tom.9. 495. 37.

Leges instituuntur, cùm promulgantur ; firmantur autem, cùm moribus vtentium comprobantur teste Sancto P. Augustino. to.9. 506. 67.

Lex Diuina.

Lex Diuina an differat à lege naturali positiua? tom.11. 526. 4.

Legis iugum per fidem Christi Domini excutitur. to.18. 326. 2.

Lex Diuina præcipit aliqua, quia bona ; & alia prohibet, quia mala ; alia verò quia præcipit, bona sunt ; & quia prohibet, mala. to.19. 6. 2.

Legis Diuinæ iugum suaue. tomo 5. 7. 2.

Lex Diuina exigit in Ecclesia vnum tantùm caput, non plura capita sibi contraria, & non sibi subordinata. tomo 13. 257.1.

Leges Diuinæ, & humanæ quomodò differant? tom.3. 447. 2.

Lex Diuina non iudicat, & decernit de omnibus particularibus. tomo 3. 841. 2.

Lex Ecclesiæ.

Leges Ecclesiæ quomodò differant à legibus Ecclesiæ Moysaicæ? tomo 3. 846. 2.

Earum paucitas, & suauitas. tom. 3. 847. 1.

Nseessitas ferendi leges in Ecclesia demonstratur. tom.3. 845. 1.

Per legum Ecclesiæ inobedientiam fit Deo iniuria. tom.3. 847. 2.

Leges Ecclesiæ sunt diuersæ. tom. 3. 847. 2.

Leges Ecclesiæ ab Apostolis fuerunt deriuatæ. tom.13. 842.

Leges Ecclesiæ habent puritatem, & summam suauitatem. tom.3. 897. 1.

Canones Ecclesiæ verè, & propriè sunt leges. tom.3. 844. 1.

Leges Ecclesiæ sancitæ à Christo Domino. tom.1. 3.1.

Illius leges sunt Diuinæ, & Diuinitus inspiratæ. tom.3. 846. 1.

Lex Euangelica.

Lex Euangelica præcepta tradidit perfectionis. tom.11. 527. 6.

Legem Euangelicam promulgare, & nationes barbaras ad fidem Christi Domini conuertere maximum fuit miraculum. tom.15. 298. 2.

Lex Moysis.

Legis Moysis discrimen à lege Euangelica in modo, quo data fuit. tom.3. 831. 1.

Lex Moysis, & Euangelica quomodò data fuerit? tom.3. 831. 1.

Lex scripta non esset necessaria, si Adam non peccasset. tom.11. 527. 4.

Lex Natura.

Lex naturæ quæ sit? tomo 11. 523. 5. & sequen.

In lege naturali, & Moysaica an fuerit regula viua ad dirimendas fidei controuersias? tom.9. 712. 1.

Nulla lege existente solo ductu rationis constituere sibi deberet caput vnum. tomo 1. 4. 2.

Lex vetus.

Lex vetus continebat præcepta moralia ; ceremonialia, & iudicialia. tomo 11. 527.2.

Lex vetus data est populo per Moysem ; ita lex Ecclesiastica traditur nobis per Pontificem Romanum. tom.7. 752. 1.

Lex vetus quando, & quomodò fuerit excussa? tom.18. 328. 1; & sequen.

Lex vetus triplicem præceptorum seriem continebat, scilicet moralia, iudicia, & ceremo-

remonialia; & qnoad motalia fuit impleta abrogatis iudicialibus, & ceremonialibus. tom. 19. 6. 2.
Lex vetus carnalis erat; noua autem spiritualis. tom. 19. 589. 1.
Lex vetus iubebat Sacerdotis iudicio acquiescere in controuerfijs. to.13. 158. 2.
Lex vetus præcipiebat mori maledicentes patentibus fecuudùm carnem. tom.13. 201. 2.

Lex humana.

Lex humana, quare fuerit neceffaria ? tom.3. 841.2.
Legis humanæ obligatio vnde proueniat? tomo 12. 370. 2.
Lex humana inducens ad peccatum non ligat. tomo 9. 178. 5.

Lex Canonica.

Lex canonica in parte dicitur Diuina, in parte positiua. tomo 9. 178. 3.

Lex Concilij.

Leges Conciliorum sunt triplicis generis. tomo 3. 579. 1.

Lex Ciuilis.

Leges Ciuiles eiufdem materiæ cum Pontificijs directè irritari poffunt à poteftate Ecclefiaftica. tomo 12. 449. 2.
Legum Ciuilium, & Pontificiarum materia. tomo 12. 449. 1.
Leges Ciuiles de rebus Ecclefiafticis ipso iure funt irritæ. tomo 12. 449. 2.

Lex Conftantini.

Lex Conftantini in Codice Theodofiano declarans Clericos exemptos etiam à poteftate Imperatoris. tom.18. 446. 2.

Lex Imperialis.

Leges Imperiales, vt habeaut vigorem, debent à populo acceptari, qnia à populo conceffa eft Imperatoribus poteftas condendi leges. tomo 18. 10. 1.
Lex Imperatoria, & Pontificia quomodò contrarientur? tom.9. 678. 2.
Lex Imperialis de qualitate electionis Epifcoporum. tom.13. 255. 1.

Lex Iulia.

Legem Iuliam de ambitu non habere locum in Curia quomodò intelligatur? tomo 9. 102. 43.

Lex iurifdictionis.

Lex iurifdictionis, & Diœcefana diftinguuntur ad inuicem, quòd prima in dando, vel in faciendo confiftat, fecunda in recipiendo. tom.4. 452. 4.

Leges Lufitaniæ.

Leges Lufitaniæ an aduerfentur legi Ecclefiafticæ? tom.5. 192. 292.

Leges Pontificum.

Leges Pontificiæ, nifi promulgentur, non obligant. to.1. ex Tannero. 41.263.
Leges Pontificum conditæ abfque Synodis, fed promulgatæ obligant fideles in confcientia. tom.3. 496. 2.
Leges diuerfæ Pontificum Romanorum. tom.1. 433. 2; & fequen.
Leges Papæ pro tota Ecclefia conditæ fuerunt. tom.12. 606. 1.
Leges Papæ non dependent ab acceptatione, & approbatione fubditorum. tom.5. 113.7.
Leges Papæ pauciores funt, quàm in lege Moyfaica. to.18. 670.1.

Leges Principum.

Leges Principum fæcularium fubiacent poteftati Papæ. tom.3. 849. 2; & feq.

Lex Regia.

Legis, quæ Regia vocatur, etbymologia. tomo 12. 370. 1; & fequen.

Lex Reipublicæ.

Leges Romanæ Reipublicæ debent à populo acceptari, & approbari. to.18. 10. 1.

Legis interpretatio.

Interpres legis quis fit? to.2. ex B.Ægidio. 3. 2.
Interpretatio legis quid fit? to.13. 551.2.
Interpretationis genera quæ, & quot funt? tom.13. 551. 1.
Interpretatio poteft cadere, vbi nequit cadere difpenfatio. tom.13.555.2.

Lia.

Lia fuit figura Ecclefiæ actiuæ. tom.3. 231. 1.

Liber.

Libri mali an fcribendi? to.6. 59. 1.
Libros prohibitos legentes, vel retinentes quas pœnas incurrant? to.5. 262.34.
Librorum probibitio. to.8. 531. 1; & feq.
Librorum cenfores quinam fuerint? tom. 8. 525.2.
Libros prohibitos legendi facultas femper fuit conceffa viris doctis. tomo 8. 526. 2.
Librorum cenfores quinam effe debeant? tomo 8. 538. 2.
Librorum propofitiones quænam cenfurari debeant? to.8. 539. 1; & feq.
Librorum cenfura Romæ quomodò agatur? tom.15. 374. 2.
Librorum hæreticorum damnatio. tom. 15. 693. 32; & 699. 43; & fequen; & 707. 56; & fequen.
Libros tanquam hærefi infectos declaratos à Concilijs defendens excommunicationem incurrit, etiamfi talem hærefim deteftetur. tom.15. 716. 80.
Libros prohibitos in Anglia legentes excommunicati fuerunt. to.18. 352. 1.
Libri Gallicè editi, in quibus fuprema Ecclefiæ poteftas tribuitur DD. Petro, & Paulo æqualiter, Romæ damnati. tomo 10. 243. 1.
Libri permulti à Sacra Congregatione prohibiti. tom.1. 373. 1; & fequen.
Circa libros Sacræ Congregationis plura decreta. to.1. 373. vfque ad 380. 1.

Libri Canonici.

Libros Canonicos declarare fpectat ad folum Papam. to.6. 520. 1; & feq.
Libri Canonici noui Teftamenti qui fint? tom.14. 403. 1.

Libri Sacri.

Libri Sacri, qni nunc extant, an fint infallibiles? tom.13. 146. 1; & fequen.
Libros Sacros de fide eft effe infallibiles. tomo 13. 147. 1; & fequen.
Libri Græci, & Hebraici facri per noftram editionem corrigendi funt. tomo 13. 148.1.
Libri Sacræ Scripturæ quinam antiquitus non erant canonici? to.7. 668. 2.

Libri Ezechielis.

Liber Ezechielis deuorandus traditus tres ftatus hominum fignificat. to.8.78.2.

Libri Hæreticorum.

Libri falsi Apostolorum nomine inscripto circumferuntur. to.1. 360. 2.

Libri Photij Constantinopolim miraculosè combusti. to.1. 363. 2.

Libri Hæreticorum examinati, damnati, exusti, & Romani Pontificis censuræ subiecti. to.1. 364. 1, & seq; & 365. 1.

Libri hæreticorum à Concilio Tridentino damnati, & prohibiti. to.1. 370. 2.

Liberatus.

Liberati Archidiaconi Carthaginensis Breuiarium de confirmatione Episcoporum à Romano Pontifice. to.19. 596.2.

Liberius Papa.

Liberius Papa non consensit in hæresim Arij; sed tantùm malè informatus consensit in exauthorationem D. Athanasij factam ab Arianis. to.12. 81. 1.

Liberius Papa nihil addi, vel minui Episcopatui Romano passus est. to.6. 59. 1.

Liberij Epistola. to.6. 660. 2.

Liberius in exilium pulsus à Constantio. tom.6. 647. 2.

Liberij Papæ causa excutitur. to.6. 897.4.

Liberij errores. to.11. 495. 7; & seq.

Liberij Papæ fides ostenditur. tomo 8. 154. 2.

Liberius Papa accusatus Arianismi à Magdeburgensibus. to.8. 440. 2.

Liberius Papa tyrannicè, & violenter ab Imperatore Ariano fuit depositus. tomo 8. 917.1.

Eius depositio. to.14. 441. 2.

Liberij Papæ defensio ab hæresis calumnia. tom.7. 681. 1; & 723. 2; & tom.10. 465. 2.

Liberius Papa ob tædium exilij an subscripserit Arianorum professioni fidei? tom. 15. 121. 238; & to.17. 382.2; & seq; & to.18. 42.1;& 53.1;& to.20.86.1;& to.4.809.48; & seq; & to.9. 724. 2.

In hæresim non incidit, quia formula professionis fidei Arianorum erat apparens potiùs catholica, quàm hæretica; & ideo æquiuoca. to.15. 121.245.

Liberius Papa an Arianis consenserit? to.18. 86. 2;& 91.1.

Liberij Papæ reprehensio. tomo 18. 640. 2.

Liberius Papa Constantinum Imperatorem repressit. tom.20. 19. 1.

Liberius Papa, an communicauerit cum Arianis, & ratam habuerit sententiam damnationis in D.Athanasium. tom. 5. 128. 32.

Liberium Papam conatus fuit trahere in suam sententiam hæreticam Valens Imperator, & recusantem plurimùm eum vexauit. tom.16.56. 2.

Liberius Papa, quomodò se hæresi subscripsisse? tom.10. 27. 2.

Liberius Papa & Iulius Athanasium confirmarunt ab Arianis persecutum? to. 13. 205.1.

Liberius Papa, in exilium pulsus propter Catholicæ fidei constantiam. tomo 1, 10.

Liberius Papa *Omousion*, idest consubstantialitatem Filij admisit contra Arianos. tomo 1. 94. 2.

Liberius Papa Concilium Ariminense damnauit. tom.1.98, 2; & to.3. 957. 1; & sequen.

Alexandrinam Synodum partim probauit, partim improbauit. to.1. 99. 1.

Liberius Papa Eustachium, & alios Macedonianos iudicauit. tom.1. 292. 2.

Eius constantia contra Arianos in fidei confessione. tom.1. 340. 1.

Pertactus fuit ad Imperatorem, quo cùm peruenisset, magna quoque, & ibi libertate dicendi vsus fuit. tomo 1. 340. 2.

Quomodò se contra Macedonianos hæreticos gesserit? to. 1. 341. 1.

Nunquam hæresi, sed tantùm damnatione Athanasij fuit maculatus. tomo 1. 341. 2.

Anathema omnibus dixit, qui Filium Patri in substantia, alijsque rebus dissimilem blasphemarent. tomo 1. 341. 1.

Liberius Papa dona à Constantio Imperatore Diuo Petro consecrata reiecit. to. 1. 355.2.

Liberium Papam non fuisse Arianum comprobatur. tom. 2. ex Alano. 16. 1; & sequen.

Et in hæresim non incidisse plurimi Sanctorum Patrum id asseruerunt. tom.2. ex Alano. 18. 1.

Mendacissimè crimen hæresis ei impingitur. to.2. ex Pighio. 86. 2.

Liberius, & Fælix Papæ fuerunt legitimi, sed non eodem tempore. tom. 3. 863. 2.

Eorum historia. tom.3. 863. 2.

Liberius Papa iniquè, & iocassum submotus. tom.4. 778. 39.

Liberius Papa quamuis tædio exilij victus, & metu Tyranni coactus polluerit se hæreticorum communione, per hoc tamen dici non potest hæreticus. to. 4. 505. 55; & 635. 2; & sequen.

Eius constantia aduersùs Constantium Imperatorem Arianum. to.4. 670. 2.

Nicenam fidem contra Conciliabulum Ariminense ab errore resipiscens strenuè propugnauit. tom.9. 725. 1.

Liberij Papæ Epistola ad Anastasium, & alios Ægyptiorum Episcopos. to.3.691.2.

Alia ad Orientales Episcopos mendum subijt. tom.17. 255. 1.

Libertas Ecclesiastica.

Libertas Ecclesiastica quæ sit? tomo 3. 846. 1.

Libertas Ecclesiastica violari potest dupliciter. tom. 5. 369. 282.

Libertatem Ecclesiasticam violantes incidunt in excommunicationem Bullæ Cœnæ Domini. to.5. 369. 281; & seq.

Libertas Ecclesiastica quomodò exemplo Christi Domini sit defendenda, & affectenda. tom.1. 538. 1.

Libertas hominis.

Libertas hominis quatuor sit? tom.12. 370.1. & sequen.

Libertas est necessaria ad validitatem alienationis rei Ecclesiasticæ; item ad manumissionis; item ad confessionis; item ad donationis iurisdictionis. to.9.116.129.

Liberum.

Liberum.
Liberum aliquid esse quot modis dicatur? to. 9. 337. 188.
Licentia.
Licentia sine iusta causa denegata perinde habetur, ac si esset concessa. tomo 9. 37. 176.
Licitum.
Licitum de se aliquando, si deducatur ad pactum, fit illicitum. to. 9. 353. 288.
Ligare, & soluere.
Ligare, & soluere quid significet? tomo 3. 804. 1.
Ligare, & soluere in Cœlis quid sit? tom. 4. 751. 55.
Ligandi, & soluendi potestas quomodò collata Episcopis, & Sacerdotibus? to. 13. 590. 1.
Ligandi, & soluendi facultatem dare idem est, ac potestatem, & iurisdictionem tradere. to. 16. 16. 2.
Limina Apostolorum.
Limina Apostolorum ab Episcopis, Archiepiscopis, & Primatibus visitanda ex constitutione Sixti V. to. 1. 437. 2; & seq.
Limina Apostolorum, ibi sunt, vbi est Papa. to. 9. 394. 18.
Lindanus.
Lindani opinio an Papatus de iure Diuino sit Romæ? to. 3. 67. 1.
Linguarum vnitas.
Linguarum vnitas per superbiam Babylone scissa; Hierosolymis per Spiritum Sanctum fuit in Apostolis restituta. to. 16. 353. 2.
Linteum.
Linteum ostensum Petro Act. 10. fuit figura totius Ecclesiæ D. Petro tamquam capiti subordinatæ. to. 4. 30. 1.
Linteum ostensum Petro quid significet? to. 13. 300. 1.
Occidere, & manducare in hac visione quid significet? to. 4. 300. 2.
Linus Papa.
Linus Petri coadiutor, & successor. to. 12. 598. 1.
Linus Papa an fuerit primus auctor pallij? to. 6. 280. 1.
Linus Papa defenditur à Centuriatorum iniuria. to. 8. 437. 1.
Linus coaditor D. Petri in Vrbe Roma; sicut Cletus in Suburbijs in absentia eiusdem D. Petri. to. 7. 74. 1.
Scripsit historiam passionis D. Petri, & Pauli. to. 7. 74. 1; & seq.
Lini Papæ libellus de passione D. Pauli. to. 7. 81. 1; & seq.
Lini Papæ reprehensio ab hæreticis facta. to. 18. 638. 1.
Linus Papa præcipiens mulieribus velari capita irridetur à Centuriatoribus. tomo 1. 338. 1.
Linus, & Cletus adiutores D. Petri. tom. 4. 181. 1; seq; & 576. 23; & 24.
Linus à D. Paulo consecratus fuit Episcopus Romanus. to. 4. 619. 251; & 252.
Lino error ab hæreticis attributus. tom. 10. 464. 1.
Lyranus.
Lyranus considerauit mortem Dini Petri, & non locum, in quo mortuus est. tomo 3. 822. 2.
Lyrani depositiApostolici interpretatio. to. 1. 175. 2.
Litania.
Litaniarum institutio. to. 5. 475. 11.
Litanias canere nequit Archiepiscopus pallio inductus. to. 14. 175. 1.
Lis.
Lite pendente non potest procedi ad vlteriora. to. 9. 301. 166.
Lite pendente quis non potest priuari vsu iuris sui, siue illius exercitio, & fallit in aliquo casu. to. 9. 301. 167.
Litera.
Literæ multorum Pontificum testantes primatum eorundem. to. 10. 50. 1; & seq.
Litera Marciani Imperatoris ad S. Leonem de cogendo Concilio Chalcedonensi. to. 10. 17. 2.
Litera S. Leonis correcta à S. Petro ad Concilium Chalcedonense. to. 10. 19. 2.
Literæ Episcoporum Galliæ ad Innocentium X. circa Iansenij controuersias. to. 10. 30. 2.
Literæ Innocentij X. ad Regem, & Episcopos Galliæ. to. 10. 31. 1.
Vid. Epistola.
Liturgia.
Liturgia S. Marci Euangelistæ, & S. Iacobi Apostoli in comprobationem ritus de imiscenda aqua in calice. to. 1. 227. 2.
Liturgia S. Basilij. to. 1. 228. 1.
Locus.
Locus dexteræ manus an sit dignior loco sinistræ? to. 12. 159. 1.
Locus sedendi in Concilijs, & in Ecclesia. to. 12. 161. 1.
Locus tutus ad comparendum quis dicatur? to. 6. 17. 49.
Locus auctoritatis negatiuæ nullius est roboris. to. 3. 810. 1.
Locus medius tutus est. to. 4. 58. 2.
Locus non tutus quis dicatur? tomo 9. 288. 102.
Locus iudicij debet esse tutus. tomo 9. 288. 101.
Locus medius aliquando est locus infimus. to. 9. 691. 35.
Logomachia.
Logomachia quid sit? to. 1. 275. 2.
Longinus.
Longinus greco nomine dicitur lancea, seu hasta. to. 4. 12. 1.
Longobardi.
Longobardorum in Italiam innasio. tom. 11. 324. 1; & seq.
Locutio.
Loqui in persona aliorum stat tripliciter? tomo. 9. 637. 2.
Lotharius.
Lotharij Francorum Regis diuortium cum Theuperga telatum ad Nicolaum I. to. 6. 611. 1.
Lotharius contra Patrem Ludouicum Pium insurgit, & eo deposito Imperator eligitur. to. 6. 755. 10.
Lotharius ab Imperio deponitur, & duo eius fratres in eius locum sufficiuntur. tom. 6. 756. 11.
Lotharij aduentus ad Vrbem. to. 5. 51. 2; & seq.
Lotharij Ludouici Imperatoris filius in de-

 fen-

scusiouem Eugenij Papæ Romam missus. to. 1. 11. 1.
Promulganit constitutiones aliquas circa electionem Pontificum. to. 1. 11. 1. & seq.
Lotarius propriam vxorem repudiat, & defenditur à Conciliabulo Metis coacto.10.1. 103. 2. & to. 16. 137. 2.
Lotharius cupiens vsurpare beneficiorum collationes à D. Bernardo compescitur, vnde à prætensione desistit, & ipsius exemplum sequuntur plurimi Principes. to. 1. 420. 1.
Lotharius Gallorum Rex ob vxorem dimissam, & aliam superinductam iudicio Sedis Apostolicæ subijcitur. to. 1. 519. 2.
Eius causa fusè narratur. to. 1. 519. 2.
Lotharij Regis insania, & repudium vxoris. to. 16. 137. 2.
Lotharij coniugium in Metensi Concilio approbatum, in Romano damnatum sub Nicolao Papa. to. 16. 138. 1.

Lotharius Rex Longobardorum.

Lotharin Rege Longobardorum regnante in omnibus ferè Italiæ Vrbibus fuerunt duę Ecclesiæ, vna Catholica, alia Ariana. to. 20. 13. 1.

S. Lucas.

S. Lucas cap. 6. describens missionem Discipulorum factam à Christo Domino an asserat tunc eis dedisse potestatem iurisdictionis? to. 9. 245. 71.
Item explicatur illud de potestate eijciendi dæmones, & sanandi infirmos. to. 9. 583. 221.
Item illis verbis: *Quis me constituit iudicem* cap. 12. ostenditur Christum Dominum in hac vita non habuisse dominij exercitium rerum temporalium. to. 19. 678. 1.
Item Luc. 22. *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*, quomodò explicentur? to. 9. 719. 1. & seq.

Lucianus Episcopus.

Lucianus Adrianopolitanus ab Ecclesia priuatus se Romæ defendit, & Ecclesiæ suæ à Papa restituitur. to. 2. ex Pighio. 106. 2.

Lucifer Calaritanus.

Lucifer Episcopus Calaritanus ex auctoritate Papæ consecrauit Paulinum. to. 6. 655. 2.
Lucifer Episcopus Calaritanus quid dixerit de non parcendo delinquentibus in Deum? to. 2. ex Adolpho 34. 1.
Lucifer, & Eusebius Episcopi missi ad pacificandam Ecclesiam Cœsareæ, & Cappadociæ. to. 13. 198. 2.
Luciferi epistola ad Constantium magnam animi, & fidei constantiam ostendens. to. 19. 418. 2. & seq.

Lucifer.

Lucifer quare dictus Belial? tom. 3. 229. 1.
Luciferi superbia quanta, & qualis? tomo 3. 195. 1.
De quot, & de quibus superbierit? tom. 3. 195. 2.
Lucifer ante ruinam erat caput Angelorum. to. 10. 157. 2.

Luciferiani.

Luciferianorum origo. to. 15. 443. 24.

Lucius Papa.

Lucius Romanus electus fuit anno Domini. 255. to. 3. 775. 1.
Lucij Papæ verbis non enervatur, sed D. Petri primatus confirmatur contra Anonymum Anglum. to. 16. 15. 2. & seq.
Lucij Papæ epistola ad Episcopos Galliarum, & Hispaniarum appellationes de infallibilitate Ecclesiæ Romanæ. to. 3. 775. 1. & to. 18. 83. 1.
Alia eiusdem epistola ad Ducem Portugalliæ relata ab Innocentio IV. qua monetur Dux Ducatum Portugalliæ spectare ad Apostolicam Sedem; eumque, ac eius filios in Ecclesiam suscepit. to. 10. 121. 2.
Lucius Papa dispensauit super bigamiam cum Archiepiscopo Panormitano. to. 5. 115. 12.

Lucius III. Papa.

Lucius III. Papa recusantes Ecclesiæ opem ferre honoribus expoliari iussit. to. 2. ex Adolpho. 30. 2.

Lucius Rex.

Lucius Britanniæ Rex conuersus fuit ad fidem, & baptizatus à Fugatio, & Damiano missis à Papa Eleutherio duodecimo à Petro Pontifice. to. 17. 448. 2.

Lucius Adrianopolitanus.

Lucius Adrianopolitanus ab Arianis damnatus an ad Sedem Apostolicam appellauerit? to. 7. 295. 2.

Ludouicus I. Imperator.

Ludouicus I. Imperator Ecclesiasticæ immunitatis zelator. to. 1. 557. 1.
Ludouicus Imperator mortuo Patre Romanis libertatem restituit, & ius eligendi summum Pontificem concessit. to. 2. ex Pighio. 178. 2. & seq.
Ludouicus Imperator de genere Caroli vltimus à Longobardis execratur. to. 3. 68. 1.
Ludouicus Imperator Caroli Magni filius, & Romanorum Imperator confirmauit Paschali Papæ, & successoribus omnia intra circa Romanam Ciuitatem cum Ducatu suo, & Suburbanis, & territorijs eius montanis, & maritimis, & eius Ciuitatibus, Castellis, & oppidis, & Villis in Tusciæ partibus. to. 9. 681. 1.
Ludouicus Imperator Caroli Magni filius renunciauit concessioni eligendi Summum Pontificem. to. 10. 167. 1.

Ludouicus II. Imperator.

Ludouici II. Oratores cur in electione Adriani II. vocati non fuerint, licèt præsentes? to. 2. ex Pighio. 179. 1.

Ludouicus IV. Imperator.

Ludouici IV. Imperatoris degradatio per Ioannem XXII. to. 6. 492. 2.
Ludouici IV. edictum circa propositiones Conuentus Parisiensis. to. 11. 307. 1.
Ludouici IV. historia. to. 11. 346. 1.
Ludouicus IV. à duobus Pontificibus excommunicatus à Clemente VI. deponitur. to. 2. ex Adolpho. 120. 1.
Ludouicus IV. Imperator suam auctoritatem tanquam ab Ecclesiastica independentem defendit. to. 2. ex Pighio. 196. 1. & seq.
Ludouicus IV. Bauarus ab Alexandro III. Papa Imperio eiectus. to. 9. 671. 1.
Ludouicus IV. Imperator fuit anathemate percussus. to. 10. 422. 2.
Absolutionem petijt. to. 10. 224. 2.
Ludouicus IV. Imperator non obtinuit confirmationem petitam à Pontifice. tom. 5. 97. 2.

Ludouicus IV. Imperator Imperium fine Romani Pontificis consensu sibi approprianit à Ioanne XXII. anno 1319; à Benedicto II. anno 1332; & à Clemente VI. anno 1343. fuit excommunicatus. tomo 9. 691. 2; & 815. 2.
Ludouicus IV. Imperator fuit schismaticus. to.3. 223. 1.
Legem fecit, ne liceret Sedem Pontificiam aliò transferre. to.4. 393. 10.

Ludouicus Pius Imperator.

Ludouicus Pius Imperator misit Romam iudicandum à Papa Fortunatum Gradensem Archiepiscopum licèt læsæ maiestatis reum. to.6. 116. 1.
Romanas appellationes affirmat. to.6.177.1.
Ludouici Pij Imperatoris depositio. tomo 6. 755. 10.
Ludouicus Pius Imperator Caroli Magni filius donationes prædecessorum suorum Ecclesiæ Romanæ factas in Conuentu Aquisgranensi confirmauit. to.4. 335. 1.
Ludouicus Pius Imperator ob suam erga Romanam Ecclesiam deuotionem à Deo multos fauores recepit. to.10. 111. 2.

Ludouicus Occidentis Imperator.

Ludouicus Imperator Occidentis à Michaele Balbo Imperatore pro sententia circa imagines rogatus Pontificem consuluit. to. 1. 214. 1.

Ludouicus III. Rex.

Ludouicus III. Rex Galliæ primus principum cogitare cepit de inuestituris Ecclesiarum. to.16. 133. 2.

Ludouicus Rex Germaniæ.

Ludouici Germaniæ Regis, & Caroli Calui Regis Galliarum fratrum dissensio ad Nicolaum Papam deducta. to.6. 756. 12.

Ludouicus Arelatensis.

Ludouicus Arelatensis Cardinalis vitæ genere, doctrinæ splendore, & sanctitate illustrissimus promouit Gallos ad amplectendum Basileense Concilium. to.3. 421. 1.
An sanctus fuerit, & miraculis clarus? to. 3. 421. 1.

Ludouicus Crassus.

Ludouici Crassi controuersia de inauguratione Summi Pontificis cognita, & decisa. to.1. 522. 2.

Lugdunense Concilium.

Lugdunense Concilium de celebratione Paschæ. to.15. 382. 1.
Fuit celebratum ab Irenæo Lugdunensi Episcopo. to.1. 78. 1.

Lugdunense Concilium generale I.

Lugdunense Concilium generale I. sub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to. 9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to.4. 112. 1; & to.11. 345. 1.
Condidit decretum de depositione Principum etiam sæcularium. to.2. ex Adolpho. 55.2.
Docuit Papam esse Ecclesiæ vniuersalis Rectorem, & caput. to. 1. ex Tannero. 49. 2.

Lugdunense Concilium II.

Lugdunense Concilium generale II. celebratum sub Gregorio X; & Rodulpho Imperatore fuit coactum contra errores Græcorum, & pro recuperanda Terra Sancta. to.9. 779. 2.
Quo anno celebratum fuerit? to. 2. ex Adolpho. 125. 2.

Luitprandus Cremensis.

Luitprandus Cremensis quid scripserit Phocę Nicephoro Imperatori de pallio D. Petri, & de eius epistola? to.6. 276. 2.

Luitprandus Rex.

Luitprandus Rex donationem Alpium Cottiarum Gregorij II. tempore confirmat. to.4. 216. 1.

Lumen naturale, & Diuinum.

Lumen naturale quid sit? to.11. 523. 6.
Lumen Diuinum certius est lumine rationis. to.18. 302. 1; & seq.

Luna.

Luna est figura dignitatis temporalis; Sol potestatis Episcopalis; & stellæ auctoritatis doctoralis, & sacerdotalis curam habentis animarum. to.4. 104. 2.
Luna varietatis initium,& figura. to.4. 105.2.
Luna habet humiditatis dominium. tomo 4. 105. 2.
Antiqui eam appellauerunt Reginam Cœli. to.4. 105. 2.
Luna deficiente omnia elementa patiuntur. to.4. 105. 2.
Luna serenitatis præsagium. to.4. 106. 1.
Lunæ quatuor passiones, scilicet luminis defectio, itineris consueti ordinatio, maculę infusio, sanguinis infectio. tom 4. 102. 2; & 108. 1; & seq.

Lupicinus Episcopus.

Lupicinus Episcopus appellauit ad S.Leonem. to.6. 328. 2.
Lupicini causa commissa fuit Synodo Africæ à S. Leone epistola 85. to.4. 206. 1.

Lutherus.

Lutheri vita. to.4. 249. 1; & seq.
Lutheri mores. to. 11. 3. 1.
Lutheri peruersionis causa. to. 6. 734. 3.
Lutheri hæresis. to. 6. 878. 8.
Lutherus vult primatum Ecclesiæ manasse à Constantino IV. to.12. 594. 2.
Asseruit Ecclesiam Romanam non esse Iure Diuino caput omnium Ecclesiarum. to. 6. 437. 2.
Lutherus à Caluinistis, & à Zuinglianis excommunicatus. to.11. 16. 2.
Lutherus negauit Petrum fuisse Romæ. to.11. 273. 2.
Dixit Episcopos, & presbyteros esse potestate pares. to.11. 239. 1; & seq; & to.2. ex Alano. 36. 2.
Lutherus negauit Papam esse iudicem controuersiarum fidei. to.8. 374. 1.
Damnauit festiuitatem Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis. to.8. 672. 1.
Dixit miracula, quæ in Ecclesia patrantur, esse illusiones, præstigia, fictiones, & mendacia Papistarum. to.8. 625. 1; & seq.
Negauit Ecclesiam Romanam esse vniuersalem. to.8. 738. 1.
Lutherus voluit Imperatori, non Papæ concessum esse conuocare Concilia. tomo 8. 785.
Voluit Episcopos in Concilijs non habere suffragium decisiuum. to.8. 869. 2.
Lutheri sententia circa simulationem D. Petri. to.8. 5. 1.
Lutherus negauit Ecclesiæ primatum fuisse D. Petro concessum. to.14. 49. 1.
Item quòd Ecclesia accepit claues. tomo 14. 49. 1.

Item dixit verba Christi Domini dicta D. Petro dicta fuisse toti Ecclesiæ, etiam laicis. to.14. 52. 2.
Resuscitauit antiquum errorem Donatistarum priùs resuscitatum à Waldensibus, Wicleff, & Ioanne Huss. to.14. 54. 1.
Lutheri obiectiones contra D. Petri primatum. to. 14. 56. 1; & 60. 2; & 63. 1.
Item contra canones Anacleti. to. 14. 72. 1; & seq.
Item contra canones Leonis I; & Leonis IV. to.14. 78. 2; & seq.
Item contra canonem Nicolai. to. 14. 81. 1; & seq.
Item contra canones omnes. to.14. 87. 2.
Lutherus voluit Ecclesiæ primatum esse in Ecclesia Hierosolymitana. to.14. 210. 2.
Eius inconstantia in doctrina. to.14. 288. 1; & seq; & to.4. 247. 2; & seq.
Negauit Papæ titulum Summi Pontificis, & vniuersalis; & primatum Ecclesiæ ait accepisse à Concilio Chalcedonensi. to.14.326. 1; & seq; & 329. 1.
Lutheri inconstantia circa numerum sacramentorum, to.14. 348. 2.
Lutherus voluit nec Papam, nec Episcopum, nec Concilia posse quidquam in hominem statuere. to.14. 348. 2.
Eiusdem conditiones. to.14. 349. 1; & seq.
Lutherus dixit Episcopos, & præsbiteros non differre. to.14. 405. 1.
Putauit Ecclesiam Hierosolymitanam esse matrem omnium Ecclesiarum. to.14. 450. 1.
Dixit ante annos quatuorcentum non fuisse sub D. Petro. to.14. 448. 1, & seq.
Eius errores circa D.Petri successores. to.14. 556. 1; & seq.
Lutheri hæresis initium. to.7. 813. 1.
Lutherus iactabat se euersurum fidem, si per duos annos tantùm suos errores prædicasset. to.15. 275. 2.
Lutherus induxit Diabolum secum loquentem de missæ sacrificio. to.15. 346. 2.
Lutherus negauit Ecclesiæ traditiones. to.19. 55. 2; & to.10. 210. 1.
Negauit sacramentum ordinis. to. 19. 59. 2.
Voluit Papam subijci ad Concilium. to. 19. 288. 1.
Item posse Papam errare. to.19. 289. 1.
Item decreta Romanorum Pontificum esse frigidissima, & à 400. annis nota. to. 19. 289. 2.
Negauit Ecclesiam Romanam esse Ecclesiam catholicam. to.19. 290. 2.
Asseruit Deum impossibilia iubere. tom. 19. 290. 2.
Item potestatem D. Petri datam fuisse omnibus sacerdotibus. to.19. 291. 1.
Item Papam non posse per indulgentias remittere pœnas peccatorum. to.19. 291. 2.
Negauit Purgatorium. to. 19. 300. 2; & seq; & to.13. 214. 1.
Item Papam posse tantùm declarare peccata esse à Deo remissa, non autem illa remittere. to.19. 315. 2.
Irrisit decretum Leonis IV. to.19. 354. 2.
Impugnauit decretum Anacleti. to. 19. 356. 1; & 358. 2.
Item decretum Nicolai Papæ. to.19. 357. 1.
Item decretum Paschalis. to.19. 360. 1.
Item sacerdotes non posse peccata retinere, vel soluere. to.19. 382. 1.
Diuisit varijs sectis totam Germaniam. tomo 19. 417. 2.
Excommunicatus fuit à Leone X. to.19. 417. 2.
Docuit omnes Christianos in baptismo fieri sacerdotes. to.20. 576. 1; & seq.
Narrat se doctrinam suam didicisse à diabolo. to.5. 8. 1.
Confessus est primatum Ecclesiæ Romanæ. to.5. 22. 2.
Dixit Pontifici Romano tributum fuisse primatum. to.5. 50. 1.
Eius epistola monitoria ad omnes Christianos. to.5. 98. 1.
Eius blasphemiæ in Papam, & instantiæ contra indulgentias. to.9. 697. 1.
Eius verba, quibus negat infallibilitatem in Papa. to.9. 718. 1.
Lutheri ratio circa impossibilitatem obseruandi votum castitatis. to.9. 754. 1.
Lutheri celeberrima sententia de primatu Romani Pontificis ante lapsum. to. 16. 7. 1.
Eiusdem post lapsum contradictio. tomo 16. 7. 1.
Lutheri, & Caluini argumenta de primatu D. Petri diluuntur. to.13. 16. 1.
Lutheri, Caluini, & Sectariorum argumenta contra primatum D. Petri proponuntur,& diluuntur. to.13. 120. 1.
Lutherus vocat indulgentias meras imposturas ad nihil valentes, nisi ad perdendam hominum pecuniam, ac Dei fidem. to.13. 213. 2.
Lutherus quare damnabat Boemorum schisma? to.13. 214. 2.
Lutherus excommunicatus in blasphemias prorupit. to.13. 214. 2.
Triplici vinculo fuit adstrictus. to. 13. 215. 2.
Lutherus dixit bona Pontificum dissipanda esse. to. 13. 278. 1.
Fatetur se à esse Sathana victum agendo de Sacrificio missæ. to.10. 58. 2.
Familiariter egit cum Dæmone,& fuit victus. to.10. 58. 2.
Conceptus fuit ex incubo. to.10. 59. 1.
Spreuit vota castitatis, & paupertatis matrimonio nefando. to.10. 59. 2.
Sacram Scripturam corrupit, violauit, & vertit. to.10. 60. 1.
In Beatam Virginem, ac Sanctos debachabatur. to.10. 60. 1.
Concilium Nicænum reprobauit, & sibi cogendi Concilium facultatem arrogauit. to.10.60. 2.
SS. Patrum dicta reprobauit. to.10. 60. 2.
Duxit monialem. to.10. 61. 1; & seq.
Accomodauit sua dogmata voluptatibus, ac sensibus. to.10. 62. 1.
Dixit solos prædestinatos esse membra Ecclesiæ. to.10. 156. 2.
Lutherus, & Caluinus negarunt auctoritatem Pontificis Romani. to. 10. 304. 2.
Eius somnia circa auctoritatem Diuinarum Scripturarum. to.1. 232. 2.
Iudiciū de Angelis, & Ecclesia sibi arrogauit, & antiquitatē fuit aspernatus. to.1.239.2.
Quid de Caluinistis senserit? to.1. 242. 1.
Lutherus Iacobi epistolas reiecit. to. 1. 268. 1; & to.4. 247. 2; & seq.

Con-

Confessus fuit Christi Domini in sacramento præsentiam. to.1. 269. 1.
Quàm malè senserit de Concilijs? tomo 1. 270. 2.
Lutheri errores in diplomate Caroli V. recensiti,& interrogatus in Concilio de libris suis, quid responderit? tom. 1. 366. 2; & 367. 2.
Lutheri facta in diplomate Caroli V. contenta. to.1. 367; & 370. 1; & seq.
Lutherus fuit auctor nouæ hæresis. tomo 1. 365. 2.
Lutherus quàm malè senserit de verbis Christi Domini D. Petro dictis: *Tu es Petrus*, &c. to.1. ex Ecchellensi. 40. 1; & seq.
Lutherus asserens Scripturam esse regulam fidei conuincitur. tomo 1. ex Ecchellensi. 42. 1.
Lutherus distinguens duplicem Antichristi aduentum, vnum cum gladio spirituali, alterum temporali vtrumque in Pontificibus Romanis verificatum dixit. tom.1. ex Tannero. 27. 179.
Lutheri doctrina de non pugnando contra Turcas. to.2. ex Adolpho. 3. 1; & 76. 1.
Lutherus totum ius canonicum flamis adiudicauit. to.2. ex Adolpho. 39. 1.
Lutheri, & aliorum hæreticorum errores circa potestatem Pontificis. to. 3. 4. 1.
Lutheri error circa Eucharistiam. to. 3. 269. 2.
Lutherus post apostasiam totus deditus ventri; & facetijs artis disputandi oblitus fuit. to.3. 874. 1.
Lutherus damnauit Zuinglium. to.4.681. 72.
Lutherus secum pugnat. to.4. 682. 78.
Lutheri hæresis multa damna, & mala Ecclesiæ attulit. to.4. 241. 1.
Lutheri tempus opportunum ad suscitandam in Ecclesia seditionem. to.4. 241. 2.
Lutheri secta ex varijs hæreticorum erroribus congesta. to.4. 244; & seq.
Lutherus negauit Sacerdotium, Matrimonium, Confirmationem, Sacram Vnctionem, & alij eius errores. tom. 4. 245. 2; & 246. 1; & seq.
Lutheri sectatorum diuisio in Lutheranos, & Zuinglianos. to.4. 246. 2.
Ab Eucharistia incepit; illi enim post prolationem verborum simul cum pane ponunt corpus Christi Domini; isti verò tollunt. to.4. 247. 1.
Lutherus quibus ex causis tam facilè tot seduxerit? to.4. 250. 2; & seq.
Eius scripta damnantur, & libri iubentur comburi. to.1. 321. 1.
Recensentur peruersi aliquot Lutheri errores. to.1. 321. 1; & seq.
Vid. Martinus Lutherus.
Lutherani.
Lutherani quid de Caluinistis dicant? to. 10. 28. 2; & to.1. 242. 1.
Lutheranorum sophisma circa fidei assensum. to.10. 153. 2.
Lutherani dixerunt Ecclesiam regi spiritu priuato. to.10. 158. 2.
Lutherani negant D. Petrum fuisse Romæ. to.10. 163. 1.
Lutherani negant Papam habere vim coactiuam condendi leges obligantes sub peccato mortali. to.10. 190. 1.
Lutherani negant de fidei mysterijs posse controuersias moueri. tomo 12. 194. 1.
Lutherani negarunt appellationem ad Papam. to.12. 591. 2.
Lutheranorum, & Caluinistarum dissensio circa doctrinam SS. PP. to.11. 3. 1.
Lutherani asserunt cum Caluinistis primatum Ecclesiæ fuisse à Phoca concessum Romano Pontifici. to.11. 19. 2.
Lutheranorum, & sacramentariorum controuersia de veritate corporis, & sanguinis Christi Domini. to.1. 243. 1.
Lutherani dixerunt Ecclesiam tot sæculis latuisse. to.1. 573. 2.
Lutheranorum multi errores turpissimi. to.4. 680. 64.
Lutheranorum secta falsa ex discordijs probatur. to.4. 241; & seq; & 250. 2.
Lutherani Pelagianis contrarijs circa iustificationem. to.4. 248; & seq.
Lutheranorum hæresis vnitatem religionis christianæ tollere conata est. to. 4. 613. 2; & seq.
Lutheranorum arrogantia, & peruersitas in deprauandis sacris Scripturis. tom.4. 654. 1.
Eorum errores, & alia circa eorum petulantia. to.4. 654. 2; & seq.
Lutheranæ hæresis in Germania facilis disseminatio fuit; primò propter simplicitatem Germanorum; secundò propter odium illorum in Pontificem, & Ecclesiasticos; tertiò quia iracundiæ subiecti minus rationis habent; quartò propter sacerdotum auaritiam. to.4. 655; & 656. 1.
Lybia.
Lybia aliquando accipitur pro Africa. to. 6. 325. 1.

M

MACARIVS ANCYRANVS.

Macarius Ancyræ Metropolita negauit infallibilitatem Romani Pontificis. to.6. 640. 1.
Scripsit librum aduersùs Barlaamum monachum. to.6. 640. 1.
Macarius Hierosolymitanus.
Macarius Episcopus Hierosolymitanus vnam tantùm voluntatem in Christo Domino admisit. to.4. 567. 202.
Nonam hæresim in Ecclesiam inuexit. to.4. 568. 205.
Fuit damnatus in VI. Synodo generali, & sacerdotio fuit expoliatus. to.4. 568. 202.
Fuit Hierosolymitanus Episcopus, non Constantinopolitanus. to.3. 556. 1.
Macedonia.
Macedoniæ Synodus quomodò conquesta fuerit in causa Bubalij, & Tauriani cum Romano Pontifice? to.6. 201. 1.
Macedonius Hæresiarcha.
Macedonius Hæresiarcha negauit Spiritus sancti Diuinitatem; & damnatus fuit in Concilio Constantinopolitano Primo anno 381. sub Damaso. to. 1. ex Tannero. 21. 135.
Eius hæresis damnata fuit etiam in Nicæna Synodo. to. 6. 621. 1.

Ten-

Tentauit oppugnare Apostolicam D. Petri Cathedram. to. 10. 11. 2.
Fuit Sedi Constantinopolitanæ intrusus. to. 1, 144. 2.

Macedoniani.

Macedoniani à Macedonio instructi homousion respuebant. to. 1. 144. 2.
Docuerunt Filium esse similem Patri in substantia. to. 1. 144. 2.
Item Spiritum sanctum nihil ad Patris, & Filij Diuinitatem pertinere. to. 1. 144. 2; & to. 16. 473. 1.
A S. Damaso fuerunt damnati. to. 8. 516. 2.
Item fuerunt iudicati à S. Liberio Pontifice. to. 1. 293. 2.

Macedonius Episcopus Constantinopolitanus.

Macedonius alter Episcopus Constantinopolitanus rogatus ab Anastasio hæretico Eutychiano, vt Synodum Chalcedonensem damnaret, respondit se nihil factorum sine Synodo vniuersali, cui magnæ Romæ Episcopus præsideret. to. 1. 148. 2.

Macedonius Magister officiorum.

Macedonius Magister officiorum Imperatoris Gratiani à Priscillianistis corruptus muneribus obtinuit rescriptum ab eodem Gratiano; vt ijdem Priscillianistæ Ecclesias in Hispanijs reciperent, & retinerent. to. 1. 545. 2.
Derelictus ab exercitu miserè occisus occubuit manifesta vltione à Deo punitus. to. 1. 545. 2.

Machabæi.

Machabæi fuerunt simul Sacerdotes, & Duces. to. 6. 43. 1.
Plusquam centum annis habuerunt Sacerdotium & Principatum. to. 9. 683. 1.
Illorum libri à Luthero fuerunt reprobati. to. 3. 318. 1.

Macrobius.

Macrobius Romanus fuit Donatistarum Episcopus. to. 6. 242. 1.
Prius fuit Presbiter Catholicus, & scripsit librum ad Virgines, & confessores valde vtilem. to. 6. 242. 1.
Vixit sub Constante Constantini filio, & fuit medius inter Lucianum, & Encolpium; Ideo non vixit vsque ad Sirieij Pontificis tempora. to. 6. 242. 2.
Nec Macrobius, nec alij Romani Donatistarum Episcopi, quos montenses vocabant, vnquam sederunt in Cathedra Diui Petri, nec illam vnquam videre permissi sunt. to. 6. 242. 2.
Nunquam permissus fuit, sicut nec alij Donatistæ, memorijs SS. Apostolorum Petri, & Pauli communicare, nec ad illas offerre, aut ingredi. to. 6. 242. 2.

S. Magdalena.

S. Mariæ Magdalenæ instrumenta, quibus perditionem, & damnationem sibi comparauerat, ad suam salutem conuertit. to. 8. 94. 1.
Illius mirabilis conuersionis ad Deum descriptio. to. 8. 94. 1; & seq.

Magdeburgenses.

Magdeburgensium sententia de peccato originali. to. 1. 274. 2.
Eorumdem error de paruulorum baptismo. to. 1. 275. 1.
Scriptum Bonifacij VIII. de peccato origi-nali corruperunt. to. 1. 344. 1.
Romanum Pontificem esse Antichristum docuerunt. to. 1. ex Tannero. 27. 158.
Primi omnium euulgarunt diualem constitutionem editam ab Honorio contra Pelagium, & Cœlestium. to. 6. 356. 2.
Magdeburgensium sententia de imperij translatione. to. 2. ex Adolpho. 114. 1; & sequen.
Eorum historia quare *aurea* appelletur? to. 2. ex Alano. 3. 2.
Quot impietates, mendacia, & falsitates contineat? to. 2. ex Alano. 3. 2; & seq.
Ab eorum calumnijs historia S. Gregorij Neocæsariensis defenditur. to. 2. ex Alano. 4. 2; & seq.
Eorum supina ignorantia in vita eiusdem S. Gregorij. to. 2. ex Alano. 5. 2.
Illorum malignitas, & odium in sanctos. to. 2. ex Alano. 5. 2.
Eorum columnia Theodoreto illata pro hystoria Marcelli Apameensis. to. 2. ex Alano. 6. 1.
Illorum fraudulentia in dissimulanda historia S. Epiphanij de Iosepho confessore. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Irriserunt Ecclesiæ ritum eijciendi Dæmones, & sanandi morbos virtute aquæ benedictæ. to. 2. ex Alano. 6. 1; & seq.
Item exploserunt ritum consecrandi, & conficiendi eucharistiam in panem azymo, non fermentato. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Docuerunt non posse ad clerum assumi, qui defuncta vxore matrimonium repetijt. to. 2. ex Alano. 6. 2.
Eorum argumenta contra potestatem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 7. 1; & sequen.
Nicænos canones turpiter deprauarunt. to. 2. ex Alano. 7. 1.
Dixerunt Papam non præsedisse primis octo Concilijs. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Item Papæ legatos solùm per fraudem irrepsisse Concilio Chalcedonensi. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Ius indicendi concilia tribuerunt Imperatori. to. 2. ex Alano. 8. 2.
Negarunt Petrum Romæ fuisse, vel Romanum Episcopum fuisse. to. 2. ex Alano. 9. 1.
Illorum Sophismata euertuntur. tomo 2. ex Alano. 9. 1; & seq.
Conquesti fuerunt de Petro Crabbo canonum Collectore, cui plures, & meras calumnias struere ausi fuerunt. to. 2. ex Alano. 12. 1.
Eorum sententia de causis Ecclesiasticis per Episcopos iudicandis. to. 2. ex Alano. 11. 2.
Dixerunt summam rerum agendarum in Concilijs auctoritatem ad Imperatores remissam, & reiectam fuisse. to. 2. ex Alano 11. 2.
Æqualem potestatem cum alijs Sacerdotibus Romano Pontifici tribuerunt. to. 2. 12. 2.
Quid senserint de vxore abijcienda à Sacerdotibus iuxta canones VI. Synodi? to. 2. ex Alano. 12. 2; & seq.
Quid circa æqualitatem Romani Pontificis cum Episcopo Constantinopolitano? to. 2. ex Alano. 13. 1; & seq.
Mentiti sunt Zosymum, & alios Romanos Pontifices corrupisse Nicænos canones, vt suam

suam potestatem augerent. to. 2. ex Alano. 14. 1; & seq.

Negarunt Sacerdotes conficere corpus Christi Domini in Sacramento Eucharistiæ. to. 2. ex Alano, 15. 1.

Canones ex Alexandria, & Constantinopoli in Africam allatos fuisse integros, atque sinceros dixerunt. to. 2. ex Alano. 15. 2; & seq.

Eorum calumnia in Leonem, & Gelasium Pontifices. to. 2. ex Alano. 20. 2; & seq.

Negarunt Episcopos Romam appellasse. to. 2. ex Alano, 20. 2; & seq.

Eorum imperitia, & imprudentia circa Ecclesiarum dedicationem. to. 2. ex Alano. 21. 2; & seq.

Conuicijs Iulium Papam impetere ausi sunt, quòd canonem Nicænum ad amplificandam suam dignitatem fuerit commentus. to. 2. ex Alano. 22. 1; & seq.

Insignis Magdeburgensium stupiditas. to. 2. ex Alano. 23. 1.

Illorum mendacia apertissima. to. 2. ex Alano. 23. 2.

Calumniati sunt ritum Ecclesias dedicandi. to. 2. ex Alano. 23. 2.

Dixerunt Imperatorem, non Romanum Pontificem, esse caput Conciliorum. to. 2. ex Alano. 24. 2.

Item, quòd post VI. Synodum Carthaginensem omnem penitus Romani Pontificis auctoritatem abolitam, & deletam fuisse. to. 2. ex Alano. 24. 2.

Multa eorum mendacia vna tantùm Gelasij Papæ sententia iugulantur. to. 2. ex Alano. 25. 1.

Asseruerunt Patres Africanos in Concilio Carthaginensi imminuisse auctoritatem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 27. 1.

Dixerunt Innocentium I. in epistola ad Patres Africanos apertè mentiri. to. 2. ex Alano. 29. 2.

Irriserunt epistolam Cælestini Pontificis. to. 2. ex Alano. 30. 1.

Blasphemauerunt Zosymum propter falsi criminis iudicium Diuinitus fuisse sublatum. to. 2. ex Alano. 30. 1.

Non referunt inter libros canonicos, quos SS. Patres, vt canonicos, commendant. to. 2. ex Alano. 30. 2.

Appendicem de passionibus martyrum omiserunt. to. 2. ex Alano. 30. 2.

Dixerunt canones Africanos fuisse corruptos in VI. Synodo Carthaginensi, to. 2. ex Alano. 31. 1; & seq.

Eorum imprudentia circa Petri aduentum ad Vrbem. to. 2. ex Alano. 32. 1; & seq.

Insignis eorum calumnia contra Cornelium Pontificem. to. 2. ex Alano. 33. 1; & sequen.

Fuerunt primi accusatores Cornelij Papæ, to. 2. ex Alano. 34. 1.

Finxerunt epistolam S. Cypriani ad Cornelium. to. 2. ex Alano. 34. 2.

Falsa eorum interpretatio verborum S. Cypriani de aqua in Calice cum vino miscenda, to. 2. ex Alano. 36. 1.

Raserunt aliqua verba ex epistola S. Cypriani, to. 2. ex Alano. 36. 2.

Illorum iudicium de epistolis decretalibus summorum Pontificū. to. 2. ex Alano. 37. 1.

Abusi sunt verbis S. Cypriano affictis, & ab Ecclesia semper damnatis ad tollendam Romani Pontificis auctoritatem. to. 2. ex Alano. 38. 2.

Finxerunt canones circa appellationes. to. 2. ex Alano. 40. 1.

Canones fictos attribuerunt S. Cypriano. to. 2. ex Alano. 40. 2.

Verba S. Cypriani contra schismaticos extorserunt contra amplitudinem Romani Pontificis. to. 2. ex Alano. 40. 2.

Eorum glossema corrumpens textum, & deprauans sensum S. Cypriani in ijs, quæ scripserat de primatu Petri, & Romanæ Sedis. to. 2. ex Alano. 41. 2.

Malè, & peruersè explicarunt S. Cypriani, & Optati Mileuitani sententias de Petri, & Sedis Romanæ primatu. to. 2. ex Alano. 45. 1; & seq.

Magdeburgenses, & alij hæretici nequeunt ostendere originem, & radicem legitimæ successionis suarum Ecclesiarum. to. 2. ex Alano. 47. 2.

Eorum inconstantia. to. 2. ex Alano. 47. 2.

Eorumdem in Victorem Pontificem calumnia. to. 2. ex Alano. 48. 1.

Accusarunt de hæresi Ioannem XIII. Pontificem. to. 8. 162. 1.

Dixerunt Petrum obseruando legalia grauissimè peccasse. to. 8. 3. 2.

Bonifacium V. hæresis nota infecerunt. to. 8. 157. 2.

Accusarunt de hæresi Nicolaum I; & Martinum I. to. 8. 160. 1.

Accusauerunt pariter de hæresi alios Pontifices. to. 8. 160. 1.

Dixerunt Papam definientem absque Concilio posse incidere in hæresim. to. 8. 404. 1.

Quot errores tribuerint summis Pontificibus? to. 10. 464. 1; & seq.

Dixerunt Apostolos fuisse pares in potestate, to. 11. 239. 1; & seq.

Illorum error circa aduentum Petri Romam quàm crassus fuerit? to. 8. 180. 1; & seq.

Negarunt Papam esse caput visibile Ecclesiæ asserentes hoc esse præiudicare Christi Domini Diuinitati, qui solus est Caput Ecclesiæ. to. 7. 135. 2; & seq.

Finxerunt Innocentium I. fuisse auctorem confessionis auricularis. to. 8. 752. 1; & sequen.

Item quòd Siricius Papa fuerit auctor cælibatus. to. 8. 752. 1.

Eorum centuriæ quot mendacijs, & impuritatibus scateant? to. 2. ex Alano. 3. 2; & 4. 1; & seq.

Magia.

Magiæ primus inuentor fuit Ninus Babyloniæ Rex. to. 3. 70. 1.

Magis.

Magis idoneus quis verè, & propriè sit? to. 9. 357. 21.

Magisterium.

Magisterium quomodò à Christo Domino fuerit reprehensum? to. 3. 831. 1.

Magistri nomen Apostolis fuit interdictum. to. 4. 784. 14.

Magistri plures nec sumus, nec possumus esse. to. 16. 369. 1.

Magistratus.

Magistratus iuxta nominis ethimologiam signi-

significat existentem in maiori statu, seu in statu magis sublimi. to. 19. 5. 1.
Magistratus præsunt populo, sicut magistratibus præsunt Reges. to. 19. 9. 1.
Magistratus nequit se ipsum eligere. tomo 5. 141. 59.
Magistratus quas partes habeant in Concilijs? to. 2. ex Alano. 10. 1.
Magistratus magnos pompa magna decet. to. 4. 778. 43.

Magog.

Magog significat exercitum Antichristi. tomo 18. 606. 1.

Mahomettus.

Mahomettus à quo suam originem duxerit? tomo 7. 709. 1.
Mahomettus non fuit proprius Antichristus? to. 12. 515. 2.
Mahomettani scriptores asseruerunt Christum Dominum reuera nō fuisse mortuum, sed Iudam, cui Christus Dominus suam similitudinem dederat, crucifixum fuisse. to. 1. ex Ecchellensi. 52. 1; & seq.
Cepit Constantinopolim die Pentecostes. tomo 20. 27. 1.

Maior.

Maiores per inferiores quandoque possunt redargui. to. 9. 40. 192.
Maiorem collegij partem posse congregare collegium quomodò sit intelligendum? to. 9. 41. 200.
Maior pars vniuersitatis non potest statuere contra id, quod ab omnibus priùs fuerat determinatum. to. 9. 472. 16.
Maior pars vniuersitatis an possit imponere onus grauans singulos de vniuersitate? to. 19. 219. 32.
Maior pars quænam sit, si actus veniat explicandus per corpora nationum, vel officiorum, vel collegiorum? to. 9. 222. 52.
Maior pars potest conuocare minorem. to. 9. 8. 2.

Maioratus.

Maioratus instituendi habens facultatem in filio nequit illum instituere in nepote filij filio, aut in alio. to. 5. 180. 236.

Maiorinus.

Maiorinus à Donatistis contra Cæcilianum sacrilegè fuit ordinatus. to. 6. 307. 1.
Eius intrusionem tota auersata fuit Ecclesia. to. 6. 306. 1.

Maioritas.

Maioritas numeri in Concilijs attenditur, quando concurrit sanioritas. to. 9. 218. 26.
An sufficiat maioritas numeri, & an illi semper sit standum? to. 9. 218. 27; & 221. 42.
Maioritas multiplex est. to. 3. 46. 2.
In dubio maior numerus præsumitur sanior. to. 9. 221. 45.
Maioritas est quadruplicis speciei. to. 3. 248. 1.
Maioritas alicuius multis modis potest considerari. to. 9. 490. 22.

Malachias.

S. Malachias auctoritatem Sedis Romanæ pro Euangelij prædicatione requirit. to. 1. 160. 2.

Malchus.

Malchi vulneratio Iudæorum, & peccatorum obstinationem significauit. to. 8. 208. 1.
Illius miraculosa sanatio facta à Christo Domino. tomo 8. 201. 2; & seq.

Maldonatus.

Maldonatus de accessu D. Petri ad Vrbem Romæ, & de legitima Romanorum Pontificum successione. tom. 1. ex Tannero. 22. 145.

Maledictio.

Maledictio quomodò, & quando fuerit prohibita? to. 9. 689. 1.

Mali.

Mali quare viuant? to. 3. 44. 2.
Mali in Ecclesia sunt tolerandi. to. 3. 227. 2.
Malorum consuetudo bonis fuit proficua. to. 3. 229. 1; & seq.
Qui perimit malos in eo, quòd mali sunt, minister est Diuinæ institiæ. to. 4. 44. 1.

Malitia.

Malitiæ hominum est obuiandum, ne crescat. to. 9. 360. 6.
Nulla hominum malitia potest Ecclesiam extinguere. to. 9. 482. 10.

Malum.

Malum, quod sequitur habenti bonum finem, non imputatur. to. 4. 45. 2.

Mandatum.

Mandatum intelligitur de ijs, quæ erant in esse tempore mandati. to. 9. 59. 298.
In mandato generali non veniunt insolita? to. 9. 58. 295; & seq.
In mandato generali etiam in legatum non transferuntur ea, quæ Romano Pontifici conceduntur. to. 9. 12. 24.
Mandantes percutere clericum, si pœniteant, quomodò ab excommunicatione excusentur? to. 5. 195. 4.
Mandata, & consilia Dei sunt facilia. to. to. 41. 1.

Manfredus.

Manfredus Nothus Regni Siciliæ inuasor ab Alexandro IV. fuit excommunicatus. to. 1. 484. 1.

Manichæi.

Manichæi somniarunt Spiritum Sanctum fuisse crucifixum. to. 1. 225. 1.
Eorum blasphemia contra Spiritum Sanctum. to. 1. 225. 1.
Reiecerunt acta Euangelij, & Apostolorum? to. 1. 268. 1.
Eorum hipocrisis, & Concilium contra ipsos coactum. to. 1. 302. 1.
Manichæi moderni in Regno Neapolitano à Paulo V. fuerunt suppressi. to. 1. 303. 1.
Manichæi à communione calicis in Vrbe Romana se temperantes à S. Leone Papa fuerunt damnati. to. 1. 356. 2.
Manichæi à Caio Papa damnati decreto Diocletiani, & Maximiani Imperatorum fuerunt perterriti. to. 1. 361. 2.
Eorum errores. to. 16. 543. 2.

Manipulus.

Manipulus ponitur in sinistra manu Sacerdotibus pro detergendis malis sudoribus manuum, & superfluis humoribus oculorum. to. 3. 256. 2.
Significat sumptus vitæ necessarios, quos à laicis recipere debet Sacerdos. tomo 3. 256. 2.

Mansuetudo.

Mansuetudo, & clementia erga superbos, & contumaces est insignis crudelitas. tom. 18. 167. 2.

Manus.
Manuum impositio quid, & quotuplex fuerit? to.19. 13. 2.
Manuum impositio est actio indifferens ad multa. to.12. 158. 1.
Manus violentas iniicere in clericum, vel ad id consulere, vel dare auxilium, seu fauorem incurrit excommunicationem latam *in can. si quis.* to.5. 195. 3.

Marcellinus Papa.
Marcellinus Papa non fuit iudicatus à Concilio Sinuessano. to.1. 25. 1.
Metu mortis adoleuit, non tamen idololatriam docuit, aut excusauit. to.1. 339. 2.
Fidei confessionem, non fidem amisit; nec contra fidem, sed contra charitatem peccauit, & fuit Christi Domini negator ore, & opere, non hæreticus corde, aut doctrina, vel definitione. to.1. 339. 2.
Idolis sacrificans, deinde pœnitens iniudicatus à Concilio recessit. to.2. ex B. Ægidio. 20. 2.
Se ipsum deposuit, & renunciauit, & contra se ipsum tulit sententiam. to.2. ex B. Ægidio. 60. 2.
Ob solum mortis timorem thus adoleuit. tomo 13. 418. 1.
Eius temporibus decem millia hominum vtriusque sexus spatio triginta dierum in diuersis prouincijs martyrio coronati fuerunt. to.13. 435. 2.
Thus adolens idolis metu mortis non fuit hæreticus, quia non fuit pertinax. tom. 4. 505. 13; & 634; & seq.
S. Marcellinum idolis thurificasse S.P. Augustinus asseruit hanc fuisse improbam Donatistarum imposturam, & falsitatem. tom.4. 809. 48.
Ab hæresi, quam ei tribuunt, vindicatur. tomo 2. ex Pighio 86. 1; & seq.
An verè errauerit in fide? to. 11. 69. 103; & seq.
Ab infidelitatis nota latè defenditur. tom.8. 154. 1.
Accusatus fuit idololatriæ à Witachero, & alijs hæreticis. to.8. 440. 1.
Illius lapsus describitur. tom.8. 826. 2; & seq.
Iterum illius factum expenditur. to.15. 118. 215; & seq.
An verè thus idolis adhibuerit? tom. 18. 36. 1; & 91. 1.
Sponte Papatum dimisit, non coactè. to.18. 56. 2.
Maius miraculum fuit ipsum pœnituisse, quàm si non sacrificasset. to.18. 86. 2.
Quomodò peccauerit, & quis eius fuerit error? to.19. 284. 1.
Coram Patribus Concilij Sinuessani se accusauit. to.10. 202. 1.
Accusatus de hæresi ab hæreticis fuit mendaciter. to.10. 465. 1.
Ob eius causam discutiendam congregatum fuit Concilium. to.9. 9. 17.
A nemine fuit iudicatus, sed ad ipsum fuit remissa sententia. to. 9. 367. 62.
Illius sententia in se ipsum, & illius executio. to.9. 402. 20.
Fuit restitutus, & ideo retinuit Papatum. tomo 9. 403. 27.
Marcellini depositio non fuit propriè depositio, sed renunciatio; quia nemo potest semetipsum deponere. tomo 9. 404. 33.
Marcellino mortuo vacauit Papatus sex annis, & sex mensibus. to.13. 435. 2.

Marcellus Papa I.
Marcelli I. Papæ testimonium de infallibilitate Romani Pontificis. to.10. 320. 1.
Redarguit Episcopos Antiochenæ prouinciæ, quia primatum illius prouinciæ sibi arrogabant; & non permittebant recursum ad Sedem Romanam. to.5. 41. 2.

Marcellus II.
Marcelli II. electio quomodò contigerit? tomo 10. 72. 1.

Marcellus Ancyranus.
Marcelli Ancyrani apellatio ad Apostolicam Sedem. to.6. 151. 2.

Marcianus Imperator.
Marcianus Imperator decreuit nihil esse innouandum circa Ecclesiarum priuilegia. to.1. 100. 2.
Marcianus Imperator statuit, ne ea, quæ sunt statuta in Concilijs, reuoluantur, ne tumultuum, & perfidiæ occasio inquiratur. to. 52. 170. 2.
Eusdem decretum de non disputando de rebus fidei in Concilio Chalcedonensi, nisi iuxta præceptum Leonis Papæ, & iuxta statuta Concilij Nicæni. to.1. 303. 2.
Irritauit decretum Valentiniani Imperatoris statuentis, ne clericis, & monachis fieri possent donationes. to.1. 543. 1.
Cur, & quomodò Concilio Chalcedonensi interfuerit? to.2. ex Alano. 10. 1.
Quare post eius discessum à Concilio reliquit iudices suos, qui eius locum tenerent? to.3. 553. 2.
Inuitauit ad Conciliũ Chalcedonense S. Leonem I. Papam. to.13. 488. 2.
Marciani Imperatoris præclara de Concilijs sententia. to.2. ex Alano. 26. 1.
Approbauit acta Concilij; & pœnam statuit ijsdem actis contrauenientibus. tomo 9. 12. 19.
Marcianus, & Valentinianus seuerissimo edicto sanxerunt, ne quis reuocaret in dubium decreta Concilij Chalcedonensis. to.20. 543. 1.
In Concilio Chalcedonensi exposuit finem, cur voluerit interesse Cõcilio. to.13. 505. 1.
Illius visio mirabilis propter eius eximiam in Apostolicam Sedem pietatem. to.1. 496. 2.
Eius edictum, quo ad instantiam S. Leonis Papæ iussit, vt Euthychetis Constantinopolitani, & Dioscori Alexandrini commentarij cremarentur. to.1. 362. 2.
Declarauit impium, & sacrilegum, qui statuta in Concilio Chalcedonensi iterum in disputationem vocaret. to.1. 86. 2.
Post eius obitum statim excitati fuerunt Euthychiani, Nestoriani, & Origenistæ, qui metu pœnarum eo viuente silebant. tom.3. 639. 1.
Simul cum Valentiniano permisit liberum Pontifici auctoritatis Papalis exercitium. tom.6. 141. 2.

Marcion.
Marcionis hæresis, quæ diu latuerat, tandem fuit detecta. to.1. 353. 1.
Illius damnatio. to.10. 314. 1.
Appellauit ad Sedem Apostolicam, & Romam accessit. to.6. 148. 2.

Eius appellatio facta fuit Sede vacante. to.6. 149. 2.
Marcion Romę nedum fuit baptizatus, sed insuper fuit euectus in clerum. tom.6. 149. 1.
Ducenta sextertia Ecclesiæ donauerat. tom.6. 149. 1.
Eius peccatum fuit mœchia cumulata cum sacrilegio. to.6. 149. 2.
Post tertiam eiectionem ab Ecclesia reddita ei fuerunt illius sextertia. to.6. 149. 2.
A proprio Patre Sinopensi Episcopo nunquã potuit, quamuis multis precibus, petitam pænitentiam obtinere. to.6. 150. 1.
Sententia lata à Patre in Marcionem à clero Romano fuit confirmata. to.6. 150. 1.
Clerus Romanus rogatus à Marcione, ut illum ad communionem admitteret, respondit se absque iussu illius Patris quidquam agere non licere. to.6. 150. 2.
Romę fuit exclusus nedum à gradu, sed etiam ab ingressu Ecclesiæ. to.6. 150. 1.
Romæ firmus permansit, & pertinaciter continuauit Ecclesiam lacerare. to.6. 151. 1.
Obuiam habens Romæ Polycarpum eum interrogans: *Cognoscis nos*? Polycarpum respondentem audiuit: *Cognosco primogenitum Diaboli*. to.6. 151. 1.
Professus fuit hæresim Cerdonis. tomo 6. 149. 1.
Marcion fuit ex genere Pontico ex ea parte, quæ Helenopontus dicitur, ex oppido Sinope. to. 6. 150. 2.
Prius secutus fuit vitam Monasticam, & postea in incęstum lapsus libidini indulsit. to. 6. 148. 2.
Petijt incardinari Ecclesiæ Romanæ, tamquam præsbiter, & propter repulsam promisit se perpetuum schisma inducturum in Ecclesiam. to. 6. 151. 1.
Quomodò ausus fuerit contraria sacris canonibus à Sede Romana postulare? tomo 6. 151. 1.
Ob incęstum pulsus fuit ab Ecclesia à proprio Genitore. to. 11. 37. 17.
Petijt Romæ absolutionem, sed non obtinuit. to. 11. 37. 17.
Venit Romam post mortem Hyginij vacante Sede. to. 11. 38. 20.
Romæ fuit ab excommunicatione non semel absolutus. to. 11. 38. 21.
Illius abiuratio sub Papa Aniceto. tom. 15. 56. 446.
Eius hæresis fuit, quòd homines impij salutem à Domino consecuti sunt, quam homines iusti non participarunt. to. 15. 270. 1.
Excommunicatus à proprio Patre Ponti Episcopo ad Pium I. Papam appellauit. to. 18. 20. 2.
Simul cum Cerdone tentauit Ecclesiæ communionem oblatis ducentis sextertijs, sed frustra. to. 20. 9. 2.
Petijt Ecclesiæ communionem à Telesphoro, Hyginio, & alijs Pontificibus. tomo 1. 352. 2.
Non appellauit ad Sedem Apostolicam, sed tantùm absolutionem petijt à Papa. to. 7. 292. 1; & seq.

Marcionistæ.

Marcionistæ hæretici Aquariorum sunt sectatores. to. 4. 5. 1.

S. Marcus Euangelista.

S. Marcus pollicem sibi amputauit, vt Sacerdotio putaretur indignus. to. 13. 365. 2.
S. Marcus sectator S. Petri ad preces Christianorum Euangelium, vt ex ore Petri audiret, Romæ conscripsit, & S. Petrus Romæ illud approbauit. to. 12. 28. 1.
Fundauit Ecclesiam, & Patriarchatum Alexandrinum. to. 6. 614. 1.
Marcus duplex legitur in actis Apostolorum; alter Ioannes Marcus, qui scripsit Euangelium; alter Marcus Aristarchus, cuius meminit Paulus in epistola ad Philemonem. tomo 14. 551. 2. & seq; & tomo 17. 640. 1.

S. Marcus Papa.

S. Marcus Papa docuit Ecclesiæ Romanæ infallibilitatem. to. 10. 320. 2.
Eius epistola ad Athanasium, & Episcopos Ægypti, qua transmisit canones Nicænos repertos in archiuio Romano. to. 18. 15. 2; & 98. 1; & seq.
Altera eius epistola ad Anastasium Imperatorem. to. 10. 320. 1; & seq.

Marcus Antonius de Dominis.

Marci Antonij de Dominis propositiones de Republica Ecclesiastica à facultate Parisiensi fuerunt damnatæ; & libet eiusdem ex mandato Ludouici XIII. Galliarum Regis fuit combustus. to. 1. 378. 2; & 375.
Turpissimè errauit circa D. Petri primatum. to. 16. 474. 1; & seq.
Illius obiecta contra D. Petri primatum diluuntur. to. 16. 503. 2; & seq.
Putauit Paulum Apostolum fuisse Romę Episcopum. to. 12. 150. 2.
Negauit Petrum fuisse caput Apostolorum, & Papam esse illius successorem. tom. 6. 438. 1.
Illius sententia circa Ecclesiæ primatum. to. 11. 270. 1.
Asseruit Petrum, & Paulum sedisse æqualiter in Ecclesia Romana. to. 11. 273. 2.
Dixit Apostolos fuisse pares in potestate. to. 11. 239. 1; & seq.
Negauit Papam esse iudicem controuersiatum in rebus fidei. to. 8. 536. 1; & seq.
Insuper negauit Romani Pontificis infallibilitarem. to. 8. 404. 1.
Illius conuicia, & blasphemiæ in Romanum Pontificem. to. 8. 536. 1; & seq.
Simul cum Matthia Stephano Pomerano negauit Ecclesiæ Romanæ titulum Ecclesiæ vniuersalis. to. 8. 738. 1.
Docuit, quòd dimittere concilia spectat ad Principes sæculares. to. 8. 867. 2.
Item voluit Episcopos in Concilijs non habere suffragium decisiuum, sed tantùm inquisitiuum, & scrutatiuum. to. 8. 869. 2.
Item docuit Concilium generale habere potestatem immediatè à Christo Domino, non à Papa. to. 8. 878. 1.
Prætereà dixit Episcoporum suffragia non indigere Papæ confirmatione. tomo 8. 892. 2.
Item iudicium Concilij prævalere Papæ iudicio. to. 8. 898. 2.
Docuit conuocare Concilia spectare ad Imperatorem, non ad Papam. tomo 8. 786. 1.
Item dixit S. Ioannem Euangelistam fuisse Episco-

Episcopum Romanum, quia Romæ exercuit Apostolarum. to. 20. 375. 1.
Illius defensio, qua suos libros tueri fuit conatus. to. 8. 545. 2.

Marcus Regulus.

Marcus Regulus pro Republica mortem subijt. to.3. 72. 2; & seq.

Marcus Emilius.

Marcus Emilius fuit vir magna animi rectitudine præditus. to.3. 625. 1.
Illius prudentissimum responsum contra Vatium Sneronensem illius accusatorem. to.3. 625. 1.

Mare.

Mare significat sæculum, cuius piscea sunt homines. to.3. 18. 2.

Beatissima Virgo Maria.

Beatissimæ Virginis Mariæ imagines catholicè, & decentissimè præsertim Romæ coluntur. to.12. 566. 1.
Illi cultus ab omnibus est exhibendus. to. 7. 259. 2.
Beatissima Virgo Maria non habuit Ecclesiæ regimen. to.17. 524. 2; & seq.
Beatissima Virgo Maria, & S. Ioseph an fuerint subditi Cæsari? to.3. 916. 2; & seq.
Virginitatem Deo vouerat, antequam desponsaretur. to.9. 700. 2; & seq.
Quamuis inter ipsam, & S. Ioseph fuerit verum matrimonium; attamen habuit tamen simul intentionem seruandi perpetuam castitatem. to.9. 755. 1; & seq.
Vouit castitatem, quia optima est inter virtutes. to.9. 755. 2.
Eius votum non fuit absolutum, sed conditionatum. to.9. 755. 2.
Manum dexteram S. Ioanni Damasceno iussu Leonis Isaurici abscissam, quia scripserat adorandas esse imagines Sanctorum, Diuinitus clementissima Dei Mater restituit. to.3. 641. 1.

Maria soror Aaronis.

Maria soror Aaronis, quia murmurauerat in Moysen, lepra fuit percussa. tomo 9. 438. 1.

Maria Scotiæ Regina.

Mariæ Scotiæ Reginæ zelus erga Ecclesiam. to.2. ex Adolpho. 67. 1.
Illius martyrium pro fide catholica. to.2. ex Adolpho. 67. 1.

Marianus.

Mariani Præsbiteri, & Primaris omnium monasteriorum, & Archimandritarum, ac Monachorum epistola ad Agapetum Papam de expulsione hæreticorum. to.1. 307. 2.
Item ad Iustinianum Imperatorem de eadem causa. to.1. 308. 1.

S. Marinianus Episcopus.

S. Marinianus Episcopus Rauennatensis noluit Romam deferri ad S. Gregorium Magnum appellationem Claudij Abbatis. to.6. 90. 2.
Illius errorem repulit idem S. Gregorius Magnus. to.6. 90. 2.

S. Marinus.

Marinus fuit vir sanctissimus ex testimonio Stephani VI. to.3. 673. 2.
Fuit accusatus, & maculatus calumnijs apud Basilium Imperatorem. to.3. 673. 2.
Fuit acerrimus defensor Synodi VIII. generalis. to.3. 673. 1.

Maritus.

Maritus debet esse caput, & defensor vxoris. to.18. 135. 3.

Marsilia.

Marsilia in diuisione prouinciarum facta à Theodosio Magno, vel ab eius antecessore Gratiano euasit in Metropolim. tomo 6. 117. 1.
Ante istam diuisionem fuerat Viennensis prouinciæ primaeiuitas, prima Sedes Episcopalis, & primus thronus. to.6. 117. 1.

Marsilius.

Marsilius de Padua Nili, Caluini, & aliorum hæreticorum errores circa Romani Pontificis potestatem est prosecutus. to.3. 617. 1.
Marsilius de Padua simul cum Michaele de Cæsena, & Ioanne de Ianduno fuerunt damnati. to.10. 422. 2.
Marsilius de Padua, & Ioannes de Ianduno cuius erroris fuerint auctores? to.13. 335. 1.
Marsilij de Padua liber, cui titulus *Pacis defensorium*, contra dignitatem, & iurisdictionem Pontificiam in fauorem Ludouici Bauari. to.4. 245. 1; & seq.
Negauit plenitudinem potestatis in Summo Pontifice asserens, quòd admittere hanc plenitudinem est causa omnium dissidiorum in Ecclesia. to.4. 324. 2.
Illius sententia de imperij translatione. to. 2. ex Adolpho. 119. 1; & seq.
Ecclesiasticam auctoritatem euertere cur tanto conatu tentauerit? to.2. ex Pighio. 122. 1; & seq.
Illius impietas, & audacia in Ecclesiam. to.2. ex Pighio. 126. 2; & seq.
Illius argumenta, instantiæ, & exempla soluuntur. to.2. ex Pighio. 128. 2; & seq.
Ecclesiæ potestatem in temporalibus conatus fuit euertere. tom.2. ex Pighio. 135. 2; & seq.
Scripturarum textus, & SS. Patrum doctrinas in prauum sensum studuit pertrahere. to.2. ex Pighio. 138. 2; & seq.
Sanctorum Patrum sententias perfidè allegauit. to.2. ex Pighio. 147. 2; & seq.
Ex legum Diuinarum, & humanarum discrimine, & fine auctoritatis Ecclesiasticæ, & ex repugnantia sacerdotij cum potestate sæculari conatus fuit euertere Ecclesiæ potestatem. to. 2. ex Pighio. 153. 2; & 154. 2; & seq.
Illius sententia de Ecclesiæ auctoritate explicatur. to.2. ex Pighio. 159. 1; & seq.
Eius errores de æqualitate sacerdotum, de introductione ordinis Hierarchiæ Ecclesiasticæ à iure humano, non à iure Diuino, de æqualitate potestatis D. Petri cum cæteris Apostolis, & de successione Romanorum Pontificum in ius D. Petri. to. 2. ex Pighio. 160. 1; & seq.
Marsilij Patauini falsæ, impiæque sententiæ impugnantur. to. 2. ex Pighio. 162. 2; & seq.
Summa omnium querimoniarum, blasphemiarum, & impiarum propositionum Marsilij de Padua in Romanum Pontificem, eiusque potestatem, & Ecclesiæ præeminentiam. to. 2. ex Pighio. 171. 2; & seq.
Marsilius de Padua primus omnium in Occidentem Papæ potestatem impugnare ausus fuit. to.16. 6. 1.

Eius hæreticum dogma, quo probat clericos ab Imperatore esse iudicandos. to. 3. 247. 2.
Asseruit Constantinum dedisse Ecclesiæ primatum Romano Pontifici. to. 12. 594. 1.
Simul cum alijs hæreticis docuit Petrum nec Romanum Episcopum, nec Romæ fuisse. to.6. 438.1.
Negauit Papam esse iudicem controuersiarum. to.8. 375. 12.
Illius damnatio. to.9. 512. 1.

Martialis Episcopus.

Martialis Episcopus Emeritensis Ecclesiæ ob crimen idololatriæ fuit degradatus. to.6. 103. 1.
Ab Episcopis prouinciæ Bœticæ fuit depositus. to.6. 577. 1.
Euidenter non constat ipsum fuisse Metropolitam. to.6. 110. 2.
Romam appellauit, & à S. Stephano fuit reparatus, ac restitutus. to.6. 110. 2.
Fuit depositus, quia communicauerat cum Nouato. to.6. 153. 1; & to.18. 22. 2.
Fuit Episcopus Asturicensis, non Emeritensis. to.3. 556. 2; & 766. 2.
Vid. Basilides.

Martianus.

Martiani Episcopi Arelatensis causa. tom. 6. 124. 1; & 98. 1; & seq.
Stephanus Papa primam de Martiani causa cognitionem instituit; & primus illum damnauit. to.6. 124. 1.
Synodus Narbonensis non est ausa ipsum damnare, quia Martiani crimen non erat plenè notorium. to.6. 111. 1.

Martinus I. Papa.

Martinus I. Papa falsò ab hæreticis accusatus. to.12. 236. 1.
A Magdeburgensibus hæresis ei fuit afficta. to.8. 160. 1.
Fuit vir sanctissimus, & summi zeli in Ecclesiam. to.14. 108. 1.
Illius defensio ab imposturis mendacibus. to.18. 650. 2.
Constantem Imperatorem Monothelitam repressit. to.20. 19. 2.
Pyrrho Constantinopolitano apostatæ recusauit communicare. to.1. 359. 1.
Fuit ob hoc in exilium expulsus. to. 1. 359. 1; & seq.
Fuit electus Pontifex anno Domini 649. tomo 3. 738. 2.
Illius martyrij historia fusè descripta. to. 3. 876. 2.
Constantissimè restitit Constanti Imperatori Monothelitæ. to.9. 670. 2.
A Centuriatoribus fuit calumniatus; quasi Nouatianismum in Ecclesiam inuexerit? to.1. 347. 2.
In Concilio Lateranensi eos omnes, qui secundùm SS. Patres non confiterentur omnia, quæ tradita sunt Catholicæ, & Apostolicæ Ecclesiæ, damnauit. to.1. 309. 1.
Confirmauit damnationem omnium hæreticorum factam ab Ecclesia à Sabellio vsque ad Euagrium, & omnes alios malè sentientes. to. 1. 309. 1; & seq.
Item Paulum Tessalonicensem Episcopum renuentem subscribere professioni fidei à se illuc transmissæ ab omni dignitate sacerdotali, & ministerio Ecclesiæ deposuit. to.1. 309. 2; & seq.
Martini I; cùm in exilium ab Imperatore fuit missus, epistolam ad Imperatorem Constantem. to.9. 823. 1; & seq.
Eiusdem literæ aduersùs Monothelitas. to.6. 660. 2; & seq.

Martinus IV.

Martinus IV. Petrum Aragoniæ Regem, quia Siciliam, quæ ad Petri patrimonium spectabat, vsurpauerat, excommunicauit. to.4. 36. 1.
Eius edictum contra Siciliæ inuasores, & turbatores. to.1. 482. 1; & seq.

Martinus V.

Martinus V. fuit electus in Concilio Constantiensi. to.7. 613. 2.
A tribus obedientijs electus non approbauit decreta quintæ sessionis eiusdem Concilij Constantiensis de superioritate Concilij ad Papam. to.11. 180. 2; & seq.
Quomodò confirmauerit canones quartæ, & quintæ sessionis eiusdem Concilij Constantiensis? to.6. 829. 5.
Amplissimo priuilegio donauit Curiam Parisiensem ob expulsionem Petri de Luna. to.3. 507. 2.
Electus fuit à multis Cardinalibus dubijs, & schismaticis. to.13. 131. 2.
Modo legitimo fuit receptus in locum Petri de Luna. to.13. 131. 2; & seq.
Damnauit errores Ioannis Wicclefi, & Ioannis Huss. to.13. 263. 1.
Non fuit electus à concilio, quod tantùm deputauit electores. to.9. 763. 2.
Fuit ex Columnensium familia, & vocabatur Oddo Columna. to.9. 10.12.
Fuit electus anno Domini 1417. die 8. Nouembris. to.9. 10. 2.
Illius electio quomodò facta fuerit? tom. 13. 138. 1.
Eius responsio ad Oratores Henrici Galliarum Regis circa congregationem Concilij pro reformatione Ecclesiæ tam in capite, quàm in membris. to.9. 60. 3.
Ob quas rationes in Concilio fuerit electus? to.9. 258. 27.
Eius intentio in damnatione articuli Concilij Constantiensis, quòd non sit de necessitate salutis credere Ecclesiam Romanam esse super alias Ecclesias. to.9. 580. 211.

Martinus Braccharensis.

Martini Braccharensis Episcopi canones non aduersantur Romanis appellationibus. tomo 6. 220. 1.

Martinus Beccanus.

Martinus Beccanus librum de Antichristo reformato euulgauit. to.16. 430.

Martinus Lutherus.

Martinus Lutherus apostata insurrexit contra Romanum Pontificem. to.1. 239. 1.
Iudicium de Ecclesia, de Angelis, & de Apostolis sibi arrogauit. to.1. 239. 2.
Eius triginta articuli de combustione sacrilega decretorum Summi Pontificis. tomo 3. 289. vsque ad 300.
Finis ab ipso intentus in articulo tertio fuit confundendi omnia in Ecclesia. to.3. 291. 1.
In articulo quarto tacuit ea, quæ illum confundunt. to.3. 282. 1.

Noluit

Noluit concilio̅rum doctrinis, & decretis se alligare. to.3. 292. 2.
Prologum sexti libri decretalium pro cap. 1. de constitutionibus mendaciter citauit articulo quinto. to.3. 292. 2. & seq.
Illius calumnia perpetua in Romanum Pontificem. to.3. 393. 1.
Quàm malus interpres fuerit Scripturarum Diuinarum? to.3. 393. 1.
Docuit, quòd si Papa suæ, & alienæ salutis esset negligens, hæ culpæ à nemine essent redarguendæ. to.3. 293. 2.
Abstulit Ecclesiæ primatum etiam à Christo Domino. to.3. 294. 2.
Docuit ius canonicum esse confictum, vt Papa posset liberè delinquere, & facere, quidquid vellet, & alijs dare licentiam peccandi, quo profligatur Christi Domini verbum. to.3. 294. 1.
Fuit Euangelij, & Diuinarum Scripturarum corruptor. to. 3. 294. 2.
Asseruit licitum esse Principibus, quod Deus prohibuit. to.3. 295. 2.
Docuit ius canonicum asserere Papam non esse præceptis Dei subiectum. to.3. 295. 2.
Dixit Papam tolerando peccata peccare. to.3. 296. 1.
Illius inscitia, vel potiùs fraudulentia in adulterandis scripturis. to.3. 296. 1.
Mutilauit, & corrupit epistolam S. Pauli ad Galatas. to.3. 296. 1.
Veluti alter Mahometes epistolam 1. Diui Pauli ad Corinthios euertit. to.3. 297. 1.
Illius inuectiua, & odium in ordines Mendicantium. to.3. 297. 1.
Eius malitia in non producendis fideliter locis Sacræ Scripturæ, & SS. Patrum. tomo.3. 298. 2.
Illius peruersa excusatio contra Bullam Romani Pontificis. to.3. 299. 2.
Eius calumniæ in S. Gregorium Magnum Papam. to.3. 299. 1.
Illius argumenta contra Bullam priorem pro defensione suarum articulorum. to.3.301. 2. & seq.
An mendacijs incepit, mendacia fuit prosecutus, & in mendacijs finiuit. to.3. 300. 1.
Damnauit Papatum, non Papam. to.3. 300.1.
Stultitiarum illius summarum summa. tom.3. 300. 2.
Dixit Papatum esse Regnum Antichristi, & Antichristi prædicatorem se ostendit. to.3. 300.2.
Illius infandissimum, & apertissimum mendacium contra Papam. to.3. 301. 1.
Eius rationes in ipsum retortæ ipsum enecant. to.3. 303. 1. & seq.
Illius æquiuocatio de fide necessaria ad consequendam gratiam per sacramenta. to.3. 305. 1.
Se ipsum suis articulis expugnauit, & iugulauit. to.3. 309. 2. & 306. 2.
Docuit homines etiam inuitos peccare. to.3. 306.2.
Eius summa impudentia, & temeritas. to.3. 308. 1.
Illius stupiditas, & contradictio circa confessionem. to.3. 308. 2.
Illius mendacium circa confessionem, quæ in primitiua Ecclesia fiebat. to.3. 309. 1.
Docuit confessionem, quæ nunc fit, nullo modo posse probari esse de iure Diuino; nec sic primitus factam fuisse. to.3. 309. 1.
Quomodò à S. P. Augustini testimonijs se defenderit? to.3. 309. 1.
Eius tergiuersatio circa suum octauum articulum. to.3. 309. 2.
Æquiuocatio in reprobanda confessione auriculari. to.3. 310. 1. & seq.
Docuit, quòd si per impossibile confessus non esset contritus; vel sacerdos illum seriò non absoluisset, si tamen crederet se esse verè absolutum, esset absolutus. to.3. 311. 1.
Quare Laicorum, & Boemorum causam susceperit? to.3. 311. 2.
Illius intentio fuit arrogandi sibi potestatem absolutam in laicos. to.3. 311. 2.
Eius error circa excommunicationis censuram. to.3. 312. 2.
Illius sententia de veritate Apostolicæ Sedis. to.3. 313. 2.
Eius dissensio à Ioanne Huss, Græcis, & Boemis. to.3. 316. 1.
Turcarum patronum, & defensorem se ostendit. to.3. 317. 2.
Illius errores de Purgatorio. to.3. 317. 2. & seq.
Quos libros sacræ Scripturæ reiecerit? tom.3. 318. 2.
Eius error circa auctoritatem cuiuscunque Concilij. to.3. 318. 2.
Illius blasphemia in S. P. Augustinum. to. 3. 318. 2.
Impiæ, & horrendæ eius blasphemiæ in omnes sanctos. to.3. 318. 2.
Error circa numerum sacramentorum. to. 3. 319. 1.
Taciturnitas multorum, qui contra illum deberent insurgere. to.3. 320. 1.
Summam D. Thomæ apellauit diabolicam. to.3. 322. 1.
Errores circa vota, & præcipuè circa votum Religionis. to.3. 322. 2.
Error circa pœnas animarum purgantium. to.3. 323. 1.
Error circa peccatum. to.3. 324. 1.
Hæresis de Trinitate, de anima, & de fide. to.3. 324. 1.
Docuit Machabæorum libros nullius esse auctoritatis. to.3. 318. 1.
Suis doctrinis commouit solùm vulgus imperitum, leue, & instabile; vel odio persequentes Ecclesiam Romanam. to.3. 269.2.
Illius iniuriæ in D. Thomam Aquinatem prolatæ. to.3. 269. 2.
Quomodò confessus fuerit præsentiam Christi Domini in Eucharistia? to.3. 270. 1.
Eius censura in Ecclesiam. to.3. 270. 2.
Conatus fuit sacris canonibus indulgentias euellere. to.3. 271. 1.
Triumphum cecinit contra Magistrum sententiarum. to.3. 270. 2.
Docuit quêlibet sacerdotem in articulo mortis, & in casu necessitatis esse Episcopum, & Papam, & habere omnem potestatis plenitudinem. to.13. 258. 1.
Dixit circa indulgentias, quòd habet Papam per se, habet vniuersam Ecclesiam secum sentientem. to. 3. 271. 1.
Adulterauit textum de indulgentijs. tomo 3. 271. 2.
Eius astutia, vt indulgentias euerteret. to.3. 272. 1.

Illius

Illius peruersa Rethorica. to. 3. 272. 2.
Eius mala expositio de institutione sacramenti Eucharistiæ. to. 3. 272. 2
Asseruit Papam non esse iure Diuino Christi Domini Vicarium. to. 3. 272. 2.
Illius mendacium circa donationem Constantini. to. 3. 272. 2.
Dixit Imperatorem esse supra Papam, & supra totam Ecclesiam Catholicam, tom. 3. 272. 2.
Seminauit discordias inter Papam, & Principes. to. 3. 273. 1.
Illius infamiæ, opprobria, & vituperia. tom. 3. 275. 2.
Magno astu excusauit doctrinam insanam. to. 3. 275. 1.
Mendacissimus fuit in citandis Auctorum sententijs. to. 3. 275. 2.
Octo ipsius mendacia circa Victorem Papam redargutum ab Irenæo, & Anicetum à Polycarpo. tom. 3. 276. 2.
Alia quinque eiusdem mendacia paucis verbis expressa. to. 3. 276. 1.
Iudaicæ superstitionis fuit insignis defensor. to. 3. 276. 1.
Arianorum susceptam defendit contra Sanctum Athanasium. to. 3. 276. 1.
Euidenter conuictus veritatem apertam noluit fateri. to. 3. 276. 2.
Papæ potestatem modò admisit, modò negauit. to. 3. 277. 1.
Illius inconstantia, & contradictio in doctrina. to. 3. 277. 2.
Ritus Ecclesiæ, missarum solemnia mutilauit, & sacrificium altaris perfidè violauit; ac pietatem erga defunctorum animas prorsus extinxit. to. 3. 277. 2.
Suam doctrinam à nescio quodam Tauiero mutuauit. to. 3. 277. 1.
Ecclesiam Catholicam Babylonem vocauit. to. 3. 278. 1.
Illius error contra attritionem. tomo 3. 278. 1; & seq.
Eius iniquitas in deligendis, & improbandis auctoribus. to. 3. 278. 2.
Illius præstigia in commutandis ijs, quæ semel dixit. to. 3. 279. 2.
Nihil recepit eorum, in quibus recta disputatio consistit. to. 3. 280. 2; & seq.
Derogauit, mutilauit, & pessimè interpretatus fuit Sacram Scripturam. to. 3. 281. 2.
Eius dilemma de Corpore Christi Domini ab ipso in cæna ministrato. to. 3. 282. 1.
Illius argumenta contra indulgentias. tom. 3. 281. 1; & seq.
Eius horrida verba in epistolam S. Iacobi; & manifesta contradictio. to. 3. 282. 1.
Non semel finxit, & simulauit modestiam. to. 3. 282. 2.
Ecclesiæ, & Pontificis auctoritatem penitus reiecit. to. 3. 284. 1.
Verba ipsius non minùs impia, quàm stulta. to. 3. 281. 2; & seq.
Asseruit decreta probantia Romani Pontificis primatum esse frigidissima. tomo 3. 284. 1.
Dixit Papatum esse Regnum Babylonis, & potentiam Nemroth robusti venatoris. tomo 3. 284. 1.
Affirmauit decreta Summorum Pontificũ esse ineptissima, & languidissima. tom. 3. 284. 2.
Eius superbia, & arrogantia execrabilis. tomo 3. 285. 1.
Reiecit omnes Doctores veteres, & recentes, Latinos, & Græcos. tomo 3. 285. 2.
Sanctum Patrem Augustinum vocauit extinctorem fidei Catholicæ. tomo 3. 285. 2.
Quænam sit ipsius Ecclesia? tomo 3. 285 1.
Ab omni potestate Ecclesiastica conatus fuit se eximere. to. 3. 285. 1.
Causa ipsius superbiæ, & arrogantiæ. to. 3. 285. 1.
Concilio Niceno reuerentiam exhibuit. to. 3. 285. 1.
Dixit omnes Ecclesiæ Doctores abusos fuisse Sacra Scriptura. to. 3. 285. 2.
Fuit execrator, & censor omnium Conciliorum. to. 3. 285. 2.
Docuit omnes Sanctos errasse, & in errorem alios induxisse. to. 3. 286. 1.
Interseruit zizania inter Sacerdotes, & Laicos. to. 3. 286. 1.
Stultè, & impiè locutus fuit contra S. Dionysium circa numerum Sacramentorum. tom. 3. 287. 1.
Docuit Sacramenta fuisse recenter inuenta. tom. 3. 287. 1.
Conatus fuit se extollere supra S. Dionysium. tom. 3. 287. 1.
Illius improperia contra S. Anacletum Martyrem, S. Leonem Magnum, S. Isidorum, & S. Thomam. tom. 3. 288. 1.
Appellauit Aristotelem bestiam. to. 3. 288. 1.
Eius hæresis primò incepit grassari contra Romanum Pontificem. to. 4. 655. 1.
Deinde negauit Ecclesiæ ceremonias, & confessionem, tanquam scandalosam. tom. 4. 655. 1.
Adorationem imaginum appellauit idololatriam. to. 4. 655. 1.
Docuit ieiunium ab hominibus institutum fuisse, non à Deo. to. 4. 655. 1.
Dixit cælibatum esse contra legem naturæ. tom. 4. 655. 1.
Damnauit Monachatum, quia Monachi emittunt votum, quod nequeunt præstare. tom. 3. 655. 1.
Reiecit virginitatem, & Ecclesiæ Sacramenta. to. 4. 655. 1; & sequen.
Illius sententiæ non sunt dignæ, vt in disputationem vocentur. to. 4. 655. 1; & sequen.
Vid. Lutherus.

Martinus Polonus.

Martinus Polonus fuit primus inuentor, & fictor fabulæ Ioannæ Papissæ. tom. 2. ex Alano. 17. 1.

Martyr.

Martyrum præclarum elogium sumptum ex Diuo P. Augustino. tomo 4. 799. 137.
SS. Martyrum memoria quomodò ab Ecclesia honoretur? to. 8. 752. 1.
SS. Martyres à S. Cypriano recensiti, & laudati. to. 1. 404. 2; & seq.
Martyres Anglicani quomodò auctoritatem Romani Pontificis sanguinis effusione defenderint? tom. 1. 357. 1.

Martyres Christi Domini ex Euangelio confirmauerunt D.Petri primatum. tom. 13. 123.2.

Martyrologium.

Martyrologij nomen primò inuentum fuit ab Eusebio ad significandum Librum, in quo sunt scriptæ SS. Martyrum historiæ. to.1.404. 2; & seq.

Martyrologium auctum, & illustratum fuit à Cardinali Baronio. to. 1. 404. 2; & sequen.

Martyrologium Alexandrinum testatur Sanctum Syluestrum fuisse Ecclesiæ primatem, & baptizasse Constantinum Magnum Imperatorem. to.1. ex Ecchellensi. 53. 1.

Martyrologium Ægyptium sub die 29. mensis Hatur, qua die Martyrio coronatus fuit S. Clemens Papa, testatur Petrum Romæ fuisse, & fidem Christi Domini prædicasse. to.1. ex Ecchellensi. 49. 2.

Mashudus.

Mashudus Mohammedanus historicus in historia, cui titulus: *Prata aurea* testatus fuit Petrum,& Paulum Romæ occisos fuisse. to.1. ex Ecchellensi. 49. 2.

Matematici.

Matematicorum libri damnari fuerunt à Summis Pontificibus Innocentio I; & Honorio. tom.1. 362. 1.

Matematici nolentes suum errorem abiurare non solùm ab Vrbe Romæ, sed etiam ab omnibus Ciuitatibus Catholicis fuerunt Honorij Papæ decreto expulsi. tom.1. 362.1.

Mathildes.

Mathildes Comitissa præclarissima & religiosissima fœmina suum patrimonium in Tuscia, & Lombardia Apostolicæ Sedi donauit. to.10. 97. 2.

Eiusdem Comitissæ qualitates eximiæ,dotes, & epitaphium. to.10. 101. 1.

Prope mortem ex testamento leganit Romanæ Ecclesiæ, quidquid à Pisia amne, & à S. Quirico agri Senensis vsque ad Ceperanum inter Apenninum, & mare interiacet. to.2. ex Pighio. 204. 1.

Matisconensis canon.

Matisconensis canon prohibet Archiepiscopis, ne Missam solemnem sine pallio celebrare præsumant. to.6. 267. 2.

Illius verus sensus est Archiepiscopos debere pallium à Sede Romana postulare, & antequam illud accipiant, non debere Missam solemnem celebrare. tomo 6. 267.2.

Matrimonium carnale.

Matrimonij definitio. to. 19. 59. 2.

Ante Christi Domini aduentum eius vinculum non erat adeo forte, soluebatur enim per libellum repudij. to. 19. 59. 2.

Eius origo in Paradiso terrestri. tomo 19. 60. 1.

Figurauit coniunctionem Christi Domini cum Ecclesia. to. 19. 60. 1.

Est verum Sacramentum. to. 19. 60. 1.

Debet fieri prolis suscipiendæ intentione, to. 19. 60. 2.

Confert gratiam. to. 19. 60. 2.

A Christo Domino fuit benedictum in nuptijs Canæ Gallileæ. to. 19. 60. 2.

Eius institutio. to. 19 62. 2.

Matrimonium in statu innocentiæ fuit institutum. 10. 19. 137. 2.

Matrimonium quoad substantiam est Iuris Diuini, quoad gradus non prohibitos iuris humani. to. 11. 531. 6.

Matrimonium priscæ Ecclesiæ temporibus permittebatur ante, non post susceptum præsbyteratum. to. 7. 227. 2.

Matrimonium significat coniunctionem Christi Domini cum Ecclesia; & eius triplex bonum. to. 18. 354. 2.

Matrimonium potest esse fine copula coniugali, quæ non est de eius essentia. to. 9. 755. 2.

Matrimonium in Lege veteri præferebatur virginitati propter expectationem Verbi per viam generationis venturi. to.9.755.2; & seq.

Matrimonium non perficitur solo consensu naturali, nisi concurrat qualitas libertatis. to. 9. 116. 129.

Idem dicitur in matrimonio spirituali. to. 9. 116. 129.

Matrimonium licèt sit de iure naturali,& Diuino, nihilominùs Papa in eo dispensat; & personas inhabiles habilitat. to.9. 477. 53.

Matrimonium carnale respicit bonum prinatum. to. 9. 449. 175.

Matrimonij indissolubilitas à quo oriatur? to. 2. ex Adolpho. 97. 1.

Matrimonium interdicitur Præsbiteris, & Diaconis in Concilio Romano. to. 2. ex Alano. 51. 1.

Matrimonium spirituale.

Matrimonium Christi Domini cum Ecclesia. to. 3. 233. 1.

Matrimonium spiritnale non humana, sed Diuina potiùs potestate dissoluitur. to.13. 326. 2.

Matrimonij spiritualis vinculum quomodò sit fortius vinculo matrimonij carnalis? to. 18. 434. 1; & seq.

Matrimonium spirituale inter Prælatum, Ecclesiam respicit bonum publicum, & commune. to. 9. 449. 174.

Matrimonium infidelium.

Matrimonium infidelium cur possit dissolui? to. 18. 427. 1.

Matrimonium infidelium contractum in primo gradu lineæ transuersæ, si conuertantur ad fidem, debet dissolui. tom. 5. 171. 197; & 198.

Matrimonium fidelis cum hæretica potest à Papa prohiberi. to. 5. 174. 208.

Matrimonia infidelium nequeunt impediri à Papa. to. 5. 174. 210.

Matrimonium fidelis cum infideli potest à Papa dispensari. to. 5. 175. 211.

Matrimonium fidelis cum infideli an sit Sacramentum? to. 5. 175. 212; & 213.

Matrimonium infidelium post conuersionem an fiat Sacramentum, & an requiratur nouus consensus? to. 5. 175. 215.

Matrimonium in casu hæresis posse dissolui an definiuerit Cœlestinus III? tom. 5. 125. 26; & to. 12. 244. 1; & tom. 6. 899. 1; & to. 9. 727. 1; & to. 4. 507. 59; & to. 18. 44. 1; & 53. 2; & to. 20. 391. 1.

Matrimonium infidelium post conuersionem non

non requirit nouum consensum coram parocho, & testibus. to. 5. 176. 216.
Matrimonium infidelis cum pluribus vxoribus infidelibus initum post conuersionem, quam vxorem debet seligere? tom. 5. 177. 227.
Matrimonium coniugis infidelis quomodò possit dissolui? to. 12. 378. 1.

Matrimonij gradus.

Matrimonij gradus qui fuerint in lege veteri, & qui sint in lege Euangelica? to. 5. 170. 191; & seq.

Matrimonij impedimenta.

Matrimonij impedimenta dirimentia iure naturali nequeunt dispensari à Papa. to. 5. 172. 200.
Matrimonij impedimentum ortum ex affinitate in recta linea an irritet? tom. 5. 172. 201.
Matrimonium non irritatur iure naturæ, vel Diuino ex affinitate in primo gradu lineæ transuersæ. to. 5. 173. 205.
Matrimonium inter consanguineos vsque ad quartum gradum irritum est iure Ecclesiastico. to. 5. 169. 188.
Matrimonium in primo gradu rectæ lineæ irritum est iure naturæ, & indispensabile. to. 5. 169. 189; & seq.
Matrimonio quæ, & quando imbecillitas obstet? to. 4. 813. 72.

Matrimonij legitimatio.

Matrimonij legitimatio potest fieri à Papa, etiam in locis non sibi subditis. tomo 5. 176. 219.

Matrimonij dissolutio, & dispensatio.

Matrimonio dissolutio. to. 6. 900. 4.
Matrimonij dissoluendi causæ instæ, & legitimæ. to. 5. 632. 1.
Matrimonium an in causa hæresis possit dissolui? to. 5. 125. 26.
Matrimonium initum contra interdictum Papæ an sit validum? tom. 5. 161. 158; & seq.
Matrimonium ratum an possit dissolui? to. 5. 162. 165.
Matrimonium consummatum nequit dissolui. tn. 5. 163. 168.
Matrimonium inter consanguineos vsque ad quartum gradum irritum est iure Ecclesiastico. to. 5. 169. 188.
Matrimonium in primo gradu rectæ lineæ irritum est iure naturæ, & indispensabile. to. 5. 169. 189; & seq.
Matrimonium quare in nullo casu à Papa possit dispensari? to. 9. 703. 2.
Matrimonium inter fratres, & sorores simpliciter est indispensabile. to. 5. 170. 194; & seq.
Matrimonia secuta inter fratres, & sorores. to. 5. 170. 194; & seq.
Matrimonia inter fratres, & filias, & sorores an possint cohonestari? to. 5. 171. 196.
Matrimonij in radice dispensatio quid operetur? to. 5. 176. 217.
Matrimonium initum defectu consensus nequit dispensari. to. 5. 177. 222.
Matrimonium inualidum etiam obtenta dispensatione Papæ requirit nouum consensum. to. 5. 629. 1.
Matrimonium ratum non consummatum potest ex dispensatione dissolui. to. 5. 631. 1.
Matrimonium consummatum nulla ratione potest dissolui. to. 18. 427. 1.
Matrimonium cum consobrina patris potest dispensari, non autem cum nouerca, vel nuru. to. 5. 173. 206; & seq.
Matrimonium legitimum, & consummatum, neque auctoritate Papali solui potest. to. 2. ex B. Ægydio. 19. 1.
Matrimonium per verba de præsenti contractum posse dissolui non fuit ab Alexandro Tertio definitum. to. 1. 350. 2.
Quando asseruerit iudicatum fuisse à suis Prędecessoribus matrimonium ratum, non consummatum posse per aliud consummatum dissolui. to. 4. 508. 61.

S. Matthæus.

S. Matthæi dictum 23. *Vbi duo, vel tres congregati* &c; quas exceptiones patiatur? to. 3. 576. 2.
S. Matthæi dictum 20. *Scitis, quia Principes* &c. quomodò intelligendum? tomo 13. 336. 1.
S. Matthæi cap. 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram*, &c. exponitur. to. 4. 291. 1.
Item: *Tibi dabo claues Regni Cælorum, & quodcumque ligaueris*, &c. to. 4. 292. 3.
Item: *Pasce oues meas*, &c. to. 4. 292. 5.
S. Matthæi 18. cap. declaratur. tom. 9. 233. 67; & 245. 31.
S. Matthæi cap. 16. glossa ordinaria super verba: *Quodcumque ligaueris*, &c. declaratur. to. 9. 245. 32; & 33.
S. Matthæi 18. *Si peccauerit*, &c. an ista verba conueniant Papæ, sicut & aliis? tom. 9. 427. 31.
S. Matthæi 19. text. explicatur. to. 9. 501.
Item cap. 23. declaratur. to. 9. 581. 214.
Item cap. 20. explicatur. to. 9. 581. 214.
Item cap. vltimum. to. 9. 583. 221; & 588. 232.
Item cap. 10. declaratur. to. 9. 583. 221.
Item cap. 5. exponitur. to. 9. 595. 250.
Item: *Vos estis sal terræ*. to. 9. 610. 294.

S. Matthias Apostolus.

S. Matthiæ electio per sortem quomodò sit intelligenda? to. 9. 347. 252.
S. Matthiæ electio in Apostolatum. tom. 14. 259. 1; & seq.
S. Matthias an immediatè à Deo habuerit Apostolatum? to. 12. 371. 1.
S. Matthiæ Apostoli electio à Deo postulata. to. 14. 432. 1.
S. Matthias vnus ex septuaginta duobus Discipulis. to. 13. 321. 1.
In Episcopum fuit à Deo consecratus, non tamen sine ministro. to. 13. 322. 2.
S. Matthiæ Apostoli electio visibili signo fuit à Deo declarata. to. 10. 257. 2.
Apostoli elegerunt sorte Matthiam ante Pentecostem. to. 20. 315. 8.
S. Matthiæ electio fuit peculiaris, & feria. to. 3. 958. 1.
S. Matthias Apostolus prædicauit Æthiopis. to. 1. 255. 2.
Fuit electus ante Pentecosten. tom. 20, 315. 9.

Matthias Flaccus.

Matthias Flaccus Illyricus dixit fieri iniuriam D. Petro asserere eum fuisse Papam, & fundatorem Ecclesiæ Romanæ. tom. 7. 135. 1; & seq.

Item dixit Antichristum iam venisse. to. 7. 207. 1; & seq.
Item Antichristum victurum mille, & ducentis sexaginta annis. to. 7. 211. 2.
Matthias Pomeranus.
Matthias Stephanus Pomeranus voluit Imperatori, non Papæ concessum esse conuocare Concilia. to. 8. 785. 2.
Maurentius.
Maurentius nouæ Germaniciæ in Numidia Episcopus quos iudices postulauerit? to. 6. 293. 2.
Mauritania.
Mauritaniæ prouinciæ semper fuerunt duæ. to. 6. 232. 2.
Et ciuiles, & Ecclesiasticæ. to. 6. 232. 2.
Mauritius Imperator.
Mauritius Imperator iustè iugulatus à Phoca ob auaritiam. to. 15. 286. 1.
Mauritius Imperator à Deo punitus, quia afflixit S. Gregorium; in pœnam sui delicti à Phoca fuit occisus, sed ipsum eius filij, & vxor ante eius oculos fuerunt interempti. to. 18. 89. 2; & seq.
Mauritius Pragensis.
Mauritij de Praga conclusiones tres, quas defendere volebat in Concilio Constantinopolitano, & quare postea non defenderit? to. 9. 552. 144.
Maxentius.
Maxentij crudelitas. to. 15. 276. 1.
Maxentij obitus. to. 10. 110. 1.
Maxima.
Maximæ Theologorum, quæ, & quot sint? to. 10. 2. 1.
Maximianus.
Maximianus Nestorio successit in Episcopatu Constantinopolitano, illi Proclus, isti Flauianus. to. 3. 637. 1.
S. Maximinus.
S. Maximinus Athanasium, dum à Constantino quæreretur ad pœnam, honorificè suscepit. to. 6. 106. 2.
Sardicensi Synodo adfuit, vel certè subscripsit. to. 6. 91. 1.
Auctor fuit Pontifici Iulio, vt erga S. Athanasium, aliosque Episcopos ad se appellantes faceret, quæcumque fecit. tomo 6. 91. 1.
Ex more Gallicanæ Ecclesiæ. to. 6. 96. 2; & seq.
Accusatus ab Eusebianis. to. 6. 91. 1.
S. Maximus.
S. Maximus contra Constantium Imperatorem, & alios hæreticos. to. 1. 187. 2; & 491. 2.
In exilium missus diem sui obitus Diuinitus cognouit. to. 1. 123. 1.
Postquam fuit defunctus tres lucidæ faces ingentis splendoris è Cœlis mirabiliter fuerunt dimissæ. to. 1. 123. 1.
Ab Ecclesia Orientali, & Occidentali Martyrum albo fuit adscriptus. to. 1. 123. 1.
Fidei Orthodoxæ, & paternarum traditionum vsque ad mortem fuit tenacissimus custos. to. 1. 123. 1.
Maximus Cynicus Episcopus.
Maximi Cynici ad Romanam Sedem appellatio. to. 6. 195. 1; & 213. 2; & seq.
Eiusdem consecratio in Episcopum Constantinopolitanæ Ecclesiæ. to. 6. 195. 1.
Facta ei fuit contraditio. to. 6. 195. 1.
Falsum est, quòd Romana Synodus absentibus Orientalibus de Maximo nihil voluerit decernere. to. 6. 196. 2.
Eum admisit ad communionem, & ei fuit restitutum retractatorium iudicium. to. 6. 196. 2.
Maximi dolosa hypocrisis, & ante Episcopatum occulta facinora. to. 6. 199. 2.
Eius ordinatio an fuerit causa dissociationis inter Orientis, & Occidentis Ecclesiam. to. 6. 196. 2.
Maximus teste S. Ambrosio Romam appellauit. to. 6. 140. 2.
Ad eam appellationem acceptandam S. Damasus non indiguit prouincialis Concilij auctoritate. to. 6. 197. 2; & seq.
Ante inchoatum retractatorium iudicium continuatus in Episcopatus possessione. tom. 6. 146. 1.
Maximi Cynici Episcopi Constantinopolitani appellatio. to. 6. 538. 1; & seq.
Maximi retractatorium iudicium quare S. Damasus delegauerit? to. 6. 539. 2.
Eius appellatio admissa fuit à S. Damaso. to. 6. 622. 1.
Maximus, & Martialis Episcopi Hispaniæ appellarunt ad Stephanum Papam. to. 18. 22. 2.
Maximus tempore VI. Synodi purgauit Honorium à macula hæresis. tom. 13. 417. 2.
Maximus ab hæreticis agitatus Romam venire petijt, vbi Martinum Papam reperijt. to. 13. 198. 1.
Maximus Imperator.
Maximi Imperatoris reuerentia erga Episcopos, & Sacerdotes. to. 17. 315. 2.
Mayron.
Mayronis instantia contra thesaurum Ecclesiæ. to. 9. 697. 1.
Mebati hæretici.
Mebatorum error circa primatum Christi Domini nulli hominum relictum. tom. 3. 592. 1.
Medela.
Medelam peccatorum duo impediunt. to. 3. 253. 2.
Medicus.
Medicus an sit irregularis, & quando? to. 3. 95. 2; & seq.
Medici, & Chirurgi diligentia congrua in visitando quænam sit? to. 3. 96. 1.
Mediolanensis Ecclesia.
Mediolanensis Ecclesia an habuerit primatum supra Aquileiensem Ecclesiam, & alias Venetæ ditionis prouincias? to. 6. 677. 1; & seq.
Mediolanensis Ecclesia Romano patriarchatui subditur. to. 6. 672. 2.
Mediolanensis Episcopatus.
Mediolanensis Archiepiscopatus quot suffraganei numerentur? to. 9. 61. 7.
Mediolanense Concilium.
Mediolanense Concilium, cui interfuerunt Liberius, & Constantius Imperator infensissimus hostis S. Athanasij. to. 6. 179. 1.
Meditatio.
Meditationes variæ circa obedientiam Papæ seruandam, & hæreticorum tela eludenda. to. 16. 421. 2; & seq.

Melancton.

Melancton recepit Synodum Antiochenam, Nicænam, & Sardicensem. to. 6. 13. 2.

Melancton ex Lutherano factus fuit Caluinista. to. 19. 402. 1.

Melancton præuaricatus fuit crebrò. to. 4. 682. 79.

Melania hæreticus.

Melania, & Rufinus hæretici Origenistæ. to. 1. 113. 1.

Multos Clericorum in errores Origenis traxerunt. to. 1. 113. 1.

S. Melchiades Papa.

S. Melchiades Papa à Donatistis frustra accusatus de lapsu, traditione, ac thurificatione. to. 6. 243. 2.

Calumnia fidem inuenit etiam apud aliquos Catholicos, & nobis peperit Synodum Sinuessanam. to. 6. 243. 2.

S. Melchiades Donatistarum aduersùs Cecilianum prouocationem retractat Romæ. to. 6. 142. 1.

Cur in ea causa plures sibi assumpserit Assessores? to. 6. 314. 1.

Cæcilianus non indicauit ex auctoritate Imperialis degradationis. to. 6. 308. 1.

S. Melchiadis vltima de causa Ceciliani sententia concepta in ipsius solius nomine. to. 6. 308. 2; & seq.

Cur post sententiam à se prolatam sustinuerit in Arelatensi Concilio iteratam litis cognitionem? to. 6. 313. 2.

S. Melchiades accusatus à Donatistis. to. 6. 647. 2.

S. Melchiadis Papæ lapsus confictus à Donatistis. to. 11. 70. 106.

S. Melchiades confirmauit epistolam Anacleti. to. 7. 231. 2.

S. Melchiades Papa in causa Donatistarum. to. 1. 97. 1.

S. Melchiades à S. P. Augustino laudatus. to. 1. 97. 2.

S. Melchiadis Papæ sententia de Sacramento Confirmationis. to. 1. 209. 1.

Eius sententia in causa rebaptizandorum à S. P. Augustino disertè laudata. tom. 1. 446. 2.

S. Melchiadis Papæ epistola decisiua appellationis Episcoporum Hispaniæ. to. 3. 767. 2; & to. 10. 320. 1; & seq.

S. Melchiades Papa infallibilitatem Papæ testatur. to. 10. 320. 1.

S. Melchiades natione Afer electus est Romanus Pontifex anno Domini 311. tom. 3. 767. 2.

Melchisedech.

Melchisedech Rex fuit, & Sacerdos. tom. 7. 19. 2; & to. 3. 121. 1; & to. 18. 689. 1.

Melchisedech Rex Salem fuit Monarcha in populo Dei. to. 17. 297; & 459. 1.

Melchisedech fuit Rex Hierusalem, & significauit Christum Dominum. to. 14. 330. 1.

Melchisedech fuit Sem filius Noe, & Vrbem Salem, idest Ierusalem condidit; & benedictione Noe fuit consecratus Sacerdos, & Rex. to. 19. 202. 2.

Melchisedech quomodò absque Patre, & Matre dicatur? to. 2. ex B. Ægidio. 45. 1; & seq.

Fuit figura Christi Domini, & quinque rationibus demonstratur. to. 2. ex B. Ægidio. 25. 1; & seq; & to. 3. 933. 2.

Melchisedech quot annis superuixerit Abrahæ? to. 3. 219. 1.

Melchisedech primus Rex verus, & iustus, Rex Salem, figura Saluatoris. to. 3. 41. 1; & 121. 2.

Melchisedech secundogenitus Noe fuit simul Rex, & summus Sacerdos. tomo 6. 43. 1.

Melchisedechiani.

Melchisedechiani hæretici asseruerunt Melchisedech non fuisse hominem, sed virtutem Dei. to. 3. 40. 2.

Meletius.

Meletij ordinatio, & appellatio Romana. to. 6. 209. 2.

Stipulatio eum Paulino. to. 6. 212. 1.

Meletius successor Flauiani, tanquam periurus fuit habitus à Sede Apostolica. to. 6. 512. 1.

Meletius primum Sebastiæ in Armenia electus fuit Episcopus, deinde ad Episcopatum Berrheæ in Syria fuit translatus. to. 6. 209. 2.

In Synodo Seleuciana, cui interfuit, subscripsit fidei formulæ à factione Aeaciana compositæ. to. 6. 209. 2.

In Sedem Antiochenam fuit translatus. to. 6. 209. 2.

Fuit vir potens opere, & sermone. tomo 6. 210. 1.

Factus Episcopus Antiochenus mutatus in alium virum cepit se monstrare orthodoxum, & spatio triginta dierum totam Ciuitatem Antiochiæ fecit Catholicam. to. 6. 210. 1.

Ab Arianis per vim Constantij Imperatoris ei fuit intrusus Eudoxius. tomo 6. 210. 1.

Extra portam Ciuitatis celebrauit conuentum. tom. 6. 210. 1.

Fuit vir veraciter eruditus, sanctus, & beneuolentia pertinax. to. 6. 210. 2.

Fuit de Ariana scabie traductus, à qua tamen se purgauit. to. 6. 211. 1; & seq.

Meletius Lycopolitanus.

Meletius Lycopolitanus Episcopus apud Ægyptios Thebaidos Metropolita adiutor patriarchæ Alexandrini. to. 6. 606. 1.

Meletius Lycopolitanus Episcopus schisma in Ægyptum inuexerat contra proprium Patriarcham, & in Concilio Nicæno Canone sexto fuit repressus. tomo 4. 311. 5.

Membrum.

Membrum diuisum viuere non potest. to. 3. 33. 2.

Membrum quodnam, & quomodò dicatur maius corpore? to. 9. 575. 197; & 576. 199.

Membra à capite recedere non debent. to. 9. 48. 245.

Membra à capite non dissentire conuenientius est, quàm è contra. tomo 9. 208. 107.

Membrum dignius in corpore naturali, vel mystico est caput. to. 9. 208. 107.

Membra Christi Domini sunt ipsemet Christus. to. 17. 417. 1.

Membra duplicem influxum recipiunt à Capite. to. 16. 5. 2; & 15. 2.

Membrum membrorum, quod supereminet alijs

alijs membris, tanquam principalius, ad quod referuntur alia membra, tanquam subiecta, ad caput. to.3. 807. 2.
Membrum naturale, & membrum mysticum non assimilantur in omnibus. tomo 9. 664.1.
Non vnum tantùm, sed plura membra sunt sub vno capite. tomo 1. 5. 3; & sequen.
Membrum strictè, & propriè sumptum; ac membrum latè dictum quod sit? tomo 7. 773.2.
Membrum Ecclesiæ aliud est actualiter tale, aliud potencialiter. to.10. 154. 2.
Vid. Ecclesiæ membra.

Menas.

Menas Patriarcha Constantinopolitanus in V. Synodo generali noluit errores Origenis ad primam Episcoporum acclamationem damnare, sed prius voluit certiorem facere Imperatorem Iustinianum, non quia necesse erat, sed quia conueniebat. tom.3. 502.2.
Declarauit se sequi Apostolicam Sedem, & ei obedire, ac ab ea condemnatos se condemnare. to.3. 502. 2.

Mendacium.

Mendacium habet innatam, & intrinsecam malitiam indispensabilem etiam de iure Diuino. to.3. 13. 1.
Nulla ratione potest vnquam fieri licitum. tom.3. 13. 2.
Mendacium etiam officiosum proferre nefas est. tom.8. 7. 2.
Qui Papæ mentitur, sacrilegus est. tomo 4. 512. 89; & sequen.

Mens.

Mens præscribentis talis præsumitur, qualis esse debet. tom.9. 428. 45.
Mens iurium non est eum, qui committit in legem, legis priuilegio gaudere. tomo 9. 428. 46.

Mensa.

Mensa Ecclesiæ quæ, & qualis sit? tomo 3. 243.1.
Mensa pinguis significat gloriæ æternæ beatitudinem. to.3. 243. 1.
Mensa Domini, in qua Ioannes supra pectus Domini in Cœna recubuit, quid significauerit? to.3. 243.1; & seq.

Meritum.

Meritum in Purgatorio non potest augeri ex Sancto P. Augustino. tom.3. 279. 1; & sequen.
Mereri potest quis in hac vita, vt in Purgatorio bonis operibus viatorum subleuetur à pœnis. to.3. 279. 2.
Omne meritum in hac vita, non in alia, comparatur. to.3. 279.1; & sequen.
Merita Sanctorum per indulgentias nobis remittunt pœnas temporales, non autem remittunt peccata, vel pœnam æternam. to.9. 698.2; & sequen.
Merita Sanctorum si sola, & præcisè nobis applicarentur, non esset vera indulgentia. tom.9. 699. 2.
Merita Sanctorum virtute meritorum Christi Domini habent rationem indulgentiæ. tom.9. 699. 2.
Merita Sanctorum augent Ecclesiæ thesaurum. tom.9. 699. 2.
Merita Beatissimæ Virginis Mariæ, & aliorum Sanctorum in ratione meritorij fuerunt à Deo superabundanter præmiata; non autem in ratione satisfactorij. tom.9. 699.2.
Meritis Sanctorum non innituntur indulgentiæ, sed eorum passionibus. tomo 7. 221.2.
Meritis Christi Domini possumus nobis salutem parare. tom.7. 222. 2.

Mesopotamia.

Mesopotamia, Cilicia, & Syria more Iudaïco Pascha celebrabant Luna quartadecima mensis Martij. tom.11. 47. 40.

Messanenses.

Messanensium rebellio tempore Petri Aragoniæ Regis. tom.1. 485. 2.
Post securitatem præstitam ministris ipsius Regis eos crudeliter trucidarunt. tomo 1. 485.2.

Metensis Synodus.

Metense conciliabulum à Lothario coactum pro diuortio faciendo cum vxore Theutperga. tom.16. 137. 2.
Matrimonium dissoluit, & Vualdradæ Regis pellici thorum, & diadema Regale detulit. tom.16. 137. 2.
Totum Concilium fuit anathemate percussum, & eius acta abrogata. tomo 16. 137.2.
Fuerat conclusum non expectatis Papæ Legatis. tom.16. 137. 2.

Methodius.

Methodio Patriarchæ Constantinopolitano successit Ignatius Michaelis Imperatoris filius violenter factus eunnchus inuidiæ detestandæ causa. tom.3. 642. 2.
Methodius inter Sanctos Patriarchas fuit numeratus. tom.3. 642. 2.

Metropolita.

Metropolita à Synodo suæ Prouinciæ nunquam potuit iudicari, & damnari. tom.6. 108.2.
Metropolita à solo Patriarcha, aut eius Synodo potuit iudicari. to.6. 108. 2.
Metropolita potest Episcopos sibi subditos iudicare. tom.6. 108. 2.
De Metropolitarum iudicijs diuersorum Conciliorum sanctiones. to.6. 109.2.
Lex Gratiani de Metropolitarum iudicijs non fuit nouum ius, sed innouatiuum, & confirmatiuum veteris legis. tomo 6. 109. 1; & sequen.
Canones de Metropolitis non iudicandis ab Episcopis suæ Prouinciæ aliquando non viguerunt in Gallijs. tom.6. 109. 1; & sequen.
Aliqui Metropolitæ semetipsos suarum Synodorum iudicijs sponte submiserunt, ne impunis eis esset delinquendi, aut excedendi libertas. tom.6. 109. 2.
Canones de non iudicandis Metropolitis à suis Synodis reduxit in Gallias Carolus Magnus Imperator Gallicanæ, Christianitatis reparator. to.6. 109. 2.
Metropolita iuxta Apostolicam regulam à solo Patriarcha, vel à Romano Pontifice potest deijci, vel reparari. tomo 6. 109.2.
Excipitur tamen casus hæresis, vel idololatriæ. tom.6. 109. 2; & sequen.

Aliqui Metropolitæ per Principes sæculares impedire tentarunt Synodos Patriarchales. tom.6. 166. 2; & seq.
Metropolitarum degradationes soli Papæ sunt reseruatæ. to.6.446.1; & seq.
Metropolitæ ex Papæ priuilegio consecrarunt Episcopos. tom.6. 669. t.
De iure ordinario eis non competit consecratio Episcoporum. tom.6. 65t. 1.
Metropolita, seu Metropolitanus à Metropoli dictus Matricis Vrbis, & Ecclesiæ est Præsul. tom.4. 374. 2.
Metropolitæ dignitas à dignitate Archiepiscopi differt. tom.4. 374. 2.
Metropolita habet auctoritatem solùm in suam Prouinciam. to.4. 375.4.
Quænam sint eius partes præcipuæ, & potiores? to.4. 375. 4; & 377; & seq.
Metropolita per ordinem ad suam Diœcesim habet eandem auctoritatem, quam habet Episcopos in sua Diœcesi; per ordinem tamen ad suam Prouinciam, & ad Episcopos suæ Prouinciæ habet maiorem auctoritatem, quàm Episcopus. tomo 4. 376.5.
Metropolita eligitur ab Episcopis Comprouincialibus, & consecratur à Patriarcha præsentibus ijsdem Episcopis. tomo 4. 376.5.
Non potest se nominare Archiepiscopum, aut munera Metropolitæ exercere; nisi priùs à suo legitimo superiore pallium acceperit. tom.4. 376. 5.
Metropolitæ, & Episcopi discrimina ex his duobus illata. tom.4. 376. 5.
Metropolita in Concilio Prouinciali non est maioris, sed minoris auctoritatis, quàm sit Papa in Concilio generali. tomo 13. 503.2.
Metropolita potest dare suffraganeo Coadiutorem. tom.9. 80.21.
Metropolita apud Afros dictus fuit senex. tom.6. 230. 1.
A Donatistis appellatus fuit Princeps Episcoporum. tom.6. 230. 2.
Metropolitæ titulum Principis Sacerdotum, quem Donatus ob superbiam inuexerat, prohibuit Synodus Carthaginensis. tom.6. 231.t.

Metropolita Anglicanus.

Metropolitæ in Anglia decem Episcopos debent habere. to.11. 218. 100.

Metropolita Carthaginensis.

Metropolitæ titulus non solum Carthaginensi Episcopo competit, sed etiam cuilibet aliarum Prouinciarum Primati. to.6. 231. 1.

Metropolita Ægyptiacus.

Metropolita Ægyptiacus non poterat celebrare Synodos absque Patriarchæ licentia. tom.6. 215. 2.

Metropolitæ Galliarum.

Metropolitæ Galliarum an gestauerint pallium ante S. Bonifacij Apostolatum? to.6. 267.2.

Metropolita Hierosolymitanus.

Metropolita Hierosolymitanus fuit Episcopus Cæsareæ Palestinæ. tomo 13. 255. 1.

Metropolitæ Hispaniæ.

Metropolitæ in Hispanijs vsque ad tempora Constantini videntur non extitisse. to. 6. 210.2.

Metropolitæ Italiæ.

Metropolitæ Italiæ sunt quatuor, scilicet Romanus, Mediolanensis, Aquileiensis, & Calaritanus. to.6. 112. t.

Metropolis.

Metropoles nouas Ecclesiasticas instituere, solius potestatis Papalis est. tom. 3. 949. 1.
Metropoles Ecclesiasticæ cur fuerint institutæ? tom.3. 910. 1.

Metropolitica potestas.

Metropolitica potestas apud Afros non erat affixa determinatæ Sedi, sed successiuè de Episcopo ad Episcopum consecratione seniorem totius Prouinciæ transibat. to.6. 230.2.
An hoc viguerit in omnibus sex Africæ prouincijs? tom.6. 232. 1.
Viguit procul dubio in Prouincia Cæsariensi. tom.6. 232. 1.
Res exploratissima est non viguisse in Prouincia Proconsulari. to.6. 232. 1.
Metropolitica potestas extenditur ad confirmationem Episcoporum. tom. 6. 237. 1.
Metropolitica potestas etiam extenditur ad congregandas Synodos Prouinciales. tomo 10. 517. 2; & to.4. 688. 13; & tom.3. 380.2.

Metus.

Metus, licèt ab extra causetur, ad intra consensum generat, & sic vniuersalibus electionis principijs directè contrariatur. tom.9. 107. 79.
Metus, & simonia æquiparantur in electione Papæ. tom.9. 107. 81.
Metu interueniente gesta tenent, sed veniunt reficienda per actionem. to.9. 115. 118.
Metus non tollit naturalem consensum. to.9. 115. 120.
Et hoc propter duas rationes. tom.9. 116. 125.
Metus facit actum non valere ipso iure, quando iura non prouident de beneficio retractandi. tom.9. 116. 130.
Metus leuis in alijs electionibus vitiat, multò magis in electione Papæ. tom.9. 117. 133.
Metus, siue timor medius, qui in alijs non sufficeret, sufficit in electione Papali. tom.9. 117. 134.
Et idem in ingressu Religionis. tom.9. 117. 135.
Et idem in matrimonio. tomo 9. 117. 135.
Metus reddit faciliùs nullum actum irretractabilem, quàm retractabilem. tom. 9. 118. 136.
Metus consideratur, vt causa finalis, & vt in circunstantijs. to.9. 120. 145.
Metus quomodò probetur? tomo 9. 279. 52.
Metus iustus quid sit, & stante tali metu quis non tenetur comparere etiam sub saluo conductu. tom.9. 289. 103.
Et maximè, vbi agitur causa capitalis. to. 9. 289. 103.
Metus non excusat, si quis dicat se metu subtra-

subtraxisse obedientiam Papæ. tomo 9. 361. 16.
Metus amissionis temporalium non excusat, quin incurratur maius malum, scilicet damnatio propter peccatum. tom.9. 361. 16.
Metus perditionis temporalium, quando imminet perditio animæ, non dicitur iustus metus. tom.9. 361. 16.
Metus à quibus, & qualibus minis inducatur in Cardinales in electione Papæ? to.9. 124. t65.
Metus iusta causa subsistente an præsumendum sit electores passos fuisse metum? tom. 9. 123. 157.

Mhassudus Mohammedanus.

Mhassudus Mohammedanus primatum Romanæ Sedis asseruit. to.t. ex Ecchellensi. 53.2.

S. Michael.

S. Michael Archangelus dictus præfectus Ecclesiæ. to.10. 44. 2.
S. Michaeli, vt Præsidi, tribuitur victoria contra principem tenebrarum, licèt cum alijs pugnauerit. to.16. 365. t.
S. Michael Præpositus à Sacra Scriptura vocatus, & Primas cælestis exercitus. to.16. 365.t.
S. Michael post ruinam Luciferi factus est Caput Ecclesiæ. to.to. 157. 2.

Michael Balbus Imperator.

Michael Balbus Imperator Iconoclasta laborauit in quodam Concilio pro destructione Sanctarum Imaginum. tomo t. 313.2.
Copronymum in omnibus imitatus fuit. tom.t. 313. 2.
Voluit, vt Catholici conuenirent cum Iconoclastis ad discutiendam quæstionem imaginum, sed Catholici renuerunt. to.1, 314.1.
Disenteriæ morbo Diuinitus fuit extinctus. tom.t. 314. 2.
Resurrectionis articulum non credebat, & scortationem peccatum non esse affirmabat. tom.1. 314. 2.
Alij eiusdem errores turpissimi, & nequissimi. tom.1. 314. 2.
Eius filius Theophilus Imperator, eij in impietate successor à Gregorio IV. fuit excommunicatus, & moriens adorationem imaginum confessus fuit. tomo 1. 314. 2; & seq.
Michael Imperator Theophili Imperatoris filius expulit Sanctum Ignatium, & ei suffecit Photium hæreticum. tom.1. 314. 6.
Fuit grauissimè reprehensus à Nicolao I. Pontifice. tom.20. 19. t.
Fuit miserrimè trucidatus à coniuratis in ebrietate. tom.1. 315. 1.
Matrem, & Sorores tonsas è palatio eiecit; Ignatium à Patriarchatu remouit, & Photium subrogauit. tomo 3. 642. 2.
Michaelis Imperatoris scelera à PontificeRomano anathemate punitus. to. 1. 330. 2. & 314. 2.
Eius mors. tomo t. 330. 2; & 314. 2.

Michael Cerularius Episcopus.

Michael Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus cepit hostiliter persequi post Photium Romanæ Ecclesiæ infallibilitatem, & primatum. to.6. 639. t; & seq; & to.10. 27.1.
Michaelis Cerularij hæresis, & excommunicatio. tom.6. 734. 2.
Michael Cerularius Patriarcha Episcopi vniuersalis nomen sibi arrogauit. tom.6. 441.2.
Michael Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus, & Leo Acridanius Archiepiscopus Bulgariæ scripserunt epistolam contra Apostolicam Sedem. tomo 10. 276.2.
Michael Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus odio habuit Ecclesiam Latinam. tom.1. 209. t.
Michaelis Cerularij Patriarchæ Constantinopolitani temeritas, & hæresis à Leone Papa repressa, & damnata. tomo 1. 316.1.
Eiusdem errores perniciosi, & anathema contra ipsum. tom.1. 316. t.
Michael Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus Sedi Apostolicæ, & omnibus Latinis obijciebat, & scribebat. to. 1. 348.2.
Michaelis Cerularij Patriarchæ Constantinopolitani calumniæ in Romanam Ecclesiam, & circa additamentum symboli: *Et in Spiritum Sanctum, qui ex Patre, Filioque procedit.* to.1. 348. 2.

Michael Paleologus.

Michael Paleologus innocentem puerum, & legitimum Imperij hæredem Ioannem Lascarim barbaricè excæcauit. tomo 6. 478.t.
Ab Arsenio Patriarcha Constantinopolitano fuit excommunicatus. tomo 6. 478. 1.
Mentio tamen illius in Psalmodijs, & ad Altare non fuit sublata; veritus enim fuit Episcopus, ne per iracundiam aliquod graue malum intentaret Ecclesiæ. tom.6. 478. 1.

Miecislaus.

Miecislaus Poloniæ Princeps à BenedictoVII. petijt Regium diadema pro se, & pro suis posteris. tom.1. 517.2.

Mileuitanum.

Mileuitanum Concilium fuit confirmatum à Zosymo Papa. tom.15. 469. 2.
Fuit celebratum contra Pelagium, & eius sectatores. tom.15.468. 1; & seq.
Eius dissertatio historica. to.15. 468. 1; & sequen.
Declarauit Romanum Pontificem successisse D. Petro in Ecclesiæ primatu. to.12. 586. 2.
Ei attribuuntur Canones Concilij Carthaginensis. tom.6. 359.t.
Mileuitani Concilij Canon, quo Clerici prohibentur extra Africam appellare. tom.2. ex Alano. 21. 1; & seq.
Duo Concilia Mileuitana quo tempore fuerint celebrata? tomo 16. 232. 2; & sequen.
Quinam Episcopi primo Concilio Mileuitano interfuerint? to.16. 233. 2.
Fuit celebratum de appellationibus ad transmarina. to.16. 233. 1.

Damna-

Damnauit negantes nasci paruulos sine peccato originali. to.16. 554.1.
Asserit Romanum Pontificem habere potestatem in totam Ecclesiam. to.6. 359. 1; & tom.12. 587. 2.
Illius epistola ad Papam Innocentium I. tomo 15. 469. 3.
Ei interfuerunt S.P. Augustinus, & S.Alipius. tom.15. 469. 3.
Ecclesiastica communione priuauit Pelagium, & Cælestium, tanquam vocum nouarum inuentores. tom.15. 470.4.

Milites.

Milites prædia Ecclesiæ retinentes excommunicantur. tom.5. 712. 1.

Militia.

Militiæ cingulum ob facinora fuit prohibitus. tom.6. 496. 2.

Millenarius.

Millenarium librum Cherinthi qui damnauerint? tom.6. 521. 1.

Mindanaum.

Mindanaum Insula in India ab Hispanis fuit mirabiliter capta. tom.10. 82. 2; & sequen.
Mindanaum est vna ex Insulis Philippinis amplissima. tom.10. 82. 2.

Minæ.

Minæ quæ, & qualis inducant iustum metum in Cardinalibus in electione Papæ remissiuè? tom.9. 124. 165.

Minister.

Minister duplex dicitur. to.13. 315.
Ministri sunt necessarij omnibus Magistratibus. tom.4. 741. 66.
Quæ ministrorum satellitio geruntur, facillimè administrantur. to.4. 741. 67.

Minister Ecclesiæ.

Ministri Ecclesiæ appellantur Dij. tomo 3. 830.2.
Ministri Ecclesiæ cur non possint errare, dum indicant? tom.3. 830. 1.
Ministri Ecclesiæ sunt Sacerdotes, Diaconi, & Subdiaconi. tom.19. 5. 1.
Ministri Ecclesiæ instituti sunt ab ipsa Ecclesia non ex institutione humana, sed Diuina. tom.13. 344. 1.
A Christo Domino fuerunt instituti, vt habetur ex Diui Petri traditione. tomo 19. 5. 2.
Ministri ternm sacratum immediati non sunt Reges, sed Apostolorum successores. to.3. 926.2.
Ministris malis ab Ecclesia toleratis quando sit obediendum? to.3. 28. 2.
Ministri Ecclesiæ instituuntur in Ecclesia Diuinitus fundata. tom.13. 344. 1.
Ministrorum Ecclesiæ nomina olim distributa non erant. tom.3. 962. 1.
Quod faciunt ministri, dicuntur facere ij, quorum sunt ministri. to.9. 230. 40.

Minister extremæ vnctionis.

Minister extremæ vnctionis est solus Sacerdos. tom.19. 57. 1.

Minister confirmationis.

Minister confirmationis potest esse simplex Sacerdos ex concessione solius Papæ. tomo 4. 521. 159.

Minister pænitentiæ.

Minister sacramenti pœnitentiæ debet habere nedum potestatem ordinis, sed etiam iurisdictionis, & hoc de necessitate sacramenti, quia est iudex. to.4. 64; & seq.
Huius ministri iurisdictio quatuor modis potest intelligi. to.4. 64; & seq.

Minor.

Minor pars collegij, vel capituli quando possit conuocare maiorem partem, & ipsa renuente pronunciare? tom. 19. 38. 181; & 42. 203.
Minor pars quando possit congregari? to.9. 8. 2.
Minor Angelis in psalmo quem significet? to.4. 57. 1.

Mirabile.

Mirabilius signum factum à Christo Domino quodnam fuerit? to.3. 183. 2.
Mirabilia aliqua fiunt virtute naturæ, & virtute Dæmonis. to.8. 236. 1.

Miracula.

Miraculum in restitutione templi catholicis facta tempore S. Gregorij Nazianzeni patrata. to.1. 545. 2.
Miracula patrata in iniurios rebus sacris. tomo 1. 552. 2.
Non omnia miracula sunt sufficientes demonstratiua sanctitatis. to. 4. 80. 2; & seq.
Reijciuntur hæreticorum mendacia circa miracula Ecclesiæ catholicæ. to.12. 557.1; & seq.
Miracula fiunt virtute solius Dei. to.10.76.1.
Initio nascentis Ecclesiæ fuerunt necessaria. to.10. 76. 2.
Fuerunt semper continuata in Ecclesia. to.10. 76. 2.
Miraculorum motiua quæ fuerint à principio? to.3. 336. 2; & seq.
An sint necessaria etiam nunc in Ecclesia Dei respectu filiorum etiam ipsorum fidelium? to.3. 336. 2; & 337. 1.
Miraculorum donum commune est iustis, & iniustis. to.3. 421. 2.
Firmata iam fide cessauit miraculorum necessitas. to.8. 736. 2.
Miracula vera quomodò discernantur à miraculis falsis iuxta S. P. Augustini doctrinam? to.8. 736. 2.
Vera miracula, vt suscitare mortuos, illuminare cæcos, virtute Dæmonis fieri nequeunt. to.8. 736. 1.
Quæ miracula sint ostensiua sanctitatis? to.8. 736. 1.
Miracula fiunt nedum ad confirmandos infideles in fide, sed etiam ad fidelium solatium. to.8. 736.1.

Miracula S. Caroli Borromæi.

Miracula quædam S. Caroli Borromæi. to.10. 87. 1; & seq.

Miraculum S. Euphemiæ.

Miraculum S. Euphemiæ circa decreta Concilij Chalcedonensis. to.10. 19. 1.

Miracula S. Francisci Xauerij.

Miracula S. Francisci Xauerij aliquot enumerantur. to.10. 77. 1; & seq.

Miraculum S. Leonis.

Miraculum S. Leonis Papæ in epistola à S. Petro correcta. to.10. 19. 2.

Miracula S. Petri.

Miracula plura S. Petri. to.12. 171. 1; & tomo 3. 142. 2; & seq.
Vid. Petri miracula.

Mira-

Miracula falsa Lutheri.

Miracula, & facta pottentosa Lutheri, ad quę priuatæ hominis potentia non pertingit teste Erasmo. to.10. 61.

Facta fuerunt virtute Diaboli, cum quo diu, noctuque familiariter conuersabatur; sua sensa conferebat, disputabat, & ab illo edoceri cupiebat. to.10. 62. 1.

Illis miraculis introduxit suam sectam in animos tot populorum, quibus Lucifer tot myriadas Angelorum traxit in suam sententiam, & Mahometes tot gentes in suam superstitionem. to.10. 62. 1.

Misericordia.

Misericordia quænam iniusta sit? to.4. 44. 2.

Misericors non dicitur, qui non parcit, & alios in discrimen adducit. to.9. 224. t4.

Missa.

Missæ vox antiqua. to.6. 284. 2.

Missæ sacrificium in cœna institutum. to. 7. 259. 2.

Missæ sacrificium ab initio Ecclesiæ, & ex traditione Apostolica perpetuò durauit. tom.15. 331. 1.

Missæ sacrificium quotidie celebrare laudabilissimum est. to.15. 347. 1.

Missæ sacrificium ex præcepto Christi Domini est celebrandum. to.15. 348. 1.

Missas pro viuis, & defunctis celebrandas esse ex praxi Ecclesiæ, & ex SS. PP. ostenditur. to.15. 348. 2.

Missæ stipendium pro sustentatione vitæ à Domino fuit concessum. to.15. 347. 1.

Missa Natiuitatis.

Missæ tres in Natiuitate Domini Nostri Iesu Christi à Thelesphoro fuerunt præscriptæ. to.1. 338. 2.

Missa nomen.

Missæ nomine vocatum fuit sacrificium Christi Domini à SS. Pontificibus Pio, Cornelio, & Syluestro. to.1. 383. 1; & seq.

Missæ vox est antiquissima. to.6. 284. 2; & seq.

Missæ ritus, & ceremoniæ.

Missæ ritus institutus fuit à D. Petro, cùm primam missam instituit Antiochiæ; priùs enim consecrabatur solis verbis à Christo Domino in cæna prolatis. to.19. 135. 1.

Missæ ritus accidentalis à diuersis Pontificibus successiuis fuit auctus. to.1. 383. 2.

Missæ ritus apud Græcos, & Armenios est diuersus à ritu Latino. to.1. 383. 2; & seq.

Missæ ceremonias traditas fuisse à D. Petro testis est Tertullianus. to.1. 284. 2.

Circa missæ ritum diuersa statuta multorum Pontificum. to.1. 386. 2.

Missæ ritus, modus, & orationes tradita fuerunt à D. Clemente in libris Constitutionum, quemadmodum à D. Petro Apostolo acceperat. to.1. 282. 2.

Missio.

Missio alia est præceptiua, alia consultiua. to.3. 809. 1; & to.9. 212. 140.

Missio alia est secundùm auctoritatis imperium, alia secundùm consilium, & alia secundùm auctoritatem amoris. tomo 13. 299. 1; & to.9. 577. 202.

Missionem semper importare superioritatem in mittente fuit fundamentum hæresis Arij ex hoc inæqualitatem Filij arguentis. to. mo 13. 298. 2; & seq.

Missio non est collatio potestatis iurisdictionis. to.13. 361. 1.

Missio nullam importat potestatem in missum. to.14. 21. 1; & 82. 2.

Missio non significat necessariò subiectionem missi ad mittentem. to.18. 494. 2; & to.9. 577. 202.

Nullam importat potestatem in missum. tomo 14. 334. 2; & seq.

Non arguit prælationem mittentis. to. 19. 120. 2; & 583. 2.

Non importat inferioritatem in eo, qui mittitur. to.20. 54. 2.

Missiones Prophetarum ad illustria, & inaudita facinora magnis miraculis fuerunt à Deo illustratæ. to.10. 61. 2.

Missio, quæ fit per auctoritatem, importat superioritatem in mittente; non autem missio, quæ fit per consilium, & suasionem. to.4. 76. 1.

Missio D. Pauli ad prædicandum an fuerit à Christo Domino, vel à D. Petro? tom. 9. 521. 82.

Missio D. Petri in Samariam. to.9. 577. 202.

Missio Apostolorum fuit à Christo Domino. to.14. 447. 2; & 565. 2.

Missio Apostolorum fuit eo modo, quo Christus Dominus missus à Patre in hunc mundum, idêst cum plenitudine potestatis. tomo 11. 241. 7.

Missio Apostolorum primùm fuit ad Iudæos, deinde ad Gentiles. to.11. 252. 8.

Quomodò fuerit in sortem ministerij? to. 14. 99. 2.

Æqualiter omnes missi fuerunt. tomo 15. 213. 22.

Fuit ordinata ad totius Orbis conuersionem. to.14. 447. 2.

Missio Apostolorum qualis, & quanta fuerit? to.3. 896. 1; & seq.

Facta fuit post acceptionem Spiritus sancti. to.15. 213. 22.

Mitra.

Mitræ ornatus, & aliorum Episcopalium indumentorum aliquibus Episcopis non fuit concessus. to.6. 266. 1.

Mitram non gestabant Patriarchæ, & Episcopi Græci. to.6. 266. 1.

Mitræ vsus est antiquissimus. to.14. 407. 1; & seq.

Mitra in sensu mystico quid significet? to.4. 408. 2.

Mixtio.

Mixtio aquæ cum vino in calice habetur ex liturgijs Apostolorum, ex decretis Summorum Pontificum, & ex Constitutionibus S. Clementis Papæ. to.1. 226. 2.

Item habetur ex epistola S. Alexandri I. Pontificis. to.1. 226. 2; & seq.

Item ex epistola Iulij Papæ ad Episcopos Ægyptios. to.1. 227. 1.

Item ex D. Iacobo Apostolo, & ex liturgia S. Marci Euangelistæ. tomo 1. 227. 1; & seq.

Item ex liturgia S. Basilij Cæsareę Cappadociæ Episcopi. to.1. 228. 1.

Item habetur ex canone Concilij Trullani. tomo 1. 228. 1.

An Christus Dominus post resurrectionem sumpserit aquam mixtam cum vino iuxta S. Ioannem Chrisostomum? to. 1. 228. 1.

Ri-

Ritus de immiscenda aqua cum vino habetur e SS. Irenæo, & Cypriano. to. 1. 228, 2.

Hæreses exortæ circa mixtionem aquæ cum vino. to. 1. 228. 1; & seq.

Haretici Aquarij offerebant solam aquam sine vino. to. 1. 229. 1.

Armenij è contra in Missæ sacrificio offerebant solum vinum sine aqua. to. 4. 5. 1.

Mixtura.

Mixtura superioris cum inferiori in materia concernente peccatum non excusat à peccato. to. 9. 100. 24; & seq.

Quando Papa se immiscet alicui rei peccaminosæ, in qua potest dispensare, ne sit peccatum, & se immiscet de certa scientia, tunc præsumitur velle dispensare; secus verò se immiscens ignarus. to. 9. 100. 26; & seq.

Modicum.

Modicum tempus dicitur illud, infra quod potest deliberari super facto, & super iure. to. 9. 126. 173.

Modicum tempus aliquando est vnius, aliquando duorum, & aliquando trium mensium spatium secundùm qualitatem facti, & casus contingentis, & secundùm arbitrium boni viri. to. 9. 126. 173.

Modus.

Modus optimus Regiminis cuiuscunque communitatis est, vt ab vno Principe, vel Rectore dependeat. to. 13. 323. 2.

Modus recurrendi ad Apostolicam Sedem in necessitatibus fidei est antiquissimus, & semper durauit. to. 10. 29. 2.

Modus legitimus recipiendi aliquem in successorem legitimum D. Petri. to. 13. 132. 1.

Modus, quo Innocentius X. definiuit propositiones Iansenij. to. 10. 39. 2.

Modus regiminis est eò potentior, quò magis ad vnitatem accedit. to. 10. 44. 1; & seq.

Modi quindecim sedandi schismata exorta in Ecclesia. to. 9. 410. 1; & seq.

Modus essendi in aliquo triplex est, scilicet vt in subiecto, & vt in obiecto, & vt in exemplo. to. 13. 375. 1.

Modus, quo plenitudo potestatis est in Papa, est tanquam in subiecto. to. 13. 375. 1.

Modus, quo plenitudo potestatis est in Ecclesia vniuersali, est tanquam in obiecto. to. 13. 375. 1.

Modus, quo Papa vti debet sua auctoritate. to. 13. 143. 1.

Modus, quo plenitudo potestatis est in Concilio, est tanquam in exemplo. to. 13. 375. 1; & seq.

Modus ponendi plenitudinem potestatis in Ecclesia vniuersali ita, vt sit in omnibus Ecclesiæ membris, est hæreticus. tom. 13. 378. 2; & seq.

Moguntinum Conciliabulum.

Moguntinum conciliabulum fuit congregatum ab excommunicatis in Concilio Quintilinoburgensi in Hebdomada sancta. to. 6. 682. 1.

Hoc conciliabulum celebratum fuit paucos post dies Paschalis hebdomadæ, & sententiam excommunicationis promulgauit cõtra omnes D. Petri fideles. to. 6. 682. 1.

Molina.

P. Molinæ causa Romæ corã Clemente VIII; & deinde Paulo V. fuit agitata. tomo 12. 219. 1.

Eius defensor fuit Vastida senex, & à societate dimissus. to. 12. 219. 1.

Molinæus.

Molinæus hæreticus maiestatem Summi Pontificis funditus euertere conatus fuit. to. 5. 50. 2.

Asseruit concessiones Imperatorum factas Ecclesiæ esse inualidas. to. 5. 50. 2.

Sanctionem, qua Constantinus IV. Benedicti II. sanctitate permotus statuit liberam esse electionem Pontificis, nullaque Imperatorum, vel Exarcharum egere confirmatione falsam esse mentitus fuit. to. 5. 50. 2.

Monachatus.

Monachatus excellentia à D. Ioanne Chrysostomo descripta. to. 17. 316. 1.

Monachatus à D. Petro fuit institutus, & ab Apostolis descendit. to. 1. 470. 2.

Monachatum ab Apostolis institutum Sanctus Athanasius primus omnium in Orientem inuexit. to. 1. 470. 2.

Monachi.

Monachus denominatur ab vnitate, quam debet seruare. to. 9. 701. 2.

Monachi an possint negotia ciuilia, & Ecclesiastica administrare. to. 17. 324. 2.

Fuerunt instituti in primis Ecclesiæ temporibus. to. 1. 470. 1; & seq.

Monachorum Euthychianorum mira conuersio per sortes. to. 1. 305. 1.

Monarchia.

Monarchia quid sit, & in quo consistat? to. 19. 229. 1.

Monarchia est cæterarum potestatum dignior, & perfectior. to. 5. 12. 1.

Monarchia est optima species regiminis à Deo instituta. to. 5. 643. 1.

Monarchia importat ordinem, coniunctionem ciuium, potentiam, stabilitatem, suauitatem gubernij. to. 5. 643. 1; & seq.

Monarchia est perfectior inter omnes species regiminis. to. 17. 191. 2; & seq.

Monarchia viguit in lege naturæ, & in lege scripta. to. 17. 197. 2.

Monarchia est maxima inter regimina. to. 18. 321. 20.

Monarchia est optimum, & ordinatissimum Regnum. to. 19. 229. 1.

Monarchiæ quatuor antiquæ. to. 19. 230. 1.

Monarchiæ quatuor sub figura quatuor bestiarum à Daniele descriptæ. to. 19. 230. 1.

Monarchia est aristocratia perfectior. to. 10. 39. 1; & to. 18. 457. 1; & 258. 1; & seq.

Monarchia veteris legis vnde colligatur in Scriptura? to. 3. 429. 1.

Monarchia Ecclesiæ æqualis monarchiæ summorum Principum, & Imperatorum, & ratione obiecti ad inuicem discriminantur. to. 3. 434. 2.

Monarchiæ quatuor quæ, & quandiu durauerint? to. 3. 76. 1.

Monarchia mystica habet rationem omnis boni regiminis. to. 4. 742. 76.

Monarchia per se est præstantior omni regimine, per accidens tamen ab alijs aliquando potest superari. to. 4. 742. 77.

Monarchia est regimen politicum vnius solummodò. to. 4. 277. 2.

Est

Est præferenda cuicumque alij regimini. to.4. 178. 3.
Monarchia fuit approbata, & laudata etiam à Gentilibus, vt fuerunt Homerus, Isocrates, Seneca, Lucanus, Plutarcus, Iustinus, & alij. to.4. 739; & seq.
Fuit commendata à SS. PP. Athanasio, Chrysostomo, Cypriano, Hieronymo, & Diuo Thoma. to.4. 739; & seq.
Monarchicum regimen fuit approbatum ab ipsomet Deo. to.4. 739. 60.
Cæteris omnibus speciebus regiminis necessariò est præferendus. to.4. 740. 61.
Semper viguit ab Orbe condito. to.4. 740. 62.
Monarchiæ excellentia supra quodlibet aliud regimen ostenditur. to.4. 740. 63.
Monarchiam omnibus gubernationibus præstantiorem esse ex nominis ethimologia, rationibus, similitudinibus, & auctoritatibus demonstratur. to.2. ex Turrecremensi. 2. 2; & seq.
Monarchicum regimen est magis aptum ad conseruandum bonum communitatis, quàm aristocraticum, vel democraticum. to.18. 33. 2.
Monarchicum regimen est optimum ad regendum populum. to. 18. 48. 1; & tom. 7. 794. 1.
Monarchia est regimen snauius inter omnia regimina. to.3. 248. 2; & seq.
Monarchia est species regiminis perfectior inter alias. to.20. 362. 1.
Monarchicum regimen totaliter simplex competit Deo, & Christo Domino, ideo est perfectissimum. to.18. 462. 1.
Monarchia creata admixta aristocratiæ vtilior est, quàm simplex monarchia. to. 18. 461. 2; & seq.
Monarchiam esse perfectiorem aristocratia; & democratia probatur ex communi consensu omnium Scriptorum Gentilium, & catholicorum. to.18. 458. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Deus voluerit omnes homines ab vno generari. to. 18. 459. 1.
Item ex eo, quòd sit vnus tantùm paterfamilias in domo. to.18. 459. 1.
Item ex eo, quòd voluerit populum Hebraicum regi ab vno. to.18. 459. 2.
Item ex ordine, qui necessario ad vnum reducitur. to.18. 460. 1.
Item ex coniunctione ciuium, quæ nequit esse, nisi in vno. to.18. 460. 2.
Item ex duratione regiminis, quia Regna magis durant, quàm respublicæ. tom. 18. 360. 2.
Monarchiæ opponitur tyrannis, sicut aristocratiæ oligarchia, & democratiæ seditio. to.18. 467. 1.
Monarchiam esse nobilissimam speciem regiminis colligitur ex fine, quæ est publica pax, quæ in vnitate consistic; & ex conformitare Ecclesię militantis cum triumphante. to.7. 136. 2.
Monarchicum regimen esse perfectissimum est de iure naturæ. to.14. 19. 1; & 243. 1.

Monarchia Assyriorum.

Monarchia Assyriorum fuit designata sub forma leęnę habentis alas aquilę propter ferocitatem, luxuriam, & diuitias. to.19. 230. 1.

Monarchia Græcorum.

Monarchia Græcorum fuit designata sub forma pardi propter velocitatem, qua Alexander Macedo illa fuit potitus. tomo 19. 230. 2.

Monarchia Persarum, & Medorum.

Monarchia Persarum, & Medorum fuit designata sub forma vrsi, quia fuit mitior monarchia Assyriorum. to.19. 230. 2.

Monarchia Romanorum.

Monarchia Romanorum via bellica, & occisione, ac oppressione multarum gentium fuit dilatata. to.3. 218. 2.
Quandiu inter Romanos non regnanit ambitio, eorum monarchia durauit. to.3. 218. 2.

Monarchia Siciliæ.

Monarchiæ Siciliæ Phasellus Siculus fuit archirectus. to.1. 463. 2.
Eiusdem monarchiæ fundamentum videtur esse diploma Vrbani Papæ Rogerio Calabriæ, & Siciliæ Comiti concessum. tom.1. 463. 2.
Eiusdem monarchiæ rationum impugnatio. to.1. 464. 1; & seq.

Monarcha.

Monarcharum potestati gentes subijciuntur. to.1. 4.
Monarcha vniuersalis est Papa. to. 3. 54. 1.
Monarcha vnus datur in Ecclesia. to.9. 630. 2.
Monarcha idem est ac Rex Regum, & Principum. to.17. 398.

Monasterium.

Monasterio S. Medardi priuilegium concessum à S. Gregorio. to.3. 780. 2.
Monasterio Suessionensi in Gallia à S. Gregorio Magno concessum fuit priuilegium, quo illud constituit caput omnium Monasteriorum totius Galliæ. to.6. 755. 8.
Monasterium pauperum an possit recipere pecuniam ab ingrediente ipsum, & quomodò? to.13. 179. 2.
Monasterium de vno in alium locum sine Papæ licentia mutari non potest. to. 4. 522. 174.
Monasterij Montis Cassini prædia, vel bona inuadentes excommunicantur. to.5. 712. 1.

Moniales.

Moniales an possint transire ad Ordinem strictiorem? to.5. 584. 174; & seq.

Monophysitæ.

Monophysitæ in Æthiopia suam sedem fixerunt. to.1. ex Ecchellensi. 56. 1.
Monophysitarum sectam quamplures Æthiopum Reges proscripserunt. to.1. ex Ecchellensi. 56. 1.
Monophysitæ Chalcedonense concilium reijciunt. to.1. ex Ecchellensi. 23. 2.

Monothelitæ.

Monothelitarum hæresis in VI. Synodo fuit damnata. to.10. 360. 1.
Fuit damnata à Papa Theodoro simul cum eius præcipuis auctoribus Pyrrho, & Paulo Patriarcha in Synodo Romana. to.6. 871. 2; & seq.
Quo tempore hæc hæresis caput extulerit? to.8. 159. 1.
Monothelitæ multùm insudarunt, vt hæresim Enthychianam restituerent. to.1. 120. 1.
In IV. Synodo Romana fuerunt anathemate percussi. to.1. 122. 2.
Monothelitæ se iactarunt Concilij Chalcedonensis defensores. to.1. 120. 1.
Admiserunt in Christo Domino vnam tantùm

voluntatem . to.1. 120. 1; & to.4. 635. 1.
Securi sunt Apollinaristas admittentes in Christo Domino loco animæ Verbum Diuinum . to.1. 120. 1.
Hanc hæresim docuerunt Heraclius Imperator, Athanasius Iacobitarum hæreticorum Patriarcha, qui ab Imperatore in premium suæ hæresis translatus fuit ad Patriarchatum Antiochenum, & Cyrus Phasidis Lazonum Metropolitanus, qui pariter translatus fuit ad Patriarcharum Alexandrinum; & Sergius Patriarcha Constantinopolitanus. tom. 1. 120. 1.
Hanc hæresim, quàm cælare studebant, vt in illam induceret Ægyptios, nolens detexit Cyrus Alexandrinus . to.1. 120. 1; & seq.
Constantinus Imperator Monothelitarum typum publicauit . to.1. 120. 2.
Priùs fuit delata ad Honorium Pontificem Romanum . to.1. 120. 2.
Honorius definiuit vnitatem personæ operantis, non vnitatem operationis . tom. 1. 121. 1.
Theodorus Constantinopolitanus Monothelitarum socius, antequam acta Synodalia publicaret, videns se cum alijs damnatum, ne se promulgaret hæreticum, suum nomen abrasit, & sui loco nomen Honorij Pontificis scripsit . to.1. 121. 2.
Huic hæresi quomodò pacis gratia silentium fuerit impositum ? to.1. 122. 1; & seq.
Contra hæresim Monothelitarum remedium postulauit à Domno Pontifice Romano Imperator Constantinus Pogonatus . to.1. 153. 1; & seq.
Fuit delata ad Martinum Papam, & ad Concilium Lateranense à Stephano Episcopo Dorensi à Sophronio Patriarcha, & ab alijs Episcopis, ac vniuersis Christianis populis Romam misso . to.1. 152. 2; & seq.
Hæresis Monothelitarum totum Orientem peruasit . to. 1. 310. 1.
Fuit damnata ab Agathone in VI. Synodo generali . to.1. 310. 1.
Fuerat priùs damnata in III. Synodo generali . to.1. 73. 2.
Monothelitæ conati sunt circumscribere Honorium Papam confitendo illius infallibilitatem . to.6. 638. 1; & seq.
Fraudibus, fallacijs, ac pietatis ostentatione tentarunt Honorium decipere; sed S. Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus eorum fraudulentas illecebras detexit . to. 6. 738. 1.

Mons Testaceus .

Montis Testacei, qui Romæ est, origo quæ fuerit ? to.19. 242. 1.

Montanus, *Montanista* .

Montani hæresiarchæ hæresis quænam fuerit ? to.1. 353. 2; & seq.
Montanistæ in omnibus speciem pietatis præseferebant . to.1. 353. 2.
Omnes scripturas tam veteris, quàm noui Testamenti recipiebant . to.1. 353. 2.
De tribus Diuinis Personis cum Ecclesia Catholica sentiebant . to.1. 353. 2.
Eleutherium Pontificem deceperunt se catholicos simulando . to.1. 353. 2.
Iactabant se habere spiritum, & donum Prophetiæ . to.1. 353. 2.
Litteras subreptitias à Papa Eleutherio extorserunt, sed eorum hæresi detecta statim ab eodem reuocatæ fuerunt . to.1. 354. 1.
Ab eodem Pontifice Eleutherio fuerunt expulsi ab Ecclesia . to.1. 354. 1.
Vt sanctitatem simularent, pane tantùm vescebantur, & aquam bibebant . tomo 1. 140. 2.
Suam hæresim Zephyrino Papæ conati fuerunt impingere . to.8. 153. 1.
Detecti fuerunt à Praxea, qui ex Asia venit Romam, vt illos accusaret . to.1. 353. 2.
Hæresim Caraphrygarum docuerunt, cuius inuentor fuit Montanus . to.1. 353. 1.

Montispessulanus .

Montispessulanus Comes ob legitimam vxorem repudiatam exprobratus fuit ab Innocentio III. to.1. 523. 2.

Mopsuestena Synodus .

Mopsuestenæ Synodi epistola ad Papam Vigilium . to.2. ex Alano . 11. 1.
Vocauit ipsum primam sacerdotij dignitatem . to.2. ex Alano . 11. 1.

Mora .

Moræ purgatio semper admittitur de æquitate canonica in foro conscientiæ . to.9. 274. 26; & 276. 37.
Mora in quibus casibus possit purgari ? to. 9. 274. 21; & 476. 38.
Moræ non est enumerandum, quod optima ratione differtur . to.9. 474. 30.
Morosus non dicitur, qui iusta causa impeditus non expedit . to.9. 474. 31.

Moriuns .

Non rectè explicuit titulum legationis à latere . to.6. 280. 2.

Mornæus.

Mornæi conuicia in Paulum V. Pontificem . to.1. ex Tannero . 30. 191.
Mornæus Caluinista confessus fuit prima quatuor concilia generalia . to.11. 3. 1.
Docuit Ecclesiam Romanam posse à fide deficere, imò iam defecisse . to.8. 434. 2.
Damnauit Festum conceptionis B. Mariæ Virginis . to.8. 672. 1.
Dixit miracula, quæ in Ecclesia patrantur, esse Dæmonum illusiones, præstigia, fictiones, & mendacia Papistarum . tom. 8. 725. 1; & seq.
Voluit Imperatori, non Papæ competere potestatem cogregandi concilia . tom.8. 786. 1.
Eius blasphemia contra Eucharistiæ Sacramentum . to.15. 289. 2.
Illius conuicia, & blasphemiæ in Ecclesiam Romanam . to.15. 362. 2; & seq.

Mors ciuilis .

Mors ciuilis est priuatio libertatis, ciuitatis, & familiæ . to.4. 263. 5.
Mors ciuilis operatur omnem modum, quem operatur mors naturalis . to.9. 248. 3.
Dispositum in morte naturali habet locum etiam in morte ciuili . to.9. 248. 3.
Mors ciuilis nunquam æquiparatur morti naturali, nisi vbi exprimitur à iure . tom. 9. 249. 14.
Mors ciuilis, & naturalis æquiparantur, quotiescumque producunt eundem effectum . to.9. 418. 2.
Mors ciuilis non æquiparatur morti criminali, aut è contra, nisi in casibus expressis à iure . to.9. 418. 4.

Mors naturalis.

Mortis articulus, & mortis periculum æquiparantur. to.5. 409. 344.

Mortis articulum incurrens, & absolutus à censuris quam cautionem debeat præstare? to.5. 410. 345.

Mortis meditatio corrigit hominum mores. to.8. 103. 2.

Mortis pœnam potest irrogare iudex Ecclesiasticus, sed non decet. to.2. ex Adolpho. 86. 4.

Mortuus.

Mortuus non dicitur, cui de vltimo vitæ spiritu aliquid superest. to.9. 28. 126.

Mortuus, & inutilis æquiparantur. tomo 9. 77. 4.

Motiuum.

Motiua credibilitatis quidnam, & quænam sint? to.3. 333. 2.

Motiua credendi alia sunt talia doctis, alia rudibus. to.3. 335. 2.

Motiua, quibus euidenter cognoscuntur fidei mysteria, qua euidentia debeant cognosci? to.3. 336. 2; & seq.

Motiua hæreticorum asserentium Romanum Pontificem, & alios Ecclesiæ Prælatos nullam habere iurisdictionem coactiuam super alios fideles, nisi Imperator illam concedat, euertuntur. to. 13. 333. 1; & 334. 2; & 336. 1.

Moyses.

Moyses in Monte Sinai accepit à Domino legem, & quædam mysteria; Iussus autem fuit scribere legem, non autem mysteria. tom.13. 143. 1.

Diuinitus sumpsit totius Synagogæ Ducatum. tom.13. 241. 2.

Fuit simplex Sacerdos in Synagoga, vbi nulla erat differentia inter Episcopum, & Sacerdotem. tom.13. 320. 1.

Fuit dignior, & virtute maior omnibus alijs. to.13. 320. 1.

Moyses in Synagoga non fecit, nisi vnum Episcopum, scilicet Aaronem. tom. 13. 319. 2.

Moyses Ietri consilio constituit gradus in Synagoga. tom.13. 352. 1.

Fuit summus Sacerdos, & Aaronem fratrem, eiusque filios consecrauit. tom. 4. 704. 77.

Moyses in quæstionibus spectantes non ad Scripturas, sed ad iudicium Sacerdotale suas vices remisit. tom. 2. ex Pighio. 60. 2.

Connocauit Concilia, in quibus quid ei Seniores responderint? to. 16. 369. 2.

Habuit spiritualem, & temporalem potestatem. tom.9. 714. 1; & tom.7. 19. 2.

Moyses, & Daniel habuerunt potestatem iudiciariam extraordinariam. tomo 9. 716. 2.

Quamuis elegerit adhuc viuens Iosue Principem populi; attamen ipsum non constituit summum Sacerdotem; & hoc ex speciali Dei indulto sic præcipientis. tomo 9. 767. 1.

Moyses fuit simul Rex, & Sacerdos. tom. 6. 43. 1; & to.14. 12. 1; & to.18. 468. 1; & 689. 1.

Flagellauit durissimis plagis Ægyptios. to.8. 15. 1.

Moyses à suo Socero Ietro fuit reprehensus. tom.8. 41. 1.

Moyses, & Elias cur in transfiguratione Christi Domini apparuerint? tomo 8. 58. 2.

Moyses virgam nunquam deseruit, quia nunquam officium Pastoris dimisit. to.8. 93. 2.

Moyses, & Elias in Monte Thabor ieiunio, & puritate meruerunt interesse Christi Domini transfigurationi. to.8. 125. 1; & sequen.

Moyses in lege veteri exercuit officium summi Sacerdotis. to.14. 367. 2.

Moyses, & Aaron fuerunt figura Christi Domini, & Petri; quia Moyses vnctus fuit à Deo, & vnxit Aaronem; sic Christus Dominus vnctus à Deo vnxit Petrum. tom.14. 574. 1; & sequen.

Moyses ascendens in Montem reliquit Aaronem populo præsidere, quo præfigurauit Christum Dominum, qui post Ascensionem debuit Petrum relinquere Pastorem Ecclesiæ. tom.14. 576. 1.

Moyses fuit figura Romani Pontificis. to.19. 27. 1; & sequen.

Plurles exercuit suam iurisdictionem. to.19. 29. 2; & sequen.

Migraturus ex hac vita rogauit Dominum, vt Ducem populo suo destinaret. tom.19. 31. 1.

Instituit Aaronem, à quo instituti fuerunt Sacerdotes minores. tom.19. 106. 2; & 153. 2.

Gessit figuram Christi Domini. to.19. 153. 2; & sequen.

Moyses, & Aaron fuerunt pares consecratione, sed Moyses fuit maior administratione, & potestate, seu iurisdictione. tom.9. 210. 128.

Quomodò Moyses fuerit potestate maior Aarone? tom.9. 504. 61.

Moyses, & Aaron eodem tempore fuerunt ambo Summi Pontifices ex S.P. Augustino. tom.9. 682. 2.

Moyses deposuit Aaronem, & consecrauit eius filium Eleazarum in locum Aaronis. tom.9. 682. 2.

Moyses habuit potestatem spiritualem, & temporalem. tom.10. 174. 1.

Moyses designauit Iudices populi, super quos requieuit spiritus Domini, & prophetauerunt. tom.10. 307. 2.

Moyses fuit typus, & figura Papæ. tom. 3. 245. 1.

Moyses in ingressu terræ promissionis vocatus in Montem audiuit culpam suam triginta, & octo annos ante factam. tom. 3. 708. 2.

Mucro.

Mucro Principis Ecclesiæ contra rebelles est excommunicatio. to.13. 289. 1.

Mulier.

Mulieribus, & pueris prohibitum fuit in Ecclesia docere, sedere, & imperare. to.20. 502. 1; & sequen.

Mulieres in Ecclesia dominari nequeunt. tom.17. 522. 2.

Mulieres quamuis Sanctæ sunt inhabiles ad recipiendas claues. to.13. 380. 2; & to.9. 420. 6.

Non sunt subiectum idoneum principatus, sed subiectionis. to.13. 380. 2.
Mulier, seu non baptizatus est de fide, quòd non possit eligi in Papam. tomo 3. 354.1.
Mulierem sub nomine Ioannis fabula est fuisse electam Romæ in Pontificem. tomo 4.485.82; & to.2. ex Alano. 16.2; & sequen.
Mulier nequit esse caput viri, quia nequit esse principium generationis. tomo 17. 523.2.
Muliebris sexus est imperfectior. tomo 17. 522.2.
Mulier in virum post plurimos annos sponsalium euersa. tomo 2. ex Pighio. 17. 1.
In mulierem nequeunt cadere claues Ecclesiæ; neque iudicium, quod est officium virile: & non posset suo seipsam ore iudicare. tom.9. 420. 6.
Mulier hæretica miraculosè punita, & conuersa. tom.1. 299. 2.
Mulier ex priuilegio potest conferre beneficia. tom.18. 133. 1.

Multa.

Multa facta tenent, quæ fieri prohibentur. tom.9. 706. 2.
Multa creduntur, & tamen in Scriptura Sacra expresse non continentur. tomo 3. 828.1.

Multiplicatio.

Multiplicatio Principum est in destructionem politiæ, & in malum subditorum. tom.9. 363. 33.

Multitudo.

Multitudo Principatuum non est bona, sed mala. tom.9. 207. 98.
Multitudo non excusat eum, qui Papæ est inobediens. tom.3. 34. 2.
Multitudo quæcumque semper ex vnitate dependet. tom.13. 29. 1.
Multitudo est mater seditionis, paucitas verò est magistra disciplinæ. tomo 13. 494.1.
Multitudo est mater contumaciæ, paucitas verò obedientiæ. tom.19. 409. 2.
Multitudo, & grauitas criminum efficit suspectum de fide. tom.9. 424. 7.

Mundus.

Mundi duratio. tom.18. 577. 1.
Mundus totus si sentiret contra Papam in aliquo negotio, standum est sententiæ Papæ. tom.9. 14. 36.
Mundi gratia, & pulchritudo figurat amicitiam Mundi fallacem. tomo 3. 242. 2.
Mundi Regnum contempsit Christus Dominus. tom.3. 51. 1.
Mundi Monarchiæ quatuor sunt. tomo 3. 76. 1.
Mundus significatur per mare, cuius pisces sunt homines. tom.3. 18. 2.
Mundi finis erit quadraginta quinque dies à morte Antichristi. to.18. 606. 2.

Musculus.

Musculi de aduentu Antichristi somnium. to.1. ex Tannero. 28. 180.
Musculi, & Magdeburgensium impudentia de non dedicandis Ecclesijs. tom. 2. ex Alano. 21. 2; & sequen.
Musculi, & Magdeburgensium deplorata malitia. to.1. ex Alano. 22. 1.

Mutatio.

Mutatio loci Concilij si tractetur in Concilio sufficit, quòd vnus de Concilio contradicat ad impediendam electionem noui loci. tom.9. 144. 35.
Mutatione officij aliquid est illicitum; quod aliàs erat licitum. tom.9. 326. 105.
Ex mutatione conditionis, & status variatur dispositio. tom.9. 326. 105.
Et mutatione status Ciuitatis tollitur effectus sententiæ priùs latæ. tom. 9. 326. 105.
Mutatio qualitatis personæ, cui commissa est potestas, facit præsumi mutatam mentem committentis. tom.9. 433. 82.
Mutatio nominis facta à Deo semper significauit aliquam specialem gratiam. to. 9. 540.1.
Mutatio nominis Simonis in Petrum facta à Christo Domino magnum mysterium includit. tom.3. 804. 2.
Mutatio nominis Abrahæ, cùm Pater gentium à Deo fui constitutus. to.15. 169.2; & tom.18. 8. 1.
Mutatio nominis cur priùs prædicta fuerit Petro, & postea facta fuerit? tomo 4. 745. 19.
Mutatio nominis quid mysticè significet? tom.10. 237. 2.

Mysteria.

Mysteria arcana sunt lapides pretiosi, quibus ornatur Ecclesia. tom.1. 249. 2.
Mysterium Ecclesiæ Constantinopolitanæ. tomo 3. 716. 2.
Mysteria latentia sub trina Petri interrogatione. tom.10. 8. 1.
Mysteria contenta in amputatione auriculæ Malchi, & in miraculosa sanatione facta à Christo Domino. tom. 8. 201. 5; & sequen.
Mysteria contenta in hoc nomine Petrus, quod à Christo Domino impositum fuit Simoni Ioannis. tom.4. 474. 31; & sequen; & 807. 2.

N

NABAL.

Nabal interpretatur scandalizans. to.6. 253. 2.

Narbona.

Narbonæ prouincia antiquitus diuisa. to. 6. 117. 1.

Narcissus.

Narcissus non fuit Romæ Episcopus. to. 14. 525. 1.

Natalitius.

Natalitius hæreticus ab Angelis noctu animaduersus vix resipiscens in communione Ecclesiæ recipitur à Zephyrino Papa. to.1. 288. 2.

Natio.

Natio qualibet à Romano Pontifice puoibilis est. to. 3. 45. 1.
Nationes diuersarum diuersa sunt vitia. tomo 17. 390. 1.
Nationes Christianæ, quæ congregantur in Conci-

Concilijs, non congregantur tamquam corpora diuersa; sed tamquam oues vnius pastoris Christi Domini. to. 9. 223. 53.

Natolius Episcopus.

Natolius Theadotianorum Episcopus à Zephirino Papa indulgentiam impetrauit. to. 1. 391. 2.

Natura.

Natura mentis humanæ in credendo qualis sit? to. 13. 148. 2.

Naturæ languor est concupiscentia. tom. 3. 244. 1.

Naturalia.

Naturalia difficilè mutantur. tomo 9. 106. 76.

Necessitas.

Necessitas duplex. to. 3. 105. 1.

Necessitas, & perplexitas illicitum efficiunt licitum. to. 18. 107. 9.

Necessitas prouidendi in Ecclesia de electione Pontificis. to. 13. 343. 2.

Necessitatis imminentis ratione multa conceduntur. to. 9. 85. 42.

Necessitas nulla maior, quàm quòd iustitia administretur. to. 9. 88. 50.

Necessitas ineuitabilis, & magna, & periculum in mora facit, quòd quis potest propria auctoritate facere, quòd alias non potest. to. 9. 187. 25; & seq.

Necessitas non habet legem. to. 9. 241. 8.

Vbi est necessitas, ibi cessat lex. to. 9 241. 8; & seq.

Necessitatis causa dispositio omittitur, siue suspenditur. to. 9. 241. 9.

Ex ratione necessitatis fit dispensatio. to. 9. 241. 9.

Necessitas vnius iudicis in rebus fidei educitur ex Scriptura, & traditione. tomo 10. 40. 1.

Necessitas Conciliorum.

Necessitas Conciliorum quæ fuerit? tomo 15. 660. 9; & 10. 10. 548. 1; & seq. & to. 12. 608. 1; & to. 11. 387. 1; & tomo 3. 366. 2; & seq.

Vid. Concilij vtilitas, & necessitas.

Necessitas Episcoporum.

Necessarius est Episcopus Episcopatui, vt Parochus parochiæ. to. 3. 461. 2.

Vid. Episcoporum necessitas.

Nectarius.

Nectarius Cathecumenus consecratus fuit in Episcopum Constantinopolitanum. to. 6. 195. 2.

Nedum se intruserat in Sedem Constantinopolitanam; sed etiam fuit auctor intrudendi Flauianum in Sedem Antiochenam contra pacta inita. to. 6. 195. 2; & seq.

Eiusdem approbatio. to. 6. 199. 1; & seq.

Eiusdem appellatio ad Sedem Romanam. to. 6. 113. 2.

Ad Theodosij preces, & pacem Ecclesiæ confirmator per primam Constantinopolitanam Synodum. to. 6. 199. 2.

Nectarij causa discutitur. to. 6. 393. 2; & seq.

A iudicio S. Cyrilli prouocat ad Synodum. to. 6. 143. 2.

Eius iudicium cassatum per S. Cyrillum. to. 6. 393. 2.

Nectarij ordinatio dispensatione indiguit, tamquam pluribus vitijs obnoxia. tom. 6. 580. 1.

Negatio D. Petri.

Negatio D. Petri non fuit error in fide. to. 13. 811. 1.

Negationis delictum contritione ardentissima, & profusissimis lacrymis deleuit. to. 8. 224. 1; & seq.

An negauerit Christum Dominum, postquam Christus Dominus orauerat, ne eius fides deficeret? to. 12. 168. 1.

Ante negationem factus fuit Pontifex, sed solùm post negationem Ecclesiæ administrationem accepit. to. 4. 505. 52; & to. 8. 152. 1; & to. 9. 541. 124.

Negatio D. Petri quomodò sit intelligenda? to. 6. 696. 1.

Negando Christum Dominum decidit à statu gratiæ, non à gradu Apostolatus. to. 3. 898. 1; & to. 17. 103. 1; & 116; 1; & seq.

Negatio non obfuit, quominùs præficeretur Ecclesiæ regimini. to. 4. 766. 141.

Eius negatio, in quo constiterit? to. 15. 113. 170; & seq.

Fuit tantùm peccatum infidelitatis externæ, non internæ. to. 15. 114. 177; & seq.

Negatio D. Petri à Christo Domino fuit permissa, vt addisceret peccantibus, & pœnitentibus parcere. to. 18. 102. 3.

Per negationem eius charitas fuit sopita, non autem extincta. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & seq.

Post negationem factus est fidelior, & maiorem gratiam accepit, quàm amiserat. to. 9. 197. 18; & 448. 176.

Eius negatio non præiudicauit illius primatui; sicut Moyses factus est Rector Synagogæ, postquam Ægyptium percusserat. to. 13. 267. 1.

Adhuc post negationem petra remansit. to. 14. 262. 1; & seq.

Eius trina negatio trina confessione fuit deleta. to. 8. 212. 2.

Negando Christum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to. 10. 300. 2.

Trina illius negatio maxima continet in se ipsa mysteria. to. 8. 212. 2.

Vid. Petri negatio.

Negligentia.

Negligentia negligentia compensatur. to. 9. 274. 20.

Negligentia Papæ per neminem suppletur. to. 9. 277. 43.

Negligentia Papæ aliquos posse congregare Concilium nullibi iure reperitur. tom. 9. 278. 94.

Non quæuis negligentia facit Prælatum deponi. to. 9. 44. 215.

Negligentia facit transire facultatem dandi administrationem ad illum, ad quem aliàs de iure non spectat. to. 9. 70. 71.

Negligens dici nequit, qui non est requisitus. to. 9. 38. 179.

Negligere arguere peruersos, cum possis, nihil aliud est, quàm fouere. to. 9. 126. 174.

Negligens facere aliquem actum, si per eius negligentiam potestas sit deuoluta ad alium, ille non potest vlterius se in illo actu intromittere. to. 9. 270. 7.

Negligens obuiare manifesto facinori non caret scrupulo societatis occultæ. tom. 9. 45. 2.

Ne-

Negotium.

Negotia sæcularia sunt duplicis generis.to.3. 851. 1.

Repugnant Ecclesiæ Pastori. to. 3. 851. 1.

Nemrod.

Nemrod ex genere Cham ædificauit turrim in signum Dominij. to. 3. 70. 1.

Illam ædificauit, vt contra Deum se defenderet. to. 3. 218. 1.

Natus est ei filius Belus, qui fuit Rex Babyloniæ. to. 3. 70. 1.

Fuit Rex iniustus. to. 3. 41. 1.

Nemrod filius Chus interpretatur tyrannus, vel profugus, vel apostata. to. 3. 41. 1. & seq.

Quomodò factus fuerit Rex? to. 3. 218. 1. & seq.

Nemrod auctor Tyrannidis. tom. 3. 218. 1. & seq.

Nero.

Neronem Antichristum fuisse, iterumque venturum quidam etiam Catholici falsò putaruot. to. 12. 515. 1.

Neronis exitus infęlix ab persecutionem Ecclesiæ. to. 10. 112. 2.

Nero mortuus est post viginti septem annos ab Ascensione Christi Domini. to.14.522. 1.

Nero quo anno Imperium assumpserit, & quot aonis regnauerit? tom.17. 228. 2. & seq.

Nestorius.

Nestorij admonitio facta à S. Cyrillo Alexandrino nomiue S.Cælestini Papæ. to.12. 66.2.

Nestorio præfixi sunt decem dies à S. Cælestino Papa ad se conuertendum. tom. 12. 67.1.

Nestorius degradatus. to.12. 67.1.

Nestorius à S. Cælestino communione, & gradu priuatus, nisi intra tres dies caneret palinodiam. tomo 6. 393. 2; & sequen.

Eius artibus Theodosius seducitur. tomo 6. 394.2.

Populus cum minatur præcipitare in mare. tom.6. 395. 1.

Noluit causam Iuliani Eulauensis recognoscere. tom.6. 392. 1.

Synodum, quam postulauerat, extimuit. tom.6. 395. 2; & seq.

Eius damnatio. tom.6. 395. 1; & sequen; & 736.6.

Nestorij appellationem à Papæ Romani sententia quomodò Theodosius muniuerit? tom.6. 528. 2.

Nestorius aliquando confessus fuit Romanæ Ecclesiæ infallibilitatem. tom.6. 637. 2.

Nestorij errores. tom.6. 739. 10.

Nestorij mores, promotio, hæreses, & damnatio. tom 6. 791. 3.

Nestorij Libri iussu Theodosij combusti. tom.6. 792. 4.

Nestorius putauit corpus Christi Domini in Eucharistia sine sanguine esse. tomo 7. 222.2.

Nestorij causa. tomo 15. 488. 4; & sequen.

Nestorius cuius Patriæ, cuius filius sit? to.3. 636.1.

A Theodosio Iuniore in Episcopatum assumptus duxit secum Anastasium præsbitetum, à quo ortum habuit eius hæresis. tom.3. 636. 1.

Relegatus fuit in Arabiam petrosam edicto Imperatoris. tom.3. 637. 1.

Nestorius anno 428. hæreses promulgare cæpit. tom.3. 681. 2.

Monachos in Ægyptum corrumpenti obstitit Cyrillus ad Cælestinum Pontificem scribens. tom.3. 681. 2.

Nestorius Cyrilli literas deludens contra eundem Theodosium Imperatorem commouit. tom. 3. 681. 2.

Nestorius Symbolum detruncauit. tomo 3. 716.2.

Nestorius à Concilio Sacerdotio priuatus iussu Cyrilli Legati Papæ. tomo 3. 875. 2.

Nestorij errores damnati à Cælestino Papa. tom.16. 61. 2; & seq.

Nestorium adhortantur Patres Concilij Ephesini, vt cum Orientalibus, & Occidentalibus idem sentiat. tomo 16. 266. 2.

Nestorius duas in Christo Domino ponebat personas. tom.4. 637. 2.

Negauit Christi Domini Diuinitatem, & in Concilio Ephesino damnatur. to. 10. 38.1; & 47. 1.

Post trioam monitionem non resipiscens fuit excommunicatus. to.10. 15. 2.

Rogauit Cælestinum, ne suam doctrinam damnaret. tom.10. 15. 2.

Damnatus fuit non solùm in Concilio Oecumenico Ephesino, sed etiam à Concilio Alexandrino. tom.1. 86. 1.

Vnitatem voluntatis in Christo Domino admittebat. tom.1. 99. 1.

Nestorius, & Cælestius à Cælestino Papa damnati. to. 1. 114. 2; & to. 2. ex *Pighio*. 119.1.

Nestorij blasphemiarum suarum catalogus. tom.1. 194; & sequen.

Nestorius subdolè, vt Episcopatum obtineret, se Catholicæ fidei propugnatorem apud Imperatorem iactauerat. tomo 1. 300.2.

Nestorij scripta ab Ephesina Synodo damnata, à Theodosio pariter detestata fuerunt. tom.1. 362. 1.

Nestorij hæresis, & damnatio. to.6. 736. 6; & 865.5.

Nestorij hæresis qualis sit? tomo 3. 715. 1.

Negauit Beatissimam Virginem Mariam nec esse, nec dici debere Dei, sed *Christi* Domini Matrem; & in Christo Domino esse duas personas, & in ipso esse tantùm vnam voluntatem propter consensionem voluntatis humanæ cum voluntate Diuina; & Spiritum Sanctum procedere à Patre, non autem à Filio. tom.6. 739. 10.

Vid. Hæresis Nestorij.

Nestoriani.

Nestorianorum Legatio ad Paulum V. to.6. 739.2.

Nestoriani, & Apollinaristæ sententijs suis Orientem miserrimè infecerunt. tom. 1. 120.1.

Nestoriani Fœlix, & Elipandus in Concilio Francofordiensi ab Adriano Papa iudicati fuerunt. tom.1. 312. 2.
Ijdem falsam Epistolam Sixto Papæ impofuerunt. to.1. 342. 2.
Nestoriani Concilium Ephesinum reiecerunt. tom.1. ex Ecchellensi. 23. 2.

Nestoriana Ecclesia.

Nestorianorum Ecclesia vera non est, quia Turcis, & Persis seruiunt. to.1. ex Ecchellensi. 56. 1.
Nestorianorum Ecclesiæ officium Petrum Romæ fuisse ostendit. to.1. ex Ecchellensi. 50, 1.

Nicænum Concilium.

Nicæni Concilij acta integra, & plena nunquam visa sunt. to.6. 340. 1.
Nicæni Concilij vnum capitulum, & duo capitula Concilij Sardicensis fuerunt in vnum congesta ab Innocentio I. tomo 6. 127.2.
Nicænum Concilium fuit primum Concilium generale celebratum post Apostolos. tom.18. 320. 2.
Seruauit formam Concilij Hierosolymitani, & fuit origo, & norma aliorum Conciliorum. tom.18. 337. 1.
Ei delata fuit à Gregorio Magno eadem auctoritas, ac idem honor, qui defertur Euangelio. tom.5. 728. 1.
Nicæni Concilij Canon VI. explicatur. to.14. 213. 2; & sequen.
Nicænum Concilium fuit à Constantino indictum. to.15.405. 1; & sequen.
Quomodò prohibeat Episcopis, Præsbiteris, Diaconis, & Clericis habere vxores? tom.14. 496. 1; & seq; & to.2. ex Alano. 53. 2.
Decreuit quemlibet Episcopum grauatum liberè posse Romanam Sedem appellare; nec posse deponi inconsulto Papa. to.13. 250.1.
Nicænum Concilium primatum Romani Pontificis apertè demonstrat. to.16. 53. 2; & sequen.
Nicæni Concilij Patres, simulque Concilij Chalcedonensis, & Sancti Patres primatum Ecclesiæ Romanæ profitentur. tom.1. 426. 2.
Nicænum Concilium omnes Orientales amplectuntur. tom.1. ex Ecchellensi. 23.2.
Nicæni Concilij Canones 84. apud Orientales. to.1. ex Ecchellensi. 23.2.
Nicæni Concilij præfatio D. Petrum Romæ fuisse edocet. tomo 1. ex Ecchellensi. 49. 2.
Nicænum Concilium II. de adorandis imaginibus. to.2. ex Alano. 2. 2.
Fuit coactum ob Paschatis celebrationem, & condemnationem hæresis Arianæ. to.2. ex Alano. 16. 1.
Nicæni Concilij Canon 44. de Romani Pontificis primatu. tomo 2. ex Alano. 26. 1.
Eiusdem Canones nunquam per Summos Pontifices fuerunt corrupti. to.2. ex Alano. 27. 1.
Nicæni Concilij canon de dedicatione Ecclesiarum. tom. 2. ex Alano. 8. 1.
Nicæni Concilij confirmatio antiquorum Canonum, ne præter Romani Pontificis sententiam celebrentur Concilia, aut damnentur Episcopi. to. 2. ex Pighio. 74.2; & seq; & 205. 2.
Nicæni Concilij acta ab Arianis, qui totam Græciam, & Ægyptum inuaserant, fuerunt combusta. tom.12. 586.1.
Nicænum Concilium noluit declarare controuersiam Ecclesiæ Romanæ cum Ecclesia Alexandrina. to.10. 322. 2.
Nicænum Concilium definiuit Paulianistas esse rebaptizandos. to.9. 783.2.
Nicænum Concilium damnauit Arium. tom.1. 79. 1.
Non constituit quatuor Patriarchatus, sed Pontifici Romano primatum tribuit ex præcepto Apostolorum. to. 1. ex Ecchellensi. 25.1; & 26.2.
Declarauit Papæ traditam fuisse potestatem à Christo Domino, non ab aliqua Synodo, aut ex ordinatione Ecclesiæ. to.10. 323.1.
Agnouit Papæ potestatem in causis appellationum. tom.1.457. 2.
Docuit Petro traditum fuisse à Christo Domino totius Ecclesiæ gubernium. tom. 1. 8.2.
Asseruit Ecclesias Orientales semper fuisse subiectas Romano Pontifici. to.14. 179.1; & sequen.
Quid statuerit circa distributionem Ecclesiarum Patriarchalium? to.6. 539. 1.
Damnauit hæresim Macedonij, tomo 6. 621.1.
Non dedit Romano Pontifici ius appellationis, sed declarauit illud ei competere. tom.18. 554. 2.
Non prohibuit appellationes ad Apostolicam Sedem. tom.12. 70. 1.
Declarauit Romanum Pontificem in Ecclesiæ primatu Diuo Petro succedere. to.14. 286.1.
Nicæni Concilij acta ab Arianis fuerunt combusta ita, vt oportuerit S. Athanasium ea petere ex scrinijs Romani Pontificis. tom.11. 400. 1.
Eius Epistola, qua transmisit acta ad Syluestrum Pontificem, vt confirmarentur. tomo 11. 399. 3.
Nicæno Concilio non præfuit Osius, sed præfuerunt Victor, & Vincentius Papæ Legati. tomo 4. 726. 11; & 13; & tomo 19. 393. 2; & tom. 3. 553. 1; & to.11. 399.3.
Primo loco subscripserunt Papæ Legati. tomo 3. 553. 1.
Nicænum Concilium I. non errasse in fide est dogma fidei. tom.13. 19. 2.
Nicænum Concilium ab erroris suspicione vindicatum. to.3. 752.1; & seq.
Nicænum Concilium fuit conuocatum ad sedandas Ecclesiæ Orientalis controuersias. tom.10. 13. 1.
Fuit compositum ex trecentum, decem, & octo Patribus. to.13. 485. 1; & to.19.8.1; & to.11. 399. 3.
Fuit coactum ad sedandos tumultus in Ecclesiam ab Arianis inuectos. tomo 10. 12. 1.
Fuit conuocatum propter hæresim Arianorum per totum Orbem grassantem; & propter errorem Quartadecimanorum non celebran-

lebrantium Pascha die Dominico; sed Luna quartadecima more Iudaico, in quamcunque diem incidisset. tomo 11, 399. 3.

Nicænum Concilium quantæ auctoritatis fuerit apud Episcopos Africæ. to.3.754.1; & sequen.

Nicænum Concilium II. declarauit exserabilem, prophanam, & adulterinam Synodum Constantinopolitanam sub Leone heretico Imperatore, cui Photius præsedit. tom.10. 516. 1.

Vid. Concilium Nicænum.

Nicæni Canones.

Nicæni Canones an fuerint plures, quàm viginti? tom.6. 396. 2.

Fuerunt postulati ab Africanis Episcopis. tom.6. 341. 2; & sequen.

Cur Africani eos non postulauerint ab Orientalibus? tom.6.342.2.

Nicænorum Canonum nomine Innocentius I. complectitur etiam Sardicenses. tomo 6. 132.2.

Theodosius Imperator inter Nicænos Canones refert Canonem Sardicensem. tomo 6. 132. 1.

S. Leo Canones Sardicenses vocat Nicænos. tom.6. 134. 2.

Nicænos Canones Ecclesia Africana tantùm viginti cognouit. tom. 6. 126. 2; & sequen.

Nicænum Canonem adscribentem Prouincialium Synodorum iudicijs appellationum auctoritatem nec Catholicus, nec hæreticus vnquam negauit. tom.6.141.2; & sequen.

Canonem quintum vetare Romanas appellationes quis docuerit? tomo 6. 184. 2.

Canon quintus nihil exprimit de depositionibus Episcoporum, & cur non exprimat Romanæ Ecclesiæ priuilegium? tom. 6. 152.1; & sequen.

Canon quintus agit de solis iudicijs criminalibus in Clericos, & Laicos. tomo 6. 124.1.

Nicænæ Synodi Canonum numerus. to. 11. 547.1.

Nicænus Canon sextus explicatur. tom. 16. 68. 1; & sequen.

Nicæni Canonis sexti editiones variæ. tomo 16. 68. 2.

Nicæni Canones pro suprema Romanæ Sedis potestate. tom.16. 58. 1; & seq.

Nicænus Canon, quo inhibetur Laicis conuocare Concilia. to.16. 175. 2.

Nicæni Canones fuerunt deprauati. tom. 1. ex Alano. 8. 1.

Nicænorum Canonum sincera exemplaria non fuisse à Græcia ad Africanos transmissa probatur. tomo 2. ex Alano. 15.2.

Nicænis Canonibus temerè addunt alium Canonem Magdeburgenses. to.2. ex Alano. 15.2.

In Nicænis Canonibus, qui extant nulla neque de Paschatis celebratione, neque de Arij Hæresi fit mentio. to. 2. ex Alano. 16.1.

De Nicænis Canonibus integris narratio ex S. Cyrillo, & Attico verum non vsquequaque videri asseritur. to. 2. ex Alano. 16.1.

Cur exemplaria Canonum Synodi Nicænæ tam mutilata sint hodie, ac corrupta, & quæ depravationis illorum causæ fuerint? tom.2. ex Alano. 16. 1.

Nicænus Canon de appellationibus Romanis. tom.2. ex Alano. 19.2.

Nicæni Canones duo de Romanæ Sedis super alias authoritate, qui inter illos ab Euangelicis Hæreticis relatos non habentur. tom.2. ex Alano. 20.1; & 2.

Quare hi Canones in idioma Arabicum versi fuerint? tom.3. 631. 2.

Non fuerunt corrupti, sed fideliter conseruati à Romanis Pontificibus. tom.2. ex Alano. 14.1; & 27.1.

A Græcis in Aphrica fuerunt transmissi. tomo 2. ex Alano. 15.2.

In sex varias linguas fuerunt translati. tomo 1. ex Ecchellen. 24.2.

Plurimi reperiuntur apud SS. Patres. tom.1. ex Ecchellen. 21.1.

In septem Classes fuerunt distributi. tom. 1. ex Ecchellen. 31.2.

Vid. Concilij Nicæni Canones.

Nicæni Patres.

Nicæni Patres de appellationibus Romanis. to.5. ex Pighio. 69. 1.

Nicæno Concilio Papa præfuit per Osium, Vitum, & Vincentium præsbiteros, & Legatos à Latere, qui primi in eodem Concilio subscripserunt. to.3. 554. 1.

Vid. Concilium Nicænum.

Nicephorus Patriarcha Constantinopolitanus.

Nicephorus Mæchiana hæresi infectus fuit excommunicatus. tom. 1. 359. 2; & sequen.

Nicephorus fuit delatus ad Papam Leonem III. à Theodoro Studita, ne ad communionem Ecclesiæ admitteretur. to.1. 359. 1; & sequen.

Nihil magis habuit in votis, quàm coniungi Ecclesiæ Romanæ. to.1. 359. 2.

Fidei formulam missam à Leone III. professus fuit, & in Ecclesiæ Catholicæ professionem fuit receptus. tom.1. 359. 2.

Nicephorus Imperator.

Nicephorus Imperator mæchiam Constantini excusare conatus fuit. tom. 1. 103. 1.

Vnam, & alteram Synodum Constantinopoli coegit. tom.1. 103. 1.

Probauit adulterium Constantini, quasi liceret per dispensationem viuenti vxori aliam superinducere. tom.1. 103. 1.

A Leone III. Papa fuit excommunicatus. to.1 530. 1; & sequen.

Iconoclastarum hæresim propagare studuit omni conatu. tom.1. 530. 1.

Virgines honestissimas turpissimè deflorauit. tom.1. 530. 2.

Sanguine Ciuium, procerumque, atque virorum Ecclesiasticorum Ciuitatem cruentauit. tom.1. 530. 2.

Ambitione, luxuria, atque barbarie omnes prædecessores Imperatores superauit. tomo 1. 530. 2.

Tandem à Cruno Bulgarorum Rege aggressus fuit captus, & interfectus; ac eius caput

pue argento circundatum ad modum poculi fuit redactum. to. t. 530. 2.

Niceta.

Niceta Monachus instante Cerulario scripsit Librum contra Sedem Apostolicam, & contra Ecclesiam Latinam de azymo, de Sabbatho, & de Nuptijs Sacerdotum. tom. 1. 189. 2.

Niceta Librum suum contra Sedem Apostolicam combussit. tom. 1. 180. 2.

Confutatus fuit ab Humberto Sylux Candidæ Episcopo adeò egregiè, vt coram Constantino Monomacho Imperatore, & ingenti procerum multitudine librum suum oedum execranerit, ac omnia eius dicta anathematizauerit, sed etiam combusserit. tom. 1. 189. 2.

Nicolaus I. Papa.

Nicolaus I. Papa electus fuit anno Domini 858. to. 3. 731. 2.

Nicolaus I. Papa statuit nullum Episcopum posse degradari, aut iudicari sine consensu Romani Pontificis. tom. 6. 448. 1.

Grauiter reprehendit Hincmarum Rhemensem, quia degradauerat Rothaldum Episcopum Suessionensem. tomo 6. 448. 2.

Excommunicauit Archiepiscopos Auctores repudij inter Lotharium Regem Austrasiæ, & Theupergam vxorem legitimam. tom. 6. 733. 2.

Decreuit Episcoporum degradationem referendam esse ad Apostolicam Sedem. tom. 6. 613. 1.

A Magdeburgensibus fuit de hæresi falsò accusatus. tom. 8. 160. t.

Fuit calumniosè reprehensus à Philippo Mornæo. tom. 8. 456. 1.

Declarauit liberas Clericorum Galliæ appellationes. tom. 6. 157. 2; & sequen.

Nicolaus I. cur Ebbonem absque examine non admiserit, neque pallium ei concesserit? to. 6. 146. 2; & seq.

Quomodò se gesserit cum Rothaldo Episcopo Suessionensi? to. 6. 146. 2; & seq.

Malè sensit iura Regia in Episcopos. tom. 6. 167. 1; & sequen.

Caroli violentias prudenter dissimulauit. tom. 6. 167. 1.

Nicolaus I. statuit priuilegia Apostolicæ Sedis esse perpetua. to. 7. 734. 2.

Nicolai I. defensio. to. 18. 651. 1.

Nicolaus I. quid decreuerit de paupertate Christi Domini, & Apostolorum? to. 19. 510. 1; & seq.

Redarguit Michaelem Theophili filium, quia Ignatium patriarcham expulerat. to. 20. 19. 1.

Quid senserit de baptismo in nomine Christi Domini collato? tom. 20. 86. 1; & 392. 2.

An definierit ex cathedra baptismum collatum à Iudæo in nomine Christi Domini validum esse, cuius oppositum definiuit Pelagius Papa? to. 9. 722. 2.

Nicolai I. epistola circa primam Sedem Romæ de iure Diuino positam. to. 3. 5. 1, & seq.

Alia eiusdem epistola ad Episcopos Germaniæ appellantes. to. 3. 766. 2.

Epistola 8. eiusdem Nicolai I. circa statuta Nicænæ Synodi. to. 17. 253. t.

Altera eiusdem epistola contra Photium. to. 17. 296. 1.

Epistola 8. eiusdem Nicolai, & 14. ad Theodorum. to. 17. 121. 1.

Epistola 7. eiusdem absoluens à vinculo excommunicationis S. Ignatium Constantinopolitanum Patriarcham. to. 17. 51. 1.

Alia eiusdem epistola ad Michaelem Constantinopolitanum Photij fautorem circa potestatem Romani Pontificis Diui Petri successoris. to. 17. 51. 1; & 77. t; & tomo 19. 9. 2; & to. 2. ex Adolpho. 5. t.

Item de damnatione Dioscori. to. 18. 16. 2.

Item alia eiusdem epistola ad omnes Episcopos, & Christifideles. to. 3. 781. 2.

Alia eiusdem epistola ad Carolum Regem. to. 3. 781. 2.

Altera eiusdem epistola ad Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum. to. 3. 734. t.

Nicolaus I. Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum sedi restituit. to. t. 81. 2.

Nicolaus I. in causa Ignatij contra Photium. to. 1. 100. 2.

Legatos ad Concilium Constantinopolitanum misit. to. 1. 101. 1.

Idem Synodum Constantinopolitanam latrocinium appellauit. to. 1. 101. 1.

Eius iudicium de Synodo contra Ignatium. to. t. 101. 1.

Nicolaus I. contra Conciliabulum Metense, & Lotharium Galliæ Regem, quòd Reginam vxorem repudiasset. to. 1. 103. 2.

Coegit Concilium Romæ contra Lotharium. to. t. 104. 1.

Nicolaus præter ius iudicatus à Photio, quod tamen iudicium improbatur à Basilio Imperatore per Legatos. to. t. 127. 2.

Nicolaus I. Græcorum imposturas refellit. to. 1. 348. 1.

Idem falsò arguitur, quòd baptismum in nomine solius Christi Domini collatum ratum dixerit. to. 1. 348. 2. & to. 4. 813. 74.

Eius prudentia in non contristandis fidelibus inualidè baptizatis. to. 4. 814. 75.

Nicolaus I. quare Rothaldum, & Zachariam punierit? to. 3. 734. 1; & seq.

In Concilio Romano damnauit repudium Lotharij Regis, & Episcopos Concilij Metensis excommunicauit. to. 16. 138. 1.

Nicolao I. nullus est comparandus præter S. Gregorium Magnum. to. 9. 367. 65.

Monens Lotharium Regem, ne communicaret Waldradæ excommunicatæ, minatus fuit se dicturum Ecclesiæ. to. 9. 483. 12.

Eius causam per Legatos Apostolicæ Sedis indicauit. to. 1. 519. 2.

In causa Ignatij Constantinopolitani à Photio Pseudopatriarcha è sua Sede expulsi eius rescriptum. to. 1. 468. t.

Omnes Græcos Photio adhærentes excommunicauit. to. 4. 456. 2.

Non concessit Norwegis priuilegium celebrandi Missam sine vino. to. 8. 166. t. & seq.

Nicolai I. defensio ab hæreticorum calumnijs. to. 10. 481. 1.

Archiepiscopos Coloniensem, & Treuirensem deposuit. to. t. 531. t.

Strenuè pugnauit pro libertate Ecclesiastica con-

contra Michaelem Imperatorem, tom. 1. 557. 1.

Nicolaus Iunior.

Nicolaus Iunior constituit, vt obeunte Pontifice successor eligeretur, & electio Regi notificaretur. to. 4. 49. 2.

Quomodò. & à quibus à Papatu fuerit depositus? to. 4. 49. 2.

Eius decretum de electione Pontificis nullam vim vnquam habuit. to. 4. 49. 2; & seq.

Nicolaus II. Papa.

Nicolaus II. Papa Florentinus electionem Papæ transtulit ad Cardinales. tomo 4. 323. 10.

Fuit vir summæ sanctitatis, & summæ prudentiæ. to. 4. 323. 10.

Conuocauit, & celebrauit Concilium Lateranense, in quo Berengarius Turonensis suam hæresim circa Eucharistiam abiurauit. to. 4. 112. 1.

Priùs fuit Episcopus Florentinus, & Senis fuit electus Papa. to. 4. 112. 1.

Sacram legem edidit de electione Romani Pontificis à Sacro Cardinalium Senatu peragenda accedente Clero, & populo ad eam comprobandam. to. 4. 481. 55.

Ius eligendi ad solos Cardinales restrinxit. to. 1. 21. 1.

Nicolaus III. Papa.

Nicolao III. fuit prædictus Pontificatus à S. Francisco. to. 10. 71. 2.

Nicolai III. epistola Rodulpho Romano Regi hortatur, vt omnia loca pertinentia ad Ecclesiam confirmet; & nominatim iterum donet; & refert alia priuilegia concessa S. Romanæ Ecclesiæ à suis prædecessoribus. to. 10. 122. 2.

Excommunicauit, & Regio titulo priuauit Ioannem Angliæ Regem. to. 9. 671. 1.

Concessit Regnum Siciliæ Petro Ferdinandi Regis Castellæ filio. to. 4. 34. 2.

Reddita pace Italiæ mediante Latino Cardinali Vrsino Legato dedit formam Magistratibus. to. 4. 34. 2.

Misit Legatum Latinum Cardinalem nepotem in Etruriam, quam recuperauit Ecclesiæ. to. 4. 34. 2.

Nicolaus IV.

Nicolaus IV. in cap. *exiit de verbor. signific.* docens Christum Dominum abdicasse proprietatem bonorum tam in communi, quàm in particulari explicatur. to. 4. 509. 63.

A calumnijs hæreticorum impetitus defenditur. to. 10. 482. 2.

Eius decretum circa paupertatem concordatur cum decreto Ioannis XXII. tomo 14. 15. 2.

Illius sententia circa paupertatem Christi Domini quæ fuerit? tom. 15. 137. 345; & seq.

Prohibuit Fratribus Minoribus proprietatem in communi, & in particulari. tomo 15. 137. 347.

Ostenditur immunis eius sententia ab hæresis nota. to. 15. 138. 350.

Nicolai IV. decretalia à Luthero appellata fuit Antichristiana. to. 3. 297. 1.

Hæreticorum calumnia circa paupertatem euertitur. to. 18. 657. 1; & 691. 2.

Illius controuersiam cum Ioanne XXII. iterum examinatur. tom. 20. 391. 2; & seq.

Eius epistola ad Episcopum Æsinatem, cui imposuit, vt protestaretur coram Imperatore Hungariæ Regnum spectare ad Apostolicam Sedem. to. 10. 124. 1.

Altera eiusdem epistola ad Eduardum Angliæ Regem, cui negauit confirmationem quorumdam iurium, & priuilegiorum in Regno Scotiæ. to. 10. 124. 1.

Non fuit contrarius Ioanni XXII. circa paupertatem. to. 1. 350. 2.

Nicolaus V.

Nicolai Quinti prophetia de excidio imperij Græcorum. tom. 1. ex Ecchellensi. 56. 2; & seq.

Fuit redargutus à Matthia Flacco Illyrico. to. 8. 460. 2.

S. Nicolaus Tolentinas.

S. Nicolaus Tolentinas audiens concionantem de Mundi vanitate, & Cœlestium bonorum veritate æternæ beatitudinis desiderio commotus habitum S. P. Augustini statim suscepit, to. 8. 76. 1.

In Religione ieiunijs, orationi, & pœnitentiæ se totum deuouit. to. 8. 76. 2.

Orandi studium, quamuis Sathanæ insidijs variè vexatus, numquam intermisit. to. 8. 76. 2.

Cum Apostolo cupiebat dissolui, & esse cum Christo. to. 8. 76. 2.

Angelorum consortio familiariter vsus fuit, to. 8. 76. 2.

Sex ante obitum mensibus, singulis noctibus suauissimos Angelorum cantus audiuit, quo Paradisi gaudia prægustauit. to. 8. 76. 1.

Nicolaus Iustinianus.

Nicolaus Iustinianus pater S. Laurentij Iustiniani an verè fuerit monachus? tom. 9. 708. 2.

An fuerit dispensatus à Papa, vt matrimonium iniret? to. 9. 708. 2.

Nicolaus Lyranus.

Nicolaus Lyranus postillator Bibliorum quomodò illa Christi Domini verba *Dic Ecclesiæ*: exposuerit? to. 13. 413. 2.

Nicolaus de Cusa.

Nicolai Cardinalis de Cusa errores circa Papæ potestatem. to. 6. 456. 2; & seq.

Exarsit nimia cupidine deponendi Eugenium Quartum. to. 6. 439. 1; & seq.

Docuit Ecclesiæ primatum fuisse affixum Ecclesiæ Romanæ de iure humano, non de iure Diuino. to. 6. 439. 1; & seq.

In Concilio Basilensi egit partes contra Eugenium Papam. to. 6. 439. 1; & seq.

Recensetur alter eiusdem error. to. 6. 628. 2; & seq.

Nicolaus Diaconus.

Nicolaus vnus ex primis Diaconis ab Apostolis institutis incontinentiæ vitio fuit victus. to. 2. ex Alano. 52. 2.

Hæresim de Sacerdotum incontinentia primus in Ecclesiam induxit. to. 2. ex Alano. 52. 2.

Docuit licitam esse vxorum communionem. to. 2. ex Alano. 53. 2.

Nicolaitæ.

Nicolaitæ docuerunt nihil esse credendum, quod in Archiuijs non est scriptum. to. 1. 352. 1.

In-

Insuper negatunt Christi Domini crucem, asserentes Christum Dominum crucifixum non fuisse, nisi per quandam imaginem. to. 1. 352. 1.
Dixerunt veterem legem vna cum Euangelio esse seruandam. to. 1. 352. 1.
Docuerunt vacare bonis operibus esse seruitutem. to. 1. 352. 1.
Negarunt liberum arbitrium omnia fato tribuentes. to. 1. 352. 1.
Asserebant fœminis esse indifferenter vtendum. to. 1. 352. 1.
Dominationem omnem spernendam esse affirmabant. to. 1. 352. 1.
Mentiebantur ad salutem solam fidem esse necessariam. to. 1. 352. 1.
Auaritiæ erant plurimùm addicti, & adulterijs. to. 1. 352. 1.
Scripturam deprauabant. to. 1. 352. 1.
Fratres suscipere prohibebant, & suscipientes de Ecclesia expellebant. to. 1. 352. 1.
Christi Domini Diuinitatem, & Beatissimæ Virginis Mariæ Virginitatem, & Maternitatem negabant. to. 1. 352. 1.
Eucharistiam, & alia Sacramenta irridebant. to. 1. 352. 1.
Hæreticorum nostri temporis fuerunt magistri, & præcursores. to. 1. 352. 1.

Nicopolis.

Nicopolis veteris Epiri caput spectauit semper ad Patriarchatum Romanum. tom. 6. 277. 2.

Nihil.

Nihil potest contra ius Diuinum in Euangelio exaratum, aut contra fidem scripto, vel verbo traditam. to. 3. 431. 2.

Nilus.

Nili epistola ad Eusebium vocauit Petrum verticem, caput, & fastigium Apostolorum. to. 18. 6. 1.

Nilus Tessalonicensis.

Nilus Cabasilas Archiepiscopus Tessalonicensis dixit Papam non esse Apostolum, nec habere totius Ecclesiæ primatum, sed esse Episcopum tantùm Romæ. tomo 6. 654. 2.
Voluit Imperatori, non Papæ competere potestatem conuocandi concilia. tomo 8. 785. 1.
Dixit D. Petrum simulando legalium obseruantiã fidem amisisse, & suo exemplo Gentiles ad iudaizandum prouocasse. to. 8. 3. 2.
Docuit Papam definientem extra Concilium posse in hæresim labi. to. 8. 404. 1.
Illius confutatio, & exacta oppugnatio. to. 14. 478. 1; & seq.
Illius error circa coniunctionem Papatus cum Episcopatu Romano. to. 9. 650. 1.
Docuit Petrum habuisse Ecclesiæ primatum; Romanos tamen Pontifices eius successores habere solùm primum locum, & primam Sedem à Concilijs, non autem habere primatum. to. 10. 251. 1.

Nimis.

Nimis honoratos esse amicos Dei quomodò sit intelligendum? to. 9. 246. 39.

Niniue, Niniuitæ.

Niniue ædificata fuit ab Assur? to. 3. 218. 1.
Niniuitarum pœnitentia quæ, & qualis fuerit? to. 19. 56. 1.

Ninus.

Ninus Rex Niniue quando, & quomodò natus fuerit? to. 3. 70. 1.
Fuit primus idololatra, & primus idolorum fabricator. to. 3. 70. 1.
Fuit primus inuentor, & magister artis magicæ. to. 3. 70. 1.
Vocatus etiam fuit alio nomine Zoroastes. to. 3. 70. 1.
A Dæmone, quem idololatrauerat, fuit miserè occisus. to. 3. 70. 1.

Noe.

Noe functus fuit officio summi Sacerdotis. to. 3. 31. 1.
Arcam fabricasse ad euitandam mortem tempore diluuij quid significauerit? to. 3. 39. 2.
Per sexcentos annos contexit femora in ebrietate nudata. to. 3. 40. 1.
Noe filij primogeniti permanserunt in Sacerdotio vsque ad Aaron. to. 14. 330. 1.
Quare fuerit vino inebriatus? to. 3. 40. 1; & seq.
Illius filiorum diuisio ab vxoribus eorum facta in arca. to. 3. 40. 1.
Noe in arca tempore diluuij, & post diluuium fuit ministerialis Monarcha totius Orbis terrarum. to. 17. 397.
Habuit simul gladium spiritualem, & materialem. to. 17. 429. 1.

Nomen.

Nomen distributiuum additum collectiuo, collectiuè, non distributiuè sumendum est. to. 13. 424. 2.
Sola nominis mutatio in Apostolis non indicat primatum, sed coniuncta cum alijs prærogatiuis. to. 4. 150. 1.
Nominis impositio facta à Deo magnum aliquod portendit. to. 4. 747. 33.
Nominis mutatio in sacris literis significat altius quoddam mysterium. to. 17. 546. 2; & seq.
Nominis mutatio significat personam inducere nouam creaturam. to. 19. 16. 1.

Nomen Aaronis.

Nomen Aaron interpretatur mons fortitudinis. to. 3. 255. 2.

Nomen Abraham.

Nomen Abrahæ fuit mutatum, cùm Pater gentium à Deo fuit constitutus. tom. 15. 169. 2; & to. 18. 8. 1.

Nomen Abstenti.

Nomen Abstenti quid antiquitus significauerit? to. 6. 100. 2.

Nomen Acephali.

Nomen Acephali quid verè; & propriè significet? to. 6. 18. 52.

Nomen adorationis.

Nomen adorationis vnde ortum fuerit? to. 4. 336. 1.

Nomen Agar.

Nomen Agar Dei supplicium significauit. to. 8. 20. 2.

Nomen Alleluia.

Nomen Alleluia vox Hebraica, quæ idem sonat, ac laudate Deum. to. 19. 135. 1.

Nomen Antichristi.

Nomen Antichristi sumptum est ex Apocalypsi. to. 12. 559. 1; & to. 3. 598. 2.
Significat Christi Domini aduersarium capitalissimum. to. 12. 481. 1.

Item significat iniquitatem, & finem. to. 1. 27. 2.

Vid. Antichristus.

Nomen Apocriphus.

Nomen Apocriphus quid significet, & quotuplieiter sumatur? to. 19. 103. 1.

Nomen Apostoli.

Nomen Apostoli hæbraicè dicitur *Silos*, Grecè vero *Missus*. to. 14. 334. 2.

Deriuatur à verbo græco *Apo*, quod significat idem, ad *De*, & *Stolos*, quod significat idem, ac *Missus*. to. 19. 113. 2.

Vel deriuatur à verbo græco *Apostello*, quod Nuncium, vel Legatum significat. to. 16. 4. 2; & tom. 4. 301. 5; & tom. 3. 815. 2; & to. 17. 26. 2.

Nomen Apostoli non significat perpetuam auctoritatem. to. 3. 3. 2.

Nomen Apostolatus vnde originem sumpserit? to. 3. 893. 1. & seq.

Nomen Archiepiscopi.

Nomen Archiepiscopi idem sonat, ac Episcoporum princeps. to. 4. 374. 2.

Nomen Armon.

Nomen Armon interpretatur anathema, mæroris, excommunicatus, & separatus ab electorum consortio. to. 3. 254. 1.

Nomen Baalim.

Nomen Baalim interpretatur deuorator. to. 3. 254. 1.

Nomen Baba.

Nomen Baba græcè idem significat, quod latinè significat Auus. to. 1. ex Ecchellensi. 15. 2, & 20. 2.

Syriacè nomen Baba dicitur Abba. to. 1. ex Ecchellensi. 20. 1.

Originem habuit in Ægypto. tom. 1. ex Ecchellensi. 16. 1.

Latinè dictum fuit Papa. to. 1. ex Ecchellensi. 15. 2; & 20. 2.

Vid. Baba.

Nomen Babylon.

Nomen Babylon significat confusionem. tomo 17. 633. 2; & to. 3. 270. 1.

Item significat ciuitatem Diaboli per totum Orbem diffusam oppositam Ciuitati Dei. to. 7. 210. 2; & to. 18. 597. 1.

Nomen Babylonis fuit adaptatum ad significandam Romam gentilem, & ethnicam, to. 12. 499. 2; & to. 18. 514. 1; & seq; & 597. 1.

Item significat omnem animam iniquam. to. 12. 498. 2.

Nomen Bariona.

Nomen Bariona significat filium hominis fragilis, & miseri. to. 18. 230. 1.

Nomen Basan.

Nomen Basan significat confusionem, abiectionem, & depressionem. to. 3. 195. 2.

Nomen Beniamin.

Nomen Beniamin idem sonat, ac filius dexteræ. to. 4. 572. 5.

Nomen Canon.

Nomen Canon quid significet? to. 13. 555. 2.

Nomen Cardinalis.

Nomen Cardinalis ab incardinando dictum fuit. to. 1. 407. 2; & to. 4. 340. 4; & tomo 10. 191. 2.

Est antiquissimum. to. 14. 123. 1.

Antiquitus pluribus adaptabatur. tomo 4. 340. 4; & to. 19. 141. 2.

Nomen Cœli.

Nomen Cœli significat Ecclesiam Catholicam militantem. to. 3. 232. 2.

Item significat Sanctum, vel animam iusti. to. 3. 232. 2.

Nomen Catholici.

Nomen Catholici deriuatur à verbo Græco *Catbos*, quod Latinè commune significat. to. 13. 311. 2.

Idem significat, ac per totum Orbem diffusum. to. 14. 5. 1.

Nomen Cephas.

Nomen Cephas Hebraicè significat caput, Syriacè petram. to. 8. 141. 2; & seq; & tomo 11. 262. 5; & to. 4. 755. 20; & to. 12. 579. 2; & to. 14. 365. 1; & to. 7. 19. 1; & to. 13. 4. 2; & to. 18. 5. 2; & 478. 1.

Nomen Cephas Hebraicè *tergum* dicitur, quod Latinè *lapis ingens*, seu scopulus immenso ædificio idoneus significatur. to. 15. 169. 2; & seq.

Nomen Cephas magnum continet in se ipso mysterium. to. 2. ex Pighio. 5. 1.

Vnde suam originem duxerit? tom. 8. 142. 2; & seq.

Mirabiles significationes allegoricæ, quæ continentur in hoc nomine Cephas. to. 4. 474. 31; & seq; & 807. 7; & seq.

Nomen clericus, clerus.

Nomen clerici quid significet? to. 5. 200. 22; & to. 19. 38. 2.

Est nomen collectiuum, quod significat multitudinem. tom. 18. 122. 22; & tomo 19. 596. 1.

Nomen *cleros* idem est, ac sors, vel hæreditas. to. 5. 773. 2; & to. 19. 39. 1.

Nomen Concilij.

Nomen Concilij quid significet? to. 9. 778. 1; & seq.

Vnde sumptum fuerit? to. 4. 109. 2; & to. 5. 682. 1; & to. 6. 15. 42; & to. 10. 503. 1; & to. 13. 445. 1.

Nomen Discipuli.

Nomen Discipuli Christi Domini quid significet? to. 13. 245. 1.

Nomen Dypticon.

Nomen Dypticorum quid significauerit? tomo 6. 479. 1; & 481. 1; & seq.

Nomen Ecclesiæ.

Nomen Ecclesiæ à quo sumptum fuerit? to. 10. 147. 1; & 215. 1.

Quid significet? to. 14. 359. 2; & to. 7. 529. 1; & seq; & to. 15. 4. 1; & to. 4. 237. 1; & seq; & 255. 1; & to. 19. 374. 1.

Nomen Episcopi.

Nomen Episcopi quid significet? tomo 8. 362. 1; & tomo 2. ex Aluarez. 16. 2. & seq.

Olim erat commune presbiteris. tomo 4. 182. 7; & tom. 8. 362. 2; & to. 13. 239. 1. & seq.

Significat speculatorem, vel interpretem. to. 1. ex Ecchellensi. 17. 1.

Item significat inspectorem, & custodem. to. 8. 875. 1.

Nomen Equus.

Nomen Equi russi in Apocalypsi quid significet? tom. 3. 59. 2.

Nomen Ethnicus.

Nomen ethnicus vnde dictum fuerit? tom. 3. 501. 1; & tom. 9. 427. 37.

No-

Nomen Euangelium.

Nomen Euangelium vnde, & à quo dictum fuerit? tom.16. 414. 1.

Nomen Euangelista.

Nomen Euangelistæ non significat auctoritatem perpetuam. tom.3. 3. 2.

Nomen Eucharistiæ.

Nomen Eucharistiæ significat bonam gratiam, seu gratiarum actionem. tomo 19. 52. 2.

Nomen Fauns.

Nomen *Fauus* iuxta Bedam significat Diuinitatem. tom.4. 7. 2.

Nomen Heli.

Nomen Heli interpretatur *Deus meus*. to. 3. 245. 1.

Nomen Hexaclinon.

Nomen Hexaclinon, seu Hexelinium significat accubitum in mensa sex personarum. tom.4. 11. 2.

Nomen IESVS.

Huius nominis IESV Sacrosancta mysteria. tom.3. 599. 1; & sequen.

Nomen Iubilæi.

Nomen Iubilæi vnde ortum fuerit? tomo 5. 447. 1; & sequen.

Nomen Laban.

Nomen Laban interpretatur candidus, seu hypocrita. tom.3. 242. 2; & 253. 2.

Nomen Longini.

Nomen Longini Græcè interpretatur hasta, vel lancea. tom.4. 12. 1.

Nomen Magistratus.

Nomen Magistratus significat gradum magis altum, & sublimem. tomo 19. 52 1.

Nomen Magistri.

Nomen Magistri non fuit prohibitum à Christo Domino, aut damnatum, sed solùm fuit reprehensum supercilium, & arrogantia Pharisæorum, qui superbè affectabant vocari Magistri. tom.17. 168. 2; & sequen.

Nomen Mare.

Nomen Mare significat sæculum, cuius pisces sunt homines. tom.3. 18. 2.

Nomen Martyrologij.

Nomen Martyrologij à quo inuentum fuerit? tom.1. 404. 2; & sequen.

Nomen Missæ.

Missæ nomine quid significetur? to.1. 383.1; & sequen.

Est nomen antiquissimum ab initio Ecclesiæ nascentis exortum. tom.6. 284. 2.

Nomen Monachi.

Nomen Monachi ab vnitate deriuatur. to.9. 701.2.

Nomen Nabal.

Nomen Nabal interpretatur scandalizans. tom.3. 253. 2.

Nomen Nemrod.

Nomen Nemrod interpretatur tyrannus, profugus, vel apostata. tomo 3. 41. 1.

Nomen Omophorion.

Nomen Omophorion apud Græcos quid significet? to.6. 253. 2; & 272. 1; & 253. 1; & sequen.

Nomen Papæ.

Nomen Papæ à quo idiomate detinetur? tomo 1. ex Ecchellensi. 18.1; & sequen.

Cur à *Pappo* non sumpserit originem? tom.1. ex Ecchellensi. 14. 1; & sequen.

Nomen Papæ à diuersis Auctoribus decem diuersis modis fuit acceptum. tom. 1. ex Ecchellensi. 12. 1; & sequen.

Etiam Episcopis fuit antiquitus collatum, tomo 1. ex Ecchellensi. 21. 1; & sequen; & tomo 11. 539. 8; & tomo 14. 187. 2.

Nomen Papæ semper perseuerauit in Ecclesia Romana. tom.6. 465. 1.

Solus Romanus Pontifex nomen Papæ constanter retinuit. tom.13. 280. 1.

A Concilio Nicæno soli Pontifici Romano fuit collatum. tomo 1. ex Ecchellensi. 25. 1.

Vid. Papæ nomen.

Nomen Petri.

Nomen Petri dictum fuit à petra, non autem petra à Petro. tomo 17. 70. 1; & sequen, & tom.9. 490. 23; & sequen; & tomo 13. 267. 2.

Nomen Petri est cognomen additum Simoni. tom.12. 404. 1; & tom.13. 267. 2.

Nominis Petri ethimologia vnde sumatur? tom.1. 42; & sequen.

Nomen Petrus significat petram vicariam, secundariam positam vice Christi Domini, qui est petra primaria. to.8. 413. 1; & to.12. 5. 2; & 165. 2; & tom.15. 172. 1; & tom.18. 78. 2.

Vid. Petri nomen.

Nomen Pontificis.

Nomen Pontificis *à ponte faciendo* cur dictum fuerit? to.2. ex Turrecremensi. 55. 2.

Nomen Præsbiter.

Nomen præsbiter apud Græcos est æquiuocum. tom.13. 242. 2.

Nomen Primatis.

Nomen Primatis quid verè, & propriè significet? tom.3. 459. 2.

Nomen Primatis vnde suam originem sumpserit. tom.4. 370. 1.

Nomen Prophetæ.

Nomen Prophetæ non significauit auctoritatem perpetuam. tom.3. 3. 2.

Nomen Prophetæ non est idem, ac Iudex legis. tom.3. 832. 1.

Nomen Religiosi.

Nomen Religiosi vnde dictum fuerit? tom.5. 204. 38; & sequen.

Nomen Religiosi an conueniat Eremitis? tomo 5. 204. 40.

Nomen Religiosi an conueniat Tertiarijs Sancti Francisci? tom.5. 204. 41.

Nomen Religiosi an comprehendat etiam Equites? tom.5. 205. 43.

Vid. Religiosas.

Nomen Rex.

Nomen Rex vnde ortum fuerit? to.13. 288. 1; & sequen.

Regis nomen in Ecclesijs quando ceperit inferi precibus fidelium? to.6. 476. 2.

Ex instituto Apostolico fuit in Ecclesiæ precibus positum. tom.6. 477. 1.

Nomen Sacerdos.

Nomen Sacerdotis in Ecclesia euersa Synagoga initium habuit. tom.16. 5. 2.

Nomen Sacerdotis significat Episcopum, & præsbiterum. tom.6. 303. 2; & seq.

Vid. Sacerdos.

Nomen

Nomen Sacramentum.
Nomen Sacramentum dicitur à sacrando, seu sanctificando mentem. to.19. 315.2.
Vid. Sacramentum.
Nomen Sanctitas.
Nomen Sanctitas vnde suam originem duxerit? tom.20. 204.2; & sequen.
Nomen Synodus.
Nomen Synodus in Græco idiomate interpretatur comitatus, vel cætus. tomo 4. 109. 2.
Nomen Sysara.
Nomen Sysaræ interpretatur Diabolus. to.4. 106.2; & sequen.
Nomen Tractoria.
Nomen Tractoria habuit plures significationes. tom.6. 286. 1; & sequen.
Significauit epistolam conuocatoriam ex omnibus partibus totius Orbis. to.6. 286.1; & 110. 2.
Nomen Triclinium.
Nomen Triclinium significauit sedem trium hominum in mensa. tom. 4. 9. 1; & sequen.
Nomen Vicarius.
Nomen Vicarius quid propriè significet? tomo 12. 390. 1.
Nomen Virga.
Nomine virgæ ferreæ in Scripturis quid significetur? tom.12. 291. 1.
Nomen Vnctus.
Nomen vncti quibus conueniat? to.12. 458. 2; & 480. 2.
Norma.
Norma agendi, & docendi valde differunt inter se. tom.3. 367. 2.
Noruegij.
Noruegijs non fuit concessum priuilegium celebrandi Missam sine vino. tomo 8. 166.1.
Notorium.
Notorium quid sit? to.9. 286. 94.
Notorium sufficit, quòd allegetur, & proponatur. to.9. 31. 142.
Et in eo procedatur ad executionem sine sententia. tom.9. 31. 142.
In notorijs non requiritur petitio, neque libellus, neque accusatio. tomo 9. 31. 141.
Maximè in materia peccati, & tangente publicam vtilitatem. tom.9. 31.141.
Notorium delictum non requirit declamationem. tom.9. 282. 64.
Notorium licèt iudici non constet, vt tale, nihilominus valet sententia super eo sine citatione, tomo 9. 286. 90; & sequen.
Notorium non indiget probatione, sed sufficit illud allegare. to.9. 286.93.
Notorium debet probari, etiam si parte absente procedatur tanquam super notorio. tom.9. 290.112.
Notorium licèt non admittat probationem in contrarium, nihilominus admittitur probatio excusationis legitimæ. tomo 9. 290. 118.
Notorij probatio est modici præiudicij, & ideo fit parte non citata, sed probatio ipsius facti, quod notorium dicitur, non potest fieri parte non citata. tom. 9. 291. 119.
Notorium quando est excusabile in quacumque materia requirit citationem. tomo 9. 292. 125.
Notorium facti continui quid sit? tomo 9. 292. 128.
Notorium potest esse permanens, licèt actua in se non sit permanens. tomo 9. 292. 129.
Notorium facti permanentis non indiget probatione, sed sufficit, quòd allegetur; secus in notorio iuris, vel facti transeuntis, quia ista requirunt probationem. tom.9. 293. 131.
Notorium facti quid sit? tomo 9. 386. 6.
Nouatianus.
Nouatianus fuit auctor schismatis tempore Cornelij. tom.13. 249. 1.
Nouatianus in Ecclesia non fuit nec Episcopus computandus, qui Euangelica, & Apostolica traditione contempta nemini succedens à se ipso ortus est. tomo 3. 29. 1.
Nouatianus suprordinatus Sancto Cypriano à factiosis hominibus. tomo 6. 577. 1.
Nouatiani scelera turpissima, & horridissima. tom. 1. 10.
Nouatus.
Nouati schisma originem habuit ex decreto mitigatorio rigoris circa lapsos condito à S. Cornelio. tom.11. 48.44.
Huius schismatis inchoatio quando, & quomodò contigerit? tom.11. 49.45.
Damnatum fuit à SS.Cornelio, & Cypriano. tom. 11. 49. 46.
Nouatianorum conatus pro stabiliendo schismate qui fuerint? tom.11. 50. 47.
Hoc schisma turbauit Italiam, Gallias, & Orientem. tom.11. 50. 48.
Fuit radix, & origo schismatis Donatistarum. tom.11. 53. 55.
Nouati appellatio ad Sedem Apostolicam. tom.6. 300. 1.
Quanta fuerit illius, & eius sectatorum crudelitas erga lapsos! tom.6. 300. 1.
An Nouatus consecrauerit Nouatianum? tom.6. 300. 2.
Admittebat lapsos ad communionem sine pœnitentia, & satisfactione. tomo 6. 391.2.
Inuasit Episcopatum Sancti Cypriani Carthaginensis. tom.6. 391. 2.
Nouatiani, & Cataphryges suscitauerunt quæstionem de rebaptizandis. to.10. 316. 2.
Nouatus fuit excommunicatus in Concilio Romano. tom.1. 289. 1.
Nouatiani, & Cataphryges rebaptizabant. tom.1. 289. 2.
Fuerunt damnati à Cornelio Papa anno Christi Domini 254. to.1. ex Tannero. 21. 132.
Eorum schisma, & hæresis fusè descripta. tom.2. ex Alano. 48. 1; & tom.13. 593. 1.
Nouatores.
Nouatores Elipandus, & Fælix fuerunt excommunicati à Paulino Episcopo Aquileiensi. tom.1. 155.2.
Nouatores quibus propositionibus vtantur, vt

vt perfidissimè Romanum Pontificem Antichristum declarent? tom.16. 432. 1; & sequen.
Nouatores praue, & peruersè Sacram Scripturam interpretantur. tom. 16. 433. 2; & sequen.
Nouatores auctoritatem Sanctorum Patrum conantur deprimere. tom. 16. 432. 2; & sequen.
Nouatorum error circa auctoritatem, Indicem, & Magistrum fidei, & morum. tomo 3. 592. 1.

Nouitates.

Nouitates sunt fugiendæ iuxta documenta Sacræ Scripturæ, & Sanctorum Patrum. tom. 16. 427. 1; & sequen.

Nox.

Nox habet quatuor vigilias distinctas. to. 3. 148. 1.

Nugæ.

Nugæ in ore sæcularis ineptiæ sunt; sed in ore Sacerdotis sunt blasphemiæ. tom. 4. 58. 2.

Nullatenus.

Nullatenus aduerbium quid propriè importet? tom. 9. 65. 22.

Nullus.

Nullus iustè præest alicui multitudini, nisi de illius consensu. to. 13. 343. 1.
Nullus potest licitè immutare, quod est ex institutione Christi Domini. to. 13. 352. 2; & sequen.
Nullus Romanus Pontifex, quantumcumque fuerit malis moribus deprauatus, per Concilium generale, aut per Ecclesiam vniuersalem fuit depositus, vel punitus. to. 13. 435. 2.

Numerus.

Numerus Prælatorum, qui requiratur ad constituendum Concilium? tom. 9. 139. 1.
Numerus personarum an requiratur in actibus Capitularibus, sicut requiritur in electione? tom. 9. 222. 47.
Numerus annorum Antichristi quinam esse debeat? tom. 17. 589. 1; & sequen.
Numerus senarius est vndequaque perfectus, ex omnibus suis partibus numeratus. tom. 17. 589. 2.

Numidia.

Numidia est duplex, scilicet antiqua, & noua. tom. 6. 227. 1.
Antequam esset Romanum Imperium, erat diuisa in duo Regna. tom. 6. 227. 1; & sequen.

Numisma.

Numisma Cæsaris, & numisma Dei quænam sint? tom. 3. 273. 1.

Nuptiæ.

Nuptiæ Subdiaconis ante Gregorij Magni tempora erant interdictæ. tom. 2. ex Alano. 51. 1.

OBEDIENTIA.

Obedientiæ seruandæ Pontifici Romano meditationes variæ exponuntur. to. 16. 421. 2; & seq.
Obedientia requirit possessionem, non metum ius ad hoc, vt sit talis. to. 9. 13. 31.
Obedire oportet magis Deo, quàm hominibus. to. 9. 36. 171.
Obedientia Regibus etiam discolis debita. to. 6. 769. 3; & seq.
Obedientia quatuor primis Concilijs præstanda, tamquam Euangelio, non est accipienda indifferenter de omnibus, sed de illis, quæ de fide decernuntur. to. 23. 254. 1.
Secus de regulis spectantibus ad administrationem ordinum. to. 13. 254. 2.
Obediendum est Papæ in mutatione suæ sedis, si maiora damna oritura essent Ecclesiæ resistendo, quàm obediendo. tomo 3. 18. 1.
Obedientia Principi infideli exhibenda quando, & in quibus? to. 2. ex Adolpho. 34. 2.
An sit obediendum Superiori præcipienti aliquod, quod sit peccatum? to. 9. 206. 85? & seq.
In quibus est obediendum? to. 3. 28. 1.
Omnes Reges debent obedire Papæ. tom. 4. 90. 1.
Item omnes fideles, & Ecclesiarum Prælati, & omnes Principes sæculares. to. 4. 511. 73.
Obediendum Papæ magis, quàm alteri Potestati inferiori. to. 4. 95. 2.
Non obedire Papæ est crimen maximum? to. 2. ex Adolpho. 128. 1; & seq.
Inobedientes Papæ pro Athæis, & Hæreticis semper habiti fuerunt. to. 6. 856. 3.
Obediendum est Papæ etiam in dubijs, dummodo conscientia sit salua. to. 9. 360. 8.
Obediendum est Papæ non obstante, quòd per quemcumque Iudicem ei subtracta sit obedientia. to. 9. 361. 15.
Obediendum non est Papæ contra Deum? to. 9. 362. 24.
Obediendum non est Papæ, quando præcipit aliqua, ex quibus ventura sunt scandala, & mala in Ecclesia. to. 9. 381. 28.
Vid. Papa Obedientia.

Obiectio.

Obiecta de fide credenda quoad se, & quoad nos quænam sint? to. 10. 271. 1.
Obiectiones contra infallibilitatem Pontificis proponuntur, & dissoluuntur. to. 13. 169. vsque ad 142. Varij casus propter id allati explanantur. to. 13. 141. vsque ad 142. 2.
Obiecta contra infallibilem auctoritatem Pontificis refutantur. to. 13. 35. 2. vsque ad 45.
Obiectio magni ponderis contra infallibilitatem Pontificis. to. 3. 862. 1.

Obitus.

Obitus Episcopi Constantinopolitani. to. 3. 728. 2.
Obitus Bonifacij Octaui placidissimus fuit, & mirabilis. to. 6. 780. 1.

Anasta-

Anastasij Imperatoris infælicissimus obitus. to. 18. 323. 1; & to. 1. 331. 2.
Marciani Imperatoris obitus. to. 3. 639. 1.
Obitus Maxentij, Maximini, aliorumque Constantini aduersariorum. to. 10. 110. 1.
Nicephori Imperatoris infelix obitus. to. 1. 530. 2.

Oblatio.

Oblationes veteris legis erant ad emundationem corporis, non spiritus. to. 2. ex Beato Ægidio 48. r.

Obligatio.

Obligatus ad aliquod faciendum infra certū tempus non tenetur illud facere, nisi in fine illius temporis. to. 9. 63. 18.
Obligare dicitur à ligando, qui enim ligantur, obligantur. to. 4. 751. 56.
Obligationes Summi Pontificis quot sint in specie, & vnde? to. 5. 110. 1.
Obligationes Papæ ex Concilijs collectæ. to. 5. 111. 3.
Vid. Papæ Obligationes,
Obligatio alia oritur ex iure naturali, alia ex iure Ecclesiastico. to. 5. 636. 2.
Obligari quis potest quinque modis. to. 2. ex B. Ægidio 35. 1.

Obliuio.

Obliuio sæpè fallit. to. 9. 401. 2.

Obreptio.

Obreptio ad hoc, vt euitetur, oportet facere mentionem de iure emanante contra ius, non autem, vt euitetur subreptio. to. 9. 182. 29.

Obseruanda.

Obseruanda in ipso exordio prosecutionis Concilij vniuersalis. to. 13. 706. 2.

Obstetrices.

Obstetrices Ægypti pro officioso mendacio præmium retulerunt. to. 10. 303. 2.

Obstinati.

Obstinati cur non salutentur? to. 2. ex Adolpho. 73. 1.

Occidentalis.

Occidentalium Regum obedientia erga Romanum Imperium. to. 6. 261. 2.
Occidentalis Ecclesiæ obedientia erga Romanum Pontificem. tomo 20. 327. 23; & sequen.
OccidentalesEpiscopi semper consecrati fuerunt à Romano Pontifice. to. 6. 662. 2.
Occidentales Episcopi spectarunt ad Patriarchalem Romani Episcopi Synodum. to. 6. 673. 1.
Semper interfuerunt Synodis Patriarchalibus Romani Pontificis. to. 6. 673. 1.
Occidentalium Episcoporum Patriarcha fuit Romanus Pontifex. to. 6. 672. 1.

Occisio.

Occidendi licentia militi tantùm competit, aut ei qui publica auctoritate fungitur. to. 4. 43. 2.
Occisio iusta non est peccatum. to. 3. 43. 2.

Occultum.

Occultum, & secretum dicitur, quod quinque sciunt. to. 9. 402. 17.

Occupans.

Occupans dignitatem scienter, & iniustè reddit se ipso iure inhabilem ad eam. tom. 9. 114. 107.
Occupantes bona, & Terras Romanæ Ecclesiæ, & illius iurisdictionis excommunicantur in Bulla Cœnæ. to. 5. 404. 1.

Octauianus Cardinalis.

Octauianus Cardinalis S. Cæciliæ Antipapa creatus Victoris nomine. to. 10. 72. 2.
Coegit Concilia contra Alexandrum Tertium. tom. 10. 74. 1.
Octauianus filius Ioannis maledicti, qui vocatus fuit Victor, iniustè cathedram occupauit. to. 3. 221. 1.
Eius successor fuit Guido dictus Paschalis. to. 3. 221. 1.

Octauianus Augustus.

Octauianus Augustus in suo cubili secreto interrogauit Sybillam Tiburtinam de culto Diuino, & vero Deo. tom. 3. 66. 2; & seq.
Eiusdem Octauiani visio mirabilis à Sybilla ostensa. to. 3. 66. 2.
Octauianus subditis præcepit, ne ipsum ampliùs Dominum vocarent, & vt Deum adorarent. to. 3. 66. 2.
Eiusdem Octauiani Visio mirabilis. tomo 4. 88. 2.

Odio habere.

Odio habere Deum est grauiùs peccatum, quàm infidelitatis, aut hæresis. tomo 9. 429. 49.
Odio habereDeum esse peccatum maius hæresi quomodò sit intelligendum? to. 9. 448. 67.

Oecolampadius.

Oecolampadius hæreticus quis fuerit? to. 4. 247. 1.
OecolampadiusTheophilactumIoannis interpretem, quem ipse à græco in latinum transtulit, sepeliuit, ne hæresis sua ex eiusdem textu conuinceretur. to. 4. 661. 1.
Oecolampadius irrisit Lutherum. tomo 4. 682. 74.

Oecumenicum.

Oecumenicum Concilium quid sit? tomo 3. 366. 2.
Oecumenicum Concilium quid significet? to. 141. 11.
An requirantur in eo duæ partes Episcoporum totius Orbis? to. 9. 142. 11.
Et si intersint plures, quàm duæ partes, an sufficiat, quòd statuat maior pars illarum duarum, vel maior pars præsentium? to. 9. 142. 13.
In istis non connumerantur non habentes vocem decisiuam. to. 9. 142. 13.
An sufficiat maior pars Episcoporum totius Orbis, licèt non sint duæ partes? tomo 9. 142. 12.
Et quòd requiratur nec maior pars totius Orbis, nec duæ partes. to. 9. 142. 13.

Oeniades Episcopus.

OeniadisEpiscopi libertas in arguendo Anastasium Imperatorem. to. 2. 358. 1.

Offendentes.

Offendentes, qui recurrunt ad Sedem Apostolicam, excommunicantur in Bulla Cœnæ. to. 5. 342. 246; & seq.

Officium.

Officium Pastoris habet adiungere seruitutem, & Imperium. to. 1. 6. 2.
Officium Diuinum quoad substantiam est iuris Domini, quoad modum iuris humani. to. 6. 531. 5.
Officia legis principalia tria sunt; iubere scilicet,

licet; vetare, & permittere. to. 13. 582. 2.

Legis ratione manente immutata potest variari ratio praecepti, prohibitionis, vel liciti propter variationem loci, temporis, vel alterius circunstantiæ. to. 13. 258. 2.

Officij proprium non est damnare, sed qui malè ipso vtitur. to. 13. 275. 2.

Officium Camerariatos Sede vacante non expirat. to. 9. 370. 1.

Non debet tamen se intromittere in his, quæ Papæ sunt reseruata. to. 9. 370. 1.

Officij Diuini nomen quid significet? to. 5. 221. 24.

Officium legatorum in Concilio præsidentium quodnam sit? to. 13. 503. 2.

Officiorum diuersitas. to. 3. 204. 2.

Officia permixta in vna persona quando causent confusionem? to. 9. 672. 2.

Olympius.

Olympius Episcopus Arianos Trinitatem blasphemans fulmine interemptus fuit. to. 1. 331. 2.

Omnis Consuetudo.

Omnis Consuetudo contra Ius diuinum, & præceptinom est potiùs vocanda corruptela. to. 13. 240. 1.

Omophorion.

Omophorion antiquom Græcorum non fuit idem cum Phenolio. to. 6. 253. 2.

Non fuit vestis Græcorum vulgata. tomo 6. 272. 1.

Non deponitur ab Episcopis post recitatum Euangelium. to. 6. 272. 1.

Quid significet apud Isidorum Peiusiotam? to. 6. 258. 1.

Non fuit palliolum vulgò Mozzetta, quo Episcopi Græci vtebantur extra sacrificium. to. 6. 258. 19.

Non fuit permissum Patriarchis ab Imperatore. to. 6. 258. 1.

Fuit vsitatum ab Apostolis, & eo vsus est S. Iacobus Apostolus, S. Marcus, & S. Petros. to. 6. 258. 1.

Omophorion S. Iacobi donatum fuit à Theodosio Patriarcha Hierosolymitano sancto Ignatio Patriarchæ Constantinopolitano. to. 6. 275. 2.

Onesimus.

Onesimus à Paulo missus fuit cum epistola ad Philemoorm. to. 14. 552. 1.

Onias.

Onias profugus in Ægyptum ibidem ex concessione Ptolomæi templum fabricauit. to. 15. 303. 1.

Onuphrius Panuinius.

Onuphrius Panuinius Veronensis Augustinianus, vir omnis generis antiquitatum peritissimus plenissimè probauit, & multis adductis rationibus confirmauit septem Electores Imperij circa Gregorij X. tempora institutos fuisse contra communem opinionem asserentium à Gregorio V. institutionem factam. to. 11. 550. 1.

Onuphrius Panuinius Augustinianus fabulam de Ioanne fæmina explodit. to. 2. ex Alano. 17. 2.

Onuphrius Panuinius ad omnes, & Romanas, & Ecclesiasticas antiquitates è tenebris eruendas natus. tom. 17. 534. in Synopsi.

Fuit nobilis, & ex antiquæ familiæ stirpe oriundus. to. 17. 534.

Plura alia in eius laudem. to. 17. 534.

Onus.

Onus imponere quid sit? to. 3. 842. 2.

Opinio.

Opinio communis plurimùm facit. tomo 3. 26. 2.

Opiniones variæ circa connexionem Primatus Ecclesiæ cum Episcopatu Romano. to. 3. 454. 2.

Opinio contra communem Patrum sententiã Scripturas interpretantium à Theologis, vt hæretica, damnatur. to. 4. 565. 188.

Opinio eiusdem auctoris de definitione infallibili Papæ conuincitur. to. 13. 41. 2.

Opinionem inter, & conscientiam quodnam sit verum discrimen contra Rogerum Anglum? to. 2. ex Adolpho. 129. 1.

Oportet verbum.

Oportet verbum importat honestatem. to. 9. 170. 15.

Oportet verbum aliquando necessitatem, aliquando honestatem importat. tomo 9. 206. 83.

Optandus Episcopus.

Optandi Genouensis Ecclesiæ Episcopi consecratio. to. 6. 652. 1.

Optatus Mileuitanus.

Optatus Mileuitanus scripsit de præstantia dignitatis Summi Pontificis. to. 16. 227. 1.

Eiusdem de Primatu Petri, & Sedis Romanę sententia contra peruersam intelligentiam Magdeburgensium propugnatur. to. 2. ex Alano. 45. 2; & seq.

Optatus Mileuitanus Parmeniano Donatistę vnicam cathedram veritatis esse in Vrbe Roma demonstrauit. to. 1. 178. 2.

Optatus Mileuitanus Pontificum Romanorũ seriem vsque ad Siricium Parmeniano opposuit. to. 1. 337. 1.

Optatus Mileuitanus Primatum in Ecclesia Romana cognouit. to. 1. ex Tan. 19. 115.

Optatus Mileuitanus Episc. testatus fuit ius Apostolicæ Sedis. to. 6. 676. 2.

Optatus Mileuitanus dixit in Vrbe Roma Petro primam Cathedram fuisse collatam, in qua vna cathedra vnitas Ecclesiæ seruatur. to. 11, 202. 3.

Optati Mileuitani series Pontificum à Petro vsque ad Anastasium. to. 14. 14. 1.

Opus.

Opus factum ex voto est magis meritorium, quàm si absque voto factum fuisset. to. 9. 700. 1.

Opusculum.

Opuscula Fausti Regiensis apocripha declarata fuerunt à Gelasio primo Papa in Concilio Romano. to. 15. 550. 2.

Opusculum de Regimine Principum esse Diui Thomæ ostenditur clarè contra Bellarminum. to. 9. 675. 1; & seq.

Oratio.

Orationes Sanctorum; & quomodò orare liceat. to. 14. 471. 1.

Orationes Christianorum valorem habent ex eo, quòd orationis Christi virtuti innituntur. to. 18. 340. 2.

Orationes Seruorum Christi niti semper debent misericordię Dei. to. 18. 342. 2.

Orationi debet correspondere cor. t. 8. 343. 1; & seq.
Oratio Danielis ad salutem Populi fuit directa. to. 18. 343. 1.
Oratio dicenda per Pontificem in Concilio. to. 9. 131. 9.
Oratio alia per Pontificem dicenda in Concilio. to. 9. 131. 11.
Oratio Christi vehemens fuit numquam, nisi in arduis. to. 4. 806. 4.
Oratio Christi opposita Dæmonis malignitati. to. 4. 807. 5.
Orauit Christus Dominus in passione pro Ecclesia. to. 1. 350. 1.
Oratio Christi Domini roborauit fidem Petri contra Sathanam tentationibus cribrantem totam Ecclesiam, quam Petrus debuit semper confirmare in fide. tom. 18. 146. 1; & seq.
Orauit Christus Dominus nedum pro Petro, sed etiam pro omnibus Successoribus D. Petri, ne in fide deficerent. to. 4. 807. 1; & seq.
Oratio Christi Domini fuit totaliter opposita tentationi ipsius Sathanæ, atque adeò sicut tentatio debebat se extendere ad plures, ita oratio debuit pro pluribus intercedere. to. 4. 807. 5; & seq.
Vid. Christi Domini Oratio.
Orationes Ecclesiæ pro defunctis. tomo 19. 314. 1.
Oratio Ecclesiæ pro infidelibus. to. 9. 689. 1.
Orandus est Deus pro Papa imperfecto, vt eum emendet, non vt eum tollat. tomo 9. 440. 127; & 128.
Oratores.
Oratores priùs debent ab animo Auditoris falsitatem tollere, quàm veritatem introducere ex Philo. to. 2. ex B. Ægidio 3. 2.
Orbis.
Orbis totus Gregorio Septimo paruit. to. 1. 12.
Orbis sine litibus esse non potest, ita nec sine Iudice. to. 10. 42. 1.
Orbis potestas maior est potestate Vrbis præscindendo à Papæ potestate. tom. 19. 600. 1.
Orbis totus tempore Concilij Constantiensis sentiebat contra auctoritatem Pontificis. to. 3. 565. 1.
Orbem maiorem esse Vrbe quomodò sit intelligendum? tom. 9. 14. 37; & 209. 102; & 456. 15; & 174. 19.
Orbis vniuersus in tres Diœceses, & Patriarchatus fuit diuisus. tom. 4. 311. 5; & 313. 2.
Ordinare.
Ordinare est munus Episcopi. tom. 12. 149. 2.
Ordinare aliquando sumitur, prout est idem, ac consecrare, & inthronizare. to. 6. 237. 1.
Ordinarius.
Ordinarius vnde dicatur, & quid importet? to. 13. 369. 2.
Ordinarius an allegetur suspectus propter suspicionem assessoris, quando Ordinarius arctatur pronunciare de consilio Assessoris? to. 9. 50. 7.
Ordinarij possunt, quando est schisma in Ecclesia, exercere omnia, quæ sunt Papæ reseruata. to. 9. 234. 79.
Quid possint exercere tempore Sedis vacantis? to. 9. 234. 79.
Ordinarius denominatur ab ordine. tom. 9. 463. 1.
Ordinatio.
Ordinationes pretio, vel precibus, vel obsequio factæ irritæ sunt. to. 5. 212. 2.
Ordinatio cathecumeni approbata ab Ecclesia Romana in sancto Ambrosio, & Nectario. to. 6. 199. 2.
Ordinatio Eugenij à S. Paulino. to. 6. 212. 1.
Ordinatio in locum Episcopi damnati fieri nequit, nisi Ecclesia Romana priùs damnationem confirmet. to. 6. 104. 1; & seq.
Ordinationes Africanæ Ecclesiæ. to. 6. 245. 1; & seq.
Ordinationes Episcoporum apud Afros solemnissimæ. to. 6. 247. 1.
Quot requirebantur ad ordinationem Patriarchæ, & aliorum Episcoporum? to. 6. 247. 1.
Ordinationis potestas est à Christo Domino. tomo 8. 888. 1.
Ordinatio Sacerdotis in Episcopum fuit ante D. Hieronymum. to. 13. 239. 1.
Ordinationem Diuinam esse ius concedens, non imperans, quomodò sit intelligendum? to. 13. 240. 2.
Ordinationes Principum, vt maneant post mortem ipsorum, vim statuti, ac legis habere debent. to. 3. 13. 1.
Ordinationes Schismaticorum, Simoniacorum, Excommunicatorum, Hæreticorum, Suspensorum, & depositorum seruantium formam Ecclesiæ quomodò dicantur irritæ? to. 3. 222. 2.
Ordinatus.
Ordinatus à Papa de vno ordine non potest sine eius licentia ab alio promoueri, nec de curia recedere. to. 3. 80. 2.
Nec potest deponi ab Episcopo ab illo ordine. to. 3. 80. 2.
Priuari tamen potest beneficio à Papa collato. to. 3. 80. 2.
Ordinatus quomodò recipere possit caracterem à schismatico? to. 3. 221. 2.
Ordinatus à Papa alteri Ecclesiæ potest præesse, subditur tamen obedientiæ illius Episcopi, to 6. 504. 1; & 505. 1.
Ordinati ab Episcopo, qui emit Episcopatum, an recipiant ordinis executionem? tom. 9. 98. 14.
Ordinatus à Papa non potest ab eo absque licentia proficisci, nec ad altiorem ordinem promoueri. to. 4. 511. 82.
Ordo.
Ordo doctrinæ in causa renunciationis Papæ. to. 2. ex B. Ægidio 4. 1.
Ordo est præstantissima pars in republica Christiana. to. 10. 45. 1.
Ordo Ecclesiæ. to. 10. 609. 1.
Ordo datur in vniuerso, in quo omnia à Deo sunt ordinata. to. 6. 34. 2.
Ordo importat vnum, vni cætera attribuuntur, siue vnum supremum, ad quod infima per media reducuntur. to. 6. 34. 2.
Ordo sedendi in Concilijs. to. 6. 452. 2; & sequen.
Ordo Ecclesiæ. to. 11. 237. 132.

Ordo, scientia, & actio constituerunt regimen perfectum. 8. 888. 1.
Ordo præcedentiæ. to. 14. 56. 1.
Ordo Ecclesiarum ab Apostolis fuit institutus. to. 14. 458. 1.
Ordo plurium semper ad vnum refertur. to. 7. 9. 1.
Ordines fidelium varij sunt, & qui sint? tom. 13. 3. 1; & 108. 1.
Ordo à natura institutus est, vt quique ratione pollent, alijs imperent, & regant, gubernentque. to. 13. 181. 1.
Ordo nullus sine capite, sine ordine nulla multitudo subsistit. to. 13. 275. 1.
Ordo Ecclesiæ talis debet esse in ea, vt vnus Superior sit Princeps, ac Rector totius vniuersitatis Christianæ. to. 13. 284. 2. vsque ad 286.
Ordo Ecclesiæ secundùm Prælationem, & subiectionem intelligitur. to. 13. 284. 2.
Omnes Apostoli excepto Petro sunt æquales, nec vnus sub alio in iurisdictione. tom. 13. 289. 2.
Ordo hierarchiæ Angelorum potest mutari. to. 13. 372. 2.
Ordo inter potestates quid importet? to. 13. 403. 1.
Ordo prouidentiæ Diuinæ quomodò reluceat in ordine Ecclesiæ? to. 13. 434. 2.
Ordo Prælatorum sedendi in Concilio Vniuersali. to. 13. 507. 1; & seq.
Ordo Pontificum. to. 3. 20. 2.
Ordo iudiciarius in processibus in Concilio generali an seruandus sit? to. 9. 117. 64.
Ordo soluendi quæstiones est recurrere primò ad Scripturas, secundò ad Canones Conciliorum, tertiò ad Decreta Pontificum. to. 9. 496. 45.

Ordo Sacer.

Ordinis quæ sunt, cur tolli nequeant? to. 2. ex B. Ægidio 41. 2.
Quæ sunt ordinis Episcopalis, quis possit habere, nihil habendo de his, quæ sunt iurisdictionis. to. 2. ex B. Ægidio 42. 2.
Ordines quomodò ad vnicum Sacerdotium reducantur? to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 31. 1.
Ordines nouem ex Canonistis. to. 2. ex Alexandro 32. 2.
Ordines, & Dignitates Ecclesiasticæ numerantur. to. 2. ex Turrecre. 31. 2.
Ordines Caracterem imprimunt. tomo 2. ex B. Ægidio 22. 1.
Ordo Episcopalis perfectionem caracteris, non caracterem imprimit. to. 2. ex Beato Ægidio 21. 1; & seq.
Ordinem esse in Ecclesia probatur. to. 13. 293; & sequen.
Ordines sacri pretio adepti irritantur in Concilio Chalcedonensi, & promoti, ac promotores degradantur. to. 5. 730. 1; & sequen.
Ordo à Neophytis susceptus. to. 5. 705. 1.
Ordinis sacri materia, & forma. tomo 18. 354. 2.
Ordinum collatio, & ordinandorum examen. to. 18. 359. 1.
Ordinis sacri definitio. to. 19. 57. 2.
Eius diuisio, & multiplicitas. to. 19. 58. 1.
Illius institutio. to. 19. 58. 1.
Ordinis Sacramento insigniri in magna veneratione semper habiti sunt. tomo 19. 58. 2.
Ordo imprimit caracterem indelebilem. to. 19. 59. 1.
Fuit figuratus in consecratione Aaronis, & eius filiorum. to. 19. 59. 2.
Item in illis, qui fuerunt in Arca Noe conclusi. to. 19. 59. 2.
Eius quoque institutio. to. 19. 62. 2.
Ordo quid importet, & quotupliciter sumatur? to. 19. 108. 1.
Ordo ministrantium necessarius fuit regimini, quia vnus nequit sufficere. tomo 19. 109. 1.
Ordinis Sacramentum primus omnium contulit Petrus. to. 19. 135. 1.
Ordinis Sacramenti definitio. to. 19. 139. 2.
Ordinum multiplicitas. to. 19. 139. 2; & sequen.
Eorum effectus. to. 19. 139. 2.
Ordines suscipientes debent esse ieiuni. to. 19. 214. 2.
Ordo manauit in Ecclesia à D. Petro. to. 9. 356. 1.
Ordinis Sacramentum per manuum impositionem confertur. to. 20. 165. 2.
Ordines duo laterales sunt in Ecclesia, scilicet Clericorum Deo ministrantium, & Laicarum potestatum. to. 20. 324. 5.
Ordines Ecclesiæ militantis ad similitudinem Ecclesiæ triumphantis sunt plures, & distincti. to. 20. 586. 1; & seq.
Ordinis executione in quibus casibus quis priuetur? to. 3. 97. 2.
Ordines sacros solus Papa dat illis, qui nondum ad legitimam ætatem peruenerunt. to. 4. 521. 164.
Ordo inter Patriarchas est solus inter se, non verò in ordine ad Romanum Pontificem. to. 3. 823. 2.
Ordinum gradus quomodò instituti in Ecclesia? to. 6.? 682. 2.
Ordines minores sunt antiquissimi in Ecclesia. to. 19. 149. 2.

Prima Tonsura.

Inter Ordines non computatur prima Tonsura, seu Psalmistatus. to. 19. 215. 1; & sequen.
Est ianua ad ordines. to. 19. 215. 2.
Tonsuræ origo, & figura. to. 19. 215. 1.

Ordo Ostiariatus.

Ordinis Ostiariatus munus est claudere templum indignis, & dignis aperire. to. 19. 214. 2.
Ostiarij in lege veteri ianitores dicebantur. to. 19. 214. 1.

Ordo Lectoratus.

Ordo Lectoratus institutus fuit iure Diuino, & à Psalmistatu differt, quia non tenetur canere. to. 19. 213. 1.
Eius figuræ, & munera. tom. 19. 213. 1; & sequen.

Ordo Exorcistatus.

Ordo Exorcistatus iure Diuino fuit institutus. to. 19. 212. 2.
Exorcistatus nomen Græcum est, quod latinè significat adiurans. to. 19. 212. 2.
Eius Munera. to. 19. 212. 2.

Ordo Acolythatus.

Ordo Acolythatus iure Diuino institutus fuit. to. 19. 212. 2.

Acolythatus nomen Græcum est, quod latinè significat Ceroferarium. to. 19. 212. 1.
Eius munera sunt deferre luminaria, Subdiaconis ministrare in altari. to. 19. 212. 1; & seq.
Figuram habuit in filijs Aaron. tom. 19. 212. 1.

Ordo Subdiaconatus.

Ordo Subdiaconatus iure Diuino fuit institutus. to. 19. 211. 1.
Figuram habuit in Natineis. to. 19. 211. 1.
Eius munera sunt oblata Ecclesiæ recipere, Diaconis ministrare in altari, Sacræ Scripturæ lectiones recitare. to. 19. 211. 2.
Subdiaconi tenentur castitatem seruare. tomo 19. 211. 2.

Ordo Diaconatus.

Ordo Diaconatus iure Diuino est institutus. to. 19. 208. 1.
Eius figura fuit in Eleasar, & Athamer Filijs Aaronis. to. 19. 208. 1.
Ordinis Diaconatus munera. tom. 19. 208. 2.
Ætas eorum, qui initiandi sunt ordi Diaconatus, debet esse adulta, quia in lege veteri debuerunt taberoaculum ferre, & in noua lege debent portare vasa Domini. to. 19. 209. 2.
Debuerunt deferre vasa aurea, quia debent insignibus pollere virtutibus. tomo 19. 209. 2.
Eorum Officia. to. 19. 209. 2.
Tenentur Templo assistere, & ministrare, nec non castitatem seruare. to. 19. 210. 1.
Ordo Diaconatus confertur ab Episcopo per manuum impositionem more Apostolorum. to. 19. 210. 1.
Tenentur Euangelium cantare in Ecclesia in loco eminentiori, vt ostendant legem Christi Domini ab alto originem habuisse. to. 19. 210. 1; & seq.
Debent in canendo Euangelio signo Crucis Codicem, & seipsos in fronte, & pectore consignate, ad indicandum, quòd Euangelium continet Christi Domini nostri Crucifixi doctrinam, quam in mente, & in corde debent semper habere Diaconi. to. 19. 210. 2.
In fine Euangelij debent Sacrum Librum osculari, quia Euangelium pacem attulit mundo, & reconciliat. to. 19. 210. 2.
Diaconi etiam oculi Episcopi appellantur. to. 19. 211. 1.
Notoriè fornicatores, & Simoniam exercentes ingressu Ecclesiæ priuantur. tomo 19. 211. 1.

Ordo Præsbiteratus.

Ordo Præsbiteratus est summum omnium honorum Ecclesiæ. to. 19. 58. 1.
Ordo Sacerdotalis fuit à Christo Domino in Ecclesia sancta institutus. to. 20. 582. 2; & seq.
Ordo Sacerdotalis, seu melius Pontificalis incepit post Christum Dominum nostrum à Petro Apostolorum Principe. tomo 13. 318. 2.
Ordinis perfectio est in Sacerdote, in alijs verò per participationem. to. 13. 348. 1.
Ordo Sacerdotalis triplex magnus, maior, maximus. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 2. 2; & seq.
Ordinis Sacerdotalis potestas non amittitur per peccatum mortale. to. 18. 223. 1. & seq.
Ordinis Sacerdotalis institutio est de iure Diuino. to. 19. 207. 1; & seq.
Post ordinis Sacerdotalis susceptionem prohibitum fuit habitare cum propria vxore. to. 5. 714. 1; & seq.
Ordinis Sacerdotalis dignitas excedit omnes dignitates sæculares. to. 18. 212. 1; & seq.
Ordinis Præsbiteratus, & Episcopatus discrimen quale sit? to. 14. 356. 2.
Ordo Præsbiteratus non est idem, ac Episcopatus. to. 8. 284. 1.
Præsbiter idem est, ac senior. to. 14. 187. 1.

Ordo Episcopalis.

Ordo Episcoporum primus, & sublimissimus dignitate ordinis, in qua Papa alios Episcopos non excellit. to. 13. 363. 1.
Ordo Episcopatus, per consecrationem à Deo confertur, iurisdictio autem in foro exteriori ab hærede, vel successore D. Petri to. 3. 924. 2.
Ordinandi Episcopos ius spectat ad Romanum Pontificem, licèt vsus Ordinationis concessus fuerit Metropolitis. to. 11. 219. 101.
Ordo Episcoporum quadruplex. to. 3. 109. 2.
Ordines Episcoporum quot sint? tomo 2. ex B. Ægidio. 25. 1.
Ordini, & caracteri nequit renunciare Episcopus. to. 2. ex Alexandro à sancto Elpidio. 35. 13; & seq.
Ordines conferre solus Episcopus potest. tomo 3. 551. 2.
Ordinem Episcopalem à Papa instrumentaliter tantùm recipiunt Episcopi, à Deo autem tamquam à causa principali. tom. 3. 924. 2.
Ordo Episcoporum semper fuit distinctus ab ordine præsbiterorum. to. 18. 17. 2.
Ordo Episcoporum descriptos à S. Anacleto. to. 18. 17. 2.
In potestate Ordinis Episcopi sunt æquales Papæ, in potestate autem iurisdictionis sunt minores Archiepiscopis, & Archiepiscopi sunt minores Primatibus, & Primates Patriarchis, Patriarchæ autem sunt minores Papa. to. 15. 227. 34.
Ordo Episcopalis diuiditur in Patriarchalem, Primatialem, Archiepiscopalem, & Metropolitanum. to. 19. 195. 1; & seq.
Ordo Episcoporum confert potestatem à Deo collatam, sed iurisdictionem habet tantùm Papa D. Petri successore. to. 3. 924. 1.
Ordo Episcopatus caracterem nouum non imprimit. to. 2. ex B. Ægidio. 21. 1.
Ordo Episcopalis tantùm perfectionem caracteris Sacerdotalis imprimit. tom. 2. ex B. Ægidio. 21. 2; & 23. 2.
Ordo Episcopatus quomodò fit? tomo 2. ex B. Ægidio. 25. 1.
Ordo Episcopatus est idem in tota Hierarchia Episcoporum. to. 2. ex B. Ægidio. 26. 1.
Ordo Episcopatus in initio Ecclesiæ viguit. to. 2. ex Pighio 2. 1; & seq.

Epiſcopatus eſt verus ordo; vbi quæ eius ſint munera. to. 4. 375. 10; & ſeq.
Ordo Epiſcopatus eſt Sacerdotio ſuperior. to. 14. 185. 2.
Ordo ſacer eſt Epiſcopatus, à Deo fuit inſtitutus, & immediatè à Deo confertur. to. 3. 923. 2.
Ordo Epiſcopatus in Eccleſiæ primordio cepit, & ſignificabat auctoritatem perſonæ conſtitutæ in ſpiritualibus ſuper præſbiteros, clericos, & laicos. tom. 4. 378. 2.

Ordo Eccleſiæ.

Ordo Eccleſiarum. tom. 2. ex Pighio. 2. 2. & ſeq.
Ordines ſemper habuit diſtinctos Eccleſia Epiſcoporum, Præsbiterorum, & Diaconorum. to. 18. 17. 2.
Ordo Eccleſiæ eſt ſecundùm prælationem, & ſubiectionem. to. 13. 284. 2.
Ordo Eccleſiæ conſiſtit in hoc, quòd præſbiteri vnius Ciuitatis referantur ad vnum Epiſcopum; Epiſcopi vnius prouinciæ ad vnum Archiepiſcopum Metropolitanum; Metropolita verò ad vnum Patriarcham; & Patriarchæ ad vnum Summum Pontificem Romanum, qui eſt caput totius Eccleſiæ. to. 11. 237. 132.
Ordines Eccleſiæ fuerunt neceſſarij, quia vnus nequit illius regimini ſufficere. to. 19. 110. 2.
Ordo præcedentiæ Eccleſiarum quomodò ſit? to. 14. 456. 1.
Ordo Eccleſiæ varijs rationibus demonſtratur. to. 13. 283. 1; & ſeq.
Ordo Eccleſiarum ab Apoſtolis fuit inſtitutus. to. 1. 41. 1.
Ordo Eccleſiæ fuit à Deo inſtitutus. tom. 1. 41. 1.
Ordines Eccleſiæ, gradus, & officia ſunt ad modum ordinis Hierarchiæ Cœleſtis. to. 18. 171. 1.
Ordo Eccleſiarum inſtitutus à Chriſto Domino exigit, vt ſint Paſtores, ſiue Epiſcopi, Doctores, Apoſtoli, &c., ſine quibus grex conſeruari non poteſt. to. 20. 471. 1.
Vid. Eccleſia Ordo.

Ordo Equitum.

Ordinis Equitum S. Ioannis Hieroſolymitani, Templariorum, Theutonicorum, & S. Iacobi Hiſpaniarum inſtitutio. to. 20. 28. 1.
Ordo Equitum Templariorum à Philippo Pulchro Galliarũ Rege inſtis de cauſis fuit extinctus. to. 20. 28. 1.
Ordo Templariorum à Clemente V. extinctus fuit. to. 9. 760. 2.

Ordo Religioſorum.

Ordines Religioſorum Militares quando inſtituti? to. 2. ex Adolpho. 33. 2.
Ordines Religionum noui ante Diui Thomæ Aquinatis tempora reſtrictè, & grauiter admittebantur. to. 16. 301. 1.

Ordo S. Benedicti.

Ordo Benedictinus vnde originem habuerit? to. 10. 66. 2.
Quot fratres, ſeu Monachos habuerit? to. 10. 67. 2.
Quot Sanctos, Pontifices, Epiſcopos, & Doctores habuerit? to. 10. 67. 2.
Eiuſdem ordinis D. Benedicti dignitas. to. 10. 68. 1.
Quomodò, & vnde Caſſinenſis dicatur? to. 10. 63. 2.

Ordo S. P. Auguſtini.

Ordinis Eremitarum S. Auguſtini Chronicon compoſuit, & Romæ edidit apud Antonium Bladum 1550. Onuphrius Panuinius, & eſt diuerſum ab illo, quod edidit item Romæ 1585. Illuſt. Ioſeph Pamphilus itidem Auguſtinianus Epiſcopus Signinus, licèt in contrarium ſentiant Oldoinus, in Athenco Liguſtico, & Roſſotus de Scriptoribus Pedemontij. to. 17. 535. in Synopſi.

Ordo S. P. Dominici.

Ordinis PP. Prædicatorum S. P. Dominici laudes. to. 10. 70. 1.
Ordo PP. Prædicatorum S. P. Dominici habet præcedentiam ſupra ordinem PP. Minorum. to. 18. 114. 3.
Ordo PP. Prædicatorum fuit confirmatus à Romano Pontifice. to. 8. 335. 1.
Ordini PP. Prędicatorum S. P. Dominici conceſſum fuit ab Honorio III. Magiſterium Sacri Apoſtolici Palatij cum officio interpretandi Sacras Scripturas &c. to. 1. 319. 2.

Ordo S. Franciſci.

Ordo S. Franciſci eſt firmamentum Romani Pontificatus. to. 10. 69. 1.
Fuit inſtitutus à S. Franciſco. to. 10. 69. 1.

Ordo Fraticellorum.

Ordo Fraticellorum confirmatus à Cœleſtino V, à Ioanne XXII. tanquam ordo hæreticorum extinctus fuit. to. 9. 760. 1.
Ordo Fraticellorum à Cęleſtino V. approbatus reuocatus fuit à Bonifacio VIII. to. 3. 606.

Ordo Humiliatorum.

Ordo Humiliatorum à B. Pio V. extinctus fuit. to. 9. 760. 1.
Ordinum aliorum extinctionum exempla. tomo 3. 606. 2.

Ordo Scholarum Piarum.

Ordo Scholarum piarum prius à Paulo V; & Clemente VIII. confirmatus per Vrbanum VIII. non fuit abolitus quoad ſubſtantiam, ſed tantùm mutatus fuit quantùm ad priuilegia. to. 9. 760. 1.
Ordines approbati, & poſtea extincti à Sede Apoſtolica. to. 10. 500. 2.

Ordines Mendicantium.

Ordines Mendicantium tempore Beati Innocentij III. Summi Pontificis habuerunt originem. to. 4. 112. 2.
Ordo Mendicantium duplex eſt. to. 3. 318. 1.
Ordo Monaſticus eſt de iure Diuino, quia fundatus fuit Concilijs Euangelicis. to. 18. 93. 2.

Oriens.

Oriens vetus Cathedram Petri ſummè laudat, & Damaſum Pontificem in ea ſedentem alijs prefert. to. 13. 265. 2.
Orientis diſſenſio à Catholica Eccleſia oſtenditur. to. 15. 593. 19; & ſeq.
Orientis Imperium multa, & grauiſſima paſſus fuit ob peruerſitatem Leonis Iſaurici Pontificiam indignationem contemnentis. to. 1. 530. 1.
In Oriente geſta ab anno Chriſti 500. vſque ad

ad 800. probant Catholicos orientales toto eo tempore Romanum Pontificem tanquam supremum Ecclesiæ caput agnouisse contra Anonymum. to.16. 92. 1; & seq.
Orientis Imperij euersio. to.20. 29. 1.
Orientis Imperij translatio quando contigerit? to.3. 68. 1.
Orientis Imperium translatum fuit iustis de causis ad Germanos. to.3. 31. 1; & seq.
Orientale Romanum Imperium fuit translatum à Græcis in Francos per Leonem III. to.7. 365. 1; & seq; & 452. 1;& seq;& 499. 2; & seq; & to.11. 328. 7.
Imperij orientis translatio à Græcis ad Germanos facta fuit auctoritate Romani Pontificis. to.11. 336. 12; & 550. 10.
Ab oriente in occidentem Imperium fuit translatum anno Domini 800; & Carolo Magno collatum fuit. to. 1. 504. 2; & tomo 3. 853. 1.

Orientalis.

Orientalium Episcoporum epistola ad Agapetum Papam notatu digna pro summa Romani Pontificis excellentia.to.2.ex Pighio. 107. 1;
Orientalium Episcoporum recursus ad Sedem Apostolicam. to.1. 87. 2.
Orientales tunc orthodoxi habiti fuerunt, cùm Romanus Pontifex eos in communionem Ecclesiæ recepit. to.1. 403. 2.
Orientales Episcopi in causa Leonis Armeni seuissimi Imperatoris Legatos ad Paschalem I. mittentes, præclaros superioritatis, & Primatus titulos Paschali, & eius Cathedræ tribuerunt. to.1. 543. 1.
Orientalium sententia circa deriuationem nominis Papa à Baba, idest Auus, statuitur, tanquam verosimilior. to.1. ex Ecchellensi. 16. 1.
Orientales Scriptores de Primatu Petri quid senserint? to.1. ex Ecchellensi. 44. 1.
Orientalium testimonia de D. Petri ad Vrbem Romam accessu. to. 1. ex Ecchellensi. 49. 1; & seq.
Orientalis Ecclesiæ Patres nonnulli Petrum Romæ fuisse testati sunt. tom.1. ex Ecchellensi. 51. 1; & seq.
Orientalium nonnulla alia testimonia circa Papæ Primatum proponuntur. to.1. ex Ecchellensi. 53. 1; & seq.
Orientales Ecclesiæ etiam Patriarchales semper fuerunt subiectæ Ecclesiæ Romanæ. tomo 6. 208. 2.
Semper consuluerunt in magnis, & arduis negotijs Ecclesiam Romanam. to. 6. 419. 1.
Orientales Episcopi prouocarunt ad Papam contra acta Conciliorum Generalium. tomo 6. 408. 1.
Orientalis Ecclesia quomodò scribebat ad Episcopos occidentis? to.6. 361. 1.
Clerus inferior orientalis semper ad Sedem Romanam appellauit. to. 6. 154. 2. 10.
Orientalis Ecclesia olim pependit ab ore occidentis. to.6. 436. 1.
Perperam fingitur vixisse iuxta canones Africanos. to.6. 436. 1.
Orientalium epistola Synodica ad Damasum Pontificem. to. 6. 199. 1.
Flauiano orientali Episcopo concessit Romana Ecclesia tantùm circa vitæ suæ finem communionem cum ipsa. to.6. 199. 1.
Orientalium iudicia dogmatica, & canonica semper fuerunt per appellationem deuoluta ad Sedem Apostolicam,& per ipsam reprobata, vel definita. to.6. 213. 1; & seq.
Orientales testiterunt Papæ Victori circa celebrationem Paschæ luna quartadecima. to.15. 387. 1.
Orientales Ecclesiæ semper nouerunt Ecclesiam Romanam tamquam omnium matrem. to.18. 91. 2.
Orientalis Ecclesia, & Græca semper nouerunt primatum Romani Pontificis. to.10. 297. 1.
Orientalis, & occidentalis Ecclesiæ obedientia erga Pontificem Romanum. tomo 20. 327. 2; & seq.
Orientalis Ecclesia complectitur omnes Africæ Ecclesias. to.20. 329. 1.
Orientales Ecclesiæ etiam Patriarchales semper fuerunt Papæ subiectæ. to.6. 204. 1.
Orientalis Ecclesia numquam scripsit ad Episcopum Carthaginensem,aut ad alios Episcopos occidentis prætermisso Romano Pontifice. to.6. 361. 1.
Orientales occidentalibus negotijs non immiscebantur, vt videre est in Concilio Aquileiensi. to.4. 310. 4.
Orientalium Episcoporum Antesignanus semper fuit Romanus Pontifex. to.6. 672. 1.
Orientis Episcopi è suis sedibus expulsi per literas Pontificum in suas sedes fuerunt restituti. to.13. 197. 2.
Orientalis Episcopi, qui recursum habuerunt ad Pontificem Romanum.to.5.44.1;& seq.
Orientalis Episcopi vocati ad Concilium à S. Damaso Papa quare non interfuerint? to.10. 326. 2.
Orientales Episcopos post Stephani Papę definitionem mutasse sententiam de rebaptismo docene S. P. Augustinus, & S. Hieronymus. to.11. 57. 58; & seq.
Totius orientis Episcopi fuerunt à S. Petro instituti. to.11. 216.93.
Orientales Episcopi, qui sibi primam Sedem adscribere ausi sunt. to.3. 8. 2.
Orientalium Episcoporum ad Constantinum Imperatorem literæ de prerogatiuis Ecclesiæ. to.1. 107. 1.
Orientalium Episcoporum recursus ad Sedem Apostolicam. to.1. 87. 2.
Orientales Episcopi expulerunt aliquos Episcopos contra statuta Concilij Nicæni; & Iulio Papę acerbè scripserunt.to.13.298.2.
Orientales Episcopi appellantes ad Papam. to.15. 593. 2.
Orientales Episcopi semper confirmati fuerunt à Romano Pontifice. to.20. 103. 1.
Orientales Episcopi in hæresim inciderunt. to.3. 9. 1.
Orientalium Episcoporum caput singulare fuit Patriarcha Antiochenus. to.6. 673.2.
Orientales Episcopi plures fuerunt contra Paulinum, cuius ordinationem impugnauerunt ex omni latere, & fauerunt Meletio. to.6. 656. 1.
Orientalis Ecclesiæ sententias esse inappellabiles prætendit factio Eusebiana. tomo 6. 587. 2.

Origenes.

Origenis sententia de obiurgatione Christi facta Petro exponitur.to.2.ex Pighio. 15.2.

Origenis, & Tertulliani ad Papam recursus qualis fuerit? to.1. 241. 1.
Origenis de Baptismo paruulorum sententia quæ fuerit? to.1. 209. 1.
Origenis errores circa sacram Scripturam io omnibus ab ipso figuratè acceptam. to. 1. 246.2.
Origenes Romam venit purgaturus se coram Papa. to.2. 269. 1.
Origenes coram Papa Fabiano se purgauit. to.1.361. 1.
Origenes se purgauit ob nimiam scriptionem librorum. to.6. 83.
Origenis epistola ad Fabianum Pontificem. to.8. 516. 1.
Origenis libri similes sunt prato spinis, & floribus referto. to.14. 199. 1.
Origenis aduentus Romam sub Fabiano Pōtifice? to.15. 57. 447.
Origenis defensores quales fuerint? tom. 15. 709. 61; & seq.
Origenes à quo damnatus fuerit? to.3.502.2.
Origenis testimonium, quòd Apostoli vsi fuerint excommunicationis censura. to. 9. 690. 1.
Origenis hæresis damnata fuit ab Anastasio Papa. to.8. 526. 2; & to.6. 863. 5.
Origenis hæresis docentis reuolutionem in corpora. to.15. 710. 2.
Fuit damnata in II. Synodo Constantinopolitana. to.20. 537. 1.

Origenistæ.

Origenistæ negant suam esse Periarcon versionem. to. 1. 356. 1.
A Siricio Papa in communionem recipiuntur. to. 1. 356. 1.
Origenistæ de cauernis exeunt. to.1. 356. 1.
Ab Anastasio apostolico ense truncantur. tomo 1. 356. 1; & 297. 2.
Contra Origenistas Anastasius Papa sententiam Concilij confirmat. tom. 1. 84. 2; & 113. 1.
Origenistarum hæresis qualis fierit? tomo 6. 863. 5.

Originale.

Originalis peccati fidem noluit Zosymus Papa computari inter quæstiones ecclesiasticas. to.6. 355. 1.
Originale peccatum fuit causa primaria, & principalis mortis Christi Domini nostri. to.1. 19. 2.

Origo.

Origo omnis hæresis quæ sit? to. 3. 816. 2.
Origo controuersiæ celebrationis Paschatis, & ipsius à Victore Papa definitio. tomo 1. 140.2.

Orthodoxi.

Orthodoxi omnes Romano Præsuli semper paruerunt. to.4. 676. 39.
Orthodoxæ fidei veritas fidelium sanctitate confirmatur. to.4. 276. 2.

Os.

Os iusti quomodò intelligatur? to.9. 128. 2.

Osculum.

Per osculum manuum, & pedum mos adorandi viguit etiam inter Gentiles, & à Persis illum transtulit ad Romanos Dioclesianus Cæsar, qui post triumphum de Persis reportatum voluit pedes sibi osculari. to.4. 337. 3; & seq.
Osculatio pedum fuit introducta in principio nascentia Ecclesiæ. to.4. 337. 3; & seq.

Osius Cordubensis.

Osius Cordubensis pro iudicio ecclesiastico Imperatori restitit. to.1. 136. 2.
Osius Cordubensis monuit Constantium Imperatorem, vt disceret, non vt præciperet ecclesiasticis. to.1. 246. 2.
Osij Cordubensis pro libertate ecclesiastica zelus. to.1. 343. 1.
Osius Cordubensis fuit legatus Syluestri Papæ in Concilio Niceno. to.5. 37. 1.
Osius fuit in Concilio Sardicensi. to. 12. 65. 2.
Osius Cordubensis Antesignanus Nicenę Synodi tradidit formulam fidei. to. 11. 4. 3.
Osius Cordubensis suasit Constantino Imperatori, vt mitigaret sententiam mortis latam in Donatistas. to. 11. 85. 144.
Osius Episcopus Cordubensis Romani Pontificis Legatus, Victor, & Vincentius Romani Presbiteri Cardinales Arium in Synodo Nicæna damnarunt. to.4. 226. 1.
Osius Cordubensis Episcopus cur primus subscripserit in Concilio Niceno, si non prȩfuit? to.11. 727. 14.
Osius Cordubæ celebrauit Synodum, in qua fuit recepta Synodus Sardicensis. tomo 6. 132. 2.
Cur in Synodo Sardicensi dixerit. *S. Petri memoriam honoremus?* to.6. 178. 2.
Osio timiditatem adscribere impijssimum est. to.6. 183. 1.
In Synodo Mediolanensi generosè locutus fuit Papæ Liberio. to.6. 179. 1; & seq.
Non potuit in Concilio Sardicensi referre aliquod contrarium Concilio Niceno. tomo 6. 130. 2.
Ad Imperatorem Constantium exposuit, quid Synodus Sardicensis senserit de Imperialibus delegationibus causarum episcopalium. to.6. 181. 2.
Fuit præsens Synodo Sardicensi, & Afris fuit multùm familiaris. to.6. 361. 2.
Illius epistola ad Sanctum Athanasium Episcopum. to. 20. 500. 1.
Præsedit Concilio Niceno, & Sardicensi, vt Papæ Legatus. to.8. 852. 1; & seq.

Osroena Synodus.

Osroena Synodus de celebratione Paschæ sub Victore Papa. to. 15. 382 1; & seq.

Osuuius Rex.

Osuuius Rex Angliæ timens, ne D. Petrus Cęli fores ipsi reseraret, se S. Romanę Ecclesiæ subdidit. to. 10. 49. 2.

Otho primus Imperator.

Othonis primi Imperatoris Priuilegia Romani Pontificis culmini obnoxia commentitia contra Anonymum probantur. to.16. 127. 1; & seq.
Otho Magnus Regni, & Imperij anno 26. vnctione Apostolica decoratus fuit. tomo 1. 515.2.
Othonis Magni in Regem Germanię electio, & vnctio. to.6. 753. 4.
Otho primus habuit à Leone VIII. facultatem eligendi Reges Italiæ, seu Romanorum, qui ad Imperium promouendi erant. tom. 9. 821. 2.
A Ioanne XII; vt volunt aliqui, seu à Leone Septimo Corona ferrea, & argentea coronatus fuit. to.9. 822. 1.
Otho Magnus Imperator Rauennam cum terris

terris adiacentibus, & alia Ioanni XIII. Papæ, & successoribus io Concilio Rauennæ donauit. to.4. 371. 1.
Eiusdem Othonis iudicium damnatur. to.1. 129.2.
Otho Dux Saxoniæ erga Ecclesiam deuotus pugnauit cum Berengario Tyranno, & ipsum expulit ab Italia, & congregatis Cardinalibus coegit Ioannem Papam incorrigibilem violenter intrusum per laicam potestatem renunciare, & electus est Leo VIII. to.6. 560. 2; seq.
Otho Rex Saxonum totius Italiæ subiugator assentiente Ecclesia. to.3. 68. 1.
A Leone, & toto Clero, & Populo Romano Imperator constituitur. to.3. 68. 1.
Otho I. Imperator quomodò afflixerit Ecclesiam? to. 1. 20. 1.
Othonis Imperatoris institutio per quot generationes eius processerit? to.3. 68. 2.
Othonis Regis Saxoniæ vocationis causa io subsidium Ecclesiæ. to.3. 68. 2.
Othonis I. pseudoconcilium indictum pro creatione Leonis Neophyti, periuri, schismatici. to.1. 20. 1.
Othone se absentante ab Vrbe Romani in contemptum Ecclesiæ fecerunt alium Papã, quem Benedictum vocauerunt, Papam verò Leonem eiecerunt à Sede. to.3. 68. 1.
Otho audiens depositionem Leonis Romam rediens ipsam obsedit, quousque Benedictus ei traditus fuit, quem misit in exilium in Saxoniam, ibique vitã finiuit; & ob hanc causam Imperator cõstitutus est. to.3.68.1.

Otho II.

Otho II. filius Othonis Magni ex ipsius mandato Romam solemniter adijt pro accipienda Imperiali Infula à Romano Pontifice. to.1. 515. 2.
Otho II. vocatus fuit Romam à Ioanne XI; vt eum à persecutione Romanorum, & ab exilio liberaret. to.3. 68. 1; & seq.
Othonis iuramentum de fidelitate Pontifici per Procuratorem factum. to. 3. 68. 2.
Idem Imperator coronatur à Benedicto VII. to.3. 68. 2.

Otho III.

Otho III. extirpator totius stirpis Crescentij Ecclesiæ inimici. to.3. 68. 2.
Othone III. instante in locum Ioanois XII. mortui eligitur in Papam eius consanguineus nomine Brinnus vocatus postea Gregorius V. to.3. 68. 2.
Otho à Gregorio coronatus redijt in Germaniam. to.3. 68. 2; & to. 1. 516. 1.
Otho audiens à Crescentio depositum Gregorium Romam redijt cum exercitu magno, ac superato Crescentio Pontificem restituit in Sedem, ac rebus Imperij ordinatis secum ducens plures Nobiles Romanos in Saxoniam reuersus est. tomo 3. 68. 2; & to.5. 752. 2.
Othonis tempore videtur à Gregorio V. fuisse institutos septem Imperij Electores. tomo 3. 68. 2.
Otho III. veneno Romæ ab vxore Crescentij adamata extinctus fuit, & sic Othonis I. stirps interijt; ita Deo vlciscente iniurias, quibus Sedem Apostolicam pro voluntate amouendo, & subrogando Pontifices affecerat. to.1. 20. 1.

Otho IV.

Othonis IV. Imperatoris electio. to. 7. 352. 2; & seq.
Otho supradictus Imperio priuatus fuit. tomo 7. 457. 2.
Otho IV. depositus ab Imperio quare, & quando? to.3. 69. 2.
Otho IV. Imperator occidentis à Ioanne XXII. Imperio priuatus fuit: alij scribunt ab Innocentio III. to.9. 671. 2.
Otho IV. Imperator occidentis ab Innocentio III. priuatus fuit Imperio. to.9. 816.
Otho Imperator ab Innocentio III. fuit depositus. to.2. ex Adolpho. 120. 2.

Otho Frisingensis.

Othonis Frisingensis in morte professio iuxta normam Sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ. to.1. 160. 2.
Othonis Frisingensis historia de Sancto Gregorio VII. to.18. 401. 1; & seq.

Otium.

Otiositas est mater nugarũ, nouerca virtutum. to.4. 18. 2.
Otium esse fugiendum docet scriptura. to.14. 474. 1; & seq.

Oues.

Oues significant omnes Christianos. tom. 5. 651. 2.
Oues Christi quænam sint? to.3. 43. 2.
Ouium ab agnis differentia. to.3. 145. 2.
Oues Petro commisse quomodò? to.3.344.2.
Oues io Psal.8. sunt figuræ Christianorum. to.4. 83. 1.
Oues, & agni quid significent apud Christum Dominum? to.4. 756. 82.
Oues Christi sunt prædestinati, & fideles omnes. to.4. 800. 14.
Ouium nomine significantur Apostoli, & Episcopi, agnorum autem significantur simplices fideles. to.15. 260. 26.
Idem asseritur io to.8. 15. 1.
Omnes oues Petro fuerunt vniuersaliter commissæ. tomo 2. ex Pighio. 39. 1; & seq; & to.16. 479. 2; & seq.
Pasce oues meas: Petro soli, non omnibus Apostolis dictum fuit. tomo 16. 479. 2; & to.19. 506. 2.
Oues omnium Ecclesiarum Apostolo Petro commissæ fuerunt. to.16. 483. 2; & 484. 1; & seq.
Ouium Pastoratus totius Ecclesiæ quando fuerit Petro commissum? to. 16. 371. 1, & 373. 1.
Pasce oues meas: his verbis Petro fuit collatum Pastoris officium. to.16. 375. 2.
Pasce oues meas: cur semel tantùm Petro dictum fuerit, & bis pasce agnos meos? to.3. 445. 1.
Ouium omnium Ecclesiæ curam solus Petrus Apostolus gessit. to.1. 475. 1; & seq.
Ouium, & agnorum Pastor fuit Petrus constitutus, idest omnium fidelium. tomo 4. 756. 9.
Pasce oues meas: quid his verbis collatum fuerit Petro? to.9. 149. 16.
Oues pascendi Petro, & Apostolis collatum fuit munus, sed inæqualiter. to.13. 295. 2.
Oues pascendi in spe, non autem in actuali possessione, accepit Petrus ante Christi Domini mortem. to.13. 317. 2.

Oues

Oues pascendi munus quid importet? to. 13. 295. 2; & to.3. 804. 1.
Ouis, & Pastor Ecclesiæ quomodò Petrus simul, & semel fuerit? to.3. 807. 2.
Ouium, & Agnorum nomine ei tradita fuit Ecclesia vniuersalis regenda. to.12. 18. 2; & 19. 2.
Omnes oues, idest Sacerdotes, & Episcopi, qui sunt maiores in Ecclesia, & generant alios in fide; & omnes agni, idest minores, & simplices Christiani, Petro traditi sunt pascendi. to.8. 815. 1; & to. 12. 19. 2.
Pasce oues meas: hæc verba dicta fuerunt Petro ad commendandam Ecclesiæ vnitatem teste S. P. Augustino. to.17. 115.
Oues pascendæ traditæ fuerunt Petro, nedum Israelitæ, quæ iam erant ad fidem conuersæ, & erant Christi Domini oues; sed etiam Gentiles, qui erant oues ad Christi ouile per ipsum adducendæ. tom. 17. 117. 1; & seq.
Oues pascendi in Ecclesia Petrus munus accepit, quo significata fuit plenaria in Ecclesiam potestas. to.8. 383. 2; & seq.
Oues Christi Domini quomodò pascere debebat Petrus? to.19. 352. 2; & seq.
Ouium non suarum, sed Christi Domini esse Petrum, concludit Christum Dominum esse pastorem principalem. to. 19. 503. 1.
Oues pascendæ Petro traditæ sunt, non Lupi, non Leones, aut Vrsi. to.19. 549. 1.

Ouile.

Ouili Ecclesia comparatur, & ideo debet habere vnum Pastorem, qui illi præsideat. to.18. 34. 1.
Sub ouilis, & ouium parabola Ecclesia cur Petro fuerit commissa? to.16.339.2; & seq
Ouile Christi vsque in finem mundi duraturum est. to.13. 124. 2.
Ouile vnum ab vno regitur Pastore. tomo 4. 144. 2.

Oza.

Oza percussus à Domino, quia Arcam tetigit, cuius figura sit? to.9. 168. 180.

Ozias.

Ozias Rex è templo expulsus ab Azaria Pontifice, quia lepra fuerat percussus. tom. 6. 771. 5.
Ozias Rex lepra percussus. to.11. 317. 1.
Ozias Rex immiscens se rebus Ecclesiasticis fuit lepra percussus. to. 7. 313. 2; & seq; & 317. 2.
Ozias adolenit incensum super altare thimiamatis, Azaria Summo Pontifice, & octoginta Sacerdotibus resistentibus. tomo 7. 451. 1.
Ozias Rex à Deo fuit percussus, quia munus Sacerdotale vsurpare præsumpsit. tom.18. 266. 2; & 451. 1.
Ozias fuit depositus à Summo Sacerdote? to.18. 686. 1.
Ozias Rex fuit lepra à Domino percussus, quia se rebus Ecclesiasticis voluit ingerere. to.20, 498. 2.

P

PACTA.

Pacta seruabo: quomodò sit intelligendum? to.9. 346. 247.
Pactum à iure communi remotum seruandum non est. to.9. 347. 249.
Pacta rescinduntur, vbi subest causa. tomo 9. 346. 248.
Factum fraudandi causa factum, est iniquum, aut superuacuum. to.9. 347. 249.

Pagani.

Pagani quanuis excommunicari, vel absolui non possint; attamen potestate clauium ad fidem possunt admitti. to.4. 83. 2.
Pagani sunt oues Christi adducendæ, non adductæ ad ouile. to.6. 64. 2; & seq.
Paganos, & barbaras nationes Papa punire potest, cùm agunt contra legem naturalem in manifestis, secundùm B. Augustinum de Ancona, quia vnusquisque potest puniri pro transgressione legis, quam recipit, & profitetur. to.4. 83. 2.

Palestina.

Palestina non est subiecta Episcopo Alexandrino. to.6. 99. 2.

Palestinum Concilium.

Palæstina Synodus de celebratione Paschæ sub Victore. to.15. 382. 1; & seq.
Palestinum Concilium fuit celebratum à Theophilo Cæsariensi Palestinæ Metropolitano. to. 1. 78. 2.

Palladius.

Palladius Episcopus Arianus recusat iudicari in Concilio Aquileiensi, quia non erant præsentes Episcopi orientales. to.4. 310.4.
Quid ipsi subterfugienti responderit D. Ambrosius? to.4. 310. 4.

Pallium.

Pallium sunt humerales fasciæ semper gestatæ supra sacras casulas. to.6. 266. 2.
Pallia antiqua qualia, & quomodò fuerint? to.6. 266. 2.
Pallij ablatione patriarchæ, & Metropolitæ degradantur. to.6. 264. 1.
Pallij acceptioni apponitur professio Romanæ obedientiæ. to.6. 272. 2; & seq.
Pallij antiquitas est à principio nascentis Ecclesiæ. to.6. 279. 2.
Pallij vsus extra sacrificium nunquam fuit auditus. to.6. 255. 2.
Pallij Archiepiscopalis vetustas. to.6. 253. 1.
Pallij Græcorum Auctor fuit S. Petrus. to. 6. 87. 1; & seq.
Pallij significatio. to.6. 256. 1.
Pallium permitti Anastasio cur S. Gregorius Magnus postulauerit à Mauricio Imperatore? to.6. 262.2.
Eo vti non licet in litanijs, nec extra Ecclesiam, sed solùm in Missæ sacrificio. to. 6. 267. 1; & to.14. 175. 2.
Cur insigniatur crucibus? to.6. 282. 2.
Pallium ab Anthymo hæretico fuit restitutum Imperatori. to.6. 260. 1.
Pallium à S. Gregorio non solùm Metropolitis, sed etiam quibusdam Episcopis fuit transmissum. to.6. 265. 1.
Pallium Ecclesia Alexandrina, Hierosolymitana, & Constantinopolitana non acceperunt

runt ab Ecclesia Romana. tomo 6. 272. 2.
Pallium an Patriarchæ autocephali accepe-rint ab Ecclesia Romana? to.6. 274. 2.
A Gregorio IX. fuit missum Armenijs. to. 6. 275; & seq.
Pallium furati sunt tres Diaconi S. Io. Chry-sostomi. to.6. 276. 1.
Transmissum fuit Leandro à S. Gregorio in-consulto Mauritio. to.6. 262. 1.
Pallium Synodi Marisceoensis non fuit diuer-sum à pallio Romano. to.6. 267. 1.
Pallium in Gallia fuit pluribus concessum, to.6. 268. 2.
Pallium Episcopale an fuerit significatum per lorum,& clamydem in donatione Con-stantioi? to.6. 258. 2.
Est signum confirmationis à Papa petendæ. to.6. 263. 2.
Est lanea fascia, quæ fuit Nestorio detracta in degradatione. to.6. 283. 2.
Est vestis pastoricia. to.6. 284.1.
Pallium apud Græcos fuit pellis ouina. to.6, 284. 2.
Pallium à patriarchis Græcorum olim non fuit transmissum ad suos Metropolitas. to.6. 270. 2.
Pallium Græcum, & Latinum in quo conue-niant, & differant? to.6. 256. 2.
Pallium in Africa solus Carthaginensis Ar-chiepiscopus gestare consueuit; & an sem-per ab Apostolica Sede illud acceperit? to.6. 279. 1.
Pallium Metropolitis, & Episcopis à Papa fuit transmissum ex antiqua consuetudine. to.6. 264. 2.
Pallium non fuit vestis, quam calcauit Ana-stasius Syncellus, vel finxit Acœmetensis monachus. to.6. 267. 1.
Pallium olim accipiebatur de altari à conse-crato, non à consecrante. to.6. 276. 1.
Pallium olim non erat indumentum inte-grum. to.6. 256. 2.
Pallium quando institutum fuerit? tomo 14. 371. 1.
Pallium solummodò à Romano Pontifice fuit concessum. to.14. 174. 2.
Pallium quibusdam Galliæ Metropolitis fuit concessum. to.6. 266. 1.
In Hybernia non fuit vsque ad Eugenium III. to.6. 266. 1.
Tribui nequit ab Imperatoribus. to.6.263.2.
Pallium quo tempore nulli dabatur absenti à Sede Romana? to.6. 277. 2.
Pallium Romanum, & Gallicum nunquam fuit diuersum. to.6. 266. 2.
An sit donum Imperiale? to.6. 275. 1.
Pallio S. Marci vtebantur Episcopi Alexan-drini. to.6. 275. 1.
Pallium non fuit transmissum Metropolitis à Græcorum Patriarcha. to.6. 270. 2.
Pallium à quo tempore patriarchæ Latini, & Metropolitæ acceperint ab Vrbe Roma? to.6. 277. 1.
Non petebatur simul cum confirmatione. to-mo 6. 275. 1.
Pallij significatio, seu de vsu, & concessione Pallij. to.1. 412. 2.
Pallium fuit concessum Episcopo Hostiensi, quia consecrat Romanum Pontificem. to.1. 412. 2.
Pallium non fuit traditum ab Imperatore Episcopo Rauennati. to.1. 413. 2; & seq.
Pallij traditionis formula, & iuramentum præstandum à recipientibus. to. 1. 414. 2.
Palliium patriarcharum quid significet? to.13. 736. 1.
Archiepiscopi post tres menses consecratio-nis non mittentes ad Sedem Apostolicam pro Pallio priuantur. to.12. 589. 1.
An possint vti Pallio Archiepiscopi extra suas Parochias? to.18. 113. 6.
Sanctus Bonifacius Germaniæ Apostolus ad Liptinas Concilio congregato, decreuerat, vt pro tribus Metropolitanis Germaniæ Episcopis à Romano Pontifice pallia pe-terentur. to.1. 413. 2.
Ioannes V. Pontifex Romanus ante octin-gentos annos librum scripsit de pallij di-gnitate. to.14. 371. 1; & 175. 1.
Quàm antiquus fuerit Pallij vsus in Ecclesia Catholica, apparet ex pluribus testimonijs, & præcipuè Beatissimi Gregorij Magni scri-bentis ad Vigilium Episcopum Arelaten-sem, ad Brunichildem Francorum Regi-nam, & ad alios. to.14. 175. 1; & seq.

Palludamentum.

Palludamentum antiquitus erat ex lana. to.6. 258. 2.

Panis.

Panis à Christo Domino post resurrectionem benedictus in Emaus non fuit Eucharistia, sed figura Eucharistiæ. to.4. 8. 1.
Panis azymus est figura puritatis. to.5. 592.1.
An in solo pane confici possit Eucharistia? to.3. 13. 2.
Beatus Gregorius magnus hom.23. in Euang. Luc. 24. sentire videtur ad literam, vel Christum in Emaus comedisse, vel corpus eius sub specie panis manducatum fuisse. to.4. 6. 1; & seq.
Panis fractio in Emaus non fuisse figuram Eucharistiæ sex rationibus clarè adductis confiratur. to.4. 6. 1; & seq.
Panis, & vinum Melchisedech fuit figura Eu-charistiæ. to.19. 53. 2.

Panormitanus.

Panormitanorum rebellio, & crudelitas. to.1. 484. 2, & seq.
Panormitanæ Ciuitati, & Ciuibus, nonnul-lisque Castris illarum partium, quæ contra Regem Siciliæ rebellarunt, Martinus IV. Summus Pontifex parcit, seu contra ipsos mitiùs, & demisso rigore agit. to.1.485.2.

Papæ nomen.

Papæ nominis origo, & notiones. tom. 1. ex Ecchellensi. 12. 2.
Papæ nomen à quo idiomate deriuetur? to.1. ex Ecchellensi. 18. 1; & seq.
Deriuatur à *Baba*. tom. 1. ex Ecchellensi. 16. 1; & seq.
Componitur ex *Ab*, & *Aba*. to.1. ex Ecchel-lensi, 22. 1.
Cur à Pappo originem non sumpserit? to. 1. ex Ecchellensi. 14. 1; & seq.
Papæ nominis origo traditur ab Eutychio. to-mo 1. ex Ecchellensi. 15. 2.
Papa, seu Baba Auus interpretatur. to. 1. ex Ecchellensi. 15. 2.
Papæ nomen à Papæ interiectione admini-strationem significante quare fuerit di-ctum? to.16. 405. 1.
Papæ nomen quid ex Theophilo Raynando signi-

significet? to.1.ex Ecchellensi. 11. 1.
Papæ nominis, & notiones refelluntur. to.1. ex Ecchellensi. 14. 1; & seq.
Papæ nomen decem modis à diuersis accipitur, & ab vnoquoque ipsorum secundùm proprij sensus abundantiam. to. 1. ex Ecchellensi. 12. 1; & seq.
Papæ nomen S. Athanasio, & alijs Patribus fuit tributum. to. 1. ex Ecchellensi. 12. 1.
Papæ, cui tribuitur nomen Patris Patrum, non solùm ipsi, sed etiam pluribus Episcopis datum fuit. to.1. ex Ecchellensi. 11.1; & seq.
Papæ nomen olim omnibus Episcopis fuit commune, nunc soli Pontifici conuenit. to.1. ex Ecchellensi. 21. 1; & seq; & to.11. 539. 8; & to.14. 187. 2.
Papæ nomen à Sede Alexandrina ad Romanam translatum fuit à Gabriele Klachi Maronita. to.1. ex Ecchellensi. 22. 1.
Papæ nomen habuerunt Episcopi vsque ad annum 900. to. 1. ex Ecchellensi. 22. 2.
Ex modestia recusauit titulum Episcopi vniuersalis. to.19. 355. 2.
Nullus ex Episcopis potest modo insigniri. to.1. ex Ecchellensi. 22. 2.
Papa rectè appellatur sanctissimus. tomo 20. 304. 1; & seq.
Papæ nomen ex canone Concilij Nicæni soli Pôtifici tribuitur. to.1. ex Ecchellensi. 25.1.
Papæ nomen licèt aliquibus Episcopis traditum fuerit, antonomasticè tamen est solius Pontificis. to.1. ex Ecchellensi. 25.1; & seq.
Papæ nomen quantæ existimationis apud Ethnicos? to.5. 48. 2.
Papa cur nomen mutet in assumptione? to.16. 405. 2.
Papæ nomen solus Romanus Pontifex retinuit. to.13. 280. 1.
Significat quid excelsum, sacrosanctum, & Diuinum. to.11. 539. 9.
Papæ nomen sanctissimi antiquitus tribuebatur. to.14. 187. 2; & to.20. 306. 7.
Papæ nomine quis intelligatur? to.8. 311. 1; & seq.
Papæ nomen significat Patrem. to.5. 660. 1; & seq.
Papa vnde dicatur? tom. 6. 29. 2; & 56. 2; & to.19. 363. 1.
Papæ nomen quid significet apud Latinos? to.6. 485. 1.
Papæ nomen semper perseuerauit in Ecclesia Romana. to.6. 485. 2.
An fuerit concessum alijs Episcopis? tomo 6. 486. 1; & seq.
Papæ nomen in omnibus Ecclesijs recitandi antiquissima consuetudo. to. 6. 474. 2; & seq.
Nullo modo ei conuenit nomen Antichristi. to.3. 852.
Papæ nomina, quæ solent tribui. to. 4. 595. 19; & seq.
Papa quomodò interpretetur? to.3. 137. 2; & seq.
Papæ ethimologia quænam sit? to. 4. 496. 6; & to.19. 20. 1.
Papa quare sic nominetur? to.4.496.6. & seq.
Papæ nomen quare in missæ celebratione proferatur? to.4. 211. 2.
Papa, qui nomen Episcopi vniuersalis assumpserit? to.1. 430. 2.
Licèt vocetur Romanus Pontifex, attamen idem sonat, ac Pontifex vniuersalis Ecclesiæ. to.9. 393. 18.
Papæ nomen antiquissimum est in Ecclesia. to.19. 20. 1.
Papæ nomen in missa semper ab omnibus est recitandum. to.4. 511. 78.
Papa in assumptione cepit nomen mutare anno 400. exemplo Christi, qui nomen Petro mutauit, cùm eum ad Papatum assumpsit; & ad ostendendum, quòd Papa debet totus immutari in vitæ sanctitate; & quia aliqui assumebantur, qui habebant nomina Romano Pontifici indecentia. tomo 4. 103. 1; & seq.
Papæ nomina quindecim fuerunt tributa. to.18. 586. 1.
Papa non sibi vsurpauit, sed ei fuit impositum nomen beatissimi. to.20. 307. 2.
Papæ vocabulum vnde suam originem traxerit? to.20. 309. 2.
Non fuit inuentum, aut collatum à Cæsare. to.20. 309. 2; & seq.
A sanctissimis viris fuit ei tributum. tom.20. 311. 5; & 306. 7.

Papæ tituli.

Papæ varij tituli. to.5. 111. 3; & 132. 37; & seq; & 659. 2; & to.4. 496. 7; & seq; & tomo 17. 455. 1; & seq.
Papæ tituli à Principibus, Regibus, & Imperatoribus dati. to.10. 415.1; & 92.1; & seq.
Papæ titulus antiquitus communis erat omnibus Episcopis. to.6. 102. 2.
Papa licet noluerit assumere titulum vniuersalis Episcopi, ab alijs tamen fuit ei attributus. to.6. 443. 2.
Solus habet titulum Episcopi vniuersalis. tomo 8. 316. 2.
Quare noluerit vti titulo: *Vniuersalis*? to.13. 499. 1; & 301. 2.
Papæ antiquissimi tituli. to.14. 326.2; & seq.
Papa, vt effugeret superbiæ, & inuidiæ titulum, & præseferret magnum humilitatis specimen, subscripsit se seruum seruorum Dei. to.6. 443. 1; & to.15. 289. 1; & to.18. 385. 2.
Sanctissimi, & beatissimi titulum ratione dignitatis iure sibi assumit. to. 15. 290. 2.
Ex modestia noluit titulum Episcopi vniuersalis. to.19. 355. 2.
Papa licèt sic Patriarcha occidentis, non tamen vtitur titulo. to.4. 352. 1.
A maioribus quibus titulis, & encomijs fuerit commendatus? to.16. 405. 1.
Papa sessor equi rufi. to.3. 57. 2.
Papæ epitheta. to.11. 563. 1; & seq; & to.15. 159. 1; & to.20. 307. 5.
Papa multifariè denominatur. to.1. 40. 2.
Papa trifariam sumitur, vel vt pastor, vel vt sacerdos; velut vt summus sacerdos. to. 6. 76. 2.
Papa dicitur sponsus Ecclesiæ. to. 5. 111. 4; & to.4. 95. 1; & to.19. 600. 2; & seq; & tomo 19. 24. 1; & seq.
Aliquo modo dicendus est sponsus Ecclesiæ vniuersalis. to.13. 113. 2; & seq.
Qua ratione dicatur sponsus Ecclesiæ? tom.9. 236. 7; & seq.
Quare non dicatur Rex? to.13. 288. 2.
Papa dicitur Ecclesiæ Romanæ, & Ecclesiæ vniuersalis Pontifex. to.9. 598. 258; & seq.

Papa dicitur Episcopus vniuersalis. tomo 5. 112. 4.
Item ordinariua ordinariorum. to.5. 112. 4.
Item ordinarius omnium Christianorum. to. 9. 329. 130.
Item Pastor vniuersalis. to. 5. 24. 2; & seq.
Item Doctor, & magister nedum singulorum, sed etiam vniuersorum. to. 13. 229. 2.
Item summus inter ministros. to.4. 58. 1.
Item Pastor, & Pater vniuersalis Ecclesiæ. tomo 4. 728. 1.
Item Archiepiscopus orbis. to.4. 114. 2.
Item hæres Apostolorum. to.4. 148. 2.
Item Rex, & eius regimen est regale, non politicum. to.13. 409. 2.
Item custos fidei, non auctor. to.3. 834. 1.
Item Monarcha inuictissimus, quia Ecclesia nullis vnquam machinis expugnabitur. to.15. 372. 2.
Item defensor Christianorum. to.1. 569. 1.
Item Pater Episcoporum. to.17. 454. 1.
Papa non est passus se aliquando appellari vniuersalem. to.4. 498. 26.
In epistola Synodica Athanasij ad Felicem vocatur Princeps, & Doctor, & caput omnis orthodoxę doctrinæ, & immaculatæ fidei. to.8. 427. 2.
A D. Maximo vocatur Sol æterni luminis. to.1. 431. 1.
Papa quomodò dicitur Summus Pontifex? tomo 9. 199. 36.
Et quomodò dicatur Paranimphus Ecclesiæ? to.7. 795. 1; & to.19. 38. 2.
Papa fuit nuncupatus mundi mens, Ecclesiæ cor, & Dei imago. to.2. ex Turrecrem. 42. 1; & seq.
Quomodò sit Ecclesiæ seruus? to.10. 555. 2.
In quo sensu Intelligitur Seruus seruorum Dei? to.2. ex Adolpho. 37. 1.
Solet se appellare seruum seruorum Dei, non Dominum. to.4. 498. 29.
Papa à Concilio Nicæno I. vocatur primus, & maximus Episcoporum, Petro similis, auctoritate par omnium patriarcharum, dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit, excommunicatur. to.12. 64. 1.
Dicitur quasi Pater pauperum. to.4. 57. 2.
Rectè dicitur Summus Pontifex. to.14. 326. 1.
Quare dicatur Apostolicus? to.3. 3. 2.
Et admirabilis? to.4. 495. 1.
Papa est ordinator in vniuersali Ecclesia. tomo 4. 92. 1.
Papa in quo sensu sit Apostolus? tom.4. 771. 27.
Papa fonte Sacerdotij, assimilatus Aaroni. tomo 1. 406. 1.
A Petro habet, quod sit princeps sacerdotum. to.1. 406. 1.
Papa est æternæ vitæ consistorij clauiger, & ostiarius. to.7. 738. 1.
Papa est Ecclesiæ Præsul. to. 4. 688. 14.
Papa quare dicatur filius, & subditus Ecclesiæ catholicæ? to. 4. 498. 24.
Quomodò sit filius Ecclesiæ? to. 8. 934. 1.
Papa est Summus Pontifex, pastor, caput, & rector totius Ecclesię catholicę. to.12. 45. 1.
Vbi plurimis SS. PP. testimonia afferuntur. to.12. 45. 1.
Papa quomodò sit membrum Ecclesiæ? tomo 11. 462. 4.
Papa est catholicæ Ecclesię monarcha. tom.1; 1; & 4.
Item Ecclesiæ Romanæ Primas. to. 1. 41. 1.
Item Ecclesiæ curator. to.1. 435. 1.
Item fundamentum Ecclesiæ. to.7. 763. 1.
Papa iure Diuino, & humano est primus rector omnium Ecclesiarum. to.3. 150. 1.
Papa est perpetuus totius orbis pastor. to.4. 775. 24.
Item seruator Romani Imperij. to. 1. 503. 1.
Item vnctor Regum. to. 1. 508. 1; & 514. 1; & seq.
Item iudex, & arbiter orbis. to.1. 518. 1.
Item ecclesiasticæ libertatis assertor. tom. 1. 537. 2.
Item orbis christianorum Pacarius. tomo 1. 567. 1.
Item iudex scelerum. to.1. 525. 2; & tom. 19. 39. 2.
Item custos Christi. to.3. 855. 2.
Item regula vniuersalis primæ veritatis. tomo 8. 777. 1.
Item cardo communionis catholicæ. to. 15. 586. 1; & seq.
Item Monarcha totius hierarchiæ christianæ. to. 11. 71; & seq; & to. 19. 236. 2; & seq; & 241. 2; & 243. 2; & seq.
Item Hierarcha supremus dignitate, & iurisdictione. to.19. 231. 2; & seq.
Item patriarcha totius occidentis. tomo 11. 211. 74; & seq; & to.4. 310.
Item in Ecclesia est pastor, rector, & dispensator, quem Dominus constituit super totam familiam suam. to.11. 536. 2.
Item Apostolici depositi seruator. to.1. 174. 2.
Item dictator doctrinæ catholicę. to.1. 204. 1.
Item interpres sacræ Scripturæ. to.1. 235. 2.
Item primus possessor, custos, & cognitor Scripturæ. to.1. 243. 1.
Item conditor dogmatum. to.1. 249. 2.
Item Doctor orbis. to.1. 253. 2.
Item librorum censor. to.1. 360. 1.
Item princeps pastorum. to.1. 421. 2.
Item vertex Religionis. to.1. 469. 1.
Item patrimonij Apostolici possessor, & pater familias. to.1. 477. 1.
Item Ecclesiæ Romanæ, & Vrbis Antistes cum cura spirituali, & temporali. tom. 1. 472. 1.
Item regula credendorum. to.13. 441. 2.
Item sacerdos, Rex, & Propheta. to.1. ex Ecchellensi. 56. 1.
Item Soli comparatur. to.4. 435. 4.
Item oraculum, ad quod totus orbis debet confugere. to.2. ex Turrecrem. 44. 2.
Item Dominus omnium bonorum Ecclesiæ. to.7. 769. 1.
Item Legislator. to.1. 431. 2.
Item Christianorum Imperij culmen. tomo 1. 490. 1; & 503. 1.
Item prima regula visibilis veritatis. tomo 9. 801. 2.
Item Pontifex vniuersalis Ecclesiæ. tomo 9. 632. 1.
Papa quomodò possit dici pater suæ matris, scilicet suæ Ecclesiæ? to.13. 406. 2.
Papa sicut dicitur Dominus, scilicet rector, & gubernator Ecclesiæ; ita debet dici Dominus rerum Ecclesiæ. to.13. 408. 2.
Quomodò est frater noster, & simul princeps, & caput vniuersalis Ecclesiæ? to.13. 425. 1.

Papa

Papa facerdos dicitur, & Rex. tom. 9. 594. 246.
Papam rectore m esse vniuersalis Ecclesiæ testatus fuit D. Ambrosius. to. 2. ex Alano. 39. 1.
Papam esse baptizatum, & masculum an sit de fide? to. 3. 353. 2.
Papa dupliciter potest considerari. to. 3. 391. 1; & to. 9. 802. 1.
Papæ quinam fuerint legitimè recepti ab Vrbano VI. vsque ad Martinum V? tomo 13. 31. 2.
Papæ, qui fuerunt à D. Petro vsque ad Irenæi tempus. to. 13. 264. 2.
Pontifex vnus summus in lege veteri fuit institutus à Moyse post egressionem ab Ægypto, & durauit vsque ad Christum. tom. 5. 647. 2.
Papa tempore Antichristi seruabit fidem. tomo 12. 564. 1.
Papæ triginta tres martyres fuerunt. tomo 1. 276. 1.
Papæ pietas, & doctrina. tom. 14. 108. 1.
Papa qualis esse debeat? to. 9. 547. 133; & to. 4. 58. 2.
Papæ requisita. to. 10. 203. 1.
Papæ cathalogus vsque ad Anastasium ex S.P. Augustino. to. 12. 43. 2.
Papam sepeliendi modus. to. 4. 215. 1.
Papa in canone Concilij Niceni comparatus cum Patriarcha Alexandrino quomodò intelligatur? to. 4. 311. 5.
Papa non est membra Ecclesiæ. to. 9. 802. 2.
Papa figuratus fuit per montem Syon. to. 7. 757. 2.
Cur vocet fratres Episcopos? to. 7. 750. 1.
Papa est Pater omnium, & ab omnibus debet subueniri. to. 7. 761. 1.
Papa est lapis angularis vicem Christi substineus in terris, reprobatus ab Hæreticis. to. 18. 68. 1; & 69. 2.
Papa est fundamentum Ecclesiæ non partiale, aut dimidiatum, sed integrum, & totale. to. 18. 71. 1; & seq.
Papa Imperator est, & Sacerdos. tom. 2. ex Adolpho. 47. 2.
Repræsentat totam Ecclesiam. tom. 20. 307. 4.
Papa tria dicit, scilicet personam, quæ est Papa, & hæc est à patre suo; & Papatum, qui est à Deo; & coniunctionem Papatus cum tali persona, quæ est ab homine. to. 19. 473. 1; & seq; & 518. 1; & seq.
Papa est regula fidei animata. to. 20. 379. 2.
Eius matrimonium cum Ecclesia à Domino ratificatur, & in consecratione consummatur. to. 19. 24. 1.
Est Christi Domini minister, non Ecclesiæ. to. 19. 24. 1.
Est paranimphus Ecclesiæ. to. 19. 24. 2.
Item filius, Pastor, & Sponsus Ecclesiæ. to. 19. 25. 1.
Fuit figuratus in Moyse. to. 19. 27. 1; & sequen.
Eius figura habetur Exodi 19. to. 19. 221. 1.
Item est Pastor, & Custos omnium fidelium ratione dignitatis, sanctitatis, ætatis, doctrinæ, & generositatis. to. 19. 37. 1; & sequen.
Papæ proprietates mirabiles ex D. Bernardo. to. 19. 38. 1.
Papa est pastor plebium, & magister insipientium. to. 1. 19. 39. 1; & seq.
Item oculus Ecclesiæ. to. 19. 39. 2.
Item metus, & terror malorum. to. 19. 40. 1.
Item moderator legum. to. 19. 40. 1.
Item dispensator canonum. to. 19. 40. 2.
Item Orbis lumen. to. 19. 40. 2.
Item Deus Pharaonis, quia Reges malos debet terrere. to. 19. 40. 2.
Papæ typus, & figura fuit Moyses. tomo 3. 245. 1.
Quibus titulis S. Bernardus appellauerit Romanum Pontificem? to. 1. ex Tannero 19. 120; & ex to. 2. ex Pighio 143. 1. & seq.

Papæ absolutio.

Papa an possit seipsum absoluere à iuramento? to. 9. 314. 1; & 317. 29; & 318. 30; & 326. 102; & seq.
Papa spiritualem habet iurisdictionem ferendi censuras, & ab illis absoluendi. to. 4. 649. 1.
Papa an possit se absoluere à iuramento, & voto in conclaui, sine extra facto? tomo 5. 118. 17.
Papa quomodò possit absoluere excommunicatos defunctos? to. 5. 182. 239.
Ipsi reseruantur ferè innumeri casus. tom. 5. 182. 241.
Solus solo actu interiori potest relaxare interdictum, secus dicendum de cæteris Prælatis. to. 5. 186. 261.
Papa ex rationabili causa potest absoluere laicum ab obligatione alteri præstita. to. 5. 620. 13.
Papa solùm verbo potest absoluere. tomo 6. 30. 5.
Papa potest absoluere subditos ab obedientia Principum iniquorum. to. 6. 648. 2.
Papa ab apostasia absoluit. to. 1. 393. 1; & sequen.
Ab hæresi absolutionem sibi reseruat. to. 1. 393. 1; & seq;
Papa exprobratus à Tertulliano eò, quòd peccata grauiora dimitteret. to. 1. 390. 1; & sequen.
Dimittens peccata grauiora in fratrem potest etiam commissa in Deum remittere. to. 1. 390. 2.
Papa potest absoluere subditos à iuramento fidelitatis in causa hæresis Principis. to. 2. ex Adolpho. 7. 1.
Papa potest absoluere subditos à iuramento fide litatis. to. 2. ex Pighio. 199. 2; & sequen.
Papa à iuramento obligatorio non absoluit in præiudicium tertij, nisi hoc vrgens expostulet causa. to. 4. 519. 135.
Papa proprio iuramento obligatur, nec potest seipsum absoluere. to. 4. 519. 136.
Papæ reseruata cum generali mandato non transeunt, nisi specialiter exprimantur. to. 4. 519. 137.
Papæ quæ sint, quæ reseruantur? to. 3. 621. 1.
Grauiores casus reseruatos fuisse antiquitus ostenditur. to. 5. 107. 1.
Papa solus potest absoluere subditos à iuramento Regi præstito. to. 7. 431; & 482. 2.
Papæ casuum reseruatio. to. 12. 551. 8.

Pa-

Papam non posse degradare Reges, & Principes, & subditos absoluere à iuramento fidelitatis defenditur à S. Thoma. tom. 9. 819. 2.
Papa electus licèt esset Diaconus, tamen auctoritatem delegare potest absoluendi à peccatis. to. 4. 848. 1.
Papa habet potestatem absoluendi excommunicatos à quolibet Episcopo. to. 11. 38. 21.
Papa, quando soluit iuramentum, declarat promissionem factam esse illicitam. to. 18. 433. 1.
De plenitudine potestatis potest absoluere ab obligatione contracta. to. 19. 372. 13.
Papa si excommunicatum sciens, & volens salutauerit, eo ipso talis est absolutus. to. 4. 512. 87.

Papa appellatio.

Papa habet ius appellationis ita, vt ad ipsum ex toto Orbe possit appellari. to. 16. 525. 1; & seq; & to. 2. ex Alano. 21. 2.
Papam appellarunt Basilides Legionensis Episcopus, & Athanasius. to. 5. 45. 2.
Papæ cõuenit ius appellationis. to. 10. 563. 2.
Papæ Episcoporum causæ sunt deferendæ. to. 2. ex Alano. 14. 2.
Papam appellarunt Episcopi ab Ariana Synodo expulsi. to. 2. ex Alano. 19. 2.
Papa semper habuit ius ferendi iudicium in causis maioribus ad ipsum relatis. to. 11. 229. 123.
Papæ deferendas esse causas grauiores Episcoporum confitentur etiam Ethnici. tom. 15. 156. 1; & seq; & 188. 2; & seq.
Item ex canonistis. to. 15. 156. 2; & seq.
Papa potest destinare Vicarium, vt audiat causas grauiores Episcoporum. tomo 15. 189. 1.
Papæ delata fuit causa Ignatij Patriarchæ Constantinopolitani examinata in VIII. Synodo. to. 15. 246. 21; & seq.
Papæ aliquando supplicatum fuit, nunquam tamen ab ipso ad Concilium generale appellatum. to. 15. 517. 26; & seq.
Ad ipsum fit recursus in causis grauioribus fidei. to. 10. 22. 2.
Papæ, qui scripserunt vnumquemque posse ad Ecclesiam Romanã recurrere. to. 5. 43. 2.
Ad ipsum potest fieri appellatio ab omni Principe. to. 5. 619. 6.
Papæ semper relatæ sunt controuersiæ fidei, & ad ipsum semper fuit facta appellatio. to. 12. 590. 2; & seq.
Papa semper habuit Legatos, & Vicarios, quibus suas vices commisit in causis grauioribus sibi reseruatis. to. 12. 592. 1.
Papæ ad Sedem appellatio. to. 12. 70. 1.
Papam in disputationem vocare, & ab eo appellare non licet. to. 6. 23. 77.
Papam in foro exteriori potest vnusquisque appellare. to. 6. 52. 2.
Papa potest quaslibet causas Romam euocare. to. 7. 285. 1; & seq.
Quomodò statuerit causas Regni Galliarum esse iudicandas? to. 7. 289. 2; & seq.
Causas Episcoporum Galliæ ad se potest euocare. to. 7. 290. 2; & seq.
Papæ Cathedram Apostolicam appellauit Theodoretus. to. 15. 628. 37.
Papæ non est deferenda omnis causa. tom. 2. ex Adolpho. 85. 2.
Papa verus necessariò in Ecclesia est admittendus, cui referuntur omnes causæ vltimò terminandæ. tom. 2. ex Turrecrem. 37. 1.
Papæ tribunal est tribunal Christi; vnde sicut non licet appellare à Christi tribunali, ita non licet à Papa appellare. to. 7. 756. 1.
Papæ recursum in grauioribus causis docuerunt SS. PP. communiter. to. 8. 389. 1; & seq.
Idem docent Imperatorum testimonia. to. 8. 390. 2.
Idem tradunt Doctores. to. 8. 391. 1.
Colligitur etiam ex Ecclesiæ vnitate. tomo 8. 391. 2.
Idem habetur ex institutione perfectæ Reipublicæ. to. 8. 391. 2.
Idem deducitur ex ratione capitis Ecclesiæ. to. 8. 392. 1.
Item ex negatione aliorum iudicum. tom. 8. 392. 1.
Item ex hæreticorum sententia. to. 8. 392. 2.
Papæ debent referri causæ maiores. tomo 11. 545. 2.
Ab eius sententia appellantes ad futurum Concilium excommunicationem incurrunt. to. 3. 585. 1.
Ab ipso non informato ad ipsum melius informandum potest prouocari. to. 3. 586. 1.
Papæ potestas in definiendis controuersijs appellantium ex Concilijs ad ipsum. to. 8. 386. 1.
Papæ sententiam postulauit Basilius Magnus. to. 17. 197. 1.
A Papa nullum posse dari recursum definitum fuit in Concilio Lateranensi sub Alexandro III. to. 18. 11. 2.
Papa semper habuit ius appellationis Episcoporum. to. 20. 97. 1; & seq.
Item in omnibus causis grauioribus. tom. 20. 97. 1.
Ad ipsum relatę fuerunt semper maiores causæ. to. 19. 593. 2.
Ad ipsum licet appellare. to. 19. 594. 2; & seq.
Ab ipso nunquam licuit appellare. tomo 19. 596. 1, & seq; & 276. 2.
Papa habet ius appellationis à Concilio. to. 19. 277. 1; & seq.
Papa exemplo Christi Domini, Pauli, & Sanctorum Patrum potest citare Romam fideles. to. 20. 372. 2.
Ab eius sententia nemo potest appellare. tomo 19. 21. 2.
A Pastore ad oues, siue ad gregem non licet appellare; ita multò minus à Papa ad Concilium. to. 7. 755. 2.
An Ecclesia à Papa ad vniuersale Concilium appellare possit? to. 7. 754. 2.
Concilium absque sanctæ Sedis auctoritate vllum Episcopum, qui ad ipsam appellauerit, damnare potest. to. 19. 595. 1.
Quàm malè sentiat Maimburg docens appellationem à Summo Pastore ad Parlamentum esse faciendam? to. 6. 811. 1.

Papa auctoritas.

Papæ auctoritatis rationes diuersæ. to. 3. 47. 2; & 48; & 49; & 50. 1.
Papæ auctoritas PP. Orientalium, occidentalium, & meridionalium testimonijs fuit asserta. to. 16. 58. 2; & seq.
Papa non ab hominibus, sed à Deo accepit aucto-

auctoritatem Pontificiam. to.1. ex Tannero. 24. 157; & to.9. 191. 2.
Papæ auctoritas quanta ſit? rom.2. ex Turrecrem. 59. 2; & ſeq.
Papæ auctoriıatis latitudo, & profunditas. to.2. ex Turrecrem. 60. 2; & ſeq.
Papæ auctoritas in primitiua Eccleſia quæ fuerit? to.2. ex Pighio. 99. 2; & ſeq.
Papę in Eccleſia Chriſtiana auctoritas quantùm ſit efficax? to.2. ex Pighio. 109. 1; & ſeq; & 110. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas quanti fuerit habita temporibus Siricij, & Zoſymi? to. 2. ex Pighio. 119.1.
Ei fuit à Chriſto collata pleniſſima auctoritas. to.2. ex Pighio. 65. 1; & ſeq.
Ipſius auctoritas plutibus teſtimonijs monſtratur. to.16. 69. 1.
Papæ auctoritatis origo, & progreſſus. tom.2. ex Pighio. 159. 2.
Papa à Chriſto, non ab Imperatoribus ſuam auctoritatem ſupra alios accepit. tomo 2. ex Pighio. 167. 1.
Eſt eiuſdem auctoritatis, ac Petrus. tomo 2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 2; & to. 3. 632. 1.
Papę, vt ſummo Præſidi in eccleſiaſtica hierarchia, quæ auctoritas competat? tom. 2. ex Pighio. 61. 2; & ſeq.
Papa eſt maior homine, minor eſt Angelis, quia eſt mortalis homo, maior tamen auctoritate. to.4. 57. 2.
Eſt maior Angelis in quatuor. to. 4. 78. 2; & ſeq.
Papæ auctoritas in totam Eccleſiam vniuerſalem oſtenditur. tom. 16. 69.1; & ſeq; & 92. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas non euertitur ex commentitijs priuilegijs Caroli Magni, & Othonis I. Imperatoris. to.16. 127. 1; & ſeq.
Papæ auctoritate antiqnus canon Africanus de appellationibus fuit editus. to.16.242. 1; & ſeq.
Papa maiorem habet auctoritatem in definiendo, quàm tota Eccleſia. to.4. 645.1.
Papæ anctoritas dupliciter poteſt ad Concilinm comparari. to.3. 391. 1.
Papæ auctoritaa reqniritur, etiam ſi Concilium congregetur ad corrigendoa einſdem Papæ exceſſus. to.9. 14. 38.
Papæ auctoritas in ijs, quæ à prinatis perſonia, aut iudicibus, vel etiam à Concilio argnuntur, ſemper excepta intelligitnr. tomo 4. 511. 72.
Papa qnomodò vtatur anctoritate à Chriſto habita? to.13. 33. 2.
Papa, vt legitimè vtatnr ſua anctoritate, debet niti argumentis, vel teſtimonijs, ex quibus veritas determinanda poſſit colligi. to.13. 41. 1.
Papa legitimus eſt caput Eccleſiæ catholicæ; & habet in illa ſupremam auctoritatem. to.13. 580. 1.
Papæ auctoritas in omnibus cauſis eccleſiaſticis etiam quoad primam inſtantiam intelligitur ex poteſtate ligandi, & abſoluendi à Chriſto Domino accepta. tomo 7. 292. 1.
Papæ, & Concilij auctoritas eadem eſt. tomo 15. 496. 1; & ſeq; & 499. 12.
An habuerit auctoritatem à Concilio? tom.9. 191.1.
Papæ auctoritas in ſubſcribendis Concilijs. to.15. 546. 14.
Papæ auctoritas in definiendis fidei controuerſijs. to.15. 604. 2.
Papæ auctoritas pluribus SS. PP. teſtimonijs comprobatur. to.15. 617. 18; & ſeq.
Papæ auctoritatem qui negauerint? to.25. 204. 2; & ſeq.
Papæ dnplex auctoritas eſt de iure Diuino. to.10. 161. 2.
Papæ negare auctoritatem canonizandi ſanctos eſt hæreſis to.10. 188. 2.
Papæ auctoritas quantùm valeat in aſſeruando ſuo primatu? to.12. 427. 2.
Papę auctoritas, & iudiciaria poteſtas etiã ſuper Epiſcopos. to.2. ex Pighio. 107. 1; & ſeq.
Papæ auctoritas ſuprema, & iudiciaria poteſtas contra Marſilium de Padua defenditur. to. 2. ex Pighio. 171. 2; & ſeq.
Papa habet auctoritatem condendi dogmata ad fidem pertinentia. to.1. 492. 2.
Papæ auctoritatem minuere non eſt hæreticia viam ad conuerſionem apetire; ſed potiùs eſt eis anſam inſoleſcendi tribuere, & catholicis purturbationem inferre. tomo 11. 309. 1; & ſeq.
Papæ auctoritatis, quæ Petri ſucceſſioni nititur, manat de iure Diuino iuxta S.P. Auguſtini doctrinam. to.17. 352. 2.
Eius auctoritas etiam extra Concilia. tom. 17. 470. 1; & ſeq.
Papæ ſolius auctoritas dat vigorem ſacris canonibus. to.6. 514. 2.
Papæ auctoritas maior auctoritate Conciliorum. to.6. 789. 2.
Papæ auctoritate ſemper fuit facta omnium Epiſcoporum inſtitutio to.14. 174. 2.
Papæ auctoritatem reuocans in dubium ſacrilegus eſt. to.5. 114. 9.
Eius auctoritas in cognoſcendis ſæcularium negotijs quæ ſit? to.5. 113. 6.
Item in reuocandis legibus ciuilibus contrarijs legibus Dei. to.5. 112. 5.
Papa ſemper geſſit curam totius orbis, & auctoritatem Apoſtolicam ſemper exercuit in omni ſæculo per totum orbem. tom. 11. 287. 1; & ſeq.
Papa per legitimam ſucceſſionem non tyrannicè, aut per iniuſtam vſurpationem, habet Petri auctoritatem. to.12. 592. 2.
Papæ auctoritas ſuper Romanum Imperium. to.12. 456. 2.
Papa per amentiam, vel ſpontaneam renunciationem, vel hæreſim auctoritatem Pontificiam poteſt amittere. to. 13. 73; & ſeq.
Papa in auctoritate, & adminiſtratione eſt maior omnibus ſanctis excepto D. Petro. to.4. 496. 5.
Papa quando aſſeritur aliqnod efficere auctoritate SS. Petri, & Pauli, *ly Pauli* intelligitur, vt cooperatoris Petri. to.4. 140. 1.
Papa quaudo facit cum aliquibus Prælatis iuxta diſcretionem ſecundùm temporis diſpoſitionem, auctoritate totius Eccleſiæ dicitnr factum. to.13. 499. 1.
Papa in ordine ſacerdotis eſt omnibus par, in auctoritate autem eſt ſuperior. to.1. 380.2.
Papæ auctoritatem negans pertinaciter eſt hæreticus. to.12. 313. 2.
Papa non habet maiorem auctoritatem, quàm habuerit Moyſes. to.7. 230. 2.

Papæ auctoritas à nullo potest arctari, aut tolli. to.19. 260. 1; & seq.
Papæ, & Concilij auctoritas eadem est. tomo 19. 271. 2; & 278. 2.
Eius auctoritas est de iure Diuino. tom. 19. 257. 2; & seq.
Papa & si fortè re ipsa innalidè electus, ratione tituli concurrente communi errore, in suis definitionibus habet infallibilem auctoritatem. to.1. ex Tannero. 25. 160.
Papa ornatur magnitudine auctoritatis, quia cunctos ipse iudicaturus, à nemine est iudicandus, nisi deprehendatur à fide deuius. to.4. 8. 1.
Papa propter crimen hæresis non est Papa; ideo quamuis concilium generale celebrari non possit, nisi eius auctoritate, vt B. Augustinus Triũphus de Ancona dist. 17. scribit, in tali casu eius auctoritas non requiritur, sed sufficiet auctoritas Collegij Cardinalium, & aliorum Episcoporum, & Doctorum. to.4. 78. 2.
Nullum Oecumenicum Concilium indictum, aut conuocatum fuit sine assensu, & auctoritate Summi Pontificis, à quo in actu, qui merè ecclesiasticus, est tota, ac principalis sumenda est denominatio. tomo 4. 419. 1.
Summi Pontificis auctoritas in Concilijs, quibus ipse personaliter præest, an summa sit, an limitata? to.4. 423. 1.
Summi Pontificis auctoritatem numquam fuisse veram schismatis causam, sed tantùm simulatam, ostenditur exemplo Græci schismatis. to.6. 733. 2; & seq.

Papæ calumniæ.

Papæ calumniæ irrogatæ ab hæreticis. to.16. 138. 2; & seq; & 450. 1; & seq; & 451. 1; & seq; & 452. 1, & seq.
Papæ calumniæ à Magdeburgensibus irrogatę. to.2. ex Alano. 20. 2.
Papæ calumniæ à Vigorio hæretico irrogatæ. to.3. 477. 2; & seq.
Papa mendax dictus à Martino circa donationem Constantini. to.3. 297. 2.
Papa est Rex mirabilis per Martinum, non Deus, non homo, sed forsan Diabolus. tomo 3. 300. 1.
Quare per Martinum dictus est Antichristus? to.3. 302; & 304. 1.
Item quare hæreticus, & Sathan? to.3. 304. 1.
Papa per Martinum non potest damnare, quod non est hæreticum, licèt offensiuum. to.3. 303. 2.
Papam non esse Antichristum, quamuis imprimat characterem in confirmatione, & in adoratione. to.16. 450. 1; & seq; & 451. 1; & seq; & 452. 2; & seq; & 442. 2; & 444. & seq.
Papa mendaciter à Caluino calumniatur. tomo 16. 432. 1; & seq; & 433. 1; & seq; & 436. 1; & seq.
Papam calumniantes hæretici contradictionibus innumeris implicantur. to.16. 438. 1.
Papa non extollit se supra Deum, nec rogat Christum contra hæreticos, sed tantùm, vt conuertantur ad veram fidem. tomo 16. 446. 1; & seq.
Papam multa prodigia verè, & non mendaciter fęcisse ostenditur. to.16. 448. 2.
Nunquam defecit à vera fide. tom. 16. 444. 1; & seq.
Papæ, & hæretici dialogismus. tomo 2. ex Adolpho. 130. 1.
Papę ausus fuit se parem facere Iacobus Rex Britanniæ. to. 2. ex Adolpho. 128. 2.
Papę ausus fuit se comparare Episcopus Constantinopolitanus. tom. 2. ex Alano. 13. 1; & seq.
Papa non corrupit, vel mutauit canones Nicænos. to. 2. ex Alano. 26. 1.
Est hæreticis malè visus, quia illos damnat, & punit. to.15. 291. 1.
Papæ à conuicijs Lutheranorum liberantur. to.13. 275. 2.
Ab iniurijs hæreticorum vindicantur. tom.3. 598. 1.
Papa excommunicatus à Photianistis, & Dioscoritis. to.3. 654. 2.
Papa est pro Christo, non contra Christum. to.3. 852. 2.
De ipso non potest verificari bellum Antichristi. to. 3. 855. 2.
Papæ errores falsò attributi ab Hæreticis, & falsitates deteguntur. to.12. 229; & seq.
Papæ alij accusati ab Hæreticis. to. 12. 233. 1; & seq; & 236. 1; & 240. 2; & 243. 1.
Papæ persecutores acerbissima morte puniti. to.12. 107. 2.
Papa odio habitus ab hæreticis, schismaticis, alijsque peruersis hominibus ex testimonio SS. Pontificum, & Conciliorum primitiuæ Ecclesiæ. to.12. 108. 1.
Papa ab Hæreticis dictus Antichristus. to.1. ex Tannero. 27. 177.
Sed refutatur eorum opinio. to.1. ex Tannero. 27. 177.
Papæ quæ obijciant Nouatores? to. 4. 510. 64.
Papæ detractores in hęresim incidunt. tom.9. 348. 263.
Papæ crimina ab Hæreticis obiecta expurgantur. tom.18. 637. 2; & seq; & to. 2. ex Pighio. 175. 2.
Papæ hostes sunt Ecclesiæ inimici. to.4. 738. 52.
Papæ contemptus fuit semper hæresum seminarium. to.12. 416. 1; & tom.2. ex Alano. 38. 1.
Papam reijcientes Christum reijciunt. to.18. 221. 2.
Papæ crimina ab Hæreticis, vt plurimùm, fuerunt conficta. to.19. 441. 2.
Eorum calumniæ, & blasphemiæ in Romanum Pontificem, & Ecclesiam Romanam antiquissimæ, quæ à modernis hæreticis, & schismaticis exsuscitantur. to.12. 110. 1; & seq.
Item asserunt Papam esse incapacem dominij temporalis. to. 12. 124. 1.
Eorum facilitas ad calumniandos Summos Pontifices. to.20. 335. 6; & seq.
Ad destruendum primatum Pontificis dicunt Papam diuitem, D. Petrum pauperem, aliter viuit Papa, aliter vixit D. Petrus. tomo 13. 192. 2; & seq.
Iniquè asserunt Papam esse blasphemum, adeoque Antichristum. tom.16. 451. 1; & seq.
Vid. Hæretici.
Mornæi calumniæ, & conuitia in Romanum Pon-

Pontificem. to.1. ex Tannero. 30. 191.
Calumniæ Monranistarum in Romanum Pontificem. to.8. 53. 1.
Vt Papæ primatum impugnent hæretici, Canones Concilij Mileuitani de appellationibus, quædam acta, & epistolas afferunt. to.16. 231. 1; & seq.
Calumniæ, & mendacia hæreticorum in Pontificem, & Cardinales. to. 16. 437. 2; & seq.
Hæreticorum quinque sententiæ calumniantes, & asserentes Summum Pontificem esse Antichristum exponuntur, & peruersi auctores earum quinam fuerint? to.1. ex Tannero. 27. 177; & seq.
Responsiones ad has calumnias contra Summum Pontificem expressè apparent. to. 1. ex Tannero. 28; & seq; 182; & seq.
Calumniæ Ioannis Launoi in Summi Pontificis auctoritatem deteguntur, & diluuntur. to.6. 614. 1; & seq.
Errores, & calumniæ Paschasij Quesnelli adversùs Summi Pastoris auctoritatem narrantur, & exploduntur. to.6. 124. cap.12; & seq.

Papa Ecclesia Caput.

Papa quomodò sit caput Ecclesiæ? to.9. 612. 306; & to.7. 773. 2.
Papa est caput visibile Ecclesiæ; Christus verò caput inuisibile. to.7. 138. 1.
Papa solus est caput Ecclesiæ. to.6. 24. 82.
Papa est caput vniuersalis Ecclesiæ. tom. 11. 431. 1.
Papa consideratur, vt caput Ecclesiæ, & vt Doctor priuatus. tom. 11. 466. 1; & to. 8. 312. 1.
Papa est caput Ecclesiæ, à quo iurisdictio manat in alios. to.11. 521. 1; & seq.
Papa est filius, membrum, & caput Ecclesiæ. to.10. 569. 2; & 157. 1.
Papa est caput ministeriale respectu Christi. to.4. 741. 71.
Papam non habens pro capite non habet Christum. to.9. 141. 30; & to.3. 33. 2.
Papa est caput Ecclesiæ, sicut vir mulieris. to.9. 236.7.
Papa tripliciter dicitur caput. to.9. 480. 7.
Papa est caput totius vniuersalis Ecclesiæ collectiuè, & diuisiuè sumptæ. to.10. 551. 1.
Papa est caput visibile. to.4. 632. 1; & seq.
Est omnium Ecclesiarum caput, & antistes. to.4. 640.2.
Papam esse caput Ecclesiæ tripliciter intelligitur. to.4. 94. 2.
Papa non est primarium caput Ecclesiæ, quia est Vicarius Christi. to.4. 113. 2.
Papam esse caput vniuersalis Ecclesiæ negare est hæreticum. to.9. 512. 2.
Papa est verum caput Ecclesiæ, & legitimus Petri successor. to.3. 595. 1.
Papam esse caput Ecclesiæ, & Christi Vicarium est obiectum fidei. to. 15. 88. 201; & seq.
Papam esse caput totius Ecclesiæ colligitur ex illis verbis: *Vt fiat vnum ouile, & vnus pastor*; quæ verba de Ecclesia militante esse intelligenda monstratur. to.7. 137. 2.
Papa est caput Synodorum generalium. tomo 15. 454. 14.
Pontificem esse caput Ecclesiæ est dogma catholicum. to.10. 21. 2.
Papam esse caput totius Ecclesiæ, & Episcopos, qui sunt capita Ecclesiarum suarum particularium, esse membra respectu Ecclesiæ vniuersalis, optimè consonat. tomo 5. 27. 2.
Papa hæreticus definit esse membrum, & caput Ecclesiæ. to.5. 659. 2.
Papam hunc numero esse caput visibile Ecclesiæ; sicuti hanc numero Ecclesiam esse Christi sponsam, est immediatè de fide. to.12. 601. 1.
Papa, vtpote S. Petri ordinarius successor, est caput visibile, & rector totius Ecclesiæ, vt fatentur omnes Sancti Patres Asiani, & Græci, seu totius Orientis. to.12. 54. 1; & seq.
Papa, vtpote ordinarius successor S. Petri, est caput visibile, pastor, & rector supremus hierarchiæ visibilis vniuersæ catholicæ Ecclesiæ, quia sic crediderunt, & docuerunt Episcopi, & Sancti Patres Latini, seu totius occidentis. to.12. 56. 2.
Papa, quia est Christi Vicarius in terris, & ordinarius Petri successor, iure Diuino est caput visibile, & supremus Ecclesiæ pastor, & rector ex testimonio SS. Pontificum, qui primis quinque sæculis floruerunt, ex Patribus Latinis, & Græcis, ex Concilijs prouincialibus, & generalibus, & ex Imperatoribus Christianis Orientis, & Occidentis. to.12. 71. 1; & to.20. 375. 1; & seq.
Papa est caput Ecclesiæ, quatenus Christi Vicarius; Christus verò est caput Ecclesiæ, quatenus summus sacerdos manens in æternum. to.14. 221. 2; & seq.
Papa de iure Diuino est caput, & Petri successor. to.1. ex Tannero. 23. 150.
Papa vocatur caput Ecclesiæ in Concilio Chalcedonensi; sponsus Ecclesiæ, & rector vniuersalis in Lugduonensi; & in Florentino caput totius Ecclesiæ. to. 1. ex Tannero. 49. 309.
Papa iure Diuino est in terris supremum caput Ecclesiæ. to.2. ex Adolpho. 48. 1.
Quomodò sit caput Ecclesiæ tantùm ministeriale, & minùs præcipuum? to. 3. 460. 2; & 464. 1.
An sit caput essentiale Ecclesiæ? to. 10. 462. 1; & seq.
Papa, & Christus quomodò sint duo capita essentialia vnius corporis mystici? tomo 3. 463. 1.
Papa rectè vocatur caput primarium Ecclesiæ, si Ecclesia consideretur, vt corpus visibile. to.3. 464. 1.
Papa quando sit, & quando non sit Christi instrumentum? to.3. 464. 2.
Papa quoties dicitur caput vniuersalis Ecclesiæ, distributiuè dicitur. to.3. 572. 1.
Papa est caput omnium Collegiorum. tom.9. 12. 25.
Papam non esse caput, & ducem Ecclesiæ repugnat. to.4. 243. 1.
Papa mortuo Ecclesiam dici sine capite hæresim sonat. to.9. 199. 33.
Papa est caput Ecclesiæ, & politicæ mundanæ dirigens omnes homines in Deum. to.7. 744. 1.
Quomodò non se debeat ingerere in causis sæcularium. to.7. 744. 1.
Papam esse caput Ecclesiæ vniuersalis docuit

Concilium Ephesinum, & Chalcedonense. to.18. 64. 2.
Papa est caput totius Ecclesiæ militantis. to.18. 105. 16.
Papa est caput Ecclesiæ Vicarium, & ministeriale ipsius Christi. to.18. 475. 2.
Papa est caput ministeriale Ecclesiæ. to. 18. 124. 4.
Papa licèt sit frater noster conformitate naturæ, est tamen caput, & Princeps vniuersalis Ecclesiæ. to.9. 439. 121.
Papa repræsentat Christum, vt est caput Ecclesiæ visibilis. to.6. 72. 2.
Papa non est minister Ecclesiæ, sed caput. to.18. 3. 2; & seq.
Papa fuit vocatus caput Episcoporum in Concilio Chalcedonensi. to.18. 12. 1.
Papam esse caput Ecclesiæ, ex quibus scripturis deducatur? to.20. 374. 2; & seq.
Phoca non contulit Papæ dignitatem capitis. to.20. 377. 2.
Papa est caput Ecclesiæ; & Papæ caput est Christus Dominus. to.19. 84. 2.
Papa vnus tantùm ad tempus esse debet. tomo 19. 44. 1; & seq.
Papa habet rationem capitis quoad influxum externum, non quoad influxum internum. to.19. 84. 2; & seq.
Papa est caput Ecclesiæ virtute Christi Domini; & Christus Dominus propria virtute. to.19. 237. 1.
Papa præsidet singulis Ecclesijs nedum distributiuè, sed etiam collectiuè; quia caput præsidet omnibus membris nedum distributiuè, sed etiam collectiuè. to.20. 538.1. & seq.
Non est caput principale, sed Vicarium Ecclesiæ. to.20. 476. 2; & seq.
Papam solum toti Ecclesiæ præsidere non est impossibile. to.20. 481. 1; & seq.

Papa censura.

Papæ censuræ quilibet subijcitur. to. 1. 446. 1; & 526. 2.
Papa censuris compescit fideles, vt à peccatis grauioribus abstineant, eas sibi reseruando. to.5. 195. 1.
Papæ censura est directa à Spiritu sancto. tomo 1. 402. 2; & seq.
Papæ censuræ latæ aduersùs Reges, & Imperatores. to.12. 452.2.
Censura lata per inferiorem approbata à Papa dicitur Papalis quoad absolutionem. to.9. 163. 10.
Inquisitores quando incurrant excommunicationem Papalem? to.5. 218. 13.
Papæ censura quomodò possit absolui per Bullam Cruciatæ? to.7. 221. 26.
Papæ censuræ reseruatæ in extrauagantibus. to.5. 223. 1; & seq.
Eius prima censura reseruata. to.5. 195. 2.
Censuras Bullæ Cœnæ solus Papa potest absoluere. to.5. 408. 344.
Papæ censuræ contentæ in Bulla Cœnæ Domini, & casus in ea reseruati à quo incepetine? to.5. 233. 1; & seq.
Papæ censuras in Bulla Cœnæ Domini non publicantes, vel illius publicationem impedientes quas pœnas incurrant? tomo 5. 419. 361; & seq.
Qui teneantur eas publicare? to. 5. 419. 358. & seq.
Censura lata per inferiorem, approbata à Papa, dicitur Papalis quoad absolutionem. to.9. 163. 10.

Papa certitudo.

Papam hunc numero esse verum Papam est de fide. to.8. 704. 1; & seq; & 706. 1; & sequen.
Papam esse hunc hominem numero an sit de fide? to.5. 141. 61.
Papa, quam certitudinem habeat se esse verum Papam? tom. 3. 351. 2; & 352. 1; & sequen.
Papa hic numero an sit habendus, tanquam verus Pontifex, si eius electio est incerta? to.3. 353. 1.
Papam nedum viuentem, sed etiam omnes prædecessores negans esse veros Pontifices esset hæreticus, & schismaticus. tomo 10. 278. 1.
Papa hic numero est verus Papa, & verus Petri successor. to.9. 728. 2.
Papam hunc numero esse verum Papam, Christi Vicarium, & caput vniuersalis Ecclesiæ est obiectum fidei. tom. 15. 89. 207; & seq.
Papam hunc numero esse verum Papam, quomodò à Deo sit reuelatum? to.15. 89. 211; & 90. 220; & seq.
Papam canonicè electum non esse verum, & legitimum Papam est hæresis. tom. 15. 93. 230.
Papam hunc numero esse verum Christi Vicarium est de fide saltem secundariò. tom. 8. 777. 2.
Papam hunc numero esse verum, & legitimum reuelatum à Christo Domino quando reuelauit Petro esse caput Ecclesiæ; quia tunc reuelauit successorem legitimum Petri esse verum Pontificem. tom. 12. 602. 1.
Papam hunc numero esse caput visibile Ecclesiæ est immediatè de fide. tom. 12. 601. 1.
Papa vnus in Ecclesia esse debet. to. 2. ex Aluarez. 4. 1; & to.12. 417. 2.
Papam hunc numero hominem esse Papam legitimum in Concilio Constantiensi esse dogma fidei definitum fuit. tom. 11. 502. 17.
Papa acceptatus ab Ecclesia est verus Papa. tom. 14. 33. 2.
Ab Ecclesia acceptatum negans esse verum Papam esset schismaticus, & hæreticus. tom. 14. 39. 2.
Est propter Ecclesiam, non Ecclesia propter Papam. tom. 14. 51. 1.
Papam esse in Ecclesia est de fide. tomo 8. 240. 2.
Papam hunc numero esse verum Pontificem non redditur de fide quoad nos per solam Cardinalium electionem. to. 10. 275. 2.
Redditur de fide solùm per auctoritatem, & consensum solius vniuersalis Ecclesiæ. tom. 10. 276. 1.
Papam hunc numero legitimum esse verum Pontificem est dogma fidei. to. 10. 171. 1; & tom. 20. 379. 1; & seq.
Papam esse Ecclesiæ vniuersalis Pastorem probatur. tom. 9. 803. 2.
Papa hic numero est verus Papa, & Petri successor. tom. 9. 728. 2.

Papa

Papa Innocentius XII. nunc regnans est de fide, quòd sit verus Papa. tomo 9. 729. 1.
Papa hic numero est propositio de fide Diuina. & quoad se, & quoad nos, quòd sit Pontifex Romanus. to.9. 773. 1.
Papa hic numero credendus est verus Papa, non expectata alia definitione. tomo 9. 777.2.
Papa vnus tantùm Ecclesiæ Militanti à Deo fuit collatus. tom.9. 363. 64.
Papa debet esse vnus. tom. 13. 274. 1; & tomo 12. 417. 2; & seq.
Vnde colligatur, quòd sit vnus Pontifex? tom. 13. 32. 1.
Papa vnus est, quia vnus est Deus, vna fides, vnum baptisma. to.7. 775. 2.
Papam ab Ecclesia acceptatum negare est hæreticum. tom.8. 319. 1.
Papa non potest esse, nisi Romanus Episcopus. tom.3. 5. 1.
An Papa Canonicè electus, qui pro tempore fuerit eius proprio nomine expresso, sit successor B. Petri habens supremam auctoritatem in Ecclesia Dei? tomo 15. 99. 209.
Cardinales, dum eligunt Pontificem, designant personam, cui Christus Dominus ex vi sui promissi confert potestatem. to.15. 89. 212.

Papa claues.

Papa solus habet claues scientiæ. tomo 7. 10. 2.
Papa habet duplicem clauem, scilicet scientiæ, & iurisdictionis. tom. 7. 11. 1; & sequen.
Papa immediatè claues accepit à Christo, non à Petro. tom.12. 130. 2.
Papa, cùm eligitur non affert secum claues, neque accepit à Papa defuncto, sed immediatè à Christo. tom.14. 62. 1.
Papa solus habet claues excellenter, & vniuersaliter; alij verò Episcopi habent participatiuè ab ipso Pontifice. tomo 8. 249.2.
Papa habet vsum clauium in tota Ecclesia. tom.8. 231. 1.
Habet claues Regni Cœlorum; & ideo potest illud aliquibus claudere, & alijs aperire. tom.10. 190. 2.
Papa licèt non possit per clauem iurisdictionis auferre ab Episcopis clauem ordinis, potest tamen suspendere exercitium, & subtrahere materiam, ne illa vtantur. to.9. 151. 24; & sequen.
Potest concedere Sacerdoti simplici, quòd vtatur potestate clauium tantùm in foro interiori, non exteriori. tomo 4. 97. 1.
Papa habet clauem gazophylacij Ecclesiæ, & thesauri Cælestis, in quo reconduntur Sacramenta &c. to.18. 171. 1.
Papa accepit claues à Christo Domino, & in manu eius moriens relinquit. tom.19. 577.2.
Ante clauem potestatis debet præmittere clauem scientiæ. tom.19. 41. 2.
Claues Ecclesiæ pertinent ad solum Papam. tom.1. 241. 1.
Claues Ecclesiæ extra Ecclesiam esse non possunt. tom.9. 366. 54.

Papæ consecratio, & coronatio.

Papa consecratur, vt Sacerdos, & coronatur, vt Rex; ideo habet potestatem Sacerdotalem, & Regalem. tom.7. 742. 1.
Papa in capite debet liniri chrismate, cùm consecratur. tomo 2. ex Turrecremensi. 46. 1.
Papa tanquam Christiani Orbis intelligentia mysteriosè chrismate delinitur, & iure vtitur mitra, & corona. to. 2. ex Turrecrem. 46.1; & sequen.
Eius coronatio. tomo 2. ex Turrecrem. 47. 1.
Papæ corona aurea cur triplex sit? to. 2. ex Turrecrem. 47.2; & sequen.
Papæ electi consecratio, & inthronizatio quomodò, & à quo facienda sit? tom. 4. 491. 116.
Papæ consecratio in Episcopum, benedictio, & coronatio non sunt idem. tom.4. 491. 117.
Papa, antequam coronetur, est legitimus Papa. tom.4. 492. 118.
Ante coronationem non tractat, quæ in regimine Ecclesiæ videntur ardua. tom.4. 492. 120.
Papa quare triplici corona coronetur? to.3. 616.1.
Papæ consecratio antiquitus fiebat per in. sessionem in Cathedra Diui Petri. tom.7. 36. 2.
Papa inungitur in capite, cùm consecratur; quia est caput Ecclesiæ; Imperator verò, quia est membrum, inungitur in armo, vel in humero. to.19.21.1.
Papæ consecratio quomodò fiat? to.19.217.1; & sequen; & 220.2; & sequen.
Debet fieri in Ecclesia Lateranensi. tom.19. 217.2.
A Cardinali Hostiensi consecratur. tom.19. 221.1.
Consecrationis forma est: *Ego te inungo in Episcopum Vrbis, & Orbis.* tomo 19. 221.1.
Papa inungitur in signum inuestituræ, qua constituitur Vicarius visibilis Christi Domini, qui dicitur vnctus. tomo 19. 221.1.
Est inungendus in capite; quia est caput Ecclesiæ. tom.19. 222. 1.
Eius consecrationis virtutes mirabiles. to.19. 222.2.
In die Coronationis Papæ, quo conditionis humanæ memor sit, ante illum stupæ in summitate arundinis comburuntur. to. 4. 497.23.

Papa depositio.

Papa à nullo potest deponi. tom.19. 274. 1. & sequen.
Papa hæreticus potest deponi; sed nullum Papam posse esse hæreticum est piè credendum. to.2. ex Adolpho. 94.1.
Papa hæreticus, & contumax in hæresi post duas monitiones est deponendus. tom. 9. 797.1.
Papa non est deponendus nisi propter hæresim. tom.9. 797. 1.
Ex quibus causis possit deponi? to.9. 400. 1. & tom.20. 451. 1; & sequen; & 453. 1; & sequen.

Papa notorius hæreticus de hæresi damnata, & monitus non curans desistere non indiget depositione, sed tantùm declaratione. tom.9. 400. 2.

Papa omnino inutilis ad Pontificatum regendum an sit deponendus? to. 9. 406. 66.

Papa accusatus de apostasia, & conuictus, an possit deponi? to.9. 419. 5.

Accusatus, & conuictus, quòd sit mulier, deponitur per Concilium. to.9. 420. 6.

In fatuè electo, dicitur fatua electio. to. 9. 420.7.

Papa si vendat Episcopatus, & monitus non desistat, an possit deponi per Concilium? to.9. 423. 1; & sequen.

Papa non solùm delinquens, sed etiam negligens in docendo, quæ ad salutem pertinent, debet deponi. to.9. 424. 9.

Ex quibus delictis debeat deponi? tomo 9. 430. 62.

Papa etiam de lege naturæ ob delictum notorium, de quo est incorrigibilis, debet deponi. tom.9. 429. 52.

Papa propter simoniam non est deponendus. tom.7. 771. 2; & sequen.

Papa acclamatus ab omnibus de hæresi ante sententiam est depositus, quia acclamatio populi sententiam non requirit. to.9. 366. 56.

Papa accusatus de hæresi, & Papatu spoliatus ante sententiam est restituendus. to.9. 366. 55.

Quando possit accusari de hæresi, & simonia? tom.9. 370. 1.

Papa an propter insufficientiam, & inhabilitatem possit deponi, & alius sufficì in locum ipsius? tom.9. 383. 6.

Quomodò insufficiens dicatur? tomo 9. 383.7.

Papa ob hæresim potest priuari. tomo 12. 432.2.

Papa in casu hæresis est à Deo depositus. tom.18. 41. 1; & sequen.

Per hæresim occultam non desinit esse Papa. tom.18. 42. 2.

Quamuis pœniteat, non recuperat suam dignitatem. tom.18. 43. 1.

Papa an possit pro quocunque crimine deponi? tom.18. 118.1; & sequen.

Papa malus non est deponendus; sed recurrendum est Christo, non Concilio. tom.18. 176. 1.

Papam incidentem in hæresim deponi ab ipsomet Deo colligitur ex illis verbis Luc. 12. *Si Seruus ille malè se gesserit, & ceperit percutere Seruos, & Ancillas &c. Veniet Dominus in die, qua non sperat, eumque seuerissimè puniet*. to.18. 426. 1.

Papa captiuo vnicum Ecclesiæ remedium est oratio sine intermissione, vt legitur de Petro. tom.8. 938. 1.

Nequit à Concilio deponi. tom.19. 610. 1; & sequen.

Papa hæreticus notorius, non occultus potest deponi. tom.19. 276. 1.

In quibus casibus possit deponi à Concilio. tom.20. 451. 1; & seq; & 453. 1; & sequen.

In nullo alio casu verus Papa potest deponi. tom.20. 458. 1; & sequen.

Papæ depositio non est à Concilio, sed ab ipsomet Papa, qui decretum, vel Canonem depositionis sanciuit. to.19.4. 2; & 11. 2.

Papa ob nullum crimen est deponendus, si vult corrigi. tom.3. 27.1.

Papa lapsus in hæresim, si paratus sit corrigi, nequit deponi. tom.9. 281. 61.

Papa non potest dare auctoritatem ipsum deponendi. tom.3. 36. 2.

Papam ratione naturali dictante debere deponi quomodò sit intelligendum? to. 9. 448. 169; & sequen.

Non resignat Pontificatum, nisi ex aliqua causa intrinseca. tom.9. 449. 177.

Papam posse restitui, & posse deponi non sunt idem. tom.9. 451. 192.

Papa non potest tradere potestatem deponendi se ipsum alicui. to.3. 82. 1.

Papæ depositio iuxta decretum Concilij Constantiensis. tom.10. 552. 2; & seq.

In casu hæresis solùm potest deponi. tom.10. 554. 1; & to.8. 936. 1; & tom.7. 23. 1; & tom.5. 121. 21.

Papæ depositio quomodò sit facienda? to.1. 280.1.

Papa non potest priuari Papatu pro quocunque crimine notorio. tom.4. 77.2.

Papa, quando generatur scandalū in vniuersali Ecclesia, an possit deponi? to.9.445.139.

Papam posse cogi pro scandalo sedando cedere Papatui quomodò intelligendum? tom.9. 445.151.

Papa deponi non debet, si sit remedium sine depositione. tom.9. 438. 113.

Papa in hæresim lapsus, si est paratus corrigi, non potest deponi. tom.8. 935. 1.

Papæ depositi extra casum hæresis. tom. 5. 121. 21.

Papa incidens in amentiam iure Diuino censetur priuatus. tom.5. 122. 21.

Papa ob solam hæresim deponitur, & se habet, vt mortuus. tom.5. 620. 10.

Papa nisi incidat in perpetuam amentiam nequit deponi, nam perpetua amentia morti comparatur; si tamen Ecclesiam non posset gubernare, teneretur renunciare. tom.12. 607. 1.

Papa dubius potest ab Ecclesia deponi. tomo 12. 607. 2.

Papa potest Papatum deponere. tomo 12. 603.1.

Papa in casu hæresis deponitur à Deo præsumpto hominum iudicio, ac sententia. tom.12.603. 2.

Papam hæreticum non deponit Ecclesia, sed Christus Dominus. to.12. 605. 1.

Papa hæreticus, sed emendatus nequit deponi. tom.12. 605. 1.

Papa hęreticus incorrigibilis post sententiam declaratoriam desinit esse Papa. tom. 12. 604.1.

Papa innocens, si probaretur, & conuinceretur, vt hæreticus, teneretur renunciare. tom.12. 605. 2.

Papa exteriùs tantùm hæreticus, & vi coactus hæresi subscribere, vel idololatrare pœnitens, nequit deponi, vel condemnari. tom.12. 606. 1.

Papa extra casum hæresis, etiam si sit iniquissimus, & scandalum afferat Ecclesiæ, nequit deponi. tom.12. 606. 1.

Papa hæreticus non eſt depoſitus, ſed deponendus. to. 14. 55. 2.
Papa ſi incideret in hæreſim occultam, à papatu non caderet. to. 8. 430. 2.
Papa in hæreſim lapſus non amittit pontificatum, antequam ab Eccleſia deponatur. tó. 8. 314. 8.
Papa deponendus non eſt etiam imminente neceſſitate reformationis Eccleſiæ, & Concilio volente reformare. to. 13. 603. 1.
Papa per hæreſim notoriam ipſo iure cadit à papatu, & fit omnibus fidelibus minor. to. 13. 433. 2.
Papæ duo contendentes ſi ambo eſſent in poſſeſſione papatus, quid faciendum eſſet? tò. 13. 484. 1.
Papa in caſu hæreſis à Concilio generali priuari poteſt. to. 1. ex Taunero. 26. 173.
Papa poteſt ſe ipſum deponere, etiam ſi nullus abſolui poſſit à voto, niſi à ſuo ſuperiore. to. 2. ex B. Ægidio. 39. 1; & ſeq.
Papa ſe deponere nequit, niſi renunciet. tomo 2. ex B. Ægidio, 60. 2.
Papa non habet iudicem in terris, licèt in caſu hæreſis poſſit deponi. to. 2. ex Adolpho. 76. 2; & ſeq; & 79. 2.
Papa in hæreſim lapſus nequit deponi, niſi notoria ſit eius hæreſis, & niſi ſit pertinax. to. 10. 259. 8.
Papæ depoſitio eſt declaranda à Concilio generali, non à Cardinalibus. to. 10. 461. 1.
Papa deponendus non ſubditur Concilio generali, vt eſt Papa, ſed tantùm, vt perſona priuata. to. 10. 461. 2.
Papa hæreticus debet deponi; vt tamen amittat dignitatem, & iuriſdictionem, quam habet in totam Eccleſiam, debet ſententia depoſitionis præcedere. tomo 10. 199. 1; & ſeq.
Papæ depoſitio fit ab Eccleſia tamquam à Chriſti Domini inſtrumento. tomo 10. 200. 1.
Papa lapſus in hæreſim, ſi velit corrigi, nequit deponi. to. 10. 201. 2.
Papa nequit deponi propter Simoniam, vel tyrannidem, vel aliud crimen, ſed propter ſolam infidelitatem. to. 10. 202. 2.
Papæ qui fuerunt in Concilijs depoſiti. tomo 10. 204. 1.
Papa captiuus nequit deponi. to. 10. 204. 2.
Papa hæreticus poteſt deponi; à fide tamen non deuians non habet iudicem. tom. 2. ex Adolpho. 88. 1.
Papa vxoratus, ſi vxor nollet ſeruare continentiam, an debeat deponi? tom. 9. 28. 125.
Papa ſi ante electionem erat hæreticus, vel poſt electionem factus ſit, & ſit pertinax, an debeat deponi? to. 9. 28. 129; & ſeq.
Papa ſi nullo modo monitus eſt, vt ſe emendet, non poteſt dici negligens, nec hæreticus; nec incorrigibilis, nec poteſt deponi; ſecùs verò ſi fuiſſet requiſitus, & hæreticus, & negligens eſſet. to. 9. 38. 179.
Papa furioſus an ſit deponendus, vel ei dandus coadiutor, & per quem? tomo 9. 86. 46.
Papa hæreticus poteſt deponi à Concilio, à quo tamen nequit eligi eius ſucceſſor. tomo 10. 173. 1.
Papa non ſolùm propter realem hæreſim, ſed etiam propter euidentem hæreſis præſumptionem eſt deponendus. to. 4. 810. 52.
Papæ depoſitio ſolùm iudicio Diuino eſt reſeruata. tomo 2. ex B. Ægidio. 39. 2; & ſeq.
Papa depoſitus propter hæreſim ſtatim deſinit eſſe non ſolùm Caput, ſed etiam membrum Eccleſiæ. to. 5. 659. 2.
Depoſitio Papæ Marcellini non fuit depoſitio propriè, ſed renunciatio, quia nemo poteſt ſemetipſum deponere. tomo 9. 404. 53.
Se ipſum depoſuit Marcellinus, & renunciauit, & contra ſe ipſum tulit ſententiam. to. 2. ex B. Ægidio, 60. 2.
Sponte Marcellinus papatum dimiſit, non coactè depoſuit. to. 18. 56. 2.
A nemine fuit iudicatus, ſed ad ipſum fuit remiſſa ſententia. to. 9. 367. 62.
Illius ſententia in ſe ipſum, & illius executio. to. 9. 402. 20.
Fuit reſtitutus, & ideo retinuit papatum. to. 9. 403. 17.
Vid. Marcellinus.
Ioannes XI. fuit diſſolutus, ob quod fuit coactus renunciare papatui. to. 3. 68. 2.
In Caſtro S. Angeli primò fuit incluſus, ac deinde in exilium miſſus. to. 3. 68. 2.
In Concilio Conſtantienſi Ioannes XXIII. fuit de Simonia, & inceſtu accuſatus, ac poſtea ab eodem Concilio depoſitus. to. 3. 534. 2; & 573. 1.
Renunciauit papatui in dicto Concilio Conſtantienſi. & an fuerit verus, & legitimus Pontifex? to. 10. 281. 1; tom. 13. 605. 2; to. 10. 485. 1; & to. 18. 658. 2.
Papam poſſe renunciare papatui rationibus, & auctoritatibus demonſtratur. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 36. 2; & ſeq; & 38. 2; & ſeq.
Papam renunciando papatui obligari ad requirendum conſenſum Cardinalium quomodò ſit intelligendum? tom. 9. 257. 12.
Papa ſi accuſaretur de hæreſi, & eſſet paratus corrigi, poſſet Imperatori, quamuis laico, permittere, vt caperet informationem. to. 9. 258. 23.
Papa exauctorato per Concilium congregatum contra Papam propter hæreſim eius notoriam, ad quos ſpectaret electio noui Pontificis? to. 9. 248. 2; & ſeq.
Papa retinendo Vicariatum Chriſti Domini non poteſt à ſe abdicare poteſtatem Vicariatus. to. 9. 257. 6.
Papa ex nullo crimine præter hæreſim manifeſtam poteſt eſſe ipſo iure à papatu ſuſpenſus, vel depoſitus. to. 9. 280. 57.
Papa etiam hæreticus manifeſtus, ſi paratus ſit corrigi, & ſuum fateatur errorem, non eſt deponendus. to. 9. 281. 61.
Papæ hæretico notorio an ſit ſubtrahenda obedientia, ac ſi eſſet depoſitus? tomo 9. 282. 65; & ſeq.
In caſu depoſitionis Papæ electio an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales? to. 5. 137. 53.
Papæ dignitas.
Papæ dignitas ſpiritualis, & temporalis. tomo 2. ex Aluarez. 19. 2; & ſeq.
Papa in ſignum duplicis dignitatis habet

mitram

mitram in signum Sacerdotij, & coronam in signum dignitatis Regalis. tomo 2. ex Turrecremensi. 47. 2.
Papæ excellentia in dignitate, & eius dignitatis encomia. tom. 2. ex Turrecremensi. 48. 1; & seq.
Papæ dignitas per ordinem ad ceteras dignitates se habet, sicut Sol per ordinem ad alios Planetas. to. 16. 405. 21.
Electus ad dignitatem Papalem debet mutare nomen, quia efficitur noua, & altior creatura. to. 16. 405. 10; & seq.
Papæ dignitas quanti fuerit habita à SS. Patribus Ecclesiæ primitiuæ? to. 16. 215. 25; & seq.
Papæ dignitas, & status commendatur. tomo 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 34. 1; & seq.
Papæ dignitas à nulla dignitate potest æquari. to. 10. 109. 24.
Papæ dignitas sancta est; quamuis persona habens dignitatem Papalem sancta non sit. to. 15. 373. 1.
Papæ dignitas in quanta veneratione fuerit etiam ipsismet Regibus, Principibus, & Imperatoribus primis Ecclesiæ temporibus vsque ad nostra tempora? tom. 15. 285. 1; & seq.
Papa est maior dignitate ipsomet Imperatore. to. 4. 88. 1, & 498. 25.
Papa in dignitatis apice excellit omnes, & est præstantior etiam viris sanctis, & iustis. to. 4. 771. 31.
Papæ dignitas, excellentia, & status describtus. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 34. 1; & seq.
Papa duas habet dignitates simul coniunctas; alteram Patriarchatus totius Occidentis, circa quam fuit controuersia in Concilio Nicæno; & aliam Summi Pontificatus in totam Ecclesiam, circa quam nullis vnquam temporibus fuit controuersia. to. 12. 586. 2.
Papæ dignitas adeò excellens est, & sublimis, vt non possit subijci alicui creaturæ, & ideo nec ipse Papa potest se alteri, tamquam inferiorem submittere. tom. 4. 524. 186.
Papæ dignitas tanta est, vt in terris non habeat, nec habere possit superiorem. tomo 4. 512. 91.
Papæ dignitas dicitur summa, & suprema; quia est super omnes, & quascumque alias dignitates. to. 4. 495. 6.
Papæ dignitas comparatur dignitati Imperatoris, sicut superior ad inferiorem. to. 1. 491. 1; & seq.
Papam esse maiorem Ecclesia, & Ecclesiam Papa maiorem quomodò sit intelligendum? to. 9. 575; & 576. 197.
Quamuis sit membrum Ecclesiæ; attamen dicitur maior Ecclesia. tomo 9. 576. 199.
Nedum est maior in Ecclesia, sed etiam maior est ipsa Ecclesia. tomo 9. 576. 200.
Papa vltra papatum, seu pontificatum totius Orbis tribus alijs dignitatibus insignitur. to. 3. 457. 1.
Eius dignitas superat dignitatem Regalem. to. 2. ex Turrecremensi. 46. 1.
Eius duplex dignitas. to. 2. ex Turrecremensi. 47. 1.
Papæ dignitate est maior Imperatore. to. 4. 88. 2.
Papa quantò maior, & excellsior, tantò humilior omnibus creaturis. to. 4. 497. 21.
Papa aut sanctus est, aut præsumitur. to. 3. 87. 1.
Papam summa pietate, reuerentia, subiectione, & deuotione Imperatores Catholici fuerint prosecuti? to. 12. 443. 1.
Papæ potentia in bella, & militiam Christianam. to. 12. 450. 1.
Papæ pedes osculari antiqua est consuetudo. to. 12. 414. 1.
Papæ pedibus cur oscula debeantur? to. 16. 405. 2; & to. 6. 467. 1; & seq.
Papæ pedes an osculari debeant Episcopi? to. 6. 468. 2; & seq.
Papa perfectior est, quàm Moyses in ratione officij, quia figura imperfectior est figurato. to. 13. 151. 1.
Summus Pontifex dicitur Papa, quia est supremus, & super omnes dignitates. to. 4. 496. 6.
Summi Pastoris dignitas, seu tituli encomiastici, à quibus Papa vniuersaliter decoratur. to. 4. 496; & 497. num. 9. vsque ad 20.
Papa in terris nullum habet superiorem, vnde Summi Pontificis, & Christi vnum dicitur esse tribunal, & consistorium. tom. 4. 512. 91; & 92.
Quænam sint dignitates, quibus præter Summum Pontificatum totius Orbis, Papa fuit à Christo Domino decoratus? tomo 3. 457. 1.
Papæ præeminentia dignitatis à quo originem sumpserit? to. 5. 30. 1; & seq.
Pontificalis dignitatis encomia, & epiteta. to. 137. 2.
Papalis dignitas à Deo, non ab Ecclesia fuit D. Petro, & eius successoribus collata. to. 9. 516. 79.
Papalis dignitas tanta est, quòd Iustinus Imperator humiliauerit se in terram, & beatissimum Ioannem Papam adorauerit. to. 10. 93. 2.
Professus fuit imperatoriam dignitatem esse Pontificia inferiorem. to. 10. 93. 2.
Item Carolus Magnus Romam adueniens, & ad D. Petri templum se conferens, vbi conspexit ante valuas Adrianum se præstolantem, illicò equo descendens humi procubuit, Summum Pontificem adorauit. tomo 10. 93. 2.
Item Fridericus I. ab Alexandro III. excommunicatus, & postea resipiscens eundem Pontificem Venetijs commorantem conuenit, clamide deposita humi abiectus summa cum reuerentia ad pedum oscula accessit. to. 10. 94. 1.
Persimili veneratione Ludouicus Pius Sergio II. ipsum in eodem loco expectanti oscula pedi dedit illius dignitatem honorans. to. 10. 93. 2.
Idem honoris genus exhibuere Carolus Siciliæ, & Carolus Martellus Hungariæ Reges Cœlestino asello insidenti, & equum respuenti, dum Aquilam ingrederetur nimio humilitatis studio. to. 10. 93. 2.

Papa

Papa dignitatem accepit à Christo Domino. to. 13. 325. 1.
Papæ dignitas summa. to. 6. 8. 15.
Papæ dignitatem non minuerunt excellentiæ Regalis dominationis. to. 12. 461. t.
Papæ dignitati omnes Principes se, suosque fasces debent submittere. to. 2. ex Turrecremensi. 47. 2; & seq.
Papa quantò maior, tantò humilior ostenditur. to. 5. 133. 41.
Papa antefertur Imperatori, & Regibus tamquam caput. to. 4. 498. 25.
Papa quantæ existimationis olim fuerit apud Græcos? to. 3. 730. 2.
Solus fuit vocatus à Christo Domino in plenitudinem potestatis. to. 9. 239. 8.
Eius potestati omnes subiecti fuerunt à Christo Domino, qui non excepit Reges, & Principes. to. 7. 273. 2.
Papa à Deo constitutus est super Reges, sicut Moyses supra Pharaonem; & Hieremias super Reges, & Regna Iudæorum. tom. 6. 76. 2; & seq.
Papa est supremus Hierarcha dignitate, & iurisdictione. to. 19. 231. 2; & seq.
Papa quamuis homo sit, & mortalis attamen ratione dignitatis est super omnes homines, & aliquid commune cum Deo habere dignoscitur. to. 4. 511. 74.
Papæ dignitas præcedit quamcumque aliam temporalem dignitatem. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 16. 1; & seq.

Papæ dispensatio.

Papa iniustè dispensans peccat. tomo 3. 89. 2.
Non potest dispensare in iure Diuino. tomo 3. 13. t.
Potest tamen dispensare in iure humano sine causa, & quomodò in iure Diuino? to. 3. 15. 1.
Papa quænam possit dispensare? to. 3. 86. 2; & seq.
Papa potest dispensare in iure scripto, non autem in iure naturali, & Diuino. to. 5. 557. 49.
Sine causa potest dispensare in ijs, quæ sunt de iure Ecclesiastico, non tamen, quæ sunt de iure naturali. to. 5. 637. 2.
Et si non possit dispensare ius naturale, potest eiusdem materiam mutare. tom. 12. 478. 2.
Nequit dispensare in lege Diuina, & naturali. to. 11. 505. 1; & seq.
Neque potest dispensare iure quæsito, aut derogare pactis, & priuilegijs, quæ in pactum transeunt. to. 11. 507. 4.
Potest tamen dispensare in iure naturali permissiuo, votis iuramentis, & canonibus Apostolorum. to. 11. 508. 5.
Iustis de causis potest dispensare in omni lege canonica. to. 11. 511. 1; & seq.
An possit abuti sua potestate in dispensatione legum spectantium ad mores? to. 10. 563. 1; & seq.
Papa quomodò possit dispensare in aliquibus rebus, quæ in D. Pauli epistolis continentur? to. 11. 529. 4.
Secundùm temporum varietatem potest iura humana sine reprehensione dispensare. tomo 11. 529. 6.
Dispensans sine causa in legibus positiuis, validè dispensat; peccat tamen venialiter, si non sit scandalum. to. 4. 523. 183.
Dispensatus à Papa quomodò possit succedere in Ecclesiam sui patris? to. 5. 188. 271. & seq.
Papa dispensans ad ordines sacros, vel ad dignitates Ecclesiasticas, vel ad Episcopatum ad quid censeatur dispensare? tom. 5. 187. 267; & seq.
Papa potest dispensare in omnibus statutis factis per regulares, & Ecclesiæ Prælatos. to. 4. 99. 2.
In quinquaginta casibus solus dispensat. tomo 4. 99. 2.
An possit dispensare in omnibus præceptis moralibus legis naturæ, & Diuinæ? to. 3. 619. 1; & seq.
Ad hoc, vt dispensatio Papæ sit valida, quæ causæ requiruntur? to. 5. 638. 1.
Papæ dispensatio in legibus Diuinis non admittitur. to. 4. 516. 119; & seq.
Papa contra ordinationem Apostolicam validè dispensat, dummodò non lædat fidem. to. 4. 517. 125.
Contra ius positiuum ex causa indistinctè dispensat. to. 4. 517. 128.
Papa non debet dispensare propter bonum particulare, aut interesse priuatum alicuius personæ particularis, sed solùm propter bonum commune Ecclesiæ, vel communitatis. to. 9. 101. 32.
Papa, in quibus casibus dispenset? tomo 4. 518. 130; & 7. 781. 1.
Papa dispensans sine causa super voto non est tutus apud Deum. to. 9. 317. 30.
Potest dispensare contra præscriptionem. to. 9. 351. 278.
Non dispensat contra statutum generalem Ecclesiæ, licèt non sit de ijs, quæ fidem concernunt, vel de ijs, ex quibus decolorentur status Ecclesiæ. to. 9. 355. 7.
Papam posse dispensare etiam contra Apostolum quomodò sit intelligendum? to. 9. 360. 11.
Non posse dispensare contra vniuersalem statutum Ecclesiæ quomodò sit intelligendum? to. 9. 360. 11.
Dispensare potest in omnibus, quæ non sunt contra fidem, & quando eius dispensatio non foueat, & nutriat peccatum. tom. 9. 360. 11.
Dispensare contra legem canonicam indistinctè, non tamen sine causa; quia tunc alios exonerando se ipsum oneraret. to. 9. 360. 12.
Dispensatus à Papa ad omnes ordines est dispensatus ad minores tantùm, nisi addatur particula expressa etiam ad sacros. to. 5. 187. 265; & seq.
Papa, in quibus præceptis moralibus possit dispensare? to. 9. 17. 19.
Papæ dispensatio quandonam sit subreptitia? to. 5. 638. 2.
Papam non posse dispensare contra quatuor Euangelia quomodò sit intelligendum? to. 9. 169. t.
Papa dispensauit, & dispensat contra statuta Concilij. to. 9. 475. 37.
Debet expressè nominare se dispensare in Concilio Tridentino. to. 5. 155. 134.
Nequit tamen dispensare contra statutum vni-

vniuersalis Ecclesiæ, to. 9. 323. 76; & tomo 6. 7. 8.

Et quomodò non possit disponere contra statutum Concilij generalis? to.3. 17.1.

Et quare non dispenset contra quatuor Concilia principalia? tom.3. 14. 2; & tom.9. 202. 48.

Papa in quibus legibus Conciliorum possit dispensare? to.10. 562. 1.

Papa non semper dispensare censetur, quando videtur tolerare. to.11. 553. 3.

Papa dispensat contra Canonem Concilij Nicæni. tom.3. 706. 2.

Papa dispensauit electionem Anatolij factam contra Concilia. tom.3. 716. 2.

Item dispensauit decreta Concilij generalis supra Tharasium Episcopum Constantinopolitanum. tom.3. 836. 1.

Item potest tollere Constitutiones Conciliares non disponentes de fide. tom.4. 517. 129.

Papa contra statuta Concilij dispensat cum difficultate, & solùm in causa graui. to.9. 172. 30.

Papa dispensat in quatuor Concilijs, & contra mentem. to.9. 367. 59.

Papa dispensans ad beneficium ad quid teneatur dispensare? to.5. 189. 278. 2; & sequen.

Papæ conscientiæ dispensatio est relinquenda. tom.18. 177. 2.

An dispensans super aliquam legem conciliarem inuiolabiliter necessariam Ecclesiæ possit errare, & peccare? tom. 3. 181. 2; & sequen.

Tenetur dispensare super legem Ecclesiasticam, quando cognoscit ob seueritatem illius obseruantiam periclitari. tomo 3. 583. 1.

Eius potestas nequit limitari à Concilijs, vt non possit in aliqua illius lege dispensare. tom.3. 579. 2.

Etiam illa decreta Conciliorum habentia clausulam *irritantem dispensationem etiam Papalem potest dispensare*. tomo 3. 580. 2.

Habet potestatem dispensandi super leges cuiuscumque Concilij. to.3. 578. 2.

Quamuis peccaret dispensando super aliquam legem; attamen dispensatio esset valida. tom.3. 583. 1.

Papa solus sine Cardinalium Consilio, an possit dispensare contra Constitutionem Conciliarem, vel contra proprium iuramentum? tom.9. 320. 56.

Papæ dispensatio sine causa non facit dispensatum tutum quoad Deum. tomo 9. 356. 22.

Papa nequit dispensare, quòd quis saluetur absque confessione Sacramentali, potest tamen differre tempus confessionis annualis. tom.9. 317. 34.

Non potest dispensare contra statuta generalia in rebus concernentibus vniuersalem statum Ecclesiæ. tom.4. 113.2.

In quibus canonibus possit dispensare? tomo 13. 553. 1.

Papam non dispensare contra ea, quæ vniuersalem Ecclesiam concernunt, non arguit Concilium esse supra Papam. tomo 3. 574. 192.

Papa an possit dispensare in omnibus, quæ sunt iurisdictionis. to.3. 620. 2.

Dispensatus à Papa ad Sacerdotium, quæ beneficia possit retinere? tom.5. 188. 279; & 280; & sequen.

Papa est dispensator supremus à Christo Domino super totam Ecclesiam constitutus. tom.13. 600. 2.

Papa in quibus gradibus matrimonij possit dispensare? tom.5. 170. 192.

Nequit dispensare in impedimentis dirimentibus iure naturali. to.5. 172. 200.

Dispensans humana matrimonij impedimenta non fouet libidines, malasue nuptias. tom.12. 564. 2.

Non dispensat in gradibus consanguinitatis prohibitis lege Diuina. tom. 4. 519. 135.

An possit dispensare in gradibus consanguinitatis non solùm pro nunc, sed prout ex tunc. tom.3. 620. 2.

Papa ex causa potest dispensare in Sponsalibus etiam iuratis, secus dicendum de Episcopo. tom.5. 181. 237.

Ex causa potest dispensare matrimonium fidelis cum infideli. tom.5. 175. 211.

De iure Diuino potest habiles ad matrimonium inhabiles reddere. tomo 5. 161. 157.

An possit dissoluere matrimonium ratum, non consummatum? tom. 5. 162. 165; & 174. 209.

Nequit dissoluere matrimonium consummatum. to.5. 163. 168; & 174. 209.

Potest irritare matrimonium fidelis cum hæretica. tom.5. 174. 208.

Papa in quibus non possit dispensare? tomo 3. 86; & sequen.

Nequit statuere infidelibus impedimenta matrimonij. tom.5. 174. 211.

Papam dispensare in radice matrimonij quid significet? tom.5. 176. 217.

Dispensatus à Papa ad beneficium incertum potest aliud, & aliud primo dimisso sine noua dispensatione obtinere. tom.5. 188. 274.

In his, quæ solo iure humano prohibentur, an sine iusta causa sola voluntas Papæ sufficiat? tom.9. 99. 22.

Papa potest legitimare dispensando in radice matrimonij in locis sibi non subditis. tom.5. 176. 219.

Nequit dispensare in radice matrimonij initi ex defectu consensus. tom. 5. 177. 222.

Dispensatio facta à Papa, & commissa ordinario cum clausula: *Si res ita se habeat*: an expiret mortuo Pontifice? tom. 5. 186. 259.

Neque in pluralitate vxorum. to.5. 176. 221; & sequen.

An possit approbare leges sæculares repudia concedentes? tom.5. 178. 228.

Non potest statuere, ne error personæ dissoluat matrimonium, neque inter infideles valet matrimonium cum errore personæ. to.5. 178. 232.

Ex iusta causa potest decernere, vt error qualitatis dirimat matrimonium. tom.5. 179. 232.

Nequit licitè, & validè dispensare in matrimo-

trimo-

trimonio rato, nisi ob iustam causam. tom.5. 632. 1.
Papæ dispensantes matrimonia rata, & non consummata qui fuerint? tomo 5. 635. 1.
Papa in proprio voto potest dispensare. tomo 4. 519. 133.
Papa quomodò dispenset in voto? tomo 5. 627. 2.
Dispensatio inordinata facta ab vno Papa potest reuocari per illius successorem? tomo 9. 354. 3.
Quomodò talis reuocatio fieri debeat? to. 9. 356. 15.
Papa an possit dispensare in voto solemni castitatis perpetuæ, & religionis? tom. 5. 164. 173; & sequen.
An propriè dispenset cum Clericis, & Religiosis, vt ducant vxores? to. 5. 166. 181; & sequen.
Potest dispensare in voto solemni castitatis. to. 5. 576. 135; & 634. 2.
Dispensatio Papæ ipso facto est nulla, si dispensatus causam falsam allegauit. to. 9. 354. 3.
Nequit dispensare cum Monacho, vt contrahat matrimonium ad tempus. tom. 5. 576. 136.
Soli Papæ est reseruata dispensatio in votis, & iuramentis. tom. 6. 770. 6.
Papæ dispensatio etiam sine causa est valida. tom. 11. 560. 12.
Dispensatio facta à Papa sine iusta causa in iure Diuino ipso facto est irrita, & nulla; secus verò dispensatio facta in iure humano. tom. 3. 15. 2.
Papa dispensare potest cum Monacho. to. 3. 86. 2.
Nequit dispensare, vt cum Monachatu componatur proprietas. to. 5. 577. 138.
Dispensatio super irregularitatē propter homicidium non exprimendo, an occisus fuerit Sacerdos, an sit valida? tomo 5. 185. 258.
Papa dispensat super bigamiam, iuramentum, & votum. tom. 9. 516. 77.
Papa nequit dispensare cum bigamo. to. 11. 529. 6.
An possit dispensare in bigamia. to. 3. 620. 2; & tom. 4. 517. 126.
Potest dispensare cum Neophyto, vt promoueatur ad Episcopatum. tom. 4. 517. 127.
Papa potest dispensare in iuramento. to. 7. 781. 2.
Papa dispensare potest contra vota essentialia Religionis. tom. 4. 519. 131.
Papa potest dispensare in homicidio iusto. tom. 5. 185. 256.
Papa potest dispensare in omni irregularitate prouenìente ex homicidio. tom. 5. 184. 252; & sequen.
Papa potest dispensare pluralitatem dignitatum. tom. 5. 552. 25; & sequen.
Papa solus potest dispensare, vt quis extra tempus possit ordinari. to. 4. 521. 163.
Papa vtitur potestate dispensandi illegitimos in ditionibus Principum sæcularium. tom. 6. 71. 1; & sequen.
Papa nequit dispensare, vt in vna tantùm specie consecretur. tom. 5. 627. 1.
Papa non dispensauit contra Apostolos. tomo 20. 74. 2.
An possit dispensare in iure naturali, & Diuino? tom. 19. 373. 16.
Dispensatus à Papa ad contrahendum cum Berta nequit contrahere cum eius Sorore. tom. 5. 180. 235; & sequen.
Dispensatus à Papa ad omnes ordines, & ad beneficium Ecclesiasticum etiam curatum non proinde est habilitatus ad Prælaturam, & ad dignitatem, ad quam per electionem proceditur. tomo 5. 189. 279.

Papæ Donationes factæ.

Donationes factas Ecclesiæ quinam Imperatores confirmauerint? tom. 10. 98. 2; & sequen.
Nequit Imperator reuocare donationem factam Ecclesiæ per suos Prædecessores. tomo 3. 30. 2.
Donando feudum Ecclesiæ Imperator, non facit Papam feudatarium. tom. 13. 420. 2.
Magnis donationibus Imperatores Ecclesiam locupletauerunt. tom. 13. 278. 1.
Imperatores Christiani, qui Ecclesiam ditauerunt. tom. 4. 47. 1.
Donationes Imperatorum, Regum, & Principum, & confirmationes donationum suorum Regnorum factæ Romanæ, & Apostolicæ Sedi. to. 1. 480. 2; & seq.
Mentio honorifica donationis Comitissæ Mathildis, in qua splendet luculenter donatricis liberalitas magnam Italiæ partem donantis. to. 10. 101. 1; & sequen.
Argumenta contra Constantini donationem soluuntur, & præcipuè illud, quòd historici illius temporis similis donationis non meminere. tom. 10. 102. 1; & sequen.
Papæ donatio facta à Constantino. tom. 6. 58. 1.
Papa nequit amittere ius acquisitum ex Donatione Constantini. to. 10. 104. 2.
Papæ fuit ab Imperatoribus Vrbs Romæ donata. tom. 1. 474. 1.
Papæ, quæ dedit Carolus Magnus? to. 2. ex Pighio. 203. 2; & sequen.
Papæ est Imperium Occidentis ex dono Constantini. tom. 3. 50. 1.
Papæ restitutio facta eorum, quæ Constantinus donauerat. tom. 5. 815. 2.
Magnificentia erga Sedem Apostolicam primùm in Constantini donationibus eluxit, tum in Carolo Magno. to. 10. 96. 1. & sequen.
Aliorum Principum, & Regum donationes Apostolicæ Sedi factæ enumerantur ex Archiuio Vaticano desumptæ. to. 10. 97. 1. 2. & sequen.
Donatio Sancti Henrici Imperatoris, & Comitissæ Mathildis exponitur. to. 10. 100. 1. & sequen.

Papæ electio.

Papæ electio in quo consistat? to. 12. 420. 2; & 474. 1.
Papæ electio, & Sedes. tom. 1. 9.
Papæ electio, & creatio quid sit? tom. 10. 166. 1; & sequen.
Papæ electio est duplex, seu dupliciter fit tom. 10. 269. 1.
Papæ electionis forma, & an semper fuerit eadem? tom. 5. 139. 36.

Quomodò sit legitima, & canonica? to. 8. 777. 2.

Papa electus statim mutat nomen, & statum vitæ. tom. 4. 491. 114.

Quis fuit primus, qui cepit mutare nomen? tom. 4. 491. 115.

Modus electionis Papæ triplex assignatus à Gregorio XV. scilicet per inspirationem, per compromissum, & per scrutinium. tom. 10. 261. 1.

Papæ electioni speciali modo assistit Deus, tom. 1. 22. 1.

Papæ electio nequit in examen, & iudicium vocari. tom. 7. 772. 2.

Papæ electio in Basilica S. Petri ad Vincula. tom. 4. 227. 2.

Papæ electio quomodò antiquitus à populo pendebat? to. 2. ex Pighio. 178. 1.

Papæ electio à quibus primitus fiebat, & quomodò nunc fiat? to. 2. ex Aluarez. 9. 1.

Papæ electio quo tempore deuoluta sit ad Cardinales? tom. 10. 264. 2.

Papæ electio in Concilio Constantiensi. tomo 10. 264. 1.

Papæ electio in terra interdicta non tenet. tom. 7. 772. 1.

Papæ electio potest fieri per compromissum; & tunc idem potest se ipsum nominare. tom. 10. 171. 1.

Papæ electio non spectat ad Concilium generale. tom. 9. 763. 2.

Papæ electio quomodò olim ad Clerum, & populum spectauerit? tom. 1. 20. 1; & tom. 10. 167. 1.

Quomodò spectet ad Canonicos Basilicæ Lateranensis? tom. 9. 764. 1.

Papæ electio non fuit à ChristoDomino ipsimet reseruata. tom. 10. 258. 1.

Papæ electio vacante Sede potest regulari à Concilio generali, vel tempore schismatis. tom. 10. 262. 2.

Papæ electio schismatica dupliciter potest contingere. to. 10. 287. 2.

Papæ electionis requisita, & conditiones. tom. 10. 269. 2; & sequen.

Papæ electio ritè facta dupliciter potest intelligi. tom. 10. 277. 2.

Papæ electio nequit fieri per nominationem. tom. 10. 166. 2.

Papæ electio, vt sit valida, non pendet à confirmatione. tom. 10. 166. 2.

Papæ electio fuit ab hominibus per designationem personæ, & à Christo immediatè per collationem potestatis. to. 12. 597. 1.

Papæ electio est à Christo, & à Spiritu Sancto. tom. 7. 255. 2.

Nequit fieri per sortem. to. 10. 167. 2.

Fit à solis Cardinalibus. tom. 20. 434. 2; & seq; & to. 19. 99. 1; & seq; & 103. 1.

Papæ electio hominibus fuit à Deo concessa. tom. 3. 358. 1.

Ex facultate ipsius Papæ modò redacta est ad Cardinales. tom. 3. 358. 2.

Papæ electio in primitiua Ecclesia fiebat à Senatu Ecclesiastico. tom. 4. 322. 6; & tom. 1. 349. 2.

Papæ electio à Nicolao II. ad solos Cardinales fuit translata. to. 17. 320. 2.

Electio Romani Pontificis est firmamentum eiusdem primatus. to. 10. 70. 2.

Electionem Romani Pontificis præcedunt Diuina iudicia. tomo 10. 70. 2.

Electio Pontificis Romani concessa fuit Romanis. to. 5. 52. 1.

Modus electionis Pontificis præscriptos in Concilio generali Lugdunensi sub Gregorio X. to. 12. 68. 2.

Aliquando electio accipitur pro consecratione. to. 11. 550. 11.

Pontificis electores an possint errare? tom. 8. 240. 1.

Papæ electio quando pertineat ad Imperatorem? to. 9. 12. 22.

Papæ electione commissa vni ex Cardinalibus, an ille possit seipsum eligere? to. 9. 27. 121.

Papæ electionem debere fieri à duobus partibus Cardinalium præsentium quomodò sit intelligendum? to. 9. 45. 224; & seq.

Papæ electio simoniaca an sit irrita? tomo 9. 106. 67.

Papæ electio simoniaca est quædam venalitas vori, & iustitiæ, & est de prohibitis. to. 9. 104. 12.

Papæ electio tria requirit, quæ sunt de eius substantia, & alia plura ad bene esse. to. 9. 104. 60.

Papæ electio facta per impressionem an sit valida? to. 9. 115. 117.

Electio sponte facta à Cardinalibus, si postea in coronatione superueniat metus, non inficitur. to. 9. 117. 132.

Papæ electio per impressionem, & adhuc durante metu, si Cardinales electum receperint, coronauerint, & ei, vt Papæ obedierint, an per hoc purgetur à vitio impressionis? to. 9. 128. 160.

In electione Papæ admittitur variatio per accessum. to. 9. 27. 119.

Electio Papæ per impressionem quæ fuerit? to. 9. 118. 138.

Electio Papæ non variatur ex eo, quòd ad illam admissus fuerit inhabilis. to. 9. 418. 3.

Electio Papæ simoniaca strictè, & propriè loquendo hæresis est. to. 9. 104. 53.

Electio Papæ per impressionem an per receptionem, installationem, coronationem, & obedientiam liberam purgetur à vitio impressionis? to. 9. 124. 161.

Papæ electione canonica facta, si electus per impressionem se intrudit, an ex tali intrusione perdiderit ius, quod per electionem acquisiuerat? to. 9. 125. 170.

Electo hæretico, vel alio per impressionem à Cardinalibus ductis ignorantia iuris, an post aliquod tempus in se reuersi, vel melius consulti possint ab illius obedientia recedere, & alium eligere? to. 9. 125. 171.

Papa electus à duabus partibus est verus Papa, licet absentes protestati sint, ne sine illis celebretur electio. to. 9. 142. 19.

Papæ electio an attendenda sit penes numerum personarum, vel penes auctoritatem. to. 9. 222. 46.

Papæ electoribus mortuis auctoritas eligendi residet in congregatione fidelium. tom. 9. 226. 7.

Electio mala Cardinalibus imputatur. to. 9. 353. 289.

Papæ electio facta per alios, quàm per Cardinales est nulla ex defectu potestatis. tomo 9. 397. 9.

Papæ electio per Cardinales facienda non est de

de iure Diuino, sed positiuo. tom.9. 412. 20.

Modus electionis faciendæ, quando plures contendunt de Papatu. to.9. 418. 2.

An electio vxorati in Papam retractetur; vel vxor priuetur iure petendi debitum? to.9. 447. 862.

Pontificis electores sunt soli Cardinales de iure Ecclesiastico; quia Nicolaus II. ad ipsos solos remisit electionem Papæ; cùm Cardinales sint principalior pars cleri Romani. to.9. 768. 2; & 769. 1.

Papæ electio vsque ad Alexandrum III. facta fuit à Cardinalibus, Clero, & populo præsente; postmodùm seruata semper fuit formula, quæ nunc in vsu est. to.9. 769. 1.

Papæ electio est à Cardinalibus tantùm de iure Ecclesiastico; quia Summi Pontifices aliquando mutarunt electores. to.9. 769. 1.

Papæ elector debet esse Cardinalis, rationis compos, diaconus ad minùs, præsens intra conclaue, & à labe simoniæ immunis. to.9. 769. 2.

Papæ electio quomodò competat Ecclesiæ? to.9. 770. 2.

Non conuenit Episcopis; quia Apostoli non elegerunt Petrum. to.9. 770. 2.

Neque conuenit Concilio; quanuis Concilium possit Papam deponere in casu hæresis. to.9. 770. 2.

Papæ electores non debent esse superiores, vel æquales Papæ; quia potestas Papalis non habetur ab electoribus, sed à Deo. to.9. 771. 2.

Papæ electio quando possit vitiari? tomo 9. 772. 1.

Papæ electio canonica quando sit euidens Ecclesiæ? to.3. 353. 1.

Electio Fabiani, S. Gregorij Magni, & aliorum Pontificum miraculosa. to.1. 22. 2.

Papa antiquitus non eligebat sibi successorem, sed eligendum post eius mortem solùm proponebat. to.4. 18. 1.

Papæ electio facienda est à duabus partibus Cardinalium. to.4. 180; & seq.

Papæ electio ab Episcopis, clero, & populo. to.4. 186. 2.

Papæ electores tantùm designant personam, cui Christus Dominus confert immediatè dignitatem, & potestatem. to.4. 480. 27.

Papæ electioni post tempora S.Syluestri clerus Romanus, & populus præsentiam exhibuit. to.4. 480. 50.

Papæ electioni Imperator Romanus cœpit se interponere. to.4. 480. 51.

Papæ electio spectat ad Cardinales. tomo 4. 480. 51.

Papæ electio spectat ad Cardinales, etiamsi Ecclesia vacet tempore Concilij. tomo 4. 481. 57.

Electus in Papam quanuis non sit Cardinalis, est verus Papa. to. 4. 481. 58; & 484. 77.

Papæ electionis modus à quibus constitutionibus præscribatur? to.4. 481. 59.

Papæ electio legitimè facta intra tempus decem dierum, etiamsi absentibus multis Cardinalibus valet. to.4. 482. 61.

Papæ electio, ad quos spectet mortuis omnibus Cardinalibus? to.4. 484. 76.

Papæ electio, quando Papa propter hæresim est depositus à Concilio, spectetne ad Concilium, vel ad Cardinales? to.4. 484. 76.

Papæ electionis forma seruanda de iure communi. to.4. 486. 84.

Papæ electionis triplex modus; scilicet scrutinium, accessus, seu communis inspiratio, & compromissum. to.4. 486. 85.

Papæ electionis alia forma per adorationem? to.4. 489. 102.

Papæ electionis forma nouissimè assignata à Gregorio XV. to.4. 489. 102.

Electi in Papam suffragium non numeratur siue per scrutinium, siue per accessum, sino per vtrunque fiat electio. to.4. 489. 104.

Papæ electio à Cardinalibus intra, non extra conclaue existentibus quomodò facienda; & quomodò ad eos scrutatores sint mittendi? to.4. 490. 1.

Electum non canonicè in Papam recipientes quas pœnas incurrant? to.4. 491. 110.

Electus, vel assumptus simoniacè in Papam nullam habet potestatem administrandi spiritualia, & temporalia. to. 4. 491. 111.

Papæ electio ritè facta nullam confirmationem requirit. to.4. 491. 112.

Papæ electionem non posse cadere in virum incapacem piè credendum est. to.13. 31. 1.

Papæ electio, quando non est canonica, non semper refunditur in Pontificem. tom. 13. 254. 2.

Papæ electio multis constitutionibus commissa est Cardinalibus. to.1. 276. 1.

Electus in Papam eligitur in regulam fidei. to.3. 601. 2.

Papæ electio differt ab electione Principis sæcularis; quòd Cardinales non conferunt Papæ potestatem, quam recipit tantùm à Deo; Princeps verò illam recipit ab electoribus. to.18. 4. 1.

Papæ electio tantùm importat designationem personæ, quæ fit à solis Cardinalibus; & collationem potestatis, quæ fit à solo Deo. to.18. 52. 2.

Papæ electio antiquitus expectabat populi, & Cleri consensum tanquam testimonium illius vitæ, & morum. to.18. 52. 2.

Electio Felicis Papæ quomodò fuerit facta? to.18. 53. 1.

Nullus ad Papatum ascendit, nisi per electionem. to.20. 429. 1.

Summus Pontifex in veteri lege, quia lex vetus erat carnalis, succedebat per carnis coniunctionem. to.20. 429. 2.

Papa ex vi electionis non habet à Cardinalibus, sed à Christo Domino potestatem. to.20. 436. 2; & seq.

Papæ, & Cardinalium institutio est de iure Diuino. to.19. 4. 2.

Papæ electio spectat ad Cardinales, non ad Concilium; ne Ecclesia maneret orbata Pastore, quousque Episcopi totius Orbis conuocarentur ad Papæ electionem. to.19. 10. 1.

Papæ electionem non debere fieri ab Episcopis probatur ex eo, quòd D. Petrus fuit electus, antequam instituerentur Episcopi, non tamen antequam instituerentur Apostoli, qui erant Christi Cardinales. to.19. 10. 2.

Papæ in electione nomen mutatur; quia nouæ personæ induit iura. to.19. 16. 1.

Item quia Petro mutatum fuit nomen . to. 19. 16. 1.
Papam debere nomen mutare à Christi Domini institutione originem sumpsit. to.19. 16. 2.
Papæ electio ex canone Stephani III. remissa fuit ad Cardinales. to.19. 16. 2; & seq.
Eligendus in Papam debet esse ex numero Cardinalium . to.19.44 1.
Papæ post electionem nequit opponi inobseruantia canonis de electione . tomo 19. 45. 1.
Eius electioni nequit opponi, nisi hæresis. to.19. 45. 1.
Papæ electio quomodò facienda? to.19.98.1; & seq.
Papa defuncto remanet facultas in Ecclesia alium eligendi; & sic remanet Papæ potestas perpetuò in Ecclesia . to.19. 131. 1.
Papæ electio deficiente Ecclesiæ senatu spectat ad Clerum . to.19. 139. 1.
Papæ electio nunquam fuit à Concilijs. tomo 19. 148. 1; & seq.
Papa eligi potest etiam ex ijs, qui non sunt Cardinales . to.19. 152. 2.
In casu depositionis Papæ electio an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales ? tom. 5. 137. 53.
Papæ electio non eget confirmatione Imperatoris, & Exarcharum, vt impiè blasphemarunt hæretici . to.5. 50. 2; & seq.
Ius confirmandi Papæ electionem sibi arrogauit Otho I. Imperator . to.5. 76. 1.
An Papa eligi debeat ex numero Cardinalium ? to.5. 136. 51.
An Cardinalis elector possit se ipsum eligere ? to.5. 136. 51.
An possit eligi laicus, vel vxoratus in Papam? to.5. 138. 54.
An S. Clemens Papa verè fuerit electus à Sancto Petro ? tom. 2. 47. 2; & to.5. 593. 2; & tom.9. 579. 206; & seq; & 767. 1; & seq; & to.20. 62. 2.
An fuerit electus de communi Ecclesiæ consensu ? to.9. 579. 206.
Post renunciationem iterum fuit electus ab Ecclesia Romana . to.4. 461. 39.
Verè fuit electus à Petro, antequam moreretur . to.19. 148. 1.
Papæ Clementis V. electio . to. 10. 162. 1; & to.11. 331. 1.
Papæ Clementis VII. electio tempore schismatis . to.11. 131. 1.
Papa Alexander II. fuit electus à Clero Romano, non ab Imperatore . to.1. 21. 1.
Papa Alexander III. fuit electus à maiori parte Cardinalium, & statim post electionem fuit acceptatus reluctante Friderico Imperatore, & quibusdam Cardinalibus ei aduersis . to.1. 15. 2.
Papa Alexander V. fuit electus in Concilio Pisano, & Bononiæ è viuis decessit . to.9. 10. 11.
Anastasius Papa electus fuit anno 398. to. 3. 783. 2.
Papa Benedictus II. obtinuit à Constantino Pogonato, vt qui esset electus Papa, statim consecraretur, non expectata approbatione, aut confirmatione ipsius Imperatoris . to.4. 323. 8.
Papa Benedictus IX. fuit electus puer duodecim annorum per vim Alberici eius Patris Comitis Tusculani . to.10. 376. 2; & seq.
Papa Benedictus XIII. post electionem iuramento se adstrinxit deponendi Pontificatum toties, quoties id publicæ Ecclesiæ paci expediret . to.6. 820. 2.
Papa Benedictus Antipapa electus fuit à populo Romano tempore Leonis IX. tom.3. 68. 1.
Papa Bonifacius I. fuit electus in Festo SS. Innocentium post biduum à morte Zosymi Papæ; & eius electio valida, & legitima ab Honorio fuit declarata . to.6. 338. 1.
Papa Bonifacius I. collecta Synodo adhuc viuens elegit sibi successorem Vigilium Diaconum; & postea cognita illegitimatione electionis congregata noua Synodo illam cassauit, & decretum electionis combussit. tom.9. 765. 2; & tom. 4. 50. 2; & 182. 2; & to.20. 429. 1.
Papa Bonifacius IX. fuit electus iuuenilis quidem ætatis, sed fuit constantiæ plusquam virilis . to.7. 811. 2.
Papæ electio quando, & quomodò fuerit in libertatem remissa ? to.1. 19. 2.
Variæ electiones Papæ diuersis temporibus factæ . to.1. 20. 2.
Papæ electionem faciendam esse à solis Cardinalibus statutum fuit in Concilio Romano . to.1. 21. 1.
Diuersæ electiones Papæ miraculosè factæ . to.1. 21. 2.
Multi Papæ ex diuersis Religionibus electi magna meruerunt encomia . to. 1. 470. 2; & seq.
Papæ electio quando, & à quo reducta fuerit ad Cardinales ? to.4. 323. 10.
Papæ electio fit à clero, & populo acclamante, non eligente . to.4. 322. 1.
Papæ electio potest etiam cadere in laicum . to.4. 485. 73.
Papæ electio facta à Cardinalibus ex duplici capite potest esse vitiosa, & nulla . to. 10. 269. 2.
Papæ electio, à qua Ecclesia acceptetur, vt legitima? to.3. 602. 1.
Papæ electio expectabat consensum populi tanquam testimonium vitæ, & morum illius, qui eligebatur, & postea etiam consensum Imperatoris . tom. 12. 598. 1; & seq; & to.10. 264. 2.
An exigat consensum Imperatoris ? tomo 5. 748. 1.
Papæ electio Imperatoris consensum expectabat; & quomodò hoc ius fuerit in Imperatorem translatum ? tom.17. 320. 1; & seq.
Papam eligendi ius ob rationabiles causas à Leone fuit translatum in Othonem Imperatorem . to.17. 320. 2.
Papæ confirmatio quomodò, & quando facta fuerit ab Imperatore ? to.10. 166. 2.
Papam eligendi ius fuit concessum Carolo Magno ab Adriano, quod tamen non fuit ab ipso acceptatum . to.10. 167. 2.
Papæ electionis nihil fuit concessum ab Ecclesia Principibus sæcularibus . to.4. 50. 1; & seq.
Papa Adrianus II. statuit, vt Pontificis electio fiat nullius sæcularis expectato consensu . to.12. 598. 2.

Papæ electio quoad modum præscribenda est à Sede Apostolica, & ea vacante ab omnibus Episcopis. to.12. 598. 2.
Papalis electionis modus non fuit præscriptus à Christo, sed Ecclesiæ commissus. to.12. 598. 1.
Papæ electio fuit vsurpata. to.1. 20. 1.
Papæ electio quomodò differat ab electione Episcopi? to.12. 134. 2.
Papæ electio non dependet ab Imperatore. to.4. 51. 1.
Papæ electioni quare se intromiserint Imperatores? to.4. 322. 6.
Papæ electioni quomodò se intromiserint Imperatores? to.10. 258. 1.
Papæ electio non spectat ad laicos. to. 2. ex Pighio. 178. 2.
Papæ electio quando incipiat? to.10. 173. 1.
Papa, antequam constet de eius acceptatione, dicitur nominatus. to.9. 87. 49.
Papæ electi consecratio, intronizatio quomodò, & à quo facienda sit? to. 4. 491. 116.
Papa recenter electus, antequam coronetur, est legitimus Papa. to.4. 492. 118.
A die electionis recipit Papatum, & administrationem. to.4. 492. 119.
Papa electus quare in sede perforata collocetur? to.4. 496. 22.
Papa quot annos natus esse debeat? tomo 4. 486. 83.
Debet coronari Pontifex Ecclesiæ Lateranensis. to.10. 267. 2.
Papam eligendi ius in primitiua Ecclesia fuit apud Clerum Romanum, præsertim apud principaliores Clericos, qui Cardinales dicebantur. to.10. 264. 1.
Nullo modo potest eligi à Principe sæculari. to.10. 764. 2.
Quomodò sit eligendus ab Ecclesia? tom. 13. 276. 1.
Papa vocatur à Deo mentaliter per vota eligentium. to.7. 748. 2.
Papam eligendi nullũ ius residet apud Principes, & magistratus seculares. to.10. 258. 1.
Papę electio non eget confirmatione Imperatorum, & Exarchorum, vt impiè blasphemauit Molinæus. to. 5. 50. 2; & seq.
Papæ electio in casu depositionis competit Concilio, non Cardinalibus. to.5. 137. 53.
An possit eligi laicus, vel vxoratus? tomo 5. 138. 54.
Nequit deuolui ad laicos. to.12. 600. 1.
Papa an possit eligi extra numerum Cardinalium? to.12. 600. 2.
Papæ electionem veram, & legitimam negans esset hæreticus. to.12. 602. 2.
Papa electus, quamuis non sit vir probus, est verus Papa. to.12. 597. 2.
Papa electus accipit claues à Christo, non ab Ecclesia. to.7. 187. 2.
Papæ electionem impugnans est excommunicatus. to.4. 48. 2.
Papæ electioni ritè factę an possit opponi exceptio hæresis, vel potiùs debeat de hæresi Papa accusari? to 9. 27. 118.
Papæ si opponatur post electionem ad illum ammouendum, quid faciendum? tomo 9. 30. 136; & seq.
Papæ nequit opponi, quòd sit simoniacè electus; Cardinalibus autem potest opponi. to.9. 114. 110.
Papę electioni an possit opponi? tomo 10. 167. 2.
Papa ritè electo an possit opponi exceptio hæresis, simoniæ, vel alterius criminis? tomo 5. 140. 37.
An possit opponi, quòd se ipsum elegerit? tomo 5. 141. 58.
Electio simoniaca ipso facto est nulla. tom. 5. 619. 2.
Papæ electio facta viuente Prædecessore est nulla ipso facto. tom. 10. 169. 1.
Papa electus licèt esset Diaconus; tamen auctoritatem delegare potest absoluendi à peccatis. to.4. 848. 1.
Papa dum eligitur, confirmatur, statimque plenam habet administrationem, tomo 4. 491. 112.
Papam ritè electum esse verum Pontificem, & caput totius Ecclesiæ est dogma fidei. tomo 10. 271. 2.
Papam esse canonicè electum, est materia determinabilis secundùm fidem, & Ecclesiam. to.3. 602. 2.
Papam canonicè electum non esse verum Papam est hæresis. tom. 15. 95. 230; & to.8. 237. 2; & seq; & to. 10. 278. 1.
Papa canonicè electus meritis B. Petri efficitur sanctus. to.6. 641. 2; & 28. 98.
Papa quare Cardinales instituerit, vt eligerent Papam? to.13. 324. 2.
Papa eligitur, vt regula fidei animata. to. 3. 602. 1.
Papa intrusus, vel inualidè electus. tomo 11. 446. 7.
Papa cùm eligitur, non affert secum claues, neque eas accepit à Papa defuncto, sed immediatè à Christo. to.14. 62. 1.
Papam à Cardinalibus eligi debere statutum est à Nicolao II. to.1. 17.
Papa electus solumodò, si non sit sacerdos, neque Episcopus, non potest ea, quæ sunt ordinis. tomo 2. ex B. Ægidio. 26. 2; & seq.
Papam ritè electum esse verum Pontificem est propositio à Deo reuelata. tomo 10. 274. 2; & seq.
Papę electo obligantur omnes fideles statim præstare obedientiam. to.10. 276. 1.
A quibus eligi debeat, si omnes Cardinales sint mortui? to. 10. 204. 2; & 172. 2.
Papa primò electus, si spoliaretur Papatu non seruato Iuris ordine, debet per Concilium restitui. to.9. 23. 94.
Papa potens restitui, an debeat probare se legitimè esse electum ab habentibus auctoritatem eligendi? to. 9. 25. 109; & seq.
Papa si ante electionem erat hæreticus, vel post electionem factus sit, & sit pertinax, an debeat deponi? to.9. 28. 129; & seq.
Papa electus à nemine confirmatur. to.4. 51. 1. 75.
Non electus à Cardinalibus est apostaticus, si intronizetur. to.4. 221. 2.
Papa electo à duobus partibus, & recepto, si tempore electionis non constitit notoriè de aliquo crimine, ipso iure titulum inficientem, ad quem spectet congregare Concilium? to.9. 31. 143.
Papæ defuncto Cardinales absentes statim sunt monendi, & per decem dies sunt expectandi à morte Pontificis. to.4. 482. 60.
Si moriatur extra Romam, an in illa Ciuita-

nitate eligendus sit eius successor? tom. 4. 490. 109.
Eo viuente nullo modo potest tractari de successore. to.4. 480. 48.
Non solùm iure canonico, sed etiam Diuino prohibetur. to.4. 479. 44.
Papa mandat electionem fieri concorditer: an vno contradicente satisfiat mandato? to.9. 220. 41.
Papa tantumodò electus, & non consecratus an possit congregare Concilium? to. 9. 57. 289.
Papa si moniacè electo, an sit congregandum Concilium? to.9. 104. 48.
Papæ electionem faciendam esse à solis Cardinalibus fuit statutum in Concilio Romano. to.1. 21. 1.
Papæ electores quas conditiones respicere debeant in persona eligenda? to.7.783.2; & seq.
Papa theologus cæteris paribus est eligendus. to.7. 787. 1; & seq.
Papa nequit eligi, nisi sit sacris ordinibus, vel dignitate Cardinalitia insignitus. tomo 10. 265. 2.
Debet esse Clericus, & sacris ordinibus initiatus, non tamen necesse est esse Cardinalem. to.10. 266.1.
Eligitur, qui legitimè designatur, etiam si non sit vir probus. to.10. 266. 1.
Canonicè electus non indiget confirmati. tomo 10. 266. 2.
Si non sit Episcopus, debet consecrari à Cardinali Ostiensi, qui propter hoc habet vsum pallij. to. 10. 267. 1.
Si non sit sacerdos, quomodò reciperet potestatem iurisdictionis à Christo Domino? to. 10. 267. 1.
Papæ electio an debeat fieri ex numero Cardinalium, & an idem possit eligere se ipsum? to. 5. 136. 51.
Papa an possit eligi à duobus Cardinalibus tantùm? to.5. 138. 55.
Papam posset vnus tantùm elector eligere, si vnus tantùm remaneret elector. to.3. 26.1.
Nullo remanente electore posset eligere Cletus Romanus. to.3. 26. 1.
Papa quomodò esset eligendus, si omnes Cardinales perijssent? to.13. 276. 1; & to. 10. 263.2.
Duæ partes debent conueniri in electione Pontificis ad hoc, vt sit Petri successor. to.13. 324. 2.
Canonicè eligitur, si duæ partes Cardinalium concurrant. to. 2. ex B. Ægidio. 58.1.
Per simoniam electus non est verus Papa. tomo 7. 773. 2.
Papæ votum connumeratur in numero duatum partium, & quomodò? to. 9. 27. 119.
Papa hic numero an sit habendus, tanquam verus Pontifex, si eius electio est incerta? to.3. 353. 1.
Papa recenter electus, antequam coronetur, est legitimus Papa. to.4. 492. 118.
Antequam coronetur, non tractat, quæ in regimine Ecclesiæ ardua videntur. tom. 4. 492. 120.
Papæ electores in conclaui debent Deum rogare, vt ordinet, quem ipse elegerit. tomo 18. 189. 2.
Papa incidens in amentiam perpetuam censetur mortuus à medicis, & ideo alter eligi potest. to.10. 204. 2.
Papa infante electo, diceretur fatua electio. to.9. 420. 7.
Papæ receptio ex libera Cardinalium obedientia habet vim confirmationis. tomo 9. 106.69.
Papa per assumptionem ad Papatum sanctificatur; nec potest inquiri de eo, quod fecit ante assumptionem. to.9. 326. 103.
An electio de vxorato retractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum? to. 9. 447. 163.
Papa violenter, & manifestè intrusus potest cogi ad renunciandum à Cardinalibus. tomo 6. 561. 1.
Papa non constante legitima eius electione ius suum resignare debet. to. 1. ex Tannero. 27. 176.
Papæ electionis decretum à Clero, & Romano Senatu subscriptum ante consecrationem ipsius Pontificis nunquam fuit mutatum. to.4. 47. 1.
Papam ordinandi priuilegium fuit ab Adriano Papa concessum Carolo Magno; & à Leone Othoni I. to. 2. ex Pighio. 172. 2.
Papam confirmandi ius sibi arrogare præsumpsit Otho I. to.5. 76. 1.
Papa existens quasi in possessione Papatus exercet iurisdictionalia, alio secùm contendente de papatu. to.9. 10. 13.
Papa ritè electus succedit Petro in potestate, & Ecclesiæ primatu, etiamsi non imitetur Christum Dominum, & Petrum in moribus. to. 20. 302. 1; & seq.
Papæ electio à Cardinalibus facta est legitima. to.20. 312. 1; & seq.
Papæ electio non est ambigua, sed certa. tomo 20. 314. 2; & seq.
Papa malus aliquando eligitur à Christo Domino in vindictam malorum. tom. 20. 315. 10.
Papa, cui tota Ecclesia se subijcit, esse ritè electum est dogma fidei. to.20. 383. 1.
Papæ acceptatio est virtualiter, vel æquiualenter electio, & definitio, quòd sit verus Papa. to.20. 384. 1.
Papam ritè electũ negare esse verum Papam, est recedere à fide, quam tenet Ecclesia. to.20. 385. 2.
Papa duplex esse non potest. to.20. 430. 1.
Eligere plus, quàm vnum Papam est contra articulum fidei contentum in Symbolo: *Vnam sanctam Ecclesiam Catholicam*. tomo 16. 365. 2.
Electiones variæ signia Diuinis manifestat æ. to.10. 70. 2.
Electio S. Martini I. Papæ contigit anno Domini. 649. to. 3. 738. 2.
Electio Martini V. in Concilio Constantiensi. to.7. 613. 2.
Non fuit facta à Concilio, quod tantùm deputauit electores. to.9. 763. 2.
Fuit facta anno Domini 1417. die 8. Nouembris. to.9. 10. 2.
Papæ Marcelli II. electio quomodò contigerit? to.10. 72. 1.
Papæ Leonis Magni electio. tom.3. 692. 2; & 705. 2; & 778. 1; & 768; & 784. 1.
Papæ Leonis IV. electio quo anno facta fuerit? to.3. 790. 1.

Papæ

Papæ Leonis VIII. electio describitur. tom.6. 56n. 2; & seq.
Papa Leo IX. electus renunciauit, & iterum fuit electus. to.1. 20. 2.
Papæ Nicolai I. electio quando facta fuerit? to.3. 731.
Papæ electio à Nicolao II. translata fuit ad Cardinales. to.4. 323. 10; & to.1. 21. 1.
Electio Petri facta fuit à Christo Domino consentientibus Apostolis ad hoc, vt hic modus eligendi seruaretur continuò in Ecclesia. tom.19. 82. 2; & seq; & 102. 2; & 500. 1; & seq; & 570. 2; & 571. 2; & to.20, 57. 2.
Papæ Pelagij II. electio qualis fuerit? to. 3. 784.2.
Papa Pius II; antequam eligeretur Papa, tetractauit sententiam, quam docuerat iuuenis. to.6. 847. 4; & to. 2. ex Alano. 49. 2; & to.3. 563. 2.
Papæ Pij V. electio quomodò facta fuerit? to.10. 71. 1.
Papæ Simplicij electio facta fuit anno 467. to.3. 694. 2; & 706. 2; & 771. 2.
Papæ Sotheris electio fuit anno Domini 175. to.3. 792. 2.
Papæ Stephani I. electio facta fuit anno 257. to.3. 766. 2.
Papæ Vigilij electio priùs illegitima, & postea canonica. to.10.469. 2; & tom.4. 811. 60; & to.17. 431. 2.

Papæ successoris electio.

Papa an queat sibi substituere coadiutorem cum futura successione? to.2n. 428. 2; & seq.
Papa potest statuere modum eligendi suum successorem. to.5. 137. 52; & to.10. 160.2.
Papa potest mutare modum, & præscribere nouam formam electionis sui successoris. to.12. 599. 1.
An possit nominare successorem? to.12.599. 1; & to. 1n. 188. 1.
Papa nullus post Petrum elegit sibi successorem. to.12. 598. 1.
Papa cum Cardinalibus potest condere constitutionem circa modum eligendi Papam; nequit tamen successorem eligere. tom.9. 247. 3.
Papa potest architectonicè, & regulatiuè præscribere electionem Pontificis sui successoris præscribendo Cardinalibus modum, quo debet fieri. to.10. 168. 1.
Papa non potest præcipere, vt successor forte eligatur. to. 10. 262. 1.
Papa potest dare licentiam sibi eligendi successorem. to.9. 247. 4.
Papa per Concilium deposito, ad quem spectabit electio successoris? to.9. 248. 5.
Simul cum Concilio potest imponere legem successori. to.9. 343. 225.
Papæ non licet eligere successorem. to.1.18. 1; & tom.9. 765. 1; & 766.2; & 228. 24; & tom.4. 321. 3; & to.3. 359. 1; & 361. 1; & to.2n. 428. 1.
Papæ successio ex stirpe quare non admittatur? to.4.320. 2; & 321.2.
Papæ an liceat eligere sibi successorem exemplo D.Petri, qui sibi elegit Clementem? to.4. 478. 39; & seq.
Papa quare non possit sibi eligere successorem? to.9. 471. 5.
Papa potest modificare electionem Pontificis, sed non tollere electores. to.9. 768.1; & seq.
Papa non propagatur successione carnali. t.9. 763. 2.
Papa non potest alteri concedere facultatem in ipsius locum successorem eligendi. to.9. 770. 1.
Papa potest habere coadiutorem successorem. to.10.259.2.
In vrgentissima necessitate Ecclesiæ potest nominare sibi successorem. to.1n. 260.1.
Papæ successio fit per electionem. to.4. 321.4.
Papa potest tractare cum Cardinalibus de electione Pontificis, non autem eligere. to.9. 19n. 2.
An possit statuere, quòd sibi, & alijs Pontificibus liceat eligere successorem? tom.9. 190. 3.
Papa licèt non possit sibi eligere successorem, potest tamen statuere de illius electione. to.9. 411. 13.
Papa mortuo in alia Ciuitate, in qua non erat residentia, Cardinales ibi debent conuenire pro noua electione. tom.9. 418.1.
Papa defuncto an Cardinales in iurisdictione succedant? to.9. 228.26; & 253.1.
Papæ non fuit à Christo concessa potestas nominandi successorem. to.10. 259. 1.
Papa an possit obligare suum successorem? to.10. 187. 2.
Papa mortuo manet in Ecclesia potestas, quia potest nouum eligere. to.7. 795. 2.
Papa an possit nominare successorem, cui omnes teneantur obedire? to.3. 15. 1.

Papæ elogia, & excellentia.

Papæ elogia. to.1. 569. 2.
Papæ elogia, & excellentia. to.2. ex Turrecrem.41. 1; & seq.
Papæ excellentia. to.1.40. 2.
Papæ elogia allata à S. Epiphanio. tom.17. 29. 2.
Item ex S.Bernardo, to. 17.163. 2; & to.19 20. 2.

Papæ Episcopatus.

Papa solus est EpiscopusEpiscopotum.to.12. 62. 1.
Iure Diuino est Episcopus totius vniuersalis Ecclesiæ. to. 8.312. 1; & to. 6. 440. 1.
Est primus omnium Episcopotum. to.4. 94.1.
Papa est Pastor, & Episcopus totius vniuersalis Ecclesiæ. to.11. 432. 3.
Simul est Archiepiscopus, & Patriarcha vniuersalis. to.1. 80.2.
Est ouium Pastor, & Pastotum Episcopus. to.2. ex Turrecrem.31.1.
Item est Princeps Vrbis, vt Pastor, & vt Episcopus; Orbis verò tantùm, vt Pastor. to.3. 569. 1.
Item est Episcopus Vrbis, & Orbis, tom.3. 595. 2.
Item dicitur Episcopus vniuersalis; non quia solus sit Episcopus in omni Ecclesia; sed quia est super omnes Episcopos. tom.14. 30. 2.
Papa rectè dicitur Episcopus Ecclesiæ vniuersalis. to.14. 195. 1.
Quomodò Coepiscopus omnium Episcoporum dicatur? to.14. 197.1; & seq.
Ante Concilium Nicænum vocabatur Episcopus Episcoporum. to.10. 42. 2.

Item à Concilio Chalcedonensi fuit appellatus vniuersalis Episcopus. to.2.ex Torrecrem. 37. 2; & seq.
Papam succedere Petro in Episcopatu, & Ecclesiæ primatu docuerunt vnanimiter PP. Latini, & Græci. tom, 11. 281. 1; & seq.
Papa est æqualis Episcopis secundùm humilitatem, non secundùm officij potestatem, teste S. Gregorio. to.15. 572. 31.
Papæ Episcopatus Vrbis, & Orbis est vnus, & idem omnino inseparabilis. to.10. 162. 2.
Papę, & Episcopi diserimen. to.20. 203. 2; & 2. ex Adolpho 39. 1; & to.15. 159. 1.
Papa non minùs est Episcopus Ecclesiæ catholicæ, quàm quilibet Episcopus suæ particularis Ecclesiæ. to.3. 571. 2.
Nunquam amisit Episcopatum Romanum. to.18.623.2; & seq.
Papæ, & Episcopi particularis Ecclesiæ comparatio. to.10. 557. 2.
Papa rectè vocatur Episcopus vniuersalis Ecclesiæ. to.19.587.2. & seq.
Papa est primus, & maximus inter omnes Episcopos. to.19. 564.1.

Papæ gladius.

Papa an habeat vtrumque gladium? tom. 5. 190. 280; & seq; & to.11. 377. 4; & to.3. 60. 1.
Papa potest vti gladio temporali in locis suæ ditionis. to.5. 134. 44.
Papæ conuenit vtriusque gladij decisio. to.5. 194. 304.
Potest vti gladio potest materiali. to.5. 194. 305; & to.2. ex Adolpho 81. 1; & seq.
Gladio spirituali potest punire Reges inobedientes, interdicere ingressu Ecclesiæ, separare à communione fidelium, & illis cælum claudere. to.7. 277. 1.
Licèt habeat duos gladios idèst auctoritatē spiritualem, & temporalem, iurisdictionē tamen habet in spiritualibus semper, in temporalibus aliquo modo. to. 13. 468. 1.
Papa licèt habeat vtriusque gladij potestatem, debet tamen abstinere ab exercitio gladij temporalis. to.9. 617. 10.
Papa nequit propria manu, quatenus Papa, gladium materialem assumere, licèt hoc possit, quatenus Princeps temporalis; sed potest gladio spirituali cogere Reges, vt assumant, vel recondant gladium temporalem. to.18. 419. 1; & seq.

Papæ infallibilitas.

Papæ infallibilitas à sacris canonibus asseritur. to.11. 471. 1; & seq.
Item ostenditur ex Conciliis Niceno, Alexandrino; & Carthaginensi. to.11. 474. 1; & seq.
Item ex Ephesino, Chalcedonensi, Constantinopolitano, V; & VI. Synodo, Concilio Romano sub Nicolao II; Concilio Lugdunensi I; & II; & ex Concilio Lateranensi vltimo. to.11. 475; & seq.
Item ex SS.Irenæo, Cypriano, Ambrosio, & S.P.Augustino demonstratur. to.11. 478. 1; & seq.
Item ex S.Hieronymo, Cirillo, Theodoreto, Ioanne Patriarcha, Tertulliano, Flauiano, Fulgentio, Agapeto, Gregorio Magno, Sophronio, Theodoro Studita, & Ignatio Patriarcha. to.11. 480. 4; & seq.
Item ex SS.Leone IX; Gelasio, Cyrillo, Anselmo Cantuariensi, Ruperto Tuicensi, Bernardino, Bernardo, Thoma Aquinate, Stanislao, & Osio. to.11. 481. 5.
Item ex omnibus ferè totius Orbis Doctoribus. to.11.481.6.
Item ex praxi Ecclesiæ nunquam interrupta; to.11. 484. 1.
Item ex multis hæresibus damnatis à Papa extra Concilium. to.11. 486. 5.
Item ex eo, quòd non acquiescens definitioni Pontificis censeatur schismaticus. to.11. 484. 2.
Item ex necessitate iudicij controuersiarum, & Conciliorum certitudine. to.11.487.1; & seq.
Item ex confirmatione Conciliorum, & ex ordine Diuinæ Prouidentiæ. to.11. 488. 3; & seq.
Item ex experientia, ex Ecclesiæ infallibilitate, & ex absurdis innumeris, quæ sequerentur, si in Ecclesia non daretur vnus Iudex infallibilis, qui fidei controuersias continuò repullulantes non decideret. to.11. 489. 5; & seq.
Papæ infallibilitatem negantes, quas censuras SS.Patrum, & Doctorum incurrant? to.11. 490. 1; & seq.
Papæ infallibilitas non infert inutilitatem Conciliorum. to.11. 492. 2.
Papæ infallibilitatē probat contentio SS.Cypriani, & Agrippini cum S.Stephano Papa. to.11. 493. 4.
Papa eandem infallibilitatem habet, quam habuit Petrus, cuius est successor legitimus in potestate. to.8. 316. 1.
Papa in decidendis quæstionibus fidei est omninò infallibilis. to.8. 407. 2; & seq.
Papæ infallibilitas habetur ex illis verbis: *Rogaui pro te Petre, vt non deficiat fides tua.* to.8. 409. 1.
Papæ infallibilitas arguitur ex SS.PP. & DD. to.8.418.2; & seq.
Item ex vnitate Ecclesiæ demonstratur. to.8. 420. 2.
Item ex Magisterio, & doctrina, quæ traditur à Papa pro toto Orbe. to.8. 421. 2.
Item ex officio Pastoris, qui debet pascere gregem verbo, & veritate. to.8. 422. 1; & seq.
Item ex cathedra magistrali, cui Deus alligauit veritatem, quam præcepit audiendā ab omnibus. to.8. 423. 1.
Item ex absurdis; nihil enim certi daretur in Ecclesia. to.8. 423. 2.
Item ex confessione Lutheri, & aliorum Hæreticorum. to.8. 424. 1; & seq.
Papa an habeat infallibilitatem, etiam extra Concilium? to.7. 531. 2.
Papæ infallibilitas colligitur ex tota historia Ecclesiastica. to.7. 656. 1.
Item ex eo, quòd S.Cyprianus non restiterit S.Stephano teste S.P.Augustino. to.7. 656. 2.
Item ex difficultate conuocandi Concilia generalia. to. 7. 657. 2.
Papæ infallibilitas probatur ex damnatione tot hæresum extra Concilia. tom.7. 655. 2.

Papæ infallibilitas cur requirat Concilia? to.7.658. 1; & seq.
Papa est infallibilis, ntdum in decidendis fidei controuersijs, sed etiam in decretis morum. to.7.674. 1. & seq; & to.3.492.
Papæ infallibilitas colligitur ex eo, quòd Ecclesiæ fuit semper necessaria regula visibilis fidei. to.7.675. 1; & seq.
Item ex sacris canonibus, & Generalibus Concilijs. to.7.676. 2; & seq.
Papæ infallibilitas traditur à Concilijs Generalibus, & à Concilijs Prouincialibus Ecclesiæ Gallicanæ. to.7.691.1; & seq.
Item ostenditur ex consensu omnium nationum. to.7.692. 2.
Item ex Concilijs Niceno, Alexandrino, Carthaginensi, Ephesino, & alijs. to.7.694. 1; & seq.
Item ex fidei diuinæ principijs. to.7.696.1; & seq.
Item ex decreto Gratiani. to.7. 2; & seq.
Item confirmatur ex vnanimi SS-Patrum consensu, & Ecclesiæ praxi. to.7.699.1; & seq.
Item ex vniuersitate Parisiensi. tom.7. 701.1; & seq.
Papæ infallibilitas ostenditur ex generali Ecclesiæ consensu. to.7. 709. 2; & seq.
Item confirmatur ex consuetudine Ecclesiæ. to.7.712.1; & seq.
Papa est infallibilis in quæstionibus, non tamen per hoc excluditur Conciliorum necessitas. to.15.660.91; & seq.
Papa non recipit ab Ecclesia infallibitatem, sed illam confert Ecclesiæ. to.15. 663. 98; & seq.
Papam esse infallibilem docuerūt SS.Patres. to.10.318.1; & seq; & 326.2; & seq; & 338. 2; & seq; & 349.2; & seq; & 358. 1; & seq; & 368. 2; & seq; & 375. 1; & seq; & 380.1; & seq; & 390.2; & seq; & 419.1; & seq; & 224. 1; & seq; & 435.2; & seq; & 442.2; & seq; & to.15. 27.135; & seq.
Papæ infallibilitas reddit securos de fide. to.19. 308. 2.
Papæ infallibilitas probatur ex facto Simonis Magi sæculo primo ab annis Domini. to.10. 312. 1.
Item sæculo secundo ex epistola prima Aniceti ad omnes Ecclesias. to.10. 312. 1.
Item ex epistola Euaristi ad Ecclesiam Gallicanam. to.10. 313. 2.
Item ex Alexandri I. epistola prima. to. 10. 313. 2.
Item ex Eleutherij epistola capite primo. to.10. 313. 2.
Item ex damnatione Cerdonis, Marcionis, & Valentini. to.10. 314. 1.
Item ex damnatione Theodori hæresiarchæ facta à Victore Pontifice in eodem sæculo. to.10. 314. 1.
Item ex recursu Polycarpi ad Anicetum. t.10. 314. 2.
Papæ infallibilitas probatur ex epistola prima Zephyrini Papæ, & Callixti epistola I; & ex Synodo S.Cornelij Papæ, & Synodo Chartaginensi; ex epistola 42. S.Cypriani; & ex alia Synodo Romana contra Nouatianum tertio sæculo. to.10. 315. 1; & seq.
Item ex Sixto Secundo epistola secunda ad Gratum. to.10. 316. 1.
Item ex Fœlice Papa Martyre epistola prima ad Paternum; & epistola tertia ad Benignum, vbi ius appellandi ad Romanum Pontificem declarat. to.10. 317. 2.
Item ex S.Caio Papa epistola ad Fœlicem. to.10. 318. 1.
Item ex SS.PP. qui floruerunt tertio sæculo. tomo 10. 315. 1; & seq; & 316. 1; & seq; & 317. 1; & seq; & 318. 1; & seq; & 319. 1; & seq; & 320. 1.
Item ex quarto sæculo epist. 1. S.Marcelli Papæ, epistola Melchiadis ad Episcopos Hispaniæ, epistola Marci ad Athanasium, & Iulij Primi epistola 1; & 2. ad Episcopos Orientales. to.10.320.1; & seq; & 321.1. & seq. vsque ad 328. 2.
Item ex Concilio Romano sub Syluestro. to.10. 321. 2.
Papæ infallibilitas declarata fuit in Synodo Alexandrina ab Episcopis Ægyptijs coacta contra Arianos, & transmissa ad Fœlicem Papam. to.10. 324.2.
Item ex Athanasij in eadem Synodo Alexandrina, & trium aliorum Conciliorum Africæ in epistola ad Damasum. tom.10. 325. 1.
Item ex Secunda Synodo Constantinopolitana aduersùs Macedonium. tomo 10.325. 1.
Papæ infallibilitas probatur ex PP. qui floruerunt quarto sæculo. to.10. 326.2. vsq; ad 328. 2.
Item probatur ex quinto sæculo ex varijs epistolis Innocentij I; Zozimi I; Bonifacij I; Cœlestini I; Sixti III; Leonis Magni, Hilarij, Simplicij epist. ad Zenonem Imperatorem, Fœlicis III; & Gelasij. to.10. 329. 1; & seq. vsque ad 345. 1.
Item ex Concilijs Toletano I; Carthaginensi III; Mileuitano, Ephesino I; & Chalcedonensi, & Synodo Romana. to.10. 325. 2; & seq.
Item ex SS.Patribus, qui eodem sæculo floruerunt, scilicet ex S.Ioanne Chrisostomo, ex S.P.Augustino, S.Cyrillo Alexandrino; Maximiano Episcopo Constatinopolitano, ex Turribio Asturicensi, Flauiano Episcopo Constantinopolitano; ex tribus Episcopis Galliæ Cerecio, Salonio, Verano, atque ex alijs quadraginta quatuor Episcopis Galliarum; ex Theodoreto, & ex literis Valentiniani Imperatoris, & Marciani, S.Prosperi, Vincentij Lyrinensis, Ascanij Tarraconensis Episcopi, S.Cæsarij Arelatensis, Auastasij Hierosolymitani Patriarchæ, & Episcoporum Dardaniæ. tom.10. 338. 2; & seq; & 340. 1; & seq; & 341.1; & seq; & 342. 1; & seq; & 343.1; & seq; & 344. 1; & seq.
Item sexto sæculo ex Symmaco Papa, Hormisda, Bonifacio II; Ioanne II; Agapeto, Vigilio, Pelagio II. to.10. 345. 1; & seq. vsque ad 352.2.
Itèm ex Synodo Romana sub Symmaco, Concilio Carthaginen. ep. ad Io. Papam, ex Concilio IV. Aurelianen; ex Synodo Mopsuestena, ex Concilio II. Turonensi, ex Concilio Bracearensi, ex Concilio Lugdunensi I. to. 10. 348. 2; & seq.
Item ex PP. qui eodem sæculo floruerunt, sancto Fulgentio Episcopo Ruspensi, Enno-

dio Episcopo Ticinensi, & alijs, quàm plurimis. to. 10. 349. 2; & seq.
Item septimo sæculo ex S. Gregorio Magno vbi arrogantia Ioannis Episcopi Constantinopolitani prætendentis titulum Episcopi vniuersalis latè describitur. to. 10. 352. 2; & seq. vsque ad 359. 2.
Item ex Honorio I. Eugenio IV; Martino, Vitaliano, Agathone, & Leone II. tom. 10. 354. 2; & seq.
Item ex Synodo Insulæ Cypri, ex tribus Concilijs Africanis, ex VI. Synodo. to. to. 356. 2; & seq.
Item ex PP; qui eodem sæculo floruerunt, S. Leandro, Eulogio Patriarcha Alexandrino, Ioanne Episcopo Rauennatensi, S. Isidoro Hispalensi, Anastasio Discipulo S. Maximi, Sergio Episcopo Constantinopolitano, Sophronio Hierosolymitano Episcopo, Beda, & alijs. to. 10. 358; & seq. vsque ad 359. 2.
Item octauo sæculo ex Ioanne VII; Gregorio II; Zacharia, Stephano III; Adriano II; Ioanne VIII. to. 10. 360; & seq. vsque ad 363. 1.
Item ex Synodo Augustana, & altera Synodo Germanica, & ex VII. Synodo. tomo 10. 361. 2; & seq.
Item ex S. Bonifacio Archiepiscopo Moguntino, Carolo Magno. tom. 10. 362; & sequent.
Item sæculo nono ex Leone III; Gregorio IV; Nicolao I; Adriano II; Ioanne VIII; Martino, Stephano. to. 10. 363. 1; & seq. vsque ad 373. 2.
Item ex Synodo Turonensi, Suessionensi, Constantinopolitana, & alijs. to. 10. 366. 2; & seq.
Item ex PP; qui in hoc sæculo fluoruerunt, S. Nicephoro Episcopo Constantinopolitano, S. Theodoro Studita, qui pugnauit contra Iconoclastas, & alijs. tomo 10. 368. 2; & seq.
Item ex sæculo decimo ex Agapeto II; Ioanne XII, Ioanne XIII; & Ioanne XV; & Gregorio V. tomo 10. 373. 2; & seq. vsque ad 376. 2.
Item ex Heruæo Rhemensi Archiepiscopo, ex Brunone Archiepiscopo Coloniensi, ex Hugone Francorum Rege, ex S. Stephano Vngariæ Rege. to. 10. 375. 2; & seq.
Item sæculo vndecimo ex Benedicto IX; Leone IX; Victore II; Stephano X; Nicolao II; Alexandro II; & Vrbano II. to. 10. 376. 2; & seq. vsque ad 384. 2.
Item ex Fulberto Carnotensi Epistola ad Ioannem IX; ex Bernone Augen; & Durando Episcopo Leodien; ex S. Odilone Abbate Cluniacen; ex S. Petro Damiano, ex Petro Patriarcha Antiocheno, ex Lanfranco Archiepiscopo Cantuarien. contra Berengarium, ex Clero, & populo Florentino epistola ad Alexandrum II; ex Saxone Grammatico; & alijs, to. 10. 380. 1; & seq.
Item sæculo duodecimo ex Paschali II; Calixto II; Innocentio II; Eugenio III; Adriano IV; Alexandro III; & Cœlestino III. to. 10. 384. 2; & seq. vsque ad 394. 1.
Item in Concilio Generali Romano I; & ex altero Concilio Romano, & ex Concilio Viennensi, & ex Concilio Lateranensi, ex Concilio Anglicano sub Alexandro III. to. 10. 388. 1; & seq.
Et ex SS. PP. Vgone Victorino, S. Bernardo, Petro Blesense, Vgone Etheriano, ex Ioanne Saresberiensi Anglo, ex Rainaldo Cancellario, ex Rege Scotiæ, & alijs. to. 10. 390. 2; & seq.
Et sæculo decimotertio ex Innocentio III; Gregorio IX; Alexandro IV, Vrbano IV; Clemente IV; Gregorio X; & Bonifacio VIII. to. 10. 394. 1; & seq. vsque ad 421. 2.
Ex S. Thoma, S. Bonauentura, Alberto Magno, Henrico Cardinali Ostiensi, Vincentio Bellouacensi Episcopo, Ricardo de Mediauilla, B. Ægidio Romano ex nobili Columniensi familia ordinis S. P. Augustini, Henrico Gandauensi, Andronico Imperatore Græcorum. to. 10. 419. 1; & sequen.
Papæ infallibilitas probatur ex decimoquarto sæculo ex Clemente IV; Ioanne XXII; Benedicto XII; Clemente VI; Innocentio IV; Vrbano V; & Bonifacio IX. tomo 10. 421. 2; & seq. vsque ad 424.
Et ex Philippo Galliarum Rege, & ex Hiabalaba Orientalium Episcopo, & ex Henrico VII. Imperatore, & ex Michaele Carbaro, & ex Ludouico Bauaro, & ex Ioanne Paleologo, & ex Carolo IV. Imperatore, & ex Nicephoro Callisto, & ex Nicephoro Grægoras, & ex Rainero Pisano, & ex beato Augustino Triumpho ordinis S. P. Augustini, & alijs quàm plurimis, qui omnes scripserunt de infallibilitate Romani Pontificis. to. 10. 424. 1; & seq. vsque ad 429. 2.
Et sæculo decimo quinto ex Martino V; ex Nicolao V; ex Pio II; qui dicebatur Æneas Syluius, ex Eugenio IV. to. 10. 429. 1; & seq. vsque ad 431. 2.
Et ex B. Laurentio Iustiniano, & ex S. Ioanne de Capistrano, & Ioanne de Turrecremata, & Gennadio Scolario Patriarcha Constantinopolitano libro de primatu Papæ, & ex Nicolao Cardinali Cusano ep. ad Boemos, & alijs. to. 10. 435. 2; & seq.
Et ex literis Ludouici Regis Franciæ abrogantis pragmaticam sanctionem. to. 10. 437. 2.
Et ex Ioanne Francisco Pico Mirandulano, Cypriano Bonetto, Thoma Valdensi Carmelita, & S. Antonino. tomo 10. 438. 2; & seq.
Et decimo sexto sæculo ex Iulio II; Leone X; Paulo. III; Gregorio XIII; Sixto V. to. 10. 438. 2; & seq. vsque ad 445. 1.
Item ex Patribus Concilij Tridentini. to. 10. 441. 2; & seq.
Et ex Caietano, Dominico Iacobatio Auditore sacræ Rotæ, ex Francisco Ferrariensi ordinis Prædicatorum Generali, ex Syluestro Prieras Magistro sacri Palatij, ex Ioanne Echio, Ioanne Roffensi, Ioanne Fabro Episcopo Viennensi, Ioanne Cochlæo in opusc. cont. Lutheranos, Francisco Victoria, Martino Nauarro, Alphonso Aluarez, Bartolomæo Fumo ordinis Prædicatorum, Stalislao Hosio, Alexandro à Turre, & alijs. to. 10. 442. 1; & seq. vsque ad 444. 2; & seq.

Et decimoseptimo saeculo ex Clemente VIII; Innocentio X; & Alexandro VII; & ex Literis Episcoporum Galliae ad Innocentium X. to. 10. 445. 1; & seq. vsque ad 450. 1; & seq.
Papae infallibilitas demonstratur. to. 6. 849. 1; & seq.
Papae infallibilitas ex Summorum Pontificum assertis comprobatur. to. 7. 725. 2; & seq.
Est eodem modo infallibilis in condendis decretis ad totam Ecclesiam spectantibus, quàm in illis, quae pertinent solùm ad aliquam Ecclesiam particularem. tomo 3. 493. 1.
Papa est interpres infallibilis sacrae Scripturae; & probatur auctoritate SS. PP. Augustini, Hieronymi, & aliorum. to. 10. 41. 1; & seq.
An sit infallibilis in decernendis rebus spectantibus ad mores? to. 10. 298. 2.
Papae infallibilitas etiam ex infallibilitate Ecclesiae firmatur; quia Papam semper recognouit, & confessa est illius infallibilitatem. to. 6. 702. 1.
Papae infallibilitas ampliùs demonstratur. to. 6. 881. 1.
Papa solus est proponens infallibiliter fidei dogmata. to. 15. 110. 142.
Papam esse infallibilem in rebus fidei an sit de fide? to. 5. 124. 25.
Papae infallibilitas ex perseuerantia, & vnitate fidei in eadem Ecclesia demonstratur. to. 12. 181. 1.
Papa est iudex infallibilis controuersiarum fidei. to. 12. 197. 1; & 221. 2; & sequen; & 225.
Papę attestantes infallibilitatem in decernendis controuersijs fidei. tomo. 12. 199. 1; & seq.
Papa, quà talis, in quaestionibus de facto non est infallibilis. tomo 1. ex Tannero. 37. 240.
Papę infallibilitas non dependet in definiendo à Concilio generali. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & seq.
Papae definitio, licèt requiratur praeuia consultatio, tamen est absolutè infallibilis. to. 1. ex Tannero. 30. 255; & seq.
Papa est infallibilis in canonizatione Sanctorum. tom. 1. ex Tannero. 45. 287; & seq; & to. 10. 493. 1; & 494. 2; & 188. 1.
Papa etiam seorsim à Concilijs habet infallibilitatem. to. 10. 539. 2; & 540. 1; & seq; & 541. 1; & seq.
Papa est regula fidei infallibilis. to. 10. 272. 2; & seq.
Papa an priuilegium infallibilitatis in decernendis rebus fidei, & morum habeat à Christo? to. 3. 465. 1; & 468. 1; & 469. 1.
In definiendis fidei controuersijs est infallibilis. to. 16. 320. 2; & seq; & 323. 1; & sequen.
Papae infallibilitas probatur ex Concilijs generalibus, quae semper tenuetunt in Romano Pontifice esse fidei firmitatem, & infallibilitatem. to. 15. 26. 131; & seq.
Item ex decretalibus summorum Pontificum. to. 15. 30. 164; & seq.
Papae infallibilitas in canonizatione Sanctorum innititur formaliter motioni Spiritus Sancti; & tantùm materialiter, & instrumentariè testimonijs humanis. tomo 7. 714. 2.
Papae infallibilitas probatur ex testimonijs summorum Pontificum. to. 7. 715. 1; & sequen.
Papae infallibilitas in orationem Christi reducitur. to. 7. 733. 2.
Papa habet auctoritatem infallibilem ad discernenda ea, quae spectant ad sacram Scripturam. to. 9. 732. 5; & seq.
Papae soli promisit Deus infallibilitatem, quia solus Papa est caput; & solùm caput membra habet regere, & gubernare. to. 9. 728. 1.
Papae infallibilitas à Tarraconensibus Patribus fuit admissa. to. 2. ex Turrecrem. 38. 2.
Papa in condendis legibus de fide in omni materia est infallibilis. to. 9. 761. 2; & sequen.
Papa vt Supremus Iudex est infallibilis in ijs, quae spectant fidem. to. 4. 500. 38, & to. 1. 106. 1.
Papa infallibile iudicium in rebus fidei declarandis non potest alteri delegare. to. 4. 646. 1.
Licèt habeat infallibile iudicium in definiendis rebus fidei, tamen antequam definiat, debet praesupponere consultationem Theologorum, & aliorum Doctorum. to. 4. 647. 2; & seq.
Papae solius priuilegium est omnimoda infallibilitas in rebus fidei. to. 16. 527. 2; & sequen.
Papae iudicium in canonizatione Sanctorum est infallibile. to. 8. 632. 2; & seq; & 640. 1; & seq.
Ipsi soli reseruatur canonizatio Sanctorum. to. 8. 628. 2.
Papae iudicium in cultu latriae est infallibile. to. 8. 670. 1. & 671. 2.
Ipsi collata est à Deo regula infallibilis fidei. to. 10. 22. 2.
Papae iudicium infallibile. tom. 5. 667. 2, & seq.
Papae infallibilitas in approbatione alicuius Religionis. to. 1. ex Tannero. 44. 283.
Papa etiam seorsim à Concilijs habet infallibilitatem. to. 10. 539. 2.
Papa, qui non est verus Papa ob aliquem defectum occultum, receptus tamen ab Ecclesia, vt verus Papa, an possit infallibiliter definire? to. 3. 486. 2.
Papa non esset verus Pastor, nisi esset Doctor infallibilis. to. 3. 858. 2.
Damnans haeresim efficit, vt illa damnatio sit obiectum fidei. to. 15. 104. 288; & sequen.
Papa an possit dici norma, & regula fidei? to. 12. 228. 1.
Quod semel approbauit, an possit reprobare? to. 6. 7. 9.
Papae infallibilitas probatur ex S. Thoma Aquinate, & alijs. to. 18. 24. 2.
Item ex S. Ioanne Chrysostomo, Theophylacto, Felice I; S. Leone, Agathone. to. 18. 25. 1; & seq.
Papa est infallibilis, quia in ipso est auctoritas Petri, quae fuit reddita infallibilis ex Christi oratione. to. 18. 57. 2.
Eius infallibilitas definita fuit in Concilio Vien-

Viennensi, & Florentino. to. 18. 57. 2; & seq.
Solus habet infallibilitatem, quam Concilio communicat. to. 20. 389. 2.
Papæ, non Concilio collatam fuisse infallibilitatem SS. Patres communiter arguunt, quòd Christus Dominus pro sola Petri fide orauit, ne deficeret; non autem pro fide omnium fidelium. to. 20. 538. 2.
Papæ infallibilitatem in definiendo non haberi à Concilijs, sed è contra ex testimonijs sacræ Scripturæ, SS. Pontificum, sanctorum Patrum, & Conciliorum ostenditur. to. 1. ex Tannero. 34. 248; & seq.
Papæ concessum fuit infallibilitatis priuilegium. tom. 1. ex Tannero. 40. 255; & seq.
Papæ infallibilitas à varijs obiectis defenditur. tom. 1. ex Tannero. 24. 270; & sequent.
Papæ competit infallibilitas absque consilio Cardinalium. to. 9. 719. 2.
Aliter competit Papæ, aliter Ecclesiæ, & aliter Concilio. to. 9. 784. 2.
Papæ infallibilitas circa Diuinas Scripturas. to. 9. 734. 1.
Papæ infallibilitas, à quibus Doctoribus Parisiensibus impugnata fuerit? tom. 3. 483. 2.
Papæ competit infallibilitas solùm, vt loquitur ex cathedra. to. 6. 661. 2.
Ei tamen non competit infallibilitas, vt est Doctor priuatus. to. 15. 50. 401.
Ei Competit infallibitas etiam ante approbationem, vel acceptationem Ecclesiæ. to. 7. 655. 1; & seq.
Papa habet eandem infallibilitatem, quàm habuit D. Petrus. to. 8. 407. 2; & seq.
Papæ infallibilitas est effectus orationis Christi Domini. to. 8. 409. 1.
Etiam extra Concilia ei competit infallibilitas. to. 7. 531. 2.
Papæ competit infallibilitas etiam in declarando cultu latriæ. tom. 8. 670. 1; & sequent.
Papæ competit infallibilitas propter assistentiam, & promissionem Christi Domini. to. 12. 77. 2.
Concilia generalia semper crediderunt infallibilitatem esse in solo Romano Pontifice. to. 15. 26. 131; & seq.
Papa nequit esse membrum putridum, quia Christus Dominus orauit, ne eius fides vnquam deficeret; & exauditus est pro sua reuerentia; ideo Papa nequit in fide deficere. to. 18. 36. 1.
Potest peccare, sed non docere falsam doctrinam. to. 18. 36. 1.
Papa quamuis aliquando peccauerit, numquam tamen falsum docuit, nec potuit docere definiens ex cathedra. to. 4. 634; & sequen.
In quibus definitionibus non possit errare? to. 4. 813. 73.
Non repugnat errare in ijs, quæ ad fidem non spectant. to. 4. 814. 76.
Nunquam mutauit fidei definitiones semel traditas. to. 10. 17. 2.
Papa definiens aliquam quæstionem declarat eam esse de fide. to. 9. 761. 2.
Papæ mali mores non pugnant cum eius doctrinæ infallibilitate. tom. 2. 551. 2; & seq.
Papæ conuenit infallibilitas in decernendis fidei controuersijs, quatenus est D. Petri successor legitimus. to. 15. 280. 1.
Papa solus non habet minorem infallibilitatem in definiendis fidei controuersijs, quàm habeat Papa simul cum Concilio. to. 9. 790. 2; & 799. 1; & seq.
Papa communicat infallibilitatem Concilio. to. 7. 551. 2.
Papa in tantùm tribuit infallibilitatem Concilijs, in quantùm per os Papæ loquitur Spiritus sanctus. to. 6. 787. 1.
Quælibet decreta confirmata à Papa sunt infallibilis veritatis. to. to. 536. 2; & to. 15. 539. 1; & to. 20. 389. 2.
Papa solus est regula infallibilis fidei Diuinæ. to. 8. 324. 2.
Papa solus potest quibuscumque decretis tribuere fidei firmitatem. to. 15. 29. 124; & sequen.

Papa ex Cathedra nequit errare.

Papam posse errare in definiendo sine Concilio tenent aliqui communiter reprobati. to. 4. 500. 39.
Papa in decretis morum spectantium ad statum totius Ecclesiæ errare nequit. tom. 4. 501. 40; & to. 15. 698. 91; & tom. 10. 190. 2.
An possit errare in decretis, quæ respiciunt certas personas, vel certas Ecclesias? to. 4. 501. 41.
Nequit errare in Canonizatione Sanctorum. to. 4. 501. 42; & seq; & tom. 10. 152. 1; & to. 13. 137. 1. & to. 8. 662. 1; & seq; & to. 5. 124. 25; & to. 9. 740. 2; & to. 18. 58. 1; & to. 20. 410. 1; & seq.
Papa nequit errare in approbandis, & confirmandis Religionibus. to. 4. 501. 45; & seq; & to. 10. 152. 1; & to. 3. 605. 2; & 608. 1; & to. 8. 261; & 335. 1; & seq; & 10. 189. 1; & tom. 18. 58. 1; & tom. 20. 425. 2; & seq.
Papa, vt priuata persona errare potest. to. 4. 503. 47; & 504. 50; & seq; & 50. 2; & to. 12. 81. 1; & to. 1. ex Tannero. 37. 237; & to. 20. 395. 2; & seq.
Papam nó permittit Deus errare in definitione eorum, quæ ad fidem pertinent. to. 9. 176. 19.
Papa, vt priuata persona errare potest, non autem Concilium. to. 9. 481. 9.
Papa in quo genere rerum non possit errare? to. 3. 349. 2.
Papam errare non posse in Canonizatione Sanctorum, an sit propositio de fide? to. 3. 351. 1.
Et quomodò se habeat in Canonizatione Sanctorum, & approbatione Religionum? to. 3. 350. 1; & seq.
Papa nequit errare in rebus fidei, neque in promulganda lege erronea. tom. 10. 152. 1.
Nequit errare in rebus fidei, siue in Concilio generali, siue extra Concilium. to. 10. 306. 1; & seq; & to. 19. 37. 1.
Papam posse errare quomodò sit intelligendum? to. 9. 605. 283.
Papa si erraret ad quod Tribunal esset recurrendum? to. 3. 399. 1.

Papa

Papa definiens ex Cathedra non potest errare. to.4. 633. 2. & 465. 3; & to.9. 718. 2; & 720; & seq.
Papa quanuis in scribendo, vel loquendo, vt persona priuata possit errare, non tamen vt persona publica scribens, vel loquens in Petri Cathedra considens. to. 16. 297. 2; & to.7. 235. 1.
Papa potest errare in quæstionibus facti, adeoque semel iudicata possunt iterum iudicari. to.3. 588. 2.
Papa an errare possit in condendis legibus, seu præceptis ad mores pro tota Ecclesia spectantibus? to.3. 605. 1.
Papa etiam si errare posset docendo extra Concilium, non tamen Concilium est supra Papam. to.3. 840. 2.
Papa nequit errare in quæstionibus facti à Deo reuelati, vel connexi cum aliquo reuelato. to.7. 713. 2; & seq.
Papa nequit errare in decretis morum, & Ecclesiasticæ disciplinæ. tom. 8. 604. 2; & seq.
Neque in approbatione Religionis, vel in definitione modi viuendi. tom. 8. 606. 2; & to.10. 500. 1; & to.9. 759. 1.
An possit errare in Beatificatione? to.8. 666. 1; & to.9. 744.1.
Papa nequit errare in fide. tom.14. 481. 1; & tom.11. 551. 6; & tom.2. ex Adolpho. 54. 1.
Papa nunquam errauit definiendo aliquid fidei contrarium. to.15. 662. 95.
Papam non posse errare in fide probatur auctoritate, & ratione. tom. 10. 36. 2; & seq.
Deinde ostenditur ex consuetudine, & recursu. 10.10. 37. 2.
Papa nequit errare in rebus fidei, vel regulis morum, quas tradit pro tota vniuersali Ecclesia. tom.5. 124. 25; & tom. 19. 237. 2.
Potest tamen errare in circunstantijs. tom.5. 124. 25.
Papa ob promissionem à Christo factam Petro, legitimisque eius successoribus errare nequit in fide; neque Ecclesiam errorem docere; sed alios tenetur in fide confirmare; ideo ad illum tanquam ad infallibilem Ecclesiæ iudicem omnes Ecclesiæ debent deferre grauiores controuersias dubias in fide certò, & finaliter determinandas; & semper fuerunt relatæ, & sine ipso Concilia generalia legitimè celebrari, nec confirmari possunt ex testimonio Summorum Pontificum primitiuæ Ecclesiæ, Patrum, Conciliorum, & Imperatorum Catholicorum. to.12. 82. 2.
Papa errare potest in quæstionibus facti, non autem in omnibus. to.11. 502. 16.
Papa nequit errare in approbatione constitutionum alicuius Religionis. to. 8. 335. 1; & seq.
Papa nunquam errauit. to.8. 417. 1; & to. 9. 207. 99.
Papa, vt persona priuata, moraliter loquendo nequit deficere à fide ex suaui Dei prouidentia. to.8. 463. 1; & seq; & tom.9. 176. 20.
Papa si non adhiberet diligentiam petendo à sapientibus consilium in rebus fidei, an posset errare? tomo 8. 488. 1.
Papa, vt persona priuata, & doctor particularis, potest errare, non autem vt Pastor vniuersalis Ecclesiæ. to.8. 256. 2.
Papam, vt caput Ecclesiæ, posse errare in rebus fidei est hæresis manifesta. to. 8. 257. 1.
Papa nequit errare in proponendis legibus, vel toti Ecclesiæ, vel tantùm alicui Regno, aut Ciuitati. to.8. 260.1; & seq.
Nequit errare, vt Papa. tom. 19. 281. 2; & seq.
Papa, vt doctor priuatus, nequit errare. to.8. 313.1.
Papa nequit errare in publico fidei iudicio; to.8. 316.1.
Papa nequit errare in ferendis legibus quoad mores pro tota Ecclesia. tom. 8. 330. 1; & seq; & to.1. ex Taonero. 44. 280; & to.18. 615. 1.
Papa quantùm ad mores personæ priuatę potest errare. to.8. 331. 1.
Papam, aut Concilium posse errare in Canonizatione Sanctorum hęresim sapit. to. 8. 334.1.
Papa potest opinari, non errare in ijs, quæ fidei sunt. to.13. 455. 1.
Papa licèt possit errare in ijs, quæ sunt fidei, eius tamen sententia, quam in iudicio profert ex Cathedra, nequit esse falsa. to. 13. 455. 2.
Papa in re dubia ad fidem spectante cum Concilio generali definiens nequit errare. to.1. ex Tannero. 38. 242; & seq.
Papam errare posse in rebus de facto in casu particulari exemplo Vriæ Sacerdotis comprobatur. tom. 1. ex Tannero. 44.281; & seq.
Papa per imprudentiam non circa substantiam rerum, sed tantùm circa circunstantias errare potest. 10. 1. ex Tannero. 44. 282.
Papam errare non posse est de fide. to. 1. ex Tannero. 44. 281.
Papa an in doctrina morum possit errare? to.4. 497. 2; & seq.
An possit errare in decretis spectantibus ad aliquam particularem Ecclesiam? tom.10. 499. 1; & 191. 1.
An possit errare circa circunstantias præcepti? to.10. 499. 1.
Papa nequit errare in extinctione alicuius Religionis à suo prædecessore confirmatæ. to.10. 189. 2.
Extinguendo aliquam Religionem non reprobat regulam, & personas. to. 10. 189. 2.
Duplex habere potest motiuum extinguendi Religiones. to.10. 190. 1.
Papa potest errare, vt talis persona, non vt caput Ecclesiæ. to.10. 191. 1.
Papa etiam simul cum Concilio generali potest errare in quęstionibus facti particularis ex hominum testimonijs, & relatione pendentibus. to.3. 367. 2.
Papa non potest errare in pręceptis, & rebus moralibus, quas approbat. to.4. 468. 4; & seq.
Papa in rebus fidei nequit errare, sed tantùm potest errare, vt persona priuata. tom.10. 186. 1. & to.9. 726. 2; & seq.

Papa

Papa quomodò non possit errare ? tom. 2. ex Turrecremensi. 42. 2.
Nullus in definiendis fidei controuersijs hactenus errauit. to. 2. ex Turrecremensi. 43. 2.
Papam posse errare in condendis legibus pro Ecclesia vniuersali hęresim sapit. to. 9. 761; & 762.
Potest errare quantùm ad circumstantias legis. to. 9. 760. 2.
Papa proponendo res fidei errare non potest; quia Deus illi Ecclesiam committens se obligauit ad impediendum, ne erret. to. 9. 727. 2.
Licèt possit in hęresim personalem incidere, nequit eam tamen proponere, vt credendam Ecclesiæ. to. 15. 111. 153; & seq.
In approbandis Religionibus à Spiritu Sancto dirigitur. to. 15. 356. 1.
Papa non potest errare in confirmandis decretis Conciliorum in materia de fide. to. 9. 729; & 730. 1.
Papa nequit errare in regulis morum; alioquin fideles non haberent regulam certam, qua possent saluari. tom. 18. 58. 1; & sequent.
Papam posse errare in approbatione Religionum est temerarium, & sapit hęresim. to. 18. 58. 1.
Papa in rebus fidei non loquitur iuxta suam voluntatem, sed vt oraculum Spiritus Sancti. to. 20. 74. 1.
Papa, vt persona particularis, potest errare; non vt habet assistentiam Spiritus Sancti. to. 19. 464. 2.
Papa, vt caput Ecclesiæ, nequit errare in rebus spectantibus ad fidem, religionem, & mores. to. 20. 388. 1; & seq.
Papam posse errare in ferendis legibus toti Ecclesiæ communibus hęresis est. tom. 20. 421. 1; & seq.
An possit errare in legibus priuatis ? tom. 20. 425. 1; & seq.
Potestas non errandi non pendet à Concilijs, nec est in illis, quia plura Concilia, etiam generalia in rebus fidei errauerunt, sed est in solo Romano Pontifice, qui definiens ex Cathedra nunquam errauit. to. 10. 37. 2; & seq.
Potestatem non errandi in definiendis controuersijs circa fidem expertis esse solùm in Papa colligitur ex eo, quòd Papa plures Conciliorũ errores correxit; Concilia verò nullum vnquam Papæ definientis ex Cathedra correxerunt errorem. to. 10. 38. 2; & seq.
Errores, qui ab hæreticis tribuuntur diuersis Romanis Pontificibus, sunt omnino ficti; & si tanquam veri admitterentur, non essent prolati ex Cathedra, tanquam ex publica auctoritate, sed tanquam ex persona priuata. to. 10. 38. 2; & seq.
Papa nequit errare in approbatione alicuius Religionis, quia illam proponit toti Ecclesiæ sequendam; & illa, quæ toti Ecclesiæ proponit, nequeunt ab ipso, vt à persona priuata, proponi, sed necessariò proponuntur, vt à persona publica, secundùm quod solùm habet respicere totam Ecclesiam. to. 20. 26. 1; & seq.
Nec etiam in Beatificatione alicuius toti Ecclesiæ proposita Papa potest propter eandem rationem errare. tom. 20. 426. 1; & seq.
Quamuis Papa possit errare in rebus, quæ factum concernunt, vt contigit in Stephano irritante facta Formosi, quam irritationem sustulit Theodorus Secundus Stephani successor; attamen in ijs, quæ sunt iuris, nequit errare. to. 20. 424. 2; & seq.

Papa definiens ex Cathedra.

Papa quomodò censeatur loqui ex Cathedra? to. 7. 662. 2; & seq; & to. 8. 426. 1.
Papa solùm, vt caput Ecclesiæ, seu vt loquens ex Cathedra, est infallibilis. tom. 7. 661. 2.
Papæ loquentis ex Cathedra iudicium esse omnino irrefragabile manifestè colligitur ex Scripturis. to. 7. 666. 1; & seq.
Papam loqui ex Cathedra sumptum est ex S. P. Augustino. to. 7. 720. 1.
Papę decreta in materia fidei debent esse pronunciata ex Cathedra, vt obligent ad credendum. to. 15. 49. 394; & seq.
Papa, vt doctor priuatus, non obligat ad credendum. to. 15. 50. 401.
Papam loqui ex cathedra est vti magisterio à Petro sibi relicto. tomo 15. 54. 420; & sequen.
Papæ definitio non requirit acceptationem fidelium. to. 15. 59. 468; & seq.
Papa, qui est Petri successor, docens ex cathedra, & definiens aliquid in Ecclesia vniuersali nequit errare propter promissionem, & assistentiam Christi, ex testimonio SS. Pontificum, & Martyrum, PP; & Conciliorum prouincialium, & generalium, ac Imperatorum Catholicorum. tom. 12. 77. 2.
Papam docere ex cathedra quid sit ? to. 11. 467. 2; & seq.
Papa docens ex cathedra, quamuis extra Concilium, est infallibilis. to. 11. 467. 1; & sequen.
Papa loquens ex cathedra est infallibilis index controuersiarum. to. 14. 10. 1; & sequen.
Papa ex cathedra potest definire aliquod obseruandum in tota Ecclesia. to. 1. ex Tannero. 41. 260; & seq.
Papa definiens ex cathedra nihil contra fidem, aut mores potest decernere. to. 10. 465. 2; & 468. 1.
Definiens ex cathedra semper est audiendus; & ei semper est obediendum, siue possit, siue non possit errare. tom. 3. 468. 1; & seq.
Quomodò nobis constet Papam definire ex cathedra ? to. 3. 487. 1; & seq.
Ad hoc, vt definiat ex cathedra duo requirit, quorum vnum sine alio non sufficit. to. 3. 487. 2.
Papa definiens ex cathedra nequit errare in rebus fidei. tom. 9. 718. 2; & 720; & sequent.
Definiens ex cathedra debet diligentissimum examen Theologorum præmittere. to. 9. 720; & seq.
Papam posse ex cathedra errare est complexum omnino impossibile. to. 9. 720.
Papa, vt definiens ex cathedra, non distingui-

guitur à Sede Apostolica, vel Romana Ecclesia. to. 9. 719. 1.
Papa licèt possit peccare mortaliter, nequit tamen errare definiens ex cathedra in rebus fidei. to. 9. 721. 2; & to. 20. 84. 1.
Papa an eodem modo sit liber in definiendo ex cathedra, sicut est liber in peccando mortaliter. to. 9. 721. 2; & seq.
Papæ loquenti ex cathedra in omnibus Deus assistit. to. 2. ex Pighio 66. 1.
Papa loquens ex cathedra nequit errare. to. 7. 817. 2; & seq.
Papæ iudicium de cathedra an queat definire aliquid credendum? to. 18. 620. 1.
Nullo modo potest errare. to. 18. 629. 2; & 630. 2; & seq.
Quomodò nobis constet Papam definire ex cathedra? to. 3. 487. 1. & seq.
Papa quando doceat, vt Pontifex ex cathedra? to. 3. 349. 2.
Papa nequit hæresim promulgare de Sede. to. 12. 216. 1.
Circa doctrinã morum tripliciter se habere potest. to. 1. ex Tanneto. 44. 278.
Papæ potestas definiendi ex cathedra in quo consistat? to. 8. 380. 2.
Papa in rebus fidei non loquitur iuxta suam voluntatem, sed vt oraculum Spiritus sancti. to. 20. 74. 1.
Papa solus habet ex cathedra definire res fidei. to. 6. 11. 28.
Papa quoties in definiendis quæstionibus fidei vtitur auctoritate infallibili, eius sententia ab ipso prolata debet recipi ab omnibus Diuino præcepto tanquam doctrina de fide. to. 13. 136. 1; & seq.
Papa toties vtitur auctoritate infallibili, quoties in controuersia fidei alterutram sententiam ita determinat, vt velit obligare ad eam recipiendam totam Ecclesiam. to. 13. 136. 2; & seq.
Duobus modis potest aliquid asserere. to. 13. 136. 2; & 34. 1.
Papa, quod definit, an ab omnibus ex Diuino præcepto sit recipiendum? to. 13. 33. 2; & seq.
Papa quoties in definiendis rebus fidei vtitur auctoritate habita à Christo Domino, eius sententia est de fide tenenda. tom. 13 34. 1.
An debeat consulere omnes, vel aliquas tantùm regulas infallibiles? to. 13. 41. 1; & sequen.
An determinatè debeat vti opere, & studio aliquorum in inquisitione veritatis fidei. to. 13. 41. 2.
Papam nullam nouam fidei veritatem posse definire in Ecclesia intelligi debet de veritate dogmatum. to. 13. 139. 1.
Papa siue adhibeat studium, siue non, semper infallibiliter definit. to. 13. 141. 2.
Papa debet niti in definitione fidei concordi sententię Doctorum. to. 13. 171. 2.
Papam niti consensui fidelium in definiendis rebus fidei expedit. to. 13. 172. 2.
Papa definiendo, quem modum debeat tenere? to. 13. 173. 1.
Papæ multi damnarunt errores multorum hæreticorum. to. 13. 174. 1.
Papa nunquam defecit, vel deficitt à fide catholica. to. 13. 276. 1; & seq.
Papa vniuersa decernit sacro aprobante Concilio. to. 13. 579. 2.
Papa vtens auctoritate vniuersalis capitis Ecclesiæ in definiendis rebus ad fidem, Religionem, & mores pertinentibus, errare non potest. to. 3. 604. 1.
Papa an teneatur consulere Doctores, quando extra Concilia definit aliquod spectans ad fidem, vel mores vniuersalis Ecclesiæ? to. 3. 605. 1.
An possit decidere cõtra statutum aliquod in causa fidei sine Concilio? tom. 3. 621. 2; & sequen.
Papæ ante Nicænum Synodum referebantur omnes hæreses damnandæ. to. 15. 428. 2; & seq.
Papæ relatæ semper fuerunt causæ dubiæ, & implicatiores, vt definirentur. tomo 15. 432. 38.
Papa conuocat Concilium, vt ostendat suam definitionem, quæ est certa secundùm se, sit etiam certa quoad nos. to. 7. 664. 2; & seq.
Papa versatus in scripturis, & Theologia instructus si se solo absque aliorum consilio definiat, illud decretum est obiectum fidei obligans ad credendum. tom. 15. 46. 375; & seq.
Vt licitè definiat, tenetur adhibere consiliarios doctos. to. 15. 47. 383; & seq; & to. 3. 476. 1; & 474. 2.
Papæ definitio includens aliquid facti v. g. nomen auctoris est obiectum fidei. to. 15. 94. 236; & seq.
Papæ definitio alicuius propositionis in sensu alicuius hæretici v. g. Nestorij est obiectum fidei. to. 15. 98. 256.
Papa potest in vno sensu definire, & in alio sensu damnate propositionem æquiuocam ad sensum catholicum, vt hæreticum. tomo 15. 100. 266.
Papa non censetur definire in sensu Auctoris, quando sensus Auctoris est dubius. to. 15. 101. 275; & seq.
Necessariò debet damnare hæreses. tomo 8. 581. 1; & seq.
Quænam debeant attendi in damnandis hæresibus? to. 8. 587. 1; & seq.
Hæreses manifestas, quæ tangunt mysteria fidei statim debet damnare. to. 8. 592. 1; & seq.
In damnandis hæresibus debet attendere congruentias temporum, & personarum. to. 8. 594. 1; & seq.
Papa quænam possit definire? to. 8. 598. 2; & seq.
Quibus vijs, & modis procedere debeat ad definiendum? to. 8. 599. 2; & seq.
Papa solus potest proponere, & definire causas tractandas in Concilijs generalibus. to. 8. 857. 2; & seq.
Papa fidem prædefininit ante Synodos Oecumenicas. to. 15. 502. 1, & seq.
Papa potest proferre definitiones de fide etiam extra Concilium. to. 15. 679. 116; & seq.
In controuersijs fidei debet vti aliorum consilio. to. 5. 686. 2; & to. 15. 45, 369; & seq.
Semper habuit curam controuersiarum fidelium, & fidei propagationis. tom. 12. 591. 2; & seq.

Papæ modus examinandi, & definiendi controuersias. to.12. 302. 1; & seq.
Papa, antequam definiat, præmittit consultationes, quæ controuertuntur, salua tamen fidei vnirate, & integritate, to.11. 309. 3; & seq; & 8. 320. 1.
Papa in definiendis quæstionibus fidei debet adhibere consilia. to.11. 493. 3.
Papæ constitutiones non semper spectant ad fidem. to.11. 501. 15.
Papa in definitione controuersiarum fidei non expectat nouas reuelationes, sed ex inspectione depositi Spiritu sancto assistente, illustrante, & dirigente definit, & decernit. to.8. 1021. 1; & seq.
An in decisione controuersiarum fidei prophetiæ dono illustretur? to.8. 1024. 2.
Papa definiendo nunquam errauit. tomo 14. 64. 1.
Per se, vel per alios examinat causas fidei. to.8. 403. 1.
Ad ipsum deferendæ sunt omnes controuersię fidei. to.8. 382. 1.
Cur in definiendo debeat præmittere consultationem? to.8. 430. 1.
Papa debet præmittere consultationes ante definitionem in controuersijs spectantibus ad fidem. to.8. 487. 1.
Papa ante definitionem debet controuersiæ statum agnoscere. to.8. 490. 2.
Papæ illustratio, & motio fit à Spiritu sancto etiam extrinsecè. to.8. 490. 2; & seq.
Papa mouetur intrinsecè tam ex parte intellectus, quàm ex parte voluntatis. to. 8. 494. 1.
Papa immediatè mouetur ad definiendum ex cathedra à Deo. to.8. 494. 1.
Papæ fides habet modum specialem in ipsius intellectu. to.8. 494. 2.
Papa quodnam censeatur damnare, vt hæreticum? to.8. 495. 1; & seq.
Papa an possit definire quæstiones spectantes ad scientias naturales Theologorum controuersias? to.8. 496. 2; & seq.
Papa in definiendis controuersijs fidei non vtitur visionibus, & miraculis. to.8.576.1.
Neque facit nouos articulos fidei, sed tantùm facit, quòd aliqua propositio, quæ antea non erat, fit de fide credenda. to.8. 577. 1.
An possit definire aliquam veritatem theologicam, vt probabilem cognitam ab Ecclesia, & aliquas veritates naturales non reuelatas in scripturis? to.8. 578. 1; & seq.
An de plenitudine potestatis possit definire ex reuelationibus particularibus, & miraculis? to.8. 579. 2; & seq.
Papa habet definire controuersias fidei. to.1. 74. 1.
Papæ rescripto fuit finita Pelagianorum causa. to.1. 85. 1.
Papæ data est à Deo puritas discernendi. tomo 1. 93. 1.
Papa definit causas finitimorum Episcoporum. to.1. 94. 1.
Papa pro tempore existens nunquam sententiam de fide prolatam mutauit. tomo 1, 123. 2.
Papa habet definire difficiliora. to.1. 424. 1.
Papæ omnia fidei dogmata fuerunt à Græcis remissa, & subiecta. to.15. 650. 78.
Formulam, & professionem fidei definitam à Papa Græci amplexi sunt. tomo 15. 653. 81.
Papa, quæ debeat seruare, vt res fidei definiat? to.10. 450. 2.
Quomodò censendus sit definire ex cathedra? to.10. 457. 2.
Papa sine Cardinalibus potest quascumque res fidei definire. to.10. 191. 2.
Quomodò possit se solo definire? tom.3.476. 1.
Papa, qui non est verus Papa ob aliquem defectum occultum, receptus tamen ab Ecclesia, vt verus Papa, an possit infallibiliter definire? to.3. 486. 2.
Papa potest decidere quæstionem fidei in Concilio generali ortam. to. 7. 782. 2; & seq.
Papa nequit definire in materia fidei, & morum aliquid repugnans cum fide. tomo 7. 816. 1; & seq.
Papa quot modis possit definire in Scriptura? to.9. 732. 1.
Papa habet assistentiam Spiritus sancti non non solùm in definitionibus fidei; sed etiam in ijs, quæ spectant ad gubernationem Ecclesiæ. tom.9. 745. 1; & to.5. 126. 30.
Papa licèt non sit de fide, quòd sit verus Papa, nunquam tamen cadet error in Ecclesiam ex eius definitione, quia nunquam falsum definiet. to.9. 729. 1.
Nunquam recessit ab eo, quòd declarauit credendum de fide. to.4. 647. 2.
Papa an in definitionibus fidei, religionis, & morum aliquando errauerit? to. 4. 806; & seq.
Definiens res spectantes ad fidem non definit aliquid nouum. to.10. 297. 2.
In rebus fidei potest procedere, vel vt Pontifex, vel vt persona priuata. to. 10. 294. 1.
Proponens res fidei, quomodò differat à concionatore? to.10. 296. 1.
Nequit subdelegare potestatem definiendi res fidei. to.8. 325. 2.
Papa magna cum sollicitudine semper curauit controuersias fidei definire. to.8. 1027. 1; & seq.
In definitionibus semper maturè processit introspiciendo in deposito sacram Scripturam, traditiones, Concilia, & Sanctorum Patrum doctrinam. to. 8. 1035. 2; & seq.
Papæ definientis, & ministri prædicantis discrimen. to. 14. 32. 1; & to.10. 273. 1.
Papa congregando Concilia, & hæreses damnando semper definiuit, quid sit nobis credendum; quod est magnum argumentum puritatis fidei Ecclesiæ Romanæ. tomo 15. 324. 2.
Vt pastor Ecclesiæ nequit doctrinam falsam fidelibus tradere. to.8. 151. 1.
Papæ proponenti etiam in præsentia Concilij nemo potest contradicere. to.9. 187. 29.
Papam posse addere super ea, quæ sunt fidei, dupliciter potest intelligi. to.9. 177. 30.
Quidquid facit, dicitur fieri à Sede Apostolica. to.9. 171. 8.
Papa si esset incapax, quid fieri debeat, si decernendum esset aliquid de fide? tomo 13. 32. 1.

Papa nouis morbis hæresum crescentibus, noua debet canonum, & definitionum adhibere remedia. to.14. 595. 2.
Ad eum pertinet determinare res fidei. to.19. 565. 1.

Papa iudex.

Papa est iudex controuersiarum fidei. tom.4. 787. 55; & seq; & 791. 98; & 792. 102; & 783; & seq; & to.1. 243. 2.
Semper habuit ius ferendi iudicium in causis maioribus ad ipsum relatis. tom. 11. 229. 123.
Papa est supremus iudex controuersiarum fidei decidendarum. to. 8. 393. 1; & seq; & to.5. 663. 2.
Est prima causa iudex omnium causarum. to.8. 393. 1; & seq.
Papæ deferendas esse omnes causas Episcoporum, etiam capitales ex antiquorum Pontificum, & Sanctorum Patrum testimonijs ostenditur. tomo 15. 149. 1; & seq.
Item ex Concilijs,& sacris canonibus. to.15. 154. 1; & seq.
Papa in Ecclesia semper agnitus est iudex quæstionum de fide. to.13. 26. 2.
Est indeficiens. to. 1. 572. 1.
Papæ deficientia asseritur à Beza Caluinista. to.1. 572. 1.
Papam esse supremum iudicem controuersiarum fidei, & motum dupliciter potest intelligi. to.3. 827. 1.
Papa quomodò sit iudex sacræ Scripturæ? to.8. 833. 2.
Hic litigantibus doctoribus super sensum alicuius Scripturæ decernens, quis sit eius sensus legitimus, non fuit iudicium supra Scripturam, sed supra doctores litigantes. to.3. 833. 2.
Papa etiam extra Concilium generale est infallibilis iudex controuersiarum fidei, & motum. to.3. 858. 1.
Papa, vt Petri successor, & iudex controuersiarum semper agnitus fuit à Concilijs generalibus. to.15. 280. 1.
Papa potest quoscunque suo iudicio subijcere. to.3. 181. 2.
Papa est Iudex Episcoporum. to. 13. 198. 2; & to.1. 444. 1; & to.4. 199; & seq.
Papa solus iudicat de priuilegijs sedis Apostolicæ. to.4. 503. 48.
Papa est iudex totius Ecclesiæ. to.13. 345. 1; & to.2. ex Aluarez. 3. 1.
Papa est immediatus prælatus, & iudex omnium fidelium. to.13. 370. 1.
Papa est iudex quorumcumque scelerum. tomo 1. 525. 2.
Papa duo habet, quòd sit Episcopus Romæ; & quòd sit Episcoporum iudex. tomo 14. 482. 2.
Papa est iudex omnium Patriarcharum. tomo 14. 492. 1.
Papa potest iudicare de temporalibus, quando expedit animarum saluti. tom.5. 675. 1.
Item potest iudicare suas proprias causas. to.6. 30. 4.
Papa iudicat secundùm suam conscientiam. to.6. 30. 6.
Papa est Iudex supremus totius Hierarchiæ Ecclesiasticæ. to.11. 6. 1.
Esse Hierarcham totius Ecclesiæ Christianæ colligitur ex sacris Scripturis, & vnanimi consensu Sanctorum Patrum. tom. 11. 15. 1.
Papa est hæreticorum iudex. tom.1. 287. 1.
Papæ datum est iudicare de iuramento licito, vel illicito. tomo 1; 393. 1; & seq.
Papa est supremus iudex, & ad ipsum vltima prouocatio. to.1. 450. 1.
Papa est Iudex ordinarius omnium appellationum in toto Orbe. tomo 10. 403. 2.
Papa potest esse iudex in causa propria. to.9. 14. 35.
Papa iudicando seruat ordinem iuris. tom.4. 515. 117.
Papæ spiritus iudicij à Christo Domino fuit traditus. to.1. 287. 2.
Papa est iudex cœli, & in iudicio terreno est supremus. to.1. 403. 2; & seq.
Papæ iudicia de varijs Episcopis. to. 1. 446. 1; & seq.
Papæ conuenit potestas iudicandi inter sanguinem, & sanguinem, & inter causam, & causam, quæ Summo Pontifici in lege veteri competebat. tomo 7. 459. 1.
Iudex Sacræ Scripturæ, quomodò sit solus Papa? to.8. 833. 2.
Esse Iudicem controuersiarum fidei conuenit Papæ, vt est Diui Petri successor. tomo 15. 280. 1.
Iudex controuersiarum in Ecclesia insurgentium nequit esse Sacra Scriptura, sed necessariò Iudex viuus est admittendus. tomo 4. 439. 1.
Supremus Iudex causarum fidei fuit in lege veteri, & à fortiori debet esse in lege Euangelica. tom. 4. 794. 115; & sequen.
Primus Iudex omnium causarum fidei est solus Papa. to.5. 668. 2; & to.8. 393; & sequen.
Quomodò sit intelligendum esse Iudicem supremum controuersiarum fidei, & morum? tom.3. 827. 1.
Quilibet homo nequit esse Iudex controuersiarum fidei, sed est solus Romanus Pontifex. tom.9. 209. 1; & sequen; & 710; & sequen.
Papæ iudicium soli Deo subiacere potest. tom.15. 61. 482.
Papæ Iudicium in rebus fidei est infallibile, etiam antecedenter ad consensum totius Ecclesiæ. to.7. 655. 1. & seq.
Papæ iudicio deferenda est discordia de electione Imperatoris. to.1. 525. 1.
Papæ iudicium à iudicio Diui Petri separari non potest. tom.8. 416. 1.
Papæ iudicio est standum, etiamsi totus Orbis iudicaret oppositum. tom. 9. 14. 36. & 201. 45.
Papæ iudicium cæleste arbitrium nuncupatur. tom.4. 512. 62.
Iudicium factum per Papam, & Patres totius Ecclesiæ, in quo differat à iudicio facto per Papam simul cum paucis? tom.13. 594. 2.
Vid. Iudex, & Iudicium.

Papa est supremus Pastor, & Episcopus Episcoporum, quia ad ipsum omnes controuersiæ fidei definiendæ deferuntur. tomo 15. 293. 2.
Papæ afferentes infallibilitatem in decernendis controuersijs fidei. tom. 12. 199. 1; & sequen.
Papæ assistit prouidentia Diuina. tom. 12. 206.1.
Papæ omnes maiores Ecclesiasticæ causæ sunt referendæ. tom. 4. 190. 2; & sequen.
Quænam sint referendæ? tom.4. 192; & sequen.
Omnes iudicat, & à nemine iudicatur, to.4. 195; & sequen.
Papa an possit committere Laico causam fidei? tom.9. 177. 34.
In ipso residet summa auctoritas in decidendis fidei controuersijs. tom. 13. 108. 1.
In controuersijs fidei vtitur Doctorum Consilio. tom.15. 45. 369; & seq.
Ad ipsum deferuntur controuersiæ fidei. tomo 10. 251. 1.
Papæ semper relatæ sunt controuersiæ fidei, & ad ipsum semper fuit facta appellatio. tom.12. 590. 2; & sequen.
Papa est ad quem in causis fidei prouocari debetur. tom.1. 138. 1.
Ad ipsum ex toto Orbe Synodicæ consultationes mittuntur. tom. 1. 145. 1; & sequen.
Papa debet requirere Concilium Episcoporum, quando quæstio fidei priùs non fuerit per Ecclesiam, vel per se determinatam. to.13. 484. 2.
Papa solo contradicente Patribus vniuersis in Concilio definientibus de fide, iudicio potiùs Synodi, quàm solius Papæ standum est. tom.13. 596. 2.
Papæ definitioni in omni foro est standum. tom.18. 128. 9.
Papæ deferendæ sunt causæ fidei iudicandæ. tom.18. 127. 7.
Papa est summus Iudex in discutiendis rebus fidei, & morum. tomo 18. 627. 1.
Papa si aliquando non est Theologus, Theologos tamen celebres adhibet. tomo 3. 861.2.
In dubijs est consulendus à Synodis Episcopalibus. tom.15. 662. 94.
Potest approbare, vel reprobare nouas opiniones. tom.5. 136. 50.
Quid possit iudicare tempore schismatis? tom.12. 593. 2.
Ad ipsum attinet determinatio rerum fidei. tomo 2. ex Aluarez. 14. 2; & sequen.
Papa priùs definiuit, & damnauit quemcunque hæresim, antequam definiretur, aut damnaretur à Concilio. tomo 20. 94. 2.
Papa habet potestatem determinandi fidei veritates, & damnandi omnes hæreses. tom.20. 336. 1; & 337.3.
Papa habet potestatem determinandi quæstiones fidei; ordinandi Symbolum, & congregandi Concilia. tomo. 19. 469. 2.
Ad ipsum pertinet ordinare Symbolum fidei. to.19. 566. 1; & sequen.
Papa est regula fidei animata. tomo. 20. 379.2.
Papa se habet, vt organum, & instrumentum, non vt ratio formalis definitionis infallibilis. tom.20. 382. 1.
Papa habet auctoritatem definiendi infallibiliter, quinam sint libri canonici. to.20. 397.2.
Item determinandi quænam sint veræ, & legitimæ translationes, & correctiones Sacrarum Scripturarum. to. 20. 400. 1; & sequen.
Papa potestatem habet etiam sine Concilio fidei dogmata definiendi. tom.20. 534. 1; & sequen.
Papæ iudicium est inseparabile à iudicio Sancti Petri, & etiam vtrumque est rectè fidei fundamentum, & infallibile. tom.8. 416.1.
Papæ iudicium est superius iudicio Concilij generalis, cum ab eo moueatur tanquam à capite. tomo 8. 916. 1; & sequen.
Papa in causis fidei fert iudicium; Concilium verò generale habet solùm munus reuisionis. tom.15. 665. 102.
Potest iudicare omnes fideles quoscunque gradus, & conditiones. tomo 8. 351. 1.
Papa quamuis possit, non debet tamen prætermittere ordinem iudiciarium in ferrendo iudicio. tom.7. 271. 2.
Papæ iudicium circa varias appellationes ad ipsum factas. tom.1. ex Tannero. 22. 141.
Papæ iudicium est vltimum, & ab ipso nequit appellari ad Concilium. tom. 2. ex Pighio. 113. 2; & sequen.
Papæ iudicium in causa damnationis Petri Antiocheni, quantùm fuerit habitum. to. 2. ex Pighio. 120. 2; & sequen.
Papæ iudicium in canonizatione Sanctorum dirigitur à Spiritu Sancto. to.1. 403. 2; & sequen.
Papæ soli in rebus publicis iudicium conuenit; in occultis verò potest dubium referri. tom.1. 444. 2.
Papæ iudicia de varijs Episcopis. to.1.446.1; & sequen; & 474. 5.

Papa à nemine iudicatur, nec accusatur.

Papa à nemine iudicatur. tom.15. 582. 18; & to.4. 195; & seq; & 510. 67; & 317.6. & to.5. 133. 43; & 659. 1; & to.1. 123. 2; & tom.1. ex Tannero. 44.282; & tom.2. ex Adolpho. 38.2; & tom.7. 789. 2; & seq; & tom.9. 43.76; & seq; & tom.18. 16; & sequen.
An queat se subijcere iudicio Concilij, vel Imperatoris quando agitur de titulo Papatus? to.9. 256. 14.
Subijcitur legi naturæ, & tenetur eam seruare. tom.9. 357. 8.
Potest se alteri submittere in foro pœnitentiali. tomo 9. 261. 39; & tomo 6. 25. 87.
Non autem in foro sæculari; neque in foro Ecclesiastico quando tractatur de persona Papali iudicanda. to.9. 261.42.

Papa

Papa nequit se submittere alterius iudicio si agatur de titulo Papatus inter duo. tom. 9. 263. 55; & to. 19. 270. 11; & seq.
Papa, quæ possit subijcere alterius iudicio? tom. 9. 263. 57; & seq.
Nequit constituere alium iudicem omnium sibi æqualem. to. 9. 336. 180.
Papa nequit Clericos, nec se ipsum subijcere Laicis. to. 9. 340. 205.
Papam iudicari in terris nemo potest. to. 3. 27. 1.
Papa iudicat omnem causam, ideo à nemine iudicatur. tom. 3. 29. 2.
Papa etiam iniustè aliquem aggrauans, non habet iudicem supra se. tom. 3. 36. 2.
Papa iudicem, & superiorem in terris non habet. tom. 3. 14. 1; & to. 5. 620. 9.
Quomodò est iudicandus? to. 3. 14. 1.
Papæ facta solùm à Deo iudicantur. tom. 9. 434. 86.
Papam à nemine iudicari, & non habere supra se superiorem iura hoc probantia. tom. 9. 435. 94.
Esse subiectum legi Euangelicæ, sicut quemlibet alium quomodò est intelligendum? tom. 9. 435. 91.
Papa à nemine potest accusari, vel iudicari, nisi de hæresi, & nisi submittat se voluntariè alicui. tom. 3. 82. 1.
Papa est supra Concilium, & à nemine iudicari potest inuitus. tom. 10. 551. 2.
An possit se subijcere sententiæ Concilij? tom. 10. 551. 2.
Papa non præiudicat auctoritati committendo iudicium supra se ipsum alicui inferiori, neque recipiendo correctionem fratternam. tom. 10. 573. 2.
Papa quando correctioni subijci potest? tomo 3. 414. 1.
An propter aliquod crimen, quàm hæresis possit à Concilio generali iudicari? to. 3. 402. 1.
Potest iudicari de hæresi strictè sumpta. tom. 4. 113. 2; & to. 13. 603. 1.
Item à concilio etiam in causa schismatis. tom. 4. 114. 2.
Non habet iudicem, nisi in causa hæresis. to. 2. ex Adolpho. 107. 2.
Papa nullo modo potest subiacere Concilio, aut ab illo iudicari. to. 6. 874. 8.
Nullus hominis iudicio subiacet in terris. tom. 13. 227. 2.
Papam deuium à fide ad solum Concilium spectat iudicare. to. 13. 424. 2.
Papa non subditur præcepto denunciationis: *Dic Ecclesiæ*. to. 13. 425. 1.
Papa licèt alias appellationes iudicet, ipse tamen neminem appellat, & à nemine iudicatur. to. 1. ex Ecchellensi. 29. 1.
Papam subijcere Principibus sæcularibus idem est, quàm Christum Regem Regum illum subditum constituere. tom. 3. 850. 2.
Papa potest increpari à Patriarchis, non iudicari. tom. 14. 495. 2.
Neque subest legibus Episcoporum. tom. 14. 496. 1; & 502. 1.
Papam ritè electum à nullo posse iudicari constantissimè docuit Ecclesia Gallicana. tom. 15. 583. 20.
Papa solùm in causa hæresis publicè professæ potest à Concilio iudicari. tom. 15. 583. 21.
Tenetur tamen voluntaria expurgatione euertere suspiciones, & calumnias sibi impositas. to. 15. 583. 22.
Extra casum hæresis, an possit se subijcere iudicio alieno? tom. 5. 194. 303.
Papa nequit committere Concilio, vel alicui homini iudicium supra se coactiuum, sed tantùm discretiuum. to. 5. 698. 2.
Papa an possit se submittere aliorum iudicio? tom. 6. 8. 13.
Papa de nullo crimine præter hæresim potest accusari. tom. 6. 16. 44.
An post mortem possit accusari de hæresi? tom. 6. 24. 79.
Papam à nemine posse iudicari definitum fuit in Concilio Niceno, Sinuessano, Romano, & Lateranensi. tom. 11. 435. 1; & tom. 6. 551. 1; & sequen.
Item colligitur ex S. Anacleto, S. Iulio, Sancto Bonifacio, S. Symmaco, S. Nicolao, S. Cyrillo, S. Cypriano, S. Athanasio, & ex Patribus totius Africæ, Concilio Sardicensi, Chalcedonensi, Niceni II; ex Sancto Isidoro, B. Augustino Triumpho, Sancto Ioanne de Capistrano, S. Bernardo, S. Antonino, S. Bonauentura, S. Bernardino Senensi, & Ecclesia Gallicana. to. 11. 435; & 436. 2.
Papa hæreticus, & dubius potest iudicari, & deponi à Concilio. to. 11. 445. 1; & sequen.
Papa à solo Deo iudicatur. to. 1. 124. 2; & 125. 1; & to. 9. 12. 26; & 16. 55; & to. 8. 936. 1.
Papa nisi deuiet à fide à solo Deo est iudicandus. to. 13. 432. 2.
Papa non potest se submittere alteri, aut suam potestatem concedere, aut aliquis tamquam iudex eius possit vti claue exterioris iudicij. to. 13. 36. 2.
Papa à nullo iudicari potest, nisi sit in hæresim lapsus. to. 2. ex B. Ægidio. 20. 2.
Papa à nemine iudicatur quomodò intelligendum sit? to. 9. 199. 36.
Papa in ijs, quæ sunt fidei, & approbata subijcitur iudicio Concilij. tom. 9. 204. 67.
Non subiacet reprehensioni, nisi in casu hæresis quomodò sit intelligendum? tomo 9. 110. 88; & seq.
Papa non potest iudicari à Concilijs sine accusatione. to. 9. 113. 103.
Licèt à nullo possit accusari de hæresi, potest tamen clam moneri si mortaliter peccat. to. 9. 110. 88.
Papa an possit accusari de Simonia? tom. 9. 103. 47; & seq.
Quomodò se submittat inferioribus? tom. 9. 155. 50.
Papa an possit accusari de apostasia? tom. 9. 396. 1.
An possit accusari de defectibus consurgentibus ex iure positiuo? to. 9. 398. 1.
Papa potest iudicari à Concilio in casu hæresis. to. 9. 407. 30.

Papa non posse iudicari à Concilio quomodò sit intelligendum ? tom. 9. 407. 22; & 405. 42.
Papa lapsus in hæresim nondum damnatam, & est in papatu, an possit iudicari per Concilium ? to. 9. 406. 46.
Papam posse iudicari de hæresi quomodò est intelligendum ? to. 9. 406. 47.
Papa propter schisma lato modo an iudicetur à Concilio ? to. 9. 407. 62.
Papa licèt reuerenter possit moneri, à nemine tamen potest iudicari. to. 7. 738. 2.
Papa nequit iudicari, nec arctari ab Imperatore, nec ab omni clero, nec ab omni populo; nec accusari, nec damnari, nisi pro hæresi. to. 9. 360. 6.
Papa an possit accusari nedum de hæresi, sed etiam de Simonia ? to. 9. 370. 2.
Modus, quo possit accusari de hæresi. to. 9. 370. 7.
Eius causa in Concilio solùm discuti potest. to. 9. 370. 8.
Nequit iudicialiter accusari in Concilio, sed tantùm extraiudicialiter. to. 9. 371. 10.
Nec de Simonia, nec de quonis alio crimine potest accusari. tom. 9. 372. 14; & seq; & 373. 26; & seq; & 380. 22.
Papa in tribus casibus se potest submittere, quamuis non habeat superiorem. tom. 9. 374. 30; & seq.
Nequit conueniri, nisi ab ipso priùs venia, & licentia impetretur. to. 9. 375. 76.
An de hæresi, quæ non est directè contra articulos fidei possit accusari; & an Concilium sit iudex, & quomodò ? to. 9. 376. 41.
Potest accusari in Concilio, sed non damnari à Concilio. to. 9. 376. 41.
An possit se subijcere iurisdictioni Concilij ? to. 9. 371. 9.
Papam accusare quantùm sit periculosum ? to. 9. 378. 10.
Nequit accusari de hæresi extra Concilium. to. 9 379. 17.
An possit accusari de schismate. to. 9. 387. 1; & seq; & 388. 13; & seq.
Papa dubius, & creatus in schismate potest à Concilio generali iudicari. to. 7. 526. 1; & seq.
Papa accusari potest in Concilio de crimine scandoloso cum debito moderamine. to. 3. 570. 1.
Papa à nemine potest reprobari, nisi à recta fide exorbitet. to. 6. 641. 2.
Papa nequit se alterius iurisdictionis subijcere. to. 10. 205. 1.
Papa potest concedere licentiam suis subditis, vt accusetur in Synodis. tom. 6. 641. 2.
Nequit spontè se submittere iudicandum à Concilio. to. 19. 613. 2; & seq.
Papa à nullo potest iudicari, aut deponi, nisi per hæresim desinat esse caput. to. 19. 370. 4.
Potest se submittere, vt persona priuata suo confessori, ab eo iudicari, & sententiam ligari. to. 19. 370. 4.
Omnes iudicat, & à nemine iudicatur. to. 19. 21. 2.
Papam legitimum posse iudicari à Concilio etiam in causa ad fidem spectante per viam appellationis nulli reperitur scriptum. tomo 9. 466. 85.
Quamuis Papa hæreticus notorius possit iudicari, quia Papa hæreticus non est ampliùs Papa; attamen Papæ potestas à nemine potest iudicari. to. 9. 155. 51.
Papa hæreticus quomodò sit iudicandus ? to. 9. 158. 2.
Papæ crimen quomodò possit iudicari ? to. 9. 158. 2.
Papa dubius, vel creatus in schismate an possit iudicari ? to. 7. 526. 1.
Quamuis Papa dubius, vel hæreticus, aut creatus in schismate possit iudicari; nequit tamen damnari. tom. 9. 371. 9; & 544. 128.
Papa etiam hæreticus publicus, & notorius nequit iudicari, quia tunc suo proprio iudicio esset iudicatus, & condemnatus. to. 9. 573. 187.
Quando essent duo de papatu contendentes, & nullus eorum vellet alteri cedere, tunc possent iudicari. to. 18. 106. 2.
Quando duo de papatu contendunt, & vnus illorum est verus, ac legitimus Papa, tunc iste nequit iudicari. to. 18. 116. 1.
Papa solùm in septem casibus expressis à iure potest iudicari. to. 9. 70. 10; & seq.
Extra casum hæresis notoriæ nequit ab aliquo iudicari. to. 13. 600. 77.
Papa potest quidem fraternè corrigi, quando notoriè delinquit, vel quando scandalizat Ecclesiam; non tamen potest iudicari. to. 10 574. 1.
Forma iudicandi, pronunciandi sententiam, & condemnandi Papam schismaticum, vel notoriè lapsum in hæresim desumenda est ex facto Marcellini Papę in Sinuessano Concilio. to. 9. 402. 20; & seq.
Papa à solo Deo potest iudicari. to. 15. 582. 17; & seq; & to. 5. 134. 43.
Quia verenda Patris debemus potiùs velare, quam nudare ad exemplum filiorum Noe, ideo Papam malum debemus admouere, vt ipse iudicet semetipsum. tom. 15. 582. 18.
Papa solius Dei iudicio potest subiacere, sicut Moyses nullius hominis iudicium, sed solius Dei expertus fuit. to. 15. 582. 18; & seq.
Iudicium, quod habet Deus supra Papam, à nullo homine debet, aut potest vsurpari. to. 15. 583. 19.
Papam non posse à quoquam homine iudicari est prerogatiua à Christo Domino Petro collata, quando ei tradidit claues Regni Cœlorum, quę prerogatiua transit in illius successores. to. 5. 133. 43.
Papa solus potest esse iudex sui ipsius. to. 5. 133. 43.
Quæ Concilia statuerint Papam à nemine posse iudicari siue ab Imperatoribus, siue à Regibus, siue à Clero, siue à populo ? to. 5. 133. 43.
Papæ potestas, quia spiritualis, & suprema est, à nulla alia potestate potest iudicari. to. 5. 134. 43.
Papa à nemine potest iudicari, quia eius potestas à nullo homine, sed à solo Deo dependet. to. 7. 790. 1.
Papa potest quidem ex charitate admoneri, non

non tamen ex auctoritate corrigi. tom. 7. 790. 2.

Papa à nullo homine nec distributiuè, nec collectiuè sumpto potest iudicari. tom. 9. 434. 89; & seq.

Papa à solo Dei iudicio immediato potest iudicari, quod iudicium nulli homini competit; non autem potest iudicari à iudicio Dei mediato, quod competit creaturis, quibus illud fuit à Deo communicatum. 435. 91.

Verba Christi Domini: *Dic Ecclesiæ*: nequeunt ad Papam referri; quia Ecclesia non est supra Papam, sed Papa supra Ecclesiam. to. 9. 435. 93.

Papa nequit ab Ecclesia iudicari propter hæresim adhuc non damnatam ab Ecclesia, sed solùm propter veram hæresim ab Ecclesia damnatam. to. 9. 437. 107.

Papa nequit accusari, nisi ad Dei tribunal, & ab illo tantùm potest iudicari. tom. 9. 441. 129; & seq.

Iudicare de Papæ factis quantùm sit reprehensibile? to. 9. 444. 146; & seq.

Papa iuramentum.

Papa iurans in Conclaui se dimissurum papatum, non obligatur renunciare. to. 5. 119. 19.

Papa iurans se dimissurum papatum si superueniat iusta causa potest licitè renunciare. to. 5. 119. 20.

Papa iuramento obligatus ad renunciandum nequit ab Ecclesia cogi ad seruandum iuramentum, quia potest se ipsum à iuramento absoluere. to. 12. 607. 2.

Papa si tenebatur etiam iuramento congregare Concilium, & non congregauit, si postea illud indicat, an censeatur se absoluisse, & secum dispensasse? tom. 9. 275. 27.

Semper præsumitur habere iustam causam. to. 9. 275. 29.

Papa licèt non possit tollere vim iuramenti, quando aliquid ex eo alteri quæritur, potest tamen illud prorogare. tom. 9. 275. 32.

Papa, qui aliquid in Conclaui sub iuramento promisit, si non obseruet, an efficiatur periurus. to. 9. 314. 1.

An possit seipsum absoluere à iuramento? tomo 9. 114. 2; & seq; & 317. 29; & 318. 30; & 326. 102; & seq.

Et an possit compelli ad obseruandum iuramentum? to. 9. 314. 2; & seq; & 325. 101; & 326. 102.

Contraueniens iuramento, vel voto magis peccat, quàm alij. to. 9. 316. 20.

Papa, & Imperator ligantur suo contractu; quia licèt Deus illis leges subiecerit; non tamen illis subiecit contractus, & conuentiones, quæ sunt de iure naturali, quod est potentius iure positiuo. tomo 9. 316. 21.

Papa an teneatur obseruare constitutionem: *Omnis vtriusque sexus*. tom. 9. 317. 31; & seq.

Papa non adstringitur ad obseruantiam capitulorum factorum in Conclaui, etiam si fuerint iurata post eius assumptionem. tomo 9. 331. 140; & seq.

Papa iurans se renunciaturum papatum ad libitum Cardinalium non tenetur iuramentum seruare. to. 9. 331. 149.

Papa si non obseruat iuramentum, præsumendum est, quòd id faciat ex rationabili causa. to. 9. 328. 196.

Papa iurans obseruare ea, quæ non tendunt in diminutionem suæ potestatis tenetur ex decentia illa seruare; illa verò quæ tendunt ad seruandam suam Pontificalem dignitatem tenetur seruare ex necessitate. to. 9. 339. 202.

Papa prætextu alicuius iuramenti præstiti super re honesta, vel licita ante assumptionem ad papatum, vel statim post, non ligatur. tomo 9. 340. 204; & 341. 212; & seq.

An peccet contraueniendo iuramento? to. 5. 118. 17.

An possit se absoluere à iuramento, & voto in Conclaui, siue extra facto? to. 5. 118. 17.

Papæ iurat fidelitatem, & obedientiam omnis potestas. to. 5. 619. 7.

Papæ iurare debent obedientiam, & fidelitatem Imperator, & alij Principes, & quale sit hoc iusiurandum? to. 5. 814. 2.

Quomodò possit tollere iuramenta, & vota? to. 14. 320. 2; & seq.

Papa iure exigit iuramentum ab Episcopis, & Archiepiscopis. to. 14. 370. 2; & seq.

Papa iurans se renunciaturum papatui tempore magni schismatis non est cogendus. to. 10. 204. 2.

Papa tenetur seruare iuramentum, vbi adest causa maioris boni. to. 9. 350. 270.

Cum consilio Cardinalium promittens aliquid se facturum an exemplo Bonifacij Octaui teneatur illud obseruare? tom. 9. 351. 277.

Quamuis sit solutus legibus, tamen legibus debere viuere quomodò sit intelligendum? to. 9. 352. 283.

Vtente plenitudine potestatis contra iuramentum, & votum mortaliter peccare, quomodò sit intelligendum? tom. 9. 352. 293.

Papa nequit contrauenire contractui. to. 19. 372. 12.

Quando iuramentum dispensari possit à Papa? to. 9. 334. 167; & 335. 168.

In omni iuramento semper intelligitur excepta papalis auctoritas. to. 9. 335. 174; & seq.

Imperator præstat iuramentum Pontifici Maximo, non tamquam temporali Monarchæ, sed tamquam Ecclesiæ Christianæ capiti summo. to. 5. 814. 1.

Sententiam de forma iureiurando præstando Pontifici Maximo per Imperatorem etiam defendit copiosè vir doctissimus, & summè Catholicus Lupoldus Episcopus olim Bambergensis. to. 5. 816. 1.

Papa si promiserit renunciare papatui ad tollendum schisma, tunc enim cum id tendat in fauorem Ecclesiæ vniuersalis obligabitur iuramento. to. 5. 119. 19.

Iuramento facto in Conclaui à Cardinali potest Papa factus contrauenire, & dispensare. to. 5. 118. 17.

Si Papa iurauerit tenere Concilium intra biennium, & similia, teneri ex quadam condecen-

centia id præstare, non autem de necessitate, to. 5. 118. 17.

Si Papa iuret se non creaturum Cardinales, non tenetur stare iuramento, quia esset directè contra eius potestatem, & est auctoritate, & vtilitate publicam, immò & necessarium, & inseparabile ab eius potestate, to. 5. 119. 20.

Si Romano Pontifici subsunt Archiepiscopi, subsunt Episcopi, sicut verè subijciuntur, solitum illis iuramentum iustè exigitur. to. 14. 371. 2; & seq.

Papæ Legati.

Papæ Legati auctoritas quæ sit? tom. 4. 216. 2; & seq.

Papæ Legati in Concilijs orationibus vti debent. to. 18. 342. 2.

Papæ Legatus præest omnibus Episcopis in Concilijs, & eos potest deponere. tom. 6. 446. 2; & seq.

Papæ Legati in Concilio Ephesino. tom. 1. 76. 2.

Papæ Legati in Concilio Niceno, qui fuerint? to. 6. 450. 2.

Papæ Legati quando conferant Concilio generali auctoritatem infallibilem? tom. 13. 167. 1.

Papæ Legati in aliquibus Concilijs ex conniuentia Papæ non præsederunt. tom. 6. 453. 1.

PapæLegati duplici modo ad Concilium generale mittuntur. to. 3. 558. 1.

Papæ Legati semper habuerunt primum locum in Concilijs. to. 14. 27. 2.

Papæ Legati Concilij Sardicensis quifuerint? to. 3. 630. 1.

Papæ Legati præsiderunt in Synodo Nicæna. to. 5. 35. 1.

Papæ Legati facientes, quæ commissa sunt eis à Papa errare nequeunt. to. 3. 388. 2.

Papæ Legati aliquando habent instructionem Papæ, vt in Concilio IV. to. 18. 6. 7.

Et aliquando sine instructione, vt in Tridentino. to. 18. 5. 1; & 27. 1.

In Concilijs generalibus præsident, primi nominantur, primi subscribunt. tomo 13. 226. 1.

Papæ Legati in Concilijs subscripserunt ante Patriarchas. to. 19. 393. 2; & seq.

Papæ Legati non seruantes eius mandata, excommunicantur, & deponuntur. to. 3. 724. 1.

Papæ Legatus præest omnibus Episcopis in Concilijs, & eos potest deponere. to. 6. 446. 2; & seq.

Papæ Legati potestas in dispensando quanta sit? to. 3. 93. 2; & seq.

Eorum iurisdictio quanta sit? tom. 3. 90. 2; & seq.

Habent potestatem concedendi indulgentias, & eas reuocare. to. 3. 93. 1.

Sine speciali instructione Papæ non repræsentant Papam, vt caput Ecclesiæ in Concilio. to. 3. 389. 2.

Papæ Legati à Latere.

Papæ Legati à Latere, origo, tituli, & officia. to. 6. 348. 1.

Papæ Legatus à Latere est ordinarius, & Vicarius Papæ. tomo 13. 363. 2; & tom. 9. 603. 1.

Papæ Legatos mandatum Papæ interpretatur. to. 3. 91. 2.

An possit congregare Concilium? to. 9. 57. 290; & 58. 293.

Eius iurisdictio non expirat mortuo Papa. to. 9. 228. 25.

Non potest se subijcere iudicio alicuius infra Papam, nisi in iudicio animæ. to. 9. 259. 27.

Papæ leges, & decreta.

Papæ diuersæ leges. & decreta. to. 1. 433. 2; & seq.

Papa sæpè edidit decreta quoad fidem, & quoad mores etiam in Concilijs particularibus. to. 15. 32. 185; & seq.

Papa iustè, & legitimè imponit decimas. to. 7. 761. 1.

Papa condit leges pro tota Ecclesia. to. 12. 606. 1.

Papæ in ijs, quæ sunt iuris positiui, nequit dici: Cur ita facis? to. 9. 16. 56.

Papæ non potest dici: cur ita facis? Quomodò sit intelligendum? to. 9. 427. 33.

Papæ depositiones non alligantur hominum consensui, immò nec Concilij generalis. to. 9. 258. 14; & seq.

Papa an adstringatur iure positiuo? tom. 9. 278. 50.

An possit ardua facere sine Cardinalium consensu? tom. 9. 319. 48; & 323 81; & 327. 117; & seq; & to. 9. 8. 5; & seq; & in 480. 6.

Papa licèt sit supra ius positiuum, non tamen est supra ius naturale, vel ius gentium. to. 9. 321. 67.

Papa ligatur sua promissione, & maximè quando fuit geminata. to. 9. 321. 69.

Papæ, quæ licita sint? to. 9. 324. 84.

Quid possit facere sine Cardinalium consilio? to. 9. 324. 85.

Papa non dicitur tollere ius tertij, cùm ad tempus tollit. to. 9. 325. 97.

Solus potest legem generalem condere sine Cardinalibus. to. 9. 328. 120.

Non tenetur petere consiliū à Cardinalibus. to. 9. 328. 122.

Papa nequit aliquem priuilegiare contra seipsum. to. 9. 331. 142.

Papam quoad ea, quæ sunt iuris positiui, posse facere, quod facta habeantur pro infectis, quomodò sit intelligendum? to. 9. 332. 145.

Papa simul cum Concilio potest imponere legem successori. to. 9. 343. 225.

Papa potest destruere ad libitum totum ius canonicum, & aliud condere. tomo 3. 17. 2.

Licèt non ligetur pœnis canonum, ligatur tamen rationis dictamine. to. 9. 443. 137; & seq.

Papa, siue Princeps non potest tollere ea, quæ sunt iuris naturalis. tom. 9. 457. 20.

Papa non potest facere Constitutionem, quòd non accusetur de hæresi. to. 9. 472. 55.

Papa non potest facere constitutionem, per quam tollatur præceptum decimarum. to. 9. 501. 1; & seq.

Nequit statum Ecclesiasticum nec in totum, nec in partem mutare. to. 3. 431. 2.

Papa non potest sine iusta causa statuere ea, perquæ status vniuersalis Ecclesiæ mutatetur. to. 4. 525. 194.

An possit statuere contra Concilium? tom. 4. 525. 195.
Papa si quæ fecit contra ius positiuum, etiam sine rationabili caosa valida sunt. tom. 4. 522. 176.
Papa secundùm leges, & canones se velle viuere profitetur. to. 4. 523. 180.
Solus potest expedire ardua sine Cardinalibus. to. 4. 523. 181.
Papa non potest se ipsum, nec successores ligare legibus positiuis. to. 4. 523. 182.
Dispensans sine causa in legibus positiuis, validè dispensat, peccat tamen venialiter, si non sit scandalum? to. 4. 523. 183.
Nun tenetur vi præcepti humani ad semel in anno confitendum. to. 4. 524. 187.
Numquam præsumitur vti plenitudine potestatis, sed potiùs legibus ordinata. to. 4. 524. 188.
Papa priuilegio exemptionis Clericorum à potestate sæculari in totum, & generaliter derogare non potest. to. 4. 524. 190.
Papa non potest facere legem, per quam clerici iudicentur à iudice sæculari, benè tamen in casu particulari. to. 4. 524. 191.
Papa non consentiente nullum decretum pro tota Ecclesia condi potest. to. 16. 526. 2; & seq.
Papa pro temporis necessitate potest condere nouas leges, congregare nouas plebes, diuidere, & vnire Episcopatus. tom. 6. 456. 2.
Papa non ligatur suis legibus à se factis, nec à Conciliis. to. 13. 345. 2.
Papam teneri obedire statutis Concilij vniuersalis dupliciter potest intelligi. to. 13. 540. 2.
Papa nec ligatur, nec subijcitur necessariò legibus, & statutis vniuersalis Concilij. to. 13. 549. 1; & seq.
Papa sua solùm libertate nequit legem ciuilem annullare, si non conducat ad finem supernaturalem. to. 3. 616. 2.
Papa habet ius præcipiendi, & condendi leges. to. 3. 841. 2.
In condendis legibus potest obligare fideles in conscientia, & transgressores iudicialiter punire. to. 3. 843. 1.
Potest ferre leges circa obseruantiam festorum obligantes totam vniuersalem Ecclesiam. to. 8. 671. 1.
Quomodò decreuerit festum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis? tomo 8. 672. 1; & seq.
Papæ concedentes, & interdicentes inuestituram Principibus. to. 5. 84. 2.
Papa potest reuocare leges ciuiles contrarias legi Dei. to. 5. 112. 5.
Potest cognoscere de negotijs sæcularibus quoties spectant ad Ecclesiæ tranquillitatem, & quæ est finis supernaturalis. to. 5. 113. 6.
Item potest condere leges conducentes ad animarum salutem, & illam impedientes. to. 5. 113. 7.
Papæ leges non dependent ab acceptatione, & approbatione subditorum. to. 5. 113. 7.
Papa non censetur auferre priuilegia, nisi de illis fiat expressa mentio. tom. 5. 113. 8.
Papa est supra canones. tomo 5. 114. 12.
Nequit abrogare, vel mutare canones, qui sunt iuris Diuini, vel ex toto, vel ex parte. to. 5. 115. 13.
Potest tamen interpretari, & declarare nullam esse obligationem legis in aliquo euentu, quo impeditur bonum Ecclesiæ. to. 5. 116. 14.
An peccet non obseruando constitutionem; *omnis vtriusque sexus*? to. 5. 116. 15.
An possit remittere pœnitentiam sibi à Sacerdote impositam? to. 5. 118. 16.
Nequit facere, quòd cedit in detrimentum vniuersalis Ecclesiæ, à quo denigratur eius status. to. 5. 120. 21.
Non ligatur iuri communi. tomo 5. 122. 22.
Contrauenicudo iuri communi peccat. to. 5. 123. 23.
Nequit ex toto, vel ex parte abrogare, quæ sunt iuris Diuini, & mutare articulos fidei, aut nuua Sacramenta instituere. tomo 5. 123. 24.
A quo habeat potestatem condendi leges? to. 5. 192. 290.
Papa quid possit efficere? to. 5. 191. 288.
Papa, quas leges possit condere? tom 18. 667. 2; & seq.
Papæ leges pauciores sunt, quàm in lege Mosayca. to. 18. 670. 1.
Papa est supra ius, & contraueniendo legibus, & dispensando contra ius positiuum non peccat. to. 9. 356. 16.
Concedens aliquam gratiam, etiam si moriatur, illa gratia non reuocatur. to. 4. 511. 81.
Nequit condere aliquam legem ligantem potestatem sui successoris, ne super illam possit dispensare. to. 3. 583. 1; & seq.
Nec condere statutum, quo Ipsemet ligatur, & eius potestas diminuatur. tom. 9. 338. 190.
Nequit concedere Regaliam in præiudicium suorum successorum. to. 9. 338. 193.
Papa habet vim coactiuam condendi leges obligantes in conscientia sub peccato mortali. to. 10. 190. 1.
Papa tenetur seruare ius confitegens ex lege, saltem ex condecentia; non tamen subditur pœnis illius legis. to. 9. 318. 36.
An possit tollere contractus ciuiles? tom. 9. 325. 98.
An possit validare contractum? tom. 9. 325. 99.
Papa in condendis legibus pro vniuersali Ecclesia, non facit rem de fide, sed declarat esse de fide. to. 9. 761. 2.
Papam non posse res arduas absque Concilij, vel Cardinalium consilio; intelligendum est ex decentia, non ex necessitate. to. 9. 347. 251; & 348. 259.
Ex necessitate debet habere assistentes, non tamen tenetur sequi eorum consilia, sicut nec Petrus obligatus fuit sequi consilia Apostolorum. to. 9. 347. 259.
Papa ex causa superueniente potest procedere contra suam promissionem maximè in ijs, quæ pertinent ad eius potestatem. tom. 9. 348. 256.
Papa sæpè edidit decreta quoad fidem, & mores etiam in Concilijs particularibus. tom. 15. 32. 185; & sequen.

Papæ

Papæ decretum præferendum Episcoporum voto. tom.19. 43. 1.
Papæ statuta à fidelibus sunt obseruanda, tom. 19. 104. 1.
Papa est summus Hierarcha conditor legum obligantium omnes sub pœna æternæ damnationis. tomo 19. 254. 2; & sequen.
Papæ Epistolæ decretales siue contentæ, siue non contentę in Canone sunt venerabiliter suscipiendæ. tom.19. 256. 1; & sequen.
Papa non condit leges, nisi congruas doctrinis Euangelicis, & Apostolicis. to.20. 468.2.
Papæ leges pauciores sunt, quàm in lege Mosayca. tom.18. 670. 1.
Pontificiarum legum, & ciuilium materia. tom.12. 449.2.
Pontificia, & Imperatoria lex quomodò contrarientur? tom.9. 678. 2.
Papa an possit sine Concilio reuocare decretum factum à Papa simul cum Concilio? to. 9. 473. 17.
Papæ decreta ab omnibus Christi fidelibus sunt reuerenter suscipienda. tom.13. 444. 1.
Papæ qui decreuerunt recursum ad Apostolicam Sedem in grauioribus causis.to.8. 383. 2; & sequen.
De sua potestate plura, & varia decreta fuerunt. tom.3. 957. 1; & sequen.
Papæ qui decreuerunt susceptores suorum filiorum in baptismo non debere eccipi in coniugio. tom.1. 119. 1.
Item qui decreuerunt omnium Prælatorum potestatem à Romano Pontifice pendere. tom.13. 358. 1.
Papa potest in omnibus Ecclesijs consecrare, vel iubere, vt consecrentur Episcopi. to.6. 651.1; & sequen.
Papa potest tollere statuta Concilij, quando præiudicant animarum saluti, & staeni vniuersalis Ecclesiæ. tomo 5. 114. 11.
Et etiam pertinentia ad mores. tom.5. 620. 12.
Item potest emendare statuta Concilij. to. 6. 28.99.
Papa an possit submittere causas Ecclesiasticas Principi Laico? to.5. 192 291.
An possit abrogare Canonem: *Si quis*? to.5. 192. 293.
An possit tollere leges humanas? to.5. 192. 294.
An possit tollere priuilegium Canonis: *Si quis*? tom.5. 193. 295.
Nequit facere statutum generale, ne festa celebrentur. tom.5. 193. 296.
Nequit statuere ne Clerici in Sacris recitent Diuinum Officium. tomo 5. 193. 297.
An possit statuere ne communicantes cum excommunicatis incurrant excommunicationem? tom.5. 193. 301.
Nequit statuere ne ipse accusetur de hæresi. tom.5. 194. 302.
An habeat dominium in rebus, & beneficijs Ecclesiasticis? to.5. 546.1.
An teneatur compensare si adimat beneficium sine causa? tom.5. 548. 6.
Potest derogare iuri patronatus ex causis vrgentissimis. to.5. 548.7; & seq.
An aliquando possit conferre beneficia iuris patronatus Laici? to.5. 549. 13.
Quomodò possit conferre beneficia vacantia? tom.5. 550. 17; & sequen.
Potest obligari ex promissione, & contractu. tom.5. 551. 21.
Nequit prouidere de beneficio electiuo in præiudicium eligentium. tomo 5. 551. 22.
Papæ prouisio facta eadem die, qua facta fuit ab Episcopo, an debeat præferri? tom.5. 551. 23; & sequen.
An possit concedere plura beneficia sine causa, & causæ ob quas potest concedere? tom.5. 555. 40; & sequen.
Papa potest dispensare de rebus Ecclesiæ pro suo arbitrio. tom.5. 571. 117.
Potest ex causa alienare bona Ecclesiæ, & quomodò? tom.5. 571. 118; & seq.
Potest instituere maioratum, & quomodò? tom.5. 572. 125.
Solus potest approbare Religiones. tom. 5. 575. 129.
Duplici nomine vocatur Regularium supecioe. tom.5. 575. 129.
Quando possit præcipere Religiosis, vt eant in terras infidelium ad prædicandam fidem? tom.5. 575. 132.
Potest concedere Religiosis, vt faciant testamentum. tom.5. 579. 145.
Papa quid agat promouens Monachum ad Episcopatum? tom.5. 581. 162; & sequen.
Potest concedere licentiam Religioso transeundi ad aliam Religionem. tom.5. 582. 164.
An possit irritare vota Religiosis? tom. 5. 585. 177.
Papa nequit abrogare leges, nisi in illis sit periculum animæ. to.5. 619. 3.
Papa habet vim coactiuam condendi leges. tom.5. 669. 2.
Papæ facta excusantur, etiamsi iniusta videantur. tom.6. 23. 78.
Papa an possit ligare se ipsum? tom. 6. 26. 92.
Papa non ligatur legibus positiuis. tom. 6. 27.94.
Papæ statuta solus Deus corrigit. tomo 6. 30. 5.
Eius decreta sunt ab omnibus inconcussè tenenda. tom.9. 365. 48.
Papa solus potest licentiam concedere celebrandi Diuina Officia in Ecclesia interdicta. tom.6. 29. 3.
Communicans cum excommunicato, non incurrit excommunicationem. tomo 6. 30. 7.
Neque committit simoniam conferens benaficia. tom.6. 30. 6.
Papa, vt Papa potest condere leges, & immutare leges ciuiles. tomo 6. 78. 1.
Papa obstringitur suis legibus, & suorum prædecessorum quoad vim directiuam. tom.11. 536. 2.
Nequit præcipere aliquod, quod est contra legem Dei. tom.8. 427. 1.
Papa cum tota Ecclesia nequit condere nouum

nouum articulum fidei, aut nouum Sacramentum instituere. to.8. 312.1.
Papæ leges non obligant, nisi promulgentur. to.1. ex Tanneto. 41.263.
Papæ mandata, veluti Dei mandata accipienda sunt. tomo 1. ex Tannero. 44. 279.
Papa, quem vice Dei habemus in his, quæ contra Deum non sunt, est audiendus. tom.1. ex Taonero. 44. 280.
Papa nequit condere legem, ne Papa hæreticus deponatur, vel accusetur. tom. 10. 205.2.
Papæ decretis præstanda est reuerentia, & obedientia. tom.3. 454.1.
Papa nequit præcipere Clericis, vt toto suæ vitæ tempore implicent se negotijs sæcularibus. tom.3.506. 1.
Papa quomodò dicatur omnia intra in scrinio sui pectoris habere? to.4. 514. 104; & tom.9. 377. 1.
Papa sicut desiderat facta sua à successoribus seruari, ita, & ipse debet seruare facta antecessorum. tom.4. 514. 105.
Papa nouis Constitutionibus à se datis, statuta, vel consuetudines tollere non intendit, nisi exprimat. to.4. 514. 106.
Papa non intendit derogare Constitutionibus, & iuri alterius. to.4. 515. 100.
Papa non præsumitur velle præiudicare iuri tertij. tom.4. 515. 104.
In indicando seruat ordinem iuris. tom. 4. 515. 117.
Papam iura omnia continere, & esse supra ius quomodò sit intelligendum? to.4. 515. 118.
Papæ dispensatio in legibus Diuinis non admittitur. tom.4. 516. 119.
Papa potest declarare, seu interpretari in aliquo casu particulari, deficere obligationem iuris Diuini, si subsistit causa. tom.4. 516. 121.
Papæ decretis, & decretalibus vnusquisque fidelis obedire debet. to.4. 207. 2; & sequen.
Papa an possit tollere contra omnes Clericos Canonem: *Si quis suadente &c.* to.9.176.23; & 427. 39.
Papa contra vniuersale Statutum Ecclesiæ nihil potest statuere. to.9. 198. 23; & sequen.
An possit tollere priuilegium Canonis, & fori, & deponere Episcopum, & Clericos subijcere foro sæculari? to.9. 198. 31; & sequen.
An possit facere nouum articulum fidei? tomo 9. 70. 14; & to.3. 80.1.
Papa non potest id, per quod denigratur status Ecclesiæ. to.9. 102. 40.
Papam non ligari iure positiuo, quomodò sit intelligendum? to.9. 113.108.
Papa non potest mutare statuta Patres in ijs, quæ sunt iuris Diuini, & naturalis; potest tamen in ijs, quæ sunt iuris positiui. to.9. 804.2.
Papa potest ligare, & soluere quæ vult, & ideo vni præcipere, & non alteri. tom. 7. 17. 2.
De plenitudine potestatis potest tollere leges Ciuiles, & alias condere. to.19. 373. 14.
Papa potest absque Concilio fidei dogmata definire. tom. 20. 534. 1; & sequen.
Papa nequit præcipere, ne quis ducat vxorem. to.18. 127. 6.
Papa habet potestatem condendi leges obligantes in conscientia, & ideo habet iurisdictionem coactiuam. tom.18. 660. 1; & seq; & 661.2; & seq.
Solus potest interpretari traditiones Apostolicas, & leges Ecclesiasticas condere. to.17. 470. 2.
Non habet tamen potestatem condendi nouos articulos fidei, sed tantùm explicandi quinam sint articuli fidei, & quænam ad articulos fidei spectent. tomo 17. 15. 2.
Habet potestatem coactiuam legis, etiam quoad mores. tom.5. 34.1.
In quibus præceptis possit dispensare? to. 9. 17.19.
Absque vlla Synodo generali, vel particulari habet ius condendi leges. tomo 3. 495.1.
Non accepit potestatem ferendi leges ab edicto Imperiali. to.3. 957.1.
Nequit facere, quòd Laicus conferret, vel ordinet. to.5. 158. 145.
Vltra duos ordines institutos à Deo, scilicet Episcoporum, & Parochorum potest instituere ordinem prædicatorum, qui prædicent, & confessiones audiant. to. 4. 98. 1.
Potest concedere, vt Latini in partibus Græcis vtantur forma propria Latinorum, & è contra. tom.5. 159. 156.
Potest conferre simplici Sacerdoti potestatem consecrandi Episcopum. tom.5. 159. 154; & sequen.
Papa potest facere exemptionem, quam vult. tom.4. 93. 1.
Ad ipsum spectat declarare ambiguitates, quæ circa decreta Conciliorum oriuntur. tom.19. 616. 2; & sequen.
Et dispensare super decreta Conciliorum. to.19. 517. 1; & sequen.
Et illa abolere, & reuocare. to. 19. 517. 2; & sequen.
Et decreta Conciliorum ad ipsum spectat confirmare. to.19. 614. 2; & seq.
Et damnare Concilia perperam celebrata. tom.19. 616. 1.
An possit statuere contra Concilia? tom. 4. 525. 195.
An possit tollere constitutiones conciliares. tom.9. 477. 55.

Papæ Maiestas.

Papæ Maiestas summa. to.6. 8.15.
Papæ Maiestatem non minuerunt excellentiæ Regalis dominationis. tom. 12. 461. 1.
Neque acta Regum Iudæorum. to.12. 467. 2.
Neque dicta Conciliorum, aut Sanctorum Patrum. to.12. 468. 2; & 470. 2.
Nec acta Imperatorum, aut Regum. to. 12. 472.2.
Papæ Maiestati omnes Principes se, suasque fasces debent submittere. to.2. ex Turrecrem. 47.2; & sequen.
Papæ insignia Imperialia. to.6. 463. 2; & sequen.

Fuerunr mitra,seu phr ygium,regium lorum, clammys, & tunica coccinea. to.6.464. 1; & sequen.
Papæ magnitudo est à Christo instituta. to.14. 510. 2.
Papa honoratus à Regibus Barbaris, Alarico, Genserico, Attila, Totila, tom. 15. 277.1.
Papæ pompa non dedecet, tom. 10. 282.2.
Papa quantò maior, tantò humilior ostenditur. to.5. 133. 41.
Papa vti potest Imperialibus insignibus.to.4. 213.1.
Antefertur Imperatori, & Regibus tanquam caput. tom.4. 498. 25.
Papa, & si homo sit, & mortalis ratione tamen officij potestatis aliquid supra homines, & commune cum Deo habere dignoscitur. tom.4. 511. 79.
Quantæ existimationis olim fuerit apud Græcos, tom.3. 730. 2.

Papa malus, & inhabilis.

Papa etiam malo debetur honor, & reuerentia. to.7. 758. 2.
Papa, vt homo peccare potest. to.3.32. 2; & to.13. 202. 2; & seq.
Papam peccantem grauiùs ponendum esse quomodò est intelligendum? to.9. 436.96.
Papa non dicitur malus,quia abutitur pontificali auctoritate. to.9.433. 83.
Papa licèt sit caput Ecclesiæ, propter eius malos mores non sit membrum putridum, to.9. 450. 186.
Papæ vitia cathedræ Apostolicæ puritatem,& sanctitatem non macularunt. to.10.282.2.
Papa quid faciendum quando est ita malus, vt suis moribus noceat Ecclesiæ?to.4.78.1.
Quando peccet mortaliter in acceptione personarum? to.4. 91. 1.
Papa peccat si dat Prælaturam petenti,& procuranti. to.4. 91. 2.
Papa si conferat beneficia motus precibus Regum, & Principum contingit tripliciter ibi esse vitium. to.4. 91. 2.
Papa si suæ, & fraternæ correctionis negligensdeprehendatur, nullus hominum eius culpss redarguere præsumat. to.4.499. 37.
Papa licèt,vt persona priuata possit peccare, tamen nullus potest ipsum redarguere. tomo 4. 117. 2.
Papæ etiam mali iudicium est vtile, tom. 16. 302. 1.
Papa quanuis peccet, non desinit tamen esse Papa. to.16.376. 1.
Papam esse peccatorem nefas est dicere, tomo 13. 201. 1.
Papa nequit non rectè sentire. to.13. 205. 2.
Papa quando, & quomodò fraternè sit corrigendus? to.13. 590. 1.
Papæ prauitas cedit in damnationem innumerabilium peccatorum. to.6. 24. 80.
Papa palàm criminosus potest corrigi fraternè. to.11. 447. 1; & seq.
Papa malè operans potest admoneri, & si persistat relinquendus est Deo. to.7. 527.2.
Papa licèt possit peccare, vt homo, non tamen, vt subditur directioni Spiritus Sancti. to.8. 429. 1.
Papa extra munus cathedræ, vt homo potest peccare, & malè operari ex odio, & inuidia. to.3. 886. 1.
Papa malus non præiudicat Ecclesiæ. tom. 1. 247.2.
Papa an committat simoniam vendendo beneficia? to.9. 97. 8.
Papa non laqueatur crimine simoniæ quoad pęnā iuris positiui.to.9. 100.22; & 102.45.
Non incidit in simoniam etiam in prohibitis. to.9. 102. 41, & seq.
Vendendo Pontificatum magis laqueatur crimine simoniaco, quàm alio casu. to.9. 102. 42; & 103. 46.
Papæ etiam malo est obediendum, quia eius potestas est à Deo, & est tolerandus, quia etiam toleratur à Deo, to.4. 252. 1.
Papa si esset scandalosus, & incorrigibilis recurrendum essetad Deum. to.9. 802. 2.
Papa potest reuerenter admoneri, to.7. 762; & 760. 2.
Quia Petrus reprehensus fuit à Paulo.tom.7. 760.2.
Papa nequit facere ea, quibus decoloretur status Ecclesiæ. to.9. 345. 242; & seq.
Papæ culpas nemo potest redarguere, sed debet Deum pro illo rogare. to.9. 360. 6.
Papa, qui ab errore se corrigit, & paret Ecclesiæ mandatis an debeat retinere Papatum? to.9. 377. 1.
Papa pro crimine notorio, in quo est incorrigibilis, & totam scandalizat Ecclesiam, an possit puniri, tanquam hæreticus? tomo 9. 380. 25.
Quamuis ab homine puniri non possit, nequit tamen euitare Diuinam vltionem. tomo 9. 367. 63.
Papa quomodò dicatur scandalizare Ecclesiam, vt possit in Concilio accusari? to.9. 385. 1; & 386. 9.
Quamuis sit caput Ecclesiæ, potest tamen fieri schismaticus, & quomodò? tom.9. 388. 15; & 389. 17.
Quomodò possit se separare à corpore Ecclesiæ, & à collegio sacerdotum? to.9.389.16.
In quantùm est caput Ecclesiæ, potest esse à se diuisus, sed quantùm homo à se ipso diuidi nequit. to.9. 389. 19.
Papa si errat eius errores reseruantur Deo corrigendi. to.9. 578. 203.
Quantumuis membrum puttidum per mores, non potest totum corpus inficere.tomo 13. 433. 2.
Papam nouam hæresim prædicantem, nullus damnare potest. to. 13. 433. 2.
Papa quamuis sit incorrigibilis, non tamen est corruptibilis eius cathedra. to.9.662.2.
Papa non tenetur necessariò se purgare de aliqua infamia. to.3. 36. 1.
Papæ quando est hæresi infectus, nequit fieri monitio publica. to.9. 36. 166.
Papæ non indicitur purgatio, sicut in inferioribus ratione scandali. to.9. 450.180.
Papæ scandalizanti Ecclesiam prouidetur resistendo absque quod deponatur. tomo 9. 450. 133.
Papa hæreticus an debeat ab Ecclesia acceptari? to.10. 277. 2.
Si alicuius criminis nota macularetur, posset ne constituere iudices ad suam innocentiam tuendam? to.3. 399. 2.
An statim, ac sit hæreticus, remaneat ipso iure sua potestate priuatus? to.3. 401. 2.
An propter aliud crimen, quàm hæresis possit à Con-

à Concilio generali iudicari? to. 3. 402. 1.
Quando correctioni subiici potest? tomo 3. 414. 1.
Papa est impollutus, & ab hæreticorum peste immunis. to. 1. 351. 11.
Papa si esset vehementer diffamatus, tunc quid agendum esset? to. 13. 482. 2.
Si esset notoriè hæreticus, quid faciendum esset? to. 13. 483. 2.
Papa ob amentiam, & spontaneam renunciationem, & apostasiam potest deperdere auctoritatem Pontificiam. to. 1. ex Tannero. 26. 171; & seq.
Papa hæretico sedes dicitur quasi vacare. to. 9. 370. 4.
Papa quando tractatur de magno totius orbis periculo si non vult vti rationibus potest armis compesci. to. 9. 383. 5.
Papa incorrigibili an sit pro eo Deus orandus? to. 9. 383. 1.
Papa quomodò sit incorrigibilis? to. 9. 386. 8.
Papa incorrigibili debet fieri denunciatio. tomo 9. 70. 9.
Papa si sit incorrigibilis, & persistit in crimine, dicendo illud non esse crimen, quod tamen est damnatum ab Ecclesia, tunc non punitur illo crimine, sed de assertione, & hæresi. to. 9. 441. 30.
Papa licèt sit incorrigibilis, & criminosus, non tamen prædicet, vel afferat aliquid contra fidem, non est deponendus. to. 9. 444. 142.
Papa si sit incorrigibilis in facto heresis, quid faciendum sit? to. 9. 153. 45.
Papæ solius, etiam si sit hæreticus, est congregare Concilium, si velit. to. 9. 37. 178.
Papam etiam incorrigibilem non habere superiorem quomodò sit accipiendum? to. 9. 611. 302.
Papa hæretico existente Concilium per Cardinales congregari debet. to. 4. 78. 2.
Papa an possit esse hæreticus? to. 4. 809. 42; & to. 2. ex Adolpho. 79. 2; & to. 10. 186. 1; & to. 18. 565. 2.
Papa incidens in hæresim, statim desinit esse Papa. to. 4. 503. 48.
Papa si esset hæreticus an possit reprehendi, & ab ipso appellare, si vellet hæretica statuta condere? to. 5. 117; & seq.
Papa priuatim labi in heresim reputatur possibile. to. 13. 137. 1; & 139. 2.
Papa schismatico an sit subtrahenda obedientia? to. 9. 282. 65; & seq.
Accusatus de hæresi posset committere Imperatori quamuis laico, vt caperet informationem. to. 9. 258. 23.
Potest laico committere causam spiritualem, tanquam executori. to. 9. 261. 41.
Papam esse incorrigibilem dupliciter potest intelligi. to. 13. 432. 2.
Papa potest incidere in hæresim, vt particularis Doctor, sed non vt Doctor ex cathedra. to. 3. 860. 1.
Papa nequit in hæresim labi. to. 7. 199. 1.
Papa in hæresim lapsus desinit esse Papa; quia desinit esse membrum Christi. to. 7. 199. 2.
Papam, vt est priuata persona, non posse esse hæreticum piè credendum est. to. 5. 127. 32.
Papam non posse esse hæreticum probabile est. to. 5. 669. 2.
Papæ hæretici occulti decreta non sunt irrita. to. 12. 603. 2.
Papam declarare hæreticum spectat ad omnes Episcopos Ecclesiæ. to. 12. 604. 2.
Papa in hæresim lapsus omni dignitate exuitur. to. 6. 24. 79.
Papæ nunquam inciderunt in hæresim. to. 1. 337. 1; & seq.
Papa vt priuata persona, an possit esse hæreticus priuatim? to. 1. ex Tannero. 37. 237; & to. 4. 468. 5.
Papam neque, vt est persona priuata, posse in hæresim labi probabile est. to. 10. 458. 1; & to. 18. 57. 1; & to. 18. 635. 2.
Papa hæreticus an sit excommunicatus? tomo 10. 204. 2.
Papa hæreticus titulum Papatus amittit. tomo 9. 39. 187.
Papa euadens fatuus, vel furiosus, vel si capiatur ab hostibus, an Cardinales possint interim deputare Vicarium? to. 9. 44. 218.
Papa adhuc nullus fuit hæreticus. to. 4. 468. 5.
Papa si fiat hæreticus potest à Concilio generali declarari hæreticus. to. 4. 468. 5.
Papa si sit inutilis ex aliquo accidente, vel captus ab hostibus, quis succedat in iurisdictione? to. 9. 76. 1; & 92. 77, & 81. 28; & 83. 37; & 88. 52; & 76. 2; & 77. 7; & 78. 9; & 79. 15.
Papa si sit prorsus inutilis, an dicatur Papatus vacare? to. 9. 83. 38.
In quo casu possit deputare sibi Vicarium? tomo 9. 84. 40.
Papa inutilis quomodò possit admoneri? tomo 9. 87. 46.
Papa furioso sine spe recuperandi sanitatem, ad quem spectabit congregare Concilium? to. 9. 89. 53.
Papa effecto protsùs inutili, vel ita deformi ita, vt illius præsentia generaret scandalum, quid agendum? to. 9. 95. 2.
Papa hæreticus non est Papa, sed priuata persona. to. 9. 155. 51; & to. 7. 778. 1.
Nulli est suspectus, nisi causa sit propria. tomo 9. 159. 2; & 160. 10.
Papa nisi sit hæreticus, in terris superiorem non habet. to. 2. ex Aluarez. 4. 2.
Papa an possit esse præscitus? to. 16. 261. 1.
Papa mala vita non præiudicat ipsius potestati, aut Ecclesiæ. to. 2. ex Adolpho. 93. 2.
Papa hæreticus est sicut homo mortuus. tomo. 7. 779. 1.
Papa in casu hæresis, an desinat esse Papa? tomo 9. 793. 1; & to. 18. 40. 2.
Papa hæreticus occultus non est de iure Diuino priuatus Papatu. to. 9. 793. 2.
Papa obstinatus in hæresi habet potestatem superiorem se. to. 9. 794. 2.
Papa hæreticus, & incorrigibilis, an volens redire ad gremium Ecclesiæ, sit audiendus, & an recuperabit statum suum? to. 9. 400. 6.
Potest esse iudex in causa propria, etiam contra se ipsum. to. 9. 402. 21.
Papa existens Papa nullo casu reperitur posse damnari. to. 9. 404. 32.
Papę non est obediendum, si præcipiat aliquod intolerabile, per quod scandalizetur status Ecclesiæ. to. 9. 428. 43.
Papa si sit hæreticus, & non possit deponi, quia Ecclesia non iudicat de occultis, potest tamen accusari. to. 9. 429. 52.
Alienans res Ecclesiæ, non præsumitur facere

cere cum causa, licèt in Principe causa præsumatur. to.9. 434. 85.
Papa solùm propter hæresim strictè sumptam potest iudicari. to.7. 771. 1.
Papæ nequit adimi potestas, nisi ob hæresim propriissimè sumptam. to. 7. 777. 2.
Papam dubium accusantes non sunt credendi. to. 7. 778. 2.
Papæ illegitimè plures fuerunt. to.9. 356. 18.
Papæ præcipienti aliquid illicitum potest resisti. to.9. 383. 7.
Papa hæreticus inferior est quolibet catholico, & à synodo vniuersali damnari potest. tomo 3. 37. 1.
Papa quando est Papa non tenetur à se reuocare vllam causam tanquam suspectus. tomo 3. 37. 1.
Papę simoniaco, & scandaloso obediendum est. to.3. 14. 1.
Papa ex nullo crimine, excepta hæresi, dicitur suspensus ipso iure à Papatu. tomo 9. 280. 57.
Papa peccaret, si Concilium vrgente necessitate non congregaret. to.18. 35. 2.
Papa nequit esse membrum putridum, & ideo abscindendum, quia Christus orauit, ne eius fides nunquam deficeret, & exauditus est pro sua reuerentia; ideo Papa nequit in fide deficere. to. 18. 36. 1.
Papam hæreticum esse potest intelligi, vel occultè, vel publicè. to.18. 39. 1.
Papæ, qui fuerunt hæresis accusati. tom. 18. 43. 1.
Papa etiam malus validè confert sacramenta. to. 18. 65. 1; & 66. 1; & seq.
Papam, qui errauit, pœnituisse erroris, maius miraculum fuit, quàm si non errasset; Episcopi enim aliarum Ecclesiarum lapsi in errores in illis mortui sunt. to.18. 86. 2.
Papa in errorem lapso Ecclesia Romana nunquam consensit, sicut consenserunt aliæ Ecclesiæ erroribus suorum Episcoporum. to.18. 86. 2.
Papa post mortem nequit damnari de hæresi. to.18. 118. 7.
An accusatus de crimine teneatur se purgare? to.18. 118. 7.
Papa reputatur hæreticus, cuius crimina notoria scandalizant Ecclesiam. to.18. 118. 9.
Papa propter hæresim nequit esse caput Ecclesiæ. to.18. 119. 13.
Papa accusatus an debeat stare concilij iudicio? to.18. 122. 23.
Papæ defuncto magis est deferendum, quia nequit se defendere. to.18. 119. 11.
Papæ Ecclesiam turbanti resistendum est monitionibus, ieiunijs, & lacrymis. tom.18. 123. 1.
Papæ delicta solius Dei iudicio sunt reseruata. to.18. 125. 9.
Papa hæreticus à Concilio potest abijci, nisi resipiscat. to.18. 177. 1.
Papa hæreticus desinit esse Papa, sicut desinit esse Christianus; non enim potest esse Papa, nisi sit Christianus. to. 18. 567. 2.
Papa si obedire tenuerit declarationibus de fide ab vniuersa Synodo per aperta sacræ Scripturæ, aut sanctorum Prælatorum testimonia vnanimiter factis, velut hæreticus Concilio subditur. to. 13. 599. 1.
Papa si determinat contra illa, quæ in Concilijs circa fidem determinata sunt, potest accusari tanquam hæreticus. tomo 9. 204. 68.
Papa potest peccare, sed non docere falsam doctrinam. to.18. 36. 1.
Licèt sit peruersus in persona, est tamen beatissimus ex officio. to.20. 307. 6; & seq.
Eius beatitudo est tantùm in spe, non in re. tom. 20. 307. 8.
Papa malus aliquando eligitur à ChristoDomino in vindictam malorum. tomo 20.31. 10.
Papam malum non habere potestatem fuit hæresis Maximianistarum, quam secuti sunt Waldenses, & Wicclefistæ. tom. 20. 334. 5.
Item eum secuti sunt Pelagiani. to.20. 335. 6.
Papa carens charitate non desinit esse Papa. to. 19. 578. 1; & seq.
Papæ malo solùm orationis remedium est adhibendum. to. 19. 524. 1; & seq.
Papa an propter alia crimina præter hæresim subijciatur potestati Concilij? tom. 19. 482. 2; & seq; & 485. 2; & seq; & 487. 2; & seq; & 691. 2.
Papa hæreticus post secundam monitionem manens contumax est deponendus. to. 19. 480. 2; & 522. 1; & seq.
Papa hæreticus an desinat esse Papa. tom.19. 478. 2; & seq.
Papa hæreticus habet superiorem Ecclesiam vniuersalem. to.19. 474. 2; & seq.
Papa hæreticus non est Papa, quia incidendo in hæresim amittit fidem. to.19. 473. 2; & seq.
Papa dubius, vel schismaticus tenetur obedire Conciliorum decretis; non autem Papa legitimus. to. 19. 458. 1; & seq.
Papa quamuis in moribus à via recta deflectat; attamen non est deserendus; quia nunquam deflexit, aut deflectet à doctrina. to. 19. 438 1; & seq.
Papæ aliqui resisterunt; sicut Petro restitit Paulus. to. 19. 363. 2.
Papa deficiens in fide fit minimus omnium fidelium. to.19. 4. 2; & 11. 2.
Papa malus non est deponendus exemplo Dauidis, qui ob adulterium, & homicidium, non fuit depositus, sed tantùm per Nathan correptus. to.19. 12. 1.
Papæ amenti à Cardinalibus dandus est coadiutor. to.19. 15. 1.
Papa hæreticus non deponitur à Concilio propria auctoritate, sed auctoritate Papę, qui condidit canonem, quo statuitur Papam hæreticum esse deponendum. tom.19. 15. 2.
Ob quodlibet crimen mortale non amittit potestatem, excepta hæresi. to. 19. 100. 2.
Papæ mali mores non pugnant cum veritate doctrinæ. to. 20. 551. 2.

Papæ munera.

Papæ munera, quæ sint? to.10. 160. 2.
Papæ munera sunt prædicare Euangelium, remittere, & retinere peccata, administrare sacramenta, leges condere, habere sollicitudinem auertendi malos, & promouendi bonos, & fideles ad pietatem, ac salutem ducendi. to.18. 66. 1.
Papæ munus maximum est confirmare Episcopos in fide. to.18. 147. 2.

Papæ

Papæ munera sunt, vt sit Pastor, & Pater. to.18. 319. 1.
Papæ munera, vt gregem tueatur, & seruet. to.18. 319. 2.
Item vt bonos magis perficiat. to.18. 320. 1.
Papa debet ad exemplum Christi peccata sui gregis in se ipsum suscipere, & pro illis deprecari. to.18. 341. 1.
Cùm habeat curam de omnibus, debet primò attendere ad ea, quæ sunt in se, & secundariò ad ea, quæ sunt sub se. to.4. 58. 59; & 60; & seq.
Papa licèt sit pastor gregis debet potius animo, quàm imperio dominari. to. 4. 498. 31.
Papa solus potest vngere Imperatores, & Reges. to.6. 49. 2.
Benedicit, vngit, & confirmat Imperatores, & Reges. to.6. 49. 2.
Papa Gregorius instituit Electores Imperatoris. to.6. 49. 2.
Papa concessit Imperatori nomen Augusti. to.6. 50. 2.
Papæ munus est vniuersam potentiam Regum Christianorum dirigere ad finem spiritualem. to.12. 446. 2.
Papa pascendo per alios veri pastoris officium adimplet. to.14. 278; & 276. 1; & seq.
Anglis ex vi sui muneris misit prædicatores. to.1. 256. 2.
Ad varias prouincias varios prædicatores misit. to.1. 257. 1; & seq; & 258. 1; & seq.
Papa nequit impediri à Principibus in missione Euangelica. to. 2. ex Adolpho. 54. 2; & 75. 1.
Papæ data fuit potestas ritè pascendi, & gubernandi Ecclesiam. to.10. 37. 2.
Papa habet duo munera, scilicet munus regendi suam Ecclesiam particularem, & Ecclesiam vniuersalem. to.10. 215. 2.
Papa curare debet, vt salus vniuersalis Ecclesiæ semper salua sit. to.9. 36. 167.
Papa confirmat Episcoporum electiones. tomo 4. 211. 2.
Papa, & Episcopus se habent ad Ecclesiam, sicut vir ad vxorem. to.4. 478. 41.
Papa necessarius est vniuersæ Ecclesiæ hierarchiæ regimini. to. 2. ex Turrecrem. 34. 1; & 35. 2; & seq.
Papa, vt rector vniuersæ Christianæ familiæ, debet regere totam Ecclesiam. to.2. ex Pighio. 174. 2.
Papæ studium, & vigilantia præcipuam in curandis Ecclesiæ necessitatibus. to.1.443. 1; & seq.
Papæ pietatis, & munificentiæ monumenta Romæ relicta. to.1. 477. 1; & seq.
Eius gesta pro tuenda immunitate Ecclesiastica. to.1. 557. 1.
Papa quantùm laborauerit pro concilianda pace inter Christianos. to.2. 567.1; & seq.
Papa debet esse medius inter Deum, & homines. to.7. 788. 2.
Papa est vnicus pastor omnium Christianorum. to.7. 794. 2.
Papa an debeat potiùs cedere Papatui, quàm pati, quòd populus remaneat scissus, & diuisus? to.9. 413. 29.
Papa ad defensionem Ecclesiæ potest arma sumere, & bellum monere. to.7. 744. 2.
Summoperè debet cauere, ne vtatur plenitudine potestatis sine magna rationabili causa. to.9. 352. 292.
Papa, & Episcopus debent magis quærere, & diligere salutem ouium sibi creditarum, quàm propriam personalem præsidentiam. to.9. 362. 24.
Debet se opponere hostibus Romam inuadentibus exemplo S. Leonis, qui populum congregauit contra Saracenos. to.9. 395. 22; & seq.
Iustè mouit bellum Saracenis. to.3. 45. 2.
Papa vacante Imperio Imperatori, succedit. to.3. 50. 1.
Papa dedit ius eligentibus Imperatorem. tomo 3. 52. 2.
Papa approbat ius Imperatoris consecrat, vngit, & dat Diadema. to.3. 53. 1.
Quare det executionem iurisdictionis Imperatoribus, & Regibus? to.3. 53. 1.
Papæ officium potiùs in iure, quàm in facto consistit. to.3. 55. 2.
Papa debet essentialiter ducere populum Christianum ad vitam virtuosam. tomo 3. 62. 1.
Solus aperit, & claudit portas politicæ Christianæ in terris. to.3. 62. 1.
Quare regat spiritualia immediatiùs, quàm temporalia? to. 3. 62. 2.
Solus potest mutare votum terræ Sanctę. to.3. 82. 2.
Papa quare soluit tributum Imperatori. to.9. 605. 281.
Papæ schismatici tempore quomodò se gerere debeant fideles? to.10. 288. 1.
Papæ successio nunquam fuit interrupta per schismata. to.10. 287. 2.
Papa respectu Ecclesiæ se habet, sicut vir respectu vxoris. to.10. 169. 2; & 170. 2.
Papæ applicatur dictum psalmi 8. *Minuisti eum &c;* & *Constituisti eum &c.* to.4. 57. 2; & seq.
Papa abstinere debet ab auaritia, & à muneribus. to.4. 59. 1.
Vt benè agat non debet esse seuerus, sed grauis. to.4. 60. 1.
Non est Dominus Episcoporum, sed vnus ex illis. to.4. 58. 2.
Papa habet interpretationem sermonum. tomo 4. 789. 74.
Papa solus erigit Ecclesiam, & constituit Cathedralem. to.4. 520. 139.
Papa debet præ cæteris esse sanctior, tomo 4. 499. 35.
Papæ conuenit ordinare studia, & vniuersitates. to.4. 98. 1.
Papa solus habet mutare, vnire, & diuidere sedes Episcopales. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 39. 1; & seq.
Papa est verus Petri successor, & pastor vniuersalis Ecclesiæ, cui totus Orbis gubernandus fuit commissus. to. 16. 520. 2; & seq.
Papa semper procurauit pacem, & concordiam inter Principes Christianos. to. 15. 288. 1.
Papa varios Imperatores confirmauit, & coronauit. to.1. 516. 1; & seq.
Habet ius confirmandi Imperatores, & coronandi. to.1. 510. 1.
Papæ diligentia erga omnes Ecclesias. to. 3. 738. 2.

Papa correxit Episcopus Hierosolymitanos. to.3.736.1.
Item redarguit Monachos Palestinos. tom.3. 737.2.
Non scribit ad Patriarchas, nisi prius ab illis synodicam susceperit. to.3.732.1.
Papa coronare debet, & confirmare Imperatorem; ideo est exemptus à iurisdictione Imperatoris, etiam in ciuili politia. to.7. 20.1; & seq.
Habet munus interpretandi, & declarandi veritates à Christo manifestatas. to.7.209.1.
Papæ preces porrectæ Imperatori, & Regibus Franciæ, vt defenderetur. to.5.65.2.
Papa debet esse irreprehensibilis, & fidelis. to.5.134.47; & seq.
Habet administrationem supremam omnium Ecclesiarum. to.5.183.250.
Solus potest dare curatorem Ecclesiæ cathedrali. to.5.183.248.
Et solus potest erigere Ecclesias in Cathedrales, & Episcopales, & Metropolitanas. to.5.183.246; & seq.
Papa non debet se habere, vt Dominus, sed vt Christi minister. to.18.65.2.
Papæ iugum etiam graue est ferendum. to.18. 103.7.
Papæ thesaurus pauperibus est clargiendus. to.18.124.3.
Papa est loco pastoris, & Ecclesia loco ouium. to.18.128.18.
Papa, qui est Christi Vicarius debet Christum imitari; qui sic mundum dilexit, vt quanuis esset Petri æqualis, attamen se humiliauit, vt hominem saluaret; ita Papa quanuis sit omnium maximus, debet tamen omnibus se humiliare; vt illos ducat ad salutem, & ideo debet fieri paruulus, vt paruulus natus est Christus. to.18.153.2.
Papa, qui est Christi Vicarius Christum debet imitari. to.18.158.1; & seq.
Debet esse fortis in amando Christum, vt mors, quia debet esse paratus mori pro illo. to.18.160.2.
Papa debet Christum imitari in titulo paruuli. to.18.153.1; & seq.
Item debet imitari in titulo filij. to.18.154. 2; & seq.
Item in titulo admirabilis, & magni consilij Angeli. to.18.156.1; & seq.
Item in titulo fortis, patris futuri sæculi, & principis pacis. to.18.158.2; & seq.
Pacem peccatorum cum Deo debet principaliter procurare. to.18.163.1.
Papa debet sedere, sicut Christus in solio Dauid, idest super populum spiritualiter viuentium per fidem. to.18.165.2: & seq.
Papa non debet austerè gubernare suum gregem. to.18.166.2; & seq.
Sed tantùm superbos, & contumaces. to.18. 167.2; & seq.
Papa fretus Diuina gratia totum mundum regit. to.18.170.1; & seq.
Quibus gratijs à Deo adiuuetur? to.18.172. 2; & seq.
Papa debet tueri, & obseruare decreta Conciliorum à se confirmata ad Christi exemplum. to.18.177.1; & seq.
Papa dispensare debet ex sua conscientia. to.18.177.2.
Papa curam rerum temporalium habens descendit de cruce Christi. to.18.184.2; & seq.
Papa quàm grauiter peccet submittendo suam potestatem Regibus. tom.18.183.1; & seq.
Pascendi genus duplex est, idest absoluere, & condemnare. to.18.316.1.
Pastoris munus consistit in ligando, & soluendo. to.18.317.2.
Papa habet triplex pastoris officium; primum arcendi lupos, & ideo Reges infideles deponendi; secundum secludendi arietes, qui agnos percutiunt; & tertium pascendi oues. to.18.430.1.
Papæ virtutes designatæ fuerunt ornamentis vestium Aaronis. to.18.472.1.
Papa debet habere aliquos ex Clericis ministerio cubiculi Pontificalis, vt habeat in secreto testimonium vitæ suæ. to.4.215.2.
Papa an in denunciatione teneatur præmittere monitionem? to.9.570.84.
Papa non debet contrariare Concilij sententiæ quando suus legatus declarauit sententiam. to.4.647.2.
Papa tenetur habiles promouere ad Cardinalatum. to.9.355.10.
Quomodò debeat instituta Patrum vsque ad sanguinem tueri? to.9.171.24; & seq; & 168.2.
Non ita facilè debet abrogare constitutionem Concilij generalis. to.5.145.82.
Papa peccaret, si Concilium vrgente necessitate non congregaret. to.18.35.2.
In causa graui tenetur congregare Concilium. to.11.445.5.
In depositione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis tenetur congregare Concilium. to. mo 9.250.1; & seq.
Papa tenetur per se, vel per suos legatos præsidere Concilijs. to.8.851.1; & seq.
Papa sient olim cum cleri concilio, ita nunc cum Cardinalibus res Ecclesiæ disponit. to.11.228.121.
Papa tenetur consentire sententiæ Concilij generalis legitimè congregati, & legitimè procedentis. to.3.560.2.
Papa tenetur mittere prædicatores ad infideles, qui illos instruant in fide. to.10.174 2.
Et illis mandare, quòd admittant prædicatores in suis iurisdictionibus. to.3.46.1.
Et eos inuitare, vt veniant ad Ecclesiam, non tamen cogere. to.19.36.2.
Papa applicat per modum suffragij preces fidelium defunctis. to.18.608.2.
Papa verè absoluit à peccatis. to.19.318.1; & seq.
Remittens pœnas de iniunctis pœnitentijs, quid intelligat? to.19.322.2.
Papa solus Religiones nouas creat, approbat, & confirmat. to.4.92.2.
Ei soli reseruatur potestas approbandi Religiones. to.5.126.29; & 575.129.
Quomodò se habeat in approbatione Religionum? to.3.350.1; & seq.
Ratione potestatis, ordinis, & iurisdictionis solus potest creare Cardinales. to.9.349. 266.
Creans Cardinales absque aliqua causa legitima, per quorum creationem non honoretur Ecclesia an mortaliter peccet, & tales

Cardinales an sint veri, & legitimi? to. 9. 354. 1; & seq.
Nequit vti sua potestate in Ecclesiæ perniciem. to. 9. 355. 10.
Habet ordinare symbolum fidei, & interpretari sacram Scripturam, & dubia circa ius naturale, & Diuinum declarare. tomo 13. 443. 1.
Et explicare quinam sint articuli fidei; & quænam ad articulos fidei spectent. to. 17. 15. 2.
Habet interpretari traditiones Apostolicas, & leges Ecclesiasticas condere. tomo 17. 470. 2.
Ipsius est declarare libros canonicos, & capitula. to. 6. 520. 1; & seq.
Item habet interpretari vtrumque ius Diuinum, & naturale. to. 3. 431. 2.
Papa est pastor plebium, & magister insipientium. to. 19. 39. 1; & seq.
Papa semper curam gessit specialem omnium Prælatorum Ecclesiæ. to. 4. 776. 28.
Eius cura specialis fuit in subueniendo Ecclesiæ necessitatibus. to. 1. 448. 1; & seq.
Semper laborauit pro pace inter Christianos vel seruanda, vel restituenda. to. 1. 569. 2.
Papa, vt D. Petri successor institutus fuit Pastor pastorum. to. 3. 905. 1.
Papæ, vt D. Petri successori fuit collatum pastoris officium illis verbis: *Pasce oues meas.* to. 16. 375. 2.
Item fuit constitutus pastor agnorum, & ouium; idest omnium fidelium. tomo 4. 756. 9.
Munus pascendi oues quid importet? to. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.
Quomodò gregem sibi commissum à luporum inuasione defendere debet? to. 1. 572. 1.
Debet diligenter exercere suum officium. to. 1. 568. 1.
Papa succedit D. Petro in gubernatione totius Ecclesiæ. to. 3. 3. 2.
Papa iura patriarchalia exercuit per totum Occidentem. to. 11. 215. 90.
Papæ officium præcipuum duplex est. to. 8. 409. 2.
Papa in Concilio gerit Christi Domini vices. to. 18. 315. 2.
Papa solus habet declarare Concilium generale legitimum esse. to. 4. 722. 57; & seq.
Papæ soli spectat deputare locum Concilij. to. 10. 522. 1.
Solus habet præscribere ordinem controuersiarum tractandarum in Concilio. to. 10. 523. 2.
Item solus habet reprobare Concilium. to. 12. 614. 2.
Papa solus habet canonizare Sanctos; quia est causa pertinens ad Ecclesiam vniuersalem. to. 9. 737. 2; & seq.
Ad ipsum spectat interpretatio canonum; to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & to. 14. 391. & seq.
Papæ tanquam D. Petri successori collatum fuit à Christo Domino munus veri, & proprij pastoris. to. 4. 783. 60.
Papa tanquam D. Petri successor habet munus defendendi gregem sibi à Christo Domino commissum. to. 1. 572. 1.
Papa solus potest eligere, priuare, & deponere Cardinales. to. 4. 521. 165.
Solus eligit Cardinales; quia solus est supremus Princeps Christianæ Reipublicæ. to. 4. 345. 11; & to. 17. 329. 2; & seq.
Item habet reprobare, & irritare concilia prouincialia. to. 15. 6. 10.
Item solus habet iudicare, & condemnare Episcopos. to. 4. 520. 143.
Et eis habet concedere coadiutores. tomo 4. 520. 145.
Ad Papam solùm spectat electio Episcoporum. to. 20. 589. 1; & seq.
Item habet ordinare, & consecrare Episcopos. to. 8. 348. 1.
Item habet mutare Episcopos. to. 4. 195. 1.
Item solus habet diuidere Episcopatus. to. 4. 520. 140.
Et plures in vnum vnire. to. 4. 520. 147.
Item duos Episcopatus in vnum vnire. to. 4. 521. 153.
Ad solum Papam spectat Episcoporum prouisio. to. 18. 129. 13.
Item habet coronare Imperatorem. tomo 1. 510. 1.
Papa hæreditauit à D. Petro munus amplian-di, & tuendi Ecclesiam. tom. 1. 436. 1; & seq.
Item munus irrigandi nouella fidei germina. to. 1. 503. 2.
Item munus confirmandi fratres in fide. to. 2. ex Pighio. 83. 1; & seq.
Item munus pascendi oues, sanandi, præsidendi, & regendi. to. 16. 480. 2.
Item munus conuertendi ad fidem incredulos, & consetuandi fideles in fide. to. 20. 47. 2.
Item munus ducendi fideles ad vitam æternam. to. 18. 149. 1; & seq.

Papæ obedientia præstanda.

Papæ est obediendum in omnibus, quæ non sunt contra fidem. to. 3. 14. 1.
Papæ obediendum plusquam Concilio, & toti Ecclesiæ oppositum determinanti. tom. 3. 18. 1.
Papæ quomodò non est obediendum? tom. 3. 17. 1; & 18. 1.
Papæ, vel superiori præcipienti aliquod, quod sit peccatum an sit obediendum? to. 9. 206. 85; & seq.
In quibus Papæ ab omnibus sit obediendum? to. 3. 28. 1.
Papæ omnes Reges debent obedire. to. 4. 90. 1.
Papæ tenentur parere omnes fideles, & Ecclesiarum Prælati, & omnes Principes sæculares. to. 4. 511. 73.
Papæ obediendum magis, quàm alteri potestati inferiori. to. 4. 95. 2.
Papæ non obedire est crimen maximum. to. 2. ex Adolpho. 128. 1; & seq.
Papæ inobedientes pro Athæis, & hæreticis semper habiti fuerunt. to. 6. 856. 3.
Papæ ab ipso exordio Ecclesiæ nascentis obedientia, & reuerentia ab omnibus totius Orbis Episcopis semper fuit præstita. tomo 15. 187. 2.
Papæ quomodò obtemperandum sit, si concedat priuilegium in præiudicium Sanctæ Inquisitionis? to. 13. 279. 2.
Papæ ab omnibus Christianis est obediendum. tom. 13. 338. 1; & tom. 19. 588. 2; & seq.
Est de iure Diuino. tom. 13. 338. 2; & seq; & to. 19. 104. 2.

Papæ non obtemperare in rebus fidei nefas est. to.1. 491. 1.
Papæ potiùs obediendum, quàm proprio Episcopo. to.5. 742. 2.
Papæ maiorem debet obedientiam Imperator, quàm Reges, & Principes. to.5, 814. 1.
Papæ debitam fidem, & obedientiam non præstantes mortaliter peccant, & grauissimas pœnas merentur ex testimonio Romanorum Pontificum, qui primis sex sæculis floruerunt, SS. PP. Conciliorum, & Imperatorum Catholicorum. to.12. 103. 1.
Papæ facienti contra Ecclesiæ vniuersalis statutum obediendum non est, sed resistendum. to.13. 603. 2.
Non tamen ob id à Concilio est iudicandus. to.13. 603. 2.
Papæ necessariò tenentur omnes obedire. to.1. 69. 1.
Papæ inobedientes debent puniri. tomo 7. 759. 1; & seq.
Papæ nequit subtrahi obedientia sine Concilio. to.9. 360. 7.
Papæ obediendum est etiam in dubijs, dummodò conscientia sit salua. to.9. 360. 8.
Papæ non est obediendum in ijs, in quibus insurgit peccatum ex lege Diuina, sed solùm in ijs, in quibus insurgit peccatum ex lege humana ciuili, vel canonica; quia tunc censetur in illis dispensare. tomo 9. 360. 10.
Papæ etiam hæretico est obediendum, donec hæreticus fuerit declaratus. to. 9. 360. 13.
Papæ est obediendum non obstante, quòd per quemcumque iudicem ei subtracta sit obedientia. to.9. 361. 15.
Papæ contra Deum non est obediendum. tomo 9. 362. 24.
Papæ obedientia nequit subtrahi quouis adminiculo iuris. to.9. 367. 64.
Papæ quomodò potest subtrahi obedientia remissiuè? to.9. 368. 70; & 72.
Papæ non est obediendum, quando præcipit aliqua, ex quibus ventura sunt scandala, & mala in Ecclesiam. to.9. 381. 28.
Papæ non obedientes peccant mortaliter. tomo 18. 127. 5.
Si Papæ esset resistendum, quomodò debet fieri? to.3. 583. 2.
Quomodò non sit ei obediendum, sed resistendum? to.3. 584. 2.
In personam ipsius conspirantes, & conspirationi consentientes abominabiles etiam inter Ethnicos. to.12. 103. 1.
Papæ subesse omnibus hominibus est necessarium necessitate salutis ex S. Dionysio. tomo 2. ex Pighio. 194. 2; & tom. 19. 565. 2.
Papæ debetur totius orbis obedientia. to.20. 330. 1; & seq.
Credere omnes fideles esse Papæ subiectos est de necessitate salutis. to.19. 589. 2.
Papæ semper præstita fuit obedientia ab Episcopis, Principibus, & Concilijs. to. 19. 591. 2; & seq.
Papæ legibus non esse obediendum sub pœna damnationis æternæ est propositio hæretica. to.19. 255. 1: & seq.
Papa etiam malo obedientia nunquam est deneganda. to.19. 12. 1.
Qui sacris Papæ canonibus obedire nescit, nec sacris ministrare altaribus dignus est. to.19. 255. 1.
Credens non esse obediendum Papæ statutis, & præceptis credit contra illa Euangelij verba: *Quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in Cælo, &c.* to. 19. 256. 1.
Papæ obedientia debetur ab omnibus fidelibus ob prærogatiuam, quæ à Christo Domino fuit Petro collata. to.19. 591. 1.
Qui à Papæ obedientia se subtrahunt, non differunt à Donatistis, ab Arianis, & alijs hæreticis. to.19. 591. 1.
Ecclesiæ Græcorum Papæ semper obedientiam præstarunt. to.20. 332. 2.
Ecclesia Occidentalis Papæ semper fuit obediens. to.20. 327. 1, & seq.
Ecclesiæ schismata orta sunt ex eo, quòd Papæ existenti ad tempus non obtemperatur teste S. Cypriano. to.18. 82. 2.
Quando duo de Papatu contendunt, & vnus illorum est verus Papa, ab hoc nequit subtrahi obedientia sine comminatione. to. 9. 368. 72.

Papæ obligationes.

Papæ obligationes quot sint in specie, & vnde colligantur? to. 5. 110. 1.
Papæ obligationes ex Concilijs collectæ. to. 5. 111. 3.
Papa tenetur iura Ecclesiæ tueri. to.5. 112. 5.
Item tenetur dissoluere statuta contra Ecclesiasticam libertatem, & occupatores suæ iurisdictionis arguere, & oportunis remedijs coercere. to.5. 112. 5.
Item tenetur conseruare statuta suorum Prædecessorum. to.5. 113. 8.
Item obligatur contractui à se ipso cum alijs inito. to.5. 119. 18.
Papa ex mandato Christi Domini debet dilatare per fidem eius Regnum. tomo 20. 345. 3.
Papæ obligationes sunt illæ eædem, quas habuit D. Petrus, à quo transeunt in omnes illius successores. to.5. 111. 2.
Papæ obligatio circa nouella fidei germina, quæ sit? to.1. 476. 1.
Obligatur præcipuè procurare pacem peccantium cum Deo. to.18. 163. 1.
Vid. Petri munera.

Papæ ornamenta, & indumenta.

Papæ ornatus. to.2. ex Turrecrem. 44. 2; & seq.
Papa quo colore vestium vtatur toto anni tempore? to.4. 492. 121; & 122.
Papa solus in missarum solemnijs, & vbique vtitur pallio. to.4. 116. 1; & 511. 76.
Papa quare non vtatur baculo, sicut Episcopi? to.13. 535. 1; & to. 9. 800. 2; & to. 18. 113. 6.
Papa super cæteros lineis, & candidis vestibus semper, & vbique vtitur. to. 4. 512. 90.
Papa crucem vbique terrarum ante se defert. to.4. 511. 77.
Papæ, quæ adoratio debeatur? to.4. 337. 2; & seq.
Papæ calceis quare crux sit affixa? tomo 4. 338. 6.
Papæ indumenta fuerunt figurata in vestibus Sacerdotalibus Aaronis. to. 2. ex Turrecr. 45. 1.
Papæ indumentorum qualitates, & mysteria. to.2. ex Turrecrem. 45. 2.

Cur

Cur purpureis, & candidis vestibus induatur? to.2. ex Turrecrem. 53. 1; & seq.
Cur vtatur calceis, & sandalibus aurea cruce insignitis? to.2. ex Turrecrem.55.1; & seq.
Cur ante se crucem mittat? tom.2. ex Turrecrem. 55. 1; & seq.
Papæ pluuiale quid significet? to.2. ex Turrecrem. 59. 2; & seq.
Papæ pompa non repugnat Christo Domino. to.20. 346. 4.

Papa solemniter celebrans.

Papam ad Altare consecrare,& Hostiam frangere, & ad Sedem communicare quid repræsentet? to.4. 8. 2.
Papam in solemni communione sinistro è solij latere consecratæ hostiæ allatæ sibi partem, sanguinis verò è latere dextro assumere significat sanguinem, & aquam è Christi dextro latere fluxisse. tomo 4. 12. 1.
Quare ad solium communicans alteram hostiæ medietatem manducandam,& sanguinis partem bibendam præbet Diacono, & Subdiacono? to.4. 13. 2.
Papa quare arundine sanguinem è Calice hauriat? to.4.18.2; & 3. 2.
Cur rem sacram faciens ad Altare consecret, & ad solium communicet? tom. 4. 5.2; & seq.
Papa consecrat ad Altare, & è regione Altaris in solio percipit Eucharistiæ Sacramentum. to.4. 3. 1.
Papam consecrare ad Altare, & frangere hostiam, & postea communionem sumere in solio significat Missæ sacrificium fuisse institutum à Christo in vltima Cœna super triclinium. to.4.8. 2; & seq.

Papæ potestas.

Papæ potestas vnde originem sumpserit?to.2. ex Adolpho. 82.1.
Papæ potestas est amplissima. tom. 13. 277. 2; & to. 3. 750. 2.
Se extendit ad cognoscenda omnia peccata. to.13. 463. 1.
Est superior omni alia potestate ecclesiastica. to.13. 332. 1.
In duobus casibus ampliatur. to.13. 532. 1; & seq.
Est fundamentum Ecclesiæ. to. 13. 332. 1;& seq.
Est inabdicabilis. to.11. 520. 1.
Habet suos terminos, idest legem diuinam, & Ecclesiæ vtilitatem. to.11. 316. 4.
Non potest conferri ab homine. to. 13. 327. 2.
Non destruit, sed dirigit, & corrigit potestates sęculares. to. 6. 59. 2.
Comparatur Soli; & Cæsaris potestas Lunæ; quia sicut Luna habet lumen à Sole; ita Imperator habet potestatem à Papa. to.6. 51. 1.
Papæ potestas significatur per illa duo verba: *Ecce duo gladij hic*. to.6. 52. 2.
Papæ potestas iuri Diuino non præscriptioni innititur. to.5. 62. 1.
Papæ plena potestas multiplex. to. 4. 318; & 319.1.
Papæ potestas S. Thomæ Aquinatis, & aliorum Theologorum sententia confirmatur. to.15. 644. 71; & seq.
Quantæ existimationis etiam apud Ethnicos. to.5. 48. 1.
Papæ potestatem testantur plura Concilia. to.12. 188. 1.
Est omnium potestatum prima, & suprema. to.6. 49. 1.
Papæ potestas ad quæ extenditur? tom. 11. 535.1.
Papæ potestas dicitur dignitas. tom.11. 541. 10.
Papæ potestatis plurima argumenta. to. 11. 550. 1.
Papæ potestatem nunquam impugnare tentauerunt Episcopi Catholici. to. 11. 553.4.
Papæ potestas est sublimior potestate Regum. to.7. 338.2.
Cunctis Mundi Principibus præcellit, nec temporibus, aut locis limitatur. tom.15. 373.2.
Papæ potestas à nullo potest restringi. to.15. 372.2.
A nullo homine potest coarctari. to. 7. 272. 2; & to.19. 94. 1.
Papæ potestatem reuocare in dubium sacrilegum est. to.5. 114. 9.
Papæ omnia licere quomodò sit intelligendum? to.5. 114. 10.
Papa omnia vniuersalissimè potest. tom. 3. 14. 2.
Eius potestas à nullo potest diminui. tom.9. 337. 151.
Papæ potestas, & auctoritas iurisdictionis est maior tota vniuersali Ecclesia. tom.13. 398. 2.
Papæ potestas iuxtà Theologos, Canonistas, & Hæreticos. tom. 2. ex Adolpho. 46. 1; & seq.
Papæ potestas à Rogero Anglo impiè diminuta. to.2. ex Adolpho. 39. 1; & seq.
Papæ potestas sine numero, pondere, & mensura. to.3. 166. 2.
Papæ potestas est virtualiter tota Ecclesia. to.9. 802. 1.
A nullo potest restringi, vel ampliari. tom.7. 764. 2; & 768. 1.
Papæ potestas summa ex varijs decretis colligitur. to.4. 213; & seq.
Papæ singularis potestas à Græcis, & Armenis in Florentina Synodo cognita fuit. tomo 2. ex Alano. 12. 2.
Papæ potestas perfectior, quàm fuerat potestas Moysis, quia figura imperfectior est figurato. to.13. 351. 1.
Papa designatur, non autem recipit potestatem pontificiam ab Electoribus. tom. 10. 256. 1.
Papa potest vti benè, vel malè sua potestate. to.13. 182. 1.
Papæ potestas immediatè est à Christo.to.12. 134. 1; & to.5. 671. 2; & to.3. 32. 2; & to. 18. 66. 1; & to.9. 149. 15; & seq; & to. 19. 248. 1; & seq.
Papa habet potestatem à Christo mediante electione Ecclesiæ. to.5. 619. 5.
Papæ potestas est à Deo singulariùs, quàm aliæ potestates. to.4. 66.2.
Papæ potestas vniuersalis est à Christo instituta. to.4. 67. 1; & seq.
Papæ potestatem esse à Deo solo est de fide tenendum. to. 1. ex Tannero. 25. 160; & seq.

Papæ potestas diuinitùs est instituta. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 48.2.

Papæ testati sunt potestatem acceptam à Christo Domino in vniuersam Ecclesiam non ex superbia, aut præsumptione, sed ex veritate. to. 12. 56. 1.

Papa non habet potestatem à Concilio sed immediatè à Deo. tom.9. 152. 29; & 437. 109; & to.18. 3. 1; & 4. 1; & seq.

Papa habuit potestatem à Deo, cùm Sacerdotium summum fuit translatum ab Aaron in Christum, & à Christo in Petrum. to.16. 101.

Papæ potestas singularis fuit approbata à Græcis, & Armenis in Concilio Florentino. to.2. ex Alano. 12. 2.

Papæ potestas à Deo immediatè, non ab Imperatoribus, vel Regibus confertur. to.16. 405. 2; & seq.

Papa quod facit, facit Deus. to.3. 52.2.

Potest dicere, & facere quidquid ei placet dummodò contra fidem non veniat. to. 9. 516. 77.

Non præsumitur facere aliud, quàm Christus, & Petrus. to.3. 37. 1.

Papa licèt eligatur à Cardinalibus, ab illis tamen non recipit potestatem, sed à Deo. to.9. 574. 193.

Papæ potestas à D. Bernardo explicata. to. 9. 365. 48.

Papa mediante successione Petri potestatem consequitur. to.10. 162. 1.

Papa volens omnia per se ipsum agere, non vteretur potestate in ædificationem Corporis Christi. to.13. 241.2.

Papam posse efficere quidquid in salutem est necessarium, quomodò sit intelligendum? to.2. ex Adolpho. 73. 1.

Papæ potestas non se extendit ad ea, quæ sunt de iure diuino, & naturali. tom.4.66. 1.

Papa quædam exercet de ordinaria potestate, quædam ex reseruatis, quædam ex denolutione iuris ad eum, quædam ex plenitudine potestatis. to.4. 513. 100.

Papæ potestas de positiua non est in Cardinalibus, licèt sit electiua. tom. 9. 797. 1; & to.8. ex Tannero. 24. 158.

Papa est maior Angelis, & Sanctis quantùm ad potestatem. to.3.14. 1.

Vacante Imperio vtitur potestate Imperatoris. to.6. 48. 2.

Papæ potestas tantùm præstat Imperatoriæ potestati, quantùm Sol præstat Lunæ. to.18. 189. 1.

Papæ potestati non præiudicant mali mores. to.18. 220. 1; & seq.

Papa abutens potestate illam non amittit. to.18. 223. 1; & 279. 1.

Papæ potestas, quæ illi à Deo est collata nequit restringi, aut limitari; sicut potestas Patris, aut sæcularis. tom. 18. 383. 1; & seq.

Papæ potestas tantùm se extendit, quantùm se extendit Christi Vicariatus, seu Christi potestas. to.18. 54. 2.

Papa aliquando concessit vsum potestatis sibi à Patribus præscribi. tom. 18. 95. 1; & seq.

Papæ potestas similis est potestati, quam habet Pastor in gregem; Medicus in ægrotum; Imperator, & Dux in exercitum; Gubernator nauis in remiges; & Paterfamilias in domum. to.18. 178. 1.

Papa mortuo potestas clauium remanet in manu Christi Domini. tom. 18. 484. 2; & to.9. 252. 3; & seq.

Papæ potestas nequit limitari à Concilio. to.18. 3. 2.

Papa defuncto potestas papalis non dicitur extincta, sed vacare, seu carere administratione iuris, vel facti. tom. 9. 253. 5; & sequent.

Papa defuncto potestas papalis remanet in Ecclesia habitualiter, & in potentia. to.9. 254. 7.

Papæ potestas vacante Sede non est in Ecclesia quoad omnia; sed tamen in Ecclesia sit potestas eligendi Papam. to.11. 462. 6; & seq.

Papa mortuo Ecclesia dicitur vacare. to.18. 128. 1; & seq.

Papæ potestas in Sampsone fuit figurata. to.9. 273. 17.

Papa non vtitur baculo, sicut alij Episcopi; quia non habet coarctatam potestatem designatam per baculi curuitatem. to.9.328. 119.

Papa nequit renunciare suæ potestati, neque alium sibi superiorem, vel sibi parem constituere. to.9. 330. 137.

Nequit aliquem à sua potestate eximere. to.9. 332. 144.

Nec potest suam potestatem à se abdicare illam alicui Prælato concedendo. to.9. 338. 191.

Papæ potentia, in quo differat à potentia Christi. tom.3. 164. 2; & 165. 1; & seq; & 166. 1.

Papa nequit abuti sua potestate. to. 10. 562. 1.

Papa nunquam cecidit à potestate summi Pastoris Ecclesiæ. to.10. 280. 2.

An habeat suam potestatem à Christo Domino, vel ab Ecclesia? to.3.461.1.

Papæ potestas est superior omnibus Regnis, & Imperio. to.9. 594. 247.

Non esse potestatem in Papa, sicut potestas Regalis est in Rege, quomodò sit intelligendum? to.9. 594. 247.

Papæ potestas est sicut potestas spiritus supra carnem. to.18. 683. 1.

Papa solus est verus hæres potestatis omnium Apostolorum. to.3. 924.1.

Papa in potestate est virtualiter tota Ecclesia. to. 13. 406. 2.

Papæ potestas est potestas Christi, cuius est Vicarius. to.7. 740. 2.

Papæ potestas est potestas Patris, sed Patris, qui est in Cœlis, & ideò superior est ad omnem potestatem terrenam. tom. 18. 414. 1.

Papæ successor est paris potestatis cum Prædecessore. to.18. 119. 10.

Papæ potestas potest armis defendere suos subditos. to. 7. 424. 1; & seq; & 428. 2; & seq.

Papæ potestas, est singulariter, & per excellentiam à Deo collata. tom.4. 61. 2; & sequent.

Papæ potestas est à Christo Domino non à Cæsare. to.20. 296. 1; & seq.

Papæ potestas fuit agnita,& declarata à Phoca Imperatore; non autem ab eo fuit ei collata . to.20. 298. 5.
Papa solus inter homines habet à Deo immediatè suam potestatem . tom.19. 262. 1; & seq.
Non accepit suam potestatem ab Ecclesia . to.19.463. 1; & seq.
Potestas Papalis, & Regalis discriminantur; quòd illa est à Deo immediatè, hæc mediantibus hominibus . to.19. 599.1.
Potestas Orbis maior est potestate Vrbis præscindendo à Papæ potestate . tom.19.600. 1.
Papæ, & Ecclesiæ potestas vna,& eadem est. to.19. 504. 1.
Papa habet potestatem Aaronis, & Moysis principatum teste D.Bernardo; ideò habet potestatem omnium temporalium. to. 19. 383. 1.
Papa habet potestatem pastoralem, non monarchicam, omnium rerum etiam temporalium. to.19. 383. 2.
Eo secluso non est Papatus in Ecclesia suppletiuè. to.19.463. 1; & seq.
Papa habet eandem potestatem, quam Christus Dominus contulit Petro . to. 19. 564. 2; & 6.1.
A Papa descendit omnis potestas, quæ est in Ecclesia . to.20. 441. 2.
Eius potestas est singularis, & incompatibilis; quia est omnium maxima . to. 19. 249. 2; & seq; & 251. 2.
Papa est origo omnis potestatis, quæ competit omnibus Prelatis . tom.19. 245.2, & seq.
Papa defuncto remanet potestas in Episcopis. to.19. 126. 2.
Papæ potestas maior est, & sublimior, quia prouenit à Deo immediatè . to. 19. 105. 1.
Papæ potestas à nemine tolli potest; quia est instituta de iure diuino . to.19. 41.1.
Papę potestas se habet ad potestatem Episcoporum, sicut potestas Regis ad potestatem sui iudicij . to.19. 180. 2.
Papæ conuenit potestas, quatenus est D.Petri successor . to.10. 248. 1.
Mortuo Papa perseuerare illius potestatem in Ecclesia quomodò sit intelligendum? to.9. 228. 22; & seq; & 234.74.
Papæ potestas magis propriè significatur nomine clauium, quàm nomine gladij, quia ei data fuit potestas in ædificationem, non in destructionem . to. 17.401. 2.
Seclusa Papæ potestate nulla potestas legitima est in Ecclesia . to. 19. 466. 2; & seq.
Papæ potestas, & potestas Ecclesiæ vna, & eadem est . to. 19. 504. 1.
Papæ potestas à nemine potest præscribi . to. 9. 348. 260.
Papæ potestas vacante Sede non est in Ecclesia quoad omnia, & singula, quamuis in Ecclesia sit potestas eligendi Papam. to.11. 462. 6; & seq.
Papę potestas tradita fuit Petro solummodò, & eius successoribus, non autem toti multitudini Ecclesiæ; vt blasphemant hæretici . to. 8. 293. 10.
Papæ potestas nulli potestati subijci potest . to. 2. ex Adolpho . 80. 2.
In Papa est potestas Christi Domini instrumentaliter, principaliter autem est in Christo Domino . to. 2. ex Adolpho . 79. 2.
Papæ potestas nititur auctoritati Christi Domini . to. 8. 292. 6.
Papæ potestas est potestas Vicarij ipsius Christi Domini . to. 10. 245. 1.
Papæ potestas non est eadem, ac potestas aliorum Prælatorum . to. 13. 367. 2; & seq.
Papæ potestas est perfectior, & dignior potestate, quam habuerunt summi Pontifices in veteri testamento . to. 13. 351. 1.
Papæ potestas à Christo Domino in vno tantùm, non in pluribus pastoribus fuit instituta . to.2. ex Pighio. 163. 1.
Sicut potestas in veteri lege non erat penes totam communitatem tantùm in summo Pontifice; ita in lege Euangelica potestas Ecclesiastica non est in omnibus Christifidelibus, sed in solo Romano Pontifice . to. 3. 174. 2.
Papæ potestas etiam extra Romani imperij confinia fuit extensa . to. 17. 517. 1.
Papæ fuisse à solo Deo collatam potestatem est de fide tenendum . tomo 1. ex Tannero. 25. 160; & seq.
Papa existens pro tempore suam potestatem à Christo Domino acceptam semper inuictè defendit . to. 8. 402. 1.
Papa in quibus casibus possit suam potestatem amittere? to. 1. ex Tannero. 26. 171; & seq.
Papa, seu Romanus Pontifex nunquam suam potestatem à Christo Domino acceptam amisit, quidquid blasphement hæretici . to. 1. ex Tannero. 272; & seq.
Papæ omnia licent præter peccatum, vbi an intelligatur de peccato solùm contra legem Diuinam, vel etiam contra legem positiuam? to. 9. 356. 14.
Papæ potestas licèt non possit diminui, an saltem possit coarctari? tomo 9. 337. 181.
Potestas non est in Papa, sicut in Rege, quomodò sit intelligendum? to. 9. 594. 247.
Papæ potestas excellentissima ostenditur . to. 3. 77. 2.
Papæ potestas ad quæ se extendat? to. 3. 80. 1; & seq.
Papæ potestas à solo Deo potest restringi, & dilatari. to. 13. 332. 1; & seq.
Papæ fuit tradita potestas pascendi, ligandi, & soluendi, non Imperatori . to. 11. 4. 3.
Papæ potestas, & potestas data alijs Prælatis non est eadem . to. 13. 367. 2; & seq.
Papa de iure Diuino habet potestatem iurisdictionis; Episcopi verò de iure humano . to. 11. 540. 5.
Papæ potestas à Rogero Anglo impiè diminuta . to. 2. ex Adolpho. 39. 1; & seq.
Potestas papalis non subijcitur potestati Ecclesiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.
Est solummodò vna . to. 2. ex beato Ægidio. 27. 1; & seq.
Est à Deo, concurrente tamen humano consensu . to. 2. ex beato Ægidio . 11. 1; & sequen.
Illius discrimen à potestate politica . to. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Papæ data est potestas ad ædificationem, non

ad destructionem, quomodò sit intelligendum? to. 9. 350. 268.
Papa non habuit potestatem à Constantino. to. 19. 94. 2.
Neque recipit potestatem à Petro, sed à Christo Domino. to. 19. 93. 2.
Papæ potestas nequit restringi ab Ecclesia. to. 19. 94. 1.
Papæ canonicè electo statim competit potestatis plenitudo. to. 19. 94. 1.
Papæ potestas spiritualis, & temporalis.
Papa habet vtranque potestatem. to. 19. 31. 2; & seq.
Papa triplicem habet potestatem. tom. 2. ex Adolpho. 103. 1.
Eius duplex potestas. to. 5. 89. 1; & 92. 1; & seq; & to. 4. 513. 101.
Papa habet potestatem temporalem, & spiritualem. to. 6. 48. 1; & seq; & to. 3. 616. 2; & to. 7. 19. 2; & to. 10. 173. 2.
Temporalis semper est coniuncta spirituali. to. 4. 32. 1.
Habet duplicem potestatem vnam per totum Orbem; secundam tantùm in statu ditionis Romanæ. to. 3. 616. 2.
Potestas absoluta, & ordinaria, quæ sit? to. 4. 513. 103.
Papam habere potestatem vindicatiuam ex Scriptura concluditur. to. 1. 525. 2.
Item habet simul Regalem potestatem. to. 6. 43. 1.
Simul habuit potestatem Ecclesiasticam, & Regalem. to. 5. 677. 1; & seq.
An instituerit Regiam potestatem. tomo 3. 173. 2.
Papæ potestas, & Regia quomodò non debeant comisceri? to. 7. 312. 1.
Quomodò differat à potestate Regali? to. 19. 35. 2; & seq; & 127. 1.
Potestas spiritualis.
Papæ potestas spiritualis, ad quæ extenditur? to. 10. 174. 1.
Potestas spiritualis non est distincta à potestate temporali indirectà. to. 10. 186. 1.
Papa in terris habet vtramque potestatem. to. 3. 52. 2.
Negare vtramque potestatem est ferè hæresis. to. 3. 52. 2.
Papa de iure Diuino habet vtramque potestatem Spiritualem scilicet, & temporalem to. 4. 462. 6; & seq.
Item habet potestatem spiritualem directè in totum Orbem, temporalem verò tantùm indirectè. to. 10. 176. 2.
Item habet potestatem spiritualem, & ciuilem, & etiam temporalem per totum Orbem in ordine ad finem spiritualem. to. 9. 668. 1; & seq.
Papæ potestatis, & potestatis Regalis discrimen. to. 19. 127. 1.
Papa suæ potestati spirituali subijcit omnem potestatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.
Plenam habet potestatem in spiritualibus. to. 2. ex Alex. à sancto Elpidio. 19. 2; & sequen.
Papæ potestas quæ se extendit ad spiritualia, & temporalia probatur ex S. Bernardo, & alijs. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 17. 2; & seq.
Papæ potestas spiritualis virtualiter extenditur ad potestatem temporalem. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Papa quatenus Petri successor habet potestatem in Reges, qui eius potestati spirituali subduntur. to. 15. 378. 1.
Papa est summus in spiritualibus, & temporalibus. to. 3. 46. 2.
Papa participat quodammodò Diuinitatem Christi quoad spiritualia, & humanitatem quoad temporalia. to. 3. 47. 2.
Papæ potestas spiritualis est amplissima in omnes Principes orthodoxos in ordine ad finem supernaturalem, licèt non habeat iurisdictionem ciuilem in eorum Regna. to. 13. 277. 2.
Papa non est Dominus totius Orbis Christiani, licèt habeat potestatem spiritualem in totum Orbem. tomo 18. 679. 1; & sequen.
Papa habet duplicem potestatem alteram supremi Iudicis; aliam legislatoris. to. 20. 444. 2.
Papæ potestas temporalis.
Papa habet potestatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 4. 2; & tomo 4. 324. 2; & seq; & 326. 1; & seq.
An iure humano habeat potestatem temporalem? to. 3. 175. 2.
Ex concessione Constantini habet potestatem temporalem. to. 3. 159. 2. & tom. 4. 661.
Papa plenam habet potestatem in temporalibus. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 19. 2; & sequen.
Habet potestatem temporalem eminenter, seù eminentiori modo, ac sit in Principibus sæcularibus, quia habet potestatem in ipsas potestates sæcularium. to. 6. 53. 1.
Papa habet potestatem directam in temporalia. to. 6. 54. 1.
Papæ potestas extenditur ad totum Orbem. to. 6. 54. 1.
Papa habet potestatem temporalem totius Orbis, quam non exercet, quia cælestibus occupatus, terrena debet despicere. to. 6. 56. 1.
Papa habet potestatem potentialiter non actualiter in totum Orbem. tomo 6. 58. 2.
In toto Orbe habet potestatem in temporalibus in ordine ad finem supernaturalem. to. 4. 649. 1.
Papa iure sui principatus habet iurisdictionem in toto Orbe Christiano in temporalibus. to. 13. 459. 1.
Iure sui papatus habet potestatem, & iurisdictionem aliquo modo in temporalibus. to. 13. 462. 1.
Habet potestatem temporalem, quia iure sui papatus potest supplere negligentiam sæcularium in faciendo iustitiam subditis, & alijs de causis. to. 13. 465. 1; & 466. 2.
Non habet potestatem temporalem directam in omnes Catholicos, nisi in quibusdam casibus. to. 10. 178. 2.
Habet potestatem iurisdictionis etiam in temporalibus, quatenus ordinantur ad finem spiritualem. to. 11. 549. 1; & seq.
Papa iure Diuino habet potestatem temporalem directè in Vniuersum. to. 2. ex Adolpho. 46. 1; & seq.
Papam habere adiectam potestatem temporalem,

lem, significatum fuit illis Christi verbis: vt primum quærerent Regnum Dei, & postea hæc omnia illis adijcientur. tom. 18. 186. 2.

Papam habere potestatem temporalem ad nurum, quid sit? to. 18. 418. 1; & seq.

Papæ potestas est coactiua; quia potest pœnas infligere. to. 19. 34. 2.

Papa in potestate temporali successit Constantino, sicut in potestate spirituali successit Petro. to. 18. 416. 1.

Papæ potestas non est temporalis, sed super potestatem temporalem. to. 18. 430. 1.

Papa habet potestatem temporalem in habitu; & eius exercitium fuit per Ecclesiam translatum in Imperatorem. tom. 9. 237. 17; & seq.

Papa non vtitur temporalibus, nisi in partibus Italiæ, non quia caret auctoritate, sed propter pacem. to. 4. 90. 1.

Papæ ab Imperatore temporalium administratio concedirur. to. 4. 89. 2.

Papa non habet dominium temporale in totum Orbem, nisi immediatè. to 10. 109. 1.

Est Dominus temporalium, & spiritualiom. to. 10. 137. 1.

Papa habet dominium vniuersale figuratum in mari in quod intrauit Petrus solus in apparitione Domini. tom. 4. 58. 2; & sequen.

Papæ dominium temporale tempore creuit. to. 15. 269. 2.

Papa dominium temporale accepit ab hominibus, potestatem autem spiritualem à Deo. to. 15. 270. 1.

Papa quomodò sit Dominus totius Orbis? to. 6. 41. 2.

Papæ potestas in temporalia colligitur ex eo, quòd Apostolus ait: *Nescitis quia Angelos iudicabimus, quantò magis sæcularia?* rom. 18. 383. 1; & seq.

Papa potest esse Princeps politicus si Regna illi donantur, vel si ab aliqua natione eligeretur in Regem. to. 3. 850. 1.

Eius imperium ex Christi institutione capit. to. 5. 9. 1.

Papam habere simul potestatem politicam non repugnat verbo Dei. tom. 18. 689. 1; & seq.

Papæ potestas iurisdictionis.

Papæ iurisdictio est à Deo. to. 9. 793. 1; & seq.

Papa solus habet iurisdictionem vniuersalem, & summam, & tenet locum Dei in terris; & eius facta solùm dicuntur facta à Deo. to. 9. 153; 154; & 125.

Papa gerit vices Dei in terris super Angelos bonos, & malos, & est illis maior iurisdictione, Sacramentorum administratione, cognitione, & præmio. to. 9. 328. 125; & seq.

Papa temporalem iurisdictionem per Principes mundi, & Rectores suos in suis terris exercere debet. to. 3. 29. 2.

Non recipit iurisdictionem à Romana Sede, sed à Deo. to. 3. 35. 2.

Papa non habet à se reijcere suam iurisdictionem. to. 3. 37. 1.

Non potest se sua iurisdictione priuare. to. 3. 248. 2.

Potest laicis delegare iurisdictionem spiritualem, non tamen in ijs, quæ sunt annexa ordinibus Ecclesiasticis. to. 5. 135. 49; & seq.

Papæ iurisdictio distinguitur à dominio; quia dominium importat exercitiũ actualis potestatis; vnde quanuis Papa habeat iurisdictionem, non tamen habet dominium totius Orbis. to. 6. 65. 2.

Papa tantam habet iurisdictionem temporalem in toto Orbe Christiano, quantam Ecclesiæ necessitas exigit. tom. 13. 459. 1; & seq.

Papa ex eo, quòd habeat iurisdictionem in totam Ecclesiam, non est absolutè, & simpliciter dicendus Dominus totius Orbis. to. 13. 459. 1.

Nec vsurpare potest nomen Regis, & Imperatoris in temporalibus. to. 13. 460. 1.

Potestas iurisdictionis Papæ à Christo fuit instituta. to. 5. 181. 238.

Potestas iurisdictionis non contrariatur perfectioni Apostolicæ. tomo 9. 673. 1; & sequen.

Nec ab eo dependent Principatus, & iurisdictiones seculares. to. 13. 460. 1.

Papa iure paparus non ita iurisdictionem in temporalibus habet, quòd de feudis Principis sæcularis directè se intromittere, aut iudicare regulariter valeat. tomo 13. 460. 2.

Papa non habet ita iurisdictionem in temporalibus, vt ipse disponere possit ad suum arbitrium de bonis Ecclesiasticis. tom. 13. 460. 2.

Nec ità in temporalibus, sicut in spiritualibus. to. 13. 461. 2.

Papæ principatus spiritualis, & temporalis; ideo spiritualem, & temporalem habet iurisdictionem in totumOrbem Christianum. to. 2. ex Aluarez. 19. 2; & seq.

Eius principatus, & potestas. to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & seq.

Papa nequit vti iurisdictione plenaria in temporalibus, sicut vtitur in spiritualibus. to. 9. 679. 2; & seq.

Papa non habet iurisdictionem in temporalibus ità, vt dignitates sæculares ab ipso dependeant, sicut spirituales. to. 9. 679. 2; & seq.

Papam esse Principem spiritualem, & temporalem simul non repugnat. to. 9. 681. 1.

Papa optimo iure temporalem principatum, quem vocant Patrimonium S. Petri possidet. to. 9. 681. 1.

Papa solus habet iurisdictionem vniuersalem. to. 9. 328. 123.

Non potest se iurisdictioni alterius subdere. to. 4. 524. 186.

Papa habet potestatem iurisdictionis coactiuam cum quadam tamen moderatione. to. 20. 299. 2.

Eius potestas iurisdictionis à quo sit? to. 19. 368. 1.

Potestas iurisdictionis in Papa est de iure Diuino; in Episcopis verò de iure humano. to. 11. 541. 7.

A Papa solùm potestas iurisdictionis deriuatur in alios Ecclesiæ Prælatos. to. 11. 541. 1; & seq; & 544. 1; & seq; & 545. 2.

Papa

Papa plenitudo potestatis.

Papa habet plenitudinem potestatis. to.8. 364. 1; & to.10. 173. 2; & to. 4. 96. 2; & to.18. 105.17; & to.9. 652. 1; & to.19.41. 1.

Papæ fuit data plenitudo potestatis, non Ecclesiæ. to.7.793. 2; & seq.

Papæ competere plenitudo potestatis debet ex triplici genere. to.9. 820. 1.

Papa habet plenitudinem potestatis, cui omnes potestates terrenæ subijciuntur, & à nulla alia potestate dependet, adeoque est simpliciter independens. to.6. 79. 2.

Ex eo, quòd habeat plenitudinem potestatis; nequit subijci Concilio Generali. tom.7. 514.2; & seq.

Papa habet tantùm eam plenitudinem potestatis, quam ei reliquit Christus, vt homo. to. 18. 433. 2.

Habet plenitudinem potestatis acceptam à solo Christo Domino, & ideo independentem à quolibet homine. to.9. 656.1;& seq.

Non debet vti plenitudine potestatis maximè contra statutum vniuersalis Ecclesiæ sine magna causa, & omnibus manifesta. to.9. 330. 134.

Papa solus vocatus fuit à Deo in plenitudinem potestatis; cæteri autem Episcopi solùm in partem sollicitudinis. to.9. 236. 8.

Papæ potestatis plenitudo, quæ sit? to.13. 344.1; & to.9.337. 187.

Huiusmodi potestas aliter est in Papa, aliter in Ecclesia, & quomodò? tomo 9. 347. 254.

Plenitudo potestatis est in solo Papa sine Cardinalibus. to.9. 248. 263.

Papæ fuit data plenitudo potestatis in persona D.Petri. to.9.349. 264.

Non potest esse in multitudine, sed in vno Papa. to. 9. 349. 264.

An contingenter sit in Papa ex eo, quòd sit ab eo separabilis? to.9. 606. 284.

Potestatis plenitudinis non nocet præscriptio. to.9. 351. 278.

Potestatis plenitudo, quæ est in Papa non est sicuti illa, quæ est in Christo, sed ministerialiter. to.9. 652. 1.

Nequit vti potestatis plenitudine in euersionem iuris Diuini. to.19. 41. 2.

Potestatis plenitudo quæ est in Papa, in quo consistat? to.13. 344. 1.

Plenitudo potestatis in Papa ex sacris canonibus demonstratur. tom.2.ex Aluarez. 3. 1.

Plenitudo potestatis est in Papa subiectiuè,in Ecclesia obiectiuè, & in Concilio generali repræsentatiuè. to. 9. 552. 144.

An sit verum potestatem plenitudinis esse in Ecclesia principaliter, & in Papa exercitium? to.9. 555. 149; & seq.

Potestatis plenitudo dupliciter potest sumi intensiuè, & extensiuè. to. 2. ex Pighio. 29. 1.

Papa solus habet plenitudinem potestatis in Ecclesia vniuersali. to. 9. 653. 1; & seq; & to.13. 344.1;& 346.2.

Plenitudo potestatis est tantùm in supremo Ecclesiæ capite, qui est Papa. to. 10. 550. 2; & seq.

Papa bonus. & malus habent eandem potestatis plenitudinem. to.7.747. 1; & seq.

Plenitudo potestatis, quæ est in Papa, semper intelligitur cum clauc discretionis. to.9. 325. 95.

Papa aliter habet plenitudinem potestatis, & aliter habet vniuersalis Ecclesia. to.9.347. 254.

Quomodò Summus Pontifex habeat exercitium plenitudinis potestatis? tom.9. 555. 149; & seq.

Papa habet plenitudinem potestatis, cui omnes aliæ potestates subijciuntur, adeoque omnes aliæ potestates ab ipsa dependent, & ipsa verè,& propriè est independens; simpliciter; sui iuris ac mancipij omnino. to.6. 79. 2.

Quomodò Papa dicatur habere plenitudinem potestatis remissiuè? tomo 9. 236. 9.

Plenitudo potestatis Papæ ampliùs explicatur. tom. 9. 337. 187; & tomo 13. 344. 1.

Plenitudo potestatis considerata absolutè est à Deo, sed in hoc, vel illo homine est per cooperationem humanam. tomo 9. 256. 2.

Plenitudo potestatis, prout includit potestatem ordinis, nequit esse in tota Ecclesia vniuersali, idest in omni homine Christiano. to.13. 380.1.

Papæ potestas super Ecclesiam.

Papæ, tanquam Petri successori est collata à Christo Domino potestas regendi, & pascendi totam Ecclesiam. tomo 12. 579. 1.

Papæ collatam fuisse in Petro potestatem in totam Ecclesiam nemo vnquam dubitauit. to.15. 350. 1.

Papæ potestas continuat in Ecclesia potestatem D. Petro collatam. tomo 13. 367. 2.

Papæ vt Petri successori, concessa fuit potestas ligandi, & soluendi à censuris, statutis, & præceptis totam Ecclesiam. tom.4. 465.1.

Papæ potestas pastoralis in vniuersam Ecclesiam est duratura vsque ad sæculi consummationem in suis successoribus. to.16.380. 2; & seq.

Papa succedit Petro in Principatu totius Ecclesiæ,in amplitudine potestatis in totam Ecclesiam, & in prærogatiua dignitatis. to.9.646. 1;& seq.

Solus Papa habet potestatem regendi totam Ecclesiam. to. 2. ex Adolpho. 62. 2; & tomo 3. 345 2; & to. 1.7;& tom. 7. 198. 2.

Papæ, tamquam Petri successori, tradita est clauium indefinita potestas. to.7. 446. 1; & seq.

Papæ commissam fuisse potestatem in totam Ecclesiam militantem est præcipuum fidei dogma. to.3.758. 1. & seq.

Papæ potestas singularis in totam Ecclesiam à Christo Domino fuit concessa. to.2. ex Pighio. 32. 2.

Papa habet potestatem in totam Ecclesiam ex iure hæreditariæ successionis, qua in locum Petri substituitur. to.2. ex Pighio. 42. 1; & seq.

Pote-

Poteftas in totam Ecclefiam tradita Petro neceffariò perfeuerare debet in Papa, tanquam in eius fucceffore. to.8. 344. 2.
Papa habet poteftatem Epifcopalem Vrbis,& Orbis traditam Petro. to.10. 161. 2.
Quæ, qualis, & quanta fit Papæ poteftas circa nouella Ecclefiæ germina? to. 1. 476.1.
Papam habere pontificalem poteftatem in totam Ecclefiam ex teftimonijs SS.Patrum oftenditur. to. 19. 558. 1; & feq.
Item demonftratur ex concilijs.to.19. 559. 2; & feq.
Item ex vnitate Ecclefiæ militantis, quæ ad fimilitudinem Ecclefiæ triumphantis ab vno tantùm debet vtiliter regi. to. 20. 59. 2; & feq.
Poteftas in totam Ecclefiam tradita Petro in omni Papa legitimo illius fucceffore debet perpetuò durare. to.20. 58. 1; & feq.
Papæ poteftas in totam Ecclefiam poteft ftare fimul cum vitæ prauitate, & malis motibus. to.6. 693. 2.
Papæ poteftas in totam Ecclefiam quomodò differat à poteftate politica? to. 2. ex Adolpho. 4. 2; & to. 7. 491. 2; & to.5. 89. 2; & to. 10. 141. 2.
Papæ poteftas in totam Ecclefiam extenditur nedum ad forum externum, fed etiam ad forum internum. to. 3. 852. 2; & tom. 11. 534. 1; & feq.
Papa ex iure Diuino habet poteftatem in totam Ecclefiam.to.8. 247. 1; & feq;& to.11. 20. 1; & feq.
Papam habere poteftatem fupremam in Ecclefia probatur ex Damafo, Innocentio, & Concilio Africano. to.14. 131. 2; & feq.
Item ex Liberio, Felice, Vigilio, Ioanne Pelagio, & Gregorio. to.14. 133. 2; & feq.
Item ex Agathone, Leone, Adriano, Nicolao, Stephano, Leone IX; & ex S. Matre Ecclefia. to. 14. 134. 2; & feq.
Item ex Nicolao, Pafchali, Bonifacio,& Conftantino Imperatore. to.14. 136. 1; & feq.
Item ex Iuftiniano, Valentiniano, Martiano, Phoca, & Carolo Magno. to.14. 137. 2.
Item oftenditur ex Concilio Nicæno. to. 14. 138. 1; & feq.
Item ex Concilio Chalcedonenfi, Conftantinopolitano, VI.Synodo, & Concilio Ephefino. to.14. 139. 1; & feq.
Item ex Concilio Sardicenfi. to.14. 140. 2.
Item ex Concilijs Romanis, Syluestri, Marcelli, Symmachi, & Hormifdę.to.14.141.2.
Item ex Concilio Lateranenfi, Lugdunenfi,& Conftantienfi. to.14. 142. 1; & feq.
Item ex Concilio Florentino, & Romano. to.14. 143. 2; & feq.
Item ex orationibus Ecclefiæ pro Petro, & ex precibus in confecratione, & coronatione Papæ. to.14. 145. 1.
Item ex actionibus D. Petri, quibus primatum exercuit. to.14. 145. 1; & feq.
Item ex conformitate Ecclefiæ militantis cum triumphante. to.14. 146. 2; & feq.
Item ex fimilitudine, quam habet Ecclefia cum Synagoga. to.14. 147. 2; & feq.
Item ex excellentia regiminis monarchici. tomo 14. 148. 2.
Item ex vnitate Ecclefiæ. to.14. 148. 2.
Papa poteft vti poteftate clauis in qualibet Ecclefia. to.4. 96. 2.
Papam habere poteftatem in totam Ecclefiã, & effe fuperiorem omnibus Ecclefiæ paftoribus eft de fide. to.8. 242. 2.
Papæ poteftas fuper vniuerfam Ecclefiam olim manifefta erat vbique. to.3. 875. 1.
Papa folus habet plenitudinem poteftatis in Ecclefia vniuerfali. to.9. 653. 1; & feq; & to.13. 344. 1; & 346. 2.
Principatum tenet in tota Ecclefia. to.7. 16. 2; & feq.
Papæ iurifdictio in tota Ecclefia eft de iure Diuino à Chrifto Domino inftituta, & ab eo accepta immediatè. to.5. 181. 238.
Papa habet fupremam poteftatem, & principatum in Ecclefia. to.9. 545. 131.
Eius poteftas in Hierarchia Ecclefiaftica eft vniuerfalis, & efficaciùs operatur; poteftas verò Prælatorum inferiorum eft particularis, & minùs efficaciter agit. tom. 9. 663. 2.
Papam habere fupremam poteftatem fuper totam Ecclefiam, & ideo fupra Concilium generale, quod repræfentat Ecclefiam, definitum fuit in Concilio Conftantienfi, dum fuit vnitum cum Papa retractante, quod definierat feffione 4; dum erat fine Papa. to.18. 11.1.
Papam habere fupremam poteftatem in Dei Ecclefiam eft ex traditione Apoftolorum. to. 18. 13. 1.
Item ex geftis Ecclefiafticis præcipuè orientalium Ecclefiarum colligitur. to.6. 51.1.
Papa, vt Petri fucceffor, & Chrifti Vicarius, primus, & maximus omnium Epifcoporum, & habet poteftatis plenitudinem in totam Ecclefiam. to.18. 67. 2.
Papa habet poteftatem coactiuam in tota Ecclefia; quia poteft compellere Epifcopos, & Principes fęculares ad obediendum fuis legibus.tom.12.590.1.
Nequit obligare totam Ecclefiam ad aliquam rem deftructiuam Ecclefiæ. tom.13. 138.2.
Papa folus plùs poteft, quàm tota Ecclefia in ijs, quæ non funt contra fidem, tom.3. 32. 2.
Papę poteftas dupliciter poteft referri ad omnes Ecclefias. to.3. 391. 2.
Papa folus omnimodam exercet iurifdictionem in Ecclefiam; alij verò folùm dependenter à Papa. to.2. ex Alnarez. 5. 1.
Papa ita fe habet in tota Ecclefia; ficut Epifcopus inferior in fua. to. 18. 121. 19.
Papa eft propter Ecclefiam,non Ecclefia propter Papam. to.18. 523. 1.
Deftruens Ecclefiam poteft coerceri. to. 11. 445.4.
Papa non recipit poteftatem ab Ecclefia. tomo 19. 463.1; & feq.
Quomodò ftuduerit reuocare Ecclefiam Grçcam ad vnionem cum Ecclefia Latina? tomo 20. 331. 4.
Papæ poteftas fupra omnes Græciæ Ecclefias. to.20. 332.5.
Papa nedum eft fuperior omnibus Ecclefijs particularibus, fed etiam Concilijs generalibus. to. 19. 597. 2; & feq.
Item habet prælationem vniuerfalem in totam Ecclefiam. to.19. 564. 1.
Papa non fubeft Ecclefiæ vniuerfali, fed preeft. to.19. 455.1.

Papa

Papa habet supremam potestatem in Ecclesia Dei; quia Ecclesiæ regimen est monarchicum; & contrarium asserere est error Ioannis Huss. to.19. 446. 2; & 447. 1.

Papæ potestas quomodò se habeat ad potestatem Prælatorum, & Episcoporum? tomo 13. 369. 2.

Papam non posse auferre à Prælatis inferioribus potestatem eis datam, & alijs conferre, quomodò sit intelligendum? tomo 13. 369. 1.

Papa non est causa Prælatorum potestatis ratione personæ, sed ratione Sedis Papalis, quæ nunquam deficit. to.13. 369. 2.

Papa potest facere in toto mundo quidquid facere possunt inferiores Prælati. tomo.13. 370. 1; & seq.

Ab ipso dependet potestas omnium Prælatorum Ecclesiæ. to.13. 358. 1.

Semper habuit potestatem fundandi nouos Episcopatus.to.12. 592.1. 1.407. 1; & seq.

Habet potestatem in omnes Episcopos. to.12. 589. 1.

Papæ potestas communicat Episcopis potestatem iurisdictionis. to. 8. 884. 2.

Papa habet potestatem traditam Diuinitùs in omnes Episcopos . to.14. 488. 1.

Exercuit suam potestatem in Dioscorum, & Theodoretum. to.14. 492. 2.

Papa duos Episcopatus in vnum vnire, & vnum in duos diuidere potest . to.13. 241. 1; & to.11. 550. 2.

Habet potestatem confirmandi electionem Episcoporum, & concedendi pallium Archiepiscopis. to.12. 589. 1.

Papa habet potestatem mutandi Episcopos. tomo 4. 191. 1.

Transfundit potestatem in Episcopos . to.11. 536.2.

Papa tribuit potestatem iurisdictionis Episcopis; nequit tamen facere, quòd in Ecclesia nullus sit Episcopus. to.11. 538. 7.

Papa, vel Episcopus an possint sibi remittere pænitentiam iniunctam à Sacerdote? tomo 9. 314. 10.

Papa nequit remittere sine causa obligationem Deo quæsitam cum iuramento . to. 9. 317. 35.

Papa solus potest mutare, vnire, & diuidere sedes Episcopales . to. 2. ex Alex à S. Elpidio. 39. 2; & seq.

Nequit efficere, vt Episcopi non sint in Ecclesia, neque eorum functionem impedire . to.8. 891. 2.

Potest tamen iurisdictionem eis limitare . tomo 8. 891. 2.

Papa potest cogere aliquem præcepto ad suscipiendum Episcopatum. to.4. 96. 1.

Papa potest nouos Episcopatus erigere in terris infidelium. to. 11. 550. 2.

Constituit Episcopos, Metropolitanos, & Patriarchas. to.4. 190.

Amplificat, & restringit iurisdictionem Episcoporum, & Ecclesiasticorum. to. 9. 150. 20.

Papa legitimè transfert Episcopum de vna ad aliam Ecclesiam . to.1. 412. 1.

Papam habere potestatem amouendi quoscunque Episcopos, quomodò sit intelligendum? to. 9. 662. 1.

Eius potestas ad potestatem Episcoporum comparatur, sicut potestas Regis ad iudices. to.9. 662. 1.

Cur nõ possit pro suo libito Episcopos etiam sine causa deponere? to.9. 662. 1.

Papa habet potestatem iudicandi de omnibus patriarchis siue in Concilio generali, siue extra Concilium. to.15. 562. 1; & seq.

Papæ potestas in totam Ecclesiam probatur exemplo Moysis. to.19. 28. 2.

Potestas Papæ in totam Ecclesiam ostenditur ex clauibus traditis Petro, & eius successoribus, quibus potest Papa aperire, & claudere Cælum cuilibet. to.7. 324. 1; & seq.

Papæ potestati tota Ecclesia subijcitur . tomo 13. 401. 1.

In solo Papa, qui est D. Petri successor, permanet potestas in Ecclesiam. to.10. 248.1.

Papa, non Concilium, habet supremam potestatem in totam Ecclesiam. to.11. 438.1; & seq.

Potestatem in totam Ecclesiam nullus alius Episcopus præter Papam potest habere . to.8. 245. 2.

Potestas in totam Ecclesiam non conuenit immediatè, & primariò ipsi Ecclesiæ, & ministerialiter Papæ; sed primariò fuit à Christo Domino Papæ collata, & alijs Ecclesię primatibus communicatur à Papa tanquam ministris sibi subordinatis. to. 8. 291. 5.

Potestas in totam Ecclesiam tradita fuit Petro, & eius legitimis successoribus, qui sunt Papæ existentes pro tempore. tom. 8. 293. 10.

In Papa solummodò est potestas in totam Ecclesiam, & mediante Papa est in Ecclesia. to.8. 295. 1; & seq.

Potestas in totam Ecclesiam principaliter est in Christo Domino, instrumentaliter autem, & ministerialiter est in Papa. tomo 2. ex Adolpho. 79. 2.

Potestas in totam Ecclesiam est in Christo Domino, tanquam in Principe supremo; in Papa verò est, tanquam in eius Vicario. to.10. 245. 1.

Potestas in omnem Ecclesiam fuit in Petro, & à D. Petro inchoata trãsit in Papam existentem pro tempore, à quo deriuatur in Ecclesiam. to.9. 657. 1.

Potestas in totam Ecclesiam est in solo Papa, non autem reperitur in cœtu seniorum, Ecclesiæ collectiuè, sicut in veteri lege potestas Ecclesiastica fuit in solo Moyse, à quo deriuabatur in cœtum seniorum. to.9. 683.2.

Si Papę collata non fuisset summa potestas in totam Ecclesiam, multa sequerentur absurda. to.9. 210. 132.

A Papa solo, tanquam à Petri successore legitimo descendit potestas in omnes Ecclesiæ Prelatos. to.9. 229. 35.

Papæ potestas, & potestas aliorum Prælatorum Ecclesiæ non est eadem. to.13. 367.2; & seq.

Papæ potestati subijciuntur omnes potestates Ecclesiasticæ, tanquam inferiores superiori. to.13. 374. 1; & seq.

Papa, qui est præses totius Hierarchię Ecclesiasticæ, habet summam potestatem iudiciariam, auctoritatem, & iurisdictionem supremam. to.2. ex Pighio . 67. 1; & seq.

Papæ potestas in totam Ecclesiam fuit figurata in Moyse, qui habuit potestatem supremam in totam Synagogam. to.2. ex Pighio. 146. 2; & seq.

Papæ potestas in Reges, & Principes.

Papæ potestas in Reges ex scripturis probatur. to.7. 304. 1; & seq.
Item ex subordinatione potestatis temporalis potestati Ecclesiasticæ. to.7. 305. 2; & seq.
Item ex vniuersalitate papali, & particularitate potestatis Regiæ. to.7. 306. 2.
Item ex supernaturalitate, & spiritualitate, quæ competit potestati Papæ, & naturalitate temporali, quæ competit potestati Regum. to.7. 308. 1; & seq.
Item ea duplici Christi regno spirituali, & temporali. to.7. 309. 2; & seq.
Papæ potestas in Reges ostenditur ex potestate, quam habet Papa corrigendi omnes Ecclesiæ filios. to.7. 344. 1; & seq.
Item ex potestate soluendi iuramentum subiectionis. to.7. 346. 2.
Item ex depositione Childerici, & Imperatorum. to.7. 347. 2; & seq.
Item ex translatione Imperij in Carolum Magnum. to.7. 348. 1; & seq.
Item ex confirmatione successorum Caroli Magni, & ex translatione ad Saxones. tomo 7. 351. 1; & seq.
Item ex concessione facta electoribus eligendi Imperatorem. to.7. 355. 1; & seq.
Item ex electione Ferdinaudi I. to. 7. 355. 2; & seq.
Item ex Clemente V. in Concilio Viennensi. to. 7. 357. 2; & seq.
Item ea institutione Collegij Electoralis. tomo 7. 358. 2; & seq.
Item ex translatione Imperij à Græcis in Francos. to.7. 364. 2; & seq.
Item ex iure eligendi Imperatorem aliquibus Germaniæ principibus à Papa concesso. to.7. 369. 1; & seq.
Item ostenditur ex SS. Patrum testimonijs. to.7. 373. 2; & seq.
Item ex doctrinis Catholicorum Doctorum. to.7. 375. 1; & seq.
Item ex subiectione omnis Christiani ad Papam. to.7. 372. 1; & seq.
Item ex Concilijs generalibus, to.7. 376. 1; & seq.
Papæ potestas in Reges probatur ex historia Eginhardi, Sigisberti, Othonis Frisingensis, & Abbatis Vspergensis, & obiecta diluuntur. to.7. 390. 1; & seq.
Idem demõstratur exẽplis. to.7. 390. 1; & 396. 2.
Item ex vnanimi consensu Ecclesiæ D.D; & Theologorum. to.7. 403. 2; & seq.
Papæ potestas in Reges non præiudicat, sed fauet libertati Ecclesiasticæ. to.7. 411. 1; & seq.
Item ex anctoritate Theologorum. to.7. 417. 2; & seq.
Item ex ratione naturali, quæ ostendit in omnibus rerum generibus deueniendum esse ad vnum. to.7. 421. 1; & seq.
Papę potestas in Reges ostenditur ex eo, quòd Papa habet nedum munus pascendi, & regendi Christianos, sed etiam illos defendendi à Regibus iniustis, & tyrannis. tomo 7. 424. 1.
Papã habere potestatem indirectam in Reges probatur ex S. Gregorio Magno, & S. Thoma. to.11. 364; & to. 18. 682. 1; & seq.
Item confirmatur ex S. Bonauentura. tom.11. 365; & seq.
Item ex S. Bernardo, & ex Clero Gallicano. to.11. 367.
Item ex B. Ægidio Romano lib. de potestate Ecclesiæ, ex B. Augustino Triumpho, ex Alexandro Alense, ex Henrico Gandauensi, ex Alphonso de Castro, ex Ioanne Baccone, ex S. Raymundo, ex S. Cypriano, ex Dominico Soto, ex Bartholo *l. si Imperialis*; ex Baldo in proemio *ff. veteris*, ex Durando, & alijs. to.11. 369.
Item ex Rofensi, ex Stanislao Hosio, & ex Thoma Waldensi. to.11. 370.
Papæ potestas in Reges colligitur ex iure definitionis, quo Papa tenetur expellere à terris Catholicorum omnes turbantes catholicam religionem. to.11. 371. 2.
Item ex fine regiminis temporalis, prout subordinatur fini regiminis spiritualis. tomo 11. 371. 3.
Item ex obligatione proponendi præcepta diuina præceptis humanis. to.11. 372. 4.
Item ex iuramento, quo Reges, & principes se obstringunt Ecclesiæ. to.11. 372. 5.
Item ex potestate, qua Pontifex potest interpetrari leges Diuinas. to.11. 373. 6.
Item ex aduocatione, qua Principes Christiani funguntur Ecclesiæ. to.11. 374. 8.
Item ea instinctu rerum omnium naturalium expellentium omne id, quod est sibi contrarium. to.11. 375. 9.
Papæ potestatem in Reges negantes, quas censuras incurrant? to.11. 381. 1; & seq.
Papæ potestas indirecta in Reges, & Principes quomodò sit intelligenda? to.6. 495. 2; & seq; & to.11. 364.
Huiusmodi potestas publico bono non aduersatur, sed illud promouet. to.6. 765. 1; & seq.
Papa necessariò debet habere aliquam potestatem in Principes. to.11. 314. 1; & seq.
Papæ potestas in Imperatores, Reges, & Principes, & in eorum Imperia, Regna, & principatus. to.5. 808. 1; & to.6. 741. 1; & seq.
Papæ potestas in principes limitatur ad aliquos casus tantùm. to.11. 380.
Papa habet potestatem iudicandi Reges, Imperatores, & Episcopos. to.8. 347. 1; & seq.
Papa habet potestatem indirectam in Reges, & in causas temporales Regum; aliter ei Christus non concessisset tantam potestatem, quanta necessaria est ad Ecclesiæ regimen; quia non posset omnes excessus Regum, & abusus regalis potestatis punire. to.7. 272. 2.
Papę potestati omnes subiecti fuerunt à Christo, qui non excepit Reges, & Principes. to.7. 273. 2.
Item subduntur omnes Christiani: & ideo Reges, & eorum regna, quos, & quæ potest soluere, & ligare iuxta eorum delicta. to.7. 274. 2; & seq.
Papæ potestas in Reges reducitur in fidei principium: *Quodcunque solueris super terram, &c.* to.7. 386. 2.
Papæ potestas etiam coactiua: quomodò extendatur etiam ad Reges, & principes? tomo 2. ex Pighio. 131. 1.

Papæ potestatem in Reges argumenta oppugnantia euertuntur. to.7. 329.2; & sequen; & 370. 1; & sequen.
Papæ potestas in Reges quæstio Parisijs fusè agitata inter Clerum, & sæculares, tom.7. 332.2; & sequen.
Papæ potestatem in Reges esse de iure Diuino ex sacris Canonibus deducitur, tom.7. 335.2; & sequen.
Papam habere potestatem in Reges, qui negaret, quam censuram incurreret? to. 7. 436.1; & sequen.
Papa habet potestatem in Reges, nedum quia insigniuntur caractere in baptismate, sed quis etiam in incoronatione ei iurant obedientiam, tom.7. 493. 1; & seq.
Papa habet potestatem in temporalia Regum, quatenus ordinantur ad spiritualia, tom.7. 495. 1; & seq; & to.2. ex Adolpho, 97. 2.
Eius potestas non destruit potestatem Imperatorum, & Regum, tomo 15. 271. 1.
Papam habere potestatem in Regum temporalia confessus fuit Constantinus Magnus in Epistola ad vniuersalem Ecclesiam, tom. 2. ex Alexandro à S.Elpidio, 28, 1; & sequen.
Papæ potestas extenditur ad Reges, & Principes, & eorum subditos. to.16. 136. 1; & sequen.
Papa an habeat directam potestatem in Reges? to.6. 75. 2; & 51. 1; & tom.18. 680. 2.
An habeat dominium temporale in Reges, & Imperatores totius Mundi? to.10. 109.
Item habet potestatem amplissimam super omnes Principes. tom. 9. 668. 1; & sequen.
Papæ potestas indirectè includit vim directiuam temporalium. tom.12. 447.2.
Papæ potestas in temporalia Regum ab Aduersariorum calumnijs vindicatur. to.2.ex Pighio. 201.2; & seq.
Papæ subijciuntur omnes Principes, quia habet in toto terrarom Orbe potestatem spiritualem, & temporalem, licet hanc non exerceat, nisi in tertiis subiectis. to.9. 365. 50; & sequen.
Papa quæ possit in Reges, & Principes? tom.3. 616. 2.
Papa non est simul Pontifex, & Cæsar; sed est Pontifex habens potestatem etiam in Imperatores, & Reges. to.15. 350. 2; & sequen.
Iudiciaria potestas in Reges, & Principes à Christo donata. tom.1. 518.2.
Papæ potestas est supra Reges, & Principes, tom.9. 808; & 809.
Papa habet potestatem in temporalibus supra Imperatorem, & Principes. tomo 4, 20. 2.
Papæ potestas erga Principes. to.2.ex Adolpho. 103.2;& sequen.
Papæ subijciuntur omnes Reges, & Principes nedum, vt homines, sed etiam, vt Reges, & Principes. to.10. 179.2.
Eius potestas quomodò extendatur ad Reges, & Principes Catholicos? tom. 10, 179.2.
Papa habet potestatem amplissimam super omnes Principes, tom. 9. 658. 1; & sequen.
Papam non habere iure Diuino potestatem imperandi Principibus hæreticum est. to. 2.ex Adolpho. 54.1.
Papæ potestas in Reges, & Principes, qui declinant à fide. to.11. 270. 1.
Papa an sit supra Reges etiam in temporalibus? tom.9. 820. 1; & seq.
Papæ potestas præminet potestati sæculari. tom.9. 665. 2; & seq.
Papa non habet potestatem temporalem directam in temporalia Regum. to.18. 680. 2.
Papa habet potestatem indirectam in temporalia Regum. tom. 18. 682. 1; & sequen.
Papæ potestas apud nullum magis, quàm apud Reges debet valere. tom. 18. 179. 1.
Eius potestas magis reformat Ecclesiam exercendo suam potestatem apud Reges, dummodò ipsi Reges illam libenter recipiant, quàm reforment ipsa Concilia. to.18. 129. 2; & sequen.
Papæ potestas extenditur ad temporalia Regum; & hoc certum est apud omnes, quanuis sit controuersum quomodò extendatur an directè, vel indirectè. tom.18. 380. 1; & sequen.
Papæ potestas in temporalia Regum non est temporalis, sed superior potestate temporali. tom.18. 405. 1.
Papa magnam habet potestatem super Imperatorem. tom. 18. 135. 7.
Viuente Imperatore an possit exire in actum iurisdictionis temporalis? tom. 18. 130. 15.
Ab ipso omnis iurisdictio singularis, & auctoritas Imperialis dependet. tomo 2. ex Pighio. 192.1; & sequen; & 196. 1; & sequen.
Papa nunquam Imperatoris iura sibi vsurpauit. tom.15. 289. 1.
Papæ iurisdictiones in Imperatores, & Principes. tom.5. 676. 1; & sequen.
Papa à Deo constitutus est super Reges; sicut Moyses supra Pharaonem, & Hieremia super Reges, & Regna Iudæorum. tom.6. 76. 2; & sequen.
Exemplo Moysis debet habere Indices terrenis negotijs applicatos. tomo 6. 63. 1.
Papa potest imperare Regibus etiam in temporalibus. tomo 2. ex Adolpho. 45. 1.
Et etiam Principibus. tom.2. ex Adolpho. 68. 1.
Papæ ius in Principes multis exemplis Imperatorum, & Regum asseritur. tom.2. ex Pighio. 192; & sequen.
Papa an possit punire Principes Catholicos in hæresim lapsos? tom.4. 459; & sequen.
Potest dirigere Principes temporales ad vitam spiritualem, etiam in temporalibus. tom.4. 460. 2.
Ex antiquissima consuetudine potest Principes hæreticos pœnis Ecclesiasticis punire. tom.4. 461. 4.

Princi-

Principes hæreticos etiam pœnis temporalibus potest punire, Principatu priuare, eorumque subditos à iuramento liberare. tom.4. 461. 5.
Papæ potestas in temporalia Regum quomodò sit intelligenda? to.4. 465.7.
Papæ subduntur omnes Principes. tom.4. 459.1; & sequen.
Potest reuocare leges à Principibus sæcularibus latas bonis moribus contrarias.to.4. 461.3.
Papa quid possit in Imperatorem? tom.19. 371. 10.
Item quid possit in Reges, & Principes? tom.19. 372. 11.
Papa nequit iuri Cæsareo submittere iura Pontificia. tom.19. 21. 1.
Ex eo, quòd Papa habeat potestatem deponendi Reges, & Principes, non tamen sequitur, quòd habeat potestatem illos occidendi, vt malè inferunt hæretici. tom.2. ex Adolpho. 105. 1.
Papa de iure Diuino est super Reges, & Principes, & habet omnia iura in scriuio suæ potestatis. tom.19. 21. 1.
Papæ potestati potestas Regum, & Principum ita subordinatur, sicut lumen naturale subordinatur lumini supernaturali.to.7. 443.2.
Regum, & Principum potestas continetur in potestate Papæ, sicut inferior in superiori. tom.3. 153. 2; & tom.10. 142. 2; & 178.1.
Papæ potestati se subiecerunt Reges, & Regna. tom.7. 274. 1.
Papæ potestas extenditur etiam ad temporalia Regum, & Principum. to. 7. 466. 2; & 468. 1; & sequen.
Potestati Papæ subijcitur cuiusque Regis potestas. tom.7. 316. 2.
Papæ potestas in Reges, & Principes probatur ex eo, quòd clauibus à Christo Domino Petro traditis, & Papæ successiuè commissis potest Reges, & Principes è Cœlis excludere. tom.7. 324.1; & seq.
Item ex illis verbis: *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus*; inter quos reijciuntur etiam Reges Papæ inobedientes. tom.7. 325. 1; & seq.
Item ex eo, quòd causæ temporales remittantur ad Papam. tom.7. 326.1.
Item ex eo, quòd temporalia reducantur ad spiritualia, sicut inferius ad superius. tomo 7. 326. 2.
Item ostenditur ex varijs sacri Canonibus. tom.7. 327. 2; & sequen.
Item ex Carolo Magno Imperatore, & ex eius successoribus referentibus dignitatem Imperialem ad Papam. tom.7. 328.1; & sequen.
Papæ potestatem extendi ad temporalia Regum, & Principum certum est apud omnes Catholicos; dubium autem solummodò est, an directè, vel indirectè extendatur? tom.18. 380. 1; & sequen.
Potestas Papæ, & potestas Regum, ac Principum sunt diuersi generis; ideo non se habent, sicut duæ manus, quarum vna alteri non subordinatur; sed vt caro, quæ subordinatur spiritui. tom.18. 411. 1; & 415.1.
Papæ potestas non turbat, sed ordinat potestatem Regum, & Principum. tom. 11. 376.2.
Papæ potestas non præiudicat potestati Reipublicæ. tom.11. 378.7.
Papæ potestas est supra Reges, quia potestas spiritualis virtualiter extenditur ad potestatem temporalem. tom.2. ex Adolpho. 29.1.
Papæ potestas quomodò, & quando potestatem ciuilem sibi subijciat? tom. 2. ex Adolpho. 60.1; & seq;& 43.2;& to.5.87.1; & sequen; & tom.3. 391. 2; & tom.16.165. 2.
Papæ potestas præcedit temporalem dignitate, tempore, & causalitate. tomo 2. ex Alexandro à Sancto Elpidio. 16. 1; & sequen.
Papæ potestas in Reges, & Principes colligitur ex illis verbis Apostoli; *Nescitis, quia Angelos iudicabimus, quantò magis sæcularia?* tom.7. 458. 2.
Papæ potestas continet sub se potestatem sæcularem, sicut clauis claudit gladium intra domum. tom.17. 402. 1.
Vid. potestas Ecclesiastica.
Papa potestas deponendi Reges.
Papa iure Diuino habet potestatem deponendi Principes. to.2. ex Adolpho. 54.2; & 75. 1.
Papa habet potestatem deponendi, & eligendi Reges. tom.18. 64. 2.
Papa iustis de causis potest de temporalibus iudicare, & Principes deponere. tom.18. 380. 1; & sequen.
Papa potest deponere Reges. to.2. ex Adolpho. 7.2; & sequen.
Papa cur primis Ecclesiæ temporibus non deposuerit Imperatores gentiles, & hæreticos? tom.18. 390. 2; & sequen.
Papa non deposuit Constantium hæreticum, & Iulianum Apostatam, quia non potuit illos coercere. tom.18. 391. 2; & sequen.
Neque deposuit Valentinianum iuniorem Arianum, quia erat spes illum reducendi ad fidem, vtpotè à Matre seductum. to.18. 293.2; & sequen.
Papa nequit Regnum auferre, nisi post admonitionem, & spatium pœnitendi Rex incorrigibilis existat. to.18.405.2.
Papa quos Reges deposuerit? tomo 18. 405. 2.
Papa auferens Regnum alicui non est maior Deo, qui illud ei dedit, quia facit iussu Dei, tanquam Dei Vicarius; vnde dicitur Deus illud auferre per suum Vicarium. tom.18. 389. 1.
Papa potest disponere de rebus temporalibus per ordinem ad finem spiritualem supernaturalem. to.18. 389. 1; & seq.
Papa debet iudicare, an Rex sit hæreticus; & ideo an sit à subditis Catholicis, qui nolunt ipsum tollerare, deponendus?to.18. 420.1.
Non deiecit Reges hæreticos quando ei sufficientes vires non suppetebant. tom. 18. 420.2.
Papa debet deponere Regem auertentem populum à fide, quando autem non præiudicat fidei potest eum tollerare; sicue

Deus tolerauit populum subiacere Nabucodonosor Regi Babylonis, quia populum relinquebat in fide; at quia Antiochus conabat ur eum auertere, præcepit, vt eum non haberent pro Rege, sed contra eum pugnarent. tom.18. 437. 1.
Papa potest Regem deponere, ne ampliùs populum regat, sicut Pastor potest arietem furiosum repellere à grege, ne ipsum ampliùs ducat. to.18. 448. 2.
Verè deposuit Childericum. tom. 18, 455. 2.
Papa in depositione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis, an teneatur congregare Concilium? tom.9. 250. 1; & sequen.
Papa solus potest deponere Imperatorem, & Reges, & quoscunque Principes; & si aliquando interuenit Concilium ad talem depositionem, hoc est tantùm de honestate, non de necessitate, tom. 9. 327. 118.
Papa potest priuare Imperatores Imperio, & Reges Regno. tom.3. 30. 1.
Papa quomodò possit Reges instituere? tom.10. 142. 1.
Papa potest deponere Imperatorem sine Concilio. tom. 6. 30.4; & 487. 1; & sequen.
Papa quomodò se habeat ad temporale dominium, & quomodò exemerit Reges è Regno, & transtulerit Imperium? to. 14, 88. 1; & sequen.
Transtulit Imperium in Carolum Magnum. tom.7. 452. 1; & 499. 2.
Papa quare non deposuerit aliquos Reges fideles inuadentes bona Ecclesiæ? tom. 7. 484. 1; & sequen.
Papa habet auctoritatem deponendi Reges. tom.10. 179. 1.
Papa deposuit Fridericum I;&Fridericum II. tom.7. 509. 2.
Papa, ob quas causas potest Reges priuare, & alios instituere? tom.11. 549.7.
A Græcis in Germanos transtulit Imperium. tom.11. 550. 10; & to.13. 466. 1.
Papa plures Reges Regno spoliauit. tom.12. 472.2.
Eius seueritas in coercendia libidinibus Regum Christianorum. tomo 12. 564. 2.
Papa potest deponere Principem hæreticum. tom.2. ex Adolpho. 91.2.
Quando, & quomodò possit deponere Reges? to.2. ex Adolpho. 87.2.
Licèt non confirmet omnem Regem, potest tamen omnem Regem deponere. tomo 13. 464. 1.
Afferuntur causæ, ob quas Papa potest Reges deponere. tom.13. 464. 1.
Papa Imperatorem confirmat, vngit, coronat, approbat, reprobat, & deponit. tom.3. 31. 1.
Quare ad Principes Laicos scripserit de rebus sacris? to.3.946.1.
Licèt semper habuerit eandem potestatem, non tamen semper ea vsus fuit, tomo 3. 954.2.
Papa habet potestatem temporalem deponendi, & puniendi Principes temporales propter hæresim, & propter alia crimina, quæ sunt in detrimentum Ecclesiæ. to.20.89.2; & sequen.
De facto deposuit Principes Christianos. tom.20. 90. 2.
Papa non habet potestatem temporalem iudicandi causas Principum sæcularium, neque illos deponendi. to.20.89. 1.
Imperatores depositi per Papæ sententiam. tom.6. 487. 1; & seq; & 741. 1; & seq; & tom.19. 22. 2; & sequen.
Imperatores à Papa damnati,& exauctorati. to.13. 277. 2; & tom.4. 456. 2; & tom.10. 180.1.
Vid. Imperatores puniti.
Papæ potestas excommunicandi Reges, & Principes.
Papa potest Principes Christianos excommunicare, principatu priuare, eorumque subditos ab obedientia absoluere. to. 18. 369. 1; & seq; & 371. 1; & seq; & 372. 1; & seq, vsque ad 375.1; & seq; & to.4. 206; & sequen.
Iusta ex causa potest Imperatorem excommunicare, deponere, & priuare. tom. 4. 89. 1.
Solus potest excommunicare Reges, Principes, & Episcopos fidei infensos, si contumaces persistant, deponere. to.16. 528. 1; & sequen.
Papa potest compellere Reges, & Principes Christianos sub excommunicatione, vt deponant arma, & ad veram pacem redeant. tom.3. 615. 2.
Papa sicut potest alijs bellum indicere, sic ei potest bellum indici ex causis tamen legitimis. tom.9. 361.19.
Papa potest non solum Principes sæculares excommunicare, sed etiam, ipsis in contumacia persistentibus, subditos eorum absoluere à iuramento fidelitatis. to.13.464.2; & tom.4. 206; & sequen.
Papa quos Reges, & Imperatores excommunicauerit, & Imperio, ac Regno priuauerit? tom.10. 180. 1.
Papæ potestas eligendi Imperatorem.
Papa potest eligere Imperatorem. tom. 4. 86. 2.
Papa quomodò possit prouidere de Imperatore? tom.4. 87. 2.
Papa habet ius examinandi electionem Imperatoris, vngendi, consecrandi, & coronandi; & si Electores fuerint pares in votis, post admonitionem, & expectationem potest alteri parti fauere. tomo 7. 359. 2; & sequen; & tom.19. 167. 2.
Papa habet ius confirmandi Regem Romanorum, & statuendi normam electionis Imperatoris, & destinandi electores. to.7. 460. 1; & sequen.
Papa concessit ius eligendi Imperatorem Electoribus. tom.7. 503. 1.
Papa transtulit Imperium Romanum à Græcis ad Germanos, & contulit certis Principibus ius eligendi Imperatorem. to. 13. 466.1.
Papa habet ius eligendi, confirmandi, deponendi, & auctorandi Imperatores, & Reges. tom.19. 20. 1.
Papa examinat Imperatoris electionem, vngit, & coronat. tom.19. 167.2.

Vacante Imperio iura Imperij exercuit. tomo 19. 169. 1.
Papa transtulit in Germanos ius eligendi Imperatorem. to.7. 367.2. & sequen.
Papa elegit Imperatorem Carolum Magnum. to.2. ex Pighio. 189.1; & seq.
Imperator electus triplex iuramentum debet Papæ præstare. to.2. ex Pighio. 189. 1; & sequen.
Solus Papa potest vngere, & coronare Imperatorem. tom.19. 167. 2.
Imperatoris electio ab Electoribus immediatè facta dicitur mediatè facta ab Ecclesia, idest à Papæ potestate, qui est caput Ecclesiæ. tom.3. 57. 2.
Formula electionis Imperatoris à Papa præscripta. tom.3. 67. 2; & sequen.
Imperatoris electio à Papa fuit variata. tomo 1. 506. 1; & sequen.
Papæ potestas in Infideles.
Papa quomodò habeat potestatem in Infideles? tom.6. 64. 2.
Semper exercuit in hæreticos segregando ab Ecclesia Catholica, & eos recipiendo ad pœnitentiam. tom.12. 590. 1.
Papa nunquam fuit causa schismatis. tom.6. 732.2.
Papa non habet potestatem supra Paganos, quia ei non sunt temporaliter subiecti. tomo 10. 174. 2.
Nequit Paganos, & hæreticos cogere inuitos ad fidem. tom.10. 174. 2; & tom. 4. 84.1.
Tenetur tamen mittere prædicatores, qui illos instruant in fide. to.10. 174.2.
Nequit illos compellere, & cogere, vt audiant conciones. tom.10. 175. 1.
Papa quam potestatem habeat super Hebræos? tom.4. 83. 1.
Etiam super Iudæos, eosque potest punire pœnis temporalibus. to.4. 84. 1.
Papa nequit infideles compellere ad fidem. tom.6. 65. 1.
Papa quomodò infidelium filios debeat instruere? tom.3. 337. 1.
Papa in quatuor habet potestatem puniendi hæreticos, & schismaticos. tomo 4. 85. 1.
Papa potest punire Paganos, & alios huiusmodi cùm agant contra legem naturalem in manifestis. tom.4. 83. 2.
Papa habet potestatem etiam in infideles, qui aliquando fidem susceperunt. tom.18. 385.2.
Papæ potestas extenditur ad omnes, qui possunt Catholicam Fidem euertere; & ideo etiam supra hæreticos. to.18. 414.2.
Papæ iurisdictio supra infideles. tomo 3. 45. 2.
Papa punit Iudæos. tom.3. 45. 1.
Papa potest priuare infideles iurisdictione, & dominio, magna tamen ex causa. to.3. 45. 2.
Papa potest mandare infidelibus, quòd admittant prædicatores in suis iurisdictionibus. tom.3. 46. 1.
Papa solus potest cum hæreticis, & infidelibus pugnare. tom.3. 46.1.
Papæ potestas quomodò extendatur etiam ad infideles? tom.9. 512.2.
Papa non habet dominium in infideles, neque habet dominium directè in totum Orbem Christianum, sed tantùm indirectè, neque in aliquam prouinciam de iure Diuino. tom.5. 673. 1; & sequen.
Papa non habet potestatem in Reges infideles. tom.7. 483. 2.
Papa cur non sit Dominus totius Orbis, & non habeat potestatem etiam in infideles? tom.9. 666. 1.
Nequit Paganos spoliare suis bonis. to. 19. 371.6.
Quam potestatem habeat in Iudæos? to. 19. 371.8.
Papa nequit cogere, sed tantùm inuitare infideles ad Ecclesiam. tom.19. 36. 2; & tom.3. 337. 1.
Nequit auferre à Paganis dominia. tom.19. 243.1.
Infideles Papæ potestati, quæ est in Ecclesia, non sunt subiecti, quia sunt extra Ecclesiam. tom.12. 377.2.
Infideles possunt à Papa iurisdictione priuari. tom.3. 45.2.
Item possunt ob sua delicta puniri. tom. 3. 46. 1.
Infideles Ecclesiæ dominium recognoscentes debent à Papa tolerari. to. 3. 46. 2.
Papæ potestas in hæreticos.
Papa omnes hæresim mediatè damnauit. to.1. ex Tannero. 22. 140.
Papa pluribus hæreticis literas canonicas negauit. to. 1. 402. 1; & seq.
Papæ solius est damnare hæreses, & Orthodoxam fidem præscribere. to. 2. ex Pighio. 74. 2.
Papa etiam extra Concilia præcipuè in primitiua Ecclesiæ hæreses multas damnauit. to. 3. 474. 1; & seq.
Papa solus habet potestatem iudicandi, & damnandi hæreses formaliter. tomo 8. 518. 2.
Papa solus habet potestatem damnandi libros hæreticos. to. 8. 523. 1; & seq.
Non tamen habet potestatem scribendi libros canonicos. to. 10. 166. 1.
Papæ quos hæreticos damnauerint etiam extra concilia? to. 6. 861. 5; & seq.
Papa damnauit Sabellium, Nestorium, Eunomium, Arium, & Macedonium. to.14. 415. 2.
Papa potest hæreticos punire excommunicatione, depositione, spoliatione, & militari persecutione. to.19. 371. 9.
Papæ potestas in Episcopos.
Papa an possit omnes Episcopos deponere vel vnum tantùm etiam sine causa remissione? to. 9. 253. 1; & seq.
An possit priuare aliquem Episcopatu, & illum alteri concedere. to. 9. 339. 200.
Quamuis aliquando concesserit Synodis prouincialibus Episcoporum iudicia, & depositiones; attamen semper sibi reseruauit ius deponendi Metropolitas. tomo 11. 231. 126.
Papa in suis Vicarijs, & præsertim in Illyrico sibi semper reseruauit ius iudicandi Episcopos. to. 11. 232. 129.
Papa deponit Patriarcham Antiochenum. to. 3. 709. 1.
Papa sæpe Episcopos Constantinopolitanos de-

depofuit, & excommunicanit . tomo 3. 712. 1.
Minatur excommunicationem Ioanni Epifcopo Conftantinopolitano . to. 3. 731. 2.
Papa plures Epifcopos depofuit. tom. 12. 590. 1.
Papa folus fine Concilio poteft Epifcopos deponere . tomo 6. 445. 1; & feq; & 642. 2.
Papa poteft etiam abfentes deponere . to. 6. 455. 1.
Neceffitate cogente poteft transferre Epifcopnm de vna ad aliam Ecclefiam . tom. 6. 500. 1.
Item poteft mutare Sedes, & ftatus Epifcoporum . to. 8. 348. 2.
Papa volens deponere fimul omnes Epifcopos, aut agere contra ftatutum vniuerfalis Ecclefiæ, fuftinendus non eft . tomo 13. 603. 2.
Papa an poffit deponere Epifcopos fine caufa? to. 9. 198. 25.
Papa eft difpenfator fidelis, qui communicat Epifcopis facultatem fuper eorum Ecclefiam . to. 19. 182. 2.
Papa defert iuramentum Epifcopis, non Cardinalibus; quia Cardinales efficiunt vnum corpus cum Papa; & idem nequit fibi ipfi iuramentum deferre. tom. 19. 4. 2.
Papa folus poteft confirmare Epifcopos. to. 8. 348. 2; & 19. 596. 2; & feq.
Confirmat diuerfos Epifcopos pofitis aliquibus conditionibus præcipue de profeffione fidei . to. 1. 416. 1.
Item confirmat Patriarcham Ecclefiæ Alexandrinæ . to. 3. 695. 2.
Papa femper confirmauit electionem Patriarchæ Alexandrini, & Conftantinopolitani . to. 6. 417. 2; & 277. 1.
Papa poteft damnare Patriarcham etiam extra Concilium generale . to. 6. 194. 1. & feq.
Ei fubduntur omnes Patriarchæ . to. 6. 95. 2; & feq; & to. 19. 565. 2.
Papa poteft eximere à poteftate Epifcoporum, non à fe ipfo . to. 5. 182. 244.
Papa poteft damnare Patriarcham etiam extra Concilium generale. tom. 6. 194. 1.
Semper mifit Epifcopos ad regendas Ciuitates maiores . to. 17. 515. 1.
Papa præeft Epifcopis, Archiepifcopis, & Primatibus . to. 18. 17. 2.
Quos Epifcopos depofuerit etiam repugnantibus Imperatoribus? to. 18. 22. 1.
Papa, qui immediatè Diuo Petro fucceffit, quam poteftatem habuerit fupet Apoftolos adhuc viuentes? to. 10. 165. 2.
Papa femper confirmauit Epifcopos Orientales . to. 20. 103. 1; & feq.
Papa habet poteftatem reftituendi Epifcopos damnatos à Concilijs generalibus . to. 19. 598. 1; & feq.
Papa eft fuperior poteftate iurifdictionis omnibus Epifcopis, par autem poteftate ordinis . to. 19. 392. 1; & feq.
Exemplo Moyfis poteft Epifcopos inftituere. to. 19. 178. 1; & feq.

Papæ poteftas confecrandi Epifcopos.

Papa poteft in omnibus Ecclefijs confecrare, vel iubere, vt confecrentur Epifcopi . to. 6. 651. 1; & feq.
Papa poteft vbique confecrare Epifcopos, etiam in alienis Patriarchatibus . tom. 6. 655. 1; & feq.
Papæ preceptum de non confecrandis Epifcopis illegitimè promotis. to. 6. 659. 2; & feq.
Papa confecrauit per fe, vel per alios omnes Illyrici Epifcopos . to. 6. 662. 2; & feq.
Papa poteftate confecrandi Epifcopos vfus eft in Gallia . to. 6. 667. 2.
Papa ob nimiam diftantiam conceffit Epifcopis, vt poffent confecrari in fuis Regionibus extra Romam . to. 6. 674. 2.
Papa difpenfauit Epifcoporum Africanorum confecrationem ob nimiam diftantiam, vt poffet fieri ab Epifcopo Carthaginenfi . to. 6. 675. 2.
Epifcoporum confecratio fuit variata ex tacita, vel expreffa Papæ difpenfatione . tomo 11. 553. 2.
Abfque Papæ decreto confecratio cuiuslibet Epifcopi ipfo facto nulla, & irrita eft . to. 19. 219. 2.
Papa folus poteft concedere confecrationem, & dignitatem Epifcopalem Epifcopis . to. 17. 141. 1.
Papa nequit difconfecrare Epifcopum iam confecratum . to. 9. 603. 1.
An poffit aliquem confecrare abfque eo, quòd ei affignet aliquam Ecclefiam? to. 10. 198. 2.

Vid. Epifcoporum confecrationem.

Papæ poteftas ordinandi Epifcopos.

Papa quos Epifcopos ab immemorabili ordinauerit? to. 14. 364. 1.
Papa ordinauit, & reftituit Epifcopos Alexandrinum, Hierofolymitanum, & alios . to. 14. 440. 1.
Item Epifcopos in India . to. 14. 441. 2.
Commifit alijs ordinationes Patriarcharum . to. 3. 824. 2.
Papa ordinauit Patriarcham Conftantinopolitanum . to. 14. 489. 2.
Papa ius ordinarium exercuit in omnes Epifcopos totius Occidentis . tomo 11. 216. 93.
Papa eft ordinator totius cleri . to. 19. 38. 2; & feq.
Ius etiam habet in ordinationibus Patriarcharum . to. 11. 216. 95.
Papa ordinauit cunctos Epifcopos in regionibus vrbicarijs . to. 11. 217. 96.
An ante Syricium Papam hoc quoque obferuatum fuerit in Illyrico? to. 11. 217. 96. & feq.
Papa habet ius ordinandi omnes Epifcopos, licèt vfum conceflerit Metropolitis in Gallia . to. 11. 219. 101.
An folo verbo poffit confecrare aliquem Sacerdotem? to. 9. 100. 29.
Papa poteft ordinare Clericum cuiufcumque Ecclefiæ . to. 6. 503. 1.

Papæ poteftas concedendi indulgentias.

Papa folus poteft concedere toto Orbi indulgentias plenarias . to. 8. 246. 1; & 350. 2; & to. 19. 371. 6.
Papa quomodò indulgentias concedat nomine Apoftolorum Petri, & Pauli? to. 4. 614. 124.
Papa iuffit dat indulgentias euntibus ad defen-

fendendam, & occupandam terram Sanctam. to. 3. 45. 2.
Papa potest concedere indulgentias pro viuis, & defunctis, to. 15. 351. 2.
Potest concedere indulgentias defunctis per modum suffragij, to. 5. 182. 240.
Papa potest omnes animas à Purgatorio liberare, to. 5. 620. 11.
Papæ in Purgatorij animas potestas. to. 2. ex Turrecremensi. 62. 1; & seq; & tomo 4. 81. 2.
Papa Cœli ianitor potestatem dimittendi pœnas peccatorum accepit à Christo. to. 1. 398. 1.

Papæ superioritas ad Concilium.

Papa est superior Concilio generali. to. 11. 389. 1; & seq; & to. 9. 473. 20; & tom. 3. 835. 2; & to. 20. 119. 1; & seq; & to. 19. 271. 2; & seq.
Papæ superioritas ad Concilium definita fuit in Synodo Roma sub Syluestro. tom. 11. 398. 2.
Idem fuit statutum à Patribus in Concilio Nicæno. to. 11. 399. 3.
Idem fuit decretum in Concilio Constantinopolitano I. to. 11. 400. 4.
Idem priùs fuerat determinatum in Concilio Ephesino. to. 11. 401. 5.
Idem fuit statutum in Concilio Chalcedonensi. to. 11. 402. 6.
Idem fuit confirmatum in Concilio Constantinopolitano II. to. 11. 403. 7.
Idem insuper in Concilio Constantinopolitano III. to. 11. 406. 8.
Præterea in II. Synodo generali Nicæna. to. 11. 408. 9.
In VIII. Synodo generali idem fuit statutum. to. 11. 409. 10.
Idem decreuit Concilium Lateranense. to. 11. 413. 11.
Idem confirmauit generale Concilium Lugdunense. to. 11. 413. 12.
Idem confessum fuit Concilium Constantiense. to. 11. 414. 13.
Idem statuit Concilium Florentinum sub Eugenio IV. to. 11. 414. 13.
Idem confirmauit Concilium Lateranense sub Leone X. to. 18. 10. 2.
Item Concilium Lateranense sub Iulio II. tomo 11. 415. 15.
Papam esse superiorem Concilio quid importet? to. 11. 417. 1.
Papa est supra Concilium in auctoritate iurisdictionis. to. 3. 14. 1.
Papa est supra Concilium, & à nemine iudicari potest inuitus. to. 10. 551. 2.
Papa legitimus est supra Concilium, etiam legitimè congregatum. to. 10. 553. 2. & seq.
Papa est supra Concilium. tom. 3. 390. 2; & seq; & 834. 2; & tom. 6. 516. 1; & tom. 10. 206. 1; & tom. 5. 696. 2; & seq; & 832; & to. 18. 3. 2; & seq; & to. 1. 460. 1.
Est supra Concilium, & supra Ecclesiam, vt caput supra corpus. to. 4. 729. 34.
Papa est supra Concilium in ijs, quæ sunt iuris positiui. to. 4. 113. 2.
Papam esse supra Concilium multis argumentis ostenditur. tom. 9. 510. vsque ad 516; & 543 vsque ad 546; & 547. 133.
Papam esse supra Concilium ex Hæreticorum verbis conuincitur. to. 1. ex Ecchellensi. 27. 1; & seq.
Papa habet supremam auctoritatem, & potestatem supra Concilium. to. 3. 836. 1.
Papa etiam si errare posset docendo extra Concilium, non tamen Concilium esse supra Papam. to. 3. 840. 2.
Papa ex Gallorum sententia est superior Concilio exceptis ijs, qui sequuntur Gersonem. to. 15. 674. 110.
Papæ prælationem supra Concilium omnes fatentur exceptis nonnullis Parisiensibus. to. 5. 70. 2.
Papa est maior Concilio generali. tom. 6. 23. 76.
Papam esse supra Concilium acephalum ex sacris litteris demonstratur. to. 7. 539. 2; & seq.
Papæ superioritas ad Concilium demonstratur ex illis verbis: *Super hanc petram ædificabo &c.* to. 7. 553. 2.
Item ex illis verbis: *Tibi dabo claues Regni Calorum.* to. 7. 555. 2.
Item ex Concilijs generalibus. tom. 7. 557. 2; & seq.
Item ex correctione fraterna à Christo præcepta. to. 7. 561. 1, & seq.
Item ex præsidentia Papæ per se, vel per suos Legatos in Concilijs. tomo 7. 564. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Concilium separatum à Papa nullam habet infallibilitatem. to. 7. 566. 2; & seq.
Item ex confirmatione decretorum ipsius Concilij. to. 7. 569. 2.
Item ex appellatione à Concilio ad Papam. tom. 7. 571. 2; & seq; & 577. 2; & seq; & 578. 2; & seq.
Papa habet potestatem supra omnia Concilia generalia, prouincialia, & nationalia. to. 9. 264. 1.
Papæ potestas est supra potestatem Concilij generalis, & totius Ecclesiæ. tom. 8. 264. 2.
Papa ex eo, quòd habeat plenitudinem potestatis nequit subijci Concilio generali. to. 7. 514. 2; & seq.
Papæ potestas in Concilia talis est, vt si à Papa non sint instituta, & confirmata, sint nulla, & illegitima. to. 12. 184. 2.
Papam subijci Concilio soli dixerunt Hæretici. to. 16. 282. 1; & to. 11. 389. 1.
Nullo modo potest se subijcere Concilio, aut ab illo iudicari. to. 6. 874. 8.
An possit voluntariè se ipsum submittere. to. 7. 538. 2.
Papæ potestas nunquam magis emicat, quàm in Concilijs generalibus; quod probatur ex eo, quòd Christus prædicens Petro Ecclesiæ turbationes futuras per hæreses zizaniorum nomine significatas, cùm Sathan expetere debebat Ecclesiam, sicut triticum, ei dixit: *Tu autem conuersus confirma fratres tuos*; quia Papa solus, qui est Petri successor, debet confirmare Episcopos, & fideles bæsitantes in fide. tomo 18. 173. 2; & seq.
Papa nequit semetipsum Concilij iudicio subijcere, sed debet se ipsum sibi, & suo iudicio submittere. to. 18. 341. 1.
Papa solus potest explicare verum sensum Con-

Conciliorum, postquam sunt dissoluta. to. 18. 11. 1.
Papæ potestas in Concilia testimonio plurium Conciliorum probatur. to. 1. 82. 2.
Papa ad Concilium septem modis potest comparari. to. 10. 119. 2; & seq.
Simul cum Concilio non est maioris auctoritatis, quàm sit solus Papa. tom. 19. 454. 1.
Papa est supra Concilium consideratum sine Papa. to. 19. 453. 2; & 455 1; & seq.
Papa est supra Concilium; quia Papæ auctoritas est causa omnis auctoritatis. to. 19. 288. 1.
Papæ subijci Concilium generale euidenter monstratur ex eo, quòd damnati in Concilijs restituti fuerunt in suas Sedes Episcopales per ipsum Papam, to. 4. 188; & seq; & 438. 7; & seq.
Papa legitimè electus non potest non esse supra quodlibet Concilium etiam generale, to. 9. 798. 1; & seq; & to. 19. 4. 2. & to. 20. 445. 2; & seq.
Papa iure iurisdictionis est superius quolibet Concilio generali. to. 9. 173. 2; & to. 10, 439. 1; & seq.
Papam esse Concilio generali inferiorem est sententia turpis, noua, & scandalosa. to. 13, 836. 2.
Papā sibi subijcere Concilium generale quid importet? to. 11. 417. 1.
Papam esse supra Concilium generale multorum Conciliorum generalium testimonijs luculenter ostenditur. tom. 11. 398. 1; & seq.
Papa secundùm nullam rationem potest esse infra Concilium generale. tom. 7. 532. 2; & seq.
Papæ potestati subijcitur quodlibet Concilium generale. to. 5. 696. 2; & 832. & tomo 7. 23. 76. & tom. 10. 806. 1; & to. 5. 143. 88; & seq; & tom. 8. 264. 1; & seq; & to. 11. 389. 1; & seq.
Papa ex eo, quòd conferat robur Concilio generali, se ostendit esse illo superiorem. to. 9. 509; & seq.
Papam esse Concilio generali inferiorem, eique subijci est propositio in fide periculosa. tom. 3. 561. 2; & 562. 2; & seq; & 564; & seq; & 565. 2.
Papa dupliciter est supra Concilium generale, to. 3. 561. 2.
Papam non esse supra Concilium generale, qui docuerint? tom. 1. ex Tannero. 48. 309; & seq.
Papæ omnia Concilia generalia semper fuerunt subiecta. to. 17. 466. 16.
Papam esse super omnia Concilia colligitur ex eo, quòd Concilia omnia etiam generalia confirmentur à Papa. to. 9. 480. 5; & 510. 72.
Papæ potestas est super omne Concilium generale. to. 19. 4. 2; & 288. 1; & 451. 2; & seq; & tom. 20. 439. 1; & seq; & 445. 1; & seq; & 537. 2; & seq.
Asserere Concilium generale esse supra Papam est inducere duplex caput in Ecclesiam, quia est ponere caput supra caput. to. 19, 9. 1; & seq.
Papæ instructiones, seu definitiones sunt regulatiuæ definitionum omnium Conciliorum generalium. tom. 8. 859. 1; & seq; & 916. 1; & seq.
Papa est supra Concilium generale, quia Concilium generale potest errare, & Papa nequit errare; potestas autem, quæ potest errare, subijcitur, & regulatur à potestate, quæ nequit errare. to. 18. 25. 2.
Papa est superior Concilio, quia est caput Concilij. to. 1. 71. 1; & seq.
Papa Iure Diuino est superior Concilio, & omnibus Prælatis Ecclesiasticis. tumo 1. 69. 1.
Papam esse supra Cocilium an sit de fide tenendum? to. 3. 564. 1.
Negare Papam esse supra Concilium an sit erroneum, vel temerarium? to. 3. 564. 2.
Papa est supra Concilium quia illud confirmat. to. 9. 166.
Papam non dispensare contra ea, quæ vniuersalem Ecclesiam concernunt, non arguit Concilium esse supra Papam. tom. 3. 574. 192.
Papam esse supra Concilium ostenditur ex ipsis Concilijs. to. 18. 55. 1.
Papa quomodò subijciatur Concilio? to. 18. 116. 1; & seq.
Papa est supra Concilia generalia, quæ ab ipso auctoritatem, & iurisdictionem recipiunt. to. 3. 27. 2.
Papa tribuit firmitatem Concilijs. to. 7. 763. 2; & seq.
Papam esse supra Concilium quinam docuerint? to. 3. 547. 134; & seq.
Papæ multa specialiter sunt reseruata, quæ non potest Concilium sine Papa. tom. 9. 546. 132.
Papæ potestas supra Concilia probatur ex S. Iræneo, Athanasio, Basilio, Epiphanio, Ioanne Chrisostomo, Cyrillo, Cypriano. to. 18. 27. 2; & seq.
Item ex Optato Mileuitano, S. Ambrosio, sancto Hieronymo, S. P. Augustino, Prospero, Leone, Theodoreto, & Gregorio. to. 18. 29. 2; & seq.
Item ex Theophylacto, Maximo, Hugone Etheriano, & Bernardo. to. 18. 31. 2.
Negantes Papam esse supra Concilium post definitionem Concilij Lateranensis sub Leone X. sunt hæretici. to. 18. 11. 1.
Papam esse supra Concilium habetur ex Concilio Niceno. to. 18. 13. 2.
Nequit seipsum Concilio subijcere. to. 18. 17. 1; & seq.
Papam esse superiorem Concilio generali arguitur etiam ex eo, quòd Concilium nequeat cognoscere de casibus Papæ reseruatis. to. 18. 9; & seq.
Papa est auctor omnium Conciliorum, ideo est illis superior. to. 1. 72. 1.
Papa est supra Concilia, quia potest iudicare Concilia. to. 1. 72. 2.
Item quia deficiente auctoritate Papæ Concilium non est ratum. to. 1. 72. 2.
Papa, quas partes habeat in Concilio? to. 1. 34. 1; & seq.
Papa est Præses Conciliorum. to. 1. 75. 1; & to. 4. 728. 1.
Papa præsedit multis Concilijs generalibus. to. 1. 76. 1.
In Ephesino Concilio, & in alijs præfuerunt Papæ Legati. to. 1. 76. 2.

Papa est confirmator Conciliorum. tom. 1. 83. 1; & seq.
Est præfinitor Concilij. to. 1. 77. 2.
Item quia est moderator Conciliorum. to. 1. 91. 1.
Item quia est Iudex omnium Conciliorum. to. 1. 95. 1.
Item quia est caput, iudex, Pater & Princeps Concilij. to. 3. 835. 2.
Item quia est caput visibile Concilij, sine quo Concilium dicitur acephalum. to. 7. 10. 1; & to. 18. 4. 1.
Item quia est caput, mens, & vox Ecclesiæ siue in Concilio, siue extra Concilium. to. 15. 519. 31.
Papa vt custos synodorum generalium, & vindex habet potestatem confirmandi, & irritandi quascumque synodos. to. 15. 452. 11.
Papæ solius confirmatio tribuit Concilijs certam, & infallibilem fidem. tom. 16. 286. 1; & seq.
Papæ auctoritate deficiente Concilia nihil firmitatis possunt habere. tom. 16. 291. 1; & seq.
Papæ auctoritate fulcitur Concilium illud, cui per se, vel per suos Legatos præsidet Papa. to. 16. 290. 2.
Papæ auctoritas dupliciter potest ad Concilium comparari. to. 3. 391. 1.
Papæ subscriptio in actis antiquorum Conciliorum. to. 9. 165. 23.
Papa quare inquirat subscriptiones Patrum in Concilijs? to. 9. 596. 155.
Papa habet venerari Concilium in ijs, quæ cernunt fidem, & salutem animarum. to. 9. 479. 4.
Papa sicut olim cum Cleri Concilio, ita nunc cum Cardinalibus res Ecclesiæ disponit. to. 11. 228. 121.
Papa cassat Concilium Constantinopolitanum. to. 3. 730. 2.
Papæ consensus requirendus est à Concilijs ex traditione S. Petri. to. 14. 503. 1.
Papa non sumit à Concilijs auctoritatem, sed è contra. to. 10. 37. 2.
Papa vel sumitur secundum se, vel prout coniunctus cum Concilio. to. 15. 226. 1; & seq.
Papa desiderans recipi Concilium à quibusdam tertis, non ideo petit ab ipsis consensum, vt det validitatem Cōcilio. to. 3. 557. 2.
Papa tenetur consentire sententiæ Concilij generalis legitimè congregati, & legitimè procedentis. to. 3. 560. 2.
Papa simul cum Concilio est se ipso maior extensiuè, non intensiuè. tomo 3. 562. 1; & seq.
Papa non tenetur, nec cogi potest ad Concilium accedere. to. 4. 511. 79.
Papa an possit facere Concilium Oecumenicum cum Prælatis vnius Prouinciæ? to. 9. 141. 17.
Papa an debeat præferri Concilio in subscribendo? to. 9. 165. 11.
Papa gerit vicem Christi in Concilijs, quia licet Christus sit specialiter præsens, non est tamen præsens visibiliter. tomo 18. 1; & seq.
Papa solus habet eandem auctoritatem, quam habet Concilium etiam Papæ auctoritate congregatum; quia auctoritas Concilij est auctoritas Papæ. tom. 4. 645; & seq.
Papam esse supra Concilium deducitur ex eo, quòd Concilium generale legitimè congregatum nequit exercere ea, quæ Papæ sunt reseruata. to. 9. 235. 3.
Item ex eo, quòd nequeat tollere iurisdictionem circa ea, quæ sunt effectus potestatis supremæ ipsius Papæ. to. 9. 495. 39; & seq.
Item ex eo, quòd Concilium generale nullam penitùs habeat auctoritatem iudicandi verum, & legitimum Papam etiam in causa fidei per viam appellationis. to. 9. 466. 85.
Item ex eo, quòd Concilium etiam generalissimum nequeat Papæ legem imponere. to. 9. 173. 16; & to. 5. 142. 67; & tom. 6. 14. 81; & 28. 101; & to. 19. 4. 2.
Item ex eo, quòd Concilium nequit Papæ auctoritatem euertere. tomo 6. 405. 1; & seq.
Item ex eo, quòd nullum penitùs habeat, vel habere possit ius supra Papam. tom. 7. 537. 1.
Item ex eo, quòd nequit derogare auctoritati, vel legi ipsius Papæ. to. 5. 142. 65; & seq; & to. 10. 207. 1.
Item ex eo, quòd nec habeat, nec habere possit vllam prorsùs potestatem supra verum, & legitimum Papam. to. 9. 799. 1; & 801; & seq.
Item ex eo, quòd nequeat abrogare Papæ constitutionem. to. 9. 173. 1.
Item ex eo, quòd nec etiam volente, & consentiente ipsomet Papa illius voluntatem, & potestatem possit restringere, quia illius potestas à solo Deo est. tom. 9. 174. 8; & 192. 9.
Item ex eo, quòd Concilium non possit omnia, quæ potest Papa. tomo 9. 219. 28; & seq.
Item ex eo, quòd nequeat irritare Papæ decreta. to. 7. 761. 2.
Item ex eo, quòd auctoritas Conciliorum generalium sit minor auctoritate ipsius Papæ. to. 7. 790. 1.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere legem irritantem legem Papæ; sed è contra possit Papa condere legem irritantem legem Concilij; quia leges inferiorum possunt à superioribus tolli, abrogari, & immutari, non è contra. tomo 9. 807. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat quidquam statuere contra Papam. tom. 13. 550. 5.
Item ex eo, quòd Concilia generalia non conferant Papæ auctoritatem definiendi res fidei; quia Papa potest illas definire etiam extra Concilia. to. 1. ex Tannero. 39. 248; & seq.
Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere decretum obligans Papam. to. 5. 153. 122; & to. 10. 210. 1.
Item quia secluso Papa Concilium non habet potestatem regulatiuam potestatis Papæ, nec conditricem, aut interpretatiuam legum, aut collatiuam dignitatum papatu inferiorum. to. 19. 467. 2.
Item ex eo, quòd Concilium habeat potesta-

tem à Papa.& sine Papa nequeat legitimè congregari. to. 9. 800. 2.
Item ex eo, quòd Papa limitet, & amplice auctoritatem Concilio. tomo 9. 148. 12.
Item ex eo, quòd à solo Papa recipiat suam auctoritatem. tom. 5. 142. 63; & tom. 9. 148. 12; & 164. 15; & seq; & to. 4. 435. 4; & seq; & to. 7. 738. 2; & 791. 1; & to. 10. 207. 1.
Item ex eo, quòd Concilij sententia sit appellabilis ad Papam. tomo 9. 343. 227.
Item ex eo, quòd Concilij sententia, quando à sententia Papæ discordat, est relinquenda, & sententiæ Papæ sic adhærendum. tom. 5. 127. 1; & tom. 9. 212. 137; & 145.
Item ex eo, quòd Concilium nihil penitùs possit sine Papæ auctoritate statuere. to. 9. 165. 19; & to. 5. 142. 64.
Vid. Concilia acephala.

Papæ præsidentia in Concilio.

Papæ vel mediatè, vel immediatè contingit præsidere iure Diuino in Concilijs generalibus. to. 3. 874. 1.
Papa si non præsit Concilio, sufficit, vt eius auctoritate sit congregatum, & potest quos, cumque vult ei præsidentes deputare. to. 9. 59. 299.
Si esset præsens Concilio non teneretur sequi sententiam Episcoporum, quia isti sunt consultores. to. 9. 224. 59; & seq.
Per se, vel per suos Legatos sedet, vt iudex in Concilijs. to. 3. 835. 2.
Eius Legati præsederunt in Synodo Nicæna. to. 5. 35. 1.
Papa solus potest præesse Concilio. to. 18. 105. 4.
Papa præsedit Concilijs generalibus, in quibus summam exercuit potestatem confirmando, cassando, excipiendo, & relaxando eorum decreta. tomo 17. 468. 2; & seq.
Papa in Concilio præsens potest minorem partem præferre maiori. tomo 9. 224. 16.
Papa debet præsidere, & confirmare Concilia, vt auferat errores. tom. 11. 434. 8.
Cur per se non interfuerit, sed tantùm per suos Legatos Concilijs Orientalibus? to. 5. 690. 1; & seq.
Papam per se, vel per suos Legatos præsidisse Concilijs generalibus est mos antiquissimus. to. 3. 553. 1.
Papa solus in Concilijs generalibus, vel per se, vel per suos Legatos non solùm honorariè, sed auctoritatiuè potest præesse. to. 3. 553. 1; & seq.
Ille solus qui habet plenitudinem potestatis, vt Papa, potest Concilio generali præsidere. to. 8. 851. 1; & seq.
Concilium generale est illud, cui præsidet Papa, qui est Episcopus totius Ecclesiæ. to. 19. 397. 1.
Papæ soli est ius præsidendi in Concilijs generalibus. to. 3. 377. 1.
Quare personaliter non præsideat in Concilijs generalibus? to. 3. 377. 2.
Præsidere vnde dicatur, & quid propriè importet præsidere Concilio? tom. 8. 851. 1; & seq.
Personaliter in Concilio existente, Synodus non vtitur nomine constituentis. tom. 13. 579. 1.
Præsedit per suos Legatos Concilio Ephesino. to. 3. 836. 2.
Debet per se, vel per suos Legatos præsidere Concilijs. to. 8. 851. 1; & seq.
Papa habet ius præsidendi Synodis Oecumenicis per se, vel per suos Legatos, seu apocrisarios. to. 15. 473. 1; & seq.
Papa in Concilio gerit partes Christi, idèst Pastoris sedentis in medio ouium dissipatarum. to. 18. 316. 1.
Papa solus habet potestatem præsidendi Concilijs, sicut Christus Dominus præsedit Apostolis; & Petrus omnibus Concilijs ab ipso celebratis. to. 20. 110. 2.
Solus habet potestatem præsidendi ad definiendum in Concilijs. tomo 20. 110. 2.
Papa semper præsedit Concilio generali. to. 4. 420. 1; & seq.
Papa quomodò præsideat Concilio generali, & quomodò Imperator? to. 4. 428. 2; & to. 5. 151. 112.
Cur multoties noluerit interesse Concilijs generalibus, quamuis ipse solus à iure sit Præses? to. 4. 725. 1; & seq.
Papam esse Præsidem Conciliorum generalium est de fide. to. 4. 726. 9; & seq.
Papa solus, vel eius Legatus est Præses Concilij generalis. to. 8. 851. 1; & seq; & to. 5. 689. 2; & to. 1. 77. 1; & seq.
Papa tripliciter præsidere potest Concilio. to. 10. 521. 2.
Papa quomodò præsideat Concilio, & quas partes in illo habeat Imperator? tomo 1. 44. 1.
Papam semper præfuisse Concilio ex ipsis Concilijs deducitur. to. 18. 312. 1.
Præsidens Concilij generalis III. fuit S. Cyrillus. to. 8. 853. 11.
Legati Concilij an possint esse laici? to. 10. 530. 2.
Præsidentis auctoritas generalis denominat etiam Concilium generale. to. 13. 476. 1.

Papæ potestas congregandi Concilia.

Papa solus potest conuocare Concilia. to. 2. ex Alano. 25. 2; & to. 18. 106. 1; & to. 20. 107. 2; & seq.
Papa solus, etiam si sit hæreticus habet congregare Concilium, si vult. tom. 9. 37. 178.
Papa negligente congregare Concilium, & vrgente necessitate, Ecclesia dicitur spectare quasi vacare. tom. 9. 38. 182.
Papa vero, & indubitato viuente, ad quæ sit necessaria congregatio Concilij? to. 9. 238. 22.
Papa si tenebatur etiam iuramento congregare Concilium, & non congregauit, si postea illud indicat, an censeatur se absoluisse, & secum dispensasse? tom. 9. 275. 27.
Papa hæretico existente Concilium per Cardinales congregari debet. tomo 4. 78. 2.
Eius auctoritas in congregandis Concilijs. tom. 2. ex Alano. 9. 1; & sequen.

Papam

Papam congregare Concilium generalem in fidei, & morum controuersijs decidendis congruum est. tom.3. 859. 2.
Papam semper congregasse Concilia ostenditur. tom.15. 356. 2; & tom.7. 522. 1; & sequen.
Papa solus habet potestatem conuocandi, confirmandi, & præsidendi Conciliis. tomo 18. 55. 2.
Papa sedata tyrannide frequenter conuocabat Synodos, quæ dicebantur consistorium, seu Sedes Apostolica. tom.11. 222. 108.
In Synodis Italicis supremum ius semper habuit, eique soli suffragium decisiuum competit. tom.11. 222. 109.
Ad ipsum semper spectaruntSynodi Occidentales. tom.11. 223. 110.
Papa est supremus Pastor, & Episcoporum Episcopus, quia ad ipsum omnes fidei controuersiæ definiendæ deferuntur; & habet potestatem congregandi, & confirmandi Concilia generalia. tomo 15. 293.2.
Papa habet auctoritatem congregandi, dissoluendi, & transferendi Concilia. tomo 10. 207.1; & to.1. ex Tannero.45.287; & sequen.
Papam Concilium congregare debere, quomodò intelligendum? tom. 9. 8. 5; & sequen.
Habet hoc speciale, vt habeat auctoritatem in facto proprio. tom. 9. 16. 54; & 56; & 58.
Papa electo à duobus partibus, & recepto si tempore electionis non constitit notoriè de aliquo crimine, ipso iure titulum inficiente, ad quem spectet congregare Concilium? tom.9. 31. 143.
Papa si instante necessitate nollet congregare Concilium,an possit cogi? to.9.35.164. & 37. 173.
Nolens congregare Concilium, nec congregato auctoritatem præstare, cogendus est. tom.9. 42. 204.
Nolens auctoritatem præstare Concilio esset suspectus de hæresi. to.9. 42. 206.
Auctoritatem præbens Concilio, non dicitur exercere auctoritatem in facto proprio. tom.9. 42. 207.
Papa verus debet congregare Concilium, etiamsi alius sit in possessione. tom.9. 46. 235.
Papa, & Cardinales si discordent de loco, & modo congregandi Concilium,ad quem spectet loci, & modi designatio? tom. 9. 56. 281; & sequen.
Papa in causa fidei an semper teneatur congregare Concilium? tom.9. 175. 15.
Papa tantummodò electus, & non consecratus,an possit congregare Concilium? to.9. 57. 289.
Papa furioso sine spe recuperandi sanitatem, ad quem spectet congregare Concilium? tom. 9. 89. 53.
Papa simoniacè electo, an sit congregandum Concilium? to.9. 104. 48.
Papa ex eo, quòd teneat primam Sedem, solus habet auctoritatem congregandi Concilia. tom.2. ex Aluarez. 15. 2; & sequen.
Papa inconsulto Concilia nequeunt conuocari, nec Episcopi damnari ex Concilio Nicæno. tom.2. ex Pighio. 74.2; & sequen.
Papa, qui requisitus à Cardinalibus in vrgente necessitate Ecclesiæ, nollet congregare Concilium, esset suspectus de hæresi. tom.9. 792. 1.
Papa si esset captiuus apud Infideles, aut mortuus, aut mente captus, aut renunciasset, nullus potest congregare Concilium. tom.9. 792. 2.
Papa sine causa discedente Roma, & aliò trahente Sedem, & eius absentia generaret scandalum, an sit causa congregandi Concilium, si vocatus non redeat? tom.9. 395. 24.
Papa conuocat Concilium, vt Pastor, & vt caput Ecclesiæ vniuersalis, & Pastor spiritualis omnium fidelium. tom.9. 791. 2.
Papa carnaliter ductus promouendo plures inhabiles, & omnino inutiles Ecclesiæ ad Cardinalatum, an præberet iustam causam congregandi Concilium? tom.9. 357. 21.
An in depositione Regis, Imperatoris, vel Cardinalis teneatur congregare Concilium? tom.9. 250. 1; & sequen.
Papam nemo potest cogere, vel terminum ei præfigere ad conuocandum Concilium. tom.9. 368. 70.
Papa nolente congregare Concilium in casu necessitatis, ad quos spectet? tom. 9. 384. 10.
Etiam congregato Concilio potest creare Cardinales. to.9. 172; & 173.
Papa conuocando Concilium non incorporat illi totam plenitudinem potestatis, sed tanta quanta exigitur. tom. 13. 530.2.
Papa conuocat Concilium, vt ostendat suam definitionem, quæ est certa secundùm se, esse etiam certam quoad nos. to.7. 664.2; & sequen.
In causa graui tenetur congregare Concilium. tom.11. 445. 5.
Papa an possit vocare ad Concilia, quos velit? tom.18. 111. 11.
Papa requisitus ad celebrandum Concilium, an teneatur annuere? tom.3. 376. 1.
Papa non necesse habet congregare Concilia generalia ad determinandum in rebus fidei. tom.4. 98. 2.
Papa quomodò debeat congregare Concilia? tom.10. 452. 2.
Papa an facta in Conclaui promissione Cardinalibus de conuocando infra biennium Concilio, elapso tali tempore, an possit à Cardinalibus citari, vel possint ipsi Cardinales Concilium congregare? to.9. 269. 1; & 274. 24.
Papam solùm habere potestatem congregandi Concilium generale definitum fuit in Concilio Florentino. tom. 6. 620. 1.
Papa potest vocare ad Concilium habentes tantùm voces consultiuas. tomo 13. 491.2.
Vocans ad Concilium Prælatos minores potest

teſt ipſos honorare voce definitiua. tomo 13. 491. 2.

Papæ conuenit poteſtas conuocandi Concilia. tom. 5. 687. 1; & tom. 14. 506. 2.

An in aliquo caſu poſſit alteri conuenire? tom. 5. 687. 2.

Papa ſolus habet poteſtatem auctoritatiuè conuocandi Concilia; Imperatoribus autem, & Regibus competit ſolùm auctoritas miniſterialis. to. 8. 794. 1; & ſequen.; & to. 15. 413. 1; & ſequen.

Eius poteſtas quantùm fulgeat in Synodis? tom. 3. 835. 2.

Papæ poteſtas extenditur ad conuocanda, approbanda, & confirmanda Concilia, & iudicandas cauſas Epiſcoporum, & ad reſtituendos Epiſcopos, exauthoratos &c. tom. 15. 228. 34.

Papa habet poteſtatem conuocandi Concilia de iure Diuino. tom. 15. 410. 2; & ſeq; & tom. 17. 467. 1; & ſequen.

Papa peccaret, ſi Concilium vrgente neceſſitate non congregaret. to. 18. 35. 2.

Papa iuuari poteſt ab Imperatoribus ad Concilia. tom. 1. 73. 2.

Papa requirit conſenſum Principum ſæcularium ad congregandum Concilium, vt illud defendant. to. 18. 4. 2; & ſeq.

Poteſtas congregandi Concilium non amittitur à Papa vitijs irretito. to. 10. 519. 1; & ſequen.

Ad forum Eccleſiaſticum ſpectat conuocare Concilia, non Imperatori. tom. 11. 4. 3.

Papa ſolus habet poteſtatem congregandi Concilia generalia, licèt de facto aliqui Imperatores ea congregauerint. tom. 15. 408. 1; & ſequen.

In Imperatore ſolùm erat poteſtas executoria, & miniſterialis. tom. 15. 413. 1.

An poſſit congregari Concilium per Papæ commiſſarios? tom. 9. 127. 177.

Papæ eſt reſeruata congregatio Concilij in ſignum ſingularis priuilegij, & vniuerſalis præeminentiæ. to. 9. 59. 297.

Vid. Concilij congregatio.

Papæ poteſtas transferendi, & diſſoluendi Concilium.

Papa poteſt transferre Concilium congregatum ex cauſa, quam ſolus Papa poteſt ſine Concilio expedire. tom. 9. 474. 28.

Non poteſt Concilium transferre, quando eſt congregatum propter cauſam, quæ non dependet ab ipſo, nec ipſe ſolus poteſt expedire, & diſſoluere ante finitam cauſam. tom. 9. 475. 43.

Papa poteſt transferre, vel diſſoluere Concilium ſi ſit congregatum ad extirpandam hæreſim. tom. 9. 476. 44.

Si iudicat in Concilio non eſſe Patres ita doctos, vt poſſint contra perfidiam hæreticorum diſputare, poteſt diſſoluere, & differre Concilium in aliud tempus, etiam Patribus reſiſtentibus. tom. 9. 476. 48.

Papa an poſſit diſſoluere, & transferre Concilium quando ex diſſolutione, & translatione diſcoloreretur ſtatus Eccleſiæ? tom. 9. 477. 58; & ſequen.

Finita cauſa, per quam congregatum eſt Concilium, poteſt illud diſſoluere. tomo 9. 478. 62.

Papa poteſt transferre Concilium congregatum de loco ad locum iuſta de cauſa. tomo 13. 571. 2.

Aſſignantur iſtæ cauſæ. to. 13. 571. 2.

Papa ſolus poteſt transferre, prorogare, & diſſoluere Concilium. tom. 8. 833. 1; & tom. 19. 267. 2; & 268. 1.

An poſſit ſuo arbitrio Concilium diſſoluere? tom. 9. 56. 284; & 470. 1; & to. 18. 125. 10; & 127. 4.

Papa ſolus poteſt Concilium generale diſſoluere, etiam antequam reſoluat controuerſias, propter quas fuit coactum. to. 8. 830. 1; & ſequen.

Papæ ſolius eſt omnia conciliabula diſſoluere, & abrogare abſque illorum conſenſu. tom. 8. 833. 1; & 911. 2.

Papa nequit diſſoluere Concilium congregatum in cauſa Papatus, cùm Papa eſt dubius, vel ſuſpectus de hæreſi. tom. 8. 839. 2.

Concilium diſſolutum nequit determinare id, quod ſibi commiſſum fuerat determinandum. to. 9. 254. 1; & ſeq.

Diſſoluere, & abrogare Concilia non eſt in poteſtate ipſius Concilij. tom. 8. 837. 2; & ſequen.

Papæ poteſtas circa Decreta, & Statuta Conciliorum.

Papa poteſt tollere ſtatuta Concilij generalis. tom. 3. 14. 1; & to. 9. 168. 1; & ſequen; & tom. 19. 373. 15.

Papa ſequitur ſtatuta Concilij. to. 9. 480. 5; & 495. 40.

Nec ea poteſt immutare. to. 9. 480. 7.

Papa non tenetur decretis Concilij generalis. to. 5. 153. 122; & to. 9. 102. 37; & 808. 2; & tom. 7. 765. 1; & ſequen.

Niſi ſint iuris Diuini, vel naturalis. tom. 5. 153. 123.

Poteſt tamen renocare conſtitutiones ſuorum Prædeceſſorum. to. 5. 155. 131.

Non ita facile debet abrogare conſtitutionem Concilij generalis. tomo 5. 145. 82.

Neque tenetur vi coactiua ſtare decretis Conciliorum generalium. to. 3. 399. 2.

Nec ſe ſubijcere iudicio Concilij etiam generalis. tom. 3. 399. 1.

Papa non ligatur Conciliorum decretis. tomo 4. 720. 42; & ſeq; & 98. 2; & tom. 19. 273. 1; & ſequen.

An ligetur ſuis iuribus? tomo 15. 670. 108.

Papa poteſt tollere ſtatuta Concilij, quando præiudicant animarum ſaluti, & ſtatui vniuerſalis Eccleſiæ. to. 5. 114. 11.

Et etiam pertinentia ad mores. tom. 5. 620. 12.

Papa poteſt emendare Conciliorum ſtatuta. tom. 6. 28. 99.

Papa nequit conſtringi legibus moralibus, & in Concilio generali latis. tom. 7. 535. 1.

Tenetur Concilijs confirmatis, & in Eccleſia receptis parere. to. 8. 869. 1.

Papa poteſt derogare ſtatutis quorumcumque Conciliorum. to. 10. 207. 1.

Papa

Papa quibus statutis possit derogate ? to.16, 4r7. 12; & to.3. 14. 2.
Papa quomodò debet instituta Patrum vsq; ad sanguinem tueri ? to.9. r71. 24; & seq. & 168. 2.
Papa multiplicitec procedit tollendo constitutiones Concilij. to.9. 168. 5.
An possit tollere statuta Concilij in ijs, quæ pertinent ad atticulos fidei ? to.9.t69. r0; & seq.
An possit cestituere, quæ Concilium damnauit ? to.9. r68. 13; & 207. 85.
An possit tollere statuta Concilij in ijs, quæ quamuis sint de iure positiuo, non sunt tamen articuli fidei ? to.9. 170.t7; & seq.
Tollit, & damnat Concilia. to. 9. r69. 8.
An sine Concilio possit terminace quæstionem fidei ? to.9. 175. 17.
Quando tollit statuta Concilij, vel contra illa dispensat, an ad hoc sufficiant clausulæ generales ? to.9. r79. t.
Procedendo per vias constitutionum, vel legis per clausulas generales tollit statuta Concilij. to.9. 179. 5;& seq.
Si sacro approbante Concilio reuocet omnes concessiones, & extensiones à Predecessore factas cum clausula, quòd non intendat alijs concedere, nisi sub certa forma, si concedat sine illa forma, an dicatur facere contra constitutiones Concilij ? to.9. 183. 24.
Papa potest absoluere, quos Concilia generalia damnarunt. to.9. 800. 2.
Papa non ligatur constitutione conciliari etiam centies cepetita. to.9. 343. 223; & 348. 255.
An, & quæ decreta Conciliorum possint à Papa dispensari, & rolli ? to.9. 169.
Papæ solius est intecpretari statuta Conciliorum generalium. to.6. r4. 37.
Papa secundùm temporum circumstantias emendat, & mutat statuta Conciliorum generalium. to.6. 28.99.
Papa quando possit tollere statuta Conciliorum ? to.5. 114.1r.
Papa quomodo debeat abrogare decreta Conciliorum ? to.5. 154. r27.
Si Concilium ei contradicat, Papæ sententiæ standum est. to.9. 343.224.
Papa simul cum Concilio potest imponere legem successori. to.9. 343.225.
Si nouam, & duram ederet legem, ablata lege Conciliorum, ei obediendum est. to.3, r4. 2.
Papa Concilia non rite celebrata sine alicuius consenso, cassat, damnat, & restituit ea, quæ Concilia damnarunt. to. 9. 473. 13.
An possit tollere constitutiones conciliares ? to.9. 477. 55.
Papa potest mutare statuta SS.PP. in Concilijs, aut super eis dispensare in ijs, quæ sunt de iure Diuino. to.4. 99. 1.
Papa potest tollere omnia Conciliorum statuta etiam in sacris canonibur contenta. ro.18. r26. 3.
Nequit tamen tollere statuta Concilij contra salutem vniuersalis Ecclesiæ ? tom.9.322. 76.
An possit statuere contra Concilium ? tom.4. 525. 195.
Papæ decreta an egeant confirmari à Concilio ? to.9. 602. 270.
Papæ potestare salua, & Concilij generalis causæ possunt terminari in Concilijs prouincialibus. to. 7. 283. t. & seq.
Papa quomodò ligetur decretis Conciliorũ ? to. 20. 122. 2.
Ad ipsum spectat declarare ambiguitates, quæ circa decreta Conciliorum oriuntur. to. t9. 616. 2; & seq.
Papa dispensare potest super decreta, & Statuta Conciliorum, tom.r9. 5r7. 1; & seq.
Et illa potest abolere, & reuocare. tom.t9. 517. 2. & seq.
Et decreta Conciliorum ad ipsum spectat confirmare. to.19.614.2; & seq.
Et damnare Concilia peeperam celebrata. to.r9. 616. r.
Papæ decreta habent maiorem certitudinem, quàm decreta Conciliorum ? to.3. 577. r; & seq.
Papa potest mutare decreta Conciliorum, quę sunt de iure humano, non quę sunt de iure Diuino. to.19. 273. r; & seq.
Papæ nequit lex imponi à Concilio. to. 19. 4. 8.
Papa potest irritare legem conditam à Concilio; quia leges inferiorum possunt à Superioribus abrogari, & immutari, to.9. 807. 1; & seq.
Papa solus debet præscribere, & definire causas tractandas, & definiendas in Concilijs generalibus. tom, 4. 856. 2; & seq.
Decreta Concilij à Papa confirmati; & dictati à Spiritu Sancto, an pertineant ad sacram scripturam ? to.r6. 293. 1.
Vid. Concilij statuta.

Papæ potestas confirmandi Concilia.

Papa solus habet potestatem confirmandi Concilia. to.8.860.2; & seq; & to.5. r45. 82; & co. 20.93.1; & seq; & to.4. 186; & seq; & tom.3. 556. 2; & tom.9. 473. 20; & to.6.615. t; & to. 10. 208. 1; & 523. 2; & to.r.83; & seq; & to.3. 555. 2; & tom.15. 228. 24; & 293. 2; & to.12. 615. t.
Papę potestatem confirmandi Synodos à Petro accepit. to.15.456. 18.
Item habet potestatem confirmandi Synodos prouinciales. to.t5. 468.1; & seq.
Item ei conuenit confirmare sententias Synodorum. to.4. 98. 2.
Papa relata fuerunt à S.P. Augustino acta Cōcilij Chalcedonensis, & Mileuitani contra Pelagium, & Celestium, vt confirmarentur. to. 15. 282. 2.
Concilia approbata, & confirmata à Summis Pontificibus sunt decem & octo, quæ ab omnibus catholicis sunt recepta, tamquam Oecumenica; à Gręcis verò recipiuntur solùm prima septem; à Lutheranis prima sex; ab Euthychianis tantùm prima tria; à Nestorianis verò tantùm prima duo; & à Trinitarijs nullum recipitur. to.9. 779.2.
Numerus Conciliorum approbatorum. to.9. 779.2; & seq.
Alia plura approbata à Gratiano relata.to.5. 39; 1; & seq.

Hucusque celebrata, & approbata quæ sint? to. 10.209. 2.
Item alia approbata, & confirmata à Romano Pontifice. to. 13. 166. 1; & seq; & to. 5. 682. 2; & to. 9. 779. & seq; & tom. 10. 576. 1.
Papa confirmat Concilia, vt ab omnibus obseruentur. to. 9. 212. 148.
Potestatem confirmandi Concilium sibi non abrogauit Constantinus Magnus. to. 16. 174. 1.
Quomodò confirmata fuerint ab Imperatoribus? to. 9. 12. 19.
Aliqua Concilia non fuerunt confirmata à Papa; quia ex illius speciali præscripto, & consensu edita sunt. to. 4. 721. 56.
Vid. Concilij confirmatio.
Papa potestas in thesaurum Ecclesiæ.
Papa potest de thesauro Ecclesiæ satisfactionis Christi & SS. concedere suffragium defunctis. to. 18. 65. 1.
Papa applicat per modum suffragij preces fidelium defunctis. to. 18. 608. 2.
An possit iusta de causa ad infernum damnatre? to. 4. 92. 1.
Potest per indulgentias pœnas peccatorum remittere. to. 19. 291. 2; & seq; & 296. 1; & seq; & 22. 1; & seq.
Quas pœnas possit remittere? to. 19. 297. 1; & seq.
Verè absoluit à peccatis. tom. 19. 318. 1; & seq.
Remittēs pænas de iniunctis pœnitentijs quid intelligat? to. 19. 322. 2.
Per Papam thesaurus Ecclesiæ est dispensabilis, & est sufficiens ad pœnas omnes vnius, vel plurium diluendas. to. 19. 325. 2.
Satisfactiones Christi Domini, & Sanctorum sunt in potestate Papæ. & iste thesaurus per ipsum est dispensabilis. tom. 19. 327. 1.
Papa potestas in Religiones, & ordines.
Papa solus Religiones nouas creat, approbat, & confirmat. to. 4. 92. 2.
Papa confirmans aliquam Religionem, non intelligitur confirmare constitutiones à à Prælatis eiusdem Religionis postea faciendas. to. 8. 261. 2; & 336. 2.
Papæ reseruatur potestas approbandi Religiones. to. 5. 126. 29; & 575. 129.
Papa sicut habet potestatem approbandi Ordines Regulares, ita extinguendi. tom. 9. 760. 1.
Papa solus habet potestatem confirmandi Religiones, quæ tamen antiquitùs confirmabantur ab Episcopis. to. 10. 190 1.
An possit errare in approbatione alicuius Religionis? to. 3. 605. 2.
Papa potest destruerr Religionem ritè approbatam quacunque ex causa. tom. 3. 606. 2.
Papa quare possit destruere Religionem; non autem reuocare canonizationem alicuius Sancti? to. 3. 607. 1.
Papa quomodò se habeat in approbatione Religionum? to. 3. 350. 1. & seq.
Religiones, & Ordines nouos instituit, & destruit. to. 9. 367. 59.
Extinguendo aliquam religionem non reprobat regulam, & personas. tomo 10. 189. 2.
Duplex habere potest motiuum extinguendi Religiones. to. 10. 190. 1.
Nequit tamen errare in extinctione alicuius Religionis à suo prædecessore confirmatæ. to. 10. 189. 2.
In approbandis Religionibus à Spiritu Sancto dirigitur. to. 15. 356. 1.
Potestas remota recipiendi Nouitios est ab approbatione Religionis, proxima verò à Pontifice. to. 3. 608. 1.
Papa errare non potest in approbandis Religionibus, in quibus euangelica præcepta, & Concilia tamquam via perfectionis, & schola salubriter continentur. to. 3. 606. 1.
Sicut solus Papa potest nouum Ordinem, seù Religionem approbare, seu confirmare, ità Ordinem, vel Religionem approbatam infirmare, vel supprimere potest. to. 3. 607. 1.
Quando Religio aliqua à Sancta Sede extinguitur, formaliter non extinguitur approbatio, nec immediatè, & reduplicatiuè illa Regula, vt approbata, sed solùm extinguitur Ordo ille in concreto, quatenus malè à Religiosis practicatur, & obseruatur. to. 3. 607. 2.
Pontifex errare non potest in approbatione alicuius Religionis, & oppositum dicere, ad minùs est temerarium, scandalosum, & errori proximum. to. 3. 609. 2.
Papa validè, & licitè potest extinguere aliquam Religionem propter personas minùs idoneas, & prorsus inutiles Ecclesiæ Dei. to. 3. 609. 1.
Papa potestas Canonizandi.
Papa solus potest canonizare. to. 5. 183. 245; & to. 20. 106. 1; & seq.
Nequit committere potestatem canonizandi Sanctos suo Legato de Latere. to. 5. 125. 29.
Nequit errare in canonizatione Sanctorum. to. 5. 125. 29; & to. 20. 410. 1; & seq.
Papa solus potest canonizare, & beatificare Sanctos. to. 10. 188. 1;
Non posse errare in canonizatione Sanctorum an sit propositio de fide. to. 3. 351. 1.
Papa canonizationem SS. proponit Ecclesiæ de fide credendam. to. 10. 188. 1.
Papæ iudicium in canonizatione Sanctorum dirigitur à Spiritu sancto. to. 1. 403. 2; & seq.
Papæ potestas in canonizatione Sanctorum. to. 8. 620. 1; & seq; & 627. 2.
Papa habet potestatem canonizandi Sanctos, & hoc negare est hæreticum. tomo 8. 333. 2.
Papa habet potestatem concedendi locum, titulum, & gradum SS. in Ecclesia militanti. to. 8. 668. 2.
Semper habuit potestatem canonizandi Sanctos per totam Ecclesiam. tom. 20. 411. 1.
In canonizatione Sanctorum nititur inspirationi Spiritus Sancti. tom. 20. 414. 1; & seq.
Canonizare propriè nihil aliud est, quàm aliquem per Summum Pontificem catalogo Sanctorum adscribere, vt pro Sancto colatur. to. 3. 610. 1.
Papa errare non potest in canonizatione, seu in cultu publico Sanctorum, licèt ipsorum cano-

canonizatio pendeat ex probationibus miraculorum, & ex multis alijs, quę in facto consistunt. to.3. 611. 2.
In materia canonizationis Sanctorum nihil potest Concilium vniuersale, nisi interueniente Papę auctoritate. to.5.226. 1.
In canonizatione Sanctorum infallibile est Papę iudicium. to.8.640. 1; & seq.
Alexander III. ad solum Papam canonizationem Sanctorum spectare decreuit. to.8. 625.2.
Quomodò se habeat in canonizatione Sanctorum? to.3. 350. 1; & seq.

Papæ potestas creandi Cardinales.

Papa ratione potestatis, ordinis, & iurisdictionis solus potest creare Cardinales. to.9. 349. 266.
Papa creans Cardinales absque aliqua causa legitima per quorum creationem non honoretur Ecclesia an mortaliter peccet; & tales Cardinales an sint veri, & legitimi? to.9.354. 1; & seq.
Papa licèt non ligetur capitulis licitis, vel illicitis; attamen si promoueat indignum in dignitate requirente dispensationem committit tem indignam Ecclesia vniuersali. to.9. 355. 6.
Tenetur habiles promouere ad Cardinalatum. to.9. 355.10.
Nequit vti sua potestate in Ecclesię perniciem. to.9.355.10.
Eius potestas, & facultas. tomo 9. 356. 13.
Papa inter Cardinales connumeratur. to.4. 701. 76.
Papa nequit penitus extinguere dignitatem Cardinalatus. to.10. 193. 1.
Potest augere, & minuere numerum Cardinalium. to.10.193. 2.
Solus potest creare Cardinales. to. 10. 194. 1.
Papa, & Cardinales vnum corpus efficiunt per charitatem, to.19. 4. 1.
Papę, & Cardinalium institutio est de iure Diuino. to. 19. 4. 2.
Papa eligit Cardinales ad exemplum D.Petri. to.19.148. 1; & seq.
A solo Papa eliguntur Cardinales, quia solus Papa est superior Princeps Christianæ Reipublicæ, to.4. 345. 11. & to.17.329.2; & seq.
Solus Papa potest eligere Cardinales, priuare, & deponere. to.4. 521. 165.

Papæ potestas condendi leges, & interpretandi Scripturas.

Papa habet potestatem condendi leges. to.7. 751. 2.
Non solùm quoad fidem, sed etiam quoad mores. to.8.604. 2; & seq.
Papæ potestas in legibus ferendis pro tota Ecclesia est infallibilis. to.7. 439. 2.
Propter hoc potest corrigere leges ciuiles latas à Principibus, & Magistratibus sæcularibus, qui possunt falli in illis ferendis. to.7.439.2; & seq.
Papa habet potestatem condendi nouas leges. to.15. 322. 1.
Papa habet potestatem sententiandi quoad omnes casus,& quoad omnes personas Ecclesiæ militantis. to.4. 67. 1.
Papam non habere potestatem in decernendis quęstionibus fidei hæreticum est.to.15. 650.81; & to.8. 255. 1.
Habet ordinare symbolum fidei, & iterpetrari sacram scripturam, & dubia circa ius naturale, & Diuinum declarare. to. 13. 443.1.
Item habet plenariam potestatem circa positiua præcepta. to.4. 66. 2.
Papa habet potestatem coactiuam legis, etiā quoad mores. to. 5. 34. 1.
In quibus præceptis possit dispensare? to.9. 17.19.
Absque vlla Synodo generali, vel particulari. habet ius condendi leges. to.3. 495. 1.
Papa non accepit potestatem ferendi leges ab edicto imperiali. to.3. 957. 1.
Papa non habet potestatem condendi nouos articulos fidei; sed tantùm explicandi, quinam sint articuli fidei; & quęnam ad articulos fidei spectent? to.17. 15. 2.
Solus potest interpretari traditiones Apostolicas,& leges Ecclesiasticas condere. to.17. 470. 2.
Papa solus habet potestatem explicandi, & declarandi articulos fidei. tom. 18. 65.2.
Papa habet potestatem condendi leges obligantes in conscientia, & ideo habet iurisdictionem coactiuam. to.18.660. 1; & seq; & 661. 2; & seq.
Colligitur ex illis verbis: *Quodcumque ligaueris super terram &c; & Pasce oues meas; & sicut misit me Pater, sic ego mitto vos*; Et ex sententia prolata in Concilio Hierosolymitano. to.18. 662. 1.
Papa potest abrogare leges Principum perniciosas Ecclesiæ. to.18.683. 2.
Papę potestas in leges, & statuta Christianorum. to. 12. 450. 1.
Papæ potestas extenditur ad declarandum, quinam sint libri canonici in sacra scriptura. to.10. 187. 1.
Papæ, & Sacræ Scripturæ discrimen. to. 10. 272. 2.
Papa potest in dicta Apostolorum in ea, quæ continentur in Sacra Scriptura; non autem in ea, quæ non continentur in scriptura. to.13. 556. 2.
Papæ solius est declare libros canonicos, & capitula. to. 6. 520. 1; & seq.
Papa potest ligare, et soluere, quæ vult, et ideo vni præcipere,& non alteri. to.7. 17. 2.
Papa habet potestatem supra canones. to. 10. 570.2.
Papa potest interpretari vtrunque ius Diuinum, et naturale. to.3. 431. 2.
De plenitudine potestatis potest tollere leges ciuiles, et alias condere. tomo 19. 373. 14.
Ipse solus potest leges diuinas, et humanas interpretari, et in dubijs declarare. to.19. 279. 1; et seq.
Potest absque Concilio fidei dogmata definire. to.20. 534. 1; et seq.

Papæ potestas conferendi beneficia, & exemptiones.

Papa est Dominus beneficiorum citra iniustitiam collatorum. to.9. 324. 90.
Papa auferens aliquod beneficium alicui de plenitudine potestatis, tenetur illum prouidere de æquiualente. to.9. 324. 91.

An

An possit sine causa alienare bona Ecclesiæ? to.9. 339. 198.
In beneficia Ecclesiastica plenam habet potestatem. to.5. 106. 1.
Huiusmodi potestatem habet in bonis Ecclesiasticis. to.5. 571. 116.
Potest facere exemptionem, quam vult. to.4. 93. 1.
Papa potest concedere alicui laico non soluere decimas, aut eas recipere, non tamen omnibus laicis in perpetuum. to. 13. 556. 2; & to.18. 187. 6.
Papa auferendo aliquod ab vna Ecclesia, aufert solùm administrationem. to. 3. 114. 2.
Legata ad pias causas potest conuertere ad alios vsus. to.5. 188. 242.
Papa potest conferre omnia beneficia totius Orbis, quamuis Episcopus non esset negligens. to.11. 551. 8.
Habet ius ad redditus Ecclesiæ. to. 3. 614. 8.
Papa potest ex æquo suo arbitrio disponere de patrimonio Apostolico. to.1. 481. 2.
Papa potest exigere decimas à singulis fidelibus, & contradicentibus potest compellere per censuras Ecclesiasticas. to. 13. 465. 2; & seq.
Papa potest locare, administrare, & pro libitu suæ voluntatis omnia bona Ecclesiasticorum disponere. to.4. 513. 98.
Papa si confirmet officium manuale datum Monaco ex certa scientia, ille Monacus non poterit amoueri ad nutum Abbatis. to.9. 164. 15; & seq.
Papa non potest tollere priuilegium clericis, quòd non possint conueniri coram iudice laico. to.9. 471. 6.
Papa potest legitimare. to.6. 70. 1.
Nequit præcipere ne quis ducat vxorem. tomo 18. 127. 6.

Papæ potestas circa sacramenta.

Papa nequit instituere, vel mutare sacramenta. to.5. 157. 141; & seq.
Nequit cogere sacerdotem ad reuelandam confessionem. to.5. 157. 148.
Nequit facere, quòd laicus consecret, vel ordinet. to.5. 158. 145.
Papa potest conferre simplici sacerdoti potestatem conferendi ordines minores. to. 5. 158. 145.
Papa solus potest concedere simplici sacerdoti potestatem conficiendi sacramentum confirmationis. to.5. 159. 149.
Non tamen conferendi ordinem præsbiteratus. to.5. 160. 151.
Papa an possit conferre potestatem conferendi Diaconatum, & Subdiaconatum? to.5. 160. 152; & seq.
Papa potest conferre simplici sacerdoti potestatem consecrandi Episcopum. to.5. 159. 154; & seq.
Papa potest concedere, vt Latini in partibus Græcis vtantur forma propria Latinorum, & è contra. to.5. 159. 156.
Papa non potest characterem impressum in anima per degradationem tollere. tomo 4. 525. 192.
Papa potest concedere aliquibus prædicare, confessiones audire, & vti potestate clauium. to.4. 96. 2.
Vltra duos ordines institutos à Deo scilicet Episcoporum, & patriarchalium, institutere potest ordinem talium prædicatorum. tom. 4. 98. 1.
Papa potest conferre simplici sacerdoti potestatem consecrandi crisma. to.5. 623. 1.

Papæ potestas excommunicandi, & absoluendi.

Papa non potest statuere, vt communicans cum excommunicato non incidat in excommunicationem. to.4. 525. 193.
Papa non potest excommunicari, aut alijs censuris ligari lege humana. tomo 4. 523. 184.
Papa cum excommunicato nulla etiam causa subsistente communicans in humanis, & Diuinis non incurrit pœnas iure præscriptas. to.4. 524. 185.
Papa nequit excommunicari, nisi tota excommunicetur Ecclesia. to.15. 581. 16.
Papa si excommunicato communicet, non incidit in excommunicationem. to.4.512. 86.
Papa si excommunicatum sciens, & volens salutauerit, eo ipso est absolutus. tomo 4. 512. 87.
Papa an, & quomodò possit licitè absque peccato communicare cum excommunicato? to.4. 512. 88.
Habet potestatem absoluendi excommunicatos à quolibet Episcopo. to.11. 38. 21.
Item semper habuit potestatem excommunicandi ita, vt excommunicatus à Papa in toto Orbe pro excommunicato habitus sit. to.20. 104. 1; & seq.
Item potuit excommunicare in quacumque diœcesi. to.20. 104. 2; & seq.
Item habuit potestatem reconciliandi excommunicatus à quocumque Episcopo in quacumque diœcesi. to.20. 104. 2; & seq.

Papæ prærogatiuæ.

Papæ Romani prærogatiuæ ex potestate clauium à Petro in illum deriuatæ. tomo 1. 391. 2.
Papæ Romani prærogatiuæ à VII. Synodo allatæ. to.2. ex Alano. 11. 1.
Papa non habet omnes Petri prærogatiuas. to.18. 519. 1.
Papæ, quæ priuilegia sint reseruata? to. 10. 376. 1.

Papæ primatus.

Papæ primatus probatur multipliciter. to.13. 192. 1.
Papæ primatum semper impetierunt hæretici, sed nunquam illum potuerunt euertere. to.18. 85. 2; & seq.
Papæ primatus fuit in Ecclesia, antequam esset Constantinus. to.13. 331. 1.
Papæ primatus recognoscitur ex Nicæna Synodo. to.1. 79. 2; & 80. 1.
Papæ primatus excellentiæ, & elogia. tom.1. 425. 8.
Papæ primatus ex Canone 37. Nicæni Concilij astruitur. to. 1. ex Ecchellensi. 25. 2.
Papæ primatus fuit ex præcepto Apostolorum, adeoque ex præcepto Christi Domini. to.1. ex Ecchellensi. 26. 1; & seq.
Papæ primatus ex Synodi Nicænæ canone probatur. to.1. ex Ecchellensi. 26; & 27. 2; & seq.
Papa iuris possessionis continuatæ habet primatum Ecclesiæ. to.11. 24. 11.
Papæ primatus ex Canone sexto Nicænæ Synodi

nodi impugnatus, & ex germano sensu propugnatus. tom. 5. ex Ecchellensi. 36. 1; & sequen.
Papa non accepit primatum à Concilio Chalcedonensi. to. 14. 329. 1; & seq.
Papa non accepit primatum à Sanctis Patribus, & Imperatoribus, sed à Christo. tomo 14. 478. 2; & seq.
Papæ primatus testimonio Sanctorum Patrum probatur. to. 14. 540. 1; & seq.
Papa primatum exercuit in totam Ecclesiam. to. 7. 157. 2; & seq.
Papæ primatus colligitur ex Ecclesiæ Romanæ fundatione facta à D. Petro. tomo 17. 265. 2; & 440. 1; & seq.
Etiam cum magno rigore. tom. 7. 159. 2; & sequen.
Item cum magna vehementia, & intrepiditate. to. 7. 170. 1; & seq.
Papæ primatus ex indictione Concilij ostenditur. to. 7. 172. 2.
Papæ primatus colligitur ex eo, quòd Petrus Romæ mortuus fuerit extensus in cruce; significauit enim eius primatum extendendum esse ad Papam, qui illi in Ecclesia Romana succedit. to. 17. 444. 1; & seq.
Papæ primatum confessa est Ecclesia Græca, & Africana. to. 7. 218. 1.
Papæ primatum agnouerunt Ecclesia Africana, Gallicana, Germana, Græca, & Orientalis. to. 15. 296. 1; & seq.
Item illum confirmarunt Concilia Oecumenica. to. 15. 297. 2.
Papæ soli debetur Petri primatus. to. 10. 47. 2; & seq.
Papæ primatus à Christo fuit institutus; & est vna ex maximis dignitatibus. tom. 10. 2. 1.
Tribus maximis bonis à Theologis celebratis est annectendus, tanquam quartum maximum bonum. to. 10. 2. 1.
Probatur ex verbis Christi, & ex Sanctis Patribus. to. 10. 4. 2; & seq.
Ostenditur etiam ex eiusdem firmitate aduersùs Tartareas potestates. to. 10. 9. 2.
Insuper demonstratur ex Concilio Nicæno. to. 10. 11. 2; & seq.
Item colligitur ex Concilio Constantinopolitano. to. 10. 13. 2.
Item ex Patribus Concilij Ephesini. tom. 10. 15. 1; & seq.
Idem declaratum fuit in Concilio Chalcedonensi. to. 10. 17. 1.
Idem colligitur ex perpetua traditione Ecclesiæ. to. 10. 21. 1.
Item ex appellationibus ad Romanum Pontificem. to. 10. 22. 2.
Ex necessitate vnius Iudicis in controuersijs fidei. to. 10. 24. 2.
Ex recursis, & appellationibus factis ante Concilium Nicænum. to. 10. 42. 2.
Ex D. Petri successione in Vicariatu Christi. to. 10. 44. 1.
Ex eo, quòd Concilia, & Episcopi possint errare. to. 10. 46. 1.
Ex eo, quòd sine illo tolleretur vnitas, & pulcritudo Ecclesiæ. to. 10. 46. 2.
Item ex testimonijs Summorum Pontificum. to. 10. 50. 1.
Item probatur ex testimonijs Cardinalium. to. 10. 51. 2.
Item ex testimonijs Patriarcharum Orientalium. to. 10. 53. 2.
Ex testimonijs Scholasticorum, & aliorum Doctorum. to. 10. 55. 2.
Insuper ex impugnatione Sectariorum. to. 10. 58. 1.
Item confirmatur ex manifesta antithesi. tomo 10. 63. 1.
Ex ordinum institutione, & primum ex Benedictino. to. 10. 66. 1.
Ex ordine Patrum Franciscanorum, & aliorum. to. 10. 69. 1.
Ex mira electione Romani Pontificis. to. 10. 70. 2; & seq.
Ex multitudine Sanctorum insignium nostri sæculi. to. 10. 86. 1.
Ex honore Papæ delato ab Imperatoribus, & Regibus. to. 10. 92. 1.
Item ex reuerentia eidem Papæ exhibita. tomo 10. 93. 2.
Insuper ex veneratione Regum Angliæ. tomo 10. 94. 1.
Ex munificentia Imperatorum, & Regum erga Romanam Ecclesiam. to. 10. 96. 1.
Ex Diuinis fauoribus collatis Principibus Ecclesiæ Romanæ fauentibus. to. 10. 110. 1.
Ex infœlici exitu Imperatorum, & Principum Papæ infestorum. to. 10. 112. 1.
Ex epistolis Summorum Pontificum ad varios Principes. to. 10. 117. 1.
Ex epistolis Principum ad Romanum Pontificem. to. 10. 125. 2.
Papæ successio in primatu est de iure Diuino. to. 10. 252. 1.
Papa succedit Petro in Ecclesiæ primatu, tanquam hæres legitimus de iure Diuino. tomo 16. 46. 1; & seq.
Papæ primatum etiam in initio Ecclesiæ nascentis Sancti Patres confessi fuerunt simul cum tota Ecclesia. to. 16. 46. 1; & seq.
Papæ primatus in Concilio Sardicensi fuit declaratus. to. 16. 56. 1; & seq.
Papæ primatus assertus fuit à Græcis in Concilio Florentino. to. 16. 125. 1.
Papæ primatus plurimis argumentis ostenditur. to. 16. 107. 1; & seq; & 108. 1; & seq; & 117. 1; & seq.
Papæ primatus ab obiectis defenditur, & quantùm ab antiquis Patribus fuit reueritus ostenditur. to. 16. 215. 2; & seq; & 219. 2; & seq; & 231. 1; & seq.
Papæ primatum Ecclesia Africana nunquam negauit. to. 16. 245. 2; & seq.
Papæ primatus ab Hæreticis impugnatus defenditur. tom. 16. 529. 1; & seq; & 530. 1; & seq; & 532. 2; & 533. 1; & seq; & 535. 1; & seq.
Papa solus pænes se habuit semper principatum Ecclesiæ. to. 2. ex Alano. 9. 2. & seq.
Papa semper habuisse primatum colligitur ex Concilio Nicæno. to. 2. ex Alano. 26. 1; & 27. 1; & seq.
Papa semper tenuit Ecclesiæ primatum ex confessione omnium Ecclesiarum. tom. 11. 293. 1; & seq.
Papæ primatus agnouit Palestina, & Syria. to. 11. 293. 1.
Item Pontus, Asia, & Thracia. to. 11. 295. 1; & seq.
Item Illyricum cum tota Græcia. to. 11. 298. 1; & seq.

Item Ecclesia Gallicana. tomo 11. 299. 1; & seq.
Item Ecclesia Hispaniarum. to. 11. 301. 1; & seq.
Item Ecclesiæ omnes totius Ægypti. to. 11. 303. 1; & seq.
Tandem omnes Ecclesiæ per totum Orbem dispersæ. to. 11. 305. 1; & seq.
Papæ primatus ex Ecclesiæ vnitate colligitur. to. 8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus Ecclesia Romana semper resplenduit. to. 8. 184. 1.
Item ex miraculis, quibus enituit semper Ecclesia. to. 8. 185. 1.
Item ex dono prophetiæ, quo fuit semper illustrata. to. 8. 187. 1.
Item ex reuerentia Imperatorum, Regum, & Principum erga ipsum Papam. to. 8. 194. 1.
Papæ non fuit collatus Ecclesiæ primatus ab Imperatoribus. to. 14. 203. 2.
Papa etiam non diligens, nec docens habet verum primatum. to. 14. 274. 2.
Papæ primatus primò fuit in Petro, à quo descendit in Romanos Pontifices. tomo 14. 387. 2.
Papa, & Concilium confirmarunt Petri primatum. to. 13. 123. 2; & seq.
Papæ primatus ex multis testimonijs Pontificum confirmatur. to. 13. 129. 1.
Papa primatum, & dignitatem immediatè habet à Christo. to. 13. 325. 1.
Papam habere primatum à Christo impugnatur ab aduersarijs. to. 13. 327. 2; & seq.
Papa succedit Petro nedum in Episcopatu Romano, sed etiam in Ecclesiæ vniuersalis primatu. to. 5. 658. 1; & to. 14. 26. 1.
Papæ primatus declaratus fuit à Concilio Chalcedonensi in causa Euthycheris, & à Concilio Tridentino. tomo 15. 215. 27; & seq.
Papa habet primatum in vniuersalem Ecclesiam, & est successor D. Petri, & verus Christi Vicarius. to. 12. 68. 2; & 69. 1.
Papæ successio in primatu ex SS. PP. Latinis, & Græcis ostenditur. to. 2. ex Adolpho. 52. 2; & seq.
Papam Petro in primatu succedere declarauit Concilium Nicænum. to. 12. 586. 1.
Papa habet duas dignitates; scilicet patriarchatum occidentis, de quo fuit controuersia in Concilio Nicæno; & primatum totius Ecclesiæ, de quo nulla vnquam fuit controuersia. to. 12. 586. 2.
Papæ primatum docuerunt plurima Concilia. to. 12. 586. 3.
Papa Petro succedit in primatu. to. 4. 303. 5.
Et quomodo? to. 4. 302. 6.
Papæ primatus ex scriptura, SS. PP; Concilijs, & ex pluribus Principibus probatur. to. 1. 68. 1.
Papæ primatus, & successio. to. 2. ex Adolpho. 52. 2. & seq.
Papę primatus originem duxit à Christo Domino. to. 18. 540. 2.
Non fuit ei ab Apostolis collatus. to. 18. 541. 1.
Neque à Concilijs generalibus. tom. 18. 541. 2; & seq.
Neque ab ipsis Cardinalibus. to. 18. 542. 2; & seq.
Neque ab Imperatoribus, aut alijs principibus. to. 18. 543. 1; & seq.
Papæ primatus colligitur ex auctoritate, quā semper in Episcopos exercuit. to. 18. 545. 1; & seq.
Item ex eo, quòd deposuerit octo Patriarchas, & plures alios Episcopos. tom. 18. 545. 2; & 546. 1; & seq.
Item ex legibus, dispensationibus, & censuris latis in totam Ecclesiam. to. 18. 548. 1; & seq.
Item ex Vicarijs in diuersis partibus totius Orbis à Papa constitutis. to. 18. 549. 2.
Item ex iure appellationis. to. 18. 550. 1; & seq.
Tandem ex eo, quòd Papa à nemine possit indicari. to. 18. 557. 2.
Demum ex testimonijs SS. PP. Græcorum, & Latinorum. to. 18. 504. 1; & seq.
Papa Diuino iure succedit Petro in Ecclesiæ primatu. to. 8. 231. 1.
Papa hereditario iure succedit Petro in Ecclesiæ primatu. to. 11. 215. 90; & tom. 14. 55. 1.
Papa primatum suæ dignitatis, & amplitudinem immediatè habet à Christo Domino. to. 9. 651. 1; & seq.
Papa est ille, qui succedit Petro in primatua auctoritatem. to. 13. 324. 1.
Papę primatus probatur ex Thoma Moro Angliæ, & Ioanne Roffensi martyre. to. 18. 70. 2.
Item ex Concilijs. to. 18. 530. 1; & seq.
Item ex testimonijs SS. Pontificum. tomo 18. 532. 1; & seq.
Item ex PP. Græcis. to. 18. 535. 2; & seq.
Item ex PP. Latinorum testimonijs. tom. 18. 537. 1; & seq.
Papam succedere Petro in primatu tradiderunt omnes SS. Patres. to. 20. 62. 5.
Papa non accepit à Phoca Ecclesiæ primatum. to. 20. 77. 2; & seq; & 377. 2.
Papæ primatus primis sexcentis annis inconfesso semper fuit habitus. tom. 20. 124. 1; & seq.
Papæ principatus est statutus de iure Diuino probatur ex Patribus Latinis. to. 19. 338. 2; & seq.
Item ex Patribus Græcis. to. 19. 342. 1; & seq.
Item ex Concilijs generalibus. to. 19. 343. 1; & seq.
Item ex DD; & rationibus Theologicis. tomo 19. 344. 2; & seq.
Papæ primatum confessi fuerunt etiam ipsimet hæretici ab Ecclesia rebelles. tomo 5. 40. 5; & seq.
Constantinus IV. non contulit Papæ primatum. to. 20. 378. 1.
De iure Diuino, non de iure humano Papæ conuenit Ecclesiæ primatus. tom. 3. 455. 1; & seq.
Papa, tanquam Summus Pontifex Ecclesiæ Romanæ, habet annexum totius Ecclesiæ primatum. to. 10. 252. 2.
Papæ primatus colligitur ex illis Christi verbis: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili, & illas oportet me adducere:* idest Gentiles, qui non sunt ex populo Hebraico; & sicut in lege veteri pro populo Hebraico Summus Pontifex fuit constitutus, qui primatum habuit in Synagoga Hierosoly-

solymis, quæ ciuitas erat caput,& Metropolis Iudæorum; ita pro constituendo ouili ex Gentilibus, quorum multitudo longè superabat multitudinem Iudæorum, constitui debuit Summus Pontifex Romæ, quæ erat caput Imperij Gentilium, qui Pontifex habet totius Ecclesiæ catholicæ primatum. to.7. 152. 2.

Papę competit Ecclesiæ primatus ex priuilegio ipsi Petro à Christo Domino concesso, quòd scilicet in eius successore sit permansiua eius potestas in Ecclesia vsque ad sæculi consummationem. to.3. 823. 1.

Papa solus habet Ecclesiæ primatum, quia soli Petro, cui Papa succedit, traditus fuit, tanquam capiti totius Ecclesiæ, non alijs Apostolis, aut toti ipsius Ecclesiæ multitudini. to.12. 205. 1; & seq.

Papæ primatum negare est viam hæresibus aperire, & schismata, rebelliones, ac discordias in Ecclesiam inuehere. to.4. 39.2.

Papæ primatus fuit cognitus etiam ab ipsis Paganis, & Gentilibus. to.17. 461. 2.

Papæ primatus manifestè deducitur ex eo, quòd Petro succedat, qui fuit primus Apostolorum, & primatum habuit in totam Ecclesiam. to. 17. 440. 1; & seq.

Item ex eo, quòd Petrus Simonem Magum Apostatarum principem Romæ deiecerit, & extinxerit, quo facto fuit significatum Romanum Pontificem omnes totius Orbis hæreticos semper fore deiecturum,& extincturum. to.17. 442. 2; & seq.

Item ex eo, quòd Papa Petro succedat in principatu totius Ecclesiæ, in amplitudine potestatis, & in prærogatiua dignitatis. to.9. 646. 1; & seq.

Item ex eo, quòd Papa cum capite infidelitatis, idest cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare, & Ecclesiam defendere. to. 17. 445. 2.

Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem catholicam etiam ipsos Imperatores, quamuis tyrannos. tomo 17. 445.2.

Item ex eo, quòd Papæ cathedra docuit continuò, conuertit ad fidem, & baptizauit nouas gentes ex omnibus totius Orbis terrarum regionibus. to.17. 446. 1.

Item ex eo, quòd nullus alius Episcopus alterius Ecclesiæ persecutiones continuas, & martyrium passus fuerit continuò, quàm Papa. to.17. 445. 2.

Item ex manifesta Dei vindicta, qua Imperatores,qui Papæ primatum impugnare tentauerunt, puniuit; vt constat exemplo Mauritij Imperatoris, qui quia ausus fuerat illum impugnare in S. Gregorio Magno, à Phoca fuit imperio priuatus, eius filij, & vxor ante ipsius conspectum interempti,& tandem ipse occisus. to.18. 89. 2.

Vid. Ecclesiæ Romanæ primatus.

Papæ priuilegia.

Papæ priuilegia sunt, quòd vbique in missarum solemnijs pallio vtatur; quia vbique habet plenitudinem potestatis; quòd sit supremum, & vnicum caput Ecclesiæ; quòd possit condere statuta firma, & immobilia; quòd det Concilijs firmitatem, & robur; & quòd possit omnes iudicare, à nullo iudicari. tom. 4. 115. 2; & seq; & 211. 212; & seq.

Primatus priuilegium directè est personale, & indirectè locale. to.20. 378. 2.

Papæ priuilegia fuerunt à Christo Domino in D. Petro cathedræ Romanæ affixa. tomo 15. 129. 3; & seq.

Solius Papæ priuilegium est infallibilitas in decernendis fidei controuersijs. tom.1. ex Tannero. 34.248;& seq; & to.16.527.2; & seq.

Item esse regulam infallibilem fidei diuinæ est solius Papæ priuilegium. to.8. 324.2.

Item priuilegium ipsi soli concessum est posse tribuere quibuscumque decretis fidei firmitatem. to.15. 29. 124; & seq.

Item solius Papæ priuilegium à Christo Domino Petro, eiusque successoribus concessum, quando ei tradidit claues Regni Cœlorum, est à nemine posse iudicari. tomo 5. 133. 43.

Papæ priuilegium singulare est, quòd omnibus totius Orbis terrarum Episcopis pręsideat. to.2. ex Aluarez. 2. 2; & 4. 1.

Papæ priuilegium hæreditaria successione à D. Petro receptum est, quòd non possit in fide deficere, & quòd nullus eius successor vsque ad sæculi consummationem docens, & definiens ex cathedra nequeat errare. tomo 18.630. 1.

Papæ priuilegium particulare est, quòd eius potestas transeat in successores. to.16.392. 2.

Papæ priuilegium est, quòd eius voluntas,aut potestas nequeat,nec etiam à Concilio generali restringi, aut diminui. to.9. 174.8; & 192. 9.

Item eius priuilegium est; quòd eius leges, & decreta nec à Concilijs possint irritari; ipse autem possit irritari, abrogare, & immutare leges omnium Conciliorum. tom.9. 807. 1; & seq.

Item quòd nullus possit aliquid contra Papam decernere. to.13. 550. 2.

Item quòd Concilia debeant ad Papam omnia sua decreta referre. to.9. 800. 1.

Item quòd à Papę sententia sub pęna excommunicationis nullus possit appellare. to.4. 585. 1; & 5. 268. 48.

Item quòd ad Papam ex omnibus Mundi partibus, & tribunalibus possit appellari. tomo 3. 652. 1.

Vid. appellatio ad Papam.

Papæ renunciatio.

Papa renuncians papatui quomodò teneatur consensu Cardinalium requirere? to. 9. 257. 12; & seq; & 258. 17; & seq.

Papæ non est renunciandum papatum propter hęresim occultam. to.9.281.59;& seq.

Papa potest renunciare papatui in suismet manibus. to.9. 335. 179.

Papa an possit renunciare? to. 10. 170. 1; & to.15. 671. 108; & to.3. 530. 1; & tom.19. 169. 3.

Papæ renunciatio, apud quem sit facienda? to.4. 525. 212; & 213.

Papam renunciare posse papatui, & ratione, & auctoritate monstratur. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 2; & seq; & 37. 2; & seq; & 38. 2; & seq.

Papa nequit renunciare, nisi ea iusta causa. to.5. 119. 19.

Iurans se dimissurum papatum in conclaui, non obligatur renunciare. to.5. 119. 19.

Iurans se dimissurum papatum si superueniat iusta causa potest licitè renunciare. tom.5. 119.20.

Papæ, qui renunciarunt papatui.to.5.119.20.

Papa non posse renunciare probant aduersarij. to.2. ex B. Ægidio. 4. 1; & seq.

Papa potest renunciare. tom.2. ex B. Ægidio. 19. 1; & seq; & to.4. 76. 2; & tom.10. 280. 1, & to.5. 619. 8; & to.11. 445.1; & seq; & to.9. 413. 30; & to.3. 530. 1.

Assumptam dignitatem potest deponere. tomo 2. ex B.Ægidio. 21. 1.

Potest desinere esse Summus Pontifex. tom.2. ex B. Ægidio. 30. 2; & seq.

Cedens papatui dici potest Summus Pontifex. to.2. ex B. Ægidio. 32. 2.

Cedens papatui, post obitum potest sepeliri aliquibus papalibus insignibus. tom. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.

Etiam si subiecerit se legi Diuinæ, & sponsæ, renunciare potest. to.2. ex B. Ægidio. 35. 2; & seq.

Renunciare potest etiamsi papalis potestas sit à Deo. to.2. ex B. Ægidio. 35. 2.

Etiam habito voto de cura gregis Dominici potest renunciare.to.2.ex B.Ægidio.37.2.

Renunciare potest etiamsi nullus possit se ipsum absoluere. tomo 2. ex B. Ægidio. 38. 1.

Potest seipsum deponere, etiamsi nullus absolui possit à voto, nisi à suo superiore. to.2. ex B. Ægidio. 39. 1; & seq.

Renunciare potest quanuis dignitas ecclesiastica post legitimam confirmationem, nisi per superiorem tolli nequeat. tomo 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & seq.

Se deponere nequit, nisi renunciet. tom.2. ex B. Ægidio. 60. 2.

Papa quicunque sit si coram Collegio Cardinalium renunciet, benè renunciat. tom.2. ex B. Ægidio. 62. 1.

Papa qui renunciauit papatui, & postea pænituit, & negat se renunciasse, & Cardinales velint alium eligere, quisnam debeat esse iudex? to.9. 57. 285; & seq.

Papa renuncians amittit potestatem iurisdictionis, non potestatem ordinis. tomo 10. 170.2.

An possit cogi ad renunciandum? to. 9. 413. 31; & seq; & 360. 5.

In quo casu cogatur cedere papatui pro vnitate Ecclesiæ? to.9. 416. 1.

An hoc possit facere per procuratorem? to. 9. 416. 1.

Licèt non recognoscat Concilium pro superiore, tamen eius procurator cedit coram Concilio. to.9. 417. 5.

Papa si post renunciationem, quando agitur de electione Papæ, dicat se non renunciasse, quid esset agendum? to.9. 417. 1.

Constituens procuratorem ad renunciandū, an possit adstringi ad iurandum, & ad non reuocandum? to.9. 418. 1; & seq.

Papa habens vxorem an teneatur cedere papatui, vel reddere debitum vxori? tomo 9. 447.162.

An electio de vxoratu tractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum. tom.9. 447. 165.

Papa coniugatus nolente vxore seruare castitatem debet renunciare. to.7. 772. 1.

Papa quomodò possit renunciare papatui? tomo 2. ex B. Ægidio. 2. 1; & seq.

Papa verus etiam in casu schismatis nequit cogi ad renunciandum. to. 19. 275. 1.

Papa nequit amittere papatum, nisi per mortem, renunciationem, vel hæresim. to. 20. 451.2.

Si Papa constituat procuratorem ad renunciandum papatui, & deinde illum reuocet absque eo, quòd procuratorem de tali reuocatione admoneat, & certificet; si procurator renunciet, illa renunciatio est inualida, & irrita. to.9. 417. 1.

Papæ renunciatio, vel est notoria, vel occulta. to.9. 417. 1.

Papam renunciare papatui nullo iure reperitur prohibitum. to.9. 416. 1.

Quid dicendum de renunciatione Papæ sub conditione, quòd Antipapæ tunc existentes similiter cedant? to. 9. 417. 3; & seq.

Papæ sedes.

Papæ sedes sola appellatur Apostolica? to.18. 330. 1; & seq.

Papa an possit sedem suam aliò transferre? tomo 9. 393. 2; & 394. 15.

Papa cur Auenionem suam sedem transtulerit? to.5. 669. 1.

Papa nequit suam sedem mutare. to.3.356.1; & to. 4. 75. 1, & to. 18. 105. 14; & seq; & to.2. ex Aluarez. 9. 2.

Papa cogitur Romæ residere. to.3.35. 2; & seq.

Papa si aliò transferat sedem non derogat suæ auctoritati. to.3. 15. 1.

Papæ sedes est prima sedes habens curam omnium aliarum sedium Episcopalium. tomo 17. 456. 1; & seq.

Papæ sedes est sedes Petri, qui Christi Domini est verus successor. to.14. 85. 2.

An possit papatum alteri Ecclesiæ connectere? to.3. 13. 2.

Si transferret sedem sine iusta causa peccaret. to.3. 13. 2.

Papa etiamsi deserat Sedem Romanam adhuc esset verus Papa, & successor D. Petri. to.3. 16. 1.

Papæ sedes semper fuit super omnes alias sedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & seq.

Papa si ad aliam se transferat Ecclesiam, & alium priuatum Episcopum Romæ præficiat, mortuo ipso quinam succedere debeat? to.3. 16. 2.

Papæ sedes, & totius orbis primatus idem sunt, & ad concertentiam dicuntur. to.17. 357.2.

Papa si absque causa, & Ecclesiæ consilio vellet sedem mutare, essee potiùs in hoc resistendum, quàm obediendum. to. 3. 17. 1.

Papa non potest mutare sedem suam sine speciali reuelatione. to. 13. 329. 2.

Papæ sedes nequit esse sine Papa, quia sponsa nequit esse sine sponso. to.15. 295. 1; & seq.

Nec per hoc est minoris auctoritate, quàm Petrus. to.13. 329. 2.

Papæ habitantes in Gallia non mutauerunt sedem. to.12. 596. 2.

Papa, & Sedes Apostolica idem sunt. tom.9. 510. 71; & seq.
Papa nequit præscindi à Sede Apostolica, nec Sedes Apostolica à Papa; non enim sedes loquitur sed Papa. to.8. 431. 1; & 315. 1.
Papæ sedes nequit ab Ecclesia mutari, & aliò transferri. to.12. 420. 2.
Quibus modis suam sedem tutatur? tom. 12. 422. 1; & seq.
Papæ sedes est caput, & cardo totius Ecclesię. to.5. 745. 1.
Papæ sedes seruat veram successionem Apostolicam. to.8. 756. 2; & seq.
Papæ sedis nomine intelligitur solus Papa sine Cardinalium consortio. to.9. 349. 265.
Sola habet sollicitudinem omnium aliarum Ecclesiarum. to.6. 607. 1.
Papa mutando locum non amittit iurisdictionem. to. 2. ex Turrecrem. 33. 1.
Papa propter incursum hostium Romam inuadentibus potest relicta Roma se ad aliam ciuitatem transferre. to. 9. 394. 16.
Papæ consistorium est Christi tribunal, & parochia est totus orbis. to.16. 405. 1.
Papa, & Christus faciunt vnum consistorium. to.9. 16. 55.
Papæ, & Christi vnum dicitur esse tribunal, & consistorium. to.4. 512. 95; & to.18.103. 7; & to.19. 20. 2; & 37. 2.
Papa ordinaria potestate non potest transferre Ecclesiam, aut Sedem Romanam. to. 4. 524. 189.
Papæ solium ex scripturis Diuinis ostenditur. to. 20. 346. 5.
Papæ thronus exceptus fuit Apoc.4. tom.20. 560. 2.
Papa Auenioni sedens non mutauit titulum, sed locum, quem non debet, nisi ex graui causa mutare. to.20. 551. 2.
Vid. Apostolica Sedes.

Papæ sententia.

Papæ sententia semper præsumitur ratione fulcita. to.9. 209. 103.
Papæ sententia præfertur etiam in eo, quod est contra Ius politicum, quia Papa est supra ius politicum, & non ligatur legibus iuris positiui. tom. 9. 202. 55.
Papæ sententia adhærens minori parti PP. Concilij semper præualet. to.9. 224. 6.
Papę factum pręualet facto omnium Episcoporum. to.9. 201. 47.
Papæ an Concilij sententia sit sequenda, quando Papa, & Concilium discordant? to.9. 191; & seq. vsque ad 207. 97.
Papa an contra aliquem possit procedere sine citatione? to.9. 288. 98.
Papa licèt possit ferre sententiam in absentem, non tamen in non citatum, vel citatum ad locum non tutum. to.9. 287. 96.
Papæ verbis narratiuis volentis priuare aliquem iure suo, quem priuare non potest, an sine culpa possit non credi? tomo 9. 290. 111; & 294. 135.
Papæ processus nullo iuris ordine fabricatus tenet. to.9. 286. 69.
Papæ asserrioni in pręiudicium alterius non est credendum, nisi in ijs, in quibus habet potestatem supremam. to.9. 290. 116.
Papa decernens aliquem ipso iure priuatum aliquo beneficio, & illud alteri conferens eo, quòd ei constitit de crimine certo, non admittit probationem in contrarium. tomo 9. 290. 117.
Papa potest admittere recursum ad se ipsum. to.9. 294. 136.
Papa alleganti aliquod impedimentum, ne aliquid fiat, est credendum. to.9. 277. 41.
Papa se intromittens alicui negotio, ita censetur illud ad se auocare, vt facta per alium ipso iure sint nulla. to.9. 277. 44; & to.5. 182. 243.
Papa nequit reuocare feudum à vassallo sine illius culpa. to.9. 320. 61.
Cum Papa non est disputandum de potentia, sed tantùm de scientia est discurrendum. to.9. 330. 135.
Si Concilium ei contradicat, Papæ sententiæ standum est. to.9. 343. 224.
Non potest se intromittere in causa per Synodum delegata. to.9. 486. 19.
Papæ assertioni de his, quæ vidit ante Pontificatum standum est. to.4. 526. 197.
Papæ dicenti fuisse à parte supplicantum standum est. to.4. 526. 199.
Papa narrans beneficium vacare in curia per mortem Titij probat mortem, & mortis locum. to. 4. 526. 200.
Narrans Titium sibi aliquid significasse, probat Titium sibi alloquutum fuisse. tom. 4. 526. 201.
Papę asserenti tale beneficium fuisse in manibus suis resignatum, standum est. tom. 4. 526. 202.
Asserenti de facto prædecessoris creditur, & probat. to.4. 526. 203.
Papæ creditur asserenti, quando se fundat super asserto, quod est facti proprij in ijs, quæ dependent à sua libera potestate. to.4. 526. 204.
Papæ narratiua de facto proprio qualis sit? to.4. 526. 205; & 206.
Papæ narratiuæ non statur, quando est ad instantiam partis, & de facto alieno non secum gesto. to.4. 526. 207; & 208.
Papæ narratiuæ motu proprio factæ creditur. to.4. 527. 209.
Papæ assertioni in facto alieno vbicunque, statur. to.4. 527. 210.
Papa non debet contrariare Concilij sententiæ quando suus Legatus declarauit sententiam. to.4. 647. 2.
Papa, quod approbat, vel reprobat, nos similiter approbare, vel reprobare debemus. to.4. 510. 71.
In causis proprijs ius dicere potest. tomo 4. 510. 68.
Papæ sententiæ potiùs, quàm Concilijs standum est. tomo 4. 113. 1; & tomo 8. 942. 2; & seq.
Papæ sententijs se opponentes, quas censuras incurrant? tom. 11. 437. 1; & sequen.
Papæ sententiæ in inuestigatione veritatis magis est standum, quàm sententiæ Episcoporum. to.8. 947. 1; & seq.
Papæ credendum est etiamsi Concilium ab eius sententia discordet. to.5. 126. 31; & sequen.
Papæ sententia in dubio præferenda est sententiæ Concilij. tom.5. 127. 31.
Papæ testimonio, quænam fides sit adhibenda? tom.5. 128. 33.

Papæ

Papæ loquenti dispositiuè fides est adhibenda. tom.5. 129. 33.
Papa est interpres voluntatis sui Prædecessoris. tom.5. 129. 34.
Papæ an credendum quando alteri præiudicatur, vel quando nequit liberè disponere, vel quando reportat commodum? tomo 5. 130. 35.
Papæ sententia à nullo potest retractari, & ipse omnium sententias potest retractare. tom.6. 522. 2.
Papæ sententia in rebus facti solùm ipso Papa annuente potest mutari. tom.6. 523. 1; & sequen.
Papa habet relationem consultiuam in omnibus causis Ecclesiæ. tom.6. 606. 2.
Papæ sententia contra omnes Patres Concilij in materia fidei sententiæ Concilij cedit. to.11. 446.6.
Papa post sententiam latam à Concilio generali, vel prouinciali habet potestatem, vel determinandi eam per se, vel illam remittendi, iterum examinandam Episcopis illius Concilij, vel prouinciæ. tom.7. 289. 2.
Papæ sententia præualet sententiæ maioris partis Concilij. to.10. 542. 2.
Papæ sententia nedum est interlocutoria, sed etiam definitiua. to.10. 547. 1.
Papæ sententiæ firmitas non dependet à consensu Ecclesiæ vniuersalis. to. 10. 547.2.
Licitum est ei in causa propria ius dicere. tom.10. 215. 2.
Papæ sententia à nullo potest retractari, nisi ipse retractet. tom.4. 213. 2.
Papa si ad hoc vt haberet plures Episcopos, qui adhærerent suæ sententiæ, nouos Episcopatus erexerit, an possit per Concilium excludi. tom.9. 214. 159.
Papa quare præcipiat sententiam suam approbari à Concilio? to.7. 796. 1.
Papæ sententiæ, & censuræ quomodò, & quando possint esse inualidæ? tomo 9. 362. 22.
Eius opinio præualet opinioni totius Mundi præterquam in materia fidei. tomo 9. 367. 60.
Papa ferens sententiam contra se ipsum dicitur ordinare, non iudicare. tomo 9. 380. 26.
Papæ voluntas an pro ratione sufficiat? tomo 9. 385. 13.
Papa an in denunciatione teneatur præmittere monitionem? to.9. 570. 84.
Papæ sententia à nemine potest iudicari. tom.18. 37. 1; & sequen.
Papa nequit se subijcere sententiæ coactiuæ Concilij generalis. tom. 18. 54. 1; & sequen.
Papæ in reprobandis libris sententia quanti fuerit existimata. tomo 1. 393. 1; & sequen.
Papa in Principes infideles potest ferre sententiam iuxta Sacram Scripturam. tom.2. ex Adolpho. 111. 1; & sequen.
Papæ sententia quibuscunque alijs est præferenda. tom.9. 800.1.
Papæ sententias executioni mandatunt Imperatores. tom.19. 417. 2.
Papæ sententia est maior sententia Concilij generalis. tom.9. 471. 7.
Papæ sententia an sit postponenda sententiæ generalis Concilij? tom.9. 203. 59.
Papæ sententia semper est præferenda sententiæ generalis Concilij, tom.5. 127. 31; & tom.10. 542. 1.
A Papæ sententia dependet sententia Concilij generalis, non autem è contra. tom. 4. 720. 47; & sequen.
Omnis sententia etiam Concilij generalis, quando contrariatur Papæ sententiæ, est relinquenda. tom. 9. 212. 137; & 145.
Papæ sententiæ standum est, etiamsi totus Mundus sentiret oppositum. to.9. 14. 361; & 201. 45.
Papæ sententia est vltima, & ab ipsa nequit appellari etiam ad Concilium generale. to.2. ex Pighio. 113.2; & seq.
A Papæ sententia appellare non respicit bonum commune. to.9. 466. 86.
Post Papæ sententiam non datur locus discussioni, aut inquisitioni. tom. 8. 943. 1.
Sententia Papæ in rebus fidei est omnino infallibilis. tom.8. 943. 1.
Sententia Papæ etiam in decretis morum est executioni mandanda. tom. 8. 943. 2.
Sententia Papæ in rebus fidei nunquam fuit contra ius naturale, aut ius Diuinum; & in rebus spectantibus ad mores nunquam fuit in perniciem Ecclesiæ. tom. 8. 943. 3.
Si Concilium generale nollet tolli à Papa antiquos Canones spectantes ad mores, & Papa eos vellet abrogare, aut è contra, Papæ sententiæ esset adhærendum, quia Papa est conditor canonum. tom.8. 944.1.
Solus Papa potest ferre sententiam declaratoriam, an aliquod iudicium circa aliquam controuersiam Ecclesiasticam sit verum. tom.8. 947. 1.
An sententia Papæ coniuncta cum sententia Concilij sit maior, quàm sententia solius Papæ? tom.8. 948. 2; & sequen.
Sententia Papæ simul cum sententia Concilij est perfectior tantùm extensiuè, non intensiuè. tom.8. 950. 1; & seq.
Sententia Papæ siue scriptis, siue verbis prolata est exequenda. tomo 5. 128. 33.
Sententiam Papæ retractans in Sanctum Petrum rebellionis eleuat manus. tomo 6. 523.2.
Sententiam Papæ latam pro Sancto Athanasio, Factio Eusebiana retractans in rebellionem, & schisma manifestum erupit. tom.6. 523. 2.
Sententia Papæ Nicolai I. de Photio Constantinopolitano Episcopo solùm ex consensu Adriani Papæ II. ab VIII. Synodo fuit retractata. tom.6. 524. 1.
Sententia Papæ non nisi ex grauissimis causis ab eius successoribus debet retractari. tom.6. 524. 1.
A Papæ sententia appellantes excommunicationem Papalem incurrunt. tomo 6. 524.2.
Papæ sententia contra Nestorium Constantinopolim missa per Possidonium Alexandrinæ

driną Ecclesię Diaconūm . tom. 6. 525. 2.

A Melchiadis Papæ sententia Donatistæ appellantes statim ab Ecclesia Catholica expulsi fuerunt. tomo 6. 526. 2; & sequen.

Papa successor D. Petri.

Papam esse successorem Diui Petri conuincitur ex antiquorum Conciliorum, Pontificum, & Patrum testimonio, & ex appellationibus. tomo 1. ex Tannero. 18. 106.

Papa succedit D. Petro in gubernatione totius Ecclesiæ, non autem in Apostolatus dignitate. tom.3. 3. 2.

Papa est successor Diui Petri. to.10. 251. 1; & to.12. 419.1; & to.1. 7; & to.19. 585. 2; & sequen; & 238. 2.

Papa an sit legitimus Petri successor? to. 4. 772; & sequen.

Papa succedit D. Petro in ea perfectione potestatis, qua Petrus fuit à Christo sublimatus. tom.4. 96. 1.

Papa potest tantùm, quantùm D.Petrus, vt Papa. tom.3. 14. 2.

Papa hic numero est verus Papa, & verus Petri successor. tom.9. 728. 2.

Papa solus, non Princeps, aut Rex temporalis in iurisdictione succedit Petro. tomo 16. 157. 2.

Papa pro tempore existens est successor Diui Petri. tom.13. 22. 2; & seq; & 125. 2; & sequen.

Papam esse successorem Petri in principatu quid sit? tom.13. 22. 2; & sequen.

Papa verus, & legitimus succedit Petro in fidei firmitate, & rebus religionis componendis. tom.16. 316. 1; & seq.

Papæ sanctissimi, & antiquissimi protestati sunt se esse successores Diui Petri in cura vniuersalis Ecclesiæ, tomo 13. 128. 2.

Papa licèt sit legitimus successor Petri, omnium summus aliter tamen præest suæ Diœcesi, aliter alijs Diœcesibus. tom.13. 240.2.

Papæ successio quomodò differat à successione Magistratus. tom.19. 97. 2; & sequen.

Papa successor Petri habet eandem auctoritatem. to.13. 172. 1; & sequen; & tom.1. 72. 1.

Papa nunquam fuit dictus successor Pauli, sed Petri. tomo 1. ex Ecchellensi. 26. 2.

Papa pro tempore existens est legitimus Christi Vicarius, & Petri successor, & est certum de fide. tom.3. 597. 2; & tomo 14. 31. 1.

Papa est legitimus successor Petri in regimine vniuersalis Ecclesiæ. tom.3. 817. 2.

Papa quatenus Petri successor habet potestatem etiam in Reges, qui eius potestati spirituali subduntur. tomo 15. 378. 1.

Veritatis hæreditatem habet à Petro. to.14. 482.1.

Papa Petri successor, & Episcopi Apostolorum. tom.14. 580. 2; & sequen.

Papa, non Antiochenus Episcopus, succedit Petro. to.5. 26. 1; & 658. 2; & tom.2. ex Turrecrem. 32. 2.

Non habet æqualitatem cum Episcopis. tomo 12. 130. 2.

In quo differat ab alijs Episcopis? tom. 12. 135.1.

Papa per legitimam successionem non tyrannicè, aut per iniustam vsurpationem habet Petri auctoritatem. to.12. 592.2.

Papa est ordinarius, & legitimus Petri successor in Episcopatu, & Pastorali regimine. tom.12. 40. 2.

Papa hæreditario iure succedit Petro in primatu. tom. 12. 215. 90; & tom.14. 55. 1.

Papa est successor Diui Petri, non Vicarius Diui Petri, sed Vicarius Christi. tom.14. 418.1.

Papam esse Petri successorem probatur ex multis SS.Patribus. tom.1. 426. 2.

Papa est, & semper fuit Petri successor. to.1. ex Tannero. 18. 106.

Papa succedit Petro quoad iurisdictionem, & Paulo quoad doctrinam. tom.20. 372. 2.

Papa, Patriarchæ, Metropolitæ, Episcopi, & Parochi succedunt Apostolis in potestate iurisdictionis licèt inæqualiter. to. 20. 587.1; & sequen.

Papa quomodò dicatur successor Apostolorum Petri, & Pauli, cùm Paulus non fuerit Romæ Episcopus? to.4. 139. 1; & sequen; & 588.91.

Papa solus succedit Apostolis in plenitudine potestatis, & iurisdictionis. tom. 20. 588.1; & sequen.

Papam esse verum Petri successorem docuit Sanctus Cyprianus. tom.2. ex Turrecrem. 36. 2.

In quibus Petro succedat? tom.2; ex Turrecrem. 43.1.

Papa est legitimus Petri successor in principatu totius Ecclesiæ, in amplitudine potestatis, & in prærogatiua dignitatis.to.9. 646. 1; & sequen.

Papa est Petri successor, Christi Vicarius, primus, & maximus omnium Episcoporum, & habet potestatis plenitudinem in totam Ecclesiam. to.18. 67. 1.

Papam esse verum Diui Petri successorem, & caput Ecclesiæ ostenditur ex Sanctis Patribus Orientis, & Occidentis. to. 17. 7. 1; & sequen.

Papa est verus Petri successor in Ecclesiæ primatu. to.18. 50. 1.

Papa succedit Petro, non vt Apostolus, sed vt Pastor vniuersalis Ecclesiæ. tomo 18. 676.2.

Papa succedit Petro de iure Diuino. tom. 18. 523. 1; & sequen.

Papa in Angliæ reformatione definitus fuit successor Diui Petri, Princeps Apostolorum, Christi Vicarius, Pastor omnium Christianorum, & primatum habere in totam Ecclesiam. to.18. 352. 2.

Papę promissa est Petri successio, & potestas ijs verbis: *Et portæ inferi non praualebunt &c.* tom.18. 319. 1.

Papa sumitur, vel vt successor Diui Petri, vel vt priuata persona. tom. 9. 718. 2.

Papam

Papam succedere Petro in primatu tradiderunt omnes Sancti Patres. tom. 20. 62. 2.
Papa ritè electus succedit Petro in potestate, & Ecclesiæ primatu, etiam si non imitetur Christum Dominum, & Petrum in moribus. to.20. 302.1.& seq.
Papa succedit Petro in Pontificatu. tom.19. 553.1.
Papæ successio præcisè sumpta specificè est de iure Diuino, quòd autem hæc persona succedat, est de iure humano. tom. 19. 554.1.

Papæ superioritas.

Papæ superioritas exemplo Regum Ethnicorum ostenditur. to.3. 65.2.
Papa in terris superiorem non habet. to.18. 120. 18; & to.8. 262. 1; & to.2. ex B.Ægidio. 17. 2; & tom.9. 604. 278; & tom.4. 512. 91; & to. 9. 370. 2; & 382. 32; & tomo 19. 269. 2.
Subesse Papæ est de necessitate salutis. tomo 9. 329. 131; & tom.4. 91. 1; & seq; & tom. 19. 565. 2.
Papæ subesse omnem creaturam credendum est. tom.9. 462. 63.
Papa comparatur Cardinalibus, tanquam Cœlum terræ. to.9. 468.2.
Papa non est maior Ecclesia, sed in Ecclesia. tom.9. 480. 7.
Est propter Ecclesiam, sicut Pastor est propter gregem. tom.9. 492. 26.
Papa mortuo valet dici in Ecclesia est dignitas Papalis. to.9. 497. 51.
Papa quomodò verè non habeat superiorem? tom.9. 504. 60.
Papam non esse supra Imperatorem reprobatur. to.9. 504. 63; & 612. 305.
Papæ omnia sunt subiecta. to.3. 57. 2; & tomo 4. 78. 1; & sequen.
Papa succedit Imperio non è contra. tom.3. 249.1.
Papa non solùm in Ecclesias particulares, sed etiam in vniuersalem Ecclesiam habet prælationem. tom.9. 613. 309. & to.4. 94. 1.
Papam esse maiorem Ecclesia vniuersali, & perfectiorem quomodò sit intelligendum? tom.9. 615. 313.
Papæ debent omnes Christiani esse subiecti; & qui hoc negat, est hæreticus. tomo 9. 618. 14.
Papa est supremus Pastor Ecclesiarum, Episcoporum, & Prælatorum, etiam prout in Concilio conueniunt. to.3. 396.
An sit super omnes Ecclesias? tom. 4. 772; & sequen.
Papæ tenentur esse subditi Principes, & Reges, & omnes fideles. tomo 4. 95. 1.
Papa aliquo modo est proprius Sacerdos in qualibet Parochia. to.4. 96. 2.
Papa est immediatus Prælatus cuiuslibet fidelis. tom.4. 96. 2.
Papæ subduntur Principes sæculares nedum in spiritualibus, sed etiam in temporalibus indirectè. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 26. 1.
Papa est Pater Patrum, & nullus alius Prælatus ei in iurisdictione coæquatur. to. 16. 405.4.
Papa licèt pars Ecclesiæ; quomodò sit maior tota Ecclesia? to.13. 264. 1; & sequen.
Quomodò sit perfectior toto residuo corpore Ecclesiæ? tom.13. 312. 2.
Distinguitur ab alijs membris Ecclesiæ. tomo 13. 402. 1.
Papa non est de foro Imperatoris, nec etiam ratione Papatus, quem tenet à solo Deo. tom.13. 420. 2.
Qua ratione habeat Imperium supra alios? tom.3. 824. 1.
Papa est maior omnibus nedum distributiuè, sed etiam collectiuè sumptis. to. 8. 912. 1; & sequen.
Papa est superior Patriarcha Constantinopolitano, vt caput membro, & radius irradiato, & vt custos est superior vinea. tom.14. 487.2.
Papæ datum est, vt Occidentalibus præsit, non tamen ei negatum fuit in Concilio Niceno, vt Ecclesiæ Orientalis non sit ei subiecta. tom.14. 491. 1.
Papa non est maior Episcopis potestate ordinis, sed iurisdictionis. to. 14. 498. 1.
Papa procedere potest contra Imperatores, & Reges in causis fidei. tom.5. 134. 44.
Papa est supra totam vniuersalem Ecclesiam. tom.5. 698. 1.
Non est Monarca temporalis totius Ecclesiæ. tom.12. 383. 2.
Papa habet subiectos Reges in rebus sacris. tom.12. 443. 1; & sequen.
Iusta de causa Christianitatis potest Reges punire, regnaque etiam adimere. tom.12. 541. 1; & tom.6. 75. 2.
Iusta de causa potest Christianos eximere ab obedientia Principis Ethnici. tom.12. 456.2.
Papa iura Patriarchalia exercuit per totum Occidentem. tom.11. 215. 90.
Papa semper fuit super Ecclesias Africæ, & Asiæ. tom. 14. 288. 2; & sequen.
Papam subijci Imperatori hæreticum est. tom.8. 267. 1.
Papa est omnium supremus. tom. 1. 247. 1.
Papa, in quo sensu, & in quo casu potest supra se superiorem habere? tom. 9. 592. 238.
Papam esse propter Ecclesiam, & Pastorem propter gregem quomodò sit intelligendum? tom.9. 593. 240.
Papa, nisi sit hæreticus, in terris superiorem non habet. tomo 2. ex Aluarez. 4. 2.
Papæ de iure subijciuntur Imperatores. to.1. ex Adolpho. 35; & sequen.
Papæ subijciuntur etiam cælestia, quia etiam Angelos iudicat. tomo 19. 22. 1.
Papæ, & Episcoporum discrimen. tom. 19. 116. 2; & sequen.
Asserere Concilium esse Papa superius an sit propositio erronea, & temeraria? tom.3. 564.2.
Ita repugnat Concilium esse superius Papa; sicut repugnat omnia membra etiam simul esse supra caput. to.4. 729. 34.

Etiam

Etiam in ijs, quæ sunt iuris positiui Concilium, non est superius Papa, sed inferius. tom.7. 113. 2.
Concilia attestantia Papæ superioritatem ad totam Ecclesiam. tom.11. 398. 2. & sequen.
Papam esse maiorem Ecclesia, & Ecclesiam Papa maiorem quomodò sit intelligendum? tom.9. 575; & 576. 197.
Papa quamuis sit membrum Ecclesiæ, attamen dicitur maior Ecclesia. tom.9. 576. 199.
Nedum est maior in Ecclesia, sed etiam maior est ipsa Ecclesia. tomo 9. 576. 200.
Papa in terris nullum habet superiorem; vnde Summi Pontificis, & Christi vnum dicitur esse tribunal, & consistorium. to. 4. 512. 91; & 92.
Summus Pontifex dicitur Papa, quia est supremus, & super omnes dignitates. tomo 4. 496. 6.
Papa est maior dignitate Imperatore. tomo 4. 88. 1; & sequen; & 498. 25.
Papæ dignitas adeò excellens est, & sublimis, vt non possit subijci alicui creaturæ; & ideo nec ipse Papa potest se alteri, tanquam inferiorem submittere. to. 4. 524. 186.
Papæ dignitas tanta est, vt in terris non habeat, nec habere possit superiorem. to.4. 512. 91.
Eius potestati omnes subiecti fuerunt à Christo Domino, qui non excepit Reges, & Principes. tom.7. 273. 2.
Papa à Deo constitutus est super Reges; sicut Moyses supra Pharaonem; & Hieremia super Reges, & Regna Iudæorum. tom.6. 76. 2; & sequen.
Papa quamuis homo sit, & mortalis, attamen ratione dignitatis est super omnes homines, & aliquid commune cum Deo habere dignoscitur. tom. 4. 511. 74.
Papæ potestati Imperatores subijciuntur, etiam in temporalibus ex testimonio Sanctorum Patrum, & aliorum. to.4. 36. 27; & sequen.
Imperatores exprobrati tanquam inferiores à Romanis Pontificibus. to.6. 778. 7; & sequen.
Papa est maior homine, minor est Angelis; quia est mortalis homo, maior tamen auctoritate. tom.4. 57. 2.
Papa ex eo, quòd conferat robur Concilio generali se ostendit esse illo superiorem. tom.9. 509; & sequen.
Papa est maior Angelis in quatuor. tom. 4. 78. 2; & sequen.
Papa maiorem auctoritatem habet in definiendo, quàm tota Ecclesia. tomo 4. 645. 1.
Papæ auctoritas maior auctoritate Conciliorum. tom. 6. 789. 2.
Papa, vtpote Diui Petri ordinarius successor, est Rector supremus Hierarchiæ visibilis vniuersæ Carbolicæ Ecclesiæ, quia sic crediderunt, & docuerunt Episcopi, & SS. Patres Latini, seu totius Occidentis. tom.12. 56. 2.

Papa Christi Domini Vicarius.

Papa est Vicarius Christi in quantùm est homo. to.3. 31. 2.
Papa est Vicarius non solùm Christi, sed etiam Dei. to.3. 32. 1.
Papa est verus Petri successor, & Christi Vicarius, & Dei gerens vices in terris. to.9. 326. 109.
Papa est Vicarius generalis omnium hominum. to.3. 44. 1.
Papa quomodò dicatur Vicarius Petri, & quomodò intelligatur? to.9. 605. 282; & 516. 77.
Papa non est Vicarius Petri, sed successor. to.3. 3. 2.
Papa non est successor, sed Vicarius Christi. to. 3. 3. 2.
Quomodò sit proximus, & immediatus Christi Vicarius? to. 10. 560. 2; & seq; & to.2. ex Adolpho. 80.1.
Papa est Vicarius Christi, non Ecclesiæ. to.10. 256. 1; & to.11. 461. 2.
Papa quatenus Christi Vicarius habet eandem auctoritatem, quàm habet Christus, non tamen excellentiæ. tomo 9. 578. 204.
An possit dici Vicarius Petri, sicut dicitur Christi Vicarius? to.3. 402. 2.
Quomodò dicatur Vicarius Apostolorum? to.4. 148. 2.
Papa solus est Christi Vicarius, & verus Petri successor. to.16. 381. 1; & 395. 1; & seq. & to.18. 222. 1; & seq.
Papa ritè electus est Christi Vicarius, & legitimus Petri successor, habet in Ecclesia potestatem summam. to.13. 272. 1.
Papa est Christi Vicarius, non Petri. to. 15. 180. 2.
Papa est proximus, & immediatus Christi Vicarius. to.7. 580. 2.
Papa inungitur in signum inuestituræ, qua constituitur Vicarius visibilis Christi Domini, qui dicitur vnctus. tomo 19. 221. 1.
Representat Christi Domini personam. to.8. 927. 2.
Papa retinendo Vicariatum Christi Domini non potest à se abdicare potestatem Vicariatus. to.9. 257. 6.
Papa est Christi Domini Vicarius. tom.11. 430. 1.
Papa est Christi Vicarius, non Antichristi. to.1. 27. 2.
Papa est Christi Domini Vicarius, & Præsul primæ sedis. to.1. 32. 1.
Non sedet in templo, vt Deus, sed vt Vicarius Christi. to.3. 855. 2.
Papa retinendo Christi Vicariatum nequit à se abdicare potestatem. to.9. 257. 6.
Papam esse Christi Vicarium visibilem, atque successorem D.Petri. to.12. 419. 1.
Papa gerit vices in terris non hominis, sed Dei. to.6. 8. 14.
Papam pro tempore existentem esse legitimum Petri successorem, & verum Christi Vicarium est de fide. to.14. 31. 2.
Papam hunc numero existentem esse verum Christi Vicarium quomodò sit tenelatū? to.14. 33. 1.
Papam esse Christi Vicarium duobus modis potest intelligi. to.3. 573. 1.

Papa succedit Petro in Christi Domini Vicariatu. to.10.44. 1; & seq.
Papa non est Petri Vicarius, sed Petri successor, & Christi Vicarius. tomo 9. 153. 40.
Papa Christi Vicarius Orbis, & Vrbis Pontifex. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 15. 1;& seq.
Papa est Christi Vicarius in tota Ecclesia. to.17. 211. 1.
Est visibilis Christi Monarchiæ Vicarius. to.17. 397.
Papam hunc numero esse verum Christi Vicarium est de fide. tomo 18. 60. 1; & seq.
Papa non est primarium caput Ecclesiæ quia est Vicarius Christi Domini. tom.4. 113. 2.
Papam esse Christi Domini Vicarium, & caput Ecclesiæ est obiectum fidei.to.15. 88. 201; & seq.
Papa est Christi Domini Vicarius, & minister; Antichristus autem se extollet supra Christum Dominum. to. 20. 341. 1.
Papa quia est Christi Domini Vicarius in terris, iure Diuino est caput visibile, & supremus Pastor Ecclesiæ, & Rector ex testimonio SS. Pontificum, & aliorum SS.PP. to.12. 71. 1; & to.20. 375. 1; & seq.
Papa quatenus Christi Domini Vicarius est caput Ecclesiæ; Christus verò est caput Ecclesiæ, quatenus summus Sacerdos manens in æternum. to. 14. 221. 2; & seq.
Papa est Vicarius Ecclesiæ, non caput principale. to.20. 476. 2; & seq.
Papam hunc numero esse verum Christi Domini Vicarium est de fide saltem secundariò. to.8.777.2.
Papa in Concilio gerit vices Christi Domini. to.18.315.2.
Papam, non Spiritum Sanctum esse Christi Domini Vicarium ostenditur contra hæreticos. to.77.441; & seq.
Solùm Papam esse vnicum Christi Domini Vicarium totius vniuersalis Ecclesiæ ex vnitate ipsius Ecclesiæ colligitur. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 2;& seq.
Papa est Christi Domini Vicarius, & Episcopus nedum Vrbis, sed etiam totius Orbis. to.2.ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 6; & seq.
Papa, tanquam D.Petri successor, constitutus fuit Christi Domini Vicarius, cùm Petrus claues accepit. to. 2. ex Turrecremensi. 10.2; & seq.
Papa institutus fuit Christi Domini Vicarius, vt omnibus Ecclesiæ prælatis potestatem iurisdictionis conferret. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 11.5; & seq.
Papa fuit constitutus Christi Domini Vicarius, vt potestas Petro tradita continuetur in Ecclesia vsque ad diem iudicij. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 14. 12; & seq.
Papa fuit constitutus Vicarius Christi Domini non solùm, vt regeret Ecclesiam mediantibus alijs Pastoribus in partem sollicitudinis assumptis, sed etiam, vt illos gubernaret, & regeret immediatè per plenitudinem potestatis ab ipso receptam. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 3.
Christus Dominus docuit Petrum, & quemlibet Papam illius successorem, quomodò plenitudinem potestatis acceptam debeat exercere illis verbis: *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34. 2.
Voluit, vt Petrus, & quilibet Papa eius successor sint petræ Vicariales fundamentales Ecclesiæ, quia illius vices sustinere debent in terris, atque illius visibilem præsentiam supplere. to.2. ex Aluarez. 11.1; & tom. 7. 641.2; & to.8. 224. 2; & to.12.4. 2; & 5.2; & 64. 2; & seq; & 580. 1.
Quamuis Petrum, & quemlibet Papam illius successorem instituerit suos Vicarios in terris, attamen non instituit illos, vt essent caput principale,& primatium. to.19. 501. 1.
Papa in Petro constitutus fuit Christi Domini Vicarius, & quomodò illi succederent Petrus. & Papa? to.4. 464. 16; & seq.
Christus Dominus instituit Petrum, & quemlibet Papam Petri successorem sui Vicarium, non autem æqualem; quia Vicarius supponit præsidere eum, cuius est Vicarius; vnde cùm Christus Dominus nunquam desinat regere Ecclesiam, rectè dicitur instituisse Papam suum Vicarium. to.4.303. 1.
Quamuis declarauerit suum Vicarium, qui eius vices visibiliter gerat in terris; attamen el non contulit excellentiam suæ potestatis, sed tantùm suæ potestatis plenitudinem. tom. 4. 330. 1; & seq.
Papæ tanquam Christi Domini Vicario tradita fuit à Christo Domino singularis potestas. to. 2.ex Pighio. 32. 2.
Papæ qualis, & quanta potestas tradita fuerit à Christo Domino, quando in Petro constitutus fuit illius Vicarius? to.1. 503. 2.
Primus, & immediatus Christi Domini Vicarius fuit Petrus, Papa verò est Vicarius mediatus, quia Petro succedit. to.20.288. 2.
Petrus, & Papa Christi Domini Vicarij vniuersales in terris fuerunt constituti. to. 20. 163.1; & seq.
Petrus, & Papa in Pontificatu, & Sacerdotio propriè non succedunt Christo Domino; quia successio fit per translationem Sacerdotij, & Pontificatus; Christus Dominus autem manet Sacerdos, & Pontifex in æternum; ideo solummodò eius Vicarij fuerunt constituti. to.17.16.1.
Papæ, tanquam Christi Domini Vicario, subijci debent omnes, qui Christi Domini fidem profitentur. to. 12. 380. 1.
Papa solus est Vicarius generalis, Episcopi verò sunt Vicarij partiales, quia vocati sunt in partem sollicitudinis, cùm eorum diœcesis sit limitata. to. 15. 225; & seq.
Christus Dominus reliquit non solum Petrum, sed etiam omnes D.Petri successores suos Vicarios. to 17. 417. 2; & seq.
Ex vnitate Ecclesiæ Catholicæ arguitur, quòd Papa sit vnicus illius Vicarius Christi Domini vices gerens in terris. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 13. 1; & seq.
Christus Dominus illis verbis ad Petrum: *Sequere me*: designauit nedum Petrum, sed etiam Papam illius successorem esse Christi Vica-

Vica-

Vicarium in Ecclesiæ Magisterio. tom.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 15.1.
Papam constitutum fuisse à Christo Domino Vicarium vniuersalem totius Ecclesiæ duobus modis potest intelligi. to. 2. ex Alexandro àS.Elpidio. 15.6; & seq.
Papam nedum ratione Vrbis, sed etiam ratione Orbis esse Vicarium generalem quomodò sit intelligendum? to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 16. 10.
Papa, tanquam Christi Domini Vicarius, habet plenum dominium in corpus mysticum totius Ecclesiæ Catholicæ. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18.8; & seq.
Papæ, tanquam Christi Domini Vicario. subduntur omnes Reges, & Principes. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18. 10.
Papa, vt Christi Domini Vicarius, habet vnam potestatem, quæ extenditur ad spiritualia,& temporalia. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 18. 11.
Quanuis etiam Apostoli Christi Domini Vicarij ab Ecclesia dicantur; attamen Papa solus est principalis, & vnicus Vicarius, qui Christi Domini vices principaliter gerit in terris. to.2. ex Alexandro à S.Elpidio. 19. 5.
Papa, quatenus Christi Domini Vicarius, potest nobis participare bona de Ecclesiæ thesauro.to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 20.9; & seq.
Papa, vt Christi Domini Vicarius, non habet totam illam potestatem, quam habet Christus Dominus,cuius est Vicarius. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 25. 21.
Papa, vt Vicarius Christi Domini non habet potestatem excellentiæ per quam possit gratiam conferre etiam extra sacramenta. to.2. ex Ecchellensi. 25.21.
Papa, vt generalis Christi Domini Vicarius, homines malos magis verbi gladio,quàm ferro aggredi debet. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 34. 2.
Quanuis Christus Dominus nequeat renunciare suo sacerdotio, quod manet in æternum; attamen Papa, qui est Vicarius, potest renunciare Papatui, non autem characteri Sacerdotali. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 35.2; & 37.2.& seq.
Papa quomodò sit causa immediata conferens potestatem mixtam alijs Prælatis, tanquam Christi Domini Vicarius; & quomodò idem Christus Dominus etiam immediatè conferat. tom. 2. ex Alexandro à S.Elpidio. 10.2.& seq.
Quanuis Apostoli, & discipuli immediatè receperint à Christo Domino potestatem iurisdictionis, quia tunc idem Christus Dominus erat visibiliter præsens attamen nunc illam habent à Papa,qui est Vicarius. to.2.ex Alexandro à S.Elpidio 9. 2. & seq.
Papæ, qui est Christi Domini Vicarius, & D.Petri successor, sacerdotium est maximum. tom.2.ex Alexandro à S.Elpidio. 3. 2.
Papa est Vicarius Christi Domini, gerens vicem non puri hominis, sed veri Dei in terris. to.9. 326. 109.
Papæ Vicariatus, quando Papa defungitur, non transit in Cardinalium Collegium. to. 9. 326. 109; & 327. 113.
Papa, vt Vicarius Christi Domini solùm à Christo Domino potest iudicari,& deponi. to.2.ex Andolpho. 80. 1.
Papa est Christi Domini Vicarius absolutè, & simpliciter, quia habet potestatem in spiritualibus, & temporalibus. tom. 2. ex Adolpho. 80.2.
Papa, quanuis sit minister Christi Domini, & Ecclesiæ; attamen est Vicarius solius Christi Domini. to.11. 461. 2.
Papa, vt Christi Domini Vicarius non habet potestatem in eos, qui sunt extra Ecclesiam. to. 11. 461. 2.
Qui non credit in Papam, vt est Christi Domini Vicarius, est extra Ecclesiam, extra quam salus esse non potest. tomo 9.578. 204.
Papa, vt Vicarius Christi Domini, subijcitur Spiritui Sancto. tom.9. 578.205.
Papa in tantùm dicitur Vicarius Christi Domini in quantùm ab ipso potestatem in totam Ecclesiam accepit. to.10. 560. 2.
Papa, quatenus Vicarius Christi Domini, nequit instituere alium Vicarium. tom.9. 153. 41.
Papa in hæresim labens definit esse Christi Domini Vicarius. to.9. 153. 42.
Papa quatenus Vicarius Christi Domini, solus habet supremam iurisdictionem ordinariam in totam Ecclesiam. tomo 9.153. 39.
Papa quanuis possit submittere concilio suã propriam personam; attamen nequit subijcere potestatem Vicariatus. tom. 9.256. 2.
Papa solus est verus Iesu Christi Vicarius. to. 1. 162. 2.
Papa fuit constitutus caput secundum, tanquam Vicarius Ecclesiæ, ne hæc laberetur in diuisionem. to. 1. 162. 2.
Papę Vicariatus non est munus personale soli Petro concessum, sed est munus reale, quod transit ad successores; ideo Petrus, antequam moreretur destinauit Clementem. to.1.32.1; & seq.
Papa Vicarius obiectiuè dicitur Ecclesię,quia respicit Ecclesiam, tanquam obiectum. to.3.573. 2.
Dei Filius formauit Papam Vicarium ad imaginem, & similitudinem suam, sicut Deus formauerat Adam. to.3. 31. 2.
Siue Papæ Vicariatu Regnum Mundi esse non potest. to.3.32. 1.
Papa solùm impropriè dictus fuit Petri Vicarius. to.3. 3. 2.
Papa, quia est Dei Vicarius potest punire omnes idololatras. to.3. 45. 1.
Item potest iudicare, & punire Iudæos, si peccent contra legem in moralibus, quę immutabilia perseuerant. to.3. 45.1.
Papa aliter est Iesu Christi Vicarius, & aliter dictus fuit Petri Vicarius. to.3. 402. 2.
Papa dicitur Christi Domini Vicarius, quatenus eius vices gerit in terris. tom.3.403. 1.
Papam rite electum, & ab Ecclesia acceptatum esse legitimum Christi Domini Vicarium non solùm certitudine morali, cui potest falsum subesse, sed etiam certitudine fidei Diuinæ est credendum. tomo 14.32. 1.

Vicariatus Papę successio fuit simpliciter necessaria regimini, & conseruationi ouilis Christiani. to.16. 381. 4.
Papæ Vicariatus cur potiùs Romæ, quàm Hierosolymis, aut alibi fuerit institutus? to.16.383. 1; & seq.
Papa Beatissimus Christi Domini Vicarius à D.Ioanne Chrisostomo fuit appellatus. to. 16. 386.5.
Papæ Vicariatus translatus fuit Romam ex Ciuitate Antiochena. to.16. 385. 2. & seq.
Papæ, vtpotè Christi Domini Vicario, quamuis sit malus, ab omnibus est obediendum. to. 18. 222. 2.
Papæ, tanquam Christi Domini Vicario, ex more,& consuetudine antiqua nunquam interruptâ obedientiam præstitit Ecclesia. to.18.225. 2.
Papam esse Christi Domini Vicarium semper agnouit Britannia, quæ antiquitùs misit suos ad ipsum Legatos. tom. 18. 228. 1.
Papam esse legitimum Christi Domini Vicarium est propositio de fide tuenda. to.18. 58. 2; & seq.

Papatus.

Papatus præminentia,à quo suam ducat originem? to.5. 30.1; & seq.
Papatus, & Episcopatus institutio est de iure Diuino, non humano. to.5. 558.50.
Papatus nunquam defecit in Ecclesia Romana. to.16. 338. 2; & seq.
Papatus est prior imperio naturali, & politico. to.4. 88. 1.
Papatus est de iure Diuino, quia à Christo fuit in Petro institutus. to.4. 476. 21.
Quando possit fieri de Papatu translatio? t.4. 476. 23.
Papatus fuit annexus Ecclesiæ Romanæ.to.4. 774. 12; & seq; & 781. 58; & to.20.393.2. & seq.
Papatum esse annexum Ecclesiæ Romanæ nedum est de iure Diuino, sed etiam habetur ex traditione Apostolica. to. 4. 781. 59.
Papatus calumniatus à Luthero. to.4. 314.2; & seq.
Papatu vacante Ecclesia non est sine capite, sed sine administratore. to.9.78. 10.
Papatus est quid indiuisibile, ideo Papa nequit illum in partem alteri communicare. to. 9. 337. 189.
Papatus, persona Papæ, & coniunctio Papatus cum tali persona sunt à diuersis causis. to.9. 794. 2.
Papatus coniunctio cum tali persona tribus modis destrui potest; scilicet, vel à Deo, vel ab Ecclesia, vel à se ipso. tom.9. 795. 2.
Papatus coniunctio cum tali persona quomodò fit à consensu electorum,& electi? to. 9. 796. 1.
Papatum esse Romæ an sit de iure Diuino? to.3.12. 7; & to.20.1; & 21.2; & to.18.51. 2; & to.20. 393. 2; & seq.
Papatus, & Apostolatus discrimen. to.10. 257.2.
Papatus collatio distinguitur à designatione personæ assumendæ in Papam. to. 10. 256.1.
Papatus an possit esse extra Vrbem Romæ? to.3. 13.8;& seq.
Papatus Romæ, tamquam in loco aptissimo fuit constitutus. to. 20. 317. 2, & seq.
Papatum esse Romæ est perpetua Apostolorum, & Ecclesiæ traditio. to.3. 20. 1.
Papatus quamuis posset aliò transferri, attamen transferri non deberet. tom.3.21. 2.
Papatus à D.Petro affixus fuit Sedi Romanę. to.18. 51. 1; & seq.
Quamuis Papa transtulerit Sedem Auenionē, attamen Papatus semper fuit Romæ, quia semper mansit Romanus Episcopus. to.18. 51. 2.
Non est in potestate Papæ Papatum ad aliam sedem transferre. to.20.393.2.
Papatum an liceat desiderare? to.2.ex Aluarez. 16.2; & seq.
Electus ad Papatum nolens acceptare peccaret, si se putaret idoneum. to.2.ex Aluarez. 18. 10.
Papatus non solùm se extendit ad spiritualia, sed etiam ad temporalia. to.2.ex Aluarez. 19.1. & seq.
Papatus ita est vnus, vt duplex Papa simul esse non possit. to.9.32. 149.
Vocatio legitima ad Papatum quænam sit? to.1.9; & seq.
Papatus iura non spectant ad Imperatorem. to.1.19.2.
Papatus iura sibi arrogauit Iulianus apostata. to.6 63. 2.
Papatus ita est stabilis, vt etiam tempore Antichristi non sit cassurus. tom.10. 257. 2.
Papatus non fuit institutus à Constantino Magno, aut à Constantio IV.Imperatore, sed à Christo Domino in D.Petro. to.4. 436. 1.
Vid.Pontificatus.

Paphnutius.

Paphnutius in Concilio Nicœno restitit decreto nuptiarum pro constitutis in ordine sacro. to.4.419. 40.
Paphnutij historia de cælibatu superstitiosa. to.2. ex Alano. 52. 2.

Papiensis Ecclesia.

Papiensis Ecclesia non subditur Ecclesiæ Mediolanensi. to.6. 679. 1.
Eius Episcopus consecratus fuit à S.Ambrosio. to.6.679.1.
Post mortem D.Ambrosij accepit pallium, & priuilegium plenæ exemptionis à quocumque Archiepiscopo. tomo 6. 679. 4.
Ab Alexandro III.fuit priuata pallio, & Sanctæ Crucis Vexillo, quod redditum fuit Ecclesiæ Mediolanensi; quia Ecclesia Papiensis secuta fuerat schisma Octauiani Antipapæ, & Friderici Imperatoris violentias. to.6.679. 2.

Papiense Conciliabulum.

Papiense Conciliabulum conuocatum à Friderico I. Imperatore contra Alexandrum III. to.1. 15.2.

Par.

Par in parem non habet imperium. tom.4. 89. 2; & to.9. 168. 4; & 36.172; & 405.41; & to.14. 366. 2; & to.18. 25. 2.

Para-

Parabola.
Parabola de ferno bono, & fideli, cui approprietur? to. 3. 198. 1.
Sub parabola ouilis, & ouium Ecclesia, cur D. Petro fuerit commissa? to. 16. 339. 2; & seq.

Paradisus.
Paradisus terrestris an hodie conseruetur? to. 12. 530. 1.
Eius amænitas fuit figura Cœlestis beatitudinis? to. 8. 85. 2.

Paranymphus.
Paranymphus dicitur, qui assistit puellæ. to. 19. 38. 2.
Paranymphus Ecclesiæ dicitur etiam Papa. to. 19. 24. 2.
Paranymphi nomen vnde deriuetur? to. 13. 314. 2.

Parisiensis facultas.
Parisiensis Synodus nihil statuit contra S. Petri primatum. to. 6. 157. 2.
Parisiensis facultatis appellationes, & capituli Parisiensis à Papa malè consulto ad Papam meliùs consulendum. tomo 15. 669. 105.
Parisiensis facultas damnauit propositiones Marci Antonij de Dominis de potestate Ecclesiastica. to. 1. 375. 1; & seq; & to. 16. 529. 2.
Parisiensem Accademiam appellasse à Bonifacio VIII. falsum est. to. 3. 587. 2. & seq.
Parisiensis facultatis articuli. to. 9. 826. 2; & seq.

Parisiensis Conuentus.
Parisiensis Conuentus circa auctoritatem Ecclesiæ Gallicanæ. to. 6. 641. 1.
Parisiense conciliabulum damnatum fuit à Bonifacio VIII. to. 1. 104. 1.

Parmenianus Donatista.
Parmenianus Donatista fuit Hispanus. to. 6. 244. 2.
Fuit Princeps Donatistarum. to. 11. 202. 3; & seq.

Parochus.
Parochorum munera. tomo 18. 357. 1; & seq.
Parochi sunt adiutores Episcoporum. to. 13. 364. 2.
Parochi, & Archidiaconi non habent ius in Concilijs. to. 4. 70. 3. 69.

Participans.
Participans cum excommunicato an incurrat excommunicationem? tom. 9. 33. 154.

Paschalis Papa.
Paschalis Papæ ad Anselmum Cantuariensem de libertate Ecclesiastica. to. 1. 560. 1; & seq.
Excommunicauit Henricum Germaniæ Regem. to. 1. 560. 1.
Paschalis Papa inculpatus de fide. tomo 3. 536. 1.
Paschalis II. epistola ad Poloniæ Archiepiscopum renitentem præstare iuramentum in receptione pallij. to. 1. 413. 2.
Paschalis in Concilio Lateranensi papatum deposuit. to. 1. 130. 2.
Eiusdem professio fidei. to. 1. 130. 2.
Paschalis II. priuilegium concessum Henrico IV. to. 4. 402.
Excusatur, cur Inuestituras concesserit. to. 15. 582. 18.
Paschalis Papæ infœlix exitus. to. 1. 11.
Pascalis II. tempore fuerunt quatuor Antipapæ. to. 1. 15.
Docuit beneficiorum collationes ad laicos non pertinere. to. 1. 419. 1.
Paschalis II. proditoriè captus ab Henrico IV. Imperatore cum multis Cardinalibus, ei concedit priuilegium inuestituræ Episcoporum. to. 10. 384. 2.
Paschalis, Victor, Calixtus, & Innocentius Antipapæ fuerunt depositi à Concilio Lateranensi III. to. 4. 112. 1.

Pascere.
Pascere significat actionem propriam Pastoris Ecclesiastici. to. 8. 361. 1.
Pascere oues quid importet? to. 11. 395. 4. & to. 15. 259. 15; & to. 12. 169. 1; & seq; & to. 2. ex Turrecremensi. 6. 1; & to. 18. 490; 1; & seq.
Pascendi officium quid significet? tom. 6. 699. 2.
Pascere oues importat potestatem spiritualem, & temporalem. to. 6. 45. 1.
Pasce oues meas, sed vt tuas; dictum Christi est accipiendum. to. 6. 64. 2.
Pascere in Scriptura idem significat, ac regere. tom. 16. 376. 2; & tom. 14. 273. 1; & seq.
Pascere oues quomodò conueniat Petro, & Apostolis? to. 3. 444. 2; & seq.
Pascere agnos cur bis à Christo fuerit, & pascere oues tantùm semel? to. 3. 445. 1.
Pascitur aliquando actiuè, aliquando passiuè sumitur. to. 4. 6. 2.
Pascendi munus significat Ecclesiæ primatum to. 14. 277. 1; & seq.
Pascere, & regere spectat ad Papam, qui debet famelicos pascere, & malos corrigere. to. 14. 578. 1.
Pascere oues Christi quid sit? to. 3. 44. 1; & seq.
Pascere tres actus principales importat; quorum primus est pabulum ouibus præbere, & ad pascua ducere; secundus est oues infirmas sanare, dispersas colligere, errantes reducere, & à lupis defendere; tertius verò est præesse, regere, gubernare, iudicare, & discernere, & castigare. tom. 17. 113. 1;
Pasce agnos meos: Petro bis dictum fuit à Christo; quo significatus fuit populus Hebraicus, & gentilis traditus Petro regendus. to. 18. 492. 1.
Pascere est conferre nutrimentum, quo oues nutriuntur, augentur, & multiplicantur. to. 19. 546. 1.
Pasce oues meas: his verbis D. Petrus constitutus fuit Pastor totius Ecclesiæ. tom. 14. 91. 2.
Pasce oues meas: D. Petro administratio totius Ecclesiæ fuit commissa. tom. 3. 444. 2.
Pasce oues meas: Petro soli, non omnibus dictum fuit. tom. 16. 479. 2; & to. 19. 546. 2.
Pasce oues meas: His verbis D. Petro fuit collatum Pastoris officium. to. 16. 375. 2; & seq.
Pasce oues meas: Cur semel tantùm D. Petro dictum

dictum fuerit; & bis *pasce agnos meos?* to. 3. 445. 1.
Pasce oues meas; quid his verbis collatum fuerit D. Petro? to. 9. 149. 16.
Pascendi oues Petro, & Apostolis collatum fuit munus, sed inaequaliter. tomo 13. 295. 2.
Pascendi oues in spe, non autem in actuali possessione, accepit D. Petrus ante Christi Domini mortem. to. 13. 317. 2.
Pascendi oues munus quid importet? to. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.
Pasce oues meas: haec verba dicta fuerunt Diuo Petro ad commendandam Ecclesiae vnitatem teste S. P. Augustino. to. 17. 115. & seq.
Pascendae oues traditae fuerunt D. Petro, nedum Israelitae, quae iam erant ad fidem conuersae, & erant Christi Domini oues; sed etiam Gentiles, qui erant oues ad Christi ouile per ipsum adducendae. tom. 17. 117. 1; & seq.
Pascendi oues in Ecclesia D. Petrus munus accepit, quo significata fuit plenaria in Ecclesiam potestas. to. 8. 383. 2; & seq.
Diuus Petrus quomodò pascere debebat Christi Domini oues? to. 19. 352. 2; & seq.
Pascendae oues D. Petro traditae sunt, non Lupi, non Leones, aut Vrsi. to. 19. 549. 1.
Pasce oues meas: soli D. Petro, non omnibus dicta fuerunt ea verba. to. 12. 16. 1; & to. 14. 265. 1; & seq; & tom. 18. 489. 2.
Hęc verba ad litteram sunt accipienda. to. 18. 487. 1.
Pasce oues meas: his verbis D. Petro tradita fuit potestas regendi totam Ecclesiam; & idem sonat, ac: *Esto loco mei Praepositus fratrum tuorum* teste S. Ioanne Chrisostomo. to. 18. 239. 1.

Pascha.

Pascha ab Asianis celebrabatur more Iudaico die quartadecima lunae mensis Martij. tomo 11. 42. 29; & to. 1. 72. 2.
Paschae celebratio post Nicaenam Synodum fuit prohibita ante quintadecimam diem lunae mensis Martij. to. 11. 47. 40.
Paschae celebratio iuxta ritum S. Romanae Ecclesiae. to. 7. 236. 1.
Pascha Eucharistiam significat. to. 4. 9. 2.
Pascha celebrandum esse die Dominico statuit Pius I. to. 10. 43. 1.
Pascha quartadecima luna celebrandum esse fuit praeceptum Hebraeis. to. 15. 382. 1.
Paschae celebratio die quartadecima Martij more Iudaico tractata fuit in Concilio Asiano sub Victore Papa. to. 8. 788. 2; & to. 15. 5. 7; & to. 3. 899. 1.
Item in Concilio Hierosolymitano sub Victore Papa. to. 15. 382. 1; & seq.
Pasca celebrandum esse die Dominico; non autem more Iudaico luna quartadecima in quacumque die incidisset fuit determinatum in Concilio Niceno. to. 11. 399. 3.
Circa Paschae celebrationem coactum fuit Concilium Palestinum. to. 15. 382. 1; & seq.
Item conuocatum fuit Concilium Ponticum. to. 15. 57; & 382. 1.
Item coactum fuit Concilium Corinthiacum. to. 15. 582. 1; & seq.
Item Concilium Ephesinum sub Polycrate. to. 15. 382. 1; & seq.
Item determinauit Concilium Gallicanum. to. 15. 5. 7.
Item decreuit Concilium Lugdunense. to. 15. 382. 1.

Passio.

Passionis Dominicae praeludium. to. 3. 39. 2.
Passionis Christi Domini oratio. to. 1. 350. 1.
In passione Christi Domini quomodò Apostoli à fide defecerint? tom. 13. 563. 1; & 564. 2; & 565. 1.

Pastor.

Pastoris officium nedum est pascere oues, sed etiam separare morbidas à sanis, & arcere Lupos; ex quo colligitur potestas Papae in eos Principes, qui declinant à fide. to. 11. 370. 1; & tom. 7. 422. 2; & seq; & to. 12. 170. 1; & to. 18. 490. 2.
Pastoris nomen idem significat, ac Caput. to. 15. 198. 28.
Pastoris nomen idem significat, ac gubernator, & Princeps. to. 16. 16. 2.
Pastor Ecclesiae qualis esse debeat? tom. 16. 340. 1; & seq.
Pastoris officium principaliter importat prębere pabulum ouibus, oues morbidas sanare, & praeesse, ac regere. to. 19. 480. 2.
Pastor supremus vnus tantùm vni Ouili potest congruere. to. 16. 362. 1.
Pastoris vnitas magis necessaria fuit in spiritualibus, quàm in temporalibus. to. 16. 365. 1.
Pastor Ecclesiae illuminatus à Spiritu Sancto in his, quae ad fidem pertinent, errare non potest. to. 16. 370. 1.
Pastoris est pascere. to. 16. 376. 1.
Pastoratus collatio ex Euangelio colligitur. to. 16. 375. 2.
Pastor ouilis Christi Domini. tom. 16. 381. 1.
Pastores veri qui sint? to. 2. ex Pighio. 23. 1.
Pastoris officio adiungitur seruitus, & imperium. to. 1. 6.
Pastores, & Doctores quare Ecclesiae sint dati? to. 4. 684. 88.
Pastor absolutè solus Summus Pontifex dicitur. to. 4. 762. 118; & seq.
Pastor vnus necessarius est in Ecclesia militante. to. 3. 807. 1.
Pastoratus est Ecclesiae potestas. to. 3. 243. 1.
Pasce oues meas: His verbis D. Petro fuit collatum Pastoris officium. to. 16. 375. 2. & seq.
Pastorum ius est oues Christi docere, & custodire. to. 3. 869. 2.
Pastor est suo grege superior. tom. 9. 545. 130.
Pastor vnus est in Ecclesia, ad quem recurrunt omnes fideles. to. 9. 648. 2.
Pastoris officium debet esse enixum ouili. to. 3. 3. 1.
Pastor quid significet? to. 3. 3. 2.
Pastor Ecclesiae quomodò sit Christus, & Papa? to. 3. 3. 2.
Pastores puniendos sibi Christus reseruauit. to. 3. 294.
Pastores Ecclesiae ab Imperatoribus iurisdictionem non obtinuerunt. to. 3. 953. 1.

Pastores Ecclesiæ tres qualitates debent habere. to. 3. 958. 1.
Pastores quamuis ex praecepto Christi debeant esse amantes; attamen si fiunt mali, sunt veri Pastores. tom. 14. 171. 1; & seq; & 103. 2.
Pastoribus etiam discolis est obediendum. to. 14. 278. 1.
Pastores Ecclesiæ quare non vocentur Reges, cùm tamen regant? to. 3. 128. 2.
Pastor qualis esse debeat? to. 14. 102. 2.
Pastores in Lupos conuersi. to. 10. 27. 21.
Pastor est nomen regium. to. 2. ex Turrecremensi. 6. 1.
Pastoratus significat principatum. tom. 17. 91. 1.
Pastor bonus debet habere prudentiam, & fortitudinem. to. 18. 169. 1.
Pastoris boni officium magis ex Dei zelo, quàm ex humano iudicio dependet. tomo 18. 168. 2.
Pastor acerbus debet tolerari. to. 18. 168. 1.
Non debet austerè, & violenter perturbare humiles. to. 18. 166. 2; & seq.
Solos superbos, & contumaces debet austerè gubernare. to. 18. 162. 2; & seq.
Pastor mercenarius est, qui ambit oues, & diuitias, & hunc Deus regnare permittit propter nostra peccata. to. 18. 155. 2.
Mercenarius non amat Christum, sed diuitias. to. 18. 155. 2.
Pastor Ecclesiæ debet, super humeros suos portare gregem, qui est Christi principatus. to. 18. 154. 2.
Pastoris Ecclesiæ officium est se ostendere darum, vt filium, ad pascendum gregem; non seruum mercenarium. to. 18. 154. 2; & 155. 1; & seq.
Eius officium est humiliare se, sicut paruulum, quamuis sit maximus, ad Christi Domini exemplum. to. 18. 153. 2; & seq.
Eius officium est ducere in Cœlum ad Christum Regem eius populum suo sanguine sibi acquisitum. to. 18. 151. 1; & seq.
Pastor Ecclesiæ, qui potestate omnes Principes antecellit, est omnium minister, & seruus. to. 18. 150. 1; & seq.
Est potiùs minister misericordiæ, quàm iustitiæ. to. 18. 150. 1.
Pastoris Ecclesiæ officium est ordinatum ad vltimum hominis finem consequendum. to. 18. 150. 1.
Officium Pastoris in lege veteri, & officium Regum ducit ad vitæ naturalis temporalis fęlicitatem; officium verò Pastoris Ecclesiæ ducit ad vitæ æternæ fęlicitatem. tomo 18. 149. 1; & seq.
Pastoris nomen tributum fuit nedum Petro, sed etiam Hebræis, & Principibus Gentilibus. to. 18. 148. 2.
Pastoris officium duplex est; scilicet connectendi incredulos ad fidem, & confirmandi, seu conseruandi fideles in fide. to. 20. 47. 2.
Pastoris officium non cessat post mortem Pastoris, dummodò oues remaneant. to. 19. 551. 1.
Pastores plures simul non habent plus auctoritatis, quàm separatim. tom. 19. 499. 2.
Pastor malus tradens bonam doctrinam est audiendus. to. 19. 353. 2.
Pastores Ecclesiæ omnes dici possunt Ecclesię fundamenta. to. 4. 750. 50.
Pastores Ecclesiæ non sunt Consiliarij Principum laicorum, neque ipsorum ministri delegati, qui nequeunt exercere iurisdictionem Ecclesiasticam. to. 3. 945. 2; & seq.
Pastor Ecclesiæ, quas conditiones debeat habere? to. 16. 340. 1; & to. 19. 198. 2; & seq.
Debent sanctitate, & doctrina fulgere. to. 1. 408. 2; & seq.
Pastor vniuersalis Ecclesiæ à Christo Domino Romanus Pontifex fuit in D. Petro institutus. to. 13. 601. 1.
Sine Pastore Ecclesia nequit subsistere. to. 3. 449. 2.
Formata ad modum ouilis necessariò debet habere vnum Pastorem. tom. 18. 34. 1; & & seq.
Præter Romanum Pontificem habet alios pastores, qui non sunt solùm Vicarij. to. 4. 742. 78.
Pastores soli Deo debere rationem reddere, quo sensu dixerit S. Cyprianus? tomo 3. 924. 2.
Pastores debent diligenter suum gregem custodire. to. 19. 198. 2.
Bona Ecclesiarum suarum non debent dilapidare, sed suis pauperibus erogare. to. 19. 198. 2; & seq.
Non debent vagari, sed in suis Ecclesijs residere. to. 19. 199. 1.
Debent iniustitiam fugere, & omnibus exemplum sanctitatis præbere. to. 19. 199. 2; & seq.
Item debent esse doctrina præditi. tom. 19. 198. 1.
Tenentur detestari sæuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuersationes, ne fidelibus scandalum porrigant. tomo 19. 199. 2.
Pastoris officium, in quo consistat? tom. 16. 339. 1; & seq.
Pastores debent esse instructi in ijs, quæ pertinent ad eorum munus. to. 20. 573. 2. & seq.
Item eorum munus est coercere clericos, ne ruant in flagitia. to. 10. 198. 1.
Item habent munus propagandi Ecclesiam. to. 20. 573. 2.
Ex vi obligationis coniugij spiritualis magis adstringuntur suæ Ecclesiæ, quàm vir suæ vxori ex vi coniugij carnalis. tom. 2. ex B. Ægidio. 18. 2.
Contrahunt cum sua Ecclesia spirituale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & seq.
Quæ sequi debeant, & quæ vitare? tom. 19. 197. 2; & seq.
Debent ritus Ecclesiæ seruare. to. 19. 199. 1.
Debent puniendos punire, & contumaces expellere. to. 19. 199. 1.
Item debent virtutem humilitatis erga Papam, & cæteros Principes ostendere. to. 19. 198. 2.
Item possunt per se, vel per alios docere. to. 14. 106. 1; & seq.

Item continentiam, & castitatem debent seruare. to. 19. 191. 2.
Pastores, & custodes murorum Hierusalem dicuntur Apostoli. to. 16. 415. 1; & to. 13. 392. 2.
Pastores Pastorum fuerunt Apostoli, non quidem, vt fuit Diuus Petrus. tomo 17. 111. 1.
Fuerunt tamen veri Pastores. tom. 9. 289. 22.
Respectu ouium pascendarum erant Pastores. to. 17. 37. 1.
Quomodò fuerint Ecclesiæ Pastores, & Christi Domini Vicarij? to. 9. 655. 1.

Patareni hæretici.

Patarenorum perfidia, & infamia. tom. 1. 318. 2; & seq.
Trinitatem diuinarum personarum negarunt; & à Friderico Imperatore condemnati fuerunt. to. 1. 318. 2.
Patareni hæretici Trinitatem negarunt; vbi de eorum moribus. to. 1. 319. 1.

Pater Æternus.

Patris Æterni apparitio in Monte Thabor fuit diuersa ab ipsius apparitione in Iordane. to. 8. 66. 2.

Sancti Patres.

Patres, qui recurrerunt ad Romanum Pontificem. to. 10. 29. 2; & seq.
Sancti Patres primitiuæ Ecclesiæ statuerunt Episcopos non debere ordinari, nisi in Ecclesijs maioribus. to. 13. 260. 1.
Sancti Patres docentes Petri primatum. tomo 11. 17. 5; & seq.
Sancti Patres veteris testamenti cur non fuerint à Papa canonizati? to. 4. 81. 1.
Sancti Patres, quanuis secundùm diuersos sensus diuersimodè loquantur, attamen in materia dogmatica semper conueniunt. to. 4. 196; & seq.
Sancti Patres sunt Spiritus sancti organum, quod nobis propalat Scripturas. tomo 4. 683. 87.
Sancti Patres Conciliorum sunt lucernæ ardentes. to. 6. 5. 1.
Sanctorum Patrum doctrinis honor ab omnibus est exhibendus. to. 15. 609. 16.

Patres Conciliorum.

Patres Conciliorum Africanorum semper consuluerunt Sedem Apostolicam. to. 12. 92. 2; & seq.
Patribus in Concilio diuersa sentientibus quibus sit adhærendum? tomo 9. 217. 21; & to. 13. 570. 2; & seq.
Patres Constantiensis Concilij petierunt confirmationem suorum decretorum à Papa, quo eum supra Concilium nouerunt. to. 13. 605. 1.
Patres Concilij cùm discordant à Papa, vel ab eius Legatis, cuius sint auctoritatis? to. 13. 569. 2.
Patres Concilij licèt sint iudices, non tamen per se sunt infallibiles. to. 13. 167. 2.
Patres Concilij Suessani quantam reuerentiam in Marcellinum ostenderint? to. 13. 227. 2.
Patres Africani ab Orientalibus lacessiti ad Papam appellarunt. to. 3. 764. 2; & seq.
Patres Græci accusarunt Sedem Romanam, quia addidit Symbolo particulam *ex Filioque*. to. 3. 678. 1.
Patres Concilij Arelatensis petierunt acta confirmari à S. Syluestro Papa. tomo 10. 43. 2.
Patres Conciliorum habent votum nedum consultiuum, sed etiam definitiuum. to. 1. ex Tanoero. 49. 309.
Patres Concilij generalia quomodò inspirentur à Spiritu sancto? to. 15. 15. 82.
Patres Conciliorum se habent respectu Papæ; sicut se habent causæ secundæ per ordinem ad causam primam. to. 8. 894. 2; & seq.
Recipiunt auctoritatem à Papa. to. 8. 887. 2; & seq.
Patres Conciliorum Africanorum non admittebant, nisi viginti canones Concilij Nicæni, quibus summam reuerentiam, & obseruantiam profitebantur. to. 6. 126. 2; & seq.
Malè intellexerunt quintum canonem de appellationibus. to. 6. 127. 1.
Patres Conciliorum Africanorum suis litteris semper summum honorem detulerunt Romano Pontifici. to. 1. 95. 1.
Patres Concilij Carthaginensis an habuerint notitiam canonum Sardicensium? to. 2. ex Alano. 26. 2; & seq.
Patres Concilij Chalcedonensis vocati fuerunt sacræ Scripturæ vindices contra hæreticos. to. 8. 234. 1.
Rogauerunt Imperatorem, vt Concilij approbationem peteret à Sede Apostolica. to. 1. 460. 1; & seq.
Patres Concilij IV. Romani congregati à Theodorico contra Symmacum noluerunt ingredi Concilium, nisi priùs Theodoricus eis ostendisset literas Papæ Concilij conuocatorias. to. 18. 4. 2.
Patrum numerus, qui Concilio Constantinopolitano III. assiderunt, est incertus. to. 11. 406. 8.
Patres Concilij Diospolitani à Pelagio fuerunt decepti. to. 15. 464. 1.
Patres Concilij Sardicensis Iulij Papæ sententiam pro S. Athanasio acceptauerunt, & commendarunt. to. 1. 454. 1.

Pater familias.

Pater familias vnum filium cæteris præponit. to. 13. 291. 2.
Pater nimia seuerus cogitur filium emancipare. to. 9. 36. 168.
Pater necator trium filiorum à Papa absolutionem petijt. to. 1. 393. 2.
Patri furioso datur filius corrector. to. 9. 85. 43.
Filium esse patris castigatorem lex erubescit. to. 9. 85. 43.
Patrem qui affligit, & fugit matrem, ignominiosus est. to. 6. 139. 2.

Pathera Episcopus.

Patheræ Episcopus scripsit ad Iustinianum, qui Syluestrum de sede expulerat, non esse in mondo duos Papas; sicut in Regno non sunt duo Reges. to. 3. 571. 1.

Patriarcha.

Patriarcha est superior Metropolita. to. 1. ex Ecchellensi. 24. 1.
Patriarcha potest Metropolitam motare. to. 1. ex Ecchellensi. 24. 1.
Patriarcha pater communis fuit dictus. to. 1. ex Ecchellensi. 25. 2.
Patriarchæ appellantes ad Romanum Pontificem

ficem ex vi canonis Concilij Nicæni de appellationibus. to. t. ex Ecchellensi. 28. 2.
Patriarchæ munera. to.4. 311. 5.
Patriarchæ quadrupliciter comparari possunt cum Romano Pontifice. to.4. 312. 2.
Patriarchatus institutus fuit à D.Petro,& pro quibus Vrbibus fuit destinatus. tomo 4. 347. 2; & seq.
Patriarchæ nomen vnde ortum sit? tomo 4. 349. 2.
Patriarchæ munera, quæ fuerint? to.4.349.2.
Patriarcha significat patrum principem.to.4. 349. 2.
Patriarcha est superior primate. to.4. 349; & seq.
Patriarchæ Alexandrino cur datus fuerit locus post patriarcham Romanum? tomo 4. 352. 7.
Patriarchæ Antiocheno Oriens fuit subiectum. to.4. 353. 9; & seq.
Patriarchæ Romani ditio fuit tota Occidentis regio. to.4. 350. 4; & 351. 5.
Patriarchis additi sunt Constantinopolitanus, & Hierosolymitanus. to.4. 354. 10.
Patriarchæ Constantinopolitani motiua. tomo 4. 354. 10; & seq.
Patriarchatus Hierosolymitanus quare, & quando fuerit institutus? tom.4. 360. 2; & seq.
Patriarcharum prærogatiuæ, & auctoritas quæ, & quanta fuerit? to.4. 363. 2.
Patriarchatus primis quingentis annis tres tantùm in Ecclesia fuerunt, scilicet Romanus, Alexandrinus, & Antiochenus, to.4. 763. 124.
Patriarcha Hierosolymitanus titulo tantùm, non dignitate sedem patriarchalem habuit ex decreto Concilij Nicæni. tomo 4. 763. 124.
Patriarchæ Constantinopolitani conatus contra Romanum Pontificem. to.4. 776. 30.
Patriarcha Hierosolymitanus quomodò connumeratus sit cum alijs? to.13. 735. 1; & sequen.
Patriarcha Alexandrinus Cathedræ Romanę, sicut ouis suo pastori fuit subiectus. to.13. 688. 1; & seq.
Patriarcharum dignitas, & præcedentia, & locus. to.13. 736. 1.
Patriarcharum pallium quid significet?to.13. 736. 1.
Patriarcha Hierosolymitanus subditus est Ecclesiæ Romanæ. to.13. 736. 1.
Patriarcharum electio confirmari debet à Papa. to.3. 824. 2.
Patriarcharum ordinatio Archiepiscopis fuit commissa. to.3. 824. 2.
Patriarcha cur fuerit necessarius? to.3.910.1.
Patriarcha idem sonat, ac primas. tomo 3. 460. 1.
Patriarchæ, & Archiepiscopi habent vsum pallij. to.10. 197. 1.
Patriarchæ tempore Concilij Nicæni erant solummodò tres. to.10. 27. 1; & seq.
Patriarchæ è pastoribus in lupos conuersi, & murati. to.10. 27. 21.
Patriarchæ in Concilijs an debeant habere locum supra Cardinales præsbiteros?to.18. 114.
Patriarchæ Ægyptij quomodò Romanum Pontificem salutauerint? to. t. 164. 2.
Patriarcha Alexandrinus aliquando fuit Papa appellatus. to. t. ex Ecchellensi. to. 1; & 11. 2.
Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi potestatem iurisdictionis accipiunt à Papa. to.12. 589. 1; & seq.
Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi discrimen est tantùm de iure humano. to.10. 196. 2.
Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi discrimen. to.18. 172.
Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi non habent æqualem potestatem iurisdictionis, sed alij maiorem, alij minorem. tomo 20. 591. 2.
Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, & præsbiterorum quænam sit potestas iurisdictionis? tomo 20. 592. 1; & seq.
Patriarchę, & Episcopi quomodò possint congregare Concilium? tom.5. 146. 88; & seq.
Patriarchę an necessariò vocandi sint ad Concilium? to.3. 378. 1; & to.10. 534. 1.
Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi iure ordinario habent suffragium decisiuum. to.10. 531. 1.
Patriarchæ Constantinopolitani primatus. to.5. 62. 2; & seq.
Patriarchatui, non autem primatui Romano præfixi fuerunt termini in Concilio Nicæno. to.14. 29. 2.
Patriarchalium sedium diuisio facta fuit ex voluntate D. Petri. to.14. 31. 1; & to. 1 t. 212. 75.
Patriarchæ Alexandrini electio. to.6. 275. 2.
Debet statim suam consecrationem referre ad Romanum Pontificem, & ab eo confirmationem petere. to.6. 417. 2.
Patriarcha Constantinopolitanus statim, ac erat electus, debebat transmittere Synodicam ad Romanum Pontificem, & ab eo petere confirmationem. to.6. 277. 1.
Patriarcha potest à Papa damnari extra Concilium generale. to.6. 194. 1.
Eius promotio, & cognitio de excessibus priuatiuè spectat ad solùm Papam. tomo 6. 115. 1.
Patriarchæ subduntur canonibus Sardicensibus. to.6. 95. 2.
Patriarchæ subduntur Sedi Romanæ. tom. 6. 95. 2.
Patriarchæ Græcorum olim non gestabant mitram. to.6. 280. 2.
Ante acceptam confirmationem non poterant sedere in throno, nec exercere præcipua suæ dignitatis officia. to.6. 188. 1.
Non transmiserunt pallium suis Metropolitis. to.6. 270. 2.
Patriarchæ Latini,& Metropolitæ à quo tempore acceperunt pallium ab Vrbe Roma? to.6. 277. 1.
Patriarchæ nomen assumpserunt Iocundus, & Cyrillus Episcopi Wandalorum. tomo 6. 231. 2.
Patriarchæ omnes non potuerunt petere simul confirmationem, & pallium. tomo 6. 275. 1.
Patriarchæ Orientis quibus ornamentis fuerint prohibiti diebus ieiuniorum, & in officijs defunctorum? to.6. 272. 1.

Patriarchæ Orientis habent locum, quem habent in Republica Prætoriorum Præfecti. to.6. 168. 2.
Patriarchæ solùm possunt Synodos in Ægypto celebrare. to.6. 516. 5.

Patriarchatus.

Patriarchatus est quarta dignitas Ecclesiæ. to.5. 533. 4.
Patriarchatus Romani amplitudo. tomo 11. 205. 60; & seq.
Patriarcharum nomen fuit vsurpatum post Concilium Nicænum. to.11. 209. 71.
Patriarchatui Romanæ Ecclesiæ semper fuit subiecta Ecclesia Anglicana. to. 3. 788. 1.
Patriarchatus Antiochenus hæresi Nestoriana, & Eusebiana fuit infectus. to.6.608.1.
Patriarchici iuris est ferre iudicium ad relationes causarum maiorum. tom. 11. 228. 322.
Patriarchatus Romanus iure Apostolico per totum Occidentem extenditur. to.11.234. 143.
Eius Patriarchatui semper fuerunt subiectæ omnes Galliarum Ecclesiæ. to.3. 773. 1.
Patriarcharum diuisio fuit causa schismatis. to.11. 235. 144.
Patriarchæ depositi, & restituti à Pontificibus Romanis. to.15. 562. 3.
Patriarchatus Romani antiqui limites designantur. to.16. 82. 1; & seq.
Patriarchatus Romanus nunquam fuit contractus ad centesimum lapidem tantùm. to.16. 87. 2; & seq.
Ad Patriarchatum Ecclesiæ Romanæ semper spectauit Ecclesia Africana. tom.6. 235. 1; & 234. 2; & 249. 2.
Patriarchalium sedium numerus antiquus. to.16. 246. 2.
Patriarchatus Ecclesiæ quatuor. to.19.595.1.

S. Patritius.

S. Patritij missio ad prædicandam fidem in Hybetniam. to.1. 256. 2.

Patrimonium.

Patrimonium D. Petri quale sit? tom. 5. 407. 342. & seq.
Patrimonium Ecclesiæ à S. Gregorio Magno fuit descriptum. to.1. 480. 1.
Patrimonialia bona Ecclesiæ decipientes à Deo prodigiosa vltione fuerunt puniti. tomo 1. 552. 1; & seq.
Patrimonium Ecclesiæ, & collectæ Papales sunt spontaneæ, & debitæ. to.20. 354. 4.
Patrimonium Ecclesiæ auctum fuit à Comitissa Mathilde. to.10. 101. 1.

Patroclus.

Patroclus Arelatensis Episcopus appellauit ad Zosymum. to.6. 118. 2.
A Tribuno quodam occiditur. to. 6. 118. 2.
Eius causa cum Proculo. to.6. 118. 2.

Patronus.

Patronus Ecclesiæ potest agere contra Rectorem dilapidantem bona Ecclesiæ. to.9.22. 92.

Paulianistæ.

Paulianistæ negantes mysterium Trinitatis venientes ad fidem debent rebaptizari. to.3. 883. 5.
Asseruerunt Christum Dominum esse purum hominem. to.3 .883. 1.

S. Paulinus Nolanus.

S. Paulinus Nolanus coegit Pelagium ad confitendum originale peccatum. to.6. 354. 1.
Se ipsum vendidit, vt filium Viduæ cuiusdam redimeret. to.9. 753. 2.
S. Paulini epistola ad Seuerum testatur Christum communicasse D. Petro suum nomen petræ. to. 18. 7. 5.

S. Paulinus Treuirensis.

S. Paulinus Treuirensis Episcopus à Synodo Arelatensi iniustè fuit depositus. tomo 6. 105. 2.
A Constantino Imperatore Ariano in Phrygiam fuit relegatus. to.6. 105. 2.
Defunctus ab Ecclesia Treuirensi tanquam Christi Domini martyr in Galliam fuit reportatus. to.6. 106. 2.

Paulinus Aquileiensis.

Paulinus Aquileiensis Episcopus Fœlicem Vrgelitanum Episcopum, & Elipandum Toletanum asserentes Christum Dominum esse filium Dei adoptiuum, non naturalem excommunicauit. to.1. 155. 2.
Reseruauit tamen suam sententiam Adriano I. Romano Pontifici, tanquam supremo totius Ecclesiæ capiti. to.1. 555. 2.

Pauli acta.

Paulus se solo Episcopos per diuersa loca constituit. to.9. 496. 1.
Paulus prouocantes ad Gentilium Subsellia corripit. to.1. 504. 1.
Fuit acerrimus Ecclesiasticæ libertatis vindex. to.1. 539. 2.
Cur circumciderit Thimotheum? to.3.863.1.
Paulus plures Ecclesias in Oriente erexit. to.12. 148. 2.
Paulus instituit Episcopos Titum, & Timotheum. to.14.559. 1; & to.19. 91. 2.
Paulus labore manuum victum lucrabatur. to.19. 111. 5.
Accusatus Hierosolymis, quod discessisset à Moyse, expurgauit se. to.19. 13. 1.
Paulus cupiebat esse anathema, seu separatus à Christo Domino pro fratribus suis, quando erat Christi Domini persecutor. to.19. 315. 1.

Pauli Apostolatus.

Paulus quomodò per antonomasiam sit vocatus Apostolus? to.4. 763. 128.
Paulus non accepit Apostolatum à Petro. to.9. 519. 80.
Puli primatus in Apostolatu cum Petro non præiudicat eius primatui. tom. 13. 120. 2; & 298. 1.
Paulus in principio sui Apostolatus immediatè accepit à Christo Domino auctoritatem prædicationis. to.13. 361. 2.
Paulus dicitur Apostolus præputij, quia ei principaliter fuit gentium cura demandata. to.4. 153. 1; & 612; & seq; & to. 5. ex Pighio. 39. 2; & seq.
Paulus vocatus fuit à Christo Domino, & Apostolus factus, non Episcopus ordinatus, sed iussit ordinari per manuum impositionem ministrorum Ecclesiæ. to. 4. 129. 2.
Paulus quando à Christo fuerit electus Apostolus? to.4. 143. 2.

Pauli apparitio.

Pauli, & Petri apparitio manu inter se conserta, mediorum inter omnes Romanos Episcopos. to.9.641. 2.

Pauli appellatio ad Cæsarem.
Paulus quare ad Cæsarem appellauit? to. 13. 422. 1.
Paulus qualiter ad Cæsarem à Præside appellauerit? to. 3. 627. 1.
Appellauit ad Cæsarem, non vt ad Iudicem suum; sed vt ad Iudicem eorum, cum qui persequebantur. to. 19. 34. 1.
Pauli censuræ.
Paulus excommunicauit Himenæum, & Alexandrum. to. 9. 688. 2.
Paulus cur excommunicauit Corinthium incœstuosum? to. 9. 686. 21 & to. 14. 341. 1.
Paulus quomodò excommunicauit Corinthium? to. 9. 560. 167.
Vsus fuit virga potestatis vindicatiuæ. to. 1. 126. 1.
Paulus tradidit Corinthium in interitum carnis. to. 14. 141. 1.
Excæcauit Elymam Magum. to. 17. 414. 1.
Tradidit Sathanæ Corinthium incœstuosum. to. 17. 427. 1.
Pauli minæ in Corinthios. to. 3. 843. 1.
Pauli charitas.
Paulus attulit eleemosinas Ecclesiæ Antiochenæ Hierosolymam ad subleuandam fratrum inopiam. to. 17. 180. 1.
Paulus, quo anno collectas Ecclesiæ Antiochenæ Hierosolymam detulerit? to. 17. 239. 1, & seq.
Pauli clauis scientiæ.
Paulus fuit princeps Ecclesiæ, quia habuit clauem scientiæ, seu magisterium super totam Ecclesiam; Petrus verò, quia habuit clauem potentiæ, siue potestatem iurisdictionis in totam Ecclesiā. to. 17. 50. 2; & seq.
Paulus habuit primatum scientiæ; Petrus verò primatum iurisdictionis. to. 17. 52. 1.
Paulus, & Petrus claues regni cœlorum diuersimodè acceperunt. tomo 4. 152. 1; & 599. 151.
Paulus, & Petrus ambo claues receperunt, sed Paulus scientiæ, & Petrus potentiæ. to. 9. 549. 139; & to. 4. 152. 1.
Pauli conuersio.
Pauli conuersionis tempus. to. 14. 522. 1.
Pauli conuersio, quo anno contigerit? to. 17. 231. 1; & seq.
Pauli, & Petri discrimina.
Pauli, & Petri discrimen. to. 4. 136. 1.
Pauli doctrina.
Paulus docendo omnem animam debere esse subiectam potestatibus sæcularibus non abstulit immunitatem Ecclesiasticam. to. 2. ex Pighio. 149. 8.
Paulus non docuit scripturam esse iudicem controuersiarum, sed esse testimonium veritatis; quam etiam ipse iudicauit, & docuit. to. 3. 834. 2.
Paulus statum resurrectionis sabbatismum vocat. to. 3. 599. 1.
Paulus hæreticos cauendos esse admonuit. to. 1. 351. 2.
Paulus Christianam Rempublicā comparauit corpori humano animato. to. 1. 490. 1.
Docuit totam Asiam, & totum Illyricum vsque Romam. to. 6. 193. 1.
Paulus sedit in cathedra D. Petri adhuc viuentis docendo, non iudicando, aut definiendo. to. 4. 578. 36; & 580. 41.
Pauli verbum ad Philippens. 2. quomodò sit intelligendum? tomo 3. 251. 1.
Paulus commisit Episcopis, quæ fieri debent in Concilijs. to. 3. 868. 1.
Pauli potestas in docendo excellentior fuit quam in Petro. to. 4. 578. 36.
Paulus in epistolis suis deprecans humillibus verbis, & quasi inferiorem se nobis constituens postulat à nobis pro nobis vnitatem docens nos eam seruare. to. 16. 355. 10.
Pauli effigies.
Paulus pictus fuit ad dexteram D. Petri teste S. Petro Damiano; quia fuit filius Beniamin, qui interpretatur filius dexteræ. to. 4. 572. 5.
Vel quia antiquitùs iunior ambulans cum seniore à dextris incedens obsequij causa paululum præcedebat; vel quia fuit maior Petro in sapientia, & doctrina, quia totam illustrauit Ecclesiam. to. 4. 140. 2; & 496. 5; & to. 9. 644. 1; & seq; & to. 10. 244. 2; & to. 3. 243. 2; & to. 12. 159; & to. 14. 21. 1; & to. 4. 306. 5; & to. 18. 508. 2; & sequen.
In diplomatibus cur fuerit positus ad dexteram crucis, & Petrus ad sinistram? to. 17. 219. 1.
In picturis fuit positus ad dexteram Petri; quia nonnulli putant læuam antiquitùs fuisse dextera nobiliorem, & Eusebius testatur se in Palestina vidisse pictum Constantinum iuuenem ad dexteram Augusti Imperatoris. to. 17. 219. 1.
Vel fuit pictus ad dexteram ob eximiam sapientiam, & indicibiles labores; vel quia Paulus fuit à Deo destinatus prædicator gentium, & Petrus Iudæorum; & ideo sicut gentes prælatæ fuerunt Iudæis, ita Paulus Petro. to. 17. 219. 1; & seq.
Paulus quare pingatur cum barba nigra, & quot annorum fuerit? to. 3. 822. 1.
Cur in diplomatibus dextrum, in non ijs matibus verò sinistrum latus Petri obtineat? to. 4. 764. 130.
Pauli Episcopatus.
Paulum, & Ioannem fuisse Romæ Episcopos, dum ibidem prædicarent, impiè finxit M. Antonius de Dominis. to. 17. 207. 2.
Paulus nullam sedem fixam habuit, quia fuit occupatus omnium gentium prædicationi. to. 17. 218. 1.
Paulus quomodò dictus fuerit Episcopus, & pastor Romæ? to. 4. 571. 19.
Paulus nullam cathedram specialem habuit, fuit enim prædicator, & doctor gentium in toto Orbe. to. 4. 575. 21.
Paulus fuit Romæ Petri coadiutor, sicut fuerunt Linus, Cletus, & Clemens, & in hoc sensu potuit dici Romæ Episcopus. to. 4. 756. 22; & seq.
Paulus sedit in cathedra D. Petri adhuc viuentis docendo, non indicando, aut definiendo. to. 4. 578. 36; & 580. 41.
Paulus non fuit pontifex, & caput totius Ecclesiæ. to. 4. 119. 1.
Paulus non habuit Ecclesiæ primatum; quia Ecclesia nequit esse biceps. to. 3. 123; & sequen.
Paulus Episcopatum accepit immediatè ab Apostolis; vel saltem aliquos à Lucio, & Manahen Ecclesiæ ministris. to. 4. 129. 2; & 130.

Paulum nihil recepisse ab Apostolis, vt protestatur epist. 2, ad Galat. cap. 1. intelligendum est de doctrina, & Euangelio, non autem de Episcopatu. to. 4. 130. 1.

Paulus fuit Episcopus Romanus Petri coadiutor. to. 4. 132. 2; & seq.

Paulus Episcopus Romæ dicitur, quia fuit Petri coadiutor; quia Romæ exercuit Episcopalia. to. 4. 152. 2.

Paulus fuit ordinatus Episcopus post nouem annos ab eius conuersione. to. 4. 533. 7.

Paulus quomodò appelletur Romæ Episcopus? to. 9. 641. 2.

Paulus verè fuit Episcopus. to. 12. 149. 2.

Non habuit determinatam prouinciam, in qua Euangelium prædicaret. to. 12. 150. 2.

An fuerit Episcopus alicuius Ecclesiæ determinatæ? to. 12. 149. 2.

Non fuit Episcopus Ecclesiæ Romanæ. to. 12. 150. 2.

Creatus fuit Episcopus à Petro. to. 7. 34. 2.

Paulus non erat Episcopus cùm Petrus Antiochiæ sedem habebat. to. 14. 541; & seq.

Paulus Ecclesiæ Romanæ fundator, non Episcopus fuit. to. 4. 305. 3; & 306.

Paulus cum Barnaba ordinatus fuit Episcopus ab Apostolis. to. 19. 91. 2.

Paulus quando consecratus fuerit? tomo 19. 172. 2.

Pauli epistolæ.

Paulus in epistola ad Romanos non salutauit Petrum, quia Petrus tunc fortè Romæ non erat. tomo 17. 281, 2; & 615, 1; & seq; & 628. 2.

Paulus ad Galat. 2. quare nominauerit priùs Iacobum, quàm Petrum? to. 9. 602. 269; & 294. 2.

Paulus Roma à Claudio expulsus scripsit ad Romanos super quæstionem iam priùs habitam inter ipsos, & Hebræos, to. 3. 821. 1.

Pauli scripta nedum non destruunt, sed potiùs astruunt Petri primatum, to. 16. 511. 1; & seq.

Pauli epistolæ, ad quem finem fuerint scriptæ? to. 4. 234. 1.

Paulus in suis epistolis neminem salutare consueuit. to. 14. 527. 1.

Pauli, & Senecæ epistolæ sunt supposititiæ. to. 14. 534. 1.

Pauli passionis liber à S. Lino compositus. to. 7. 81. 1; & seq.

Eius epistolæ quibus in locis fuerint scriptæ? to. 17. 615. 2; & seq.

Paulus ante Petrum in scribendo multoties se nominauit; quia in multis casibus inferior potest se nominare ante maiorem. tomo 4. 602. 181; & seq. & to. 9. 642. 2.

Eius epistolæ ad Senecam, an sint veræ, & legitimæ. to. 17. 625. 2.

Pauli epistolam ad Hebræos quis Papa reposuerit inter libros canonicos? tom. 6. 521. 2.

Pauli epistola ad Romanos. to. 3. 828. 2.

Pauli epistola 13. *Omnis*, inquit, *anima potestatibus sublimioribus subdita sit*, quomodò sit intelligenda? to. 9. 825. 2.

Pauli epithets.

Paulus à D. Gregorio vocatur nationum caput, & Ecclesiæ princeps propter prædicationis misterium. to. 4. 149. 1.

Paulus sub eadem ratione vocatur princeps Apostolorum à Nicolao I; & ab Adriano Coriphæus. to. 4. 149. 1.

Ab Ambrosio os Christi fuit appellatus. tomo 17. 182. 2.

Paulus, & Petrus vocantur duo Ecclesiæ luminaria propter illuminationem prædicationis. to. 4. 147. 2; & 149. 1; & 134. 1.

Paulus, & Petrus à Synodo VIII; & à Sanctis Patribus dicuntur duo Duces, & principalis, ac eximia Apostolorum summitas, sed in diuerso genere; scilicet Petrus in primatu; Paulus verò in prædicatione, laboribus, & doctrina, tomo 4. 153; & seq; & 591. 118; & seq; & 605. 182.

Paulus quandam cum Christo Domino similitudinem tenet ex Petro Damiano, tom. 4. 154. 1.

Paulus, & Petrus Ecclesiæ bracchia quomodò dicantur? to. 4. 154. 2.

Pauli, & Petri encomia. tomo 4. 477. 33; & 131. 1; & 133. 2; & 134. 1.

Paulus, & Petrus quomodò à Sanctis Patribus dicti fuerint Ecclesiæ capita? to. 4. 610. 103; & seq.

Paulus quomodò ab Ecclesia appelletur thronus duodecimus? to. 4. 616. 136; & seq.

Paulum, & Petrum non esse Ecclesiæ principes est propositio in Inquisitionis Tribunali damnata. to. 9. 632. 1.

Paulus, & Petrus quomodò dicantur duo Ecclesiæ capita. to. 9. 642. 1.

Paulus quomodò dicatur thronum duodecimum possidere? to. 9. 645. 1.

Paulus quare dicat se Apostolum Gentium? to. 4. 142. 1.

Paulus, & Petrus quomodò appellati sint duo Romæ oculi, duo Ecclesiæ bases, duo Duces &c? to. 9. 648. 2.

Quomodò simul cum Petro vocetur princeps Apostolorum? to. 12. 152. 1.

Paulus, & Petrus, sicut, & alij Apostoli dicuntur Ecclesiæ fundamenta absque præiudicio Petri primatus. to. 4. 136. 2.

Paulus an virtutibus, & meritis sit maior Petro, vel è contra, iuxta Serarium, incertum est. to. 4. 131. 1.

Paulus, & Petrus Ecclesiæ Præfecti appellantur. to. 4. 133. 2.

Paulus magnus veritatis præco, Gentium in fide magister, spectator paradisi iuxta Naz. *orat.* 26. to. 4. 133. 2.

Paulus, & Petrus à Clem. VI. *in Extrauag. Vnigenitus Dei* dicuntur gloriosi principes terræ, Christiani populi per Euangelium genitores, gregis Dominici pastores, fidei lucernæ, Ecclesiarum columnæ, &c. to. 4. 134. 1.

Pauli æqualitas cum Petro in doctrina.

Paulus, & Petrus fuerunt Diuina electione, & administratione pares; nam licèt Petri auctoritas emineat, in Paulo tamen eminet sapientia. to. 13. 237. 2.

Paulus fuit æqualis Petro in laboribus pro Ecclesia plantanda toleratis. to. 17. 181. 2.

Paulus, & Petrus fuerunt æquales in munere Apostolatus, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo superior, & Paulus subditus Petro. tom. 4. 127. 2; & seq; & 133. 2; & seq.

Pauli, & Petri æqualitas à D. Thoma explicatur. to.4. 126. 1.
Paulus, & Petrus quomodò fuerint dispares, & pares? tom. 4. 128. 1; & to.16. 35. 1; & to.3. 444. 1.
Paulus, & Petrus fuerunt æquales quoad clauim scientiæ, non quoad clauim potentiæ. to.4. 135. 2; & seq.
Paulus præcellit Petrum in doctrina, non verò in Apostolatu. to.4. 141. 1.
Paulus habuit scientiæ primatum, & in hoc Petro præfertur. to.4. 155. 1; & 595. 130; & seq.
Paulus an habuerit æqualem cum Petro potestatem? to.9. 637. 1; & 641; & seq.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur consortes eiusdem gloriæ? to.9. 642. 1; & tom.4. 582. 56.
Paulus quomodò par Petro fuerit dictus? tomo 9. 121. 82.
Fuit consors Petri in Apostolatu, zelo, sanctitate, meritis, & martyrio. to.7. 67. 2.
Paulus non est Petro inferior in apostolatu, prædicatione laboribus, & cæteris huiusmudi, bene autem in primatu. to.4. 153. 1.
Paulus nihil doctrinæ, aut potestatis accepit à Petro. to.19. 251. 1; & 582. 1.
Paulus fuit maior Petro in Scientia, & Petrus Paulo in auctoritate. to.18. 508. 1; & seq.
Paulus in conuertendis Gentilibus eximia quadam gratia pollebat, Petrus verò in conuertendis Iudæis. to.17. 119. 2.
Paulus, & Petrus prædicauerunt vbique, atque Ecclesiam Romanam fundauerunt. tomo 4. 759. 104; & 149. 1; & 151. 1.
Pauli, & Petri controuersia circa legalia, tomo 11. 257. 1.
Pauli æqualitas cum Petro in iurisdictione.
Paulum fuisse caput Ecclesiæ simul cum Petro constituendo simul cum illo vnum caput est propositio damnata ab Innocentio X. to.4. 570. 2.
Pauli nomen non inuenitur in cathalogis Romanorum Pontificum. to. 17. 218. 1.
Paulus non fuit Pontifex, & caput totius Ecclesiæ. to.4. 119. 1.
Non habuit Ecclesiæ primatum; quia Ecclesia nequit esse biceps. to.4. 123; & seq.
Paulus, & Petrus fuerunt æquales in munere Apostolatus, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo superior; & Paulus subditus Petro. to.4. 127. 1; & seq; & 133. 2; & seq; & 135. 2.
Paulus, & Petrus quomodò fuerint dispares, & pares? to. 4. 128. 1; & 143. 2; & to. 16. 35. 1; & to.3. 444. 1.
Paulum simul cum Petro constituisse vnum caput Ecclesiæ est purum figmentum. tomo 4. 131. 2.
Paulus æquatur Petro, vt Apostolo, non vt Papæ. to.4. 141. 1.
Paulus, & Petrus æquales fuerunt meritis, licèt gradu differentes. to.4. 143. 2.
Paulo multa tribuuntur, quæ dicuntur etiam de Petro, excepto Ecclesiæ primatu. to.4. 141. 3.
Paulus ex eo, quòd non habuerit primatum non præiudicauit Ecclesiæ, aut Petri potestati. to. 4. 141. 2.
Paulus Petro coæquatur non ratione primatus, sed ratione apostolatus, ratione tentationum, quæ illi acciderunt ex insidijs Iudæorum, ratione electionis ad apostolatum, ratione laborum & martyrij. tom. 4. 143. 2; & seq.
Paulus habuit potestatem in vniuersum Orbem, sed extraordinariam tanquam delegatus, Petrus vero ordinariam tanquam caput, & ex officio. to.4. 131. 1; & seq.
Paulus, & alij Apostoli fuerunt æquales Petro in potestate ordinis, & apostolatus. to. 4. 146. 2; & 183. 7; & seq.
Paulo an, & quomodò à Chrisostomo tribuatur iurisdictio, & regimen Vrbis? to.4. 149. 2; & 572.
Paulus, & Petrus eodem honore digni habiti sunt, scilicet vocationis ad apostolatum, non ad primatum. to.4. 151. 2; & 586. 77; & seq.
Paulus in iurisdictione non est par Petro. tomo 4. 155. 2.
Paulo, & Petro quomodò dicantur succedere Romani Pontifices? tom. 4. 618. 145; & seq; & 139. 1.
Paulus non fuit Summus Pontifex; quia successorem non habuit. to.4. 534. 10; & seq.
Quomodò dicantur consortes eiusdem gloriæ? to.9. 642. 1; & to.4. 582. 56.
Quomodò dicantur duo Ecclesiæ capita? to.9. 642. 1.
An habuerint æqualem potestatem, tomo 9. 637. 1; & 641; & seq.
Paulus quomodò par Petro fuerit dictus? tomo 9. 121. 82.
Pauli Pontificatum commentitium esse monstratur ex eo, quòd nullum decretum fuerit circa circumcisionem; & ex eo, quòd missus fuerit ad Petrum, tanquam ad eum, à quo pendebat controuersiæ decisio. to.4. 535. 14; & seq; & 536. 21; & seq; & 537. 26.
Paulus non fuit consors cathedræ ipsius Petri, seu primatus. to.12. 139. 1; & seq.
Quæstiones fidei nunquam sine Petro definiuit. to.6. 626. 1.
Paulo non fuit collatus Ecclesiæ primatus, quia non supra Paulum, sed supra Petrum ædificata fuit Ecclesia. to. 7. 30. 1; & seq; & 651. 1; & seq.
Item quia in sacra Scriptura nullibi reperitur; hinc SS. PP. qui ei primatum concedere videntur reducendi sunt ad bonum sensum. to. 4. 131. 2; & seq.
Item quia non habemus traditionem, sed solùm de primatu D. Petri. to.4. 132. 2.
Item quia Ecclesia in orationibus eorum solemnitatis, soli Petro eum tribuit. tom.4. 134. 1.
Paulus non fuit Summus Pontifex, sed tantùm fuit summus Ecclesiæ Doctor. tom.4. 543. 60; & seq.
Paulus nullam vnquam auctoritatem, aut iurisdictionem in Apostolos exercuit. tom.4. 551. 102; & seq.
Pauli, & Petri diuisio de Iudæis, & gentilibus non fuit quoad iurisdictionem, sed quoad prædicationem. to.4. 142. 2.
Paulus fuit par Petro in executione, non in auctoritate regiminis. to.19. 450. 1.
Paulus, & Petrus dicuntur pares non in iurisdictione, sed in merito, & sanctitate martyrij. to.4. 75. 2; & to.10. 243. 1.

Pau-

Paulus, & Petrus quomodò dicti sunt clauium Regni cælestis potestate præditi? tomo.9. 642. 3; & seq.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur duo Ecclesiæ capita à S. Cyrillo? to.9. 642.
Quomodò appellati sunt duo Romæ oculi, duo Ecclesiæ bases, duo duces &c. tom. 9. 648.2.
Dicuntur duo duces, sed diuersimodè Paulus in prædicatione doctrina, & laboribus, Petrus verò in primarn. to. 4. 153; & seq; & 591. 118; & seq; & 605. 181.
Paulus, & Petrus qua de causa dicti fuerint à SS. Patribus Ecclesiæ capita. to.4. 610.103. & seq.

Pauli ministerium.

Paulus recepit ministerium vniuersale totius Ecclesiæ, non autem primatum. tom. 12. 146.1.
Paulus habuit sedem communem cum Petro; vel quia illi communicatum fuit à Petro ministerium suæ Ecclesiæ; vel quia mortuus est Romæ simul cum Petro.to.12.451. 2.
Pecuniam possedit. to.14.470,1.
Paulus magisterium ecclesiasticæ eruditionis, à Domino tanquam idoneus Doctor accepit. to.4. 134. 1.
Paulus in quo sensu dicatur fundasse Romanam Ecclesiam? to.4. 137. 2.
Paulus fuit par Petro in meritis, non autem in administratione. to.4. 143. 2.

Pauli missio.

Paulus an immediatè missus fuerit à Christo Domino, vel à Petro ad prædicandum? to.9. 521. 82.
Christus misit Paulum ad prędicandum Gentibus Euangelium, & propterea dictus fuit Apostolus præputij. to. 16. 395. 24.
Paulus, & Petrus missi fuerunt ab alijs Apostolis in Samariam, non ex auctoritate, sed ex consilio. to. 3. 96. 1; & to.4. 76. 1.

Paulus mors.

Paulus Romæ securi percussus interijt. to.17. 207.2.
Romæ fuit Deo adiuuante à Leonibus liberatus. to.17. 216. 1.
Eius mors fuit eadem die, & in eadem Ciuitate, in qua fuit mors Petri. to.4. 144. 1; & tomo. 17. 217. 1.
Paulum Romæ fuisse simul cum Petro, & passum pro Christo Domino, ac mortuum fuisse totus orbis exceptis Caluinistis testatur. to.9. 451. 1.
Pauli, & Petri martyrij descriptio. to. 1. 357. 2.
Paulus, & Petrus non fuerunt à Iudæis Hierosolymis occisi. to.14. 538. 1; & seq.
Paulus, & Petrus Romæ fuerunt occisi, quamuis non constet, quo anno, & quo die. tomo 14. 548. 2.
Paulus, & Petrus occisi sunt Romæ vltimo Neronis anno. to.14. 522.1.
Paulum, & Petrum Romæ occisos fuisse multorum testimonijs ostenditur. to.15.183. 1; & seq.
Pauli, & Petri corpora extra Romam asportare cogitantes tonitruis, & fulgoribus horrendis fuerunt perterrefacti. tomo 15. 183. 1.
Pauli, & Petri martyrium illustratum fuit luminibus apparentibus per plures noctes ad loca martyrij. to. 18. 87. 2.
Paulus fuit æqualis Petro in martyrio, licèt non in dignitate. to. 4. 143. 2.

Pauli mutatio nominis.

Paulus quamuis fuerit ei nomen mutatum, non tamen habuit Ecclesiæ pri matum. tomo 4. 151. 1.

Pauli peregrinationes.

Paulus quatuor vicibus profectus est Hierosolymam. to.17. 231. 2.
Ascendit Hierosolymam, vt videret Petrum. to.17. 180. 1; & 586. 1; & to.11. 31.1.
Cum Romam vinctus duceretur, tunc Petrus Romæ non erat. to.17. 623. 1.
Paulus quatuordicim annis post Christi passionem contulit se Hierosolymam ad Petrum videndum. to.9. 521. 83.
Paulus quare iuerit Hierosolymam videre Petrum? to.13. 120. 2.
Paulus, licèt Euangelium immediatè à Christo didicisset, attamen post annos quatuordecim ascendit Hierosolymam ad conferendum euangelium cum Petro, & alijs Apostolis. to.3. 593. 2.
Paulus Hierosolymis ascendit, vt conferret cum Petro interpretationem diuinarum scripturarum. to.1. 243. 1.
Paulus biennio fuit Romæ. to.7. 799.2.
Iterum Hierosolymam ascendit ob quæstionem exortam de circumcisione. to.11.31.2.
Paulus quomodò Romam fuerit perductus? to. 14. 531. 1.
Quo anno fuerit ductus Romam? tomo 14. 543. 1.
Eius duplex peregrinatio. to. 14. 543. 1.
Paulus ascendit Hierosolymam, vt conferret cum Petro Euangelium, quod debebat gentibus prædicare. to.7. 33.1.
Pauli peregrinationes variæ ad promulgandum Dei Euangelium, to.1. 252. 2.

Pauli potestas in totam Ecclesiam.

Pauli potestas nomine virgæ fuit significata. to.17. 29. 1.
Paulum, & alios Apostolos fuisse totius orbis gubernatores quomodò sit intelligendum? to.4. 573; & seq.
Paulum habuisse omnium Ecclesiarum gubernium excellentiùs, quàm alios Apostolos deduecitur ex eo, quòd plus alijs laborauit. to.4. 574. 15.
Paulus, & alij Apostoli habuerunt potestatis plenitudinem in totum orbem, delegatam tamen, & extraordinariam; Petrus verò illam habuit ordinariam, vt caput. tomo 4. 131.1.
Paulus quomodò habuerit auctoritatem in omnes Ecclesias? to.4. 507. 186.
Paulus Nicopoli commorans dixit se habere sollicitudinem omnium Ecclesiarum. to.4. 615.132.
Paulus poterat fundare Ecclesias independẽter à Petro quoad potestatem, non quoad iurisdictionem, & exercitium. to. 4. 622. 273.
Paulus, & Petrus quomodò dicti sint clauium Regni Cęlestis potestate præditi? tomo 9. 642. 2; & seq.
Paulus habuit in Ecclesia Romana potestatem sibi delegatam à Petro. to.12. 152. 2.
Paulus non habuit æqualem potestatem cum Petro,

Petro, sed illi fuit subiectus. to.8. 22. 2; & to.4. 132. 1; & seq.

Pauli potestas condendi leges.

Paulus quomodò Romæ potuit condere leges? tom.4. 601. 180; & seq.

Paulus fuit legislator ratione Apostolatus. tomo 3.845.1.

Pauli præcepta.

Paulus quomodò præceperit militantem Ecclesiam non debere se in negotijs sæcularium immiscere? to. 9. 686. 2; & tom. 14. 341.t.

Pauli prædicatio.

Paulus in conuertendis gentibus eximia gratia pollebat; Petrus verò in conuertendis Hebræis. to.17. 119. 2.

Paulus fuit cupidus videndi Romam, vt Romanis gratiam prædicationis impertiretur. to.17. 214. 2.

Paulus prędicauit Romæ postquam ibidem prædicauerat Petrus. to.17. 217. 2.

Paulo quomodò commissum fuerit Euangelium præputij; & Petro Euangelium circumcisionis? to.17. 588. 1; & seq.

Paulus, & Petrus prædicatione, & doctrina Ecclesiam Romanam fundauerunt. tom.4. 149. 1; & 151. 1.

Paulus fuit à Christo Domino immediatè cōstitutus Doctor, & Apostolus Gentium in prædicatione, non in iurisdictione. to.4. 142.1.

Pauli, & Petri diuisio de Iudæis, & gentilibus non fuit quoad iurisdictionem, sed quoad prædicationem. to.4. 142. 1.

Paulo non fuit prohibitum prædicare Iudęis. to.4. 143. 1.

Paulus dicitur Apostolus præputij; quia ei principaliter fuit gentium cura demandata. to.4. 153. 1; & 612. 2; & seq; & tom.2. ex Pighio. 39. 2; & seq.

Paulo, & Petro eandem gratiam fuisse concessam intelligitur de gratia prædicationis, non primatus. to.4. 152. 2; & seq.

Paulus non est Petro inferior in Apostolatu, prædicatione, laboribus, & cæteris huiusmodi, sed tantùm in primatu. to. 4. 153. 1.

Paulus Euangelium prædicabat etiam auctoritate D. Petri. to.4. 157. 1.

Paulus fundauit Ecclesiam Romanam, & Antiochenam prædicatione, & doctrina, non magisterio potestatis. to. 4. 603. 174.

Paulus illis verbis ad Galat. 2. *Creditum est mihi Euangelium præputij, sicut & Petro circumcisionis*; solùm munus prædicationis docet fuisse traditum, vt Petrus scilicet prædicaret Hebræis, & Paulus gentilibus, to. 4. 534. 8.

Prædicauit nedum gentilibus, sed etiam Iudæis. to. 12. 149. 1.

Paulus fuit Petri coadiutor in doctrina, & prædicatione, non in primatu. to. 7. 67 1.

Pauli prædicatio Cornelio, & toti eius domui. to. 4. 142. 2.

Paulus cœlesti visione ter admonitus se destinati ad prædicandum Gentibus Euangelium. to. 4. 142. 2; & seq.

Paulus immediatè à Christo Domino accepit auctoritatem prædicationis. tom. 13. 361. 2.

Pauli prælatio.

Paulus quia plùs omnibus laborauerit, non sequitur, quòd omnibus fuerit prælatus. to.4. 765. 134.

Licèt dicat se Apostolum Gentium, non sequitur quod se præferat Petro. to. 4. 142. 1.

Pauli reprehensio.

Paulum reprehendisse Petrum non arguit Paulum fuisse Petro superiorem. to. 4. 75. 2; & 585. 68.

Paulus quomodò in faciem restiterit Petro? to. 4. 126. 1; & tom. 12. 148. 1; & 173. 2. & tomo 9. 213. 158; & 589. 234; & tomo 3. 810. 1.

Paulus reprehendit Petrum, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.

Paulus, quo iure potuit Petrum sibi superiorem reprehendere? to. 4. 764. 131.

Paulus rationabiliter Petrum correxit, quia eius correctio fuit in necessitate, & vtilitate Ecclesiæ fundata. to. 4. 764. 132; & sequen.

Paulus reprehendit Petrum non ex officio dignitatis Ecclesiasticæ, sed ex vitæ, & conuersationis sanctitate. tom. 9. 364. 43; & 520. 81; & to. 14. 23. 1.

Paulus non reprehendit eum ex eo, quòd fuerit æqualis. to. 9. 644. 2.

Paulus restitit Petro, non tamen ab ipso rebellauit. to. 9. 446. 117.

Paulus correxit Petrum, quia etiam minor potest maiorem corripere. to. 7. 25. 1.

Non reprehendit Petrum simulatè. tomo 7. 204. 2.

Paulus restitit Cephæ, idest Petro, & non alteri à Petro. to. 8. 357. 1.

Quomodò reprehenderit Petrum iuxta sententiam S. Hieronymi? to. 2. ex Pighio. 38. 1; & seq.

An verè, vel tantùm simulatè Petrum reprehenderit? to. 10. 302. 2; & to. 19. 582. 2; & seq.

Paulus restitit Petro, quia superior in doctrina, non in potestate. to. 19. 241. 1.

Eius reprehensio fuit ex charitate, tomo 19. 583. 1.

Pauli reuerentia erga Petrum.

Paulus quantùm honoris detulerit Petro ex D.D. Hieronymo, & Augustino? to. 2. ex Pighio. 37. 2.

Quomodò salutauerit Petrum euntem ad martyrium iuxta relationem D. Dionysij? to. 2. ex Turrecrem. 18. 1.

Paulus iuit ad Petrum subiectionis, & reuerentiæ causa. to. 19. 582. 1.

Paulus in Ierusalem visitauit Petrum. to. 1. 138. 1.

Paulus vt reuerentiam erga Petrum demonstraret, ab eo dissolutionem controuersiæ, quæ orta erat Antiochiæ, & dexteras societatis expetijt. to. 4. 142. 1.

Pauli societas cum Petro.

Paulum Romæ fuisse simul cum Petro, & passum pro Christo Domino, ac mortuum fuisse totus Orbis exceptis Caluinistis testatur. to. 9. 451. 1.

Nunquam dignitatis Petri, sed eius laborum

socium

socium se tantùm vocauit. to. 1. ex Ecclesi-lensi. 26. 2.
Quomodò simul cum Petro Ecclesiam Apostolicam fundauerit? tomo 15. 292. 2; & 181. 1.
Paulus, & Petrus Romæ fundauerunt Ecclesiam teste S. Irenæo auditore Polycarpi, qui fuit D. Ioannis Discipulus. tom. 15. 181. 1.
Pauli societas cum Petro in Vrbe Romæ. to. 12. 64. 1.
Paulus fuit Petri adiutor in fundanda Ecclesia Romana. to. 4. 154. 2; & 598; & seq.
Paulus fuit Petri collega quantùm ad dignitatem Episcopalem, non quantùm ad Ecclesiæ primatum. to. 4. 136. 2; & seq; & 582. 56.
Pauli primatu ablato, non infirmatur primatus Petri, nam primatus Petri non eget societate Pauli. to. 4. 141. 2.
Paulus solus à SS. PP. iisdem laudibus cum Petro exornatus, & consociatus triplici ex causa. to. 4. 143. 2; & seq.
Paulus, & Petrus quomodò dicantur consortes eiusdem gloriæ? to. 4. 582. 26; & to. 9. 642. 1.
Operam nauauit Petro in instituenda Ecclesia Romana. to. 17. 218. 2.
Paulus, & Petrus non habuerunt æqualem potestatem in Ecclesia. to. 11. 31. 1.
Non fuerunt vnum caput Ecclesiæ. tom. 20. 366. 2; & seq.
Paulum non fuisse consortem Petri in pontificatu colligitur tum ex summis Pontificibus D. Petri successoribus, qui nunquam asseruerunt Paulo, sed tantùm Petro successisse; tùm ex Conciliis; tùm etiam ex ipsis Imperatoribus. to. 12. 139. 1; & sequen.
Paulus, & Petrus Romæ simul iacuerunt Ecclesiæ fundamenta imperante Nerone. to. 18. 187. 1; & seq.
Non fuerunt ambo caput Ecclesiæ, quia Ecclesia nequit esse biceps, nec eius corpus mysticum potest esse duplex. tomo 4. 123; & seq.
Paulus, & Petrus eodem honore digni habiti dicuntur quoad vocationem ad Apostolatum non quoad primatum. to. 4. 151. 2; & 586. 77; & seq.

Pauli subiectio ad Petrum.

Paulum fuisse Petro subiectum contra Spalatensem ex SS. Patribus ostenditur. to. 17. 37. 2.
Paulum fuisse Petro subiectum quantùm ad potestatem iurisdictionis fuit certum apud Ecclesias. to. 4. 537. 29.
Paulus habuit omnia signa subiectionis Petro, quæ habuerunt cæteri Apostoli, imò excellentiora. to. 4. 539. 34; & seq.
Paulum fuisse Petro subiectum colligitur ex eo, quòd in controuersia orta circa circumcisionem Christiani, gentiles, & Hebræi non acquieuerunt Pauli, sed Petri determinationi; ex quo infertur Paulum non habuisse æqualem cum Petro potestatem. to. 4. 129. 2.
Paulus excepto Apostolatu in omnibus fuit Petro inferior, & subditus. to. 4. 130. 2.
Paulus fuit Petro inferior. to. 4. 534. 13; & to. 20. 573. 2.
Paulus quamuis æqualis fuerit Petro in Apostolatu, fuit tamen illo inferior. to. 13. 17. 1.
Paulus quomodò fuerit maior, minor, & æqualis Petro. to. 4. 141. 1.
Paulus approbationem Euangelij petijt à D. Petro. tomo. 13. 120. 2; & tomo 19. 149. 2.
Paulus quomodò nihil acceperit à Petro? to. 13. 120. 2.
Cur in faciem Petri restiterit? to. 3. 810. 1; & to. 4. 126. 1; & to. 13. 148; & 173. 2.
Iuit ad Petrum subiectionis causa. tom. 19. 582. 1.
Paulus est inferior Petro in primatu. tom. 4. 153. 1; & 132. 1; & seq.
Pauli reprehensio non arguit Petrum fuisse Paulo inferiorem. to. 4. 75. 2.
Paulus fuit subditus Petro in primatu. to. 4. 127. 1; & seq; & 133. 2; & seq; & tom. 16. 35. 1.

Pauli tituli

Pauli, & Petri tituli, qui fuerint? tomo 12. 151. 1; & seq.
Paulus, & Petrus dicuntur Principes Apostolorum; quia cæteris Apostolis virtute fidei magis fuerunt repleti; vel quia plùs alijs meruerunt, & laborauerunt. tom. 4. 135. 2; & seq.
Paulo, & Petro an, & quomodò conueniat titulus Principis Apostolorum? tom. 16. 485. 2; & seq; & to. 4. 135. 2; & seq.
Paulus, & Petrus dicuntur duo duces, sed in diuerso genere. to. 4. 153. & seq; & 591. 118; & seq; & 605. 181.
Paulus, & Petrus dicti sunt Ecclesiæ Præfecti à S. Cyrillo. to. 4. 133. 2.
Paulus, & Petrus quomodò à S. Epiphanio vocati fuerint Episcopi Romani, seu fundatores Ecclesiæ Romanæ? to. 4. 132. 2; & seq; & 138. 2.
Paulus, & Petrus dicuntur pastores gregis Dominici, Lucernæ fidei, columnæ Ecclesiarum. to. 4. 134. 1.
Paulus, & Petrus quomodò dicti sint clauium Regni Cœlestis potestate præditi? tomo 4. 134. 1; & seq.
Paulus dicitur Princeps Apostolorum propter eminentiam laboris. to. 4. 136. 1.
Paulus vocatur collega Petri à SS. Patribus, sed per hoc non infertur primatus etiam in Paulo; alioquin Episcopi essent pares summo Pontifici. to. 4. 136. 2; & seq.
In quo sensu Paulus dicatur collega D. Petri? to. 4. 137. 1; & seq.
Paulus, & Petrus ab Epiphanio non dicuntur propriè Episcopi Romani, sed Episcopi apud Romam ex textu græco translato. to. 4. 139. 1.
Paulus dicitur par Petro encomiasticè, quo sensu D. Iacobus frater Domini dicitur à D. Clemente Episcopus omnium Ecclesiarum. to. 4. 141. 1.
Paulus quomodò per antonomasiam sit vocatus Apostolus? to. 4. 763. 128.
Paulus quare dicatur Apostolus præputij? to. 4. 153. 1; & 611; & seq; & to. 2. ex Pighio. 39. 2; & seq.
Paulus, & Petrus dicuntur Ecclesiæ fundamenta, non tamen per hoc infertur primatus in vtroque; alioquin conueniret omnibus Apostolis, qui etiam dicuntur Ecclesiæ

clesiæ fundamenta. to. 4. 136. t; & seq.
Paulus solus iisdem laudibus, & titulis cum Petro exornatur à SS. PP. ex triplici ratione. Primò propter præclaras circumstantias suæ electionis ad Apostolatum. Secundò propter maiores labores in prædicatione Euangelij. Tertiò propter martyrium in eodem tempore, & loco cum Petro passum. to. 4. 143. 2; & seq.

Paulus I. Papa.

Paulus I. pseudosynodum contra sacras imagines damnault. to. 1. 311. 2.
Defenditur à calumnia Magdeburgensium. to. 8. 455. 2.
Pauli I. Papæ epistola prima ad Pipinum rogat, vt Ecclesiam protegat, cogatque Desiderium Longobardorum Regem adimplere promissa. to. 10. 120. 1.
Altera eiusdem epistola ad Pipinum laudat eius amorem constantem in Ecclesiam. to 10. 120. 2.

Paulus II.

Paulus II. Gregorium Poloniæ Regem prioauit. to. 4. 34. 2.
A Paulo II. ad futurum Concilium tentans appellare Platina, in compedes, tetrumque carcerem coniectus fuit, Ipso Paulo II. Pontifice mandante. to. 4. 510. 2.

Paulus III.

Paulus III. quamuis enixè rogatus, noluit eligere successorem. to. 4. 478. 2.
Sub Paulo III. inchoatum fuit Concilium Tridentinum, & completum sub Pio IV. to. 9. 779. 1.
Æthiopum Imperator ad Paulum III. legationem mittit, qua ipsum primatem agnoscit. to. 1. 165. 2.

Paulus V.

Pauli V. vigilantia in sernando Ecclesiæ deposito. to. 1. 191. 2.
Eiusdem epistola ad Patriarcham Armeniæ. to. 1. 215. 1.
Pauli V; & Pij II. bullæ contra appellatores à Papa. to. 1. 133. 1; & seq.
Pauli V. elogia. to. 1. 132. 2.
Paulo V. Pontifice ferè totus Orbis se sanctæ Sedi subiecit. to. 1. 7. 1.
Paulus V. ab Adamo Archidiacono Babyloncose Pater vniuersalis omnium patriarcharum fuit appellatus. to. 1. 8. 1.
Eidem consimiles tituli tributi fuerunt à legatis patriarchæ Armeniæ. Regis Conghi, & aliorum Principum. to. 1. 8. 1.
Paulus V. legatum patriarchæ Babylonici instruxit. to. 1. 88. 1; & seq.
Paulo V. scripta fuit epistola synodica Chaldæorum. to. 1. 91. 1.
Eiusdem iudicium de Chaldæorum consensu. to. 1. 91. 1.
Eiusdem responsio ad Babylonios. tomo 1, 99. 1.
Misit professionem fidei ad patriarcham Babyloniæ. to. 1. 111. 2.
Eius diligentia in inquirendis antiquis codicibus. to. 1. 235. 2.
Eius iudicium contra Hæreticos. to. 1. 228. 1.
Paulus V. Babylonios tanquam Nestorianismi suspectos noluit in communionem recipere. to. 1. 351. 1; & seq.
Eiusdem responsio ad Ruthenos de ritu Græcorum. to. 1. 387. 1.
Pauli V. elogia ab Elia patriarcha Babyloniæ composita. to. 1. 431. 1.
Eiusdem rescriptum in causa iuramenti Anglicani. to. 1. 392. 1; & seq.
Pauli V. bulla continens casus sibi, suisque successoribus reseruatos. tomo 1. 394; & seq.
Pauli V. singularis beneficentia. to. 1. 400. 2; & seq.
Eiusdem cura pastoralis de diuersis Ecclesijs. to. 1. 443. 2.
Eiusdem discrepantia cum Republica Veneta. to. 6. 584. 2.
Eiusdem Breue ad Anglos Catholicos circa iuramentum Sedi Apostolicæ præstandum. to. 16. 142. 2; & seq.
Aliud Breue ad eosdem Anglos. to. 16. 143. 2; & seq.
Pauli V. Pontificis Romani perbenigni, & humanissimi vultus maiestatem quandam præseferebat, & imperium. to. 15. 373. 1.
Paulus V. vocatus à Deo tamquam Aaron, & legitimè institutus Pontifex ostenditur. to. 15. 373. 1.
Paulus V. licet à pluribus Auctoribus vocatus fuerit Vice-Deus, Christianæ Reipublicæ Monarcha &c; tamen numquam hoc ipse asseruit in suis diplomatibus. to. 15. 372. 1; & seq.
In quo sensu sic fuerit vocatus? tom. 15. 373. 2.
Pauli V. Pontificis maximi benignitas in aliquos Chaldæos ostensa fuit causa perstandæ sibi obedientiæ ab Elia Patriarcha Babylonis, & suis Chaldæis. tomo 4. 88. 1. & sequen.

Paulus Samosatenus.

Pauli Samosateni recursus à Synodo Antiochena ad potestatem sæcularem. tomo 6. 152. 2.
Non debuit damnari Pontifice Romano inconsulto. to. 6. 168. 1.
Fuit damnatus à propria Synodo. to. 6. 110. 1; & to. 1. 290. 2.
Postquam fuit damnatus remansit in proprio palatio, à quo fuit expulsus ab Aureliano Imperatore. to. 6. 188. 1.
Eius errores fuerunt Christum Dominum esse purum hominem, non fuisse ante Beatissimam Virginem Mariam; solis bonis operibus meruisse nomen filij Dei, & eius sanguinem in Eucharistia esse incorruptibilem. to. 15. 235. 7.
Eius appellatio ad Aurelianum Imperatorem. to. 6. 588. 1.
Fuit depositus extra Synodum ob manifestam hæresim etiam sinè Romani Pontificis consensu. to. 6. 448. 1.
Eiusdem hæresis. to. 1. 222. 2; & 290. 1.

Paulus Cretensis.

Paulus Archiepiscopus Cretæ quomodò se gesserit in appellatione Episcopi Lappensis ad Vitalianum Papam? to. 6. 222. 1.
Paulus patriarcha Constantinopolitanus Episcopatum dimisit, & ad monasterium accessit pœnitentiam facturus. to. 3. 641. 2.
Pauli Aquensis Archiepiscopi decretum Synodale de Ecclesiastica potestate. tom. 3. 409. 1.

Paulus Episcopus.
Pauli Episcopi appellatio ad Sedem Apostolicam. to. 6. 166. 1; & seq.
Paulus Orosius.
Pauli Orosij liber apologeticus. tom. 6. 353. 1.
Paulus Venetus.
Pauli Veneti apologia Italica de potestate Ecclesiastica. to. 5. ex Adolpho. 73. 1.
Pauperes, paupertas.
Pauperes de Lugduno docuerunt possessionem rerum temporalium à Domino fuisse institutam. to. 19. 111. 1.
Paupertas duplex. to. 19. 111. 2; & seq.
Paupertati Euangelicæ non repugnat dominium rerum temporalium. to. 12. 185. 1.
Paupertas monastica non excludit dominium rerum in communi. to. 8. 476. 2.
Paupertatem abdicare dominium, & ius rerum quid sit? to. 9. 679. 1.
Pauperem esse non est malum, sed nolle pauperem esse malum est. to. 9. 751. 2.
Paupertas commendatur. to. 3. 240. 2.
Paupertatis Euangelicæ controuersia inter Papam Ioannem, & Nicolaum. tom. 18. 657. 1; & seq.
Paupertatis munus à Domino institutum. to. 19. 116. 1.
Paupertas Christi Domini.
Paupertas Christi Domini fuit mirabilis. to. 9. 678. 2.
Duas paupertates Christus Dominus instituit congruentes diuersis exercitijs Christianæ perfectionis. to. 13. 457. 1.
Quomodò pro nobis factus fuerit egenus? to. 12. 308. 1; & seq.
Controuersia de paupertate Christi Domini tempore Ioannis XXII. orta inter Doctores Catholicos, & inter Michaelem de Cæsena, Guillelmum Ocham, & Magistros Fraticellorum, qui fuerunt damnati à Summo Pontifice. to. 12. 303. 2.
Sententia Hermanni Itali insignis hypocritæ auctoris hæresis Fraticellorum asserentium Christum Dominum, vt homo erat, & eius Apostolos nihil habuisse de proprio, nec etiam in communi cum alijs Discipulis à Bonifacio VIII. fuit damnata, qui corpus Hermanni apud Ferrariam sepultum etiam post viginti annos iussit exhumari, & eius ossa comburi. to. 12. 313. 1.
Eadem sententia damnata fuit in Petro Ioanne, & Michaele de Cæsena. to. 12. 314. 1, & seq.
Christus Dominus suo exemplo firmauit paupertatem habentem loculos, in quibus seruabantur ea, quæ ei offerebantur ad subleuandas suas, & suorum necessitates. to. 12. 317. 1.
Fuit simul pauper, & diues. to. 4. 815. 83.
Paupertas Christi Domini admisit pecuniam ad ea, quæ sunt vitæ necessaria. to. 19. 111. 1.
Asserere Christum Dominum, & Apostolos nihil habuisse in communi, & in ea, quæ habuerunt, nullum ius habuisse definitum fuit esse erroneum, & hæreticum *inconsilis*; quæ incipit: *Cùm internullos*. tom. 12. 315. 1.
Paupertas Apostolorum.
Apostolis cur à Christo Domino præceptum fuerit modò, vt irent cum pera, modò sine pera? to. 20. 571. 12.
Aliquando eis permissæ, & aliquando non permissæ à Christo Domino fuerunt pecuniæ. to. 15. 82. 1.
Non caruerunt dominio rerum exteriorum in communi. 8. 474. 2; & seq.
An possessionem rerum habuerint? tomo 12. 305. 2.
Habebant ius percipiendi fructus ex bonis temporalibus laicorum. to. 18. 380. 2.
Fuit eis prohibitum dominari. to. 19. 111. 2. & seq.
Possederunt pecuniam per ordinem ad ea, quæ erant vitæ necessaria. tom. 19. 111. 2; & seq.
Quænam dominatio eis fuerit à Christo Domino prohibita? to. 14. 199. 1; & seq.
Pax.
Pacis laudes multæ. to. 16. 359. 14.
Pax quid significauerit apud antiquos? to. 6. 190. 1.
Pacem vnitatis germanam sæpiùs Christus Dominus in Euangelio commendauit. to. 16. 354. 5.
Pax roganda est iuxtà illud Psal. 121. to. 16. 360. 14.
Pax Ecclesiæ.
Pax Ecclesiæ conseruatur, dum viget religio. to. 2. ex Pighio. 134. 2.
Pax Ecclesiæ semper fuit quæsita; & propter eam tot Concilia fuerunt coacta. tom. 18. 140. 1.
Pax Ecclesiæ ab Arianis fuit valdè turbata. to. 15. 329. 1.
Peccans, peccator.
Peccans omnis est ignorans. tom. 4. 700. 46.
Peccatores conuersos ad pœnitentiam Deus ad maximos euexit honores. tom. 4. 766. 142.
Peccator terræ nomine nuncupatur. tom. 3. 232. 2.
Peccatores dicuntur paleæ, quia leuiter cadunt vento cuiuslibet tentationis expositi. to. 16. 349. 6.
Peccantes etiam grauiter absoluti fuerunt etiam in primitiua Ecclesia. tom. 6. 149. 1.
Peccatores, si fidem conseruant, sunt intra Ecclesiam. to. 16. 407. 1.
Peccatores publici per censuras Prelatorum repelluntur ab Ecclesia, quoad suffragia, non quoad fidem. to. 16. 350. 10.
Peccatores, cùm gratiam per peccatum amittunt, non amittunt fidem. to. 16. 351. 16.
Peccatores presbiteri baptizant, & consecrant; sicut & Caiphas, qui erat Pontifex anni illius prophetauit. to. 16. 351. 16.
Peccator si fidem conseruet, intra Ecclesiam est, qui per suffragia confidelium faciliùs poterit à peccatis resurgere, quàm si extra Ecclesiam esset. to. 16. 407. 2.
Peccator catholicus licèt quoad gratiam, & charitatem sit mortuus, & influxus gratiosos à capite non accipiat, tamen quoad fidem conseruandam influxus recipit ad exemplum membri infirmi nondum à corpore abscissi. to. 16. 407. 3.
Peccatori si conuertatur ex toto corde ad Deum

Deum cum contritione cordis, otis confessione,& operis satisfactione, Deus pollicetur se non recordaturum iniquitatum eius. to.16. 335. 15.
Deus, vt conuertatur peccator emittit occultas inspirationes, stat ad ostium hominis pulsans, dat propriæ conscientiæ testimonium signans lumen vultus sui super eum. to.16. 335. 16.
Peccator dum venit in profundum malorum contemnit. to.6. 14. 39.
Bestialiter viuens, bestialiter condemnatur. to.6. 10.23.

Peccatum.

Peccatum multipliciter sumitur. to. 3. 307. 1.
Peccatum maximum quodnam sit? tom. 3. 595. 2.
Peccata esse æqualia præter Stoicos dixerunt Magdeburgenses. to.1. 274. 2.
Peccatum originale fuit causa primaria, & principalis mortis Christi Domini. to. 1. 119.2.
Peccata impediunt veritatis cognitionem. to.4. 810.143.
Peccata plurima nomine fornicationis significantur. to.3. 234; & 235; & 236.
Peccata, ob quæ Episcopi, & Clerici antiquitùs degradabantur; & ob quæ solùm arcebantur ab altari. to.6. 232.1; & seq.
Peccata idololatriæ, mœchiæ, & homicidij antiquitùs fuerunt soli Christo Domino reseruata vsque ad tempora Zephyrini Papæ. to.6. 232. 1; & seq.
Peccatum nullum est, à quo peccator non possit absolui à Sacerdote habente potestatem. to.9. 684. 2.
Peccatum simpliciter irremissibile non datur, dummodò adsit vera pœnitentia. tom. 9. 684. 2.
Peccati definitio. to.9. 104. 59.
Peccatum nequit remitti, nisi per contritionem, vel per attritionem in Sacramento. to.4. 64. 1.
Peccata dicuntur remitti per fidem, quatenus fides excitat pœnitentes ad suscipiendum pœnitentiæ Sacramentum. to.18. 632.
Peccatum est, dictum, conceptum, vel factum contra legem æternam. tom. 9. 104. 59.
Peccatum omne est deuiatio ab aliqua lege naturali, vel diuina, vel humana rectè imposita. to.9. 104. 59.
Peccato priori perpetrato, & natura humana corrupta mirabile dictu est, quot remedia præparauit Deus homini, vt ab originali, & actualibus peccatis resurgat. to.16.335. 15.
Propter peccata priuatæ personæ non deperditur publica potestas. to.16. 397.8.
Peccatum paganitatis incurrit quisquis asserens se Christianum, Sedi Apostolicæ nollet obedire. to.11. 554. 7.

Pecora.

Pecora campi sunt Paganorum figuræ. to.4. 83. 1.

Pecunia.

Pecunia non præsumitur data pro ordinis executione, sed pro titulo beneficij. to.9. 98.15.
Pecunias extorquentes prætextu officij Inquisitionis quomodò puniantur? to. 5. 219. 15.
Iuspatronatus tanquam quid spirituale vendi non potest; tamen si venditur Villa, vel Castrum, transit etiam iuspatronatus, & pecunia videtur data super temporali, & non super iurepatronatus, quod tamen transit accessoriè. to.9. 98. 16.

Pedagium.

Pedagia propriè quæ dicantur? tom.5. 282. 110.
Et quæ intelligantur sub nomine pedagij? to.5. 282. 111.
Pedagia noua quinam possint imponere sine licentia Papæ, aut Regis. tomo 5. 283. 112.
Pedagia noua possunt licitè imponi à Regibus, & Imperatoribus in suis Regnis. to. 5. 283. 113.
Item Papa, & Concilium generale possunt imponere noua pedagia. to.5.285.114.
Duces, Marchiones, Comites, Barones, & Domini terrarum an possint in terris suis pedagia noua imponere? to.5.285.116.
Pedagia noua imponentes, quibus pœnis olim, & quibus hodie puniantur? tom. 5. 285. 117.
Pedagia de rebus causa negotiationis asportatis licitè possunt imponi. tomo 5. 286. 119.
Secus de rebus, quas quis emit ad vsum vitæ, ac familiæ. to. 5. 286. 119.
Pedagia licita à personis exigentes, an ligentur excommunicatione Bullæ Cœnæ? to.5. 286. 120.
Imponentes taxas, talleas, & alia similia, an incurrant in hanc censuram? tom. 5. 287. 122.
An potestas dari possit ex consuetudine præscripta ad imponenda noua pedagia? to.5. 287. 123.

Pedum Pastorale.

Pedum Pastorale significat sollicitudinem gregis. to.18. 113. 1.

Pelagius I. Papa.

Pelagius Papa redarguit quosdam Episcopos, quia reticebant eius nomen in Missarum solemnijs. tom.2. ex Agobardo. 20. 12.
Cassauit Concilium Constantinopolitanum. to.3. 700.1; & seq.
Cur eiusdem Episcopi vniuersalis respuerit? to.14. 329.1; & seq.
Pelagij Papæ epistola vetans, ne aliquis patriarcharum audeat assumere titulum Episcopi vniuersalis. to.17.366. 2.
Pelagij Papæ epistola ad Episcopos Galliæ, & Germaniæ appellantes. to.3.784.2.
Pelagij Papæ epistola redarguentis Ioannem Constantinopolitanum Episcopum de titulo Episcopi vniuersalis. to.3. 731. 1; & seq.
Pelagij Papæ epistola prima ad Episcopos, qui conuenerant Constantinopolim pro causa S.Athanasij. to. 18. 4.2.

Pelagius II.

Pelagij II.Papæ electio qualis fuerit? tom.3. 784. 2.
Pelagius II. Papa statuit vt Metropolitani intra tres menses à die suæ consecrationis veniant Romam, ad præstandum iuramen-

 men-

menrum, & accipiendum Pallium. to.11. 563. 3.
Pelagius II; & Gregorius Magnus Pontifices quare illud nomen, Episcopi vniuersalis prætermiserint, & se sic vocari passi non sint? to.11. 563.5.

Pelagius hæresiarcha.

Pelagij Hæresiarchæ hæresis quæ fuerit? to.6. 864. 5.
Pelagiana hæresis damnata fuit ab Innocentio.I; & Zosymo. to.8.516. 2; & to.1. 113. 2; & 200. 1.
Rescripto Papæ fuit terminata. to.1. 85.1.
Pelagius, & Celestius ab Africanis Episcopis damnati appellarunt ad Innocentium Papam. to.3.749.2.
Zosymum Innocentij successorem deceperunt. to.3. 749. 2.
A Sixto Cælestini successore, examinata eorum doctrina, fuerunt damnati. to. 3.749. 2.
Pelagij disputatio de gratia, & libero arbitrio, quo tempore contigerit? tom.6.332. 2.
Eius fraudulentus professionis fidei libellus to.6. 355. 1; & to.3. 750. 2.
Fuit accusatus ab Herote, & Lazaro. to.6. 119. 2.
Fuit delatus ad Apostolicam Sedem à S. P. Augustino. to.6. 161. 1.
Non fuit damnatus in Synodo Africana. to.6. 297.1.
Fefellit Patres Concilij Diospolitani. to.15. 464.1; & seq.
Eius epistola ad Zosymum. to.3. 750.2.
Eius causa examinatur. to. 15. 621. 22; & seq.
Pelagij sententia à pluribus Pontificibus Romanis fuit damnata. tom.15. 620. 22; & seq.
Pelagianæ hæresis progressus, & gesta contra illam in Ecclesia. tom. 16. 233. 1; & seq.
Pelagij hæresis negantia gratiam Christi Domini necessariam esse ad salutem. to.16. 233. 1; & seq.
Pelagius fefellit Palestinum iudicium, Romanam tamen Ecclesiam fallere vsquequaque non potuit, quia ibi erat notissimus. to.1. 114. 2.
Pelagij se Patrum vestigijs inhærere demonstrantis professio. to.1. 183. 2.

Pelagiani.

Pelagiani tres libros ediderunt continentes eorum errores sub nomine Xisti Papæ. t.1. 343. 1.
Pelagiani Episcopi in Piceno, & in Dalmatia fuerunt à S. Gelasio Papa compressi. to.1. 148. 1.
Pelagianorum progressus, & exitus. tom.16. 240. 1; & seq.
Quibus fraudibus Ecclesiã deceperint? to.16, 239. 1; & seq.
Pelagiani, & Petrobrusiani, seu nouelli paruulorum inficiatores per totum Orbem fuerunt damnati, cùm tales ab Ecclesia Romana fuerunt declarati. tom. 15.646. 74.
Pelagianistæ ab Innocentio, & Zosimo Apostolicæ Sedis Præsulibus sub diuersis temporibus notati, atque à membris Ecclesiæ præcisi sunt, & datis literis ad Orientis, & Occidentis Ecclesias, eos anathemarizandos, & deuitandos censuerunt. tom.1. 114. 2.

Pœna.

Pœna quotuplex sit? to.19.291.2; & seq.
Pœna mortis in veteri lege fuit statuta nolenti acquiescere sententiæ definitiuæ Summi Pontificis. to.10. 308. 2.
Pœna damnationis triplex. to.15. 147. 1; & seq.
Pœnæ, quas contrahunt violantes Bullam Cœnæ. to. 5. 420. 364.
Pœnæ præscriptæ appellantibus à Papa ad futurum Concilium. to.1. 133. 2.
Pœnæ, quas incurrunt obtinentes secundum beneficium curatum, non dimisso primo quot sint? to.5. 559. 57; & 58.
Pœnæ, quas incurrunt, qui Papæ irrogant iniurias. to.4. 210. 2; & seq.
Pœnam excommunicationis incurrunt Episcopi vocati ad Concilium, non venientes. to.6. 21.66.
Pœna maior non est in Ecclesia, quàm anathemarizatio. to.9. 227. 12.
Pœnæ contra eos, qui cum schismaticis participant. to.9.292. 146.
Pœnæ ecclesiasticæ. to.12. 455. 2.
Pœna commensuratur delicto, & ex grauitate pœnæ arguitur grauitas delicti. to.9. 433. 81.
Pœna solùm habet locum in casibus expressis. to.5. 269.53.

Pendente lite.

Pendente lite, quis non potest priuari vsu iuris si fine illius exercitio. to.9. 301. 167.
Pendente lite, non potest procedi ad electionem. to.9.301. 166.
Pendente iudicio superioris Index debet supersedere in cognitione causæ. to.9. 302. 168.

Pœnitentiæ Sacramentum.

Pœnitentiæ Sacramentum fuit figuratum in confessione Aaronis. to.19. 56. 2.
Eius institutio. to. 19. 62.2.
Pœnitentiæ Sacramenti definitio. tom.19.53. 2.
Pœnitentia an sit dolor voluntatis? to.3.270. 2.
Pœnitentiæ iteratio etiam de causis grauioribus fuit in vsu etiam tempore Marcionis. to.6. 149.1.
Pœnitentia falsa quænam sit? to.5.712. 2.
Pœnitentiæ, quatenus est Sacramentum, materia, & forma. to.18.354. 1.
Quanta sit eius virtus? to.19. 54. 1.
Habet virtutem dimittendi peccata. to.19. 316.1.
Eius partes sunt oris confessio, cordis contritio, & operis satisfactio. tom. 19. 54. 1.
Pœnitentia fuit necessaria in veteri, & noua Lege. to.19.54. 1.
Confessionis vocalis necessitas. tomo 19. 54. 2.
Fuit hoc Sacramentum à Domino institutum. to. 19.54.2.
Confessionis auricularis, & contritionis necessitas. to.19. 55. 2.
Pœnitentia, quem timorem requirat? to.19. 56. 1.

Timor seruilis non est spernendus. tomo 19. 56. 1.
Satisfactionis definitio. to.19. 56. 1.

Pensiones.

Pensiones annuas constituere in beneficijs, & illas transferre potest solus Papa. to.4. 521.169.

Percutiens.

Percutiens Romipetas deuotionis, & negotij causa ad Vrbem euntes, an incurrant excommunicationem? to.5. 324.219.
Percutiens peregrinum, quem esse talem ignorat, an incurrat excommunicationem? to.5.326. 221.
Percutientes Romipetas, & peregrinos, quando excusentur ab excommunicatione? to.5. 327. 222.
Percutiens Iudæum, vel alium infidelem, aut hæreticum venientem ad Vrbem, an excommunicetur? to.5. 328. 223.
Vulnerans, mutilans, & interficiens Romipetas, quot excommunicationes contrahat; & quid si percutiat sine vulnere? to.5. 326. 220.
Verberantes Romipetas an incidant in excommunicationem? to.5. 328.224.
Offendentes Romipetas aliquo modo ex dictis, dum sunt in Vrbe, an incidant in excommunicationem? tomo 5. 328. 226.
Verba: *dantes auxilium, consilium, vel fauorem, malè tractantibus peregrinos*, quomodò intelligantur? to.5.329. 228.
Percutientes Episcopos quot censuris teneantur? to.5.333. 235.
Percutientes, & vulnerantes Cardinales, in quibus casibus excusentur à censura? to.5. 335. 241.
Percutientes familiares clericos, vel sæculares de familia Cardinalium, an incurrant in excommunicationem Bullæ Cœnæ. to.5. 340.244.
Percutientes ad Romanam Curiam recurrentes quando excommunicentur, ostenditur. to.5. 345. 251.
Percussio clerici modica, fine leuis facta, aliquando dicitur atrox ratione loci, vel personæ. to.5.208.52.
Et quæ sit percussio leuis, mediocris, & enormis? to.5.209. 53; & 70
Percutientem clericum quis possit absoluere ab excommunicatione? to. 5. 209. 54; & seq.
Percutiens Clericum excommunicatum an incurrat excommunicationem? to.9. 91. 68.
Percutiens Clericum, non ex odio, vel ex inimicitia, sed per iocum non incurrit excommunicationem. tom.5. 197. 10; & sequen.
Item Clerici pueri impuberes se se inuicem percutientes excommunicationem non incurrunt. tom.5. 198. 12.
Clericum detinens in carcere, vel in aliqua domo loco carceris incurrit excommunicationem. tom.5. 198. 16.
Item Clericum expolians, vel ei surripiens pecuniam, siue per vim, siue per fraudem. tom.5. 199. 17.
Clericus percutiens se ipsum an incurrat excommunicationem? tom.5. 199. 20.
Percutiens Clericum etiam volentem, & consentientem incurrit excommunicationem. tom.5. 199. 21.
Percutiens Clericum à solo Papa potest absolui. tom.5. 209. 54.
Percussores Clericorum quando, & in quibus casibus possint absolui à proprijs Prælatis, & Episcopis? tom. 5. 209. 55; & sequen.
Percussores Cardinalium, quibus pœnis subijciantur? tom.10. 194. 1.
Interficiens Cardinalem non habentem pileum an incurrat excommunicationem Bullæ Cœnæ? tom.5. 334. 237.
Cardinalis sibimetipsi inferens manus, vel necem non incurrit excommunicationem in Bulla Cœnæ Domini. tom. 5. 332. 234.

Perfectio.

Perfectionis tres gradus. tomo 14. 319. 1.

Perigenes.

Perigenis Corinthij Episcopi appellatio. tomo 6. 214. 2.

Peritia.

Peritia in tribus casibus consistit, nempe in natura, doctrina, & vsu. tom.9. 129. 9.

Periurus.

Periurus simpliciter est infamis. to.9. 314. 2; & 4.
Periurus an ipso iure beneficijs priuetur, vel debeat declarari? to.9. 214. 6.
Periurij notæ. to.9.342. 217.
Periurium quando inducat infamiam? to.9. 314.4.
Periurus quando incurrat infamiam, & dicatur bestia? to.9. 342. 217.

Perpetuum.

Perpetuitas Ecclesiæ. to.1. 7.
Perpetuum reputatur illud, quod ignoratur quanto tempore sit duraturum. tom. 9. 78. 11.

Perrerius.

Perrerius Tessalæ Prouinciæ Episcopus Romam appellauit. to.6. 215. 1.
Interfuit Concilio Antiocheno. tom.6. 215. 1.

Persecutio, persecutor.

Persecutor est ille, qui cogit ad malum. to.4. 44. 1.
Persecutores Christianorum quantùm durauerint? tom.3. 9. 1.
Ex persecutione Ecclesia fuit aucta. tom. 2. ex Adolpho. 76. 1.
Persecutores Ecclesiæ imaginantur Christi Domini fidem esse eorum statui perniciosam. tomo 2. ex Adolpho. 63. 1.
Persecutores Ecclesiæ putant Catholicos sibi esse perniciosos, & omnia scelera illis attribuunt. tom.2. ex Adolpho. 64.1; & sequen.
Perturbationes Ecclesiæ à bonis fidelibus sunt exoptandæ, vt eorum constantia, & Dei potentia appareat. tomo 4. 241. 1.
Persecutionibus Ecclesia fuit incitata. tom.3. 251.1.
Persecutiones Ecclesiæ quot fuerint? to. 13 488.2.

Perse-

Persecutio grauissima, & nouissima Ecclesiæ fuit tempore Iuliani apostatæ. tomo 12. 498.2.
Persecutiones Ecclesiæ sub Arianis Principibus quales, & quantæ fuerint? to.1. 19.1; & sequen.
Persecutio Ecclesiæ sub Traiano, & Marco Imperatoribus fuit crudelissima. to.2. ex Adolpho. 63.2.

Persona.

Persona Christi Domini est vna in duplici natura. to.3. 218. 2.
Personæ requisitæ ad constituendum Concilium quænam sint? to.3. 866. 2.
Persona loquentis semper intelligitur excepta. tom.6. 19. 57.
Personæ, quæ Papæ subduntur. to.12.442.1.
Persona minùs sancta aliquando gubernio est minùs idonea. to.7. 785. 2.
Personæ duæ statuuntur in quolibet Rege, & iudice, vna priuata, altera publica; & Cayphas licèt malus, vt priuata persona, tamen prophetauit, vt publica persona. tom.16. 397. 9.
Personæ principales, & accessoriæ, quæ continentur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 270. 54.
Personæ principales in Bulla Cœnæ Domini contentæ sunt piratæ, & latrones; minùs principales sunt fautores, receptores, & defensores. tom.5. 274. 67.
Persona loquentis non continetur in generali sermone. tom.6. 26. 89.
Personæ principales, quæ non debent impediri in sua iurisdictione quænam? tom. 5. 378. 290.
Personæ Ecclesiasticæ, quo iure sint exemptæ à iurisdictione Principum sæcularium. tom.5. 368. 280.
Personæ Ecclesiasticæ, ad quæ munera personalia, realia, & mixta obligari nequeant? tom.5. 389. 310.

Pertinax, pertinacia.

Pertinax est, qui coram Inquisitore in suo errore persistit. tom.9. 378. 11.
Pertinacia in delicto non caret scrupulo hæreticæ prauitatis. to.9. 126. 176.
Pertinacia plùs ad hæresim, quàm error facit, & quis propriè pertinax dicatur? tomo 5. 246.18.
Pertinax in petitorio videtur malè sentire de fide. to.9. 315. 17.

Pertinentia.

Pertinentia ad statum generalem Ecclesiæ, quæ sint? tom.13. 557. 1.
Pertinentia ad ius Diuinum, quæ sint? tomo 13. 12. 2.

Petilianus.

Petilianus Donatista aliquando Cyrthensis, aliquando Constantinopolitanus Episcopus appellatur. to.6. 227. 2.
Petilianus reprehensus à Sancto P. Augustino, quia cathedram Apostolicam vocauerat cathedram pestilentiæ. to.15. 291.2.

Petra.

Petræ, à qua D.Petrus nomen accepit, adhærere debemus. to.16. 421. 1.
Super eam statuendi sunt pedes nostri. to.16. 422. 2.
In petra exaltari debemus super inimicos nostros. to.16. 422. 3.
Petra hæc debet esse refugium nobis, sicut herinaceijs, qui extra petram inuenti, facilè capiuntur. to.16. 422. 4.
In petræ huius foraminibus, & in cauerna huius maceriæ recondi debemus, si nolumus decipi ab hæreticis. to.16. 422. 5.
Cum petra ista acutissima circumcidenda sunt superflua, & præputia cogitationum nostrarum. to.16. 422. 7.
Petram, & lapidem hunc superponamus capiti nostro, si volumus videre scalam Iacob, & Angelos descendentes, & ascendentes in cœlum. to.16. 422. 9.
Petræ isti sanctissimæ adhærentes, comparabimur homini, qui ædificauit domum suam supra petram. to.16. 423. 12.
Petræ nomine fuit designatus D. Petrus. tomo 20. 40. 1; & seq.
Petræ nomen sumi potest pro Christo Domino, qui est petra; & pro D. Petro, qui pariter dictus fuit petra. to.3. 2.2.
Petræ nomen hæbraicè, & chaldaicè idem est, ac petra, seu rupes. to.1. ex Ecchellensi.41.2; & seq; & to.3.143.2; & to.4.748.36; & to.7. 817.1.
Petræ nomine quomodò intelligi possit quilibet fidelis? to.18. 479. 1.
Petra prima, principalis, & maxima fundamentalis Ecclesiæ est Christus Dominus; Petrus verò est petra minùs principalis, secundaria, vicaria, & purè ministerialis? to.17. 66. 2.
A petra Petrus dictus fuit; non autem petra à Petro. to. 17. 70. 1; & to. 9. 140. 23; & to.13. 267. 2.
Petræ significatio secundùm expositionem S. P. Augustini. to.17. 70. 1; & seq; & to. 9. 542. 1; & 513. 1; & to.14. 249. 2.
Petræ nomine quid Christus Dominus significare voluerit? to.14. 17. 1.
Vid. Petri nomina.

Petronius.

Petronius Cardinalis frustra arguitur. tom.6. 194.2.

Petrus aduentus Romam.

Petrus Romam venit priùs, quàm Paulus. to.12.18.1; & seq; & tom.18.441.2; & seq. & 524. 1.
Romæ Simonem Magum virtute Dæmonis in aerem sublatum oratione deiecit. tom.17. 234.1; & seq; & 441.1.
Quo anno Romam venerit? to.8. 178. 2; & tom.12. 40. 1; & sequen; & tom.14.519.2; & tom. 17. 612. 1; & sequen; & tom.20. 283.5.
Petri aduentus Romam ex Sanctis Patribus ostenditur. tom.17. 208. 1; & sequen; & 438.2; & sequen; & tom.18. 513. 1; & sequen.
Item ex Epistolis plurium Imperatorum. tom.17. 212. 2; & sequen.
Item ex plurium Orientalium relationibus. tomo 1. ex Ecchellensi. 49. 1; & sequen; & tom.2. ex Alano. 32. 1; & sequen.
Petrum fuisse Romæ pluribus alijs argumentis probatur. to.2. ex Pighio. 47.1; & sequen; & to.5.766.2; & to.6.438; & to.10.7. 2; & 160.2; & to.11.274.1; & 276.7; & seq; & to.14.517.1; & seq; & to.19.151.1; & seq; & 26, 2.

Petrus

Petrus venit Romam iussu Domini, & ibi fixit suam sedem. to.3.822. 2;& to.8. 172.2. & to.9.647.2;& to.14. 29. 1;& to.18. 51.1.

Petri aduentum Romam testantur cathedra, supra quam sedit; aquatum fontes ab eo mirabiliter exciti; silices eius genibus emolliti; catenæ, & carceres vsque nunc extantes. to. 7. 69. 1.

Accedunt testimonia Metaphrastes.& S.Apollinaris. to.7. 69. 2.

Idem testatur Synagoga Hebræorum Transtibetim, ad quam se contulit,quando Romam fuit ingressus. to.7. 70. 1.

Item cæmeteria, in quibus ministrauit baptismum. to.7. 71. 1.

Item ordinatio trium Patriarcharum. tom. 7. 71. 2.

Item ordinatio aliorum sexaginta Episcoporum. to.7. 72. 2; & seq.

Petrus fuit Episcopus Romanus. tom.7. 154. 2; & seq.

Eum fuisse Romæ negare summa impudentia est. to.7. 799. 2.

Romæ cathedram Episcopalem constituit. to.6. 242. 2; & to.11. 278. 1; & seq; & tomo 15. 181. 2.

Simul cum Paulo fundasse Ecclesiam Romanam testatus fuit S. Irenæus auditor S. Polycarpi, qui fuit S. Ioannis Discipulus. to.15. 181. 1; & 292. 2.

Viginti quinque annis rexit Ecclesiam Romanam. to. 15. 181. 2.

Romæ cruci fuit affixus. to.10. 160. 2; & tomo 17. 207. 2; & 438. 2; & seq.

Petrus, & Paulus Romæ fuerunt occisi.to.15. 183. 1; & seq.

Qui conati fuerunt eorum corpora extra Romam asportare, tonitruis, & horrendis fulgoribus perterrefacti fuerunt. tomo 15. 183. 1.

Petrum Romæ fuisse, Ecclesiam fundasse, & suo sanguine consecrasse vetustissima Sanctorum Patrum Græcorum, & Latinorum monumenta testantur.to.17. 594.1;& seq.

Eius prima epistola scripta fuit Romæ. to.4. 780. 52; & to.12. 26.2; & to.14. 545. 1; & seq; & to. 17. 633. 1; & seq; & to. 18. 513. 2; & seq.

Cur potiùs Romæ, quàm alibi suam Sedem fixerit? to.2. ex Turrecrem. 32. 2; & to.1. 75. 2.

Suum successorem reliquit Episcopum Romanum, non Antiochenum. tom.2. ex Turrecrem. 32. 2; & to.4. 303. 1; & seq.

Verè mortuus fuit Romæ. to.8. 173. 1; & tomo 14. 536. 2; & 517. 1; & to. 17. 207. 2.

Quomodò à Paulo fuerit salutatus, dum pergeret ad martyrium? tom. 2. ex Turrecrem. 18. 1.

Lacrymis Christianorum Romæ permoto, vt fugeret mortem ei à Nerone decretam nocte ab Vrbe exeunti apparuit Christus, qui à Petro interrogatus: *Quo vadis?* Respondit: *Vado Romam iterum crucifigi*: quo responso increpatus statim reuersus est ad subeundum martyrium. to. 3. 6.1; & 12. 2; & to.7. 78. 1; & tom.8. 173. 1; & tom.10. 254.1; & to.11. 275. 5; & to. 12. 35. 1; & to.14. 353. 2; & to. 15. 182. 2; & tom. 16. 379. 2; & to. 17. 442. 2; & 602. 1; to. 18. 331. 1; & to.20. 64. 2; & tom.19. 26. 1; & 30. 1; & 70. 2; & 154. 1; & seq.

Romæ moriens reliquit suo successori Pastoralem auctoritatem in totam Ecclesiam. to.10. 7. 2; & to. 16. 380. 2; & seq; & tomo 17. 644. 2; & seq.

Petri, & Pauli mors fuit Romæ eadem die. tomo 17. 627. 1; & seq.

Petrus non erat Romæ, cùm Paulus fuit vinctus Romam perductus. to. 17. 623. 1.

Petrus Romam Babylonem vocauit. tom. 10. 246. 2; & to. 11. 275. 5; & to. 12. 27. 1; & to.15. 378. 1; & tom. 17. 215. 1; & seq; & to.18. 513. 2; & to.19. 151. 2.

Postquam Romæ fixit sedem, multas Orbis peregrinationes suscepit, quo eum vocabat Ecclesiæ necessitas. to. 10. 246. 2.

Romæ Sedem tenuit viginti quatuor annis completis, & incepto vigesimo quinto è viuis decessit. to. 3. 13. 1; & to. 10. 252. 1; & to.13. 237. 1; & to.14. 522. 1; & to. 20. 283. 4.

Habitauit extra Romam duodecim annis, postquam Romæ fixerat Sedem. to.3. 12.2.

An Romæ iure Diuino fixerit sedem? tom. 3. 14. 2.

An elegerit Clementem successorem? tom. 3. 15. 1; & 319. 1; & 518; 2; & 529. 2; & tomo 4. 321. 2; & seq; & to.19. 102.1.

Missus fuit Romam, vt caput Ecclesiæ. to. 1. 46. 2.

Romæ prędicauit fidem ante alios Apostolos, mortuos suscitauit, viginti quinque annis sedem tenuit, & simul cum Paulo martyrium subijt. to.1. 473. 1; & seq.

Ex eius aduentu summa Romæ felicitas est deriuata. to.1. 474. 1.

Cur potiùs Romæ, quàm Hierosolymis, vel alibi sedem fixerit? to. 16. 382. 1; & seq.

Romæ suam auctoritatem exercuit. tom.1.ex Ecchellensi. 48. 1; & seq.

Postquam Romæ fuit Episcopus, nunquam mutauit Episcopatum, tomo 5. 657. 1; & tom.12. 37. 2; & seq.

Romæ habuit coadiutores Linum, Cletum, & Clementem. to.12. 154. 2.

Quo anno eius mors contigerit? to.12. 40.1.

Passus est Romæ, vbi sedem fixit, & vbi domicilium ecclesiastici principatus collocauit. to. 12. 419. 2; & seq.

Simul cum Paulo prædicatione, & doctrina Ecclesiam Romanam fundauit. to. 4. 149. 1; & 151. 1.

Cur sacræ literæ non testentur Petrum Romæ passum fuisse? to.4. 779. 50. 50.

Petrum Romæ sedisse est communissima sententia. tomo 4. 780. 53; & to. 8. 173. 1; & seq; & to. 13. 237. 1.

Petrus, postquam Romæ fixit sedem, non semper Romæ permansit, ideo Linum, & Cletum sibi coadiutores declarauit. tom.3. 821. 2.

Romæ approbauit Euangelium à S. Marco conscriptum. to.12. 27. 2.

Prædicauit Romæ Euangelium, antequam Paulus Romam veniret. tomo 12. 28. 1; & seq; & tom.14. 528. 1; & tom.17. 346.2; & 217. 2.

Disputauit cum Simone Mago, & ipsum ex aere in terram deiectum extinxit. tom. 12. 31. 1; & seq; & to.17. 142. 2; & seq.

Petri disputatio cum Simone Mago an contige-

tige-

tigerit die dominica, & ideo ieiunium Sabbati Romæ à DP. ecto fuerit institutum? tom. 12. 33. 1.
Petrus primis quinque annis nullibi sedit; & vltimis viginti quinque annis Romæ sedem habuit. to.3. 13. 1.
Ex præcepto Dei Romam venit, sedem fixit, & crucem subijt. to.12. 33. 2; & seq.
Sub Nerone fuit crucifixus eadem die, qua Paulus fuit decollatus. to.12. 34. 1; & seq.
Petrum Romæ fuisse simul cum Paulo, fuisse Episcopum Romanum, ibique passum pro Christo totus Orbis restatur. to.3. 451. 1.
Odio habitus, & crudeliter infestatus fuit à Simone Mago. to.12. 108. 1.
Vsque ad mortem tenuit Episcopatum Romanum. to.8. 176. 1.
Petri præsentia Romæ fuit maximè necessaria ad reprimendas Simonis Magi fraudulentias. to.14. 146. 1; & seq.
Petrus,& Paulus Romæ fuerunt occisi, quanuis non constet de tempore, anno, mense, & die. to.14. 548. 2.
Petrus excommunicauit Simonem Magum. to.8. 515. 2.
Venit Romam anno secundo Claudij,& quadragesimo quarto à Christi Domini morte. to.7. 35. 1.
Mansit Romæ septem annis, & postea expulsus fuit à Claudio. to.7. 35. 1.
Fuit expulsus simul cum alijs Iudæis. to. 7. 73. 2.
Iterum post quatuordecim annos venit Romam. to.7. 73. 2.
Eius passionis historia. to.7. 77. 1; & seq.
Illius concio in cruce ad populum. tomo 7. 79. 1.
Eius martyrij consummatio. to.7. 80. 1.
Illius domicilium Romæ fuisse Sanctorum Patrum monumenta testantur. to.7. 87. 1; & seq.
Item aliorum DD; & historicorum testimonia. to.7. 88; & seq.
Solum Petrum fuisse Romæ Episcopum, non autem etiam Paulum an fuerit saltem implicitè definitum? to. 4. 566. 193.
Nedum venit Romam iussu Christi Domini, sed etiam ex illius præcepto transtulit Romam suam cathedram, quam Antiochiæ fundauerat. tomo 10. 162. 1; & tomo 14. 57. 2.
Eius vita, & mors Romæ. to.3. 6. 2.
Antequam moreretur,non elegit Clementem, sed tantùm declarauit, quid de illo sentiret, & cum fore eligendum indicauit. tomo 3. 329. 2.
Passus fuit sub Nerone. to. 14. 520. 1.
Simul cum Paulo vltimo Neronis anno fuit occisus. tomo 14. 522. 1; & tomo 17. 142. 2.
An verè fuerit Roma simul cum alijs Iudæis expulsus à Claudio? to. 14. 521. 1.
Quo anno Ecclesiam Romanam fundauerit? to.17. 232. 2; & seq.
Antequam Romam veniret,sex circiter annos domicilium stabile non habuit; postea fundauit Ecclesiam Antiochenam, & tandem Romam aduenit. to.12. 419. 2.
Petri confessio Romæ ab Anacleto fuit extructa, & exornata, quo confirmatur illius aduentus. to.1. 338. 2.
Petrum simul cum Paulo Romæ mortuum fuisse testantur eorum sepulcra. tomo 18. 516. 2.
Idem testatur totius Orbis consensus excepti a paucis hæreticis Petri inimicis. to.18. 516.2.
Idem probant testimonia PP. Græcorum, & Latinorum. to.18. 516. 2; & seq.
Petrum fuisse Episcopum Romæ vsque ad mortem testantur SS. Patres communissimè. to.18. 518. 2; & seq.
Petrum Romæ fuisse non improbat discordia circa tempus; sicut non improbat Christum mortuum fuisse discordia circa tempus, quo mortuus est. tomo 18. 522. 2; & seq.
Item non officit, quòd eius successio diuersimodè narretur. to.18. 521. 12.
Petrus mansit in Iudæa quinque annis; postea venit Antiochiam, vbi moratus est septem annis; deinde venit Romam; & post septem annos expulsus à Claudio redijt Hierosolymam, vbi celebrauit concilium. to.18. 522. 2; & seq.
Redijt Romam regnante Nerone. tomo 18. 523.1.
Cuius ætatis fuerit, quando Romam venit? to.18. 525. 2.
In epistola, quam scripsit Romæ, cur Romam Babylonem vocauerit? tom. 17. 215. 1; & seq.
Vocauit Romam Babylonem ob confusionem idololatrarum. to.19. 151. 2.
Petrum fuisse Romæ testantur Eusebius Cæsariensis, & iura Cæsarea. to. 19. 151. 2.
Credere Petrum fuisse Romæ necessarium est ad salutem. to.19. 231. 2.
Probatur ex epistola Romæ scripta, quam vocat Babylonem; & ex Hieronymo, Ambrosio, & Eusebio. to.19. 231. 2.
Petrus ad tempus sedit Antiochiæ, sed iussu Dei Romam migrauit. to. 20. 64. 2.
Fuit Romæ, & ibidem prædicauit ex testimonio D. Dionysij, & Eusebij, Bedæ, D. Ambrosij, S. P. Augustini, & aliorum. to. 20. 282. 2; & seq.
Venit Romam anno quarto Claudij. to. 20. 283. 5.
Petrum Romæ fuisse, & Christi Domini fidem prædicasse habetur ex Martyrologio Ægyptio sub die 29. mensis Hatue, quo die S. Clemens Papa martyrio fuit coronatus. to.1. ex Ecchellensi. 49. 2.
Petrum, & Paulum Romæ occisos fuisse restatus fuit Mashudus Mohammedanus historicus. to.1. ex Ecchellensi. 49. 2.
Petrum in Vrbe Romæ moratum fuisse habetur etiam ex historia generali Conciliorum Arabicorum. to.1. Ecchellensi. 49. 1.
S. Cyrillus Hierosolymitanus homilia de obitu Virginis narrat Petrum Romam fuisse adductum Hierosolyma, Paulum ex Cilicia, & Thomam ex Indijs, vt interessent morti eiusdem Beatissimæ Virginis. to.1. ex Ecchellensi. 49. 2.

Petri amor in Christum.

Petrus summum amorem ostendit in Christum, cum ex impatientia fruendi illius præsentia, se proiecit in mare. tomo 18. 147. 2.
Petri amorem in Christum debuisse ad Christi

sti gregem extendi colligitur ex illis Christi Domini verbis: *Pasce oues meas* . tomo 18. 147. 2.
Petri amor in Christum Dominum omnem speciem amoris inclusit. to.18. 152. 1.
Eius amor in Christum Dominum fuit causa, cur fuerit electus pastor totius Ecclesiæ. to.7. 150. 1.
Eius amor auctus fuit ex negatione Christi Domini. to.8. 221. 2.
Illius amor in Christum Dominum fuit causa, cur super alios Apostolos euectus fuerit. to.17. 150. 1.
Ob amoris magnitudinem mortem dissuasit Christo Domino in monte Thabor. tom.8. 36. 1; & seq; & 44. 2.
Cur à Domino ter fuerit interrogatus, an illum amaret? to. 8. 34. 2; & to. 16. 376. 16.
Sæpe rogauit Ioannem, vt Christum Dominum interrogaret; quia sciebat Ioannem diligi plus alijs Apostolis. to.17. 62. 1.
Petrus interrogatus fuit à Christo Domino solùm de dilectione, quæ sola sufficit ad pascendum gregem. to.20. 48. 1.
Petri charitas exacta fuit à Christo Domino, vt constitueretur pastor Ecclesiæ. tom. 19. 543. 2; & seq.
Petrus quare fuerit de amore erga Christum Dominum examinatus priusquam pastura ouium Christi sibi decerneretur? tomo 16. 340. 6.
Petrus licèt consuluisset Christum Dominum eo tempore dicens: *Domine si percutimus in gladio*; nullam tamen responsionem expectauit eius amor inflammatus. to.16. 373. 17.
Petrus tanquam dux illorum, qui Iesu Christi partes agebant, eduxit gladium, & amputauit auriculam Malchi feruens amore Magistri, quem victum, & à suis derelictum aspiciebat. to.16. 372. 16.
Petri cathedra.
Petri cathedra ob suam firmitatem dicitur fundamentum Ecclesiæ. to.17. 90. 1.
Petri cathedra nunquam fuit hæresi infecta. to.14. 567. 2.
Petrus non decreuerat ex cathedra obseruantiam legalium. to.7. 720. 1.
Sola illius cathedra habet annexam infallibilitatem. to. 15. 52. 415.
Sola est fidei regula, quam agnouerunt nedum Sancti Patres, sed etiam hæretici. tom.15. 56. 445; & seq.
Sola est mater omnium aliarum sedium Episcopalium. to.15. 51. 409.
Petri cathedræ fundatio, & translatio. to. 4. 550. 100; & seq.
Sedens in Petri cathedra habet doctrinam infallibilem; sicut illam habuerunt sacerdotes summi veteris legis, qui sederunt in cathedra Moysis. to.4. 789. 68.
Petri cathedra fuit ab Ethnicis acerrimè impugnata. to.3. 899. 1.
Petri cathedræ primatus ostenditur. to.2. ex Pighio. 41. 2; & seq.
Petri cathedra cur potiùs Romæ, quàm Hierosolymis fuerit instituta? to.16. 383. 1; & seq.
Petri cathedra ab hæreticis fuit semper impugnata, quia fuerunt semper ab illa damnati. to.16. 389. 2; & seq; & to. 2. ex Pighio. 80. 1; & seq.
Petrus, & eius successores, quanuis possint errare, vt personæ priuatæ, non tamen vt definientes ex cathedra. to.16. 394. 1.
Petrus priùs cathedram fundauit Antiochiæ, quam postea transtulit Romam. tom.2. ex Aluarez. 14. 2; & to. 16. 383. 1.
Petri cathedra nunquam hæreses protulit. to.2. ex Pighio. 93. 2.
Ad illam appellarunt semper ab initio fidei nascentis in causis grauioribus omnes Orbis Ecclesiæ. to.2. ex Pighio. 98. 2.
Petri cathedræ vnitas. to. 2. ex Pighio. 102. 2; & to.1. 3.
Petri cathedra appellata fuit à Concilijs Ecclesia Romana. to.3. 345. 2.
Petri cathedram inuaserunt semper soli schismatici. to.1. 9. 2.
Petri cathedræ laudes, encomia, & prærogatiuæ. to.1. 34; & seq.
Petrum habere Paulum suæ cathedræ consortem non decuit ratione vnitatis, & perfecti regiminis. to.12. 143. 2; & seq.
Petri cathedram, quæ est Ecclesia Romana, eiusque supremum Pontificem, vtporè Christi in terris Vicarium, & S. Petri successorem ordinarium tenentur audire omnes Christi fideles, eique fidem, reuerentiam, & obedientiam præstare ex testimonijs Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum Orientis, & Occidentis, Conciliorum generalium, & prouincialium, ac Imperatorum Catholicorum, qui primis quingentis annis, & vltra floruerunt ostenditur. to.12. 97. 1.
Petri cathedra habet de iure Diuino dominium omnium aliarum Ecclesiarum. to. 3. 357. 2.
Petri cathedra idem est, ac Petri iurisdictio, seu potestas. to.17. 242. 2.
Nunquam errauit in fide. to.3. 863. 3.
Cur fuerit instituta? to.3. 654. 2.
Eius priuilegium à Christo Domino nobis fuit commendatum. to. 2. ex Pighio. 64. 66.
Eius propria, & singularis prærogatiua. to.2. ex Pighio 64. 1.
Eius vnitas ex vnitate Dei, Christi, & Ecclesiæ deducitur. to.1. 424. 2.
Petri Cathedra est tribunal Christi. tom.3. 927. 2.
Petri Cathedra duo significat. tom. 3. 489. 1.
Habuit à Christo priuilegium infallibilitatis, & perseuerantiæ in fide. to.13. 276 1.
Petri cathedra plenitudinem potestatis semper obtinuit. to.2. ex Aluarez. 3. 2.
Petri priuilegia fuerunt realia, idest annexa eius cathedræ; non personalia, idest annexa eius personæ. to.15. 229. 3; & seq.
Eius cathedræ subditur etiam Patriarcha Constantinopolitanus. to.3. 736. 2.
Petri cathedra est sola Romana Ecclesia ex testimonio SS. Patrum. to. 20. 62.
Petrus Romam transtulit cathedram suam, vt vbi erat caput superstitionis, illic quiesceret caput sanctitatis; & vbi gentilium Principes habitabant, ibi Ecclesiarum Principes morerentur. to.16. 384. 4.
Roma, quæ erat magistra erroris, per hanc

cathedram fieri debebat disciplina veritatis, vt caput Orbis effecta latiùs præsideret religione Diuina, quàm dominatione terrena. to.16. 384.7.

Petri cathedra Antiochia, iubente Domino, Romam translata fuit teste B.Marcello, & Anterio, vt ibi magis proficere posset. to. 16. 383.1.

Petri Claues.

Petro traditas fuisse claues à Christo, quibus constitutus fuit Ecclesiæ Caput, ostenditur contra hæreticos. to.2.ex Alberto Pio. 1.1; & seq; & to.7.186. 1.

Petrus ex traditione clauium Princeps totius Orbis fuit constitutus. to.2. ex Turrecrem. 8.2: & seq.

Petrus habuit claues diuerso modo, ac illas habuerint alij Apostoli.to.2.ex Turrecrem. 10.2; & ex Alano. 42. 2; & to. 12. 123. 2; & to.7. 140. 2; & to.13. 112. 2.

Ei fuerunt datæ claues solùm post Christi resurrectionem. to.2. ex Aluarez. 7. 2.

Petro tanquam capiti, & alijs Apostolis, tanquam membris, potestas clauium fuit concessa. to.2. ex Aluarez. 7. 2; & seq. & to.18. 101. 3.

Petro, non Ecclesiæ, claues datæ fuerunt. to.10. 233. 1; & to.14.17.2; & to.18. 482. 1.

Petri claues quid significent? to.3. 215. 1.

Petrus, & Paulus ambo claues acceperunt; sed Paulus accepit clauem scientiæ, & Petrus clauem potentiæ. to.9. 549.139.

Petrus an acceperit à Christo tantùm claues Regni Cælorum; vel simul etiam Regni terreni? to.9. 671. 2.

Petro simul cum clauibus plenissima potestas fuit collata. to.1.3;1;& seq. & 6. 2.

Petri claues eius dominium significant. to.1. 44.1.

Ei fuit collata vtraque clauis scientiæ, & potestatis. to.1. 95. 2.

Petrus ius clauium habuit; Apostoli verò solùm vsum clauium habuerunt. to.1.388. 2.

Nomine clauium fuit ei commissa cura ducendi, & introducendi in Cęlum ad Christum Dominum suum populum. tom. 18. 150. 1; & seq.

Petro soli claues datæ fuerunt ad ostendendam eius superioritatem inter Apostolos. to.1. 431. 2.

Ei fuerunt priùs promissæ, & postea collatæ claues à Christo Domino. to.10. 232. 2.

Non fuerunt ei traditæ claues, quando fuerunt ei promissæ; quia tunc viuebat Christus Dominus, qui erat Summus Pontifex visibilis;& vt post negationem disceret peccantibus, & pęnitentibus parcere. to. 18. 1022.

Quando claues receperit? tom.9. 492. 28; & 480.7; & 506. 66.

Ei soli fuerunt traditæ claues Ecclesiæ. to.2. ex B. Ægidio. 33. 2; & tom. 18. 484. 2; & seq.

Petro, & Ecclesiæ quomodò collata fuerit clauium potestas? tom.9. 506. 66; & 508. 70.

Petrus non accepit claues per Ecclesiam, nec per auctoritatem SanctorumEcclesię.to. 13. 380. 1.

Cùm claues accepit, tunc significabat Ecclesiam. to.3. 569. 2.

Cur soli Petro dictum fuerit: *Tibi dabo Claues Regni Cælorum*; non autem omnibus Apostolis? to. 12.8. 2; & 11. 1.

Ei traditæ fuerunt claues pro se, & suis successoribus, cæteris autem Apostolis fuerunt traditæ in quadam mensura inæquali, tanquam suis coadiutoribus. to.12.13. 1; & seq.& 14.1; & to. 14. 260.1; & seq.

Habuit claues quoad supremum regimen, cæteri autem Apostoli illas habuerunt solùm quoad potestatem ligandi, & absoluendi. to.20.46.1; & seq: & tom. 19. 126 1.

Petro soli dictum fuit: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: quia illa particula *Tibi* ad vnam tantùm restringit personam, sicuti cùm fuit dictum Magdalenæ: *Remittuntur tibi peccata tua*: ipsi soli,non omnibus peccata fuerunt remissa. to. 12. 120.1.

Ei soli tanquam omnium Apostolorum capiti datæ claues fuerunt. to.12. 120.2.

Petrus solus dictus fuit Ianitor Regni Cælorum, quia ipse solus claues accepit. to.12. 121.1.

Claues per Petrum datæ fuerunt Ecclesiæ, quia datæ fuerunt Petro, qui est in Ecclesia, tanquam caput ipsius. to.6. 693.1;& seq; & to.9.637.1; & to.12.122.2; & to.17. 549.1.

Petri claues significant scientiæ potestatem, per ordinem ad docendum ea, quæ spectant ad fidem; & potestatem potentiæ per ordinem ad regendam Ecclesiam. tom.7. 140. 2; & to.12. 126. 2.

Petrus, sicut solus Christum Dominum negauit; ita solus claues à Christo Domino accepit. to.6. 564. 1.

Quomodò potestate clauium vsus fuerit?to.1. 432.1.

Ei clauium potestas promissa fuit Matth. 18; & Io. vlt.fuit collata. to.21. 536. 1.

Nomine clauium significata fuit Ecclesiæ potestas. to.8. 341. 2.

Amplitudo potestatis significata fuit per Regnum Cęlorum. to.8. 342.2; & seq.

Petro immediatè claues fuerunt collatæ.to.6. 562.1;& to.7. 18. 2; & to.11. 265.1;& seq. & to.19. 576. 1. & seq.

Quomodò ei datæ fuerint claues ad soluendum, & ligandum in Cœlis in plurali, non in singulari? tom. 14. 252. 2; & sequen.

Quando accepit claues, iam erat Princeps, Apostolorum, & caput Ecclesiæ. tom.14. 260.1; & sequen.

Cùm ei traditæ claues fuerunt, ei traditus fuit primatus in totam Ecclesiam. to. 14. 16. 2.

Quantùm ad clauem, quæ significat potestatem ordinis, fuit æqualis alijs Apostolis, sed quantùm ad potestatem, quæ significat potestatem iurisdictionis, fuit illis superior. tom.7. 140.7.

Petro promissa fuit Ecclesiæ ædificatio, collatio clauium, & indefectibilitas fidei. tom.7. 190. 1.

Ipsi, & eius successoribus indefinita clauium potestas fuit collata. tom.7. 446. 1; & sequen.

Ei

Ei soli, non alijs Apostolis clauium potestas indefinitè fuit collata. tom.7. 644. 2.
Ei traditæ fuerunt claues post Christi Domini Resurrectionem, cùm illi dictum fuit; *Pasce oues meas*: quibus constitutus fuit Pastor vniuersalis Ecclesiæ. tomo 4. 755. 76; & seq; & to.15. 169. 1; & sequen.
Petrum accepisse claues ex persona Ecclesiæ, vt scilicet Ecclesiæ visui inseruirent; non autem ita, vt communes essent omnibus existentibus in Ecclesia, ex S.P.Augustino manifestè monstratur. tom.17.36.1; & 42. 1; & sequen.
Petrus fuit Princeps Apostolorum, quia habuit clauium potestatem; Paulus verò, quia habuit Magisterium totius Ecclesiæ. tom. 17. 50. 2; & sequen.
Petro quomodò fuerint datæ claues, vt Ecclesiæ figuram gerebat. tom. 20. 46. 2.
Petrus à Christo Domino accepit claues simul cum dignitate Capitis; & hoc modo claues non habuerunt alij Apostoli. tomo 17. 96. 1; & sequen.
Fuit superior alijs Apostolis in iure, & vsu clauium. tom. 17. 418. 1; & sequen.
Accepit claues in symbolum potestatis Monarchiæ. tom.5. 28. 2; & tom. 3. 127. 2.
An claues traditæ Petro vltra scientiam, & potestatem ordinis, & iurisdictionis in foro externo, & interno significauerint etiam potestatem Ecclesiasticam, & politicam. tomo 10. 114. 2; & sequen.
Significasse solam potestatem prædicandi Euangelium dixerunt hæretici. tomo 12. 117.1.
Claues datæ sunt Petro, vt clauderet indignis, & dignis aperiret ianuam Cœlorum. tom. 12. 123. 2; & tom. 20. 44. 2.
Clauium potestas, quæ fuit in Petro, transit in successores. tomo 12. 129. 1.
Claues fuerunt Petro collatæ propter eius confessionem. tomo 14. 234. 1; & sequen.
Petro soli, non alijs Apostolis fuerunt collatæ claues Regni Cœlorum. to.13. 7. 2; & to.19. 534. 2; & sequen.
Petro datæ fuerunt claues pro omnibus. tomo 13. 349. 2.
Quomodò ei datæ fuerunt claues pro omnibus? tom.13. 349. 2.
Accepit claues in signum dominij. to.10.6.2; & tom.1. 44. 1.
Petrus accepit claues nedum figuratiuè, sed etiam fundamentaliter, & principaliter. tom.9.229.33;& 225.93;& 523.88;& 527. 95; & 517. 2.
Simul cum clauibus accepit plenitudinem potestatis. tom.1.6. 2.
Quo sensu claues soli Petro, non alijs Apostolis, traditæ fuerint? tomo 17. 100.1.
Petro immediatè, & mediante Petro claues traditæ fuerunt Ecclesiæ, non è contra. to.6. 693.1; & seq; & to.7. 186.1; & to.14. 232.1.
Claues Petro collatæ significarunt plùs, quàm potestatem soluendi, & ligandi. tom. 8. 355.2.
Petrus solus habuit claues Pontificias totius Ecclesiæ. tom.4. 547. 86.
Petro an datæ fuerint claues, vt gerenti personam omnium Apostolorum? tomo 4. 751. 59; & sequen.
Habuit priùs clauem scientiæ, quàm potentiæ. tom.4. 752. 64.
Fuerunt ei promissæ, & collatæ claues in plurali, non in singulari. tom. 4. 753. 65.
Petri claues quid fuerint? tom. 4. 753. 66; & sequen.
In potestate clauium supereminuit alijs Apostolis. tom.4. 754.74.
Quomodò Ecclesiam significauerit, quando claues accepit? tom. 9. 485. 18; & 195. 13.
Cur singulariter ei dictum fuerit: *Tibi dabo claues &c.* tom.9. 517. 2.
Quare pingatur cum clauibus? tom.9. 535. 113.
Petro non tanquam piscatori, sed tanquam capiti Ecclesiæ promissæ fuerunt claues transfundendæ in eius legitimos successores. tom.13. 274. 2.
Ei promissa fuit plenitudo potestatis Ecclesiæ nomine clauium. tomo 20. 44. 2.
Habuit claues excellentiori modo. tom. 19. 123.2.
Quomodò claues acceperit? tom. 13. 389. 2.
Accepit claues præ, & pro omnibus, non vt Procurator, sed vt Rector. tom. 13. 596.1.
Vsus fuit vniuersali clauium potestate. tomo 4. 758. 98.
Accepit claues pro omnibus distributiuè, & collectiuè. to.9. 460. 47.
Petrus, & Paulus quomodò dicti sint præditi potestate clauium Regni Cælestis? tom.6. 642.2.
Petro data fuit duplex clauis, quia indiguit potentia, & scientia ad regendam Ecclesiam. tomo 17. 424. 1; & sequen.
Petri dignitatem non minuit, quòd Christus Dominus dederit claues etiam alijs Apostolis; sicuti Moyses dignitatem non minuit ex eo, quòd dederit eundem spiritum septuagintà Senioribus; & spiritum prophetiæ alijs ministris. tom. 18. 234.2.
Illi soli fuit promissa à Christo Domino clauium collatio. tom.7. 190. 1.
Potestas clauium à Christo Domino principaliter collata explicatur. tom. 9. 480. 7.
Clauium potestas data est Petro, & Ecclesiæ, sed principaliter Ecclesiæ. tom. 9. 506. 66.
Vnde probetur? to.9. 508. 70.
Clauium potestas, quando data fuit Petro, & alijs Apostolis? tomo 13. 393. 1.
Petrus accepit claues ex persona Ecclesiæ; quia

quia fuit caput Ecclesiæ, & illi traditæ sunt claues, quæ sunt in Ecclesia. to. 19. 459. 2.

Petri personæ, & non dono reuelationis, aut beatitudinis promissæ fuerunt claues Ecclesiæ. to. 19. 527. 1; & sequen.

Petri personæ, non vt gerebat personam Ecclesiæ, claues fuerunt collatæ. tomo 19. 531. 1, & sequen.

Petrus Ecclesiæ caput.

Petrus fuit caput vniuersalis Ecclesiæ; alij autem Apostoli fuerunt capita plebium particularium. to. 13. 257. 1.

Fuit caput extrinsecè tantùm, non intrinsecè influens in membra. to. 13. 309. 1.

Fuit Caput Collegij Apostolici, non tyrannicum, aut dominatiuum, sed paternum. to. 13. 252. 2.

Fuit Caput Ecclesiæ subordinatum, & ministeriale, non principale, & absolutum. to. 3. 816. 2; & to. 17. 6. 2; & seq.

Fuit Caput Ecclesiæ, sed non eodem modo, quo Christus Dominus. to. 17. 5. 1.

Constitutus fuit Caput Ecclesiæ illis verbis: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* to. 2. ex Pighio. 13. 2.

Constitutus fuit Caput ad tollendas Ecclesiæ scissiones, seruandamque vnitatem. to. 17. 121. 1; & seq.

Romam ad fidem conuertendo, quæ erat Orbis Caput, ostendit se fuisse institutum Caput totius Ecclesiæ. tom. 17. 440. 2; & seq.

Fuit Caput omnium Christianorum; sicut summus Sacerdos in lege veteri fuit caput omnium Hebræorum. to. 17. 452. 1.

Petrus à Christo Domino constitutus fuit Caput Apostolorum. to. 1. 45. 1; & seq.

Semper se gessit, vt Caput Collegij Apostolici. to. 2. ex Pighio. 34. 2.

Petrus præ alijs tanquam caput, quod præ alijs inuigilare debebat, increpatus fuit à Christo, quando in horto inuenit omnes Discipulos dormientes. to. 16. 372. 14.

Tanquam Caput, & Dux eorum, qui Christum sequebantur, videns ipsum apprehensum, & vinctum à Iudæis eduxit gladium, & seruo Principis sacerdotum amputauit auriculam. to. 16. 372. 2.

Non fuit Caput Ecclesiæ viuente Christo Domino, quia eiusdem corporis nequeunt esse simul duo capita. to. 6. 727. 2.

Tanquam Caput, & Dux Apostolorum defendit Apostolos à Iudæis die Pentecostes eos de ebrietate calumniantibus. tom. 16. 377. 2.

Vt Caput Ecclesiæ fuit primus omnium lacessitus, & persecutus. to. 4. 359. 105.

Dignitatem capitis accepit à Christo Domino simul cum potestate clauium. to. 17. 96. 1; & seq.

Constitutus caput in corpore Ecclesiæ debuit in alia membra influere. tomo 13. 596. 2.

Fuit verum Christi membrum, sed caput Ecclesiæ. to. 17. 8. 1.

Fuisse membrum Ecclesiæ quomodò sit intelligendum? to. 9. 582. 218; & 591. 236.

Caput Apostolorum fuit constitutus à Christo Domino. to. 4. 659; & seq; & tom. 6. 438. 1; & to. 13. 239. 2.

Petrus declaratus fuit caput visibile Ecclesiæ illis verbis: *Tu es Petrus, &c.* to. 8. 142. 2; & to. 12. 2. 1.

Petrus fuit caput omnium Episcoporum. to. 1. 399. 2.

Fuit caput vniuersale totius Ecclesiæ. to. 1. 78. 1.

Tanquam Caput conuocauit Apostolos ad eligendum Matthiam in locum Iudæ. to. 5. 31. 2.

Petrus solus fuit caput Ecclesiæ, quia plura capita confusionem peperissent. tomo 16. 583. 2.

Quomodò fuerit institutus Caput Ecclesiæ? to. 12. 204. 1; & seq.

Fuit Caput Apostolorum, & Ecclesiæ. to. 1. ex Tannero. 8. 46; & seq; & 10. 54; & seq; & 11. 59; & seq; & to. 2. ex Adolpho. 48. 2; & 50. 2.

Fuit Caput Ecclesiæ, & Apostoli corpus fuerunt. to. 9. 527. 94.

Petrus solus fuit à Christo Domino institutus Caput totius Ecclesiæ. to. 5. 649. 1; & 767. 2; & to. 11. 239. 1; & seq.

Ipse solus fuit Caput, & Pontifex. tomo 12. 138. 1; & to. 14. 421. 2.

Petrus est simul pars, & caput totius Ecclesiæ; sicut Rex est pars, & caput totius Regni. to. 14. 66. 2.

Petrum constitutum fuisse caput Apostolorum testatus fuit *D. Hieronymus*. tom. 7. 648. 2; & to. 15. 264. 1.

Petrus est caput Ecclesiæ quoad directionem externam; sicut Rex est caput Regni. to. 15. 201. 41.

Fuit constitutus caput Ecclesiæ à Christo Domino ascensuro ad Patrem, quod prius in Moyse fuerat figuratum. to. 2. ex Pighio. 23. 2.

A Christo Domino basis, & caput ædificij ecclesiastici fuit institutus, quia fuit illuminatus diuinitus ad cognoscendam illius diuinitatem. to. 2. ex Pighio. 71. 2.

Pluribus de causis constitutus fuit caput totius Orbis terrarum. tom. 2. ex Turrecremensi. 19. 2.

Petro, tanquam capiti, dictum fuit: *Si peccauerit in te frater tuus.* to. 16. 372. 2.

Constitutus fuit caput, & simul Pastor totius Orbis terrarum. to. 10. 8. 1.

Fuit caput nedum omnium hominum, sed etiam omnium Apostolorum. to. 3. 178. 2; & to. 10. 163. 1.

Non reliquit Antiochiæ auctoritatem capitis totius Ecclesiæ. to. 3. 347. 2.

Quomodò simul fuerit caput, & membrum Ecclesiæ? to. 3. 807. 2.

Petrum fuisse caput Apostolorum probatur ex verbis Christi Domini: *Pasce oues meas*; & ex eo, quòd defendit Apostolos ab irrisione Iudæorum; & ex eo, quòd puniuit Ananiam, & Saphiram, & Simonem Magum; & ex eo, quòd sententiam tulit in Concilio Hierosolymitano. to. 19. 233. 1; & seq.

Petrus vt caput Ecclesiæ fuit super omnes Apostolos, vt fuerunt oues Christi Domini. to. 19. 449. 2.

Ex eo, quòd sit Ecclesiæ minister, non desinit esse caput; sicut dicitur de Christo Domino. to. 19. 501. 1.

Pe-

Petri non esse Ecclesiam, sed Christi Domini non arguit Petrum non esse caput Ecclesię; sed solùm non esse caput principale, sed tantùm Vicarium. to.19. 501.1.

Petrum fuisse constitutum caput totius Ecclesiæ colligitur ex mutatione nominis. to.20. 37. 2; & seq.

Petrus fuit summus dignitate capitis; Paulus verò dignitate scientiæ. to.20. 371.2.

Petrus non fuit caput principale; ideò fideles non dicuntur Petrini, sed Christiani. to.19. 84. 1.

Sicut fuit caput omnium Apostolorum; ita eius Ecclesia est caput omnium Ecclesiarum. to.19. 93. 1.

Petrus licèt pro omnibus responderit, tamen ei, vt capiti dictum fuit: *Tues Petrus, &c.* to.16. 392. 12.

Petro impositum est nomen *Cephas*, quod interpretatur caput. to.16. 372. 13.

Petrus Princeps Apostolici ordinis ad arcem Romani destinatur Imperij, vt lux veritatis efficaciùs se ab ipso capite per totum Mundum corpus effunderet. tom.16. 384. 9.

Petrus tanquam caput aliorum respondit Christo Domino Ioan.6. *Domine, ad quem ibimus, &c.* to.16. 372. 10.

Petrus Ecclesiæ fundamentum.

Petrus à Christo Domino constitutus fuit fundamentum totius Ecclesiæ. tom. 2. ex Pighio. 15.2; & to.10. 5.1.

Fuit fundamentum Ecclesiæ, sed non eodem modo, quo est Christus Dominus. tom.17. 5.1.

Fuit Ecclesiæ fundamentum secundarium, Christus autem primarium. tom. 18. 48. 2.

Fuit fundamentum minùs principale, secundarium, vicarium, & purè ministeriale. to.17. 68.2; & 78. 2; & to. 8. 413. 1; & to. 13. 5. 2; & 163.2; & to.15.172.1; & to.19. 237.2.

Dictus fuit Ecclesiæ fundamentum, quia primus omnium Apostolorum iecit Ecclesiæ fundamenta inter gentes. to.17.89. 2.

Item quia propter suæ fidei indefectibilitatem habuit dotem immobilitatis, quæ conuenit fundamento. to.17. 89. 2.

Item propter prærogatiuam ei à Christo collatam confirmandi fratres suos; firmitas enim propria est fundamenti. to. 17. 90. 1.

Fuit constitutus fundamentum, & basis ædificij Ecclesiastici, quia fuit illuminatus à Deo ad cognoscendam Christi Domini diuinitatem. to.2. ex Pighio.71.2.

Christus Dominus, & Petrus non sunt duo, sed vnum tantùm Ecclesiæ fundamentum. to.3. 3. 1.

Quomodò Petrus sit fundamentum Ecclesiæ, & alij Apostoli etiam Ecclesiæ fundamenta dicantur? tom.3. 811. 1; & tom.14. 67. 2.

Petrus à SS. Clemente, & Ignatio dictus fuit Ecclesiæ fundamentum. to.4. 474.1.

Fuit Ecclesię fundamentum; quia ab ipso prouenerunt omnes Ecclesiæ dignitates. to.19. 85. 2.

Petrum esse Ecclesiæ fundamentum quid propriè significet? to.4. 168. 10.

Petrus primus omnium Apostolorum iecit Ecclesiæ fundamenta, dum die Pentecostes post acceptum Spiritum S. circiter tria millia hominum conuertit ad fidem, & baptizauit; ac Cornelium Centurionem cum suis ad Ecclesiam recepit. to.3. 302. 1.

Quomodò Petrus dici possit Ecclesiæ fundamentum; cùm non fuerit prior Ecclesia? to.13. 305. 2.

Petrus fuit fundamentum secundarium, minùs principale, & vicarium, seu substinens Christi Domini vices, qui est fundamentum primarium, principale, & perpetuum Ecclesiæ. tom.12. 4. 2; & 5. 2; & 65.2; & seq; & 580. 1; & to.2. ex Aluarez. 11. 1; & to.7. 641. 2; & to.8. 224. 2; & to.14.222. 2; & to.15. 172. 1.

Petrus dictus fuit Ecclesiæ fundamentum; sicut Ecclesia dicitur domus Dei composita ex viuis lapidibus. to.14. 572. 2.

Fundamenti pronomen diuersimodè conuenit Christo Domino, Petro, & Apostolis, qui etiam fundamenta duodecim dicti fuerunt. to. 14. 67. 2.

Petrus fuit fundamentum fundatum supra Christum Dominum, qui est primum fundamentum fundans omnia fundamenta, ac propterea fundamentum fundamentorum appellatur. to.15. 172. 2.

Aliter Petrus, & aliter Apostoli fundamenta Ecclesiæ fuerunt. to.18. 481. 2.

Fuit vera petra fundamentalis, supra quam ædificata fuit Ecclesia. to. 18. 478. 1.

Dictus fuit Ecclesiæ fundamentum, quia fuit prima petra, quæ debuit substinere onus aliorum lapidum viuorum. to. 18. 237. 1; & seq.

Non fuit fundamentum, sicut Christus Dominus; nam Christus Dominus fuit immobile per naturam, quia non potuit à fide deficere; Petrus verò per gratiam ei à Christo Domino communicatam. to. 18. 6. 2.

Petrus solus fuit fundamentum quod matrem Ecclesiam fundauit. to. 1. 425. 1; & sequen.

Illi soli fuit à Christo Domino promissa, tanquam fundamento, Ecclesiæ ædificatio. to. 7. 190. 1.

Cur à Christo Domino vocatus fuerit Ecclesiæ fundamentum? to. 2. ex Pighio. 16. 2.

Cur à D. Paulo vocatus fuerit fundamentum Ecclesiarum? to.3.2.2.

Quomodò dictus fuerit Ecclesiæ fundamentum? to.13.301; & seq.

Solum inter Apostolos fuisse Ecclesiæ fundamentum quomodò sit intelligendum? tom. 14. 237. 1.

Petrus considerando solùm gregem est fundamentum Ecclesiæ. to. 19. 578. 1; & sequen.

Petrus non ædificauit Ecclesiam, sed Ecclesiam ædificatam à Christo Domino substituit. to. 19. 530. 1; & seq.

Fuit constitutus fundamentum Ecclesiæ propter immobilitatem suæ fidei, propter primatum, & propter onus substinendi. to.20. 40. 1; & seq.

Petrus, & Christus Dominus non fuerunt duo fundamenta Ecclesiæ specie diuersa; sed vnum vice alterius. to. 20. 42. 2.

Petrus fuit constitutus fundamentum Ecclesię pro-

propter fidem; ficut Abraam propter fidem conftitutus eft Pater multarum gentium. to. 20. 44. 1.
Non fuit Ecclefiæ fundamentum, antequam Chriftum Dominum negaret, aliter periiffet Ecclefia. to. 20. 373. 1.

Petri electio, & etas.

Petrus quomodò inter Apoftolos fuerit primus electus à Chrifto Domino? tom. 2. ex Alano. 38. 2.
Cur potiùs Petrus, quàm Ioannes, qui erat Virgo, & fummè dilectus à Chrifto Domino, fuerit electus, vt effet Pontifex Ecclefiæ vniuerfalis? to. 9. 139. 231.
Petri trifitia, cùm à Chrifto Domino electus fuit Pontifex Ecclefiæ vniuerfalis. tom. 8. 133. 2; & feq.
Petrus præ alijs fuit electus, vt effet Chrifti Vicarius, & Caput totius Ecclefiæ. to. 2. 27. 1.
Electus fuit ad prædicandum Euangelium Iudæis; ficuti Paulus ad illud prædicandum gentilibus. to. 14. 534. 8.
Cur electus fuerit Chrifti Domini Vicarius? to. 3. 826. 2.
Quomodò in electione fuerit par, & æqualis cum Paulo? to. 13. 237. 2.
Fuit electus ex omnibus Apoftolis, vt inter eos primatum haberet. to. 4. 475. 18; & tom. 17. 58. 1; & feq.
Electus Paftor vniuerfalis Ecclefiæ ad quid teneretur? to. 13. 266. 2.
Quando fuit à Chrifto Domino electus, an fuerit fenior ætate omnibus alijs Apoftolis, ambiguum eft. to. 16. 474. 1.
Fuit à Chrifto Domino electus. to. 19. 500. 2; & feq.
Electus fuit ab Apoftolis quando non erant Epifcopi, fed folùm Petro affiftentes. to. 19. 83. 1.
Non fuit primus omnium vocatus ad Apoftolatum, nec fuit fanguine alijs præclarior. to. 19. 117. 1.
Cùm electus fuit ad Apoftolatum, non erat valdè fenex. to. 3. 822. 2.
Fuit iunior, & natu minor Andrea. tom. 19. 124. 1.
Non fuit primus vocatus à Chrifto Domino, fed fecundus, vel tertius. to. 17. 52. 1; & 57. 2.
Ab Andrea fuit adductus ad Chriftum Dominum. to. 17. 57. 1.
Eius amor in Chriftum Dominum fuit caufa, cur fuerit electus paftor Ecclefiæ. tomo 7. 150. 1.
An fuerit ætate maior Andrea? to. 17. 55. 1.
Fuit à Chrifto Domino antequam in cœlum afcenderet, declaratus fui Vicarius. to. 19. 570. 2.
Antequam effet declaratus Summus Pontifex fuit iudicatus alijs habilior, & dignior ex eo, quòd fe folus mifit in mare; quòd imperauit Difcipulis, vt laxarent retia; quòd foluerit æquale tributum; & quòd aliorum nomine refponderet. to. 19. 571. 2.
Petrus ex voluntate Apoftolorum, quomodò à Chrifto Domino fuit caput inftitutus? to. 20. 57. 2.
Electus fuit confentientibus Apoftolis, vt hanc electionis formam continuè Ecclefia feruaret. to. 19. 82. 2.
An fuerit ab Apoftolis electus? to. 19. 102. 2.

Petri encomia.

Petri encomia varia. to. 4. 477. 33.
Eius dignitas vniuerfalis afferta à SS. Patribus. to. 4. 756. 86.
Os Apoftolorum à Sanctis Patribus fuit nuncupatus. to. 4. 758. 97; & to. 3. 215. 2; & to. 11. 22. 1; & to. 17. 182. 2.
Abrahæ fuit comparatus. to. 2. 170. 1; & feq; & to. 17. 478. 2; & feq.
Eius varia encomia, & epitheta ex Sanctis Patribus collecta. to. 12. 409. 1.
Petrus fuit fanctitate præftans, paupertate eximius, humilitate maximus, & virtute fupremus. to. 4. 474. 13.
Supremum Theologorum omnium faftigium fuit appellatus à S. Dionyfio. tom. 4. 474. 14; & to. 7. 27. 2.
Eius encomia allata à D. Bafilio. to. 4. 750. 51.
Cur tam fingulariter fuerit commendatus à Chrifto Domino? to. 4. 770. 26.
A Nilo *epiftola ad Eufebium* vocatus fuit vertex, caput, & faftigium Apoftolorum. to. 18. 6. 1.
A S. Dionyfio vocatus fuit fidei petra, & Ecclefiæ magifter. to. 18. 6. 2.
A S. Ioanne Chryfoftomo fuit appellatus totius Orbis magifter. to. 16. 378. 9.
S. P. Auguftinus eum appellauit caput Ecclefiæ, & immobile fidei firmamentum. to. 16. 368. 9.
Sanctus Hieronymus autem caput Ecclefiæ, & principem Apoftolorum. to. 16. 368. 9.
Origenes etiam eum appellat verticem Apoftolorum. to. 16. 368. 9.

Petri fides.

Petro fuit conceffa à Chrifto Domino infallibilitas fidei. to. 8. 147. 2; & feq.
Eius fides infallibilis reddita fuit oratione Chrifti Domini. tomo 18. 74. 1; & tom. 5. 18. 2.
Debuit habere fidem infallibilem, quia debuit confirmare omnes in fide; plures enim in fide hæfitantes ad eius cathedram debebant recurrere. to. 18. 74. 1.
Eius fententia in Concilio Hierofolymitano firmauit animos Hebræorum, & Gentilium hæfitantes in fide. to. 18. 174. 1; & feq.
Quia debuit omnes in fide firmare, ideo primus omnium prædicauit Euangelium, in quo fides continetur, ad quam confirmandam tot miracula edidit. to. 18. 74. 2.
Petrus habuit donum infallibilitatis fidei nedum in Concilio, fed etiam extra Concilium. to. 12. 164. 2; & 165. 1.
Chriftus Dominus orauit folùm pro Petri fide, ne vnquam deficeret; non autem orauit pro fide omnium Apoftolorum æqualiter. to. 12. 14. 2; & 15. 2; & 167. 1.
Petri fidem redditam fuiffe oratione Chrifti Domini indefectibilem fignificatum fuit ei traditam fuiffe poteftatem infallibilem in iudicandis omnibus fidei controuerfijs. to. 6. 690. 2.
Eius fides poterat confiderari vel per ordinem ad eumdem Petrum, vt erat perfona priuata; vel vt erat caput Ecclefiæ. tomo 8. 314. 1.
Eius fidei infallibilitas transfunditur in Romanos Pontifices eius fucceffores, fimul cum

cum dignitate Pontificia. to. 8. 4c4. 2, & to.16. 312. 1; & seq.

Fidei infallibilitas colligitur etiam ex illis verbis : *Oues mea vocem meam audiunt* ; quia Deus loquitur per os Petri. qui est pastor loquens sensibiliter ouibus. tom.8. 415. 1; & seq.

In fidei infallibilitate de iure Diuino succedit Petro solus Romanus Pontifex. to. 16. 316. t; & seq; & 318. 1; & seq; & 319. 1; & sequen.

Petrus in fide nunquam errauit. to. to. 299. 2.

Tet negando Christum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to.10. 100. 2.

Negando se nosse Christum fidem non amisit, sed tantùm in fide fuit tentatus. to. 1. 337. 1; & to. 3. 342. 1; & to. 5. 19. 1; & to.10. 301. t 2; & 186. 2.

Quo tempore Christi oratio Petro profuerit? to.10. 301. 2.

Petrus adiotus à Diuina gratia nunquam potuit deficere. to.1. 139. 1.

Petrum post confirmationem acceptam à Spiritu sancto errare potuisse erroneum est. to. t1. 36. 18.

Petri fides quomodò simpliciter indefectibilis fuerit? to.11. 395. 3.

Eius fidei indefectibilitas est argumentum primatus Ecclesiæ. to.14. 110. 1; & seq.

Petri, eiusque successorum infallibilitas in rebus fidei ex Diuinis Scripturis apertè monstratur. to.7. 671. t; & 672. 2; & 673. 2.

Petrus ex oratione Christi Domini duo priuilegia recepit ; vnum personale ; quòd scilicet eius voluntas nunquam in fide defecerit; alterum reale ; quòd nempe hæc infallibilitas esset transfundenda in successores ; quia nunquam eius fides poterit deficere ; & secundùm hoc munus infallibilitas est annexa Pontificatui. to.7. 227. 2; & seq.

Petro soli à Christo Domino fuit promissa infallibilitas fidei. to.7. 551. t.

Petri fides est id, supra quod fundata fuit Ecclesia ita tamen, vt fundata sit supra Petrum. tomo 15. 242. 14, & seq; & 244. 22; & seq.

An negando Christum Dominum errauerit in fide? to.3. 371. 2.

Quamuis negauerit Christum Dominum; quia tamen post negationum fleuit amarè, ideo fidem retinuit. to.9. 197. 18.

Petrus trinæ negationi reddidit trinam confessionem. to.17. 120. 1; & seq.

Petro soli promissa fuit fidei indefectibilitas, & Ecclesiæ ædificatio. to.7. 190. 1.

Ambulans super aquas penè submersus non dubitauit de Christi Domini potentia, sed tantùm non efferbuit in fide. to.3. 491. 2.

Fidelissimè seruauit depositum à Christo Domino ei commissum. to.1. t74. 2; & seq.

Fuit fidelissimus sacrarum Scripturarum interpres, & custos. to.1. 232. t.

Fertur dictasse Euangelium Matthæi, & Marci, to.t. 207. 2.

Petri fides fuit ratio, cur Ecclesia ædificata fuerit supra Petrum. tomo t8. 480. 2; & 7. 1; & seq; & to.15. 244. 22; & seq.

Petrus per fidem meruit, vt fieret caput Ecclesiæ, sicut Abraham per fidem meruit, vt fieret Pater multarum gentium. tom.18. 8. 1; & 484 t.

Petrus solus habuit fidem immobilem, quia aliorum fidem debebat firmare ; & post Christum Dominum fuit primus qui fidem indefectibilem habuerit. tom.18. 237. t; & seq.

Petrus fratres suos confirmauit in fide, quando in Concilio Hierosolymitano sedauit quæstionem à Sathana moram contra obseruantiam legalium. tom. t8. 8. 2; & t47. 1.

Omnes alios Apostolos confirmare debuit in fide. to.3. 804. 2; & to.8. 4t1. t.

Illi soli fuit promissa à Christo Domino indefectibilitas fidei. to.7. 190. 1.

Approbauit Pauli Euangelium, & ipsum confirmauit in fide, & consecrauit Apostolum gentium. to. 20. 273. 6.

Accepit fidei stabilitatem non vt persona priuata, sed vt Pastor Ecclesiæ; & ideo potestas confirmandi in fide debuit transire in successores. to. 20. 58. 2.

A Christo Domino accepit potestatem confirmandi in fide alios Apostolos. tom. 20. 47. 1.

Simulando legalia non peccauit in doctrina fidei. tom.20. 373. 1.

Fuit auctor cessationis legalium. Actor.15. to.16. 378. 7.

Petrus solus in communi omnium Apostolorum periculo à Christo Domino in fide fuit confirmatus. to.20. 47. 2.

Petri lacrymæ.

Petrus maiorem gratiam flendo acquisiuit, quàm peccando perdiderat. to.7. 149. 1.

Quia fleuit amarè, ideo fidem retinuit. to.9. 197.18.

Suum peccatum deflendo factus est fortior in fide. to.13. 302. 2.

Suis lacrymis penitus deleuit negationis delictum. to.8. 224. t; & seq.

Petri lacrymæ fuerunt amarissimæ. tom. 16. 373.19.

Petrus tam amarè fleuit propter negationem, vt eius faciem callos haberet, per quos lacrymæ decurrebant. to.16. 373. t9.

Sic abundanter fleuit Petrus, vt non duobus tantùm, sed mille, & amplius oculis lacrymas deduxisse videatur. to. 8. 225. t.

Felici præsagio Petrus in mare se immisit, quo denotaret se in lachrymarum pelagus immergendum, vbi submersa aquis culpa, purior exiret. to.8. 227. 2.

Petrus lachrymis suis exemplum singularis pœnitentiæ emulandum reliquit. tomo 8. 211.2.

Petrus lachrymis, quas profudit delicti sui grauitatem agnouit, & expiauit. tomo 8. 217.2.

Petrus salubriùs sibi displicuit quando fleuit, quàm sibi placuit quando præsumpsit. tomo 8. 218. 2.

Petrus non aliunde pœnitentiam suam, quàm à pudore, & lachrymis potuit auspicari. to.8. 225. 1.

Petri miracula.

Petri miracula varia. to.12. 171. 1; & to. 3. 148. 2; & seq; & to.19. t6. 1.

Petrus

Petrus solus ambulauit super aquas, quæ populos significabant. to.1n. 583. 1.
Petro soli mysteriosè de Cœlo submissus fuit discus plenus omnibus animalibus, quo significata fuit vniuersa Ecclesia, cuius plena potestas Petro iam fuerat collata. to.6. 564. 2.
Petrus claudum à natiuitate sanauit. tom.8. 22. 1; & seq; & to. 14. 558. 2; & tom. 16. 577.2.
Sanum reddidit Æneam Lyddum paralyticum. to.8. 24. 2.
Thabitam mortuam exsuscitauit. to.8. 26.1; & seq.
Sola eius vmbra sanabat infirmos. to. 8. 28. 1; & to.14. 559. 1; & to. 16. 378. 1.
Solo suæ vocis sono extinxit Ananiam, & eius vxorem Saphiram. tom.14. 358. 1; & 558. 2.
Petrus fuit primus, qui ante omnes Apostolos cepit patrare miracula. to.3. 805. 2.
Miraculosè ab Angelo liberatus fuit è carcere. to.16. 379. 2.
Constat Apostolum Paulum summoperè admirandam habuisse Diui Petri beatitudinem, & præcipuè ei præ cæteris Apostolis semper adhæsisse, vt quantis Diuus Petrus miraculis, & virtutibus micaret. tom. 19. 81. 2.
Diui Petri opera mirabilia enumerantur explicitè. to.19. 81. 1.

Petri mors.

Petrus mortuus est Romæ. to. 17. 627. 1; & to.18. 51. 1; & seq.
Eius mortis descriptio. to.1. 357. 2.
Post Christi mortem vixit triginta quatuor annis partim Hierosolymæ; partim Antiochiæ; & partim Romæ. to.4. 477. 35.
Petrus moriens viduam non dereliquit Ecclesiam. to.1. 9.
Eius martyrium ab Eusebio fuit narratum. to.1. 47. 1; & seq.
Quot annis vixerit? to.10. 429. 1; & seq.
Petri mors Ecclesiam firmauit. tomo 1. 7. 1.
Petri, & Pauli mors fuit eadem die, & in eodem loco. tom. 17. 627. 1; & sequen.
Iussu Christi Domini mortem Romæ subijt. tom.17. 352. 1.
Eius mors fuit illustrata luminibus per aliquot noctes ad locum eius Martyrij apparentibus. tom.18. 87. 2.
Martyrio coronatus fuit Romæ cum Paulo anno post Ascensionem Domini trigesimo octauo. tom.20. 288. 2.
Petrus ab illa principali petra, nempè à Christo, communionem, & virtutis, & nominis assumpsit, idèst continuum desiderium, vt sibi moriendi pro Christo daretur constantia. tom.7. 149.2.

Petri munus Apostolatus, seu prædicandi.

Petro datum fuit munus prædicandi ad eos, qui erant ex Circuncisione ad similitudinem Christi, qui primò missus fuit ad eos, qui sunt ex Israel. tom.16. 395. 24; & tomo 18. 494. 2.
Aliquando fuit etiam vocatus Apostolus gentium. tom.2. ex Pighio. 40. 2.
Ei fuerunt à Christo Domino collata plura munera, quàm alijs Apostolis. to. 16.481. 1; & sequen; & tom.7. 189. 2.
Petro soli præceptum fuit, vt gentes ad Ecclesiam admitteret; cùm linteum animalibus omnium generum plenum è Cœlo ei fuit demissum; eique dictum fuit: *Surge, & manduca*. tom.14. 559. 2; & tomo 16. 378. 1.
Verbum salutis primus omnium gentibus annunciauit. tom.1. 435. 1.
Petrus prædicauit Iudæis, & Gentibus. tomo 20. 56. 2.
Quomodò fuerit Apostolus Circuncisionis? tom.19. 582. 1; & sequen.
Petrus fuit Apostolus Circuncisionis, quia ei præcipuè commissa fuit conuersio, & cura Iudæorum. tom.2. ex Pighio. 39.2; & sequen.
Tria munera principalia accepit à Christo Domino; scilicet rationem capitis, Apostolatus, & Episcopatus. tom.4. 302. 6.
Petro, & alijs Apostolis quædam munera fuerunt concessa pertinentia ad communes, & maximas Ecclesiæ necessitates; quædam verò tanquam priuilegia personalia. tom.4. 476. 26.
Fuit primus prædicator Iudæorum, & Gentium. tom.4. 759. 101.
Habuit à Christo Domino aliqua munera tantùm pro sua persona; alia verò pro se, & pro suis successoribus; sicut Adam habuit aliqua dona à Deo tantùm pro se; alia verò etiam pro suis posteris. tom.13. 323.1.
Solus decreuit prædicandum esse gentibus Euangelium. tom.3. 839. 1.
Vnde hauserit suam doctrinam, cùm aliunde esset rudis piscator? tom. 1. 174. 2.
Docendi munus primus omnium accepit, & illud incepit exercere. tom. 1. 254. 1.
Quoad munus Apostolicum fuit par alijs Apostolis. tom.12. 127. 1.
Ei soli cur reuelata fuerit à Patre Christi Diuinitas? tomo 14. 140. 1; & sequen.
Petrus quomodò dictus fuerit Apostolus præputij, & Paulus circuncisionis? tom. 20. 373.1.
Missus fuit prius ad Iudæos, & postea ad Gentes. tomo 14. 268. 1; & sequen.
In munere Apostolatus fuit æqualis alijs Apostolis. to.7. 192. 1; & seq; & to.17. 38. 1; & sequen.
Petri ampliorem curam, quàm cæterorum Apostolorum, habuit Christus Dominus, quàm explicuit illis verbis: *Sequere me*. tom.16. 376. 2.
Transtulit circuncisionem carnis in circuncisionem spiritus. tomo 17. 479. 2.
Quomodò ei commissum fuerit Euangelium circuncisionis? tomo 17. 588. 1; & sequen.
Habuit speciale mandatum à Christo Domino prædicandi Euangelium priùs Iudæis, & postea gentibus. tomo 18. 494. 1.

Post Christi Ascensionem in Cœlum primus omnium prædicauit, & ministrauit Iudæis baptismi, & pœnitentiæ Sacramentum. tom.1.338.2.

Quamuis fixerit Sedem Antiochiæ, & postea Romæ; attamen semper ibat ad alias Ciuitates prædicans Regnum Dei, pabulum prædicationis Christi ouibus præbens, & alias oues adducens ad ouile sibi collatum. tomo 3. 820. 2.

Petri munus fundandi Ecclesiam.

Petrus verè fundauit Ecclesiam Romanam, cuius fuit Episcopus. tomo 16. 515. 1; & sequen; & 519. 2; & sequen; & 520. 1; & sequen.

Eius sollicitudo pro Ecclesia fundanda, post Christi Ascensionem in Cœlum. tomo 1. 435. 1.

Fundauit tres Ecclesias Patriarchales, Romanam scilicet, Antiochenam, & Alexandrinam. tom.12. 162. 2.

Præter Ecclesias Patriarchales multas alias in Europa fundauit. tomo 12. 582. 2.

Petrus priùs fundauit Ecclesiam Hierosolymitanam, quam reliquit Iacobo Apostolo; deinde Antiochenam, quam dedit Euodio; & tandem Romanam, quam sibi vsque ad mortem retinuit. tom. 1. ex Tannero. 22. 143; & sequen, & tomo 14. 57. 1.

Iussu Dei fundauit, & retinuit Ecclesiam Romanam; & ideo Romanus Pontifex de iure Diuino est Petri successor in Ecclesiæ vniuersalis regimine. tom.14. 57. 2.

Quo anno Ecclesiam Antiochenam, & Romanam fundauerit? tom. 17. 232. 2; & sequen.

Eius intentio in fundandis, & erigendis Ecclesijs. tom.4. 30. 7.

Illius diligentia in Ecclesia fundanda. to. 1. 47. 1.

Priùs fundauit Sedem Antiochiæ, quam posteà transtulit Romam. tomo 10. 162. 2.

Petrus decentiùs fuit Episcopus Romanus, quàm Hierosolymitanus; quia sic eius primatus magis fuit declaratus. tom. 19. 122.2.

Ei soli commissa fuit Ecclesia his verbis: *Pasce oues meas, &c.* tomo 19. 546. 2.

Petri munus in Concilijs.

Petrus ex officio conuocauit Apostolorum Collegium ad eligendum in locum Iudæ Matthiam. tom.10. 238. 2.

In Collegio Apostolico solus expressè fuit nominatus. tom. 10. 238.1.

In Concilio locutus est priùs, quàm loquerentur alij Apostoli. tomo 4. 759. 107.

Ipse solus præfuit, vt Iudex Concilio. tom.1. 247. 2; & tom.4.763. 128.

In Concilio præsedit, vt Caput. tom. 4. 534. 13.

Eius præsentia, & stylus, quem in Concilijs seruabat. tom.13. 504. 1.

Illius sententia quæ fuerit? tom.7. 542. 1; & tom.15. 264. 2.

Petri sententiā non confirmauit, sed promulgauit D.Iacobus tanquam Episcopus in diœcesi. to.8. 944. 2; & to.14. 432. 1; & seq; & to.19. 181.1.

Fuit præsens omnibus Concilijs suo tempore institutis. to.7. 764. 1.

Ipse solus conuocauit Apostolos ad Concilia. to.5. 15.2;& to.8. 787. 2.

Ex officio protulit sententiam in Concilio Hierosolymitano. to.10. 239.1.

Non congregauit concilium necessitate compulsus. to.3. 860. 1.

In Concilio impleuit partes boni Pastoris. to.18. 321. 1.

Quomodò quæstionem ortam circa obseruantiam legalium sedauerit? to. 18. 324. 1.

Petrus cur electionem septem diaconorum commiserit Apostolis? to. 19.234. 1.

Petrus in medio Concilij surrexit, & constitit tanquam Princeps reliquorum,& caput, & iure suo proposuit reliquis, quæ fieri oportebat. Igitur dum asseritur Apostolos congregasse Concilium, intelligendum est illud fecisse iuxta sententiam B. Petri Præsidis. to.4. 688. 15.

Petri munus pascendi.

Petrus fuit à Christo Domino institutus Pastor Pastorum. to.3. 905. 1.

Ei fuit à Christo Domino cōmissum officium Pastoris secundùm tres rationes, scilicet pascendi, sanandi, & gubernandi Christi oues. to.16. 480. 2.

Constitutus fuit Pastor vniuersalis Ecclesiæ. to.4. 289.

Omnes oues ei fuerunt vniuersaliter commissæ. to.2. ex Pighio. 39. 1; & seq; & to.16. 479.2; & seq.

Illi soli, non omnibus Apostolis, dictum fuit: *Pasce oues meas.* to. 16.479. 2; & to. 19. 546. 2.

Ei fuerunt commissæ oues omnium Ecclesiarum. to.16. 483. 2; & 484.1; & seq.

Quando ei fuerit promissus Pastoratus totius Ecclesiæ? to.16. 371. 1; & 373. 1.

Illi fuit collatum Pastoris officium illis verbis: *Pasce oues meas.* to.16. 375. 10.

Petri Pastoratus ex solutione didrachmatis rectè colligitur. to.16. 372. 8.

Cur ei dictum bis fuerit. *Pasce Agnos meos*; & semel tantùm: *Pasce oues meas*? tom. 3. 445. 1.

Ipsi, & eius successoribus concessa fuit cura totius gregis Ecclesiæ. to.1. 3.2.

Solus omnium ouium Ecclesiæ curam gessit. to.1. 425.1; & seq.

Fuit constitutus Pastor agnorum, & ouium; idest omnium fidelium. to.4. 756. 9.

Functus fuit officio Pastoris coram omnibus alijs Apostolis. to.4. 758. 94; & seq.

Ei soli munus proprij Pastoris à Christo Domino fuit collatum. to.4. 788. 60.

Quid ei collatum fuerit illis verbis: *Pasce oues meas*? to.9. 149.16.

Petro, & Apostolis collatum fuit munus pascendi, sed inæqualiter. to.13. 295. 2.

Quo tempore acceperit munus pascendi? tomo 13. 315. 1.

Ante Christi Domini mortem accepit munus pascendi in spe; non autem in actuali possessione. to.13. 317. 2.

Munus pascendi oues quid importet? tom. 13. 295. 2; & to. 3. 804. 1.
Quomodò ipse, & eius successores gregem sibi commissum à luporum inuasione defenderint? to. 1. 572. 1.
Admonuit suos successores, vt diligenter exercerent suum officium, to. 1. 568. 1.
Cur ei fuerit Ecclesia comissa sub ouilis, & ouium parabola? to. 16. 339. 2; & seq.
Fuit Pastor etiam Apostolorum, & illos etiã pascere debuit. to. 3. 804. 1; & 814. 1; & 825. 2.
Quomodò fuerit simul Pastor, & ouis Ecclesiæ? to. 3. 807. 2.
Agnorum, & ouium nomine ei tradita fuit Ecclesia vniuersalis regenda. to. 12. 18. 2; & 19. 2.
Ei soli, non omnibus, dicta fuerunt hæc verba: *Pasce oues meas.* to. 12. 16. 1; & to. 14. 265. 1; & seq; & to. 18. 489. 2.
Hæc verba ad literam sunt accipienda. to. 18. 487. 1.
Ei traditi fuerunt omnes agni pascendi, idest minores, ac simpliciores Christiani; & omnes oues, idest Sacerdotes, & Episcopi qui sunt maiores in Ecclesia, & generant alios in fide. to. 8. 415. 1; & tom. 12. 19. 2.
Petro soli data fuit cura pastoralis totius gregis; alijs autem Apostolis datus fuit Spiritus Sanctus. to. 14. 232. 1.
Fuit Pastor etiam Apostolorum. to. 17. 37. 1.
Ei dicta fuerunt ea verba: *Pasce oues meas:* ad commendandam Ecclesiæ vnitatem teste S. P. Augustino. to. 17. 115.
Petro traditæ fuerunt oues pascendæ, nedum Israelitæ, quæ iam erant ad fidem connexæ; & erant Christi Domini oues; sed etiam Gentiles, qui erant oues ad Christi ouile per ipsum adducendæ. to. 17. 117. 1; & seq.
Eius officium principale, & primarium fuit pascere gregem sibi à Christo commissum. to. 17. 148. 1; & seq.
Petrus debuit, & potuit tripliciter oues pascere. to. 13. 292. 2.
Accepit munus pascendi oues Ecclesiæ, quo significata fuit plenaria in Ecclesiam potestas. to. 8. 383. 2; & seq.
Illis verbis: *Pasce oues meas:* ei tradita fuit potestas regendi totam Ecclesiam; & idem sonant, ac: *Esto loco mei Præpositus fratrum tuorum* teste S. Ioanne Chrisostomo. to. 18. 239. 1.
Ei commissum fuit munus gubernandi Christi Domini gregem; quia plùs alijs Apostolis amabat Christum Dominum; & ideo plùs alijs laborauit pro eius grege, quem Christus Dominus tantùm amauit, vt pro illo mortuus fuerit. to. 18. 239. 1; & seq.
Petrus quomodò deberet pascere Christi Domini oues. to. 19. 352. 2; & seq.
Petrum esse Pastorem ouium, non suarum, sed Christi Domini. concludit esse Pastorem Vicarium, & principalem. tom. 19. 503. 1.
Petro traditæ sunt oues pascendæ, non lupi, leones, aut vrsi. to. 19. 549. 2.
Petrus solus in præsentia aliorum Apostolorum iubetur pascere oues. to. 20. 48. 1.
Petro traditum fuit munus pascendi spiritualiter. to. 20. 49. 2.
Petro solo collatum fuit officium pascendi oues; idest pabulum præbendi, sanandi, defendendi, discernendi, malos corrigendi, & puniendi. to. 17. 114. 1.
Ex officio sui Pastoratus sanans claudum non etiam pro Ioanne, sed pro se solo respondit. to. 16. 377. 2.
Ei collatum fuit munus pascendi oues. to. 10. 335. 1.
Illis verbis: *Pasce oues meas:* administratio totius Ecclesiæ ei fuit commissa. tom. 3. 444. 2.
Solùm post pœnitentiam officium Pastoris recepit. to. 1. 6. 1
Cur de amore erga Christum Dominum fuerit interrogatus, antequam Ecclesiæ ouili præficeretur? to. 16. 340.
Ei traditæ fuerunt omnes, non aliquæ tantùm oues pascendæ. to. 14. 266. 2; & seq.
Aliqua ei dicta fuerunt à Christo Domino, vt personæ priuatæ; & alia, vt Pastori vniuersalis Ecclesiæ. to. 8. 282. 2; & seq.
Illis verbis: *Pasce oues meas:* fuit constitutus Pastor totius Ecclesiæ. tom. 14. 91. 2; & 93. 1.
Quomodò fuerit institutus Pastor, & Caput Ecclesiæ? to. 12. 204. 1; & seq.
Petrum constitutum fuisse vniuersalem Pastorem Ecclesiæ ostenditur ex SS. PP. Augustino, Cypriano, Hieronymo, Maximo, Chrysostomo, & Theophilo. tom. 14. 93. 1; & seq.
Item ex SS. Gregorio, Ambrosio, & Leone, & alijs. to. 14. 94. 2; & seq.

Petri munus piscandi.

Petrus solus post piscium capturam fuit interrogatus à Christo Domino, an eum diligeret. to. 12. 17. 1.
Dum piscaretur videns Dominum proiecit se in mare non metuens eius profunditatem. to. 16. 375. 1.
Discipuli sequentes Petrum ad piscandum euntem Christum Dominum meruerunt videre. to. 16. 375. 1.
Petrus mittens se in mare significauit se totius Ecclesiæ militantis gubernium susceptutum fuisse. to. 1. 4. 1.
Solus misit se in mare, quia non vnam nauim, idest vnam Ecclesiam, sed sæculum ipsum gubernandum debebat suscipere. tom. 4. 888. 61; & to. 16. 372. 1; & to. 20. 52. 1.
E nauicula se proijciens in mare insigne sui amoris in Christum argumentum ostendit. to. 8. 31. 2.
Eius incessus super aquas tripliciter fuit consideratus. to. 8. 33. 1.
Illius timor, ne mergeretur qualis fuerit? to. 8. 34. 1; & seq.
Petri nauicula fluctuat, sed non submergitur, nec potest submergi. to. 6. 9. 19.
Cur solus cum Domino super aquas ambulanerit? to. 3. 446. 1; & seq; & to. 10. 238. 1.
Petri nauis significauit Ecclesiam, quam Christus Dominus Petro gubernandam concessit. to. 6. 691. 1.
Petri ambulatio super aquas significauit se susceptutum fuisse potestatis plenitudinem in omnes gentes. to. 20, 52. 2.

Petri nauis non turbatur, sed nauis, quæ Iudam habet. to. 19. 35. 2.
Ambulans super aquas penè submersus non dubitauit de Christi Domini potentia. to. 3. 491. 2.
Petri piscatio designauit eius primatum; quia rete plenum piscibus, quod alij Apostoli trahere non valebant fuit tractum in terram ab ipso Petro, & rete non est scissum. to. 20. 49. 1.
Petri ambulatio super aquas cum Christo Domino significauit solùm Petrum simul cum Christo Domino debuisse calcare, & superare omnes hæreses. tom. 20. 52. 1; & seq.

Petri munus Pontificis.

Petrus quo tempore à Christo Domino consecratus fuerit Pontifex? to. 13. 321. 1.
Simul cum alijs Apostolis fuit factus Sacerdos in Cœna; & vt Sacerdos illis maior non fuit. to. 13. 321. 1.
In illius pontificatus initio nulli Ecclesiæ particulari fuit addictus. to. 4. 777. 33; & to. 17. 350. 2.
Multos Episcopos, & Sacerdotes tamquam Pontifex vniuersalis pluribus præposuit Ecclesijs. to. 1. 406. 2.
Dedit priùs Episcopos Sedibus Patriarchalibus Orientis, & postea Ciuitatibus Occidentis. to. 4. 46. 1.
Absque clericorum consensu diuersis in locis plures ordinauit Episcopos. tom. 3. 518. 2; & to. 19. 359. 1.
Accepit immediatè à Christo Domino dignitatem Episcopalem. to. 4. 129. 2; & 130. 2; & to. 9. 645. 2.
Ipse solus à Christo Domino fuit ordinatus Episcopus. tom. 2. ex Aluarez. 11. 1; & to. 10. 239. 1; & to. 12. 132. 1; & to. 13. 318. 1; & to. 19. 234. 2.
Quando fuerit ordinatus Episcopus? tom. 9. 540. 2.
Fuit ordinatus Episcopus post Christi Domini Resurrectionem. to. 19. 234. 2.
Petrus fuit potiùs Cardinalium promulgator, quam institutor. to. 19. 147. 1.
Romam veniens, cùm Apostoli erant dispersi in omnem terram aliud Collegium Sacerdotum instituit, vt sibi assisteret, quod fuit Cardinalium Collegium. tomo 19. 147. 2.
Constituit Iacobum fratrem Domini Episcopum Hierosolymitanum. to. 2. ex Pighio. 26. 2; & to. 20. 276. 4; & to. 19. 235. 2; & seq.
Quanuis alij præcurrissent ad Christi Domini monumentum post illius Resurrectionem; attamen ipse, vt Summus Pontifex, ex officio primus omnium intrauit. tom. 16. 374. 1.
Ei soli in Scriptura aliquando attribuitur iter ad sepulcrum. to. 16. 374. 2.
Tamquam Pontifex præcepit Hebræis conuersis ad fidem, vt agerent pœnitentiam. to. 16. 377. 2.
Constituit Episcopos, & Primates in Ciuitatibus Ethnicorum, in quibus erant flamines, & archiflamines, seu sacerdotes, & archisacerdotes Gentilium. tom. 16. 402. 1.
In sui Pontificatus munere habuit coadiutores omnes Apostolos. tom. 2. ex Aluarez. 5. 2.
Non debuit mittere ad prædicandum Apostolos, quia à Christo Domino missi iam fuerant. to. 16. 394. 2.
Multa fecit simul cum Apostolis, quæ sola ex sua Pontificali potestate facere potuisset, vt suam humilitatem ostenderet. to. 9. 577. 201.
Misit Apostolos, quò eos vocabat Ecclesiæ necessitas. to. 1. 254. 2.
Plures etiam Doctores misit ad plures Ecclesias. to. 1. 256. 1.
Ecclesiæ pacem, tamquam Pater vniuersalis primus post Christum Dominum procurauit. to. 1. 567. 2.
Clementem consecrauit Episcopum; ordinauit Linum, & Cletum, quos suos coadiutores constituit. to. 4. 181. 2; & tom. 9. 190. 1; & to. 10. 259. 1; & to. 12. 154. 2; & 598. 1.
Quomodò elegerit D. Clementem? tom. 19. 99. 1.
Petrus institutus fuit Pontifex à Christo Domino, & à Petro instituti sunt alij Episcopi. to. 19. 107. 2.
Pontificatum Antiochiæ septem annis exercuit; & discedens illi Ecclesiæ Euodium præfecit. to. 3. 702. 2; & to. 17. 598. 1.
Petro interueniente collatum fuit à Christo Domino munus Episcopale alijs Apostolis. to. 12. 217. 2.
Constituit plures Episcopos, & septem alios Ecclesiæ ministros. to. 14. 559. 1.
Ipse ordinauit Episcopos alios Apostolos. to. 14. 354. 2.
Accepit in propria persona Pontificatum totius Ecclesiæ. to. 14. 57. 1.
Ordinauit, & consecrauit Apostolos. to. 19. 27. 2.
Antequam esset Episcopus Romæ, iam erat Pontifex totius Ecclesiæ. to. 7. 198. 2.
Lino, & Cleto suis coadiutoribus non contulit potestatem in totam Ecclesiam. to. 7. 244. 2.
Septuaginta duobus Discipulis concessit potestatem; non autem illam concessit Apostolis, quia iam illam à Christo Domino habuerant. to. 12. 579. 1.
Petri verba ad Clementem. to. 9. 446. 155; & seq.
In Pontificatu non successit Christo Domino, nec in Sacerdotio; quia Christus Dominus manet Pontifex, & Sacerdos in æternum; successio autem fit per translationem Sacerdotij, & Pontificatus; ideo fuit tantùm destinatus Christi Vicarius. tomo 17. 16. 1.
Petrus solùm ad tempus accepit Pontificatum, quia post mortem illum transmisit in suum successorem. to. 17. 19. 1.
Tamquam Pontifex approbauit, & laudauit omnes D. Pauli epistolas. tom. 17. 179. 1.
Ab eo Sacramentorum dispensatio originem duxit. to. 19. 134. 1.
Quomodò Pontificatum acceperit? tom. 19. 87. 2.
Immediatè accepit à Christo Domino munus Pontificale. to. 19. 89. 2.
Scripsit duas epistolas. to. 14. 430. 1.

Fuit post Christum Dominum primus Pontifex. to. 15. 199. 34.

Multa ex humilitate, & pro Ecclesiæ pace, atque concordia permisit, & tolerauit. to. 9. 213. 154.

Cur petierit à Christo Domino, quoties deberet peccata remittere? to. 11. 552. 9.

Constitutus fuit à Christo Domino Vicarius in terris. to. 10. 163. 1; & seq.

Fuit immediatus Christi Vicarius. tom. 20. 288. 2.

Post Christum Dominum fuit magister vniuersalis Ecclesiæ. to. 20. 277. 1; & seq.

Petro à Christo Domino quatuor fuerunt promissa, quibus exceptus fuit Pontificatus Ecclesiæ. to. 19. 543. 1; & seq.

Petro soli dictum fuit: *Pasce oues meas* &c; quibus verbis constitutus est Pontifex totius Ecclesiæ. to. 19. 148. 1, & seq.

Petrus Antiochiæ celebrauit primam missam, & ritum instituit. to. 19. 135. 1.

Primus omnium contulit ordinis Sacramentum. to. 19. 135. 1; & seq.

Primus administrauit Sacramentum pœnitentiæ. to. 19. 136. 1.

Item extremam Vnctionem. to. 19. 136. 2; & seq.

Item Sacramentum matrimonij. to. 19. 137. 2.

Petri munus puniendi.

Petrus protulit sententiam mortis in Ananiam, & Saphyram, & in Simonem Magum. to. 1. 288. 1; & to. 10. 239. 1.

Hæreticos eiecit ab Ecclesia, & nos monuit, vt semper ab eorum versutijs caueremus. to. 1. 360. 1.

Eius successores Clemens Papiam, & Cerinthum, Enacistus Berboticas, qui inter cætera etiam communes vxores habebant, Eleutherus Tarianum, Victor Cataphrygas, & alios iudicarunt, & excommunicarunt. to. 1. 388. 1; & seq.

Petri munus regendi Ecclesiam.

Petro fuit specialiter commissum à Christo Domino regimen totius Ecclesiæ. tomo 2. ex Aluarez. 8. 1.

Ei datum fuisse regimen totius Ecclesiæ declaratum fuit in Concilio Nicæno. to. 1. 8.

Cur fuerit à Christo Domino præfectus regimini totius Ecclesiæ? to. 4. 474. 1.

Quomodò vnus Petrus pro totius Ecclesiæ regimine suffecerit? to. 4. 757. 90.

Rexit priùs Ecclesiam Antiochenam, & posteà Romanam. to. 4. 776. 32.

Septem annis Ecclesiam Antiochenam rexit. to. 9. 393. 11.

In regimine, & administratione Ecclesiæ vniuersalis successit Christo Domino immediatè. to. 9. 604. 277; & to. 13. 297. 2.

Quamuis ei commissum fuerit regimen, & principatus totius Ecclesiæ; attamen non fuit vocatus Episcopus vniuersalis. to. 13. 243. 2.

Eius regimen, & cura circa nouella fidei germina quæ, qualis, & quanta fuerit? tom. 1. 476. 1.

Eius officium nedum fuit prędicare, sed etiam regere Ecclesiam. to. 14. 269. 1; & seq.

Petrum esse petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia, nihil aliud significauit, quàm ei traditum fuisse munus regendi totam Ecclesiam. tomo 18. 481. 1; & sequen.

Munus regendi Ecclesiam, quod à Christo Petrus accepit fuit monarchicum. to. 10. 239. 2; & seq.

Item significatum fuit ipsi post Christum Dominum traditum fuisse munus regendi, & sustinendi totam Ecclesiam, & habendi sollicitudinem omnium Ecclesiarum. tomo 18. 233. 2; & 237. 1; & seq.

Petrus ostendit à Christo Domino sibi commissum fuisse munus regendi totam Ecclesiam illis verbis: *Sicut Deus elegit gentes per os meum audire verbum eius, & credere*. tomo 18. 148. 1.

Ei nomine clauium commissum fuit regimen, & cura ducendi ad Christum Dominum suum populum in Cęlum. tomo 18. 150. 1; & seq.

Illi soli dixit Christus Dominus: *Sequere me*: quia ipse solus debebat Christo Domino succedere in munere regendi totam Ecclesiam. to. 18. 75. 1.

Ita rexit Ecclesiam, & regimen ipsius ita firmauit, vt portæ inferi eam nunquam sint expugnaturæ. to. 4. 807. 9.

Ita rexit Ecclesiam, vt illius libertatem, & immunitatem statuerit. to. 1. 539. 1; & seq.

Pro bono Ecclesiæ regimine Antiochenam Sedem mutauit. to. 8. 173. 2.

Vt meliùs omnium regimini incumberet, omnium rerum suarum curam reliquit. to. 16. 372. 1.

Quomodò Ecclesiam rexerit in principio eius fundationis? to. 20. 271. 11.

Petro nomine ouium traditi fuerunt Ecclesiæ, & Episcopi, & pastores regendi; nomine autem agnorum traditum fuit vulgus fidelium. to. 20. 48. 2.

Petrus statuit Papæ electionem faciendam esse per Cardinales. to. 19. 102. 1.

Petri munus repræsentandi Ecclesiam.

Petrus repræsentauit Ecclesiam, non Ecclesia Petrum. to. 9. 394. 16.

Quomodò ipse solus gesserit personam Ecclesiæ? to. 4. 778. 41; & to. 8. 409. 2; & tomo 14. 52. 1; & to. 18. 482. 1; & seq.

Repræsentans Ecclesiam illius vnitatem significauit. to. 9. 485. 18.

Quomodò Ecclesiam repræsentauerit? tom. 7. 187. 1.

Quomodò responderit Christo Domino pro omnibus? tom. 14. 239. 1; & seq; & to. 18. 229. 2; & 483. 1.

Ecclesiæ nomine illis verbis: *Dic Ecclesiæ*: significatus fuit Petrus. to. 7. 549. 2.

Quomodò gesserit personam Ecclesiæ? tom. 5. 18. 1; & to. 12. 13. 1; & to. 17. 549. 2.

Fuit Ecclesiæ typus. to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & 13. 1.

Sustinuit personam Ecclesiæ, sicut princeps sustinet personam Regni, Episcopus personam suæ Ecclesiæ, & Paterfamilias personam domus. to. 17. 41. 1.

Petrus non parabolicè, sed historicè Ecclesiam repræsentauit. to. 18. 462. 1.

Petri negatio, & confessio.

Petrus, quatenus homo erat, negauit Christum Dominum; sed fratres suos confirmauit, quatenus erat caput Ecclesiæ. tomo 16. 330. 1.

Quia ter negauerat Christum Dominum, ideo ter

ter fuit ab illo interrogatus, an illum diligeret? to. 10. 8. 2.
Negando Christum Dominum grauiter peccauit contra externum, non contra internum actum fidei. to. 10. 300. 2.
Negando se nosse Christum Dominum non amisit fidem, sed tantùm in fide fuit tentatus. to. 10. 301. 1; & 186. 2.
Verè negauit Christum Dominum. tomo 10. 301. 1.
Eius fides in negatione non defecit. tomo 3. 342. 1.
In trina negatione quomodò errauerit? to. 3. 371. 2.
Ore, non corde Christum negauit. to. 12. 82. 1; & to. 8. 215. 1.
Trina illius negatio maxima continet in se ipsa mysteria. to. 8. 213. 2.
Quodnam peccatum fuerit? tomo 8. 217. 1; & seq.
Cur à Christo Domino fuerit permissa? to. 8. 218. 2; & seq; & to. 3. 815. 1.
Fuit causa maioris erga Christum Dominum amoris. to. 8. 221. 2.
Aliæ causæ eiusdem negationis. to. 8. 221. 2.
Negationis delictum contritione ardentissima, & profusissimis lachrymis deleuit. tomo 8. 224. 1; & seq.
An negaerit Christum Dominum, postquam Christus Dominus orauerat, ne eius fides deficeret? to. 12. 168. 1.
Petri conuersio ad Christum Dominum, postquam illum negauerat. to. 12. 168. 2.
Ante negationem fuit factus Pontifex, sed solùm post negationem Ecclesiæ administrationem suscepit. tom. 4. 505. 52; & tomo 8. 152. 1; & to. 9. 541. 124.
Petri negatio quomodò sit intelligenda? tomo 6. 696. 1.
Negando Christum Dominum decidit à statu gratiæ, non è gradu Apostolatus. tom. 3. 898. 1; & to. 17. 103. 1; & 116. 1; & seq.
Negatio non obfuit, quominùs præficeretur Ecclesiæ regimini. to. 4. 766. 141.
In Ecclesiæ vertice collocandus cur fuerit permissum, vt caderet? to. 4. 766. 145; & seq.
Quanuis Christum Dominum negauerit, quia tamen fleuit amarè, fidem retinuit. to. 9. 197. 18.
Eius negatio in quo constiterit? to. 15. 113. 179; & seq.
Fuit tantùm peccatum infidelitatis externæ, non internæ. tomo 15. 114. 177; & seq; & to. 8. 215. 1; & seq.
Petri negatio fuit permissa, vt propriæ imbecillitatis conscius redderetur. tomo 8. 218. 1.
Vel vt lapsus in culpam ex S. P. Augustino superbiam decuteret, & præsumtionis elationem. to. 8. 218. 2.
Petrus lapsus est in negationem, quia Christum sequebatur ex curiositate, vt videret finem. to. 8. 219. 1.
Vel quia tentationis occasionem non declinauit. to. 8. 219. 2.
Aliæ causæ propter, quas permissa fuit Petri negatio. to. 8. 221. 1; & seq.
Petrus ter tantùm Christum negauit, & non septies, vt aliqui falsò putant. tomo 8. 212. 2; & seq.
Petri tres negationes in domo Caiphæ factæ fuerunt, & non in domo Annæ. tomo 8. 213. 1.
Petri negatio in domo Caiphæ fuit excusabilis, quia facta in domo, vbi non erat veritas. to. 8. 214. 2.
Petri negatio variè excusatur à SS. PP. to. 8. 214. 2; & seq; vsque ad 217.
Petrus propter mortis formidinem Christum Dominum negauit. to. 8. 216. 1.
Vel potiùs, ne expelleretur è domo Caiphæ à ministris, & à Magistro separaretur iuxta D. Cyrill. to. 8. 216. 1.
Petrus post negationem repentè resipuit, & pristinam recepit suo nomini congruentem fortitudinem. to. 8. 216. 2.
Petrus negando Christum iuxta Ambros. locutus est de eius diuinitate, quam mens humana capere non poterat. tom. 8. 216. 2.
Respondens: *ò homo non sum*, se ipsum potiùs visus est negasse, quàm Christum. tom. 8. 216. 2.
Cognato Malchi, qui in horto illum se vidisse testabatur respondens: *o homo nescio quid dicis*, non Christum, sed Iudæorum sacrilegia se nescire testatus est. to. 8. 216. 2.
Petri negationis verba quanuis fuerint ambigua, & in vtrumque sensum bonum, & malum detorqueri possint, non ex industria tamen ea sic protulit, quia reuera postea fleuit to. 8. 217. 1.
Petrus, quanuis excusabilis sit, verè tamen ter Christum negauit, aliàs non esset adimpletum Christi dictum: *Ter me negabis*. tomo 8. 217. 2.
Petrus dicendo: *Non noui hominem*, non negauit solam humanitatè Christi, sed etiam diuinitatem. to. 8. 217. 2.
Non fuit hæresis interna, & ideo fidem non amisit. to. 15. 114. 183; & seq; & tomo 8. 215. 1; & seq.
Petri negatio à Christo Domino fuit permissa, vt addisceret peccantibus, & pœnitentibus parcere, & compati. to. 18. 102. 3; & to. 8. 221. 1.
Eius charitas per negationem fuit sopita, non autem extincta. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & seq.
Post negationem factus est fidelior, & maiorem gratiam accepit, quàm amiserat. to 9. 197. 18; & 448. 176.
Eius negatio non præiudicauit illius primatui; sicut Moyses factus est Rector Synagogæ, postquam Ægyptium percusserat. to. 13. 267. 1.
Adhuc post negationem petra remansit. tomo 14. 262. 1; & seq.
Petrus postquam improborum societati se immiscuit adeò à constantia decidit, vt ad mulierculæ vocem consternatus negauerit Præceptorem. to. 8. 223. 1.
Petrus post negationem, quamdiù vixit, gallo canente vberrimo lachrymarum profluuio, in genua prouolutus veniam continuò postulabat. to. 8. 221. 2.
Petrus in Christi negationem lapsus est, propter prauorum societatem. to. 8. 222. 2; & seq.
Eius trina negatio trina confessione fuit deleta. to. 8. 212. 2.
Eius confessio de Christi Domini Diuinitate fuit singularis. to. 2. ex Pighio. 13. 2.

Con-

Confessus fuit Christi Domini Diuinitatem, et eius confessioni omnes Apostoli consenserunt. to. 17. 88. 2.

Primus omnium confessus fuit Christi Domini Diuinitatem. to.4. 759. 206.

Ex persona propria, non ex persona omnium Apostolorum confessus fuit Christi Diuinitatem. to.12. 7. 1.

Fuit constantissimus in confessione Diuinitatis Christi Domini. to.1. 174. 2.

Confitendo Christi Domini Diuinitatem quæ dona meruerit? to.2. ex Turrecrem. 9. 1.

Ob eximiam hanc confessionem solus à Christo Domino fuit vocatus beatus. to.1. 337. 1; & to.12. 7. 2.

Quomodò ex persona omnium Apostolorum confessus fuerit Christi Domini Diuinitatem? to.12. 8. 1; & 122. 1; & 580. 1.

Petrus trina confessione meruit totius Ecclesiæ primatum. to.5. 21. 2.

Petrus filium Dei viui confitendo confessus est filium naturalem. to.19. 528. 1; & seq.

Petri confessio in quo differat à confessione Nathanael, & aliorum Discipulorum. to.19. 573. 2; et seq.

Petrus quando fuit Domino contrarius Sathan fuit vocatus, quando confessus est eius diuinitatem fuit declaratus Caput Ecclesiæ. to.20. 317. 5.

Quia Christum confessus est filium Dei, ideò eum Christus Petrum, et petram, super quam ædificanda erat Ecclesia appellauit. to.2. ex Turrecrem. 9. 1.

Quia primus fuit in Domini confessione, ideò primus est in Apostolica dignitate. to.18. 483. 2.

Petri nomina, & appellationes.

Petro cur priùs dictum fuerit ei nomen fore mutandum; & posteà fuerit mutatum? to.4. 745. 19.

Cur ei soli nomen fuerit mutatum? to. 12. 582. 2; & to. 18. 8. 1.

Cur Petrus solus dictus fuerit Cephas? to. 10. 302. 1.

Nomen Cephas vnde suam originem duxerit? to.10. 230. 2.

Cephas significat petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia. to.10. 231. 2; & to.12. 580. 1.

Quid significauerit hæc nominis mutatio? to.10. 237. 2.

Petræ nomen sumi potest pro Christo Domino, qui est petra, & pro Petro, qui pariter dictus fuit petra. to.3. 2. 5.

Petro Christus Dominus locutus fuit lingua Syriaca, quando ei dixit: *Tu vocaberis Cephas*. tom.4. 745. 20; & tom. 12. 579. 2.

Petri nomen magnis est plenum mysterijs. to.4. 474. 31; & seq. & 807. 7.

Petræ nomen Hebraicè, & Chaldaicè idem est, ac petra, seu rupes. to.1. ex Ecchellensi. 41. 2; & seq; & to.3. 143. 2; & to. 4. 748. 36; & to. 7. 817. 1; & to. 13. 4. 2; & 109. 2; & 110. 2; & 372. 2; & 446. 1; & to.14. 570. 1.

Petrus ex fragili Simone factus fuit firmissima petra. to.18. 146. 2.

Petro soli dictum fuit à Christo Domino: *Tu es Cephas*, seu petra; non autem hoc dictum fuit omni fideli; vt putauit Erasmus; nec Christo Domino, vt voluit Caluinus; neque confessioni fidei factæ à Petro, vt dixit Lutherus. to.17. 65. 2.

Petræ nomine quomodò intelligi possit quilibet fidelis? to.18. 479. 1.

Petrus vocatus fuit Cephas, idest Caput Apostolorum. to.18. 128. 10.

Solus Petrus secundùm sensum literalem fuit significatus nomine petræ; quamuis allegoricè significari possit quilibet fidelis. to.17. 67. 2.

Petra prima, principalis, & maxima fundamentalis Ecclesiæ est Christus Dominus; verba autem Christi Domini dicta fuerunt ad solum Petrum, qui fuit petra minùs principalis, secundaria, vicaria, & purè ministerialis. to.17. 68. 2.

Petrus meruit consortium nominis Christi, quia meruit consortium operis scilicet Ecclesiæ ædificandæ per fidei prædicationem to.17. 86. 2.

Petrus à petra dictus fuit, non autem petra à Petro. to.17. 70. 1; & to.9. 490. 23; & to.13. 267. 2.

Petræ significatio secundùm expositionem S.P. Augustini. to. 17. 70. 1; & seq; & to.9. 542; 1; & 513. 1; & to.14. 249. 2.

Petrus, qui est petra, ædificatus fuit supra Christum Dominum, qui est petra primaria, & fundamentalis. to. 17. 70. 2.

Petrum esse fundamentum, supra quod ædificata fuit Ecclesia, quomodò sit intelligendum? to.13. 301; & seq; & to. 17. 77. 1; & seq.

Petrus priùs vocabatur Simon, & postea cognomen ei fuit collatum. to.12. 404. 1; & to.13. 267. 2.

Petrus fuit petra vicaria, secundaria, & purè ministerialis; & ideo fuit fundamentum vicarium, secundarium, & purè ministeriale; Christus Dominus autem est fundamentum primarium, & principale. to.8. 413. 1; & to. 12. 5. 2; & 165. 2; & to. 15. 172. 1; & to. 18. 78. 2.

Christi Domini verba: *Tu es Petrus; & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*: nequeunt intelligi, nisi de Petri persona, quatenus designatus fuit caput visibile Ecclesiæ; non autem possunt intelligi de Christo Domino, aut de fide, & confessione Petri. to.12. 2. 1; & to.8. 142. 2.

Ei soli dicta fuerunt hæc verba, non autem etiam alijs Apostolis. to.14. 53. 2; et to.18. 479. 2; et to.2. ex Pighio. 6. 1; et seq.

Petrus solus dictus fuit ianitor Regni Cælorum. to.15. 250. 8; et seq.

Mysterium huius nominis Cephas. to. 2. ex Pighio. 6. 1.

Petri nomen à Christo Domino fuit impositum. to. 9. 487. 2.

Petrus quare fuerit à Christo Domino appellatus Simon Ioannis? to.9. 540. 1.

Cur fuerit vocatus Bariona? to. 13. 4. 1; et to.16. 371. 2.

Petrum esse petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia, quid significet? to. 2; ex Pighio. 10. 2; et to.11. 392. 2; et to.15. 198. 31; et to.18. 48. 2.

Petræ nomine quid Christus Dominus significare voluerit? to.14. 17. 1; et to.18. 5. 2.

Petri nomen idem significat, ac *agnoscens*, *dis-*

dissoluens, & *discalcians*, iuxta S. Hieronymum. to.14. 365. 1.

Petrum esse petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia, SS. Patrum testimonijs ostenditur. to. 15. 170.2; et seq.

Petri nomine quid intelligatur? to.8; 341. 1; et 412.1.

Petrus vocatus fuit Sathan, idest aduersarius voluntatis Christi Domini. to.8. 36. 1; & seq; & 47. 1; & seq.

Cur Sathanæ nomine vocatus fuerit à Christo Domino? to. 8. 39.1; & seq; & to.14.60.1; & 256. 2;& seq; & to.16. 391. 1; & seq.

Quare dictus fuerit petra? to.3. 445. 2; & to. 10.4. 2.

Petri ethimologia, vnde sumatur? to.1. 42; & seq.

Petro omnia nomina superioritatis, & eminentiæ super alios Apostolos à SS. Patribus fuerunt collata. to.1. 46. 2.

Petri nomen ante nomina omnium aliorum Apostolorum in Euangelijs est positum. tom.16. 372. 1.

Petri nomen in antiquis literis ponebatur post nomen Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. to.10. 341. 2; & to. 17. 144. 2; & seq.

Petrus fundamentum omnium Ecclesiarum fuit à D. Paulo vocatus. to.3. 2.1.

Quare dictus fuerit Ecclesiæ fundamentum? to.13.301; & seq.

Cur fuerit dictus Cephas? tom.17.6.2;& seq.

Fuit prima petra, quæ debuit substinere onus aliorum lapidum, ex quibus componitur Ecclesia. to.18.237. 1; & seq.

Petrus non fuit petra, sicut est Christus Dominus; nam Christus Dominus est petra immobilis per naturam, quia naturaliter non potuit deficere; Petrus verò est immobilis per gratiam ei à Christo Domino communicatam. to.18.6. 2.

Habuit nomen commune cumChristo Domino. to.18. 8. 1.

Petrum esse petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia, nullus vnquam ex SS.Patribus negauit, quanuis aliqui dixerint petram, supra quam ædificata fuit Ecclesia posse intelligi etiam de Christo Domino. to. 18. 81. 2.

Petrus fuit vera petra fundamentalis, supra quam verè ædificata fuit Ecclesia. to.18. 478. 1.

Dictus fuit Petrus, idest petra fundamentalis immobilis Ecclesiæ. to.18.130.1.

Vocatus fuit petra, supra quam ædificata fuit Ecclesia, idest quæ substentat onus totius Ecclesiæ. to.18. 233. 1.

Petrus est petra imposita supra petram, quæ est Christus Dominus. to.19. 380. 2.

Petrus est petra visibilis semper in se, & in suis successoribus. to.19.427.2.

Petrus vocatur Simon Ioannis, hoc est obediens gratiæ. to. 19. 545. 2.

Petrus fuit petra, supra quam ædificata est Ecclesia, non è contra to.20. 280. 2.

Est princeps omnium Apostolorum. to. 20. 287; 4; & seq.

Petrus vocabulo Principis Apostolorum fuit insignitus à D. Dionysio, & alijs SS. Patribus. to.7. 56. 2;& seq; & to.17. 49.

Apostolorum Principes, & vertex Apostolici cetus fuit appellatus. to. 11. 31. 1.

Dictus fuit origo Sacerdotalis auctoritatis. Principatus Ecclesiastici,& Christianæ vnitatis non solùm in fieri, sicut Adam in Mundi exordio, & Noe post diluuium, sed etiam in permanere, & conseruari. to.13. 265. 2.

Vocatus fuit initium Christiani Sacerdotij. to.2. ex Pighio 16; & 17.1.

Appellatus fuit Monarcha, Hierarcha, & Princeps Oecumenicus totius Ecclesiæ. to. 2. ex Turrecremen. 1; & seq; & tom.18. 398.

Item omnium Princeps, & Archimandrita, ex similitudine primi Pastoris, tom.2. ex Turrecremen.13. 2.

Item Episcopus Vrbis, & Orbis. to.10.161. 2.

Item totius Orbis Primas. tom.1. 43. 1; & seq.

Item Ecclesię primogenitus, & caput Apostolorum, Ecclesiæ Nauarcha, Rector vniuersalis, Episcopus Episcoporum. to.1. 45. 1; & seq.

Solus fuit appellatus Ecclesię Catholicæ fons, & origo. to.17. 152.1; & seq.

Item Pastor vniuersalis, imò Pastor Pastorum. to.7.56. 2;& seq; & to.17.111.2.

Petrus fuit designatus nomine petræ, supra quam ædificata fuit Ecclesia. to. 20. 40.1; & seq.

Petro traditum fuit Christi nomen; quia eius vicea debuit substinere. to.14. 82.1.

Petrus quomodò fuerit vocatus beatus?to.19. 81.1; & seq.

Petrus Filij Dei confessor, Ecclesiæ fundamentum, cæelestis Regni Ianitor, & in terreno iudicio Iudex cęli nuncupatur. to.18. 482. 2.& seq.

Petrus quando dictus fuit Sathan à Christo Domino, ly *Sathan* non significauit diabolum, sed aduersarium. to.18. 483. 1.

Petrus os Apostolorum à Chrysostomo appellatur. to.18. 483. 1.

A Concilio Nicæno, & alijs SS.Patribus fuit appellatus Christi Domini Vicarius.to.12. 172.2.

Fuit vocatus primus Christi Domini Vicarius gerens sollicitudinem omnium Ecclesiarū. to.18.233. 2.

Item gerens Christi Domini personam.to.18, 148. 1.

Item gerens Christi Domini vices in generatione noui populi. to.18. 319. 2.

Petrus fuit vocatus maior Moyse. tom.17. 429. 1.

Item primus Rex Ecclesiæ visibilis. to. 1. ex Turrecrem. 5. 2.

Antonomasticè appellatus fuit PrincepsApostolorum. to. 4. 763. 128.

Fuit verus Princeps Ecclesiæ. to. 5. 14. 2.

Vocatus fuit fidelis seruus, & prudens,quem constituit Dominus super familiam suam. to. 17. 355. 2.

Appellatus fuit *Simon Bariona*, idest filius hominis fragilis, & miseri. to.18. 230.1.

Quanuis fuerit toti Ecclesiæ prefectus, non tamen habuit nomen Episcopi vniuersalis. to.13. 243. 1.

Appellatus fuit *Bariona* hoc est filius columbæ, quasi Filius Spiritus Sancti Hie-

Hieronymo. tomo 16. 371. 3.

Petri notæ, & prærogatiuæ.

Petri duplex prærogatiua ex nominis mutatione colligitur. to.18.495. 2.

Secunda prærogatiua Petri est, quòd ab Euangelistis primo loco nominetur. to.18.496. 1; & seq.

Tertia est, quòd solus cum Christo Domino super aquas ambulauit. to.18. 497. 1.

Quarta, quòd ei soli reuelata fuerit à Deo Christi Domini diuinitas. to.18. 497. 1.

Quinta, quòd ei tantùm promissa fuerit perpetua Ecclesiæ stabilitas. tom.18.497. 1.

Sexta, quòd ipse solus soluerit æquale tributum pro se, & pro Christo Domino. to.18. 497. 1.

Septima est, quòd ante Christi mortem laxauit retia in capturam piscium indifferenter ad dexteram, & ad sinistram; quo fuit significatum teste S.P.Augustino, & bonos, & malos pertinere ad Ecclesiam militantem, quæ figurata fuit in illa prima piscatione; rete autem penè rumpebatur, quia Ecclesia propter hæreses, schismata, & scandala malorum penè frangi debebat: in secunda autem piscatione, quæ significat Ecclesiam triumphantem, mittitur rete solùm in dexteram partem, quia solos electos ad salutem, & vitam æternam Petrus debebat colligere. to.18. 498.1; & seq.

Octaua est, quòd Christus Dominus pro fide Petri tantùm orauit, ne deficeret. to.18. 498. 2.

Nona est, quòd Christus post resurrectionem Petro priùs, quàm alijs Apostolis apparuerit. to.18. 498. 2.

Decima est, quòd ei priùs pedes lauerit, quàm alijs Discipulis. to. 18. 499. 1.

Vndecima est, quòd Christus Dominus soli Petro mortem crucis prædixit; vt sicut ei suum nomen donauerat, ita & in morte consortem haberet. to.18. 499.1.

Duodecima est, quòd solus Petrus collegit Apostolos ad eligendum in locum Iudæ Matthiam. to. 18. 499. 1.

Tertiadecima est; quòd post acceptum Spiritum Sanctum Petrus primus omnium prædicauit Euangelium, & prima concione tria millia hominum conuertit. to.18.499. 1; & seq.

Quartadecima est, quòd Petrus in confirmationem fidei primum miraculum fecerit claudum sanando. to.18. 499. 2.

Quintadecima est, quòd solus Petrus hypocrisim, & fraudem Ananiæ, & Saphiræ damnauit, & eos solius vocis sono extinxit. to.18. 499.2.

Sextadecima est, quòd solus Petrus, tanquam Dux omnium quocumque pergebat, & circumcursabat, & vbique primus omnium inueniebatur. to.18. 499. 2.

Decima septima est, quòd Petrus, sicut primus omnium Iudæis prædicauerat, ita primus omnium prædicauit Gentilibus. tomo 18.499. 2; & seq.

Decima octaua est, quòd pro Petro in carcere constituto sine intermissione ab Ecclesia fiebat oratio. to. 18.500. 1.

Decima nona est, quòd Petrus in Concilio Hierosolymitano tulerit sententiam, quam statim secuti sunt Iacobus, & omnes alij Apostoli. to.18. 500. 1.

Vigesima est, quòd Paulus, post tres annos Hierosolymam ascenderit videre Petrum. tomo 18. 500.1.

Vigesima prima est, quòd Christus Dominus suis manibus Beatissimam Virginem Mariam, & solum Petrum baptizauerit teste Euodio Petri successore. to.18.500. 2.

Vigesima secunda est, quòd solus Petrus à Christo Domino fuerit ordinatus Episcopus; cæteri autem Apostoli à Petro fuerint consecrati. to.18. 500. 2; & seq.

Vigesima tertia est, quòd Petrus primum Hæresiarcham, ac Principem omnium hæreticorum Simonem Magum damnauit, & damnatum extinxit. tomo 18. 501. 2; & seq.

Vigesima quarta est, quòd Petrus Romæ potiùs, quàm in alijs ciuitatibus fixerit suam sedem iussu Dei. to.18. 502. 1.

Vigesima quinta est, quòd Christus Dominus Petro Roma exeunti, vt mortem, quam ei Nero decreuerat, vitaret, apparuit. tomo 18. 502. 1.

Vigesima sexta est, quòd solæ illæ Ecclesiæ, quas Petrus fundauit, habitæ sint, tanquam Patriarchales, & primæ. tom. 18. 502.2; & seq.

Vigesima septima est, quòd solius cathedræ S.Petri festum ab Ecclesia celebretur. to.18. 504. 1.

Vigesima octaua est, quòd in literis antiquis formatis ab Ecclesia post nomen Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, ponebatur nomen Petri Apostolorum Principis teste Attico Episcopo. to.18.504.1; & seq.

Petri duplex prærogatiua principalis, & primaria. to.8. 411. 2.

Eædem, & plures aliæ Petri notæ, & prærogatiuæ ei soli propriæ. to.4. 15 0; & to.5. 652. 1; & seq; & to.8.141.1; & seq; & to.14. 556.1; & seq; & to.16.591.1; & seq; & to.17. 520. 2; & seq; & 123; & 419. 1; & seq; & to.18. 49. 1.

Petri notæ, & prærogatiuæ singulares, & ei propriæ quæ fuerint? to.4.744. 9; & seq.

Ideo fuit à Christo Domino prærogatiuis singularibus insignitus, vt à cæteris Apostolis, tanquam ipsorum Princeps, distingueretur. to.4. 770. 24

Petri notæ, & prærogatiuæ ex pluribus Euangeliorum textibus eruuntur. tom. 13. 272. 2.

Eius prærogatiuæ Ecclesiæ primatum ei soli fuisse concessum euidenter ostendunt. tomo 14. 556. 1; & seq.

Prærogatiuæ post Christi Domini ascensionem in Cælum Petro concessæ demonstrant Petri primatum super omnes alios Apostolos. to.17. 420. 2; & seq.

Duodecim Petri prærogatiuæ demonstrantes illius primatum. to.4. 150; & seq.

Petrus transtulit in suos successores prærogatiuam capitis, & Principis totius Ecclesiæ vniuersalis; non autem transtulit omnes suas prærogatiuas personales. to.12.177. 2.

Vna ex prærogatiuis à Christo Domino Petro collatis est, quòd potuerit transferre suam potestatem in suos successores, quòd alijs

alijs Apostolis non fuit concessum . to. 16. 392. 2.

Cur ei soli apparuerit Christus Dominus post resurrectionem ? to. 12. 583. 1.

Petri summa prærogatiua fuit summus eius amor in Christum Dominum, quem ostendit, cùm ex impatientia proiecit se in mare . to. 18. 147. 2.

Eius maxima prærogatiua fuit, quòd solus agnouerit ex Diuina reuelatione Christi Domini Diuinitatem, non ex miraculis, sicuti illam nouerunt alij Apostoli, & Discipuli, inter quos Nathanael. tomo 18. 231. 1.

Petri solius prærogatiua fuit Christo Domino interroganti : *Quem dicunt homines esse Filium hominis*: respondere tacentibus alijs Apostolis . to. 18. 229. 2.

Magna quoque prærogatiua fuit, quòd viderit Christum Dominum in omni illius apparitione . to. 7. 149. 2.

Petri prærogatiua fuit magna eius humilitas, quam ostendit, cùm nolebat pedes à Christo Domino sibi lauari . to. 8. 198. 1.

Petri tbiara Pontificia,& eius dignitas significata fuit per aurum optimum, seu lapidem, aut sphærulam auream . tomo 20. 361. 2.

Petrus quæ dona, sicut Adam acceperit, propria suæ personæ, & quæ transfundenda in successores ? to. 19. 101. 1.

Petri parilitas, & imparilitas cum alijs Apostolis.

Petri, & aliorum Apostolorum imparilitas . tom. 16. 28. 2; & 35. 1; & 40. 1; & tom. 19. 540. 1; & seq.

Petrus fuit omnium Apostolorum Princeps, & Archimandrita ex similitudine pastoris, præcipui . to. 2. ex Turrecremen. 13. 2.

Verba dicta Petro à Christo Domino : *Erit solutum & in cælis* : in plurali, non in singulari indicant Petri superioritatem ad alios Apostolos, quibus dictum fuit in singulari : *Et in cælo* . to. 2. ex Turrecrem. 11.

Solum Petrum baptizatum fuisse à Christo Domino ; alios verò Apostolos baptizatos fuisse à Petro declarauit eorum inequalitatem . to. 10. 239. 1; & to. 17. 479. 1.

Petri, & aliorum Apostolorum discrimina, quibus eorum imparilitas demonstratur . to. 10. 164. 2.

Petro priùs, quàm alijs Apostolis à Christo Domino pedes loti fuerunt, vt illius supee eos superioritas ostenderetur . to. 10. 238. 2.

Petri excellentia super alios Apostolos in quo consisterit? to. 3. 38. 1; & to. 16. 378. 1; & to. 1. 3.

Petro promisit Christus Dominus omnem præeminentiam, scilicet Regni, & Sacerdotij . to. 3. 46. 1.

Petrus ostendit suam superioritatem ad alios Apostolos, cùm post acceptum Spiritum sanctum primus omnium cepit prædicare Euangelium . to. 3. 805. 2.

Quare Petrus pingatur cum magna barba, vbi cuius ætatis fuerit ? to. 3. 822. 2.

Habuit prælaturam in omnes alios Apostolos, & in omnes Ecclesiæ Antistites . to. 4. 547. 87.

Fuit interrogatus à fidelibus, tanquam omnium Apostolorum superior, vt causam legalium aperiret, & exponeret . to. 4. 547. 87.

Illius præstantissima, & sublimissima dignitas demonstratur . to. 1. 3.

Ordini sacerdotali ipse solus prębuit initium. to. 2. ex Aluarez . 3. 1; & 10. 2.

Ei specialiter à Christo Domino fuit Ecclesia commissa . to. 2. ex Aluarez . 8. 1.

Illi solùm fuit collatus totius Ecclesiæ principatus, & Christi Domini Vicariatus . tomo 1. 3.

Eius amor in Christum fuit causa illius præeminentiæ super Apostolos . to. 1. 45. 2; & to. 17. 150. 1.

Petri superioritas deriuatur in omnes illius successores . to. 1. 46. 1; & seq.

Semper habuit epitheta denotantia superioritatem, & eminentiam super alios Apostolos . to. 1. 46. 1.

A Petri sententia nemo vnquam appellauit . to. 1. 133. 2.

Tanquam maior visitatus fuit à Paulo in Hierusalem . to. 1. 138. 1.

Qua ratione fuerit constitutus summus, & præcipuus Ecclesiæ Pastor . to. 2. ex Turrecremen. 5. 2.

Cur post tertiam interrogationem Christi Domini fuerit conturbatus ? to. 3. 145. 1; & seq.

Petri præeminentia super alios Apostolos ; & illius successorum super omnes Episcopos ostenditur contra Marsilium de Padua . to. 2. ex Pighio . 160. 1; & seq.

Colligitur etiam ex eo, quòd in Apostolorum catalogo semper Petrus primo loco ponatur. to. 2. ex Pighio . 29. 1; & seq.

Petrus ab alijs Apostolis fuit missus in Samariam, non vt inferior, aut æqualis, sed vt princeps collegij Apostolici ; vt in negotio magni momenti, in quo est necessaria principis præsentia, fieri solet . to. 2. ex Pighio . 36. 1.

Iuit in Samariam, non iussus, sed rogatus ab alijs Apostolis . to. 7. 25. 1; & to. 17. 550. 2; & to. 18. 494. 2; & seq.

Quomodò præfectus fuerit cæteris Apostolis? to. 17. 104. 2; & seq.

Abundantiori gratia fuit vnus, idemque primus Apostolus iuxta S. P. Augustini doctrinam . to. 17. 105. 2.

Eminentiori modo fuit Christi Domini Vicarius, quàm fuerint cæteri Apostoli. to. 17. 441. 1; & seq.

Alij Apostoli fuerunt quidem pastores, sed Petrus fuit pastor pastorum . to. 17. 111. 1.

Petro à S. P. Augustino fuit comparatus Sanctus Cyprianus in excellentia martyrij, non autem in Apostolatus principatu . tomo 17. 112. 1.

Non fuit minor Moyse, qui tamen habuit à Deo sacerdotium Regale . to. 17. 429. 2.

Fuit superior alijs Apostolis nedum honore, sed etiam iurisdictione . to. 17. 550. 2.

Petrus solus in signum singularis eminentiæ inter alios Apostolos proiecit se in mare, quia ipse solus suscepit mare, quod significat sæculum, gubernandum, cæteris Apostolis in nauicula ad Christum Dominum venientibus, quia gubernando vnam particularem Ecclesiam ad aliam vitam erant

transituri. tomo 4. 888. 61; & tomo 16. 372. 1.
Soluit æquale tributum pro se ipso, & pro Christo Domino, quia tanquam illius Vicarius cæteris Apostolis præferri debebat. to.6. 690. 2; & to.12. 582. 2; & to.14. 112. 2; & 261. 2; & seq.
Petrus à Paulo, & alijs Apostolis fuit cognitus, vt superior omnibus. to.14. 201. 1; & seq.
Solum inter Apostolos fuisse totius Ecclesiæ fundamentum, quomodò sit intelligendum? to.14. 237. 1.
Petrus intrando primus in monumentum post Christi Domini resurrectionem ostendit suam prioritatem, & superioritatem inter alios Apostolos. tomo 14. 242. 1; & to.16. 374. 1.
Petrum fuisse superiorem alijs Apostolis manifestè conuincitur. tomo 14. 282. 1; & seq.
Petrus, Iacobus, & Ioannes fuerunt à Christo Domino magis honorati, quàm alij omnes Apostoli. to.14. 336. 2.
Petrus nedum fuit superior omnibus alijs Apostolis, sed etiam tota Ecclesia. tom.7. 547. 2; & seq. & 650. 1.
Fuit constitutus à Christo Domino caput omnium Apostolorum teste S. Hieronymo. to.7. 648. 2.
Item fuit declaratus princeps omnium Apostolorum. to.4. 659; & seq; & to.19. 117. 1.
Petri, & aliorum Apostolorum discrimen vnde colligatur. to.4. 756. 84.
Petri præeminentia est præeminentia ipsius Ecclesiæ. to.9. 485; & 486. 18; & seq.
Non semel ostendit suam superioritatem super alios Apostolos. to.9. 520. 81.
Cur ante Christi Domini mortem fuerit præfectus alijs Apostolis; & solùm post eius resurrectionem executionem suæ Præfecturæ receperit? to.9. 549. 122.
Duplici gradu fuit superior omnibus alijs Apostolis. to.13. 10. 1; & 114. 2.
Fuit origo cuiusuis auctoritatis Sacerdotalis, & Ecclesiasticæ. to.13. 265. 2.
In actis Apostolorum semper tribuitur à Sancto Luca plus eminentiæ ipsi Petro, quàm tribuatur alijs Apostolis. to.13. 272. 2.
Petrus in signum suæ prælationis super omnes alios Apostolos semper pro illis, vel respondebat, vel interrogabat Christum Dominum. to.13. 290. 2.
Non solùm fuit super omnes Apostolos, sed etiam super omnes fideles existentes intra totam Ecclesiam. to.13. 299. 2.
Cur in Diuinis Scripturis non semper primo loco fuerit positus in signum suæ superioritatis, & excellentiæ super alios Apostolos? to.9. 496. 41.
Petrus superioritatem ad Apostolos ostendit, quando præsentibus ipsis Apostolis protulit sententiam excommunicationis in Ananiam, & Saphiram. to.14. 411. 1.
Qua ratione fuerit cæteris omnibus Apostolis superior? to.12. 128. 1.
Petri excellentiæ. to. 12. 404. 1.
Ex mera voluntate Christi Domini habuit inter alios Apostolos Ecclesiæ principatum. to.12. 409. 2.
Petrus à Christo Domino totius Hierarchiæ Ecclesiasticæ Princeps fuit constitutus. tomo. 2. ex Pighio. 3. 2.
Fuit maior, & æqualis alijs Apostolis secundùm diuersas considerationes. to. 3. 248. 2.
Ostenditur Petrum fuisse superiorem Iacobo Apostolo. to. 18. 507. 1; & seq.
Ex humilitate se submisit aliorum Apostolorum iudicio in Concilio Hierosolymitano. to.18. 124. 4.
Petrum pari consortio cum alijs Apostolis honorem, & potestatem habuisse quomodò sit intelligendum? to.18. 103. 1.
Multa fecit simul cum Apostolis ex humilitate, quæ potuisset facere solus propter superioritatem, quam super illos habebat. tomo 9. 377. 201.
Petrus ante Christi Domini resurrectionem non erat Primas Apostolorum; & tamen respondit Christo Domino interroganti etiam pro alijs Apostolis, quia debebat esse illis superior. to.3. 811. 2.
A Christo Domino fuit Ecclesiæ vniuersali, & consequenter etiam ipsis Apostolis præfectus. to.2. ex Pighio. 11. 1.
Fuit omnium Apostolorum Præses. tomo 4. 550. 95; & seq.
Antepositus fuit omnibus alijs Apostolis. tomo 4. 550. 98.
Ptrus fuit primogenitus omnium Apostolorum, Ecclesię Nauarca, Rector vniuersalis, & Episcopus Episcoporum. tom. 1. 45. 1; & seq.
Petrus, & Apostoli pari consortio honoris, & potestatis. to.19. 196. 2.
Petrus, & Apostoli in potestate Apostolatus, idèst in potestate gubernandi fideles, docendi, faciendi miracula, eijciendi Dęmones, & sanandi infirmos fuerunt æquales. to.19. 448. 2; & seq.
Petri, & aliorum Apostolorum potestas fuit diuersæ rationis. 1. Quia potestas Petri fuit ordinaria; potestas verò Apostolorum delegata. 2. Quia vnus Apostolus non habebat potestatem super alios Apostolos; Petrus autem habuit potestatem super omnes. 3. Quia potestas non debuit transire in successores, sicut potestas Petri. 4. Quia potestas Apostolorum fuit executiua; Petri verò preceptiua. to. 19. 449. 2; & seq.
Petrum gessisse personam omnium Apostolorum tripliciter potest intelligi. to.19. 535. 2.
Petro, & alijs Apostolis inæqualis potestas fuit collata. to.19. 593. 2.
Petrus primo loco fuit nominatus. tomo. 20. 275. 2.
Sicut fuit primus auctoritate, ita fuit primus humilitate. to.20. 274. 8.
Petrus præ, & pro omnibus potestatem accepit. to.19. 7. 1.

Petri, & Pauli comparatio.

Petri, & Pauli comparatio quomodò, & in quibus sit facienda? tomo 5. 656. 1; & seq.
Petrum non habuisse Paulum sui Pontificatus consortem colligitur tum ex Summis Pontificibus Petri successoribus, qui nunquam asseruerunt Paulo, sed tantùm Petro se successisse; tum ex Concilijs; tum etiam ex ipsis Imperatoribus. tomo 12. 139. 1; & seq.

Pe-

Petrum habuisse Paulum suæ cathedræ Episcopalis consortem non decuit ratione vnitatis, & perfecti regiminis ipsius Ecclesiæ. tom. 12. 143. 2; & seq.

Petri, & Pauli tituli qui fuerint ? tomo 12. 152. 1.

Petrus, & Paulus non habuerunt æqualem potestatem in Ecclesia. to. 11. 31. 1.

Petrus in conuertendis Iudæis eximia quadam gratia pollebat; Paulus verò in conuertendis Gentilibus. to. 17. 119. 2.

Petrus, & Paulus supplicio affecti fuerunt anno tertiodecimo Neronis Imperij. to. 17. 237.

Petri, & Pauli mors secuta fuit eadem die, & in eodem loco. tomo 17. 627. 1; & seq.

Petri, & Pauli martyrium illustratum fuit luminibus per plures noctes ad loca martyrij apparentibus. to. 18. 87. 2.

Petrus, & Paulus Romæ iecerunt Ecclesiæ fundamenta imperante Nerone. tomo 18. 187. 1; & seq.

Petrus fuit superior Paulo. to. 10. 273. 2.

Petrus maior fuit Paulo auctoritate, Paulus autem fuit Petro maior scientia. tom. 18. 508. 1; & seq.

Petrum fuisse Paulo superiorem certum semper fuit apud omnes Ecclesias. to. 4. 537. 29.

Petrum fuisse caput etiam respectu Pauli ex pluribus Concilijs, & SS. Patribus colligitur. to. 4. 546. 83.

Petrus fuit maior Paulo auctoritate, & potestate iurisdictionis. to. 4. 546. 84.

Etiam respectu Pauli habuit primatum. tomo 4. 547. 85.

Petrum solum absque Pauli consortio fuisse Pontificem Romanum, quamuis à Concilijs non fuerit definitum explicitè, fuit tamen definitum implicitè. tomo 4. 566. 193.

Petrum solum excluso Paulo fuisse caput Ecclesiæ fuit definitum in constitut. *Licèt* contra Marsilium de Padua. to. 4. 569. 108; & seq.

Petro fuerunt collatæ duæ potestates, scilicet iurisdictionis vniuersalis in totam Ecclesiam, quæ illi soli fuit propria; & potestas docendi, quæ fuit etiam in Paulo immò excellentiori modo. to. 4. 578. 36.

Petrus, & Paulus dicuntur pares non in iurisdictione, sed in merito, & sanctitate martyrij. to. 4. 75. 2; & to. 10. 243. 1.

Petrum fuisse à Paulo reprehensum non arguit Petrum fuisse Paulo inferiorem. to. 4. 75. 2.

Petrus, & Paulus missi fuerunt ab alijs Apostolis in Samariam, non ex auctoritate, sed ex consilio. tomo 3. 916. 1; & tomo 4. 76. 1.

Fuerunt missi in Samariam non iussi, sed rogati ab alijs Apostolis. to. 7. 25. 1; & tomo 17. 550. 2; & to. 18. 494. 2; & seq.

Petrus, & Paulus non fuerunt ambo Caput Ecclesiæ, quia Ecclesia nequit esse biceps, nec eius corpus mysticum potest esse duplex. to. 4. 123; & seq.

Fuerunt æquales in Apostolatu, non in primatu, in quo Petrus fuit Paulo superior, & Paulus subditus Petro. to. 4. 127. 1; & seq; & 133. 2; & seq; & to. 16. 35. 1.

Quomodò fuerint pares, & dispares ? tom. 3. 444. 1; & to. 4. 128. 1; & to. 9. 364. 42;

Quomodò Paulus in faciem restiterit Petro circa obseruantiam legalium ? tom. 4. 146. 1.

Vid. Petri reprehensio.

Petrum simul cum Paulo constituisse vnum Caput Ecclesiæ fuit merum hæreticorum figmentum. to. 4. 131. 1.

Fuerunt æquales quoad clauem scientiæ, non quoad clauem potentiæ. to. 4. 135. 2; & seq.

Quomodò ambo vocentur Principes Apostolorum ? to. 4. 135. 2; & seq.

Petrus habuit Paulum collegam quantùm ad dignitatem Episcopalem, non quantùm ad Ecclesiæ primatum. tom. 4. 136. 2; & seq.

Quomodò à S. Epiphanio ambo vocati fuerint Episcopi Romani, seu fundatores Ecclesiæ Romanæ ? to. 4. 132. 2; & seq.

Petrus in iurisdictione fuit Paulo superior. to. 4. 155. 2.

Petrus, & Paulus prædicatione, & doctrina Ecclesiam Romanam fundarunt. tom. 4. 149. 1; & 151. 1.

Petrus, vt Apostolus æquatur Paulo; non verò, vt Papa. to. 4. 141. 1.

Petrus præcellitur à Paulo in doctrina, non autem in Apostolatu. to. 4. 141. 1.

Petro multa tribuuntur, quæ dicuntur etiam de Paulo, excepto Ecclesiæ primatu. to. 4. 141. 2.

Petri, & Pauli diuisio de Iudæis, & Gentilibus fuit quoad prædicationem, non quoad iurisdictionem. to. 4. 142. 2.

Petrus, & Paulus eodem honore digni habiti dicuntur quoad vocationem ad Apostolatum, non quoad primatum. to. 14. 151. 2; & 586. 77; & seq.

Petrus, & Paulus claues Regni Cœlorum diuersimodè acceperunt. tom. 4. 152. 1; & 599. 151.

Petro, & Paulo eandem gratiam fuisse concessam intelligendum est de gratia prædicationis, non primatus. to. 4. 152. 2; & seq.

Petro non est Paulus inferior in Apostolatu, prædicatione, & laboribus, vigilijs, & ceteris huiusmodi, sed tantùm in primatu. to. 4. 153. 1.

Petrus, & Paulus dicuntur duo duces, & eximia, ac principalis Apostolorum summitas in diuerso genere, scilicet Petrus in primatu; Paulus verò in prædicatione, doctrina, & laboribus. to. 4. 153; & seq; & 591. 118; & seq; & 605. 181.

Petrus, & Paulus Ecclesiæ brachia quomodò dicantur ? to. 4. 154. 2;

Petri, & Pauli encomia. to. 4. 477. 33.

Petrus quare in antiquis imaginibus pictus fuit ad sinistram Pauli ? to. 3. 243. 2.

Vid. Paulus.

Petrus reprehensionem Pauli humiliter suscepit. to. 4. 499. 33.

Petrus aliquando nominatus fuit post Paulum. to. 4. 602. 181; & seq.

Petrus, & Paulus quomodò à SS. Patribus dicti fuerint Ecclesiæ capita ? to. 4. 610. 103; & seq.

Petro, & Paulo quomodò dictum fuerit succedere

ct dere Romanos Pontifices? tom. 4. 618. 145; & seq.
Petrus reprehenditur à Paulo, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.
Petrus, & Paulus vbique prædicauerunt, & Ecclesiam constituerunt. tomo 4. 759. 104.
Petri, & Pauli nomina, quæ mysteria contineant? to. 4. 807. 8.
Petrus quare nominatus fuerit à Paulo, postquam nominauit Iacobum s. *ad Galatas*? to. 9. 602. 269.
Petrus, & Paulus apparent manu inter se conserta medij inter Romanos Episcopos. to. 9. 641. 5.
Petrus, & Palus quomodò dicantur duo Ecclesiæ capita à S. Cyrillo? to. 9. 645.
Petrus, & Paulus quomodò dicantur consortes eiusdem gloriæ? to. 4. 582. 26; & tomo 9. 642. t.
Petrus, & Paulus quomodò dicti sint clauium Regni Cœlestis potestate præditi? tom. 9. 642. 2; & seq.
Quomodò appellati sint duo Romæ oculi, duæ Ecclesiæ bases, duo duces, &c? to. 9. 648. 2.
Petrus in administratione Paulum præcessit. to. 9. 520. 81.
Petrus fuit Paulo superior, quanuis in dignitate Apostolatus æqualis. to. 13. 17. 1; & seq.
Petrus fuit vocatus à Paulo fundamentum Ecclesiarum. to. 13. 111. 1.
Petrus, & Paulus fuerunt pares in electione, & in administratione; nam licèt in Petro magis emineret potestas; in Paulo tamen magis eminuit sapientia. to. 13. 237. 2; & seq.
Petrus fuit reprehensus à Paulo, quia superior potest ab inferiori admoneri. tom. 5. 16. 1; & to. 7. 25. 1.
Petrus, & Paulus vltimo Neronis anno occisi fuerunt. to. 14. 522. 1.
Non fuerunt occisi Hierosolymis. tom. 14. 538. 1; & seq.
Fuerunt Romæ occisi, quanuis non constet de tempore. to. 14. 548. 2; & to. 15. 183. 1; & seq.
Petrus fuit Apostolus circumcisionis, quia fuit magis applicatus conuersioni Iudæorum; & Paulus Apostolus præputij, quia fuit magis applicatus conuersioni Gentilium. to. 14. 100. 2.
Quidam tentantes asportare extra Romam corpora SS. Petri, & Pauli tonitruis, & horrendis fulgoribus fuerunt perterrefacti. to. 15. 183. 1.
Petri, & Pauli controuersia circa legalia. to. 11. 257. 1.
Quomodò Ecclesiam Romanam fundauerint? to. 15. 181. 1; & 292. 2.
Petrus tentatus fuit, ne de se præsumeret; & Paulus colaphizatus, ne se extolleret. to. 7. 748. 1.
Quomodò ambobus conueniat titulus Principis Apostolorum. to. 16. 485. 2.
Petro quantum honoris, & reuerentiæ detulerit Paulus ex testimonijs SS. Patrum Augustini, & Hieronymimi? to. 2. ex Pighio. 37. 2.
Cùm Petrus sedit Antiochiæ, adhuc Paulus non erat Episcopus. to. 4. 541; & seq.
Petrus nihil contulit Paulo quantùm ad Apostolatum, quia hunc à Christo Domino receperat. to. 19. 121. 2.
Quomodò nihil Paulo contulerit? tom. 20. 56. 5.
Paulus fuit Petri coadiutor. to. 20. 372. 2; & seq.
Paulus, & Petrus, quòd Romæ fundauerint Ecclesiam, colligitur ex S. Irenæo auditore D. Polycarpi, qui Ioannis Euangelistæ discipulus fuit. to. 15. 181. 1.
Paulus operam nauauit Petro in instituenda Ecclesia Romana. to. 17. 218. 2.
Petrus, & Paulus non fuerunt vnum Caput Ecclesiæ. to. 20. 366. 2; & seq.

Petri peregrinationes.

Petrus, cùm iam esset Romæ, ex suo officio suscepit multas peregrinationes in diuersa Orbis prouincias, quò eum vocabat Ecclesiæ necessitas. to. 10. 246. 2.
Visitauit omnia loca, quæ indigebant eius præsentia, tamquam Pastor Orbis terrarum. to. 11. 758. 100.
Quo anno exierit ex Iudæa? to. 17. 238. 1; & seq.
Iuit in Samariam, non iussus, sed rogatus ab alijs Apostolis. to. 7. 25. 1; & to. 17. 550. 2; & to. 18. 494. 2; & seq.
Eius præsentia in Samaria cur fuerit necessaria? tom. 14. 559. 2; & to. 15. 264. 2; & seq.
Eius peregrinationes. to. 17. 596. 2, & seq.
Petrus iuit in Samariam, quia Philippus non erat Episcopus, & ideo Sacramentum confirmationis conferre non poterat. to. 19. 171. 2.
Petri missio in Samariam fuit consultoria, non auctoritatiua. to. 19. 357. 1.
Petrus Apostolus primo Neronis anno, vt ex Damaso intelligitur Roma discedens totum Occidentem, & Africam docendo peragrauit; ad extremum ouuissimis Neronis annis, eo in Christianos tamquam publici incendij auctores deseuiente, denuò Romam rediens, martyrio coronatus est. to. 17. 198. 1.

Petri potestas.

Petri potestas, & potestas aliorum Apostolorum quomodò eadem, & diuersa fuerit? to. 3. 808. 5.
Petri potestas, & potestas Romani Pontificis est potestas ipsius Christi Domini. to. 3. 838. 2.
Petri supremam potestatem concessam fuisse omnibus Apostolis asserere est contra fidem. to. 3. 858. 2.
Petro an soli fuerit communicata potestas Monarchica? to. 1. 6. 7.
Petri potestas in puniendis Anania, & Saphira, & dirimendis controuersijs fidei. to. 12. 352. 2; & seq.
Petrus habuit à Christo Domino potestatem supremam herilem ad gubernandam Ecclesiam militantem. to. 12. 404. 1.
Pluries exercuit suam potestatem. tom. 15. 171. 1.
Petro data est iurisdictio ordinaria, vniuersalis, & deriuanda in suos posteros, secùs verò alijs Apostolis. to. 12. 412. 2.

Pe-

Petrus arripiens gladium contra Malchum ostendit potentiam in persecutores Ecclesiæ à Christo Domino receptam. tom. 8. 599. 2.
Petrus fuit cæteris Apostolis in iurisdictione superior, quia illi soli data est potestas regendi, & pascendi totam Ecclesiam, & eandem potestatem transferendi in successores, quod alijs Apostolis non fuit concessum. to. 12. 579. 1.
Petri potestas est in Pontificibus Romanis eius successoribus. to. 8. 287. 11; & 346; & seq.
Petro solùm collata est potestas super totam Ecclesiam. to. 8. 339. 1.
Petro traditum est supremum, plenum, & vniuersale Ecclesiæ regimen. to. 32. 13. 2.
Petro quando promissus fuit, & datus Pontificatus super totam Ecclesiam? tom. 9. 540. 154.
Petri potestas hæreditario iure in sola Ecclesia Romana asseruatur. to. 2. ex Pighio. 42. 3; & seq.
Petrus non habuit dominium herile, & supremum; sed suaue, & humile, ac paternum, & ordinatum ad animarum salutem. to. 17. 27. 2.
Accepit à Christo Domino iura Cœlestis, & terrestris imperij. to. 14. 340. 2; & seq; & to. 3. 175. 1; & to. 19. 93. 1.
An habuerit potestatem conferendi Apostolatum? to. 14. 98. 1; & seq.
Quare solus non elegerit Matthiam? to. 13. 120. 2.
Accepit plenam, & vniuersalem potestatem in Ecclesiam. tom. 12. 13. 2; & tom. 19. 497. 2.
Petro collatum fuit Monarchicum Ecclesiæ regimen illis verbis: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*; & illis: *Pasce oues meas*. to. 11. 319. 5; & seq.
Quare voluerit electionem Matthiæ sorte fieri? to. 14. 558. 1.
Fuit auctor eligendi Matthiam in Apostolum. to. 2. ex Pighio. 35. 1.
Tamquam Præses proposuit Matthiæ electionem. to. 16. 377; 2.
An ei fuerit communicatum excellens Christi dominium. to. 4. 331.
Petri potestas genere morali distincta fuit à potestate aliorum Apostolorum, quia alia est ratio capitis, alia membrorum. to. 17. 121. 2.
Ei concessa fuit Christi Domini potestas illis verbis: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*. to. 18. 146. 1.
Illi soli collata fuit à Christo Domino potestas decisiua in rebus fidei. to. 18. 48. 1; & seq.
Petrus Ecclesiæ Antiochenæ alligauit potestatem particularem regendi illam Ecclesiam; Ecclesiæ verò Romanæ vltra potestatem particularem alligauit etiam potestatem vniuersalem regendi omnes Ecclesias. tomo. 17. 344. 2; & seq.
Petrus habuit vsum gladij solùm ore proferendo mortis sententiam, vt præstit in Ananiam, Saphiram, & Simonem Magum; non autem mortem inferendo; propterea dicitur Apoc. 1; quòd gladius de ore eius vtraque parte acutus exibat. to. 17. 433. 2.
Petri potestas Papalis fuit superior potestate Regali; hæc enim solùm in corpus, Petrus autem etiam in animam habuit potestatem, quia potuit soluere, & retinere peccata. to. 17. 433. 2.
Petrus non priuauit Neronem imperio, quia non erat ex eius ouibus; erat enim extra Ecclesiam. to. 17. 434. 1.
Petro data fuit potestas sine ambitu, fastu, & tyrannide; sed cum humilitate, charitate, & iustitia. to. 17. 576. 1; & seq.
Petrus habuit potestatem per ordinem ad animarum salutem, non autem per ordinem ad gubernium naturale. to. 17. 579; 1; & seq.
Petrus non vocatione, sed potestate fuit Princeps Pontificum. to. 17. 147. 1; & seq.
Petrus habuit Sacerdotium Regale, quia habuit coniunctam potestatem spiritualem cum potestate Regali. to. 17. 429. 2.
Petro tradita fuit potestas faciendi de non peccato peccatum; & de peccato non peccatum; quia potuit ponere, & tollere aliquod præceptum Ecclesiasticum. to. 18. 43. 2.
Ei tradita fuit potestas illis verbis: *Pasce oues meas*: quę significant: *Esto loco mei Præpositus fratrum tuorum*, teste S. Ioanne Chrysostomo. to. 18. 239. 1.
Petro collata fuit potestas pascendi, oues, idèst regendi, & gubernandi totam Ecclesiam. to. 18. 73. 2; & seq.
Multa fecit cum alijs Apostolis, quæ ipse solus facere potuisset, vt suam humilitatem ostenderet. to. 9. 577. 201.
Item multa permisit, & tolerauit nedum ex humilitate, sed etiam propter pacem, & concordiam Ecclesiæ. to. 9. 213. 154.
Accusatus coram Apostolis Ecclesiam repræsentantibus se purgauit exemplum suis successoribus præbens. to. 9. 483. 15.
Petro duæ potestates fuerunt collatæ, scilicet iurisdictionis vniuersalis, quæ fuit illi soli propria, & potestas docendi, quæ fuit etiam in Paulo, immò & excellentior. to. 4. 578. 36.
Petri potestas in Ecclesia vsque ad finem est permansura. to. 19. 527. 2.
Petrus habuit iura Cælestis, & terrestris Imperij. to. 19. 358. 1; & 32. 1.
Petro duo gladij fuerunt collati, scilicet terrenum, & cæleste Imperium. to. 19. 550. 2.
Ei data fuit auctoritas in ædificationem, non in destructionem. to. 19. 584. 1; & seq.
A Christo Domino immediatè accepit auctoritatem. to. 19. 580. 1; & seq.
Petrus accepit quadruplicem potestatem, scilicet iudiciariam in foro pænitentiæ, & in foro Ecclesiæ; gubernatiuam Ecclesiæ; solutiua animarum existentium in Purgatorio, & imperatiuam cunctis spectantibus ad Ecclesiam. to. 19. 544. 2.
Petri sententia quoad obseruationem legalium to. 20. 55. 1; & seq.
Petrus non dicitur primus Apostolorum priuatiuè vocationis, sed auctoritatiuè prælationis to. 20. 268. 6.
Item non dicitur Apostolorum Princeps senectute, sed potestate, to. 20. 268. 7.
Petrus accepit à Christo potestatem spiritualem,

lem, & temporalem. tom. 6. 45. e.
Habuit potestatem supra omnes Apostolos. tom.11. 33. 6; & tom.8. 252. 2; & to. 14. 264. e.
Petrus potuit increpari à Paulo, quia hoc est charitatis; non tamen potuit iudicari, quia hoc est potestatis. to. 14. 495. 2.
Petrus non potuit ligare ad peccandum, potuit tamen soluere à peccato. to.14.583. e.
Petri potestas significatur nomine gladij. tomo 14. 312. 2.
Petri auctoritate nulla maior fuit auctoritas. to. 14. 334. 2.
Petro soli non alijs Apostolis concessus fuit à Christo primatus, & suprema potestas in totam Ecclesiam, quando ei traditæ fuerunt claues. to.14. 16. 2.
Petrus quando exercuerit suam potestatem supra Apostolos? to.14. 5. 2.
Petri potestas non fuit cum ipso extincta, sed transijt in successores. to.14. 25. 2.
Petrus fuit æqualis alijs Apostolis quantùm ad clauem, quæ significat potestatem ordinis; & fuit illis superior quantùm ad clauem, quæ significat potestatem iurisdictionis. to.7. 140. 2.
Petro maior potestas quam Apostolis à Christo fuit concessa. to.7. 428. 1.
Petro, & successoribus tradita est clauium indefinita potestas. to.7.446. 1;& seq;& 644. 2.
Petro collata est potestas, etiam coactiuè loco, & tempore exercenda. tomo 7. 740. 2.
Petro, eiusque successoribus commissam fuisse potestatem in totam Ecclesiam nemo vnquam dubitauit. to.15. 350. 1.
Petro tradita est à Christo potestas supra Ecclesiam, non Ecclesiæ potestas supra Petrum. to.15. 664. 102.
Petrus habuit plenitudinem potestatis ordinariam tanquam caput in totam Ecclesiam; alij verò Apostoli delegatam, & extraordinariam. to.4. 131. 1.
Petrus alios Apostolos anteceliit, quia accepit à Christo immediatè potestatem ordinariam in totam Ecclesiam relinquendam suis successoribus; & quia accepit potestatem etiam in alios Apostolos, quæ alijs Apostolis non fuerunt concessa. to. 4. 146. 2;& seq.
Petrus, & alij Apostoli habuerunt æqualem potestatem per ordinem ad totam Ecclesiam, ita tamen, vt Petrus aliorum fuerit caput. to.4. 295. 4.
Petri potestas à Christo tradita fuit illimitata, potestas verò aliorum Apostolorum fuit limitata. to.4. 295. 4.
Petrus accepit potestatem solùm post Christi passionem, quia antequam Christus pateretur, non erat Ecclesiæ caput. to. 4. 297. 6.
Post Christi Ascensionem in Cælum cepit in multis exercere potestatem Vicariatus ab eo receptam. to.4. 475. 17.
Petro, & Apostolis data fuit potestas, non ad eundem, sed ad diuersum finem. to.4 476. 20.
Petro quando fuerit tradita potestas clauis? to.4.755.77.
Petro tradita est potestas pascendi, idest regendi, fouendi, & alendi totam Ecclesiam. to.4. 755. 79.& 81.
Ante resurrectionem fuit promissa clauium potestas, non tradita. to.4.755. 76.
Petrus solus ex Apostolis immediatè accepit à Christo potestatem iurisdictionis; alij verò acceperunt à Petro. to.9.566.177.
Petrus successit Christo immediatè auctoritate, & potestate vniuersalis Ecclesiæ. to.9. 604. 277.
Petrus solus habuit potestatem à Christo super totam Ecclesiam to.9. 638. 2.
Petrus non arrogauit sibi aliquam potestatem super alios Apostolos. to.9. 522. 84.
Petro concessa fuit potestas ordinis simul, & iurisdictionis, cæteris autem Apostolis concessa fuit solùm potestas ordinis. to.9. 535. 113.
Petro soli cur data fuerit à Christo Domino potestas ligandi, & absoluendi? to.13.295. e.
Petrus vtramque potestatem accepit à Christo. to.13.469. 2.
Petrus quomodò vsus fuerit potestate temporali? to.13.469. 2.
Petri hæreditas, & iurisdictionis auctoritas. to.2. ex Pighio. to.1; & seq.
Eiusdem auctoritas iudiciaria. to.2. ex Pighio. 11.2.
Successorum eius potestas iudiciaria ex Concilio Nicæno statuitur. to. 2. ex *Pighio*. 12.1.
Petrus non habuit parem cum Christo potestatem. to. 17. 66.1.
Petri potestas fuit longè diuersa à potestate sæculi, quæ est cum fastu, & superbia, sed fuit potestas officij, & pietatis. to.17.28. e.
Petri ministerium nihil detraxit eius potestati. to. 17. 28. 2.
Petrus solus quamuis in dignitate Apostolatus fuerit par alijs Apostolis; attamen habuit potestatem super alios Apostolos, & potestatem seruandi Ecclesiæ vnitatem. to.17. 23.1.
Petro fuit promissa à Christo in futuro potestas in totam Ecclesiam, non de præsenti illis verbis: *Tibi dabo claues*. tomo.17. 52. 2.
Illis verbis: *Pasce oues meas*; ei tradita fuit potestas super totam Ecclesiam. tom.17. 113. 2; & seq.
Petri potestas durauit semper in successoribus, durat, & semper durabit. to.17. 114. 2.
Petri potestas super alios Apostolos fuit ad collenda schismata, non quidem orta inter ipsos Apostolos, sed in sæculis futuris oritura inter eorum successores. to.1.114. 2.
Eius potestas, & superioritas ex verbis Christi colligitur. to.2.ex Pighio. 8. 17& 9. 1; & seq.
Petrus post Christi mortem plenitudinem suæ potestatis, & suum primatum exercuit in totam Ecclesiam. tom.16. 51. 2.
Petri potestas à Christo continuatur in eius successoribus, & in hoc supereminet alijs Apostolis, quorum potestas ad successores non transit. to.13. 367.2.

Petrus

Petrus habuit maiorem dignitatem, quia habuit potestatem ordinariam, cui succedere debebant Pontifices; Apostoli verò habuerunt potestatem, quasi delegatam, & Petrus poterat directè Apostolis praecipere. to.12.583.2.
Petri potestas perseuerat in Ecclesia in eius successoribus. to.12. 585. 1.
Petro data est potestas in Ecclesiam, & propter Ecclesiam. to. 12.585.1.
Petri potestas durat in Romanis Pontificibus. to.12. 585. 2.
Petro soli de cęlo submissus est discus plenus omnibus animalibus, quo significabatur Ecclesia, cuius plena potestas tradita est Petro. to.6. 564. 2.
Petro prę cæteris Apostolis data est potestas in totam Ecclesiam. to.6. 690. 2.
Petri potestatem in successores transfundi SS. PP. testimonijs ostenditur. tomo 1. 32. 1; & seq.
Petro fuit collata potestas amplissima ligandi, & soluendi. to.1. 44. 2.
Petrus non exercuit potestatem iurisdictionis viuente Christo Domino. tomo 3. 923. 2.
Petro eiusque successoribus fuit à Christo concessa singularis potestas. tom. 2. ex Pighio. 32. 2.
Petro data fuit vniuersalior potestas, quàm sit illa, quæ data fuit congregationi fidelium. to.2. ex Pighio. 33. 1; & seq.
Petrus se accepisse maiorem potestatem, quàm cęteri Apostoli multis factis ostenditur. to.2. ex Pighio. 33. 2; & seq.
Petri modestia inter confratres non debet in eius potestatis iniuriam conuerti. tom. 2. ex Pighio. 34. 2.
Petrus suam auctoritatem semper pro Ecclesiæ vtilitate exercuit. to. 2. ex Pighio. 34. 2.
Post Ascensionem Christi in Cœlum iudiciariam potestatem exercuit. to.1. 338. 2.
Fuit Apostolis par honore, & potestate, sed primatu fuit dignior. to.1. 422. 1.
Eius, & successorum potestas à Christo concessa, qualis, & quanta sit? to.1. 503. 2.
Vindicatiua potestate vsus fuit in Simonem Magum; & ab hoc eius successores vsum potestatis punitiuæ sumpserunt. to.1. 526. 1; & seq.
Non habuit potestatem ab Ecclesia, sed à Christo. to.2. ex Turrecrem. 10. 2.
Petri potestas non fuit diminuta, etiamsi Christus tradidisset alijs Apostolis auctoritatem vniuersalem in Ecclesiam. tomo 2. ex Turrecrem. 14. 1.
Petrus à Christo Ecclesiæ Pastor vniuersalis fuit institutus cum potestate transferendi suam potestatem, & infallibilitatem in successores. to. 16. 312. 2; & 314. 1.
Petro non, vt homini priuato, sed vt publico Ecclesiæ Pręfecto fuerunt dicta Christi Domini verba concernentia Ecclesiæ potestatem. to.16. 326. 2.
Petro soli priuatiuè competit potestas monarchica. to. 10. 243. 1.
Non habuit potestatem ab Apostolis; sicut non fuit ab Apostolis electus. to.10. 245. 1.
Exercuit suam potestatem in Ananiam, & Simonem Magum. to. 10. 239. 1.
Ei fuit data potestas non solùm significatiua, & figuraliter, sed verè principaliter, & fundamentaliter. to.9. 208. 110; & seq.
Nedum in spiritualibus, sed etiam in temporalibus super totam Ecclesiam, & per totum Orbem fuit ei collata à Christo Domino vniuersalis potestas. to. 3. 2. 1.
Eius potestas fuit duplex, scilicet vt erat Episcopus Romanus, & vt erat Papa totius Ecclesiæ. to.3. 16. 1.
Petrus præter potestatem ligandi, & soluendi omnibus Apostolis communem habuit aliam potestatem sibi tantum propriam. to.3. 443. 2.
Petro mutatum est nomen, quo significata est potestas illi à Christo tradita. tomo 6. 690. 2.
Petro quomodò concessa fuerit potestas in Ecclesia? to. 6. 691. 2.
Ei tradita est potestas executoria, aliàs ei commissa Io: vlt. *Pasce oues meas.* tomo 6. 692. 1.
Petri successor accepit potestatem à Christo, non ab Ecclesia. to. 6. 695. 1.
Petrus quomodò sit vsus clauium potestate? to.1.432. 1.
Petrus accepit potestatem à Christo mediante actu fidei, seu confessionis, sicut Abram accepit iustitiam. to.6. 695. 1.
Petrus, & Paulus non habuerunt æqualem potestatem in Ecclesia. to.11. 31. 1.
Petrus accepit potestatem plenariam, vt Apostolus, & vt Christi Vicarius illam accepit transfundendam in successores. tomo 11. 536. 2.
Petri potestas ordinaria, & duratura est vsque ad consummationem sæculi. tomo 11. 537. 2.
Petrus à Filio super omne, quod est Filij potestatem accepit. to.13. 344. 2.
Petrus solus habuit potestatem absoluendi, & ligandi, & regimen monarchicum totius Ecclesiæ. to.4. 548. 88; & seq.
Petro duæ potestates fuerunt collatæ; scilicet iurisdictionis vniuersalis, quæ fuit illi soli propria, & potestas docendi, quæ fuit etiam in Paulo, imò & excellentior. to.4. 578. 36.
Petrus, & eius successores habent plenitudinem potestatis à Christo; alij autem Prælati in partem sollicitudinis vocati illam habent à Papa. to.4. 74. 2.
Petrus moriens reliquit suo successori vsque ad sæculi finem pastoralem auctoritatem in vniuersam Ecclesiam. to. 16. 380. 2; & seq.
Petri potestas ipso iure transijt in successores, & hæc fuit prærogatiua soli Petro concessa, non alijs Apostolis. to.16. 392. 2.
Petrus ex eo, quòd nullum Apostolorum miserit ad prædicandum, non arguitur, quòd fuerit maioris auctoritatis, quàm Papa, cius successor, qui mittit ad prædicandum Christi Euangelium. to.16. 398. 2.
Petrus solus potestatis plenitudinem habuit in Ecclesia. to.2. ex Aluarez. 3. 1; & 12. 2.
Petri sedes plenitudinem potestatis semper obtinuit. to.2. ex Aluarez. 3. 2.
Petro tanquam capiti, alijs Apostolis tanquam membris potestas clauium fuit concessa. to.2. ex Aluarez. 7. 2; & 8. 2.
Petri auctoritatem supra totam Ecclesiam

Patres Antiochenæ Synodi etiam inuiti venerati sunt. tom.2. ex Pighio. 104. 2; & seq.
Petri potestas suprema in Ecclesiam designata fuit per illud verbum *pasce*; vniuersalitas autem illis vocibus *oues meas*. tomo 3. 444. 2.
Petrum accepisse ab Apostolis suam potestatem, intelligendum est de voluntate consequente, & acceptante præcedentem Dei ordinationem. to.9. 364. 41.
Petri suprema potestas in aliquo particulari Prælato debuit permanere. to.9. 645. 1; & tomo 8. 344. 2.
Petro, & successoribus concessa fuit potestas ligandi, & soluendi à censuris, statutis, & præceptis. to.4. 465. 1.
Petro simul cum clauibus plenissima potestas fuit collata. to.1. 3. & 6.
Potestatem ordinariam fuisse in solo Petro probatur ex scripturis, & ex traditione SS.Patrum. to.11. 261. 1; & seq.
An soli Petro fuerit communicata potestas monarchica? to.1. 6. 7.
Petrus accepit potestatem soluendi, & ligandi à Christo Domino, & eo modo, quo accepit à Christo, tradidit D. Clementi. tomo 16. 52. 1.
Petro soli concessa fuit à Christo Domino potestas Papalis. to.9. 63 2; & seq.
Potestatis plenitudo, per quę verba data fuerit Petro? to.9. 655. 2.
Plenitudo potestatis in quindecim ostenditur. to.9. 652. 2; & 653. 1.
Petro soli data est potestatis plenitudo, non omnibus Apostolis collectiuè. to.9. 786. 1.
Petri potestas coniuncta est cum perpetuo eius successore; quia contra illum portæ inferi nunquam poterunt præualere. tomo 7. 445. 2.
Potestas D. Petri duplex, & vt Romani Episcopi, & vt Papæ. to.3. 16. 1.
Petri magisterium in totam Ecclesiam designatum fuit ex eo, quòd iussus fuit soluere didrachma. to. 20. 51. 1; & seq.
Petro, non Ecclesiæ, data est auctoritas. tomo 19. 4. 2.
Ei fuit collata auctoritas totius Ecclesiæ. tomo 19. 10. 2.
Petro collata fuit potestas concedendi indulgentias. to.19. 23. 1.
Petri potestas temporalis probatur ex eo, quòd in Ecclesiæ primordio vetitum fuit Christianis deferre causas ad iudices sæculares. to.19. 32. 1.
Item ex inferioritate ad potestatem spiritualem. to.19. 32. 2.
Item ex eo, quòd potestas temporalis comparatur ad spiritualem, sicut anima ad corpus. to.19. 33. 1.
Item quia finis illius ordinatur ad finem istius. to.19. 33. 1.
Petrus ex piscatione factus est princeps Apostolorum, Regibus obsistens, eosque sanctificans, Regnis imperans, mundum legibus refrænans, Dæmones pedibus calcans, iubens virtutibus; Cœlum aperiens hominibus; cùm vellet, claudens; cùm ei placeret, dans Regnum immortale conuersis, negans peruersis; merita vndique cognoscens, culpas, & crimina hominibus relaxans teste S. P. Augustino. to. 19. 4. 1.
Petro, & Apostolis potestas ligandi, atque soluendi peccata, quæ soli Deo reseruata erant, fuit collata, & opitulandi animabus Purgatorij. to.16. 345. 21.
Petro, & Apostolis, non Virgini Matri fuit concessa potestas remittendi peccata, licèt ipsa dignior fuerit, & excellentior Apostolis vniuersis. to 16. 347. 11.

Potestatis executio.

Petrus præsentibus alijs Apostolis sententiam tulit in Ananiam, Saphiram, & Simonem Magum. to.14. 411. 1; & to. 1. 288. 1; & to.20. 53. 1.
Petrus in Concilio Hierosolymitano abrogauit legem Mosaycam. to.15. 50. 405.
Non exercuit suam potestatem viuente Christo Domino. to.3. 923. 2.
Solus iudicauit Ananiam, & Saphiram, instituit Episcopum Hierosolymitanum Iacobum fratrem Domini, & alia exercuit potestatis officia. to.5. 31. 2; & tomo 12. 583. 1.
Petri, & Simonis Magi conflictus descriptus à S. Marcello presbytero Romano. tom. 7. 85. 2.
Amputans auriculam Malcho plura innuit mysteria. to.8. 201. 2.
Magnam animi intrepiditatem in tegendo Ecclesiam ostendit. to.8. 201. 2.
Auricula à Christo Domino sanata lenitatem erga peccatores exercendam esse ostendit. to.8. 208. 2.
Verba Christi Domini Petro dicta: *Mitte gladium in vaginam*, quid significent? to.11. 562. 1; & to.7. 491. 1.
Morte puniuit Ananiam, & Saphiram propter mendacium. to. 4. 758. 99.
Quare Malcho auriculam præciderit? to. 13. 335. 1.
Amputans auriculam Malcho an peccauit? to.8. 197. 2.
Petrus, & Vrbanus eius successor multas controuersias circa fidem definierunt. tom. 4. 795. 118.
Petri prædia vsurpantium, vel vsurpata non propalantium pœnæ. to.5. 713. 1.
Petrus suam potestatem exercuit cùm Iudam proditorem Apostolatu, & Episcopatu excidisse, declarauit. to.20. 52. 2.
Item cùm proposuit electionem Matthiæ. tomo 20. 52. 2; & seq.
Item cùm prædicauit Euangelium Iudæis. to.20. 53. 1.
Item cùm protulit sententiam in Concilio Hierosolymitano, cæteris Apostolis tacentibus. to.20. 53. 2.
Item cùm claudum sanauit. to.20. 53. 2.
Petrus Simonem Magum deiecit. to.19. 30. 1.

Petri primatus.

Petrus habuit primatum iurisdictionis; Paulus verò primatum sapientiæ. to.17. 52. 1.
Petri primatus non potuit consistere in ætate, vocatione, & amoris feruore, sed in administratione Ecclesiæ, & præcipue, vt tolleret schismata iuxta D. Hieronymum. to.17. 54. 2.
Petri primatus probatur ex mutatione nominis. to.17. 124. 1; & seq; & 419. 1; & 541. 2; & 546. 2.

Item

Item ex enumeratione trium millium hominum. to.19. 119. 1; & seq.
Item ex eo, quòd primo loco nominetur Petrus ab Euangelistis. to.17. 124. 2; & 420. 2; & 547. 1; & to.14. 115. 2; & to. 8. 143. 2; & to.3. 445. 2; & to.2. ex Pighio. 29. 1; & seq; & to.19. 83. 2.
Item ex eo, quòd solus se misit in mare. to.17. 125. 1; & 419. 2; & 548. 1; & to. 14. 116. 2; & to.19. 96. 1.
Item ex reuelatione Diuinitatis soli Petro à Deo facta. to.17. 125. 1; & 541. 2.
Item ex perpetua stabilitate illius Ecclesiæ. to.17. 125. 2.
Item ex solutione tributi. tom.17. 126. 1; & 419. 2; & 547. 1; & to. 7. 145. 1; & to. 8. 169. 2; & to.4. 532. 2; & to.19. 118. 1; & seq; & 117. 1; & seq.
Item ex naui Petri, & ex duplici ipsius piscatione. to. 17. 127. 1; & 419. 2; & 547. 1; & to.8. 170. 1; & to.19. 118. 1; & seq.
Item ex oratione Christi Domini: *Ego rogaui pro te Petre, vt non deficiat fides tua*. to.17. 127. 1; & 542. 1; & seq; & 547. 1; & to. 7. 145. 1; & to. 19. 118. 1; & seq; & 117. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Christus resurgens priùs apparuit Petro, quàm alijs Apostolis. tomo 17. 128. 2; & 420. 2; & to.8. 170. 2.
Item ex defensione Apostolorum quando tanquam ebrij illudebantur. to. 19. 119. 1; & seq.
Item ex pedum lotione. to.17. 129. 1; & seq; & 420. 1; & 547. 2; & to.7. 145. 2; & to.8. 168. 2.
Item ex morte Crucis ei à Christo prædicta. to.17. 129. 2; & 548. 1.
Item ex resuscitatione Tabithæ. to. 19. 119. 1; & seq.
Item ex contentione de primatu orta inter Apostolos. to.17. 130. 1; & 419. 2; & 547. 1; & to.2. ex Pighio. 20. 2; & 21; & 22. 1; & seq; & to.19. 118. 1; & seq.
Item ex correctione fraterna. to. 17. 130. 1; & 547. 1; & to.14. 117. 1.
Item ex introitu in sepulcrum. to.19. 119. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Petrus solitus fuit semper Christum interrogare, & ei respondere pro omnibus. to. 17. 130. 1; & seq; & 547. 1; & to.7. 145. 2.
Item ex eo, quòd Petrus petijt à Christo modum correctionis faciendæ. tom. 17. 131. 1.
Item ex eo, quòd solus Petrus exprobratus fuit à Christo, quando inuenit Discipulos dormientes. tomo 17. 131. 1; & 547. 2; & to.8. 171. 1.
Item ex eo, quòd Christus iusserit, vt nominatim Petro annunciaretur eius resurrectio. to.17. 131. 2; & 547. 2.
Item ex eo, quòd primus intrauerit Christi Domini monumentum. to.18. 238. 1.
Item ex electione Matthiæ in Apostolum. tomo 17. 131. 2; & seq; & 420. 2; & 581. 2; & seq; & to. 7. 142. 1; & tom.15. 173. 2; & seq; & to.8. 171. 2; & to.19. 119. 1; & seq.
Item ex eo, quòd post acceptum Spiritum sanctum primus Petrus concionatus est audientibus reliquis Apostolis. to.17. 134. 2. & 420; & to.8. 171. 2.
Item ex percussione Ananiæ, & Saphiræ. tomo 17. 135. 1; & 421. 1; & 582. 2; & to.7. 142. 2; & to.15. 173. 2; & seq; & to.8. 171. 2; & to.19. 119. 1; & seq.
Item ex visitatione Ecclesiarum tam longis itineribus facta. to.17. 135. 2.
Item ex oratione Ecclesiæ facta pro Petro in carcere detento. tom. 17. 136. 2; & to.16. 379. 2; & to.8. 172. 1.
Item ex eo, quòd primus locutus fuit in Concilio Hierosolymitano. tom. 17. 137. 1; & to.7. 141. 1.
Item ex eo, quòd Paulus venerit ad ipsum ad conferendum cum ipso Euangelium. to.17. 137. 2.
Item ex eo, quòd Christus suis manibus Petrum baptizauit. to. 17. 141. 1; & tom. 8. 172. 1.
Item ex eo, quòd solus Petrus à Christo fuit ordinatus Episcopus. to.17.141.2; & to.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd Simonem Magum deiecit. to.17. 142. 2; & 421. 1; & to.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd iussu Dei Sedem suam Romæ collocauit. tomo 17. 144. 1; & tom.8. 172. 2.
Item ex eo, quòd ei Roma exeunti Christus apparuerit. to. 17. 144. 1; & seq; & to. 8. 173. 1.
Item ex illis verbis: *Pasce oues meas*. to. 17. 542. 1; & 548. 1; & to.15. 257. 9; & seq; & to.11. 270. 1; & seq; & to.17. 110. 1, & seq; & to.20. 27. 4; & to.19. 117. 1; & seq.
Item ex eo, quòd solus Petrus fundauit Ecclesias Patriarchales. to.17. 144. 2.
Item ex eo, quòd Ecclesia celebret festum eius Cathedræ. tomo 17. 144.2; & tomo 8. 173. 1.
Item ex eo, quòd in antiquis literis post nomen Patris, & Filij, & Spiritus sancti ponebatur etiam nomen Petri. to.17. 144. 2; & seq.
Item ex SS. PP. to. 17. 551. 2; & seq; & 554. 2; & seq; & 561; & seq; & 570. 1; & to. 15. 173. 2; & seq; & to.16. 7. 2; & seq; & 8. 2; & 10. 2; & 12. 1; & 15. 2; & 16. 1; & 18.2; & 20. 2; & 26. 1.
Petri primatus colligitur ex actis Apostolorum cùm claudum sanauit, cùm Thabitam resuscitauit. to.14.426. 1; & seq.
Petri primatus probatur ex sententia Petri in Concilio Hierosolymitano circa obseruantiam legalium; quam sententiam Iacobus confirmauit, & publicauit in sua Sede. tomo 14. 560. 1; & tom. 15. 173. 2; & seq; & to.8. 172. 1.
Item ex aduentu Pauli Hierosolymam, vt Petrum videret, tanquam primum Apostolorum, teste D. Ambrosio. to. 14. 560. 1; & to.8. 172. 1.
Item ex eo, quòd Petro dictum est: *Duc in altum*; idest in profundum disputationum. to.14. 117. 1.
Item ex SS. Dionysio, & Cypriano. tomo 14. 119. 1; & seq.
Item ostenditur ex S. Athanasio. to.14. 120. 2; & seq.
Item ex S. Eusebio, & S.P.Augustino. to.14. 122. 1; & seq.
Item ex DD.Hieronymo, & Ambrosio. to.14. 124. 1; & seq.

Item demonstratur ex D. Gregorio, tom.14. 123. 1; & seq.
Item ex DD. Cyrillo, Chrysostomo, & Leone, to.14.126. 2; & seq.
Item ex Maximo, Beda, Bernardo, Anselmo, Lactantio, Paulino, & S. Francisco, to.14. 127. 2; & seq.
Item ex S. Clemente, Anacleto, Sixto, & Iulio, to.14. 129. 1; & seq.
Item ex SS. Martyribus Sixto, Amiceo, Eleutherio, Zephyrino, Antherio, Fabiano, Sixto II; Marcello, & Melchiade, tom.14. 130. 2; & seq.
Petri primatus ex verbis Christi: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*, colligitur. to.14. 42. 1; & to. 7. 143. 2; & to. 11. 261. 3; & seq.
Item quia super Petrum ædificata fuit Ecclesia iuxta S. Cyprianum, & Hieronymum. tomo 14. 43. 1; & seq.
Item iuxta Origenem, S.P. Augustinum, Ambrosium, Hilarium, Chrysostomum, & alios. to.14. 44. 1; & seq.
Item iuxta S. Leonem, Gregorium, Maximum, Ignatium, Synodum VIII; & Chalcedonensem. to. 14. 45. 1; & seq.
Item ex SS. Anacleto, Marcello, Pio, Gelasio, Symmaco, Nicolao, Leone IX; Germano, & Alexandro II. to.14. 47. 1; & seq.
Petri primatus probatur ex SS. Cypriano, Augustino, Maximo, Hieronymo, Chrysostomo, & Theophilato. tomo 14. 93. 1; & seq.
Item ex SS. Gregorio, Ambrosio, & Leone. to.14. 94. 1; & seq.
Item ex Alcuino, Beda, Bernardo, Concilio Hyldertensi, Martino, & Innocentio. to.14. 95. 2.
Petri primatus in Romana Sede Apostolica SS. PP; & aliorum literis, & testimonijs conuincitur. to.7. 99. 1; & seq.
Petri primatus ostenditur ex eo, quòd sicut Christus, qui est caput Ecclesiæ dictus est lapis angularis; ita Petrus dictus est petra, quia vice Christi fuit positus. to.7. 139. 1.
Petrus ostendit suum primatum in Ecclesia, dum in Concilio Hierosolymitano primus locutus fuit, etiam in aliena Diœcesi, scilicet in Ecclesia D. Iacobi Apostoli. tomo 7. 141. 1.
Item ex eo, quòd post aduentum Spiritus sancti dum videret populum tumultuantem, quoniam putabat Apostolos musto plenos, Petrus habuit concionem; postquam populo interroganti Apostolos; quid deberet facere, non Apostoli, sed Petrus respondit: *Pœnitentiam agite, & baptizamini &c.* to. 7. 142. 1.
Item ex eo, quòd dum ageretur, an Christus sit Messias, solus Petrus respondit. tom.7. 142. 1.
Item ex eo, quòd solus Petrus ad Iudæos interrogantes, respondit. to.7. 142. 2.
Item ex eo, quòd sententiam in Simonem Magum protulerit. to.7. 143. 1.
Item ex sanatione claudi. tomo 7. 143. 1; & to.15. 173. 2; & seq. & to.8. 171. 2.
Item ex traditione clauium in vtilitatem Ecclesiæ. to.7. 144. 1.
Petri primatus probatur ex eo, quòd Petrus in enumeratione Apostolorum ponatur primus, quamuis non fuerit primò factus. to.7. 145. 1.
Item ex eo, quòd ei soli nomen fuit mutatum, nam sicut Abram fuit mutatum nomen in Abraam, quia fuit constitutus Pater multarum Gentium; ita Petro, quia fuit constitutus Pastor omnium. to. 7. 145. 1; & to.15. 169. 2.
Item ex eo, quòd Christi Ecclesia iuxta Isaiam est permansura in æternum. to. 7. 145. 2.
Petri primatus fusè ostenditur ex SS. Ambrosio, & Augustino. to.7. 149. 1; & seq.
Petri primatus probatur ex antiquis Patribus. to.7. 648. 1.
Item ex Concilijs. to.15. 177. 1; & seq.
Item ex Imperatoribus. to.15. 177. 2.
Item ex SS. DD. to. 15. 178. 1; & seq.
Petri primatus ostenditur ex Concilio Sardicensi. to. 15. 233. 16; & seq.
Item ex damnatione Nestorij. to.15. 233. 17; & seq.
Item ex causa Flauiani tempore S. Damasi. to.15. 235. 29.
Item ex causa Iuuenalis Patriarchæ Hierosolymitani. to.15. 236. 31.
Petri primatus SS. PP. testimonijs, & aliorum Doctorum ostenditur. to. 15. 638. 59; & seq; & tomo 4. 661. 2; & 662. 2; & 663; & 745. 17; & seq.
Petri prærogatiuæ probant ipsi solùm, non verò etiam Paulo collatum fuisse Ecclesiæ primatum. to.7. 31. 1; & seq.
Petri primatus ex testimonijs Sanctorum Patrum, Conciliorum, Doctorum, & aliorum ab exordio Ecclesiæ nascentis, vsque ad nostra tempora ostenditur. to. 7. 37. 1; & seq; & to. 2. ex Pigbio. 13. 1; & seq; & to.1. 47; & seq.
Petri primatum vniuersa docet Euangelica historia, & præcipuè ex solutione didrachmatis. to.2. ex Pigbio. 20. 2; & seq.
Petri primatus probatur ex traditione, ex Concilijs, ex Bullis, ex SS. PP; Imperatoribus, & alijs. to.4. 159. 2.
Petri primatum Patrum Græcorum præclarissimis testimonijs ostenditur. tomo 1. 426. 1.
Petri primatus ex SS. PP; & Concilijs manifestè deducitur. to.4. 759. 11n.
Petri primatus ex auctoritate monstratur. to.9. 523. 89.
Petri primatum Euangelia testantur. tom.13. 15. 1; & 117. 1; & 272. 2; & tom. 16. 7. 2; & seq.
Petri primatum eius gesta conuincunt. to.13. 15. 2; & 119. 2; & 246. 2.
Petri primatum etiam ratio ipsa demonstrat. to.13. 18. 2; & seq; & 122; & seq.
Petri primatus nedum ratione naturali, sed etiam consuetudine ostenditur, & antiquitate. to.3. 820. 2.
Petri primatus Orientalium testimonijs conuincitur. to.1. ex Ecchellensi. 44. 1; & seq; & to.2. ex Alano. 21. 1; & 41. 1; & 42. vsque ad 46.
Petri primatus probatur ex Tertulliano, Origene, Cypriano, Stephano Papa, Hilario, Basilio, Epiphanio, Gregorio Nazianzeno, Paciano, Cyrillo Alexandrino, & Ioanne Chrysostomo. to.11. 261. 3; & seq.

Item ex S. Hieronymo, Ambrosio, Augustino, & Gregorio, ex Concilio Ephesino, & Chalcedonense. to. 11. 263. 7.
Petri primatus colligitur ex eo, quòd Christus mysterium Trinitatis, & Incarnationis Petro priùs, quàm alijs ostendit. tomo 8. 169. 2.
Item ex transitu Petri per omnes. to. 8. 171. 2.
Item ex visione lintei è cœlo demissi, & serpentibus pleni. tom. 8. 172. 1; & tom. 19. 96. 1; & 118. 1.
Petri primatus à tota Ecclesia primitiua fuit cognitus. to. 8. 286. 9.
Non negatur à Iuristis. to. 14. 229. 1; & seq.
Fuit cognitus ab ipsismet Apostolis. to. 16. 508. 1; & seq.
Non negatur, sed asseritur à Paulo in suis scriptis. to. 16. 511. 1; & seq.
Petrum gessisse personam Ecclesiæ propter Apostolatus sui primatum, docet S. P. Augustinus. to. 12. 17. 2; & seq.
Petrus etiam respectu Pauli habuit primatum. to. 4. 547. 85.
Petrus non affixit suum primatum Sedi Antiochenæ, quia illam dimisit, & Romæ suam Sedem perpetuam fixit. to. 4. 303. 1; & seq.
Petri primatum testati sunt Patres Græci, & Latini. to. 18. 504. 2; & seq.
A Christo Domino primatum obtinuit, cùm ei fuit dictum: *confirma fratres tuos*: ex testimonio S. Ioannis Chrysostomi. tom. 18. 102. 5.
Petri primatus non fuit mundanus, aut sæcularis, sed Ecclesiasticus. to. 20. 56. 1.
Petri primatus ex scripturis ostenditur. tomo 20. 268. 8.
Petri primatus non tantùm ordine, sed dignitate fuit super Apostolos, & super totam Ecclesiam. to. 14. 356. 1; & seq.
Petro collatus est primatus Ecclesiæ quando ei soli dictum est: *Pasce agnos meos; pasce oues meas*. to. 14. 18. 1.
Petro fuit concessus primatus honoris, & potestatis. to. 14. 76. 2.
Petro soli, non autem simul & Paulo collatus est Ecclesiæ primatus; quia supra Petrum, & non supra Paulum ædificauit Christus Ecclesiam. to. 7. 30. 1; & seq; & 651. 1; & seq.
Petri primatus transijt in successores. tom. 7. 641. 2.
Petro dictum est: *Pasce oues meas*; vt eius primatus inter Apostolos, & vnitas Ecclesiæ monstraretur. to. 15. 209. 6; & to. 1. 338. 2.
Petri primatus cum sui successoribus supra Ecclesiam militantem, est præcipuum fidei dogma. to. 3. 758. 1; & seq.
Petro non fuit collatus primatus ab Apostolis. to. 16. 43. 1; & seq.
Petri primatus non consistit in prioritate ætatis, vel ordine vocationis, vel in amoris feruore, & proprijs virtutibus, sed in potestate iurisdictionis. to. 16. 474. 1; & 475. 1; & 478. 2; & seq.
Petrus verè exercuit suum primatum. to. 16. 508. 2; & seq.
Petro in primatu quis successerit? tomo 3. 450. 2.
Petro primatus illis verbis: *Tu es Petrus* &c. fuit collatus. tom 1. ex Echellensi. 40. 1.
Petrus publico miraculo suum primatum ostendit. tomo 1. ex Tanuero. 13. 73; & seq.
Petrus post Christi mortem plenitudinem suæ potestatis, & suum primatum exercuit in totam Ecclesiam. to. 16. 51. 2.
Petrus trina confessione meruit primatum Ecclesiæ. to. 5. 21. 2.
Petrus iussu Christi coniunxit cum Episcopatu Romano primatum Ecclesiæ. to. 12. 595. 1; & seq; & to. 13. 130. 2.
Petro collatus est primatus super Apostolos, & supra totam Ecclesiam. to. 1. 20. 2; & 24. 2. & 25. 1; & seq.
Petrus habuit aliqua, quæ non conueniebant Apostolis, vt Ecclesiæ primatus, & habuit aliqua alijs Apostolis communia, vt Apostolatus. to. 12. 117. 2.
Petri primatus durabit ad omne tempus Ecclesiæ. to. 12. 415. 2; & seq.
Petro soli mutatur nomen, quia soli confertur Ecclesiæ primatus. to. 8. 141. 2; & tomo 17. 53. 1.
Petrus solus ambulabat super aquas simul cum Christo, quia soli Petro concessus fuit primatus Gentium, quæ aquarum nomine significantur. tomo 8. 169. 1; & tomo 14. 18. 2.
Petrus prælatus fuit Ioanni in Ecclesiæ primatu, non solùm quia erat senior ætate, sed etiam propter causas Deo notas. to. 17. 55. 2.
Ex omnibus Apostolis fuit electus, vt solus inter eos primatum haberet. to. 17. 58. 1; & seq; & to. 4. 475. 18.
Petrus, in primatu Apostolis excellenti gratia præeminet iuxta S. P. Augustinum. tomo 17. 158. 1.
Petro fuit collatus primatus, vt Ecclesiæ vnitas saluaretur. to. 17. 537. 1.
Petri amor erga Christum fuit ratio cur ei primatus fuit collatus; to. 17. 150. 1.
Petro non fuit interdictus primatus à Christo; to. 14. 200. 1.
Petro soli collatus fuit à Christo Ecclesiæ primatus. to. 4. 120; & seq; & to. 11. 261. 1; & seq; & to. 13. 113. 2.
Petrus vnicè habuit Ecclesiæ primatum, quia Ecclesia est vna; & ideo vnum tantùm debuit habere pastorem. to. 4. 123; & seq.
Petro soli, & eius successoribus à Concilijs attributus fuit primatus Ecclesiæ. tomo 4. 133. 1.
Petrus, & Paulus non fuerunt æquales in primatu. tomo 4. 127. 1; & seq; & 133. 2; & seq; & tomo 16. 35. 1.
Petrus, & alij Apostoli dicuntur Ecclesiæ fundamenta absque vllo prorsus præiudicio primatus D. Petri. tom. 4. 136. 2.
Petrus habuit Paulum collegam, quoad dignitatem Episcopalem, non quoad Ecclesiæ primatum. to. 4. 136. 2; & seq; & 582. 56.
Petro multa tribuuntur, quę dicuntur etiam de Paulo, excepto Ecclesiæ primatu. to. 4. 141. 3.
Petrus ex eo, quòd solus habuerit primatum non fuit infirmior, & inefficacior in dispensando, & gubernando. to. 4. 141. 2.
Petrus solus inter Apostolos habuit Ecclesiæ pri-

primatum ex D. Hieronymi testimonio. to.4. 143. 2.

Petrus, & Paulus eodem honore digni habiti dicuntur quoad vocationem ad Apostolatum, non quoad primatum, tomo 4. 151. 2.

Petro, & Paulo eãdem gratiam fuisse concessam intelligendum est de gratia prædicationis, non primatus. to.4. 152. 2; & seq.

Petro Paulus inferior in primatu. tomo 4. 153. 1.

Petrus, & Paulus dicuntur duo Duces in diuerso genere; Petrus in primatu, Paulus verò in prædicatione, doctrina, & laboribus. to. 4. 153; & seq; & 591. 118; & seq; & 605. 181.

Petro primatus fuit collatus intuitu Ecclesiæ vniuersalis. to.4. 769. 15.

Petro primatus fuit collatus pro se, & pro omnibus successoribus. tom. 4. 769 16; & seq.

Petri primatus institutus fuit ad formam Maioratus. to.4.770. 25.

Petri primatus non fuit priuatus, & personalis, sed publicus, & perpetuus, idest pro illo, & successoribus traditus. tom.4. 768; & seq.

Petrus solus gessit personam Ecclesiæ, in qua primatus fuit erectus. to.4. 778. 41.

Petro in primatus auctoritate debuit, & debet aliquis succedere vsque ad sæculi consummationem. to.13. 322. 2.

Petrus à Christo solo accepit primatum vniuersalis Ecclesiæ, non autem etiam ab Apostolis. tomo 3. 802. 1; & 803, 2; & 806. 2; & seq.

PP. Orthodoxi probant Ecclesiæ primatum Petro fuisse concessum. tomo 14. 561; & seq.

Petri prærogatiuæ post Ascensionem concessæ probant eius primatum super Apostolos. to.17. 420. 2; & seq.

Petri prærogatiuæ duodecim indicantes eius primatum. to.4. 150.

Ei soli à Christo Domino concessus fuit primatus totius Ecclesiæ. tomo 18. 48. 1; & seq.

Petri primatus probatur ex illis verbis: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. to.18. 229. 1; & seq.

Primatus alius fuit prædicationis, qui Paulo fuit collatus, & in ipso finiuit; alter iurisdictionis, qui Petro fuit collatus, & transit in successores. to.20. 31. 1.

Petrus fuit primus Apostolorum dignitate, non vocatione, aut ætate. to.19. 231.1.

Fuit primus auctoritate, & iurisdictione. tomo 19. 232. 1; & seq.

Eius primatus probatur ex testimonijs SS.Patrum. tom.19. 572. 2; & seq.

Petri primatus ad totum orbem extenditur. to.19. 95. 2.

Petri prærogatiuæ.

Petri prærogatiuæ. 1. Petri soli mutatum est nomen. 2. Vbique primo loco nominatur. 3. Tanquam caput aliorum nominatur. 4. Solus super aquas ambulauit. 5. Ei soli mysteria Diuinitatis, & Trinitatis fuerunt reuelata. 6. Solus à Christo vocatur beatus. 7. Solus cathedram accepit. 8. Soluit æquale didrachma pro se, & pro Christo. 9. Quòd in duobus piscationis miraculis Ecclesiam ei traditam fuisse significarit. 10. Quòd eius fides oratione Christi indefectibilis reddita fuerit. 11. Quòd Christus ei priùs pedes lauerit. 12. Quòd Christus ei priùs apparuerit, quàm cæteris Apostolis. 13. Quòd Christus ei soli mortem crucis prædixerit. 14. Quòd maiorem in Christum amorem ostenderit. 15. Quòd ei soli consignatæ fuerint oues pascendæ. 16. Quòd ipse solus Apostolos connocauerit ad eligendum Matthiam in locum Iudę. 17. Quòd primus omnium post aduentum Spiritus Sãcti ceperit concionari. 18. Quòd primus omnium miraculum fecerit claudum sanando. 19. Quòd eius vmbra infirmos sanauerit. 20. Quod omnes Christianos baptismo lustrauerit. 21. Quòd primus omnium doctrinam, & sacramenta communicauerit. 22. Quòd tota Ecclesia orauerit pro eo in carcere detento. 23. Quòd in Concilio Hierosolymitano sententiam tulerit. 24. Quòd ad eum videndum Paulus profectus fuerit. 25. Quòd solus à Christo fuerit baptizatus. 26. Quòd solus fuerit in Episcopum ordinatus. 27. Quòd Simonem Magum deiecerit. 28. Quòd Romam, quæ erat caput orbis Christi iussione, venerit. 29. Quòd ei Roma exeunti Christus apparuerit. 30. Quòd ipsius cathedræ festum agatur. 31. Quòd Romanam Sedem Patriarchalem pro se tetinuerit, Alexandrinam pro Marco, & Antiochenam pro Euodio instituerit. tomo 7. 31; & seq.

Aliæ Petri prærogatiuæ. to.5. 652. 1; & seq; & to.8. 141. 1; & to. 14. 556. 1; & seq; & to.16. 491. 1; & seq; & to.4. 150; & to.17. 420. 2; & seq; & 123; & 419. 1; & seq; & to.18. 496. 1; & seq; & 49. 1.

Petri prærogatiuæ singulares, & propriæ, quę fuerint? to.4. 744. 9; & seq.

Petrus fuit à Christo prærogatiuis singularibus insignitus, vt à cæteris Apostolis distingueretur. to.4. 770. 24.

Petri prærogatiuæ ex multis Euangeliorum testibus erutæ, eius primatum euidentissimè probant, eique à Christo Domino fuisse collatum. tomo 13. 272. 3.

Petri prærogatiuæ probant Ecclesiæ primatum ei fuisse concessum. tomo 14. 556. 1, & seq.

Petrus transtulit in successores prerogatiuam capitis, & principis Ecclesiæ. tomo 12. 177.2.

Petri potestas ipso iore transit in successores; & hæc fuit prerogatiua soli Petro concessa, non alijs Apostolis. to.16. 392. 2.

Petri duplex prærogatiua colligitur ex mutatione nominis. to.18. 495. 2.

Petri summa prærogatiua est summus eius amor in Christum, quem ostendit, cùm ex impatientia proiecit se in mare. tomo 18. 147.2.

Petri maxima prærogatiua est, quòd solus agnouerit Christi Domini Diuinitatem ex diuina reuelatione, non ex miraculis, sicut illam nouerunt alij Apostoli, & Discipuli. to.18. 231. 1.

Petrus solus Christo interrogati: *Quem dicunt homines esse filium hominis?* respondit tacentibus alijs Apostolis. to.18. 229. 2.

Petri priuilegia.

Petri priuilegia triginta quinque. *Vid. Petri prærogatiua*; & *Petri primatus*; quibus additur trigesima quinta. Quòd in literis formatis, quas solent in Ecclesia vsurpate nomine B. Petri ponatur in quarto loco, hoc modo: P. Y. A. P. idest: Patir, Yos, Agion, (supple Pneuma) Petros. tom. 15. 262. 3; & seq. & to. 3. t43. 2; & t44. 1; & seq.

Petri priuilegia non fuerunt personalia, idest annexa personæ, sed realia, idest annexa eius cathedræ. to. 15. 229. 3; & seq.

Petri priuilegium non pertinuit ad alios Apostolos. to. 4. 754. 69; & seq.

Petrus singulariter respondit Christo; ideo Christus singulariter ei contulit priuilegium. to. 4. 754. 71.

Petri duplex priuilegium. to. 8. 41t. 2.

Petri priuilegia singularia ex Diuinis Scripturis, & ex interpretatione huius nominis *Caphas* colliguntur. tomo 2. ex Turrecrem. 7. 1.

Petri tria priuilegia tribus Filij Dei prærogatiuis correspondentia. to. 2. ex Turrecrem. 14. 2; & seq.

Petri priuilegia à SS.PP. fusè exposita. to. 2. ex Turrecrem. 14. 2; & seq.

Petri vnum inter alia priuilegium est, quòd eius Pontificatus continua successione seruetur in fide. to. 2. ex Turrecrem. 36. 2.

Petri priuilegium, quo alijs præfuit Apostolis, transijt in successores, qui alijs præsunt Episcopis. to. 2. ex Aluarez. 2. 2; & 4. 1.

Petrus ab oratione Christi duo habuit priuilegia, scilicet, quòd tentatus à Diabolo non possit in fide deficere; & quòd nullus eius successor possit errare ex cathedra. tomo 18. 630. 1.

Petri dignitates, & prærogatiuæ post Domini Resurrectionem. to. 19. 572. 1; & seq.

Petri reprehensio.

Petrus fuit reprehensus, quia ad Cornelium gentilem accesserat, & cum eo comederat, quod tunc erat Hebræis prohibitum, qui non poterant intrare ad gentes habentes præputium. to. 17. 118. 2; & seq.

Fuit reprehensus à Paulo, quia cùm esset Iudæus, cogebat gentes iudaizare. tom. 17. 119. 2; & 171. 2; & seq.

Patienter tulit correctionem. to. 17. t73. 2.

An peccauerit saltem venialiter? to. 17. t74. 1; & to. 6. 892. 2. & to. 8. 5. 1; & to. 1. 124. 1; & seq. & to. 14. t74. 1; & to. 15. 116. 201; & seq.

Quomodò ei Paulus in faciem restiterit? to. 17. 178. 1; & seq. & to. 6. 698. 1; & to. 3. 810. 1. & to. 4. t26. t.

Eius simulationis finis. tomo 17. 178. 1; & seq.

Quo anno fuerit à Paulo obiurgatus? to. 17. 614. 2.

Non indignatus fuit, sed laudauit Pauli rereprehensionem; vt ostenderet suam humilitatem iuxta S. Gregorium. to. 17. 59. 1; & to. 4. 499. 33.

Petrus an dignus fuerit Pauli reprehensione? to. 4. 499. 33.

Verè, non simulatè fuit reprehensus à Paulo; nec propter hoc æqualitas inter Petrum, & Paulum colligi potest. to. t1. 34. 9; & seq. & to. 15. t15. 190; & to. 10. 302. 2; & 164. 2; & t86. 2.

Petrus obseruando legalia non errauit in fide. to. 1t. 35. t2.

Potuit Paulo increpari, quia hoc est ex charitatis officio; non tamen potuit iudicari; quia hoc est effectus potestatis. to. 14. 495. 2.

Petri reprehensio describitur. to. t2. 584. 1; & to. 6. 892. 2; & to. 11. 33. 7; & to. 14. 432. 1; & seq. & 23. 1; & to. 17. t71. 2; & seq. & to. 15. 264. 2.

Fuit correctus à Paulo, quia maior etiam à minori corrigi potest to. 7. 25. 1.

Quanuis verè non peccauerit simulando carnes non comedere; attamen rectè fuit à Paulo reprehensus. to. 8. 5. 1

Petri, & Pauli controuersia de obseruantia legalium. to. 8. 3. 1; & seq. & to. 11. 257. 7; & to. 12. 172. 1.

Petri patientia in audienda Pauli reprehensione exemplum præbuit successoribus audiendi patienter monitiones Virorum doctorum. to. 7. 206. 1.

Quomodò fuerit à Paulo reprehensus iuxta sententiam S. Hieronymi? to. 2. ex Pighio. 38. 1; & seq.

Petrus solus potuit legalia dissoluere. to. t. 124. 1; & seq.

Fuit reprehensus à Paulo, sed non circa fidem. to. 1. 337. 1.

Petrus reprehensus à Paulo, si peccauit, potiùs in modo, quàm in facto peccauit. to. 9. 503. 56.

Ab impostura circa esum carnium defenditur. to. 1. 105. 2.

Petrum fuisse à Paulo reprehensum non arguit Petrum fuisse Paulo inferiorem. to. 4. 75. 2.

Petrus fuit reprehensus à Paulo, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.

Petrus potuit licitè obseruare, & præcipere, vt obseruarentur legalia; quia tempus concedi debebat ad sepeliendam cum aliquo honore synagogam, vtpotè à Deo institutam; quæ non debebat statim prohiberi, sicut idolatria, quæ debebat subitò eijci. to. 4. 644. 2.

Petrus, quanuis fuerit reprehensus à Paulo, non tamen à Petro appellabatur ad Paulum, quia hoc non obstante Paulus Petro semper fuit inferior. to. 9. 466. 8t.

Eius reprehensio multipliciter exponitur. to. 9. 520. 81; & to. t0. 244. 1.

Petri reprehensio fuit dispensatoria. to. t3. 247. 2.

Petrus solus definiuit controuersiam de non circumcidendis gentilibus venientibus ad fidem. to. 11. 397. 5; & to. 13. 443. 1.

Non fuit iuridicè, sed fraternè à Paulo correptus. to. t. ex Tannero. 17. 105.

Fuit redargutus à Paulo, quia superior ab inferiori potest moneri. to. 5. 16. 1.

Petrus solus fuit auctor cessationis legalium. to. 16. 378. 1.

Petrus reprehensus fuit à Paulo ex correctione fraterna. to. 18. 559. 2.

Petrus non errauit cogendo gentes iudaizare. to.18.637. 2.
Petri reprehensio non diminuit eius potestatem. to.18. 251. 1;& seq.
Eius reprehensio facta fuit ex charitate. tomo 18.49.2; & to.20.374.7.
Petrus reprehensus in Concilio Apostolorum circa obseruantiam legalium cur non fuerit à Papatu depositus? to.18. 122.4.
Petrus fuit reprehensus à Paulo, quia cuilibet priuato licet in rebus ad fidem spectantibus superiori suo resistere, tom.19. 121. 1; & seq.
Accusatus ex humilitate se purgauit. to.20. 55. 1.
Fuit à Paulo reprehensus, quia licèt esset maior voluit fieri sicut minor. tomo 20. 57. 1.

Petri sedes.

Petri sedes semper habuit ius confirmandi synodos generales. to.15. 446.3; & seq; & 450.9.
Semper fuit consulta in controuersijs circa fidem exortis. to.15. 612; & seq.
Petrus cur Romæ suam sedem fixerit, non Hierusolymis? to.19.317. 2; & 320.7.
Tres sedes erexit. to.20.346.6.

Petri significatio.

Petrus significauit vitam actiuam, Ioannes contemplatiuam. to.8.32.2; & to.17. 62. 2;& 69. 2.
Petrus mysticè significat Ecclesiæ vnitatem. to.19. 533. 2.
Figurauit Ecclesiam, scilicet firmos, & infirmos, ex quibus Ecclesia componitur. to 20. 268.5.

Petri successores.

Petri Vicarius, & Petri successor differunt inter se, quia Vicarius fuit viuente Petro; & successor solùm post mortem Petri. to.4. 303. 1.
Petrus nedum fuit Christi Vicarius, sed etiam successor. to. 4. 474. 16; seq.
Petri successorum ius ex actis ipsius Petri euidenter constat. tom. 4. 779. 48.
Petro soli, & eius successoribus munus proprij Pastoris à Christo fuit collatum. to.4. 788. 60.
Petri successores sunt adeundi, quoties insurgit aliqua hęresis. tomo 4. 807. 11; & seq.
Petrus, & eius successores vnum tribunal constituunt cum Christo Domino.to.9.209.120.
Petrus, & eius successores omnibus alijs Prælatis etiam simul sumptis præstant, & antecellunt. to.13. 596. 2.
Petrus, & eius successores potuerunt abrogare Apostolorum statuta. to.4.573.9.
Petro, & Paulo quomodò dicantur succedere Romani Pontifices? tomo 4. 618. 545. & seq.
Petrus, & eius successores habent plenitudinem potestatis à Christo. to.4. 74.2.
Petro soli, & eius successoribus à Concilijs attributus fuit primatus Ecclesiæ. tom.4. 133.1.
Petrus, & eius successores quomodò gregem sibi commissum defenderint? tom.1. 572. 1.
Petrus moriens reliquit suo successori vsque ad sęculi finem pastoralem auctoritatem in vniuersam Ecclesiam. to. 16. 380. 2; & seq.
Petri successores, qui fuere circiter ducenti, nec Petri nomen, nec æqualem gubernij diuturnitatem, quam habuit Petrus, habuerunt. to.16. 387.1.
Petri potestas ipso iure transit in successores. to.16. 392. 2.
Petri successorem esse Romanum Pontificem ostenditur. to.2. ex Turrecrem. 36. 2.
Petri successores per electionẽ non per carnis coniunctionem debent assumi, to.2, ex Alvarez. 6. 1.
Petri successores nequeunt deficere in confirmando fratres in fide ex vi orationis Christi, quæ etiam ad illos extenditur. to. 2. ex Pighio 83. 1; & seq.
Petri successio legitima futura est vsque ad mundi finem. to. 9. 645. 2; & 646. 1; & to.1. ex Tannero. 13.77.
Petri successor in Principatu totius Ecclesiæ, in amplitudine potestatis, & in prerogatiua dignitatis est Pontifex Romanus. to.9. 646.1;& seq.
Petri successio dupliciter considerata. to.9. 647. 2.
Petro, & successoribus concessa fuit potestas ligandi à censuris, statutis, & præceptis. to.4.465. 1.
Petri successores hæreditario iure eandem potestatem recipiunt. to. 1. 7.
Petri potestatem in successores transfundi SS.PP. testimonijs ostenditur. to.1.321.;& seq.
Petri successores sunt interpretes sacræ scripturæ. to.1. 243. 1.
Petrus habuit successorem, quem non habuerunt Apostoli. to.1. 338. 1.
Petri successores nedum ab ipso hæreditauerunt potestatem, sed etiam curam in amplianda, & tuenda Ecclesia. to. 1.436. 1; & seq.
Eius, & successorum potestas à Christo concessa, qualis, & quanta sit? to. 1. 503. 2;
Vindicatiua potestate vsus fuit in Simonem Magum; & ob hoc eius successores vsum potestatis punitiuæ sumpserunt. to.1.526. 1; & seq.
Petro, & alijs Pontificibus successorum crimina ab Hæreticis obiecta. to.7.437.1; & seq.
Petri potestas non fuit cum ipso extincta, sed transijt in successores. to.14. 25. 2; & 12. 584.2; & to.3. 344.2; & 345. 1.
Petrus debuit habere successorem in Ecclesia. to.7.192.1; & seq.
Petri successor in regimine totius Ecclesiæ est solus Romanus Pontifex. to.7. 198. 2; & to.2.ex Adolpho. 62.2; & tom.3.345.2; & to. 1.7.
Petrus in se ipso quomodò pręfigurauit Pontifices suos successores? to.17. 203. 2.
Petro, & successoribus tradita est clauium indefinita potestas. to.7. 446. 1, & seq.
Petri, & eius successorum infallibilitas probatur ex scripturis. to.7. 671. 1; & seq; & 672. 2; & seq. & 673. 2.
Petrus, eiusque successores quomodò repræsentent totam Ecclesiam? to.7. 545. 2; & seq.
Petri primatus transijt in successores. tom.7. 611.2.

Petro eiusque successoribus commissam fuisse potestatem in totam Ecclesiam, nemo vnquam dubitauit. to.15. 350. 1.
Petri primatus cum suis successoribus supra Ecclesiam militantem, est præcipuum fidei dogma. to.3. 758. 1; & seq.
Petrus transtulit in successores prærogatiuam capitis; & Principis Ecclesiæ. to.12. 177. 2.
Petro pro se, & pro suis successoribus traditæ sunt claues plenariæ. to.12.13.1; & 14. 1.
Petri potestas à Christo constituitur in eius successoribus, & in hoc supereminet alijs Apostolis, quorum potestas ad successores non transit. to.13. 367. 2.
Petri successor accipit potestatem à Christo, non ab Ecclesia. to.6. 695. 1.
Petro, eiusque successoribus fuit à Christo concessa singularis potestas. to. 2. ex Pighio. 32. 2.
Petri successor cur non vocetur Episcopus Antiochenus, vel Hierosolymitanus, cùm etiam illic sederit Petrus. to.2. ex Pighio. 41. 2.
Petri potestas hæreditariæ successionis iure in sola Ecclesia Romana asseruatur. to.2. ex Pighio. 42.1; & seq.
Petro an successerit Linus, vel Clemens I. to.2. 282. 1; & seq.
Petri potestas est in Pontificibus Romanis eius successoribus. to.8. 287.11.
Petri potestas necessariò debet perseuerare in successore. to.8. 344. 2.
Petrus an designauerit Pontificem sibi successorem? to.10. 169. 2.
Petri dignitas post eius mortem alteri successori erat necessariò conferenda. to.3. 3. 1; & 4. 1.
Petri nomen cur aliquando concessum non fuerit successoribus Petri? to.3. 826. 1.
Petro debuit aliquis succedere, vt firma esset Christi promissio, quòd nunquam eius fides esset defectura. to.17. 437. 1; & seq.
Petri successor immediatus quis fuerit? to.8. 17. 8. 2.
Petro non succedunt Principes sæculares in iurisdictione à Christo Domino accepta; sed soli Romani Pontifices. tom. 16. 157. 2.
Petri potestas deriuata in eius successores. to.1. 46. 1.
Petrus fuit Episcopus Orbis, & Vrbis, & in vtroque ei succedit Romanus Pontifex. to.10. 161. 2.
Petrus solus habuit successorem in plenitudine potestatis. to. 17. 348. 2; & 344. 2; & seq.
An sibi Clementem successorem subrogauerit? tom.17. 443. 1; & tom. 20. 431. 1; & seq.
Petri successores impleuerunt, quæ Christus Petro promisit. to.18. 331. 2.
Petri successoribus promissa fuit potestas illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduersùs eam*. to.18. 319. 1.
Petri, & eius successorum cura circa nouella fidei germina quæ, qualis, & quanta fuerit? to.1. 476. 1.
Eius successor pro tempore cur non vocetur Episcopus Antiochenus, cùm etiam illic sederit Petrus? to.2. ex Pighio. 41. 2.
Si mortuus fuisset, antequam Romanam Sedem fundasset, electio successoris ad Apostolos spectasset. to.13. 324. 2.
Petri obligationes transeunt ad illius successores. to.5. 111. 2.
Petro succedens in Episcopatu, in quo mortuus fuit, succedit quoque in papatu. to.20. 374. 2.
Petrus elegit Clementem in suum successorem. to.19. 148. 1.
Sed Clemens postquam fuit electus, renunciauit. to.19. 150. 1; & to.4. 76. 2; & 321. 2; & to.5. 32. 2; & to.9. 212. 143.
Clemens mansit Papa duodecim annos, & posteà renunciauit. to.19. 150. 2.
Necessariò debuit habere successorem. to.19. 238. 1.
Petro in Ecclesia Antiochena immediatè successit Euodius, non Ignatius. to. 19. 359. 1.
Habuit de iure diuino successorem. tom.19. 549. 2; & seq.
Petrum, & Romanos Pontifices illius successores habere Ecclesiæ Pontificatum ex sanctorum Patrum testimonijs ostenditur. to.19. 558. 1; & seq.
Item ex testimonijs Conciliorum. tom. 19. 559. 2; & seq.
Petri auctoritas transit in successores. to.19. 584. 1; & seq.
Cur Petrus; & non alij Apostoli successorem habuerit? to. 19. 585. 1.
Tanquam Pastor Ecclesiæ successorem habuit perpetuum. to.20. 58. 1; & seq.
Petri successio probatur exemplo synagogæ, & ex similitudine exercitus. tom. 20. 59. 1.
Item ex similitudine Ecclesiæ triumphantis, & ex vnitate Ecclesiæ, quæ nequit esse vna, nisi ab vno visibiliter gubernetur. tom.20. 59. 2; & seq.
Petri successio necessaria fuit ad consernandam Ecclesiam. to.19. 98. 2; & seq.
Petrus quæ dona, sicut Adam acceperit, propria suæ personæ, & quæ transfundenda in successores? to.19. 101. 1.
Petrus successit Christo Domino in spiritualibus, & temporalibus. to.19. 42. 1.

Petrus in Monte Thabor.

Petrus in Monte Thabor asserens; *Domine bonum est nos hic esse*: quid significare voluerit? to.8. 49. 1; & seq.
Nesciebat quid diceret; quia dictante Spiritu Sancto futuram gloriam, quam non cognoscebat, prædicebat. to.8. 60. 2.
Ob amoris magnitudinem mortem Christo Domino dissuadebat. tom.8. 36. 1; & seq; & 44. 2.
Cur ei dixerit Christus Dominus: *Vade post me*? to.8. 42. 1.
Eius obedientia à Christo Domino fuit remunerata. to.8. 42. 1; & seq.
Ita subtraxerat animum à rebus terrenis, vt nullo modo amor Mundi in ipsum intrare potuerit. to.8. 65. 2.
In Monte Thabor à Spiritu Sancto fuit instructus, & mundatus. tom. 8. 65. 2; & seq.
Cur in terram cum socijs ceciderit? to.8. 67. 2; & seq.

An

An illic viderit clarè diuinam essentiam? to.8. 68. 2.

Eius ignorantia in Monte significauit neminem in die iudicij, qui per illam transfigurationem fuit figuratus, posse scire, an electus, vel reprobus debeat existere. tom. 8. 86. 2; & seq.

An ignorauerit suæ vocationis rationem? to.8. 92. 2.

Illius de vitanda morte consilium Christo Domino datum. to.8. 104. 1; & seq.

Volebat in Monte Thabor constitui tria tabernacula, vt mortem Christi Domini auerteret. to.8. 106. 2; & seq.

Ignorans nitebatur impedire fructus passionis Dominicæ. to.8. 109. 1; & seq.

Cur tria tabernacula postulauerit? to. 8. 119. 2; & seq.

Præmium poposcit, antequam prælium subiret. to.8. 137. 2.

Petrus apud Thabor sapientissimus, & perfectissimus clarè ostenditur. to.8. 61. 1.

Æternæ gloriæ magnitudo ignorantem reddidit Petrum; eademque ab ignorantia excusat, & protegit. to.8. 80. 1.

Petri thesaurus.

Petri thesaurus à Gothis Romam vastantibus fuit ereptus, & posteà restitutus. to. 1. 547. 2.

Petri vindiciæ ab Hæreticorum calumnijs.

Petri errores somniati ab hæreticis. tom. 8. 410. 1; & to.11. 495. 6.

Petro tribuitur duplex error ab aliquibus protestantibus, scilicet negatio Christi Domini, & obseruantia legalium. to.8. 437. 1; & to.15. 113. 167.

Petri, & aliorum Pontificum eius successorum crimina ab hæreticis obiecta diluuntur. to.8. 437. 1; & seq.

Petri innocentia à calumnijs Nili Thessalonicensis, & Magdeburgensium vindicatur. to.10. 264. 1.

Quindecim crimina Petro obiecta à Magdeburgensibus euertuntur. to. 18. 510. t; & seq.

Solidè confutantur hæreticorum calumniæ, quibus probare nituntur Diuum Petrum non fuisse Romæ. tom. 2. ex Pighio. 90. 1.

Probare nituntur hæretici D. Petri dignitatem, auctoritatemque parem esse cum dignitate, & auctoritate cæterorum Apostolorum. to.2. ex Pighio. 50. 1. & seq.

Tibi dabo claues. Dicunt hæretici hæc verba Christi Domini dicta fuisse Petro in persona omnium Apostolorum. to. 12. 119. 1; & seq.

Dixerunt hæretici Petrum accepisse à Christo Domino solùm potestatem prædicandi Euangelium: atque adeò non fuisse in potestate superiorem alijs Apostolis. to. 12. 581. 1.

D. Petrum Romæ fuisse quinam hæretici negent? to.10. 246. 1.

Error hæreticorum dicentium Petro per collationem clauium nihil plùs, quàm alijs Apostolis fuisse collatum. tom.10. 7. 1; & seq.

Petrus Abailardus.

Petri Abailardi, & Arnaldi de Brixia hæresis. tomo 1. 191. 1; & tomo 10. 385. 2.

Petrus Alexandrinus.

Petrus Alexandrinus Patriarcha prouocauit ad Sedem Apostolicam. tom.6. 414. 2; & to.16. 60. 1; & seq.

Petrus Alexandrinus Patriarcha inthronizauit S. Gregorium Nazianzenum. to.6. 196. 2.

Petrus Altini.

Petrus Altini Episcopus fuit missus à Theodorico contra Symmacum Papam. to. 1. 126. 2.

Fuit damnatus, quia iudicium Papæ sibi ausus est arrogare. to.1. 126. 2.

Petrus Antiochenus.

Petrus Antiochenus Episcopus duas recepit à Felice Papa epistolas circa errorem de crucifixione Trinitatis. to.1. 223. 2.

A Felice Papa tanquam hæreticus damnatur, & Episcopatu priuatur. tom. 1. 305. 2; & to.2. ex Pighio. 120. t.

Petri Antiocheni Episcopi legatio ad Papam de rebus fidei grauissimis. to.1. 158. 2.

Petrus Aragoniæ Rex.

Petrus Aragoniæ Rex, & Fridericus III. excommunicantur à Papa. tom.1. 466. 1; & 484. t; & seq.

Petrus Aragoniæ Rex suum Regnum Sedi Apostolicæ declarauit vectigal. tom. 10. 98. 1.

Petrus Aragoniæ Rex, quia Siciliam, quæ ad D. Petri patrimonium spectabat, vsurpauerat, à Martino IV. fuit excommunicatus. to.4. 46. 1.

Petrus Cnafeus.

Petrus Cnafæus Trinitatem crucifixam somniauit. to.1. 181. 1.

Petri Cnafæi hæresis. to.6. 870. 8.

Fuit in Synodo Romana damnata à Felice III. to.6. 870. 8.

Petrus, & Iacobus de Columna.

Petrus, & Iacobus de Columna an potuerint intra Conclaue admitti ad electionem Papæ? to.9. 299. 155.

Et an fuerint per Benedictum XI. recepti ad Cardinalatum? to.9. 299. 156.

Petrus de Corbaria.

Petrus de Corbaria Antipapa Pisis abiurauit hæresim Fraticellorum. to.12. 319. 2.

Per vim à Bauaro electus Papa. tom. 3. 54. 1.

Ductus pœnitentia recipitur à Ioanne XXII. to.10. 422. 2.

Petrus Crabbus.

Petrus Crabbus à Magdeburgensibus vindicatur. to. 2. ex Alano. 12. 2.

S. Petrus Damianus.

S. Petrus Damianus contra Simoniacos, & Nicolaitas. to.1. 159. 1.

Eiusdem de Regno, & Sacerdotio. to.9. 826. 2; & seq.

Petrus Fullo.

Petrus Fullo Patriarcha Antiochenus damnatur. to.6. 110. 1.

Petrus Ioannis.

Petri Ioannis hæresis asserentis Christum Dominum adhuc viuentem fuisse lancea percussum, & animam rationalem non fuisse formam corporis; & nullas virtutes supernaturales infundi in Baptismo. to.6. 878. 8.

Fuit damnata in Concilio Viennensi. tom. 6. 878.8.

Petrus Leonis.

Petrus Leonis Antipapa eiectus fuit à Concilio Rhemensi. to. 4. 112. 1.

Petrus de Luna.

Petrus de Luna tanquam Pseudopontifex fuit expulsus ex Gallia. to.3. 507. 2.

In Concilio Pisano declaratus fuit Schismaticus. to.6. 818. 5.

Decretum, & sententia eiusdem Concilij lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Corarium contendentes de Papatu. to.6. 818.3.

Petrus de Luxemburgo.

Petrus de Luxemburgo illustris sanctitate vitæ, & miraculis. to.3. 422. 2.

Petrus Maronita.

Petrus Patriarcha Maronita consulit Leonem X. de fidei dogmatibus. tom. 1. 165. 1.

Petrus Martyr hæreticus.

Petri Martyris hæretici sententia contra votum continentiæ. to.9. 758. 2.

Eiusdem mendacium in Stephanum Papam. to.2. ex Alano. 38. 1.

Petrus Mogus.

Petrus MogusPatriarcha Alexandrinus priùs damnatus, posteà fuit absolutus ab Acacio Patriarcha Constantinopolitano. tom. 6. 193. 1; & seq; & 101. 2.

Eius erectio in Sedem Alexandrinam, & eius hæresis. to.6. 737. 6.

Quid molitus fuerit contra Ioannem Alexandrinum? to.6. 417. 1; & seq.

Petrus Osmanni.

Petri Osmanni hæretis asserentis confessionem non esse Sacramentum; & fuisse per legem humanam, non per ius diuinum inductam. to.6. 878. 8.

Fuit damnata à Sixto V. Romano Pontifice. to.6. 878.8.

Petrus Oxoniensis.

Petri Oxoniensis palinodia. to.1. 165. 1.

Petrus de Palude.

Petri de Palude sententia circa Papæ accusationem. to.9. 20. 82.

Petrus Sebastes Episcopus.

Petrus Sebastes Episcopus scripsit contra quosdam de Christi Domini in carne aduentu. tom. 1. ex Ecchellensi. 47. 1; & seq.

Petrus, & Theodorus.

Petri, & Theodori præsbiterorum seditio. to. 1. 11. 1.

Pharao.

Pharao animaduersus à Deo propter Saram Abrahæ vxorem. to.8. 55. 2.

Pharaonis nomen fuit commune omnibus Regibus Ægypti ante Alexandrum. to. 3. 219. 1.

Phasellus.

Phasellus Siculus impius Architectus Monarchiæ Siculæ. to.1; 463. 2.

Phenolion.

Phenolion apud Græcos aliud magnum, aliud paruum. to.6. 253.2.

Diuiditur in præsbiterale, & Episcopale, seu polysthaurion, idèst pluribus crucibus insignitum. to.6. 253. 2.

Est idem, quod nostra casula, seu planeta; to.6. 259. 1; & 282. 1.

Apud Græcos erat ex lana. to.6. 259. 1.

Non est ornamentum proprium solis Patriarchis. to.6. 271. 2.

Philadelphiensis.

Philadelphiensis mendacia contra Romanum Pontificem. to.3. 383. 2.

Redarguit Papam, quia supra pedes gerit cruces signatas. to.3. 921. 2.

Philippus præsbiter.

Philippus præsbiter subscripsit in Concilio Ephesino. to.3. 550.

S. Philippus Nerius.

S. Philippi Nerij vita. to.10. 88.2.

Philippus I. Imperator.

Philippus I. Imperator primus amplexus fidem Christianam ob plura delicta à Fabiano Papa in diebus paschalibus ab ingressu Ecclesiæ fuit prohibitus. tom.9. 670. 2; & to.12. 473. 1; & 588. 1.

Egit pœnitentiam. to. 12. 588. 1; & tom. 1. 391. 2; & to.1. 518.2.

Philippus Rex Galliarum.

Philippus Rex Galliarum ab Vrbano II. excommunicatus ob nuptias incæstuosas. to.1. 523. 2; & to.18. 375. 2.

Philippus Pulcher.

Philippi Pulchri legatio ad Clementem V. to.6. 758. 18.

Philippus Pulcher prohibuit, ne Episcopi Galliæ vocati à Papa ad Concilium exirent è Regno. to.6. 682. 2.

Eius conuicia in Bonifacium VIII. tomo 6. 782. 2.

Fuisse à Bonifacio VIII. degradatum legitur in Supplemento Abbatis Vspergensis. to.6. 493. 1.

Appellauit à Papa, sed non ad futurum Concilium. to.3. 587. 2; & to.15. 667. 104.

Philippus Mornæus.

Philippi Mornæi conuicia in Paulum V. Pontificem. to.1. ex Tannero. 30. 191.

Philippus Mornæus Caluinista confessus fuit prima quatuor Concilia generalia. to.11. 3. 2.

Docuit Ecclesiam Romanam posse à fide deficere, imò iam defecisse. tomo 8. 434. 2.

Damnauit festum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis. to.8. 672. 1.

Dixit miracula, quæ in Ecclesia patrantur, esse dæmonum illusiones, præstigia, fictiones, & mendacia Papistarum. to.8. 725.1; & seq.

Voluit Imperatori non Papæ competere potestatem congregandi Concilia. to.8. 786. 1.

Eius blasphemia contra Eucharistiæ Sacramentum. to.15. 289. 2.

Illius conuicia, & blasphemiæ in Ecclesiam Romanam. to.15. 362.2; & seq.

Diabolus non plùs blasphemauit, quàm per os Philippi Mornæi. to.15. 379. 2.

Philippus Mornæus caput bestiæ Apoc. 15. descriptæ. to.15. 27. 2.

Eius epistola ad Regem Britanniæ. to.15.27. 1; & 278. 2; & to.1. 535.2.

Scripsit librum inscriptum: *Mysterium iniquitatis, seu historia Papatus*. tom. 15. 280. 1.

Philippicus Imperator.

Philippicus Monothelita Constantino Papæ ita fuit infensus, vt illius nomen à Missarum solemnijs obliterauerit. tom. 1. 529. 2.

Philippopolitanus.

Philippopolitani eoucetus epistola scripta fuit ab Arianis, non à Catholicis; quia Catholici primo loco posuissent Romanum Episcopum, teste S.P.Augustino. to.6. 345. 1.

Philippopolitanum Conciliabulum celebratum ab Eusebianis, qui se à Concilio Sardicensi subtraxerant. to.6. 360. 1; & seq.

Philippopolitani Conuentus epistola continebat Eusebianam impietatem. to.6. 360. 1.

Euertit Ecclesiæ primatum, & constituit tres Patriarchas pares in potestate. to. 8. 128. 1.

Continebat S.Athanasij,& Iulij Papæ damnationem. to.6. 360. 1.

Fuit Conciliabulum Arianorum. to. 6. 360. 2.

In Philippopolitano Conueoticulo Gaudentius fuit degradatus. to.6. 201. 2.

Philo Hebræus.

Philo Hebræus de Monachorum instituto. to.1. 469.2.

Cùm Romæ legatione fungeretur, locutus fuit cum D. Petro. to.4. 660. 1; & to. 14. 553. 1; & seq.

Eius liber de motibus Therapeutarum. to. 9. 749. 1.

Philo Hebræus disertissimus obijt Romæ sub Caio Caligula dum ibidem Legati munus exercebat. to.4. 660. 1.

Phocas Imperator.

Phocas Imperator extinxit schisma inter Ecclesiam Romanam, & Constantinopolitanam ortum circa primatum. tom.14. 172 1.

Non contulit Ecclesiæ Romanæ primatum, sed illum in ea semper fuisse restatus est, to.4. 780. 56.

Statuit, ne Episcopus Constantinopolitanus Oecumenicus vocaretur. to. 4.781. 57, & seq.

Phocas Imperator rogante Papa Bonifacio statuit Sedem Romanæ, & Apostolicæ Ecclesiæ primam esse,cùm priùs Constantinopolitana se primam omnium scriberet.to.4. 780. 56.

Photius.

Photius Michaelis Imperatoris Secretarius ambijt Sedem Ignatij. to.8. 100. 1.

Primus inter Afros impugnauit Romanas appellationes. to.6. 295.2.

Excommunicare Nicolaum I. temerè præsumpsit. to.15. 581. 8.

Fuit damnatus à Nicolao, & Adriano. to. 8. 100.1.

Fuit auctor duorum librorum contra acta synodica. to.8. 101. 1.

Ab Adriano fuit anathemate percussus. to.1. 101. 2.

Eius iudicium contra Nicolaum Papam non fuit receptum. to.1. 127.1.

Eius libri fuerunt publicè combusti. tom. 1. 127.1.

Photius excommunicatione tincta Sanguine Christi fuit percussus à Patribus VIII. Synodi. to.1. 128. 1.

Fuit damnatus ob prouocationem ad Concilium. to.1. 135. 1.

A toto Concilio Constantinopolitano contra ipsum exclamante fuit obiurgatus.to.1. 315.1.

Eius acta impia, & tyrannica. to.1. 157. 1.

Eius calumniæ in Latinos. to.1. 347.1.

Eius pestilentissima dogmata uno infecerunt Ecclesiam Romanam. to.1.360. 1.

Illius audacia. to.6.733. 2.

Schismatis causa. to.6. 733.2.

Photius,& eius successores confessi sunt Papæ infallibilitatem. to.6. 638. 2; & seq.

Photius Synodo congregata damnauit Ignatium, sed timore Romani Pontificis percussus ad Nicolaum Papam misit Nuncios, vt acta confirmaret, à quo tamen fuerunt expulsi. to.3. 678. 1.

Corrupit plura acta VIII. Synodi. tom. 16. 222.2.

Eius fraudes. to.16. 224. 2.

Photij institutio in Episcopatum loco Ignatij Patriarchæ non fuit à Papa tolerata. to.19. 9. 2.

Magicis artibus fuit addictus. to.6. 733. 1.

Photianorum hæresis damnantium Syrmiensem, & Nicænam fidem. to.1. 145. 1.

Photius excommunicatus fuit à Concilio Constantinopolitano IV.quia ausus fuerat excommunicare Nicolaum Papam. to.15. 581. 16; & to.13. 485. 2; & tom. 11. 411. 10.

Phrygium.

Phrygium à S.Cœlestino datum S. Cyrillo quid fuerit? to.6. 280. 2.

Phrygium candidi nitoris splendidamResurrectionem Dominicam designans vertici Summi Pontificis impositum fuit. tom. 6. 464. 2; & to.10. 93. 2.

Pictauiensis.

Pictauiensis Ciuitatis libri omnium Bibliothecarum fuerunt igni traditi. to. 1. 330. 2.

Apud Pictauos causserunt Caluinistæ primùm libros manu S. Hilarij Episcopi exaratos, deinde sacrum eius corpus. tom.1. 330.2.

Picus Mirandulanus.

Picus Mirandulanus de pluribus erroribus accusatus. to.4. 656. 2.

Nobilissimus princeps ominatur, & iniustè accusatus ostenditur. to.4. 556. 2.

Pilatus.

Pilatus agnouit in Christo potestatem temporalem. to.6. 128. 1; & 47. 1.

Iudicauit Christum, vt personam priuatam. to.13. 421. 2.

Cognitio quam habuit Pilatus de Christo à nullo certè alio principio ortum habuit, quam à fama,aut ab aliquibus gestis ipsius. to.6. 47. 1.

Pipinus.

Pipinus auxiliatus fuit Stephano Papæ, & ipsum cum summo honore recepit. tom.6. 747. 4.

Exarchatum, & Pentapolim donauit Stephano III. to.10. 97. 1.

Ob reuerentiam in Romanum Pontificem plures obtinuit victorias. to.10.111.1.

Ra-

Rauennam, totamque Pentapolim sanctis Apostolis Petro, & Paulo tradidit. tom.9. 681.1.
Eius electio in Regem Francorum. tom. 11. 357.1.
Pipini benedictio ob Ecclesiam ab oppressione liberatam. to.1.556.1.
Auctoritate Stephani Papæ deposito Childetico fuit Rex constitutus. tom.2. ex Adolpho. 131.2.
Arma suppeditauit Gregorio III; & multas Prouincias Ecclesiæ donauit. tom.1.499.2.
Coegit Aistulphum Longobardorum Regem restituere Ecclesiæ Rauennæ Exarchatum, & alias Ciuitates eidem Ecclesiæ Romanæ donauit. to.4.334.5.
Villam Anisiacum Laudunensis Episcopi volens apud se retinere noctu à S. Rhemigio reprehenditur, & flagellatur in somnijs. to.1.556.1.

Pirata.

Piratæ Dionidis responsio ad Alexandrum Magnum. to.3.44.1.
Piratæ, & Latrones sunt personæ principales, quæ continentur in tertia excommunicatione Bullæ Cœnæ. to.5.234.67.
Piratæ discurrentes per mare Ecclesiasticum incurrere solùm excommunicationem probabilius est. to.5.274.68.
Piratæ discurrentes per mare incurrunt censuram non secuta actione deprædandi secundùm aliquos; sed negant alij melius. to.5.274.69;& 70.
Piratæ, vel corsarij deprædantes in fluminibus non ligantur hoc canone. to.5.275.72.
Nauigantes ob negotiationem, si surripiant aliquid in sua,vel aliena naui,non ligantur hac excommunicatione. to.5.275.73.
Piratæ fideles nauigantes in nauibus infidelium contra Christianos quomodò incidant in censuram Bullæ Cœnæ. to.5.275.76; & seq.
Piratæ deprædantes ex naui infidelium bona infidelium, vel hæreticorum, non autem fidelium, non excommunicantur. to.5.275.75.
Pirata Christianus alium piratam in mari Pontificio deprędando incidit in canonem Bullæ cœnæ. to.5.276.70.
Piratarum receptores, fautores, defensores incidunt in censuram Bullæ cœnæ. to.5.276.79.
Pirata, qui ex officio semel, & qui non ex officio pluries deprædatus est, incidit in censuram Bullæ cœnæ. tomo 5.277.81; & 82.

Pisanum Concilium.

Pisanum Concilium dedit originem controuersiæ; an Concilium sit supra Papam? to. 18.2.1.
Auxit, non sedauit schisma, quia auxit numerum Pontificum. to.6.815.2.
Non fuit connocatum à Papa. to.3.546.2.
Fuit congregatum à Cardinalibus. tomo 9. 18.70.
Fuit in factiones diuisum.to.9.18.70.
Eius acta. to.6.815.2; & tom.7.599.1; & seq.
Deposuit Gregorium XII. to.3.173.2.
Declarauit schismaticum Petrum de Luna.to. 6.818.5.
Eius decretum, & sententia lata contra Petrum de Luna, & contra Angelum Corarium contendentes de Papatu. to.6.818.5.
An resoluerit, vel solùm mouerit quæstionem de superioritate Concilij ad Papam? tom. 11.154.2.& seq.
Quæ, & qualis fuerit illius auctoritas? to. 6. 815.2.
Fuit damnatum à Leone, & à Iulio II. tomo. 8.911.2.
Pisanum Concilium nedum inquisiuit, an Concilium sit supra Papam tempore schismatis, sed etiam an Papa fautor schismatis verè, & propriè hæreticus censendus sit. to. 11.156.2.
Pisanum Concilium an fuerit conciliabulum? to.9.16.95.
Pisani Concilij tempore non fuit sedatum schisma. to.9.9.11.
Eius iudicili de lapsu Papæ fouentis Ecclesiæ discordias ab omni Ecclesiastica dignitate repudiatum fuit à viris doctissimis plurium vniuersitatum. to.11.156.2.

Pisces.

Pisces maris figuræ sunt animarum purgantium. to.4.81.2.

Pius I. Papa.

Pius I. in decreto de celebratione Paschæ ostendit vniuersalem Ecclesiæ Romanæ auctoritatem. to.2. ex Pighio. 96.2.
Eiusdem constitutio innouata fuit per Iulium II. contra appellantes à Papa ad Concilium. to.9.462;& 463.2.
Prohibuit celebrari Pascha iuxta ritum Hebræorum. to.1.94.1.
Statuit Pascha celebrandum esse die Dominico. to.10.43.1.

Pius II.

Pij II. decretum de cultu sanguinis Domini. to.1.153.1.
Eius sententia circa auctoritatem summi Pontificis. to.6.846.4.
Antequam eligeretur Pontifex, retractauit sententiam, quam adhuc iuuenis scripserat. to.6.847.4; & to.2. ex Alano. 49. 2; & to.3.564.2.
Eius constitutio contra Veneros. tomo 10. 438.2.
Pij II; & Pauli V. Bullæ contra appellantes à Papa. to.1.133.1; & seq.

Pius IV.

Pius IV. Concilium Tridentinum confirmauit. to.1.87.2.
Eius constitutio contra libros Hæreticorum. to.1.371.2.
Loquens cum Cardinalibus in Consistorio, an possit Papa sibi eligere adiutorem cum futura successione, omittendum iudicauit. to.9.765.2.
Post obitum Pauli IV. columba se visendam præbuit in Aula,vbi erant congregati Cardinales, & super caput Cardinalis Medicei constitit,qui Pontifex creatus Pius IV. appellatus est. to.10.71.1.

Pius V.

B. Pij V. egregia gesta à Sixto V. in illius sarcophago apposita. to.1.471.2;& seq.
Eius electio, & laudes. to.10.71.1; & 70.1.

Eius mors violen ta tentata à familiaribus.to. 10. 75. 1.
Eius prophetia de victoria nauali contra Turcas. to. 1. ex Ecchellensi. 56.2.
Misit legatum ad Regem Neapolitanum. to. 1. 565. 1.
Elisabetam Angliæ Reginam, tamquam schismaticam, & hæreticam Regno deposuit. to.9.816.1.
Cosmo Mediceo titulum Magni Ducis concessit. to.4.35.2.
In victoria ad Echinadas Insulas per Pium V. relata opera, & precibus radius diuinæ protectionis eluxit. to. 10. 75. 2.

Placitum.

Placitum vnius interdum reuocat placitum plurium. to.4.719.

Plagæ.

Plagæ Ægyptiorum. to.8.15.1.

Plantatio.

Plantatio fidei duplex. to.3.334.1.
Plantatio fidei in Indijs pluribus miraculis fuit illustrata. to.3.334.2.

Platina.

Platinæ error circa Bonifacium VIII. redarguitur. to. 4. 510. 65; & to. 2. ex B. Ægydio. 56.1;& seq.

Plato.

Plato quomodò suos auditores alliceret. to. 2. ex B. Ægydio. 2. 1.

Plebs.

Plebs Christiana nequit sibi Principem infidelem præficere, eique se voluntariè subijcere. to.12.377. 2.
Plebs Christiana nullam habuit vnquam vim in Concilia. to.3. 863. 1.
Plebs electioni Pastorum non concurrit, nisi præbendo testimonium vitæ, ac morum ipsius eligendi. to.3. 961. 2; & 515. 1.
Plebis imperium est fons malitię. to.1. 5.
Numquam dedit suffragium in electione Papæ. to.3. 358.1.

Plenitudo.

Plenitudo potestatis, quid sit? tom.9. 337. 187.
Plenitudo scientię fuit à Christo Domino Ecclesiæ promissa. to.9. 612. 1.
Plenitudo potestatis intelligitur cum claue discretionis. to.9. 325.95.
Modus, quo plenitudo potestatis est in Ecclesia vniuersali, est tanquam in obiecto. to. 13.375. 1.
Plenitudo potestatis potest conferri à principali suo Locumtenenti. to. 13. 288. 1.
Plenitudo potestatis considerata absolutè est à Deo, sed in hoc, vel illo homine est per cooperationem humanam. to.9. 256.2.
Plenitudo potestatis prout includit potestatem ordinis, nequit esse in tota Ecclesia vniuersali, idèst in omni homine Christiano. to.13. 280.1.
Plenitudo potestatis Papę explicatur. to. 9. 337. 187; & to.13. 344. 1.
Vid. Papa plenitudo potestatis.

Polichronius.

Polichronius Patriarcha Hierosolymitanus fuit depositus à Sixto III. to. 18. 22. 1.

Politia.

Politię tres species; scilicet monarchia, quę est vnius; aristocratia, quæ est optimatum Ciuitatis, vel Regni; & democratia, quę est etiam plebeiorum. to.4. 177. 2.
Politiæ speciebus opponuntur tyrannis, factio, & seditio. to.4. 277. 2.
Eius necessitas ad mundi conseruationem. to.4. 277. 1.
Politia Monarchica est perfectior, quàm aristocratica, & democratica. to.4. 278. 3.
Politię Christianæ est vnus finis solummodò. to.3. 63. 1.
Politię species est eadē respectu principalis, & respectu Vicarij instituti ab eodem principali cum plenitudine potestatis. to.13. 288. 1.
Politia Ecclesię, quòd sit popularis confutatur. to.4. 178. 4;& 5.
Politia Ecclesiastica temporali politię comparatur. to. 16. 68. 1.

Polycarpus.

S.Polycarpi recursus ad Anicetum Papã pro celebratione Paschę; to.10.314.2;& to.15. 62. 488;& to. 5.33. 1.& to.14. 434. 1.
Eius controuersia cum Papa Aniceto de celebrãdo Paschate more Iudaico luna quartadecima mensis Martij.to.15.62.487,& seq.
S.Polycarpus fuit Discipulus S.Ioannis Euangelistæ. to.9. 748.2.
S.Polycarpi controuersia de celebratione Paschæ fuit posteà terminata à Papa Victore. to.16. 553. 1.
Eius mors quando secuta fuerit? to.9. 748.2.

Polycrates.

Polycratis epistola ad Vigilium Papam de celebratione Paschę. to. 8. 399. 1.
Eius controuersia cum Victore Papa. to.11. 42.28; & seq.
At vbi Polycrates Asię consuetudinem necessariò obseruandam prędicabat, & tanquam pręceptum Diuinum id exigebat, restitit vniuersa Ecclesia. to.11.43.31.
D. Hyeronimum non approbasse Polycratis iudicium statuitur contra Launoium, & ostenditur Polycratis sententiam vbique fuisse reiectam, vt & Victor Asianos duxerit excommunicandos. to.11. 44.34.
Fuit excommunicatus simul cum Asianis à Victore Papa. to.11.46.38.
Polycrates opponebat Victori: *Deo magis obedire oportet, quàm hominibus*. tom.11. 46. 38.
Immeritò Sedi Apostolicę opponitur factum Polycratis, qui summmer factum erubuit, vt nihil auctoritati Pontificiæ officiat. to.11. 47. 41.

Pompa.

Pompa sacra multùm confert ad pietatem Religionis. to. 10. 279. 1.
Pompa Ecclesię in suo summo Pastore in exordio non fuit necessaria. to.2. ex Pighio. 202. 1.
Pompa est necessaria Ecclesiæ; debet enim assimilari Ecclesię triumphanti, ad cuius similitudinem fuit exemplata; & ideò debet esse ornata. to. 17. 318. 2.
Debet tamen Cardinalium esse modesta, & religiosa, non vana, & sęcularis. to.17. 318. 1.
Pompa Cardinalium non habuit ortum à Romanæ Vrbis splendore, nec à Diaconorum Ecclesiæ Romanæ petulantia, & insolentia; sed ab institutione Summorum Pontificum. to.4. 344. 1; & seq.

Pam-

Pompa Cardinalium, & fastus intolerabilis exprobratus à Marco Antonio de Dominis Spalatensis. to.17.326. 1; & seq.
Pompa Papę non repugnat Christo Domino. to.20. 346.4.

Pomponius Lętus.

Pomponius Lętus de Romano Pontifice.to.1. 165.1.
Vocat Romanum Pontificem, Caput Catholicæ fidei, Episcopum Romanum &c. to. 1. 165. 1.

Pontianus Papa.

Pontianus Papa non errauit in fide. to. 15. 139. 360.
Redargutus fuit à Centuriatoribus. to.8.439. 2.

Pontica Synodus.

Pontica Synodus de celebratione Paschæ. tomo 15. 382. 1; & seq; & 5.7.
Fuit celebrata sub Palma Episcopo. to. 1. 78.2.

Pontificis veteris Testamenti auctoritas.

Pontifex veteris Testamenti fuit simul figura Christi Domini, & Romani Pontificis. to.14. 369. 2; & seq.
Pontificum Romanorum figura relata Deuteronomij 17.explicatur. tom.10.26.2.
Pontificum Romanorum figura fuit sacerdos antiquæ legis. to. 10. 45.1; & seq.
Eius auctoritas, quę, qualis, & quanta fuerit? to.5. 89.1.
Distinguebatur à Sacerdotibus, & leuitis. to.14. 408.1.
Semper præsedit omnibus Synagogis per totum Orbem diffusis. to.17. 199.1.
Fuit Monarcha visibilis. to.17. 398.
Fuit maior, & superior Rege Iudęorum.to.7. 435.2; & to.12. 466.1.
Ei tenebantur Hębrei obedire sub pæna capitis. to.16.547. 1.
Alexandri Magni in eum reuerentia. to.1. 25. 1.

Pontificum veteris Legis catalogus.

Pontificum Synagogę catalogus ab Aaron vsque ad Caipham. to.14. 148. 1;& seq.
Euangelici Sacerdotij Deus multò maiorem curam habet, quam Pontificum Synagogæ. to.14. 148.2.

Pontificum veteris Legis causæ.

Pontifici veteris legis iussu Dei deferebantur causę maiores. to.15. 148. 2; & seq.
Causæ ad ipsum adductæ erant duplicis generis. to.8.504. 2.
Fuit supremus Iudex controuersiarum legis. to.8. 375. 2.
Ad ipsum solùm deferebantur controuersiæ graniores. to.12. 80.2.

Pontificis legis veteris infallibilitas.

Pontificis in lege veteri iudicium fuit omnino infallibile, & irreformabile. to.7.670. 2.
Fuit infallibilis in ferendis iudicijs, ad religionem spectantibus. to.8.408. 2; & 503. 1; & seq.
Infallibilitatis priuilegium ei fuit concessum Diuinitùs. to.10. 307. 1.
Qui Pontifices veteris legis arguantur erroris? to.10. 309. 2.
Solus Pontifex maximus in veteri lege gestabat ad pectus Otaculū, & rationale Vrim, & Thummim,cum inscriptione,iudicium, & veritas. to.7. 671. 1.

Pontificis Legis veteris ornamenta.

Pontificis in lege veteri insignia, & ornamenta. to.1. 25. 1; tom.12. 198. 1; & tom.14. 407. 2.
Ex pręscripto Dei habebat *Vrim,& Thummim;* idest doctrinam, seu scientiam, & plenitudinem iudicij. to.17. 498.1.
Pontifices veteris legis gestabant quędam indumenta Sacerdotibus communia. to. 14. 407.2.

Pontificis Legis veteris institutio.

Pontificem in lege veteri quomodò Deus creauerit? to.12. 371.1.
Eius institutio non fuit solùm ad vitam Moysis, sed ad synagogę durationem. to. 16. 363. 12.
Fuit institutus, vt hęreses proscribendo scripturam rectè interpretaretur. to. 16. 369. 26.
Ad solutionem rerum difficilium, & ambiguarum in lege veteri erat necessaria Summi Sacerdotis auctoritas. to.16. 369. 14.

Pontificum veteris legis officia, & dignitates.

Pontificum veteris legis officia; & dignitates, quæ fuerint? to. 1. 24.2.
Illorum officium præcipuum duplex. to.8. 409.2.
Quanta fuerit eius dignitas, & maiestas apparet ex reuerentia summa ipsi ab Alexandro Magno exhibita. to.1. 25. 1.

Pontificum veteris legis potestas.

Pontificum veteris legis potestas quę,& quanta fuerit? to.17.199. 1; & seq.
Simul cum potestate spirituali habuerunt etiam potestatem temporalem. to.15. 287. 1.
Deposuerunt Reges, & alios elegerunt.to.11. 317. 1; & seq.
Quos Reges deposuerint? to. 11. 317. 1; & seq; & to.6.50. 2.
Pontificum veteris legis potestas fuit imperfectior potestate noui testamenti. to.13. 551. 1.
Habebat potestatem ferendi sententiam in Concilio. to.7. 546.2.
Legis veteris Pontificis auctoritas, & potestas quanta fuerit? to.1. 25. 1;& seq.

Pontificum veteris legis prærogatiuæ.

Pontificum veteris legis prętogatiua pręcipua, & principalis quænam fuerit? to.7. 550. 1.
Eorum Prærogatiuæ, & qualitates specificè enumerantur. to. 1. 25.1. & seq.

Pontificum veteris legis successio.

Pontificatus in veteri lege non fuit restrictus ad solam vitam Moysis, Aaronis, & Eleazari. to.16.380.2.
Pontifex in lege veteri fuit vnus tantùm, & eo mortuo alter succedebat. to.16. 362.1.
Pontificum veteris testamenti nunquam fuit interrupta successio. to. 8. 754. 2; seq.
Non fuerunt plures Summi Pontifices simul, sed successiuè. to.9. 631.1.
Pontificum Synagogę continuata successio fuit figura successionis Romanorum Pontificum. to.12. 179. 2.

Pontificis etimologia.

Pontifex cur à *ponte faciendo* dictus fuerit? to.2.ex Turrecremata.55. 2.

Pon-

Pontificum Romanorum acta.

Pontificum Romanorum gesta pro tuenda immunitate Ecclesiastica. to.1.557.1.

Eorum gesta in Oriente. to.16. 51;& seq.

Pontificum Romanorum antiquorum acta per ordinem ad cultum, & adorationem Sanctorum. to.1. 476. 2.

Eorum gesta, & decreta vniuersalis Ecclesiæ curam probantia.to.2.ex Pighio.94;& seq.

Pontifices Romani antiqui cur ab Episcopis in eorum consecratione iuramentum non exegerint? to.14. 372.2: & seq.

Pontifices Romani omnem hæresim mediatè, vel immediatè semper damnarunt.to.1. ex Tannero. 22. 140.

Pontifices Romani qui varios hæreticorum libros damnarunt, & igne comburendos iusserunt. to.1.362. 2.

Et qui damnauerunt hæreticos etiam extra concilia to.15. 431. 37; & to.3. 474. 1; & seq.

Et qui damnatis hæresibus Ecclesiæ contumelias vindicarune. to.1. 381. 1.

Pontifices Romani ante Victorem permiserunt Paschæ celebrationem iuxta ritum Iudaicum; quia lex vetus debuit honorari, & eius ritus paulatim sepeliri. to.7. 240. 1; & seq.

Pontificis Romani auctoritas.

Pontifices Romani in Ecclesię primordijs vsi sunt principalis auctoritatis priuilegio. to.2.ex Pighio. 64. 2: & seq.

Ei fuerunt semper reseruatæ causæ omnium Episcoporum. to.89. 471. 1.

Romani Pontificis auctoritatem fuisse ante Concilium Nicęnum ostenditur. tom.10. 42.2.

A Romano Pontifice deriuatur auctoritas Conciliorum generalium. to.13. 509.2; & 511; & seq.

Auctoritas Romani Pontificis in temporalibus quænam sit? to.13. 468. 1.

Pontifices Romani, qui Auenione sederunt.

Pontifices Romani septem tenuerunt Sedem Auenione. to.10. 254. 2.

Hæc translatio Sedis Pontificis Romani fuit causa schismatis. to.9. 10. 11.

Pontificum Romanorum cathalogus.

Pontifices Romani à S. Petro vsque ad Anastasium triginta, & octo numerantur. tomo 18.87. 1; & to.17. 213. 2.

S.P.Augustinus in cathalogo Pontificum Romanorum à S. Petro vsque ad Anastasium non ponit Felicem, sed Damasum. to. 18. 87.2.

Pontificum Romanorum cathalogus post S.Gregorium Magnum.to.14.280. 1; & seq.

Pontificum Romanorum omnium cathalogus. to. 14. 151. 1; & seq.

Pontificum Romanorum constantia.

Pontificum Romanorum continuò succedentium inuicta constantia pro seruanda veteri fide. to.1. 191. 2.

Eorum inuicta constantia resplenduit in eo, quòd videntes mortem sui Prædecessoris statim succedebant, & morti obuios se se offerebant. to. 18. 87. 2; & seq.

Quàm inuicta constantia Romani Pontifices defenderint semel susceptæ religionis integritatem? tom. 1. 176; & 177; & 178; & seq.

Pontificum Romanorum decreta, & definitiones.

Pontificum Romanorum decreta diuersa. tomo 1. 433. 2; & seq; & to. 4. 211, & 212; & 213; & 105. 2; & seq.

Pontifices Romani, qui fidei controuersias definierunt. to.4. 795, 119; & seq.

Pontifices Romanos aliquid sentire, non est idem, ac illud definire. to.4. 815. 81.

Pontificum Romanorum decreta antiquissima. to.14. 385. 1; & seq.

Eorum decretales à Lutheri erroribus vindicatæ. to. 14. 289. 1; & seq.

Pontificum Romanorum decreta statuentia recursum ad Apostolicam Sedem in grauioribus causis.to.8. 383. 2; & seq.

De sua potestate absoluta plura, & varia decreta fecerunt. to.3.957. 1; & seq.

Pontifices Romani, qui decreuerunt susceptores suorum filiorum in baptismo non debere recipi in coniugio. to.1. 119. 1.

Item qui decreuerunt omnium Prælatorum potestatem à Pontifice Romano pendere. to. 13. 358. 1.

Pontifices Romani rarò irritarunt decreta facta à maiori parte concilij. to.4. 725.50.

Habent tamen potestatem irritandi, & dispensandi Conciliorum decreta. to.4. 721. 52.

Pontifices Romani, qui in Concilijs prouincialibus statuerunt,& definierunt fidei controuersias, & condiderunt morum decreta. to.15. 32. 2; & seq.

Sæpe sine Episcoporum consilio proposuerunt credenda, & obseruanda fidei, & morum decreta. to.15. 37. 263; & seq.

Suis epistolis, quibus subscribebant omnes per Orbem Episcopi, definierunt fidei quęstiones. to.15. 537. 1.

Pontifices Romani qui fuerunt consulti circa illam propositionem: *Vnus ex Trinitate passus est.* to.15. 612. 2.

Nunquam nouos fidei articulos, & noua dogmata condiderunt, sed tantùm ea decreta,quę in sacro deposito illis consignato continentur, publicarunt. to. 8. 1012. 1; & seq.

Nunquam suas opiniones priuatas decreuerunt contra sacrum depositum illis ab eorum Prædecessoribus consignatum.tom.8. 1016. 1; & seq.

Variæ sanctiones, & leges latæ. to. 1. 432. 1.

Decretum factum à Papa simul cum Concilio an possit à Papa sine Concilio reuocari? to.9. 473. 17.

Pontificum Romanorum decreta ab omnibus Christi fidelibus sunt reuerenter accipiends. to.13. 444. 1.

Omnia sunt iudicanda iuxta decreta Pontificum Romanorum. to.4. 803. 161.

Decreta Pontificum Romanorum an sint maioris certitudinis, quam Conciliorum generalium decreta. to.3. 176. 1.

Pontificum Romanorum depositio.

Pontifices Romani contendentes de Papatu debent deponi. to. 10. 288. 2.

Pontifices Romani in Concilio Constantiensi depositi. to.10. 288. 2.

Pontificis dubij depositio spectat ad solùm Concilium generale. to.10. 289. 2.

Ob renunciationem spontaneam, vel amen-

tiam, vel hæresim possunt auctoritatem Pontificiam amittere, & deponi. tomo 1. ex Tanneto. 13. 73; & seq.
Pontificum Romanorum depositio soli Dei iudicio est reseruata. to. 1. ex B. Ægidio. 39. 2. & seq.
Quinam propter scandala fuerint ab Imperatoribus depositi? to. 9. 445. 148.
Alij depositi ob aliud crimen præter heresim, to. 9. 431. 66.
Alij à Concilijs iudicati. tom. 11. 458. 2; & seq.
Tres Pontifices Romani, seu melius Pseudopontifices depositi fuerunt in Concilio Constantiensi, & electus in Summum Pastorem Ecclesiæ vniuersalis Martinus V. ex nobili Columnensium familia. to. 1. 16. 2; & to. 9. 937. 1; & to. 3. 348. 2.
Deponere Pontificem Romanum an aliquando Imperatoribus licuerit? tom. 3. 14. 1.
Ioannes XXIII. propter varia scelera, & crimina, quibus Ecclesiæ dignitas maximè imminuebatur fuit à Concilio Constantiensi depositus. to. 3. 573. 1.

Pontificum Romanorum dignitas.

Pontificum Romanorum dignitas est superior dignitate Regali. tom. 2. ex Turrecremensi. 46. 1.
Eorum dignitas quæ sit? tomo 2. ex Pighio. 143. 1; & seq.
Pontificum Romanorum dignitas sancta est; quamuis homo, qui illam gerit, malus sit. to. 15. 373. 1.
Eorum dignitas duratura est vsque ad sæculi consummationem. to. 9. 651. 2.
Pontificiæ dignitatis encomia. to. 3. 137. 2; & to. 9. 652. 2.
Pontificiæ dignitatis laudes ex D. Bernardo. to. 9. 652. 2; & to. 3. 137. 2.
Pontificis Romani dignitas à Principibus, & populis cognita in summa veneratione semper habita fuit. to. 15. 269. 2.

Pontificum Romanorum dogmata.

Pontifices Romani, qui contraria inter se docuerunt. to. 9. 627. 1.
Hildebrandinum dogma, seu dogmata Romanæ Ecclesiæ vocant hæretici, quod nos profiteamur Romani Pontificis omnipotentiam in deponendis Regibus, & Regnis, conferendis ad Ecclesię vtilitatem, & suum beneplacitum, sed hæc esse mera somnia, & vanas imposturas ostenditur. to. 15. 271. 2.

Pontificibus Romanis donationes factæ.

Pontifici Romano Vrbs Romæ ab Imperatoribus fuit donata. to. 1. 474. 5.
Quomodò dominium acceperit? to. 17. 476. 1; & seq.
Dominium temporale adeptus fuit Summus Pontifex liberalitate Principum Christianorum, vt Constantini Magni, Pipini, Caroli Magni, Ludouici Pij, & aliorum. to. 15. 269. 2.
Propè mortem Mathildes Comitissa ex testamento legauit, & donauit Romanæ Ecclesiæ, quidquid à Pisia amne, & à S. Quirico agri Senensis vsque ad Ceperanum inter Apenninum, & mare interiacet. tomo 2. ex Pighio. 204. 1.
Si reliqua Imperia à paruis initijs accessione nouorum regnorum, aut prouinciarum in maiorem molem, ac maius fastigium creuerunt; non mirum est, si Pontificis temporale dominium non latè patuerit initio. to. 15. 269. 2.

Romani Pontificis electio.

Pontificis Romani electio quando, & quomodò, fuerit in libertatem remissa? tom. 1. 19. 2.
Variæ electiones Romanorum Pontificum diuersis temporibus factæ. to. 1. 20. 2.
Eorum electionem faciendam esse à solis Cardinalibus fuit statutum in Concilio Romano. to. 1. 21. 1.
Electiones plures Romanorum Pontificum miraculosæ. to. 1. 21. 2.
Pontifices varij ex diuersis Religionibus electi magna meruerunt encomia. to. 1. 470. 2; & seq.
Pontifices Romanos plures eligere est contra articulum fidei contentum in symbolo: *Vnam sanctam Ecclesiam catholicam*. to. 16. 365. 2.
Pontificem quomodò Deus nunc creet, & quomodò illum creauerit in veteri lege? to. 12. 371. 1.
Pontifices Romani, quorum electio signis Diuinis fuit manifestata. to. 10. 70. 2.
An liceat Pontifici Romano eligere sibi successorem exemplo D. Petri, qui sibi Clementem elegit? to. 4. 478. 39; & seq.
Pontifices electi qui non erant Cardinales. to. 9. 485. 128; & seq.
Pontificis electio non vitiatur ex eo, quòd admissus fuerit inhabilis. to. 9. 418. 3.

Pontificis Romani elogia.

Ponticum Romanorum elogia diuersa. to. 1. 574. 1; & seq.
Eorum laudes, & præeminentiæ, & epitheta. to. 1. 107. 2.
Diuersa Pontificum Romanorum elogia. tomo 7. 2; & seq.
Multiplicia elogia Summi Romani Pontificis ex Sacra Scriptura, Sanctis Patribus, Ecclesiasticis Doctoribus, & Scriptoribus eximijs deprompta. to. 1. 47. vsq; ad 68.

Pontificum Romanorum Epistolæ.

Pontificum Romanorum secundi sæculi epistolæ decretales an sint legitimæ, vel apocryphæ? to. 10. 312. 2.
Pontificum Romanorum primitiuæ Ecclesiæ epistolæ non suppositiæ, vt voluerunt Centuriatores, sed solùm alteratæ fuerunt. tomo 8. 385. 2.
Pontificum Romanorum, qui primis sæculis floruerunt, epistolas vocantes in dubium falsitatis arguuntur. to. 12. 53. 1.
Pontificum Romanorum literæ quomodò antiquitus formabantur? to. 17. 457. 2.
Epistolæ plurimorum Romanorum Pontificum ad Episcopos, & Ecclesias omnium gentium. to. 17. 483. 2.

Pontificum Romanorum errores ab hæreticis conficti.

Pontifices Romani ab erroribus, quos illis imposuerunt hæretici, vindicantur? to. 8. 466. 1; & to. 7. 723. 2; & seq.
Pontifices Romani, qui fuerunt accusati ab hæreticis. to. 6. 647. 1; & to. 7. 199. 2; & seq; & to. 8. 152. 2; & seq; & 313. 2; & to. 15. 355; & seq.
Pontificum Romanorum qui censentur errasse,

se, mens explicatur. tom. 12. 81. 1; & seq; & to. 10. 464. 1; & seq.

Ao possit Pontifici maximo opponi hæresis, vt ab electione repellatur, vel postquam est electus. to. 9. 297. 148; & 298. 149.

Pontificum Romanorum fidelitas.

Pontifices Romani semper custodiernnt fideliter factum fidei depositum. to. 8. 982. 2; & seq.

Nuoquam illud violauerunt. tom. 8. 958. 1; & seq.

Pontificum Romanorum indumenta.

Pontificum Romanorum indumenta vestibus Aaronis fuerunt significata. to. 2. ex Turrecremensi. 45. 1.

Pontificalium indumentorum qualitates, & mysteria quæ sint? to. 2. ex Turrecremensi. 45. 1.

Semper lineis, & candidis vestibus vtitur. tomo 4. 512. 90.

Vtitur calceis, & sandalibus aurea Cruce insignitis. to. 2. ex Turrecremensi. 55. 1; & seq.

Pontificis Romani infallibilitas.

Pontifices Romani, quamuis aliquando peccauerint, nunquam tamen falsum docuerunt ex cathedra. to. 4. 634; & seq.

In quibus definitionibus non possint errare? to. 4. 813. 73.

Non repugnat eos in ijs errare, quæ ad fidem non pertinent. to. 4. 814. 76.

Nunquam mutauerunt fidei definitiones semel traditas. to. 10. 17. 2.

Vt aliquod dogma tanquam hæreticum habeatur, non est necessaria Concilij generalis celebratio, sed sufficit Summi Pontificis condemnatio, vnà cum acceptione totius Ecclesiæ per Orbem diffusæ. tom. 15. 428. 2.

Pontificis Romani iudicia.

Pontificum Romanorum diuersa iudicia de diuersis hæresibus, & hæreticis. to. 1. 327. 2; & 317. 2.

Spiritus iudicij eis fuit traditus à Christo Domino. to. 1. 287. 2.

Pontificum Romanorum iudicia diuersa de diuersis Episcopis. tom. 1. 446. 1; & seq; & 448. 1; & seq.

Iudicium Ecclesiasticum in rebus publicis ad Romanum Pontificem, in occultis verò ad quoscunque auctoritatem habentes est deferendum. to. 1. 444. 1.

Iudicia diuersa plurium Pontificum. tom. 1. ex Tannero. 22. 141.

Pontificis Romani iurisdictio.

Pontifices, qui exercuerunt actus iurisdictionis ante Concilium Nicænum. to. 10 42. 2.

Pontifices, qui exercuerunt actum iurisdictionis in Regno Siciliæ. to. 1. 463. 2; & seq.

A Romano Pontifice in omnes Ecclesiæ Prælatos transmittitur iurisdictio spiritualis. to. 2. ex Aluarez. 3. 2; & to. 13. 581; & seq.

Iurisdictio clauium, Romano Pontifice viuente, an sit penes ipsum Pontificem, vel penes Concilium? to. 9. 149. 14; & 150. 151. 21. *Vid. iurisdictio.*

Pontificis Romani ius appellandi.

Pontifices Romani, ad quos appellauerunt Imperatores, Reges, & hæretici. tomo 1. 162; & 163; & 164.

Ad illos semper appellarunt Episcopi, to. 17. 473. 1.

Habuerunt semper ius appellandi ad ipsos etiam ex Concilijs. to. 8. 386. 1; & 389. 1; & seq.

Qui appellauerint ad Romanum Pontificem. to. 17. 471. 1; & to. 20. 97. 2; & seq.

Appellationes Episcoporum ad Romanum Pontificem fuot deferendæ. to. 11. 546. 4; & seq.

Pontificis Romani mali mores.

Pontificis Romani, & cuiuslibet sacerdotis mali mores sunt reprobandi; sed non ob hoc fides catholicæ, aut Ecclesiæ est derogandum. to. 4. 252. 1.

Pontifici malo est obediendum, & est tolerandus, quia toleratur à Deo. to. 4. 252. 1.

Pontificis Romani auctoritati, & sanctitati non detrahunt peccata Curiæ Romanæ. to. 16. 398. 1; & seq.

Pontificum aliquorum mors Diuinitus aliquando fuit accelerata. to. 3. 533. 3.

Pontificum Romanorum martyria, & persecutiones.

Pontifices Romani Imperatorum tyrannide oppressi, atque perempti. to. 10. 114.

Pontificum Romanorum persecutiones semper fuerunt fatales Principibus persequentibus. to. 11. 349. 2.

Exitus infœlices Imperatorum, & aliorum Summis Pontificibus infestorum. tom. 10. 112. 1.

A Nerone vsque ad Constantinum Augustum dira persecutio Imperatorum viginti septem Sanctissimos Pontifices Romanos de medio sustulit, & cœlo reddidit. tom. 10. 113. 2.

Pontificis Romani officia, & studia.

Pontifices Romani semper curam gesserunt specialem omnium Prælatorum Ecclesiæ. to. 4. 776. 28.

Eorum cura specialis fuit in subueniendo Ecclesiæ necessitatibus. to. 1. 448. 1; & seq.

Pontificis Romani, qui pro stabilienda Ecclesiæ pace Constantinopolim petexerunt, & patrarnnt miracula. to. 1. 440. 2.

Pontifices Romani quàm plures optimè, & sanctè munus suum gesseruot. to. 12. 441. 1; & 544. 1.

Semper laborarunt pro pace inter Christianos vel seruanda, vel restituenda. to. 1. 569. 2.

Eorum solertia, & diligentia pro extirpando Lutheranismo nascente. to. 1. 327. 2.

Illorum studium pro electione Episcoporum, & sacerdotum. to. 1. 411. 1.

Miserunt Legatos extra ordinem in alias prouincias. to. 17. 474. 1.

Alia eorum officia. to. 2. ex Pighio. 143. 1; & seq.

Pontificis Romani officia ex D. Bernardo. to. 1. 538. 1.

Pontificum Romanorum potestas.

Pontifices Romani, qui suam potestatem à Christo Domino acceptam defenderunt iuniàè. to. 8. 402. 1.

Multa, & varia potestate absoluta statuerunt. to. 3. 957. 1; & seq.

Habuerunt semper potestatem approbandi, & reprobandi doctrinas sibi oblatas. to. 1, 261. 1.

Hæ-

Hæreticorum contumelias illatas Ecclesiæ strenuè vindicarunt. to.1. 381. 1.
Eos habere potestatem etiam vindicatiuam in contumaces ex Diuinis scripturis ostenditur. to.1. 525. 2.
Eorum potestatem esse à solo Deo collatam est de fide tenendum. to.1. ex Tannero. 25. 160; & seq.
Habent etiam potestatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Eorum potestas spiritualis ad temporalia etiam virtualiter extenditur. to. 2. ex Adolpho. 29. 1; & seq.
Omnium Romanorum Pontificum est vna, eademque potestas. to.7. 746. 1.
Et boni, & mali habent eandem potestatis plenitudinem. to.7. 747. 2; & seq.
Romanorum Pontificum potestatem, & Ecclesiæ primatum confessi sunt etiam hæretici. to.17. 462. 1.
Eorum potestas etiam extra Imperij Romani confinia fuit extensa. to.17. 517. 1.
Pontifices Romani nullo iure prohibentur temporali dominio, & potestate. tom. 12. 385. 2.
Romani Pontificis primatus non est honoris tantùm, sed potestatis, & iurisdictionis à Christo Domino collatæ. to.10. 13. 1.
Temporalis potestas ad spiritualem relata, quam etiam ipse Christus Dominus in se assumpsit, quatenus Ecclesiæ necessaria Romano Pontifici Vicario suo concessa est. to. 10. 143. 3.

Pontificis Romani potestas in fidei controuersias.

Pontifices Romani habuerunt semper potestatem definiendi controuersias recurrentium ad ipsos etiam ex Concilijs. tomo 8. 386. 1; & 389. 1; & seq.
Item condendi dogmata ad fidem pertinentia. to.1. 492. 2.
Pontifici Romano semper plurimùm detulerunt Sacra Concilia, & omnes Patres, & in controuersijs fidei supremum illum iudicem agnouerunt. to.15. 269. 1.

Pontificis Romani potestas in Episcopos.

Pontifices Romani priorum duorum sæculorum quot Episcopos, præsbitteros, & diaconos ordinauerint? to.14. 412. 1.
Sæpissimè Ecclesijs cathedralibus præfecerunt Episcopos. to.17. 473. 2.
Suas vices pluries delegarunt Episcopis. tomo 17. 473. 2.
Diuersos Episcopos à Regibus, & Principibus postulatos diuersis præfecerunt Ecclesijs. to.1. 418. 1; & seq.
Legitimi transtulerunt Episcopos de vna ad aliam Ecclesiam. to.1. 412. 1.
Habuerunt semper auctoritatem deponendi, & puniendi Episcopos, & illis veniam impertiendi. to.17. 472. 1; & seq.
Qui Episcopi apud Romanos Pontifices se purgauerint? to.17. 472. 1.
Qui Episcopi apud ipsos fuerint accusati, & qui ab ipsis fuerint accersiti? tom.17. 471. 2; & seq.
Causæ grauiores criminales contra Episcopos, etiam hæresis, quæ depositione, aut priuatione dignæ sunt, à solo Romano Pontifice possunt cognosci, & iuxta decretum Concilij Tridentini terminari. to. 7. 291. 1; & seq.

Pontificis Romani potestas concedendi indulgentias.

Pontifices Romani quomodò concedant indulgentias nomine Apostolorum Petri, & Pauli? to.4. 614. 124.

Pontificis Romani prærogatiuæ.

Pontificum Romanorum nouem prærogatiuę à D. Petro in eos deriuatæ. to.1. 391. 2.

Pontificis Romani sanctitas, & pietas.

Pontifices Romani sunt sanctitate præditi. to.4. 212. 1.
Pontificum Romanorum sanctitas, pietas, religio, & munificentia. tom. 1. 475. 1; & seq; & 477. 1; & seq.
Ab Eleutherio vsque ad Cornelium fuerunt immaculati à communione cum Etherodoxis. to.1. 354. 1.
Eorum pietas, & doctrina. to.14. 108. 1; & seq.
Eorum integritas, innocentia, & miracula. to.12. 546. 1.
Nullum fuisse hæresi maculatum testatur S. P. Augustinus. to.1. 102. 4.

Pontificis Romani successio.

Pontificum Romanorum continuata successio colligitur ex eo, quòd oues nequeunt esse sine Pastore. to.7. 741. 2.
Pontificum Romanorum successio nunqnam interrupta euidenter demonstrat solùm in Ecclesia Romana esse verum Christi Domini Vicarium, & Christi Dmini Regnum. to.12. 354. 1.
Pontificum Romanorum successio. to.7. 800. 1; & seq; & to.8. 754. 2.
Pontificibus Romanis D. Petri successoribus non fuerunt dicta omnia verba, quæ ipsimet Petro dicta fuerunt à Christo Domino. to.14. 60. 2; & seq.
Pontificum Romanorum successio nullum vnquam continuit hæreticum. to.1. 102. 4.
Pontificum Romanorum successio continuauit semper firmitatem in seruanda fide primitus accepta. to.1. 191. 2.
Pontifices Romani quare se nominent successores Apostolorum Petri, & Pauli? to.4. 139. 1; & seq; & 588. 91.
Eorum successio quomodò à D. Petro processerit? to.4. 478. 37.
Pontificibus Romanis an liceat sibi successorem eligere exemplo D. Petri, qui sibi Clementem elegit? to.4. 478. 39; & seq.
Pontifices antiqui non ordinabant successores, sed eligendos post eorum mortem solùm proponebant. to.4. 18. 1.
Pontificum Romanorum nunquam interrupta successio plurimorum Sanctorum Patrum testimonijs ostenditur, to.1. 31. 1; & 32. 2.
Pontifex Romanus non succedit ex carnis coniunctione. to.1. 17. 2.
Pontifices Romani succedunt D. Petro, nedum in plenitudine potestatis, sed etiam in fidei firmitate, & stabilitate. tomo 17. 349. 2.
Pontifices Romanos D. Petro succedere ex traditione ipsiusmet Petri declararunt concilia. to.17. 351. 1.
Eorum successio à Lino vsque ad Bonifacium Octauum nunquam fuit interrupta. to. 1, 338. vsque ad 351.
Ex successione Romanorum Pontificum sacra Concilia, & omnes Patres contra fidei

perduelles argumentati sunt, eamque demonstrarunt esse veram Ecclesiam, cui Petri successores semper præfuissent. tom.15. 169. 1.

Pontificum Romanorum vita cur modò breuior sit, quàm fuerit antiquis temporibus? to.4. 477. 36.

Pontificis Romani superioritas.

Pontificibus Romanis de iure, & de facto subijciuntur, tanquam inferiores Imperatores, & Reges. to. 1. ex Adolpho. 35; & seq.

Pontifices Romani, qui creauerunt Imperatores, & Reges. tom.11. 550. 8; & tom. 6. 50. 2.

Pontifices Romani, qui deposuerunt Imperatores, & Reges. to.9. 860. 1.

Summus Pontifex quando, & quibus ex causis in particulari possit potestatem in Magistratus, & Principes sæculares exercere. to.11. 380. 1.

Pontificum Romanorum varia testimonia.

Pontificum Romanorum testimonia circa translationem potestatis D. Petri in successores sunt magnæ auctoritatis propter eorum martyrium, & sanctitatem. to. 12. 585. 2.

Nequeunt esse suspecta, quia fuerunt sanctissimi martyres, quibus repugnat dignitates sibi falsò, & ambitiosè arrogare. tom. 14. 26. 2.

Pontificum Romanorum testimonia de ipsorum indefectibilitate in rebus fidei. to. 1. 573. 2.

Pontifices Romani, qui fuerunt immediatè post Petrum, Romani Pontificis testantur primatum. to.10. 50. 1.

Pontifices Romani veritatem Ecclesiæ Romanæ attestantes. to.10. 218. 2; & 70. 2.

Pontifices Romani fidem Ecclesiæ Romanæ incorruptam attestantes. to.10. 70. 2.

Testimonia plurimorum Sanctorum Pontificum Romanorum in propriæ auctoritatis defensionem, nempè S. Anacleti, S. Iulij, S. Symmachi, S. Nicolai, S. Gelasij, ac S. Damasi exponuntur. tom 11. 435. 1. 2; & seq.

Quorumdam Sanctorum Pontificum testimonia de sua propria auctoritate, & potestate. to.11. 472. 1. 2; & seq.

Pontificum Romanorum tituli.

Pontificum Romanorum tituli varij. tom. 1. 430. 2.

Controuersia circa titulum Episcopi vniuersalis Ecclesiæ. to.1. 430. 2.

Pontifices Romani, qui susceperunt titulum vniuersalis Episcopi, & suis litteris se sic subscripserunt. to.1. 430. 2; & to.2. ex Pighio. 168. 1; & seq.

Pontifices Romani, qui titulum Episcopi vniuersalis recusarunt. to.17. 363. 2; & seq.

Pontifex Romanus quomodò titulum Pastoris Ecclesiæ vniuersalis assumat? to. 4. 170. 1; & seq.

Pontificum Romanorum laudes, præeminentiæ, & tituli. to.1. 107. 2.

Alij tituli. to.1. 430. 2.

Episcopus vniuersalis nullus potest nominari præter Romanum Pontificem. tom.4. 776. 31; & 777. 36.

Pontifex Romanus à Concilio Nicæno I. vocatur primus, & maximus Episcoporum, Petro similis, & auctoritate par, omnium Patriarcharum dominatum, & principatum tenens, & qui huic decreto repugnauerit excommunicatur. to.12. 64. 2.

Epitheta, seù tituli ab Eminentissimis S. R. E. Cardinalibus Baronio, & Bellarmino Summo Pontifici tributa. to.10. 52. 2; & 53. 1.

Pontificum Romanorum varia series.

Pontificum Romanorum series à S. Petro vsque ad Anastasium allata à S. P. Augustino. to.18. 87. 1.

Eorum series à Lino vsque ad Bonifacium VIII. to.1. 338. vsque ad 351.

Omnium Pontificum Romanorum, qui fuerunt veri Pontifices, numerus, & series. to.9. 648. 2; & to.10. à 283. vsque ad 287.

Pontificum Romanorum, Imperatorum, & consulum, qui fuerunt post Petrum vsque ad Alexandrum I. to.17. 609; & seq.

Pontificum Romanorum sex priorum, qui Ecclesiam gubernarunt, ordo. to.17. 606. 2; & seq.

Series ab Honorio IV. vsque ad Eugenium IV. to.4. 102. 2.

Altera series integra omnium Pontificum vsque ad Clementem IX. to. 10. à 283. vsque ad 287.

Alia series distincta per sæcula. to.8. 781; & seq.

Altera vsque ad Anastasium iuxta Optatum Mileuitanum. to.14. 14. 1.

Pontificatus Romani institutio.

Pontificatus Ecclesiæ vniuersalis institutio. to.4. 771. 27.

Pontificatus Romanus fuit institutus à Diuo Petro, non verò à Constantino Magno, aut à Constantino IV. Imperatore. to. 14. 436. 1.

Pontificatus Ecclesiæ vniuersalis fuit à Christo Domino D. Petro collatus. to. 9. 116; & seq.

Pontificatus Romani iura.

Pontificatus iura non spectant ad Imperatorem. to.1. 19. 2.

Pontificatus iura sibi vindicauit Iulianus Imperator. to.6. 63. 2.

Pontificatus totius Orbis quo iure sit annexus Episcopatui Romano? to.3. 354. 1.

Quando fuerit à Christo Domino D. Petro collatus? to.9. 116; & seq.

Pontificatus totius Orbis, & Episcopatus Romanus non sunt duo, sed vnus solummodò Pontificatus. to.10. 295. 1.

Pontificatus Romanus an iure Diuino sit ita firmus, & stabilis, vt nec etiam tempore Antichristi sit casurus? to.10. 257. 2.

Pontificatus Romani vnitas.

Pontificatus Orbis ita est vnus, vt Summi Pontifices duo simul esse nequeant. to. 9. 32. 149.

Ideo Episcopo Ecclesiæ Africanæ fuit prohibitum, ne vocaretur Summus Pontifex, vel summus Sacerdos, aut Princeps Sacerdotum. to.12. 64. 1.

Pontificatus vocatio, & votum.

Vocatio ad Pontificatum legitima quænam sit? to.1. 9.

An liceat Pontificatum desiderare? to. 2. ex Aluarez. 16. 2.

Pon-

Pontifices Romani electi in schismate.

Pontifices Romani tres fuerunt electi in Concilio Pisano. to.1. 131. 2; & 132. 1; & seq; & to.3. 348. 2; & to.9. 9. 1t; & seq.

Pontifices Romani electi in schismate orto ex translatione Sedis Apostolicæ ex ciuitate Aueniononsi Romam. to.1t. 131. 1; & seq.

Pontifices Romani à Marchionibus Tusciæ violenter in Pontificatum intrusi, & postea detrusi. to.t. 20. 1.

Pontificum Romanorum schismata. tom. 10. 283.

Pontifices Romani electi in schismate. to.14. 14. t.

Pontificum Romanorum vindiciæ.

Pontifices Romani ab hæreticis hæresis nota accusati. to. 2. ex Pighio. 86. 1; & seq; & 91. 1.

Romanus Pontifex Innocentius III. vindicatur à calumnia ab hæreticis ei inflicta. tomo 12. 243.

Mendaciter fuit reprehensus à Magdeburgensibus. to.8. 459. 1.

Pontifices ab hæreticis blasphemijs, & calumnijs affecti. to.t. 24. t.

Populus.

Populo Christiano sunt simpliciter necessarij Pastores. to.2. ex Adolpho. 106. 1.

Populi Christiani sanctitas descendit ex capite. to.2. ex Aluarez. 6. t.

Populi consensus potest eligere superiorem in temporalibus, non in spiritualibus. tomo 13. 330. t.

Populus duræ ceruicis seueriùs est corrigendus. to.4. 60. 1.

Populus nunquam dedit suffragium in electione Papæ. to.3. 358. 1.

Populi Romani conditiones. to.3. 7t. 2.

Porphyrius.

Porphyrius voluit Paulum reprehendendo Petrum errasse. to.11. 33. 7.

Porphyrius reijcitur ab Origene, Eusebio Emisseno, Chrysostomo, & Hieronymo, quod reprehensio non fuit vera, sed simulata dumtaxat, vt pluribus exponit Chrysostomus. to.11. 34. 8; & seq.

Portæ inferi.

Portæ inferi quid significent? to.3. 206. 1; & seq; & to.13. 195. 1.

Portæ inferi sunt vitia, & peccata. tomo 3. 206. 1.

Vel hæreticorum doctrinæ, per quas homines ducuntur ad tartara. to.3. 206. t.

Vel dæmones, & nequitiæ spirituales, quibus contrariantur portæ iustitiæ. tomo 3. 206. t.

Portæ inferi sunt tormenta, & blandimenta persecutorum, & praua infidelium opera, & inepta colloquia. to.3. 206. 1.

Portæ inferi non præualebunt aduersùs Ecclesiam; qua fundata est supra petram fidei. to.3. 206.1.

Portæ inferi sunt portæ infidelitatis. to. t9. 4. 2.

Possessio.

Possessio nedum iuris, sed etiam facti plurimum operatur. to. 3. 26. 2.

Possessio sequestratur, quando timetur de scandalo. to.9. 49. 247.

Possessio iustum titulum, & bonam fidem requirit. to.11. 21. 4.

Possidentis conditio potior est, quando duo de eadem re contendunt. to.9. 49. 244.

Possessionem colorare ex titulo est magis de stylo, quàm de curia. to.9. 25. 110.

Agenti possessorio recuperandæ possessionis, an obstet exceptio non canonicæ institutionis, vt teneatur iustificare possessionem ex titulo? to.9. 25. 109.

Proprietas absorbet causam possessionis. to.9. 35. 158.

Spoliatus non dicitur ille, de cuius iniusta possessione constat. to.9. 35. 161.

Præsentationis quasi possessio non tollitur per non vsum præsentandi. to.9. 62. 10.

Duo in solidum eandem rem possidere non possunt; to.9. 235. 6.

S. Possidius.

S. Possidius refert sententiam sui Magistri Augustini de paruulis sine baptismo decedentibus. to.1. 1t4. 2.

Strenuè pugnauit contra hæresim Pelagianam. to.1. 356. 2.

Postulatio Concilij.

Magna ingruente necessitate Ecclesiæ, Concilium, nedum per Cardinales, sed etiam per minimum de vniuersitate potest à Papa postulari. to.9. 8. 7.

A Papa debent postulari Concilia cum omni humilitate, & reuerentia. to.9. 22. 89; & sequen.

Postulatio Episcoporum.

Postulari Episcopos ab Vrbe Romæ non est ex Diuino præcepto. to.13. 260. 2.

Antiquitus Episcopos postulatos à populo, & electos à Clero potuisse ab Episcopis comprouincialibus auctoritate Metropolitani interueniente ordinari, & confirmari concessum fuit iuxta canones Nicænos. to.t3. 160. 2.

Potentia.

Potentia, quæ non impletur, non est frustra; vt potentia ambulatiua in puero moriente, antequam ambulet. to.6. 6t. 2.

Potentia creandi est incommunicabilis creaturæ. to.3. 121. 2.

Potentia, & diuitiæ; sicut humilitas, & paupertas, non augent, vel minuunt Episcoporum potestatem. to.13. 250. 2.

Potentia regalis communicatur. to.3. 123. 2.

Potentia faciendi miracula communicatur. to.3. t23.2.

Potentia Christi Domini.

Potentiæ Christi Domini, & eius Vicarij discrimen. to.3. 165. 1.

Potentia Christi Domini est multiplex. to.3. 117. 2.

De potentia Christi Domini nemo potest dignè loqui. to.3. 117. 2.

Secundùm duplicem naturam ei conuenit duplex potentia; vna quidem Diuina, secundùm quod est Dei Filius; altera humana, secundùm quod est filius hominis. to.3. 117. 2; & seq.

Eius potentia quantùm ad corpus, & quantùm ad animam. to.3. 1t8. 1.

Per potentiam humanam quantùm ad animam influit in omnes creaturas rationales suæ gratiæ dona. to.3. t18. 2.

Potentia Ecclesiæ.

Potentia Ecclesiæ quanta sit? to. 3. 166. 1; & seq.

Potentia gubernatiua, quæ à Christo Domino communicata est Ecclesiæ dicitur esse in Summo Pontifice. to.3. 166. 1.

Tanta potentia communicata fuit Ecclesiæ, quanta opportuna erat ad salutem fidelium. to.3. 166. 1.

Potentia Episcoporum.

Potentia Episcoporum quantùm ad ministrationem, & iurisdictionem est à Papa, & ab Ecclesia. to.3. 109. 2.

Potentia Episcoporum quæ, & quanta sit? to.3. 109. 2; & seq; & 115. 1.

Potentius.

Potentius Leonis Papæ Legatus cum eius epistola ad tres Africæ vicæ sua iudicandas. to.3. 761. 2.

Potestas.

Potestatem omnem esse à Deo ostenditur ex eo, quòd Papa potest renunciare. to.2. ex B. Ægidio. 8. 1; & seq.

Potestas Ecclesiastica, & omnis alia à Deo est, to.2. ex B. Ægidio. 5. 1; & seq.

Potestas est à Deo, abusus autem à creatura. to.7. 748. 1; & to.4. 61. 2; & seq.

Potestas non est nisi à Deo. tom.15. 207. 25; & to.13. 184. 2; & seq; & to.9. 365. 49.

Potestatis ratio, obiectum, exercitium, & modus. to.15. 208. 3.

Potestas, & ministerium, in quo differunt? to.15. 203. 8.

Potestas est à Deo instituta in ædificationem, non in destructionem. to.15. 271. 1.

Potestatem omnem esse à Deo quomodò sit intelligendum? to. 9. 191. 4; & to. 3. 180. 2.

Potestas, quæ est à Deo, est ab ipso ordinata, & qui ei resistit ordinationi Dei resistit. to.4. 252. 1.

Potestatem, quibus modis Deus immediatè concedat? to.12. 367. 2.

Potestas omnis à Deo est, & per consequens ad Ecclesiam spectat. to.3. 291. 2.

Potestas omnis à Deo est, sed non eodem modo. to.3. 174. 2.

Potestas super bona, & eius vsus est anceps ex Philosopho. to.2. ex B. Ægidio. 6. 1.

Potestas non potest committi alicui communitati, cuius melior pars non est illius caput. to.3. 436. 2.

Potestatem, qui dicit se habere super alios, debet ostendere. to.9. 492. 28.

Potestatis præscriptio contra Papam nihil operatur. to.9. 348. 260.

Potestas minor à maiori iudicatur. tomo 6. 51. 1.

Potestas non potest esse eodem tempore penès gubernatorem, & gubernatum. tom.9. 236. 11.

Potestas qualis fuerit prior, & qualis dignior? to.3. 133. 2; & 134. 2.

Potestas publica propter peccata priuatę personæ non perditur. to.16. 397. 2.

Potestas quæ non potest perpetuari in vno, consueuit nominari potestas communitatis. to.13. 392. 1.

Potestas, quæ potest ligare, & vnire, potest tollere, & separare. to.8. 833. 1.

Potestas inferior, & superior dupliciter possunt sa habere. to.13. 341. 2; & seq.

Potestates plures in Mundo simpliciter independentes dari non possunt. to. 3. 949. 1; & to.6. 34. 1.

Potestas quotuplex sit.

Potestas in genere est temporalis, & spiritualis; hæc alia ordinis alia iurisdictionis; hæc pariter duplex. to.3. 841. 1.

Potestas ordinaria, & delegata quate sic nominatæ? to.3. 893. 1.

Potestas vna absoluta, alia respectiua, & quæ sint? to.3. 431. 1; & seq.

Potestas triplex est, & quæ sint? to.4. 70. 1; & to.7. 748. 2; & to.8. 364. 1.

Potestatis Ecclesiasticæ, & sęcularis originis differentia. to.4. 266. 7; & seq.

Potestas duplex à Deo instituta. to. 10. 141. 2.

Potestas ciuilis quotuplex sit? tom. 12. 368. 1.

Potestas legitima Magistratuum, quos contineat? to.12. 375. 2.

Potestas merè ciuilis, in quo sit? to. 12. 366. 2.

Potestas immediata, vel potest esse immediatione virtutis, vel suppositi. tom. 13. 358. 2.

Potestatis tres gradus. to.15. 203. 9.

Potestas alia herilis, alia paterna, alia maritalis, alia Magistri in Discipulos. tom. 18. 382. 2.

Potestatis, & auctoritatis discrimen, & vsus vtriusque. to.18. 94. 2; & seq.

Potestas alia ordinaria, quæ non expirat per mortem concedentis, alia delegata, quæ expirat. to.19. 127. 1.

Potestas alia Monarchica, alia Pastoralis. to.19. 383. 1.

Potestas Ecclesiastica quotuplex sit? to. 2. ex Adolpho. 43. 1.

Potestas absoluendi duplex est. tom.13. 433. 2.

Potestas ciuilis à Deo instituta dupliciter conseruatur ab hominibus. tom. 13. 358. 2.

Potestas plena multiplex est. tom. 4. 318; & 319. 1.

Potestas Papalis, & Regalis discriminantur, quòd illa est à Deo immediatè, hęc mediantibus hominibus. to.19. 599. 1.

Potestas papalis duplex. to.5. 89. 1; & 92. 1; & seq; & to.4. 513. 101.

Potestas absoluta, & ordinaria quæ sit? to.4. 513. 103.

Papa habet duplicem potestatem alteram supremi Iudicis aliam legislatoris. tom.20. 444. 2.

Potestas ciuilis quotuplex sit?

Potestas ciuilis alia est independens, alia dependens. to.6. 34. 1.

Plures potestates simpliciter independentes dari nequeunt. to.6. 34. 1.

Potestas ciuilis alia est moralis, alia militaris. to.12. 448. 2.

Potestas Commissarij quid sit? tom.13. 370. 1.

Potestas Aristocratica.

Potestas Aristocratica non est immediatè à Deo, sed ab hominibus. to.12. 370. 1.

Potestati Aristocraticæ opponitur oligarchia. to.18. 457. 1.

Potestas Democratica.

Potestas ciuilis Democratica est naturalior cæteris potestatibus ciuilibus. to. 12. 369. 2.

Potestati Democraticæ opponitur seditio. to. 18. 457. 1.

Potestas Monarchica.

Potestas Monarchica perfectior est qualibet alia potestate. to. 18. 457. 1; & seq; & 458 1; & seq.

Potestas Monarchica est de iure naturæ, & est perfectissima. to. 14. 19. 1; & 243. 1.

Est præstantissima, & nobilissima. to. 7. 136. 2.

Potestas Monarchica reducitur ad vnitatem. to. 17. 192. 1; & seq.

Potestati Monarchicæ opponitur tyrannis. to. 18. 457. 1.

Potestas simpliciter Monarchica excellentissimo modo competit Deo. tomo 18. 462. 1.

Potestas Christi Domini.

Potestas Christi Domini est potestas excellentiæ. to. 10. 174. 1.

Potestas Regia, & Sacerdotalis est in Christo Domino. to. 11. 377. 5.

Potestas Ecclesiæ residet in Christo Domino, tanquam in Principe supremo, in Papa verò, vt in eius Vicario. tomo 10. 245. 1.

Potestas Regalis in Christo Domino non fuit superflux, & fuit aliquando eum vsu. to. 9. 679. 1.

Potestas, & ius Regium in Christo Domino expediebat ad persuadendum contemptum diuitiarum, & gloriæ temporalis. tom. 9. 679. 1.

Potestas temporalis, & spiritualis fuit in Christo Domino. to. 6. 46. 1.

Potestas gubernatiua Christi Domini quæ fuerit communicata? tom. 3. 122. 2; & 123. 1.

Potestas excellentiæ, quam habuit Christus Dominus in Sacramentis consistit in quatuor: Primum, quòd sit Sacramentorum institutor; Secundum, quòd effectum Sacramentorum potuit sine Sacramento producere; Tertium, quòd meritum passionis eius operatur in Baptismo, & alijs Sacramentis; Quartum, quòd ad inuocationem nominis eius Sacramenta conferuntur. to. 4. 466. 140.

Potestatem excellentiæ quantùm ad quartum effectum noluie conferre ministris, ne schisma in Ecclesia fieret, dum tot putarentur Baptismata, quot Baptistæ. tom. 4. 466. 140.

Potestas coactiua Christi Domini probatur ex electione vendentium, & ementium de Templo. to. 12. 293. 1; & seq; & tom. 19. 34. 1.

Excellentia potestatis Christi Domini in quo consistat? to. 17. 412. 1; & seq.

Potestas Christi Domini colligitur ex ministerio Angelorum, & ex imperio, quod exercuit in dæmones, & elementa. to. 12. 291. 2; & seq.

Item ex absolutione mulieris adulteræ, & ex præparatione Paschæ apud quendam Hierosolymitanum. to. 12. 294. 1; & seq.

Christus Dominus cur noluerit potestatem temporalem exercere? to. 6. 60. 1; & 61. 1; & to. 7. 183. 2; & seq; & to. 10. 139. 2; & to. 20. 91. 2.

Noluit exercere suam potestatem ad nostræ humilitatis exemplum. to. 7. 743. 2.

Potestatem suę excellentię non tradidit Petro. to. 4. 330. 2; & seq.

Potestatem vicariam necessarium iudicauit relinquere Ecclesiæ Præsidi. to. 4. 473. 11; & seq.

Eminentissimo modo habuit omnem potestatem. to. 7. 743. 2.

Quomodò vsus fuerit potestate, & iurisdictione temporali? to. 13. 469. 2.

A Patre accepit potestatem super omnes creaturas. to. 3. 889. 1.

Habuit potestatem Regalem, & Sacerdotalem quia fuit ex Tribu Sacerdotali, & Regali. to. 17. 429. 2.

Item habuit potestatem nedum in vitam aliorum, sed etiam in propriam. to. 17. 408. 1.

Item habuit in terris omnem potestatem deponendi, & instituendi Reges, & Principes, qua tamen noluit vti. rom. 18. 428. 2.

Vt homo non assumpsit potestatem temporalem, habuit tamen potestatem altiorem, quæ est potestas spiritualis, qua potest Imperatores, Reges, & Principes deijcere, & instituere. to. 18. 682. 1; & seq.

Item habet duplicem potestatem, scilicet in animam, & in corpus. to. 6. 55. 1.

Item exercuit plures actus potestatis iudiciariæ, & iurisdictionis Regalis. to. 12. 291. 1; & seq; & to. 6. 46. 2; & seq.

Item habuit iurisdictionem in Iudæos, & Gentiles, quamuis priùs omnium missus fuerit ad oues domus Israel, quæ perierant. to. 20. 344. 1.

Quomodò dederit omnem suam potestatem Discipulis? to. 13. 542. 2.

Sicut suam potestatem remittendi peccata commisit Apostolis, quando dixit: *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*; ita suam potestatem gubernandi Ecclesiam commisit soli Petro, quando dixit: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. to. 19. 426. 1; & seq.

Non dedit omnibus hominibus potestatem soluendi, et ligandi, sed solis Apostolis, et Discipulis, ac eorum Successoribus. tomo 19. 499. 1.

Eius ministerium nihil detraxit eius potestati. to. 17. 28. 2.

Accepit à Patre omnem potestatem in Cœlo, et in terra. to. 7. 740. 2; et 742. 2; et seq; et to. 11. 377. 5.

Potestas Apostolorum.

Potestas Apostolorum quæ fuerit? to. 15. 210. 9; et seq.

Potestas Apostolorum per totum Orbem fuit delegata. to. 7. 554. 2.

Potestas Apostolorum fuit docere, decernere, præcipere, leges ferre, et constituere Sedes Episcopales. to. 15. 210. 9; et seq.

Quia eorum potestas fuit delegata, fuit cum subordinatione ad ipsum Petrum. tom. 4. 301. 5; et 74. 1; et seq, et 539. 53; et seq.

Potestas Apostolorum fuit in totam Ecclesiam, sed non super omnes alios Apostolos. to. 8. 252. 2.

Eorum pntestas, quia fuit delegata nno transiuit in successores; sicut potestas Petri, quia est otdinaria transit in successotes. to.7. 649. 8.

Noo acceperuot potestatem iutisdictionis immediatè à Christo Domino, sed à Petto. to.13. 583. 22; et 584. 23; et seq.

Potestas Apostolorum fuie plenissima quantùm ad munus Apostolicum prædicaodi Euangelium, et soluendi peccata, sed non quaotùm ad iurisdictionem, et tegimen Ecclesiæ. to.4. 142. 2.

Potestas iutisdictionis Apostolorum. to. 15. 206. 19; et seq.

Potestas collata Apostolis fuit ad tempus; potestas verò collata Petro fuit transmittenda in posteros; vnde in Petro fuie potestas ordinaria, et in alijs Apostolis delegata. to.11. 255. 1; et seq.

Potestas clauium quomodò fuetit data Petro, et Apostolis, et quomodò sit explieanda? to.7. 19n. 2; et to.9. 656. 1.

Potestas clauium non fuie concessa alijs Apostolis, sed soli Petro. tom. 15. 254. 28; & feq.

Noo æqualiter acceperunt potestatem clauium. to.19. 123. 1, et feq; et tom.9. 656. 1.

Potestas Apostolorum dempta legatione Apostolatus est simplicitee Episcopalis. to.3. 823. 1.

Potestas septuplex fuit coocessa Apostolis. to.4. 70. 1; et seq; et to.9. 246. 38.

Potestas an fuetit data, vel promissa Petro, et Apostolis per illa verba Matth.16; et 18? to.9. 535. 114; et 540. 124.

Potestas data Apostolis citca octo consistebat. to.9. 531. 105.

Habuerunt potestatem faciendi mitacula, vt patet Matth.10; et Luc.9. tom.9. 531. 105; et seq.

Potestas data Apostolis consistebat citca officium prædicandi. to.9. 531. 106.

Item receperunt potestatem immediatè à Christo Domino qnoad potestatem merendi temporalia ab illis, quibus spiritualia semioatent. to.9. 532. 107.

Item receperunt immediatè à Christo Domino potesẽatem baptizandi ante Passionem. to.9. 532. 108.

Item à Christo Domino immediatè receperunt potestatem sacetdoralem conficiendi Corpus, et Sanguinem Chtisti in die Cœnę Domini. to.9. 532. 109.

Item habuerunt potestatem ligandi, et solnendi in foro cooscientiæ simul, et semel, et æqualiter. to.9. 532. 110.

Potestas data Apostolis fuit potestas Pontificalis. to.9. 533. 111.

Eis data fuit potestas intisdictionis contentiosæ, administrationis, et gubetnij. to.9. 533. 112.

Potestatis discretio inter Apostnlos. tom. 3. 178. 2.

Potestas prædicandi, ligandi, et soluendi fuie æqualis in Apostolis, tamen in hoc non consistit primaeus. to.5. 15. 2.

Potestates duæ iotelliguntut per duos gladios Apostolorum. to.13. 335. 1.

Quæ sint? to.13. 335. 1.

Potestas data Petro fuit etiam data alijs Apostnlis, illi tanquam Soli, istis tanquam Stellis. to.13. 360. 2.

Potestas ligandi, et solnendi transiuit io Apostolos, quomodò est intelligendum? eo.9. 583. 222.

Potestas cutandi ægrotos tradita fuit Apostolis. to.14. 255. 2.

Potestas data à Christo Domino Apostolis est potestas ordioem consequens. tom. 9. 685. 1.

Potestas faciendi mitacula, quibus fuerit communicata? to. 3. 124. 1.

Potestatis plenitudo non est data collectiuè omnibus Apostolis, sed tantùm Petto. to.9. 786. 1.

Poteseas iutisdictionis in Apostolis fuit data à Christo Domino per illa verba: *Quæcumque ligaueritis super terram, &c.* tom.9. 787. 1.

Potestas Apostolnrum vnà cum illis interijt. to.17. 114. 2.

Potestas personalis Apostolotnm non fuie transferenda in successores. tom. 11. 536. 1.

Potestatẽ gladij solùm in partem sollicitudinis habuerunt; sicut Prætores, & Magistratus habent gladium, non tamen cnm illa plenitudine, quæ est in Rege, vel Principe. to. 20. 50. 1.

Potestas Apostolornm *fuit* etiam coactiua. to.19. 35. 1; & seq.

Quomodò terrena non iudieauerint? to. 19. 34. 2; & seq.

Ante Christi Domini Passionem nullum actum iutisdictionis exetcuerunt. to. 13. 36n. 1.

Potestas Apostolorum fuit maiot potestate Episcopali. to.17. 159. 1; & seq.

Potestas ordinis Apostolotum, & Discipulorum non fuit eadem. to.3. 248. 2.

Potestas ordinis immediatè à Christo Domino eis fuit collata. to.3. 924. 2; & tom.9. 243. 27.

Potestatis Apostolotum, & Petri quinque discrimina. to.19. 449. 2; & seq.

Qualiter parem cum Petto potestatem acceperiot? tom.9. 489. 22; & 530. 105; & seq.

Fuisse pates in potestate iotelligendum est de potestate ordiois, noo iurisdictioois. to.4. 75. 2; & 479. 25.

Potestas clauium.

Potestas clauium quid sie? tom.12. 126. 1; & to.20. 46 1.

Potestas clauium alia est vniuersalis, & indefinita; alia verò particularis, limitara, & definita. to.7. 644. 2; & tom. 14. 254. 2; & seq.

Potestas clauium quomodò transfundatur in successores? to.12. 129. 1; & tom. 13. 274. 2; & to.7. 644. 2.

Potestas clauium est spiritualis, & noo importat essentialiter, nec excludit potestatem politieam. to.12. 124. 2; & seq.

Potestas clauium quinque potestates ineludit, scilicet potestatem ordinis in foto intetoo, jurisdictionis in foro extetno, definitionis causarum fidei, & auctoritatis, tum fauorabilis, tum puuitiuæ. to.12 125. 2.

Potestas clauium nec subiectiuè, nec formaliter, nec tadicalitet potest esse io Ecclesia

voi-

vniuersali, vel in vniuersitate clericorum. tu.13 380. 1.
Potestates quinque clauium reducuntur ad duas, scilicet scientiam ad ducendum, & potentiam ad regendum. to.12.125.2.
Potestas clauium, quæ fuit in Petro, transit in Romanum Pontificem. to.12.129.1.
Potestas clauium est iuris diuini. tom. 11. 535. 1.
Potestas clauium extenditur ad omnia peccata. to.8. 232. 2.
Potestas clauium quomodò explicanda? to.17. 190. 2.
Potestas summa clauium in Scriptura sacra designatur. to.13. 8. 1.
Potestate clauium quomodò D. Petrus sit vsus? to.1. 432. 1.
Potestas clauium est hæreditas Diui Petri ex S. Ambrosio. to.17. 69. 1.
Potestas clauium Ecclesiæ vltra potestatem ligandi, & absoluendi importat supremum primatum in Ecclesia;& in hoc sensu claues traditæ sunt soli Petro, non alijs Apostolis. to.17. 100. 1.
Potestas clauis est perfectior, & ideò continet sub se potestatem gladij. to.17. 402. 1.
Potestatem clauium restringere ad ius euangelizandi,& baptizandi impium est. to.13. 957. 1.
Potestas clauium plura munera continet præter remittere, & retinere peccata; vt condere leges ecclesiasticas per ordinem ad salutem animarum, damnare hæreses, definire controuersias, ordinare ministros. to.18. 65.1.
Potestas clauium non consistit in sola prædicatione Euangelij, vt asserunt Protestantes. to.18. 65.1.
Potestas clauium est in Ecclesia, quia est in Petro, qui est Ecclesia. to.18. 65. 1.
Potestas clauium quæ munera, & officia importet? to.18. 66. 1.
Potestas vniuersalis clauium fuit in Petro, & est in eius successoribus; alij autem Episcopi habent potestatem clauium particularem, & limitatam. to.18. 66. 2.
Potestas clauium fuit collata Ecclesiæ militanti. to.18. 103. 8.
Potestas clauium mortuo Papa remanet in manu Christi Domini. to.18. 484. 1.
Potestas clauium Petro fuit priùs promissa, & posteà collata, & quando? to. 18. 484. 2.
Potestas clauium non fuit data Ecclesiæ, idest non fuit data omnibus in Ecclesia existentibus, sed tantùm aliquibus, nempe Prælatis. to.19. 250. 2; & seq.
Potestas clauium quomodò transfundatur in successores? to.12. 129. 1; & to. 13. 274. 2; & to.7. 644.2.
Potestas suprema clauium Symbolo in sacra Scriptura significatur. to.16. 16. 1.

Potestas Ecclesiastica.

Potestas Ecclesiastica est duplex. tum. 2. ex Adolpho. 43. 1.
Potestas Ecclesiastica quæ, & quotuplex sit? to.3. 424.1.
Potestas Ecclesiastica duplex est, scilicet ordinis, & iurisdictionis; & hæc diuiditur in potestatem iurisdictionis in foro externo, & potestatem iurisdictionis in foro externo. tom. 3. 852. 2; & tom. 11. 534. 1; & seq.
Potestatis Ecclesiasticæ diuisio, & subdiuisio. to.2. ex Adulpho. 43. 1.
Potestas in Ecclesia duplex, ordinis, & iurisdictionis; prima est limitata verbis ad causandum suum effectum, secunda non. to.9. 657. 2.
Potestas Ecclesiastica alia est ordinis, quæ consecrationi connectitur, alia iurisdictionis. to.15. 227. 32.
Potestas Ecclesiastica triplex est, scilicet ordinis, iurisdictionis in foro externo, & iurisdictionis in foro interno. tom. 18. 673. 2.
Potestas Ecclesiastica, & ciuilis distinguuntur. to.10. 137. 2.
Potestatis Ecclesiasticæ, & Principis sæcularis discrimen. to.13. 169. 1.
Potestas Ecclesiastica, & politica se inuicem iuuant, & subordinantur. to. 4. 275. 1; & seq.
Item si sint in diuerso subiecto sunt disparatę, nec inuicem subordinatę. tom. 4. 276; & seq.
Potestas Ecclesiastica, & sęcularis differunt plusquam genere. to.4. 279. 2.
Potestatis Ecclesiasticæ,& politicę discrimen. to.7. 491.2.
Potestatis Ecclesiasticæ, & Regalis discrimen. to. 10. 250. 2; & 550. 1.
Potestatis Ecclesiasticæ, & ciuilis discrimen habetur ex illis Christi Domini verbis: *Reges gentium dominatur eorum; vos autem non sic*. to.18. 204. 1.
Potestas Ecclesiastica quomodò à Ciuili, & Regia distinguatur? to. 3. 425. 2; & seq.
Potestas Ecclesiastica, quomodo à politica differat. to.2. ex Adolpho. 79. 1.
Ecclesiastici, & politici regiminis non est eadem ratio, sed diuersa. to. 18. 477. 1.
Potestas Ecclesiastica est à Christo Domino. to.10. 241.2.
Potestas Ecclesiæ in Concilio, & in Ecclesia non moritur in hoc, vel illo Papa. tom.9. 456. 24.
Potestati Ecclesiasticæ se subiecerunt Reges, & Regna. to.7. 274.1.
Potestas Ecclesiastica non est in Regibus, aliter tolleretur Ecclesiæ vnitas. to. 7. 25. 2; & seq.
Potestati Ecclesiasticæ subijcitur potestas Regalis. to.7. 316. 2.
Ostenditur ex caractere baptismali, quo Reges declarantur oues subditæ Pastori totius Ecclesiæ. to.7. 323.2.
Item ex clauibus Regni Cælorum traditis D.Petro, & eius successoribus, quibus possunt excludere Reges è Cęlis to.7. 324. 1; & seq.
Item ex illis verbis: Si Ecclesiam non audierit, sit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus, inter quos reijciuntur Reges inobedientes Papæ. to.7. 325.1; & seq.
Item ex eo, quòd causę temporales remittantur ad iudices Ecclesiasticos. to. 7. 326. 1.
Item ex varijs canonibus. tom. 7. 327. 2; & seq.
Item ex Carulo Magno, & ex eius successoribus referentibus dignitatem Imperialem

ad

ad summum Pontificem ? to. 7. 328. 1; & seq.
Potestas Ecclesiastica iurisdictionis externæ to.12. 387. 2.
Potestas dimittendi Episcopos post dissolutum Concilium est in Papa. to. 8. 841. 1; & seq.
Potestas Ecclesiæ non turbat, sed ordinat potestatem temporalem. tomo 11. 376. 3.
Potestas Ecclesię suprema est in Romano Pōtifice, non in Concilio. tom.11.438. 1; & seq.
Potestatem in totam Ecclesiam nullus alius Episcopus prętet Romanum Pontificem potest habere. to.8.245. 2.
Potestas Ecclesiastica non conuenit Ecclesiæ immediatè, & primariò, ac solùm ministerialiter Summo Pontifici, sed è contra. to.8. 291.5.
Potestas Ecclesiæ nititur auctoritati Christi Domini. to.8. 292. 6.
Potestas Ecclesiastica tradita fuit D.Petro, & eius successoribus, non autem multitudo fidelium. tom.8. 293. 10; & tom. 12. 390. 2.
Potestatis Ecclesiasticæ origo, & conditio. to.8.294. 11; & to. 4. 266 6.
Potestas Ecclesiastica residet in Summo Pontifice, & mediante ipso in Ecclesia. to.8. 295.1; & seq.
Potestas remota recipiendi nouicios est ab approbatione Religionis; proxima verò à Summo Pontifice Romano. tom. 3. 608. 1.
Potestas Ecclesiastica per totum Orbem extenditur. to.3.616.2.
Potestas Ecclesiastica non potest esse in fæmina. to.3.616.2.
Potestas Ecclesiastica non est in toto corpore Ecclesiæ, sed principaliter in Christo Domino, instrumentaliter in Papa. to.2. ex Adolpho. 79.2.
Potestas Papalis non est in Ecclesia quoad omnia vacante sede; quanuis in Ecclesia sit potestas eligendi Papam. to.11.462.6; & seq.
Potestas spiritualis, quæ necessariò dependet à signo visibili, est in Ecclesia à Christo Domino instituta. tom. 8. 364.1; & 363. 2.
Potestas prædicandi Christi Domini euangelium conuenit Sacerdoti, vel diacono. tomo 18. 65.2.
Potestas Ecclesiastica quando, & quomodò potestatem eiusdem sibi subijciat? to.2. ex Adolpho. 60.1;& seq;& 43.2;& to.3.391. 2; & tom. 5. 87. 1; & seq. & tom.16. 161. 2.
Potestas Ecclesiastica, & omnis alia potestas à Deo est. tomo 2. ex B. Ægidio. 5. 1; & seq.
Potestas Ecclesiæ non conuenit communitati, vt volunt hęretici. to.3. 439.1.
Potestas Ecclesiastica an sit Monarchica? to.3. 428.2.
Potestas Ecclesiastica methaphoricè clauis est dicta. to.3. 426. 1.
Potestas Ecclesiastica est suprema. tom.10. 137.1.
Potestas Ecclesiæ residet in Christo Domino, tanquam in Principe supremo, in Papa verò, vt in eius Vicario? to.10.245.1.
Potestas Ecclesiæ in principio fuit Monarchica, non aristocratica. tomo 10. 248. 2.
Potestas super Episcopos quęnam sit? to.10. 196. 2.
Potestas Ecclesiæ in temporalia ab aduersariorum calumnijs vindicatur. tom. 2. ex Pighio. 201. 2; & seq.
Potestas ordinandi Sedem Apostolicam, & iura inuestiturarum Ecclesiarum, & collationes beneficiorum Ecclesiasticorum an sæcularibus de iure conueniat? tom. 2. ex Pighio. 177.1; & seq.
Potestas omnis Ecclesię in Petro, & à Petro incohatur, & in totam Ecclesiam deriuatur, & quinque modis diuersis est in Ecclesia, & in Papa to.9. 657. 1.
Potestas Ecclesiastica non dependet à potestate temporali. to.9. 667. 2.
Potestas Ecclesiæ non est penes consensum seniorum, qui sunt in Ecclesia, sed in vno solo Papa residet. to.9.683. 2.
Potestas Ecclesię potest stare etiam cum prauitate vitæ, vt in Caipha. tomo 6. 693. 2.
Potestas congregandi concilia spectat ad forum Ecclesiasticum. to.11. 4.3.
Potestas coactiua, & coerciciua Ecclesiæ est illa, quę fuit tradita D.Petro. tom. 11. 5. 4.
Potestatem concessam fuisse Ecclesiæ quomodò sit intelligendum? to.9. 219. 120.
Potestas tota existente Papa catholico non est in Ecclesia. to.9. 210.130.
Potestas summa si non fuisset data D.Petro, sed Ecclesiæ vniuersali, quæ absurda sequerentur? to.9. 210.132.
Potestas, quæ est in Ecclesia est descensiuè in Prælatis Ecclesiæ à Petro, tomo 9. 219. 35.
Potestas clauium Ecclesiæ vniuersalis, quæ, & qualis data fuerit? to.9. 548. 135.
Potestas Ecclesiastica excedit temporalem. to.12. 442.1.
Potestas Ecclesiastica indirectè includit vim directiuam temporalium. tomo 12. 447. 2.
Potestas Ecclesiastica quare parui pendatur? to.3. 251. 1.
Potestas presbiterorum,& Papę non est ęqualis. to.3. 181.1;& seq.
Potestas est Ecclesiæ Catholicæ conueniens. to.3.157. 1.
Potestas spiritualis Ecclesiæ est prior terrena in tribus. to. 3. 56. 1.
Potestas Ecclesiæ præeminet sæculari multis de causis. to.4.275. 5; & seq.
Potestas Ecclesiastica nequit absolui, & ligari à potestate sęculari. to.5. 143. 49.
Potestates omnes Ecclesiasticæ subijciuntur potestati Papæ to.13.374. 1; & seq.
Potestas data Papæ, & alijs Prælatis non est eadem. to.13. 367. 2; & seq.
Potestatem Ecclesiæ se regendi, & gubernandi esse potestatem clauium, est falsum. tomo 13.397; 1; & seq.
Potestas principatus Ecclesiæ semper manet in Ecclesia, etiam mortuo Papa. to.13. 398. 1.
Potestas Ecclesiastica si esset in pluribus, pluta in-

ra inuehere repugnantia. to.11.553. 1;& 554.
Potestas Ecclesiæ etiam in Principes sæculares conuincitur ex illis verbis Apostoli: *Nescitis, quia Angelos iudicabimus, quantò magis sæcularia?* to.7.458.2.
Potestatem Ecclesiasticam, & laicalem amitti per quodcumque peccatum mortale fuit hæresis Waldensium. tom.15.270. 2.
Potestas definiendi, ex cathedra, in quo consistat? tom.8. 380. 2.
Potestas coactiua Ecclesiæ quibus fundamentis probetur? tom.4.272. 1; & seq; & 273. 5.
Potestas Ecclesiastica stabilitur. to.2.ex Pighio. 127.1.
Potestas Ecclesiastica coactiua etiam ad Reges, & Principes extenditur. to. 2. ex Pighio. 131.1.
Auctoritas Ecclesiastica cur langueat? to. 2. ex Pighio 134. 1.
Auctoritas Ecclesiastica quomodò ad Regnum Christi Domini pertineat? to. 2.ex Pighio 135. 2; & seq.
Potestas Ecclesiastica, & immunitas à laicali subiectione demonstratur. to. 2. ex Pighio 153. 1;& seq; & 162,2.
Potestas Ecclesiastica in Moyse fuit figurata. to.2 ex Pighio 146 2; & seq.
Etiam apud Gentiles fuit venerata to. 2. ex Pighio. 150. 2; & seq.
Instituta fuit à Christo Domino in vuo Pastore. to. 2. ex Pighio. 163.1.
Potestas Ecclesiastica dicitur clauis per similitudinem. to.4.63.2.
Potestatis Ecclesiasticæ dignitas, & necessitas. to.5.763; & seq.
Ecclesiasticæ domui data est potestas ligandi, & soluendi. tomo 2. ex Pighio. 31. 2.
Potestas Ecclesiasticæ Hierarchiæ qualis sit? to.2.ex Pighio. 57.1; & seq.
Pastoralis auctoritas Ecclesiasticæ Hierarchiæ ex verbis Christi Domini colligitur to.2.ex Pighio 67.5; & seq.
Auctoritas Ecclesiastica fuit à Marsilio Patauino impugnata. to.2.ex Pighio. 122. 5.
Potestas Ecclesiastica non auertitur per hoc, quòd sit potestate ciuili posterior. to. 2. ex Pighio. 128. 1.
Potestas ligandi, & soluendi distinguitur à potestate clauium. to. 5.17. 5.
Potestas Ecclesiastica in foro externo. to.12. 386.2; & seq.
Potestatem Ecclesiasticam in foro externo negant hæretici. to.12. 387. 2.
Potestas iurisdictionis Ecclesiasticæ siue in foro conscientiæ, siue in exteriori iudicio, non est data toti Ecclesiæ, neque diffusiuè, neque collectiuè. tomo 13.380. 2.
Potestas Ecclesiastica separata à Papa, non habet potestatem iurisdictionis.to.10.571. 1; & seq.
Potestas iurisdictionis temporalis potest competere Ecclesiæ. to.5.776. 1.
Potestas Ecclesiæ, in quo reperiatur? tom.4. 265. 3.
Potestas Ecclesiæ nequit statuere matrimonium absque consensu mutuo vtriusque contrahentis. tomo 5. 628. 5.
Potestati Ecclesiæ tenentur omnes catholici se submittere, & fidelitatem promittere. to.2. ex Adolpho. 83. 2.
Quomodò Ecclesia habeat potestatem disponendi de meritis Sanctorum per indulgentias? to.9.699. 2.
Item habet potestatem dispensandi supra canones pænitentiales. to.9.692. 2; et 693. 1.
Item in votis simplicibus. to.9.701. 1.
Non residet apud omnes, qui sunt in Ecclesia. to.9. 717. 2.
Item habet potestatem publicandi bona laicorum. to. 3.31.1.
Item habet potestatem causaliter ordinandi iudicia ciuilia. tomo 2. ex Adolpho.54. 5.
Item habet potestatem vtendi gladio materiali, quo potest Hæreticis pœnam mortis infligere, quanuis exequi ipsam non deceat. to.2. ex Adolpho. 101. 1.
Item habet potestatem canonizandi Sanctos. to.8.260.1.
Potestas sibi eligendi hominem, qui sit regula infallibilis fidei fuit Ecclesiæ concessa à Christo Domino. to.3. 601. 2.
Item habet potestatem acceptandi hunc hominem in Papam, quæ acceptatio redditur de fide. to.3. 603.1; & seq; & to.9. 801. 2.
Item habet potestatem decidendi controuersias fidei, & motum. to.3.831. 2.
Non tamen habet potestatem condendi nouos articulos fidei. tom.3.632. 5; & 827. 2.
Primis trecentis annis cur Ecclesia nunquam vsa fuerit potestate celebrandi concilia generalia? to.3. 859.1; & 866. 1.
Olim exercens potestatem eligendi Pastores solebat totum populum conuocare. to.3. 961.1.
Ecclesiam non amittere potestatem suæ iurisdictionis per mortem Summi Pontificis, quomodò sit intelligendum? tomo.9. 228. 22; & 234. 74.

Potestas Episcopalis.

Potestas Episcopalis quæ, et quanta sit? to.3. 109. 2; et seq; et to.4. 383.8.
Potestas Episcopalis est multiplex. to.3.155. 1.
Potestas Episcopalis duplex. tomo 10. 197. 2.
Eius excellentia, et amplitudo ex consideratione duplicis Corporis Christi Domini veri, & mystici desumitur. to. 4. 384. 9; & seq.
An huiusmodi potestas immediatè sit à Deo vel à Papa? to.9. 657. 2.
Potestas Episcopalis per ordinem ad Papæ potestatem se habet, sicut potestas iudicium per ordinem ad potestatem Regis. to.19.180. 2.
Iurisdictio Episcopalis quæ sit? to.19.184.1; & seq.
Potestas Episcopalis duplex, scilicet fori interioris, & exterioris. to.4. 386. 11. & seq.
Vnde processerit iurisdictio Episcopalis? tomo 4. 387.12; & seq.
Potestatem iurisdictionis Episcopi immedia-

tè recipiunt à Papa. to.5. 19.2; & 672. 1; & to.12. 134. 1; & seq; & to.11.538.7; & to.19. 180.1; & to.4.70.1.

Potestas iurisdictionis Episcopalis non est immediatè à Christo Domino. tom. 2. ex Alex.à S. Elpidio. 8. 2; & seq.

Potestas Episcopalis est potestas ordinaria, & ideo mortuo Papa non deperditur. to. 19. 127. 2; & 184. 1.

Potestas Episcopalis potest à Papa dilatari, vel minui. to.19. 180.1.

Potestas Imperialis.

Potestas eligendi Imperatorem deriuauit à Summo Pontifice. to.6. 46.1.

Potestas temporalis Imperatorum, & Principum est illis in ministerium à Deo data mediante Papa. to.4. 7.1; & seq.

Potestatem Imperatoris non spectare ad Ecclesiam fuit hæresis Lutheri. tom.3. 291. 2.

Potestas Imperialis an subijciatur potestati Papæ? to.12. 327. 1.

Potestas congregandi Concilia in Imperatore erat executoria, & ministerialiter.to.15. 413. 1; & seq.

Potestas imperialis, & Regia est à Deo mediante hominum consensu. tom.18. 384. 1.

Potestas Impetialis subest potestati Papæ in constitutione, abrogatione, & moderatione. to.6.50. 2.

Potestas Imperialis non extenditur ad iudicandum Papam, vel Clerum. tom.3. 33. 2.

Potestati Imperiali quinam sint subiecti?to.5. 816.1.

Potestatem Imperialem Imperator sumit de manu Papæ. to.19. 21. 1.

Imperator potestatē recipit à populo. to.18. 131. 4.

Non habet potestatem se immiscendi in rebus Ecclesiasticis. to.17.203.2.

Item nullam potestatem habet eligendi, aut inuestiendi Episcopos, nisi ex concessione, & priuilegio Romani Pontificis. tom.5. 77.2.

An habeat aliquam potestatem in bona Clericorum? to.18.133. 1.

Consuetudo osculandi pedes Imperatori in signum supremæ illius potestatis. tom. 6. 469. 2; & seq.

Potestas Imperialis significatur per ensem, quem recipit de altari, & Euangelium de manu Papæ, ideo suam potestatem debet exercere in defensionem Ecclesiæ. tom.9. 617. 9.

Potestas Imperatoris ante Christi Domini fidem fuit tyrannica, & vsurpata; ab Ecclesia autem post fidem acceptam fuit ei concessum exercitium gladij temporalis. to.9.617. 9.

Potestas Imperialis an sit suprema in totum Orbem? to.10.181. 1.

Potestas iudiciaria.

Potestatem iudiciariam debet comitari potestas vindicatiua, vt constat ex Moyse.to.1. 525.2.

Potestas iudiciaria Ecclesię militanti fuit collata. to.9. 500. 55.

Potestas iudiciaria Ecclesiasticorum est.to.3. 219.2.

Potestas iudiciaria data fuit Discipulis. to.9. 500.55.

Potestas iudiciaria inter sanguinem, & sanguinem; inter causam,& causam, quæ in lege veteri competebat Summo sacerdoti, competit Papæ. to.7.459.1; & to. 1.523. 2.

Potestas iudiciaria, auctoritas, & summa iurisdictio Præsidis Ecclesiæ consensu roboratur. tomo 2. ex Pighio. 71. 2; & seq.

Potestas iudiciaria in Reges, & Principes à Christo Domino fuit Papæ donata. to.1. 518. 2.

Solus Papa habet potestatem iudicandi hæreses formaliter. to.8.518. 2.

Potestati iudiciariæ necessaria est potestas vindicatiua malorum. to.1.525. 2.

Potestas iudiciaria probatur, ex 1. *Cor. 6. Nescitis quoniam Angelos iudicabitis? Quantò magis secularia?* to.1. 534. 1.

Item ex Innocentio III. in epistola ad Philippum Galliarum Regem, atque Ingehergam ab eo repudiatam Reginam. tom.1.524. 1.

Potestatem iudiciariam ad Summum Pontificem pertinere Henricus Rex Angliæ confessus est. to.1.523. 2.

Quomodò Romani Pontifices potestatem iudiciariam in Imperatores, Reges, & principes Christianos exercuerint? tom.1.525. 1.

Potestate hac vsi sunt D. Petrus, & D.Paulus. to. 1.526. 1.

Potestas iurisdictionis.

Potestas iurisdictionis Ecclesiæ fuit à Christo instituta. to.11.540. 1;& seq.

Potestas iurisdictionis in Papa reperitur de iure Diuino; in Episcopis de iure humano. to.11. 541.7.

Potestas iurisdictionis quomodò à Papa deriuetur in Episcopos? to. 11. 541.1; & seq; & 544. 1; & seq; & 545.2.

Potestas iurisdictionis à Papa in omnes Prælatos est transmissa. to.2. ex Aluarez.3.2; & to. 13. 581; & seq.

Potestas iurisdictionis datur solùm per commissionem. to.13. 433. 2.

Hæc deperditur à solis schismaticis, non autem sacramentalis.to.13. 433. 2.

Potestas iurisdictionis aufertur à schismaticis, & hæreticis. to.11. 141. 8.

Potestas iurisdictionis soli Petro à Christo data fuit. to.2. ex Aluarez. 3. 2; & seq.

Potestas iurisdictionis circa temporalia an contrarietur perfectioni Apostolicæ? to.9. 673.1;& seq.

Potestas iurisdictionis, & ordinis necessaria est ad absoluendum à peccatis. to. 8. 230. 2.

Potestas absoluendi duplex est. to.13. 433. 2.

Potestas determinandi res fidei ad iurisdictionem propriè non spectat. tomo 3. 427. 2.

Potestas dispensandi in legibus necessariò debet esse in qualibet Republica. to.13.552. 1; & seq.

Potestas iurisdictionis extenditur ad varios actus, & qui sint? tomo 3.426. 2; & seq.

Pote-

Potestatem iurisdictionis in Episcopis non esse immediatè à Christo ostenditur. to. 2. ex Alex. à. S. Elpidio. 8. 2; & seq.

Potestatem iurisdictionis in Episcopis, & Curatis immediatè esse à Christo, aliqui cunantur probare. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 7. 1; & seq.

Potestas iurisdictionis fuit in Apostolis, & Discpulis immediatè data à Christo. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 6. 1.

Potestatem iurisdictionis esse in Summo Pontifice immediatè à Christo ostenditur rationibus. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 5. 2.

Potestas duplex iurisdictionis, & ordinis. tomo 2. ex Alex. à S. Elpidio. 4. 1; & seq.

Potestas ligandi, & absoluendi, & remittendi peccata discrimen. to. 2. ex Pighio. 69. 1.

Potestatis ligandi, & absoluendi à D. Petro fuit tradita D. Clementi eò modo, quo Petro data fuit à Christo Domino. to. 16. 52. 1.

Potestas iurisdictionis interpretatur potestas dicendi ius, siue statuendo, & hoc dupliciter. to. 4. 65. 2.

Potestas iurisdictionis est, qua Præsidens alicui Reipublicæ potest dicere ius statuendo, vel sententiando cum obligatione subditorum ad habendum illud, quod dicitur pro iusto. to. 4. 70. 1.

Potestas iurisdictionis plenæ spiritualium, & temporalium est immediatè à Deo in Papa. to. 4. 70. 1.

Potestas puniendi, & indulgendi arguit potestatem cognoscendi, tanquam quoddam præambulum. to. 9. 500. 1.

Potestas remittendi culpam, & pœnam, per quæ verba fuit à Christo Domino data Petro? to. 9. 700. 1.

Simplex Sacerdos tantùm cum potestate iurisdictionis potest absoluere. to. 9. 685. 1.

Potestas reseruandi sibi aliquos casus datur à Papa. to. 9. 684. 2.

Potestas, qua quis absoluitur, vel ligatur in anima in foro fori non debet dependere ab illis, qui eadem potestate ligantur, atque soluuntur. to. 9. 192. 8.

Quid de potestate fori exterioris, & quid de potestate clauium fori iurisdictionis inferioris. to. 9. 559. 156; & 157.

Potestas iurisdictionis in foro interno, quæ sit? to. 12. 387. 1.

Potestas iurisdictionis duplex pro duplici foro. to. 4. 268. 4; & 5.

Potestas iurisdictionis necessaria est potestari ordinis, vt hæc possit prodire in actum. tu. 4. 269. 5.

Potestas iurisdictionis fori exterioris dicitur necessaria, & coactiua. to. 4. 269. 6.

Potestas iurisdictionis in foro vnde processerit? to. 4. 387. 12; & seq.

Potestas ligandi, & soluendi importat potestatem condendi leges statuendi pœnas, iudicandi, puniendi, & absoluendi. to. 17. 426. 2; & seq.

Potestas iurisdictionis facit distinctionem accidentalem, & subest Papæ, vel Ecclesię. to. 13. 261. 1; & seq.

Potestas iurisdictionis omnium Prælatorum Ecclesiæ immediatè deriuatur à Papa. tomo 13. 354; & 357; & 358; & 360.

Potestas iurisdictionis deriuatur in omni principatu à Monarcha, seu Principe. tomo 13. 350. 1.

Potestas duplex requiritur ad absolutionem peccatorum. to. 13. 360. 1.

Potestas prædicandi est distincta à potestate iurisdictionis, & ab alijs, quæ in Euangelio leguntur. to. 13. 361. 1.

Potestas iurisdictionis Ecclesiasticæ siue in foro conscientiæ, siue in exteriori iudicio non est data toti Ecclesiæ, neque disiunctiuè, neque collectiuè. to. 13. 380. 2.

Potestas iurisdictionis Papæ in tota Ecclesia est de iure Diuino à Christo Domino instituta, & ab eo accepta immediatè. to. 5. 131. 238.

Potestas Metropolitica.

Potestas Metropolitica apud Afros non erat affixa determinatæ sedi, sed successiuè de Episcopo ad Episcopum consecratione seniorem totius prouinciæ transibat. tom. 6. 230. 2.

An hoc viguerit in omnibus sex Africæ prouincijs? to. 6. 232. 1.

Viguit procuidubio in Prouincia Cæsariensi. to. 6. 232. 1.

Res exploratissima est non viguisse in prouincia Proconsulari. to. 6. 232. 1.

Potestas Metropolitica extenditur ad confirmationem Episcoporum. to. 6. 237. 1.

Potestas mixta.

Potestas mixta est immediatè à Christo Domino, & quomodò sit à suis Vicarijs ostenditur? to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 15. 1; & seq.

Potestas ordinis.

Potestas ordinis est immediatè à Christo. tomo 2. ex Alex. à S. Elipidio. 5. 1; & to. 10. 165. 1.

Potestas ordinis, quia est à Deo est immobilis, potestas iurisdictionis, quia est de iure humano est mobilis. to. 11. 541. 7.

Potestas ordinis, & iurisdictionis necessaria est ad absoluendum à peccatis. to. 8. 230. 2.

Potestas ordinis, & iurisdictionis, quæ sit in Petro, quando, & per quæ verba fuerit data. to. 9. 536. 115.

Potestas ordinis, quomodò sit data Ecclesiæ? to. 9. 558. 155.

Quas vires habeat? to. 12. 386. 2.

Eius discrimina. to. 12. 391. 2.

Potestas ordinis apud hæreticos Angliæ. tomo 12. 398. 2.

Potestatis ordinis obiectū est corpus Christi Domini verum, & reale; & iurisdictionis mysticum. to. 4. 268. 1.

Potestas ordinis nullum dicit imperium, & potest stare sine potestate iurisdictionis. to. 4. 268. 1.

Potestatis ordinis origo, ratio, officium, & finis. to. 4. 268. 2.

Potestatis ordinis definitio tradita à S. Hieronymo. to. 4. 268. 3.

Potestas ordinis, quæ sit? to. 13. 379. 2.

Quando datur? to. 13. 379. 2.

Potestatis Ecclesiasticæ plenitudo, vt includit potestatem ordinis non potest esse in Ecclesis vniuersali iuxta sensum aduersariorū. tomo 13. 380. 1.

Potestas ordinis ęqualis in Papa, & Episcopis, non tamen iurisdictionis. to. 15. 227. 33.

Poteſtas ordinis æqualis eſt in Papa, & in omnibus Epiſcopis, poteſtas verò iuriſdictionis pleniſſimè eſt in ſolo Papa, quia ipſi ſoli traditæ ſunt claues. to. 7. 749. 1.
Poteſtas ordinis æqualiter eſt in Papa, Epiſcopis, & Sacerdotibus, ſicut & perfectio caracteris; poteſtas verò iuriſdictionis eſt inæqualiter. to. 7. 750. 1.
Poteſtas ordinis conſecrationi connectitur, non autem poteſtas iuriſdictionis. to. 15. 227. 32.

Poteſtas Papalis.

Poteſtas papalis ſignificatur per illa duo verba: *Ecce duo gladij hic.* to. 6. 52. 2.
Huiuſmodi poteſtas eſt ſublimior poteſtate Regum. to. 7. 338. 2.
Eſt perfectior poteſtate Moyſis; quia figura imperfectior eſt figurato. to. 13. 351. 1.
Eſt à Deo ſingulariùs, quàm aliæ poteſtates. to. 4. 66. 2.
Diuinitùs eſt inſtituta. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio. 48. 2.
Tantùm præſtat Imperatoriæ poteſtati, quantùm ſol præſtat lunæ. tom. 18. 189. 1.
Poteſtas papalis eſt poteſtas Chriſti Domini. to. 7. 740. 2.
Poteſtas papalis, & regalis diſcriminantur; quia illa eſt à Deo immediatè, hæc mediantibus hominibus. to. 19. 599. 1.
Poteſtas papalis, & Eccleſiæ vna, & eadem eſt. to. 19. 504. 1.
Poteſtas papalis eſt ſingularis, & incomparabilis; quia eſt omnium maxima. to. 19. 249. 2; & ſeq; & 251. 2.
Poteſtas papalis non ſubijcitur poteſtati Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.
Eſt ſolummodo vna. tomo 2. ex B. Ægidio. 27. 1; & ſeq.
Eſt à Deo, concurrente tamen humano conſenſu. to. 2. ex B. Ægidio. 11. 1; & ſeq.
Illius diſcrimen à poteſtate politica. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Nequit reſtringi ab Eccleſia. to. 19. 94. 1.
Quæ, qualis, & quanta ſit poteſtas papalis circa nouella Eccleſiæ germina. tomo 1. 476. 1.
In Sampſone fuit figurata. to. 9. 273. 17.
Eſt ſuperior omnibus Regnis, & Imperio. to. 9. 594. 247.
Habet ſuos terminos, ideſt legem diuinam, & Eccleſiæ vtilitatem. to. 11. 316. 4.
Non poteſt conferri ab homine. to. 13. 327. 2.
Cunctis mundi principibus præcellit, nec temporibus, aut locis limitatur. tomo 15. 373. 2.
Eſt omnium poteſtatum prima, & ſuprema; to. 6. 49. 1.
Quomodò differat à poteſtate Regali. to. 19. 35. 2; & ſeq; & 127. 1.
Poteſtas papalis, & regia quomodò non debeant commiſceri? to. 7. 352. 2.
Non eſt eadem, ac poteſtas aliorum Prælatorum. to. 13. 367. 2; & ſeq.
Eſt perfectior, & dignior poteſtate, quam habuerunt Summi Pontifices in veteri teſtamento. to. 13. 351. 1.
Etiam extra Romani imperij confinia fuit extenſa. to. 17. 517. 1.
Poteſtas non eſt in Papa, ſicut in Rege, quomodò ſit intelligendum? tomo 9. 594. 247.
Secluſa Papæ poteſtate nulla poteſtas legitima eſt in Eccleſia. to. 19. 466. 2; & ſeq.
Poteſtas Papalis non ſubijcitur poteſtati Eccleſiæ. to. 2. ex Adolpho. 80. 2.
Poteſtas Papalis non eſt in Eccleſia quoad omnia vacante ſede, quamuis in Eccleſia ſit poteſtas eligendi Papam. tom. 11. 462. 6; & ſeq.
Poteſtas pontificia, & ciuilis habet diuerſam originem. to. 2. ex Alano. 48. 2.
Poteſtas papalis dupliciter poteſt eſſerri ad omnes Eccleſias. to. 3. 391. 2.
Poteſtas papalis differt à politica. tom. 2. ex Adolpho. 4. 2.
Vid Papæ poteſtas.

Poteſtas eligendi Papam.

Poteſtas electiua Papæ eſt in Eccleſia vacante ſede; non tamen poteſtas regulatiua, & architectonica. to. 10. 168. 2.
Poteſtas eligendi Papam fuit ſoli Eccleſiæ à Chriſto Domino commiſſa. to. 10. 263. 1.
Poteſtas eligendi Pontificem non eſt in Concilio generali. to. 10. 263. 1.
Poteſtas deſignandi, & eligendi perſonam, cui conferenda eſt poteſtas pontificia à Chriſto Domino data eſt hominibus. tomo 12. 597. 2.
Poteſtas electiua Papæ quomodò competat Eccleſiæ. to. 9. 770. 2.
Non conuenit *Epiſcopis; quia Apoſtoli non elegerunt Petrum.* to. 9. 770. 2.
Neque conuenit Concilio, quamuis Concilium poſſit Papam deponere in caſu hæreſis. to. 9. 770. 2.
Poteſtas electiua Papæ ſpectat ad Cardinales. to. 4. 480. 51; & 481. 57.
Poteſtas electiua Papæ perpetuò manet in Eccleſia. to. 19. 131. 1.
Poteſtas electiua Papæ non ſpectat ad laicos. to. 2. ex Pighio. 178. 2.
In primitiua Eccleſia fuit apud Clerum Romanum, præſertim apud principaliores Clericos, qui Cardinales dicebantur. tomo 10. 264. 1.
Nullo modo poteſt ſpectare ad principes ſæculares. to. 10. 764. 2.
Neque ad magiſtratus ſæculares. to. 10. 258. 1.
Deficiente Eccleſiæ ſenatu, ſpectat ad Clerum. to. 19. 139. 1.
In caſu depoſitionis Papæ an pertineat ad Concilium, vel ad Cardinales? tom. 5. 137. 53.
Poteſtas electiua Papæ ſpectat ad Cardinales, non ad Concilium; ne Eccleſia maneret orbata Paſtore, quouſque *Epiſcopi* totius Orbis conuocarentur ad Papæ electionem. to. 19. 10. 1.
Poteſtatem electiuam Papæ non eſſe in Epiſcopis probatur ex eo, quòd D. Petrus fuit electus, antequam inſtituerentur Epiſcopi, non tamen antequam inſtituerentur Apoſtoli, qui erant Chriſti Domini Cardinales. to. 19. 10. 2.
Poteſtas electiua Papæ fuit conceſſa Romanis. to. 5. 52. 1.
Ex facultate ipſius Papę modò redacta eſt ad ſolos Cardinales. to. 3. 358. 2.
Quomodò ſpectet ad Canonicos Baſilicæ Lateranenſis? to. 9. 764. 1.
Vid. Papæ electio.

Pote-

Potestatis plenitudo.

Potestatis plenitudo quid sit? to.9. 337.187.

Potestatis plenitudo est tantùm in supremo capite, qui est Papa. to.10. 550. 2; & seq.

Quomodò Summus Pontifex habet exercitium plenitudinis potestatis? tom.9. 555. 149; & seq.

Solus Papa fuit vocatus à Deo in plenitudinem potestatis; cęteri autem Episcopi solùm in partem sollicitudinis. tom. 9. 236. 8.

Papa bonus, & malus habeat eandem potestatis plenitudinem. to.7. 742; & seq.

Habet tantùm eam plenitudinem potestatis, quam ei reliquit Christus Dominus, vt homo. to.18. 236. 8.

Potestatis plenitudo, quæ est in Papa, in quo consistat? to.13. 344. 1.

Potestatis pleditudo intelligitur cum claue discretionis. to.9. 325. 95.

Potestatis Ecclesiasticæ plenitudo, vt includit potestatem ordinis, non potest esse in Ecclesia vniuersali, idèst in omni homine Christiano. to.13. 380. 1.

Potestatis plenitudo in Papa ex sacris canonibus demonstratur. tomo 2. ex Aluarez. 3. 1.

Potestatis plenitudo sumi potest intensiuè, & extensiuè. to.2. ex Pighio. 29. 1.

Potestati plenitudinis non nocet præscriptio. to.9. 350. 268.

Potestatis plenitudo, quæ est in Papa, non est sicuti illa, quæ est in Christo Domino, sed ministerialiter. to.9. 652. 1.

Potestatis plenitudo in quindecim ostenditur. to.9. 652. 2.

Potestatis plenitudo absolutè considerata est à Deo, sed in hoc, vel in illo est per cooperationem humanam. tomo 9. 256. 3.

Potestatis plenitudinē non posse subijci, quomodò est intelligendum? to. 9. 256. 4.

Aliter est in Papa, aliter in Ecclesia, & quomodò? to.9. 347. 254.

Potestatis plenitudo intelligitur de potestate iurisdictionis, quæ residet in solo Papa. to.9. 552. 144.

Potestatis plenitudo est in Papa subiectiuè, in Ecclesia obiectiuè, & in Concilio generali repræsentatiuè. to. 9. 552. 144.

Potestatis plenitudinem esse in Ecclesia principaliter, & in Papa exercitium, an sit verum? to.9. 555. 149; & seq.

Potestatis plenitudo vnde sumatur? tomo 3. 179. 1.

Potestatis plenitudinem manere semper debere in Ecclesia dupliciter potest intelligi. to.13. 397. 2.

Potestatis Ecclesiasticæ plenitudo dupliciter potest accipi. to.13, 397. 2.

Potestatis plenitudinem Christus Dominus contulit D. Petro. to. 16. 12. 1; & seq.

Potestatis plenitudo fuit data Papæ non Ecclesiæ. to.7. 793. 2; & seq.

Potestatis plenitudo competit Papæ ex triplici genere. to.9. 820. 1.

Potestatis plenitudinem habet Papa, cui omnes potestates subijciuntur, & à nulla alia potestate dependet, adeoque est simpliciter independens. tomo 6. 79. 2.

Ex eo, quòd habet plenitudinem potestatis nequit subijci Concilio generali. tomo 7. 514. 2; & seq.

Quomodo dicatur habere plenitudinem potestatis remissiuè? to.9. 236. 9.

Potestatis plenitudo Papæ quæ sit? to.13. 344. 1; & to.9. 337. 187.

Potestatis plenitudo aliter est in Papa, aliter in Ecclesia. to.9. 347. 254.

Potestatis plenitudo est in solo Papa sine Cardibus. to.9. 248. 263.

Potestatis plenitudo fuit data Papæ in persona D. Petri. to.9. 349. 264.

Potestatis plenitudo non potest esse in multitudine, sed in vno Papa. tomo 9. 349. 264.

An contingenter sit in Papa ex eo, quòd sit ab eo separabilis. to. 9. 606. 284.

Potestas politica.

Potestas politica quamuis distinguatur à potestate Ecclesiastica; attamen illi subditur; quia gladius est sub gladio; & materiale est sub spirituali, cùm inferius sit sub superiori. tomo 18. 378. 1; & seq; & 684. 1.

Potestatem politicam subijci Ecclesiæ, vel potest intelligi, vt politica deriuatur ab ecclesiastica, cui subordinatur, velut potestas Vicarij ab Episcopo; & tunc potestas subordinata includitur in subordinatione; vel quia finis vnius subordinatur ad finem alterius, & vna ab alia dirigitur. to.18. 379. 1; & seq.

Potestas policica differt à potestate Papali. to.2. ex Adolpho. 4. 2.

Potestatis politicæ, & ecclesiasticæ discrimen. to.7. 491. 2.

Potestas Regalis.

Potestas regalis, à quo ducat originem? tomo 12. 371. 2.

Potestas regalis potestate Pontificia est longè inferior. to.6. 45. 1.

Potestas regalis, & ecclesiasticæ discrimen. tomo 10. 250. 2; & 178. 1; & tom.7. 471. 1; & 401. 1.

Potestas regalis est à Deo, sed cum subordinatione ad Papam. to.6. 69. 1.

Potestas regalis multis modis à Deo datur. to.12. 375. 1.

Non est immediatè à Deo. to. 12. 370. 1.

Potestas regalis diuersis modis comparatur. to.12. 371. 2.

Potestatis regalis diuersi gradus. tomo 12. 371. 2.

Potestati regali quando Christiani parere non teneantur. to. 12. 378. 1; & seq.

Potestas regalis, & spiritualis in lege veteri fuerunt coniunctæ. to.6. 43. 1.

Potestatis regiæ, spiritualis, & sæcularis differentia, & conuenientia. tomo 3. 150. 1.

Potestas regia, & Papalis, quibus modis dicantur esse in Papa. tom.3. 164. 2; & 165; & 166. 1.

Potestas regalis an sit necessaria Ecclesiæ? tomo 3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.

Potestatis temporalis regiæ gradus. tomo 3. 178. 2.

Potestatis regalis, & sacerdotalis discrimen. to.3. 129. 1.

Eius initium. tomo 3. 133. t.
Potestas regia quanuis immediatè sit à Deo, attamen subijcitur potestati Papæ; sicut corpus quanuis sit à Deo, subijcitur tamen animæ. to. 1t. 376. t.
Potestas regalis est subdita ecclesiasticæ ex institutione Christi Domini. to. 3. 617. 2.
Potestas regalis quomodò distinguatur à potestate ecclesiastica, & ciuili? tomo 3. 425; & seq.
Potestas regalis per sacerdotalem ordinata. to.3. 42. 2.
Potestas regalis detruditur in Paganismum; si non subijciatur potestati Papæ. tomo 7. 310. 1; & seq.
Potestatem regalem subijci potestati Papæ probatur ex illis verbis: *Reddite, quæ sunt Cæsaris Cæsari* &c. to. 7. 310. 2.
Potestas regia est de iure Diuino, & de iure Diuino subicitur potestati Papæ. tom. 7. 311. 1; & seq.
Potestas regalis quomodò sit à Deo? tom. 7. 477. 1; & seq.
Potestas regalis, prout malè operatur contra Deum, & contra leges Diuinas, non est à Deo. to.7. 478. 2.
Potestas regalis perfectiori modo est in Papa, quàm in Regibus; quia Papa potest Reges corrigere. to.7. 743.1.
Potestatem regalem subijci potestati Papæ colligitur ex caractere baptismali, quo Reges declarantur oues subditæ pastori totius Ecclesiæ. to.7. 323. 2.
Item ex clauibus regni celorum traditis Petro, & eius successoribus, quibus possunt Reges excludere à Regno Cœlorum. to.7. 324. 1; & seq.
Item ex illis verbis: *Si Ecclesiã non audierit; sit tibi tanquam Ethnicus, & Publicanus*; quibus etiam Reges Papæ inobedientes reijciuntur ab Ecclesia. to.7. 526. 2; & seq.
Item ex eo, quòd causæ temporales remittantur ad iudices ecclesiasticos. to. 7. 526.1.
Item ex eo, quòd temporalia reducantur ad spiritualia, tanquam inferius ad superius. to.7. 326. 2.
Item ex varijs canonibus sactis. tom.7. 327. 2; & seq.
Item ex Carolo Magno, & eius successoribus referentibus dignitatem Imperialem ad Summum Pontificem. tomo 7. 328. 1; & seq.
Potestas regalis est à Deo cum subiectione ad Papam. to.7. 378. t; & seq.
Potestas regalis quanquis sit à Deo, est tamen translata in Regem à communitate. to.7. 383. 2.
Potestas regalis est de iure Diuino. tomo 7. 442. t.
Potestas Regis potest in inuasorem sui Regni; sic potestas Papæ potest in inuasorem suæ fidei. to.7. 444. 2; & seq.
Potestatis regalis, & sacerdotalis munera quomodò fuerint distincta in lege veteri? to.8. 380.1.
Potestas regia, & imperialis est à Deo mediante hominum consensu. to. t8. 384. t.
Potestatem regalem esse à Deo, quomodò sit intelligendum? to.18. 406. 2.
Potestatis regalis, & spiritualis discrimen. tomo 10. t 78. t; & to.7. 471. t; & 491. 1.

Potestas Sacerdotalis.

Potestas sacerdotalis, & episcopalis differunt à potestate suprema totius Ecclesiæ. to.7. 17. 5.
Potestates sacerdotales duæ ad inuicem subordinatæ. to.t. 491. 1; & seq.
Potestas regalis per sacerdotalem ordinata. to.3. 45. 2.
Sacerdotalis, & regalis potestas quomodò fuerint disiunctæ in lege veteri? tomo 8. 380.1.
Potestatis sacerdotalis, & regalis discrimen. to.3. t29. t.
Potestas sacerdotalis, & ciuilis fuit coniuncta. to.6. 79. t.
Potestas sacerdotalis, & regalis an eidem competat personæ? to.3. t24. 2; & 126.2.
Potestas sacerdotalis quomodò communicetur? to. 3. 123. 2.
Potestas sacerdotalis, & Episcopalis quomodò differant à potestate totius Ecclesiæ? to.7. 17. 5.

Potestas spiritualis, temporalis, & ciuilis.

Potestas alia spiritualis, alia temporalis. tomo 6. 34. 2.
Potestas spiritualis, & temporalis coniunctio. to.7. 423. 1.
Potestas ciuilis debet concordare cum potestate *spirituali; sicut caro cum spiritu.* tomo 18. 408. 2.
Potestas temporalis coniuncta cum spirituali à principio mundi non implicat, quòd stent simul. to.4. 324. 1.
Potestatẽ spiritualem, & temporalẽ in eodem subiecto incompossibilem esse, fuit error Caluini. tom.4. 324. 2.
Potestas spiritualis præcessit temporalem, quia Abel obtulit sacrificium, cùm non erat potestas temporalis. to.19. 33. 2.
Potestas spiritualis, & temporalis, an possint in vna persona reperiri? to. 9. 672. 1.
Potestatis spiritualis, & regalis discrimen. to.7. 471. t; & 49t. t; & to. 10. 178. 1; & 250.1.
Potestas spiritualis, & secularis sunt diuersi generis; ideo non se habent, sicut duæ manus, quæ non subordinantur; sed ve caro, quæ subordinatur spiritui. tom. t8. 4t1. 1; & 415. 1.
Potestas temporalis est inferior potestate spirituali ratione amplitudinis; quia spiritualis extenditur etiam ad cælestia; & ratione fortitudinis, & stabilitatis, & ratione rectitudinis, & cognitionis; quia hæc collata est à Deo, & vtitur lumine supernaturali. to.19. 35. 2.
Potestas temporalis se habet respectu spiritualis, sicut corpus respectu animæ. to. 19. 33.1.
Potestatis temporalis finis qui sit? tomo t9. 33.1.
Potestas temporalis est sub disciplina, & magisterio potestatis spiritualis. tom. 19. 42. 2.
Eius inferioritas probatur ex eo, quòd maior est, qui benedicit, quàm qui benedicitur. to.19. 33. t.
Potestas in genere est temporalis, & spiritualis; hæc alia ordinis; hæc pariter duplex. to.3. 841. 1.

Poteſtas duplex ordinis, & iuriſdictionis. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 4. 1; & ſeq; & to.9. 245. 35; & to.3. 174. 1; & ſeq; & tomo 8. 364. 1.

Poteſtas ſpiritualis habet duplicem poteſtatem, & gladium. to.3. 171. 2.

Poteſtas ligandi, & ſoluendi diſtinguitur à poteſtate clauium. to.5. 17. 1.

Poteſtas remittendi peccata diſtinguitur à poteſtate prædicandi Euangelium. to. 20. 47. 1.

Poteſtas ſpiritualis extenditur etiam ad temporalia. to.7. 466. 2; & 463. 1; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis habet vſum gladij, ſed non materialis. tom. 7. 472. 2.

Poteſtatis ſpiritualis, & temporalis controuerſia Pariſijs excitata. tom. 7. 342. 1; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis, quæ neceſſariò dependet à ſigno viſibili, eſt in Eccleſia à Chriſto Domino inſtituta. tom. 8. 364. 1; & 363. 2.

Poteſtatem ſpiritualem ſe extendere ad temporalia Regum eſt certum apud Catholicos; dubium ſolummodò eſt, an extendatur directè, vel indirectè? to.18. 380. 1, & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis virtualiter extenditur ad poteſtatem temporalem. to. 2. ex Adolpho. 29. 1; & 4. 2.

Poteſtas ſpiritualis primariò in Papa reſidens, dignitate, tempore, & cauſalitate, temporalem præcedit. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 16. 1; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis magis congruit Eccleſiaſticis, quàm Sæcularibus. to.10. 138. 2.

Poteſtas ſpiritualis eſt præſtantior ciuili. to.10. 138. 2.

Poteſtas temporalis ſubijcitur ſpirituali, tanquam inferior ſuperiori. to.10. 178. 1, & 142. 2; & to.3. 179. 1; & 153. 2.

Poteſtas ſpiritualis, in quibus præemineat poteſtati ſæculari? to.9. 665. 2; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis ſublimiori modo exercet poteſtatem politicam. to.17. 430. 1.

Poteſtas ſpiritualis, & regalis in lege veteri fuerunt coniunctæ. to.6. 43. 1.

Poteſtatis ſpiritualis, regiæ, & ſæcularis differentia. & conuenientia. to.3. 150. 1.

Spiritualis eſt ſuperior, & dignior temporali. to.3. 150. 1; & 151. 2; & 154. 1; & ſeq.

Poteſtas ſpiritualis multipliciter cauſat poteſtatem temporalem. to.3. 151. 2; & 152. 2; & ſeq.

Poteſtas ciuilis non turbatur, ſed ordinatur à poteſtate Eccleſiaſtica. to.11. 376. 3.

Poteſtati ciuili Reipublicæ non præiudicatur à poteſtate Eccleſiaſtica. tom.11. 378. 7; & ſeq.

Poteſtas temporalis dependet à poteſtate ſpirituali. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & ſeq. & to.3. 432. 2.

Poteſtas Reipublicæ ordinatur ad bonum commune. to.8. 291. 5.

Poteſtas ciuilis eſt inferior poteſtate Eccleſiaſtica. to.3. 615. 2; & tom. 10. 138. 2; & to.3. 150. 1; & ſeq.

Poteſtas ciuilis non gaudet amplitudine ita, vt extendatur ad totum Orbem terrarum. to.3. 616. 2.

Poteſtas occidendi Principes non ſequitur ex poteſtate eos deponendi. tom. 2. ex Adolpho. 105. 1.

Poteſtas ciuilis quando, & quomodò poteſtati Eccleſiaſticæ ſubijciatur? tom. 2. ex Adolpho. 60. 1; & ſeq; & 43. 2; & tom. 16. 165. 2; & to. 10. 178. 1; & to.3. 181. 1; & ſeq; & to.5. 87. 1; & ſeq.

Poteſtas ſæcularis coercet, quos nequit coercere poteſtas ſpiritualis. to. 9. 425. 19.

Poteſtas ſæcularis in quibus ſubijciatur poteſtati Eccleſiaſticæ. to.9. 665. 2; & ſeq.

Poteſtas temporalis non dependet à Papa, ſicut aliæ poteſtates ſpirituales inferiores. to.9. 667. 2; & ſeq.

Non omnes poteſtates ciuiles ſunt ſubiectæ poteſtati temporali ipſius Papæ. to.9. 667. 2; & ſeq.

Poteſtatis ciuilis auctoritas, & honeſtas. to.12. 365. 2; & 366. 2.

Poteſtas temporalis exceditur ab Eccleſiaſtica. to.12. 442. 1.

Poteſtas Iudicis integra duo requirit. to. 3. 391. 2.

Poteſtas temporalis à quo fuerit inſtituta? to.3. 152. 1.

Poteſtas temporalis multipliciter cauſatur à poteſtate ſpirituali. to. 3. 151. 2; & 152. 2; & ſeq.

Poteſtas temporalis, vt ſit perfecta, duplici indiget formatione. to.3. 152. 1.

Poteſtas temporalis an ſit Eccleſiæ neceſſaria. to.3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.

Poteſtas temporalis ordinatur ad ſpiritualem, tanquam ad cauſam efficientem, & finalem. to.3. 175. 1; & 181.

Poteſtas temporalis nequit abſoluere, vel ligare poteſtatem ſpiritualem. tom. 5. 135. 49.

Poteſtas temporalis non eſt ita Deo coniuncta, ſicut ſpiritualis. to.13. 335. 1.

Poteſtas quilibet temporalis ſubordinata eſt poteſtati Papæ, ac propterea eſt ſolùm in miniſterium. to.7. 749. 2.

Subordinatur poteſtati ſpirituali, ſicut lumen naturale ſubordinatur ſupernaturali. to.7. 443. 2.

Poteſtatem ciuilem laicalem amitti per quodlibet peccatum mortale fuit hæreſis Waldenſium. to.15. 270. 2.

Poteſtas prætoria à Tiberio vni tantùm fuit conceſſa, ſed à Conſtantino fuit in quatuor diuiſa; conſtituit enim Prætorem Orientis, Prætorem Illyrici, Prætorem Italiæ, & Prætorem Galliarum. tom. 4. 369. 4.

Poteſtas ſæcularis ſignificatur nomine gladij, quia occupatur in occidendo reos; poteſtas verò ſpiritualis ſignificatur nomine clauis, quia eſt in ædificationem, non in deſtructionem. to.17. 401. 2.

Poteſtas temporalis, in quibus caſibus poſſit à poteſtate ſpirituali deponi? to. 10. 142. 2.

Poteſtas regiminis non eſt principaliter, ſed miniſterialiter à Chriſto Domino intenta. to.13. 364. 1.

Poteſtatem ciuilem quis negauerit? to. 12. 365. 1.

Poteſtas ſpiritualis an ſit cauſa efficiens, & finalis poteſtatis temporalis? tom.3. 175. 1; & 181.

Pote-

Poteſtatem ſpiritualem habentes an poſſint poſſidere temporalia? to.3. 177. 2.
Poteſtas ſpiritualis eſt coniunctior Deo, quàm ſæcularis. to.13. 335. 1.
Poteſtas ſpiritualis continet ſub ſe ſæcularem; ſicut clauis claudit gladium intra domum. to.17. 402. 1.
Poteſtas ſpiritualis non expirat hoc, vel illo Papa decedente: to.9. 456. 24.
Poteſtatis ſpiritualis origo. tom.17. 493. 1; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis noui Teſtamenti, eſt perfectior poteſtate veteris Teſtamenti. to.13. 351. 1.
Poteſtas ſpiritualis antiquior eſt poteſtate ſæculari. to.17. 402. 1.
Poteſtatis ſpiritualis, & ciuilis diſcrimen. to.5. 89. 2.
Poteſtatis ſpiritualis, & ciuilis finis diuerſus. to.10. 141. 2.
Poteſtatis ſpiritualis, & temporalis diſcrimen. to.6. 777. 7; & to.12. 391. 1.
Poteſtas ſpiritualis, & ſæcularis, in quo conueniant? to.3. 151. 1.
Poteſtatis vtriuſque diuerſitas. tom. 3. 134. 2.
Poteſtas ſpiritualis, in quo differat à poteſtate tyrannica? to.5. 16. 2.
Poteſtas ſæcularis inſtituta pro auxilio poteſtatis ſpiritualis. to.4. 691. 33.
Poteſtas ſpiritualis non eſt diſtincta à poteſtate temporali indirectà. to.10. 186. 1.
Negare vtranque eſt ferè hæreſis. tom.3. 52. 2.
Poteſtas quæ ſe extendit ad ſpiritualia, & temporalia probatur ex S. Bernardo, & alijs. tom.2. ex Alex. à S.Elpidio. 17. 2; & ſeq.
Poteſtas ſpiritualis Papæ eſt ampliſſima in omnes Principes Orthodoxos in ordine ad finem ſupernaturalem, licèt non habeat iuriſdictionem ciuilem in eorum Regna. to.13. 277. 2.
Poteſtatem temporalem totius Orbis habet Papa, quam non exercet, quia cæleſtibus occupatus, terrena debet deſpicere. to. 6. 56. 1.
Potentialiter, non actualiter habet poteſtatem in totum Orbem. to.6. 58. 2.
In toto Orbe habet poteſtatem in temporalibus in ordine ad finem ſupernaturalem. to.4. 649. 1.
Habet poteſtatem temporalem, quia iure ſui papatus poteſt ſupplere negligentiam ſæcularium in faciendo iuſtitiam ſubditis, & alijs de cauſis. tom. 13. 465. 1; & 466. 2.
Non habet poteſtatem temporalem directam in omnes Catholicos, niſi in quibuſdam caſibus. to. 10. 178. 2.
Habere poteſtatem temporalem, & ſpiritualem ſimul non repugnat. to.9. 681. 1.
Poteſtas paſtoralis in vniuerſam Eccleſiam eſt duratura vſque ad ſæculi conſummationem in ſuis ſucceſſoribus. to.16. 380. 2; & ſeq.
Poteſtas conferendi characterem fuit per Apoſtolos reſtituta, & conceſſa ſolis Epiſcopis. to.9. 101. 35.

Poteſtas ſuprema.

Poteſtas ſuprema quæ ſit? to. 12. 381. 2.
Poteſtas ſumma an ligetur ſacris canonibus? to.3. 949. 1.
Poteſtas ſumma poteſt exercere munera poteſtatis inferioris. to.17. 506. 1; & ſeq.
Poteſtas, quæ poteſt errare, non eſt ſuprema, quia ab alia, quæ nequit falli, debet regulari. to.18. 25. 2.
Poteſtas ſuprema in Eccleſia vniuerſali triplici modo habetur ex Gerſonio. to. 3. 567. 1.
Poteſtas ſuprema in Eccleſia ſemper manet. to.9. 498. 51.
Poteſtas ſuprema an poſſit eſſe ſine Papa? to.9. 605. 284.
Poteſtas Eccleſiaſtica eſt ſuprema. tom. 10. 137. 1.
Poteſtas ſuprema immediatè à Deo tribuitur. to.12. 375. 1.
Poteſtas ſuprema in Principatu Regali, ſiue Monarchico in ſolo Principe locatur. to. 13. 347. 2.
Poteſtas ſumma Papæ ex varijs decretis colligitur. to.4. 213; & ſeq.
Poteſtatem ſupremam habet Papa in Eccleſia Dei; quia Eccleſiæ regimen eſt Monarchicum, & contrarium aſſerere eſt error Ioannis Huſs. to.19. 446. 2; & 447. 1.
Si Papæ collata non fuiſſet ſumma poteſtas in totam Eccleſiam, multa ſequerentur abſurda. to.9. 210. 132.

Poteſtas Synagogæ.

Poteſtas ſpiritualis Synagogæ fuit Monarchica. to.10. 249. 2.
Poteſtas omnis in Synagoga deriuatur à ſummo Præſidente. to.13. 351. 1.
Poteſtas ſacerdotalis in lege veteri erat ſubdita Regali. to.3. 617. 1; & ſeq.
Poteſtatem ciuilem Hebræorum Reipublicæ iure diuino ſacerdotio fuiſſe ſubiectam, & ab ipſo ſemper debuiſſe pendere demonſtratur. to.16. 154. 2; & ſeq.
Poteſtas ſuprema in cauſis ſpiritualibus in lege veteri fuit ſolùm apud Principes ſacerdotum, non populi. tom.16. 154. 1; & ſeq.
Poteſtas iudiciaria iudicandi inter ſanguinem, & ſanguinem; inter cauſam, & cauſam; quæ in lege veteri competebat ſummo Sacerdoti, competit Papæ. to. 7. 459. 1.
Sicut poteſtas in lege veteri non erat penes totam communitatem, ſed tantùm in ſummo Pontifice; ita in lege Euangelica poteſtas Eccleſiaſtica non eſt in omnibus Chriſtifidelibus, ſed in ſolo Romano Pontifice. to.3. 174. 2.

Poteſtas Apoſtolorum.

Poteſtas iuriſdictionis Apoſtolorum. *Vid. pag.23. col.1.*
Poteſtas Apoſtolorum congregandi Concilia. *Vid. pag.24. 1.*
Poteſtas Apoſtolorum congregandi Eccleſias, & ordinandi Epiſcopos, confirmandi Religiones, & canonizandi Sanctos. *Vid. pag.24. 1.*

Poteſtas Cardinalium.

Poteſtas Cardinalium vacante Sede. *Vid. pag.68. 1.*
Poteſtas Cardinalium viuente Papa. *Vid. pag.69. 2.*

Poteſtas Concilij.

Poteſtas, & auctoritas Concilij in Papam dubium

bium de hæresi. *Vid. pag.*105. 1.
Potestas Concilij in Papam legitimum. *Vid. pag.*105. 2.
Potestas Concilij à quo sit? *Vid.pag.*106. 2.
Potestas, & auctoritas Concilij, quæ, & qualis? *Vid. pag.*107. 1.
Potestas Concilij Constantiensis. *Vid. pag.* 128. 1.

Potestas Ecclesiæ.

Potestas Ecclesiæ. *Vid. pag.*175. 2.

Potestas Episcoporum.

Potestas Episcoporum. *Vid. pag.*215. 2.
Potestas Episcoporum condendi leges, & constitutiones. *Vid. pag.*216. 2.
Potestas Episcoporum in Concilijs. *Vid. pag.* 216. 2.
Potestas Episcoporum eligendi sibi successorem. *Vid. pag.*217. 2.
Potestas Episcoporum dispensandi. *Vid. pag.* 217. 2.
Potestas Episcoporum concedendi indulgentias. *Vid. pag.*218. 1.
Potestas Episcoporum excommunicandi. *Vid. pag.*218. 1.
Potestas Episcoporum in criminalibus. *Vid. pag.*218. 1.
Potestas Episcoporum conferendi Sacramentum Confirmationis. *Vid. pag.*218. 2.
Potestas Episcoporum politica. *Vid.pag.*218. 2.

Potestas Imperatorum.

Potestas, & ius Imperatorum. *Vid. pag.*281. 2.

Potestas Papæ.

Potestas spiritualis Papæ. *Vid. pag.*412. 1.
Potestas temporalis Papæ. *Vid. pag.*412. 2.
Potestas iurisdictionis Papæ. *Vid. pag.* 413. 1.
Potestas Papæ super Ecclesiam. *Vid. pag.*414. 2.
Potestas Papæ in Reges, & Principes. *Vid. pag.*417. 1.
Potestas Papæ deponendi Reges. *Vid. pag.* 419. 2.
Potestas Papæ excommunicandi Reges, & Principes. *Vid. pag.*420. 2.
Potestas Papæ eligendi Imperatorem. *Vid. pag.*420. 2.
Potestas Papæ in Infideles. *Vid. pag.*421. 1.
Potestas Papæ in Hæreticos. *Vid. pag.* 421. 2.
Potestas Papæ in Episcopos. *Vid. pag.* 421. 2.
Potestas Papæ ordinandi Episcopos. *Vid. pag.*422. 2.
Potestas Papæ concedendi indulgentias. *Vid. pag.*422. 2.
Potestas, & superioritas Papæ supra Concilium. *Vid. pag.*425. 1.
Potestas Papæ congregandi Concilia. *Vid. pag.*426. 2.
Potestas Papæ transferendi, & dissoluendi Concilium. *Vid. pag.*428. 1.
Potestas Papæ circa decreta, & statuta Conciliorum. *Vid. pag.*428. 2.
Potestas Papæ confirmandi Concilia. *Vid. pag.*429. 2.
Potestas Papæ in thesaurum Ecclesiæ. *Vid. pag.*430. 1.
Potestas Papæ in Religiones, & Ordines. *Vid. pag.*430. 1.
Potestas Papæ canonizandi. *Vid. pag.* 430. 2.
Potestas Papæ creandi Cardinales. *Vid. pag.* 431. 1.
Potestas Papæ condendi leges, & interpretandi Scripturas. *Vid. pag.*431. 1.
Potestas Papæ conferendi beneficia, & exemptiones. *Vid. pag.*431. 2.
Potestas Papæ circa Sacramenta. *Vid. pag.* 432. 1.
Potestas Papæ excommunicandi, & absoluendi. *Vid. pag.*432. 2.

Potestas D. Pauli.

Potestas D. Pauli in totam Ecclesiam. *Vid. pag.*454. 2.
Potestas D. Pauli condendi leges. *Vid. pag.* 455. 1.

Potestas D. Petri.

Potestas D. Petri. *Vid. pag.*484. 2.

Pouellus.

Pouelli Oxoniensis mendacia contra Papam de dispensatione matrimonij. to.16. 436. 2.
Item quòd Papa possit dispensare contra vetus, & nouum Testamentum. tom.16. 436. 4.
Item quòd Papa potest dispensare super vsuris, cùm sint prohibitæ iure Diuino. to.16. 436. 4.
Item Papam sibi vendicare nomen, & potestatem Dei. to.16. 436. 5.
Item, quòd Papa possit aliquid facere ex nihilo, idest, creare, quod soli Deo conuenit. to.16. 436. 6.
Item, quòd Papa possit Sacramenta à Christo Domino instituta mutare. to.16.437. 7.
Item Papam iactare, quòd maior sit Ecclesiæ, quàm Scripturæ auctoritas. tom.16. 437. 8.
Item dicit, grauius peccatum censeri apud Pontificios, comedere carnes à Papa prohibitas, quàm transgredi quoduis Dei præceptum. to.16. 437. 9.

Practica.

Practica habita in Concilio Basileensi in multis exorbitauit. to.13. 531. 1.
Practica, & gesta illius Congregationis plurima scandala in Dei Ecclesia pepererunt. to.13. 531. 1.

Praxeas.

Praxeas Apostata Monarchicorum, & Patropassianorum Antesignanus. to.1. 110. 1.
Praxeæ, & Tertulliani error de rebaptizandis hæreticis. to.1. 110. 1.

Præcedentia Cardinalium.

Cardinales Diaconi cur præcedant Episcopis? to.3. 839. 1.
Ob plures rationes præferuntur Episcopis. to.4. 342. 7.
In Concilijs subscripserunt, antequam subscriberent Episcopi; & si aliquando seruatum non fuit, reuerentiæ est tribuendum. to.4. 343. 9.
Cardinalis Hostiensis, quia consecrat Papam, & vngit Imperatorem, habet ex priuilegio secundum locum in Concilijs immediatè post Papam. to.18. 113. 1.
Cardinales præsbiteri in Concilijs an sint præferendi Patriarchis? tom. 18. 114. 2.
Eorum differentia ab Episcopis. tom. 4. 705. 84.

Cardinales à S. Petro Damiano antepositi fuerunt etiam Patriarchis. to. 17. 309. 1.

Præcedentia Episcoporum.

Precedentia Episcoporum sumitur secundùm antiquitatem promotionis. to. 18. 114. 5.
Episcopi in Concilijs sedere debent post Archiepiscopos. to. 18. 114. 3.
Episcopus subiectus Patriarchæ debet præcedere Episcopum subiectum Primati. to. 18. 114. 4.
Si autem sint sub eodem Patriarcha, ille debet præcedere, qui à digniori fuit promotus. to. 18. 114. 4.

Præceptum.

Præceptum Matthæi 10. de non portando auro, & argento non pertinet essentialiter ad perfectionem spiritualem. to. 13. 487. 1; & seq.
Præcepta, quæ rei substantiam non variant, pro loco, & tempore possunt variari. to. 7. 222. 1.
Præceptum primum Decalogi explicatur. to. 2. ex Adolpho. 88. 2; & seq.
Præceptorum Christianorum regulæ cur sint vniuersales? to. 3. 208. 1.
Præcepta moralia Diuini iuris portionem esse quomodò intelligendum? to. 11. 526. 5.
Euangelica lex perfectionis præcepta nobis tradidit. to. 11. 527. 6.
Præcepta ceremonialia abolita sunt per Christi Domini aduentum, & eius passionem. to. 11. 527. 5.
Præceptum habendi Papam est affirmatiuum. to. 3. 450. 1.
Præcepta moralia, & iudicialia, quæ remanserint integra in lege Euangelica; & in quibus Papa possit dispensare? to. 9. 171. 19.
Præceptum Papæ de non consecrandis Episcopis? to. 6. 659. 1; & seq.
Præceptum quantumcumque durum, si non sit contra fidem catholicam, debet seruari. to. 9. 20. 83.
Præcepta Apostolorum dummodò non sint contra articulos fidei possunt à Papa dispensari. to. 16. 417. 13.
Præcepta à consilijs, licèt omnia dicantur per verba imperatiui modi in sacra Scriptura, fuerunt per cathedram D. Petri distincta; & hoc erat vtile scire, quia præcepto non obedire peccatum est; consilio autem si vti nolueris, minus boni adipisceris. to. 16. 414. 14.
Precepta legalia, & ceremonialia veteris testamenti, tanquam figura, & vmbra, aduenientе luce, & veritate, cessarunt. to. 16. 413. 4.
Præcipientibus Imperatore, Rege, & Papa contraria, cui sit obediendum in his, quæ ad peccatum spectant? to. 5. 132. 40.
In quibus præceptis moralibus Papa possit dispensare? to. 9. 171. 19.

Præceptum Christi Domini.

Quando Christus Dominus præcepit abscindi membra propter scandalum, non præcepit abscindi caput. to. 9. 450. 185.
Pro temporis varietate, & circumstantijs Christus Dominus mutauit vel consilia, vel præcepta, vel promissa. to. 17. 432. 2.
Multa præcepit Christus Dominus, quæ scripta non sunt. to. 16. 419. 1.
Quare Christus Dominus præceperit Apostolis, vt nollent vocari Rabbi, sed fratres? to. 9. 434. 15.
Non prohibuit nomen Magistri, sed solùm prohibuit arrogantiam, & supercilium Pharisæorum, qui legis magisterium superbè affectabant. to. 17. 168. 2; & seq.
Prohibuit Pastoribus Ecclesiæ fastum, & superbiam. to. 17. 168. 2.
Præcepit Apostolis, vt sibi emerent gladios, qui significant potestatem. to. 17. 407. 1; & seq; & 431. 1; & seq.
Dum viueret, iussit Apostolos ire sine pera, & virga; sed ad Cœlum ascensurus eis præcepit, vt sibi emerent gladios. tom. 17. 431. 1.
Non prohibuit Petro vsum gladij materialis, sed tantùm præcepit, vt illum in vaginam conuerteret. to. 17. 432. 1; & seq.
Ob duplicem rationem præcepit, vt à Pharisæis caueamus. to. 9. 484. 15.
Cur non præceperit fidelibus, vt Petro obedirent, sed Petro, vt fidelibus administraret? to. 4. 757. 92.
Præceptum Christi Domini de non dimittenda vxore quomodò obseruetur ab illis, qui carnaliter non coniunguntur? tomo 2. ex Alano. 56. 1.
Eius consilia non obligant necessariò, sicut obligant præcepta. to. 12. 380. 1.
Prohibuit Apostolis *principatum* tyrannicum, non Ecclesiasticum. to. 19. 234. 1.
Consilia Christi Domini relinquunt rem faciendam sub libera voluntate hominis. tomo 12. 380. 1.

Preces.

Preces Christianorum valorem habent ex eo, quòd orationis Christi Domini virtuti innituntur. to. 18. 340. 2.
Preces seruorum Dei niti semper debent *misericordiæ* Christi Domini. to. 18. 342. 2.
Orationi debet semper correspondere cor. to. 18. 343. 1: & seq.
Danielis oratio ad salutem populi fuit *directa*. to. 18. 343. 1.
Preces dicendæ per Pontificem in Concilio. to. 9. 131. 9.
Preces Ecclesiæ pro defunctis. to. 19. 314. 1.
Preces Ecclesiæ pro infidelibus. to. 9. 689. 1.
Ecclesia cur orauerit pro Petro in carcere constituto, non pro Stephano, aut Iacobo? to. 3. 805. 2; & to. 12. 171. 2.
Quomodò Ecclesia in precibus Papæ præferatur? to. 10. 216. 2.
Oratio Christi Domini opposita Dœmonis malignitati. to. 4. 807. 5.
Orandus est Deus pro Papa imperfecto, vt eum emendet, non vt eum tollat. tomo 9. 440. 127; & 128.
Precibus, & lacrymis Pontifices rogarunt Imperatores, vt illos adiuuarent in Concilijs congregandis propter Ecclesiæ necessitates. to. 4. 690. 1; & seq; & to. 5. 150. 107; & to. 6. 511. 1.
Quæ preces in initio Concilij debent cantari? to. 9. 130; & seq.

Prædestinatio.

Prædestinationis controuersia. to. 15. 604. 1; & seq.
Prædestinatorum, & reproborum signa. to. 4. 237. 2.

Prædestinati, & fideles sunt oues Christi Domini. to.4. 800. 145.
Prædestinatos solos esse membra Ecclesiæ dixit Lutherus. to.10. 156. 2.
Prædestinatiani.
Prædestinatiani hæretici an fuerint, qui fatalem impingerent prædestinationem? to.15. 553. 11.
Absurditates dogmatum, quæ Prædestinatianis tribui solent, S. P. Augustinus, & post eum S. Prosper, ac S. Fulgentius, solidè confutarunt. to.15. 553. 3.
Prædicatio.
Prædicationis munus solis Sacerdotibus est proprium. to.1. 256. 2.
Prædicationis munus solis Ecclesiasticis fuit demandatum. to.2. ex Adolpho. 62. 1.
Prædicatio Euangelica non est perniciosa, sed summè vtilis Reipublicæ. tomo 2. ex Adolpho. 64. 1.
Prædicatio qualis esse debeat? to.3. 252. 2; & seq.
Quas conditiones requirat? tom. 2. ex Adolpho. 65. 1.
Prædicationis munus nemo potest exercere, nisi ab Ecclesia probetur, & mittatur. tomo 20. 548. 2; & 549. 2.
Prædicatio D. Pauli Cornelio, & toti eius domui. to.4. 142. 2.
Vid. Pauli prædicatio.
Prædicatores.
Prædicatores Catholici non sunt seditiosi. to. 2. ex Adolpho. 66. 1.
Prædicandi facultas D. Paulo concessa. to.4. 151. 1.
Prædicatori fidem proponenti quomodò populi teneantur credere? to.9. 715. 1.
Prædicatores an habeant aliquam infallibilitatem? to.9. 714. 2; & 715. 1.
Prædicatores plures missi fuerunt ab Ecclesia Romana ad Gallicanas Ecclesias. tomo 1. 519. 1.
Prædicantes miracula falsa, & prophetias falsas audientes, & detrahentes in concionibus de Prælatis scandalosè sunt excommunicati. to.5. 233. 46.
Petrus fuit electus ad prædicandum Euangelium Iudæis; sicut Paulus ad illud prædicandum Gentilibus. to.14. 534. 8.
Euangelij primam prædicationem secuta sunt signa, vt prædicatores crederentur à Deo missi. to.4. 631. 1.
Prælatus, Prælatio, & Prælatura.
Prælatus ab Ecclesia toleratus iurisdictionem veraciter exercet. to.3. 28. 2.
Prælati contemnentes venire ad Concilium, dummodò sint admoniti, & non impediti, multipliciter sunt puniendi. to.13. 500. 2; & seq.
Antequam tamen puniantur, sunt admonendi, vt contumaces. to.13. 502. 2.
Prælati maiores, qui regulariter habent à Papa potestatem iurisdictionis; an deficiente Papa habeant potestatem Apostolorum? to.13. 531. 2; & seq.
Prælati inferiores an possint instituere maioratum, vel primogenium? to. 5. 573. 126; & seq.
Prælatos Ecclesiæ maximè decet humilitas. to.14. 290. 1; & seq.
Prælati Ecclesiæ quam potestatem habeant? tomo 1. ex Tanneto. 6. 32; & sequen.
Prælati quando Ecclesiæ status periclitatur, debent se ipsos exponere pro Domo Dei tuenda. to.9. 57. 288.
Prælati sunt positi, tanquam signum. to. 9. 425. 17; & 427. 33.
Prælatus, quidquid acquirit, pro sua Ecclesia acquirit. to.9. 404. 34.
Prælatus qui iurauit non contrauenire contractui, ratione damni potest petere restitutionem in integrum. to.9. 341. 211.
Prælatus cogi potest ad cessionem Prælaturæ, vel beneficij propter scandalum, vel scandali periculum. to.18. 117. 4.
Prælati habentes facultatem ad testandum de bonis Ecclesiæ, non possunt ex testamento instituere primogenium. to.5. 573. 127.
An Prælatus Monachus possit de bonis suis testari? to.5. 572. 2.
Prælatos, postquam in pauperes partem de fructibus sui Episcopatus erogant, ex residuo benè posse consanguineis aliquid largiri, moderatè tamen, secundùm eorum dignitatem. to.5. 574. 128.
Prælati possunt erigere, vel fundare Ecclesiam, vel Xenodochium, & pro iure patronatus. to.5. 574. 128; & seq.
Si Prælatus regularis, & Papa contraria, licita tamen, præcipiant, semper Pontificis præcepto potiùs quàm Prælati parendum est. tomo 5. 575. 130.
Prælatorum inferiorum potestas in suos subditos regulares deriuatur à Summo Pontifice. to.5. 575. 130.
An Prælati Ordinum possint præcipere suis Religiosis, vt pergant ad Indos, seu hæreticos? to.5. 575. 132.
Prælati an possint obligare ad ea, quæ sunt super regulam Regularium? to.5. 576. 133.
Prælatus quare peccabit mortaliter, si deneget licentiam suo Religioso transeundi ad strictiorem Religionem sine legitima causa? to.5. 583. 170.
Quid dicendum de Prælato conuentuali, à quo subditus petit licentiam transeundi de Religione æquali, ad aliam æqualem? tomo 5. 583. 171.
Prælati nomine in hoc casu intelligi Prælatum immediatum ipsius monasterij. to. 5. 583. 171.
Prælati an possint instituere aliquod opus pium extra Diœcesim suam, illudque administrandum consanguineis tradere? tom.5. 574. 128.
Prælati Religionum an possint concedere indulgentias in sibi subditos? to. 5. 429. 12.
Prælatum Ecclesiæ particularis habere claues supra totam Ecclesiam, & esse Christi Vicarium præter Romanum Pontificem, hæresis est. to.8. 244. 2.
Prælati inferiores, an habeant plenum dominium in bonis Ecclesiasticis. to. 5. 547. 2; & 3.
In Prælatis requiritur prudentia de agendis, & sapientia de Diuinis. to.3. 631.
Prælati, & Curati prædicationis pabulo, & oratione pascere debent. tom.3. 254. 2; & 258. 2.
Prælati, & Sacerdotes officia publica exercentes in peccato mortali, an peccent? to.3. 251. 2.

Prælati debent potius vita, quàm verbo corrigrre. to.3. 252. 2.
Prælatorum cura triplex. to.3. 253. 1.
Prelatorum actiones facile à subditis imitantur. to.3. 240. 1.
Prælatis Ecclesiæ conuenit Sacerdotalis, & Regalis potestas. to.3. 131. 2.
Prælati Ecclesiæ possunt possidere bona temporalia. to.3. 177. 2.
Prælati aliqui cur non possint prædicare? tomo 3. 254. 2.
Prælati quomodò debeant prædicare? to. 3. 255. 1.
Prælati curam debent habere imbuendi virtutibus subditos. to.3. 256. 1.
Prælatio fuisset in statu innocentiæ si durasset. to.3. 68. 2.
Prælatio quinque modis potest haberi. to.3. 248. 2; & seq.
Prælati debent animabus calicem passionis bibendum exhibere. to.3. 257. 2.
Prælati negligentes sunt arguendi. to.3. 262. 1; & seq.
Prælatorum ordo sedendi in Concilio vniuersali. to.13. 507. 1; & seq.
Prælati figura est rector nauis. to.3. 262. 2.
Prælatis semper est obediendum. to.3. 263. 1.
Prælatura importat imperium,& onus iuuandi inferiores. to.3. 294. 1.
Prælati dupliciter possunt considerari. to. 3. 439. 1.
Ab illis potest ad Papam appellari. tomo 3. 439. 1.
Prælatus debet constanter tueri suam dignitatem, & suum officium exercere. to. 13. 245. 2.
Prælatus potest percutere Clericos per se, vel per alios, non tamen per laicum. tomo 5. 197. 8.
Prælatus, quas qualitates debeat habere? tomo 1. 408. 2; & seq.
Prælati quomodò accipiant potestatem iurisdictionis à Papa? to.13. 361. 2.
Prælati vltra Papam, sunt Ecclesiæ necessarij. to.13. 373. 2.
Prælatus est lex, & regula subditorum. to.2. ex B. Ægidio. 43. 1.
Prælati Ecclesiæ quomodò sint vocandi? to.2. ex Adolpho. 109. 1.
Prælati inferiores indigent confirmari à Papa. to.13. 353. 4.
Prælati à subditis sunt corripiendi, non tamen est ei pœna infligenda. to. 13. 425. 2; & to.9. 440. 127.
Prælatura, qua Domini dominantur seruis fuit à Christo Apostolis interdicta; non verò, qua Ecclesiæ Prælati, tanquam Patres filijs præsunt. to.7. 214. 1.
Prælati vocandi ad Concilium generale. tomo 13. 491. 1; & 496. 1.
Prælati vocandi ad Concilium generale, quas dotes debeant habere? to.13. 499. 2.
Prælatorum numerus, qui requiratur ad constituendum Concilium? to.9. 139. 1.
Prælationes Ecclesiæ non fundantur in charitate, sanctitate,& fide interiori, quia etiam discolis est obediendum. to.14. 55. 1; & seq.
Prælati Ecclesiæ quæ sequi debeant, & quæ vitare? to.19. 197. 2; & seq.
Debent causas clericorum cognoscere. to.19. 191. 1.
Debent gregem custodire. to.19. 198. 2.
Debent puniendos punire, & contumaces expellere. to.19. 199. 1.
Tenentur detestari sæuitiam, & auaritiam, & vitare mulierum conuersationes, ne laicis scandalum porrigant. to.19. 199. 2.
Debent bona Ecclesiæ seruare, non autem illa dilapidare. to.19. 198. 2; & seq.
Prælatus contrahit cum sua Ecclesia spirituale coniugium. to. 2. ex B. Ægidio. 23. 2; & 27. 1; & seq.
Prælati non debent vagari, sed in sua Diœcesi residere. to.19. 199. 1.
Non debent perturbare ordinem politicum, quamuis non subijciantur legibus Regum, & Principum. to.18. 412. 1.
Possunt per se, vel per alios docere. tom. 14. 106. 1; & seq.
Debent esse instructi in his, quæ pertinent ad eorum officium. to. 20. 573. 1.

Prælatus malus.

Prælatus hæreticus, quandiù est occultus facit actus validos. to.9. 404. 34.
Prælatus hæreticus est vitandus, & ab eo in quinque casibus possunt eorum subditi recedere. to.9. 279. 13; & seq.
Prælatus Ecclesiæ vendens præbendas,vel alia officia Ecclesiastica ab officio suspenditur. to.5. 712. 2.
Quamuis malus, habet claues. to. 14. 263. 1.
Receptans furem contra suam constitutionem incidit in excommunicationem, ligatur enim suis constitutionibus. to.9. 318. 41.
Prælatus vsurarius, homicida, falsarius deponitur. to.9. 427. 37.
Prælati vagi, & in suis Ecclesijs non residentes sunt deponendi; & ad nouam electionem est deueniendum. to.19. 199. 1.
An à Deo sint iudicandi, sicut Papa? to. 9. 411. 196.
Obtinentes Ecclesiam per potestates sæculares debent deponi, & excommunicari, & omnes, qui cum illis communicant. to.4. 46. 2; & 48. 2.
Eorum malitia non præiudicat eorum potestati. to.18. 220. 1.
Prælatorum incontinentium pœna. tom. 19. 192. 1.
Negligentes coercere clericos delinquentes, vel permittentes illos labi in facinora pretio, vel precibus corrupti perpetua suspensione,aut depositione sunt puniendi. to.19. 198. 1.
Prælatorum consiliarij munera recipientes refundunt culpam in Prælatos. to.4. 109. 2.
Aduersantur Diuinæ institutioni, si clericos grauari permittant. to.19. 198. 1.
Non custodientes, & conseruantes bona Ecclesiarum, & illa dilapidantes spiritualium administratione priuantur. to. 19. 198. 2; & seq.
Omittentes elargiri eleemosinas pauperibus nomen Prælati non merentur. to. 19. 199. 1.

Præludium.

Præludium quid sit? to.3. 319. 1.

Prærogatiua Ecclesiæ.

Prærogatiuæ Ecclesiæ quot, & quæ sint? tomo 13. 81; & seq. & to.3. 39. 2; & 138. 1; & tom.4. 674; & seq; & 260. 8; & tom. 10. 148.

148. 1; & to.12. 567. 1; & to.16. 454. 2.
Ab hæreticis impugnatæ semper fuerunt. tomo 16. 270. 1; & seq; & to.13. 88. 2.
Ecclesia aliqua concedenda est, quæ habeat omnes sponsæ Christi Domini prærogatiuas, & proprietates. to.16. 454. 2.
Prærogatiua Ecclesiæ est, quòd ipsa sola possit saluare, & extra illam salus esse non possit. to.3. 33. 2.
Insuper, quòd ipsa solùm sit sancta. tomo 3. 209. 1.
Item, quòd sit sponsa Papæ successoris D.Petri. to.3. 35. 2.
Habet proprietatem vineæ, cuius palmitibus arescentibus, & resecatis semper noui palmites fœcundiores succedunt. to. 16. 344. 14.
Ecclesia habet à Deo eas prærogatiuas, quæ eius conseruationi sunt necessariæ. to. 12. 567. 1.
Prærogatiuæ Ecclesiæ Romanæ quænam sint? to.9. 286. 88.
Veræ prærogatiuæ quæ sint? to. 13. 94. 1; & seq; & to.4. 683. 86.
Nota certissima Ecclesiæ est antiquitas, seu quòd sit doctrinæ vetustate firmata. to.15. 282. 1.
Prærogatiua Ecclesiæ est, quòd sit vna. to.19. 423. 2; & seq.
Item, quòd sit Apostolica. to. 19. 428. 1; & seq.
Item, quòd per continuam successionem conseruetur teste Sancto Cypriano. tomo 20. 474. 1.

Prærogatiuæ Papæ, & Pontificum.

Prærogatiua præcipua Pontificum veteris legis quænam fuerit? to.7. 550. 1.
Prærogatiuæ Papæ ex potestate clauium à D. Petro in illum deriuatæ. to.13. 192. 1.
Prærogatiuæ Papæ Romani à VII. Synodo allatæ. to.2. ex Alano. 11. 1.
Papa non habet omnes D. Petri prærogatiuas. to.18. 529. 1.
Quæ priuilegia sint reseruata Papæ? tom.10. 176. 1.
Prærogatiuæ Pontificum, & qualitates specificę enumerantur. to.1. 25. 1; & seq.

Prærogatiuæ D. Petri.

Prærogatiuæ singulares,& propriæ Petri, quæ fuerint? to.4. 744. 9; & seq.
Prærogatiuæ Petri post Ascensionem concessæ. to.17. 420. 2; & seq.
Prærogatiuæ duodecim indicantes Petri primatum. to.4. 150.

Vid. Petri prærogatiuæ.

Præsbiteratus.

Præsbiteratus non est idem, ac Episcopatus. to.8. 284. 1; & to.14. 356. 2.
Præsbiteratus ordo est summum omnium bonorum Ecclesiæ. to.19. 58. 1.
Fuit à Christo Domino in Ecclesia sancta institutus. to.20. 582. 2; & seq.
Præsbiteratus ordo triplex, magnus, maior, maximus. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 2.2; & seq.
Eius institutio est de iure Diuino. to.19.207. 1; & seq.
Eius dignitas excedit omnes dignitates seculares. to.18. 212. 1; & seq.
Præsbiteratus ordinis, & Episcopatus discrimen quale sit? to.14. 356. 2.

Præsbiter.

Præsbiter nomen apud Græcos est æquiuocum. to.13. 242. 2.
Præsbiter idem est, ac senior. to.14. 187. 1; & to.19. 202. 1.
Præsbiteri antiquæ Ecclesiæ fuerunt Episcopi. to.8. 284. 1.
Præsbiter, & Episcopus differunt, sicut vir, & puer. to.2. ex B. Ægidio. 22. 2.
Præsbiteri, & Episcopi nullum discrimen esse dixerunt Ariani. to. 13. 261. 2; & tom.14. 187. 1.
Præsbiteris, & Episcopis nomen antiquitus fuit commune. to.14. 187. 1; & 190. 1; & to.19. 171. 1; & seq.
Præsbiteri in iurisdictione sunt minores Episcopis. to.3. 551. 2.
Præsbiteri, & Episcopi non sunt pares in potestate. to.5. 646. 2; & to.11. 521. 2.
Præsbiteri, Episcopi, & Diaconi discrimen. to.14. 410. 2.
Præsbiteri quantùm ad corpus reale Christi Domini sunt pares Episcopis. to.19. 5. 1.
Præsbiteri etiam in primitiua Ecclesia differebant ab Episcopis. to. 19. 171. 1; & seq.
Præsbiteri in quo differant ab Episcopis? tomo 19. 177. 2; & seq.
Præsbiteros, & Episcopos esse pares docuetunt Arius, Caluinus, Lutherus, & Melancton. to.20. 574. 1.
Præsbiter ob aliquod delictum suum Episcopum despiciens omni honore sacerdotali debet priuari. to.13. 206. 2.
Præsbiterorum, & Episcoporum distinctio non fuit tanta in principio Ecclesiæ quanta nunc est. to.13. 330. 1.
Præsbiteri quare Episcopis, Episcopi Metropolitis, & Metropolitæ Patriarchæ subijciantur? to.3. 910. 1.
Præsbiteri particulares non habent ius, vt vocentur ad Concilia. tom.4. 703. 69; & 704. 73.
Præsbiteri nomine primus omnium in noua lege appellatus fuit S.Matthias Apostolus. to.19. 203. 2;& 202. 1.
Præsbiteri consecratio fit iciuniorum tempore, vt fidelium meritis eorum consecratio transeat in salutem animarum. to.19. 202.2.
Eius forma, & materia. to.19. 202.2.
Præsbiteri officium est de iure diuino. tomo 19. 203. 2.
Præsbiterum inter, & Ecclesiam contrahitur matrimonium spirituale. to. 19. 203. 2.
Præsbiteri sunt sacerdotes nouæ legis à græca dictione dicti seniores. to. 19. 202.1.
Iussu Domini in antiqua lege institutos fuisse in coadiutores Moysi ad populi regimen, refert Archidiaconus. to.19. 202. 1.
Præsbiteros qui inhonorauerit, Deum inhonorae. to.19. 202. 2.
Præsbiteris etiam malis est obediendum. to.4. 251. 2.
Præsbiteri mali dederunt occasionem Lutheranismi. to.4. 251. 2.
Præsbiteris, quæ concedantur in ordinatione sua? to.5. 137. 13.
In quatuor casibus possunt absoluere etiamsi sint simplices. to.5. 137. 14.
Ex officio datum est eis offerre, Eucharistiam dispensare, infirmos vngere, & munus

nus prædicandi exercere; Diaconis autem, & subdiaconis minimè. to.5.138.15.
Presbiteris incontinentia prohibetur in Concilio Niczno, & à SS.Patribus. to.5. 714. 1; & seq; & 734. 1; & seq.
Presbiteris post ordinationem prohibitum fuit habitare cum propria vxore. to.5. 734. 1; & seq.
Præsbiteri incontinentes officio priuantur. to.5. 740.1.
Præsbiteris calumniatoribus, quæ pœna debeatur? to.14. 384. 2.
Præsbiter in articulo mortis, quæ sacramenta possit ministrare? to.14. 466.1;& seq.
Præsbiteri etiam mali in summo honore sunt habendi. to.7.14.2.
Eorum munus est semper cum Deo agere, & Diuina tractare. to.18. 210. 2.
Eorum dignitas superat dignitatem Regalem. to.18.212.1;& seq.
Et excellit alias dignitates sæculares. to. 18. 206.2; & seq.
Præsbiter peccans non amittit potestatem ordinis. to.18. 223.1.
Præsbiteri non solùm debet docere, sed etiam verum Corpus, & Sanguinem Christi Domini conficere. to.20. 583. 2: & seq.
Item baptizare, extremæ vnctionis, & matrimonij sacramenta fidelibus ministrare. to.20. 584. 1; & seq.
Item à peccatis absoluere. to.20. 584.1.
Item hymnos, & psalmos canere in Ecclesia, preces pro populo fundere, & peccantes corrigere. to.20.584.2.
Præsbiteri in munere tantum sacerdotali, scilicet Eucharistiam conficiendi, baptizandi, & sacramenta ministrandi succedunt Apostolis. to.20.585. 1; & seq.
Præsbiterorum ordo semper fuit distinctus ab ordine Episcoporum. to.18. 17.2.
Præsbiteros in 72. Discipulorum, Episcopos in Apostolorum locum successisse omnes fatentur. to.11. 521. 1;& seq.
Presbiter solemniter degradatus licèt grauissimè peccet, & ideò grauissimè etiam puniendus sit, si Ecclesiæ intentionem habeat, conficit Eucharistiæ Sacramentum. to.11. 535. 1.
Præsbiteri si nimium ab Episcopo opprimantur possunt superiorem adire. to.11. 552. 1.
Præsbiteros, & Episcopos non differre fuit hæresis Lutheri. to.14.405.1.

Præsbiterium.

Præsbiterium quid significet? tomo 3. 319. 1.
Præsbiterium est nomen dignitatis, & honoris. to.19. 202. 1.

Præscriptio.

Præscriptionis, & vsurpationis discrimen. to.11.20. 1; & seq.
Præscriptio nulla valet contra Papæ obedientiam. to.16. 366. 30.

Præsentatio.

Præsentationis quasi possessio non tollitur per non vsum præsentandi. to.9. 62. 10.

Præsentia Christi Domini.

Præsentia Christi Domini in Eucharistia erit vsque ad sæculi consummationem. to.17. 42; & seq; & 7.2.
Præsentia Christi Domini in terris non derelinquit præsentiam in Cælis, quam habebit ad dexteram Patris vsque ad aduentum eius in terras in die iudicij. to.14. 550.1; & seq.
Præsentia Christi Domini ex illis verbis: *Ego vobiscum sum vsque ad consummationem sæculi.* to. 18. 145.1.
Quomodò eadem verba de sua præsentia, vsque ad finem sæculi sint intelligenda? to. 9. 364. 44.
Tribus modis est in nobis scilicet per iustitiæ æquitatem, per doctrinæ veritatem, & per vitæ sanctitatem. to.4. 91. 1.
Existens in Cœlis adhuc manet, & manebit semper præsens Ecclesiæ militanti. tomo 16.466. 1.
Nunquam subtrahet præsentiam suę Ecclesiæ. to. 13. 132.1.
Est præsens omnibus fidelibus vsque ad sæculi consummationem, & per se ipsum, & per suum Vicarium. to.20. 354. 1.
Eius præsentia per suum Vicarium fuit Ecclesiæ necessaria. to.20.355. 2.
Manet visibilis in suis membris Ecclesiæ visibilis. to.17.416. 2; & seq.

Præsidere.

Præsidere quid sit? to.8.851.1; & seq.
Præsidere multitudini congregatę tribus modis esse potest. to.3. 552. 2.
Præsidentia triplex; alia auctoritatiua, & definitiua; alia honoraria, & attestatiua; alia simpliciter directiua. to. 8.852. 1.

Præsidens.

Præsidentes Tridentini Concilij loco Romani Pontificis enumerantur. to.1. 77. 2.
Quomodò cum summa Præsidentis auctoritate stet Concilij libertas? to.4.423.1.
Præsidentia tres effectus operatur. tom. 4. 422.1.
Quomodò Papa præsideat Concilio generali, & quomodò Imperator? to.4. 428. 1; & to.5. 151. 112.
Præsidem Conciliorum generalium esse Summum Pontificem est de fide. to.4. 726. 9; & seq.
Quare vnus Præses debeat tanquam capnt præsidere Concilijs generalibus? to.3. 552. 2.
Quare Papa præsideat per suos Legatos Concilijs generalibus? to.3. 553.1; & seq.
Præses Concilij generalis est solus Papa, vel eius legatus. to.8. 851. 1; & seq; & to.5. 689. 2; & to.1.77. 12.
Præsidere Concilijs spectat ad solum Papam vel per se, vel per alios. to.12.614.2; & to.8. 851.1; & to.13. 502. 1; et seq.
Papa tripliciter præsidere potest concilio. tomo 10. 521. 2.
Præsidentes vice Papæ in Concilijs, quæ munera debeant adimplere? to.18.312.1.
Præsidens Concilij generalis III. fuit S.Cyrillus. to.8.853.1.
Præsidentis auctoritas generalis denominat etiam Concilium generale. tomo 13.476. 1.
Ille solus, qui habet plenitudinem potestatis, vt Papa præsidere potest Concilio generali. to.8. 851.2; et seq.
Cur multoties Papa noluerit interesse Concilijs generalibus, quamuis ipse solus à iure sit

sit Præses? tomo 4. 725. 1; & sequen.
Sicut Christus Dominus præsedit Apostolis, & Petrus omnibus Concilijs ab ipso celebratis, sic solus Papa habet potestatem præsidendi Concilijs. to.2n. 110. 2.
Præsidentes in Concilio loco Papæ in actu aliquo gerendo, debent simul concorditer conuenire, aliter omnis contradictio totum inficit. to.9. 144. 36.

Præsumptio.

Præsumptio tollitur præsumptione fortiori. to.9. 126. 174.

Præterita.

Præterita ex sequentibus arguuntur.to.9.292. 127.

Prætor.

Prætor quid significet? to. 3. 493. 1.
Prętor tutorem seipsum dare non potest. tomo 9. 302. 168.
Prætor vnus tantùm à Tiberio fuit institutus, sed postea quadruplex à Constãtino. to.4. 369.4.
Prætorio Præfectus arma simul, ac iura tractabat. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Orientis præerat Ægypto, Lybiæ, Pentapoli, Cypro, Asię, Cappadociæ, Ciliciæ, Armeniæ, Syriæ, Traciæ, Mysiæ, & reliquis Orientis regionibus. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Illyrici præerat Illyrico, Daciæ, Triballi, Pannoniæ, Misiæ superiori, Macedoniæ, Thessaliæ, Græciæ, Peloponeso, Cretæ, & adiacentibus vndequaque Insulis. to.4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Italiæ præerat Italiæ, Siciliæ, Africæ, & insulis circumpositis. tomo 4. 369. 4.
Prætorio Præfectus Galliarum præerat Galliæ Hispaniæ, Britanniæ,& Insulis circumstantibus. to.4. 369. 4.
Præfectus Augustalis erat Vicarius Ægypti. to.4. 369. 4.

Primas.

Primas in Africa vocabatur senex. tomo 6. 230.1.
A Donaristis appellabatur Princeps. tom. 6. 230.2.
Item dictus fuit primæ sedis Episcopus.to.6. 233.2.
Item Metropolitanus. to.6. 231. 2.
Primatis Africani electio. to.6. 233. 2.
Primatem proprium an habuerint sex Africæ Prouinciæ. to.6. 232. 2.
Primates Africani mortem, & electionem suorum Episcoporum referre debebant ad Carthaginensem Episcopum, & hic ad Papam. to.6. 248. 2.
Primatis Carthaginensis auctoritas fuit consecratio omnium per Africam Episcoporum. to.6. 248. 2.
Primatum ordo sedendi. to.6. 238. 1.
Primates Cantuariensis, & Toletanus. to. 6. 235.2.
Primates Galliarum sunt iuniores Africanis, & antiquiores à Carolo Magno. tomo 6. 236.2.
Primates prouinciarum an potuerint diuidere Episcopatus, & nouos erigere? tom. 6. 251.1.
Primates prouinciarum, quibus dignitatibus fuerint insigniti? to.6. 238. 1.
Primates prouinciarum Africæ potuerunt consecrare suos comprouinciales, & consecrationem delegare. to.6. 246. 1.
Primatum successio secundum ætatem. to.6. 233.2.
Primates à Græcis dicti Exatchæ, quę vox præsidentiam,& principatum significat.tomo 4. 367. 1.
Primatis vox multipliciter significat. tom.4. 367.1.
Primatis dignitas in Ecclesia est ordo Episcoporum, & à Concilio Chalcedonensi vocatur Exarchas Diæcesis. to.4. 368.1.
Primas de quo possit dici? to. 13. 243.
Primates instituti sunt, vt faciliùs Patriarchis Metropolitani vnitentur. to.4. 368. 3.
Primates Dięcesi prout ex pluribus prouincijs constat, præsunt. to.4. 368. 3.
Primates Occidentis, & eorum occasio de diuisione prouinciarum Ecclesiasticarum, & primatis in singulis institutio. tomo 4. 369.4.& seq.
De Primatum officio, & auctoritate singillatim. to.4. 371. 5; & seq.
Primatis nomen quid significet? to.3. 459. 2.
Primatis nomen quomodò Papæ, & quomodò alijs concedatur. to. 3. 459. 2.
Primas apud Afros an eguerit præuio examine, & confirmatione Archiepiscopi Chartaginensis? to.6. 236. 2.

Primatus Anglicanus.

Primatus Auglicanus Patrum testimonijs refellitur. to. 16. 158. 2; & seq; & 160. 1; & seq; & 163. 2; & seq; & 166. 2; & 168. 2; & seq; & 170. 1; & seq; & 177. 2; & 178; & 179. 2; & seq; & 182. 1; & seq; & 207. 1; & seq; vsque ad 215; & to. 18. 264. 1.

Primatus Ecclesiæ Romanæ.

Primatus Ecclesiæ Romanæ colligitur ex fundatione Diui Petri, ex SS. Patribus, ex Conciliorum decretis, & Imperatorum statutis. to. 17. 265. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ fuit notus etiam ipsis Paganis. to.17. 461. 2.
Manifestè deducitur ex eò, quòd Petrus, qui fuit primus Apostolorum, illam firmitet fundauit. to.17. 440. 1; & seq.
Deinde etiam ex eo, quòd D. Petrus iussu Christi Domini Romam venerit ad Ecclesiam fundandam. to.17. 441. 2; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ probatur ex eo, quòd D. Petrus Romæ Simonem Magum deiecerit; quo facto significauit Ecclesiam Romanam omnes Orbis hæreticos fore semper deiecturam. to. 17. 442. 1; & seq.
Præterea ex eo, quòd Christus Dominus Diuo Petro Roma exeunti, vt mortem euaderet suasu fidelium, præcepit, vt Romam rediret mortem subiturus. to. 17. 442. 2; & seq.
Vlteriùs ex eo, quòd Romæ mortuus est non solùm D. Petrus, qui fuit caput circumcisionis, sed etiam D. Paulus, qui fuit caput gentium; quo fuit significatum in Romana Cathedra fuisse relictã potestatem, & fuisse constitutam iudicem omnium siue habentium præputium, siue præputio carentium. to.17. 443. 2.
Perinde ex eo, quòd Romæ, D. Petrus extensus in cruce mortuus est, significauit eius primatum extendendum esse ad successores,

res, qui sunt Romani Pontifices; D. Paulus autem minutus in capite significauit truncatam fuisse eum ipso eius potestatem. to.17. 444. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ quid significet? to.13. 108. 2.
Item deducitur ex eo, quòd Romanus Pôtifex cum capite infidelitatis, idêst cum Imperatore totius Orbis debuit pugnare. tom.17. 445. 2;
Item ex eo, quòd nulla alia Ecclesia tot habuit Episcopos Martyres sicut Ecclesia Romana. to.17. 445. 2.
Item ex eo, quòd Romani Pontifices conuerterunt ad fidem etiam ipsos Imperatores. to. 17. 445. 2.
Item ex eo, quòd Ecclesia Alexandrina à Diuo Marco Euangelista illuc misso à D. Petro fundata secundum locum habuit post Ecclesiam Romanam; & post Alexandrinam fuit Ecclesia Antiochena. to. 17. 446. 2; & seq.
Præterea ex eo maximè, quòd Roma continuò docuit, & semper baptizauit nouas gentes. to.17. 446. 1.
Deinde etiam ex institutione Ecclesiarum Italiæ, Siciliæ, Sardiniæ, quæ ab Ecclesia Romana fuerunt erectæ. to.17. 447. 2.
Item ex eo, quòd Ecclesiæ Galliarum, & Hispaniarum ab Ecclesia Romana fuerint institutæ. to.17. 448. 1.
Denique ex institutione, & conseruatione in fide Britannorum. to.17. 448. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ probatur ex S. Irenæo, & alijs SS. Patribus. tomo 18. 77. 2; & seq.
Insuper ostenditur ex S. Cypriano. tomo 18. 79. 2; & seq.
Item ex SS. Cornelio, & Lucio. to. 18. 79. 2; & seq.
Item ex S. Athanasio, ex Episcopis Ægypti, & ex Concilio Niceno. to.18. 83. 1; & seq.
Præterea ex SS. Ambrosio, Augustino, Ioanne Chrysostomo, & Thephilacto. tom. 18. 84. 1; & seq.
Demum ex Concilio Constantinopolitano sub Damaso, & Theodosio; & ex Concilijs Ephesino, & Chalcedonensi. tom. 18. 84. 2; & seq.
Primatum Ecclesiæ Romanæ nunquam potuerunt hæretici destruere. to.18. 85. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ statuendus fuit propter tria; scilicet propter congreganda Concilia; si enim non esset vnus, qui posset cogere ad Concilium; nunquam venirent; & propter fidei vnitatem, quæ à pluribus diuersa sentientibus discerperetur; & propter grauiores causas Episcoporum, quæ nunquam dirimi possent, si non esset eorum superior. tomo 18. 85. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ mirabili Dei iudicio affixus fuit, vt ostenderetur Ecclesiæ primatum ab Hebræis transiuisse ad Gentes, quarum sedes præcipua erat Romæ; & vt idololatria, quæ maximè Romæ regnabat per ipsum prosterneretur; & vt fidei potentia appareret, quæ in vilissimis Piscatoribus humiliauit, & deiecit potentissimos Imperatores. to.18. 88. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ colligitur ex punitione Imperatorum, & aliorum, qui illum impugnare tentauerunt; quorum exemplum fuit Mauritius, qui quia ausus fuerat illum impugnare in S. Gregorio Magno, vidit sibi Imperium eripi à Phoca, suos filios, & vxorem interimi, à quo tandem, & ipse fuit occisus. to. 18. 89. 2.
Primatum Ecclesiæ Romanæ ad Reges, & Principes sæculares transferre ex illis verbis: *Regem honorificate*; est idem, ac Neronem constituere caput Ecclesiæ. tomo 18. 199. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ex epistola Hieronymi ad Damasum apertè colligitur. to.18. 247. 1.
Primatum Ecclesiæ Romanæ nouerunt Angli, Gothi, & Longobardi. tom.7. 807. 2.
Quomodò primatum obtinuerit? to. 2. ex Pighio. 203. 2; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ostenditur. to.7. 152. 1; seq.
Ecclesia Romana non est prima ordine fundationis, sed iure primatus. to. 14. 57. 1.
Primatum Ecclesiæ Romanæ agnouerunt semper Episcopi Orientales, & Occidentales. to.15. 327. 2; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ iure Diuino ei fuit annexus. tomo 6. 439. 2; & tom. 19. 25. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ex S. Cypriani testimonio ostenditur. to. 2. ex Alano. 45. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ, & ad eandem recursus. to. 2. ex Pighio. 77. 1; & seq.
Primatum totius Ecclesiæ esse affixum, & annexum Ecclesiæ Romanæ est de iure Diuino. to.6. 439. 2.
Fuit decens Ecclesiam Romanam habere primatum. to.1. ex Ecchellensi. 27. 1.
Primatui Ecclesiæ Romanæ non officiunt Ezechiæ gesta in confractione serpentis ænei. to.16. 164. 1.
Primatum Ecclesiæ Romanæ etiam ipsimet hæretici confessi sunt. tomo 1. 40. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ fuit in solo Petro, non in alijs Apostolis. to. 10. 230. 1; & to.1. 43. 2.
Primatui Ecclesiæ Romanæ non officiunt Ezechiæ, Ioseph, & aliorum Regum antiquæ legis exempla. to.16. 184. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ duplex. tomo 4. 607. 186.
Primatus Ecclesiæ Romanæ de iure Diuino conuenit Romano Pontifici. tomo 3. 455. 1; & seq.
Necessariò est annexus cum Summo Pontificatu. to.10. 252. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ necessitas. to. 3. 315. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ex illis Verbis Christi Domini colligitur: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili*: idêst Gentiles, qui non erant ex populo Hæbraico; & sicut pro populo Hebraico in lege veteri constitutus fuit Summus Pontifex Hierosolymis, quæ Ciuitas erat caput Iudæorum; ita pro constituendo ouili etiam ex Gentilibus, quorum multitudo superabat Iudæos, constitui debuit Summus Ponti-

sex Romæ, quæ erat caput Gentilium. tomo 7. 152. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ arguitur etiam ex consensu communi totius vniuersalis Ecclesiæ, quæ semper agnouit Ecclesiam Romanam, tanquam Matrem omnium Ecclesiarum. to.7. 153. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ex comparatione ad res naturales; & ad Angelicos ordines probatur. to.7. 15. 2; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ ex absurdis, quæ sequerentur, si non daretur, ostenditur. to.13. 277. 1.
Ab obiectis Hæreticorum defenditur. to.13. 301. 1.
Primatum Ecclesiæ Romanæ Scripturæ, & SS. Patres apertè docuerunt. to.13. 196. 1; & seq; & to.15. 430. 3; & seq.
Item in omnibus synodis celebratis post Concilium Nicænum fuit declaratus. to.4. 667. 2; & seq.
Item ab omnibus Patribus Africanis fuit cognitus. to.13. 24. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanę Petro illis verbis collatus: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*: extenditur ad totius Ecclesiæ gubernium. to. 13. 111. 1; & seq; & 169. 1; & to. 14. 229. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ est priuilegium, quòd per successionem ad Petri successores vsque ad sęculi consummationem pertransit. to.3. 823. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ fuit declaratus à Concilio Chalcedonensi in causa Eutychetis, & à Tridentino. to.15. 218. 27.
Item ab Imperatore Iustiniano in epistola ad Ioannem Pontificem. tom.15. 218. 30.
Primatus Ecclesiæ Romanæ fuit à Christo Domino institutus, & Petro soli concessus. to.5. 595. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ fuit in Petro, non in alijs membris Ecclesiæ; & est in Ecclesia, quia fuit in Petro, qui erat in Ecclesia, & transit ad eius successores, qui sunt in Ecclesia, & sunt caput Ecclesiæ. to.12. 205. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ de iure Diuino, non humano, est coniunctus cum eadem Ecclesia Romana. to.14. 18. 2.
Primatum Ecclesiæ Romanæ negare est aperire viam hæresibus, schismatibus, rebellionibus, & discordijs. to.14. 39. 2.
Primatus Ecclesiæ Romanæ non confertur, nec conferri potest à populo. to.18. 215. 2; & seq.
Primatum Ecclesiæ Romanæ omnium fidelium Ecclesiæ semper nouerunt. to.13. 214. 2.
Primatum Ecclesia Romana habet, quia qui extra illam est, prophanus est. to.18. 246. 1.
Ecclesia Romana ab ipso Saluatore primatum obtinuit. to.19. 41. 1.
Ex Diuina institutione primatum habuit. tomo 19. 70. 2.
Cur potiùs, quàm alia Ecclesia, primatum habuerit? to.19. 71. 1.
Primatum tenet Ecclesia Romana super omnes Ecclesias. to.20. 193. 1; & seq.
Ita ei coniunctus est primatus Ecclesiæ, vt ab illa separari non possit. to.9. 610. 1.
Etiam ipsi hæretici coacti sunt confiteri Ecclesiam Romanam habere primatum. tom.12 40. 1; & seq.
Non ab hominibus primatum super omnes alias Ecclesias obtinuit, sed à Christo Domino. to.2. ex Pighio. 2. 2.
Illius primatum semper agnouit Ecclesia Gallicana. to.15. 296. 1.
Ipsam solam habere Ecclesiæ primatum confessæ fuerunt omnes Orientales Ecclesiæ. to.15. 297. 2.
Illius primatum nouerunt, & declararunt concilia generalia, & prouincialia. tom.15. 225. 27; & seq; & 297. 2.
Antequam esset Constantinus habuit primatum super alias Ecclesias. to.13. 331. 1.
Primatus Ecclesiæ Romanæ est maxima, & suprema dignitas inter alias dignitates. to.10. 3. 1.
Primatum Ecclesiæ Romanæ nouerunt SS. Patres etiam nascentis Ecclesiæ. to.16. 46. 1; & seq.
Illius primatum Græci cum alijs Patribus confessi fuerunt in Concilio Florentino. tomo.16. 125. 1.
Fuit semper ab hæreticis, & schismaticis impugnatus, & nunquam deiectus. to.16. 520. 1; & seq; & 530. 1; & seq; & 532. 2; & seq; & 533. 1; & seq; & 535. 1; & seq.
Primatus Ecclesiæ Romanæ euidenter ex illius vnitate colligitur. to.8. 181. 1.
Item ex virtutibus, quibus Ecclesia Romana semper enituit. to.8. 184. 1.
Item ex miraculis, quæ in illa omni tempore fuerunt patrata. to.8. 185. 1.
Item ex dono prophetiæ, quo fuit condecorata. to.8. 187. 1.
Item ex veneratione, quam illi exhibuerunt semper Imperatores, Reges, & Principes. to.8. 194. 1.
Item ex eo, quòd deposuerit octo Patriarchas primarios, & plures alios Primates, & Episcopos. to.18. 545. 2; & 546. 1; & seq.
Item ex Vicarijs in diuersis Orbis partibus constitutis. to.18. 549. 2.

Primatus Papæ.

Primatus Papæ multipliciter probatur. to.13. 192. 1.
Primatum Papæ semper impetiuerunt hæretici, sed nunquam illum potuerunt euertere. to.18. 85. 2; & seq.
Recognoscitur ex Nicęna Synodo. tom.1.79. 2; & 80. 1; & to. 1. ex Ecchellensi. 25. 2; & 26; & 27. 2; & seq.
Item ex canone sexto Nicænæ Synodi ex germano sensu propugnatus. to. 1. ex Ecchellensi. 36. 1, & seq.
Originem non habuit à Concilio Chalcedonensi. to.14. 329. 1; & seq.
Neque à SS. Patribus, & Imperatoribus, sed à Christo Domino. to.14. 478. 2; & seq.
Primatus Papæ colligitur ex Ecclesiæ Romanæ fundatione facta à D. Petro. tomo 17. 265. 2; & 440. 1; & seq.
Etiam cum magno rigore, vehementia, & intrepiditate. to. 7. 159. 2; & 440; & seq.
Item quia Papa eum exercuit in totam Ecclesiam ab exordio nascentis fidei. to. 7. 157. 2; & seq; & 159. 1; & seq.
Item ostenditur ex epistola D. Clementis ad Iacobum fratrem Domini. to.7. 157. 2.
Item ex verbis S. Anacleri Discipuli, & successo-

cessoris D. Petri, quibus omnes sacerdotes, & etiam sæculares causas difficiliores ad sanctæ Sedis apicem quasi ad caput referre iubet. to. 7. 157. 2; & seq.

Item ex epistola S. Euaristi ad Africanos Episcopos, & ad Episcopos Ægyptiorum. to. 7. 158. 1.

Item ex verbis Felicis Papæ, & Martyris ad Benignum Episcopum. to. 7. 158. 2

Item ex epistola Victoris Papæ ad Theophilum Alexandrinum, & vniuersam eius Ecclesiam. to. 7. 158. 2.

Item ex epistola B. Marcelli Papæ, & Martyris ad Episcopos Antiochiæ. to. 7. 158. 2; & seq.

Item ex B. Melchiade ad Marinum, Benedictum Leontium, & cæteros Hispaniarum Episcopos. to. 7. 159. 1.

Item ex auctoritate Legati Romani Pontificis ad regiones Orientales. to. 7. 159. 1.

Item ex recursu Attici Metropolitani Epyri cum suis suffraganeis Episcopis ad Leonem Papam contra Anastasium eius Legatum querelam exponentis. to. 7. 159. 2; & seq.

Item ex obedientia Leoni Papæ à remotis partibus exhibita. to. 7. 160. 2.

Item ex epistola Iulij Papæ ad Episcopos Orientales; & restitutione Athanasij Alexandrini Episcopi, Pauli Constantinopolitani, Marcelli Ancyrani, & Asclepij Gazæ in suas sedes per eundem Iulium factæ. to. 7. 161. 1; & seq.

Item ex literis, quas ad Agapetum Papam, tanquam totius Ecclesiæ caput, supplices miserunt Orientis Orthodoxi Episcopi, Præsbiteri, & Clerici contra Anthemium Trapezuntinum Episcopum, qui Seueri, & Petri Eutychianorum partes Iustiniani Imperatoris, & Theodoræ Augustæ fauori innixus prosequebatur. to. 7. 163. 1; & seq.

Primatus Papæ ex indictione Concilij ostenditur. to. 7. 172. 2.

Primatus Papæ colligitur ex eo, quòd Diuus Petrus Romæ mortuus fuerit extensus in cruce; significauit enim eius primatum extendendum esse ad Papam, qui illi in Ecclesia Romana succedit. to. 17. 444. 1; & seq.

Primatum Papæ confessa est Ecclesia Græca, & Africana. to. 7. 218. 1.

Item agnouerunt Ecclesia Africana, Gallicana, Germana, Græca, & Orientalis. tom. 15. 296. 1; & seq.

Item illum confirmarunt Concilia Oecumenica. to. 15. 297. 2.

Probatur ex verbis Christi Domini, & ex sanctis Patribus. to. 10. 4. 2; & seq.

Ostenditur etiam ex eiusdem firmitate aduersùs Tartareas potestates. to. 10. 9. 2.

Insuper colligitur ex Concilio Constantinopolitano. to. 10. 13. 2.

Item demonstratur ex Patribus Concilij Ephesini. to. 10. 15. 1; & seq.

Item declaratum fuit in Concilio Chalcedonensi. to. 10. 17. 1.

Item colligitur ex perpetua traditione Ecclesiæ. to. 10. 21. 1.

Item ex appellationibus ad Romanum Pontificem. to. 10. 22. 2.

Ex necessitate vnius iudicis in controuersijs fidei. to. 10. 24. 2.

Ex recursu, & appellationibus factis ante Concilium Nicænum. to. 10. 42. 2.

Ex D. Petri successione in Vicariatu Christi Domini. to. 10. 44. 1.

Ex eo, quòd Concilia, & Episcopi possint errare. to. 10. 46. 1.

Ex eo, quòd sine illo tolleretur vnitas, & pulcritudo Ecclesiæ. to. 10. 46. 2.

Item ex testimonijs summorum Pontificum. to. 10. 50. 1.

Item probatur ex testimonijs Cardinalium. to. 10. 51. 2.

Item ex testimonijs Patriarcharum Orientalium. to. 10. 53. 2.

Ex testimonijs Scholasticorum, & aliorum Doctorum. to. 10. 55. 2.

Insuper ex impugnatione Sectariorum. to. 10. 58. 1.

Ex Ordinum institutione, & primum ex Benedectino. to. 10. 66. 1.

Ex ordine Fratrum Franciscanorum, & aliorum. to. 10. 69. 1.

Ex mira electione Romani Pontificis. to. 10. 70. 2; & seq.

Ex multitudine Sanctorum insignium nostri sæculi. to. 10. 86. 1.

Ex honore Papæ delato ab Imperatoribus, & Regibus. to. 10. 92. 1.

Item confirmatur ex manifesta antithesi. to. 10. 63. 1.

Item ex veneratione Regum Angliæ. to. 10. 94. 1.

Item ex munificentia Imperatorum, & Regum erga Romanam Ecclesiam. to. 10. 96. 1.

Item ex Diuinis fauoribus collatis Principibus Ecclesiæ Romanæ fauentibus. tom. 10. 110. 1.

Item ex infælici exitu Imperatorum, & Principum Papæ infestorum. to. 10. 112. 1.

Item ex epistolis summorum Pontificum ad varios Principes. to. 10. 117. 1.

Item ex epistolis Principum ad Romanum Pontificem. to. 10. 155. 2.

Primatus Papæ probatur ex facto D. Ioannis Chrysostomi, Paulini, Euagrij, qui ab Episcopis Orientalibus in Synodo damnati, ab Innocentio Papa fuerunt absoluti. tom. 7. 164. 2; & seq.

Item ex præeminentia auctoritatis, quam Simplicius Papa demonstrauit in Oriente sufficiendo Primotheum in locum Protetij ab hæreticis trucidati. to. 7. 165. 1; & seq.

Item ex damnatione Acatij per Felicem II. to. 7. 165. 2; & seq.

Item ex epistola Damasi de D. Petri, & successorum auctoritate ad Stephanum Archidiaconum, & ad Concilium Mauritaniæ, aliosque Episcopos Africanos. to. 7. 169. 1; & seq.

Item ex epistola Iustini Imperatoris ad Hormisdam Papam. to. 7. 168. 1.

Item ex epistola Gelasij Papæ ad Dardanides Episcopos. to. 7. 169. 2.

Item ex epistola Innocentij ad Victricium Episcopum Rothomagensem. to. 7. 169. 2.

Item ex S. P. Augustino ad Innocentium Papam nomine Concilij Mileuitani scribente, & ex responsione eiusdem Innocentij ad Episcopos Concilij. to. 7. 169. 2; & seq.

Item ex actis Damasi Papæ, qui Sabellianos, & Ma-

& Macedonianos persecutus fuit,& anathematizauit. to. 7. 170. 1.

Primatus Papę in Concilio Sardicensi fuit declaratus. to. 16. 56. 1; & seq.

Plurimis argumentis ostenditur. to. 16. 107. 1; & seq; & 108. 1; & seq; & 117. 1; & sequen.

Primatus Papæ ab obiectis defenditur, & quantùm ab antiquis Patribus fuit reueritus ostenditur. to. 16. 215. 2; & seq; & 219. 2; & seq; & 231. 1; & seq.

Primatum Papæ Ecclesia Africana nunquam negauit. to. 16. 245. 2; & seq.

Solus Papa penes se habuit semper principatum Ecclesiæ. to. 2; ex Alano. 9. 2; & sequen.

Primatus Papæ agnouit Palestina, & Syria. to. 11. 293. 1; & seq.

Item Pontus, Asia, & Thracia. to. 11. 295. 1; & seq.

Item Illyricum cum tota Græcia. to. 11. 298. 1; & seq.

Item Ecclesia Gallicana. tom. 21. 299. 1; & seq.

Item Ecclesia Hispaniarum. to. 11. 301. 1; & seq.

Item omnes Ecclesiæ per totum Orbem dispersæ. to. 11. 305. 1; & seq.

Primatus Papæ primò fuit in Petro, à quo descendit in Romanos Pontifices. to. 14. 387. 2.

Primatus Papæ ex multis testimonijs summorum Pontificum. to. 13. 129. 1.

Primatus Papæ, & successio. to. 2. ex Adolpho. 52. 2; & seq.

Primatus Papæ originem duxit à ChristoDomino. to. 18. 540. 2.

Non fuit ei ab Apostolis collatus. tomo 18. 541. 1.

Neque à Concilijs generalibus. to. 18. 541. 1.

Neque ab ipsis Cardinalibus. to. 18. 542. 2; & seq.

Papæ primatus colligitur ex legibus, dispensationibus, & censuris latis in totam Ecclesiam. to. 18. 548. 1; & seq.

Item ex eo, quòd Papa à nemine possit iudicari. to. 18. 557. 2.

Item probatur ex Thoma Moro Angliæ, & Ioanne Roffensi martyre. to. 18. 70. 2.

Primatus Papæ primis sexcentis annis inconfessò semper fuit habitus. tom. 20. 124. 1; & seq.

Papam succedere Petro in primatu tradiderunt omnes sancti. Patres. tomo 20. 62. 1.

Non accepit à Phoca Ecclesiæ primatum. to. 20. 77. 2; & seq; & 377. 2.

Primatum Papæ confessi fuerunt etiam ipsimet hæretici ab Ecclesia rebelles. tomo 1. 40. 1; & seq.

Primatus Papæ probatur ex DD; & rationibus Theologicis. to. 19. 344. 2; & seq.

Item ex epistola Innocentij Papæ ad Diuum Hieronymum. to. 7. 170. 2.

Item ex damnatione Petri Antiocheni Episcopi. to. 7. 170. 2; & seq.

Item ex excommunicatione Stephani Papæ contra rebaptizantes hæreticos, vel rebaptizandos esse asserentes. to. 7. 171. 2.

Item ex excommunicatione lata à Cornelio Papa contra Felicissimum hæreticum Nouatianum. to. 7. 171. 1; & seq.

Item ex epistola Innocentij Papæ ad Concilium Mileuitanum contra Pelagium,& Cælestium. to. 7. 171. 2.

Item ex indictione Concilij in Oriente iussu Innocentij Papę ad cognoscendam causam Ioannis Chrysostomi. to. 7. 172. 2; & sequen.

Item ex epistola Iustiniani Imperatoris ad Ioannem II. Papam super excommunicatione lata à Leone Papa contra Dioscorum Episcopum Alexandrinum. to. 7. 172. 2.

Primatus D. Petri.

Primatus Diui Petri probatur ex testimonijs SS. Patrum. to. 19. 572. 2; & seq.

Primatus D. Petri ad totum Orbem extenditur. to. 19. 95. 2.

Probatur ex illis verbis: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. to. 18. 229. 1; & seq.

Ei soli à Christo Domino concessus fuit primatus totius Ecclesiæ. to. 18. 48. 1; & sequen.

Primatus Petri non fuit priuatus, & personalis, sed publicus, & perpetuus, idest pro illo, & successoribus traditus. to. 4. 768; & seq.

Primatus Petri institutus fuit ad formam maioratus. to. 4. 770. 25.

Primatus fuit collatus Petro intuitu Ecclesiæ vniuersalis. to. 4. 769. 16; & seq.

Primatus Petri non consistit in prioritate ætatis, vel ordine vocationis, vel in amoris feruore, & proprijs virtutibus, sed in potestate iurisdictionis. to. 16. 474. 1; & 475. 1; & 478. 2; & seq.

Primatus Petri cum suis successoribus supra Ecclesiam militantem, est præcipuum fidei dogma. to. 3. 758. 1; & seq.

Primatus Ecclesiæ soli Petro, non autem simul, & Paulo collatus est; quia supra Petrum,& non supra Paulum ædificauit Christus Ecclesiam. to. 7. 30. 1. & seq. & 651. 1; & seq.

Primatus Petri transijt in successores. to. 7. 641. 2.

Primatus Ecclesiæ collatus est Petro quando ei soli dictum est: *Pasce agnos meos; pasce oues meas*. to. 14. 18. 1.

Primatus Petri non fuit mundanus, aut sæcularis, sed Ecclesiasticus. to. 20. 56. 1.

A Christo Domino primatum obtinuit, cùm ei fuit dictum: *Confirma fratres tuos*; ex testimonio S. Ioannis Chrysostomi. to. 18. 102. 5.

Primatum Petri testati sunt Patres Græci, & Latini. to. 18. 104. 2. & seq.

Fuit cognitus ab ipsismet Apostolis. tom. 16. 508. 1; & seq.

Non negatur, sed asseritur à D. Paulo in suis scriptis. to. 16. 511. 1; & seq.

Primatus Petri probatur ex Tertulliano, Origene, Cypriano, Stephano Papa, Hilario, Basilio, Epiphanio, Gregorio Nazianzeno, Paciano, Cyrillo Alexandrino, & Ioanne Chrysostomo. to. 11. 261. 2; & seq.

Item ex Hieronymo, Ambrosio, Augustino, & Gregorio, ex Concilio Ephesino,& Chalcedonense. to. 11. 263. 7.

Item colligitur ex eo, quòd Christus Domi-

nus mysterium Trinitatis, & Incarnationis Petro priùs, quàm alijs ostendit, tomo 8. 169. 2.
Item ex transitu Petri per omnes. to. 8. 171. 2.
Item ostenditur nedum ratione naturali, sed etiam consuetudine, & antiquitate. to. 3. 820. 2.
Item probatur ex traditione, ex Concilijs, ex Bullis, ex SS. PP; Imperatoribus, & alijs. to. 4. 159. 2.
Item demonstratur testimonijs præclarissimis Patrum Græcorum. to. 1. 426. 1.
Idem docet vniuersa Euangelica historia, & præcipuè ex solutione didrachmaris. to. 2. ex Pighio. 13. 1; & seq; & to. 1. 47; & sequen.
Idem testantur Euangelia. tom. 13. 15. 1; & 117. 1; & 272. 2; & to. 16. 7. 2; & seq.
Idem ratio ipsa demonstrat. tom. 13. 18. 2; & seq; & 122; & seq.
Primatus Petri ex testimonijs SS. Patrum, Conciliorum Doctorum, & aliorum ab exordio Ecclesiæ nascentis, vsque ad nostra tempora ostenditur. to. 7. 37. 1; & seq; & to. 2. ex Pighio. 13. 1; & seq; & to. 1. 47; & seq.
Primatus Petri colligitur ex Actis Apostolorum, cùm claudum sanauit, cùm Thabitam resuscitauit. to. 14. 426. 1; & seq.
Item ex aduentu Pauli Hierosolymam, vt Petrum videret, tanquam primum Apostolorum, teste D. Ambrosio, to. 14. 560. 1; & to. 8. 172. 1.
Primatus Petri probatur ex sententia Petri in Concilio Hierosolymitano circa obseruationem legalium; quam sententiam Iacobus confirmauit. & publicauit in sua sede. to. 14. 560. 1; & to. 15. 173. 2; & seq; & to. 8. 172. 1.
Item ex eo, quòd solus Petrus fundauit Ecclesias Patriarchales. to. 17. 144. 2.
Item ex oratione Ecclesiæ facta pro Petro in carcere detento. to. 17. 136. 2; & to. 16. 379. 2; & to. 8. 172. 1.
Item ex visitatione Ecclesiarum tam longis itineribus facta. to. 17. 135. 2.
Item ex conuersione trium millium hominum. to. 19. 119. 1; & seq.
Item ex defensione Apostolorum, quando tanquam ebrij illudebantur. to. 19. 119. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Petrus solitus fuit semper Christum Dominum interrogare, & ei respondere præ omnibus. tom. 17. 130. 1; & seq; & 547. 1; & to. 7. 145. 2.
Item ex eo, quòd post acceptum Spiritum sanctum primus Petrus concionatus est audientibus reliquis Apostolis. to. 17. 134. 2; & 420; & to. 8. 171. 2.
Item ex eo, quòd Christus Dominus resurgens priùs apparuit Petro, quàm alijs Apostolis. to. 17. 128. 2; & 420. 2; & to. 8. 170. 2.
Primatus Petri probatur ex epistola S. Anacleti Papæ, & martyris ad Episcopos per Italiam. to. 12. 8. 2.
Item ex Tertulliano, Origene, & S. Cypriano. to. 12. 8. 2.
Item sentiunt, & testantur Patres veteris, & primitiuæ Ecclesiæ. to. 12. 18. 2.
Primatus Petro fuit collatus à Christo Domino super omnes alios Apostolos, sic testantur Orthodoxi Patres primitiuæ Ecclesiæ tam Græci, quàm Latini. to. 12. 20. 2.
Primatus Petri probatur ex varijs in Matthæum locis. to. 12. 3. 1.
Item ostenditur ex Epiphanio Salaminæ Cypri Episcopo, ex S. P. Augustino, ex Maximo Taurinensi Episcopo, ex Paulino Nolano Episcopo, ex Cyrillo Alexandrino Episcopo, ex Theodoreto Cypri Episcopo, ex Leone Magno, ex Andrea Episcopo Cretę, ex Gregorio Magno, & ex vniuersa Ecclesia catholica in Concilio generali Chalcedonensi, quod fuit vnum ex celeberrimis. to. 12. 3. 2; & seq.
Viginti sex tum Orientis, tum Occidentis celeberrimi Patres, qui in primitiua Ecclesia diuersis temporibus, & locis floruerunt, & præfuerunt constanter, & apertè testantur Primatum Petri. tomo 12. 20. 2; & seq.
Item probatur ex eo, quòd Petro dictum est: *Duc in altum*; idèst in profundum disputationum. to. 14. 117. 1.
Primatus Petro fuit collatus, vt Ecclesiæ vnitas saluaretur. to. 17. 150. 1.
Vid. Petri primatus.

Primicerius.

Primicerius dicitur primus in qualibet arte, & antesignanus. to. 5. 541. 22.
Primicerius cantor, seu præcentor dicitur. to. 5. 541. 22.
Primicerij officium quale sit in Cathedrali? to. 5. 541. 22.

Primitiua Ecclesia.

Primitiua Ecclesia docuit Deum non esse auctorem peccati. 2. Deum non prædestinare quenquam ad mortem, nisi propter peccata. 3. Corpus, & sanguinem Christi Domini esse verè in Eucharistia. 4. Baptismum esse infantibus necessarium ad salutem. 5. Peccatum originale tolli per baptismum. 6. Fidem sine operibus, & obseruatione mandatorum non sufficere ad salutem. 7. Opera iustorum esse apud Deum meritoria. 8. Legem Dei non esse impossibilem. 9. Fidem, & sanctitatem simel habitam amitti posse; nec esse propriam electorum. 10. Deum per internam gratiam omnes vocare ad fidem, etiam reprobos, & quærere illorum salutem, quantùm in se est; quibus veritatibus euertuntur hæreticorum mendacia. to. 16. 461. 1; & seq; & 462. 1; & seq.
Primitiua Ecclesia debuit erudiri præsentia, vel scripto Apostolorum. to. 13. 157. 1.
Primitiuæ Ecclesiæ mos referendi ad Papam fidei controuersias. to. 1. 503. 2.
Primitiuæ Ecclesiæ non fuit opus rerum externarum splendore in suo summo Pastore. to. 2. ex Pighio. 202. 1.
Primitiuæ Ecclesiæ mos eligendi meliorem in Pontificem. to. 1. 21. 1.
Primitiuæ Ecclesiæ Patres statuerunt Episcopos non debere ordinari, nisi in Ecclesijs maioribus. to. 13. 260. 1.

Primosus.

Primosi Thiganensis apud Cæsarienses Mauros Episcopi Romana appellatio. tom. 6. 316. 2.

Primoſus à ſuo populo accuſatus apud ſuæ prouinciæ Synodum. to. 6. 316. 2.

Princeps Eccleſiaſticus.

Principes Eccleſiæ non iure ſanguinis eliguntur. to. 4. 742. 75.

Princeps Eccleſiaſticus leges Eccleſiaſticas abſque Concilijs prouincialibus, & generalibus ſancire poteſt, & fideles ad earum obſeruantiam pœnis adigere. to. 3. 432. 2.

Princeps ſpiritualis poteſt infligere etiam pœnas temporales. to. 2. ex Adolpho. 44. 1; & ſeq.

Principes Eccleſiaſtici an, & quomodo ſæcularibus ſubijciantur? to. 2. ex Adolpho. 40. 1.

Princeps vnus ſupremus dandus in ſpiritualibus, quia principatuum multitudo mala eſt. to. 16. 365. 6.

Princeps ſæcularis, & ſpiritualis.

Principes Chriſtiani ſunt oues Chriſti Domini Petro ſubiectæ. to. 3. 848. 1; & ſeq.

Principes ſeculares fideles ſunt filij ſummi Pontificis. to. 3. 848. 2.

Principes temporales nullum ius habent in Concilio. to. 3. 866. 2.

Principes, & Reſpublicas grauiter nonnunquā conqueri, ſe à Pontificibus graues iniurias pati, nullumque ad has depellendas efficacius remedium eſſe præter prouocationem ad Concilium generale. to. 3. 586. 2.

Ex Principum multitudine varias ſeditiones, confuſiones, & ſcandala proueniſſe oſtenditur. to. 16. 365. 5; & ſeq.

Princeps non poteſt tollere ea, quæ ſunt iuris naturalis. to. 9. 457. 20.

Principum, & Regum donationes, & confirmationes donationum ſuorum Regnorum factæ Romanæ, & Apoſtolicæ Sedi. to. 1. 480. 2; & ſeq.

Aliorum Principum, & Regum donationes Apoſtolicæ Sedi factæ enumerantur ex Archiuio Vaticano deſumptæ. to. 10. 97. 1; & ſeq.

Principis ſæcularis electio differt ab electione Papæ; quòd Cardinales non conferunt Papæ poteſtatem, quam recipit tantùm à Deo; Princeps verò illam recipit ab Electoribus. to. 18. 4. 1.

Principes ſeculares, & omnes fideles tenentur parere Papæ. to. 4. 511. 73.

Principes nedum, vt homines, ſed etiam vt Principes ſubijciuntur Papæ. to. 10. 179. 2.

Principes catholici in hæreſim lapſi an poſſint puniri à Papa? to. 4. 459.; & ſeq.

Principum poteſtas continetur in poteſtate Papæ, ſicut inferior in ſuperiori. to. 3. 153. 2; & to. 10. 142. 2; & 178. 1.

Principum, & Papæ poteſtas ſunt diuerſi generis; ideò non ſe habent, ſicut duæ manus, quarum vna alteri non ſubordinatur; ſed vt caro, quæ ſubordinatur ſpiritui. tom. 18. 411. 1; & 415. 1.

Principes poſſunt à Papa deponi. tom. 2. ex Adulpho. 54. 2; & 75. 1.

Princeps mittens ad Turcas remiges Chriſtianos, vt ibi remigent contra Chriſtianus inimicos eiuſdem Principis, an incurrat excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 306. 183.

Princeps Chriſtianus nolens defendere alium Principem Chriſtianum à Turcis, cùm poſſit, an incidat in excommunicationem Bullæ Cœnæ? to. 5. 307. 184.

Princeps gladium portat etiam ad vindictam malorum in ipſum inſurgentium. tomo 8. 398. 2.

Princeps tollendo exceptionem dilatoriam non dicitur tollere ius. to. 9. 275. 31.

Princeps poteſt tollere etiam ſine cauſa ea, quæ ſunt inducta iure ciuili. tom. 9. 275. 33.

Princeps ſæcularis quia habet poteſtatem circa res naturales nequit eſſe iudex controuerſiarum fidei. to. 14. 9. 2.

Princeps quomodò ſolutus ſit legibus? to. 13. 606. 12.

Princeps, vt ſuperior dicit ſubditos habere ſocios. to. 13. 296. 1.

Princeps ſacerdotum in ſynagoga Iudæorum morte dignum reputabat eum, qui ſibi non obediebat. to. 13. 273. 8.

Principibus hebræis non fuit immediatè delegata à Deo poteſtas. tom. 16. 194. 1; & ſeq.

Principes ſæculares non habent ſupremum ius conuocandi Concilia. to. 16. 175. 2.

Principes ſæculares non debent ſe immiſcere negotijs ſacerdotum. to. 16. 166. 2.

Principes ſæculares ſunt ſubiecti poteſtati Eccleſiæ. to. 16. 165. 2; & ſeq.

Principes laici nullum ius habent in rebus ſacris. to. 16. 157. 1. & ſeq.

Principi legitimo ſubditi iure Diuino tenentur præſtare iuramentum fidelitatis. to. 16. 147. 2.

Principum quis fuerit primus, qui cogitare cepit de inueſtituris Eccleſiæ? to. 16. 133. 2.

Principum ſæcularium leges ſubiacent Papæ poteſtati. to. 3. 849. 2.

Principes habent dominium omnium, quæ ſunt ſubditorum. to. 4. 330. 1.

Princeps exercitui præficiendus. to. 16. 367. 5.

Princeps vnus inter Angelicos Spiritus. tom. 16. 365. 14.

Princeps Supremus in ſpiritualibus vnus dandus eſt. to. 16. 365. 8; & ſeq.

Principum genera ſunt duo, iuxta duplex in homine regimine. to. 2. ex Turrecrem. 34. 2; & ſeq.

Principes monentur, vt ſe, ſuaſque faſces Pontificiæ maieſtati ſubmittant. tom. 2. ex Turrecrem. 47. 2; & ſeq.

Principi eſt neceſſaria charitas eo, quòd miniſter ſit ſeruorum Dei. tom. 2. & Pighio. 146. 1.

Principum ſæcularium coactiuæ poteſtati ſubiectos eſſe Eccleſiaſticos oſtendere conatur Marſilius. to. 2. ex Pighio. 148. 3; & ſeq.

Principum Chriſtianorum zelus pro Chriſti nominis gloria qualis eſſe debeat? tom. 2. ex Pighio. 155. 1.

Principis aſſenſus qua ratione requiri conſueuit in electione Papæ? to. 2. ex Pighio. 177. 1; & ſeq.

Principes ſæculares correctioni, & Eccleſiaſticæ poteſtati, ſunt ſubiecti. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 22. 1; & ſeq.

Principes ſæculares etiam in temporalibus

Papæ

Papæ sunt subiecti. to. 2. ex Alex. à sancto Elpidio. 26. 1; & seq.
Princeps sæcularis non debet electioni Episcopi se immiscere. to. 4. 51. 2.
Principes possunt dici Vicarij Dei implicitè, solus Papa explicitè. to. 4. 68. 1.
Principes sæculi nunquam intra Ecclesiam adeptæ potestatis culmina tenent, vt per eandem potestatem disciplinam Ecclesiasticam muniant. to. 4. 68. 1.
Principes rationem reddituri sunt pro Ecclesia, quam pro Christo tuendam suscipiunt. to. 4. 68. 1.
Princeps Pater est veluti patriæ, eiusumque custos vitæ, fortunarumque eorum. to. 3. 414. 1.
Principes potestatem habent ad defendendum, non ad inuadendum iura Ecclesiæ. to. 4. 68. 1.
Principis mens vel voluntas talis præsumitur, qualis de iure esse oportet. to. 4. 514. 107.
Princeps quod de iure est cogitasse præsumitur. to. 4. 514. 108.
Princeps semper iustitia plenus præsumitur. to. 4. 514. 108.
Princeps potest priuilegium suum gratiosum reuocare sine causa pro libito voluntatis suę to. 4. 515. 116.
Princeps solutus est legibus quoad vim coactiuam, non directiuam. to. 4. 522. 179; & to. 13. 606. 12.
Princeps Supremus donec non declaratur legitimè excidisse à Principatu, semper est, supremus iudex. to. 4. 729. 33.
Princeps Monarchicus patremfamilias imitari debet. to. 3. 454. 1.
Principes sæculares in quo casu possunt apponere manus ad Concilium congregandum? to. 9. 32. 149.
Princeps quòd in causa propria sibi ius dicat, limitatio. to. 9. 118. 139.
Principes impedientes congregare Concilium, qua pęna teneantur. tomo 9. 137. 4.
Princeps remittendo pœnam, in dubio non videtur remittere pœnam parti debitam. to. 9. 305. 3.
Item non censetur tollere ius tertij. tomo 9. 305. 3.
Princeps non censetur velle tollere ius tertij. & si auferat, dicitur denegata iustitia, & ablatum ius de facto, non de iure. to. 9. 305. 7.
Princeps licèt non possit tollere ius tertij, & tamen auferat, & bona fuerint alienata titulo oneroso, potest ille cui auferuntur, habere regressum contra fiscum. to. 9. 305. 8; & 307. 21.
Princeps ratione pacis potest auferre bona vnius, & dare alteri, & donare res priuatorum, & remittere iniurias, & damna illata priuatis. to. 9. 306. 11.
Princeps ratione publicæ vtilitatis si aliquem restituat, potest restituere etiam ad bona in alium translata, quando aliter pax haberi nequeat. to. 9. 306. 11.
Princeps nequit tollere ea, quæ habent subsistentiam à iure naturali. tom. 9. 316. 26; & 320. 58.
Princeps licèt sit solutus legibus, non tamen est solutus dictamine rationis. to. 9. 321. 65.
Principis verbum debet esse firmius, quàm aliorum. to. 9. 320. 60.
Princeps an obligetur subdito ex contractu ciuiliter, & naturaliter, vel tantùm naturaliter. to. 9. 320. 62.
Princeps an vtatur iure communi, vel proprio? to. 9. 320. 62.
Princeps licèt sit legibus solutus, tamen profitetur se legibus viuere siue ab eo, siue ab alio conditis. to. 9. 324. 89.
Princeps an possit legitimare proprium filium? to. 9. 335. 173.
Princeps ratione nouæ causæ potest infringere contractum à se gestum. to. 9. 346. 246.
Principes an possint præfigere terminum Papæ, vel duobus contendentibus de Papatu, intra, quod congregent Concilium? to. 9. 359. 1.
Princeps etiam non recognoscens superiorem ligatur iure gentium. to. 9. 361. 16.
Item non potest in totum tollere iustitiam subditi. to. 9. 361. 17.
Principes terreni quomodò possint dici Vicarij Dei? to. 4. 68. 1.
Princeps solùm Deum habet vltorem. to. 9. 363. 31.
Principis quælibet lex, & ordinatio præsumitur iusta, & ex causa rationabili facta. to. 9. 363. 29.
Princeps, qui superiorem non habet, solutus est ab omni lege quoad vim coactiuam, non directiuam. to. 9. 366. 53.
Princeps sæcularis, quo casu possit violentiam gladij Papæ repellere per gladium suum? to. 9. 444. 147.
Et non possit dici agere contra Papam. to. 9. 444. 147.
Princeps aliquid faciens etiam in præiudicium tertij in dubio pręsumitur facere cum causa. to. 9. 475. 41.
Princeps licèt non præsumatur velle tollere ius tertij, tollit tamen friuolas exceptiones, & concedit dilationem. tom. 9. 476. 49. & seq.
Princeps quando concedit duo priuilegia, secundum intelligitur saluo primo, & saluo iure alterius. to. 9. 535. 113.
Princeps regens politiam Christianam est vnus. to. 3. 61. 1.
Principatus particulares sunt plures in politia Christiana. to. 3. 63. 1.
Princeps primus post diluuium fuit Nemroth de genere Cham. to. 3. 70. 1.
Principes Christiani quando dicendi felices? to. 3. 197. 1.
Principes subduntur Imperatori ex *Ignatio*. to. 3. 290. 2.
Princeps prœmium expectare debet à Deo, minister expectat à Domino suo. tomo 3. 197. 1.
Principes sæculares habent potestatem in corpora, Ecclesiastici autem in animam. tomo 14. 291. 2.
Principes ob quam causam deponi possint? to. 2. ex Adolpho. 31. 2.
Principes catholici armantur prædicatore S. Dominico. to. 2. ex Adolpho. 33. 2.
Princeps sæcularis nihil omnino potest supra Episcopos. to. 2. ex Adolpho. 45. 1; & seq. & 117. 2.
Principum depositio decreta in Concilio Late-

teranensi, & Lugdunensi. tom.2. ex Adolpho. 55. 2.
Principis sæcularis potestas. to. 2. ex Adolpho. 59. 1; & seq.
Princeps politicus supremus non habet superiorem eiusdem ordinis. to.2. ex Adolpho. 61. 2.
Principum officium in Ecclesia quale sit? tomo 2. ex Adolpho. 62. 2.
Princeps sæcularis amoueri potest, quia suprema potestas est in Republica. to. 2. ex Adolpho. 79. 2.
Principes electores qui sint? to.2. ex Adolpho. 120. 1.
Principes an possint à subditis deponi? to. 2. ex Adolpho. 122. 1.
Principes deponi posse contra Rogerium, à Pontificibus probatur. to. 2. ex Adolpho. 122. 1; & seq.
Principes à subditis deponi posse docet Rogerius. to. 2. ex Adolpho. 127. 2.
Princeps non subditur suis legibus quoad vim coactiuam. to.7. 765. 1.
Principis laici suprema potestas inabdicabilis est. to.11. 520. 1.
Principes quoad vim directiuam non quoad coactiuam subduntur legibus. to. 11. 524 2.
Principes non ligant funibus, sed legibus. to.3. 842. 1.
Princeps, quæ debeat nutrire, & fouere in subditis? to.13. 285. 1.
Princeps spiritualis potest laicos punire pœna temporali. to.2. ex Adolpho. 85. 2.
Principes Christiani Papæ, & Concilijs sunt subiecti. to.2. ex Adolpho. 100. 1; & seq.
Princeps laicus contra Ecclesiasticum gladio vti non potest. to.3. 932. 1.
Principibus vim, & iniustitiam facientibus an sit resistendum? to.3. 932. 2.
Principes non possunt condere leges sacras. to.3. 926; & seq.
Principibus si collata fuisset potestas Ecclesiastica, non haberetur vnitas fidei, & religionis. to.3. 953. 1.
Principes sunt rerum sacrarum tutores. to.3. 953. 2.
Principi, vel plebi iure Diuino non inest ius eligendi Episcopos. to.3. 956. 2.
Principi laico nequit competere imperium circa res sacras. to.3. 926; & seq.
Princeps habet gladium gubernatiuum, & defensiuum. to.7. 424. 1.
Principes qui obtulerunt bona Ecclesiæ. to.5. 775. 2.
Principibus discolis obediendum est semper salua religione. to.11. 376. 2.
Principes sæculares habent iurisdictiones in schismaticos, & hæreticos. to.9. 40. 195.
Principum ordinationes, vt maneant post mortem ipsorum, vim statuti, & legis habere debent. to.3. 13. 1.
Principum amor in subditos. to.3. 198. 1.
Principes temporales inter se habent continua diffidia; ideo necessaria fuit in Papa super illos potestas; aliter Regna statim perirent. to.11. 316. 4.
Principes sæculares nullus ius habent in Concilio, quod est Tribunal Spiritus sancti, in quo tractantur solæ causæ spirituales. tomo 18. 4. 2.
Princeps sæcularis an possit compellere Cardinales ad ingrediendum Conclaue? to.18. 107. 7.
Princeps hæreticus, & infidelis.
Principes infideles non sunt Papæ subiecti. to.3. 849. 1.
Principes infideles aliquando puniri possunt à Papa. to.3. 849. 1.
Principes hæretici pœnis Ecclesiasticis possunt à Papa ex antiqua consuetudine puniri. tom.4. 461. 4; & tom. 2. ex Adolpho. 108. 1.
Principes hæreticos etiam pœnis temporalibus Papa potest punire, principatu priuate, eorumque subditos à iuramento liberare. to.4. 461. 5.
Princeps infidelis est omninò deponendus; an autem si inuentus fuerit infidelis, sit deponendus? to.2. ex Adolpho. 83. 1.
Princeps natus infidelis tentans trahere fideles in suam sectam est deponendus. to. 2. ex Adolpho. 83. 1; & seq.
Princeps infidelis, quæ pericula fidei perniciosa secum trahat? tomo 2. ex Adolpho. 87. 1.
Principes nedum hæretici, postquam abiurarerint; sed etiam catholici iuramentum fidelitatis debent præstare. to. 2. ex Adolpho. 96. 1; & seq.
Principibus infidelibus est obediendum. to.2. ex Adolpho. 91. 2; & 108. 1.
Principem infidelem exauctorari posse probant SS. Patrum exempla, & Summorum Pontificum sententia. to. 2. ex Adolpho. 117. 1; & seq.
Princeps hæreticus similis est lupo. to. 2. ex Adolpho. 103. 2; & seq.
Princeps hæreticus nedum excommunicandus, sed etiam deponendus est contra Rogerium. to. 2. ex Adolpho. 108. 1; & seq.
Principes scelestos deponi posse à pluribus asseritur. to.2. ex Adolpho. 66. 2; & seq.
Princeps hæreticus non potest à quonis occidi. to.2. ex Adolpho. 108. 1.
Principatus Ecclesiasticus.
Principatus Ecclesiasticus multo tempore præcessit Imperatores catholicos etiam in iurisdictione coactiua. to.13. 335. 1.
Principatus Ecclesiasticus qualiter fuerit institutus? to.9. 544. 129.
Principatus Ecclesiæ fuit à Christo Domino soli Petro collatus. to.1. 3. 1.
Eius dominium non est tyrannicum, & seruorum; sed Regale, paternum, & pastorale. to.19. 67. 2.
Ab eius dominio dependent omnes Reges, & Principes. to.19. 68. 2.
Eius dominium consistit in definiendis quæstionibus aliarum Ecclesiarum, tuendis, incibus, resoluendis dubijs &c. to. 19. 68. 2.
Principatus Ecclesiæ est monarchicus, siue Regalis, vnde Ecclesia Regnum Cœlorum dicitur. to.9. 544. 129.
Principatus Ecclesiæ sic institutus est, vt vnus in eo superior potestate præsideat. tom. 9. 544. 129.
Eius dominium probat facultas condendi leges. to.19. 69. 1.
Principatus est vnus totius Ecclesiæ. tomo 3. 64. 2.

Prin-

Principatus ciuilis non distinguitur ab Ecclesiastico . to.3. 60. 1; & seq.
Principatus politiæ christianæ est vnus, & vnus Princeps, & hic est Papa . to.3. 61.t; & seq.
Principatus, seu clauis *super humerum eius*, idest Christi,crucem significat, quam Christus Dominus portanit humetis . to.9.610. 299.

Principatus Monarchicus.

Principatus monarchicus est inter omnes alios sublimior . to.1. 4. 1.
Principatus monarchicus est contra Deorum pluralitatem . to.1. 4. 1.

Principatus Romanus.

Principatus Romanus quare specialiter à Deo sit prouisus? to.3. 71; & seq.
Quomodò Romani Principatum meruerint? to.3. 71. 2.

Principatus terrenus.

Principatus terrenus habet comitem superbiam, fastum, & sæculi typhum; principatus autem Ecclesiæ habet annexam pietatem, sanctitatem, & humilitatem. to.17. 167. 1; & seq.
Principatus est quoddam totum potestatiuum. to.13. 347. 2.
In Rege est secundùm completam rationem perfectionis; in alijs autem per participationem. to.13. 347. 2.
Principatus perfectus debet habere iurisdictionem coactiuam. to.13. 335. 2.
Principatus narus est cum homine . tomo 4. 325. 1.
Principatus ille videtur omnibus alijs præstantior, & nobilior, quo inter subditos charitas, & pax, ac concordia nutritur, & conseruatur . to.9. 544. 129.

Priora.

Priora sæpe emendantur à posterioribus.to.9. 216. 14.

Priscillianus.

Priscillianus adhuc laicus seduxit Instantium, & Salutenum Hispaniarum Episcopos . tomo 6. 106. 2.
Eius damnatio . to.6. 106. 2.

Priscillianista.

Priscillianistæ non fuerunt admissi ad gratiam reconciliationis . to.6. 120. 2.
Priscillianistarum hæresis in Concilio Bracharensi fuit damnata à S. Leone . to. 15. 625. 32; & to.8. 517. t.
Fuit reiecta à S. Damaso, & S. Ambrosio. to.6. 107. 1.
S. Leo Papa mandauit Episcopis Hispaniæ conuocari Concilium contra Priscillianistas . to.1. 303.
Contra Priscillianistas S. Leo scripsit, & Turibio Asturicensi respondit.to.1. 356.2.

Priuatus Episcopus.

Priuatus Lambasitanus Episcopus ob hæresim ab Episcopatu depositus . to.6. 576. 2.
Priuatus Lambasitanus Episcopus Romam appellauit . to.6. 299. 1.

Priuilegium.

Priuilegij vera definitio assignatur . tomo 20. 322. 9.
Priuilegia singulorum nequeunt facere priuilegium commune. to.9. 59. 270.
Priuilegia à duobus Imperatoribus electis eodem tempore, & administrantibus idem imperium concessa diuersis personis non valent; secus si ab ipsis concessa fuerint eidem personæ . to.9. 303. 175.
Priuilegium quod quis à solo Deo potest iudicari, quomodò sit intelligendum? to. 9. 448. 165.
Priuilegium concessum subdito transiens in vim contractus non potest reuocari . to. 9. 322. 74.
Priuilegium dispensandi cum nato ex adulterio non intelligitur cum nato ea duplici adulterio . to.9. 322. 77.
Priuilegia concessa, ne possint excommunicari à Sede Apostolica an sint valida? to.5. 413. 347.
Priuilegia aliquando ex causa iusta possunt à Principe reuocari . to.5. 413. 347.
Priuilegia deferendi merces ad infideles extra tempus belli concedi possunt à Sede Apostolica . to.5. 309. 186.
Quid sibi velit particula: *Non obstantibus quibuscumque priuilegys*? to.5. 309. 187.
Priuilegia sunt leges priuatorum, seu quasi priuatæ leges . to.20. 321. 2.
Priuilegia Romanæ Sedis defenduntur.to.20. 321.2.
Priuilegia quibus de causis aliquando personæ inclytæ concedantur? to.20. 321.3.
Quòd necesse sit concedi priuilegia,& qua ratione; quorum concessio communi legi non derogat, sed magis fauorem præstat. to.20. 323. 11.
Quid de priuilegijs senserit Wicleff? to. 20. 323.2.
Quid de priuilegijs catholicè sentiendum sit, Sanctorum testimonijs declaratur. to. 20. 323.3.
Odio habuerunt gratis priuilegia summorum Pontificum duo hominum genera . to.2. 323. 1.

Priuilegia Cardinalium.

Cardinales quæ priuilegia habeant in Ecclesijs suorum titulorum? to.10. 194.1.
Eorum priuilegium circa editionem testamenti . to.10. 194. 1.
Habent priuilegium, quòd si reus mortis rangat eorum vestem statim à morte liberatur . to.10. 194. 1.
Alia priuilegia Cardinalium . to.4. 346. 1.
Cardinales Diaconi accusati, nisi viginti sex testibus conuincantur, nequeunt damnari. to.4. 225.1.
Cardinales præsbiteri non nisi quatuor, & quadraginta testibus, & Diaconi quatuor, & viginti conuicti possunt damnari . to. t. 408. 1.
Soli Cardinales habuerunt priuilegium à Stephano III. in Concilio Romano. vt Pontifices eligi possint. to.17. 310. 2.
Ex priuilegio non comprehenduntur in regulis generalibus etiam Pontificis continentibus censuras, nisi de ipsis fiat specialis mentio . to.10. 194. 2.
Eo ipso, quòd quis Cardinalis creatur, absoluitur à patria potestate . to.10. 194. 2.

Priuilegia Clericorum.

Clericus coniugatus bigamus an gaudeat priuilegio canonis? to.5. 200. 25.
In quibus casibus priuentur priuilegio canonis? to.5. 201. 26.
Clerici in minoribus constituti, qui dimisso habi-

habitu, & tonsura negotijs sæcularibus se applicant, si ter ab Episcopo moniti non desistant, priuantur priuilegio canonis. to.5. 201. 27.
Item priuantur priuilegio clericali, si per annum artem aliquam infamem exercuerint. to.5. 201. 28.
Vxor Clerici coniugati an gaudeat priuilegio mariti? to.5. 200. 24.
Clericus hæreticus, vel grassator an gaudeat priuilegio canonis? to.5. 207. 47; & seq.
Item an suspensos, irregularis, degradatus gaudeant eodem priuilegio? tom.5. 107. 49.
Clerici coniugati incedentis in habitu, & tonsura eius filij an gaudeant priuilegio canonis? to.5. 200. 24.
Clerici sont exempti à potestate Principis politici. to.2. ex Adolpho. 70.2.

Priuilegia Ecclesiæ.

Priuilegia tria maxima habet Ecclesia; primum est, quòd sit fœcunda; alterum, quòd semper Virgo; tertium, quòd ex latere Sponsi progenita. to.16. 455. 6.
Priuilegia Ecclesiæ alia sunt à Deo, alia à Papa, alia à Cæsare. to.19.375.5.
Priuilegium Ecclesiæ vniuersali à Deo concessum est dignitas, vel prærogatiua illi concessa in persona D. Petri; quod priuilegium Ecclesiæ est etiam Papæ concessum, & est multiplex, sed tantùm quinque enumerantur. to.19. 375. 5; & to.4. 115. 2.
Priuilegium Ecclesiæ est, quòd custodiatur per Angelos, qui sunt administratorij spiritus in ministerium missi. tom. 16. 347. 9.
Aliud priuilegium est, quòd nec falli, nec fallere possit. to.16. 348.13; & seq.
Insuper quòd sit duratura vsque ad sæculi consummationem. to.16. 348. 13.
Priuilegiom Romanæ Ecclesiæ negans est hæreticus. to.14. 344. 1; & to.4. 115. 1.
Quid sit priuilegium Ecclesiæ Romanæ? to.4. 115. 2.
Priuilegia Ecclesiæ Romanæ à Christo Domino tradita quæ sint? tom. 4. 115. 2; & seq.
Priuilegium Ecclesiæ Romanæ primum est primatus super vniuersas Orbis Ecclesias, quod Christus Dominus dedit. to.9. 638. 2.
Secundum priuilegium concessum Petro, & per ipsum Romanæ Ecclesiæ, fuit esse Magistrum totius Orbis, & vniuersorum Christi fidelium, quod concessum fuit à Christo Domino. to.9. 639. 1.
Tertium priuilegiom est potestas clauium ligandi, atque soluendi, quod soli Petro fuit concessum. to.9. 639. 2.
Quartum priuilegium tributum D. Petro à Christo Domino, tamquam capiti Ecclesiæ, fuit indefectibilitas fidei. tom.9.640. 1; & seq.
Quintum denique priuilegium Ecclesiæ in persona D. Petri concessum est iudiciaria totius Orbis potestas, quam Christus Dominus D.Petro tradidit. to.9. 640. 1.

Priuilegia Papæ.

Priuilegia Papæ sunt, quòd vbique in Missarum solemnijs pallio vtatur; quia vbique habet plenitudinem potestatis; quòd sit supremum, & vnicum caput Ecclesiæ; quòd possit concedere statuta firma, & immobilia; quòd det Concilijs firmitatem, & robor; quòd possit omnes iudicare, & à nullo iudicari. to.4. 115. 2;& seq; & 211; & 212; & seq.
Priuilegium primatus directè est personale, & indirectè locale. to.20. 378. 2.
Priuilegia Papæ fuerunt à Christo Domino in D.Petro Cathedræ Romanæ affixa. to. 15. 129.3; & seq.
Priuilegiom solius Papæ est infallibilitas in decernendis fidei controuersijs. tom.1. ex Tannero. 34. 248; & seq; & to. 16. 527. 2; & seq.
Item esse regulam infallibilem fidei diuinæ est solius Papæ priuilegium. to.8.324.2.
Item priuilegium ipsi soli concessum est posse tribuere quibuscumque decretis fidei firmitatem. to.15. 29. 124; & seq.
Item solius Papæ priuilegium à Christo Domino Petro, eiusque successoribus concessum est, quòd ei tradidit claues Regni Cœlorum, & à nemine posse iudicari. to. 5. 133. 43.
Priuilegium Papæ singulare est, quòd omnibus totius Orbis terrarum Episcopis præsideat. to.2. ex Aluarez. 2.2; & 4.1.
Priuilegiom Papæ hæreditaria successione à D.Petro receptum est, quòd non possit in fide deficere, & quòd nullus eius successor vsque ad sæculi consummationem docens, & definiens ex Cathedra queat errare. to.18.630. 1.
Priuilegium Papæ particulare est, quòd eius potestas transeat in successores. tom. 16. 392. 2.
Priuilegium Papæ est, quòd eius voluntas, aut potestas nequeat, nec etiam à Concilio generali restringi, aut diminui. tom.9. 174. 8; & 192.9.
Item eius priuilegium est, quòd eius leges, & decreta nec à Concilijs possint irritari; ipse autem possit irritare, abrogare, & immutare leges omnium Conciliorum. to.9.807. 1; & seq.
Item quòd nullus possit aliquid contra Papam decernere. to.13. 550. 2.
Item quòd Concilia debeant ad Papam omnia sua decreta referre. to.9. 800. 1.
Item quòd à Papę sententia sub pęna excommunicationis nullus possit appellare. to.4. 585. 1; & to.5. 268. 48.
Item quòd ad Papam ex omnibus Mundi partibus, & tribunalibus possit appellari. to.3. 652. 1.
An Papa priuilegium infallibilitatis in decernendis rebus fidei, & morum habeat à Christo Domino? to.3. 465. 1; & 468.1; & 469.1.
Priuilegium infallibilitatis soli Pontifici Romano à Christo Domino fuit concessum. to.9. 712. 1; & to.1. ex Tannero. 40. 255; & seq.

Vid. Papa infallibilitas.

Priuilegia D. Petri.

Priuilegia D. Petri triginta quinque. to. 15. 261. 3; & 4; & tom. 3. 143. 2; & 144. 1; & seq.
Priuilegia D. Petri non fuerunt personalia, idèst annexa personæ, sed realia, idèst an-

ntaa eius Cathedræ. tom. 15. 229. 3; & seq.

Priuilegium D. Petri non pertinuit ad alios Apostolos. to.4. 754. 69; & 71.

Petrus singulariter respondit Christo Domino; ideò Christus Dominus singulariter ei contulit priuilegium. to.4. 754. 71.

Priuilegium D. Petri duplex. to.8. 411. 2.

Priuilegia singolaria D. Petri ex diuinis Scripturis, & ex interpretatione huius nominis *Cephas* colliguntur. to. 2. ex Turrecre. 6, 2.

Priuilegia tria D. Petri tribus Filij Dei prærogatiuis correspondentia. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & seq.

Priuilegia D. Petri à SS. Patribus fusè exposita. to.2. ex Turrecrem. 14. 2; & seq.

Priuilegium præcipuum D. Petri est, vt ipse solus speciatim dicatur in Ecclesia habere successorem; quoniam Catholica Ecclesia, quæ sine Rectore esse non potest, ei præcipuè commissa est. to.2. ex Turrecremensi. 36. 2.

Priuilegium D. Petri, quo alijs præfuit Apostolis, transijt in successores, qui alijs præsunt Episcopis. to. 2. ex Turrecrem. 2. 2. 4. 14.

Duo priuilegia ab oratione Christi Domini D. Petrus habuit, scilicet quòd tentatus à Diabolo non possit in fide deficere; & quòd nullus eius successor possit errare ex cathedra. to. 18. 630. 1.

Vid. Petri prærogatiua.

Probatio.

Probatio in præiudicium partis nequit recipi, nisi parte citata. to.9. 270. 6.

Processio.

Processiones Ecclesiæ cur fuerint institutæ? tom.5. 476. 12.

Earum antiquitas, & vsus multiplex. tom. 5. 475. 9.

Processiones quando primò inceperint? to.5. 475. 10.

Processionem instituit præeunte signo crucis S. Porphyrius. to.5. 475. 10.

Processio solemnis celebrata fuit à Gothis teste Orosio. to.5. 475. 10.

Quis instituerit processiones, & litanias Rogationum ad aliquas Ecclesias? tom. 5. 475. 11.

An qui non intersunt processionibus, possint consequi Iubileum? to.5. 476. 13.

Processiones regulariter nemo potest indicere, nisi Ordinarius sit. to.5. 476. 13.

Processus.

Processus factus à Papa de plenitudine potestatis; & ex certa scientia non valet contra non citatum etiam subditum. tom. 9. 291. 123.

Processus Papæ nullo iuris ordine seruato fabricatus tenet. to.9. 286. 89.

Et in eo requiritur citatio ad sententiam. tomo 9. 286. 89.

Appellatio, quòd locus non sit tutus ad conueniendum, vel ad comparendum, reddit processum postea factum nullum. tom. 9. 278. 49.

S. Proclus.

S. Proculus Diaconus S. Ioannis Chrisostomi se opposuit consecrationi Bassiani. tomo 6. 113. 1; & seq.

Proculus.

Proculi degradatio facta à Zosymo Papa. tomo 6. 117. & seq.

Proculus conquestus fuit de Zosymi iudicio, & à Bonifacio plenam gratiam fuit consecutus. to.6. 218. 2.

Proculi causa narratur. to.6. 117. 2; & seq.

Proditor.

Proditor propriè quis dicatur? to.9. 283. 75.

Proditor veritatis quis dicatur? to.6. 5. 2.

Proditor Iudas à Christo Domino iudicatus fuit. to.1. 287. 2.

Vides Iudas.

Professio fidei.

Professio obedientiæ præstita ab Episcopis in consecratione suis Metropolitis est antiquissima. to.6. 272. 2; & seq.

Professio Catholicæ fidei de potestate Sedis Apostolicæ extracta ex sacra Scriptura, & ex SS. Patribus, atque Concilijs Oecumenicis priorum quinque sæculorum. to.11. 6. 2; & seq.

Professio fidei Iosephi Patriarchæ Constantinopolitani in extremo vitæ. to.1. 163. 2.

Professio fidei Patriarchæ Muzal. to.1. 166. 8.

Professio fidei Eliæ Patriarchæ Babylonis. tomo 1. 167. 1; & seq.

Patres Concilij quam fidem debeant profiteri? to. 18. 313. 1.

Professio fidei ab Agathone Papa in VI. Oecumenico Concilio præscripta. to.1. 99. 2.

Professio fidei Antistitum synodi ad normam Ecclesiæ Romanæ. to.1. 91. 2.

Eorum subscriptio. to. 1. 91. 2.

Professio fidei Babylonis Patriarchę missa. to.1. 110. 2; & seq.

Professio fidei Patrum VIII. Synodi circa decreta Pontificum. to.1. 82. 1.

Prohibitio.

Prohibitionem legis esse potentiorem, quàm simplicem prohibitionem quomodò sit intelligendum? to.9. 346. 247.

Prohibitio de non promouendo illegitimo, vel minori est de iure positiuo. to. 9. 356. 16.

Prohibitio de celebrando Paschate more Iudaico. to. 1. 94. 1.

Promissio.

Promissio certa finis importat executionem mediorum. to.4. 805. 173.

Promissio iurata quando sit admittenda? tomo 9. 270. 6.

Promissio facta ob reuerentiam non tenet; præsumitur enim mens concussa ob magnam reuerentiam. to.9. 333. 158.

Promissiones non debent sic accipi, quòd falsum contineant. to. 9. 335. 176.

Promissio Christi Domini.

Promissio Christi Domini de Ecclesię victoria supra inferi portas. tom. 2. ex Pighio. 70. 2.

Promissio Christi Domini tam certa est, quàm sit certa donatio. to. 16. 343. 9.

Promissiones Christi Domini in dubium reuocare impium, & hæreticum est; nec est inquirendum, an promissum impleuerit, sed firmiter credendum est promittenti. tomo 13. 236. 1.

Quibus verbis D. Petro Ecclesiæ primatum promiserit? to. 2. ex Alano. 21. 1.

Quæ præmia fidelibus promiserit? tomo 16. 342. 9.
Quomodò impleuerit promissionem factam D. Petro de clauium collatione? tom. 13. 117. 2.
Promisit D. Petro, quòd eius fides non sit defectura; & promisit fidei firmitatem per ordinem ad confirmandos fratres suos. tomo 9. 727. 1.
Promisit Ecclesiam nunquam expugnandam fore, quamuis sit impugnanda. to. 3. 624. 1.
Promissiones à Deo factę D. Petro spectantes ad officium Pastoris transeunt ad successores. to. 8. 358. 2.
A Deo duo fuerunt promissa Ecclesiæ. to. 13. 145. 2.
Ecclesiæ Catholicæ fuerunt à Deo promissæ benedictiones spirituales; Synagogæ verò carnales. to. 18. 335. 1.
Item fuerunt Ecclesiæ promissa bona temporalia, facultates, & diuitiæ. to. 19. 110. 2.

Propagatio Ecclesiæ.

Mediantibus Episcopis Ecclesia fuit propagata; & illis mediantibus conseruatur. tomo 20. 472. 1; & seq.
Sola successione Romani Pontificis, & Episcoporum potest conseruari. to. 20. 469. 1; & seq.
Sine Episcopis propagari non potest; quia filij sine parentibus nasci non possunt. tomo 20. 573. 2.

Propheta.

Propheta non est idem, ac Iudex controuersiarum. to. 3. 832. 1.
Prophetæ nomen non significat auctoritatem perpetuam. to. 3. 3. 2.
Prophetarum priuilegium. to. 20. 321. 6.
Prophetarum priuilegio potitus est Ioannes Euangelista, cùm super pectus Domini in cœna recubuit. to. 20. 321. 7.

Prophetia.

Prophetia non est fidei annexa. to. 4. 785. 26; & 801. 150.
Prophetia est donum prænoscendi, atque præuidendi futura. to. 4. 785. 25.
Prophetiæ cùm implentur, redduntur manifestæ. to. 12. 554. 1.
Prophetiæ quoad circunstantias sunt obscuræ, quoad rem prædictam sunt claræ. tomo 12. 528. 1; & seq.
Prophetia Ioannis Euangelistæ Apoc. 13. de Antichristo sub nomine bestiæ de mari ascendentis. to. 3. 598. 1.
Prophetiæ dono fuit decoratus S. Ioannes Euangelista. to. 3. 897. 1.
Prophetiæ de Christo Domino venturo à sapientibus populi Dei fuerunt intellectæ saltem quoad substantiam articuli de Messia venturo, & de insigni Propheta futuro. tomo 12. 528. 1.
Prophetia Apoc. de duobus testibus, scilicet Enoch, & Elia est clara. to. 12. 528. 2.

Proiectus.

Proiectus, & Arcadius Episcopi, & Philippus præsbiter à Cælestino Pontifice fuerunt deputati ad iudicandam controuersiam inter Ioannem Antiochenum, & S. Cyrillum Alexandrinum. to. 6. 454. 1.

Proponens.

Proponens res fidei infallibilis est solus Papa. to. 3. 338. 1; & seq.
Proponentes proximè fidem, vt sunt prædicatores, & parochi an habeant aliquam infallibilitatem? to. 9. 714. 2; & seq.

Proportio.

Proportio Sacerdotis veteris testamenti cum Christi Domini Vicario est omnino vana, & inanis. to. 3. 850. 2.

Propositio.

Propositio: *Vnus de Trinitate fuit passus*: tribus modis potest intelligi. to. 15. 615. 9.
Propositio vera in vno sensu, & in alio falsa an possit damnari? to. 15. 708. 58.
Propositio vniuersaliter probata aliquando particulariter explicatur. to. 8. 360. 2.
Propositio, vt sit damnabilis, sufficit, quòd eius falsitas Papæ innotescat etiam sine miraculis. to. 8. 492. 1; & seq.

Propositio de fide.

Propositio de fide quæ sit? to. 3. 327. 2; & tomo 10. 270. 2.
Propositio sufficienter obligans ad credendum aliquod fuisse à Deo reuelatum an possit dari? to. 3. 328. 2.
Propositio mediata rei reuelatæ quæ sit? tomo 3. 329. 2.
Propositio immediata facta ab ipsomet Deo non est simpliciter necessaria. to. 3. 331. 2.
Propositio rerum credendarum de fide quid sit? to. 3. 332. 1.
Propositio de fide semper habet annexa credibilitatis motiua. to. 3. 334. 1.
Propositio de fide tres conditiones requirit. to. 3. 336. 1.
Propositio de fide est duplex. to. 10. 272. 1.
Propositio alia est reuelata in genere, alia in indiuiduo. to. 10. 274. 2.
Propositio à Papa definita pertinet ad fidem, non ad ius Diuinum. to. 3. 19. 2.
Papa hic numerò, est propositio de fide Diuina, & quoad se, & quoad nos, quòd sit Pontifex Romanus. to. 9. 773. 1.
Propositio de fide est Papam hunc numero esse verum Papam. tomo 8. 704. 1; & seq; & 766. 1; & seq.
Negans Papam nedum viuentem, sed etiam omnes prædecessores esse veros Pontifices est hæreticus, & schismaticus. to. 10. 278. 1.
Quomodò à Deo sit reuelatum Papam hunc numerò esse verum Papam? to. 15. 89. 211; & 90. 220; & seq.
De fide est saltem secundariò Papam hunc numerò esse verum Christi Domini Vicarium. to. 8. 777. 2.
Est immediatè de fide Papam hunc numerò esse caput visibile Ecclesiæ. to. 12. 601. 1.
Non redditur de fide quoad nos per solam Cardinalium electionem Papam hunc numerò esse verum Pontificem. to. 10. 275. 2.
Redditur de fide solùm per auctoritatem, & consensum solius vniuersalis Ecclesiæ. tomo 10. 276. 1.
Item est dogma fidei Papam hunc numerò legitimum esse verum Pontificem. tom. 10. 171. 1; & to. 20. 379. 1; & seq.
Item de fide est Papã Innocentium XII. nunc fęliciter regnantem, quòd sit verus Papa. to. 9. 729. 1.
Est hæreticum negare Papam ab Ecclesia acceptatum. to. 8. 319. 1.
Propositiones aliquæ in materia fidei declaratæ ab Innocentio X. to. 10. 31. 2.

Propositiones Iansenij.
Propositiones Iansenij ab Innocentio X. damnatæ. to.10. 30. 1; & seq.
Propositiones Marci Antonij de Dominis.
Propositiones variæ ex libris Marci Antonij de Dominis à Facultate Parisiensi damnatæ. to.1. 375; & seq; & to.11. 254.
Rex Galliæ librum continentem propositionem Marci Antonij de Dominis flammis addixit. to.1. 378. 2.
Propositiones Parisienses.
Propositiones quinque Parisienses reiectæ. to.6. 811.1.
Propositiones Conuentus Parisiensis de Ecclesiastica potestate. to.11. 308. 2.
Propositiones Parisienses Caluinistis aduersantur. to.11. 310. 1.
Proprietas.
Proprietas absorbet causam possessionis.to.9. 35. 158.
Proprietario præfertur quasi possessor. to. 9. 47. 237.
Proprietaris abdicatio, & custodia castitatis an sint de essentia Monachatus? to. 3. 89. 1.
Proprietas, vel dominium an competat Clericis? to.3. 773. 1.
Antiquitùs irrita erat Ordinum Ecclesiasticorum collatio sine aliquo titulo, vel patrimonio, vel aliqua prouisione sufficienti ad vitam sustentandam. to.5. 774. 2.
Proprietates Ecclesiæ.
Proprietates Ecclesiæ quot,& quæ sint? tom. 13. 81; & seq; & to.3. 39. 2; & 138. 1; & to.4. 674; & seq; & 260. 8; & to.16. 454. 2; & to.10. 148. 1; & to.12. 567. 1.
Proprietates Ecclesiæ ex Symbolo fidei oriuntur. to.4. 257. 1.
Proprietates Ecclesiæ ab hæreticis impugnatæ semper fuerunt. to. 16. 270. 1; & seq; & to.13. 88. 2.
Proprietas Ecclesiæ ex vocabulo *Ouilis* deriuata. to.16. 341. 1; & seq.
Concedenda est aliqua Ecclesia, quæ habeat omnes Sponsæ Christi Domini proprietates, & prærogatiuas. to.16. 454. 2.
Eius proprietas est, quòd ipsa sola possit salnate, & extra illam salus esse non possit. to.3. 33. 2.
Insuper quòd ipsa solùm sit sancta. tom. 3. 209.1.
Item quòd sit sponsa Papæ successoris D.Petri. to.3. 35. 2.
Habet proprietatem vineæ, cuius palmitibus veteribus arescentibus, & resecatis semper noui palmites fæcundiores succedunt. to. 16. 344. 14.
Proprietates, seu notæ Ecclesiæ aliæ sunt transitoriæ, aliæ permanentes. to. 4. 260. 8.
Proprietates extrinsecę Ecclesię visibilis sunt confessio aduersariorum; infelix eorum exitus, qui infensi Ecclesiæ illam oppugnarunt; & fælicitas eorum, qui Ecclesiam promonerunt. to.4. 260. 8.
Proprietates septem Ecclesiæ. Prima Visibilitas. 2. Duratio. 3. Vnitas in fide, & doctrina. 4. Sanctitas in ijs, quæ sunt ad Deum, ad nos, & proximos. 5. Vniuersalitas, quia omnia ambit tempora, vtpotè exorta ab initio Mundi, & vsque ad finem duratura. 6. Quòd sit auctoritate, & prædicatione Apostolica stabilita, & fundata. 7. Quòd falli non possit. to. 4. 674. vsque ad 679.
Proprietates aliæ Ecclesiæ dici possunt: Vnio membrorum Ecclesiæ inter se, & cum capite suo visibili, eius doctrinæ efficacia, quæ sequitur ad Sanctitatem, miraculorum gloria, lumen propheticum; & nunquam interrupta successio Pontificum in Romana Ecclesia continuata serie à Petro deducta vsque ad hæc tempora. to.4. 260. 8.
Prorogatio.
Prorogare non est idem, ac immutare. to. 9. 474.29.
Prorogari non dicitur aliquod post finitum tempus, sed eum adhuc tempus durat. to.9. 65. 21.
S. Prosper.
S. Prosper detulit ad Sedem Apostolicam blasphemias contra S. P. Augustinum erudatas. to.6. 134. 2; & seq.
An fuerit à secretis S. Leonis? tom. 6. 134. 2.
An fuerit Episcopus, vel Monachus, vel laicus? to.6. 135.1.
S. Prosperi de Romanæ Sedis dignitate sententia. to.2. ex Alano. 9.2.
Eiusdem Elogium de S.Leone. to.1. 179.2; & 302. 1.
Docuit Sanctiones Apostolicas esse venerandas, ac si factæ fuissent à D. Petro. tom.1. 433.1.
Fuit studiosissimus doctrinæ S. P. Augustini. to.15. 607. 11.
Protherius.
Protherius fuit trucidatus à populo, & Clero in ipsomet Baptisterio feria quinta Hebdomadæ Sanctæ à Dioscori asseclis. to. 6. 114. 1; & seq.
Protestantes.
Protestantium opinio circa modum concordandi hæreticos cum Ecclesia. tom.8. 549. 2. & seq.
Protestantium, & Catholicorum concordia quomodò stabilienda? tom. 8. 553. 1; & seq.
Protestantium sententia circa Articulos fidei. to.8. 555. 2; & seq.
Eorum audacia. to.6. 738. 8.
Fatentur Symbolum Nicænum, Constantinopolitanum, & Chalcedonense. tom. 11. 3. 2.
Item Concilium Ephesinum, Constantinopolitanum, & Chalcedonense. to.11.3.2.
Receperunt Synodum Nicænam, Antiochenam, & Sardicensem. tom. 11. 7. 1; & seq.
Protestantium calumniæ in Romanum Pontificem. to.12. 480. 1; & seq.
Protestantium hæresis asserentium æqualem potestatem esse in Episcopis, & in Sacerdotibus. tom.11. 6. 6; & tom.8. 546. 1; & seq.
Eorum errores. to.16. 4. 1.
An possit subsistere concordia inter Catholicos, & Protestantes? to.8. 553.1.
Protestantes communiter calumniantur Orthodoxos, & eos traducunt tanquam corruptores verbi Dei. to.8. 569. 1.

Prouidentia Diuina.
Prouidentia Dei erga Ecclesiam relucet in Sanctis. to.10. 86. 1.
Vnum statuit Ecclesiæ vniuersalis Pastorem? to.3. 64. 2.
Prouidentiæ Diuinæ ordo quomodò reluceat in ordine Ecclesiæ? to.13. 434. 2.
Prouidentia Christi Domini circa Hierarchiam Ecclesiæ. to. 2. ex Pighio. 67. 1.
Christus Dominus magis debuit prouidere Ecclesiæ de Summo Pontifice, quàm Moyses prouiderit Synagogæ. to.16. 362. 1.
Eò diligentiùs prouidit Ecclesiæ suæ necessitatibus, quàm in veteri lege prouiderit Synagogæ; quia ei charior, & ab illo magis dilecta fuit Ecclesia, quàm Synagoga. to.2. ex Pighio. 67. 1.
Prouincia.
Prouincia à S. Cypriano accepta fuit pro diœcesi. to.6. 234. 2.
Prouinciæ Africæ.
Prouinciarum Africæ diuisio. to. 14. 390. 1.
Prouinciæ Suburbicariæ.
Prouinciæ Suburbicariæ Romæ quæ fuerint? to.11. 505. 60; & seq.
Prouinciale Concilium.
Prouinciali Synodo non conuenit potestas degradandi Episcopos. to.6. 167. 2.
Prouinciale Concilium est duplex; aliud repentinum, seu indictitium; aliud statum, seu ordinarium. to.4. 445. 1.
Repentinum quid fuerit, & de quibus tractare debuerit? to.4. 445. 1; & seq.
Vid. Concilium Prouinciale.
Prouisus.
Prouisus à Papa, & prouisus ab Ordinario sub eodem die, eodemque momento, si capiant possessionem, præferendus est prouisus à Papa. to.4. 512. 85.
Prouisus à Papa est præferendus in concursu data in omnibus paritate. to.4. 512. 84.
Electus à Papa cæteris paribus est præferendus. to.4. 512. 84.
Pseudoapostoli.
Pseudoapostoli sunt vagi, astuti, mendaces, & arrogantes. to.4. 238. 2; & seq.
Pseudoapostoli omni tempore esse debuerunt in Ecclesia Dei; ideo Christus Dominus sedulò nos, diligenterque præmonuit, vt ab hoc hominum genere caueremus. to. 4. 239. 1.
Pseudoprophetæ.
Pseudoprophetarum falsa doctrina quomodò cognoscatur? to.4. 798. 134.
Pseudoprophetas, & pseudochristianos Dominus appellat turbulentos homines, commentitiorum dogmatum auctores, & prauarum disciplinarum magistros. tomo 4. 239. 1.
Ptolomæus.
Ptolomæus Philadelphius Rex Ægypti per septuaginta Interpretes transtulit Alexandriæ Bibliam ex Hebraico in Græcum. tomo 3. 686. 1.
Ptolomæi nomen post Alexandrum fuit commune omnibus Regibus Ægypti, tomo 3. 219. 1.
Publica vtilitas.
Publica vtilitas non est præferenda vtilitati priuatæ. to. 9. 134. 9.
Publica vtilitas est, quòd aliquis conuertatur ad fidem Catholicam. to. 9. 139. 10.
Publicam vtilitatem minùs, quàm priuatam intendens non amat Christum Dominum. to. 9. 139. 10.
Publicæ vtilitatis gratia rescinditur sine omnium consensu, quod ab omnibus fuerat ordinatum. to. 9. 474. 33.
Publicatio Bullæ Cœnæ.
Publicatio Bullæ Cœnæ debet fieri ab Episcopis, & Prælatis in suis Ecclesijs, non tamen in omnibus. to.5. 419. 359.
De tempore, quo est facienda hæc publicatio ab Episcopis, & Prælatis. tomo 5. 419. 360.
Quale peccatum sit, si Episcopi, & Prælati negligant sine causa publicare solemniter Bullam Cœnæ? to.5. 419. 361.
Principes impedientes publicare hanc Bullam Cœnæ an teneantur sub mortali, & quid de Prælatis? to.5. 419. 362.
Episcopi, & reliqui curam animarum habentes an teneantur pœnes se habere hanc Bullam Cœnæ? to.5. 419. 363.
Quæ forma seruanda sit in publicatione Bullæ Cœnæ ostenditur illis verbis: *Vt verò præsentes nostri processus*. to. 5. 419. 356.
Qualis sit finis huius Bullæ Cœnæ? to.5. 419. 357.
Onus publicandi Bullam Cœnæ imponitur omnibus Episcopis, non tamen titularibus, nec Parochis, & simplicibus Rectoribus animarum curam habentibus. to. 5. 419. 358.
Pugna.
Pugnandi modus contra Antichristum. to.3. 240. 2.
Arma, quibus pugnare debemus, sunt orationes, & lacrimæ. to. 3. 241. 2.
Pulcheria.
Pulcheria soror Theodosij nupsit Marciano Senatori clarissimo. to.3. 637. 2.
Puncta.
Puncta Cardinalium in Cœlo sunt duo ambo immobilia; quorum vnum est Austrum; alterum verò ad Septentrionem. tomo 4. 340. 4.
Pupillus.
Pupilli habent dominium, non vsum proprietatis. to.10. 184. 1.
Purgatorium.
Purgatorium cum S. P. Augustino confessa est Ecclesia Africana. to.7. 218. 2; & seq.
Item Ecclesia Græca, & Orientalis. tomo 7. 219. 1.
Item S. Dionysius Areopagita S. Pauli Discipulus. to.7. 219. 1.
Apertè colligitur ex epistola 2. ad Corinth. to.9. 697. 1.
Purgatorij animæ an aliquando mereri possint? to.4. 81. 2.
Purgatorium posse à Papa euacuari quomodò sit intelligendum? to.4. 82. 2.
Eius historia ostenditur. to.3. 318. 1; & 323. 2; & to.19. 301. 2; & seq.
Purgatorium non admittit, nisi amorem filialem. to.19. 311. 1.
In purgatorio quomodò remittantur venialia? to.19. 311. 1.
Purgatorij pœnæ quæ sint? to.19. 305. 2.
Purgatorij animæ figurantur à S. Antonino in piscibus maris. to.4. 81. 2.

Pur-

Purgatorij animæ possunt à Papa subueniri per indulgentias. to.4. 81. 2.
An Papa possit per communicationem indulgentiæ totum purgatorium expoliare? to.4. 81. 2; & seq.
Item an Papa per communicationem indulgentiæ possit contritos, & confessos sic à tota pœna, & culpa absoluere; & quod non transeant per ignem purgatorij? to.4. 82. 2.

Puritani.

Puritanorum Angliæ hæresis. to.12. 399. 2.
Omnem Dominationem spernunt. tomo 15. 270. 2.
Eorum sententia circa Episcopatum, & præsbireratum. to.8. 284. 1.
Puritanorum hæresis circa potestatem politicam, & Ecclesiasticam. to.15. 270. 2.

Purpura.

Purpura Cardinalium est Regij decoris insigne. to.4. 346. 1.
Purpuræ vsus à Constantino fuit concessus. to.17. 336. 2; & seq; & to.4. 346. 1.
Edictum de concessione purpuræ Cardinalibus à Constantino an sit fictitium? tom. 4. 346. 1.
Purpura quinam viri sanctitate insignes vsi fuerint? to.4. 346. 2.
Purpura propria est Summi Pontificis; quia iam tradita fuit à Deo Summo Sacerdoti antiquæ legis. to.4. 346. 2.
Purpuræ vsum concessit Cardinalibus Summus Pontifex successiuè, & quasi per gradus, prout dignitas tanta per varios incessit progressus. to.4. 346. 2.
Purpura Clericis fuit interdicta in Concilio, Narbonensi; sed à Constantino Cardinalibus fuit concessa. to.4. 346. 1; & seq.
Purpura ad iactantiam pertinet mundialem, non ad Religiosorum dignitatem. tom. 4. 346. 1.
Purpura Regem, non Sacerdotem facit teste D. Ambrosio. to.4. 346. 1.

Pyrrhus.

Pyrrhus Constantinopolitanus ex sua sede fuit expulsus ab Honorio. to.1. 121. 2.
Pyrrhus Monothelita damnatus Carthagine ductus fuit Romam ad Papam. tomo 11. 204. 2.

Pystus.

Pystus est vnus ex Arij congerronibus, qui vna cum ipso, & alijs istius impietatis auctoribus subscripsit infami contra S. Alexandrum Alexandriæ Patriarcham epistolæ. to.6. 139. 1.

Pythia.

Pythiæ, & Damonis amicitia. to. 3. 198. 1.

Q

QVADRAGESIMA.

QVadragesimam vnam singulis annis congruo tempore à nobis ieiunandam Apostoli tradiderunt teste Diuo Hieronymo epist. ad Marcellam. to. 1. 210. 1.
Ieiunium Quadragesimale ex institutione Diuina, & Apostolica traditione continuò seruata Telesphorus Papa publico decreto statuit ab Ecclesia vniuersali esse perpetuò obseruandum. to. 10. 42. 2.
Idem Telesphorus non instituit ieiunium Quadragesimale, vt per peram blaterarunt hæretici, sed iam institutum mandauit seruari. to. 1. 210. 1.
Ieiunium quadragesimale obseruandum est ad exemplum Christi Domini, qui in deserto ieiunauit quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. to. 14. 398. 1.
Cùm post tempora Apostolorum ieiunium quadragesimale seruaretur à paucis, sanctus Leo Magnus Pontifex ab omnibus statuit esse seruandum. to. 1. 210. 1.
Refellitur Magdeburgensium hæresis centur. 2. cap. 10. exprobrantium Telesphorum Papam, quia præcepit clericis ieiunare ante Pascha, & asserentium esse contra Diuum Paulum docentem: *Nemo vos iudicet in cibo, & in potu*; qui textus secundùm verum sensum explicatur. tomo 12. 230. 1.

Qualitas.

Qualitas certa vbi dat iurisdictionem non habenti; si de dicta qualitate dubitatur, ipse debet cognoscere de ea, an sit vera, vel non, summariè, vt possit posteà ad decisionem causæ procedere. to. 9. 158. 3.

Qualitates Cardinalium.

Qualitates Cardinalium recensitæ à S. Bernardo. to. 17. 314. 1; & 327. 1, & 328. 1.
Quas qualitates, & dotes debeant Cardinales habere præ cæteris? to. 4. 345. 12; & to. 19. 145. 1; & seq.
Qua sapientia, prudentia, & scientia Cardinales præditi esse debeant? tom. 4. 345. 12; & to. 19. 145. 1; & seq.
De iure ordinatio ætas Cardinalium debet esse triginta annorum. to. 10. 194. 1.
Debent summa fulgere prudentia, & scientia. to. 19. 156. 1.
Vid. Cardinales.

Qualitates Clericorum.

Clerici debent fulgere virtutibus, sicut stellæ in perpetuas æternitates. to. 4. 104. 2.
Ad Ecclesiæ ministerium eligendi sunt clerici talibus qualitatibus ornati, vt possint dignè Ecclesiæ Sacramenta tractare, & ministrare. to. 4. 90. 2.
Clericus esse debet purus animo, benignus eloquio, mansuetus obsequio, iustus in consistorio, castus in thalamo, deuotus in choro, seuerus in occulto, & honestus in publico. to. 4. 105. 1.
Clericorum duplex genus debuit institui. to. 3. 70. 1.
Clerici quomodò sint ciues Reipublicæ, & politicæ? to. 2. ex Adolpho. 70. 1.
Quamuis clerici sint exempti à potestate Principis sæcularis, attamen ex vi rationis, non ex vi legis, debent illius leges seruare, quæ non præiudicant immunitati Ecclesiasticæ. to. 2. ex Adolpho. 71. 1.
Clericorum vita debet esse perfectior, quàm vita laicorum. to. 5. 774. 1.
Vid. Clerici.

Qualitates Ecclesiæ Catholicæ.

Ecclesiæ Catholicæ qualitates propriæ quæ sint?

sint? to. 13. 81; & seq; & to. 3. 39. 2; & to. 4. 674. & 260. 8. & seq; & to. 16. 454. 2; & to. 3. 138. 1; & to. 10. 148. 1; & to. 12. 567. 1.
Ecclesiæ qualitates ex Symbolo fidei desumuntur. to. 4. 257. 1.
Ecclesia Catholica habere debet qualitatem ouilis. to. 16. 341. 1; & seq.
Debet habere omnes qualitates Sponsæ Christi Domini. to. 16. 454. 2.
Debet esse sancta ita, quòd extra illam sanctitas esse non possit. to. 3. 209. 1.
Debet habere qualitatem Matris, quæ baptismate parit filios. to. 19. 115. 1.
Debet esse sine ruga, & sine macula. to. 10. 46. 2.
Debet esse terribilis, vt castrorum acies ordinata. to. 4. 734. 27; & to. 16. 411. 1.
Debet esse immaculata, quia abstergit peccatorum maculas. to. 4. 238. 1.
Debuit esse per totum Orbem diffusa, quia nullam excipit personam. to. 19. 71. 1; & seq.
Semper fuit infallibilis in ijs, quæ spectant ad fidem, & cultum Dei. to. 1. ex Tannero. 46. 291; & to. 2. ex Adolpho. 96. 1; & to. 4. 232. 2; & seq; & to. 16. 347. 1; & seq.
Item semper fuit, & erit indefectibilis. to. 16. 267. 1; & seq; & to. 2. ex Aluarez. 4. 2; & seq; & to. 3. 84. 2; & to. 3. 33. 1; & to. 4. 252.
Inter alias Ecclesiæ qualitates est, quòd sit vera. to. 4. 241. 2.
Item quòd continuis illustretur miraculis. to. 10. 76. 2; & 151. 1; & 216. 2.
Item quòd sit visibilis, non inuisibilis. to. 4. 260. 1.
Insuper quòd sit vna ex coniunctione eum suo Capite Christo Domino; sicut Solis radij sunt vnum ex coniunctione cum suo principio teste S. Cypriano. to. 18. 31. 2.
Ecclesiæ Catholicæ vnitas qualis sit? to. 16. 356. 1.
Item debet esse vniuersalis. to. 6. 444. 1; & to. 17. 245. 1.
Vid Ecclesia.
Qualitates Ecclesiæ Romanæ.
Quænam sint Ecclesiæ Romanæ qualitates? to. 19. 44. 1.
Vna ex præcipuis Ecclesiæ Romanæ qualitatibus est firmitas. to. 8. 746. 2.
Item quòd sit in doctrina immutabilis. to. 8. 756. 1.
Item quòd sit sacrosancta, seu mater Ecclesiarum sanctarum. to. 14. 347. 1; & seq.
Item quòd habeat sollicitudinem omnium aliarum Ecclesiarum. to. 6. 607. 1; & to. 11. 250. 1; & seq.
Item quòd sola inter alias Ecclesias sit Apostolica. to. 8. 315. 1.
Item quòd eius puritas inter tot hæresum sordes semper intacta sit conseruata. to. 15. 301. 1.
Item quòd eius doctrina à nullo vnquam fuerit reprobata. to. 15. 324. 1.
Item quòd eius excellentia fuerit super omnes Ecclesias. to. 3. 374. 1.
Item quòd sola in fide nunquam defecerit. to. 16. 383. 1; & 454. 1.
Ecclesiæ Romanæ qualitates, & excellentiæ. tom. 2. ex Turrecrem. 42. 1; & sequen.
Eius excellentia est, quòd sola tribuat ius sacris canonibus absque eo, quòd illis alliget suam potestatem. to. 13. 549. 2.
Illius qualitas est, quòd in puniendis reis, & exercendis iudicijs sit mitis, & pia. tom. 13. 760. 1; & seq.
Item sola inter omnes Ecclesias catholica dicitur. to. 2. ex Turrecrem. 36. 1; & 60. 1; & to. 17. 246. 1; & seq; & to. 7. 799. 2; & to. 4. 677. 47.
Item quòd secundùm diuersas considerationes sit vniuersalis, & particularis. to. 17. 247. 1; & seq.
Item quòd sit origo totius dignitatis sacerdotalis. to. 17. 452. 2; & to. 15. 293. 1; & seq.
Item quòd sit fastigium sacerdotij, sedes Diui Petri, vinculum fidei, honor collegij Apostolici, & gluten concordię Christianæ. to. 17. 452. 2.
Item quòd sola habeat notas veræ Ecclesiæ. to. 15. 555. 16.
Soli Ecclesiæ Romanæ congruunt qualitates, quæ de Ecclesia in Scripturis leguntur. to. 17. 483. 2; & seq.
Illius stabilitas, & perpetuitas est simpliciter immobilis. to. 1. 189. 2.
Aliæ eiusdem qualitates eximiæ. to. 9. 286. 88; & 511. 76; & to. 1. 107. 2; & seq; & to. 12. 567. 1.
Semper egregijs effulsit virtutibus. to. 8. 184. 1; & seq.
Item supra totius naturæ vires continuis resplenduit miraculis. to 8. 181. 1; & to. 15. 314. 2.
Eius firmitas in fide est argumentum ineluctabile infallibilitatis. to. 9. 720. 2.
Illius fortitudo contra Ethnicorum, hæreticorum, & schismaticorum conatus. to. 20. 10. 2. & 11. 2; & 12. 2; & seq.
Vid. Ecclesia Romana.
Qualitas Eliæ, & Enoch.
Qualitas spiritualis corporis Enoch, & Eliæ probabiliter non est illa, quæ à Christo Domino Beatis in patria fuit promissa. to. 3. 39. 1.
Qualitas spiritualis corporis, qua Enoch, & Elias per tam longam ætatem senectute non marcuerunt, fuisset communis omnibus hominibus, si non peccassent; per illam enim commutati fuissent in vitam spiritualem. to. 3. 38. 2.
Inter qualitatem spiritualem corporis, quæ conuenisset hominibus, si non peccassent; & qualitatem spiritualem, quæ de facto conuenit Enoch, & Eliæ, discrimen est, quòd illa fuisset sine morte subsequente; ista verò licèt longo tempore vitam conseruet; attamen mortem, quam omnes in Adam incurrimus, vitare non potest. to. 3. 38. 2.
Qualitates Episcoporum.
Quas qualitates habere debeant Episcopi? to. 17. 543. 2.
Qualitates requisitæ ad hoc, vt quis ad Episcopatum promoueatur? to. 2. ex Aluarez 16. 2.
Qualitates Episcoporum à D. Paulo enumeratæ. to. 4. 405. 2; & seq; & to. 10. 197. 2.

Epi-

Episcoporum consecratio tria requisita necessariò importat; scilicet electionem, ordinationem, & missionem, seu exhibitionem. to. 3. 956. 1.
Triginta annorum ætas requiritur ad hoc, vt quis ordinetur Episcopus. to. 10. 197. 2; & to. 4. 405. 2.
Item requiritur, vt sit ita doctus, & literatus, vt nedum sciat, sed etiam alios possit edocere; propter quod Tridentinū statuit, vt sit Doctor, vel saltem licentiatus, to. 10. 197. 2; & to. 4. 405. 2.
Item requiritur, quòd sit honestis moribus præditus, fama candida, corpore integro, & multis alijs qualitatibus, quæ talem decent dignitatem. to. 10. 197. 2.
Qui ad Episcopatum eligeret aliquem non habentem has qualitates, peccaret mortaliter, & tunc esset priuatus potestate eligendi, ac per triennium suspensus à beneficijs. to. 10. 197. 2.
Insuper eligendus ad Episcopatum debet esse saltem subdiaconus. to. 10. 197. 2.
Item debet esse summa animi humilitate ornatus. to. 19. 198. 2.
Præterea debet vitæ innocentia, & sanctitate fulgere. to. 19. 198. 2.
Insuper doctrina præditus esse debet. to. 19. 198. 1.
Omnes virtutes in Episcopo, tanquam in speculo, debent relucere, vt subditi ad illarum splendorem alliciantur. to. 19. 197. 2.
Summam vigilantiam super gregem à Deo sibi commissum debent habere. tom. 19. 200. 1; & seq.
Qualis debeat esse Episcopus, qui ad tantæ dignitatis fastigium debet attolli, egregiè docet S. Dionysius Areopagita. tomo 4. 404. 1.
Sicut homo est miraculum naturæ; ita Episcopus debet esse miraculum gratiæ teste D. Ambrosio. to. 4. 404. 1.
Episcopus debet esse in statu perfectionis; quia omnes virtutes, quæ sunt in inferioribus, in Episcopo, qui est in gradu superiori, debent esse collectæ. tom. 4. 404. 1.
Episcopus ex Apostolo debet esse irreprehensibilis, quia debet habere in se omne genus virtutis; qui enim alios regendos suscipit, debet tanta virtutis gloria excellere, vt ad instar Solis cæteros veluti stellarum igniculos suo obscuret fulgore. tom. 4. 405. 2.
Episcopus debet se ipsum præbere exemplum bonorum operum in doctrina, integritate, & grauitate; quia omnibus ad imitandum debet proponi. to. 4. 405. 2.
Item debet esse de legitimo matrimonio natus, quia Deus abominatus fuit semper illegitimam sobolem, quam ab Ecclesia sua semper exclusit. to. 4. 405. 2.
Item debet esse ex parentibus catholicis procreatus. to. 4. 405. 2.
Eligendus est, qui Christum Dominum diligat, non qui Ecclesiam deglubat. to. 17. 543. 2.
Item qui nouerit benigniùs misereri, quàm seueriùs punire. to. 17. 543. 2.
Item qui pascat Christi agnos verbo, exemplo, moribus, & doctrina. tomo 17. 544. 1.
Vid. Episcopi.

Quantitas.

Quantitatem continuam non distingui à substantia docuit Lutherus, vt Eucharistiæ Sacramentum euerteret. to. 3. 281. 1.

Quartadecimani.

Quartadecimanorum hæresis circa Paschæ celebrationem. to. 1. 72. 2.
A Papa Victore fuit damnata. tom. 1. 72. 2; & to. 8. 515. 2; & 788. 2.
Insuper fuit damnata in Concilio Niceno. to. 15. 384. 9; & seq.
Quartadecimani asserebant se celebrare Pascha iuxta traditionem S. Ioannis Euangelistæ luna decima quarta mensis Martij ex præscripto Moysaicæ legis, in quancunque diem incidisset etiam extra Dominicam; Romani verò, & omnes Occidentales ex traditione à D. Petro accepta festum Paschatis aut Luna decima quarta Martij, si in illam incidisset dies Dominica, vel post illam die Dominica immediatè sequenti, qua Christus Dominus resurrexit, celebrabant. to. 6. 893. 1; & seq.
Quartadecimanorum morem Synagogæ iam exauctoratæ nimis deferentium tolerarunt Summi Pontifices Anicetus, Pius, Hyginius, Thelesphorus, & Sixtus. At Victor I. eorum successor Romæ coacta Synodo Quartadecimanos damnauit. to. 6. 893. 2; & to. 10. 452. 2.
Quartadecimani asserebant Pascha more Iudaico esse de necessitate præcepti celebrandum, & Occidentales erroris damnabant celebrantes illud die dominica post lunam quartamdecimam; quo Iudaismum simul cum Montanistis Romæ videbantur inducere. to. 6. 893. 3.
S. Irenæus, quamuis simul cum Victore Papa sentiret Pascha celebrandum esse die Dominica; attamen repetitis literis egit, vt Victor excommunicationem latam suspenderet ad euitandum schisma Orientis. to. 6. 893. 3.
Polycrates Ephesinus Episcopus, & alij Episcopi Asiæ fuerunt anathemate percussi; sed Irenæi opera reuocata fuit censura, & Asianis eorum ritus fuit permissus ea tamen conditione, vt deinceps abstinerent Romanam consuetudinem damnare. to. 6. 893. 3.
Cæterùm quia processu temporis huic Asianorum consuetudini Iudaismus obrepserat, à Patribus Concilij Niceni solemniter fuit damnata. to. 6. 893. 3.
Pro Quartadecimanorum sententia pugnabant traditiones S. Ioannis Euangelistæ, Philippi Diaconi, Polycarpi, Traseæ, Sagaris, aliorumque Episcoporum, & Martyrum; sententia tamen Victoris præualuit, quia fidei custodia soli Petro, cui soli traditæ fuerunt claues, eiusque successoribus fuit commissa; non Ioanni, aut Philippo, vel Polycarpo, aut quibusuis alijs. to. 6. 894. 3.
Quartadecimanorum sententia duo continebat; scilicet Pascha esse celebrandum more Iudaico; & Occidentalium sententiam esse contra fidem, & hoc secundum damnatum fuit à Papa Victore; propter quod

cùm

cùm Polycrates, & alij Episcopi Asiani resipuissent, censura à Victore fuit suspensa, & consuetudo eorum eis fuit permissa vsquedum fuit damnata à Concilio Niceno. to. 6. 894. 3.
Polycrates, & alij Episcopi Asiani ab initio controuersiæ restiterunt quidem Papæ Victori, sed postea veritate conuicti cesserunt. to. 6. 894. 3.
Quartadecimanorum historia, nempe à quibus Summis Pontificibus fuerint Quartadecimani tolerati, & quando condemnati, fusiùs narratur. to. 6. 893. 2. & tom. 14. 433. 1; & seq; & 19. 364. 1.
Post Nicænam Synodum Quartadecimani inter hæreticos numerati sunt ab illis omnibus, qui de hæresibus scripsere. to. 15. 384. 10; & seq.
In Ephesina Synodo referuntur subscriptiones quamplurium à contumacia Quartadecimanorum resipiscentium, & pristinam eiurantium insaniam. to. 15. 385. 2.
Quartadecimanorum reliquiæ à D. Ioanne Chrysostomo fuerunt dissipatæ. tomo 15. 388. 1.

Quæcumque ligaueritis.

Quæcumque alligaueritis. Hæc verba quomodò intelligantur? to. 9. 130. 104; & 167. 177.
Quodcumque ligaueris: Per hæc verba dicta D. Petro quid fuerit denotatum? to. 9. 1. 9; & 152. 27.
Denotatum fuit Petro fuisse collatum supremum Principatum. to. 3. 932. 1.
Expediuntur hæc verba. tomo 9. 165. 172.
Etiam ex mente Durandi. to. 9. 166. 173.
Opinio Roberti Holkot circa supradicta verba. to. 9. 173. 175. & 176.
An per ista verba Christus Dominus solam potestatem dimittiendi peccata intellexerit? to. 9. 167. 177.

Quercus.

Concilij ad Quercum dissertatio historica. to. 15. 477. 1. & seq.
Deposuit S. Ioannem Chrysostomum. to. 15. 457. 1; & seq; & to. 6. 540. 1.
Ab illo appellauit S. Ioannes Chrysostomus, & fuit restitutus. to. 15. 457. 1; & seq.

Querstis.

Querstis in Monte Samariæ interpretatur custos Domini, idest Prælati deputati custodes. to. 3. 254. 1.

Quesnellus Paschasius.

Exponuntur sensa Paschasij Quesnelli circa appellationes antiquas Ecclesiæ Gallicanæ ad Apostolicam Sedem. to. 6. 84. 1; & seq.
Paschasius Quesnellus ad Romanas appellationes è Gallia proscribendas adducit alia exempla. to. 6. 104. 2; & seq.
Plurimi lapsus, & errores Quesnelli exponuntur, & refelluntur. to. 6. 117. 2; & seq.
Discutiuntur alia per Paschasium Quesnellum adducta exempla. tomo 6. 121. 2; & seq.
Sancti Leonis circa Chelidonium acta à plutibus calumnijs Paschasij Quesnelli purgantur. to. 6. à 137; vsque ad 152.
Suam doctrinam hausit Quesnellus ex turbido fonte Illustriss. D. Petri de Marcha Parisiensis Archiepiscopi, ex quo omnes moderni Symmystæ biberunt. to. 6. 152. 1. 2; & seq.
Quesnellus censuit Sardicenses canones fuisse in Gallia ignotos vsque ad secundam Regum Dynastiam. to. 6. 202. 2; & seq.
Ostenditur hallucinatio Quesnelli clamantis Africanam Ecclesiam nunquam appellasse ad Apostolicam Sedem. tom. 6. 225. 1; & seq.
Quædam asserta Quesnelli discutiuntur. to. 6. 382. 1. 2; & seq.
Alia asserta eiusdem Quesnelli contra quemdam eximiæ eruditionis virum discutiuntur. to. 6. 395. 2; & seq.
Alia eiusdem Quesnelli asserta contra Romanas appellationes exploduntur. tomo 6. à pag. 399. vsque ad 436.

Quæstio.

Quæstio de circumcisione cur delata non fuerit ad solum Petrum? to. 3. 809. 1.
Quæstio inter Petrum, & Paulum circa obseruantiam legalium. to. 8. 3. 1; & seq; & to. 11. 54. 56.
Quæstio de celebrando Paschate quomodò orta fuerit? to. 8. 399. 1.
In quæstione, quam habuit S. Cyprianus cum S. Stephano Papa, putabat se obsequium præstare Deo, sed non fuit Cypriani quæstio secundùm scientiam, imò potiùs ex zelo indiscreto. to. 8. 400. 1; & to. 7. 678. 2; & to. 18. 44. 1; & to. 11. 54. 56.
Quæstio de anabaptismo hæreticorum quando dissipata fuerit? to. 8. 516. 1.
Quæstionum fidei quatuor genera. tomo 8. 564. 2.
Quæstiones fidei aliæ sunt quoad nos, aliæ secundùm se, aliæ nec secundùm se, nec quoad nos. to. 8. 598. 2.
Quæstiones Conciliorum ad Papam sunt deferendæ. to. 8. 839. 1.
Quæstio Firmiliani de rebaptizandis hæreticis. to. 11. 54. 56.
Quæstio fidei, quam Pontifex determinat, cuiusmodi sit? to. 13. 37. 2.
Quæstio fidei duplex, & quænam sit? to. 13. 140. 1.
Quæstio fidei est cũ hæreticis, non autem cum catholicis; ideo non instituitur, vt de re per se dubia disceptetur, sed vt re alioqui certa diligenter rursus discussa, & argumentis contrarijs confutatis illustriori quadam methodo, & auctoritate, veritas ipsa fidei commendetur fidelibus, & hæresis contraria damnetur. to. 13. 140. 1.
Quæstio omnis de fide referenda est ad Summum Pontificem. to. 13. 277. 1.
Quæstiones dubiæ de fide, quæ ad Pontificem referendæ sunt, etiam inferiores Prælati in Concilijs tantùm Prouincialibus interdum poterunt eas definire. to. 13. 279. 2.
Quando inferiores Prælati quæstiones fidei in Concilijs Prouincialibus possint resoluere? to. 13. 279. 2.
Quæstio de potestate Papæ in Reges Parisijs fusè agitata inter Clerum, & sæculares. to. 7. 331. 2; & seq.
Quæstio circa depositionem Pontificis. to. 7. 618. 2; & seq.
Quæstiones facti sunt in duplici genere; alia enim sunt facta, quæ sunt à Deo reuelata in Scripturis, vel sunt connexa cum reuelatis;

latis; alia verò, quæ nec sunt reuelata, nec sunt cum reuelatis connexa. to. 7. 713. 2.
Quæstio circa hypostasis nomen inter Græcos, & Latinos. to. 7. 721. 2, & 730. 2.
Quæstiones profundiores, nec contemnendæ sunt, nec prorsus asserendæ. tom. 15. 608. 12.
Quæstionum facti, & iuris discrimen. to. 15. 64. 1; & seq.
Quæstio facti alia est de reuelatis, alia de rebus naturalibus. to. 15. 65. 13.
Quæstiones facti circa res reuelatas plures afferuntur. to. 15. 65. 13.
Quæstio facti nulla accedente reuelatione Diuina nequit fieri obiectum fidei. tomo 15. 66. 25.
Quæstio facti reuelati vel in genere, vel in specie, vel implicitè, vel explicitè potest esse obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 66. 27.
Quæstio facti in genere tantùm, & implicitè reuelati non est obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 67. 34.
Quæstio *Vnus de Trinitate crucifixus est.* to. 15. 99. 265; & 612. 1; & seq.
Quæstio de visione Dei ante corporum resurrectionem. to. 15. 135. 331; & seq.
Quæstio Victoris Papæ cum Polycrate circa Paschæ celebrationem. tomo 15. 382. 1; & seq.
Quæstio de Baptismo collato ab hæreticis. to. 15. 389. 1; & seq.
Quæstio de gratia definita fuit in Concilio Arausicano II. to. 15. 605. 5.
Quæstio circa tria capitula Synodi V. to. 15. 700. 48; & seq; & 696. 38; & seq.
Quæstio, an Concilium sit supra Papam ortum habuit in Concilio Pisano, quia nullum aliud remedium tollendi schisma supererat, quàm Papam deponere. to. 18. 2. 1; & 54. 1.
Eadem quæstio repetita fuit in Concilio Constantiensi, quia Ioannes XXIII. occultè discesserat, & Concilium acephalum remanserat. to. 18. 2. 1; & seq.
Eadem quæstio fuit disputata in Basileensi Concilio, cùm Eugenius IV. iustis de causis illud dissoluit. to. 18. 22; & 54. 1.
Quæstio, quòd Papa sit supra Concilium definita fuit in Concilio Lateranensi sub Leone X. to. 18. 10. 2.
Quæstio circa paupertatem Euangelicam, idest an aliter senserit Ioannes XXII; aliter Nicolaus IV. to. 18. 657. 1; & seq.
Quæstio de Conceptione immaculata Beatæ Virginis Mariæ quando fuerit determinata per Concilium Basileense? to. 19. 325. 1.
Quæstio de processione Spiritus sancti à Patre, & Filio quando inceperit? tomo 20. 26. 1.
Quæstio de Matrimonij dissolutione, nempè an aliter definierit Cœlestinus III; aliter Innocentius III; & Alexander III. tom. 18. 44. 1; & seq.

Questus.

Questibus Græcorum de particula *ex Filioque* in Symbolo apposita occurritur. tomo 3. 687. 2.

Quinisextum Concilium.

Quinisexti Concilij descriptio. to. 6. 873. 8.
Sine Romani Pontificis consensu fuit celebratum. to. 14. 499. 1; & seq.
Non fuit verum Concilium, sed Concilium simulatum, ideoque erratica synodus à Beda fuit vocatum. to. 17. 291. 1.
Ex eius canonibus aliqui fuerunt ab Ecclesia recepti, non vt approbati à Concilio, sed quia continent veritatem. to. 14. 501. 1; & seq.
Canon octuagesimussecundus de cultu Sacrarum Imaginum fuit insertus canonibus septimæ Synodi. to. 14. 501. 2.
Dictum fuit concilium Quinisextum, quia canones in quinta, & sexta Synodo omissos suppleuit. to. 6. 873. 1; & seq.
Imperator Iustinianus à Sergio Pontifice, & Ioanne eius successore confirmationem expetiuit, sed nunquam potuit ipsam obtinere. to. 6. 873. 2.

Quinta Synodus.

Quinta Synodus, nempe secunda Constantinopolitana, à Vigilio Papa authoritate Pontificia indicta est, sed Iustiniani opera, studio, ac fauore congregata, res tota fusissimè, & fidelissimè in notis ad ipsum Concilium describitur. to. 3. 545. 2.
Fuit celebrata sub Menna Patriarcha Constantinopolitano. to. 3. 730. 2; & seq.
Vid. Concilium Constantinopolitanum II.

Quidquid.

Quidquid excusat à mora, excusat à periurio. to. 9. 255. 30.

Quilibet.

Quilibet tenetur scire, quod ad eius officium spectat, nec illum excusat ignorantia. to. 9. 282. 70.

Qui potest.

Qui potest maius, multò magis potest & minus. to. 9. 458. 26.

QuodvultDeus.

QuodvultDeus, & Deogratias, dum Carthaginensis Ecclesiæ adhuc erant Diaconi, erant viri doctissimi, & familiarissimè vniti cum S. P. N. Augustino. tom. 6. 364. 2.
QuodvultDeus fuit successor Capreoli in Episcopatu Carthaginensi. tomo 6. 364. 2.
QuodvultDeus Episcopus Carthaginensis, vna cum Clero à Geinserico Rege Ariano in nauibus fractis, absque remigijs, & velis impositus, præter spem Neapolim appulit, ibique in exilio positus confessor occubuit. to. 6. 364. 2.
Vnus ex Socijs S. QuodvultDei creditur fuisse Sanctus Gelasius Papa. tom. 6. 364. 2.
Gaudiosus Abitinensis Episcopus Vnandalis Africam deuastantibus, cum Sancto QuodvultDeo, & cæteris Præsulibus fugijt, & in Ciuitate Partenope Monasterium condidit. Et ista sunt prima Augustiniani Ordinis extra Africam exordia. to. 6. 364. 2.

R

RACHEL.

Rachel fuit figura Ecclesiæ contemplatinæ. to.3.231. 1.

Ramirus Monachus.

Ramirus Monachus, & Sacerdos ex stirpe Regum Aragoniæ dispensatur, vt vxorem ducat ad Successorem Regni procurandum. to.9. 707. 2.

Hanc Historiam apocripham esse quis testetur? to.9. 708. 1.

Raphael.

Raphael Angelus manducare, & bibere videbatur, sed re vera manducare, & bibere non valebat. to.4. 7. 2.

Rapta.

Raptam cum raptore non posse contrahere matrimonium, quomodò procedat? to.9. 177. 22.

Raptor.

Raptor quomodò possit raptam ducere in vxorem? to.4.719. 42.& seq.

Raptorem post peractam pænitentiam posse matrimonio copulari cum rapta patet ex Concilio Melden.contra Aquisgran. to.9. 217.20.

Raptores bonorum Christianorum naufragantium excommunicantur in Bulla Cœnæ. to.5. 277.84.

Raptores rapientes bona infidelium naufragantium an incurrant censuram? to. 5. 277. 88.

Raptores excusati ab hac censura. to.5.277. 88; & tom. 13.125.2.

Ratio.

Ratio Successoris Petri explicatur.t.13.125.2

Ratio,quę primis principijs non nititur, nō valet. to.3.280.2.

Ratio Conciliorum quid sit? to. 13. 164. 1.

Ratio Sponsæ non arguit auctoritatem iurisdictionis, aut potestatem principatus. to.13. 410.2.

Rationes debiles telis aranearum comparatæ, & cur? to.2. ex B.Ægidio. 2. 1.

Rationes habent duplicem virtutem. to.3. 280.2.

Raymundus hæreticus.

Raymundus hęreticus vult Papam esse D.Petri Vicarium. to.3. 3. 2.

Rebelles.

Qui adhæret, vel fauet scienter Rebellibus Papæ, & Ecclesiæ, impugnator est Papæ, & Ecclesiæ. to.3. 58. 2.

Rebelles qui sint? to.9. 283. 72.

Rebellis huius nominis ethimologia. to.9. 283. 76.

Recaredus Rex.

Recaredi Regis in Concilio III. Toletano oratio. to.15. 485. 33.

Recaredus Hispaniarum Rex subscribitAnathematismis Pelagij contra hæreticos. to.1. 308. 2.

Recedentes.

Recedentes à Romana Sede per inobedientiam, recedunt à Petro, & à Christo Domino. to.3.823.1.

Receptio.

Receptio in electo à duabus partibus parum operatur, quia statim post electionem concordem à duabus partibus potest administrari. to.9. 106. 71.

Recessus.

Recessus ab immundo quomodò sit intelligendus? to.3. 227. 1.

Reconciliatio.

Reconciliationis extremæ Viaticum qui bus fuerit negatum? to.6. 111.2.

Rectitudo.

Rectitudo legis vnde accipiatur? tomo 13. 558. 1.

Rector.

Rectoris, & Domini discrimen quodnam sit? to.6.776. 6.

Rectores Mundi post Noe quinam fuerint? to.3. 79. 1.

Rectores alicuius principatus quomodò habeant potestatem? to. 13. 362. 2.

Recursus.

Recursus ad Romanum Pontificem probat illius primatum. to. 10. 22. 1.

Recursum ad Romanum Pontificem probant SS. Patres. to.10.22.1; & seq.

Recursus fit ad Superiorem. tomo 10.22.1; & seq.

Recursus varij ad Sedem Apostolicam. tomo 10. 22. 2.

Recursus Episcoporum Galliæ ad Summum Pontificem Innocentium X. to. 10. 29.2.

Recursus varij Pelagianorum,& aliorum ad Romanum Pontificem. to.10.41.1;& seq.

Recursus ad Romanum Pontificem anteCōcilium Nicęnum. to.10. 42.2.

Qualis semper fuerit recursus ad Sedē Apostolicam in rebus fidei controuersijs, & alijs arduis Ecclesiæ negotijs? to.1.139. 2. & seq.

Recursus multorum ad Summum Pontificem. to.1.160.1.

Vide Appellatio.

Recusatio Concilij.

Recusantes Concilium generale excommunicationem incurrunt. to.5. 692. 2.

Repugnare Concilio debitè celebrato magna stultitia est. to.1. 270.2.

Recusans Concilium etiam ante confirmationem esset suspectus de hæresi. tom.8. 326.2.

Licèt recusari non possit Concilium, possunt tamen recusari aliqui suspecti, donec causa tractatur. to.9.161.14.

Non potest recusari Concilium ex eo, quòd possit errare. to.9. 161.14.

In quibus casibus non possit recusari Concilium generale etiam sine Papa congregatum? to.9. 160. 12. & seq.

An possit recusari Concilium generale, vt suspectum. to.9.159. 1.& to.5. 152. 117. & seq. & to. 19.9. 1.

Non potest recusari Concilium, cui præsidet Papa; illud tamen, cui non præsidet, potest recusari. to.4. 722. 59.

Nequit recusari Concilium iudiciariè procedens, vel allegari suspectum. to. 18. 115. 2.

Redarguere.

Redarguere verbum denotat accusationem. to.9. 26. 112.

Reddite.

Reddite, quę ſunt Cæſaris, Cæſari, quo ſenſu fuerint hæc verba à Chriſto Domino prolata? to.9. 672. 2.

Redimere penſionem.

Redimere penſionem non eſt aliquod ius ſpirituale emere, ſed oneris temporalis debitum extinguere. to.3. 413. 2.

Regalis poteſtas.

Regalis poteſtas eſt minor poteſtate Sacerdotali. to.18. 203. 1. & ſeq.

Regalis, & ſpiritualis poteſtatis diſcrimen oſtenditur. to.10. 178. 1.

Regalis poteſtas duplex eſt ſpiritualis, & temporalis. to.3. 126. 1. & ſeq.

Regalis poteſtatis munera quænam ſint? to.3. 130. 1; & ſeq.

Regalis poteſtas eſt minor poteſtate Papæ, to.6. 776. 6.

Regia poteſtas eſt iuris Diuini. to. 7. 442. 2.

Regalis poteſtas quando ſuũ habuerit principium? to.20. 495. 2.

Eſt poſterior poteſtate Eccleſiaſtica. to.20. 495. 2.

Regia poteſtas quãdo cepetit apud Iudęos? to.20. 495. 2.

Regalis poteſtas fuit per Sacerdotalẽ ordinata, Sacerdotalis enim prior eſt, quàm Regalis poteſtas. to. 3. 42. 2. & ſeq.

Vid. poteſtas Regalis.

Regale Sacerdotium.

Chriſtus Dominus Regalis Sacerdotij eſt Primas. to.1. 44. 1.

Regale Sacerdotium Chriſti Domini probatur ex oblationibus Magorum, ſeu ex thure, quo ſignificatur Sacerdos, & ex auro, quo Rex figuratur. to.19. 31. 2; & 167. 1.

Regale Eccleſiæ Sacerdotium dignius eſt Sacerdotio Moyſis. to.1. 444. 1.

Regimen.

Regimen eſt id, quod politiam, ſeu gubernandi formam vocamus. to.8. 296. 1.

Finis veri regiminis debet eſſe pax, & vnitas ſubditorum. to.13. 284. 2.

Regiminis ſpecies.

Regimen triplex eſt ſcilicet monarchicum, quando vnus tantũ eſt Princeps, & caput; Ariſtocraticum, quando Optimates regunt Rempublicam; & Democraticum, quando Populus regit, & dominatur. to.3. 802. 2; & to.5. 642. 1; & to.8. 235. 2. & 296. & ſeq; & to.10. 157. 1; & ſeq.

Quamuis tantum tres ſint regiminis ſpecies, poſſunt tamen inter ſe ita permiſceri, vt quatuor ſpecies regiminis producantur. to.5. 642. 2; & to. 18. 457. 1.

Regiminis ſpecies ſunt Monarchia, cui opponitur tyrannis; Ariſtocratia, cui opponitur Oligarchia; & Democratia, cui opponitur ſeditio. to.18. 457. 1.

Regimen Ariſtocraticum.

Ariſtocratia eſt regimen Optimatum, cui opponitur Oligarchia, idẽſt factio paucorum. to.5. 642. 2; & to.18. 457. 1.

Regimeo Ariſtocraticum non eſt bonum, nec firmum; quia eſt plurium Optimatum, qui ſunt pares inter ſe; propter quod diſſenſiooes oriuntur faciliter. to.3. 802. 1.

Regimen Ariſtocraticum non eſt immediatè à Deo, ſed ab hominibus. to.12. 370. 1.

Regiminis Ariſtocratici imperfectiones quęnam ſint? to.20. 508. 2.

Regimen Ariſtocraticum, hocẽſt plurium ſapientum eſt naturale in tantùm, vt ferè concurrat cum regimine Monarchico. to.9. 195. 3.

Regimen Ariſtocraticum tunc incipit corrumpi, & deſinit eſſe rectum, cùm ſapientes ex ſucceſſu temporis ex continua adminiſtratione Reipublicę diuites effecti, voluptatibus, & ſolatijs vacantes peruertunt ſæpe iudicium, & pauperes opprimunt. to.9. 195. 3.

Regimen Ariſtocraticum quomodò definiatur? to.1. 424. 2; & to.3. 593. 2.

Per populi factionem facillimè euertitur. to.4 284. 1.

Regimen Ariſtocraticum inductum ab Hæreticis in Eccleſiam pugnat cum principijs fidei. to.16. 45. 1; & ſeq; & tom.1. 4. 1.

Regimen Ariſtocraticum dupliciter accipi ſolet. to.15. 197. 14.

Eſt imperfectius regimine Monarchico, & perfectius regimine Democratico. to.20. 484. 2.

Regimen Ariſtocraticum fuit valde propugnatum ab Euſebianis. to.6. 128. 1.

Vid. Regimen Eccleſiaſticum.

Regimen Democraticum.

Regimen Democraticum in quo formaliter conſiſtat? to.3. 593. 2.

Regiminis Democratici ſpecies in quo ſit conſtituenda? to.8. 335. 2; & 296. 2; & ſeq. & to.5. 642. 1; & ſeq.

Regimen democraticum caret ordine ad vnum. to.5. 643. 2.

Regimeo Democraticum eſt illud, quo Populus regit, & dominatur. to.3. 802. 2; & to.5. 642. 1; & to.8. 235. 2; & 296. 1; & ſeq; & to.10. 157. 1; & ſeq.

Regimini Democratico opponitur ſeditio, & tumultus. to.18. 467. 1.

Regimen Democraticum in ſtatu naturę corruptæ eſt peſſimum inter omnia alia regimina. to.5. 647. 2; & to.17. 202. 1; & to.20. 484. 2; & 362. 1.

Regimen Democraticum eſſe inter alia regimina deterrimum euidenter monſtratur. to.20. 484. 2.

Regimen Democraticum ferè ſemper in tumultum, & ſeditionem degenerat. to.20. 485. 1.

Regiminis Democratici imperfectiones afferuntur. to.20. 508. 2.

Regimen Democraticum eſt naturalius regiminibus ciuilibus. to.12. 369. 2.

Regimen Democraticum excellitur ab Ariſtocratico, & Monarchico. to.9. 602. 264; & to.20. 362. 1.

Regimen Democraticum repugnat regimini Eccleſiæ. to.5. 643. 2.

Vid. regimen Eccleſiaſticum.

Regimen Eccleſiaſticum.

Regimen Eccleſiaſticum eſt optimè ordinatum, quia fuit inſtitutum, & diſpoſitum per eum, per quem Reges regnant, & Legum conditores iuſta decernunt imperia.

tia. tomo 13. 284. 2.
Regimen Ecclesiasticum non est ad modum regiminis Aristocratici. to.13. 407. 2.
Regimen esse in Ecclesia necessariò est asserendum: quia Ecclesia est cætus hominum, qui ordinatè viuere debent; quod esse non potest absque regimine. to. 3. 803. 1.
Regimen Ecclesiasticum, vt à Deo fuit statutum, est Monarchicum, temperatum tamen cum regimine Aristocratico, & Democratico. to.3.803.1.
Regimen Ecclesiasticum non est purè Democraticum, vel Aristocraticum. to.3.803. 1; & to.4. 278.4; & seq; & 737.47; & 284. 2; & 280. 2; & 282; & 286; & seq; & 279. 6; & 286.1; & to.17.122.1; & seq; & 191. 2; & seq; & to.18.464.1; & seq.
Regimen Ecclesiasticum esse Monarchicum Aristocratico, & Democratico admixtum ostenditur. to.3. 803. 1.
Regimen Ecclesiasticum à Christo Domino institutum esse Monarchicum monstratur. to.3.803.1; & seq.
Regimen totius Ecclesiæ, seu Principatus Ecclesiasticus collatus fuit à Christo Domino soli Petro, non autem simul omnibus alijs Apostolis. to.3. 803.2.
Regimen Ecclesiasticum esse Monarchicum tam in nouo, quàm in veteri testamento à Deo institutum euidenter monstratur. to.5. 644. 2; & seq.
Regimen Ecclesiasticum necessariò debet esse Monarchicum. to.5.645. 1.
Regimen Ecclesiasticũ nequit esse penes populum. to.5. 645.1.
Neque penes Reges, aut Principes sæculares. to.5.646. 2; & to.18. 466.1; & to.20. 495. 1; & seq.
Neque potest esse præcipuè penes Episcopos. to.5. 646.2.
Voluit Deus, quòd regimen Ecclesiasticum esset Monarchicum, idest regimen vnius Regis, qui est Christus Dominus, cuius vices gerit in terris Summus Pontifex. to.8. 235.2; & seq.
Regiminis Ecclesiastici, & politici diuersitas. to.18. 477.1; & to.20. 61. 2.
Regimen Ecclesiasticum est optimè ordinatum, quia ab optimo Principe fuit institutum. to. 3. 139. 2.
Regimen aliquod necessariò in Ecclesia est admittendum; aliter Ecclesia disgregatio potiùs, quàm congregatio esset dicenda; potiùs latrocinium, quàm Regnum; & potiùs confusio Babylonica, quàm tecta quædam ordinatio. to.3. 428. 2.
Asserere Ecclesiasticum regimen non esse Monarchicum, & posse habere multiplex caput est euidenter hæreticum. to.3. 429. 2.
Regimen Ecclesiasticum à Christo Domino quoad formam, & quoad modum fuit institutum. to.10. 558.2; & seq.
Regimen Ecclesiasticum à Christo Domino institutum nunquam fuit mutatum, nec vnquam potuit mutari. to.3.218. 1;
Regimen Ecclesiasticum est de iure Diuino & est superius regimine sæculari, quia illud benedicit, vngit, & consecrat. tomo 18. 466. 2.
Ecclesia comparatur aciei castrorum ordinatæ, in qua regimen ad obtinendam victoriam prorsus est necessarium. to. 3. 428. 2.
Regimen Ecclesiasticum non fuit extinctum simul cum Petro, sed transit in successores. to.17. 400. 2.
Regimen Ecclesiasticum fuit primò translatum in Petrum. to.19. 10.2.
Regimen Ecclesiæ Monarchicum an sit absolutum dicendum? to. 3. 431. 1.
Regimen Ecclesiasticum perperam sumptum fuit à Richerio, & Vigorio. to.3. 438. 2.
Regimen Ecclesiasticum nec etiam à Papa potest immutari, quia fuit institutum à Christo Domino. to.4. 63. 2.
Ecclesiæ cura meliùs saluatur per regimen vnius, quàm multorum. tom. 4. 642. 2; & to.18. 470. 2; & seq.
Regimen Ecclesiasticum semper fuit, est, & erit Imperiale. to.4. 742. 79.
Ex principijs fidei repugnat Ecclesiasticum regimen esse Aristocraticum. to.16. 41.1; & seq.
Regimen Ecclesiasticum esse Monarchicum negauit mordicus factio Eusebiana in Philippopolitano Conuentu, quæ Aristocratiam conata fuit in Ecclesiam inducere. to.6. 128. 1.
Regimen Democraticum repugnat Ecclesiæ, quia ei repugnat Pastor ignorans; ideo repugnat Vulgus eam regere, cui propria est ignorantia. to.20. 485. 2; & seq.
Regimen Ecclesiasticum esse Monarchicum prædixit Ezechiel Propheta illis verbis cap.37. *Rex erit omnibus imperans*. tom.20. 560. 2.
Regimen Ecclesiasticum esse Monarchicum est doctrina omnium sanctorum Patrum. to.20. 538. 1.
Regimen Ecclesiasticum spectat ad solos sacerdotes. to.18. 202. 1.
Regimen Ecclesiasticum est supernaturale, non naturale. to.16. 467. 1; & seq.
Cum regimine Ecclesiastico non repugnat esse simul regimen temporale. to. 10. 107. 2.
Regimen Ecclesiasticum non destruitur per regimen temporale, sed adiuuatur, vt conseruetur, & defendatur ab hostibus fidei. to.10. 107. 2.
Regimen Ecclesiasticum simul, & temporale plures summi Pontifices plurimis insignes miraculis exercuere. to.10. 107. 2.
Regimen Ecclesiasticum in quo resideret, si Papa esset captiuus, vel esset inhabilis? tomo 3. 371. 2.
Regimen Ecclesiasticum necessariò debet esse Monarchicum, quia est perfectissimum. to.14. 19. 1; & to.9. 544. 129; & tom. 13. 285. 2; & 583. 1; & to.15. 280.1; & to.18. 470. 1; & seq, & to.3. 461. 1; & to.4. 245. 1; & seq; & to.5. 11. 2; & 645. 1; & seq; & to.6. 606. 2; & to.8. 301.1; & seq; & to.10. 240. 1; & 248. 1; & to.12. 409. 2.
Regimen Ecclesiasticum rectiùs exercetur ex eo, quòd sit solùm in summo Pontifice, quàm si esset in Concilio. to.1 t.460.1.
Regimen Ecclesiasticum aliud est per internum gratiæ influxum, quod in solo Christo Domino residet; aliud per influxum externum,

num, quod est etiam in eius Vicario. tomo 15. 222. 14.

Regimen Ecclesiasticum aliud visibile, aliud inuisibile. to.20. 490. 2.

Regimen Ecclesiasticum quomodò permisceatur cum alijs speciebus regiminis? to.3. 803.1.

Exercitium regiminis Ecclesiastici vel fit per inspirationem, vel per propositionem veritatis credendæ. to.15. 194. 7.

Regimen Ecclesiasticum visibile colligitur ex præsentia visibili, qua Christus Dominus viuens in terris rexit Ecclesiam. tom. 20. 361. 1.

Regimen mixtum.

Regimen Monarchicum mixtum Aristocratiæ vtilius est, quàm simplex Monarchia; quia vnus homo non sufficit ad regimen, sed necessariò requirit plures Principes subordinatos. to.18. 461. 2; & seq; & to.3. 430. 1; & seq.

Species regiminis possunt ita inter se permisceri, vt resultent quatuor species regiminis mixti. tom. 5. 642. 2; & tom. 18. 457. 1.

Regimen temperatum, & mixtum ex omnibus tribus speciebus regiminis propter naturæ humanæ corruptionem vtilius est, quàm simplex Monarchia. to.5. 645. 1.

Regimen mixtum cum consilio Optimatum melius est, quàm simplex Monarchia, & principatus vnius (loquendo in creatis.) to.9. 319. 49; & seq.

Regimen optimum multitudinis quodnam sit? to.9. 543. 127.

Regimen mixtum ex Monarchia, & Aristocratia competit Ecclesiæ. tom. 3. 803. 1.

Regimen Monarchicum.

Regimen perfectum est Monarchicum, siue sub vno capite, quidquid in contrarium latret Caluinus. tom. 10. 157. 1; & seq; & to.8. 235. 2; & to.14. 19. 1.

Optimum regimen multitudinis est, quòd regatur per vnum; adeòque optimum regimen est solùm Monarchicum. to.13. 284. 2.

Illud regimen plus amatur, cuius multi successiuè participes esse possunt; tunc enim diligentiùs, & maiori dilectione tenetur, & conseruatur; vt est regimen Monarchicum. to.3. 802. 2.

Regimen Monarchicum esse perfectissimum est de iure naturæ. to.14. 243. 1; & to.18. 258. 1; & seq; & 457. 2.

Regimen Monarchicum esse nobilissimum, & præstantissimum colligitur ex fine regiminis, qui est pax publica, quæ in vnitate consistit; & ex conformitate Ecclesiæ militantis cum triumphante. to.7. 136. 2.

Regimen optimum Monarchicum cuiusuis Communitatis secundùm omnem disciplinam moralem, & ciuilem, politicam, & ecclesiasticam pariter, & naturalem est ab vno Principe solo gubernari. to. 7. 794. 1.

Regimen perfectum reducitur ad vnitatem, & ideo est Monarchicum; quod colligitur etiam ex rebus naturalibus, vt apibus, gruibus &c. to.17. 192.1; & seq.

Regimen Monarchicum esse perfectius quocumque alio regimine probatur ex vnanimi consensu omnium Scriptorum Gentilium, & Catholicorum. tom. 18. 458. 1; & seq.

Item ex eo, quòd Deus voluerit omnes homines ab vno homine generari. tom.18. 459. 1.

Item ex eo, quòd in qualibet domo sit vnus tantùm Paterfamilias. to.18. 459. 1.

Item ex eo, quòd Deus voluerit populum Hebraicum ab vno Duce solummodò regi. to.18. 459. 2.

Item ex ordine, qui necessariò refertur ad vnum. to.18. 460. 1.

Item ex coniunctione Ciuium, quæ nequit esse, nisi in vno. to.18. 460. 1.

Item ex duratione regiminis, videmus enim Regna magis durare, quàm Respublicas. to.18. 460. 1.

Regimen Monarchicum simplex conuenit Deo, & Christo Domino; ideo est perfectissimum. to.18. 462.1.

Regimen Monarchicum excellit Aristocraticum, & Democraticum. to.9. 602. 264; & to.20. 362. 1.

Regimen plurium est minùs perfectum, quàm regimen vnius. to.9. 207. 98.

Vnitas regiminis ex varijs Sacræ Scripturæ, & etiam Gentilium testimonijs ostenditur. to.1. 5. 2.

Regimen vnius optimum esse pluribus rationibus demonstratur. to.3. 139. 2.

Regimen Monarchicum quid sit, & in quo consistat? to.19. 229. 1.

Regimen Monarchicum est optima species gubernij ab ipsomet Deo instituta. to. 5. 643. 1.

Regimen Monarchicum importat ordinem, coniunctionem Ciuium, potentiam, stabilitatem, & suauitatem gubernij. tom. 5. 643. 1; & seq.

Regimen Monarchicum viguit etiam in lege naturæ, & in lege scripta. tom. 17. 197. 2.

Regimen Monarchicum habet omnem rationem omnis boni regiminis. tom. 4. 742. 77.

Regimen Monarchicum veteris legis vnde colligatur in Scriptura? to.3. 429. 1.

Regimen Monarchicum per se, & formaliter est perfectius quocunque alio regimine; per accidens tamen ab alijs speciebus regiminis potest superari. to.4. 277. 2.

Regimen Monarchicum fuit approbatum, & laudatum etiam ab ipsis Gentilibus, vt fuerunt Homerus, Isocrates, Seneca, Lucanus, Plutarchus, Iustinus, & alij. to.4.739; & seq.

Regimen Monarchicum fuit approbatum ab ipsomet Deo. to.4. 739. 60.

Fuit commendatum à sanctis Patribus Athanasio, Chrisostomo, Cypriano, Hieronymo, & D. Thoma. to.4. 739; & seq.

Regimen Monarchicum semper viguit ab Orbe condito. to.4. 740. 62.

Regimen Monarchicum esse cæteris præstantius ex nominis ethimologia, rationibus, similitudinibus, & auctoritatibus demonstratur. to.2. ex Turrecrem. 2. 3; & seq.

Regimen Monarchicum est magis aptum ad conseruandum bonum Communitatis, quàm

quàm Aristocraticum, vel Democraticum. to.18. 33.2.
Insuper est optimum ad regendum populum. to.7. 794. 1; & to.18. 48. 1.
Regimen Monarchicum est suauius inter omnia alia regimina. to.3. 248. 2; & seq. *Vid. Monarchia*.

Regimen oligarchicum.

Regimen oligarchicum est factio paucorum prævalentium in communitate. to.5.642. 2; & to.18. 457. 1.
Regimen oligarchicum opponitur regimini Aristocratico. tom. 5. 642. 2; & tom. 18. 457.1.

Regimen ciuile, sæculare, seu temporale.

Regimen temporale ex natura sua subijcitur spirituali. tom.7. 192. 1; & seq; & to. 18. 466.2.
Regiminis temporalis, & spiritualis discrimen. to.9. 630. 2; & to. 7. 471. 1; & 491. 1; & to.10. 178. 1; & 250. 1.
Regimen sæculare non pugnat cum regimine spirituali, quidquid dicat Lutherus. to. 3. 298.1.
Regimen temporale non impedit regimen spirituale. to.10. 107. 2.
Neque officit regimini spirituali, imò ei valde prodest per ordinem ad illud conseruandum, & conseruandum à quibuscumque hostibus fidei. to.10. 107. 2.
Regimen temporale, & spirituale simul exercuerunt plures Pontifices eximiæ sanctitatis, vt Leo III; & IV; Leo IX; Gregorius VII; Adrianus I; Innocentius III, & alij. to.10. 107. 2.
Regiminis temporalis, & spiritualis coniunctio. to.7. 427. 1.
Regimen temporale debet concordare cum regimine spirituali, sicut caro cum spiritu. to.18. 408. 2.
Regimen temporale, & spirituale esse in eodem subiecto incompossibilia est error Caluini. to.4. 324. 2.
Regimen spirituale præcessit temporale, quia Abel obtulit sacrificium, antequam esset regimen temporale. to. 19. 33. 2.
Regimen sæculare, & spirituale sunt diuersi generis, & ideo illud huic subordinatur; ac propterea non se habet, sicut duæ manus, quæ non subordinantur; sed sicut caro, quæ subordinatur spiritui. to. 18. 411. 1; & 415. 1.
Regimen temporale est inferius regimine spirituali ratione amplitudinis, quia spirituale extenditur etiam ad cælestia, temporale verò solùm ad terrena; & ratione fortitudinis, ac stabilitatis; nec non ratione rectitudinis, & cognitionis; quia spirituale collatum est à Deo, & vtitur lumine supernaturali. to.19. 32. 2.
Regimen temporale est sub disciplina, & magisterio regiminis spiritualis. tom.19. 42. 2.
Regimen temporale subiacere regimini spirituali directè, vel indirectè certum est apud Catholicos. to.18. 380. 1; & seq.
Regimen temporale subijcitur spirituali tanquam inferius superiori. tom.3. 153. 2; & 179. 1; & to.10. 142. 2; & 118. 1.
Regimen temporale in quibus subijciatur regimini spirituali? tom.9. 665. 2; & seq; & to. 3. 150. 1; & 151. 2; & 154. 1; & seq.
Regimen sæculare, & spirituale in quibus differant, & in quibus conueniant? tom.3. 150. 1.
Regimen temporale non turbatur, sed ordinatur à regimine spirituali. to.11. 376. 3.
Regimen temporale non extenditur ad totum Orbem, sicut extenditur regimen spirituale. to.3. 616. 2.
Regimen temporale pœnis corporalibus coercet eos, quos nequit coercere regimen spirituale. to.9. 425. 19.
Regiminis ciuilis auctoritas, & honestas quæ sit? to.12. 365. 2; & 366. 2.
Regimen temporale à quo fuerit institutum? to.3. 152. 1.
Regimen temporale multipliciter causatur à regimine spirituali. to. 3. 151. 2; & 152. 2; & seq.
Vt regimen temporale sit perfectum, duplici indiget formatione, & ordinatione. to.3. 152. 1; & seq.
Regimen temporale fuit simpliciter necessarium Ecclesiæ regimini. tom. 3. 168. 1; & 169; & 170; & 180.
Regimen temporale ordinatur ad regimen spirituale, vt ad causam efficientem, & finalem. to.3. 175.1; & 181.
Regimen temporale non est ita Deo coniunctum, sicut Deo coniungitur regimen spirituale. to. 13. 335. 1.
Regimen temporale subordinatur regimini spirituali, sicut lumen naturale subordinatur lumini supernaturali. to.7.443.2.
Regimen temporale amitti per quodlibet peccatum mortale fuit hæresis Waldensium. to.15. 270. 2.
Regimen temporale significatur nomine gladij, quia occupatur in occidendis reis; regimen autem spirituale significatur nomine clauis, quia est solummodò in ædificationem, non autem in destructionem. tomo 17. 401. 2.
Regimen temporale in quibus casibus possit à regimine spirituali deponi, & cassari? to.10. 142. 2.
Regimen temporale non est principaliter: sed tantùm ministerialiter à Christo Domino institutum. to.13. 364. 1.
Regimen temporale à quibus fuerit negatum? to.12. 365. 1.
Regiminis temporalis, & spiritualis est finis directus. to.10. 141. 2.
Regimen temporale indirectum non differt à regimine spirituali, sed cum illo identificatur. to.10. 186. 1.
Regimen temporale totius Orbis est in solo Papa, qui illud non exercet, quia cælestibus occupatus terrena debet despicere; & animarum saluti principaliter intentus, quæ sunt corporis, nequit curare. tom. 6. 56. 1.
Regimen temporale est à Deo, sed cum subordinatione ad regimen spirituale. to. 6. 69. 1.
Regiminis temporalis plura, & diuersa sunt munera, officia, & gradus. tom.3. 178. 2.
Regimen temporale decidit in Paganismum, si regimini spirituali non subijciatur. to.7. 310. 1; & seq.

Re-

Regimen temporale, prout operatur contra Deum, & contra leges diuinas, non est à Deo. to.7. 478. 2.

Regimen temporale subijci regimini spirituali colligitur ex caractere baptismali, quo Reges, & Principes declarantur subditi Pastori vniuersalis Ecclesiæ. to.7.323. 2.

Item ex eo, quòd causæ temporales vltimò remittantur ad Iudices spirituales. to. 7. 526. 1.

Regimen temporale, quamuis sit à Deo, est tamen à communitate translatum. tom.7. 382.2.

Ideo regimen temporale est tantùm à Deo mediante hominum consensu. to.18. 384. 1.

Regimen temporale præceditur à regimine spirituali dignitate, tempore, & causalitate. to.2. ea Aleaandro à S. Elpidio. 16. 13 & seq.

Regimen temporale inferiori modo exercet sua munera, quàm regimen spirituale. to. 17.430. 1.

Regimen temporale, & regimen spirituale in veteri lege fuerunt simul coniuncta. to. 6 43. 1.

Regimen temporale non destruitur, sed perficitur à regimine spirituali. to.11.378.7; & seq.

Regimen temporale dependet à spirituali, sicut inferius à superiori. to.2.ea Adolpho. 29.1; & seq; & to.4.32. 2.

Regimen temporale subordinatur regimini spirituali;& ideo est solùm in ministerium. to.7.749. 2.

Regimen temporale est posterius origine, quàm regimen spirituale. tom. 17. 402. 1.

Negare regimen temporale, vel spirituale hæresim sapit. to.3. 52. 2; & seq.

Regimen temporale ordinatum fuit ad bonum commune totius Reipublicæ. tom. 8. 391.5.

Regimen temporale à principio Mundi fuit coniunctum cum regimine spirituali. to.4. 324.1.

Ad regimen temporale virtualiter extenditur regimen spirituale. to.2. ex Adolpho. 4.2; & 29. 1.

Regiminis temporalis, & spiritualis controuersia Patribus excitata. tom. 7. 342. 1; & seq.

Regimen temporale multipliciter causatur à regimine spirituali. to.3. 151.2; & 152.2; & seq.

Regimen temporale in Principe sæculari non extenditur ad totum Orbem terrarum. tomo 3. 616. 2.

Regimen tyrannicum.

Regimen tyrannicum opponitur regimini Monarchico; sicut regimen oligarchicum opponitur regimini Aristocratico; & regimen seditiosum opponitur regimini Democratico. to.18.457. 1.

Regimen tyrannicum violentiam, & coactionem secum importat. to.5. 16. 2; & seq.

Regimen tyrannicum nequit esse diuturnum, quia *nullum violentum durabile*. to. 3. 198. 2.

Regimen tyrannicum permissum est à Deo ad coercendam hominum inordinatorum malitiam. to.3. 70. 2.

Regimen tyrannicum definit esse regimen, & incipit esse iniquitas, & oppressio populi. to.7. 315. 1; & seq.

Regiminis tyrannici primus Auctor, & inuentor fuit Nemroth. to.3. 518. 1.

Regimen aliud est omnino tyrannicum, quod vi occupatur, & subditi iugo seruili opprimuntur; aliud partim tyrannicum, quia subiectis tanquam mancipijs dominatur; partim non tyrannicum, quia neque vi, neque generis successione, sed electione occupatur. to.2. ex Turrecrem. 4.1.

Regimen tyrannicum nequit cadere in Papam, quia nequit excedere dies Petri. to.9. 353. 291.

Vid. tyrannis.

Regina.

Nomen Reginæ potest attribui alicui dupliciter. to.13. 409. 1.

Nomen Reginæ conuenit Ecclesiæ ratione virtuosi regiminis, quo ipsa bene se regit. to.13. 409. 1.

Esse Reginam legimus attribui animæ rationali deuotæ. to.13. 409. 1.

Potest Ecclesiæ attribui nomen Reginæ ratione prælationis, aut principatus. tom. 13. 409.2.

Etsi Beatissima Virgo Maria non modò hominum, sed etiam Angelorum Regina sit, claues tamen Regni Cœlorum non sunt ei datæ, sed Apostolis. to.13. 409. 2.

Anglicani Protestantes tam Reginas, quàm Reges suos suprema Ecclesiæ Anglicanæ capita proximè secundùm Christum in omnibus Ecclesiasticis rebus,& causis constituunt. to.17. 526. 2; & seq.

Regina Angliæ Elisabeta Pontificalem docendi, & euangelizandi actum non minore potestate, quàm Moyses, vel Christus ipse vmquam fecerat, in Anglia exercebat. tomo 17. 529. 1.

Ecclesia dicitur Sponsa, Regina, & Domina gentium. to.9. 493. 30.

Reginaldus Polus.

Reginaldi Poli increpatio aduersùs Henricum VIII. Angliæ Regem, quod tot Viros sanctos necauerit. to.18. 192. 1; & seq.

Epistola Reginaldi Poli Cardinalis ad Iulium Cardinalem. to.18. 141; & seq.

Vid. Cardinalis Polus.

Reginaldus Rex.

Reginaldus Rex Insulæ Stronæ in Hibernico mari coram Legato Pontificio Regnum suum Apostolicæ Sedi donat. tom.10. 98. 2.

Eius epistola ad Honorium III; in qua offert ipsi Regnum suum, & duodecim marchas argenti singulis annis promittit. tom. 10. 130. 1.

Regnum.

Regni origo in Testamento veteri non ex mente Dei, sed ex Populorum petitione. to.16. 176. 1; & seq.

Regna per vim occupata possunt decursu temporis legitimè teneri. tom. to. 104. 2.

Regnum vnum duos Reges non capit. to. 4. 144.2.

Ab vno Pastore regitur. to.4. 144. 2.

Regnum

Regnum dupliciter accipitur, quandoque pro populo illius, qui regnat, quandoque pro ipsa Regia potestate. to.13. 469. 1.

Regnum, quod non habet viam facilem destruendi seditiones, & rebelliones, est manrum, malum, & vitiosum. tom. 3. 819. 1.

Regna Orbis clarissima maiori ex parte contra æquitatem occupata fuere. to.12. 372. 1.

Regna Orbis præcipua, quæ Monarchiæ dicta fuerunt, figuranir Daniel quatuor bestijs. to.12. 568. 1.

Regna remota iustitia non sunt Regna, sed latrocinia. tom. 6. 41. 1; & tom. 19. 169. 1.

Regnum temporale dandum est pro Regno cælesti. to.6. 67. 1.

Regni successio dependet ex humanis constitutionibus. to.7. 444. 2.

Regnum esse splendidam seruitutem dixit Antigonus Demetrio filio suo. tom. 17. 26. 1.

Post obitum Salomonis diuisum est Regnum, & duæ Tribus solummodò Roboam adhæserunt, cæteræ verò decem sunt Hieroboam, qui habuit etiam Regiam Sedem, Templum, & Sacerdotium. to.1. 494. 1.

Quod accidit in veteri Testamento, contigit quoque in nouo, nam diuisum est Regnum, & Sacerdotium tempore Innocentij Papæ, & Regis Lotharij. tom. 1. 494. 1.

Regnum terrenum dupliciter intelligi potest. to.3. 175. 2.

Regnum terrenum defectibile, & inquietum. to.3. 76. 2.

Regnum iustum apud quos reperiatur? to. 3. 177. 2.

Regna ordinata sunt à Dei prouidentia, sed non eodem modo. to.3. 176. 1.

Regnum assequendi duplex est via. to.3. 176. 2.

Regni distinctio quadrimembris assignatur. to.3. 176. 2.

Regni terrarum princeps est Diabolus. to. 3. 189. 1.

Decem sunt conditiones præcipuę, quæ Regnum efficiunt gloriosum. to.3. 190. 2; & 199. 2; & seq.

Tyranni dominium regno, vel Ciuitati pessimum est. to. 3. 192. 1.

Regnum iustum expedit, vt sit vnius tantùm, quòd si in iniustitiam declinet, regnum, expedit magis, vt sit multorum. to.3. 192. 1.

Ab Abel vsque ad diluuium fuerunt completi mille quingenti quinquaginta sex anni, in quibus nullus homo habuit dominium supra homines, & sic tunc nullum regnum erat in Mundo. to.3. 218. 1.

Regnum hominum incepit post diluuium à Nemroth, qui fuit addictus seruituti, interfector hominum, & oppressor. tom. 3. 218. 1.

Regni temporalis sordida initia exponuntur. to.3. 218. 2.

Regnum Dei, & Christi Domini.

Regnum Dei multiplex esse demonstratur. to.3. 187. 2.

Regnum Dei, & Mundi discrimen quodnam sit? to.3. 189. 2.

Regnum Dei opponitur regno Mundi. to.3. 188. 2.

Regnum Dei quadruplex est. to.3. 190. 2; & seq.

Regnum Christi Domini quomodò non sit de hoc Mundo? to.13. 469. 1; & to. 17. 408. 2; & seq. & to.12. 305. 1; & to.6. 775. 5; & to.7. 309. 2; & 312. 2; & to.3. 51. 1.

Omnia Regna Mundi dedit Christus Dominus Petro suo Vicario. to.3. 76. 1.

Regem se esse non negauit Christus Dominus, sed tantùm dixit eius regnum non esse de hoc Mundo, quia illius regnum est æternum. to.17. 76. 2; & 410. 1.

Regnum Christi Domini, seu Principatus est vniuersum hominum genus in Christum credentium. to.18. 155. 1.

Regnum competit Christo Domino, vt est filius Dei, & vt est filius Dauid. to.12. 297. 1; & seq.

Regnum Christi Domini colligitur ex illis verbis. *Hosanna filio Dauid, Rex Israel*, iuxta sanctorum Patrum expositionem. to.12. 301. 1; & seq.

Regnum habuit Christus Dominus spirituale & temporale simul. to. 12. 310. 1; & to.6. 46. 1; & to.4. 328. 4.

Regnum Christi Domini quotuplex sit? to.3. 190. 1; & seq.

Eius regnum opponitur regno huius Mundi. to.3. 188. 2.

Regnum Christi Domini negauit Arnoldus de Brixia, propter quod factum est schisma tempore Innocentij II. to.12. 312. 2.

Eius regnum temporale qui Catholici videantur negare? to.12. 331. 1; & seq.

Eius regnum aliqui transtulerunt ad Mundi finem, cùm veniet iudicare viuos, & mortuos. to.12. 334. 2.

Illius regnum temporale impugnantes euertuntur. to.12. 335. 1; & seq.

Illius Regnum temporale negantes quam centuram incurrant? tom. 12. 340. 1; & seq.

Eius regnum est æternum. to.12. 341. 2; & to.1. 9. 1.

Quomodò Christus Dominus sit regnaturus in æternum? to.12. 342. 1; & seq.

Eius regnum in Ecclesia est maximè admirabile. to.12. 350. 2.

Illius regnum esse Romanam Ecclesiam demonstratur ex successione numquam interrupta Romanorum Pontificum. to.12. 354. 1.

Eius regnum in Papa, tanquam in Principe, & in Clero Romano tanquam in Senatu resplendet. to.12. 354. 2.

Regnum Christi Domini extenditur ad Sedes Episcopales, & Archiepiscopales tanquam ad tribunalia subiecta. to.12. 355. 2.

Regnum Christi Domini extenditur etiam ad potestates sæculares, prout subiectas Romano Pontifici. tom. 12. 356. 2; & sequent.

Non abstulit regna Christus Dominus, sed venit vocare Reges ad Regna Cœlorum. to.6. 67. 2; & seq.

Regnum Christi Domini non est de hoc Mundo, idest non est acceptum ab hominibus, sed

sed à Deo Patre; est tamen in hoc Mundo, propterea Christus non negauit Pilato se Regem esse, sed tantùm eius regnum non esse de hoc Mundo. to.7. 183. 2; & seq: & 309. 2;& 312. 2; & 463. 1; & seq; & 743. 1; & to.13. 469. 1; & to.19. 228. 1.

Eius regnum ab initio fuit pusillum,& humile ad instar grani synapis. to.7. 273.1.

Regnum Christi Domini subiectorum est sibi omnia regna Mundi, to.7.273.2; & to.20. 24. 1; & seq.

Quare noluerit Christus Dominus in hac vita exercitium regni suscipere? tom.9. 678. 1.

Exemplum Christi Domini asserentis regnum suum non esse de hoc Mundo, & regnum oblatum recusantis non præiudicat Ecclesiæ auctoritati, to.2. ex Pighio. 135. 2; & seq.

Regnum Christi est Ecclesia catholica, to.2, ex Pighio. 136.1.

Regnum Christi Domini componitur tantùm ex voluntarijs liberè venientibus ad Ecclesiam catholicam, to. 2. ex Pighio. 149. 1.

Christi Domini Corona, & Regnum. to.2. ex Turrecrem. 48. 1.

Christus Dominus contempsit Mundi Regnum. to.3.51. 1.

Regnum Christi Domini ex edicto Augusti colligitur. to. 1.503. 1.

Regnum Christi Domini est Ecclesia militans .to.19. 227.2.& seq.

Eius Regni, & Regnorum Mundi discrimina, to.19.228.1.& seq.

Regnum Christi est ImperiumMonarchicum. to.19 229.1.

Regnum Christi non est de hoc mundo, sed in hoc Mundo, quia potestatem non accepit ab hominibus, sed inCœlo. tomo 20. 5.2.

Regnum Christi Domini non est de hoc Mundo, idest ad similitudinem Regnorum, seu Regnantium in hoc Mundo, nempè cum superbia, & fastu. to.20. 499. 1.

Regni Christi Domini dilatatio. to.20.8. 2.

Regnum Mundi contempsit. to.3. 51. 1.

Regnum Christi Domini non esse de hoc Mundo quomodò intelligendum? tom.5. 779.2.

Regnum Mundi Christus Dominus contempsit. to.3.51. 1.

Regnum Christi Domini perpetuum, & pacificum, to.3. 51. 1; & 76. 1.

Regnum Ecclesiæ.

Regnum Ecclesiæ non est de hoc mundo. tomo 17.491. 2.

Regnum Ecclesiæ est omni Regno excellentius. to.19. 413. 1.

Regnum Ecclesiæ est Regnum fidei, to. 19, 366. 2.

Regnum Ecclesiæ distinguitur in partem hominum peregrinantium in terra, & partem Regnantium in Cælis to.3. 188.1.

Regnum Ecclesiæ quomodò Sanctum dicatur?to.3. 209. 1.

Regnum non ante Ecclesiam, sed in Ecclesia est fundatum. to. 1.176.1;& seq.

Regnum Ecclesiæ dicitur Monarchicum à *Monos*, quod est vnum, & *Archos*, quod est Princeps. to.13. 285. 2.

Regnum est Ecclesiæ figura. tomo 18. 226. 2.

Regnum Ecclesiæ distinguitur in his, qui peregrinantur in Terris, & dicitur Ecclesia Militans; & in his, qui regnant in Cœlis, & dicitur Triumphans. to.3. 188.1.

Ecclesia dicitur Regnum magis propriè, quàm Domus, vel Ciuitas. to. 3. 190. 1. & seq.

Regnum Ecclesiæ quomodò Sanctum sit,ostẽditur. to.3. 209.1.& seqq.

Regnum Angliæ.

Regnum Angliæ cum suis Insulis fuit conuersum ad fidem anno Domini 183. à Lucio tunc eius Rege missis Legatis ad Eleutherium Papam, vt mitteret ad eos Sacramentorum ministros. to.3. 787. 2.

Iterum sub Gregorio Magno fuit ad fidem conuersum. to.10.68. 2.

Vid. Anglia.

Regnum Chaldæorum, & Assyriorum.

Regnum Chaldæorum, & Assyriorum profecit in Monarchiam per oppressiones, violentias, & inuasiones aliorum. to.3. 218. 2.

Regnum Danorum.

Regnum Danorum pertinet ad Apostolicam Sedem.to.10. 99.2.

Regnum Dauid.

Regnum Dauid promissum, non est carnale, sed spirituale. to.4.733. 21; & seq.

Regnum Dauid quomodò firmandum per Christum Dominum? to.4. 733.20.

Regnum Galliarum.

Galliarum Regno multa priuilegia fuerunt concessa à Leone X.in Concilio Lateranensi. to. 18. 12; & seq.

Vid.Gallia.

Regnum Germaniæ.

Regnũ Germaniæ magna Europæ est portio, cùm plurima Regna,Prouincias, Insulasq; comprehendat. to.3. 782. 2.

Vid.Germania.

Regnum Hispaniæ.

Regnum Hispaniæ spectat ad Sedem Apostolicam. to.10.99.2; & 120. 2.

Regna Hispaniæ quot sint, & vnde denominationem sumpserint? to.3.765. 1.

Vid.Hispania.

Regnum Hungariæ.

Regnum Hungariæ ad Apostolicam Sedem spectat. to.10. 125. 2.

Regnum Iudæorum.

Regnum Iudæorum durauit vsque ad Christum Dominum. to. 12. 299.1.

Regnum Longobardorum.

Regnum Longobardorum durauit annis ducentis, & à Carolo Magno Imperatore fuit deletum .to.6.747. 6.

Regnum Persarum.

Regnum Persarum amplissimum fuit. to.18. 476. 2.

Regnum Portugalliæ.

Regnum Portugalliæ donatũ fuit Sedi Apostolicæ,cui censum annualem soluebat. tomo 10.122.2.

Regnum Romanorum.

Regnum Romanorum à Latrunculis congregaris incepit, vt eius historia narrat.to.3. 218.2.

Romanorum Regnum duraturum est vsque ad

ad Antichristum. to.3.357.1.

Regnum Russiæ.

Russiæ Regnum ad Apostolicam Sedem pertinebat. to.10.99.2.

Regnum Scytharum.

Regnum Scytharum antiquissimum est, nec ab vllo destrui potuit. to.18.461.1.

Regnum Siciliæ.

Regnum Siciliæ est Regnum Ecclesiæ. to.3.29.2.

Vid. Sicilia Regnum.

Regna Syrorum, Ptolomæorum.

Sordida principia habuerunt, ac etiam ex initijs sordidis profecerunt Regna Ptolomæorum, Syrorum, & Ægyptiorum. to.3.218.2.

Regula.

Regula: *Quod omnes tangit, ab omnibus debet approbari*, explicatur. to.4.198.33.

Regula adhibenda ad confutandas hæreticorum cauillationes. to.13.125.1.

Regulæ quatuor assignantur ad cognoscendas veras Traditiones Apostolicas. to.13.163.2.

Quæ sint? to.13.163.2; & seq.

Regulas cognoscendi Traditiones esse quatuor, quomodò sit intelligendum? to.13.164.1.

Regulę, quibus bona voluntas dirigitur, assignantur. to.13.182.1; & seq.

Regulæ Iuris Diuini non sunt mathematicæ, sed applicantur pro loco, tempore, & causa, & persona. to.13.262.1.

Regula, *qui potest ligare, potest etiam soluere*, quando fallat? to.3.261.1. & seq.

Regula agendi non sufficit ad rectè agendum in moralibus, quando oritur controuersia. to.3.368.1.

Regula S. Francisci, & B. Birgittæ de Regno Suetiæ fuerunt à Deo reuelatæ. to.3.299.2.

Regula Fidei.

Regulæ fidei nihil addi potest, vel detrahi. to.8.955.1.

Regula Fidei adæquata, seu critirion quid sit? to.8.956.1.

Regula Fidei est Scriptura Diuina. to.14.10.1; & seq.

Regula Fidei infallibilis est Romanus Pontifex, & cur? to.10.24.2

Regulæ fidei quænam, & quales sint? to.10.212.2.

Regula fidei non potest esse spiritus priuatus. to.9.711.2.

Regula fidei viua infallibilis an possit dari; & quæ sit? to.9.711.2.

Regula fidei à quo accipiat infallibilitatem? to.9.711.2.

Regula fidei non potest esse Rex, vt volunt hæretici Anglicani. to.9.713.2.

Regula fidei est Scriptura, traditio Apostolica. & Ecclesiastica. to.12.195.2.

Regula fidei ab Ecclesia tradita. to.1.238.1.

Regulæ infallibiles ad dirimendas controuersias fidei, multæ sunt, & quæ? to.13.41.1.

Regulæ institutæ ad regulandos humanos actus, non potuerunt dari omnino immutabiles, & quare? to.3.620.1.

Regula fidei est veluti Idea, ad quam respiciens Iudex iudicium suum dirigit, & format. to.12.164.1.

Regula fidei, & Iudex differunt. to.12.164.1.

Regulares.

Regulares, vt transeant ad Regulam laxiorem, solus Papa permittit. tomo 4.521.166.

Regularium vitæ annexa est castitas, & paupertas. to.5.578.139. & seq.

Regulares an cogi possint ad interueniendum Concilijs Diœcesanis. to.3.381.2.

Relatio.

Relatio Alexandri Patriarchę Alexandrini ad Syluestrum Papam. to.6.176.2.

Relatio, aut prouocatio fit ad Superiorem, to.6.171.1.

Relatio iuxta Synodum Sardicensem ad Romanam Ecclesiam. to.6.139.1.

Relationes Episcopales ad Metropolitam, vel ad Papam. to.6.162.2.& seq.

Religatio.

Religatio est iterata ligatio. tomo 9.746.2.

Religio.

Religionis munus nedum est sacrificij oblatio, sed etiam Sacerdotum initiatio. tomo 16.5.2.

Religio opponitur superstitioni. tom.4.92.2.

Religio Christiana vocatur congregatio Populi fidelis Romani cum suo Pastore. tomo 13.454.1.

Religionem Deo placitam, sanum Dei cultum, viam, ac media pro æterna fælicitate assequenda, doctrinam esse non naturæ viribus acquisitam, sed à Deo reuelatam, nemo mentis compos ambigit. to.3.926.1.

Religio Romana aderat in Anglia Maria regnante, Elisabetha autem imperante Euangelica vigebat Religio. to.3.946.2.

Religio firmissima est fundamentum Regnorum. to.5.91.1.

Religio primò, & principaliter latriam significat. to.9.746.2.

Religio res nec dubitabilis, nec disputabilis est ex Tertulliano. to.1.241.2.

Religio est virtus, quæ cuidam Superiori naturæ, quam diuinam vocant, cultum, ceremoniamque affert. to.19.46.1.

Religio teste D. P. Augustino dicitur à reeligendo, quia Deum reeligere debemus, quem amiseramus: seu dicitur Religio, quia nos religat vni Omnipotenti Deo. to.19.46.1.

Religio appellata est eo, quòd per eam vni Omnipotenti Deo animas nostras religemus ad cultum Diuinum vinculo seruien-di. to.19.46.1.

Maxima est ratio, quæ pro Religione facit. to.19.46.1.

Religio Regularium.

Religiones approbatæ, deinde extinctæ ab Ecclesia. to.10.500.2.

Qua de causa aliquæ Religiones priùs fuerint approbatæ à Romana Ecclesia, posteà explosæ. to.13.36.2.& seq.

Religionem approbare quid sit? tom.3.607.2.

Religionis status quid sit? to.3.608.1.

Hic non reprobatur per extinctionem Religionis, sed declaratur malus actus illius. to.3. 608.2.
Religionis approbationis discrimen, & Ecclesię Catholicę. to.3. 608.2.
Religionum approbatio cadit supra moralitatem in abstracto, Canonizatio autem supra eamdem in concreto. to.3. 608. 2.
Religio propter quas circumstantias possit inutilis reddi Ecclesiæ? to.3. 609. 1.
Religionum multitudo, quando est infructuosa, & inutilis Ecclesiæ, non debet admitti. to.8. 608. 2.
Religio constans votis simplicibus est admittenda. to.8. 609. 2.
Religionem Monasticam à Deo inspiratam esse, ab Apostolis fundatam, & à SS. Patribus excultam ostenditur antiquorum Patrum testimonijs. to.15. 352. 2.
Religiones à Concilijs Generalibus approbatæ. to. 15. 356. 1.
Religionum multiplicitas nimia quomodò in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. fuerit prohibita? to.20.427. 1.& seq.
Religiones quamuis differant habitu, & regula, attamen in eadem fide, & doctrinæ regula conueniunt. to.15. 354. 2.
Religionis status debet esse Euangelio conformis. to.8. 607. 1.
Religiones Mendicantium ab hæreticis Vualdensibus infamatæ. to.9. 745. 1.
E Religionibus tam Monachorum, quàm cæterorum neminem posse saluari error Ioannis Vvicleff fuit. to.9. 745.2.
Religionum tria vota non tenere, quia non potest homo se obligare ad agendum vltra id, quod nobis Dominus præcepit; opinio fuit fuit Caluini, & Lutheri. to. 9. 745. 2.
Religio est status hominum ad perfectionem Christianam tendentium per paupertatis, continentiæ, & obedientiæ vota. tom.9. 746.1.
Religio dicitur à religando iuxta D.Thomã, & D.P.Augustinum. to.9. 746.2.
Religionum multiplicitas non est superflua, quia vnitas addita numero non facit numerum superfluum. to.9. 759. 2.
Religiones nouas approbare Papæ non prohibetur per Concilium Lateranense, sed tantùm prohibentur illę inuentiones nouarum Religionum independenter à Sede Apostolica. to.9. 760. 1.
Nec etiam prohibetur per Lugdunense Concilium. to.9.760. 1.
Religionis vertex est Romanus Pontifex, & quomodò? to.1. 469.1.
Religio Apostolicam viuendi rationem significat, quæ contemptu sui, & rerum abdicatione, & voluptatis etiam licitę continetur. to.1. 469. 1.
Religionum initia à Diuo Petro Apostolorum Principe, & Sancto Marco eius discipulo processisse ostenduntur. to.1.469. 1.
Hanc viuendi rationem Athanasius in Occidentem intulit. to.1. 470. 2.
Religiones diuersæ à varijs Summis Pontificibus approbatæ, & multis priuilegijs auctæ enumerantur. to.1. 470.2.
In approbatione Religionum ab Summi Pontificis auctoritas sit infallibilis? to.1. ex Tannero 44.283.
In Concilio Constantiensi fuerunt damnati Wicleff, & Ioannes Hus, qui instituta Religionum à Diabolo esse introducta dicebant. to.1. ex Tannero. 45.284.
Piæ iudicantur Religiones omnes Apostolicæ Sedis auctoritate confirmatæ in Concilio Lateranensi sub Innocentio III. to. 1. ex Tannero. 45.284.
A Concilio Tridentino quoque *Sess.25. Cap. 16.* Ex regularibus, vocatur Pium Institutum, quod Apostolica Sedes approbauit. to.1. ex Tannero. 45. 284.
Aliquæ Religiones, alioquin ex se, & pro eo tempore, quo approbatæ fuerunt, Ecclesiæ vtiles, successu temporis, vel ob malitiam inhabitantium possunt inutiles fieri, ac proinde etiam abrogari. to.1. ex Tannero. 45. 286.

Religio S. Augustini, seu Eremitarum.

Religionem Monachorum D.P. Augustinum instituisse patet expressè lib.3. contra Petilianum Donatistam cap.40. deinceps, inquit, perexit ore maledico in vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me, quòd hoc genus vitæ à me fuerit institutum. to.15. 353. 2.
Religio Eremitarum à D. P. Augustino Magno Ecclesiæ Doctore fuit instituta, & de ipsa habetur in illo magno Concilio Lateranensi Ordinem Eremitarum D. Augustini, & Carmelitarum in antiquo suo statu manere volumus. to.15.354.1.
Religionis Augustinianæ primum Monasterium in Italia. to.6.364.2.
Vid. Ordo S. Augustini.

Religio S. Benedicti.

Religio Benedictina vnde originem habnerit? to. 10.66.2.
Quot Fratres, seu Monachos habuerit? to.10. 67. 2.
Quot Sanctos, Pontifices, Episcopos, & Doctores habuerit. to.10. 67. 2.
Eiusdem Religionis D. Benedicti dignitas. to.10 68.1.
Quomodò, & vnde Cassinensis dicatur? tomo 10.68.2.
Quot Imperatores Orientales, & Occidentales Religionis Benedictinę? tom.10. 68. 1.
Quam fuerit frugifera exteris nationibus Religio Benedictina, Verbũ Dei enunciando, ostenditur. to.10. 68. 2.

Religio Carmelitarum.

Religio Carmelitarum ab Elia, & Eliseo, & filijs Prophetarum suam primam originem duxit. to.15. 354.1.
De ipsa habetur mentio in magno Lateranẽsi Concilio. to.15. 354. 1.
S.Teresia Carmelitani instituti ad pristinum rigorem reductrix fuit, cui viri, ac mulieres spectatissimæ adeò multæ se addixere, vt Orbis plures prouincias, & numero, & gloria doctrinæ, ac pietatis repleuerint. to.10. 90. 2.

Religio Clericorum Regularium.

Clericorum Regularium ministrantium infirmos institutor fuit Venerabilis Camillus de Lelijs. to.10. 89.1.
Præclara gesta eiusdem Venerabilis enar-

rantur. tomo 10. 89. 1. 2; & seq.
E præclara Religione Clericorum Regularium S. Pauli fuit B. Saulus. tom.10. 90. 1.
Religionis Clericorum Regularium Theatinorum institutor B. Caietanus, & Clericorum Regularium Congregationis Somaschæ B.Hieronymus Emilianus. to.10. 90. 1.

Religio S.P. Dominici, seu Prædicatorum.

Religionis S.P. Dominici, seu Patrum Prædicatorum laudes. to.10. 70. 1.
Religio PP.Prædicatorum S.P.Dominici habet præcedentiam supra Religionem PP. Minorum. to.18. 114. 3.
Religio Patrum Prædicatorum fuit confirmata à Romano Pontifice. tom.8. 335. 1.
Religionum S. P. Dominici, ac S.Francisci ortus miraculis illustratus. tom.7. 811.1.
Religioni PP. Prædicatorum S.P.Dominici concessum fuit ab Honorio III. Magisterium S.Palatij Apostolici cum officio interpretandi Sacras Scripturas.to. 1. 319.2.
Vid. Dominicani Patres.

Religio S.Francisci.

Religio S.Francisci ab ipso fuit instituta. tomo 10. 69.1;& to.15.354. 1.
Religio S.Francisci est firmamentum Romani Pontificatus. to.10. 69. 1.
Suæ Religioni S.Franciscus imposuit,pro testamento obedientiam, & reuerentiam Summo Pontifici. to. 10. 69. 2.
Hæc Religio habuit viros scientia, probitate, & rerum experientia præcellentes. tomo 10.69. 2.
Vid. Franciscani Patres.

Religio Humiliatorum.

Religio Humiliatorum à B.Pio.V. extincta fuit. to.9. 760.1.
Religionum aliarum extinctionum exempla. to.3. 606. 2.

Religio Societatis Iesu.

Religio Societatis Iesu Diuini Numinis Prouidentia ortum habuit inter maiores aduersitates, & calamitates S. Romanæ Ecclesiæ. to. 10. 70. 1.
Religionis Societatis Iesu institutor fuit Sanctus Ignatius. to. 10. 90.1.
Einsdem Religionis tres Beati nominantur. to. 10. 90. 2.
Eiusdem Religionis S. Francisci Xauerij præclara opera enarrantur. to.10. 76; 77.78. seq.

Religio Scholarum Piarum.

Religio Scholarum priùs à Paulo V; & Clemente VIII. confirmata, per Vrbanum VIII. non fuit abolita quoad substantiam, sed tantùm mutata fuit quoad priuilegia. to.9. 760. 1.

Religiones Mendicantium.

Religiones Mendicantium quatuor sunt præcipuæ à Sanctissimis Patribus institutæ. to.15. 354. 1.
Quantùm sint vtiles Ecclesiæ Dei,ostenditur. to. 15. 354. 1.
Harum Religionum institutio maximè consentanea est instituto Apostolico, & primitiuæ Ecclesiæ. to.15. 354.1.
Religio mendicantium duplex est. to.3.318. 1.
Religiones Mendicantium tempore B.Innocentij III. habuerunt originem. to.4. 112. 2.

Religiones Militares.

Religiones Militares, quando institutæ fuerint? to.2.ex Adolpho. 33. 2.
Religionum Equitum S.Ioannis Hierosolymitani, Templariorum, Theutonicorum, & S.Iacobi Hispaniarum institutio. to.20. 28.
Religio Equitum Templariorum instante Philippo Pulchro Galliarum Rege iustis de causis fuit extincta. to.20.28.1.
Religio Templariorum à Clemente V. extincta fuit. to.9. 760. 2.

Religiosus.

Religiosi nomen vnde dictum fuerit? tom.5. 204. 38.& seq.
Religiosi nomen an conueniat Eremitis? to.5. 204.40.
Religiosi nomen an conueniat Tertiarijs Sancti Francisci? to. 5. 204. 41.
Religiosi nomen an comprehendat etiam Equites? to.5.205. 43.
Religiosus status laudatus à SS. Patribus. tomo 10.66. 1.
Religiosi dicuntur, qui totam vitam suam diuino cultui dedicant, & mundanis se subtrahentes per professionem, & habitus protestationem, vel diuinæ contemplationi, vel animarum instructioni, vel alicui fructuoso operi exteriori ad eorum perfectionis exercitationem, & Ecclesiæ promotionem insistunt. to.4.92. 2.& seq.
Religiosorum aliqua Collegia eximere à iurisdictione Episcoporum valde incongruũ fuit, quia ordinatio subditorum sub Prælato est facta in commodum, & vtilitatem subditorum quantùm ad tria,primò quantùm ad delinquentium correctionem; secundò quantùm ad bonorum promotionem; tertiò quantùm ad locorum, & Ecclesiarum gubernationem. tomo 4. 93. 2.
Religiosorum Ordines, & instituta solus Papa approbare potest. to.4. 521. 166.
Religiosi, qui se Principum consortio, & secretis, atque negotijs sæcularibus nimium immiscent,grauium malorum sæpissimè solent esse causa. to.4.656. 2.& seq.
Religiosi in cap. *Si quis suadente*, significantur nomine Monachi. to.5. 204.37.
Religiosi militares an sint veri Religiosi? tomo.5. 206.44.
Religiosi Nouitij Religionis approbatæ gaudent priuilegio canonis. to.5.205.42.
Religiosi Militares etiamsi professi non sint, an gaudeant priuilegio canonis, & fori? to.5.206. 44.
Religiosi priuilegio an gaudeant, qui se offerunt Monasterio, vel Ecclesiæ sæculari? to.5. 206.45. & seq.
Religiosi ex priuilegio Papæ possunt condere testamentum. to.5. 579. 145.
Religiosorum Ordines, & instituta solus Papa approbare potest. to.4.521.168.
Religiosi an possint conferre beneficia sæcularia? to.5.581.157; & seq.
Religiosi transitus ad aliam Religionem. tomo.5.582.164,& seq.
Religiosa sunt,quæ Religiosis adhærent. t.18. 134.5.

Reli-

Religiosi mutant nomen, quia induunt nouam vitam, to.19.16.1.
Religiosis, & Clericis quare, & quando fuerit prohibitum se ingerere io negocijs sæcularibus? to.9. 672.2.
Religiosus vnde dicatur consecratus? to.9. 702. 2.
Religiosus per quid constituatur? to.8. 703. 1.
Religiosus per vota solemnia io quo differat à Religioso per vota simplicia. to.9.703. 2.
Religiosus Societatis Iesu quare dispensari possit à Papa, vt vxorem ducat, non verò Religiosus alterius Religionis? to. 9. 703. 2.
Religiosi Societatis Iesu per vota simplicia, an sint verè Religiosi? to.9. 704. 1.
Religiosorum status continens etia vota essentialia est bonus, & securior ad acquirendam perfectionem Christianam. to. 9. 746. 1; & seq.
Religiosos, seu Monachos fuisse etiam tempore Apostolorum patet ex epistola S. Dionysij Areopagitæ ad Deophilum Monachum in libro de *Ecclesi Hierarch.* to.9.747; & 748. 2.
Religiosorum vita vnde initium sumpserit? to.1. 469. 2.
In Religiosis sacrandis, quæ ceremoniæ in primitiua Ecclesia adhibitæ fuerint? to.1. 469.2.

Religiosi Cardinales.

Religiosi Cardinales non absoluuntur à voto paupertatis. to.10. 194. 2.
Possunt tamen bona temporalia administrare. to.10. 194.2.
Tenentur portare habitum Religionis, quem si deponant, non incurrunt excommunicationem. to.10. 194. 2.

Religiosi Episcopi.

Religiosus Episcopus ad quid teneatur? to. 10. 198. 1.
Religiosus Episcopus an possit testari? to. 5. 580. 153.
Si transferatur de vna ad aliam Ecclesiam, non potest de iuris rigore ornamenta, paramenta, & argentaria, necnon libros, & reliqua pretiosa de redditibus prioris Ecclesiæ comparata secum deferre, sed debet illa relinquere Episcopo in priori Ecclesia ei succedente, quod obligat omnes Episcopos etiam non Monachos. tomo 5. 580. 154.

Reliquia.

Reliquiæ in consecrandis Altaribus semper fuerunt necessariæ. to.6. 242. 2.
S. Optatus Mileuitanus affirmat sub tempore Romæ fuisse Altaria, & in ipsis fuisse reconditas sanctorum Apostolorum Reliquias, & ad ipsas oblatum Missæ sacrificium. to. 6. 242. 2.

Releuare.

Releuare non potest quis iniuriam ab aliquo factam, nisi habeat iurisdictionem. to. 4. 116. 2.

Remedium.

Remedia sex contra Papam scandalizantem suis prauis moribus Ecclesiam. to.13.439. 1.
Supradicta remedia exponuntur singillatim, & distinctè, to.13. 439. 440; & 441.

S. Remigius.

S. Remigius cum Ecclesia Lugdunensi amplexus est doctrinam S.P. Augustini de gratia. to. 15. 608. 12; & seq.
S. Remigij Testamentum de Regibus Franciæ pro Ecclesiæ immunitate. to.1. 550. 2; & seq.
S. Remigius cum sua Ecclesia quantum venerationis impenderit definitionibus Sedis Apostolicæ? to.15. 610. 1.
S. Remigius quid senserit de auctoritate sanctorum Patrum inter se diuersa sentientium? to.15. 610. 1.

Renunciatio.

Renunciatio debet fieri in manu Superioris. to.10. 170. 2.
Renunciatio licèt regulariter non valeat, nisi admittatur per Superiorem, valet tamen renunciatio Papæ, & ipsemet illam admittit, quia non habet alium Superiorem. to.9. 275. 34.
Renunciatio huiusmodi valet etiam in quolibet alio non habente Superiorem. to.9. 275. 35.
Renunciatio aut est notoria, aut non. to. 9. 417.2.
Renunciandi plures formæ. tom.9. 419. 1. 2; & 3.
Renunciatio conditionalis an possit reuocari, antequam purificetur conditio? to.9. 419. 3.
Renunciare beneficio multis laboribus acquisito quis non præsumitur. tom.9. 449. 177.
Renunciatio si fit dolosè, & callidè procurata semper inualida censetur. to.2. ex B. Ægidio. 56. 1.
Renunciare non cogitur quis rei, in qua credit se ius habere; & quomodò intelligendum? to.9. 412.25.

Renunciatio, & restitutio Episcoporum.

Renunciationem Episcopi solus Papa potest recipere. to.4. 520. 142.
Restituere Episcopum solus Papa potest. to.4. 520. 144.
Restituere Episcopum degradatum potest solus Papa. to.4. 520. 254.
Vid. degradatio Episcoporum.

Renunciatio Papæ.

Renuncians Papatui Papa quomodò teneatur consensum Cardinalium requirere? to. 9. 257 12; & seq; & 258.18, & seq.
Renunciandum non est Papatui propter hæresim occultam. to.9. 281. 59; & seq.
Renunciare Papatui potest Papa in suismet manibus. to.9. 335. 179.
An Papa possit renunciare? to.10. 170. 1; & to.15. 671. 108; & to.3. 530. 1; & tom.19. 169.3.
Renunciatio Papæ apud quem sit facienda? to.4. 525. 212; & 213.
Renunciare Papatui posse Papam, & ratione, & auctoritate monstratur. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 35. 2; & seq; & 37. 2; & seq; & 38. 2; & seq.
Renunciare nequit Papa, nisi iusta causa. to.5. 119. 19.
Iurans se dimissurum Papatum, in Conclaui non obligatur renunciare. to.5. 119. 19.
Iurans se dimissurum Papatum, si superueniat iusta

iusta causa potest renunciare. to. 5. 119. 20.

Papæ, qui renunciarunt Papatui. to. 5. 119. 20.

Renunciare non posse Papa, probant aduersarij. to. 2. ex B. Ægidio. 4. 1; & seq.

Renunciare potest Papa. to. 2. ex B. Ægidio. 19. 1; & seq; & to. 4. 76. 2; & to. 10. 280. 1; & to. 5. 619. 8; & to. 11. 445. 1; & seq; & to. 9. 413. 30; & to. 3. 530. 1.

Assumptam dignitatem potest deponere. to. 2. ex B. Ægidio. 21. 1.

Desinere potest esse summus Pontifex. to. 2. ex B. Ægidio. 30. 2; & seq.

Cedens Papatui dici potest summus Pontifex. to. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.

Cedens Papatui post obitum potest sepeliri cum aliquibus Papalibus insignibus. to. 2. ex B. Ægidio. 32. 2.

Etiamsi se subiecerit legi diuinæ, & Sponsæ, renunciare potest. to. 2. ex B. Ægidio. 35. 2; & seq.

Renunciare potest, etiamsi papalis potestas sit à Deo. to. 2. ex B. Ægidio. 35. 2.

Etiam habito voto de cura Gregis Dominici potest renunciare. to. 2. ex B. Ægidio. 37. 2.

Renunciare potest etiamsi nullus possit se ipsum absoluere. tom. 2. ex B. Ægidio. 58. 1.

Se ipsum deponere potest, etiamsi nullus absolui possit à voto, nisi à suo Superiore. to. 2. ex B. Ægidio. 39. 1; & seq.

Renunciare potest, quamnis dignitas ecclesiastica post legitimam confirmationem, nisi per Superiorem, tolli nequeat. to. 2. ex B. Ægidio. 40. 2; & seq.

Se deponere nequit, nisi renunciet. tom. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.

Papa, quicumque sit, si coram Collegio Cardinalium renunciet, bene renunciat. to. 2. ex B. Ægidio. 61. 1.

Papa, qui renunciauit Papatui, & postea pœnituit, & negat se renunciasse, & Cardinales velint alium eligere, quisnam debeat esse Iudex? to. 9. 57. 285; & seq.

Renuncians Papa amittit potestatem iurisdictionis, non potestatem ordinis. to. 10. 170. 2.

An possit cogi ad renunciandum? to. 9. 413. 31; & seq; & 360. 5.

In quo casu cogatur cedere Papatui pro vnitate Ecclesiæ? to. 9. 416. 1.

An hoc possit facere per Procuratorem? to. 9. 416. 1.

Licèt non recognoscat Concilium pro Superiore, tamen eius Procurator cedit coram Concilio. to. 9. 417. 5.

Si post renunciationem Papa, quando agitur de electione Papæ, dicat se non renunciasse, quid sit agendum? to. 9. 417. 1.

Constituens Procuratorem ad renunciandum an possit adstringi ad iurandum, & ad non reuocandum? to. 9. 418. 1; & seq.

Papa habens vxorem an teneatur cedere Papatui, vel reddere debitum vxori? tom. 9. 447. 162.

An electio de vxoratu retractetur, vel vxor priuetur iure petendi debitum? to. 9. 447. 165.

Papa coniugatus nolente vxore seruare castitatem debet renunciare. to. 7. 772. 1.

Quomodò possit Papa renunciare Papatui? to. 2. ex B. Ægidio. 2. 1; & seq.

Verus Papa etiam in casu schismatis nequie cogi ad renunciandum. to. 19. 275. 1.

Nequit Papa amittere Papatum, nisi per mortem, renunciationem, vel hæresim. to. 20. 451. 2.

Si constituat Papa Procuratorem ad renunciandum Papatui, & deinde illum reuocet absque eo, quòd Procuratorem de tali reuocatione admoneat, & certificet, si Procurator renunciet, illa renunciatio est inualida, & irrita. to. 9. 417. 1.

Renunciatio Papæ vel est notoria, vel occulta. to. 9. 417. 1.

Renunciare Papatui Papam nullo iure repetitur prohibitum. to. 9. 416. 1.

Quid dicendum de renunciatione Papæ sub conditione, quod Antipapæ tunc existentes similiter cedant? tom. 9. 417. 3. & seq.

Renunciationes beneficiorum ad fauorem alterius, vel cum reseruatione fructuum solus Papa ex causa admittere potest. to. 4. 522. 170.

Renunciatio Papæ per hoc præcisè valida, quia Superiorem non habet, in cuius manu teneatur cedere iuri suo. to. 2. ex Bedro Ægidio. 18. 1.

Renunciationis exemplum in Clemente ante Cœlestinum habetur. to. 2. ex B. Ægidio. 60. 2.

Reparatus Archiepiscopus.

Reparatus Primas Carthaginensis post ejectos ex Africa Wandalos ad S. Agapetum Pontificem solemniter legauit Caium, & Petrum Episcopos, ac Liberatum suum Archidiaconum, nouo Pontifici gratulaturus adeptam dignitatem, & supplicaturus primatiali Cathedræ antiqua priuilegia. to. 6. 256. 1.

Reparatus Archiepiscopus Carthaginensis ad restaurandam Ecclesiæ Africanæ disciplinam coegit ducentorum, ac septemdecim Episcoporum Synodum, & ex ipsa Romam legauit Caium, ac Petrum Episcopos, & Liberatum Ecclesiæ suæ Archidiaconum ad Ioannem II. Pontificem ad tria requirenda; & quænam fuerint? to. 6. 365. 2.

Reprehensio.

Reprehensio duplex, & quæ? tomo 3. 295. 1.

Reprehensionis Pauli in D. Petrum modus qualis fuerit. to. 3. 295. 1.

Reprehendisse Paulum D. Petrum, non arguit Paulum fuisse Petro superiorem. to. 4. 75. 2; & 585. 68.

Quomodò Paulus in faciem restiterit Petro? tom. 4. 126. 1; & to. 12. 148. 1; & 173. 2; & tom. 9. 213. 158; & 589. 234; & tom. 3. 810. 1.

Reprehendit Paulus Petrum, quia nimis timidè, & longiori via Iudæos ducebat ad fidem. to. 4. 604. 1.

Quo iure Paulus potuit Petrum sibi superiorem reprehendere? to. 4. 764. 131.

Rationabiliter Paulus correxit Petrum, quia eius correctio fuit in necessitate, & vtilitate Ecclesiæ fundata. to. 4. 764. 132; & seq.

Re-

Reprehendit Paulus Petrum, non ex officio dignitatis Ecclesiasticæ, sed ex vitæ, & conuersationis sanctitate. to. 9. 364. 43; & 520. 81; & to. 14. 23. 1.
Non reprehendit Petrum Paulus ex eo, quòd fuerit æqualis. to. 9. 644. 2.
Restitit Petro, non tamen ab ipso rebellauit. to. 9. 446. 117.
Correxit Petrum, quia etiam minor potest maiorem corripere. to. 7. 25. 1.
Non reprehendit Petrum simulatè. tomo 7. 504. 2.
Restitit Cephæ, idest Petro, & non alteri à Petro. to. 8. 357. 1.
Quomodò reprehenderit Petrum iuxta sententiam S. Hieronymi? tom. 2. ex Pighio. 38. 1; & seq.
An verè, vel tantùm simulatè Petrum reprehenderit. to. 10. 302. 2; & to. 19. 582. 2; & seq.
Restitit Petro, quia superior in doctrina, non in potestate. to. 19. 241. 1.
Eius reprehensio fuit ex charitate. tom. 19. 583. 1.
Reprehensio maioris potest fieri à minore. to. 18. 251. 2.

Repræsentare.

Repræsentare, seu figurare personam alterius multipliciter dicitur. to. 13. 387. 1.
Repræsentationis decem modi enumerantur, & exponuntur. tom. 13. 387. 388; & seq.
Repræsentauit Ecclesiam Petrus, non Ecclesia Petrum. to. 9. 394. 16.
Repræsentans Ecclesiam illius vnitatem significauit. to. 9. 485. 18.
Quomodò Ecclesiam repræsentauerit? to. 7. 187. 1.
Sustinuit personam Ecclesiæ, sicut Princeps sustinet personam regni, Episcopus personam suæ Ecclesiæ, & Paterfamilias personam domus. to. 17. 41. 1.
Petrus non parabolicè, sed historicè Ecclesiam repræsentauit. to. 18. 462. 1.
Vid. Petri munus repræsentandi Ecclesiam.

Reprobus.

Reproborum proprietates quænam sint? to. 4. 41. 1.
Reprobi diuitias, quas deuorauerunt, in Inferno euoment. to. 4. 41. 2.

Reprobatio Concilij.

Reprobare Concilia spectat ad solum Romanum Pontificem. to. 12. 614. 2.
Concilia partim reprobata, partim approbata. to. 9. 779. 2; & seq; & to. 10. 576. 1.
Reprobata Concilia per Papam. to. 9. 169. 8; & to. 5. 682. 2.
Generalium Conciliorum à Papa reprobatorum series. to. 10. 576. 1.
Reprobata Concilia omnino, tamquam sathanæ conuenticula, sunt octo. to. 9. 780. 1; & seq.
Conciliorum ex parte approbatorum, & ex parte reprobatorum Cathalogus. tom. 10. 576. 1.

Res.

Res denominatur à nobiliori. tomo 9. 164. 12.
Res Ecclesiasticæ non possunt ordinari sine assensu Pontificis. to. 13. 196. 1.
In rebus factis quilibet de reo in sua Diœcesi potest esse certior Papa. to. 3. 861. 1.
Res definiendæ sunt duplicis generis, aliæ enim sunt credendæ, quibus solùm assentiri debet intellectus, aliæ verò, quæ præter assensum intellectus, ordinem ad actus exteriores includunt. to. 3. 487. 1.

Rescriptum.

Rescripta Principis interpretantur vt nemini iniustitiam faciant, quia præsumitur eius intentionem esse semper, vt ius alterius sit saluum. to. 4. 515. 111.
Rescripta Motu proprio concessa nihil operantur in præiudicium Tertij. to. 4. 515. 112.
Rescriptum in causa Chelidonij. to. 6. 598. 1; & seq.
Rescriptum in certis casibus non valet, non facta mentione iuris, contra quod imperatur. to. 9. 180. 12.

Reseruatio.

Reseruationes tres in Ecclesia fieri solent. to. 9. 685. 2.
Reseruatio quid, & quotuplex sit? to. 5. 564. 79.
Reseruationi Principis, nec Ciuitas, nec inferior potest manus apponere. to. 9. 234. 80.
Reseruata Principi nec consuetudine acquiri possunt. to. 9. 234. 80.
Reseruata Papę non veniunt in generali mandato concessa Legato de Latere. to. 9. 57. 291.
Quæ sunt reseruata Principi, & non consueta demandari, de his stricta interpretatio est facienda. to. 9. 58. 293.
Quæ sunt reseruata Principi, si diu concedantur Legatis per Principem, videntur illa transire sine speciali concessione. to. 9. 58. 294.
In generali concessione facta Legato veniunt illa, quæ de facili consueuerunt demandari, quantumcumque specialiter reseruata Papæ. to. 9. 58. 295.
Vid. Canonizatio.

Residentia Episcoporum.

Residentia Episcoporum est de iure diuino; residentiæ tamen modus est de iure humano, & ideo variabilis. to. 11. 532. 13; & seq.
Residentia Episcoporum qualis esse debeat? to. 18. 355. 1; & seq.

Resistentia.

Ex resistentia non denotatur maioritas nisi de facto, ex resistentia autem facti quis non dicitur maior de iure, imò potiùs innuitur contrarium, quia resistentia propriè est inferioris contra superiorem. to. 9. 212. 144.

Responsio.

Responsa Pontificum communiter recipiuntur. to. 10. 29. 1.
Responsio viuæ vocis exhibita ad Oratores Basileenses in Florentina Synodo. tom. 13. 575. 1.
Responsio, quod non probatur lege, non valet. to. 9. 445. 145.

Respublica.

Respublicæ ordine Monarchico optimè constitutæ. to. 13. 123. 2.
Omnis Respublica necessariò habuit prætorium decisiuum. to. 3. 871. 1.

Respublica Hebræa, seu Synagoga hoc prætorium habuit. to.3. 871. 1.
Respublica alia ciuilis, alia Ecclesiastica in regnis Catholicorum. to.3. 929. 1.
Respublica Romana quantùm durauerit? tomo 18. 461. 1.
Respublica Venetorum est admixta Monarchiæ. to.18. 461. 1.
Reipublicæ Christianæ vnitas. to.2. ex Adolpho. 41. 2.
Rempublicam vnam constituunt potestas politica, & spiritualis. tom. 2. ex Adolpho. 41. 2.
Respublica potest violentias Ecclesiasticas retundere, & hoc quomodò intelligatur. to.2. ex Adolpho. 44. 1.
Respublica optimè constituta est, quæ ab vno Principe administratur. tom.2. ex Alano. 43. 2.
In veteri Iudæorum Republica à Deo instituta vnus Pontifex cæteris Sacerdotibus præerat, cui non paruisse capitale fuit. to.2. ex Alano. 43. 2.
Reipublicæ apud Romanos præficiebantur, qui possent eidem Reipublicæ proficere. to.3. 72. 1.
Non præficiebantur Reipublicæ auaritiam sectantes. to.3. 72. 2.
Erga Rempublicam patebat iustitia Romanorum, quòd nec sibi parcebant ob salutem Reipublicæ, vtilitatem enim Reipublicæ vitæ propriæ etiam præponebant. tom. 3. 72. 2.
Reipublicæ prodesse cupientibus duo præcepta assignantur. to.3. 73. 1.
Respublica Christianorum constat ex Clericis, & Laicis. to.2. ex Adolpho. 109. 2.
Reipublicæ Romanæ leges debent à populo acceptari, & approbari. to.18. 10. 1.

Restitutio.

Restitutio non datur, vbi ex illa nutritur peccatum. to.9. 35. 163.
Restitutio datur etiam contra sententiam Papæ. to.9. 456. 14.

Restituere.

Restituere qui potest iudicialiter, potest etiam etiam eijcere iuxta illam regulam, contratiorum eadem est ratio. to.9. 26. 110.
Fallit hæc regula in pluribus casibus. tom. 9. 26. 110.
Restitutus nunquam recuperat fructus perceptos ab alio. to.9. 306. 17.
Hæc opinio est communis, licèt distingui possit, an restituatur per viam gratiæ, an per viam iustitiæ. to. 9. 306. 17; & seq; & 19.
Restituto per viam iustitiæ pinguiùs succurritur à iure. to.9. 307. 18; & 20.

Rete.

Rete designat veritatis inquisitionem. to. 9. 364. 39.

Reuelatio.

Reuelatio Diuina sufficit ad credenda ea sola, quæ expressè proponuntur, non quæ virtualiter, & implicitè. to.14. 11. 1.
Reuelatio est alicuius rei, non omnis. to.14. 331. 2.
Reuelatio alia immediata, alia mediata. Primo modo Deus reuelauit Prophetis, & alijs Scriptoribus Canonicis. Alijs autem per illos. to.15. 75. 117.
Reuelat Deus quædam explicitè, quædam implicitè. Primò modo accidit, quando rem cum determinatis circumstantijs indiuidualibus manifestat, v.g. quòd Cœlum, terra &c. creata sint: Secundo modo, quando manifestat aliquod virtualiter inclusum in alio reuelato expressè, & hoc dupliciter accidere potest, & quomodò? tom.15. 75. 117.
Reuelatio implicita sufficit ad hoc, vt aliquod fiat obiectum fidei. to. 15. 80. 150.
Reuelandi modus duplex est, alter quidem ab ipso Deo per se, & immediatè reuelante, alter per Angelos, vel homines. to. 3. 329. 1.
Reuelatio Diuina quando sufficiat absque alia regula ad credendum? to.9. 711. 2.

Reuerentia.

Quæ promittuntur ob reuerentiam, non tenent, præsumitur enim mens concussa ob magnam reuerentiam. to.9. 334. 158.

Reuerentia Imperatorum erga Ecclesiam.

Catholicus Imperator est filius obsequens Ecclesiæ. to.1. 444. 1.
Reuerentiam Ecclesiæ exhibentes Imperatores victorias maximas de suis hostibus reportarunt, & summis fœlicitatibus à Deo fuerunt cumulati. to. 1. 494. 2; & 495. 1; & seq.
Reuerenter fauentibus Imperatoribus Ecclesiæ Diuini fauores à Sanctis Patribus promissi. to.1. 502. 1; & seq.
Reuerentiam, & subiectionem pastoribus Ecclesiæ Imperatores varij exhibuerunt. to.3. 848. 2.
Reuerentes, & obedientes fuerunt Ecclesiæ Romanæ Imperatores à Iouiniano vsque ad Carolum Magnum. to.9. 820. 1.
Reuerentia eximia Imperatoris erga Episcopos. to.4. 778. 46.

Reuocatio.

Reuocatio Procuratoris quando valeat? to.9. 417. 4.

Reuocare.

Reuocare est legem totaliter abrogare quoad omnem personam, locum, & tempus. tomo 13. 556. 1.
Reuocare alios ab errore non curans se ipsum errare demonstrat. tomo 9. 442. 136.

Reus.

Reus nequit per sententiam damnari, nisi audiatur. to.7. 278. 1; & seq.
Reus inter fideles à fidelibus iudicandus est: primùm moneri debet non adhibitis testibus: secundò coram testibus: tertiò denunciandus est Ecclesiæ, vt iudicetur. to.3. 959. 2.
Quid nomine Ecclesiæ intelligatur ex S. Cypriano? to.3. 960. 1.

Rex.

Rex intra Ecclesiam, non supra Ecclesiam est ex D. Ambrosio. to.16. 162. 1.
Regibus etiam titulus Christi ab vnctione dictus conuenit. to.16. 195. 2.
Regum tituli in Testamento veteri quinam sint, & an bene conueniant omnibus Regibus? to.16. 192. 193. 194; & seq.
Reges varij, qui honorauerunt Summum Pontificem. to. 10. 92. 1; & seq.
Submissionibus venerati sunt. to.16. 93. 2.

Reges depoſiti ex auctoritate Papæ quinam fuerint? to.10. 179. 1.
Reges an habeant dominium in bonis ſubditorum? to.10. 183. 2.
Primus Regum Tyrannicorum fuit Caim, qui primus ciuitatem, in qua regnauit, ſibi condidit, vocans eam nomine filij ſui Enoch. to.4. 39. 1; & ſeq.
Poſt diluuium iſtud dominium tyrannicum reuocatum fuit à Nemroth, iſte enim fuit primus huiuſmodi Regum. to.4. 39. 2.
Primi autem Reges, qui iuſto titulo regnarunt, fuerunt Saul, & Dauid vncti à Samuele Sacerdote de mandato Dei. tomo 4. 39. 2.
Reges ſeruiunt Deo in timore, quando ea, quæ contra iuſſa Dei ſunt, religioſa auctoritate prohibent, & plectunt. tomo 4. 43. 2.
Reges Eccleſiam oppugnantes qui ſint? tomo 13. 207. 2.
Rex vnde dicatur, & an poſſit dici de Romano Pontifice? to.13. 288.
Regum hiſtoria de Saule, & Dauid, per Saulem iuxta Gratianum intelliguntur Prælati, per Dauid ſubditi. to.13. 416.
Reges in Concilijs nihil debent decernere, ſed omnia ad iudicium Concilij remittere. to.9. 12. 20.
Rex poteſt determinare in vita ſua, quis debeat eſſe Rex poſt mortem ſuam. tomo 9. 238. 4.
Reges, & Principes Chriſtiani, & omnes fideles tenentur eſſe ſubiecti Romano Pontifici. to.9. 329. 129.
Rex non poteſt alienare res Regni ſine vera cauſa. to.9. 339. 198.
Regis cor in manu Dei eſt. to.9. 444. 146.
Regis cor poteſt Deus, quò vult inclinare. tomo 9. 444. 147.
Rex à communitate electus, & inſtitutus, ſi fuerit in tyrannum conuerſus, poterit deſtitui, & refrenari eius poteſtas, poſtquam tyrannicè abutitur poteſtate Regia. to. 9. 496. 48.
Regem confirmare electionem Papæ quomodò intelligendum? to.9. 577. 195.
Rex habet ſuperiorem. to.9. 604. 278.
Rex quare accipiat poteſtatem cum ſolemnitate, inferiores verò per ſimplicem commiſſionem. to.9. 662. 1.
Regum primogeniti omnes tempore legis naturæ erant ſimul Reges, & Sacerdotes. tomo 13. 470. 2.
Rex à Deo tantùm puniendus eſt de ſuis exceſſibus. to.13. 606. 2.
Regem omne malum iudicare poſſe quomodò ſit verum? to.3. 927. 2.
Reges quomodò quædam egerint circa ſacra in Scripturis ſanctis? to.3. 928. 1.
Reges, & Optimates præeſſe functionibus Religionis, ſed miniſtros Religionis cæteros homines eſſe debere docet Grotius. to. 3. 932. 1.
Contra ipſum tamen variè arguitur. tomo 3. 932. 2.
Reges multi confeſſi ſunt Sacrorum iudicia apud ſe non eſſe. to.3. 946. 2.
Reges, & Principes. qui obſequium præſtarunt Pontifici Romano. to.5. 89. 2; & ſeq.
Reges depoſiti iuſſu Romani Pontificis. to.5. 94. 1; & ſeq; & to.6. 741. 1; & ſeq; & to.18. 405. 2.
Reges, & Principes venientes ad Eccleſiam debent ei ſubijcere ſua Regna. to.5. 676. 1.
Regibus nulla data eſt poteſtas ſpiritualis. to.12. 392. 1; & ſeq.
Regum poteſtas non minuitur, ſed ampliatur ex fidei profeſſione. to.12. 477. 2.
Regem creare infidelem non licet Chriſtianis. to.12. 377. 1.
Rex ſi iuſtam ſuam poteſtatem in tyrannidem verteret, illa in manifeſtam Ciuitatis perniciem abutendo, poteſt populus naturali poteſtate ad ſe defendendum vti. Extra tamen hos caſus numquam poteſt populus contra Regem. to.12. 373. 1.
Regum tituli quanti, & quinam ſint? to. 12. 458. 2; & ſeq.
Regis nomen in Eccleſijs quando cœperit inſeri precibus fidelium? to. 6. 476. 2.
Regum, & Principum nomina inter preces Eccleſiæ recitare eſt inſtitutum Apoſtolicum. to.6. 477. 1.
Reges depoſiti, & euecti à Summis Pontificibus. to.11. 550. 8.
Regibus competit tantùm poteſtas miniſterialis conuocandi Concilia. to. 8. 794. 1; & ſeq.
Regis Vicarius tyrannicè gubernans à communitate poteſt deponi, quia Regis poteſtas à communitate manauit. to.8. 937. 1.
Reges non habent poteſtatem Eccleſiaſticam. to.7. 25. 2; & ſeq.
Reges, & Principes Chriſtiani ſua regna ſubiecerunt poteſtati Eccleſiaſticæ. to.7. 274. 1.
Rex Catholicus à Catholicis eſt eligendus. to.7. 426. 2.
Rex hæreticus à Papa poteſt deponi. tomo 7. 427. 1.
Regum iuramentum præſtitum de defenſione ſubditorum. to.7. 431. 1.
Reges debent eſſe aduocati, & defenſores Eccleſiæ. to.7. 431. 2.
Rex poteſt in inuaſorem ſui Regni arma mouere. to.7. 444. 2.
Reges à Papa excommunicati. to. 7. 450. 2.
Reges an poſſint deponi? to.7. 479. 1; & ſeq.
Reges obligantur defendere Eccleſiam, nedum ratione characteris baptiſmalis, ſed etiam ratione obedientiæ Pontifici Romano iuratæ. to.7. 493. 1; & ſeq.
Reges ſunt cuſtodes, executores, & defenſores, non auctores legum Synodalium. to.15. 487. 38.
Regis legitimi, & tyrannici diſcrimen quale ſit? to.17. 27. 2.
Reges ſæculares non debent ſe immiſcere rebus Eccleſiaſticis. to.17. 203. 2.
Reges ſunt fidei vindices, pietatis aſſertores, religionis defenſores, ſed ius, & imperium in res ſacras non habent. to.17. 204. 1.
Rex antiquitus idem ſignificauit, ac Paſtor. to.17. 398.
Reges priuati in lege veteri iuſſu Dei per ſummos Sacerdotes. to.17. 406. 2.
Reges, ſi non ſubijcerentur Papæ, Chriſto non ſubijcerentur. to.17. 407. 1.
Reges Iſrael, quos deiecit, & vnxit Elias. tomo 17. 414. 1.
Reges à Deo habent ſuam poteſtatem ciuilem. to.17. 489. 1; & ſeq.

Vocantur Reges gentium, quia consensus populorum ad eorum eleuationem concurrit. to.17. 489. 2; & seq.
Rex Christianus semper debet audire Ecclesiæ ministros, vt sciat, quomodò Ecclesiam debeat regere. to.17. 494. 1.
Regum potestas in Ecclesia ab hæreticis eis collata Antichristiana est. to.17. 500.1; & seq.
Reges, quamuis vncti, sunt tamen puri laici. to.18. 111. 10.
Rex est maior suo Concilio. to.18. 124. 5.
Reges quinam sint, & cur Dominum non recognoscant Imperatorem? to.18. 132. 7.
Regis officium est per ordinem ad sustentandam vitam naturalem. tomo 18. 149. 1; & seq.
Reges sunt potiùs ministri iustitiæ, quàm misericordiæ. to.18. 150. 1.
Reges faciliùs possunt deuiare, quia nullus audet eos arguere. to.18. 179. 1.
Reges nulla in re magis lętari debent, quàm cùm vident maximè fulgere potestatem Pontificiam, quæ Imperatoriæ tantùm præstat, quantùm Sol Lunæ, & dies nocti. to.18. 189. 1.
Reges etiam Ethnici sunt honorandi à subditis. to.18. 198. 1.
Regi est obediendum in his, quæ spectant ad vitam naturalem, non in his, quæ spectant ad statum supernaturalem, & spiritualem, in quo non habent potestatem. to.18. 198. 1; & seq.
Rex quanrùm sit honorandus? to.18. 198. 2; & seq.
Regiæ dignitatis altitudo. tomo 18. 200. 1; & seq.
Regiæ dignitatis origo fuit temporibus Samuelis. to.18. 208. 1.
Regis munus solùm extenditur ad Reipublicæ vtilitatem ministrandam. to.18. 283. 1.
Regibus quænam munera Sacerdotum possint comprtere? to.18. 339. 2.
Reges Christiani possunt à Papa excommunicari, regno priuari, & eorum subditi ab obedientia absolui. to. 18. 369. 1; & seq; & 371. 1; & seq; & 372. 1; & seq; & 373. 2; & seq; & 374. 1; & seq; & 375. 1; & seq.
Reges soliùs Dei examini subiacent in rebus naturalibus, quæ non euertunt fidem catholicam. to.18. 395. 1.
Rex hæreticus ab Ecclesia est vitandus, ideo subditi ab illius obedientia sunt eximendi. to.18. 395. 2.
Reges sæculares dicuntur supremi, quia non habent supra se Principem sæcularem. tomo 18. 404. 2.
Rex nequit deponi, nisi post admonitionem, & post spatium pœnitentiæ ei concessum incorrigibilis existat, & pertinax. to. 18. 405. 1.
Reges, si spiritualibus non officiant, nequeunt iudicari. to.18. 411. 1.
Reges per baptismum submittunt se, & sua regna Ecclesiæ Pastoribus, non tamen illorum dominium amittunt. to.18. 413. 1; & 428. 1.
Rex infidelis nequit à catholicis eligi. to.18. 420. 2.
Rex infidelis potest licitè repudiari à populo fideli, sicut coniux infidelis potest repudiari à marito fideli. tomo 18. 426. 2.
Reges venientes ad fidem tenentur pollicere se fidem defensuros. to.18. 429. 1.
Regi de iure Diuino debetur obedientia à subditis, dum tamen sit legitimus Rex. to.18. 431. 1.
Regibus etiam discolis, quando non auertunt à fide, ve erat Cæsar, est obediendum. to.18. 438. 2.
Reges ab initio iniustè intrusi, postea consentiente populo iustè regnarunt. tomo 18. 451. 2.
Reges, & Imperatores electi, & electi ab Ecclesia Romana. to.20. 16. 1; & seq.
Regum, & Imperatorum obsequia erga Romanos Pontifices. to.20. 20, 1; & seq.
Regum consecratio quomodò differat à consecratione Episcopi? to.19. 217. 1.
Regum consecratio quomodò fiat? tomo 19. 218. 1; & seq.
Regi obediendum est in his, quæ spectant ad munus Regium. to.19. 589. 2.
Reges, & Principes à Pontifice Romano depositi. to.20. 90. 2.
Reges sunt laici, & nonnisi inter laicos sunt annumerandi. to.20. 496. 2.
Non debent se immiscere causis Ecclesiasticis. to.20. 497. 1.
Reges in quo sensu dicantur Vicarij Dei? to.9. 713. 2.
Reges, & Imperatores à Regali, & Imperiali fastigio propter imperandi ignauiam depulsi à Romanis Pontificibus. to.9. 671. 1.
Reges, & Imperatores an possint priuari à Papa? to.3. 30. 1.
Reges possunt priuari regno à Papa propter Apostasiam à fide. to.9. 818. 1.
Reges propter alia, licèt excommunicentur, non tamen priuantur regno, nisi per solam apostasiam, quia apostasia totaliter separat hominem à fide. to.9. 819. 1.
Natura omnibus animantibus Regem fixit. to.1. 4. 1.
Regum vnctor Pontifex Romanus. tomo 1. 508. 1.
Regum vnctio à lege veteri in Ecclesiam derivata ab ipsorum nemine contempta. to.1. 509. 2.
Regum inaugurationes, & iuramenta ab ipsis, & à subditis præstanda. to.1. 509. 2.
Reges, & Principes diuersi à Summis Pontificibus iudicati. to.1. 522. 2; & seq.
Regibus gladius vindictæ subordinatus potestati iudiciariæ Pontificum à Deo datur. to.1. 526. 1.
Rex Christianus Romanæ Ecclesiæ aduocatus, & defensor esse debet. to.1. 538. 1.
Reges, & Principes non habent facultatem fidei controuersias decidendi, & hoc ex Scriptura, vsu, & ratione. to. 1. ex Tannero. 3. 13; & seq.
Eadem propositio comprobatur auctoritate SS. Patrum, tomo 1. ex Tannero. 4. 21; & seq.
Reges non docent fidei dogmata, vtpotè aliorum doctrinæ subiecti. to. 1. ex Tannero. 4. 20.
Regum munus quale sit? to. 2. ex Adolpho. 32. 2.
Reges plurimi iureiurando Ecclesiam se defensuros spoponderunt. to.2. ex Adolpho. 63. 1.

Reges an ſint, & quomodò Chriſti Vicatij? to.2. ex Adolpho. 80. 1.

Reges hæretici varij ab Eccleſia toletati. to. 2. ex Adolpho. 87. 2.

Rex, ne deſtruatur Religio, ſi ſit infidelis, deponi poteſt contra Rogerium. tomo 2. ex Adolpho. 95. 2; & ſeq.

Reges, & Principes in coronatione ſolent iuramentum fidelitatis emittere. tomo 2. ex Adolpho. 99. 1.

Regum hæreticorum pœnæ ex Bellarmino. to.2. ex Adolpho. 99. 2.

Reges iudicari à Pontificibus poſſe confirmat Bellarminus pluribus exemplis Scripturæ, & Patrum. tom.2. ex Adolpho. 111. 1; & ſeq.

Reges deponantur à Pontificibus quando, & quomodò? to. 2. ex Adolpho. 120. 1; & ſeq; & 7. 2; & ſeq.

Reges deponi poſſe plutibus clariſſimis rationibus contra Gregorium Anglum demonſtratur. tomo 2. ex Adolpho. 121; & ſequen.

Reges, qui fiunt Chriſtiani, non priuantur regnis iuſtè poſſeſſis. to.12. 380. 1.

Rex excommunicatus, niſi determinato tempore abſolutionem petierit, regno eo ipſo priuari intelligitur. tomo 2. ex Pighio. 132. 1.

Reges, & Imperatores ſubijciuntur nedum Papæ, ſed etiam alijs Epiſcopis, imò ſimplici Sacerdoti, qui ipſos ſoluit, ligat, & iudicat. to.3. 47. 2.

Regum genus triplex eſt. to.3. 52. 1.

Regere virtuosè populum à ſolo Deo eſt. to.3. 62. 2.

Reges in ſignum virtuoſi regiminis vnguntur, & benedicuntur per Pontifices. to. 3. 63. 1.

In Regibus requiritur prudentia in agendis. to.3. 63. 1.

Regis inunctio facta in brachio quare? to. 3. 160. 1.

Rex malus non eſt verè Rex. to.3. 160. 2.

Regiæ virtutes præcipuè quæ ſint? to.3. 160. 2.

Regibus neceſſaria ad bene agendum. to. 3. 160. 2; & 161. 1.

In Regis auctoritate quid obſeruandum? to.3. 161. 2.

Rex debet eſſe ſtudioſus ſacrarum literarum. to.3. 161. 2.

Rex qualiter debeat ſe habere ad ſubditos. to.3. 162. 1.

Regis iuſtitia quæ ſit? to.3.162. 2. & 163.1.

Regis ornamenta quæ ſint, & quid deſignent? to.3. 163.2.

Rege ſub vno viuere expediens eſt. t.3.193.2.

Regi in tyrannidem declinanti qualiter obuiandum? to.3. 193. 2.

Regia dignitas redditur odioſa, & quare? to.3.193.1.

Regium nomen Romanis fuit odioſum. to.3. 193. 1.

Regis boni recompenſatio. to.3. 194.2.

Regum munus beatitudo, & quomodò? to.3. 197. 1; & 3.

Regis præmium gloria, & honor, & quomodò? to.3. 196. 2. & ſeq.

Rex iuſtus figuratus in parabola ſerui boni. to.3. 197. 1.

Regis officium quale debeat eſſe? to.3. 199. 1.

Regum officium principale. to.3. 199. 1.

Regum inſignia quare accipiantur de manu conſecrantis? to.3. 219. 2.

Reges non habent ius necis, & vitæ in ſubditos, qualem iure ſcripto Domini habent in ſeruos. to.3.434. 1; & ſeq.

Reges an poſſint leges ponere, & præſcribere pro diſciplina Eccleſiæ, ſicut poſſunt edere ad conſeruationem Religionis, & Eccleſiæ? to.3. 498.1; & ſeq.

Reges, & Imperatores, qui Ordinem Benedictinum ſunt ingreſſi. to.10.68.1.

Reges, & Principes munifici erga Sedem Apoſtolicam, to.10.97. 1. & ſeq.

Reges veteris legis quare potuerint ſtatuere de rebus eiuſdem legis, non tamen Reges nouæ legis de rebus Eccleſiæ, & nouæ legis? to.3. 501. 1.

Reges, non autem Miniſtri Eccleſiæ, quare à populo poſſint eligi? to.3. 515. 2.

Reges, & Imperatores ad Pontificatum aliquos euexiſſe quomodò ſit intelligendum? to.3.520.1.

Reges quare ſanciuerint, quòd ad ſuperiores Iudices ſolùm in rebus grauiſſimis recurratur? to.3. 586. 1.

A Rege ad aliud tribunal non appellatur, & quare? to.3. 586.1.

Reges quando poſſint non obedire Pontifici? to.3. 586.2.

Regibus non competit facultas examinandi Canones. to.6. 166. 2.

Regis Primatus.

Regis Primatus diuerſis inanibus fundamentis aſtruere conantur aduerſarij Angli in nouo Teſtamento. to.16.201; & ſeq.

Quàm labiles ſint rationes aduerſariorum pro aſſerendo Regis Primatu, expreſsè oſtenditur. to.16.291; & ſeq.

Regis Primatum tria præcipua argumenta ex illis verbis *Reges gentium &c. Regnum meum &c. Redditæ, quæ ſunt Cæſaris Cæſari*, non probare oſtenditur. to.16. 202.2; & ſeq.

Regum Primatui Concilia non fauent. to.16. 205.1; & ſeq.

Regis Primatum non bene probari ex Concilio Arelatenſi contra Anonymum oſtenditur. to.16. 209.2; & ſeq.

Pluribus alijs rationibus in fauorem primatus Regis, & contra Primatum Papæ occurritur. to.16.210. 211. vſque ad 230.

Rex Chriſtus Dominus.

Rex temporalis fuit Chriſtus Dominus. to.3. 52. 1.

Rex fuit conſtitutus Chriſtus Dominus in temporalibus, & ſpiritualibus. to.3. 172. 1.

Cùm eſſet Rex Chriſtus Dominus, quare fugijt, ne fieret Rex? to.13. 469. 1.

Non negauit Chriſtus Dominus ſe Regem eſſe, ſed tantùm dixit eius Regnum non eſſe de hoc Mundo, quia illius Regnum eſt æternum. to.17. 410.1; & 76. 2.

Dignitatem Regalem omnium Creaturarum habuit Chriſtus Dominus, ſed noluit adminiſtrationem actualem ſuſcipere. to.4. 473.9. & 330. 2; & ſeq; & 473.8; & to.12. 258. 2; & ſeq; & 260. 1; & ſeq; & 269. 1; & ſeq;

seq; & 271.2; & 272.1; & seq; & 276.2; & 278.1; & seq; & 279.1; & seq; & 280.1. & seq; & 281.1; & seq; & 282.2; & seq; & 283.2; & seq; & 285.2; & seq; & 286.2; & seq; & 287.1; & seq.

Quamuis Rex temporalis fuerit Christus Dominus, non tamen regnauit carnaliter, sed spiritualiter, licèt simul dominium temporale, & spirituale habuerit. to.12.311.2.

Regem fuisse Christum Dominum primi omnium negarunt Cerinthiani, deinde plures, qui à nobis exierunt vsque ad Caluinum, & Lutherum. to.12. 312. 2.

Quamuis Rex fuerit Christus Dominus, tamen nihil innouauit circa Monarchias temporales, sed eas permisit, vt post Euangelij prædicationem in melius instituerentur. to.12.339. 1; & seq.

Quomodò regnaturus sit Christus Dominus in æternum? to.12. 342.1; & seq.

An fuerit Rex temporalis Christus Dominus vt homo? to. 12.385.1.& to.6.54.2.

Rex, Propheta, & Sacerdos fuit simul Christus Dominus. to.6. 47. 1.

Regali potestate noluit vti Christus Dominus. to.6. 61. 1.

Quomodò fuerit Rex? to.6.71. 1. & seq.

Regiam habuit potestatem, & Sacerdotalem. to.11. 377. 5.

Sceptrum Regale habuit Christus Dominus cœlestium, terrestrium, & infernorum. to.7. 738.1.

Noluit Rex fieri per homines Christus Dominus. to.7. 743.2.

Quomodò fuerit Rex Iudæorum? to.10.140. 1.

Non spoliauit Reges suis Regnis. tom. 10. 177. 1.

An fuerit specialiter Rex Iudæorum? to.10. 584.2.

Quomodò fuerit Rex temporalis totius Orbis terrarum? to.10. 182. 1; & seq.

Non fuisse Regem, aut Principem Christum Dominum, sed subditum Regibus, & Principibus fuit error Lutheri, & aliorum hæreticorum. to.9. 674. 1; & seq.

Illis verbis. *Quis me constituit Iudicem inter vos?* negauit tantùm se habere dominij exercitium, non autem negauit se habere ius Regium. to.9. 678. 1.

Non fuisse Regem, nec subditum Christum Dominum, sed neutrum aliqui senserunt. to.9. 674.2.

Rex Israelis non fuit Christus Dominus ex tacito Iudæorum consensu, aut ex electione, aut ex aliquo iure humano, sed per naturam fuit Rex totius Orbis. to.9. 675. 1; & seq.

Ex duplici Titulo habuit Christus Dominus ius Regium. to.9.678. 1.

Rex primus iustus.

Primus Rex iustus, qui in scriptura Diuina reperiatur, fuit Melchisedech, tomo 3.41. 1.

Melchisedech Rex fuit typus Domini Saluatoris, primò quia fuit Rex iustitiæ, secundò quia fuit Rex Salem, quod interpretatur Rex pacis, qui titulus proprijssimus est Domini Saluatoris. to.3. 41. 1.

Melchisedech Rex Salem fuit Rex, & Sacerdos sine patre, sine matre, & sine genealogia, & quot modis similis Filio Dei? to.3. 121. 1.

Primus Rex Catholicus Sacerdos fuit Melchisedech, qui creditur idem fuisse, ac Sem, qui fuit primogenitus Noe, superuixit autem Melchisedech Abrahæ 35. annis. to.3. 219.1.

Post Melchisedech fuit Iob Rex, & Sacerdos, & quòd fuerit Rex, patet Iob 29. *Cùmque sederem tanquam Rex.* tom. 3.219.1.

Post Saul primum Regem fuerunt Reges ferè per 472. annus, ex quibus tres boni, nam præter Dauid, Ezechiam, & Iosiam, omnes Reges peccatum commiserunt, scilicet vel quia fuerunt idololatræ, vel fautores idololatrorum. to.3. 219.1.

Rex peruersorum primus.

Sathan est Rex super omnes filios superbiæ, omnia in eis per malitiam regnat, sicut Christus in iustis per gratiam. to.3.189.1.

Diabolus est Rex omnium, qui in aquis sunt, vbi scilicet voluptas luxuriæ. to.3. 189. 1.

Iste Rex dormit in locis humentibus, idest in labijs detractorum, in ventribus gulosorum, & in pudendis luxuriosorum. to.3. 189.1.

Hic est ille Rex, de quo *Apoc.9. Et habebant super se Regem Angelum abyssi*, cui nomen Hebraicè Laabadon, Græcè autem Apollion, & Latinè habens nomen exterminans. to. 3. 189. 1.

Diabolus est Rex super malos homines, & malos Angelos. to.3. 189.1.

Rex Agrippa.

Rex Agrippa scribens ad Claudium Imperatorem testatur, quanti sit Pontificatus. to.13. 273.1.

Reges Angliæ Catholici.

Anglia meruit habere Reges Sedi Apostolicæ addictissimos to. 10. 93. 1.

Series Anglorum Regum venerantium, & obsequentium plurimùm Romano Pontifici. to. 10.94. 1; & seq.

Reges Angliæ, qui Regno dèposito sanctè vixerunt. to.10.94. 2; & seq.

Reges antiqui Britannorum agnouerunt semper Ecclesiæ primatum. to.17. 509. 1; & seq.

Reges Angliæ hæretici.

Rex Angliæ sibi arrogans primatū supra Sacerdotes similis est Lucifero, qui ausus fuit exaltare solium suum super astra Cæli, quæ Sacerdotibus in Scripturis comparantur. to.18. 213.2.

Rex Angliæ est caput Ecclesiæ Sathanæ. tomo. 18.264. 1.

Vid. Iacobus Rex Angliæ.

Rex Assyriorum.

Successores Regum Assyriorum in tantùm exercuerunt superbia contra Deum, & eius Populum, vt essent ausi dicere. Quis est ex omnibus Dijs terrarum, qui eruerit terram suam de manu mea? to.3. 219. 1.

Rex Babylon.

Nemroth secundùm Iosephum noua Regni cupiditate tyrannidem exercuit, & fuit auctor ædificandæ Turris, quæ tangeret Cælum; fuit autem principium Regni eius Babylon, & Arach, & Archat, & Chalanne

ne in terra Sennaar. De terra illa egressus est Assur, & ędificauit Niniuem, & Chale, & ita Regna Mundi inceperunt à Babylonia, & Niniue. to.3. 218. 1.
Regia Ciuitas Nemroth fuit Babylon, quæ à confusione labiorum, & linguarum nomen accepit. to.7. 210.2.
Vid. Babylon.

Reges Caldæorum.

Reges Caldęorum eleuauerunt cor suum contra Deum in superbia, sicut inter alios patuit in Nabucodonosor. to. 3. 219. 1.

Reges Chananęorum.

Reges gentium, & Chananęorum, qui fuerunt post Nemroth. to.3. 41. 1.

Rex Dauid.

Dauidi an Deus, vel populus Regnum immediatè contulerit? to.12. 373. 2.
Non deposuit Saulem à potestate Regali, quia Saul fuit Rex à Deo constitutus. tomo.19. 11. 2.
Vid. Dauid.

Reges Ægypti.

Pharao fuit nomen omnium Regum Ægypti ante Alexandrum. to.3. 219.1.
Post mortem Alexandri Ægyptus cepit habere Reges Ptolomęos. to.3. 219. 1.

Rex Galliæ.

Rex Francorum à Zacharia Pontifice depositus, & quare? to.13. 464.1.
Pipinus Pater Caroli Magni Imperatoris ipsi substituitur. to.13.464.1.
Quomodò intelligatur, quòd antiquitus Rex Franciæ confirmabat electionem Romani Pontificis? to.9. 480. 5.
Reges Galliæ quomodò eligant Episcopos, & à quo habeant priuilegium similis electionis faciendæ? to.3. 519. 2.
Galliarum Reges à varijs Pontificibus Romanis iudicati fuerunt. tom.1. 519. 2; & seq.
Galliarum Reges ob reuerentiam in Sedem Apostolicam fuerunt à Deo pluribus fœlicitatibus cumulati. to.1. 499. 2; & seq.
Galliarum Reges emittunt iuramentum fidelitatis erga Romanam Ecclesiam in manu Archiepiscopi Rhemensis. tom.20.24. 2.
Galliarum Reges à Pipino vsque ad nostra tempora fuerunt semper reuerenter subiecti potestati Ecclesiasticæ. to.7. 274. 1.
Quorumdam Regum Franciæ summa reuerentia exteriùs exhibita aliquibus Summis Pontificibus. to.10. 93. 2.
Rex Galliarum Philippus ab Vrbano II. excommunicatus fuit ob nuptias incęstuosas. to.1.527.2; & to. 18. 375. 2.
Vid. Philippus Pulcher.

Rex Gothorum.

Regi Gothorum priuilegium concessum à Concilio Toletano IV. to.20. 321.4.

Rex Hispaniarum.

Inter Hispaniarum, & Galliarum Reges pacem stabiliuit Summus Pontifex Clemens VIII. to.1. 569. 2.
Nostro sæculo Paulus V. Romanus Pontifex Sabaudiæ Ducem Regi Hispaniarum reconciliauit. to.1. 569. 2.

Rex Hungariæ.

Rex Hungariæ S. Stephanus à Summo Pontifice insignia Regalia vna cum benedictione recepit, tomo 1. 517. 2.
Stephanus I. Hungariæ Dux à Syluestro II. Pontifice Maximo Regia Corona, & Cruce per legatum insignitus Regnum Hungariæ Sedi Apostolicæ donauit. to.10. 97. 2.

Reges Israel.

Reges Israel per quot annos fuerint? tom.3. 219.1.
Reges Israel omnes peruersi fuerunt exceptis tribus. to.3. 219. 1.
Reges Israel post Saul semper fuerunt vncti. to.3 42. 1.
Regum Israelis innunctio facta à Sacerdotibus. to.19. 189.2.

Reges Iudæorum.

Reges Iudæorum iussu Dei priuati, & interfecti. to.18. 383.2.

Rex Portugalliæ.

Alphonsus Dux Portugalliæ Regnũ obtulit, & vectigal fecit Romanę Ecclesię; ab Alexandro III. Pontifice Rex est appellatus, & duas auri Marcas singulis annis persoluit. to.10. 98.1.
Literæ Innocentij III. Summi Pontificis ad Sancium Regem Portugalliæ quid continuerint? to.10. 122; & 123.

Reges Romanorum.

Regum Romanorum Cathalogus. tom.14. 153. 1; & 154.1.
Reges Italiæ, seu Romanorum, Otho Primus à Leone VII. Papa habuit facultatem eligendi, qui posteà ad Romanum Imperium erant promouendi. tom. 9. 821. 2.
Corona ferrea, & argentea coronabantur, sicuti à Ioanne XII; seu à Leone Septimo fuit coronatus supradictus Otho. tom.9. 822. 1.
Rex Romanorum Ecclesiæ aduocatus, defensor, imò firmamentum ipsius, & fortitudo debet esse. Insuper libertatem Ecclesiæ curare tenetur; quæ sunt Dei, Deo reddere; Romanum Pontificem fouere, & defendere. to.1.538.1.
Romanorum Rex Guilelmus ad Innocentium Quartum Pontificem Maximum diploma misit, in quo donationes Sedi Apostolicæ à Superioribus Imperatoribus factas confirmauit. tom.10.99.1.
Idem fecerunt Rodulphus, & Albertus Romanorum Reges. to.10.99. 1.

Rhemense Concilium.

Rhemense Concilium celebratum in causa Gilberti Porretani Pictauiensis Episcopi. to.15. 6. 13; & 642. 65; & seq.
Ei interfuit S. Bernardus, qui scripsit quatuor fidei capitula. to.15. 642. 65.
Aliud Rhemense Concilium sub Innocentio Secundo Papa, in quo fuit electus Petrus Leonis Antipapa. to.4. 112.1.
In eo etiam plurimùm laborauit S. Bernardus, qui schisma tunc vigens extinxit. to. 18. 4. 2.

S. Ricardus Angliæ Rex.

S. Ricardus Angliæ Rex obijt Lucæ in Hetruria. to.10. 95. 1.

Ricardus.

Ricardus scripsit epistolam ad Innoc. III. petens confirmationem uxoris electi in Regem Alemaniæ. to.10. 126. 2.

Riche-

Richerius Edmundus.

Richerius auctor libri Anonymi de Ecclesiastica, & politica potestate. tomo 3. 409. 2.

Richerios, & Vigorios affirmant nihil posse Pontificem etiam in condemnatione hęreseos sine consilio Optimatum, & probant exemplo multorum Pontificum. to.3.439. 2.

Richerij, & Vigorij opinio an Ecclesię sit gubernium Monarchicum? tom. 3. 443. 2.

Richerij quædam differentia inter duo,& quæ sit? to.3. 481. 1; & seq.

Richerij argumenta contra infallibilitatem summi Pontificis proponuntur, & diluuntur. to.3.475; & seq.

Richerij doctrina spuria de potestate Ecclesiastica. to.8. 290. 1; & seq.

Illius errores. to. 8. 290. 1; & seq; & 295. 1; & seq; & 301.1; & seq.

Censura illius librorum lata à facultate Parisiensi. to.15. 650. 76.

Illius falsitas circa sententiam Dioscori. tomo 11. 8. 5.

Richerius, eiusque discipulus Simon Vigorius docuerunt non esse necessarium esse in Ecclesia vnum supremum Pastorem, sed sufficere quoddam Concilium Aristocraticum ex Episcopis constitutum. tomo 10. 247. 2.

Illius publica retractatio eorum, quæ scripserat contra Ecclesiam Romanam, & contra illius potestatem. to.10. 305. 1.

Rigaltius.

Rigaltij doctrina circa potestatem Papæ in Episcopos Galliæ. to.6. 98. 2.

Ritus.

Ritum celebrandi Concilia obseruare consuetum in primitiua Ecclesia non tenemur nunc obseruare quoad omnia. to.13.495. 2.

Hoc quare sic faciendum? to.13. 495.2.

Ritus obseruandus in institutione Sacramentorum. to.1. 210. 1.

Ritus, & cæremoniæ Ecclesiæ à quo originem sumpserint? to.7. 240. 1; & seq.

Vid. Canonizationis Ritus. Vid. Missæ Ritus.

Ritus in administratione Sacramentorum ex Innocentio summo Pontifice quis fuerit? to.1. 210.1.

Ritus Gothorum in Hispania miraculosè aboliti. to.1. 386. 2.

Vid. Ecclesiæ Ritus.

Ritè.

Ritè factum idem est, ac solemniter factum. to.19. 106. 2; & seq.

Rixosi.

Rixosum Socium iura compellunt ad dissoluendam societatem. to.9. 133. 5.

Propter rixas, & contentiones alimenta præstanda aliàs in domo præstari possunt extra domum. to.9. 133. 5.

Aliæ rixosorum pœnæ exponuntur. to.9.133. 5.

Robertus Rex Galliæ.

Robertus Rex Galliæ contrahens illicitum matrimonium cum sua Commatre Berta punitus fuit à Gregorio Quinto. tom. 1. 531.2.

Rochetum.

Rocheto Episcopi Græci non vtuntur. to.6. 254.1.

Rodoaldus.

Rodoaldus violator iuris Ecclesiæ excommunicatur. to.1. 104. 1.

Rodoaldus Portuensis Episcopus Sedis Apostolicæ Legatus qua de causa à Romano Pontifice fuerit excommunicatus? to. 1. 104.1.

Roffensis Ioannes Cardinalis.

Roffensis Cardinalis martyrio testatus fuit Papæ Primatum. to.18.70. 2.

Illius continentia, & fortitudo in subeunda morte pro Ecclesiæ defensione. to. 18. 71. 2; & seq;

Illius martyrium quantùm fuerit crudele? tom.18. 264. 2; & seq.

Illius sanctitas, doctrina, & prudentia.to.18 277.1.

Fuit declaratus Cardinalis in carcere, antequam moreretur. to.18. 293. 2.

Rogerius Rex Siciliæ.

Rogerius Siciliæ Rex se feudatarium fecit Romanæ Ecclesiæ. to.10. 98. 1.

Quid Rogerio Siciliæ Regi perorauerit Diuus Bernardus, & qua de causa? to. 1. 14. 2.

Rogerius Anglus hæreticus.

Rogerij Widdringtoni Angli argumenta in Apologia Bellarmini Cardinalis contenta exponuntur, examinantur, & diluuntur. to.2. ex Adolpho. 29. 1; & seq.

Rogerij Angli de potestate Papæ in animabus saluandis commenta. to. 2. ex Adolpho. 73.2; & seq.

Idem Ioannem Parisiensem in suam sententiam trahere conatus fuit. to. 2. ex Adolpho. 73.2; & seq.

Rogerius de non puniendis Principibus à Papa in suā sententiam trahere conatus est aliquos Auctores, inter quos Æneas Siluius. to.2. ex Adolpho. 75. 1. 2; & seq.

Rogerius Anglus ait amissionem regni ob crimen hæresis esse pœnam extraordinariam, neque per legem diuinam, aut humanam Principibus constitutam. tom. 2. ex Adolpho. 100.1.

Quàm falsa sit eius opinio, pluribus rationibus ostenditur. to.2. ex Adolpho. 100. 1; & seq.

Rogerij Angli obiecta circa depositiones Principum per Pontifices vlterius examinantur, & eluduntur. tom.2. ex Adolpho. 122. 2; & seq.

Rogerius instruit subditos Regum, quomodò se gerere debeant in causa depositionis Principum suorum. tom. 2. ex Adolpho. 126.1.

Rogerij Widdringtoni Angli doctrina erronea pluribus rationibus expressè ostenditur. to.2.ex Adolpho. 126. 2; & seq.

Roma ethnica.

Roma Vrbs per excellentiam dicta fuit. to.4. 312. 2; & 313. 1.

Orbis Suburbicarius dictus fuit, hocêst Romanæ Vrbi subiectus, quæ prima, & principalis est huius vocis *Suburbicaria* acceptio, cùm enim Roma per excellentiam fuerit dicta, nullaque tunc esset vrbs, aut regio ab Romano Imperio diuisa, ideo Or-

Orbis Suburbicarius dicebatur. to.4. 313. 1.

An Petrus in Epistola sua illis verbis. *Salutat vos Ecclesia, qua est in Babylone*: Romam significauerit? to.15. 376. 1; & to.7. 210. 2; & seq; & tom. 14. 545. 1; & seq; & to.17. 632. 2; & seq; & to.18.514.1; & seq; & to.6. 438. 1.

Roma gentilis, & ethnica dicta fuit Babylon, quia erat Caput Imperij, & persequebatur Populum Christianum dirissimè; sicut vera Babylon Nabuchodonosor Regem habuit, qui persecutus fuit Populum Dei; non autem Babylon dicta fuit Ecclesia Romana. to. 18. 514. 1; & seq; & 587. 1; & to.12. 499. 2.

An Roma fuerit significata Babylonis nomine in Apocalypsi? to. 17. 267. 1; & seq; & to.7. 211. 1; & seq; & to.15.378.1; & seq; & to.12. 498; & seq.

Roma, & Babylon eodem tempore elapso ob earum fundatione, sed inæqualiter fuerunt à Deo punitæ; nam Babylon post annos 1164. ab eius principio fuit capta, & Imperator occisus, ac destructum Imperium; Roma verò post annos 1164. ab eius fundatione fuit quidem à Gothis vastata, sed Imperator eius Honorius remansit incolumis, & cum ipso remansit Imperium. tomo 18. 582. 1.

Roma nominata fuit Babylon à D. Petro, vt testantur S. Hieronymus, & Venerabilis Beda, propter cultum Idololatriæ. to. 13. 325. 1; & to.20. 375. 1.

De Roma loquitur Ioannes Apoc. 17. *Et vidi mulierem ebriam de sanguine Sanctorum, & de sanguine Martyrum Iesu*; sed de Roma idololatra, quæ trecentis annis Christi fidem extinguere tentauit, innumerabiles Christianos occidens, non verò de Roma Christiana. to.3. 856. 1.

Romæ Romuli conditoris sui est nomen impositum. to.19. 70.1.

Romæ antiquæ munificentia domestica quænam fuerit? to.20. 32. 2.

Roma condita duos fratres habere non potuit, & sic fratricidio fuit dedicata. to.16. 365. 10.

De Roma ethnica, & superba dicta sunt verba Scripturæ, quæ gloriabatur, quòd sederet, vt Regina, idest quia multis regnis, & prouincijs imperabat, & vidua non erat, quia Imperatori, & supremo Domino gentium nupta erat. to.12. 566. 2.

Romam Babylonem vocauit Tertullianus, id quoque fecit D.P.Augustinus; S.Hieronymus purpuratam Meretricem nuncupauit, Paulus Orosius dixit Romam per omnia Babyloni respondere, sed omnes de Roma ethnica, & superstitiosa loquuti sunt. tomo 17. 266. 2; & 439. 1; & to. 18. 85. 2; & 91. 2.

Romæ, & Babylonis discrimina plurima afferuntur. to.17. 267.268; & seq.

Roma qualis fuerit ante D. Petri prædicationem? to.17. 351. 2; & seq.

Romanæ Vrbis fundamenta iecit Romulus, deinde Numa alter conditor est habitus, cùm vim, & ferociam illius populi metu legum ciuilium, & quasi vinculis coercuit. Hoc quidem eò maius, & firmius fundamentum extitit, quò magis sine muro legibus stantibus Ciuitas stare potuit, quæ sine legibus nullo modo potuit. tom. 18. 187. 1; & seq.

Roma ethnica, non Christiana, designata fuit per Mulierem sedentem super bestiam, & Babylonem. to.20. 73. 2; & to.18. 513.2; & seq.

Romæ potestatis exordia à scelerum magnitudine. to.1. 475. 1; & 2.

Roma ob scelerum multitudinem Babylonis titulo fuit vocata. to.1. 476. 1.

Roma primùm fuit quadrata in signum suæ stabilis, & perpetuæ permansionis. to.2. ex Turrecrem. 28.1.

Christiani, qui Romæ fuerunt expulsi à Claudio Imperatore. to.17. 613. 1; & seq.

Romæ gens inclita, & præclara. tom. 2. ex Turrecrem. 28.2.

Roma Christiana.

Roma Bozra, seu Valentia vocata fuit, quòd verissima significatione, in ouili Ecclesiæ Romanæ, quæ *Bozra* Hebræis, Israelem vniuersum, scilicet cœtum credentium, & reliquias, quæ perierant domus Israel, velut gregem populorum congregare, reducere, ponereque Pastor voluerit supremus sub vno Petro Pastore. to. 1. 6. 1; & to. 3. 11. 1.

Romanam Vrbem Principem Orbis delegit Petrus, vt lux veritatis, quæ in omnium gentium reuelabatur salutem, efficaciùs se ab ipso capite per totum Mundi corpus diffunderet. to.1. 75. 2; & seq.

Quid nomen Romæ apud diuersos significet? to.1. 472. 2.

Romanæ Vrbis laudes eximiæ, & singulares. to.1. 472.2.

Roma olim regali Christi Sacerdotio designata; ipsius enim nomen sublimitatem sonat; vnde de ipsa verificatur, quòd Ciuitatem sublimem humiliabit. to. 1. 473. 1.

Roma omnium gentium erroribus seruiens libertati Euangelicæ donata fuit à D.Petro, qui primus in ea Euangelium prædicauit. to.1. 473.2.

Romæ D. Petrus contra Simonis Magi præstigia defunctum reuocauit ad vitam. to.1. 473. 2.

Ibidem 25. annis Cathedram tenuit. tom. 1. 473.2.

Ibidem passus est cum D.Paulo. tom.1. 473. 2.

Romæ verus splendor à Diuis Petro, & Paulo. to.1. 474.1.

Roma, quod armis non præsidet, religione tenet. to.1. 474.1.

Roma ab Imperatoribus summis Pontificibus fuit commissa. to.1. 474. 2.

Romæ nihil augustius est. to.2. ex Alexandro à Turrecrem. 27. 1.

Romæ maiestas elegantissimè recensetur. to.2. ex Turrecrem. 27. 1; & seq.

Romæ vocabulum apud nonnullas exteras nationes æternitatem significat. tom.2. ex Turrecrem. 28. 2.

Roma ab Isaiæ oraculo dicta fuit sublimis. to.2. ex Turrecrem. 28. 2.

Romam, atque Italiam humiliauit Rex Messias, cùm sublimitas Romani Imperij Cœlum

lum penè tangens iugo Christianæ fidei humiliter collum submisit. to.2. ex Turrecrem. 28. 2.

Roma quia Christiani nominis caput futura erat, ideo antiquum Capitolij nomen Cephalon extitit. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 1.

Romæ felix, & fortunatus fuit dies, quando Christiani naulgij gubernator in illam sanctissimum intulit pedem. to. 2. ex Turrecrem. 29. 1.

Quando Romam ingressus sit Petrus? to. 2. ex Turrecrem. 29. 1.

Romæ concertationem habuit Petrus cum Simone Mago. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 1.

Romam Petrus accessit singulari Sancti Spiritus impulsu. tom. 2. ex Turrecrem. 29. 2.

Romæ vt firmaretur Apostolica Sedes, triplici de causa voluit Deus. to.2. ex Turrecrem. 29. 2.

Roma facta est insignior Petri præsentia, quàm alijs rebus omnibus pace, belloque gestis. to.2. ex Turrecrem. 30. 1.

Romæ tanquam ad commune omnium gentium domicilium accessit Petrus, & martyrij sui trophæis Romam consecrauit. to.2. ex Turrecrem. 32. 1.

Romæ potiùs, quàm Hierosolymis Sedem constituit Petrus, vt Iudæorum prorsus confunderetur arrogantia, quæ mirum in modum in lege gloriabatur, & Sacerdotio. to.2. ex Turrecrem. 32. 1.

Recensentur Auctores, qui affirmant D. Petrum Romę conquieuisse, vitamque finijsse. to.2. ex Turrecrem. 32.1; & to.3. 6. 2.

Roma hæbraicè est sublimitas, vel tonitruus. to.3. 10. 2.

Romæ nomen sacrum, & ineffabile. tom. 3. 11. 2.

Roma in spiritualibus, sicut in temporalibus apicem omnium Vrbium obtinuit. to. 3. 11. 2.

Romæ esse Papatum est de iure Diuino, & probatur ex successione Romanorum Pontificum vsque nunc. to.3. 7. 1.

Cur velint Hæretici Hierusalem, non Romam esse Caput Ecclesiæ? to.3. 8. 2.

Deus specialem curam gerit Romanæ Vrbis. to.3. 18. 1.

Romæ esse Papatum traditio est, sed non diuina, Ideo à Papa delebilis, & dispensabilis. to.3. 20. 1.

Roma non potest priuari summo Pontificatu etiam propter schisma. to.3. 356. 1.

Romam translata fuit Cathedra de Antiochia iubente Domino teste B. Marcello. to.16. 383. 1.

Romam venit B.Petrus pugnaturus aduersùs communem humani generis perniciem. to.16. 383. 3.

Romam transtulit Cathedram suam D. Petrus, vt vbi erat caput superstitionis, illic quiesceret caput sanctitatis, & vbi Gentilium Principes habitabant, ibi Ecclesiarum Principes morarentur. to.16.383.4.

Christus sicut Orientis Regionem sua passione illustrauit, ita Occidentis plagam, idèst Romam, sanguine Apostolico illuminauit. to.16. 384. 5.

Romam iussus est Petrus transferre Cathedram, quia per omnes Ecclesias discurrere prolixum erat, ideo ex omnibus maximam, antiquissimam, & ab omnibus cognitam elegit Deus. to. 16. 384. 6; & tom.4. 476. 31.

Roma, quæ erat magistra erroris, per Cathedram D. Petri fieri debebat discipula veritatis. to.16. 384. 7.

Roma ignorabat suæ prouectionis auctorem, & ideo omnibus penè gentium seruiebat erroribus. to.16.384. 8.

Ad arcem Romani Imperij destinatus fuit Petrus, vt lux veritatis efficaciùs se ab ipso capite per totum Mundi corpus effunderet. to.16. 384. 9.

Deus voluit, vt Roma esset caput Orbis terrarum, proinde colenda est nulla alia percepta ratione. to.16. 385. 13.

Romæ, plusquam alibi, ad Martyrum sepulcra, & Ecclesias concurrebatur, & in Romanis erat maior deuotio, & simplicitas ad credendum teste D. Hieronymo. to. 16. 387. 11.

Roma licèt fuerit sæpiùs obsessa, non tamen in totum diruta, tutelati enim numine Magni Dei seruata est, tamquam terrarum, gentiumque Dea. to.16. 387. 12.

Romæ nomen est, quod apud Græcos significat fortitudinem, apud Hebræos sublimitatem. to.16 388. 13; & to.19. 70. 1.

Roma effusione sanguinis D.Petri facta est altera Hierusalem. to.16. 388. 14.

Roma sola fidem semper seruauit, cùm omnes Mundi Prouinciæ, in quibus Apostoli prædicarunt, à fide defecerint. tom. 16. 388. 16.

Roma decorata fuit multis Romanis Pontificibus pro Christo martyrio interemptis. to.16. 388. 16.

Plurimorum Sanctorum exempla, passiones, virtutes, & exhortationes Vrbem Romam, & omnes eius habitatores spiritualiter ędificarunt. to.16. 388. 16.

Multa insignia prodigia, & miracula in fidei confirmationem operatus est Romæ Deus noster, vt verè dicere possimus, non est aliud hic, nisi Domus Dei, & porta Cœli. to.16. 388. 16.

Romæ fuit Petrus, & ibi tenuit Cathedram suam. to.16. 396. 1.

Post Christi Ascensionem Roma effecta est caput omnium Ecclesiarum. tom. 16. 399. 20.

Romæ Sedes Apostolica ex necessitate diuini præcepti residere debet, & non potest contra Domini iussum aliò transferri, nisi propter rebellionem populi, & incursum hostium. to.4. 476. 32.

Roma multis laudibus digna ob illustre Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli martyrium, & has insignes Ecclesiæ columnas. to.4. 477. 36.

Romæ Episcopus summus Pontifex nominatur. to.4. 497. 11.

Romæ D.Petrum passum fuisse cur sacræ literæ non prodiderint? to.4. 779. 50.

Romæ D. Petrus suam conscripsit epistolam. to.4. 780. 52.

Romæ D. Petrum sedisse omnium est vna mens. to.4. 780. 53.

Roma per Martyrium Principum Apostolorum gloriosa effecta est ita vt fuerit vocata gens sancta, populus electus, Ciuitas Sacerdoralis, & Regia, & per sacram B. Petri Sedem caput Orbis electa. tom. 9. 286. 88.

Romam an certum sit Antichristi tempore esse euertendam? to. 9. 650. 1.

Dato, quòd Roma sit euertenda, an Primatus Ecclesiæ separaretur ab Episcopatu Romano? to. 9. 650. 2.

Roma est Vrbs Diuino electa munere, fons pietatis, domicilium Sanctorum, fidei columen, Sedes Christiani, & Ecclesiastici Imperij, asylum religionis, virturum magistra, probitaris conseruatrix, orthodoxæ doctrinæ Catholicæ, & denique omnis boni amplissimum cornucopię. to. 9. 650. 1.

Roma non habuit septem formas regiminis ab hæreticis inuentas, vt clarè exponitur. to. 12. 489. 2.

Falsum est, quod dicunt hæretici de regimine Sanctorum Pontificum à Syluestro vsque ad Bonifacium III. Eo enim tempore non fuit Roma meretrix fornicaria per idolorum cultum, nec habebat in se populum plenum abominatione, sed doctrina, fide, & sanctitate. to. 12. 490. 1.

Non de Roma sacra, sed de Roma ethnica potest dici omnium pro Christo interfectorum sanguinem Romæ inueniri, quia omnium martyria Roma suo exemplo approbauit, & omnibus tyrannis exemplum, & animum præbuit ad persequendos Christianos. to. 12. 542. 1.

Romanæ Ciuitatis prima obsessio ab Alatico facta est anno Domini 410; & licèt tali tempore Ciuitas læthale vulnus acceperit, non tamen funditus est euersa. to. 12. 496. 2; & to. 8. 167. 2; & to. 15. 277. 1.

Post annos quadragintaquinque Gensericus Rex Wandalorum Vrbem obsedit, & incendere, & demoliri incepit, & ita Romæ iam à priori plaga curatæ, nouam intulit. to. 12. 497. 1; & to. 15. 277. 1.

Iam Vrbe instaurata post viginti ferè annos, iterum illam obsedit, & occupauit Odoacer Rex Erulorum anno 476. Ciuitas tamen non fuit incensa, & destructa, sed tantùm occupata. to. 12. 497. 1.

Anno Domini 547; & 550. Totila Gothorum Rex Romam vexauit, & occupauit, & ex parte diripuit, & diruit. to. 12. 497. 2.

Romanæ Vrbis euersio ante diem Iudicij. to. 12. 499. 2.

Roma sub Antichristo an sit peruertenda? to. 12. 563. 2.

Romæ ante Nicænam Synodum indicia. to. 6. 139. 2.

Romanæ prouincię amplitudo quanta fuerit? to. 6. 162. 1.

Romana Vrbs habebat tunc vltra quadraginta Basilicas, adeoque totidem Cardinales Presbyteros; habebat quatuordecim Diaconias, ideoque & tot Cardinales Diaconos. to. 6. 243. 1.

Roma semper habuit viros doctissimos, ex quorum iudicio sæpe fidei veritatem didicimus. to. 14. 289. 2.

Roma digniores homines continuò habuit, in qua virtutes Diuinæ, & humanæ magis floruerunt. tomo 7. 20. 2; & seq.

Romę conuersio facilem reddidit aliarum Ciuitatum, & Prouinciarum conuersionem. to. 17. 259. 1.

Alma Vrbs pollet insigni hominum studio, ac virtute, illustribus virorum gestis illustrioribus, ac insignioribus, Christiana religione exornatur. to. 19. 70. 1.

Romæ antiquæ Episcopus primus est, & maximus Episcoporum secundùm Scripturas, & secundùm Canonum statuta. to. 19. 70. 2.

Romæ Ecclesia Lateranensis relata ad Ecclesias etiam materiales est caput omnium Ecclesiarum totius Orbis. to. 19. 70. 2.

Qua de causa Romã prope apparuerit Christus D. Petro, & ei dixerit. *Vado Romam iterum crucifigi*? to. 19. 70. 2; & 26. 1.

Romana Vrbs ad Summum Pontificem pleno iure pertinet. to. 19. 26. 1; & seq.

In Vrbe Roma Euangelij sui clauibus D. Petrus Apostolorum princeps ianuam regni cœlestis aperuit. to. 19. 26. 2.

De residentia Diui Petri Romæ quid senserit Lateranense Concilium? to. 19. 26. 2.

Romæ plurima, ampla, & opulenta Collegia habentur, in quibus de publico adolescentes bonis literis erudiuntur. to. 20. 33. 1.
Vid. Ceduallа Rex Angliæ.

Romæ aliquæ domus publicæ adsunt, in quibus impuberes puellæ, patreque orbatæ, ac pauperes discrimen castitatis adeuntes educantur, & honestis moribus imbuuntur. to. 20. 33. 1.

Romæ duæ ædes sunt, in quibus aluntur, & instituuntur pueri, & puellæ inopes. to. 20. 33. 1.

Ibidem quatuordecim humaniorum literarum Scholæ, & duo amplissima Gymnasia, alterum, quod Sapientia vocatur, alterum Societatis Iesu à Gregorio XIII. fundatum. to. 20. 33. 1.

Ibidem plurima hospitalia ad Peregrinos excipiendos enumerantur. to. 20. 33. 1.

Ibidem Templa magnificentissima esse ostenditur, inter quæ admirabile D. Petri Pantheon. to. 20. 33. 2; & seq.

Romanæ Vrbis opera magnifica omnibus antiquę Romę monimentis anteponenda sunt. to. 20. 34. 1.

Romanæ Vrbis, & Ecclesiæ Senatus, eiusque institutio, numerus, & præclarissimæ qualitates ostenduntur. to. 20. 34. 2; & seq.

Romæ D. Ioannes Apostolus fuit missus in feruentis olei dolium. to. 20. 375. 1.

Roma dicitur Ciuitas electa eo, quòd Diuus Petrus sibi eam elegerit in successionem sui Papatus. to. 20. 375. 1.

Roma à D. Petro, & Paulo decorata.

Romam venit priùs Petrus, quàm Paulus. to. 12. 18. 1; & seq; & to. 18. 441. 2; & seq; & 524. 1.

Quo anno Romam venerit? to. 8. 178. 2; & to. 12. 40. 1; & seq; & to. 14. 519. 2; & to. 17. 612. 1; & seq; & to. 20. 283. 5.

Romæ Simonem Magum virtute Dœmonis in aerem sublatum oratione deiecit. tomo 17. 234. 1; & seq; & 441. 1.

Romæ fuisse Petrum pluribus argumentis probatur. to. 2. ex Pighin. 47. 1; & seq; & to. 5. 766. 2, & to. 6. 438; & to. 10. 7. 2; & 160.

160. 2; & to.11. 274. 1; & 276. 7; & seq; & to.14. 517. 1; & seq; & to.19. 151. 1; & seq; & 26. 2.
Romam fuisse Petrum testatur Cathedra, supra quam sedit, aquarum fontes ab eo mirabiliter exciri, silices eius genibus emolliti, catenæ, & carceres vsque nunc extantes. to.7. 69. 1.
Romæ Cathedram Episcopalem constituit D. Petrus. to. 6. 242. 2; & to. 11. 278. 1; & seq; & to.15. 181. 2.
Romæ Ecclesiam fundasse Petrum simul cum Paulo testatus fuit S.Irenęus auditor S.Polycarpi, qui fuit S. Ioannis discipulus. to.15. 181. 1; & 292. 2.
Romæ D. Petrus cruci fuit affixus. tomo 10. 160. 2; & tomo 17. 207. 2; & 438. 2, & seq.
Romæ fuerunt occisi Petrus, & Paulus. to.15. 185. 1; & seq.
Qui conati fuerunt eorum corpora extra Romam asportare, tonitruis, & horrendis fulgoribus perterrefacti fuerunt. to. 15. 183. 1.
Romæ Petrum fuisse, Ecclesiam fundasse, & suo sanguine consecrasse vetustissima Sanctorum Patrum Græcorum, & Latinorum monumenta testantur. to. 17. 594. 1; & seq.
Romæ fuit scripta eius prima epistola. to. 4. 780. 52, & to. 12. 26. 2; & to. 14. 545. 1; & seq; & to.17.633.1; & seq; & to.18. 513. 2; & seq.
Romæ cur potiùs, quàm alibi suam Sedem fixerit? to. 2. ex Turrecrem. 32. 2; & to. 1. 75. 2.
Romæ verè mortuus fuit. to.8. 173.1; & to.14. 536. 2; & 517. 1; & to.17. 207. 2.
Romæ moriens reliquit suo successori Pastoralem auctoritatem in totam Ecclesiam. to.10.7. 2; & to.16.380. 2; & seq; & to.17. 644. 2; & seq.
Romæ eadem die fuit Petri, & Pauli mors. to.17. 627. 1; & seq.
Romæ non erat Petrus, cùm Paulus fuit vinctus Romam perductus. to.17. 623. 1.
Romæ postquam fixit Sedem, multas Orbis peregrinationes suscepit, quò eum vocabat Ecclesiæ necessitas. to.10. 246. 2.
Romæ sedem tenuit vigintiquatuor annis completis, & incepto vigesimoquinto è viuis decessit. to. 3. 13. 1; & to. 10. 252. 1; & to.13. 237. 1; & to.14. 522. 1; & to.20. 283. 4.
Postquam Romæ fixerat Sedem, habitauit extra Romam duodecim annis. to.3. 22. 2.
An Romæ iure Diuino Apostolicam fixerit sedem? to.3. 14. 2.
Missus fuit Romam vt caput Ecclesiæ. to. 1. 46. 2.
Romæ prædicauit fidem ante omnes Apostolos, mortuos suscitauit, vigintiquinque annis sedem tenuit, & simul cum Paulo martyrium subijt. to.1. 473. 1; & seq.
Romæ summa fęlicitas est deriuata ex aduentu Petri. to.1. 474. 1.
Romæ cur potiùs, quàm Hierosolymis, aut alibi sedem fixerit? to.16. 383. 1; & seq.
Romæ suam auctoritatem exercuit. to. 1. ex Ecchellensi. 48. 1; & seq.
Postquam Romæ fuit Episcopus, numquam mutauit Episcopatum. to.5. 657. 1; & tomo 12. 37. 2; & seq.
Romæ habuit coadiutores Linum, Cletum, & Clementem. to.12. 154. 2.
Romæ Petrum sedisse est communissima sententia. to.4.780.53; & to.8. 173. 1; & seq; & to.13. 237. 1.
Romæ approbauit Euangelium à S. Marco conscriptum. to.12. 27. 2.
Romæ Euangelium prædicauit, antequam Paulus Romam veniret. tom. 12. 28. 1; & seq; & tomo 14. 528. 1; & to.17. 346. 2; & 217. 2.
Primis quinque annis Petrus nullibi sedit, & vltimis vigintiquinque annis Romæ sedem habuit. to.3. 13. 1.
Romam venit Petrus ex præcepto Dei, sedem fixit, & crucem subijt. to.12. 33. 2; & seq.
Romæ Petrum fuisse simul cum Paulo, fuisse Episcopum Romanum, ibique passum pro Christo totus Orbis testatur. to. 3. 451. 1.
Romanum Episcopatum tenuit vsque ad mortem. to.8. 176. 1.
Romæ Petri præsentia fuit maximè necessaria ad reprimendas Simonis Magi fraudulentias. to.14. 146. 1; & seq.
Romæ Petrus, & Paulus fuerunt occisi, quamuis non constet de tempore, anno, mense, & die. to.14. 548. 2.
Romam venit anno secundo Claudij, & quadragesimoquarto à Christi Domini morte. to.7. 35. 1.
Romæ septem annis mansit, & posteà expulsus fuit à Claudio. to.7. 35. 1.
Romam iterum post quatuordecim annos venit. to.7. 73. 2.
Romæ illius domicilium fuisse Sanctorum Patrum monumenta testantur. to.7. 87. 1; & seq.
Romæ solum Petrum fuisse Episcopum, non autem etiam Paulum an fuerit saltem implicitè definitum? to.4. 566. 197.
Romam nedum venit iussu Christi Domini, sed etiam ex illius præcepto transtulit Romam suam Cathedram, quam Antiochiæ fundauerat. to.10. 162. 1; & to. 14. 57. 2.
Romæ eius vita, & mors. to.3. 6. 2.
An verè fuerit Roma simul cum alijs Iudæis expulsus à Claudio? to.14. 521. 1.
Antequam Romam veniret, sex circiter annos domicilium stabile non habuit; posteà fundauit Ecclesiam Antiochenam, & tandem Romam aduenit. to.12. 419. 2.
Romæ Petri confessio ab Anacleto fuit extructa, & exornata, quo confirmatur illius aduentus. to. 1. 338. 2,
Romæ Petrum simul cum Paulo mortuum fuisse testantur eorum sepulcra. tomo 18. 516. 2.
Romæ Petrum fuisse Episcopum vsque ad mortem restantur SS. Patres communissimè. to.18. 518. 2; & seq.
Romæ Petrum fuisse non improbat discordia circa tempus, sicut non improbat Christum mortuum fuisse discordia circa tempus, quo mortuus est. to.18. 522. 2; & seq.
Item non officit, quòd eius successio diuersimodè narretur. to.18. 521. 12.
Mansit Petrus in Iudęa quinque annis; posteà venit Antiochiam, vbi moratus est septem annis; deinde venit Romam, & post septem

annos expulsus à Claudio redijt Hierosolymam, vbi celebrauit Concilium. to. 18. 522. 2; & seq.
Redijt Romam regnante Nerone. tomo 18. 523. 1.
Cuius ætatis fuerit, quando Romam venit? to.18. 525. 2.
In epistola, quam scripsit Romæ, cur Romam Babylonem vocauerit? to.17. 215.1; & seq.
Romam vocauit Babylonem ob confusionem idololatrarum, to.19. 151. 2.
Romæ Petrum fuisse testantur Eusebius Cæsariensis, & iura Cæsarea. to.19. 151. 2.
Credere Romæ Petrum fuisse necessarium est ad salutem. to.19. 231. 2.
Ex epistola Romæ scripta probatur ipsum Romæ fuisse, quia vocat eam Babylonem ex Hieronymo, Ambrosio, & Eusebio. to.19. 231. 2.
Fuit Romæ, & ibidem prædicauit ex testimonio D. Dionysij, & Eusebij, Bedæ, S.P. Augustini, & aliorum. to.20. 282. 2; & seq.
Vid. Pauli mors.
Vid. Petri aduentus Romam.

Romani.

Romani post varios modos regiminum innuerunt rebus distantibus esse necessarium Reipublicæ per vnum consuli. to.16. 366. 22.
Romani Pontifices, & alij Martyres plus Romæ, quàm alibi pro nomine Christi occisi fuerunt; & reliquiæ corporum aliunde translatorum Cathedram hanc in morte, sicut in vita venerantur. to.16. 388. 16.
Romana res, populus, & Territorium dicuntur propria Petri, & Pauli, quia Petro, & Paulo donata fuerunt à Constantino. to.4. 593. 120.
Romani, si admitterent Papam schismaticum, an deberent priuari priuilegijs, & immunitatibus? to.9. 392. 1.
Romani Syluestrum quemdam surrogarunt Benedicto IX. to.1. 11. 2.
Romani Ethnici, & antiqui, cur Imperatores suos Pontifices Summos inaugurarent? to.2. ex Adolpho. 58. 1.
Est traditio Hebræorum, vt testatur D. Hieronymus, quoties in Scriptura de Idumæis agitur, de Romanis esse sermonem. to. 3. 11. 1.
Romani in contemptum Ecclesiæ fecerunt alium Papam, quem Benedictum vocauerunt, Papam verò Leonem IX. eiecerunt à Sede, quod audiens Otho Imperator Romam tendens cum exercitu magno ipsam obsedit, quousque Benedictus Papa à Romanis traditus est, quem misit in Saxoniam. to.3. 68. 1.
Romani quibus virtutibus Imperium mundi meruerint? to.3. 71. 2; & seq.
Romani non præficiebant dignitatibus, nisi eos, qui possent Reipublicæ proficere. to.3. 72. 2.
Sectantes auaritiam apud Romanos non præficiebantur Reipublicæ. to.3. 72. 2.
Romanorum iustitia patebat erga Rempublicam in tantùm, quòd nec sibi parcebant ob Reipublicæ salutem. to.3. 72. 2.
Apud antiquos Romanos Pater non parcebat Filio pro salute, & libertate Reipublicæ. to.3. 73. 1.
Romanorum iustitia quanta fuerit? tomo 3. 74. 1.
Romanorum liberalitas ostenditur. tomo 3. 75. 1.
Romani morum beneuolentia amicitiam conseruabant. to.3. 75. 1.
Romanorum, & Græcorum mos fuit cadauera inhumata per aliquod tempus relinquere. to.11. 26. 2.
Romanorum Monarchia quando inceperit? to.3. 218. 2.
Romani, quamdiu non regnauit inter eos ambitio, profecerunt; quando ambitio dominandi successit inter eos, habuerunt bella ciuilia. to.3. 218. 2.

Romanæ Appellationes.

Romanæ appellationes variæ. to. 6. 96. 1.
Romanis appellationibus non contrariatur lex Gratiani posteà innouata, & extensa ab Imperatoribus Arcadio, & Honorio. to.6. 169. 2.
Hincmarus Rhemensis primus prætendit per Gratiani legem euerti damnatorum Episcoporum Romanas appellationes. to. 6. 170. 2.
Romanis appellationibus nulla Synodus, nullus Pontifex potest derogare. to.6. 305. 2.
Romanæ appellationi Cœlestij Hæresiarchæ nullus Afrorum Episcoporum contradixit. to.6. 332. 1.
Romanas appellationes ex Afrorum primus impugnauit Photius. to.6. 295. 2.
Romanæ appellationes confirmatæ fuerunt per Theodosium II. & Valentinianum III. to.6. 88. 2.
Romanæ appellationes non fundantur principaliter in canonibus Sardicensibus. to. 6. 130. 1.
Fundantur in traditione Euangelica à Iulio I. allegata. to.6. 130. 1.
Romanæ appellationes per Illyricum liberrimè ambulauerunt. to.6. 201. 6.
Romanæ appellationes non solùm suburbicarijs Prouincijs olim licuerunt. to.6. 323.2.
Romanæ appellationes sunt suprema Ecclesiæ Romanæ dignitas; & de ipsa dixit Christus ad Petrum: *Confirma fratres tuos*. tomo 6. 89. 1; & 208. 2.
Fieri possunt immediatè ad Papam sine Concilio generali iuxta S. Ambrosium, Theodoretum Cyrensem, Eusebium Dorylensem. to.6. 141. 1.
Appellatio ad Romanam Sedem non requirit, vt Iudices simul confideant, & iudicent. to.6. 142. 1.
Romanæ appellationi Eutychetis Theodosius Imperator iussit adscribi effectum suspensiuum. to.6. 374. 1.
Comanæ appellationis retractatorium iudicium non est reuocandum in eadem, vel vicina prouincia. to.6. 154. 1.
Romanarum appellationum è Gallia formam cepit immutare iniecta per Barbaros Reges calamitas. to.6. 116. 1.
Antiquam formam reduxit Carolus Magnus. to.6. 116. 1.
Romanarum appellationum regula iuxta S. Gelasium: Ad D. Petri Apostoli Sedem de qualibet mundi parte canones appellari voluerunt, ab illa autem nemo est appellare permissus. Item alia regula. Cuncta per

ſer mundum nonit Eccleſia,quoniam quorumlibet ſententijs ligata Pontificum Sedes D. Petri Apoſtoli habee ius reſoluendi. to.*6.* 120. 1, & ſeq.

Romana appellatio Conſtantinopolitanorum Clericorum ad S. Cœleſtinum contra Neſtorium . to.*6.* 387. 1.

Romana appellatio licita Africanis Epiſcopis, non Clero inferiori . to.*6.* 303. 2.

Romana appellario Athanaſij fuit Orientalium teſtimonijs S. Gelaſij firmata . to. *6.* 418. 1; & ſeq.

Romana appellatio fuit ſemper permiſſa Clericis etiam inferioribus . to.*6.* 154. 2.

Romana appellatio Feliciſſimi, atque Vincentij diaconorum Eccleſiæ Lamigenſis. to.*6.*368. 2.

Romana appellatio ſolita fieri non ſolùm aduersùs latam, ſed ferendam ſententiam . to.*6.* 215. 5.

Flauiani appellatio aduersùs generalem totius Eccleſiæ Synodum eſt eximium Romanæ appellationis exemplum . to. *6.* 381. 2; & 407. 1.

Ad Romanam Eccleſiam appellans nullus fuit damnatus . to.*6.* 569. 1; & ſeq.

Romana appellatio Sancti Athanaſij denuò examinatur . to.*6.* 586. 2.

Ad Romanam Sedem appellatio Ebbonis. tomo *6.* 147. 1.

Romanæ appellationes non fuerunt ſublatæ à S.Cypriano . to.18.552. 1.

Semper fuie licitum appellare ad Sedem Apoſtolicam . to.19.594.2; & ſeq.

Vid. Appellationes Romana .

Romani Canones .

Concilij Romani Canones ſub Silueſtro I. de prima Sede non iudicanda . tu.1. 125. 2. & ſeq.

Romani Concilij Canon ſub Stephano III. Papa circa electionem Romani Pontificis. to.17. 310.2.

Romana Cathedra .

Romana Cathedra radix cunctarom Eccleſiarum ex S.Cypriano . to.*16.*13.2.

Romanę Cathedrę ſummitas à tota Eccleſia à morte Chriſti vſque ad annum eius quingentreſimum, & pręſertim tempore Leonis Papæ recognita fuit . tomo *16.* 51. 1; & ſeq.

Romana Cathedra cauillationibus Hęreticorum imperita defenditur rationibus ex Scriptura deductis . to.*16.*389.2, & ſeq.

Item ex Sac. Scripturæ auctoritate, SS. Patribus, & præcipuè D.P.Auguſtino, Hieronymo, & Bernardo . to.*16.* 389.2;& ſeq.

Romanæ Cathedræ regula, & modus in exercendis iudicijs,& reis puniendis mitis ſemper, & pius . to.*3.*760. 1; & 2.

Si autem aliquando eius Legati ſeueritatem tenuerint in iudicando, arguendi erunt, non Romana Cathedra corrigenda . to.3. 760.2.

Romana Cathedra quid ſignificet? to. *6.628.* 1;& ſeq.

Romana Cathedra appnnens Symbolo *ex filioque* cur Græcos ad aſſentiendum non induxerit ? to.3. *674.* 2.

Romana Petri Cathedra habet de iure Diuino domioium omnium Eccleſiarum. to.3. 757.2.

Numquam errauit in fide . to.*3.863.*3.

Cathedræ principatus à S. P. Auguſtino in Sede Romana fuit cognitus . to. 1. *97.* 2.

Cathedra, & Eccleſia Romana an ſit æquè infallibilis, ac Papa ? to.3. 488; & ſeq.

Romana Cathedra duo ſignificat . to.3.4*89.* 1.

Romana Cathedra non differt à Summo Pontifice . to.*3.* 4*89.* 2.

Habuit priuilegia infallibilitatis, & perſeuerantiæ in fide. to.13.*276.* 20.

Quandiu adhæret Summo Pontifici, eſt infallibilis . to.3.490.1;& ſeq.

Romana Cathedra graſſante Decij Imperatotoris perſecutione à Fabiani Papæ morte vno anno, & ampliùs vacauit . to.3.489. 2.

Cathedram Petri, quæ eſt Romana, eiuſque ſupremum Pontificem, vt potè Chriſti in terris Vicarium, & S.Petri ſucceſſorem ordinarium, tenentur audire omnes Chriſtifideles, eique fidem, reuerentiam, & obedientiam præſtare ex teſtimonijs Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum Orientis, & Occidentis, Conciliorum generalium, & prouincialium, & Imperatorum Catholicorum, qui primis quingentis annis,& vltra floruerunt, oſtenditur. to. 12.97.1.

Vid. Petri Cathedra .

Romanus Clerus .

Romanus Clerus, ſi nullus eſſet Cardinalis, Papam eligeret . to.3.*26.*1.

Conſuluit S.Cyprianum circa modum recipiendi hæreticos ad Eccleſiam . to. 2. ex Alano. *39.*2.

Romanus Clerus quomodò rexerit Eccleſiam orbatam Pontifice per vnum integrum annum tempore Decij? to.3. 462.1.

Romanus Clerus in approbanda ſententia S.Cypriani contra libellaticos Chriſtianos, & prouinciales Epiſcopos congregando propriè non exercuit actum iuriſdictionis, ſed potiùs actum Conſultoris, & Doctoris . to.3. 462.1;

Eius Epiſtola ad Honorium . to.1.10. 11.

Alia ad Clerum Carthaginenſem . to.3.741. 1.

Romani Præsbyteri cur poſt Euangelium Symbolum Nicænum non dicerent ? to. 3. *680.* 2.

Romanus Clerus quantùm abborruerit à cõmunione cum hæreticis ? to. 1. 355. 2.

Romanum Concilium .

Romanum Concilium in cauſa Cæciliani contra Donatiſtas ſub Melchiade Papa . to.11.74. 125.

Romanum Concilium celebratum ſub Melchiade non fuit Oecumenicum . tom. 4. 111. 4.

Romanum Concilium ſub Sylueſtro decretum edidit de prima Sede à nomine iudicanda . to.1.428. 2;& 125.2.

Romanum Concilium ſub Sylueſtro an fuerit ſuppoſititium,& quænam fuerint eius acta? to.11. 95. 341;& ſeq.

Romanum Concilium ſub Sylueſtro approbauit Concilium Nicænum præſente Conſtantino Magno . to.18. 181.2.

Romana Concilia indicta à Silueſtro, Damaſo, Innocentio I; Leone, Marciano, Agathone,

thone, Gregorio II; Stephano III; Gregorio III; Adriano, & alijs. to. 14. 171; & seq.

Romanum Concilium sub Liberio contra Arianos. to.5.40.1;& seq.

Romanum Concilium sub Gelasio declarauit primatum Ecclesię Romanæ.to.1.117.1; & seq; & 307. 2.

Romanum Concilium sub Gelasio definiuit, quinam Libri Sacræ Scripturæ sint Canonici. to.1. 234.2.

Romanum Concilium sub Gelasio conuocatum contra Euphemium. to.1. 357. 2.

Romanum Concilium sub Gelasio de reprimendâ Episcopotū Constantinopolitanorum arrogantia, & de ordine Sedium Patriarchalium. to.1.416. 2,& seq.

Romanum Concilium sub Damaso damnauit hæreses Sabellij, Arij, Apollinaris, Eunomij, Photini, eisque fidei professionem præscripsit. to.15. 9. 31.

Romanum Concilium sub Cornelio pro temperamento Concilij Constantinopolitani. to.1. 354. 2.

Romani Concilij acta contra hæresim Nestorij fuerunt commixta cum actis Concilij Ephesini. to.11. 10.2.

Romanum Concilium sub Damaso in causa Maximi Constantinopolitani. to.6.196;& seq.

Romanum Concilium coactum contra hæresim Nouatiani. to.11. 50. 48.

Romanum Concilium celebratum sub Vrbano II; in quo fuit decretum, vt horæ Officij Beatissimæ Virginis Mariæ recitentur in Choro. to.4. 112. 1.

Romanum Concilium sub Felice III. contra errores Orientalium. to.1.148.1.

Romanum Concilium de non impediendo recursu ad Apostolicam Sedem. to.1.159. 1.

Romanum Concilium sub Stephano VI. irritauit acta Formosi. to.9. 784.1.

Romanum Concilium sub Cornelio contra Nouatum. to.1. 76. 2.

Romanum Concilium sub Stephano III. statuit, vt solus Cardinalis siue Episcopus, siue Præsbiter, siue Diaconus eligatur in Papam. to.17. 310. 2.

Romanum Concilium sub Gregorio VII. cõuocatum contra Simoniacos. to.5.727; & seq; & 712. 2; & 755. 2; & to.4. 112. 1; & to.10.377. 1.

Romanum Concilium celebratum in causa Acacij.to.6. 193.2.

Romanum Concilium congregatum contra conciliabulum Metense. to.1. 104. 2.

Romanum Concilium sub Gregorio Papa VII; in quo Henricum IV. excommunicauit. to.1,12.2.

Romanum Concilium sub Nicolao II.declarauit electionem Papæ ad solos Cardinales tanquam ad potiores Cleri Romani spectare. to.1.21.1.

Romanum Concilium sub Nicolao II; in quo Berengarius suam hæresim circa Sacramentum Eucharistiæ, in quo dicebat Christum esse tantùm, vt in signo, abiurauit. tom.4.112. 1; & to.3.886.1;& tom.1. 349. 2.

Romanum Concilium sub Gregorio IX. ab Imperatore fuit per vim impeditum. to.4. 112.2.

Romanum Concilium sub Stephano IV. pro restituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Ecclesiasticæ. to.1. 185. 2.

Aliud sub eodem damnauit vtrumque Constantiuum, & omnes Hagiomachos. to.1. 312. 1.

Romanum Concilium celebratum sub Agathone, & relatum quarta actione VI. Synodi. to.12.586.2.

Romanum Concilium sub Hilario Papa declarauit in Papa esse potestatem condendi leges obligantes totam Ecclesiam. to.12. 589. 2.

Romanum Conciliū sub Gelasio protestatum fuit Ecclesiam Romanam accepisse primatum in omnem Ecclesiam à Christo Domino. to.1. 106. 2.

Romanum Consistorium.

Romani Consistorij prima mentio facta fuit à Theodosio Ecchiniensis Ecclesiæ Episcopo, cùm Bonifacio Pontifici Romano obtulit literas Epiphanij in Consistorio. t.6. 217. 2.

Vid. Concistorium.

Romana Curia.

Romanæ Curiæ Officialium imperfectiones nil detrahere Pontificatui patet ex SS.Patribus, Scriptura, & Concilijs. tom.16. 398.1;& seq;

Romana Curia quid sit? to.5.567.97.

Romana Ecclesia.

Romanæ Ecclesiæ vis, & auctoritas ex Concilijs Niceno, Constantinopolitano V; Viennensi, Calcedonensi,alijsque asseritur. to.16. 319.1;& seq.

Romana Ecclesia quare dicatur caput, & mater omnium Ecclesiarum? to.13.307.1; & to.1. 77.

Romanæ Ecclesiæ priuilegia quinque: Primum est primatus super omnes Orbis Ecclesias.Secundum est esse Magistram totius Orbis, & omnium Ecclesiarum. Tertium clauium potestas ligandi, atque soluendi. Quartum fidei indefectibilitas. Quintum potestas iudiciaria totius Orbis.to.4. 552. 112;& seq.

Romana Ecclesia quatuor modis accipi potest. to.9. 498. 52.

Romanæ Ecclesiæ iudicium in causa Maximi, & Patrocli, ac Hilarij. to. 6. 121. 2; & 122. 2.

Romanę Ecclesiæ Legati in Concilio Ephesino. to.6. 411. 2.

Romana Ecclesia grauata à Iustiniano Imperatore. to. 1.19. 1.

Romanæ Ecclesiæ auctoritas quanta tempore Telesphori,Higinij, Aniceti, & Eleutherij Pontificum? Catholicum nomen hæretici non aliunde,quàm ex ea se deriuare fatentur. to.1.352. 2.

Romanæ Ecclesiæ consuetudo in absoluendis Schismaticis, Hæreticis, & Apostatis.to.1. 394. 1.

Romanā Ecclesiā fontem esse Sacerdotij per diuersa acta demonstratur. to.1. 420. 2.

Romana Ecclesia quomodò supra cæteras? to.3.18.1.

Romanæ Ecclesiæ dignitas in quo consistat? to.3. 21. 2.

Romana Ecclesia sola semper habet supremum Iudicem controuersiarum fidei. to.7. 3.1.
Romana Ecclesia est fundamentum aliarum Ecclesiarum. to. 7. t47. 2.
Romana Ecclesia omni prefertur Ecclesiæ. to.6.25. 87.
Romana Ecclesia In signum specialis Dominij aliquos casus sibi reseruat. to.6.26. 91.
Romana Ecclesia corrigit decreta omnium Conciliorum. to.6.28. 90.
Romanæ Ecclesiæ iudicium esse immobile, & inappellabile testatur S.P.Augustinus.to.6. 527. 1; & seq;
Romanæ Ecclesiæ debent referri causæ maiores.to.6. 605. 2.
Romana Ecclesia habet sollicitudinem omnium Ecclesiarum. to.6. 607. t.
Romana Ecclesia non differt à Sede Apostolica. to.8. 318. 1.
Romanæ Ecclesiæ decreta ab omnibus sunt obseruanda. to. t4.68. 2; & 71. t.
Romanæ Ecclesiæ decreta ex cathedra sunt obiectum fidei. to. 15. 15. t22.
Romana Ecclesia nequit esse sine Papa, quia sponsa nequit esse sine sponso. to.t5.295. 1; & seq.
Romanæ Ecclesiæ puritas fuit semper seruata inter tot hæreses. to.15. 301.t.
Romana Ecclesia excommunicando hæreticos semper tradidit Sathanæ. to.15.301. 1.
Romanæ Ecclesiæ doctrina à nullo vnquam Concilio fuit reprobata. to.15. 324.1.
Romana Ecclesia semper seruauit veram fidem. to.15. 326.1; & seq.
Romana Ecclesia quomodò sit supra cęteras Ecclesias? to.3.18. 1.
Romanæ Ecclesiæ Præfectus toti Orbi præficitur. to.3.20.2.
Romanæ Ecclesiæ, & Vrbis quomodò Deus habeat specialem prouidentiam? to.3. 21. 2.
Romanæ Ecclesiæ dignitas in quo consistat? to.3. 21.2.
Romanæ Ecclesiæ auctoritas ex verbis Iustiniani Imperatoris colligitur. tom.3. 274. 1.
Romanæ Ecclesię excellentia super omnes Ecclesias. to.3.274. t.
Romana Ecclesia sola inter alias Ecclesias fidem seruauit ita, vt in illa nunquam fuerit error. to.16. 383. 1.
Romana Ecclesia cæteras antecellit, & Monarchiam obtinet, tanquam potior cęteris. to.13.t94. 2.& seq.
Romana Ecclesia à solo Christo fundata omnes dignitates fundauit. to.t3. 352. 1.
Romana Ecclesia quare dicatur mater, & mulier? to.13. 407. 1.
Romana Ecclesia tribuit ius, & auctoritatem Sacris Canonibus, sed eis illam non alligauit. to.13. 549.2.
Romana Ecclesia in exercendis iudicijs, & reis puniendis mitis, & pia. to.t3-760.t; & seq;
Romana Ecclesia sola est Sedes suprema de iure Diuino. to.7. 5. 1.
Romanæ Ecclesiæ auctoritas non cepit tempore Constantini, aut Phocæ. to.3. 20. 2.
Romana Ecclesia nunquam defecit in doctrina, aut moribus. to.16. 454. t.
Romana Ecclesia nunquam defecit ab eo statu, in quo fuit primis quingentis annis. to. 16. 458.2.
Romanæ Ecclesiæ fundator fuit D.Petrus. to.16.515. t.
Romanæ Ecclesiæ Episcopus fuit D.Petrus. to.16.519. 2.
Romanæ Ecclesiæ auctoritas ab hæreticis impugnata. to.t6.310. t.
Romanæ Ecclesiæ ius, & potestas ex Concilijs probata. to.t6.319. 1.
Romana Ecclesia iure Diuino est prima inter omnes Ecclesias. to.2. ex Turrecrem. 3t. 1; & seq.
Romanæ Ecclesiæ nomine quid intelligatur? to.2.ex Turrecrem. 32.2.
Romanæ Ecclesiæ discrimen ab alijs Ecclesijs. to.2.ex Turrecrem.32.2.
Romana Ecclesia verbo Dei fuit firmata.to.2. ex Turrecrem.41.2.& seq.
Romanæ Ecclesiæ omnes Ecclesiæ sunt copulandæ, quia omnes ab illa proueniunt.to.2. ex Turrecrem.41.2; & seq.
Romanæ Ecclesiæ multæ prærogatiuæ, & excellentiæ. tom.2. ex Turrecrem. 42. 1; & seq;
Romana Ecclesia cur dicatur, & dicta fuerit catholica? to.2. ex Turrecrem.60.1.
Romana Ecclesia declarata fuit à Christo, & non ab homine, caput, & mater omnium Ecclesiarum. to.2. ex Aluarez. 2. t; & 9. 1.
Romanæ Ecclesiæ omnes aliæ Ecclesiæ, siue Archiepiscopales, siue Patriarchales, siue Primatiales subditæ sunt, & ab ea dependent. to.16. 401.1; & seq.
Romana Ecclesia habuit primatum à Christo, & à Petro Principe Apostolorum, non autem ab Imperatoribus, & Ecclesia Constantinopolitana. to. t7. 291.2.
Romana Ecclesia à S. Cypriano Petri Cathedra fuit appellata. to.17. 34. 1.
Semper habuit annexum Apostolicæ Cathedræ principatum. to. t7. 43. 1.
Est mater omnium Ecclesiarum, & ab ea omnes Episcopi habent suam conseruationem, & dignitatem. to.17. t4t. 2.
Romana Ecclesia dicitur Catholica influxiuè, quia tamquam caput omnium Ecclesiarum influit in illas auctoritatem. tom.17. 246. 1; & seq.
Romana Ecclesia quomodò secundùm diuersas considerationes sit vniuersalis, & particularis? to.17.247. 1; & seq.
Romanæ Ecclesiæ potestas ad nulla confinia locorum ab vllo vnquam Concilio fuit restricta. to.17.248. 1; & seq.
Romanæ Ecclesiæ regiones suburbicariæ quæ fuerint? to.17. 249. 2; & seq. & 251.1; & seq; & 252.1; & seq.
Præter ditionem sui Patriarchatus habuit semper administrationem omnium Ecclesiarum totius Orbis. to.17. 251.2; & seq; & 253.1;& seq.
Ad illam refertur probatio fidei tamquam ad lapidem Lydium. to.17. 254. 1.
Semper habuit Cathedræ Apostolicæ titulum teste S.P.Augustino. to.17. 254.2.
Non est ei præferenda Ecclesia Hierosolymita-

mitana. tomo 17. 260. 1.
Iure Diuino, non iure positiuo habet potestatem in omnes Ecclesias. to. 17. 264. 2; & seq.
Romana Ecclesia probauit solos Canones Constantinopolitanos, qui continent damnationem Macedonij. to.17. 275. 2.
Romana Ecclesia est origo Sacerdotalis dignitatis. to.17. 452.2.
Est fastigium Sacerdotij, Sedes Petri, vinculum fidei, honor Collegij, & gluten concordiæ. to.17. 452. 2.
Est vnitas, radix, & mater Ecclesiæ Catholicæ. to.17. 453. 2.
Est petra, super quam tota Ecclesia fuit ædificata. to.17. 454. 1.
Est principatus Apostolicæ Cathedræ, Apostolici Sacerdotij, & Episcopatus. to.17. 454.2.
Est caput fidei omnium Ecclesiarum, potentior principalitas, potior auctoritas, & prior locus. to.17.455.1; & seq.
Est prima Sedes habens curam omnium aliarum Sedium Episcopalium. to.17. 456. 1; & seq.
Est portus tutissimus, vbi solùm veram securitatem inueniunt omnes ad illam recurrentes. to.17. 456. 2; & seq.
Romana Ecclesia quos in communionem recepit, ab omnibus Ecclesijs fuerunt recepti, & quos reiecit, ab omnibus fuerunt reiecti. to.17. 458.2.
Romanæ Ecclesiæ non communicans semper fuit habitus, tanquam schismaticus. to.17. 458.2.
Romana Ecclesia, & Petri Cathedra eadem est. to.17.458.2.
Romanæ Ecclesiæ communio idem est, ac totius Ecclesiæ vnitas. to.17.459. 1.
Romanæ Ecclesiæ fides,& potestas fuit semper toti Orbi manifesta. to.17.459.2;& seq.
Illi fuerunt subiecta omnia Concilia. to. 17. 460.1,& seq.
Extra illam Concilia Oecumenica celebrari non possunt. to. 17. 469. 2.
Quas hæreses damnauerit, & quas persecutiones ab hæreticis passa fuerit? to. 17. 474. 1; & seq.
Romanæ Ecclesiæ solùm possunt congruere ea, quæ de Ecclesia in Scripturis leguntur. to. 17. 483. 2; & seq.
Ad ipsam,non ad Ecclesias Hæreticorum,à Paganis missi fuerunt Legati; to.17.485.2.
Romanæ Ecclesiæ vniuersalitas quomodò sit explicanda? to.17.375.1.
Romana Ecclesia solùm habet notas veræ Ecclesiæ. quæ errare non potest. to. 18.52.1.
De fide est eam esse veram Ecclesiam. to. 18, 58. 2.
Romanam Ecclesiam habere Ius appellationis ex toto Orbe est de iure Diuino. tomo 3. 634. 2.
Romanæ Ecclesiæ solùm conuenit titulus Ecclesiæ Apostolicæ, quia ab Apostolis fine vlla prorsus interruptione suam ducit originem. to.15.309. 1; & seq.
Habuit ius appellationis semper respectu omnium Ecclesiarum totius Orbis vsque ad annum 800. to. 3. 624. 2.
Ad ipsam appellandum esse ab Ecclesijs cunctarum gentium pro dirimendis fidei controuersijs statutum fuit in Concilio Sardicensi. to 3.630.2.
Omnes Ecclesias ad Ecclesiam Romanam appellare est de iure Diuino, non humano. to. 3. 634. 2.
Romanæ Ecclesiæ quomodò conueniant veræ Ecclesiæ attributa, & proprietates? to. 13. 384. 1.
Vid. Ecclesia Romana.
Romanus Episcopus.
Romanus Episcopus habet ex priuilegio personali, & locali simul, quòd sit Pastor vniuersalis. to. 4. 812, 64.
Romanus Episcopus est Pastor vniuersæ Ecclesiæ. to. 3. 823, 1.
Vrbis Episcopus tripliciter potest considerari. to. 3. 823. 2.
Romanus Episcopus de iure Diuino est Summus Pontifex totius Ecclesiæ vniuersalis. to. 18. 52. 1.
Accipit, quando eligitur, immediatè à Christo Domino potestatem. to. 18. 52. 2.
Episcopi omnes excepto Romano Episcopo accipiunt ab homine, idest à Papa, potestatem iurisdictionis; seu illam accipiunt à Christo Domino mediante Papa, aut per manus Papæ. to.18.55.2.
Romanum Episcopum esse Petri successorem an sit de iure Diuino, vel Ecclesiastico? to. 13. 27. 2.
Episcopus Orbis, sicut est de fide, quòd sit Petri successor: ita an sit de fide, quòd sit Episcopus Vrbis? to.9.649.1.
Romanus Episcopatus quando coniunctus fuerit cum Ecclesiæ primatu? to.9. 649. 1.
Asserere Romanum Episcopum non esse Summum Pontificem totius Ecclesiæ vniuersalis est hæreticum. to.9.650.1.
Illius Episcopatus numquam fuit separatus, nec vmquam separabitur ab Episcopatu totius Orbis. to.9.648.1.
Romanus Episcopus quis sit? to. 16. 316. 1; & seq.
Vid. Papa.
Romanum Imperium.
Romani Imperij diuisio quomodò facta fuerit? to.5. 678. 1.
Romanorum aliquot Imperatorum Epochæ. to. 17. 128. 1; & seq.
Romani Imperij dignitates, & Ordines. to. 2. ex Turnebum. 30. 1; & seq.
Romanum Imperium Deus reprobasse videtur. to. 18. 131. 2.
Romanorum Imperio in principio nihil fortius, & in fine nihil fuit debilius. tom. 18. 131. 2.
Romanum Imperium quadringentis annis à suo initio Italiæ fines non est egressum; postea Siciliam, Hispaniam, Africam, Asiam, & Græciam perdomuit. to. 20. 7. 1.
Romanum Imperium nunquam obtinuit omnia Regna Asiæ, & Africæ. to. 20. 7. 1; & seq.
Romanum Imperium fuit dilatatum, postquam amplexum fuit fidem Christianam. to. 20. 8. 1.
Romani Imperij progressus fœlicissimi inceperunt ab Octauiano Augusto. to. 20. 9. 2; & seq.
Romanorum Imperium à Leone III. in Germanos fuit translatum. to.13.277. 1.
Roma-

Romanum Imperium fuit translatum à Græcis in Francos per Leonem III. to.7. 365.1; & seq; & 452. 1; & seq; & 499. 2; & seq; & to. 11. 528. 7.
Romanum Imperium à Constantino fuit diuisum. to. 11. 324. 1.
Romani Imperatores Hispaniam à Gothis recuperarunt. to. 6. 261. 2.
Romanum Imperium hucusque non est decollatum. to. 3. 853. 1.
Vid. Imperium.
Romanus Patriarchatus.
Romani Patriarchatus amplitudo. tomo 11. 205. 60; & seq.
Romanæ Ecclesiæ Patriarchatui semper fuit subiecta Ecclesia Anglicana. to. 3. 788. 1.
Romanus Patriarchatus iure Apostolico per totum Occidentem extenditur. to. 11. 234. 143.
Romani Patriarchatus antiqui limites designantur. to.16.82.1;& seq.
Romanus Patriarchatus numquam fuit contractus ad centesimum lapidem tantùm. to. 16. 87. 2; & seq.
Ad Patriarchatum Ecclesiæ Romanæ semper spectauit Ecclesia Africana. to. 6. 225. 1; & 234. 2; & 249. 2.
Romani Patriarchatus latitudo, & lis cum Patriarchatu Constantinopolitano. to. 6. 733. 24.
Romani Patriarchatus Episcopi habebant suffragium in eligendo Pontificem. tom. 6. 300. 2.
Romanus Pontifex.
Romanus Pontifex Antistes sacrorum, ordine Sacerdotij par omnibus, dignitate Summi Pontificis superior omnibus. to. 1. 380. 2.
Romanus Pontifex quare recusauerit titulum Episcopi vniuersalis? to.3.357.2.
Romanus Pontifex potest restringere potestatem Episcoporum, & eorum diœceses diuidere, & augere. to.9.664.2.
Romanus Pontifex potest Principes, & ipsum Imperatorem non solum reprehendere, sed etiam deponere, & in quibus casibus. to.9. 669; & seq.
RomanosPontifices potestatem etiam temporalem in Reges, & Imperatores exercuisse ostenditur varijs historijs. to. 9. 671. 1.
Romanus Pontifex habuit à Christo vtrumque gladium. to. 9. 671. 1.
Romanus Pontifex potest non solùm exhortari, sed etiam copias militum disponere, & mittere contra fidei hostes. to. 9. 671. 1.
Romanorum Pontificum successio nullum hæreticum continere testatur S.P.Augustinus. to. 11. 202. 4.
Romani Pontifices pallia transmiserunt ex antiqua consuetudine. to. 6. 260. 2.
Romani Pontifices latinè scripserunt ad Græcos. to. 422. 2.
In Illyrico, & in Gallia habuerunt Vicarios Apostolicos. to. 6. 165. 2.
Eis non nocuit reuisio in causa Cæciliani. to. 6. 313. 2.
Romani Pontificis consensus ad consecrationem Episcoporum. to. 6. 264. 2.
Romani Pontificis pedum oscula. to. 6. 84. 2.
Romano Pontifici quæ competant? tomo 6. 313. 1.
Romanus Pontifex substituit Vicarios Apostolicos cum potestate congregandi Synodum Diœcesanam, to. 6. 165. 2.
Quid possit circa iudicium tetractatorium? to. 6. 137. 2.
Romanus Pontifex Caput totius Ecclesiæ. to. 6.411. 2.
Solus sufficit sine Concilio. to. 6. 410. 2.
Illi soli competit esse Christi Vicarium. to. 6. 129. 1.
Quæ priuilegia habeat in Synodo generali? to. 6. 198. 2.
Solus definit alijs consulentibus. to. 6. 407. 1; & seq.
Potest aliorum iudicia etiam iusta soluere. to. 6. 148. 1.
Potest sine Concilio deijcere Patriarchas. to. 6. 115. 2; & seq.
Et in locum degradati alium sufficere. to. 6. 115. 2; & seq.
Romanus Pontifex totius Occidentis patriarchale caput; to. 6. 164. 2.
Romani Pontificis subscriptio variata. to. 6. 427. 1.
Solus Bonifacius VIII. indutus fuit ornamentis Imperialibus. to.6.261.2.
Vid Pontifices Romani.
Romanus Populus.
Romani Populi qualitates à D. Bernardo relatæ. to. 4. 59. 2.
Romani Populi mores, vitia, & imperfectiones à D.Bernardo fusè expenduntur, & exprobrantur; & quomodò sit edocendus, reprehendendus, regendus, & corrigendus idem S. Bernardus suggessit Eugenio IV. Pontifici Maximo. to.4. 59. 2; & seq.
Romanus populus, quamuis alterius seruitio sponte se adiecerit, attamen semper appetit dominari; & licèt non nouerit alijs præesse, attamen non sustinet alijs subesse; propterea superioris potestatem semper ambit excutere; & alios tanquam inferiores sibi semper affectat subijcere. tom. 4. 60. 1.
Romanæ Ecclesiæ Populus numquam vixit in communi. to. 6. 149. 2.
A Populo Romano debebant approbari, & acceptari leges Romanæ Reipublicæ. tom. 18. 10. 1.
Romanus Populus transtulit suum ius in Imperatorem. to.4. 75. 2.
Romani antiqui floruerunt præclaris virtutibus; in modernis tamen, & vltimis temporibus mutatus est color optimus. tomo 3. 75. 2.
Romana Sedes.
Romanæ Sedis auctoritas probatur ex verbis Iustiniani ad Papam. to. 3. 274. 1.
Romanæ Sedis præstantia apud Barlaamum Monachum. to. 1. 162. 1.
Romana Sedes Petrina Sedes fuit nuncupata. to. 1. ex Ecchellen. 53. 2.
Romana Sedes à D. Petro fundata. to. 1. ex Tannero 22. 143.
Romana Sedes, non habet inseparabiliter sibi annexam auctoritatem Pontificiam. Oppositum non est de fide, temerarium tamen est negare. to. 1. ex Tannero. 150; & seq.
Romana Sedes semper erroris expers ex Theodoreto. to. 2. ex Alano 18. 2.
Romanæ Sedis Principatus ex multis D. Cypria-

prlani testimonijs ostenditur. tomo 2. ex Alano. 37. 1.
Romana Sedes per 70. annos Auenionem translata fuit; Romanus tamen Episcopatus separatus non fuit ab Episcopatu totius Orbis. to.9.648.2.
Romana Sedes permisit Episcopos Afros consecrari à Primate Carthaginensi. tomo 6. 236. 1.
Est portus omnium fluctuantium. to. 6.414 2.
An possit condere nouos Canones? to. 6.274. 1.
Cur interdum abstinuerit ab excommunicatione in Oriente? to. 6. 354. 1.
Debet omnes afflictos ipsam inuocantes benignè suscipere. to.6.190.2.
Semper fuit solita euocare Episcopos Gallos ad suas Synodos. to. 6. 164. 2.
Romana Sedes priuatiuè iudicat Metropolitas. to.6.161.1.
Romana Sedes à nemine iudicatur. to.6. 842. 2; & 641. 1; & 874. 8.
Vid. Apostolica Sedes.
Vid. Sedes Romana.
Romana Synodus.
Romana Synodus sub Damaso postulauit confirmari Romanas appellationes à Gratiano, & Valentiniano Imperatoribus. to. 6. 108. 1.
Romana Synodus de celebratione Paschæ sub Victore. to.15.382. 1; & seq.
Romana Synodus in causa Acacij. to.15.586. 1; & seq.
Romana Synodus sub Hormisda de vno in Trinitate passo. to.15.612. 1; & seq.
Romana Synodus sub Sixto III. decreuit non posse in Papam sententiam dici. to. 2. ex Adolpho. 110. 2.
Romana Synodus sub Siluestro dixit Romanam Sedem à nemine iudicari debere. to. 2. ex Adolpho. 110. 2.
Vid. Concilium Romanum, & Romanum Concilium.
Rudolphus Ausburgicus Imperator.
Rudolphi Hausburgij primi ex Serenissima Austriacorum familia Imperatoris pietas, & præclara gesta enarrantur, to.1. 501. 2.
Reliquorum Imperatorum Austriacorum nomina vsque ad Rudolphum II. to. 1. 501. 2.
Rudolphi Romanorum Regis Epistola ad Gregorium X. spondentis, ac iurantis se defensurum Ecclesiæ statum. to. 10. 133. 1.
Rudolphi Regis Romanorum Epistola significauit Paulo III. quædam loca pleno iure spectare ad Apostolicam Sedem, tomo 10. 133. 2.
Ruffinus.
Ruffini translatio Canonis 6. Concilij Nicæni. to. 4. 311. 6; & 7.
Eius expositio super vocem suburbicarij. to. 4. 312. 7; & 313.
Origenistarum Corypheum Anastasius Papa Romam vocauit ad causam dicendam, sed tergiuersantem, & comparere renuentem hæresis damnauit. to.6. 863. 2; & seq.
Ruffinus, suo suppresso nomine, librum Periarchon Origenis Latinum fecit, multisque dolis appositis adeò profecit, vt permultos Clericorum in errores Origenis præcipites dederit. to. 6. 113. 1; & seq.
Ruffinus Symboli explicationem Damaso Romano Pontifici misit, atque submisit. to. 1. 144. 1.
Ruffinus à calumnia vindicatur. tomo 2. ex Alano. 4. 2.
Ruffinus Paraphrastes potiùs, quàm Eusebij interpres fuit. to. 2. ex Alano. 5. 1.
Ruffini cum Eusebio comparatio. tom. 2. ex Alano. 5. 1.
Ruffini librum sub nomine Xisti Papæ damnauit Innocentius I. to. 1. 362. 1.
Rupertus Abbas.
Ruperti Abbatis defensio circa impanationem, & panis assumptionem hypostaticam. to.8.445.2;& seq.
Ruperti Abbatis Elogium Ecclesiæ. to.1.160. 1.
Ruperti Tuitensis de stabilitate Ecclesiæ Romanæ. to.1.189.2.
Russiæ Legati.
Russiæ Ecclesiarum ad Clementem VIII. Legati. to.16.139.2.
Ruthenus Archiepiscopus.
Ruthenum Archiepiscopum Græcum ad Cardinalatus dignitatem euexit Eugenius IV. to. 3. 675. 2.
Rutheni.
Rutheni de ritibus Græcis Papam consuluerunt, eisque Paulus V. respondit. to.1.387. 1.

S

SABAVDIÆ DVX.

Sabaudiæ Dux Amedeus à Ludouico Arelatensi electus fuit in Papam sub nomine Fœlicis V; qui post nouem annos renunciauit Papatui. to. 3. 773. 2; & seq; & 349. 1.
Eugenij successori se submisit, & ab eo Cardinalis fuit creatus. to.3. 349. 1.
Sabbathum.
Sabbathi ieiunium apud Romanos, non apud Orientales. to.14. 497.1.
An Sabbatho esset ieiunandum? S. Ambrosius respondit: *Quando Mediolani sum, non ieiuno Sabbatho, quando Romæ sum, ieiuno Sabbatho.* to.14. 497. 1.
De Sabbatho quid sentiat D. Hieronymus? to.14.497. 1.
Sabbatho præcipitur abstinentia ab esu carnium, nisi maiore festiuitate incruenіente, vel infirmitate. to.5. 713. 1.
Saba.
Sabæ ad Anastasium Imperatorem epistola pro defensione veræ fidei Catholicæ. to. 1. 306.1.
Sabellius.
Sabellij errores à Dionysio Papa iudicantur. to.1. 290.2.
Sabellij, & Arij Sectatores ab Athanasio accersiti. to.1. 99. 1.
Sabelliani.
Sabelliani dicebant non esse tres personas Diuinas, sed vnam tantùm. tom.16. 543. 1.
Item eandem personam vocari Patrem, Filium,

lium, & Spiritum Sanctum, sed diuerso respectu Patrem, quatenus est auctor creaturarum. tom. 16. 543. 1; & tom. 1. 145. 1.
Ex eorum sententia sequebatur Patrem esse mortuum, & passum. to.16. 543. 1.
Sabelliani appellati sunt Patripassiani teste S.P.Augustino. to.16. 543. 1.

Sabinus.

Sabinus quomodò in Basilidis locum suffectus? to.6. 104. 1; & to.13. 242. 2.
Sabinus ab Ecclesia Asturicensi, spreta Basilidis appellatione, vt friuola, in nouum Episcopum consecratus fuit. tom.6. 104. 1; & 103. 1.

Saccus.

Saccus apud Græcos quid significet? tom.6. 260. 1; & 257. 2; & seq.
Semper fuit albus; & ideo sacerdotes eo vtebantur tantùm in Paschate, Pentecoste, & Natali Christi Domini. to.6. 260. 1.
Saccus an fuerit albus, vel purpureus? to. 6. 260. 1.
Saccus, Sticharion, & Phenolion non erant eiusdem coloris. to.6. 257. 2.

Sacerdos.

Sacerdos dicitur sacra dans. tom. 20. 580. 1.
Sacerdotis nomen in Ecclesia euersa Synagoga initium habuit. to.16.5.2.
Sacerdotis nomen significat Episcopum, & præsbiterum. to.6. 303. 2; & seq.
Primus sacerdos in statu naturæ per peccatum corruptæ fuit Abel. tom. 1. 493. 2; & to.2. ex Aluarez. to. 2; & 11. 2.
Sacerdotes Dij; Reges autem Principes à Deo appellari sunt. to. 1. 493. 1.
Sacerdos Angelus Domini vocatur. tom. 1. 493. 1, & tom. 12. 460. 1; & tom.3. 132. 1.
Sacerdotes dicuntur Ecclesiæ fundamenta; sal terræ; lux mundi; ministri Christi Domini; dispensatores mysteriorum Dei; adiutores Dei; parentes, seu genitores filiorum Dei. to.12. 461. 1.
Item mediatores inter Deum, & homines; legati Christi Domini; clanigeri Regni cælestis, ac proinde thronum regale habentes, non terrenum, sed cæleste teste D. Hieronymo. to.12. 461. 1.
Sacerdotis nomen quid significet? to.9. 365. 47.
Sacerdos sacerdotum rectè dicitur Monarcha. to.17. 398.
Sacerdos dicitur sequester inter Deum, & populum. to.3. 129. 2.
Sacerdotes in scripturis Cœlis, & astris sæpe comparantur. to.18. 213. 2.
Sacerdotes sunt Dei legati Diuinitus instituti, laicorum magistri. to.19. 5. 1.
Sacerdotis nomen etiam apud antiquos celebre. to.1. 24. 2.
Sacerdotes minores cur vocati præsbiteri? to.16.5.2.
Sacerdos os Ecclesiæ Catholicæ vocatur. to.13. 539. 1.
Sacerdos nuntius Dei appellatur. to.13.201. 2.

Sacerdotis dignitas.

Sacerdotalis, & Regia dignitas in Ecclesia. to.1. 509.1.
Sacerdotis dignitas superat dignitatem Regum. tom. 16. 159. 1; & to.18. 212.1; & seq.
Sacerdoti cælestia commissa, Regi verò terrestria. to.16. 159. 1.
Sacerdotij ius è supernis descendit. tom. 16. 159.1.
Sacerdotij dignitas quanta sit, & quantùm excedat regiam dignitatem? to. 16. 158. 2.
Sacerdotum dignitas in lege naturæ. to. 12. 400. 1.
Sacerdotalis dignitas in quo consistat? to. 7. 12. 1; & seq.
Sacerdotalis dignitas excellit alias dignitates sæculares. to.18. 207. 2; & seq; & to.9. 616. 3.
Sacerdos quidquid agit, ex Diuinis legibus, ex oraculis Diuinis, quibus semper cedit prudentia humana, cedunt semper leges ciuiles, cum populo agit. tom. 18. 208. 2.
Sacerdos etiam in lege veteri fuit maior Rege. to.18. 564.1.
Sacerdotes imperant Regi, non Reges Sacerdotibus; ideo illi sunt his superiores. tomo 18. 212. 2.
Sacerdotalis, & Episcopalis dignitas. to. 7. 12. 2.
Sacerdos per clauem ordinatur, per quam Paradisi ingressum modò præcludit, modò patefacit. to.7. 13. 1.
Sacerdotes præter Christum Dominum esse in Ecclesia est dogma fidei. to. 20.576. 2; & seq.

Sacerdotis officia. & munera.

Sacerdotibus ex officio darum est offerre; Eucharistiam dispensare, infirmos vngere, & munus prædicandi exercere; diaconis autem, & subdiaconis minimè. to. 5. 538. 15.
Sacerdotis ministerium. to.7. 13. 2.
Sacerdotis officium dignissimum est; & ideo dignissimo hominum est committendum. to.3.61. 2.
Sacerdotis officium triplex. to.3. 120. 1.
Sacerdos Diuina populo tradit, & populum in Deum reducit, offerendo, orando, & docendo. to.3. 120. 2.
Sacerdotum officia. to.3. 135. 1.
Sacerdotes debent Euangelijs, & Apostolis, & Prophetis studere; comædias autem, & amatoria bucolicorum versuum fugere. to.3. 254. 2; & seq.
Sacerdotis officium est prædicare; vnde sanctus Gregorius ait: *Prædicationis officium suscipit, quisquis ad Sacerdotium accedit &c.* to.3. 255.1.
In ore sacerdotum nugæ blasphemiæ sunt. to.3. 255.1.
Sacerdotes peccata populi comedere debent, idest delere eorum peccata precibus. to.3. 256.1.
Sacerdotes munus est semper cum Deo agere, & Diuina tractare. to.18. 210. 2.
Sacerdotes non solùm debent docere, sed etiam verum corpus, & sanguinem Christi Domini conficere. to.20. 583. 2; & seq.
Item baptizare, extremæ Vnctionis, & Matrimonij, Sacramenta ministrare fidelibus. to.20. 584. 1; & seq.

Item à peccatis absoluere. to. 20. 584. 1.
Item Hymnos, & Psalmos canere in Ecclesia; preces pro populo fundere, & peccantes corrigere. to. 20. 584. 2.
Sacerdos debet esse grauis. to. 3. 255. 1.
Sacerdotes examinare debent pœnitentes; an integram habeant Christianam, & Catholicam fidem. to. 3. 920. 1.
Sacerdos, qui curam gerit animarum, prospicere tenetur, ne fideles fiant hæretici, vel schismatici. to. 3. 920. 1.
Sacerdotis qualitates sunt scientia, prudentia, & sanctitas vitæ. tom. 19. 205. 1; & seq.
Sacerdotes à Deo fuerunt à plebe separati. to. 20. 579. 1.

Sacerdotis potestas.

Sacerdotalis potestas in lege naturæ erat mere humana. to. 9. 713. 2.
Sacerdotalis, & Regia potestas quo iure in lege naturæ fuerint simul; in lege autem Moysi fuerint separatæ? to. 9. 713. 2.
Sacerdotem simplicem non posse absoluere ab aliquo casu non derogat Christi Domini dignitati. to. 9. 685. 1.
Sacerdotes non habent æqualem potestatem cum Episcopis. to. 19. 186. 1; & seq.
Sacerdotes non sunt incapaces iurisdictionis temporalis. to. 19. 169. 2; & seq.
Sacerdotibus non permittitur bellum, quia auertit ab altari. to. 19. 179. 1.
Nullam potest sine licentia Episcopi exercere iurisdictionem. to. 19. 186. 1; & seq.
Sacerdotes acceperunt virtutem remittendi peccata, cùm Dominus in Discipulos insufflauit. to. 19. 207. 1.
Sacerdotes an in casu mortis habeant plenitudinem potestatis? to. 19. 367. 1; & seq.
In articulo mortis quæ sacramenta possint ministrare? to. 14. 466. 1; & seq.
Sacerdos peccans non amittit potestatem ordinis. to. 18. 223. 1.
Sacerdotalem auctoritatem æqualem esse Episcopali somniauit Marsilius. to. 2. ex Pighio. 160. 1.
Sacerdotalis potestas, & Episcopalis differunt à potestate suprema totius Ecclesiæ. to. 7. 21. 1; & seq.
Sacerdotales potestates duæ ad inuicem subordinatæ. to. 1. 491. 1; & seq.
Sacerdotalis, & Regalis potestas quomodò fuerint disiunctæ in lege veteri? to. 8. 380. 1.
Sacerdotalis, & Regalis potestatis discrimen. to. 3. 129. 1.
Sacerdotalis, & ciuilis potestas fuit coniuncta. to. 6. 79. 1.
Sacerdotalis, & Regalis an eidem competat personæ? to. 3. 124. 2; & 126. 2.
Sacerdotalis potestas quomodò communicetur? to. 3. 123. 2.
Sacerdos simplex licèt possit in casu mortis quemuis pœnitentem Ecclesiæ reconciliare; attamen reconciliatio per ipsum facta an differat à reconciliatione facta per Papam? to. 13. 258. 1.
Sacerdos in quibus casibus possit absoluere? to. 5. 537. 14.
Sacerdotes simplices an habeant potestatem absoluendi à peccatis venialibus? tom. 5. 537. 14.
Sacerdotibus quæ concedebantur in ordinatione sua? to. 5. 537. 13.
Sacerdotes plenam potestatem in ordinatione accipiunt consecrandi Corpus Christi Domini, vel conficiendi sacramentum Eucharistiæ; quæ potestas essentialiter non distinguitur à caractere indelebili iter inhærente animæ. to. 5. 537. 12.
Sacerdos ritè ordinatus etiam præcisus ab Ecclesia, & hæreticus, aut excommunicatus validè conficit sacramentum Eucharistiæ; quæ potestas dicitur ordinis sacramentalis, quæ differt à potestate iurisdictionis, & clauium. to. 5. 537. 12.
Sacerdos solemniter degradatus habet potestatem conficiendi Eucharistiæ sacramentum. to. 11. 535. 3.
Sacerdotis simplicis potestas in articulo mortis. to. 11. 561. 13.
Sacerdotes habent potestatem ordinis de iure Diuino. to. 11. 521. 3.
Sacerdotes existentes in peccato mortali non habere potestatem ligandi, & absoluendi erroneum est. to. 8. 359. 1.
Sacerdotis iurisdictio à summo Pontifice descendit. to. 11. 538. 7.
Sacerdotum instar Angelorum duplex potestas. to. 3. 132. 1.
Sacerdotes succedunt loco Apostolorum quoad sacramentorum dispensationem. to. 9. 211. 135.
Sacerdotum arma sunt lacrymæ, & preces. to. 19. 36. 2.
Sacerdotes etiam ab initio causas laicorum tractabant. to. 18. 134. 6.
Sacerdos habet benedicere Regi, & ipsum inungere, quod denotat superioritatem sacerdotis ad Regem. tomo 18. 212. 1; & seq.
Sacerdotibus à Christo Domino data fuit potestas corpus Dominicum conficiendi. to. 1. 339. 1.
Sacerdos priuatus per dispensationem Pontificis vrgente graui necessitate potest fieri minister confirmationis. to. 4. 812. 63.

Sacerdos malus.

Sacerdotes incontinentes officio priuantur. to. 5. 740. 1.
Sacerdotis incontinentia prohibetur in Concilio Nicæno, & à sanctis Patribus. to. 5. 714. 1; & seq; & 734. 1; & seq.
Sacerdotibus post ordinationem prohibetur habitare cum propria vxore. to. 5. 734. 1; & seq.
Sacerdotes etiam mali in summo honore sunt habendi. to. 7. 14. 2.
Sacerdos, licèt malè viuat, attamen sacerdotium sanctum est. to. 15. 373. 1.
Sacerdotium incontinentium pœnæ. tom. 19. 192. 1.
Sacerdotes calumniantium pœnæ. to. 14. 384. 2.
Sacerdos peccans non amittit potestatem ordinis. to. 18. 223. 1.
Sacerdotalis veritas, & auctoritas paulò ante aduentum Christi Domini incepit labefactari. to. 16. 302. 1.
Sacerdotes malè viuentes occasio, & fundamentum fuerunt Lutheranæ Sectæ. tom. 4. 251. 1.
Sacerdotibus etiam malis est obediendum. to. 4. 251. 2.

Sacerdotum malitia sacerdotium destruere non debet. to.4. 251. 2.

Sacerdotes debere esse vxoratos nullibi reperitur in sacra Scriptura; fuit tamen prohibitum per Concilium Nicænum canone tertio. to. 3. 874. 1.

Sacerdotum continentia ab vxoribus. to. 7. 215. 2; & seq.

Sacerdotalis ordo.

Sacerdotalis ordo est summus omnium honorum Ecclesiæ. to.19. 58. 2.

Sacerdotalis ordo fuit à Christo Domino in Ecclesia sancta institutus. to.20. 582.2; & seq.

Sacerdotalis ordo, seu meliùs Pontificalis incepit post Christum Dominum nostrum à D. Petro Apostolorum Principe. tom. 13. 318. 2.

In sacerdote est perfectio ordinis; in alijs verò per participationem. to.13. 348. 1.

Sacerdotalis ordo triplex; magnus, maior, maximus. to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 2. 2; seq.

Sacerdotalis ordinis potestas non amittitur per peccatum mortale. tom. 18. 223. 1; & seq.

Sacerdotalis ordinis institutio est de iure Diuino. to.19. 207. 1; & seq.

Sacerdotalis ordo, & caracter. to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 31. 1; & seq.

Sacerdotes in Ecclesia sunt tantùm ordinati ab Episcopis. to.20. 582. 1; & seq.

Sacerdotalis ordo à D.Petro initium sumpsit. tom. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 5; & 10. 47.

Sacerdotes nouæ, & veteris legis.

Sacerdotes antiquæ legis fuerunt figuræ Romani Pontificis. to.10. 45. 1.

Sacerdotum veteris, & nouæ legis comparatio. to.10. 45. 2.

Sacerdotum successio in lege naturæ, & scripta. to.8. 754. 2.

Sacerdotibus, & Leuiticis traditæ fuerunt quadraginta, & octo Ciuitates ad habitandum in terra promissionis. to. 14. 316. 1.

Sacerdotes summi Iudæorum potestas non extendebatur ad gentiles. to. 20. 363.2.

Sacerdotes, & Leuitæ in veteri lege constituti fuerunt à Iosaphat Rege, vt causam Domini iudicarent. to.17. 200. 1.

Sacerdotes in lege veteri habebant sententiam definitiuam; Iudex verò executiuam. to. 17. 201. 1; & seq.

Sacerdotes veteris legis vsi sunt gladio materiali. to.3. 43. 1.

Sacerdotis imperio nolens obedire morte moriebatur. to.9.365. 47.

Sacerdotes minores ante legem datam vocabantur Chananæi, vnus autem erat Summus Sacerdos, quem vocabant specialiter Arabarchum. to.3.135.2.

Sacerdotes primitiuæ Ecclesiæ minores cur vocati præsbiteri; maiores verò Episcopi; neutri autem cur non sacerdotes? to.16.5. 2.

Sacerdotis nomen in Ecclesia euersa Synagoga initium habuit. to.16.5.2.

Ad Sacerdotes Leuitici generis pertinebat in controuersijs fidei iudicium proferre. to. 16. 25. 1.

Sacerdotes, & Leuitæ iure Diuino erant immunes à potestate ciuili; & potestas ciuilis erat illis subiecta. to. 16. 158. 1.

Ad Sacerdotes Leuitici generis in veteri testamento recurrebatur, quando aliquid difficile, & ambiguum iudicium faciendum erat. to.9.499.55.

In Sacerdotibus veteris testamenti quare iurisdictio non erat distincta, sicut in sacerdotibus noui testamenti? to. 9. 685. 2.

Supremam potestatem in causis spiritualibus, & pertinentibus ad Diuinam legem in testamento veteri, non in Principibus populi, sed in Principe sacerdotum extitit. to.16. 154. 1.

Sacerdotum veterum acta quidem Christo Domino aduersa fuerunt; at sententia hominum alioqui pessimorum non solùm verissima, sed reipublicæ etiam vtilissima fuit.to.16.301.2.

Sacerdos aliquando fuit Summus Iudex. to. 4. 724. 75.

Sacerdotes summi qualiter aliquando plures, & quomodò? to.4.732.12.

Quis summus Sacerdos fuerit; an Moyses, vel Aaron? to.4.732.13.

Sacerdotes summi antiqui summos nostros præfigurarunt Pontifices. to.4.732.14.

Sacerdos vnus summus præficiebatur in veteri lege, cuius auctoritate omnes controuersiæ fidei finirentur. to. 13.122.2.

Sacerdotes veteris legis erant mediatores tantùm.to.13.320.1.

Sacerdos summus Iudæorum non poterat errare. to.3.651.2.

Sacerdotis summi veteris legis infallibilitas colligitur ex eo, quòd ex Dei præcepto omnes sub pæna mortis eius iudicio tenebantur acquiescere. to. 18.57. 2; & sequen.

Sacerdotes antiquæ legis temporalem iurisdictionem habebant. to. 3. 31. 1.

Sacerdotes noui testamenti maiores, & minores fuerunt ab ipso Christo Domino instituti, scilicet duodecim Apostoli, quorum vices obtinent in Ecclesia Episcopi. to. 3. 135. 2.

Sacerdotes nouæ legis quare per carnalem generationem propagari non decuit? to.3. 529. 1.

Sacerdotes Leuitici designatunt Apostolos. to. 19. 4. 2.

Sacerdotes nouæ legis esse digniores sacerdotibus veteris legis arguitur ex diuersitate sacrificiorum. to.19.28.1.

Summus Sacerdos antiquitùs cur sorte eligeretur? to. 20. 315. 7.

Sacerdotum successio ab Adam vsque ad Noe; à Noe vsque ab Abraham; & ab Abraham vsque ad Christum Dominum. to. 20.524; & seq.

Sacerdotum successio Diuino iure in Ecclesia fuit instituta. to.20.584.2;& seq.

Sacerdotes in munere tantùm sacerdotali, scilicet Eucharistiam conficiendi, baptizandi, & cætera Sacramenta administrandi succedunt Apostolis. tom.20.585.1; & seq.

Sacerdotes summi veteris legis Reges suos solummodò vngebant. tomo 1. 508. 2; & seq.

Sacerdos omnium primus fuit Abel. to. 1. 493. 2.
Sacerdotes omnes vnus, & idem sacerdos quomodò dici possint? tom. 2. ex B. Ægidio. 51. 1.
Sacerdotes noui testamenti quomodò immortales dicantur? to.2.ex B. Ægidio. 55. 1.
Sacerdotum veteris legis acta nullo modo possunt comparari, vel æquiparari cum actis Romani Pontificis. tom.3. 943. 2; & 936. 1; seq.
Sacerdotum veteris legis vestimenta suis ornatibus figurarunt virtutes, quibus debent fulgere sacerdotes legis Euangelicæ. tom. 18. 33. 1.
Sacerdotes minores fuerunt figurati in Filijs Aaronis. to. 19. 203. 1.

Sacerdotes Gentiles.

Sacerdotes Gentiles quænam priuilegia, & auctoritatem haberent? to. 2. ex Pighio. 150. 2; & seq.
Sacerdotes Gentiles cur Regibus subditi? to. 3. 199. 1.
Sacerdotes Gentiles minores erant, qui dicebantur *Flamines*, quasi filamines à filo, quod portabant in capite. to. 3. 535. 2.
Sacerdotes Gentiles maiores, qui *Archiflamines* dicebantur, quasi principes Flaminum, vel Protoflamines, à proto, quod est primum. to.3.135.2.

Sacerdotium nouæ, & veteris legis.

Sacerdotium duplex, & vtrumque est à Deo, sed diuersimodè. to.3. 125. 1.
Sacerdotiū triplex est; aliud est ex institutione Diuina; secundum ex humana institutione à iure naturali; tertium ex institutione Diuina Deo illud homini ChristoDomino dante, & hoc est sacerdotiumEuangelicum. to. 3. 125. 2.
Sacerdotium triplex; magnum, maius, & maximum. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 2. 2; & to. 2. ex Aluarez. 11. 55.
Sacerdotium naturale non destruitur per Euangelium, sed perficitur, & formatur, quia gratia non tollit naturam, sed format, & perficit. to. 13.125.2.
Sacerdotium legale temporale fuit; sacerdotium Christi Domini æternum. to. 3. 121. 1.
Sacerdotium legale cessauit; quia figura adueniente figurato cessat. to. 3. 125. 2.
Sacerdotium Euangelicum, tanquam verum, & perfectum, permanet, intra se continens quod & naturale est; & adimplens legale, quod in se ipsum translatum est. tomo 3. 125. 2.
Sacerdotium quoddam est proprium, & quoddam commune; proprium est, quo quisque fidelis dicitur sacerdos, dum pro se offert Deo spirituale sacrificium; commune verò, quod alicui tribuitur pro salute multorum viuorum, & mortuorum. to.3. 125. 2; & seq.
Sacerdotium in lege Euangelica est præstantius sacerdotio legis naturæ, & scriptæ. to. 6. 44. 1.
Sacerdotium maius est potestate Regali ex lege Diuina. to. 7. 435. 1; & seq.
Sacerdotij prioritas respectu imperij. to. 3. 40. 1.
Sacerdotium vnum esse, cuius pars à singulis in solidum tenetur secundùm Cyprianum, quomodò intelligendum? to.3.443.1.
Sacerdotium nouæ legis, cùm sit spirituale, est longè perfectius veteris legis sacerdotio; ideo consentaneum fuit per spiritualem generationem, idest electionem, sacerdotes assumi, & institui. to. 3. 529. 1.
Sacerdotium, & Imperium ex eodem fonte manarunt. to. 18. 130. 2.
Sacerdotium semper fuit, quia semper extitit Dei cultus. to. 18. 208. 2.
Sacerdotium veteris legis, vtpotè carnale, fuit inferius sacerdotio nouæ legis, quod est spirituale. to. 19. 106. 1.
Sacerdotium post diluuium ortum habuit in Sem Filio Noe, qui dictus fuit Melchisedech, & benedictione à Noe fuit consecratus. to. 19. 202. 2.
Sacerdotium veteris legis erat carnale, seu carnaliter viuentium, ideo erat inferius dignitate Regali; at sacerdotium nouæ legis est spirituale, ideo est superius dignitate Regali. to. 19. 203. 1.
Sacerdotis institutio est de iure Diuino. to. 19. 207. 1; & seq.
Sacerdotium mysticum in quo consistat? to. 20. 581. 1; & seq.
Sacerdotis dignitas à Christo Domino in Ecclesia fuit instituta. to. 20. 582. 2; & seq.
Sacerdotij gradus omnium dignissimus. to. 1. 24. 1.
Sacerdotium Ecclesiæ dignius sacerdotio synagogæ. to. 1. 25. 2; & to. 3. 844. 2.
Sacerdotium, & Regnum diuisum simul fuit post obitum Salomonis. to. 1. 494. 1.
Schisma contra sacerdotium suscitatum statim à Deo fuit vindicatum. to. 1. 494. 1.
Sacerdotium, & Regnum simul quoque diuisum fuit tempore Innocentij Papæ. to. 1. 494. 1.
Sacerdotium per ordinationem Diuinam institutum, & antiquitate præcedit Regnum. to. 1. 493. 2.
In Sacerdotio, & Regno non solùm causam institutionis, sed & ordinem processus notare debemus. to. 1. 493. 2.
Sacerdotium & Regnum, in corpore Ecclesiæ, quanquam distincta, non tamen disparata, sed mita coordinatione coniuncta esse docebat D. Bernardus. to.1.537.2.
Sacerdotio ita annexa fuit lex Diuina, vt ipsi omnino hæreret, vti legi viuæ lex mortua. to.16.154.1.
Sacerdotio translato necesse est, vt & legis translatio fiat. to. 16. 154. 1.
Sacerdotium est omnium bonorum, quæ in hominibus sunt, apex. tomo 16. 158. 2.
Sacerdotij ius è supernis descendit. tom. 16. 159. 1.
Sacerdotium, & Regnum in lege naturæ erant in vno tantùm, scilicet in primogenitis Regum. to.9. 672.1; & seq.
Sacerdotium fuit translatum ab Aaron in Christum Dominum, & à Christo Domino in D. Petrum. to.9. 540. 1.
Sacerdotium magnum est sacerdotium simpliciis præsbyteri, quod potest dici magnum in comparatione ad sacerdotium, quod fuit in lege naturæ, quod fuit ex humana

mana institutione. to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 2. 2.
Aliud sacerdotium fuit in lege Mysaica ex institutione Diuina, & hoc inchoauit in Aaron. tom.2. ex Alex. à S. Elpidio. 2. 3.
Tertium sacerdotium est à Deo institutum, legi Euangelicæ datum, & ordinatum ministerio Christi Domini, qui fuit Deus, & homo,& hoc est sacerdotium gratiæ, quod dici potest sacerdotium magnum in comparatione ad sacerdotium in lege naturæ. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 3.4.
Sacerdotium Euangelicum omne manet in Ecclesia, & durabit vsque ad diem Iudicij, cuius actus est sanctificare. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 5.
Sacerdotium maius est sacerdotium Episcoporum. tom.2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 6.
Sacerdotium maximum est sacerdotium summi Pontificis. to.2. ex Alex. à S. Elpidio. 3. 10.
Sacerdotium fuit in lege naturæ, sed imperfectum, item & in lege scripta. tom. 2. ex Aluarez. 11. 51.
Sacerdotij initium in lege naturæ Abel fuit; in lege verò scripta Aaron, quanquam Melchisedech prior obtulit sacrificium, sed spontanea volunrate. tom.2. ex Alnarez. 11. 52; & to.2. ex Alex. à S.Elpidio. 2. 3.
Sacerdotium,sicut Imperium,à Deo processit. to.2. ex Aluarez. 20. 6.
Sacerdotium incepit in Melchisedech; perfectionatum in Christo Domino; delegatum in D. Petro; exaltatum in Syluestro Papa. to.4. 88. 1.
Sacerdotium nouæ legis præstantius Leuitico. to.13.323. 2.
Sacerdotium veteris legis erat carnale, & per carnalem propagationem continuabatur, qua ratione erat subiectum potestati terrenæ. to.13. 422. 1.
Sacerdotium Iudæorum licèt sit abolitum, ipsi tamen non sunt omnino deleti propter eos, qui in fine Mundi sunt credituri. to.9. 451. 197.

Sacerdotium Christi Domini.

Sacerdotium Christi Domini est perpetuum. to.2. ex B. Ægidio. 46.1; & seq.
Sacerdotij Christi Domini, & Sacerdotij legalis discrimen. to.3. 120. 2.
Sacerdotium Christi Domini in æternum manet, quia Christus nunquam desinet. to.3. 121. 1.
Sacerdotium Regale Christi Domini probatur ex oblationibus Magorum, seu ex thure, quo significarut sacerdos; & ex auro, quo Rex figuratur. tom.19. 31. 2; & 167. 1.
Transtulit summum sacerdotium ab Aaron in se ipsum. to.19. 40. 2.
Eius sacerdotium debuit per successionem Pastorum continuari. to.20. 356. 4.
Eius sacerdotium non excludit, quòd alij dentur sacerdotes ad tempus in terris, qui illius sacramenta ministrent, vt impiè blasphemauit Caluinus. to. 20. 576. 2; & seq.
Vt summus sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, obtulit suum sacrificium in ara Crucis. to.7. 742. 2.
Vt sacerdos, non alligauit suam virtutem sacramentis, sed etiam sine illis potest suam gratiam conferre. to.7. 775. 2.
Munera summi sacerdotis exercuit. tom. 1. 41. 2.
Quomodò dicatur sacerdos secundùm ordinem Melchisedech? tom. 2. ex B. Ægidio. 44.1; & seq.
Est simul Sacerdos, & Imperator. tom. 2. ex Turrecrem. 47. 2.
Christum Dominum esse summum sacerdotem, & Pontificem etiam ipsi hæretici confessi sunt. to.16. 6. 1.
Christus Dominus summus sacerdos, Ecclesiæ sponsus, & Pontifex Monarchicus.to.1. 7. 1.
Regalis sacerdotij est Primas. tom. 1. 44. 1.
Item est Sacerdos, Pontifex, Rex, & Propheta. to.3. 40. 2.
Commisit D. Petro, & eius successoribus sacerdotij,& Regni perpetuum principatum. to.3. 46. 1.
Sacerdotalis dignitas Christi Domini. to. 3. 120.1.
Christus Dominus ex eo sacerdos, quo Pontifex; & eo Pontifex, quo sacerdos. to. 3. 120. 2.
Debuit Pontificem visibilem vice sui relinquere. to.16. 362. 2.
Tanquam summus sacerdos eiecit vendentes, & ementes de templo. to.3. 183. 2.
Tanquam summus Pontifex, instituit Episcopatum;& tanquam summus sacerdos, instituit ordinem sacerdotij. to.13. 368. 2.
Tanquam summus Pontifex,priùs elegit Discipulos, deinde instituit sacramenta; & postea dedit illis potestatem illa conficiendi. to.17. 24. 1.
Vt summus Pontifex, quomodò contulerit D. Petro Ecclesiæ primatum? to.13. 117. 2.
Vt Pontifex summus, habuit totius Ecclesiæ Primatum. to.1. 1. 1.
Transtulit summum sacerdotium ab Aaron in se ipsum. to.19. 40. 2.

Sacerdotium Apostolorum.

In Cœna Domini Apostoli fuerunt ordinati sacerdotes tantùm; Episcopi verò fuerunt postmodùm facti. to.9. 540. 124.
Fuerunt facti sacerdotes in Cœna.to.11. 538. 2.
Immediatè acceperunt à Christo Domino ordinem Præsbiteratus, & Episcopatus. to.3. 923. 2.
Antequam D. Petrus institueret Missæ ceremonias, consecrabant verbis Domini tantùm. to.19. 135. 1.
Quando fuerunt consecrati sacerdotes, non acceperunt potestatem remittendi peccata, quam acceperunt solùm post Resurrectionem Christi Domini. to.11. 538. 3.
In nocte Cœnæ receperunt potestatem ordinis. to.9. 540. 124.

Sacramentum.

Sacramentorum institutio, & ordinatio, ac certitudo ab voltate summi Ecclesiæ vniuersalis Pontificis dependet. tom. 6. 690. 1.

Sa-

Sacramentorum numerus. como 8. 556. 2; & to.19. 3. 2.
Sacramenta omnia fuerunt à Christo Domino instituta. to.7. 246. 1; & seq.
Sacramenta possunt cum effectu, & fructu veracirer conferri per malos. to.3. 28. 2.
Sacramenta probabiliter inceperunt cum Ecclesia. to.3. 39. 1.
Sacramenta Ecclesiæ perficit Christus Dominus. to.3. 64. 1.
Sacramenta sunt remedia sanctificationis contra immunditiam omnis peccati. to.3. 209. 1.
Sacramenta in Patrum antiquorum operibus figurata. to.3. 217. 2.
Sacramentorum essentialia nequeunt à Papa immutari, sed tantùm accidentalia. to. 9. 171. 20; & seq.
Sacramentorum numerus definitus in Angliæ reformatione. to.18. 352. 2; & seq.
Sacramenta sunt cœlesti referta virtute. to.19. 3. 2.
Sacramenta virturem receperunt à sanguine Christi Domini. to.19. 3. 2.
Sacramenta incorporant Christo Domino. to.19. 3. 2.
Excitant fidem in Christum, Deique misericordiam, & bonitatem. to.19. 4. 1.
Sacramenta ad hoc instituta sunt, vt habeamus certa, efficaciaque signa Diuinæ erga nos gratiæ. to.19. 3. 2.
Sacramenti definitio duplex allata à S. P. Augustino. to.19. 48. 1; & seq.
Quot modis dicantur? to.19. 48. 1; & seq.
Sacramenta conferunt gratiam. to.19. 48. 2.
Sacramenti definitio allata ab Vgone de Sancto Victore. to.19. 48. 2, & 316. 2.
Sacramenta sunt signa certa, & efficacia adeò, vt quam gratiam significant, ipsam contineant. to.19. 48. 2.
Sacramenta sine propria virtute esse non possunt. to. 19. 48. 2.
Sacramentorum natura, & numerus. to. 19. 49. 1.
Sacramentorum virtutes. to.19. 49. 1.
Sacramentorum efficaciæ non derogant mali mores ministrorum. to.19. 49. 1; & seq.
Vnumquodque sacramentum ex verbo, & elemento compositum est. to.19. 49. 1.
Sacramentorum ceremoniæ. to.19. 49. 2.
Sacramenta ministrare quanta, & quàm sublimis potestas sit? to.17. 508. 2; & seq.
Sacramentorum virtute peccata delentur, quæ sunt animæ lethales morbi. to.19. 49. 1.
Sacramenta nouæ legis sunt in maiori pretio apud Deum, quàm sacramenta veteris legis. to.19. 50. 2.
Sacramenta sunt portæ, per quas in Ecclesiam intramus. to.19. 50. 2.
Sacramenta expressa fuerunt in Scripturis Diuinis. to.19. 61. 1; & seq.
Sacramenta acceperunt virtutem, quando à latere Christi Domini exiuit sanguis, & aqua. to. 19. 62. 1.
Sacramentorum finis est Dominus. tomo 19. 62. 2.
Sacramenta sunt semper permansura in Ecclesia. to.19. 128. 1; & seq.
Sacramentorum dispensatio à D. Petro originem habuit. to.19. 134. 1.
Sacramentum dicitur ab actiuè sacrando, seu sanctificando. to.19. 315. 2; & seq.
Sacramenta ex latere Christi Domini fluxerunt. to.19. 315. 2; & to.2. ex B. Ægidio. 39. 1.
Sacramenta à secretis, vel sacris virtutibus dicuntur. to. 19. 315. 2.
Sacramenta quomodò causent gratiam? to.19. 317. 2.
Sacramenta delent peccata instrumentaliter; Deus autem auctoritariuè. to.19. 318. 1.
Sacramenta possunt conferri etiam peccatoribus attritis. to.19. 321. 2.
Sacramentorum veteris, & nouæ legis differentia. to.19. 316. 1.
Sacramenta nouæ legis & continent gratiam, & ipsam dignè suscipientibus conferunt. to. 19. 316. 2.
Sacramenta ex meritis passionis Christi Domini habuerunt efficaciam. to.2. ex B. Ægidio. 39. 1.
Sacramenta legis Euangelicæ in sanguine mediatoris Dei, & hominum Christi Iesu veri Dei, & veri hominis offeruntur. to.16. 342. 11.
Sacramentorum ianua est baptismus, & remittit omnia peccata originalia, & actualia, etiam sine pœnitentia exteriori. to. 16. 343. 3.
Sacramentalia legis veteris, licèt cessauerint, tamen moralia remanserunt. to. 16. 345. 18.
Sacramenta omnia sunt instituta ante passionem Christi Domini, sed non sunt omnia tunc executa. to.13. 317. 2.
Sacramentorum certitudo non minùs est necessaria in Ecclesia, quàm certitudo capitis Ecclesiæ. to.3. 603. 1.
Sunt tamen diuersi generis. to.3. 603. 1.
Sacramenti integritas est de iure Diuino. to.5. 627. 1.
Sacramenta extra Ecclesiam ministrata. to.5. 703. 1; & seq.
Sacramenta nouæ legis gratiam dare his, qui non ponunt obicem est sententia hæretica Luthetana. to.3. 304. 2.

Sacramentum Baptismi.

Sacramentum baptismi est primum, & ianua omnium sacramentorum. to.3. 203. 2.
Dicitur vnum baptisma; quia materia, & forma apud omnes est eadem; & quia non diuersificatur ex diuersitate ministri, & quia iterari non potest. to.3. 202. 2.
Sacramentum baptismi susceptum in hæresi est validum. to. 5. 704. 1; & seq.
Sacramentum baptismi falsum non lauat à peccato originali; sicut falsa pœnitentia non mundat à peccatis post baptismum commissis. to.5. 713. 2.
Sacramenti baptismi gratia confertur paruulis per fidem, & charitatem Ecclesiæ; sicut enim peccatum per alium; ita per fidem alterius saluantur. to.6. 566. 2.
Quamuis parentes offerentes non credant, attamen consequuntur sacramentum baptismi ex vi intentionis Ecclesiæ, quę tanquam omnium Mater omnes, & singulos spiritaliter generat. to.6. 566. 2.
Sacramentum baptismi est iuris Diuini; modus autem baptizandi, vel per aspersionem; per vnam, vel per trinam immersionem in Eccle-

Ecclesia, vel extra Ecclesiam est iuris humani. to.11. 531. 2.

Per vnam immersionem confertur; quia sicut per trinam designatur Trinitas Diuinarum personarum, in quarum nomine confertur; ita per vnicam indicatur vnitas. tomo 11. 565. 3; & seq; & to.1. 382. 1.

Sacramentum baptismi esse conferendum paruulis ex traditione Apostolorum Ecclesia recepit. to.14. 357. 1; & 395. 2; & to.1. 209. 1.

Eius ritus, & ceremoniæ. tom. 14. 395. 1; & seq.

In casu necessitatis ab infideli collatum est licitum; extra casum verò necessitatis est validum, sed illicitum. to. 14. 466. 1; & seq.

Si conferatur ab hæreticis cum recta intentione faciendi, quidquid facit Ecclesia, est validum. to.15. 392. 7; & seq.

Habet conferre vitæ renouationem, quæ non fit, nisi per fidem, & gratiam, quæ per sacramentum baptismi confertur. tomo 19. 48. 2.

Est simpliciter necessarium ad salutem. tomo 19. 50. 1.

Cùm infans sacramentum baptismi suscipit, credit per alium, sicut per alium peccauit. to.19. 50. 1.

Sacramentum baptismi magis diligitur à Deo, quàm circumcisio. to.19. 50. 2.

Sacramenti baptismi figura fuerunt aquæ diluuij. to.19. 50. 2.

Insuper aquæ maris rubri. to.19. 51. 2.

Fuit expressè descriptum Psal 28. illis verbis: *Vox Domini super aquas, Deus maiestatis intonuit*. to.19. 61. 1.

Fuit Io. 3. à Christo Domino institutum. tomo 19. 62. 1.

Sacramentum baptismi nos mysticè incorporat Christo Domino, & efficit corpus illius mysticum. to.19. 132. 1; & seq.

Sacramenti baptismi tres species. to.19. 132. 2; & seq.

Nos efficit Christi Domini membra. to. 19. 479. 2.

Habet virtutem regenerandi ad gratiam, & vitam æternam. to. 19. 316. 1.

Sacramentum baptismi non confert sacerdotium; quia non confert sacramentum ordinis. to.20. 579. 1.

Collatum in nomine Christi Domini absque expressione Diuinarum personarum an sit validum; vbi an asserere validum esse sit hæreticum? to. 9. 722. 2; & 723. 1; & to.4. 813. 74.

Sacramenti baptismi forma fuit ab Arianis, & Priscillianistis corrupta, quam tamen restituit Vigilius Papa. to.1. 150. 1.

Sacramentum baptismi negarunt Ascodrytæ, & Archontici hæretici vetustissimi; deinde Manichæi, & alij posteriores hæretici. to.1. 380. 2; & seq.

Sacramenti baptismi necessitas ad salutem à pluribus Pontificibus contra plures hæreticos fuit definita. to.1. 381. 1.

Exorcismus, & aliæ ceremoniæ, quæ præmittuntur sacramento baptismi, quid significent? to.1. 381. 2.

Sacramentum baptismi in adulto debent præcedere catechismus, & exorcismus; in paruulis autem solus exorcismus. to.1. 381. 2.

Sacramentum baptismi antiquitus fuit solùm statutis temporibus sanis collatum; infirmis verò quolibet tempore. to.1. 382. 1.

Etiam à laicis in casu necessitatis extremæ potest conferri. to.1. 382. 2; & to.4. 54. 1.

Sacramenti baptismi forma essentialiter seruanda, sine qua est inualidum. to. 1. 381. 2.

Sacramentum baptismi est prima, & præuia dispositio ad omnes principatus politiæ Christianæ. to.3. 63. 1.

Conficitur ex virtute Diuina, tanquam ex semine, & ex Ecclesiæ fide, tanquam ex virtute dispositiua. to.13. 405. 2.

Debet Eucharistiæ collationem præcedere. to.4. 54. 1.

Est magis necessarium ad salutem, quàm Eucharistia; vnde magis dolendum, quòd quis decedat sine baptismo, quàm sine Eucharistia. to.4. 54. 1.

Tantùm valet ab vno, quàm ab altero ministro collatum. to.4. 766. 140.

Necessitatem sacramenti baptismi negauit Caluinus asserens infantes nasci sanctos, & hæredes vitæ æternæ, ac propterea sine peccato originali. to.16. 460. 4.

Item sui immemor docuit per baptismi sacramentum non tolli peccatum originale, sed in nobis manere, quandiu viuimus. to.16. 460. 4.

Sacramenti baptismi necessitas ad salutem deducitur ex necessitate tollendi originale peccatum. to.16. 460. 5; & seq.

In sacramento baptismi Christus Dominus duplicem virtutem exercet; vnam, qua simul cum Patre, tanquam causa principalis, mundat à peccato; & hæc nulli creaturæ est communicabilis; altera secundum naturam humanam, quæ potestas excellentiæ ministerialis appellatur. to.4. 766. 140.

Potestas ministerialis excellentiæ, quam Christus Dominus, vt homo, exercet in sacramento baptismi, importat, quòd sit institutor sacramentorum; quòd possit gratiam conferre etiam extra sacramenta; quòd meritum illius passionis operetur in sacramento baptismi, & in omnibus alijs sacramentis; & quòd sacramentum baptismi in ipsius nomine tantùm conferatur. tomo 4. 766. 140.

Sacramenti baptismi vel in re, vel in voto necessitas demonstratur. to.2. ex B. Ægidio. 28. 2.

Eius aqua duplicem operatur effectum; scilicet gratiam, & caracterem. to.2. ex B. Ægidio. 61. 2.

Accedens ad sacramentum baptismi debet esse paratus ad omnia dimittenda propter Christi Domini fidem. to.2. ex Adolpho. 101. 2.

Quænam sit materia, & forma sacramenti baptismi? to.18. 353. 1.

Sacramentum Confirmationis.

Sacramenti confirmationis materia est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiæ; & balsamo, qui odorem significat bonæ famæ per Episcopum benedictum. to.18. 353. 1.

Sacramenti confirmationis forma est; *signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salu-*

salutis, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. to.18. 353. 2.
Sacramenti confirmationis minister est Episcopus. to.18. 353. 2; & to.19. 51. 1.
Sacramenti confirmationis effectus est, quòd in eo detur Spiritus sanctus ad robur, sicut datus est Apostolis in die Pentecostes, vt Christianus audacter Christi Domini confiteatur nomen. to.18. 353. 2.
Sacramentum confirmationis in lege veteri fuit figuratum. to.19. 51. 2.
Illius institutio. to.19. 62. 1.
Sacramentum confirmationis confert ea, quę sunt iurisdictionis. tomo 2. ex B. Ægidio. 43. 1.
Sacramentum confirmationis ministrare potest etiam simplex sacerdos ex concessione solius Papæ. to.4. 521. 159.
Ad sacramentum confirmationis requiritur chrisma. to.19. 51. 1.
Per ipsum conferuntur septem dona Spiritus sancti. to.19. 51. 2.
Est verum sacramentum. to.19. 52. 1.
De substantia huius sacramenti est frontis locus; quia denotat audaciam confessionis contrariam timori, cùm sedes audaciæ, & erubescentiæ frons esse censeatur. tomo 19. 51. 2.
Sacramentum confirmationis causare gratiam, & esse verum sacramentum demonstratur ex propria Christi Domini actione, & Apostoli Pauli imitatione; nec non plurimorum Sanctorum Romanorum Pontificum, tum Martyrum, tum Confessorum scriptis. to.19. 52. 1.
Alapa impingitur confirmato, vt innicta patientia, & fortitudine ad mundi certamina accingi in Christo denotetur. to.19. 52. 1.

Sacramentum Eucharistiæ.

Sacramenti Eucharistiæ definitio. to.19.52.2.
Sacramenti Eucharistiæ institutio. to.19. 62. 2; & 52. 2.
Sacramenti Eucharistiæ consecratio in pane azymo est antiquissima. tomo 5. 592. 2; & seq.
Sacramentum Eucharistiæ vsque ad S. P. Augustini tempora paucis dabatur. tomo 7. 222. 2.
Sacramentum Eucharistiæ sub vtraque specie sublatum fuit laicis propter scandala. to.7. 222. 2.
In Ecclesia Africana in die cœnæ dabatur omnibus post prandium. to.7. 222. 2.
Sacramenti Eucharistiæ qualibet species continet totum corpus, & sanguinem Christi Domini. to.7. 223. 5.
Sacramenti Eucharistiæ sumptio spiritualis, realis, & sacramentalis, ac sub altera tantùm specie in Euangelio Ioannis continetur. to.7. 223. 1.
Sacramentum Eucharistię Sanctorum Patrum testimonijs demonstratur. to. 7. 248. 1; & seq.
Sacramentum Eucharistiæ mille annis non fuisse in Ecclesia blasphemarunt Hæretici; quorum mendacium Sanctorum Patrum testimonijs conuincitur. to. 15. 344. 2; & seq.
Sub vtraque specie iustis de causis fuit interdictum. to.15. 349. 1.
Sacramenti Eucharistiæ efficacia. tomo 3. 743. 2.
Sacramenti Eucharistiæ sumptio quam dispositionem requirat? to.13. 255. 2; & seq.
Sacramenti Eucharistiæ sumptioni non statim debet succedere comestio. tomo 13. 256. 1.
An in solo pane confici possit? to.3. 13. 2.
Antiquis temporibus sumebatur à laicis sub duplici specie. to.4. 3. 1.
Est mysterium mysteriorum. to. 4. 5. 2.
Quomodò sumebatur in Ecclesia Africana? to.1. 209. 2.
Sacramenti Eucharistiæ materia, & forma. to.18. 353. 2.
Sacramenti Eucharistiæ immensa sunt munera. to.19. 52. 2.
Continet verè, non figuratè carnem, & sanguinem Christi Domini. to.19. 53. 1.
Eius figura fuit panis, & vinum Melchisedech. to.19. 53. 2.
Item agnus Paschalis. to.19. 53. 2.
Item manna, quod de cœlo pluit Hebræis. to.19. 53. 2.
Sacramentum Eucharistiæ auctorem vitæ, & mortis victoriam in se continet teste S. P. Augustino. to.19. 52. 2.
Sacramentum Eucharistiæ adorandum, colendumque est. to.19. 52. 2.
Sacramenti Eucharistiæ nomen significat bonam gratiam, seu gratiarum actionem. to.19. 52. 2.
Sacramentum Eucharistiæ quandonam confici possit in solo pane? to.3. 13. 2.
Sacramentum Eucharistiæ esse celebrandum integrum, atque perfectum in pane, & vino, est de iure Diuino Euangelico. to. 3. 13. 2.

Sacramentum pœnitentiæ.

Sacramentum pœnitentiæ fuit figuratum in confessione Aaronis. to.19. 56. 2.
Sacramentum pœnitentiæ post naufragium esse secundam tabulam constat ex D. Hieronymo. to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentiæ lapsos erigit, saucios curat, imbecilles roborat, mortuos viuificat, perditos restituit, omniaque demum, quæ peccatum vitiat, pœnitentia redintegrat teste S. P. Augustino. to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentię quando institutum fuerit? to.19. 62. 2.
Sacramenti pœnitentiæ definitio. tomo 19. 53. 2.
Sacramenti pœnitentiæ materia, & forma. to.18. 354. 1.
Eius partes sunt oris confessio, cordis contritio, & operis satisfactio. to.19. 54. 1; & & to.18. 354. 1.
Quanta sit eius virtus? to.19. 54. 1.
Sacramentum pœnitentiæ habet virtutem dimittendi peccata. to.19. 316. 1.
Sacramentum pœnitentiæ fuit necessarium in veteri, & noua lege. to.19. 54. 1.
Fuit hoc sacramentum à Christo Domino institutum. to.19. 54. 2; & 55. 1.
Quem timorem requirat? to.19. 56. 1.
Timor seruilis non est spernendus. tomo 19. 56. 1.
Sacramenti pœnitentiæ contritionis necessitas. to.19. 55. 2.
Sacramenti pœnitentiæ minister est sacerdos ha-

habens auctoritatem absoluendi, vel ordinariam, vel ex commissione superioris. to.18. 354. 1.
Sacramenti pœnitentiæ effectus est absolutio à peccatis. to.18. 354. 1.

Sacramentum extremæ vnctionis.

Sacramentum extremæ vnctionis Christus Dominus instituit, quando sua traditione Apostoli ægros inungentes sanitati restituebant. to.19. 62. 2; & 57. 1.
Sacramentum extremæ vnctionis est signum, quod manu sacerdotis fit linitione ex oleo oliuæ ab Episcopo consecrato ad infirmantium membra, quibus delinquitur, quo infirmitas alleuiatur, peccatorumque residua delentur. to.19. 57. 1.
Sacramenti extremæ vnctionis materia est oleum oliuæ per Episcopum benedictum. to.18. 354. 1; & to.19. 57. 2.
Hoc sacramentum dari non debet, nisi infirmo, de cuius morte timetur. to.18. 354. 1; & to.19. 57. 2.
Sacramenti extremæ vnctionis forma est: *Per istam vnctionem, & suam pijssimam misericordiam indulgeat tibi Dominus, quidquid per visum, &c.* to.18. 354. 1; & to.19. 57. 2.
Minister huius sacramenti est sacerdos. to.18. 354. 1; & to.19. 57. 1.
Eius effectus est mentis sanatio: & in quantùm autem expedit, ipsius etiam corporis. tomo 18. 354. 1; & to.19. 57. 1.
De hoc sacramento inquit B. Iacobus Apostolus: *Infirmatur quis in vobis? inducat præsbiteros Ecclesiæ, vt orent super eum, vngentes eum oleo in nomine Domini, &c.* to.18. 354. 1; & seq; & to.19. 57. 1.
Fuit figuratum in lege veteri in vnctione Azaelis in Regem Syriæ, & Elisei in prophetam. to.19. 57. 2.
Est verum sacramentum nouæ legis. tom. 19. 57. 2.
Negantes hoc sacramentum conferre gratiam, vel repugnare sententiæ D. Iacobi, &c. excommunicantur. to.19. 57. 2.
Sacramentum extremæ vnctionis D. Petrum præ cæteris Apostolis priùs contulisse necessaria præsumptione potest comprobari. to.19. 136. 2.

Sacramentum ordinis.

Sacramentum ordinis est, cuius materia est illud, per cuius traditionem confertur ordo. to.18. 354. 2.
Forma huius sacramenti est: *Accipe potestatem offerendi sacrificium in Ecclesia pro viuis, & mortuis*, in nomine Patris, &c. to. 18. 354. 2; & to.19. 57. 2; & 139. 2.
Ordinarius minister huius sacramenti est Episcopus. to.18. 354. 2.
Eius diuisio, & multiplicitas. to.19. 58. 1.
Sacramenti ordinis institutio. to.19. 58. 1.
Sacramento ordinis insigniti in magna veneratione semper habiti sunt. to.19. 58. 2.
Sacramentum ordinis imprimit caracterem. to.19. 59. 1.
Fuit figuratum in consecratione Aaronis, & eius filiorum. to.19. 59. 2.
Item in illis, qui fuerunt in Arca Noe conclusi. to.19. 59. 2.
Eius quoque institutio. to.19. 62. 2.
Sacramentum ordinis primus omnium contulit D. Petrus. to.19. 135. 1.
Sacramentum ordinis per manuum impositionem confertur. to.20. 165. 2.
Sacramentum ordinis non potest iterari. tomo 19. 59. 1.
Sacramentum ordinis non conferre gratiam, neque esse sacramentum fuit hæresis Lutheri. to.19. 59. 2.

Sacramentum matrimonij.

Sacramentum matrimonij est viri, & mulieris legitima coniunctio indiuiduam vitæ consuetudinem continens. to.19. 59. 2.
Sacramentum matrimonij est signum coniunctionis Christi Domini, & Ecclesiæ secundùm Apostolum. to. 18. 354. 2; & to. 19. 60. 1.
Sacramenti matrimonij causa efficiens regulariter est mutuus consensus per verba de præsenti expressus. to.18. 354. 2.
Sacramenti matrimonij triplex bonum; primum est proles suscipienda, & educanda ad cultum Dei; secundum fides, quam vnus coniugum alteri seruare debet: tertium indiuisibilitas matrimonij. to.18. 354. 2.
Ante Christi Domini aduentum eius vinculum non erat adeò forte; soluebatur enim per libellum repudij. to.19. 59. 2.
Eius origo in Paradiso terrestri. to.19. 60. 1.
Est verum sacramentum. to.19. 60. 1.
Debet fieri prolis suscipiendæ intentione. tomo 19. 60. 2.
Confert gratiam. to.19. 60. 2.
A Christo Domino fuit benedictum in nuptijs Canæ Galileæ. to.19. 60. 2.
Eius institutio. to.19. 62. 2.
In statu innocentiæ fuit institutum. tom. 19. 137. 2.
Quoad substantiam est iuris Diuini; quoad gradus non prohibitos iuris humani. tomo 11. 531. 6.
Priscæ Ecclesiæ temporibus permittebatur ante, non post susceptum præsbiteratum. to.7. 227.2.
Potest esse sine copula coniugali, quæ non est de eius essentia. to.9. 755. 2.
In lege veteri præferebatur virginitati propter expectationem Verbi per viam generationis venturi. to.9. 755. 2; & seq.
Non perficitur solo consensu naturali, nisi concurrat qualitas libertatis. tom. 9. 116. 129.
Idem dicitur in matrimonio spirituali. to.9. 116. 129.
Licèt sit de iure naturali, & Diuino, nihilominùs Papa in eo dispensat; & personas inhabiles habilitat. to.9. 477. 53.
Insolubilitas à quo oriatur? tom.2. ex Adolpho. 97. 1.
Interdictum fuit Præsbiteris, & Diaconis in Concilio Romano. to. 2. ex Alano. 51. 1.
Sacramenti matrimonij impedimenta dirimentia iure naturali nequeunt dispensari à Papa. to.5. 172. 200.
Impedimentum ortum ex affinitate in recta linea an irritet? to.5. 172. 201.
Non irritatur iure naturæ, vel Diuino ex affinitate in primo gradu lineæ transuersæ. to.5. 173. 205.
Inter consanguineos vsque ad quartum gradum irritum est iure Ecclesiastico. tom. 5. 169. 188.
In primo gradu rectæ lineæ irritum est iure na-

naturæ, & indiſpenſabile. to. 5. 169. 189; & ſeq.
An in cauſa hæreſis poſſit diſſolui? to. 5. 125. 26.
Ratum an poſſit diſſolui? to. 5. 162. 165.
Conſumatum nequit diſſolui. to. 5. 163. 168; & to. 18. 457. 1.
Initum contra interdictum Papæ an ſit validum? to. 5. 161. 158; & ſeq.
Initum defectu conſenſus nequit diſpenſari. to. 5. 177. 222.
Ratum, non conſummatum poteſt ex diſpenſatione diſſolui. to. 5. 631. 1.
Initum cum conſobrina patris poteſt diſpenſari; non autem cum nouerca, vel nuru. to. 5. 173. 206; & ſeq.
Legitimum, & conſummatum, neque auctoritate Papæ ſolui poteſt. to. 2. ex B. Ægidio. 19. 1.
Per verba de præſenti contractum poſſe diſſolui non fuit ab Alexandro III. definitum. to. 1. 350. 2.

Sacramentarij.

Sacramentariorum omnium pater fuit Berengarius, parum eruditus, inanis gloriæ cupidus, animo elatus, & conuiciator. to. 15. 346. 2.
Sacramentariorum hæreſis ſecutus fuit Zuinglius. to. 4. 681. 72; & ſeq.
Sacramentariorum hæreſis damnata fuit ab ipſiſmet Lutheranis. tomo 4. 681. 72; & ſeq.
Imò etiam ab ipſiſmet ſacramentarijs fuit damnata. to. 4. 682. 82.
Sacramentarij in Sacramentarios, & Trinitarij in Trinitarios ſe inuexerunt. to. 4. 682. 82.
Ex Sacramentarijs etiam Caluinus in eodem præuaricandi genere perpetuus eſt. to. 4. 682. 80.
Sacramentarij, & Lutherani damnarunt Anabaptiſtas. to. 4. 682. 75.
Sacramentarij, & Lutherani damnarunt Trinitarios, & è contra. to. 4. 682. 77.

Sacrificium.

Sacrificium aliud eſt ſacrificium laudis, aliud gratiarum actionis. to. 17. 17. 2.
Sacrificia vetera erant figuræ ipſius Chriſti Domini, qui ſe obtulit Patri ſacrificium pro nobis. to. 17. 18. 1.
Sacrificia veteris legis figurarunt ſacrificium Miſſæ legis Euangelicæ. to. 18. 33. 1.
Sacrificiorum oblatio, quæ ſoli Deo vni, & vero ſunt offerenda, ad cultum Dei pertinet. to. 3. 311. 1.
Sacrificium ſpirituale eſt contritio, & humiliatio cordis. to. 3. 311. 1.
Item Sacrificium ſpirituale eſt caſtigatio, & maceratio carnis. to. 3. 311. 1.
Huius Sacrificij Sacerdos eſt ratio; altare cor; hoſtia corpus; ignis charitas. to. 3. 311. 1; & ſeq.
Item Sacrificium ſpirituale eſt quodlibet iuſtitiæ, & miſericordiæ opus. tom. 3. 311. 2.
Item ſacrificium ſpirituale eſt defenſio veritatis, vnitas charitatis. to. 3. 311. 2.
Sacrificium ſpirituale eſt ſacrificium laudis. to. 3. 311. 3.
Sacrificium ſalutare eſt attendere mandatis, & diſcedere ab omni iniquitate, & generaliter ſacrificium completum eſt Deo perfectè corpus, & animam offerre. to. 3. 311. 2.
Sacrificij perfecti duo ſunt actus, ſcilicet operatio, & oratio. to. 3. 311. 2; & ſeq.
Sacrificium ſpirituale omnium completiuum eſt quilibet actus virtutis, & quodlibet opus bonum in Deum relatum, & ad veram beatitudinem ordinatum teſte S. P. Auguſtino. 3. 312. 1.
Sacrificia vetera deſignarunt Chriſti Domini paſſionem. to. 18. 471. 2.
Sacrificium tria requirit, nempe vt res prophana fiat ſacra, vt Deo offeratur; & vt conſummetur. to. 20. 578. 1; & ſeq.
Sacrificia legis veteris in ſanguine hircorum, & aliorum animalium offerebantur. to. 16. 341. 12.
Sacrificia veteris legis non tantùm ſignabant cruentum illud, quod Chriſtus Dominus in cruce ſacrificium obtulit, ſed etiam incruenta alia, quę ingiter offert Eccleſia, vt docet S. P. Auguſtinus. to. 4. 732. 16.
Sacrificia Hebræorum non negantur à S. P. Auguſtino. to. 17. 18. 1.

Sadoch.

Sadoch, & Abiathar ſchiſma circa Summum Sacerdotium. to. 20. 363. 2.
Sadoch, & Abiathar probabile ius habuerunt ad Pontificatum, donec Dauid ex Dei ſpeciali reuelatione, non Regia poteſtate, vt declarauit Innocentius III; indicauit attinere ad Sadoch. to. 20. 363. 2.
Sadoch prætendebat apud Saulem Pontificatum; quia interfectis à Saule Sacerdotibus ab Heli redibat ſummum Sacerdotium ad familiam Eleazar. to. 20. 363. 2.
Sadoch deſcendebat ex Aaron per familiam Eleazar. tom. 20. 363. 1; & tom. 9. 631. 1.
Sadoch vnxit Salomonem. tom. 17. 405. 1; & ſeq.

Sagena.

Sagena miſſa in mare ex omni genere piſcium congregans fuit figura Eccleſiæ. to. 4. 30. 2.

Salamina, ſeu Salamia.

Salamina, ſeu Salamia fuit Metropolis in Inſula Cypri, cui præſedit S. Epiphanius. to. 14. 443. 2.

Salebinus.

Salebini I. Turcarum Imperatoris epiſtola Innocentium IV. varijs titulis honorat. to. 10. 132. 1.

Salomon.

Salomon immoderato vſu mulierum ad hoc vſque perductus eſt, vt Idolis templa fabricaret, & qui priùs templum Deo conſtruxerat, aſſiduitate libidinis, & perfidiæ Idolis templum conſtruxit. tom. 16. 425. 2.
Salomon amabilis Deo, cui Deus bis fuerat reuelatus, quia amator mulierum fuerat, à Dei amore receſſit. to. 16. 425. 3.
Salomon dicebat: *Sapientia, cùm ſit vna, omnia poteſt*: quaſi iſtam potentiam voitari attribuens. to. 16. 360. 19.
Salomonis templum potuit appellari domus Dauid; tum quia Dauid primus id nouerat, materiamque in eius ædificationem præ-

præparauerat; tum quia filio Salomoni, vt templum ædificaret, iam moriens præcepetat. to.17. 402. 2.
Salumon quare Abiathar eiecit? to.13. 422. 1; & seq.
Salomoo fuit Christi Domini figura. tom.17. 405.2.
Salomoo benedixit omni Ecclesiæ Israel. tomo 18. 5.2.
Salomoo statit in coospectu Ecclesiæ Israel, idest io ceto Principum, & Ducum familiarum Israel. to.18. 5.2.
Salomon accepit à Deo sapientiam ad gubernandum suum Regnum. to.18. 170.1; & seq.
Salomoo priuauit Abiathar munere sacerdotali, vel vt Propheta, vel ex speciali Dei mandato. to.19.412.2; & 564.1; & to.19. 34.1.
Salomon amouit Abiathar, *vt impleretur sermo Domini &c.* to.18. 564. 1.
Salomon abiecit Abiathar Sacerdotem, & in exilium, tanquam perduellionis reum, relegauit; noo tameo eum digoitate sacerdotali priuauit, cùm vsque ad diem mortis suæ sacerdos manserit. to.3. 501. 2.
Salomon, propter temporalem causam, non Ecclesiasticam, & Diuinam id fecit. to.3. 501. 2.
Salomon, qnaouis malus, oon fuit statim Regno priuatus. to.14.376. 2.
Salomon vnctus fuit à Sadoch. to.17.405.1; & seq.

Salomon Metropolita.

Salomon Metropolita Euphratis Misanis Nestorianus de aduentu, & morte D. Petri Romæ. to.1. ex Ecchellensi. 50. 1.

Saluator.

Saluator ab initio mundi promissus fuit. to.3. 40. 2.
Saluatoris figura fuit Melchisedech. to.3.41. 1.
Saluator noster mortuus est principaliter pro peccato originali. to.1. 119.2.
Pro omnibus mortuus est. to.15. 609.14.
Eius passio nobis contulit beatitudinem, quia indulgentiam nobis meruit peccatorum. to.8. 111. 1; & seq.
Semel pro peccatis omnium hominum mortuus est. to.1. 225. 1; & seq.
Quo aono ætatis suæ mortuus fuerit? to.17. 240.1.
Quo anno eius mors successerit? to. 14.519. 1; & to. 17. 229. 1.
Quo tempore visibiliter conuersatus fuerit? to.13. 315. 2.
Eius mors quo anno contigerit, est iocertum. to.20.65.2.
Non est io ligno crucifixus, vt clerus dominaretur. to.20.353.2; & seq.
Ignorantia consulatus, quo oatus, & quo passus fuit Saluator, fuit causa, ob qnam aliqui erraueriot circa tempus, qua impleta fuit eius passio teste S. P. Augustioo. to. 17. 229.1.
Fuit figuratus io Arca Noe. to. 7. 757.2.
Nomine petræ, seu lapidis aogularis fuit significatus. to.16.393.17; & seq; & to.17. 72. 2; & seq.
Eius aduentus in mundum qualis fuerit? tomo,18, 158. 1.
Nascente Domino cur fuerit à Cæsare Augustode scriptus totus Orbis? to.4.734.29.
Natus est sub Herode Ascalonita. to.9. 675. 1.
Non venit legem soluere, sed adimplere; ideo noo sustulit iura naturæ, & gentium, sed perfecit; quia illa ita ordinauit, vt sui Viearij potestati subdaotur. tom.18. 381. 2.
Venit principaliter ob peccatum originale. to.4.812. 66.
Causa adæqnara eius aduentus in mundum fuit redemptio tam à peccato originali, quàm à peccatis actualibus. tomo 4. 812. 66.
Ex eius latere fluxernot sanguis, qui designauit Eucharistiæ Sacramentum; & aqua, quæ significauit baptismum. to.4. 104. 1.
Tanquam filio naturali, dedit ei Deus Pater omnem potestatem in Cęlo, & in terra. to. 17.405.1.

Saluatoris Ecclesia.

Saluatoris Ecclesia appellatur Constantioiana, quia à Constantino coodita fuit. to.19. 47.2.
Fuit prima Ecclesia, quæ ædificata fuit in toto Orbe terrarum. to.19. 47. 2.
Io ipsa celebratum fuit Concilium Lateraneose propter locum frigidiorem. to. 19. 47. 2; & seq.

Salus.

Salutem alijs mereri non possumus. tomo 7. 222.1.
Salus oulla extra Ecclesiam. to.3. 33.2.
Salutis viæ sunt septem; prima est via ioooceotiæ: secuoda est pæoiteotię; tertia est misericordię; quarta est iustitię; quiota est patientię in tribulatiooe; sexta est studij sapientiæ Diuioæ; septima est Charitatis. to.19.46.2.

Samaritides fœmina.

Samaritidis coouersio fuit mirabilis. to.8. 94.2.

Samosatensis Ecclesia.

Samosatensis Ecclesia sic fugiebat suum Pastorem hæreticum, vt solus ipse in Ecclesia remaneret. to.3.944. 1.

Sampson Episcopus.

Sampsonis Cicestrensis Episcopi liber de primatu Regis Angliæ instrumentum Sathanæ fuit, quo persuasit Henrico IV. Aoglorum Regi Ecclesię primatū. to.18. 292.2;& seq.

Samuel.

Samuel fuit simul Rex, & Sacerdos. tom.6. 44. 1.
Samuel fuit Iudex, & Propheta. tom. 14. 368.2.
Samuel Regno spoliauit Saulem, & vnxit Dauidem; Sadoch antem vnxit Salomonem. to.17. 405. 1; & seq.
Samuel habuit vtranque potestatem, antequam vngeret Saulem. to.19.33. 2.
Samuel ex præcepto vnxit Saulem io Regem Israel. to.3.42. 1.
Samnel ante Saulem Minister Domioi populum regebat. to.3. 42.1.
Fuit Mioister Domini in templo, & loco Sacerdotis. to.3. 42. 1.
Samuel inuocator nominis Domini; licèt non Sacerdos, figurans Papam, populum Israe.

Israelis cun ctis diebus suis iudicauit,& texit Israelem. to. 3. 29. 2.
Samuel à S.P. Augustino appellatur summus Sacerdos, & Pontifex Ecclesiæ Iudæorum, non quia fuerit,sed quia sæpe Deo monente Pontificalibus fungebatur. t.4.577.27.

Sanctitas.

Sanctitas vnde dicatur? tomo 19. 63. 1;& seq.
Sanctitas aliquando sumitur pro mundare. to.19.63.1.
Sanctitatis nomen sumitur etiam, prout importat religionem,seu obseruantiam eorū, quæ ad Deum pertinent. to.19.63. 2.
Sanctitatis nomen vnde ortum fuerit? to.20. 304.2.
Sanctitatis nomen cui de iure conuenire debeat? to.20. 304.3.
Quibus hominibus conueniat? to.20.304.3.
Sanctitatis plures differentiæ specie diuersæ. to.20.305.4.
Sanctitas est ab omni immundiria libera, & perfecta, & omnino immaculata mundities. to.3. 209.1.
Sanctitas vitæ non sat est ad plenam doctrinæ intelligentiam. to.4.799. 141.
Sanctitas, & puritas vitæ quomodò conducat ad agnitionem? to.4.800. 142.
Sanctitas vnde formaliter proueniat? tom.3. 608.1.
Ad sanctitatem requiritur carentia immunditiæ. tom.3. 209.1.
Sanctitas aliquando tribuitur Patri propter auctoritatem principij. to.3. 209.2.
Aliquando Filio propter humanitatem assumptam, secundùm quam passus est. to.3. 209.2.
Et aliquando Spiritui sancto. to.3. 209.2.

Sanctitas Ecclesiæ.

Sanctitas Ecclesiæ quid importet? to.3. 202. 1;& seq.
Sanctitas Ecclesiæ ex Apostolo ostenditur. to.16. 258. 1;& seq.
Charismata Ecclesiæ, quæ iudicant eius sanctitatem. to.1. 5. 1.
Multipliciter est sancta. to.4. 257. 6.
Dicitur sancta, quia Christus Dominus illam mundauit aquæ lauacro, & quia habet firmitatem. to.19. 63.1; & seq.
Item dicitur sancta propter virtutes, & quia recipit sanctiones Diuinas, & quia Deum sanctificat; & quia verum Deum colit. to.19. 64.1;& seq.
Quomodò petat remissionem peccatorum, si sancta est? to.19. 65.1.
Sancta semper fuit in aliquibus. to.19.64.2.
Quæ sanctitas Ecclesiæ militanti competat? to.19.65.1.
Sanctitas Ecclesiæ non tollitur per peccata venialia. to.19. 65.1.
Sanctitati Ecclesiæ non detrahunt peccata iustorum. to.19. 66.2.
Quomodò Ecclesiæ Regnum sit Sanctum? to.3. 209.1;& 210.1.
Sancta dicitur Ecclesia propter opera bona, & virtutes. to.3. 209.1.
Item dicitur sancta, quia per gratiam sanctificatur, & mundatur; to.3.209.1.
Item dicitur sancta, quia per Diuinam præsentiam, & inhabitationem sanctificatur. to.3. 209.1.
Sanctitas Ecclesiæ, & sanctificatio communiter est à tota Trinitate. to.3.209. 2.
Item dicitur sancta, quia ab omni errore purgata. to.3. 209.2.
Item dicitur sancta in præceptis, sancta in sacramentis, & ministris; sancta in operibus, sancta in obseruationibus. to.3.210. 1.
Item dicitur sancta, quia à terrenis eleuata? to.3. 210.1.
Ad sanctitatem Ecclesię plurima reducuntur. to.3. 212. 2.
Sancta dicta est Ecclesia, vt differre videatur ab Ecclesia malignantium, quæ non est sancta, sed impietate exuberans. to.19. 63.1.

Sanctum.

Sanctum propriè est,quod de Deo, rebusque Diuinis dicitur teste Tullio. to. 19. 63. 1.
Apud Iurisconsultos id sumitur, quod ab hominum iniuria est defensum. to19. 63. 1.
Sanctum quoque in iure videtur dictum à sanciendo. tom.19. 63.1;& tom.3. 210. 2.
Sanctum quandoque sumitur,prout est idem, quod firmum. to.19. 63. 2; & to.3. 210. 2.
Sanctum dici idem, quod sanguine tinctum; quia antiquitus volentes expiari à suis culpis sanguine tingebantur. to.19.64. 1; & to.3.210.1.
Sanctum etiam nomen Ecclesiæ congruere constat. to.19. 64.1.
Sanctum quoque est, quod Deo dicatur. to.19. 64.1.
Sancti etiam sunt dies, quos Deo dicatos esse constat. to.19. 64. 1.
Sanctum à sanguine hostiæ nuncupatum est teste Isidoro. to.3. 210. 1.
Sanctum dicitur, quod est Diuinis obsequijs, & Diuino cultui applicatum. tom.3. 210. 2.
Tria faciunt hominem sanctum, victus sobrius, actus iustus,sensus pius: ita D.Bernardus. to.3. 212.2;& seq.
Sanctus quis, & quomodò futurus? tom.3. 212.2.
Sanctus in Græco dicitur *agios*, idest sine terra. to.3.210. 1.
Sanctus apparere vis? Circa vitam tuam esto austerus, circa alios benignus; audiant te homines parua maudantem, & grandia facientem teste D. Chrisostomo. to.3.213. 1.
Sanctus solus est Christus Dominus, quia ipse solus natura est sanctus tanta sanctitate, vt alios Diuina actione sua sanctos reddat. to.19. 65.1;& seq.
Sanctorum cultus passiuus formaliter prouenit ex sanctitate formali. to.3.608.1.
Sancti, & Beati, qui floruerunt post hæreses, laudati. to.19. 86. 2; & seq.
Sancti, & iusti discrimen. tomo 20. 305. 5.
Sanctorum orationes, & quomodò orare liceat? to.14.471. 1.
Sanctorum memoria quomodò ab Ecclesia honoretur? to.8. 752. 1.
Sanctorum, eorumque reliquiarum cultus in Eccle-

Ecclesia vetustissimus. tomo 1. 405. 1; & seq.

Sanctorum Canonizatio.

Sanctorum canonizatio est infallibilis. to. 1. ex Tannero. 41. 264; & seq; & 46. 290; & seq.

Sanctum canonizatum regnare in Cælis an sit de fide? to. 3. 351. 2; & to. 20. 415. 1; & seq.

Sancti canonizati ex omnium Ecclesiarum acclamatione accedente consensu Papæ. to. 10. 188. 1.

Sanctorum canonizatio, an sit immediatè de fide? to. 9. 741. 2; & 744. 2; & seq.

Canonizatum esse sanctum quomodò sit à Deo reuelatum? to. 15. 80. 150.

Canonizati à Papa pro Sanctis habendi sunt. to. 10. 493. 1.

Canonizatum non habens pro Sancto quas censuras incurreret? to. 10. 495. 2.

Sanctorum canonizatio est de fide credenda. to. 7. 714. 2.

Sanctos canonizatos ab Ecclesia esse venerandos, & inuocandos est de fide. to. 15. 70. 51; & seq.

Ex varijs Concilijs ostenditur. to. to. 15. 70. 51.

Item ex praxi Ecclesiæ. to. 15; 71. 59.

Item ex Sanctis Patribus. tom. 15. 71. 60; & seq.

Item ex Liturgijs, & Litanijs. to. 15. 71. 72; & seq.

Item ex ædificatione templorum. to. 15. 72. 74.

Item ex institutione Festorum. tom. 15. 72. 75.

Item ex sacrificijs in honorem Sanctorum Deo oblatis. to. 15. 72. 76.

Item ex pœnis, & censuris latis in eos, qui Sanctos Canonizatos non venerantur. tomo 15. 73. 82; & seq.

Item ex forma canonizationis. tom. 15. 73. 86.

Item ex concessione indulgentiarum. to. 15. 73. 87.

Item ex definitionibus Summorum Pontificum. to. 15. 74. 106.

Sanctum canonizatum negare esse sanctum, & in Cęlis regnare est impium, scandalosum, temerarium, & falsum. to. 20. 419. 1; & seq.

Sancti canonizati à Christo Domino. to. 10. 490. 1.

Sanctorum Canonizationis, & beatificationis differentia quæ sit? tomo 10. 188. 1.

Sanctorum canonizatio discriminatur à beatificatione, quod per beatificationem permittitur recitatio officij, & celebratio festi in vno tantùm loco determinato; per canonizationem autem definitur, & declaratur solemniter canonizatum esse Sanctum in tota Ecclesia Catholica vniuersali. to. 9. 737. 2.

Sanctos canonizare est manifestare alicuius hominis sanctitatem, & illam proponere Ecclesiæ venerandam, & imitandam; & propter beneficia ab illo Sancto recipienda. to. 4. 80. 1; & to. 10. 486. 1.

Sanctorum Canonizatio duplicem exigit diligentiam; inquisitionem scilicet sanctitatis vitæ, & miraculorum ex decreto Clementis IV. to. 9. 737. 1.

Sanctorum canonizatio ob facilitatem Episcoporum in canonizandis fuit priùs remissa ad Concilium generale. to. 9. 736. 1.

Sanctorum canonizatio ab Vrbano VIII. fuit reseruata soli Romano Pontifici. tom. 9. 737. 1.

Sanctorum canonizationis origo, regula, forma, & ritus. to. 15. 69. 46; & seq.

Sanctorum canonizationes multæ fuerunt variatæ quantùm ad formam, & modum. tomo 15. 77. 126; & seq; & 70. 48, & to. 9. 737. 1; & seq.

Sanctorum communio.

Sanctorum communio significat participationem omnium bonorum Ecclesiæ. to. 4. 4. 1.

Sanctorum communio explicatur in Symbolo. to. 9. 688. 1; & to. 4. 4. 1.

Sanctorum communio non complectitur infideles, hæreticos, schismaticos, & excommunicatos. to. 4. 4. 1.

Sanctorum communio est fundamentum indulgentiarum. to. 7. 221. 2.

Sanctorum merita.

Sanctorum merita per indulgentias nobis remittunt pœnas temporales, non autem remittunt peccata, vel pœnam æternam. to. 9. 698. 2; & seq.

Sanctorum merita si sola, & præcisè nobis applicarentur, non esset vera indulgentia. to. 9. 699.

Sanctorum merita virtute meritorum Christi Domini habent rationem indulgentiæ. to. 9. 699. 2.

Sanctorum merita augent Ecclesię thesaurum. to. 9. 699. 2.

Sanctorum, & Beatissimæ Virginis Mariæ merita in ratione meritorij fuerunt à Deo superabundanter præmiata; non autem in ratione satisfactorij. to. 9. 699. 2.

Sanctorum meritis non innituntur indulgentiæ, sed eorum passionibus. to. 7. 221. 2.

Sandalia.

Sandalium origo, & vsus qui fuerit? to. 4. 412. 2.

Sandalium esse muliebre calceamenti genus idque pulcrum, elegans, & elaboratum, definiuntur. to. 4. 412. 2.

Sandalia pedibus suis induit Iudith, vt gratiam Holofernis sibi conciliaret. to. 4. 412. 2.

Sandaliorum vsus fuit, vt plantas pedum ab itineris offendiculis defenderent. to. 4. 412. 2.

Sandalijs vtuntur PP. Capuccini Apostolorum imitatores. to. 4. 412. 2.

Sandalia solis Episcopis sunt proprio iure concessa, sacerdotibus autem, & præsbiteris tantùm in actu sacrificij concedebantur; Diaconis verò Romanæ Ecclesiæ, & Apostolicę sedis solummodò ex priuilegio; & eodem iure subdiaconis. tom. 4. 413. 1.

Sandalijs vsi sunt Apostoli. to. 4. 413. 1.

Sandalia nec totum pedem tegunt, sicut calcei, nec operiunt pedem cum tibia, sicut campagus, sed solam plantam tuendo. to. 4. 413. 1.

San-

Sandalia Pontificis illud significant Diuinæ incarnationis calceamentum, de quo ipse Christus Dominus dixit: *In indumentam extendam calceamentum meum*; idest gentibus notam faciam incarnationem meam. to. 4. 413. 2.

Per sandalia significantur prędicatores Euangelij to. 4. 413. 2.

Sanguis.

Sanguis, & lepra in Sacra Scriptura quid significent? to. 18. 128. 8.

Sanguis Christi Domini.

Sanguis Christi Domini, qui fluxit ex ipsius latere in cruce, designauit Sacramentum Eucharistiæ. to. 4. 104. 1.

Sanguine Christi Domini fuit conscripta sententia contra Photium à Patribus VIII. synodi. to. 1. 128. 1.

De cultu sanguinis Christi Domini tempore passionis in terram sparsi controuersia. to. 1. 253. t.

Sannedrin.

Sannedrin quid significet? tomo 11. 391. 1.

Sannedrin Hebraicè, Græcè verò synedrion dicitur. to. 17. 200 1.

Sannedrin, seu Concilio præsedit Summus Pontifex; vt habetur de Caiphas, qui præsedit Concilio Hierosolymis aduersus Christum Dominum coacto. to. 17. 200. 2.

Saphira.

Saphira iustè punita à D. Petro, quia votum religionis transgressa fuerat. tomo 8. 13. 2.

Saphira, & Anania propter mendacium fuerunt à D. Petro morte perempti. to. 4. 758. 99; & to. 20. 53. 1.

Saphiræ, & Ananiæ improuisus interitus describitur, & necis causa examinatur. to. 8. 12. 2; & seq.

Saphiræ, & Ananię in mortis supplicio ab Apostolorum Principe inflicto iustitiæ rigor, & misericordiæ lenitas splendet. to. 8. 16. 13 & seq.

Eorum interitus non tam sæuientis D. Petri iustitiam, quàm indulgentis misericordiam proclamat. tom. 8. 19. 2; & seq; & 22. 1.

Saphiræ, & Ananiæ hypocrisim, fraudemque illatam Ecclesiæ, potenti sic verbo D. Petrus, ac sermone coarguit, vt repente exanimati, mortui mox ad pedes D. Petri conciderint. to. 4. 758. 98.

Capitaliter ambo puniti sunt sine vllo appellationis recursu, & tamen citra iniuriam; quia Ecclesiæ bona subtraxerant, vel diripuerant. to. 4. 758. 98.

Sapiens.

Sapientis duo sunt opera; non mentiri, de quibus nouit, & mentientem manifestare posse. to. 9. 128. 3; & to. 2. ex B. Ægidio. 2. t; & seq.

Sapiens non metu frangitur, non potestate mutatur, non attollitur prosperis, non tristibus mergitur. to. 9. 128. 5.

Sapiens defectus rerum ignorat, & varium animum nescit; sed fulget sicut Sol iustitiæ, qui in Regno Patris sui fulget. to. 9. 128. 5.

Sapiens priùs debet dicere veritatem, quàm falsitatem manifestare ex Philosopho. t. 2. ex B. Ægidio. 2. 2.

Sapientia.

Sapientia carnis inimica est Deo. to. 8. 64. 1.

Sapientia terrenorum est ignorantia Cælestium, sicut ignorantia terrenorum est sapientia cælestium. to. 8. 64. 13 & seq.

Sapientiæ actus. to. 9. 128. 4.

Sapientia, cùm sit vna, omnia potest. tom. 16. 360. 16.

Os iusti meditabitur sapientiam: quomodò intelligendum. to. 9. 128. 2.

Per Ecclesiam innotescit multiformis sapientia Dei Principibus, & Potestatibus in cælestibus. to. 9. 499. 54.

Sapientia Christiana quotuplex sit, explicatur. to. 4. 700. 43.

Sapientia sanctorum quæ sit? tomo 4. 700. 44.

Sapientia Doctorum quæ sit? to. 4. 700. 45; & seq.

Sara.

Sara Abrahæ coniux Agar ancillam suā adeò afflixit, vt afflictionis impatiens fugam arripuerit. to. 8. 20. 2.

Saræ afflictio Dei supplicium significabat. to. 8. 20. 2.

Sara fuit figura veræ Ecclesiæ; Ancilla, quæ concepit de semine Abrahæ, fuit figura Ecclesiæ schismaticæ. to. 4. 43. 1, & seq.

Sara ancillam persequebatur coercendo, sed ista magis prosequebatur superbiendo; ista dominæ faciebat iniuriam, illa imponebat superbiæ disciplinam. to. 4. 43. 2.

Sarra Cardinalis.

Sarra Columna Cardinalis captus à Piratis diu remigauit. to. 9. 299. 156.

Sarabaiti.

Sarabaitarum genus, qui rebus suis nequaquam derelictis, Apostolorum districtionem se custodire simulant. tomo 4. 758. 99.

Saraceni.

Saraceni, & Turcæ sæpiùs victi à varijs expeditionibus Principum Christianorum. to. 20. 28. 1; & seq.

Saracenis Papa iustè mouet bellum. tom. 3. 45. 2.

Saraceni Terram Sanctam occupatunt. tom. 3. 45. 2.

Saracenorum nomine qui veniant? to. 5. 296. 151.

Sardica Ciuitas.

Sardica est nobilis Ciuitas Illyrici, & Misiæ confinis. to. 3. 630. t; & to. 6. 201. 2; & tomo 18. 12. t.

Sardica Ciuitas instante Iulio Papa, consilio Imperatorum pro synodo electa est. to. 3. 630. 2.

Conuenerunt in ea Episcopi 376. ex Oriente, Occidente, Septentrione, omnibusque fere Prouincijs Christiani Orbis à Iulio Romano Pontifice vocati, seu citati. to. 3. 930. 2.

Semper habuit Metropolitam. to. 6. 200. 1.

Solùm apud Papam potest accusari. to. 6. 446. 1; & seq.

Vid. Concilium Sardicense.

Sardicenses Canones.

Sardicenses canones cur Nicæni appellentur? tomo 3. 826. 1.

Sardicenses canones recensentur. to.1. 541. 1; & seq.
Sardicenses canones, in quibus appellatio ad Romanum Pontificem praescribitur, Arianorum canoni opponuntur. to.1. 454. 1; & seq.
Sardicenses canones semper permanserunt in suo robore, & in sua auctoritate. to.5.65. 1.
Sardicenses canones non dederunt Papae, sed tantùm declararunt ei competere ius appellandi. to.7. 286. 1; & seq.
Sardicenses canones ent inserti fuerint collectioni Theodoreti Cyrensis? to.6. 201. 2; & seq.
Horum canonum vsus semper viguit apud vniuersas Orientales Ecclesias. tomo 6. 202.1.
Quare à quibusdam recepti non fuerint?to.3. 510.2.
Sardicenses Canones non fuerunt in Africano Codice. to.6. 95. 2.
Fuerunt Africanis ignoti. to.6. 104. 1.
In Gallia semper floruerunt. tom.6. 94. 2; & 202. 2; & 132.2.
Etiam ante Codicem Dionysij exigui. to. 6. 132.1.
Qui illis subscripserint? to.6. 91.1.
Fuerunt noti ante secundam Regum Dynastiam. to.6. 202. 2.
Fuerunt postulati à Gaudentio Illyriciano. to.6. 208.2.
Plenè viguerunt in Illyrico. to.6. 208. 2.
Valentinianus Imperator secundùm illos iudicauit. to.6. 202. 1.
Canonis tertij, & septimi explicatio allata à sanctis Patribus. to.6. 140. 1.
Sub appellationibus Episcoporum comprehendunt etiam appellationes Clericorum. to.6. 223.2.
Tribuunt Pontifici plenissimam potestatem euocandi à se causas appellatas. to.6.327. 2.
Fuerunt recepti ab omnibus Ecclesijs Orientalibus, to.6. 131. 2.
Fuerunt laudati,& approbati à Graecis, & Latinis communiter. to.6. 144. 2.
Eorū Canonum continentium appellationem ad Sedem Apostolicam verus, & legitimus sensus. to.6. 140. 2.
Plenissimum vigorem habuerunt nedum in Occidente, sed etiam in Oriente. tom. 6. 153. 2.
Fuisse receptos à tota Ecclesia testimonio Ecclesiae Constantinopolitanae demonstratur. to.6. 131. 2; & seq.
Vsurpantur pro Nicaenis. to.6. 361. 2.
Sunt additamenta ad Nicaenos; sicut Symbolum Constantinopolitanum Nicaeno additum vocatur Nicaenum. Eodem volumine cum Nicaenis describuntur. to.6. 361. 2;& seq.
Photius primus conatus fuit auertere Canones Sardicenses. to.6. 132. 1.
Tempore S. Leonis viguerunt per totum Orientem. to.6. 134. 2.
Sardicenses Canones Zosymus simul cum Nicaenis composuit. to.6. 126. 2; & seq.
Romanae appellationes petierunt Canones Sardicenses. to.6. 202.1.
Sardicenses Canones Romam pronocandi facultatem Episcopis dederunt. to. 2. ex Alano. 14. 2.

Sardicensis Concilij conuocatio.

Sardicense Concilium à Romano Pontifice fuit conuocatum. to.6. 204. 1; & seq.
A Iulio Papa fuit indictum, qui brachium Imperatoris implorauit solùm, vt coerceret Eusebianos debacchantes contra Sedem Apostolicam. to.6. 172. 2; & to.16. 55.1; & to.18. 12. 1.
Fuit indictum propter schismaticas violentias Eusebianae factionis contra Ecclesiae Romanae Primatum blaterantis Hierarchiam Ecclesiasticam non esse Monarchicam, sed Aristocraticam. tom.6. 204. 1; & 130. 2; & seq; & to.16. 55. 1; & to.18. 12. 1.
Celebratum fuit Sardicae, quae est Ciuitas Illyrici; ideo eius Canones non potuerunt non esse Illyricis noti. to.6. 208. 1.
Qui Episcopi ei interfuerint? to.16. 55. 1; & to.18. 12.1.
An fuerit verum Concilium Oecumenicum? tom. 6. 165. 1; & 207.1; & to.3.630. 2; & to.9. 120.2.
Septuaginta annis, antequam cogeretur Concilium Carthaginense, fuit celebratum. to.6. 183. 2; & seq.
Pro Concilio Nicaeno fuit reputatum, quia illi interfuerunt ijdem Patres. to. 12. 65. 1.
Appendix Concilij Nicaeni fuit dictum. to.3. 630. 2.
Fuit congregatum tanquam propugnaculum Concilij Nicaeni. to.16. 56. 2.
Sardicense Concilium indictum fuit à Iulio I. tom. 18. 12. 1; & seq; & tom. 8. 789. 1; & 802.
Sardicensis Concilij Legati Papae, qui fuerint? to.3. 630. 2.

Sardicensis Concilij acta.

Sardicense Concilium approbauit acta Iulij Papae, & S. Athanasij. to.6. 579. 1.
Nullo modo laesit iura Ecclesiae Constantinopolitanae. to.6. 183. 1.
Non contempsit Canones antiquos aliarum Ecclesiarum ab vniuersali Ecclesia receptos. to.6. 184. 1.
Non adhibuit temperamentum auctoritati synodorum prouincialium. tom. 6. 153. 2.
Cepit moderari auctoritatem synodorum prouincialium excedentium limites suae potestatis. to.4. 447. 5.
Asseruit omnes Ecclesias Orientales Romano Pontifici esse subiectas. to.14. 179. 1.
Declarauit Episcopis datam fuisse semper liberam facultatem appellandi Romam. to.2. ex Alano. 14. 2.
Admisit appellationem ad Papam ex omnibus Ecclesijs, & synodis. to. 14. 284. 1; & seq.
Non dedit Papae, sed declarauit Papae competere de iure Diuino ius appellandi.to.7. 286. 1; & seq.
Non introduxit, aut primitus concessit appellationem ad Sedem Apostolicam. to.6. 9. 1; & 94. 2; & 95. 1; & 130. 1; & tom. 3. 509. 2; & 827. 1.
Declarauit ius appellandi ad Sedem Apostolicam fuisse concessum à Christo Domino, ordi-

ordinatum, & traditum ab Apostolis, ac confirmatum in Synodo Nicæna. tom. 6. 130. 2.
Declarauit non solum Episcopos, sed etiam Presbiteros, & Clericos posse appellare ad Sedem Apostolicam. to. 6. 153. 3.
Ex delegatione Papæ tractauit causas aliquorum Episcoporum. to. 6. 172. 1.
Quare ex permissu Imperatorum illas tractauerit? to. 6. 172. 1.
Declarauit Romanum Pontificem nedum habere vniuersalissimum ius appellationis, sed etiam habere potestatem delegandi, & euocandi ad se omnes causas omnium Ecclesiarum. to. 6. 327. 2.
Non tradidit regulam fidei diuersam ab ea, quæ tradita fuerat in Synodo Nicæna. to. 11. 15. 2.
Sardicensis Concilij Patres Iulij Papæ sententiam pro S. Athanasio acceperunt, & commendarunt. to. 1. 454. 1.
Sardicensis Concilij decretum de Episcopis accedentibus ad comitatum non pro miseris subleuandis, sed pro dignitatibus obtinendis. to. 1. 458. 2.
Aliud eius decretum de Episcopis ex iracundia eijcientibus ab Ecclesia præsbiterum, vel diaconum. to. 1. 458. 2.
Aliud decretum de recursu Ecclesiasticorum ad Iudices sæculares. to. 1. 541. 1; & seq.
Sardicense Concilium fuit tempore Constantis Imperatoris. to. 6. 172. 1.
Eum semper venerata fuit Ecclesia Romana. to. 6. 183. 2.
Sardicensi Concilio qui subscripserint, & quibus? to. 6. 204. 1; & seq.
Cur dicatur PP. Occidentalium? to. 6. 203. 1; & seq.
Damnauit Eusebianam Sycophantiam, & confirmauit acta Iulij Papæ. tom. 6. 140. 1.
Eusebianæ factionis fuga. to. 6. 204. 1.
Non dedit temperamentum pro solo Occidente. to. 6. 153. 2.
Neque valet pro sola Ecclesia Occidentali. to. 6. 203. 2.
Fuit generalis, quamuis aliqui non comparuerint. to. 6. 207. 1; & seq.
Non fuit primum, quod incepit Romanas appellationes. to. 6. 130. 2.
Neque, quod incepit honorare memoriam S. Petri. to. 6. 208. 1.
Decreuit de retractationibus, & appellationibus quoad ius deuolutiuum, & effectiuum suspensiuum. to. 6. 208. 1; & seq.
Non lęsit iura Ecclesiæ Constantinopolitanę. to. 6. 183. 1.
Statim fuit admissum ab Ecclesia Orientali. to. 6. 131. 2.
Probauit Iulij Papæ, & S. Athanasij acta. to. 6. 579. 1.
Sardicense Concilium constare ex Episcopis vtriusque Imperij voluerunt Iulius Papa, Constantius, & Constans Imperatores. to. 6. 582. 2; & seq.
Sardicense Concilium quomodò approbatum; & cur Afris suspectum? to. 14. 140. 2; & seq.
Prohibuit Episcopos vagari per alienas Prouincias, in quibus non sunt Episcopi. to. 28. 12. 2.
Remisit causas Episcoporum ad Romanum Pontificem. to. 18. 13. 1.
Sardicensis Concilij confirmatio.
Sardicense Concilium fuit approbatum, & confirmatum à Iulio Pontifice. to. 1. 84. 1.
Quomodò fuerit approbatum? to. 14. 140. 2; & seq.
Suspicio, quòd non fuerit confirmatum, cur irrepserit Africanis Patribus, & alijs? to. 14. 141. 1; & seq.
Sardicense Concilium omnino probatum fuit à S. Epiphanio cum alijs Patribus Græcis. to. 6. 152. 1.
Ipsum laudauit S. Innocentius Papa in literis ad Clerum, & Populum Constantinopolitanum, & secundùm eius Canones executus fuit appellationem D. Ioannis Chrisostomi. to. 6. 131. 2.
Admissum, approbatum, & approbatum fuit in diuersis synodis Ægypti, Alexandriæ, & à plurimis Patribus Orientalibus, & Occidentalibus. to. 6. 131. 2.
Sardicensis Concilij epistolæ.
Sardicensis Concilij epistola ad Patriarchalem Synodum Aquileiensem. to. 6. 197. 2.
Sardicensis Concilij epistola ad Iulium Papam fatetur ipsum esse caput Ecclesiæ. to. 17. 7. 2.
Eiusdem Concilij epistola ad omnes Episcopos declarans S. Athanasium iure absolutum fuisse à Iulio Papa. to. 18. 13. 1.
Sardiniæ Ecclesia.
Sardiniæ, & Corsicæ Ecclesia fuit obediens Ecclesiæ Romanæ. to. 20. 130. 2.
Sardiniæ Regnum.
Sardiniæ Regnum Bonifacius VIII. concessit Regi Aragonum, quod postea confirmauit Clemens V. to. 4. 34. 2.
Sardiniæ titulo priuati fuere Pisani ob quoddam facinus contra nonnullos Cardinales. to. 4. 34. 2.
De Imperio Sardiniæ decertantibus diu Ianuensibus, & Pisanis Clemens V. fecit Regem Fridericum Petri Regis Castellæ filium sub hac conditione, vt inde Saracenos depelleret. to. 4. 34. 2.
Sathan.
Sathan apud Græcos significat aduersarium. to. 10. 233. 1; & to. 8. 47. 1; & 36. 1; & to. 18. 483. 1; & to. 19. 138. 1.
Sathan disputauit familiariter cum Luthero. to. 10. 59. 1.
Sathanæ neminem tradendum esse quomodò intelligendum? to. 9. 688. 2.
Sathanas erector Ecclesiarum hæreticorum, & Lutherani, Zuinglijque præceptor. to. 4. 683. 85.
Sathanas anxius nos petit, vt cribret. tom. 4. 806. 3.
Sathanæ nomine cur D. Petrus vocatus fuerit à Christo Domino? to. 8. 39. 1; & seq; & tom. 14. 60. 1; & 256. 2; & seq; & to. 16. 391. 9.
Sathan aliquando significat diabolum, & aliquando aduersarium, to. 18. 483. 1.
Sathanæ doctrinæ sunt hæreses. tom. 5. 27. 1.
Sathan aliquando dicitur Draco. to. 3. 245. 2.

Satisfactio.

Satisfactio; de qua loquitur D. Paulus 2. ad Corinth. 5; quomodò intelligenda sit? to. 9. 698. 2.

Saturniani.

Saturnianorum hæresis ortum duxit à Simone Mago. to. 4. 239. 2.

Illius antesignanus fuit Saturninus Antiochenus. to. 4. 239. 2.

Saturninus.

Saturninum Episcopum Arelatensem Gallicani Episcopi in Synodo Parisiensi excommunicarunt. to. 6. 176. 1; & seq.

Saul.

Sauli quis contulerit Regnum? to. 12. 373. 1; & seq.

Saul à Domino electus, & quare reprobatus? to. 3. 42. 1.

Saul vnctus fuit in Regem à Samuele ex præcepto Dei. to. 3. 42. 1.

Scala Iacob.

Scala Iacob, per quam, & in qua ascenderunt homines in Cœlum contemplando, ac bene agendo, & Angeli descenderunt ministrare, fuit figura Ecclesiæ. to. 4. 30. 2.

Scandalum.

Scandalum quid sit? to. 9. 416. 43.

Scandalum duplex est; actiuum, & passiuum; primum vitari debet, secundum multoties est necessarium; nam necesse est, vt veniant scandala. to. 9. 818. 2.

Scandalum an sit peccatum, & cui competat, & quæ sint dimittenda propter scandalum? to. 9. 416. 43.

Scandali euitandi gratia multa prohibentur, & multa conceduntur. to. 9. 413. 27.

Propter scandalum Episcopum debere cedere Episcopatui, dato sibi æquali cambio, quomodò intelligendum? tomo 9. 415. 37.

Propter scandalum aliorum nemo cogitur dimittere bona sua temporalia, vel spiritualia. to. 9. 415. 42.

Scandali ratione etiam superior potest deponi. to. 9. 425. 21.

Scandali ratione licet Papæ resistere. tom. 9. 428. 44.

Scandalum est tales personas supra se positas habere, quas vltra modum vitiosas esse constat. to. 9. 426. 26.

Scandali vitandi causa promouendus non promouetur. to. 9. 427. 35.

Et pro scandalo vitando Ecclesia tolerauit Episcopos in aliorum locum de facto subrogatos. to. 9. 427. 35.

Ratione scandali vitandi præcepta iuris relaxantur. to. 9. 427. 35; & 36.

Scandalum grauius est in Papa, quàm in alijs inferioribus. to. 9. 427. 36.

Scandali vitandi ratione sæpiùs receditur à regulis iuris. to. 9. 438. 114.

An propter scandalum possit Papa deponi? to. 9. 443. 139.

Ratione scandali vitandi iuris præcepta relaxanda esse quomodò intelligendum? to. 9. 447. 161.

Scandali vitandi ratione cassari vtramque electionem, etiamsi vna sit bona, quomodò intelligendum? to. 9. 447. 164.

Ratione scandali inferioribus indicitur purgatio. to. 9. 450. 180.

Christus Dominus quando mandat abscindi membra ratione scandali, non mandat abscindi caput. to. 9. 450. 185.

Ob scandalum euitandum detrahendum est seueritati. to. 9. 308. 3.

Scandalum, & notorietas augent peccatum. to. 9. 314. 5.

Scandalum passiuum non est curandum, quando Papa deserit iuramentum ex causa. to. 9. 342. 222.

Vilius est scandalum nasci, quàm veritatem relinqui. to. 9. 342. 222.

Scandali timor, licèt quis nullum patiatur defectum, facit illum impromouibilem. to. 9. 355. 8.

Scandalizans.

Scandalizare aliquem quid sit? tom. 9. 426. 29.

Scandalizans etiam sine praua intentione punitur. to. 9. 425. 22.

Si scandalosus esset Papa, recurrendum esset ad Deum. to. 9. 802. 2.

Si scandalizet Ecclesiam ob delictum notorium, de quo est incorrigibilis, an possit de lege naturæ depuni? to. 9. 429. 52.

Item an possit puniri, tanquam hæreticus? to. 9. 380. 25.

Si scandalizas Ecclesiam, & prouidetur resistendo, absque eo, quòd deponatur. to. 9. 450. 183.

Quomodò Papa dicatur scandalizare Ecclesiam, vt possit in Concilio accusari? to. 9. 385. 1; & 386. 9.

Quomodò dicatur sua incorrigibilitate scandalizare vniuersalem statum Ecclesiæ? to. 9. 386. 9.

Si ita esset deformis, vt sua potentia scandalum generaret, quid agendum? to. 9. 88. 54.

Etiamsi sit scandalosus, & simoniacus, est ei obediendum. to. 3. 14. 1.

Si eius crimina notoria scandalizant Ecclesiam, reputatur hæreticus. tom. 18. 118. 7.

Scandalosum sponsum, & malè viuantem Ecclesia debet posse reijcere. tom. 9. 429. 55.

Vxorem posse dimittere virum, si eam scandalizet, quomodò intelligendum? to. 9. 450. 179.

Scena.

Scæna quid sit? to. 3. 108. 2.

Scænicus.

Scænici, & ioculatores qui sint? tom. 3. 108. 2.

Schimachia.

Schimachia est, quæ auras, & vmbras magno conatu diuerberat. to. 1. 275. 2.

Schisma.

Schisma nomen Græcum est, & quid significet? to. 3. 226. 2.

Schisma est illicita discessio eorum, inter quos vera, & legitima vnitas debet esse; seu illicita ab vnitate, vel vniuersitate discessus, secundùm Glosam. to. 3. 220. 1.

Vel schisma est illicita diuisio per inobedientiam ab vnitate Ecclesiæ Catholicæ. to. 3. 220. 1; & seq.

Schisma differt ab hæresi in principio; nam hæresis in sui principio habet peruersum dogma, quod non habet schisma; sed si per-

permanet, cadit in hæresim. tom.3. 220. 2.
Vel est differentia, quę est inter dispositionem, & habitum; primò enim dicitur schisma, sed cùm post tempus pertinaciter adhæserit suæ sectæ, dicitur hæresis. to.3. 220.2.
Schisma omni peccato grauius. to.3. 224. 2; & 220. 2, & seq.
Schisma, & hęresis eadem pœna puniuntur. to. 3. 221. 1.
Schisma quàm graue peccatum sit? to. 4. 43. 1; & 45. 1.
Schisma malum esse, & per exteras etiam potestates opprimi debere, & Catholicæ scripturæ auctoritas, & veritas paternarum regularum nos docet. to.4. 44. 1.
Schisma quot malorum causa? to.4. 45. 1.
Schismati occasionem præbendi duplex datur occasio; sicut duplex scandalum datur, data scilicet, & accepta. to.9. 828. 2.
Schisma duobus modis sumptum non dicitur hæresis. to.9. 408. 65.
Schisma strictissimè sumptum quando dicatur? to.9. 406. 53.
Schismatis sedandi modi. to. 9. 410. 1; & 2; & 4; & 5; & 6; & seq; & 411. 7; & 8; & 10; & 11.
Alij modi sedandi schismatis. to. 9. 412. 14. vsque ad 413.
Schismata sedata inter duos contendentes de Papatu. to.9. 410. 25.
Schismatą sedata via recognitionis. tom. 9. 411. 7.
Schismata alia, quæ, & quomodò sedata? to.9. 412. 21; & 22; & 23.
Schismata hæreticorum negantium caput visibile Ecclesiæ diluuntur. tom. 9. 630. 15 & seq.
Schismatis hæresis, & apostasiæ crimina Pontifici Romano reseruata. to. 1. 394. 1.
Schisma strictissimè sumptum, & hæresis ęquiparantur. to.9.406.51.
Schismaticorum numerus, & schismata plura. to.9. 393. 5.
Schisma dicitur à scissura; quia per schisma fit in vnitate scissura. to.9. 387. 1.
Schisma quot modis accipiatur? to. 9. 389. 20.
Schisma, & hæresis quomodò differant? to.9. 387. 2; & 3, & 50. 251; & 284. 80.
Schisma propriè via est ad hæresim. tom. 9. 387. 5.
Schisma capitur generaliter, minùs generaliter, & strictè. to.9. 387. 7.
Schisma potest esse sine hæresi. tom. 9. 388. 10.
Schisma cum hæresi iuxta opinionem illorum, qui dicunt non posse esse schisma sine hæresi, & quomodò hoc sit intelligendum? to. 9. 388. 12.
Schisma, quod diu durauit, euasit in hæresim. to. 9. 390. 21.
Schisma quadrupliciter sumitur. to.9. 388. 9.
Schisma, quando est inueteratum, transit in hæresim. to.9. 390. 23.
De schismate, quod habet inclusam hæresim, potest Papa accusari; sed an etiam de eo, quod non habet inclusam hęresim? to. 9. 388, 13; & 14.
In quo casu Papa possit accusari de schismate? to. 9. 388. 12.
Schisma temporis spatio labitur in propriam, & veram hæresim. to.9. 284. 82.
Schismata, & hæreses orta sunt, quia sacerdoti Dei non obtemperatur. tom. 9. 285. 84.
Schismatis definitio per Ioannem de Ana. *in rub.* to. 9. 285. 87.
Schisma est, quando Ecclesiæ dissentiunt ab Ecclesia Romana. to.9. 202. 57.
Et non dicitur Ecclesia, in qua est schisma. to.9. 202. 57.
Schisma quando non est clarum, nulli sequentes vnam partem, vel aliam possunt dici verè schismatici. to.9. 50. 252.
An aliqua differentia notari possit inter schisma, & hæresim? to.9. 50. 251.
Et quid de schismate radicato? to. 9. 50. 251.
Schisma tangit totam Ecclesiam. to.18. 117. 5.
Schismata sunt in Ecclesia ex eo, quòd non reducimur ad vnum caput, quod est Petrus in Ecclesia, ad quam Apostoli pertinent ex S.Cypriano. to.18. 82. 1.
Schisma inueteratum fouens dicitur hæreticus. to.18. 120. 15.
Schismatum variæ species. to. 19. 17. 2.
Schismatis, & hæresis discrimen est, quòd hæresis est permanentia in doctrina damnata; schisma verò est tantùm recessio ab Episcopo. to.19. 17. 1.
Schismatum, & hæresum origo est ex inobedientia sacerdotibus debita. tom. 1. 499. 2.
Schismata, & hæreses à quibus fontibus scaturiuerint? to. 2. ex Alex. à S.Elpidio. 44. 1.
Schismatis, & hæresis comparatio. to.9. 387. 2; & seq.
Schisma, & hæresis sunt sorores peccatricis Ierusalem. to.14. 380. 1.
Schismatis tempore quomodò se gerere debeant Catholici? to.3. 537. 1.
Schismata, quæ fuerunt vsque ad mortem sancti Ioannis Euangelistæ. to. 14. 357. 2.
Schismatis quatuor signa. to.5. 580. 2.
Schismate grassante Concilium res fidei definire non potest. to.1. 132. 1.
Schismata Cardinalium.
Schisma Cardinalium, quod contigit anno 1378; in quo creatus fuit Clemens VII. Antipapa. to.13. 29. 2; & 131. 2.
Cardinales discedentes ab obedientia Papæ ante sententiam sunt schismatici, præterquàm in duobus casibus. to.9. 281. 58.
Declarati schismatici an sint admittendi ad Conclaue? to.9. 297. 142; & 300. 159.
E schismate restituti an recuperent dignitates, beneficia, & bona in alios translata? to.9. 304. 1.
Schismatici restituti ex gratia an teneantur schisma abiurare? to.9. 307. 1.
An post abiurationem schismatis debeant recipi in vnitatem Ecclesiæ? to.9. 307. 1.
An talis abiuratio publicè fieri debeat? to. 9. 307. 3.
An ad sedandum schisma liceat Papatum per sortem conferre? to.9. 55. 268.
Cardinalibus duobus de Papatu contendentibus nequit congregari Concilium, nisi de consensu vtriusque. to.9. 359. 3; & 43. 215; & 46. 228.

Duobus Cardinalibus contendentibus de Papatu, si vnus est vetus Papa, nequit cogi ad congregandum Concilium, neque subtrahi potest ab illius obedientia. to. 9. 368. 72.

Si nullus eorum possessionem haberet, quis deberet congregare Concilium? to. 9. 46. 231; & 48. 243.

Si discordarent tantùm circa locum Concilij; an talis discordia possit dirimi per sortem? to. 9. 53. 260; & 263.

Schismata Donatistarum.

Schismatis Donatistarum origo. tom. 11. 73. 112.

Schismatis Donatistarum causa fuit, quia Cæcilianus ordinatus fuerat Episcopus Carthaginensis. to. 11. 73. 112.

Cæciliani ordinatio causam præbuit schismaticæ electioni Maiorini. tomo 11. 73. 113.

Quæ S. P. Augustinus hic habet contra Donatistas, qui Cæcilianum legitimè ordinatum deponere ausi erant omissa debita ad Sedem Apostolicam relatione, latiùs pertractantur. to. 11. 73. 114.

Defectu relationis ad Sedem Apostolicam irritam videntes Donatistæ Cæciliani depositionem ceperunt transmarinos iudices expostulare. to. 11. 74. 115.

Imperator Constantinus hac de re exoratus dedit iudices Gallos, sed sub Melchiade Papa in Synodo Romana sententiam dicturos. to. 11. 74. 116.

Melchiades tulit iudicium decisiuum suprema Pontificis auctoritate. tom. 11. 75. 118.

Schisma Donatistarum damnatum fuit à Concilio Arelatensi. tom. 11. 59. 71; & tom. 1. 79. 1.

Donatistarum impia querela occasionem dedit Arelatensi Concilio, vt ex epistola Constantini ad Chrestum ex testimonio S. P. Augustini constat. to. 11. 75. 119.

Schisma Donatistarum ortum habuit ab hæresi Arianorum. to. 11. 61. 73.

Illius origo describitur. tom. 11. 73. 112; & to. 16. 243. 1.

Schisma Donatistarum in quibus differat ab Arianis? to. 6. 360. 2; & seq.

Schisma Donatistarum inchoatum fuit ab Episcopis Numidiæ ob electionem Cæciliani. to. 6. 239. 1.

Schisma Donatistarum in quibus Concilijs fuerit damnatum? to. 11. 64. 83.

Eorum insania peperit schisma Montensium erigentium altare contra altare. to. 11. 85. 145.

Eorum error antiquus fuit reuelationes Diuinas nulli homini priuato factas fuisse. to. 14. 54. 1.

Asserebant totum Orbem à vera fide apostatasse excepta parte Donati. tom. 15. 282. 2.

Schismata Ecclesiæ.

Schisma Ecclesiæ. to. 5. 753. 2.

Ecclesia, in qua est schisma, non est Ecclesia. to. 9. 482. 10; & to. 3. 29. 1.

Ecclesiam egrediens per schisma, aut per hæresim nequit saluari. to. 9. 481. 10; & to. 3. 234. 1; & to. 1. 3. 1.

Schismatica Ecclesia reconciliata recuperat omnia, quæ amiserat per schisma. tom. 3. 222. 2.

Schismata Ecclesiæ anarchiam genuerunt, quia Papas multiplicauerunt; & ideo vnitatem Ecclesiæ diuiserunt. tom. 19. 400. 1.

Schismata Ecclesiæ ortum habuerunt ex eo, quòd vni Ecclesiæ Pastori existenti ad tempus non obtemperarunt teste S. Cypriano. to. 18. 82. 1.

Schisma Ecclesiæ à Photio inchoatum, & à Michaele Cerulario consummatum. to. 6. 734. 1.

Schisma Ecclesiæ ortum ex translatione Sedis Apostolicæ Aueniouem. to. 11. 131. 1; & seq.

Schismata Galliarum.

Schisma, in quo Rex Francorum subtraxerat obedientiam, & erant plures Pontifices in Ecclesia Dei. to. 9. 16. 52.

Schismata orta in Gallijs ex libris Iansenij. to. 10. 30. 1.

Ab Vgonottis fuit infecta, & peruersa. to. 6. 735. 4.

Schismata Græcorum.

Schismatis Græcorum causæ sunt origo Spiritus sancti à Patre, & Filio; & confectio Eucharistiæ in pane azymo. to. 5. 591. 1; & 610. 1.

Schisma Græcorum vnde suam originem sumpserit? to. 20. 12. 2; & to. 5. 591. 1.

Quatuordecim vicibus venerunt ad vnionem Romanæ, & totidem se separauerunt. to. 19. 393. 1.

Schisma vltimum Græcorum propter quæstionem exortam circa processionem Spiritus sancti à Patre, & Filio. to. 20. 26. 1; & seq.

Græcorum ruina, & Imperij Orientis euersio fuerunt causatæ ab eorum schismate teste Gennadio. to. 16. 125. 1; & seq.

Græci vndecies separati fuerunt ab Ecclesia Catholica. 1. Quando Eusebius Antiochenus in Synodo Antiochena deposuit Sanctum Athanasium. 2. Separati fuerunt à Nestorio hæresiarcha. 3. A Dioscoro sub Leone. 4. Ab Acacio Constantinopolitano sub Papa Simplicio. 5. A Ioanne Episcopo Constantinopolitano, qui sibi arrogauit titulum vniuersalis Episcopi. 6. A Sergio Antesignano Monothelitarum negantium in Christo Domino duas voluntates, & duas operationes. 7. A Tito Constantinopolitano Iconomachorum Duce sub Ioanne VI. Pontifice. 8. A Nicephoro Constantinopolitano, qui fuit Iconomachus. 9. A Photio. 10. A Michaele Constantinopolitano, qui negauit processionem Spiritus sancti à Filio. Tandem ab Andronico, qui eandem hæresim secutus fuit. to. 14. 176; & seq.

Quot mala, quot excidia, quot calamitates Græci incurrerint, & quantùm exacerbauerint Deum deserendo vnitatem fidei Catholicæ, Deus reuelauit S. Birgittæ. to. 1. 161. 2; & seq.

Schismatis Græcorum, & Lutheranorum discrimen. to. 4. 658. 2; & seq.

Schismata Nouati.

Schisma Nouatianum turbauit Italiam, Galliam, & Orientem. to. 11. 50. 48.

Schisma-

Schismatis tempore Cornelij auctor fuit Nouatianus . to.13. 249. 1.

Schisma Nouati originem habuit ex decreto mitigarotio rigoris circa lapsos condito à S. Cornelio . to.11. 48. 44.

Huius schismatis incoactio quando , & quomodò contigerit ? to.11. 49. 45.

Damnatum fuit à SS. Cornelio, & Cypriano. to.11. 49. 46.

Nouatianorum conatus pro stabiliendo schismate qui fuerit ? to.11. 50. 47.

Schisma Nouatianorum fuit radix , & origo schismatis Donatistarum . to.11. 53. 55.

Schisma Nouatianorum , & eorum hæresis fusè descripta . tom.2. ex Alano . 48. 1; & to.13. 593. 1.

Sub specioso titulo schisma Nouatianus inchoauit . to.11. 49. 45.

Schisma Nouatiani per Orientem serpit, repugnat Dionysius Alexandriæ Patriarcha, qui & pacem initam refert circa hoc schisma . to.11. 51. 50.

Schismata Pontificum.

Schisma inter Vrbanum , & Clementem , & quandiu post eos durauerit ? to.4. 112. 2.

Schismata multa numerantur orta inter varios Pontifices , & Imperatores , & alios . to.4. 112. 1; & seq.

Schisma ortum inter Vrsinum , & Damasum . to.13. 485. 2.

Schisma ortum inter Symmachum, & Laurentium contendentes de Papatu . tomo 13. 485. 2.

Item aliud schisma inter Benedictum XIII; & Ioannem XXIII; & Gregorium XII. contendentes de Papatu . tom. 13. 485. 2; & to.9. 9. 11; & seq; & to.3. 370. 2.

Ioanni , Gregorio , & Benedicto , qui eodem tempore contendebant de Papatu, & erant schismatici , an potuerint Cardinales subtrahere obedientiam ? to.9. 281. 62.

Schisma Leonis VIII. to.10. 374. 2; & seq.

Schisma ab Vrbano VI. ad Martinum V. quinquaginta annis vexauit Ecclesiam . to.10. 434. 1.

Schisma inter Bonifacium , & Benedictum . to.9. 16. 55.

Schisma inter Alexandrum , Octauianum , & Ioannem durauit decem , & octo annis . to.3. 251. 1.

Schismata triginta per annos 1580; & Antipapæ quadraginta numerantur . to. 2. ex Adolpho . 31. 1.

Schismatica electio Pontificis dupliciter potest contingere . to.10. 287. 2.

Duobus contendentibus de Papatu credentibus Papatum ad se pertinere non dicitur schisma strictissimè sumptum . to. 9. 406. 52.

Intrusus in Papatum nullo errore ductus dicitur schismaticus, & apostaticus . to.9. 407. 58.

Schismaticus.

Schismaticus, & hæreticus vnde dicatur? to.9. 387. 4; & 406. 54.

Schismatici non sunt Ecclesiæ membra. to.10. 186. 1.

Schismaticus separatus ab Ecclesia nequit saluari . to.7. 752. 2; & seq.

Schismatici non sunt intra Ecclesiam . to.18. 32. 1; & to.4. 262. 5.

Schismatici, & hæretici discrimen . tomo 19. 17. 1.

Schismatici incurrunt pœnam excommunicationis , depositionis , & traduntur brachio sæculari . to.19. 17. 2.

Schismatici plures enumerantur, qui humano auxilio de sede fuerunt expulsi . to. 9. 392. 3.

Crux contra schismaticos prædicanda . to. 9. 393. 4.

Schismaticis personaliter est opponendum . to.9. 393. 6.

Forma scribendi schismatico per Papam. to.9. 406. 55.

Baptizatum à schismatico non esse baptizatum quomodò intelligatur ? to. 9. 407. 57.

Schismaticus volens redire ad vnitatem an sit restituendus ad priora ? to. 9. 308. 1.

Schismaticus relapsus est recipiendus ; non autem hæreticus . to.9. 308. 2.

Schismaticis declaratis obstat exceptio hæresis in electione Pontificis . to.9. 297. 147.

Schismaticus dicitur ille, qui scienter ab Ecclesiæ obedientia diuisus est. to.9. 361. 14.

Schismatici dicuntur , qui subesse renuunt Summo Pontifici Romano . to. 9. 285. 83; & 86; & to.3. 85. 2.

Papæ schismatico notorio an sit subtrahenda obedientia , & quid in dubio ? to. 9. 282. 65.

Schismaticus saluari non potest , nisi redeat ad vnitatem Ecclesiæ . to.4. 43. 1.

Schismaticis qui se immiscet , omni culpæ , & pœnę est obnoxius . to.4. 43. 1.

Schismaticus misericordia indignus est ex S. P. Augustino . to.4. 44. 2.

A schismaticorum sacrificijs magis , quàm à sacrilegijs abstinendum . to.4. 53. 2.

Schismaticus sacerdos validè confert sacramentum , seruata tamen forma Ecclesiæ . to.4. 85. 2; & to.3. 222. 1.

Schismatici per boues significantur, in quantùm cornu superbiæ resistunt veritati. to.4. 85. 1.

Schismatici quadrupliciter puniuntur . to. 4. 85. 1.

Schismaticorum tria genera ; nam aliqui sunt schismatici intentione , non operatione ; alij sunt schismatici operatione , sed non intentione , quia per se non intendunt se ab vnitate Ecclesiæ diuidere ; alij dicuntur schismatici intentione , & operatione , & hos domat , & corrigit Ecclesia, donec aut pœnitendo redeant , aut in nequitia malè liberi defluant . to.4. 86. 1; & seq.

Schismatici, quandiu schisma durat, non sunt censendi ciues ? to.4. 262. 5.

Schismatici qui dicantur ? to.5. 265. 41.

Schismaticorum fautores , & defensores qua pœna sint puniendi ? to.5. 266. 42.

Schismatici citò deficient . to.3. 29. 1.

Schismaticorum supplicia . to.3. 220. 2.

An sancita à schismaticis sint valida ? to. 3. 221. 2.

Schismaticorum nomina . to.3. 221. 1.

Schismatici qui vocandi ? to. 5. 607. 2.

Schismatici , & fautores hæreticorum , qui non sunt hæretici, an possint absolui virtute Bullæ ? to.5. 493. 57.

Schismatici possunt absolui virtute Bullæ , si non sunt hæretici . to.5. 518. 20.

Schis-

Schiſmatici ſunt in duplici differentia; quidam dicuntur ſchiſmatici hæretici conſummati, qui à Summo Pontifice, & ab Eccleſiæ vnitate diſcedunt; quidam autem ſunt ſchiſmatici, qui hæretici non ſunt, & dicuntur, qui recedunt ab obedientia Eccleſiæ cum rebellione. to.5. 265. 41.

Schiſmatici puri, & non hæretici ſunt, qui non conſtituunt ſibi aliam Eccleſiam à Romana, imò credunt eſſe veram, attamen per ſolum actum voluntatis ſubtrahunt ſe ab obedientia Papæ. to.5. 265. 41.

Schiſmatis germana ratio in quo conſiſtat? to.5. 266. 41.

Schiſmatici ſunt, qui abſque Pontificis auctoritate Concilium generale congregant. to.5. 266. 41.

Schiſmatici verè non ſunt, qui ſe ab Epiſcopis ſeparant, renuentes ſubeſſe iuriſdictioni Epiſcopali. to.5. 266. 41.

Quomodò ordinatus à ſchiſmatico recipiat caracterem? to.3. 221. 2.

Schiſmaticus volens redire ad vnitatem Eccleſiæ quomodò admittendus? to.3. 222. 2.

Schiſmatici Eccleſiam Dei diuidunt, & ab Eccleſia vnica, & catholica recedunt. to.3. 222. 2.

Contra Eccleſiam Dei faciunt conuenticula, quæ non concilia, ſed conciliabula ſunt appellanda. to.3. 222. 2.

Tunicam Chriſti Domini inconſutilem, quam milites Pilati non fuerunt auſi ſcindere, ſcindunt. to.3. 222. 2.

Veſtem nuptialem, quæ eſt vnitas, & charitas, non habent. to.3. 222. 2.

Non ſunt filij ſponſi Chriſti Domini, quia ab vna ſponſa eius legitima Eccleſia, ſe ſecernunt. to.3. 222. 2; & ſeq.

Schiſmatici fures, & latrones ſunt. tomo 3. 223. 1.

Item lupi rapaces. to.3. 223. 1.

In ara altaris Chriſtum Dominum iterum crucifigunt. to.3. 223. 2.

Vinum aceroſum offerunt Deo. to.3. 223. 2.

Schiſmaticorum ſacrificia Deo non ſunt accepta. to.3. 223. 2.

Sacrificia eorum, tanquam panis luctus; omnes, qui manducant, contaminabuntur. to.3. 223. 2; & ſeq.

Schiſmatici magis frequentant Diuina myſteria, vt ſe iuſtificent; ſed non ſtatim ſuſcipienda ſunt, quæ iactantur in Chriſti nomine teſte D. Cypriano. to.3. 224. 1.

Schiſmatici alieni ab Eccleſia prophani ſunt, hoſtes Eccleſiæ ſunt, non poſſunt habere Deum Patrem, quia non tenent vniuerſalis Eccleſiæ vnitatem. to.3. 224. 1.

Non ſunt in domo Dei, quia non ambulant in eius conſenſu, & quia non ſunt vnanimes in ea teſte D. Hieronymo. to. 3. 224. 2.

Schiſmatici gentilibus adæquantur. tomo 3. 225. 1.

Schiſmatici plurimi ab obedientia Ioannis Papæ receſſerunt. to. 3. 225. 1; & 244. 1; & ſeq.

Schiſmaticus etſi fidem erga Deum videatur tenere, tamen erga Eccleſiam Dei non tenet. to.3. 225. 2.

Schiſmatici primogeniti Luciferi capitis ſchiſmatici tunicam Domini indiuiſam, & deſuper contextam per totum minutatim diſcerpunt. to.3. 225. 2.

Vulpes ſunt vineam, idèſt Eccleſiam, exterminantes. to.3. 225. 2.

Non ſunt aquilæ contemplantes, aliàs ſe cum corpore Eccleſiæ congregarent. to.3. 225. 2.

Sunt vaſa iræ in contumeliam Dei, & Eccleſiæ. to.3. 226. 1.

In ſchiſmaticis non eſt Eccleſia vera. tom.3. 226. 1.

Schiſmatici vadunt de domo vanitatis Eccleſiæ in domum ſchiſmatis ruinoſam. to. 3. 226. 1; & ſeq.

Schiſmatici magis ſunt illi, qui tantùm per ſimplicitatem ſuam ſeparantur ab Eccleſia, quàm ſint illi, qui propter ſubtilitatem aliquam errant. to.3. 227. 1.

Schiſmatici multi in Italia, & Alemania ſe ſubtraxerunt ab obedientia Ioannis XXII; quidam ex eis affectati carnaliter, non erant pedibus loti; quidam mundi concupiſcentia, & lucris illecti; quidam indignati, & ad iram prouocati; quidam timore ſeruili perculſi; quidam craſſa, & ſupina ignorantia obcœcati; quidam cauteriata conſcientia opilati; quidam ſynderesina conſcientia infatuati; quidam fide corrupti, ter ab eius obedientia receſſerunt, & Petro, & Bauaro adheſerunt. to.3. 244. 2.

Schiſmatici non auſi ſunt deponere Gregorium Summum Pontificem. to.1. 130. 1.

Schiſmatici, & hæretici quàm execrandi fuerint ſemper Orthodoxis? to. 1. 351. 2; & ſeq.

Schiſmatici ad vnitatem Eccleſiæ redeuntes quid de vnitate Eccleſię Romanæ ſentiant? to.1. 423. 1.

Schiſmatum origo ex inobedientia ſacerdoti Dei. to.1. 499. 2.

Aliud eſt eſſe ſchiſmaticum, aliud eſſe hæreticum; ſchiſmaticus eſt, qui quidem rectam ſe confiteri fidem ſimulat, ſed SS. PP. traditiones ſuperbè contemnit, & ſe aliqua maleuolentia ab vnitate Eccleſiæ ſcindit; hæreticus verò eſt, qui catholicæ Eccleſiæ fidem relinquit, & ſui, vel alterius erroris viam ſequi diligit. to 4. 54. 2.

Iuxta S. P. Auguſtinum ſchiſmaticus eſt, qui non amplectitur catholicam pacem; hæreticus eſt, qui non ſequitur catholicam vnitatem. to.4. 54. 2.

Schiſmaticus iuxta Antiochenum Concilium, ſi permanſerit turbas faciens, & ſeditiones Eccleſiæ, per extraneas poteſtates, tanquam ſeditioſus comprimendus eſt. to.4. 54. 2.

Schiſmatici, & ſimoniaci, vt incurabilia membra ab Eccleſię corpore abſciudantur. to.4. 55. 2.

Schiſmaticum, & hæreticum, quantumuis multas eleemoſinas faciat, vel etiam pro Chriſto ſanguinem fundat, firmiſſimè tene cum Diabolo, & Angelis eius æterno igni mancipandum, niſi ante finem vitæ huius catholicæ incorporetur, & reintegretur Eccleſiæ, ita ſcribit S. P. Auguſtinus. tomo 4. 55. 2.

Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſia.

Schiſmaticorum, & hæreticorum Eccleſiæ deſcriptæ fuerunt à S. Cypriano. tomo 2. ex Alano. 44. 1.

Schismaticorum Ecclesia est ciuitas diaboli. to.15. 339. 1.
Schismaticorum Ecclesia nec visibilis est, nec antiqua. to.4. 681. 69; & seq.
Schismaticorum, & hæreticorum Ecclesia veritate caret. to.4. 681. 71.
Schismaticorum, & hæreticorum Ecclesiæ pestilentissimæ ex ipso etiam hæreticorum testimonio, & voto demonstrantur. to. 4. 682. 83.
Ecclesiæ, quæ recesserunt ab Ecclesia Romana, sunt inter se innumeris hæresibus dissitæ, Anarchiam genuerunt multiplicando Papas. to.19. 400. 1.
Schismaticorum Ecclesia vocatur Ecclesia malignantium. to.3. 42. 1; & seq.
Schismaticorum recentium Ecclesiæ sunt filiæ schismaticorum veterum habentes patrem diabolum, quem imitantur. to. 1. 289. 1; & seq.
Schismaticorum Ecclesiæ semetipsas ad inuicem damnant. to.1. 245. 2.
Schismaticorum Ecclesiæ quanta facilitate euertantur? to.1. 270. 1.
Legitimam successionem non habent. to. 2. ex Alano. 47. 2.
Schismaticorum Ecclesiæ sunt Sathanæ synagogæ. to.5. 27. 1.
Nullum prorsus miraculum possunt ostendere. to.12. 522. 2.
Reformata Ecclesia conuincitur fidei falsæ ex falsitate doctrinæ. to.15. 283. 1; & seq.
Eorum impuritas, obscænitas, & crudelitas. to.15. 314. 1.
Ecclesia reformata ex lacu Geneuensi nuper prodijt. to.15. 307. 1.
Caluinistica Ecclesia quantis impuritatibus, & obscænitatibus scatcat? to.15. 376. 2.
Schismaticorum Ecclesiæ non habent vnitatem, neque sanctitatem, neque vniuersalitatem, neque sunt Apostolicæ; neque sufficiunt ad conuincendam eorum falsitatem. to.14. 6. 1; & seq.

Scholarum Piarum Ordo.

Scholarum Piarum Ordo priùs à Paulo V; & Clemente VIII. confirmatus per Vrbanum VIII. non fuit abolitus quoad substantiam, sed tantùm mutatus fuit quantùm ad priuilegia. to.9. 760. 1.

Schola Parisiensis.

Schola Parisiensis non appellauit à Bonifacio VIII; sed potiùs fuit quædam supplicatio. to.3. 587. 2.
Scholam Parisiensem prouocasse à Benedicto II. falsum est. to.3. 587. 2.
Appellauit autem à Pio II. exGuzguino.to.3. 587. 2; & seq.
Scholæ Parisiensis appellationes, & capituli Parisiensis à Papa malè consulto ad Papam meliùs consulendum. to.15. 669.105.
Damnauit propositiones Marci Antonij de Dominis de potestate Ecclesiastica. to. 1. 375. 1; & seq; & to.16. 529. 2.
Illius articuli. to.9. 826. 2; & seq.

Scientia.

Scientia non acquiritur,nisi cum labore.to.9. 153. 35.
Scientia vtriusque testamenti quare requiratur in Episcopis in eorum consecratione? to.3. 63. 1.
Scientia canonica composita est, & permixta ex Theologia, & ciuili sapientia consistens media. to.3. 78. 1.
Scientia canonica regulat, & ordinat spiritualia, & temporalia. to.3. 78. 1.
Scientia theologica, ciuilis, & canonica quibus qualibet aptetur? to.3. 78. 2.
Scientia duplex, scilicet scientia humanitus adinuenta, & scientia Diuinitus reuelata, vt sacra Scriptura; prima est à Deo mediante natura intellectus humani, & mediantibus rebus, quæ sunt ipsius scientiæ; secunda est à Deo speciali modo eam reuelante, sed & inspirante hominibus, per quos nobis est tradita. to.3. 124. 2; & seq.
Scientiæ primatum habuit Paulus, non verò Petrus. to.17. 52. 1.
Scientiæ claues accepit Paulus, Petrus autem potentiæ. to.9. 549. 139; & to.4. 152. 1.

Scipio.

Scipio Africanus in Carthaginensi expugnatione oblatam eximiæ pulchritudinis fœminam Equitis Hispani filiam inspexit, intactamque incredibili continentis animi laude ad parentem remisit. to.8. 220. 1.
Profligato Dario,cùm ipsius vxorem formam præstantissimam ad eum attulissent, à videndo abstinuit,ne concupiscentiæ periculo se exponeret. to.8. 220. 1.

Scissura.

Scissura idem est ac schisma. to.3. 220. 2.
Scissura vnitatis Ecclesiæ est maximè fidelibus periculosa. to.13. 289. 1.

Scriptor.

Sacri scriptores potiùs aguntur à Spiritu sancto, quàm agant. to.13. 143. 2.
Sacris scriptoribus Spiritus sanctus eis assistit eo dictante.to.13. 143. 2; & seq.
Sacri scriptores calamus Dei appellantur. tomo 13. 143. 2.
Scriptores diuersi de scriptis suis à sede Apostolica iudicium requirunt. to. 1. 148. 1; & seq.

Scriptura sacra.

Scriptura sacra quæ sit? to.13. 143. 2.
Scriptura sacra quot modis vocetur? tom. 13 143. 2.
Scriptura sacra quibusnam libris contineatur? to.13. 144. 1.
Qui libri sint canonici? to.13. 144. 1; & seq; & to.10. 187. 1; & to.14. 682. 2; & 687.1.
Scripturæ sacræ quanta sit auctoritas? to. 13. 145. 2; & seq.
Scriptura sacra regula definiendi. to.13.145. 1; & seq.
An sacræ scripturæ libri, qui nunc extant,sint infallibiles? to. 13. 146. 1; & seq.
Scriptura sacra nihil habet, quòd peculiari Spiritus sancti instinctu scriptum non sit. to.13. 150. 2.
Omnes, & singulæ scripturarum particulæ sunt Spiritu sancto dictante exaratæ. tomo 13. 150. 2.
Scripturarum sensus à Sanctis Patribus est petendus. to.18. 52.
Scripturæ sacræ sensus verus, & genuinus qui sit? to.13. 150. 2.
Scriptura non obscurè declarat verbo tenus Apostolos multa tradidisse. to. 13. 155. 2; & seq.
Scriptura vniuersa, & illius pars rectè dicitur regula fidei, & canon, modo suo sufficiens

ad

ad id quidem infallibiliter credendum, quod tradit. to.13. 157. 2.
Scriptura continet ea, quæ sunt ad salutem necessaria. to.13. 158. 2.
Scriptura sacra quare obscura? to.13. 160.2; & 68. 1.
Scriptura sacra non est iudex omnium controuersiarum. to.13. 67. 2; & seq.
Scriptura sacra lucerna pedibus nostris, ac lumen nostris semitis dicitur. tomo 13. 71. 2.
Scripturæ sacræ sensus quinam sit certus? tomo 13. 124. 1.
Scriptura quidquid non dicit, non est censendum eam negare. to.13. 239. 2.
Scripturæ sacræ vbertas, & profunditas tanta est, vt non omnes omnia valeant explicare. to.13. 256. 2.
Scripturæ sacræ omnes auctoritates, quæ de potestate clauium ordinis, quæ dicitur potestas ligandi, loquuntur, non possunt veraciter exponi de vniuersali Ecclesia pro omnibus suis membris, siue diuisim, siue coniunctim, neque de aliqua alia communitate minùs vniuersali. to.13. 380. 1.
Scriptura sacra est tantùm lex scripta. to. 3. 594. 1.
Scriptura sacra est testamentum vetus, & nouum, & testamenti veteris libri numerantur iuxta Concilium Tridentinum. tomo 16. 412. 2.
Scripturæ sacræ auctoritates ab hæreticis citatæ ad probandam solam fidem sufficere, de fide formata, & quæ per charitatem operatur, debent intelligi; nec in illis auctoritatibus legitur aliquod signum exclusiuum, quòd dicat solam fidem sufficere. to.16. 407. 5.
Tempora si distinguas, facilè scripturas concordabis, quæ ex causa, ex persona, ex loco, & tempore considerandæ sunt. to.16. 408. 13.
Scriptura sacra nequit esse iudex controuersiarum, sed tantùm norma iudicandi. to.3. 828. 1; & 10.12. 221. 2.
Scriptura cum traditionibus est regula iudicandi. to.3. 828. 2.
Ad scripturam recurrere debemus, tanquam ad regulam iudicandi. to.3. 829. 2.
Scripturæ, quas obijciunt Sectarij, contra eos clamant. to.3. 833. 1.
Docuerunt sectarij modum intelligendi sacram scripturam. to.3. 833. 2.
Modus, quo vtitur Ecclesia in cognoscendis scripturis canonicis. to.3. 834. 1.
Scripturam esse iudicem controuersiarum nunquam Iudæi dixerunt. to.3. 834. 1.
Paulus non cognoscit scripturam, vt iudicem, sed vt testimonium veritatis, quam ipse iudicat, & docet. to.3. 834. 2.
Scriptura sacra Concilijs omnibus est anteponenda. to.3. 879. 2.
Scriptura quomodò aliquando videatur subiacere Concilijs? to.3. 880. 1.
Scriptura eget Interprete, qui nequit errare. to.10. 40. 1.
Scripturam difficilem esse probant Sancti Patres. to. 10. 40. 1; & seq.
Scriptura sacra sola non sufficit ad definiendas res fidei. to.10. 159. 2.
Scripturæ sacræ interpretatio metaphorica est fugienda, quando propria potest haberi. to.12. 504. 1.
Scriptura fax illuminans est. to.12. 195. 1.
Scripturas scrutari præcepit Dominus Hebræis. to.12. 222. 2; & seq.
Scripturæ sacræ sensus. to. 12. 533. 1.
Scriptura sacra vtitur verbis modò pro præsenti, modò pro futuro. to.12. 516. 1.
Scriptura sacra aliquando vtitur propositione vniuersali pro indefinita. to.12. 541. 2.
Scripturæ sacræ quæ sit ratio numerandi? tomo 12. 493. 1.
Scripturarum sensus iuxta perpetuam, ac communem Patrum mentem accipiendus. to.4. 676. 38.
Scripturam sacram Lutherus corrupit, violauit, & vertit. to.10. 60. 1.
Scripturam sacram quomodò tractent hæretici? to.12. 521. 1; & seq.
Scripturæ sacræ interpretatio difficillima. to.12. 575. 2.
Scriptura dupliciter repræsentat aliquid figuratè. 10.8. 359. 2.
Scripturæ sacræ certitudo maior est certitudine propositionis definitæ in Concilijs, etiam confirmatis. to.8. 275. 2; & seq.
Scriptura sacra exigit iudicem viuum, qui illam interpretetur. to.14. 10. 1; & seq.
Scripturæ sacræ iudex infallibilis est solus Pontifex Romanus. to. 14. 10. 1; & seq.
Scripturæ sacræ obscuritas est vtilis Ecclesiæ. to.14. 65. 2.
Scripturæ sacræ versio vulgata. to.14. 687.1; & seq.
Scriptura quomodò sit corrigenda? tomo 20. 401. 1; & seq.
Scripturæ diuersæ versiones, & translationes in diuersa idiomata quomodò ad infallibilitatem se habeant? to.20. 403. 1; & seq.
Scriptura nostra vulgata an suæ puritati ex integro sit restituta? to.20. 408. 1; & seq.
Scripturarum multiplex sensus. to.15. 240.5.
Scripturæ sanctæ falsi interpretes. tomo 15. 239. 1.
Scripturæ sacræ cognitor, & custos est Romanus Pontifex. to.1. 229. 2; & 243. 1.
Ad scripturarum prouocationem quare non admittendos esse hæreticos Tertullianus affirmauerit? to.1. 229. 2.
Circa scripturas mos hæreticorum. tomo 1. 229. 2.
De scriptura sacra variæ hæreticorum opiniones. to.1. 229. 2.
Scripturæ sacræ libri varij à varijs hinc inde hæreticis negati. to.1. 230. 1.
Altera causa, cur hæretici non admittendi ad scripturarum prouocationem. to. 1. 230. 2.
Hæretici sine scripturis probantur ad scripturas non pertinere. to.1. 231. 2.
Scripturæ sacræ primus cognitor, & custos Diuus Petrus fuit, & quomodò? tomo 1. 232.1.
Scripturæ sacræ ab Anacleto contra Elxaum pseudoprophetam seruatæ. tomo 1. 232. 2.
Scripturas Eleutherius seruauit à manu Marcionis. to.1. 232. 2.
Scripturas sacras Victor Eleutherij successor à blasphemiæ Allogorum, & Theodosianorum carpo custodiuit. to.1. 233. 1.

Idem fecit Zephirinus contra eosdem Theodosianos to. 1. 233. 1.
Scripturas nonnullas Macedonius, Arius, & alij, vel deprauarūt,vel à canone exemerunt,ideo reprehensi fuerunt à Iulio,Damaso, Sixto, & alijs Patribus. to.1. 233. 2.
De Scripturæ sacræ varijs versionibus Origenis,& Luciani Martyris variæ opiniones. to.1. 233. 2.
Scripturæ sacræ versio D. Hieronymo commissa à Damaso Papa ad confusionem tollendam. to.1.233. 2; & seq.
Versionem Hæbraicā, veteris testamenti Hieronymus primus omnium in Latinum conuertit. to. 1. 234.1.
Vulgata editio sub Gregorio Magno. to.1. 234.1.
Scripturæ apocryphę recensentur à Gelasio,& partim inter apocryphas computatæ.to.1. 234.1.
Scripturis sacris auctoritas stabilitur. tom.1. 234.1.
De Scripturis sanctis cum enumeratione librorum sacrorum à Concilio susceptorum sanctio Concilij Tridentini. to.1. 234.2; & seq.
Quomodò vulgata editio pro authentica sit suscipienda? to.1. 235. 1; & seq.
Vulgatam editionem Latinam Sixtus V. vulgari curauit. to.1. 235. 2.
Scriptura sacra profunditate sententiarum inuoluta. to. 1.235.2.
Scripturæ sacræ interpres est Romanus Pontifex. to.1.235. 2; & 243.1.
Scripturas non posse intelligi fine Spiritu sancto, & interprete fuit error Centuriatorum, & aliorum hæreticorum. to.1. 236. 1; & seq.
De scripturarum intelligentia quid scripserit Lutherus? to.1. 236. 2.
Scripturam sacram sequentes errare non possunt. to.18. 196. 1.
Scripturæ Sacræ interpretatio non est quærenda apud Hebræos, aut hæreticos possessionis Orthodoxæ exhæredes. to.1.236. 2.
Item neque apud hæreticos, & schismaticos, qui abrupti, qui cartanei, qui inimici. to.1. 237.1.
Scriptura sacra intellectu difficilis. to.1.236. 1.
Scripturæ sacræ interpretatio non est quærenda apud eos, qui semper quærunt, & nunquam credunt. to.1. 237. 1.
Scripturæ sacræ veritas interpretationis non est quærenda apud eos, qui variant,nec idem sapiunt cum antiquitate, cum vniuersitate, cum sensu communi. tom.1. 238. 2.
Ad scripturarum intelligentiam assequendam humilitate opus est teste S. P. Augustino. to.1.240.2.
Ad scripturarum indaginem, verumque intellectum, opus est vita proba, animo puro, & virtute, quæ secundùm Christum est teste Athanasio. to.1. 240.2.
Ad sacrę Scripturæ cognitionem opus est intima compunctione potiùs, quàm profunda inuestigatione; suspirijs, quàm argumentis &c. teste Victorino. to.1. 240. 2; & seq.
Laborem, & assiduitatem requirit D. Chrysostomus. to.1. 241. 1.
Cum labore ductorem, Doctoremque coniungi vult Deus. to.1. 241. 1.
Scripturæ sacræ claues habet Summus Pontifex Romanus. to.1. 241. 2.
Ex scripturis non benè intellectis tot dogmata peruersitatis emerserunt. to.1. 243.2.
Scripturas interpretari hodie omnes præsumunt. to.1.244. 1.
Scriptura sacra abyssus multa. tom.1. 244 2.
Scriptura sacra non est, neque potest esse iudex controuersiarum de fide. tom.1. 244. 2.
In scripturarum verbis non est putandum esse Euangelium, sed in sensu, non in superficie, sed in medulla. to.1. 245. 1.
De scriptura Sanctorum Patrum iudicium, & blasphemiæ modernorum hæreticorum. to.1. 271. 2.
Scripturarum sacrarum testimonijs Patres maximè vsi sunt. to.1. 273. 1.
Scripturæ auctoritas absolutè maior est auctoritate Conciliorum, & canonum. to.1. ex Tannero. 50.
Ad scripturas prouocatio cur à Sanctis Patribus hæreticis non concessa? to.2. ex Pighio 60.1;& seq.
Scripturarum interpretatio duplex, alia doctrinæ, alia auctoritatis. tomo 3. 300. 1.
Scriptura sacra tota esset comburenda iuxta prauum sensum Lutheri. to.3. 294.1.
Scriptura quomodò non sit proponens infallibilis auctoritatis. to.3. 339. 1.
Scripturæ Diuinæ sensus duo sunt, historicus scilicet, & mysticus to. 16. 19. 1.
Historicus duplex est, proprius, & methaphoricus. to.16.19. 1.
Mysticus triplex est, allegoricus, tropologicus, & anagogicus distinctus iuxta triplicem temporis differentiam, præteriti nimirum, præsentis, & futuri. to.16. 19.1.
Scripturæ sacræ sensus mysticus, cuiuscunque generis sit,supponit semper sensum historicum, & literalem, & in eo fundatur. to.16. 19.1.
Scriptura diuinitus inspirata vtilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia, vt perfectus sit homo Dei ad omne opus bonum instructus teste D.Paulo. tomo 16.541. 1.
In scriptura duo sunt spectanda,litera, & sensus. to.16. 542. 2.
Scriptura, si literam spectes, non potest esse iudex controuersiarum. to.16. 542.2.
Scriptura secundùm literam occidit, idest in lapsum, & errorem ducit. tomo 16. 542. 2.
Scriptura, si sensum spectemus, non potest esse iudex. to.16. 544. 1.
Scriptura quoad verum, & legitimum sensum sæpe est obscura, & difficilis intellectu. to.16. 544.1.
Ex scripturę obscuritate necessariò nasci multas controuersias. to.16.544.1.
Aliud est verba scripturæ esse clara, aliud sensum scripturæ esse clarum. to. 16. 544. 1; & seq.

Quan-

Quando idem locus scripturę ex vna parte est obscurus, ex alia clarus, quid agendum? to.16. 544. 2.
Scripturæ libri an sint canonici, & Diuini, nec ne? to. 16. 545. 2.
Scriptura est verax, & infallibilis, sed non per hoc se sola est iudex controuersiarum. to. 16. 558. 2.
Scripturarum loca difficilia duplici dilucidatione possunt explicari. to.2. ex Turrecem. 10. 1.
Scripturæ sensus literalis difficilior mystico. to. 2. ex Turrecrem. 10.1; & seq.
Scripturæ sensus literalis, & mysticus quibus comparentur? to. 2. ex Turrecrem. 10.2.
Scripturæ loca quando non sunt adeò clara, si in eodem sensu explicantur communiter à Sanctis Patribus, tunc concors illa sententia Patrum demonstrat illum esse verum sensum scripturæ; & piaculum est ab illo recedere, imò hæreticum. to.4. 158. 1.
Scripturæ, & traditiones orientibus difficultatibus indigent Romani Pontificis interpretatione. to.4.641. 1.
Per scripturarum scrutinium peruenitur ad fidem. to. 4.800. 147.
Scripturæ ex Euangelio per Lutherum perperam citatæ. to.13. 224. 1; & seq.
Scripturæ Diuinæ non sumunt auctoritatem. & credulitatem ab Ecclesia, sed à Spiritu Sancto dictante tales scripturas. to.9. 734. 2.
Scripturæ credimus, quia Ecclesiæ proponenti credimus, quia scriptura reuelauit, non est circulus vitiosus, quia in diuerso genere causæ se probant. to. 9. 734. 2.
Ad scripturam canonicam discernendam regula est continua Pontificum successione, populorum per, tot tempora contestatio. to.9. 734.2; & seq.
In scripturarum translationibus, quando est aliqua varietas in nominum significatione, aut interpretatione, aut modo significandi, regula, quā Ecclesia vtitur, à S.P. Augustino assignatur. to.9.735. 1.
Scriptura sacra non continet omnia, quæ debent fide Diuina credi. to. 9. 711.1.
Scripturæ sacræ, & canonicæ quæ dicantur? to.9.375.38.

Scrutinium.

Scrutinium in electione Papæ est inquisitio votorum eligentium, quid autem in eo concurrere debeant, ostenditur. to.4.486. 86.
Scrutinio faciendo præsunt tres Cardinales de quolibet ordine eligendi. tom. 4. 486. 87.
Scrutinio durante accessus fieri potest. to.4. 487.89.
Scrutinium, accessus, seu commonis inspiratio, & compromissum est modus, seu forma eligendi Papam. to.4. 486. 85.
In electione Papa ab vno solo nominatus in scrutinio potest ius acquirere per accessum, scrutinio pendente. to. 4. 487. 91.
Cardinalis quando dedit vocem vni in scrutinio, & in accessu accedit alteri, accessus huiusmodi fit emulatiuè, to. 4. 487. 92.

Scyta.

Scytharum monachorum error de trisagio, vnum de Trinitate crucifixum continente. to.1. 148. 2.

S. Sebastianus.

S.Sebastianus à Caio Papa Ecclesiæ defensor constitutus. to. 1. 542. 1.
S.Sebastianus priùs Dux, postea Martyr fuit. to.1. 542.1.

Secretum.

Secreta fideliū reuelantes per se, vel per alios infidelibus incidunt in excommunicationem Bullæ Cœnæ. to.5. 302.172.
Fideles potiùs mortem pati debent, quàm reuelare secreta in communem perniciem Christianorum. to.5. 303. 173.
Interrogatus, vt secreta reuelet, potest amphibologicis verbis respondere. to.5.303. 173.
Secreta reuelantes in perniciem Christianæ Reipublicæ vltra pænam excommunicationis puniendi sunt morte naturali. to.5. 302. 172.
Hoc tamen non debet intelligi de statu alicuius priuati hominis etiam in perniciem alicuius. to.5. 302. 172.
Secretum seruare debet seruus Domino suo. to.5. 302. 172.
Secreta mysteria sunt tantùm maioribus reuelanda, & detegenda. to. 13.367. 2.

Secta.

Sectæ sunt infælices, quia deuiant à vero Pastore. to.10. 27. 2; seq.
Sunt mutabiles, & omni doctrinæ vento circumferuntur. to.10.28.1.
Secta Lutheranorum falsa ex discordijs circa iustificationem. to.4. 241; & seq; & 250. 2.

Sectarij.

Sectarij immediatè impugnant Christum Dominum. to. 3.807.1; & seq.
Effectus eorum, quæ sectarij obijciunt, quis sit? to.3.806. 2; & seq.
Sectariorum obiectio concludit blasphemiā. to.3.808.1; 845. 1.
Sectariorum astutia est vetitarem dissimulare to.3.809.1.
Sectarij, vel non capiunt sensum scripturarum, vel malitiosè illum deprauant. to.3. 810.1.
Sectariorum ineptiæ. com.3. 810. 2; & 853. 2.
Sectariorum argumenta de clauibus Ecclesiæ sede vacante, vbinam sint, puerilia sunt. to.3. 812.2.
Sectarij sacræ scripturæ corruptores reprehenduntur. to.3. 814. 2.
Sectarij iactant se esse in scripturis sacris versatos. to.3.814. 2.
Sectarij cur ineptias suas Doctoribus Catholicis proponunt? to.3.815.1.
Sectariorum iniquitas ex ineptia obiectionum monstratur. to.3. 815. 1.
Sectarios esse extra Ecclesiam Christi Domini ratione ostenditur. to.3.816. 2.
Sectarij cur D.Petri primatum impugnent? to.3.816. 2.
Sectarij non negant D. Petrum fuisse Episcopum. to.3. 817.1.
Sectariorum cæcitas. to.3.817. 2.
Sectariorum inanis syllogizatio. to.3.822. 1.

Sectarij more cæcorum contra veritatem catholicorum irruunt. to.3. 829. 2.
Sectarij proponunt obiectiones, quæ eosmet impugnant. to.3. 830. 2.
Sectariorum contradictiones ineptiæ, tom.3. 832.2.
Scripturæ à Sectarijs contra primatum Papæ allatæ contra ipsos clamant. tom.3. 833. 1.
Sectarij docentur modum intelligendi scripturam. to.3. 833.2.
Sectarij sunt figura Antichristi. tom.3.852. 1.
Agunt in Papam more meritricio. to.3.852. 1.
Sectariorum inepta expositio mystica. to.3. 853. 2; & seq.
Sectarij contra sensum sacræ scripturæ, & contra antiquitatis doctrinam oppositum tenent. to. 3.854.2.
Sectariorum cæcitas quanta sit? tom.3,856. 2.
Sectarij Latronum munus assumunt. tom.3. 864. 1.
Sectarij asserunt statuta conciliorum necessariò non esse seruanda à fidelibus. tom.3. 871. 1.
Sectarij dicunt: Nos habemus sacram scripturam: sufficit. to. 3.871. 2.
Sectariorum opiniones componunt Babel. to. 3.871. 2; & seq.
Sectarij excæcati odio in Romanam Ecclesiam, to.3.874. 2.
Sectarij cur Ecclesiam errasse opinentur? tomo 3. 878.1.
Sectarij, quæ Hebræis obijciuntur, nobis proponunt. to.3. 880.1.
Sectariorum, Lutheri, & Caluini argumenta contra primatum D.Petri proponuntur, & diluuntur. to.13.120.1.
Sectariorum Lutheri diuisio in Lutheranos, & Zuinglianos, to.4.246. 2.
Sectariorum dissensiones irreconciliabiles eò, quòd extra ouile Christi Domini aberrantes pastorem vnum minimè agnoscunt. to.13.125. 1.
Sectarij conantur perperam ostendere Euangelij loca, quę sunt de D.Petri auctoritate, ad aliquos etiam successores minimè pertinere. to.13. 125.1; & seq.
Sectarij asserunt D.Petrum non fuisse Romę. to.13. 131. 1.
Sectarij de libris canonicis sacræ scripturæ quid sentiant? to.13.144. 2.
Sectarij quid de traditionibus dicant? to.13. 162. 2; & seq.
Sectariorum doctrina est tantùm nomine Christiana. tom.13.45. 2; & 47. 1; & 48. 1.
Sectariorum doctrina plurimùm distat à doctrina Apostolorum. tomo 13. 49. 2; & seq.
Sectarij scripturas tenent ad speciem, non ad salutem. to.135.3.1.
Sectarij omnes affirmant, quòd cōcupiscentia in ijs, qui gratiam sunt adepti in baptismo, sit peccatum veri nominis damnatione etiam dignum. to.13. 69.1.
Item affirmant, quemlibet posse, ac certò debere credere se iam receptum esse in gratiam Diuinam. to.13.69.2.
Sectariorum rationi probantium solum Christum Dominum esse fundamentum Ecclesiæ respondetur. to.13. 114. 2.
Sectariorum error dicentium Episcopum Romanæ Vrbis neque Episcopum esse totius Orbis, neque totius Ecclesiæ caput. to.3. 594.2.
Eorum blasphemiæ in Romanum Pontificem. to.3.594.2.
Ad sectariorum rationes de Episcopo Romano non esse Episcopum totius Orbis &c. respondetur. to.3. 597. 2; & seq.
Item sectarij rationibus, & scripturarū testimonijs conuincuntur Romanū Pontificem non esse Antichristum. tom.3. 598. 1; & seq.
Sectarij catholicos calumniantur, quòd scripturam Ecclesiæ subijciantur, & eorum obiectiones diluuntur. to.1. ex Tannero. 50.
Sectarij multa contra primatum D.Petri obijciunt. to. 1.ex Tannero 16.93; & seq.

Secundus Episcopus.

Secundus Tigisitanus Episcopus damnat Cęciliam renuentem venire ad synodum. t.6. 110.2.

Sedes Apostolica.

Sedes Apostolica quid sit? tom. 6. 193. 2; & seq.
Est caput, & cardo totius Ecclesiæ. tom.5. 745.1.
Sedes Apostolica etiam extra Concilium potest iudicare, & damnare schismaticos, & hæreticos. to.5.755. 1.
Sedes Apostolica Episcopos, & Primates substituit ad inungendos alios Episcopos. to.1. 518.1.
Sedis Apostolicæ contemptores fuerunt à Deo seuerè puniti; cultores autem fauoribus, & gratijs cumulati. to. 1.494. 2; & seq.
De iure Diuino nequit esse, nisi Romæ. to.3. 5.1; & 35. 2.
Sedes Apostolica ibi est, vbi est Papa. to.3. 35.1.
Imperatores quamplures illam in Græciam transferre tentarunt, sed frustra. to.3.8. 2.
Non cepit tempore Phocæ, vel Constantini. to.3. 20. 2.
Sedes Apostolica septem annis fuit Antiochiæ. to.3. 35.2.
Nequit separari ab Episcopatu Romano. t 9. 651. 1.
Sedes Apostolica non distinguitur, & ideo nequit separari, à Sede Romana. tom.8. 315. 1; & seq.
Sedes Apostolica priuilegium non deficiendi à fide à Christo Domino obtinuit. tom.8. 432. 1; & seq.
Sedes Apostolica nequit à Papa præscindi. to. 8. 431.1.
Sedes Apostolica non distinguitur à sede Romana. to.8.315.1.
Sedi Apostolicæ reseruata esse Episcoporum iudicia habetur ex Apostolorum traditione. to.18. 13. 2.
Sedis Apostolicæ nomen quid significet? tomo 18. 329. 1.
Sedes Apostolica cur potiùs Romana, quàm Hierosolymitana, vel Antiochena dicatur? to.18. 330. 1.

Sedis Apostolicæ nomine intelligitur Papa, sine Cardinalibus. to.9.349. 265.
Sedis Apostolicæ decreta suspendere per Imperatorum potentiam tentauit Græcorum iniquitas. to.6. 603. 1.
Sola habet omnium Ecclesiarum sollicitudinem. to.6.607. 1.
Numquam permisit, vel consensit sua iura diminui. to.11. 233. 130.
Eius decreta ab omnibus sunt obseruanda, to14.68. 1; & 71. 1.
Sedis Apostolicæ primatum nouerunt Angli, Gothi, & Longobardi. tom.7. 807. 2; & seq.
Eius decreta sunt obiectum fidei Diuinæ. to. 15. 25.122.
Quomodò dicatur vniuersalis? to.15. 292. 1; & seq.
Nequit esse sine Papa; quia sponsa nequit esse sine sponso. to.15.295.1; & seq.
Eius puritas semper seruata fuit immaculata inter tot hæreses. to.15.301.1; & seq.
Semper tradidit Sathanæ hæreticos excommunicando. to.15. 301. 1.
Eius doctrina à nullo Concilio Catholico vnquam fuit reprobata. to. 15. 324, 1; & seq.
Seruauit veram fidem catholicam, quam neque ad breue tempus vnquam amisit; quanquam tot hæresum, & hæreticorum iaculis fuerit pluries lacessita, & toties oppugnata. to.15. 326. 2; & seq.
Sedem Apostolicam Petrus Antiochiæ priùs erexit. to.4. 476. 30.
Sedes Apostolica nunquam abrogauit, quod semel definiuit ad fidem, vel ad mores pertinere. to.4. 634. 2.
Sedes Apostolica Cathedram D. Petri significat. to.3. 566. 2.
Dignitatem Papalem simul,& Patriarchalem complectitur. to.3. 569. 1.
Sedes Apostolica constituit Episcopos, vel Primates ad iuungendos. to.1. 518. 1;& seq.
Sedi Apostolicæ relatæ fuerunt causæ synodorum prouincialium. to.17. 470. 2.
Ei causæ Episcoporum fuerunt reseruatæ. tomo 17.471. 1.
Sedes Apostolicæ principatus viguit semper in Ecclesia Romana teste S. P. Augustino. to.17.43.1.
Sedem Apostolicam appellauit Vvilfridus Eboracensis Britannus, qui fuit ab ea absolutus. to.17.512. 1; & seq.
Sedes Apostolica nunquam mutauit doctrinam. to.8. 756.1.
Eius successio nunquam fuit variata. tom.8. 764.2.
Eius vnitas sumitur ex vnitate principij, finis, & mediorum, ac ab vnitate capitis visibilis. to. 14.3.1; & seq.
Quare dicatur Apostolica? to.14.3.2;& to.3. 31.2.
Est sedes D. Petri, non D. Pauli. to.4. 23.2.
Quando inceperit? to.14. 56. 2.
Non est prima ordine fundationis, sed iure primatus. to.14.57.1.
Est sedes D.Petri, qui est Christi Domini successor. to.14.85.2.
Dicitur specialiter sancta,& catholica. to.14. 330.2.
Fuit figurata per Euam; quæ fuit mater omnium viuentium. to.14.338. 1.
Fuit immediatè à Christo Domino fundata. to.14.340.1.
Dicitur sacrosancta, idèst caput Ecclesiarum sanctarum. to. 14.347.1; & seq.
Semper fuit super alias Sedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & seq.
Propter fundatorem Christum nequit hæresi maculari. to.14.483. 1.
Sola inter omnes Ecclesias est Apostolica. to.14.504. 1; & seq.
Sola est prima sedes. to.14. 509.2.
Sedes Apostolica sola habet supremum iudicem controuersiarum. to.7. 3. 1.
Est fundamentum omnium aliarum Ecclesiarum. to.7. 147.2.
Eius primatus. to.7. 152. 1;& seq.
Sedis Apostolicæ inuasores in Concilijs iudicantur. to.1.131.2.
Sedes Apostolica, & totius Orbis primatus idem sunt. to. 17. 353.1.
Sedis Apostolicæ iurisdictionem vsurpantes, & fructus, redditus, ac prouentus ad illam spectantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5.384.
Sedis Apostolicæ primatus fuit declaratus à Concilio Chalcedonensi. tomo 15. 215. 27.
Sedes Apostolica præfertur omni Ecclesiæ. to.6. 25. 87.
In signum specialis dominij sibi aliqua reseruat. to.6. 26.91.
Sola corrigit statuta Conciliorum, siue prouincialium, siue generalium. tom. 6. 28. 99.
Apostolicæ Ecclesiæ, vel sic nominantur, quia fuerunt ab Apostolis fundatæ; & sic Antiochena, Alexandrina, & Romana dicuntur Apostolicæ, vel per doctrinæ infallibilitatem, & sic sola D.Petri Cathedra est Apostolica. to. 6. 192. 2; & 193.1;
Multæ etiam sunt suffraganeæ, vt erat Ecclesia Colossensis. to.6.194. 1.
Sedis Apostolicæ iudicium esse simpliciter immobile, & nulla appellatione posse moueri docuit S.P.Augustinus. to.6.527. 1; & seq.
Sedes Apostolica semper se exhibuit totius Orbis vindicem, & magistram. to. 2. ex Pighio. 117. 1;& seq.
Ob triplicem causam voluit Deus eam Romæ firmari. to. 2. ex Turrecrem.29.2.
Eius Oraculum est verum, & certum. to.2. ex Turrecrem. 37. 1; & seq.
Fons luminis est appellata. to. 2. ex Turrecrem. 38. 1.
Nequit errare. to.6.6. 10.
Est regula fidei othodoxæ, & totius Orbis magistra. to.2. ex Pighio. 117. 1; & seq: & 118.2.
Impugnari potest, expugnari non potest. tomo 6. 9.20.
Ei affixus est primatus de iure Diuino. to.6. 439.2.
Dicitur vniuersalis, quia sub se cōtinet omnes alias Ecclesias. to. 6. 444. 1.
Comparatur potentiæ visiuæ. tomo 6. 505. 2.
Eius auctoritas in definiēdis libris canonicis. to.6.521. 1; & seq.

Nunquam ioanditos damnauit. to.6. 601.2; & seq.
Ad eam sunt deferendæ omnes causę maiores. to.6. 609. 1, & seq; & 605. 2.
Etiam causæ dubiæ. to.6. 611. t.
Nunquam errauit, neque errabit. to.6.627. 2; & to. t4. 27 1.
Eius infallibiliratem semper oderont hæretici, & schismatici. to.6. 640. 2.
Immobilis simpliciter est à recta fide. to.6. 646.2.
Sedes Apostolica, sicut Moysis Cathedra, vitijs, & sordibus malorum sedentium nunquam fuit coinquinata. to.20.565. 2; seq.
Sedes Apostolica est D. Petri Carhedra, à qua omnes aliæ Ecclesię accipiunt suam potestatem. to.11. 202. 3.
Accepit à D. Petro sollicitudinem omnium Ecclesiarum. to. 11. 250. t; & seq.
Semper perseuerauit in fide. to.8. 183. 2; & 167. 1; & seq; & 417. 1; & 434. 2.
Prælara fuit omnibus Ecclesijs, non ab homine, sed à Christo Domino. tom. 2. ex Aluarez. 2. 1; & seq.
Habuit semper titulum Ecclesiæ vniuersalis. to.8.741. t.
Promulgsuit semper in totum Orbem sua dogmata. to.8. 743. t.
Deus ei fidem indefectibiliter alligauit. to. 8. 744. 1.
Seruauit semper fidem illibatam Spiritus sancti adiutorio. to.8. 75t. 1.
Oppugnata ab hæreticis creuit. to.8.751. 2.
Eius firmitss fuit à Christo Domino promissa illis verbis: *Et portæ inferi non præualebunt aduersùs eam*. tom. 8. 746. 2; & seq.
Seruat veram successionem Apostolicam. tomo 8. 756. 2; & seq.
Sedes Apostolica à nemine iudicatur. to.5. 57 2; & to.t2. 65.1; & to.6.28. 98; & 641. 1; & 555. 1; & seq; & to.10. 414.1.
Mater omnium Ecclesiarum à ChristoDomino fuit instituta. to.5. 59. 2; & 606; & to. 14. 337.2; & 345; 2; & 85.2.
Est caput totius Ecclesiæ vniuersalis. to.5, 608. 2; & to.12.67; & 70. 2.
Sedis Apostolicæ loca, & iura. tom.5. 405. 338.
Sedi Apostolicæ Deum acquiescere ex quatuor signis manifestè ostenditur. to.5. 589. 2.
Est mater totius Ecclesiæ Catholicæ. tom.5. 592. 2.
Dignitste, Dominio, & studio superat omnes Ecclesias. to.5. 605.t.
Sedes Apostolica nunquam aliquid definiuit ad fidem, aut mores pertinere, quod alia lege abrogauerit. to.4. 634. 2.
A voce Domini consecrata tenet primatum omnium Ecclesiarum. to. t2. 88. 1.
Præferenda est sedi Antiochiæ. to.12. 130. 1.
Est omnium aliarum Ecclesiarum suprema. to.1.157. 1.
Numquam deperdit fidem, neque deperdet tempore Antichristi. to.12. 517. 2.
Eius persecutiones. to. 12.488.2.
Eius proprietates. to.12. 567. 2.
Illius oppressor à Deo fuit insigniter punitus. to.1.555. 2.
Eius notæ. to.12. 567. 2; & to.14.3.t; & seq; & to.8. 705. t; & seq; & to.15.375.1.
Quanus perturbabitur ab Antichristo, non tamen labefactabirur. to.12. 564.1.
Sedis Apostolicæ definitioni potius, quàm cuiuscunque synodi ei contradicentis decretis est obediendum. tomo 13. 598. 2.
Ei omnia detulit Iustinianus Imperator. tomo 1. 462. 2.
Nunquam defecit à fide. to.t3. 448.1; & seq. vsque ad 45t.
Eius sentencia, fides, & definicio semper fidei orthodoxæ fuit consona. to.2. ex Pighio. 76. t.
Sedis Apostolicæ auctoritatem esse regulam fidei orthodoxę ex Catholicę Ecclesię fide, & confessione monstratur. to.2. ex Pighio 76.2; & seq; & 118. 2.
Ad illam necessariò debent omnes fideles cõuenire ex Sancto Irenæo. to.2. ex Pighio. 77.t.
Eiusdem sedis primatus, & ad eandem recursus ex Sanct. PP, & Concilijs ostenditur. to.2. ex Pighio. 77. t; & seq.
Illa inconsulta nihil super Episcopos est innouandum. to.2. ex Pighio. 75.2.
Eius auctoritas ad transmarinas querelas extenditur. to.2 ex Pighio. 95.2.
Eius iudicium in Reges quanti habitum fuerit apud omnes? to.t. 522. 2.
Illius potestss in electiones, ordinationes, & confirmationes Episcoporum totius Orbis. to. 2. ex Pighio. 103. 1; & seq.
Ad eam omnes hæreticorum causæ ab ipsismet hæreticis fuernnt delatæ. to.2. ex Pighio. 105.t.
Sedis Apostolicæ auctoritas quanta sit? to.2. ex Pighio 105.2; & to.6.91.2; & to.t5.586. 1; & seq.
Eius infallibilitas in ijs, quæ fidei sunt. to.13. 45t.2; & seq.
Sedes Apostolica sola potest hæreses damnare, & fidei lites decidere sine Concilijs generalibus. to. 3. 865.
Sedes Apostolica synodos confirmat. tom.3. 723. 2.
Non potest errare in fide. to 3. 727.2.
Promittitur ei obedientia à Ioanne Episcopo Constantinopolitano. to.3. 728.1.
Iudicat causas hæreticorum. tom.3. 731. 2.
Eius Vicsrius creat Episcopos in Oriente. to. 3. 739. 1.
Hæreses non fouet, sed destruit. to.13. 575. t.
Sæpè absoluit, quòd ligat Concilium, & damnat &c. to. 13. 534.2.
Sedi Apostolicæ non licet detrahere sine periculo hæresis. to.13. 332.2.
Sedes Apostolica, & Pontifex primatum obtinet in vniuersum Orbem, ipseque est D. Petri successor, & Christi Domini Vicarius, Pastor, & magister omnium fidelium. to. t3. 190. t; & seq.
Sedi Apostolicæ honor præstitus à multis Concilijs, tum generalibus, tum prouincialibus, & à Patriarchis, & Patribus. to. 13. 127.2; & 128.t; & seq.
Et ab Imperatoribus, & etiam ab hæreticis,

licèt

licèt subdolè. to.13.129.1.
Sedes Apostolica cardo, & caput Ecclesiarum .to. 5. 745. 1.
Sedes inferior nequit dissoluere sedem superiorem. to.6. 17. 50.
Sedes prima à nemine iudicatur. to. 6. 555. 1; & seq.
Sedi Apostolicæ quàm iniuriosus Apologeticus? to.2. ex Alano. 25.2.
Sedes Apostolica sola potest hæreses damnare, & fidei lites decidere sine Concilijs generalibus, & non per hoc Concilia generalia sunt superflua. to.3. 683. 1.
Sedes Antiochena, Constantinopolitana, & Alexandrina aliquando fuerunt à Romana diuisæ. to.2. ex Pighio. 82. 1.
Sedi Apostolicæ Cardinales inhærent, sicut stellæ in firmamento cœli. to.9. 260.31.

Sedes Papæ, & Episcoporum.

Sedes prima Episcoporum non est dicenda illa, in qua priùs sederunt, sed illa, in qua vsque ad mortem permanserunt. tom. 13. 324. 1.
Sedes Episcopi quæ dicatur? Sedes Papæ prima est. to.13. 324. 1.
Sedes Papæ sola appellatur Apostolica. tom. 18. 330. 1; & seq.
Sedes Papæ quare dicatur Apostolica? to. 3. 3. 2.
Sedes Papæ, vt esset Romæ non erat de iure Diuino per triginta, & octo annos à morte Christi Domini. to.3. 13. 1.
Papa an possit sedem suam aliò transferre? to.9. 393. 8; & 394. 15; & to.3. 35. 1.
Ludouicus Dux Bauariæ gerens se pro Imperatore fecit legem, vt non liceret dictam sedem transferre. to.9. 393. 10.
Aliquando fuit translata per Clementem V. vltra montes. to.9. 393. 10.
Translatio facta per Clementem V. non fuit propriè translatio; sed Papa dicitur tunc non fecisse residentiam Romæ. to. 9. 394. 13.
Cur Auenionem suam sedem transtulerit? to.5. 669.1.
Nequit suam sedem mutare. to. 3. 356. 1; & 10.4. 75. 1; & to.18.105.14; & seq; & to.2. ex Aluarez. 9.2.
Si aliò transferat sedem, non derogat suæ auctoritati. to.3. 15. 1.
Sedes Papæ est prima sedes habens curam omnium aliarum sedium Episcopalium. to.17. 456. 1; & seq.
Sedes Papæ est sedes D.Petri, qui Christi Domini est verus successor. to.14. 85. 2.
Si transferret Papa sedem suam sine causa, peccaret. to.3.13.2.
Etiamsi deserat sedem Romanam, adhuc esset verus Papa, & successor D. Petri. tom. 3. 16. 1.
Sedes Papæ semper fuit super omnes alias sedes Patriarchales. to.14. 388. 2; & seq.
Si ad aliam se transferat Ecclesiam, & alium priuarum Episcopum Romæ præficiat, mortuo ipso quinam succedere debeat? to.3. 16. 2.
Sedes Papæ, & totius Orbis Primatus idem sunt, & ad conuertentiam dicuntur. to.17. 357. 2.
Si absque causa, & Ecclesiæ consilio Papa vellet sedem mutare, esset potiùs in hoc resistendum, quàm obediendum. tom.3. 17. 1.
Non potest mutare sedem suam sine speciali reuelatione. to.13. 329. 2.
Sedes Papæ nequit esse sine Papa; quia sponsa nequit esse sine sponso. to.15. 295. 1; & seq.
Papæ habitantes in Gallia non mutanerunt sedem. to.12. 596. 2.
Papa, & sedes Apostolica idem sunt. tom. 9. 510. 71; & seq.
Nequit præscindi à sede Apostolica, nec sedes Apostolica à Papa; non enim sedes loquitur, sed Papa. to.8. 431. 1; & 315. 1.
Sedes Papæ nequit ab Ecclesia mutari, & aliò transferri. to.12. 420. 2.
Quibus modis suam sedem tueatur? tom.12. 422. 1; & seq.
Sedes Papæ est caput, & cardo totius Ecclesiæ. to.5. 745. 1.
Sedes Papæ seruat veram successionem Apostolicam. to.8. 576. 2; & seq.
Propter incursum hostium Romam inuadentium Papa potest relicta Roma se ad aliam Ciuitatem transferre. to.9. 394. 16.
Christus, & Papa faciunt vnum consistorium. to.9. 16.55.
Christi, & Papæ vnum dicitur esse tribunal, & consistorium. to.4. 512. 95; & tom.18. 103. 7; & to.19. 20. 2; & 37. 2.
Ordinaria potestate Papa non potest transferre Ecclesiam, aut sedem Romanam. to.4. 524. 189.
Solium Papæ ex scripturis diuinis ostenditur. to.20. 346. 5.
Papa Auenioni sedens non mutauit titulum, sed locum, quem non debet, nisi ex graui causa mutare. to.20. 551. 2.
Sedem Pontificiam Imperatores quamplures transferre tentarunt in Græciam. to. 3. 8. 2.
Sedem Romanam esse in Africa contendunt hæretici. to.3. 8. 2.
Sedis Romanæ memoria in veteri Testamento. to.3. 10. 2.
Sedes Romana non cepit tempore Phocæ, aut Constantini. to.3. 20. 2.
Sedes Romana non dicitur à sede Apostolica. to.8. 315. 1.
Prima sedes Papalis fuit Antiochiæ. tom. 3. 25. 2.
Sedes principalis Ecclesiæ non fuit figenda Ierusalem. to.13. 253. 2.
Sedem Romanam non posse deficere à fide colligitur ex Concilijs, & sanctis Patribus. to.8. 432. 1; & seq.
Sedes Pontificia ob nullam causam, præterquàm totalis subuersionis Episcopatus Romani separati posse auctoritate Ecclesiæ ratione ostenditur. to.9. 651. 1.

Sede vacante.

Sede vacante, etiam congregato Concilio, quam auctoritatem habebit Concilium? to.9. 226. 1; & 233. 64.
Sede vacante Ecclesia vniuersalis repræsentatur per Concilium. to.9. 226.3.
Mortuo Papa Ecclesia non dicitur esse sine capite, quia eius caput est Christus Dominus. to.9. 226.3.
Licèt Papa moriatur, tamen sedes Apostolica non moritur. to.9. 226. 4.

Sede

Sede vacante Concilium Constantiense confirmauit Archiepiscopos, dedit indulgentias, dispensauit super irregularitate, & exercuit reseruata Papæ. to.9. 226.5.

Electoribus Papæ mortuis Pontificalis auctoritas residet in congregatione fidelium. to.9. 226.7.

Mortuo Papa Cardinales, Clerici, & laici Deum timentes, qui nihil aliud sunt, quàm Concilium, excommunicant intrusum in Papatum. to. 227.11.

Mortuo Papa Cardinales succedunt in iurisdictione. to.9. 228. 26; & 12.

Sede vacante Concilium non potest omnia, quæ spectant ad Papam. to. 9. 229. 28; & 44.

Sedes dicitur vacare mortuo Papa. to.9.229. 28; & to.18. 128. 1; & seq.

Sede vacante officia conquiescunt, plures iurisdictiones suspenduntur. to.9. 229. 29.

Sede vacante Concilium an possit omnia, quæ Papa potest? to. 9. 230. 47; & 55; & 229. 28; & 232. 58; & seq.

Sede vacante potestas Vicarij Christi Domini non transit in Concilium. to.9. 230. 48.

Sede vacante Cardinales propter hæresim Papæ, vel schisma inueteratum an possint exercere reseruata Papæ? to.9. 23e. 51.

Sede vacante an Concilium possit dare indulgentias, & quas? to.9. 232. 60.

Sede vacante Concilio datam esse potestatem à Spiritu sancto non reperitur. to. 9. 233. 65.

Sede vacante nihil debet innouari in præiudicium Ecclesiæ. to.9. 341. 213.

Sede vacante Cardinales nullam iurisdictionem recipiunt. to.9. 326. 108.

Sede vacante Cardinales possunt tantùm explicare ea, quæ faciunt ad celerem electionem summi Pontificis. to.9. 326.108.

Sede vacante Cardinales succedunt in iurisdictionalibus. to.9. 8. 2.

Item in his, quæ indigent celeritate, & sunt vtilitatis, & necessitatis Ecclesiæ. tom. 9. 8. 2.

Sede vacante Ecclesia non est sine capite, sed sine administratore? to.9. 78. 10.

Sede vacante Cardinales an possint reuocare Legatum de Latere per Papam, & Collegium creatum. to.9. 78. 12.

Sede vacante Cardinales non possunt concedere indulgentias vltra eis concessas ex consuetudine. to.9. 79. 14.

Sede vacante tempore Gregorij XI; & electione facta per Cardinales illius temporis metu populi, & postea reducti ad locum tutum, & facta electione de Clemente V. an propter contemptum Cardinalium non requisitorum electio Clementis V. esset? to.9. 124. 166.

Vacante sede Concilium potest censuras decernere. to.9. 147. 3.

Sede vacante an Concilium, & Papa possint immutare formam sacramentorum ab Apostolis traditam? to.9. 171. 23.

Sede vacante an Concilium generale possit tollere iura positiua, vel contra illa dispensare? to.9. 173. 3; & 238. 1.

Sede vacante an Cardinales possint dispensare contra Constitutiones Papæ, vel eis addere, aut minuere. to.9. 174. 10.

Mortuo Papa Ecclesiam dici sine capite non multùm distat ab hæresi. to.9. e99. 33.

Mortuo Papa ad quem remaneat potestas? to.9. 253. 1.

Plenitudo potestatis remanet in Ecclesia vniuersali multipliciter. to.9. 253. 2.

Mortuo Papa potestas Papalis remanet in ordinatione Diuina. to.9. 253. 3.

Mortuo Papa potestas Papalis remanet in sede Apostolica. to.9. 253. 4.

Plenitudo potestatis non dicitur extincta, sed vacare, siue administratore iuris, vel facti carere. to.9. 253. 5.

Et est penes Christum Dominum. to.9.254. 8.

Potestas Papalis remanet in Ecclesia habitualiter, & in potentia. to.9. 254. 7.

Nec propterea est minùs plenè prouisum Ecclesiæ propter breue tempus, quo potest vacare administratio plenitudinis potestatis inter mortem, & successoris electionem. to.9. 254. 8; & 7.

Sede vacante Collegium Cardinalium an possit restituere depositum per Papam? to. 9. 297. 143.

Sedes dicitur quasi vacare existente Papa hæretico. to.9. 370. 4.

Sede vacante officium Camerariatus non expirat. to.9. 370. 5.

Tamen non se intromittit de his, quæ Papæ sunt reseruata. to.9. 370.5.

Sede vacante interposita appellatio an deuoluat ad Cardinales? to.9. 468. 3.

Sede vacante constitutio frequens Concilij Constantiensis fuit edita, nec in ea interuenit auctoritas Papæ, nec reperitur approbata per Papam. to.9. 474. 34.

Sede vacante electio Papæ potest regulari à Concilio generali, vel tempore schismatis. to.10. 262. 2.

Sede vacante tempore Concilij electio Papæ spectat ad Cardinales. to.4. 481. 57.

Mortuo Papa remanet facultas in Ecclesia eum eligendi; & sic remanet Papæ potestas perpetuò in Ecclesia. to.19.131.1; & to.7. 795.2.

Sede vacante Cardinalibus aliqua permittuntur, quæ aliàs simpliciter sunt illis prohibita. to.9. 241. 16.

Sede vacante Cardinalium iura quæ sint? to. 19. 162.1; & seq.

Sicut Capitulum sede vacante succedit tantùm in aliquibus Episcopo; ita Cardinales tantùm in aliquibus succedunt Papa defuncto. to.19. 162. 2; & seq.

Sede vacante Cardinales possunt condere leges. to.19. 163. 1.

Item habent ius appellationis ab Episcopis. to.19. 163. 1.

Item possunt Concilium indicere. to.19.163. 1.

Nequeunt tamen deponere Episcopos. tom. 19. 163. 1.

Possunt anathematizare Papam intrusum. to.19. e63. 2.

Sede vacante Cardinales non habent potestatem coactiuam. to.19. 163. 2.

Neque possunt beneficia conferre. tom. 19. 163. 2.

Sede ficte, vel verè vacante possunt congregare Concilium. to.9. 38. 184.

Sede

Sede vacante Cardinales quando sunt omnes concordes, possunt conuocare Concilium per viam auctoritatis citando omnes: quãdo autem non sunt concordes, solùm per viam requisitionis. to.9. 38. 184; & seq.
Sede vacante Cardinales non succedunt Papæ in potestate. to.9. 327. 113; & 297. 145.
Non habent Papæ potestatem suppletiuè ita, vt sede vacante possint supplere exercitium potestatis Papæ; sicut populus, vel communitas supplet potestatem Principis. to. 18. 4. 1.
Sede vacante Cardinales nequeunt aliquem Cardinalem creare. to.9. 240. 2; & to. 18. 126. 1; & to.4. 345. 11.
Sede vacante an Concilium ex causa necessaria possit creare Cardinales? tom.9. 240. 1.
Sede vacante Cardinales non habent potestatem capitis, sed tenent solùm locum Curię. to.9. 240. 3.
Sede vacante Cardinales quemadmodùm non possunt creare aliquem Cardinalem de nouo, ita nec iam Cardinalem possunt creare Legatum inuitum, bene tamen volentem. to.9. 240. 5; & 12.
Sede vacante Concilium potest intrusum in Paparum anathematizare, & hoc propter necessitatem, quia non est, ad quem possit recurri, ita ex necessitate dicendum, quòd possit creare Cardinales. tomo 9. 241. 10.
Sede vacante potestas Cardinalium quæ sit? to.9. 8. 2.
Sede vacante Cardinales non habent potestatem canonizandi Sanctos. tom. 9. 739. 2.
Ad eos potest vacante sede appellari. to. 19. 14. 2.
Sede vacante, & discordantibus Cardinalibus, ad quos spectet congregare Concilium? to.9. 39. 186.
Sede vacante Concilium nequit cognoscere de casibus Papæ reseruatis. tom. 18. 128. 9.
An sede vacante Concilium possit facere decreta reformationis tam ad membra, quàm ad caput spectantia? to. 13. 606. 7; & seq.
Sede vacante Concilium immediatè recipit à Deo auctoritatem. to.19. 266. 1.
Sede vacante Concilium generale potest exequi ea, quæ sunt necessaria pro regimine Ecclesiæ; & quæ nequeunt protogari vsque ad creationem noui Pontificis; & quibus nequit prouideri per iuris dispositionem. to.13. 531. 1; & seq.
Sede vacante Concilium potest exequi, & administrare ea, quæ sunt fidei. to. 13. 532. 1.
Mortuo Papa potestas clauium remanet in manu Christi Domini. tom.18. 484. 2; & to.9. 253. 3; & seq.
Sede vacante potestas Papæ non est in Ecclesia quoad omnia; quamuis in Ecclesia sit potestas eligendi Papam. to.11. 462. 6; & seq.
Defuncto Papa remanet potestas in Episcopis. to.19. 126. 2.

Sedes D. Petri.

Sedes D. Petri semper habuit ius confirmandi synodos generales. tom. 15. 446. 3; & seq; & 450. 9.
Semper fuit consulta in controuersijs circa fidem exortis. to.15. 612; & seq.
Sedes D. Petri cur Romæ fuerit, non Hierosolymis? to.19. 317. 2; & 320. 7.
Tres sedes D. Petrus erexit. tomo 20. 346. 6.

Vid. Petri Cathedra.

Saldenus.

Saldenus Anglus multa attribuit Eurychio, quæ nunquam somniauit, aut illi in mentem venerunt, quæ de origine nominis Papæ scripsit. tom. 1. ex Ecchellensi. 7. 1; & seq.
Saldeni ars in labefactanda Papæ existimatione. to.1. ex Ecchellensi. 7. 2.
Saldeni interpretatio de nomine Papæ examinatur, & expenditur. to.1. ex Ecchellensi. 7. 2.
Saldenus Arabica vocabula malè explicat. to.1. ex Ecchellensi. 7. 2; & seq.
Saldenus malè vertit verba Eutychij de origine nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellensi. 9. 2.
Saldeni interpretatio ex serie narrationis Eutychianæ de origine nominis Papæ, & orationis connexione refellitur. to. 1. ex Ecchellensi. 10. 1; & seq.
Saldenus Papam Auum malè interpretatur. to.1. ex Ecchellensi. 10. 1.
Saldenus falsò asserit Patriarcham Alexandrinum Papam vocatum fuisse. tom. 1. ex Ecchellensi. 10. 1.
Eiusdem Saldeni interpretatio, & sententia ex notione, seu significatione ipsius nominis Papæ. to. 1. ex Ecchellensi. 10. 2; & seq.
Item Saldeni interpretatio, & sententia ex praxi, & continuato nomenclationis Papæ vsu tam sub Alexandro, quàm proximè post. to. 1. ex Ecchellensi. 12. 1.

Senatores, & Senatus.

Senatorum dotes sunt sapientia, prudentia, & scientia. to.4. 345. 12.
Ad senatum iure communi vocandi sunt soli illi, quibus ex officio conuenit res talis Reipublicæ gerere, & vtiliter administrare. to.4. 696. 19.
Senatus non potest soluere Principem à lege naturæ, & æterna. to.9. 321. 65.
Ecclesiam habere senatum quid sit? to.9. 228. 23; & 234. 76.
Senatores sunt coadiutores Imperatorum, habent ius suffragij in foro Regio. to.4. 705. 87.
In Senatorum numero ponitur Imperator, non autem in numero Prælatorum. to. 4. 705. 87.

Seneca.

Senecæ, & Pauli epistolæ an sint veræ? to.17. 625. 1; & seq.
Senecæ, & Pauli epistolæ an sint suppositititiæ? to.14. 534. 1.
Seneca approbauit Monarchiam, & eam laudauit. to.4. 739; & seq.

Senior.

Senioris nomen quare non sit ampliùs in Ecclesia? to.3. 962. 1; & seq.
Senior idem est, ac præsbiter. to. 14. 187. 1; & to.19. 202. 1.
Senior significat viros dignos veneratione, & ob-

& obseruantia, non tam annorum, quàm motum, & prudentiæ canitie insignitos. to.4. 703. 71.
Senior idem sonat, quod Hispano sermone Señor. to.4. 703. 71.
Seniores huiusmodi necessariò non sunt vocandi ad Concilium, tanquam iudices. to.4. 703. 71.
Seniores, qui cum Apostolis conuenerunt in Concilio, an fuerint laici, vel sacerdotes? to.13. 492. 1.
Seniores illi licèt conuenerint cum Apostolis consultando; nihilominùs determinatio, & definitio facta fuit per Apostolum Petrum. to.13. 492. 1.

Sennacherib.

Sennacherib abrasi fuerunt capilli ab Angelo in ignominiam. to.6. 497. 1.
Sennacherib, qui dicitur Assur, Iudæos puniuit. to.3. 44. 2.

Sententia.

Sententia iniusta non est exequenda. to. 18. 455. 1.
Sententia inferioris non tollit ius superioris. to.18. 122. 22.
Sententia iudicis non est lex, sed interpretatio legis. to.8. 380. 2; & 382. 2.
Sententia inferioris contra superiorem, quanuis ex iusta causa procedat, est nulla ipso iure. to.9. 367. 61.
Sententia contra ius litigatoris lata, quantumcumque iniusta, per transitum in rem iudicatam valet. to.9. 370. 3.
Sententia facit notorium. to.9. 401. 9.
Sententiæ Iudicum præsumendæ sunt veræ. to.3. 34. 1; & seq.
Sententia lata super matrimonium numquam transit in rem iudicatam. to.9. 68. 7.
Sententia iudicis retractatur, quando fundat se super notorio, & non est notorium. to.9. 289. 110.
Sententiam Principis haberi pro lege quomodò sit intelligendum? to.9. 298. 3.

Sententia Concilij.

Sententia Concilij quæ sit? tomo 3. 547. 2.
Sententia Concilij dupliciter accipi solet. to.13. 548. 1.
Sententia Concilij in causa fidei, an sit maior Papæ sententia? to.9. 471. 7.
Sententia Concilij, qua potest Papam de hæresi conuictum hæreticum declarare, est potiùs declaratiua potestatis abdicatæ, quàm inductiua depositionis. to.9. 404. 39.
Sententia Concilij est appellabilis ad Papam. to.9. 343. 227.
Sententiæ Conciliorum, si inter se sint contrariæ, standum est illi, quæ lata est à Concilio maioris auctoritatis, & antiquitatis. to.9. 215. 3.
Sententiæ priorum Conciliorum declarantur per Concilia posteriora. tomo 9. 216. 12.
Cùm plura Concilia discordant in sententia circa ea, quæ sunt iuris positiui, cui potiùs sit adhærendum? to.9. 217. 17.
Sententia Concilij quando sit præferenda Papæ sententiæ? to.9. 203. 59.
Sententia Concilij quando sit ferenda? to.18. 115. 4.
Sententiæ Conciliorum, & decisiones an obligent ad firmiter illas tenendas? to. 3. 871. 1.
Sententia Conciliorum Papæ sententiæ est postponenda. to.5. 127. 31.
Sententia vnanimis Concilij discordans à sententia Papæ nequit dari. tom.10. 541. 2.
Sententia Concilij quoad maiorem partem posthabenda est vnius Papæ sententiæ. tomo 10. 542. 1.
Sententia Concilij dependet à sententia Papæ, non è contra. tomo 4. 720. 47; & seq.
Sententia Concilij, quando sententiæ Papæ est contraria, est relinquenda. tom.9. 212. 137; & 145.
Sententiæ Concilij an standum esset, si Papa vellet contra illam statuere? to.9. 201. 47; & 202. 50.
Sententiæ Concilij tunc solùm standum esset, quando Papa vellet aliquod, quod esset contra ius Diuinum, vel naturale. tom.9. 202. 52.
Sententijs Conciliorum generalium non acquiescens Christianus non est. to. 19. 407. 1.
Sententiam Conciliorum esse munitam Spiritu sancto quomodò sit intelligendum? to.9. 208. 106.
Quomodò sit præferenda sententiæ ipsius Papæ? to.9. 479. 3.
Sententia Concilij præferenda est sententiæ Papæ ex eo, quòd Orbis est maior Vrbe. to.9. 479. 3.

Sententia Concilij prouincialis.

Sententia Concilij prouincialis præualet sententiæ Archiepiscopi. to.9. 198. 26.
Si plurium Conciliorum celebratorum in diuersis prouincijs sententiæ discordent inter se, cui magis sit adhærendum? tom.9. 217. 19.
Prouinciale Concilium profert sententiam per potestatem immediatè receptam à Romano Pontifice. to.13. 579. 2.

Sententia Concilij Constantiensis.

Sententiam Concilij Constantiensis in Ioannem XXII. Pontificem quæ fuerit? to. 11. 186. 2.
Eius sententia circa Papæ depositionem tempore schismatis. to.14. 216. 1; & seq.
Item sententia in Wicleff iam defunctum, & in sepulcro iam repositum. to. 10. 429. 2; & seq.
Item sententia in Marsilium de Padua. tom.6. 691. 1.
Sententia damnationis libelli Fratris Ioannis Falkenbergh crudelissimas hæreses continentis non fuit publicata, sed ei fuit silentium impositum. to. 11. 123. 1; & seq. & 124. 2.

Sententia Damasi.

Sententia iudicialis Damasi Papæ super appellationes sibi exhibitas. to.3. 745. 1.
Sententia eiusdem Damasi Papæ aduersùs aliquos Episcopos Numidiæ illicita, atque prohibita agentes. to.3. 745. 2.

Sententia Doctorum.

Sententia Doctorum tenentium Papam errare non posse. to.10. 37. 1.
Sententia Doctorum, & Patrum omnium con-

cors debet haberi in definiendis controuersijs fidei. to.13. 171. 1.

Sententia S. Leonis.

Sententia S.Leonis lata in Dioscorum. to.10. 18. 1.

Sententia Papæ.

Sententia Papæ semper præsumitur ratione fulcita. to.9. 208. 103.
Sententia Papæ præfertur etiam in eo, quòd est contra ius politicum, quia Papa est supra ius politicum, & non ligatur legibus iuris positiui. to.9. 202. 55.
Sententia Papæ adhærens minori parti Patrũ Concilij semper præualet. to.9. 224. 60; & seq.
Quæ sententia debeat præferri Papæ, an Concilij, si inuicem contrariantur? to. 9. 195. 1; & seq. vsque ad 207. 97.
Sententiæ Papæ standum est, si Concilium ei contradicat. to.9. 343. 224.
Sententiæ Papæ standum est, etiam si totus mundus contra illum sentiret. tom.9. 201. 45.
Sententiæ Papæ potiùs, quàm Concilij standum est. to.4. 113. 1; & to.8. 942. 2; & seq.
Sententia Papæ, an Concilij præferatur, quando est dubium, an aliquid sit peccatum ex lege Dei, an verò contra ius naturale? to.9. 206. 84.
Discordantibus Papa, & Patribus de Concilio in aliquo, quod sit iuris positiui, cuius sententiæ standum? to.9. 206. 89; & 90.
Sententijs Papæ se opponentes quas censuras incurrant? to.11. 437. 1; & seq.
Sententiæ Papæ in inuestigatione veritatis magis est standum, quàm sententiæ Episcoporum. to.8. 947. 1; & seq.
Sententia Papæ in dubio præferenda est sententię Concilij. tomo 5. 127. 31; & to.10. 542. 1.
Credendum est Papæ, etiam si Concilium ab eius sententia discordet. to.5. 126. 31; & seq.
Sententia Papæ à nullo potest retractari, & ipse omnium sententias potest retractare. 10.6. 522. 2.
Sententia Papę in rebus facti solùm ipso Papa annuente potest mutari. to. 6. 523. 1; & seq.
Sententia Papę contra omnes Patres Concilij in materia fidei sententiæ Concilij cedit. to.11. 446. 6.
Post sententiam latam à Concilio generali, vel prouinciali Papa habet potestatem, vel determinandi eam per se, vel illam remittendi iterum examinandam Episcopis illius Concilij, vel prouinciæ. to.7. 289. 2.
Sententia Papæ præualet sententiæ maioris partis Concilij. to.10. 542. 2.
Sententia Papæ nedum est interlocutoria, sed etiam definitiua. to.10. 547. 1.
Sententiæ Papæ firmitas non dependet à consensu Ecclesiæ vniuersalis. to.10, 547. 2.
Sententia Papæ à nullo potest retractari, nisi ipse retractet. to.4. 213. 2.
Quare Papa præcipiat sententiam suam approbari à Concilio? to.7. 796. 1.
Sententiæ, & censuræ Papæ quando, & quomodò possint esse inualidæ? to. 9. 362. 22.
Sententiam ferens Papa contra se ipsum dicitur ordinare, non iudicare. to.9. 380. 20.
Sententia Papæ à nemine potest iudicari. tomo 18. 37. 1; & seq.
Sententia Papæ in reprobandis libris quanti fuerit existimata? to.1. 393. 1; & seq.
Sententia Papæ quibuscumque alijs est præferenda. to.9. 809. 1.
Sententias Papæ executioni mandarunt Imperatores. to.19. 417. 2.
Sententia Papæ est maior sententia Concilij generalis. to.9. 471. 7.
Sententia Papæ an sit postponenda sententiæ Concilij generalis? to.9. 203. 59.
A sententia Papę dependet sententia Concilij generalis, non autem è contra. to. 4. 720. 471 & seq.
Sententia omnis etiam Concilij generalis, quando contrariatur Papæ sententiæ, est relinquenda. to.9. 212. 137; & 145.
Sententia Papæ est vltima, & ab ipsa nequit appellari etiam ad Concilium generale. to.2. ex Pighio. 113. 2; & seq.
A sententia Papæ appellare non respicit bonum commune. to.9. 466. 86.
Post sententiam Papę non datur locus discussioni, aut inquisitioni. to.8. 943. 1.
Sententia Papæ in rebus fidei est omnino infallibilis. to.8. 943. 1.
Sententia Papæ etiam in decretis morum est executioni mandanda. to.8. 943. 2.
Sententia Papæ in rebus fidei nunquam fuit contra ius naturale, aut ius Diuinum; & in rebus spectantibus ad mores nunquam fuit in perniciem Ecclesiæ. to.8. 943. 2.
Si Concilium generale nollet tolli à Papa antiquos canones spectantes ad mores, & Papa eos vellet abrogare, aut è contra, Papæ sententiæ esset adhærendum, quia Papa est conditor canonum. to. 8. 944. 1.
An sententia Papæ coniuncta cum sententia Concilij sit maior, quàm sententia solius Papæ? to.8. 948. 2; & seq.
Sententia Papæ simul cum sententia Concilij est perfectior tantùm extensiuè, non intensiuè. to.8. 950. 1; & seq.
Sententia Papæ siue scriptis, siue verbis prolata est exequenda. to.5. 128. 33.
Sententiam Papæ retractans in S. Petrum rebellionis eleuat manus. to.6. 523. 2.
Sententiam Papæ latam pro S. Athanasio factio Eusebiana retractans in rebellionem, & schisma manifestum erupit. to.6. 523. 2.
Sententia Papæ Nicolai I. de Photio Constantinopolitano Episcopo solùm ex consensu Adriani Papæ II. ab VIII. synodo fuit retractata. to.6. 524. 1.
Sententia Papæ non nisi in grauissimis causis ab eius successoribus debet retractari. to.6. 524. 1.
A sententia Papæ appellantes excommunicationem Papalem incurrunt. to.6. 524. 2.
Sententia Papæ contra Nestorium Constantinopolim missa per Possidonium Alexandrinæ Ecclesiæ Diaconum. to.6. 525. 2.
A Melchiadis Papæ sententia Donatistæ appellantes statim ab Ecclesia catholica expulsi fuerunt. to.6. 526. 2; & seq.
Sententia Papæ præfertur sententiæ Concilij. to.9. 473. 26.
Sententia Papæ quando concurrit cum decisione aliàs facta in Concilio, præualet sententiæ Concilij. to.9. 476. 45.

Sententia Papæ examinatur in Concilijs vniuersalibus. to.9. 496 42.
A sententia Pontificum an liceat appellare ad futurum Concilium? to.3. 585. 2.
Sententia Papæ nunquam fuit suspecta in vllo Concilio de veritate, aut iustitia. to.13. 541. 1.

Separatio.

Separatio corporalis à malis in Ecclesia prohibetur à Christo Domino, Prophetis, Apostolis, & Sanctis Patribus. to. 3. 727. 1.
Vid. Schisma.

Septies.

Septies verbum quomodò intelligendum? to.9. 365. 45.

Septimum.

Septimum vocabatur Palatium Constantinopolitani senatus, in quo Iustinianus Imperator recitabat suas leges, antequam promulgarentur. to.6. 459. 2.

Sergius Diaconus.

Sergius Diaconus insurrexit contra Formosum, & schisma in Ecclesiam tentauit inducere. to. 1. 11. 2.
Eius schisma sequaces non habuit; omnes enim adhæserunt Formoso tanquam legitimè electo. to.1. 11. 2.

Sergius Episcopus Cypriensis.

Sergius Episcopus Cypriensis Theodorum Papam appellauit Patrem Patrum, Archiepiscopum, & Papam vniuersalem, factum verticem, firmamentum à Deo fixum. to.1. 106. 2.
Apostolicam sedem vocauit formam lucidissimam fidei, & fundamentum super quod columnæ Ecclesiæ fuerunt confirmatæ. to.1. 106. 2.
Illius epistola ad Theodorum Papam de duabus Christi Domini voluntatibus contra Monotheliras. to.3. 710. 2.
Secutus fuit doctrinam B. Papæ Leonis, quam paratus fuit defendere, prædicare, & pro ea martyrium suscipere. to.3. 711. 1.

Sergius III. Papa.

Sergius Papa III. quamuis ex odio plura decreuerit contra Formosum, attamen non errauit in fide. to.15. 140. 367.
Sergius Papa III. Stephani VI. vestigijs insistens Formosi Papæ corpus è sepulcro extraxit, eique tres digitos, quibus ordines contulerat, mutilauit, atque ordines ab eo collatos esse denuo repetendos decreuit. to.3. 481. 2; & seq.
Errauit cum Concilio prouinciali in quæstione facti, non iuris. to.3. 482. 1.
Errauit ex tribunali, non autem ex cathedra, quia ex cathedra, ex qua solùm Pontifex est infallibilis, non definiuntur, nisi quæstionis iuris; quæstiones autem facti pronunciantur ex tribunali, ex quo potest error prodire. to.3. 482. 1.
Contra Sergium Papam III. insurrexit Paschalis, qui centum auri libris Pontificatum sibi mercari ausus fuit, ac sortilegijs, & Idololatriæ flagitio sibi viam ad Papatum aperire tentauit. to.1. 11. 1.
Synodum Quinisextam damnauit mori potiùs, quàm errori consentire paratus. to.1. 103. 1.

Sergius IV. Papa.

Sergius Papa IV. censetur ab aliquibus primus, qui nominis mutationem induxit in electione Pontificis, eo quòd priùs os Porci, vel Buca Porci vocaretur. to. 10. 285. 4.
Nomen mutauit ob Apostolici culminis reuerentiam, cùm antea Petrus vocaretur. tomo 10. 285. 2.
Fuit vir magnæ sanctitatis, & successit Ioanni XX. to.7. 809. 2.

Sergius Patriarcha Constantinopolitanus.

Sergius Patriarcha Constantinopolitanus Heraclium Imperatorem persuasum ab Athanasio Iacobitarum hæreticorum patriarcha, qui se catholicum simulauerat; & Concilio Chalcedonensi subscripserat; adeoque ab eodem Imperatore Patriarchatum Antiochenum in præmium acceperat, & à Cyro Phasidis Lazorum Metropolita, postea ad Patriarchatum Alexandrinum translato inductum in hæresim Monothelitarum in errore confirmauit. tom. 1. 120. 1.
Sergij vafricies multo tempore latuit, & non nisi per multos annos fuit detecta. to. 1. 120. 1.
In synodo Alexandrina fuit manifestata à Sophronio Monacho, qui postea Hierosolymitanus Episcopus fuit electus. tomo 1. 120. 2.
Sergius Sophronij literis excitatus scripsit ad Honorium Papam optimum fore ad pacem inter hæreticos, & Ecclesiam conciliandam, si controuersia de vna, vel duabus voluntatibus, & operationibus ab vtraque parte silentio obuolueretur. to.1. 120. 2.
Sergius in suis ad Honorium literis doctrinam Concilij Chalcedonensis, & epistolæ S. Leonis professionem insernit, & demum Honorij Papæ censuræ se se subiecit; propter quod nec leuem hæresis suspicionem dedit. to.1. 120. 2.
Adeò suam hæresim contexit, vt ab omnibus nedum Orthodoxus crederetur, sed etiam magnæ existimationis Episcopus, propter quòd à Sophronio fuit summè laudatus. to.1. 120. 2.
Sergio propter bonum pacis controuersiæ inter hæreticos, & Ecclesiam suadenti silentium acquieuit Sophronius. to 1. 120. 2.
Honorij Papæ ad Sergium scripta integra conseruantur. to.1. 121. 1.
In actis VI. synodi reperitur epistola Sophronij ad Sergium Patriarcham circa hæresim Monothelitarum. to.1. 121. 1.
Sergij pseudosynodus Constantinopoli coacta fuit damnata à Seuerino Papa. to. 1. 122. 1.
Sergij hęresis tandem fuit detecta à Theodoro Papa, qui in synodo Romana illius versutiam publicauit. to.1. 122. 2.
Sergius simul cum Theodoro Pharanitano, Cyro Alexandrino, Pyrrho, & Paulo Constantinopolitanis fuit damnatus à Martino Papa Theodori successore. to.1. 122. 2.

Series Conciliorum.

Series Conciliorum omnino reprobatorum, tanquam sathanæ conuenticulorum. to.9. 780. 1; & seq.

Series Conciliorum generalium approbatorum. to.10. 574. 2.
Series Conciliorum reprobatorum; & partim approbatorum, ac partim reprobatorum. to.10. 576. 1; & to.9. 779. 2; & seq.
Series Imperatorum, ac Regum.
Series Imperatorum electorum. to.7. 362. 1; & seq.
Series Imperatorum, Regum, aliorumque Principum erga Romanam Ecclesiam munificorum. to.10. 97. 1; & seq.
Series Imperatorum, & Principum, qui vetbis honorem detulerunt Summo Romano Pontifici. to.10. 92. 1; & seq.
Series Imperatorum, & Regum, qui varios titulos tribuerunt Romano Pontifici. to.10. 92. 1; & seq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, qui summam reuerentiam Romanis Pontificibus exhibuerunt. to.10. 93. 2; & seq.
Series Regum Angliæ, qui Romano Pontifici summam venerationem, & obsequium obtulerunt. to.10. 94. 1; & seq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, qui munificentiam in Romanam Ecclesiam ostenderunt. to.10. 96. 1; & seq.
Series Principum, qui quia fauerunt Papæ, & Ecclesiæ Romanæ, summos fauores à Deo receperunt. to.10. 110. 1; & seq.
Series Imperatorum, & aliorum Principum, quorum exitus infœlices fuerunt, quia fuerunt infesti Romanis Pontificibus. to. 10. 112. 1; & seq.
Series Imperatorum à Nerone vsque ad Maxentium, qui persecuti sunt Romanos Pontifices. to.10. 114. 1.
Series Imperatorum Orientalium, qui fuerunt aduersarij Romanis Pontificibus. tomo 10. 114. 1; & seq.
Series Imperatorum Occidentalium ob inobedientiam Romano Pontifici à Deo infœlici morte punitorum. to. 10. 115. 1; & seq.
Regum Romanorum à Romulo ad Tarquinium superbum, & Imperatorum à Iulio Cæsare vsque ad Carolum V. Austriacum. to. 14. 153. 1; & seq.
Series Regum Romanorum Gentilium, & Catholicorum, qui non fuerunt, & qui fuerunt Imperatores. to.14. 154. 1; & seq.
Series Imperatorum depositorum per Papæ sententiam. to.6. 487. 1; & seq; & 741. 1; & seq; & to.19. 22. 2; & seq.
Imperatores condemnati, & exauthorati à Romano Pontifice. to.13. 277. 2; & to. 4. 456. 2; & seq; & to.10. 180. 1.
Series Pontificum Romanorum.
Series Pontificum Romanorum à Diuo Petro vsque ad Leonem X. to.14. 151; & seq.
Series Pontificum ab Imperatoribus interfectorum. to.10. 110. 1.
Series Romanorum Pontificum, Imperatorum, & Consulum, qui fuerunt post D.Petrum vsque ad Alexandri I. tempora. to.17. 609; & seq.
Series Pontificum Romanorum à S. Petro vsque ad Anastasium allata à S.P.Augustino. to.18. 87.1.
Series eorum à Lino Papa vsque ad Bonifacium VIII. to.1. 338. vsque ad 351.
Series, & numerus omnium Pontificum Romanorum, qui fuerunt veri Pontifices. to.9. 648.2.
Pontificum Romanorum sex priorum, qui Ecclesiam gubernarunt, ordo. to.17.606. 2; & seq.
Series Pontificum Romanorum ab Honorio IV. vsque ad Eugenium IV. to.4. 102. 2.
Altera series integra omnium Pontificum vsque ad Clementem IX. to. 10. à 283, vsque ad 287.
Altera series vsque ad Anastasium iuxta Optatum Mileuitanum. to.14. 14. 1.
Alia series distincta per sæcula. to. 8. 781; & seq.
Circa series summorum Pontificum notę quędam historicæ. to. 10. 286. 2; & seq.
An in serie Romanorum Pontificum recensenda sit Ioanna dicta Papissa? to.10. 289. 2; & seq.
Series Pontificum à D. Petro vsque ad Anastasium, qui ab hæresi innocentes fuerunt. to.1. 337. 2.
Series Pontificum Romanorum ab hæreticis nota hæresis accusatorum. to.2. ex Pighio. 86. 1; & seq; & 91. 1.
Seripandus.
Seripandus Cardinalis Ordinis S.P. Augustini Concilij Tridentini fuit Legatus. tomo 1. 77. 2.
Seruitus.
Seruitus hominum, quæ inducit ad peccatum, prohibetur. to.3. 847. 2.
Seruitus quare introducta sit? to.3. 69. 2.
Seruitus post peccatum introducta fuit. to. 3. 69. 2.
Seruitutem fidelium erga infideles prohibet Apostolus. to.3. 847. 1.
Seruitutis genus est duplex; vnum competit Regibus, qui populo inseruiunt eum regendo; alterum subditis, qui inseruiunt obediendo. to.18. 467. 1.
Seruus.
Seruus post manumissionem non potest conueniri actione negotiorum gestorum de his, quæ in seruitute gessit. tomo 9. 326. 102.
Seth.
Seth natus est loco Abel iusti. to.3. 38. 2.
Genuit Enos, qui primò cepit inuocare nomen Domini. to.3. 38. 2.
Filij Seth, & eorum descendentes dicti sunt filij Dei; quia fuerunt cultores veri Dei. to.3. 38. 2.
Filij Seth, quandiu non se commiscuerunt cum filiabus hominum, idest cum filiabus descendentibus ex Caim, permanserunt in sua innocentia, & cultu veri Dei; cùm autem se immiscuerunt, à sua sanctimonia recesserunt. to.3. 38. 2.
In filijs Seth sancta permansit Ecclesia. to. 3. 38. 2.
Ex genere Seth descendit Iareth, qui genuit Enos, quem tulit Deus. to.3. 38. 2.
Seueritas.
Seueritas fugienda, grauitas amplectenda; quia illa infirmiores fugat, hæc reprimit leuiores; illa odibilem, hæc incontemptibilem reddit. to. 4. 60. 2; & seq.
Seueritas Patrum in filios. to.3. 73. 2.
Seuerinus Papa.
Seuerinus Papa, & Ioannes IV. contra Heraclium,

clium, & Monothelitas in synodo Romana IV. anathema dixit. to.1. 102. 2.
Seuerinus Papa Ecthesi Heraclij non fuit deceptus. to.1. 122. 1.
Cum vniuerso Clero Romano Ecthesin, seu expositionem ab Heraclio Imperatore sibi transmissam anathemati subiecit. tomo 1. 122. 1.
Damnauit pseudosynodum à Sergio Constantinopolitano Episcopo pro confirmando impio edicto Monothelismi celebratam. to.1. 122.1.

Seuerus Pseudoepiscopus Antiochenus.

Seueri pseudoepiscopi Antiocheni impia volumina ab Agapeto Papa condemnata fuerunt. to.1. 363. 1.
Omnia eiusdem Seueri scripta Iustinianus iussu Pontificis mandauit incendio exuri, & scriptoribus, qui aliquod eorum exscribere auderent, manum recidi. tomo 1. 363. 1.
Seuerus hæreticus cum pseudomonachis suis ab Hormisda damnatus. to.1. 306. 2.
Seuerianos pseudomonachos Hormisda damnauit, & ne quid trisagio adderetur, prohibuit. to.1. 306. 2.
Iustinianus Imperator abscissionis linguæ sententiam in Seuerum tulit, quam ille tamen fuga elapsus euitauit. to.1. 306. 2.
Fuit auctor, & origo tot malorum, quæ inuecta fuerunt in Ecclesiam. to.1. 306. 2.
Fuit damnatus à Seuerino Arethusæ Episcopo, & à Cosma Epiphaniensi. to.6. 110.1.
Post mortem Martini Imperatoris sedem Antiochenam arripuit, Flauianum pium, Catholicumque Episcopum eiecit, trecentosque Monachos stabiles in fide Catholica trucidauit. to.3. 639. 1; & seq.

Sibrandus hæreticus.

Sibrandi sophisma contra infallibilitatem Papæ in rebus fidei. to.9. 712. 1.
Sibrandi hæretici peruersa explicatio illorum verborum Christi Domini: *Et super hanc petram*, confutatur. to. 1. ex Ecchellensi. 43. 2; & seq.
Alia non minùs insulsa, & absurda eiusdem Sibrandi expositio eorundem verborum. to.1. ex Ecchellensi. 44. 1.
Improbissimum eiusdem Sibrandi mendacium ostenditur. to.1. ex Ecchellensi. 44. 1.
Sibrandi hæretici negantis D. Petrum Romam venisse argumentum ridiculum. to.1. ex Ecchellensi. 51. 2; & seq.

Sybilla Tiburtina.

Sibilla Tiburtina cùm ostendisset Octauiano Imperatori, quem Romani Deum volebant vocare, circa solem circulum, & in medio eius virginem pulcherrimam puerum gestantem in gremio, & dixisset illum puerum esse ipso Octauiano maiorem, scilicet Christum Dominum, Octauianus statim Christum Dominum adorauit, & prohibuit se Deum vocari. to.4. 88. 2.

Sicilia.

Sicilia olim spectabat ad Metropoliticam subiectionem Romani Pontificis. tomo 6. 112. 1.
Vsque ad Imperium Leonis Isauri nullum habuit Metropolitam. to.6. 265. 1.
Omnes eius Episcopi erant suffraganei Romanæ Metropolis. to.6. 265. 1.

Siciliæ Clerus.

Siciliæ Clerus antiquitus debebat synodo suæ prouinciæ acquiescere, nec potuit ab illo Romam appellare. to.6. 578. 1.
Siciliæ Cleri appellationem ad sedem Romanam concessit Adrianus IV. to.6. 577. 2.

Siciliæ Monarchia.

Siciliæ Monarchiæ Phasellus Siculus fuit architectus. to.1. 463. 2.
Eiusdem Monarchiæ fundamentum videtur esse diploma Vrbani Papæ Rogerio Calabriæ, & Siciliæ Comiti concessum. to. 1. 463. 2.
Eiusdem Monarchiæ rationum impugnatio. to.1. 464. 1; & seq.
Innocentius III. priuilegium de non appellando ad sedem Apostolicam à Rege Siciliæ ab Adriano IV. per vim extortum aboleuit. to.1. 463.1.
Hadrianus IV; & Innocentius III. inuestituram Regni Siciliæ in perpetuum concedentes Constantiæ Imperatrici, & Friderico Regi Siciliæ, eorumque hæredibus, iura sedis Apostolicæ summa cura conseruarunt. to.1. 465.1.
Fridericus Siciliæ, ac Romanorum Rex omnem obedientiam Innocentio III. spondet, & conditiones in pactis expressas pro iuribus Ecclesiasticis iurat. to.1. 465. 1.
Eadem promisit Carolus II. Siciliæ Rex. to.1. 465. 2.
Iuramentum Alphonsi Regis Siciliæ ad consequendum ab Eugenio IV. Regni vtriusque Siciliæ inuestituram. to. 1. 466. 1; & seq.
Sub eodem iuramento obtinuerunt Ferdinandus Alphonsi filius à Nicolao V; & Sixto IV; & Ferdinandus cognomento catholicus à Iulio II. eandem inuestituram vtriusque Siciliæ. to.1. 466. 2.
In Siciliæ Regnum quomodò aliqui Pontifices iurisdictionem suam extenderint? to. 1. 466. 2; & seq.
Appellationes è Sicilia ad sedem Apostolicam Honorius III. suscepit. to.1. 467. 1.
Idem legationem in Siciliam instituit pro subsidio Terræ Sanctæ anno primo sui Pontificatus. to.1. 467. 1.
Innocentius II. Rogerium Siciliæ Comitem Regio titulo honorat, & Apostolicæ sedis feudatarium facit. to.1. 480. 2.
Pontifices diuersi, qui diuersos Nuncios miserunt in Siciliam. to.1. 467. 1; & seq.
Siciliæ, & aliarum prouinciarum bona Ecclesiæ occupantes excommunicantur in Bulla cœnæ Domini. to.1. 481. 2; & seq.
Siciliæ inuasores, & perturbatores excommunicantur à Martino IV. tomo 1. 482. 1, & seq.
Ciuitati Panormitanæ, & ciuibus, nonnullisque Castris illarum partium, quæ contra Regem Siciliæ rebellarunt, Martinus IV. summus Pontifex parcit, seu contra ipsos mitiùs, & demisso rigore agit. to.1. 485. 2.
Eorum crudelitas, & rebellio. to. 1. 484. 2; & seq.
Bonifacius IX. Papa mandauit Nuncio sedis Apostolicæ in Regno Siciliæ, vt rebelles restitueret. to.1. 467. 1.
Tyranni optarunt Monarchiam exercere, Pontificemque Romanum à dominio Siciliæ

liæ exeludere, ſed toties, quoties conati ſunt, toties anathemate percuſſi ſunt. to.1. 467. 2.
Proceſſus habitus contra Petrum Regem Aragoniæ, & Siculos Eeclſiæ Romanæ rebelles. to.1. 484. 1; & ſeq.
Iubetur Rex Aragonum Regis Siciliæ titulum deponere. to.1. 487. 2.
Innocentius II. dedit titulum Regis Rogerio Comiti Siciliæ, qui Apuliam, Calabriam, & Ciuitatem Neapolim acquiſierat. to.4. 34. 1.
Fridericus Rex Siciliæ electus fuit in Regem Romanorum ab Innocentio III; qui depoſuit Othonem IV. Imperatorem in Concilio Lateranenſi. to.4. 34. 1.
Innocentius IV. primum Regem Siciliæ Guilelmum II. eius ratione Dominum inſtituit. to.4. 34. 1.
Nicolaus III. Siciliæ Regnum conceſſit Petro filio Ferdinandi Regis Caſtellæ. to.4.34.2.
Martinus IV. excommunicauit Petrum Regem Aragoniæ, quòd Inſulam Siciliæ, quæ quæ erat de iure B. Petri, ſibi vſurpauerat. to. 4. 36. 1.

Sigebertus.

Sigeberti hiſtoria corrupta. to. 2. ex Alano 17. 1.
Sigebertus, & Martinus primi fuerunt, qui de Ioanna fœmina fabulam ſcriptis ſuis inſeruerint. to.2. ex Alano. 17. 1.
Sigebertus Gregorij calumniator ſuper aſſerto, quòd presbiter concubinarius non conſecret, refellitur. to.1. 349. 2; & ſeq.
S. Anſelmus Sigeberto antiquior, & ſanctior, quid Gregorius iuſſerit, aut ſtatuerit de preſbiteris concubinarijs, veriùs explicuit. to.1. 350. 1.
Sigeberti mendacium, quòd Gregorium VII. pœnituerit de excommunicatione Henrici Imperatoris. to.18. 401. 1.
Sigebertus fuit vnus ex ſectatoribus Henrici Imperatoris. to.18. 401. 1.
Sigebertus quidquid ſcripſerit de pœnitentia Gregorij Papæ, fabuloſum reputatur. tomo 18. 401. 1.
Ipſa Sigeberti narratio ſibi contradicit, ac repugnat. to.18. 401. 1.

Sigiſmundus.

Sigiſmundi III. Auguſti Poloniæ Regis decretum contra emergentes hæreſes. to.1. 334. 2; & ſeq.

Sigma.

Sigma ſignificat accubitum ſex perſonarum in menſa. to.4. 11. 2.
Græcè dictum eſt etiam Hexaclinon, ſeu Heſaclinium, hocèſt ſex accumbentium lectus. to.4. 11. 2.

Signum.

Signa, quæ Dominus prædixit contingere debere perituro ſæculo in Sole, luna, & ſtellis. to.4. 106. 2; & ſeq.

Silentium.

Silentium non ſemper eſt facti approbatio. to.8. 470. 2.

Sillanus.

Sillanus, eùm pecunias à ſocijs accepiſſet, à Maliano Torquato Patre ſuo fuit iudicatus. to.3. 73. 2.
Idem ſic adiudicatus præ triſtitia ſuſpendio ſe conſumpſit, to.3. 73. 2.

Siluerius Papa.

Silnerij Papæ conſtantia contra Theodoram in nolendo reſtituere Anthymum in ſedem Conſtantinopolitanam. tomo 18. 88. 1; & to.2. ex Pighio. 108. 2; & to.1. 417. 2; & 118. 1.
Siluerius in exilium miſſus ob ſuſpicionem coniurationis aduersùs Imperatorem. to.2. ex Pighio. 108. 2.
Siluerius, & Agapetus quomodò Anthymi Patriarchæ Conſtantinopolitani errores detexerint, & Iuſtinianum Imperatorem ad veram fidem reduxerint? to.1. 117. 2.
Siluerius in exilium miſſus propter Patriciam Belliſarij vxorem, quæ Anthymo excommunicato fauebat. to.4. 216. 1.

Simile.

Simile ſimili ſemper amicum, quia ſinguli ſemper fuerunt ad ſibi ſimile. to. 16. 334. 4.
Similia ſolent ſimilibus gaudere. to. 16. 334. 4.
Ad ſimilitudinem Dei factus eſt homo. to.16. 334. 4.
Hanc ſibi ſimilem creaturam, vltra pulcritudinem, & corporis elegantiam, dotauit anima rationali, & tribus illis potentijs, intellectu ſcilicet, memoria, & voluntate. to.16. 335. 10.

Simon.

Simoni cur inditum nomen Petri? to.4. 745. 21; & ſeq.
Simon idem eſt, ac obediens. to. 13. 294. 2; & to.9. 540. 1.
Simon ecce ſathan, ad hoc intelligendum tria ſunt notanda, & quæ ſint? to.3. 469. 1.

Simon Magus.

Simon Magus à D. Petro punitus. tomo 10. 312. 1.
Exiſtimauit dona Dei pecunia poſſideri; mundum non eſſe creatum à Deo; non eſſe liberum arbitrium; non eſſe neceſſaria bona opera; animas migrare de corpore in corpus; ac tandem ſe eſſe Deum. tomo 10. 312.1.
Simon Magus Romæ fuit victus à D. Petro; to.12.33. 1; & 31. 1; & to.1.473.2; & 474. 2; & ſeq.
Simonem Magum Eccleſiam Dei vehementer perturbantem, & euertentem multos, & tandem in aerem volantem orationibus ſuis D. Petrus magno fragore corruentem, & fracta coxendice confuſum, victumque in terram proſtrauit. to.12. 31. 1.
Illius vanitates, & flagitia D. Petrus detexit. to.12. 31. 1; & ſeq.
Simon Magus per Apoſtolum Petrum de his, quæ gerebat ſceleribus confutatus, tranſmarinam aggreſſus eſt fugam. to.12. 32. 1.
Simonem Magum in aerem vehiculo dæmonum ſublatum, Petrus, & Paulus per concordem orationem deiecerunt in terram teſte S. Cyrillo Hieroſolymitano. to. 12. 32. 1.
Simon Magus multas diſputationes habuit cum D. Petro, tam coram Nerone, quàm coram populo. to.12. 32. 2.
In media Romanorum Vrbe miſer collapſus mortuus eſt. to.12. 32. 2.
Iouem ſe credi volebat, Mineruam verò meretricem quandam Selenem, quam ſibi ſociam

ciam fecerat; imaginesque, & suam, & eiusdem meretricis discipulis suis prębebat adorandas teste S. P. Augustino. tom. 12. 32. 2; & to. 1. 474. 2.
Simon Magus Romanos suis præstigijs tanta admiratione affecit, vt etiam ænea columna honoraretur. to. 12. 32. 2; & tomo 17. 143. 1; & to. 1. 473. 2.
Simonis Magi hæresis, qui se, tanquam Deum, existimari tentauit. to. 4. 239. 2.
Fuit origo plurium seditionum in Ecclesia Catholica. to. 4. 239. 2.
Fuit prima inter hæreses, quæ turbarunt Ecclesiam. to. 7. 800. 1.
Hæreses, quæ ab hac hæresi exortæ sunt, dictæ fuerunt hæreses Simoniacorum, vt sunt Saturnini, Menandrini, Basilidiani, Cherinthiani, Ebionitæ, Iudaizantes, & Nazaræi. to. 4. 239. 2; & to. 7. 800. 1.
Simon Magus insecutus est S. Petrum. to. 12. 108. 1.
Simonis Magi historia. to. 14. 553. 2.
Simonis Magi liber de conflictu S. Petri Apostoli cum Simone Mago. to. 7. 85. 2.
Simon Magus pro simonia, qua gregem Domini maculare volebat, à D. Petro fuit horribili sententia condemnatus. to. 16. 378. 5.
Ad pestiferam Simonis Magi corruptelam delendam prouidentia Dei Principem Apostolorum Petrum Romam adduxit teste Eusebio. to. 1. 473. 2; & to. 14. 146. 1; & seq.
Simonis Magi intentio, quando donum Dei pecunia voluit possidere. to. 9. 89. 57. & 71.
Simon Magus Romæ virtute Dæmonis in aerem sublatus à D. Petri oratione fuit deiectus. to. 17. 234. 1; & seq; & 441. 1; & to. 12. 33. 1; & seq.
An disputatio Simonis Magi cum D. Petro contigerit die Dominica? to. 12. 33. 1.
Fuit excommunicatus à D. Petro. to. 8. 515. 2.

Simon Vigorius.

Simon Vigorius qui fuerit? to. 3. 412. 2.
Simonis Vigorij fraudes deteguntur. to. 3. 408. 1; & seq; & 410. 1; & seq.
Eius liber damnatur à Paulo V. in suo libro defendente librum Anonymi. to. 3. 409. 1; & seq.
Fuit defensor Anonymi. to. 3. 409. 2.
Eius errores affinxit patruo suo Simoni Vigorio insigni Doctori, & Archiepiscopo Narbonensi. to. 3. 412. 1; & seq.
Simon Vigorius doctrinæ suæ schismaticæ virus contexit, & dissimulauit. to. 3. 411. 2.
Fuit imitator Arij, Sabellij, Berengarij, Lutheri, & aliorum in defensione Richerij. to. 3. 411. 1; & seq.
Simonia Vigorij iniuria in Romanos Pontifices. to. 3. 411. 2.
Eiusdem contradictio in impugnatione primatus Romani Pontificis. to. 3. 412. 1.
Docuit suum patruum docuisse Papam posse committere, imò de facto commisisse simoniam canonicam. to. 3. 413. 2.
Eius patruus nullum verbum de Pontifice fecit, neque de dispensationibus Papæ, nihil de absoluta Monarchia Pontificis. to. 3. 413. 1; & seq.
Simon Vigorius non solùm in rebus Theologicis aberrauit, sed etiam in rebus beneficiarijs, iurisque Canonici noritia plenè cęcutire demonstrauit. to. 3. 413. 1.
Aduersùs Simonis Vigorij commentum disputatio de potestate Ecclesiæ. to. 3. 424. 2; & seq.

Simonia.

Simonia in duas species communiter diuiditur. to. 3. 413. 2.
Simonia, quàm graue peccatum sit, colligitur ex B. Gregorio, & D. Ambrosio. to. 4. 53. 1; & seq.
Simoniæ grauitas quanta, & qualis sit? tom. 18. 360. 2.
Quare simoniæ crimen sit grauissimum? to. 9. 90. 65, & 89. 56.
Simonia est summoperè detestanda. to. 9. 89. 58, & seq.
Imò est hæresis, & appellatur simoniaca hæresis. to. 9. 89. 58; & seq.
Simoniacam hæresim cōmittit, qui pecuniam dat, vt ad beneficium eligatur. to. 9. 89. 59.
Simonia damnabilior in superiore, quàm in inferiore. to. 9. 90. 60.
Simoniam cōmisit Iudas vendendo Christum Dominum. to. 9. 90. 61.
Simoniaca pestis sua magnitudine alios morbos vincit. to. 9. 90. 63.
Simoniaca hæresis exorta contra sanctam Ecclesiam quæ fuerit? to. 9. 90. 63.
Beatus Gregorius plura contra simoniam, & simoniacos scripsit. to. 9. 90. 63.
Simonia est grauius delictum homicidio, sed homicidium horribilius. to. 9. 90. 65.
Simoniæ mediator in detestationem huius criminis admittitur ad probandam simoniam. to. 9. 92. 75.
Tanta est huius criminis labes, quòd serui aduersus Dominos, & quilibet criminosi admittantur ad accusandum. to. 9. 92. 75.
Imò & socius criminis ad accusandum admittitur. to. 9. 92. 75.
Simonia in beneficialibus an committatur ex ordinatione Ecclesiæ, an ex dispositione Diuina? to. 9. 97. 9.
Simoniaca dicuntur alia, quia prohibita, & alia prohibita, quia simoniaca. to. 9. 97. 10; & 96. 5.
Simoniam comittit, qui ordinem, qui est Sacramentum, vendit. to. 9. 97. 12.
Simoniaca hæresis est decimas per pecuniam dare, & Spiritum sanctum vendere. to. 9. 97. 12.
Simonia damnata fuit priùs à D. Petro, deinde à summis Pontificibus Bonifacio, Cælestino, Leone, Gelasio, Symmacho, Hormisda, Gregorio, & alijs. to. 4. 46. 2.
Simonia est seminarium hæreseos. to. 4. 51. 2.
Simoniam qui non nititur extirpare, illius particeps efficitur. to. 4. 54. 1.
Simonia largè loquendo dicitur hæresis. to. 4. 78. 1.
Simoniæ mediatores & intercessores damnantur. to. 5. 732. 1.
Sub nomine latronum designantur. tomo 5. 732. 2.
Districtissimè sunt puniendi, quia non solùm seipsos, sed & illos, quorum mediatores sunt

sunt, sub æterna damnatione setum posuernnt. to. 5. 732. 2.
Simoniacæ prauitatis scelus ex auaritia oritur. to. 18. 360. 2.
Simoniæ crimen parificatur crimini læsæ maiestatis. to. 9. 90. 60.
Pœnæ committentium simoniam. to. 18. 360. 2; & seq.
Simonia Dioscori aduersùs Bonifacium II. Papam. to. 1. 11. 1.
Simoniaca prauitas ex auaritia, quæ est idolorum seruitus, & omnium malorum radix, exoritur. to. 18. 360. 2.
Simoniam, tanquam vitium pestiferum, tam diuinæ Scripturæ, quàm sacrorum canonum auctoritas execratur, & damnat. to. 18. 360. 2.
Beneficiorum collatio, vel præsentatio simoniacè facta ipso iure est irrita, & nulla. to. 18. 360. 2.
Simonia committitur nedum per ipsos, ad quos spectat de beneficijs disponere, sed etiam per eorum familiares, & quosuis alios intercessores, & quocumque modo mediatores. to. 18. 360. 2.
Simonia incurritur nedum quoad beneficiorum prouisiones, sed etiam quoad ordinum, & aliorum Sacramentorum ministrationem. to. 18. 361. 1.

Simoniaca Papæ electio.

An simonia cadat in Papam, & an Papa illaqueetur hoc crimine? tom. 9. 95. 1, & 97. 11.
Simonia in qno casu non cadat in Papam? to. 9. 99. 17; & seq.
Vendendo beneficia an committat simoniam remissiuè? to. 9. 97. 8.
Vendere Episcopatum, vel Ecclesiam per quandam æquationem est vendere Spiritum sanctum. to. 9. 98. 13.
Papa non illaqueatur crimine simoniæ quoad pœnam iuris positiui. to. 9. 100. 22; & 102. 45.
Illaqueatur crimine simoniæ emendo, vel dando pecuniam pro Papatu. to. 9. 103. 46.
Dare pecuniam pro Papatu est species hæresis. to. 9. 103. 46.
Simonia licèt non possit obijci Papæ, postquam est electus à duabus partibus Cardinalium, & receptus, tamen potest obijci Cardinalibus, qui eum per simoniam elegerunt. to. 9. 102. 44.
Et talis electio non est ipso iure nulla. to. 9. 105. 66.
De simonia an possit accusari Papa, & si sit electus per simoniam, an possit amoueri? to. 9. 103. 47; & seq.
Simoniacè electus an possit amoueri; vel saltem sit causa legitima congregandi Concilium? to. 9. 103. 48.
Simoniam Papæ non posse obijci quomodò intelligendum? to. 9. 103. 49; & 105. 62; & 107. 77.
Simoniaca electio Papæ est quædam venalitas voti, & iustitiæ. to. 9. 104. 52.
Et est de prohibitis, quia simoniacis. tom. 9. 104. 52.
Simonia commissa in electione Papæ propriè, & strictè dicitur hæresis. to. 9. 104. 53.
Emens vota à Cardinalibus dicitur emere Vicariam Christi Domini. to. 9. 104. 54.
Iacob, qui emit primogenituram ab Esau, an commiserit simoniam ex eo, quòd primogenituræ debebatur sacerdotium, & sic erat ei annexum? to. 9. 104. 55.
Simoniaca electio facta de Papa an sit nulla, remissiuè, & an possit excipi contra eum, quòd sit per simoniam electus? tom. 9. 106. 67.
Et licèt non possit opponi, potest tamen de ea accusari. to. 9. 106. 70.
Simoniæ vitium in electione Papali est defectus extrinsecus. to. 9. 107. 78.
Simonia, quòd inficiat ipso iure Papalem electionem factam à duabus partibus, arguitur. to. 9. 107. 80.
Simonia, & metus æquiparantur in electione Papæ. to. 9. 107. 81.
Bulla Iulij II. Papæ super simoniacam electionem Papæ. to. 9. 108. 86.
Simonia cõmissa per Papam in vendendo ordines, Episcopatus, & beneficia, an sit sufficiens ad congregandum Concilium? to. 9. 110. 87.
Papæ cur non possit opponi, quòd sit electus per simoniam, & Cardinalibus sic; ratio diuersitatis. to. 9. 114. 110.
Et probata simonia in Cardinalibus licèt ipsi possint puniri, non tamen Papa potest deponi. to. 9. 114. 111.
Cardinales cõmittentes simoniam in electione Papæ possunt puniri, licèt non deponi. to. 9. 122. 153.
Simonia in Papa an sit causa legitima congregandi Concilium? to. 9. 89. 55.
An Papa possit accusari de simonia, & alijs criminibus, in quibus sit incorrigibilis? to. 9. 380. 22; & 23; & seq.
Electus, vel assumptus simoniacè in Papam nullam habet potestatem administrandi spiritualia, & temporalia. to. 4. 491. 111.
Papæ ritè electo an possit opponi exceptio simoniæ, hæresis, vel alterius criminis? to. 5. 140. 57.
Simoniaca electio ipso facto est nulla secundùm statutum Iulij II. in Concilio Lateranensi sessione quinta. to. 5. 619. 1; & 140. 57.
Papæ simoniaco, & scandaloso obediendum est. to. 3. 14. 1.

Simoniacus.

Simoniacus quis sit? to. 5. 749. 2.
Simoniacus est idolatra, & per consequens hæreticus. to. 9. 104. 58; & 61; & 91. 72.
Simoniacus per simoniam receptus efficitur inhabilis, & non recipit titulum dignitatis, seu beneficij. to. 9. 303. 177.
Non minùs est hæreticus simoniacus, quàm verus hæreticus, imò plus delinquit. to. 9. 90. 60.
Simoniacus est infamis. to. 9. 90. 61.
Simoniaci sunt hæretici, quia sicut & alij hæretici à fide deuiant. to. 9. 90. 62.
Propter simoniacos fuit destructa Ierusalem. to. 9. 90. 62.
Simoniacus lepra punitur. to. 9. 90. 62.
Simoniacus non dicitur propriè hæreticus, idest malè sentiens de articulis fidei, sed Sacramentorum peruersor. to. 9. 91. 67.
Simoniaci non sunt propriè, & per se loquendo hæretici, cùm non habeant aliquam falsam opinionem; sed dicuntur hæretici pro-

propter similitudinem actus, quia ita operantur, ac si existimarent donum Spiritus sancti pecunia possideri. to. 9. 91. 68.
Gratianus vult simoniacum propriè esse hæreticum. to. 9. 91. 69.
Simoniacus est idolorum seruus; quia auaritia, quæ in simonia continetur, est idolorum seruitus. to. 9. 91. 71.
Simoniaci, qui non nisi propter auaritiam pecunias quærunt, hæretici dicuntur. to. 9. 91. 72.
Simoniaci designantur per ementes, & vendentes eiectos de templo. to. 9. 91. 73.
Simoniaci faciunt domum Dei speluncam latronum. to. 9. 91. 73.
Simoniaci memoria an possit damnari, sicut hæretici, & rei criminis læsæ maiestatis. to. 9. 92. 74.
Simoniam committentes, & mediatores in ordine, vel beneficio à solo Papa possunt absolui. to. 5. 223. 4.
Simoniaci mentales, & conuentionales non excommunicantur, sed reales ex vtraque parte. to. 5. 224. 5.
Mediatores simoniæ, vel confidentiæ quatenus excommunicentur excommunicatione Bullæ cœnæ, & quid requiratur, vt dicantur mediatores? to. 5. 224. 7.
Simoniacus in ordine est etiam suspensus, etiam si occultus sit, & perpetuò deponendus. to. 5. 224. 8.
Recipientes ad Religionem simoniacè, & recepti sunt excommunicati, & debent detrudi in locum arctioris regulæ, & quomodò liceat aliquid recipere? to. 5. 224. 9; & 10.
Professio tamen facta à simoniaco valet. to. 5. 225. 11; & seq.
Simoniacus æqualiter peccat, ac blasphemus. to. 4. 52. 2.
Simoniaci excommunicantur, & sunt hæretici. to. 4. 52. 2; & 53. 1.
Simoniaci Iudæ proditori comparantur. to. 4. 52. 2.
Episcopus, vel Præsbiter, aut Diaconus conuictus, quòd per pecunias manus impositionem dederit, vel acceperit, & à sacerdotio, & gradu decidit. to. 4. 53. 1.
Simoniacorum sacerdotio orationes & missæ Deum ad iracundiam super populum prouocant. to. 4. 53. 1.
Eorum sacrificia, tanquam panis luctus. to. 4. 53. 2; & 54. 1.
Simoniacorum sacerdotium & sacrificia nulla, & irrita sunt. to. 4. 53. 2.
Simoniacorum hæresis, quæ in initio nascentis Ecclesiæ aduersùs eam arma corripuit, vsque in finem sæculi durabit. to. 4. 54. 1.
Simoniaci per externeas potestates sunt opprimendi. to. 4. 54. 2.
Simoniacus, & Iudæus pares sunt. to. 4. 54. 2.
Simoniaci veluti primi, & præcipui hæretici ab omnibus fidelibus sunt respuendi. to. 4. 55. 1.
Simoniaci, & schismatici, vt incurabilia membra ab Ecclesiæ corpore debent abscindi. to. 4. 55. 2.
Simoniacorum causæ. to. 5. 711. 2.
Simoniaci non admittuntur ad iudicium, si probabiles personæ, etiam laicorum, vel fœminarum pretium se ab eis recepisse testantur. to. 5. 711. 2
Simoniacorum, & Nicolaitarum hæreticorum damnatio. to. 5. 713. 1.
De non vendendis præbendis, Archidiaconalibus, & præposituris canon Romanæ Synodi. to. 5. 712. 2.
Simoniaci emptores rerum spiritualium cum Simone Mago damnantur. to. 5. 731. 2; & seq.
Non solùm illi reputantur inter simoniacos, qui per pretium ad manus impositionem perueniunt, sed & illi, qui & alia clericorum officia per pecuniam acquirunt. to. 5. 732. 1.
Simoniacus est, qui temporalis lucri gratia Ecclesiasticos honores qualitercunque vel emit, vel vendit. to. 5. 749. 2.
Simoniacus quotuplex, & qualis sit? tom. 5. 750. 1; & seq.
Simoniaci quomodò conficiant sacramenta? to. 5. 750. 2; & seq.
Simoniacus nondum publicatus an possit conficere sacramenta? to. 5. 759. 1.
Simoniaci in ordine depositi, suspensi, vel interdicti vera conferunt sacramenta, & verum corpus Christi Domini conficiunt, dummodò in forma Ecclesiæ conferant. to. 3. 222. 1.
Simoniacorum hæresis originem habuit à contagio Græcanico. to. 1. 216. 2.
Victor II. Papa ad extirpandam simoniacorum sectam Hildebrandum S. Romanæ Ecclesiæ Subdiaconum Legatum misit in Gallias, qui Lugduni conuocato Concilio quendam Archiepiscopum simoniæ accusatum hoc miraculo conuicit: *Credis ne, ò Archiepiscope, Spiritum sanctum cum Patre, & Filio vnam esse substantiam Deitatis*? Cui respondenti: *Credo*: subiunxit legatus: *Dic gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto*. Tunc ille expeditè incepit dicere: *Gloria Patri, & Filio*, sed nunquam potuit proferre; & *Spiritui sancto*. Quo miraculo conuictus confessus est se simoniaci criminis reum. to. 1. 216. 2.

Simplicius Papa.

Simplicius Papa electus fuit Pontifex anno Domini 467. to. 3. 694. 2; & 706. 2; & 771. 2.
Simplicius Papa natione Tiburtinus super vniuersam Hispaniam Zenonem Hispalensem Episcopum Vicarium Apostolicę Sedis instituit. to. 3. 771. 2.
Simplicius in epistola tertia ad Zenonem Imperatorem, quem filium vocat, ipsum ad fidem tuendam excitat. to. to. 333. 2.
Simplicius Papa docet Papam esse infallibilem. to. 10. 333. 2.
Dispensauit contra canonem Concilij Nicæni, vt seruaretur pax. to. 3. 706. 2; & to. 10. 334. 1.
Simplicius Papa iurisdictionem exercuit in Patriarcham Alexandrinum. to. 6. 114. 1.
Grauiter redarguit Timotheum Alexandrinum Episcopum, cui minatus fuit degradationem, quia restituerat sacris Ecclesiæ tabulis nomen Dioscori. to. 6. 114. 2.
Simplicij Papæ epistola ad Zenonem Augustum pro Ecclesia Alexandrina. to. 3. 694. 2.
Alia simplicij Papæ epistola ad eundem pro Ecclesia Alexandrina. to. 3. 694. 2; & seq.

Ter-

Tertia Simplicij epistola ad Zenonem Imperatorem, qua gratias agit pro Timotheo Alexandrinæ Ecclesiæ restituto; eumque rogat, vt Petrum eiusdem Ecclesiæ perturbatorem expelli iubeat. to. 3. 695. 1.

Simplicij Papæ epistola ad Acacium Episcopum Constantinopolitanum conqueritur vnà cum Imperatoris literis ab eo literas non accepisse, & Imperatorem Petrum hæreticum in Alexandriæ Episcopum petere; demum precatur, vt Imperatorem moneat, ne hæretico iam damnato fauere velit. to. 3. 695. 2; & seq.

Altera eiusdem epistola ad Zenonem Imperatorem pro Ecclesia Antiochena. to. 3. 706. 2; & to. 10. 333. 2.

Alia eiusdem epistola ad Acacium Episcopum Constantinopolitanum pro Episcopo Antiocheno. to. 3. 707. 1.

Altera eiusdem epistola ad Acacium, qua Calendionis Antiocheni Episcopi electionem confirmat. to. 3. 707. 2; & seq.

Siricius Papa.

Siricius Papa natione Romanus electus est anno Domini 385. to. 3. 768. 1.

Siricius Papa ad Himerium Tarraconensem scripsit, vt sua decreta ab omni Ecclesia custodienda essent. to. 3. 957. 1; & seq.

Siricius Papa falsò arguitur à Caluino. to. 10. 468. 2; & to. 1. 342. 1.

Siricij Papæ epistola synodica, in qua plura constituit, quæ ad Africæ Episcopos seruanda direxit. to. 11. 203. 5.

Siricius Papa commisit vices suas in Illyrico Anysio Metropolitę Thessalonicensi. to. 11. 217. 7.

Siricius Papa accusatus à Magdeburgensibus. to. 8. 442. 1.

Siricius Papa non de licitis, sed incæstuosis, & illicitis nuptijs locutus fuit, quas post emissum continentiæ votum sacerdotes, & ministri &c. contrahebant. to. 8. 442. 1; & seq.

Siricius Papa non fuit auctor cœlibatus sacerdotum. to. 8. 752. 1.

Siricius Papa non errauit in fide. to. 15. 139. 363.

Siricius in epistola ad Himerium Tarraconēsem multa docuit de sanctitate coniugij, & plura alia de procacitate Clericorum nouæ legis volentium exemplo sacerdotum veteris legis in coniugio viuere. tom. 15. 139. 363.

Siricius non coniugium verum, & legitimum pollutionem appellauit, sed illicitam coniunctionem eorum, qui post peractam publicam pœnitentiam iterum redeunt ad eandem coniunctionem, propter quam pęnitentiam egerant. to. 18. 643. 1.

Siricij epistola ad Anysium Thessalonicensem circa causam Bonosi in synodo Capuana. to. 6. 516. 1; & seq.

Siricius, & Anastasius Pontifices cauti ad versutias Melaniæ, & Ruffini Origenistarum. to. 1. 113. 1.

Siricius Papa defenditur à calumnia Caluini. to. 1. 342. 1.

Siricius Papa ab hæresi innocens fuit. tom. 1. 337. 2.

Siricius Papa Iouinianum cum sectarijs damnauit. to. 1. 297. 1.

Siricio Papa monente Theodosius Iouinianum publico edicto damnauit. to. 1. 297. 1.

Siricij Papæ epistola ad Episcopos Africanos. to. 3. 746. 1.

Siricius Papa statuit, ne vnus Episcopus Episcopum ordinare præsumat. tom. 3. 746. 1.

Item si quis post remissionem peccatorum cingulum militiæ sæcularis habuerit, ad Clerum admitti non debet. tomo 3. 746. 1.

Item, vt mulierem, idèst viduam, clericus non ducat vxorem. to. 3. 746. 1.

Item, vt is, qui laicus viduam duxerit, non admittatur ad Clerum. tom. 3. 746. 1; & seq.

Et alienū de Ecclesia ordinare clericum nullus vsurpet. to. 3. 746. 2.

Vt abiectum clericum alia Ecclesia non admittat. to. 3. 746. 2.

Vt venientes à Nouatianis, vel Montensibus, per manus impositionem suscipiantur, præter eos, quos rebaptizant. to. 3. 746. 2.

Vt sacerdotes, & Leuitæ cum vxoribus suis non coeant, quod dignum, & pudicum est. to. 3. 746. 2.

Siricio Pontifici ex Hispania Tarraconensi appellatio exhibita fuit, quæ ad Damasum fuerat directa, pro qua decidenda tulit sententiam, quæ continetur in eius epistola ad Himerium Episcopum. tom. 3. 768. 1.

Misit Canones in Africam, quo decreuit neminem Episcopum debere ordinare absque eo, quòd admoneret Apostolicam sedem. to. 6. 236. 1.

Eodem Canone declarauit Primatem, seu Patriarcham Ecclesiæ Africanæ esse Romanum Pontificem. to. 6. 236. 1.

Eius epistola ad Episcopos Africanos non est spuria, vel supposititia, vt putauit Quesnellus; habetur enim apud Fulgentium Ferrandum in Canonum collatione. to. 6. 236. 2.

Siricius Origenistis negantibus suam esse Periarchon versionem, adeoque hæreses indidem refertas tacitè eiurantibus ecclesiasticæ communicationis literas dedit. to. 1. 356. 1.

Sirmiense Concilium.

Sirmiense Concilium vnam tantùm tradidit fidei formulam contra Photinum. tom. 9. 730. 2.

Sirmiensi Concilio Basilius Anciranus non solùm interfuit, sed etiam penè præfuit, & in eo maximam sui nominis celebritatem acquisiuit. to. 9. 730. 2.

Approbatum fuit à Liberio Papa. to. 9. 730. 2.

Detestatum fuit Arianorum perfidiam. to. 9. 730. 2.

Subscripserunt in eo S. Narcissus, Theodorus, & Basilius, alijque, quos vsque ad viginti duo recenset S. Hilarius. tomo 9. 730. 2.

S. Hilarius primam Sirmiensem formulam damnauit, tanquam hęreticam prauitatem, non quia secundùm se, & verbis taotùm spectata hæretica foret, sed quia ipsius au-

ctores erant Ariani, & eo con filio edita erat. to.9. 730. 2.
Sirmiensis Concilij auctoritas qualis fuerit? to.6. 173. 1.
Sirmiense Concilium non fuit infallibile, quia non fuit generale Concilium. to. 3. 884.2.
In quo rectè iudicauerit, & in quo errauerit? to.3. 884.2.

Sisara.

Sisara diabolus interpretatur. to.4. 106.2.
Contra Sisaram stellæ pugnarunt, idest diabolum, qui nos excludere nititur à gaudio. to.4. 106.2.

Sisbertus Toletanus.

Sisbertus Toletanus Episcopus muneris sacerdotalis oblitus Regem Egicam, & omnes eius siue cognatos, siue affines interimere conatus fuit. to.1. 555. 1.
In Synodo Toletana fuit conuictus, damnatus, sacerdotio, & bonis exutus, inque exilium deportatus, & à communione corporis, & sanguinis Domini iudicio quinquaginta, & nouem Episcoporum reiectus est. to. 1. 555. 1.

Sitifensis Prouincia.

Sitifensis Prouincia antiquitus nec Primatum, nec synodum habuit. to. 6. 233. 1.
Ob longinquitatem itinerum, ac alias rationes Sitifenses postea postularunt Primatem, propriamque synodum, & obtinuerunt. to. 6. 233. 1.

Sixtus Papa.

Sixtus III. electus est Pontifex anno Domini 467. to. 3. 694. 2. & 706. 2.
Vid. Xistus.

Smidellini.

Smidellini argumentum solutum. to. 8. 753. 2.

Societas.

Societas malorum quantùm sit fugienda? to. 8. 223. 1.
Societas Christi Domini nos alacres, & fortes ad mortem reddit. to.8. 223. 1.
Societas prauorum reddidit D.Petrum negationis reum. to.8. 223. 1.
Societas Christi Domini reddidit securum Latronem in itinere ad Paradisum. to. 8. 223. 1.
Societas mala eiecit à Paradiso Adam, & D. Petrum exclusit à Christo Domino. to. 8. 223. 2.
Abominatio desolationis dicta à Daniele Propheta solis Iudææ incolis fugienda præcipitur, quia prauis societatibus commixti lapsui, & deceptioni propinquiores erant. to.8. 223. 2.
Societas fœminarum quàm perniciosa? to.8. 223. 2.
Societas dissoluitur propter socium rixosum. to.9. 133. 5.

Societas Petri cum Paulo.

Societas Pauli cum Petro in Vrbe Romæ. to.12. 64.1.
Petrus, & Paulus quomodò dicantur consortes eiusdem gloriæ? to.4. 583. 26. & to.9. 642.1.
Vid. Pauli societas cum Petro.

Socrates.

Socratis historiæ quæ fides sit adhibenda? to.6. 175.1.
Socrates quid in Cyrillo propriè improbet, non est manifestum. to.6. 174.2.
Socrates, dum scripsit Cyrillum solùm, ac primum impegisse in canonis consuetudinem, respexit Canones Antiochenos. to. 6. 175. 1.
Socratis tolerantia calumniæ prolatæ à Zopyro Physiognomo Athenis. tom. 3. 63. 1.

Sol.

Sol figura potestatis episcopalis; Luna dignitatis temporalis. to.4. 104. 2.
Solis descriptio Episcopis applicatur. tom.4. 104. 2. & seq.
Sol est origo, & principium fontale luminis. to.4. 105.1.
Sol Cœlum illuminat, & terram calore inflammat. to.4. 105. 1.
Sol habet volubilitatem circumitionis, oritur enim Sol, & occidit, & ad locum suum reuertitur. to.4. 105. 1.
Velox est cursus Solis, & conuertit in gyro Cœlum in locum suum in vno die. tom.4. 105. 1.
Solem, & Lunam rectores Orbis terrarum Deos putauerunt. to.4. 105. 2.
Signa in Sole, luna, & stellis Luc. 21. exponuntur. to.4. 106. 2. & seq.
In Cœlo aliquando duo Soles videntur, sed vnus non est verus Sol, sed quædam nubes simillima Soli, & vocatur parellion. to. 4. 107.1.
Cum tempore motus Solis transit. to.4. 107 2.

Soldanus.

Soldani epistola honorantis InnocentiumIV. varijs titulis, & Nuncium Apostolicum libenter suscipientis. to.10. 131. 1.
Soldani epistola laudantis Innocentium IV. & ipsum recipientis in suum Rectorem. to.10. 131.1.

Solemnitas.

Solemnitas professionis Religiosi an sit de iure ecclesiastico? to.9. 701. 2.
Solemnitatem Corporis Christi Domini institutam fuisse ab Vrbano IV. inuenitur occasione miraculi Wlinij in Diœcesi Vrbeuetana patrato, vbi cùm sacerdos peracta consecratione dubitaret de præsentia Corporis Christi Domini, statim sanguis viuus ex hostia manauit. to.15. 346. 2.
Solemnitatis Corporis Christi Domini officium compositum fuit à D. Thoma Aquinate. to.15. 346. 2.
Solemnitas Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis ritè celebratur ab Ecclesia. to.8.672. 2.
Quomodò solemnizetur à Græcis? to.8.703. 1.

Solitudo.

Solitudo quærenda est ab illis, qui aliquod magnum sunt aggressuri. to. 3. 147. 2. & seq.
Solitudo bona est, cùm nos Deum interpellate oporteat. to.3. 147. 2.
Anima sancta, sola esto, vt soli hominum serues te ipsam, quem tibi ex omnibus elegisti, fuge publicum, fuge ipsos domesticos, secede ab amicis, & intimis: inquit Diuus Bernardus. to.3. 147. 2.
Christus Dominus solitudinem suam tempore passio-

passioois ostendit cæteris ttepidatione dilapsis. to. 3. 148. 1.

Solium Christi Domini.

Solium Christi Domini quate, & qnomodò vocetur Solium Dauid? to. 18. 163. 1; & seq.

Eius solinm est crux, quæ Romæ à D. Petro fuit planeata. to. 18. 317. 1.

Quare sedeat ad dexteram Dei Patris? to. 12. 160. 2.

Quomodò sederit in solio Dauid, & qoomodò regnaturus sie in Ecclesia in ęteroum? to. 12. 342. 1; & seq.

Solon.

Solonis leges neuttarum partium ciues subotta seditione damnabanr. to. 3. 574. 1.

Sophronius Patriarcha.

Sophronins Pattiarcha Hierosolymitaous vnicam in Christo Domino voluotatem, & operationẽ agnouit, nec tamen propter hoc hæresis Monothelitarum notatus est, imò vr sanctus habetur ab Ecclesia, cùm einsfestum die vndecima Maij celebtetur. to. 4. 812. 68; & seq.

Sophronius Monachus.

Sophronius Monachus, qui postea ad Episcopatum Hierosolymitanum fuit euectus, coegit Concilium, quo Theodorum Pharanitam, & alios reuocantes hæresim Euthycbetis damnauie, & repressit. to. 3. 640. 1.

Sophronius Cyro restitit circa ipsius errorem de duabus voluntatibus in Christo Domino. to. 1. 151. 2; & seq; & 120. 2.

Sophronius à Sergio fuie delatus ad Honorium Papam, quòd oouis duarum voluneatum, actionnmque nominibus totum Orientem misceret. to. 3. 640. 1; & to. 1. 120. 2.

Sorbona.

Sorbonæ sententia populus Gallicus soluitur à iuramento fidelitatis, & obedientiæ præstito Henrico III. ob occisionem Ducis Guisij, eiusque fratris Cardinalis. tom. 6. 761. 23.

Sors.

Sorte an sie aliquid dirimendum, & an sors sie à iure prohibita? to. 9. 49. 248.

Sors non est aliquid mali. to. 9. 49. 248.

Sorre multa dirimi iura permittunt. to. 9. 49. 248.

Sæpiùs in veteri lege committebatur aliquid indicio sortis. to. 9. 49. 248.

An in causa Papatus possit ad sedandum schisma procedi per sottem? tomo 9. 49. 248.

Sortes videntur prohibitæ, quaodo illis vtimur ad præscientiam, & diuinatiooem futurorum. tomo 9. 49. 248; & 54. 265; & 267.

Duo contendentes de Papatu an possint concordate de loco Concilij per viam sortis? to. 9. 53. 260. & 263.

Sortes quando non sint prohibitæ? tom. 18. 117. 5.

Numquam admittitur iudicium sortis. to. 9. 53. 260.

Sors quando dicatur reprobata temissiuè? to. 9. 53. 262.

Per sortem eligebatur, quis deberet iotet sacerdotes ponete incensum. tomo 9. 53. 263.

Sorte diuisa est terra familijs, & tribubus Hebræorum. to. 9. 53. 263.

Sorte disttibnebatur sacerdotium. to. 9. 53. 263.

An spicirualibus sortibus vti possimus? to. 9. 54. 266; & seq.

Sortes sunt illicitæ maximè in ijs, in quibus coosilium requiritur à dæmonibus. to. 9. 54. 267.

Sors diuisoria, si debito modo fiat ita, quòd non adsit aliqua superstitio, nec Diuina oracula ad rerrena negotia conuertantur, & veritas aliter haberi non possit, & fiat cum Dei reuerentia, & in rebus temporalibus, est licita. to. 9. 54. 267.

Duobns contendenribus de Papatu an liceat pro sedando schismate sorte dirimi Papatum? to. 9. 54. 268.

Sortis iudicio aliquid dirimitur, quando partes consentiunt, & ad petitiooem eius, de cuius præiudicio agitur. tomo 9. 55. 269.

Sortes miserunt nauræ ad sciendum, cuius causa esset orta tempestas in mari, & cecidit sors super Ionam. to. 9. 55. 269.

Sortis iudicium quare, & quando fuerie licitum in lege vereri? to. 9. 55. 271.

Sors aliter accipirut in sacra scriptura, & aliter in vsu hominum. to. 9. 55. 271.

Sortium aliquæ diuisoriæ, aliquæ consultorię, aliquę diuinatoriæ. to. 9. 55. 272.

Sors in D. Matrhia fuit quidam radius de Cœlo descendens, ostendens Apostolis electionem D. Matthiæ fuisse ex Dei voluntate. to. 9. 55. 271.

Sortem cecidisse super D. Matthiam quomodò intelligendum? to. 9. 55. 274.

Sors Diuina quę sit? to. 9. 55. 273.

Sots Diuina non est secundùm communem vsum hominum per breuia, vel denatios. to. 9. 55. 273.

Sother Papa.

Sother natione Campanus, & Patria Fundanus super D. Petri Cathedram sedens Italiæ Episcopis decisiuam seotentiam ob quorundam appellationem ipsi exhibiram obtulit. to. 3. 792. 1.

Electus fuit anno Domini 175. tom. 3. 792. 1.

Sozomenus.

Sozomeni, & Socratis historia io multis est falsa. to. 8. 875. 2.

Spado.

Spado quidam Romam profectus incitaoit Liberium Papam, vt contra Athanasium scriberet. to. 1. 340. 1.

Spalatensis apostata.

Spalatensis apostatæ error circa coniunctionem Episcopatus Romani cum primatu Ecclesiæ. to. 9. 649. 2; & seq.

Spalatensis apostata dixit iudicinm, de quo loquitur Deuteronomium, ooo fuisse causarum Religionis, & fidei, sed ciuilium, & criminalium. to. 9. 712. 2.

Spalatensis apostatæ calumniæ, & opprobria in Romanam curiam, & Cardinales. to. 9. 713. 1.

Spalatensis apostata quid dixerit de Ecclesia Romana? to. 9. 712. 2.

Eiusdem falsa ratio contra infallibilitatem Romani Pontificis. to. 9. 713. 1.

Spa-

Spalatensis apostata Caluino antesignano suo callidior fuit, quia congregari non posse Concilia generalia asseruit; Caluinus verò expediens iudicauit. to.9. 792.1.
Spalatensis calumniæ in sacrum depositum fidei Catholicæ, & Apostolicæ confutantur. to.8. 1035. 2; & seq.
Spalatensis argumenta proponuntur. tom.8. 898.2; & seq.
Spalatensis argumenta soluuntur. to.8. 922. 1; & seq.
Spalatensis oppositiones, quòd Romanus Pontifex non sit Conciliorum præses. to.8. 843. 1;& seq.
Spalatensis oppositiones, an Episcopi expleto Concilio possint ad proprias sedes reuerti absque Principum auctoritate? to.8. 841. 2; & seq.
De Concilijs nationalibus eiusdem Spalatensis phantasia reuincitur. to.8. 816. 1; & seq.
Spalatensis appendix impietatis, vbi eiusdem argumenta contra orthodoxam doctrinam recensentur, & soluuntur. to. 8. 800.2;& seq.
Spalatensis negat Monarchiam Pontificis.t.8. 793 1.
Spalatensis delirium in falsis suppositis fundatum faciendo Papam tantùm vnum ex Patriarchis Orbis, non Patriarcham Patriarcharum. to.8. 794.1.
An manifestæ hæreses sint proscribendæ; vbi S.P. Augustinus à Spalatensi vindicatur? to. 8. 581. 1.
Spalatensis dogmata falsa de processione Spiritus sancti à Filio &c. to. 8. 569.2.
Georgij Cassandri doctrina in materia pacificationis controuersiarum à Spalatensi defensa, & euulgata, confutatur. to. 8.564. 2; & seq.
Spalatensis positio, an possit subsistere concordia inter Catholicos,& Protestantes, ve in solis articulis, quos vocant fundamentales, conueniant, & in certis dogmatibus, etsi per Ecclesiam definitis, inter sese pacificè dissentiant? to.8. 553. 1; seq.
Eiusdem positionis orthodoxa refutatio. t.8. 554.1,& seq.
Spalatensis argumenta soluuntur. to.8. 563. 2; & seq.
Spalatensis negauit Christum Dominum, & Apostolos ipsos habuisse aliquid propriū. to.8. 473.1.
Spalatensis oppositiones dilucidantur. to.8. 475.1.
Spalatensis error circa constitutionem Nicolai Papæ, & Ioannis XXII. to.8. 480. 2; & seq.

Specienus Rex.

Specienus Bohemiæ Rex spondet soluere centum libras argenti singulis annis sedi Apostolicæ. to. 10. 97. 2.
Specienus ab alijs dictus Spitigenus, & ab alijs Speciomemus. to.10. 97. 2.

Speridion Episcopus.

Speridionis Episcopi Trimithuntis zelus contra Triphillum Ledrensem Episcopum ob vnam vocem scripturæ variatam.t.1.234.2.

Spirituale.

Spiritualia non ordinantur ad temporalia, sed è contra. to.3. 616. 2.
Spiritualia sunt subsidia magis necessaria, quàm temporalia etiam ordinata ad spiritualia. to. 9. 695. 1.
Spiritualibus per se loquendo subordinantur temporalia. to.2. ex Adolpho. 68. 2.
Spiritualia sunt digniora temporalibus, sicut animæ sunt digniores corporibus. to.3.30. 1.& 153. 2.
Spiritualia sunt principalia, & temporalia sunt accessoria, quia sequuntur naturam spiritualium. to. 3. 30.1.
Spiritualibus occupatus non debet temporalibus implicari. to. 3.158.1.
Spiritualia connexa cum temporalibus simul cum illis debent administrari à personis spiritualibus. to.3.158. 1; & seq.
Spirituale bonum nemini licet impedire ad euitandum damnum temporale. to. 2. ex Alano 70. 1; & seq.
Spirituali necessitati proximi quisque consulere tenetur etiam cum damno temporali. to.2. ex Alano. 70.2.
Impedire progressum boni spiritualis est malum facere positiuè. to.2.ex Alano. 70.2.
Spirituale dupliciter dicitur. to.3.150. 2.
Spiritualia habent altiores, & digniores operationes, quàm temporalia. tom. 3. 151. 2.
Spirituale rectiùs operatur, quàm temporale. to.3.151.2.
Spirituale plura potest agere, & plures habet agendi modos, quàm temporale, to. 3. 151. 2.
Spirituale est causa temporalis per modum finis. to.3. 151.2.
Spirituale est principium agentis respectu temporalis quantùm ad eius institutionē. to.3.152. 1.
Spirituali excellentiùs conueniunt omnes actus, qui conueniunt corporali; nam spirituali conueniunt secundùm imperium, secundùm nutum, secundùm directionem, & immediatè. to.3.156. 1; & seq.
Quędam sunt spiritualia non secundùm se, sed propter connexionem, quam habent ad spiritualia. to.3. 156. 2.
An à spiritualibus administranda sit temporalia? to.3. 158. 1.
Spiritualia supererogantur tribus modis; primò in frequentia prædicationis; secundò in assiduitate orationis; tertiò in sublimitate conuersationis. to.3.257.2.
Spiritualia debent subministrare Prælati, & Curati suis subditis; primò cibare eorum animas per fidem Catholicam, quæ est panis vitæ, & intellectus; secundò potare eas, per spem de calice passionis, quam ipse Dei Filius prompta deuotione suscepit de manu Patris &c. tom. 3. 157. 2;& seq.

Vid. temporale.

Spiritus Sanctus.

Spiritus sancti processio à Patre, & Filio in quæstionem deducta. to.6.773. 5.
Spiritus sanctus loquitur in Concilijs tantùm per os Papæ. to.6.787. 2.
Spiritus sancti processio ex Patre, & Filio. tom.5.595.1; & 597. 2. & seq; & tom. 16. 474. 1.
Spiritus sanctus tantùm relatiuè distinguitur à Filio. to.5.599. 2.

Spiritus sanctus radius Patris, & Filij dicitur. to.5.602.1.
Spiritus sancti processio decem, & sex argumentis probatur à Barlaamo Episcopo Gyracensi Græco. to.5.611.1; & seq.
Spiritus sanctus significatur per gladium ancipitem procedentem ex ore Filij. to.5.612.2.
Spiritus sanctus descendit cum Patre in Iordane. to.5.613.1.
Spiritus sanctus quomodò dicatur Spiritus Patris? to.5.614.2;
Mittitur à Patre, & à Filio. to.5.615.1.
Spiritus Sanctus est digitus Dei, sicut Filius est brachium. to.5.618.1.
Spiritus sanctus nequit dici Christi Domini Vicarius. to.12.390.1;& tom.16.473.2.
Spiritus sanctus quomodò Christi Domini vices gerat? to.12.390.1.
Spiritus sanctus constituit in Ecclesia Magistros, & Doctores. to.8.400.1; & to.4.684.88.
Spiritus sanctus non est Christi Domini Vicarius visibilis. to.17.44.1; & seq.
Spiritum sanctum asserere esse Christi Domini Vicarium redolet hæresim Macedonij asserentis eum esse creaturam. tom.17.45.1.
Spiritus sanctus in die Pentecostes ita confirmauit Apostolos, vt vitarent peccata mortalia, non vt effugerent venialia teste Sancto Cypriano. to.17.174.1.
Spiritus sanctus in lege veteri effundebatur sub velamine; in lege noua palam fuit eius aduentus. to.18.314.2.
Spiritus sanctus quomodò adsit Pontifici Romano, ne erret? to.3.484.1.
Spiritus sanctus loquitur per ora eorum, qui sunt in Concilio. to.9.227.10.
Facta in Concilij dicuntur facta suggestione, & instinctu Spiritus sancti. tom.9.227.10.
Vbi Spiritus sanctus inhabitat, & Christus, ibi est omnis potestas. to.9.227.10.
A Spiritu sancto datam esse potestatem, sede vacante, Concilio nullibi reperitur. to.9.233.65.
Spiritus sanctus descendit inter congregatos in vnum. to.9.10.15.
Spiritum sanctum propriè esse Vicariũ Christi Domini in regimine Ecclesiæ, non D.Petrum, fuit error Marci Antonij de Dominis. to.16.473.2.
Spiritum Sanctum esse minorem Christo Domino est hæresis Macedoniana. tom.16.473.2.
Spiritus Sanctus non gubernat Ecclesiam per se visibiliter, sicut Christus Dominus in hac vita gubernauit. to.16.474.1.
Spiritus sanctus non est Vicarius Christi Domini secundùm humanitatem, neque secundùm Diuinitatem. tom.16.474.2; & seq.
Spiritus Sanctus, & Apostoli quomodò, & & in quo sensu dicti Vicarij Christi Domini? to.4.294.1; & seq.
Tertullianus appellauit Spiritum sanctum Christi Domini Vicarium, sed metaphoricè, & figuratè. to.4.294.1.
Spiritus sanctus per labia sacerdotis edocet. tomo 4.802.153; & seq.
Spiritus sanctus est organum, per quod Sancti Patres propalant nobis scripturas. to.4.683.87.
Spiritu sancto inspirante, dirigente, atque dictante sacri auctores literis mandarunt scripturam Diuinam. tom.13.143.2; & seq.
Spiritus Sancti assistentia duplex; altera Papæ, altera sacrorum Scriptorum. tom.13.143.2.
Spiritus sancti calamus sunt Scriptores sacri. to.13.144.1.
Spiritum sanctum pastores posuisse, vt regerent, quomodò intelligatur? to.13.591.39.
Visum est Spiritui sancto, & nobis quomodò intelligendum? to.13.590.38.
Spiritus Sanctus qualis, & qualis eius doctrina? to.1.175.1.
Articulus de processione Spiritus sancti summa diligentia in Concilio Oecumenico Florentino discussus. to.1.203.1.
Decretum Patrum de processione Spiritus sancti. to.1.203.1.
De Spiritus sancti processione à Patre; & quomodò Chaldæi non dissentiant in hoc à Sancta Romana Ecclesia? to.1.172.1;& seq.
An Spiritus Sanctus, sicut à Patre, sic à Filio procedat? to.3.677.1;& seq.
Spiritum sanctum non procedere à Filio huiusmodi error originem habuit anno Domini 398. à Theodoro Mopsuestiæ Episcopo, de quo fit sermo in V. Synodo generali, à qua fuit anathematizatus; postea à Theodoreto Cyri Episcopo, qui illius fuerat auditor. to.3.677.1.
Licet Theodorus Mopsuestenus hunc de processione Spiritus sancti à solo Patre primum pronunciauerit errorem, tamen per Photium creuit. to.3.677.1; & seq.
De Spiritus sancti Processione quid Græci sentiant? to.3.665.1; & seq; & 666.1; & seq.
Græci in Florentina synodo non tantùm de processione Spiritus sancti ex Filio dubitauerunt, sed appositionis in symbolo huius articuli grauiter Romanam, & Occidentalem Ecclesiam accusauerunt. tom 3.678.1.
Spiritum sanctum à Patre, Filioque procedere sancitum fuit in Concilio Toletano celebrato anno Domini 400. tom.3.679.1.
Spiritum sanctum non procedere à Filio quare non fuerit disputatum in VII. synodo? to.3.678.1.
Disputatio de processione Spiritus sancti à Patre, & Filio à nulla Synodo vnquam fuit prohibita. to.3.679.1.
Epistola Leonis I. ad Turribium Asturicensem Episcopum præcipiens, vt congregaret Concilium ad promulgandum tres esse personas Sanctissimæ Trinitatis, & Patrem esse à se, Filium, à Patre, & Spiritum Sanctum à Patre, & Filio. to.3.679.1.
Tharasij Episcopi Constātinopolitani epistola, in qua fatetur Spiritum sanctum ex Patre per Filium processisse; ideoque illa particula per Filium, à Filio, & ex Filio significat. to.3.679.2.

Spi-

Spiritum sanctum procedere à Patre, & Filio, & à Patre per Filium apud Patres esse idem docuit Adrianus Papa.tom.3. 680. 1.
Spiritum sanctum procedere à Patre, & Filio tempore Tharasij in vniuersali Ecclesia certissimum, ac indubitatum fuit. to.3. 680.1.
Spiritum sanctum ex Patre, Filioque procedere probatur. to.3.680. 2.& seq.
Spiritum Sanctum à Patre, Filioque procedere luculenter docuit Cyrillus. tom. 3. 682.1.
Spiritum sanctum ex Filio procedere negabat Theodoretus tunc Nestorianus; Cyrillus ex aduerso hoc affirmabat. to.3.683. 1.
Spiritus sanctus reuelauit Cypriano proximam Ecclesiæ persecutionem. to. 3. 743. 1.
Quid sit Spiritum sanctum mitti in nomine Christi? to. 3. 808.2.
Spiritus sanctus assistit Concilio legitimo in nomine Christi congregato. to. 3.879 1.

Spiritus Sancti assistentia.

Spiritus sanctus assistit Concilijs generalibus; quapropter Patres ante omnia inuocationem præmittunt. to. 15. 12. 64.
Quomodò Patres Concilij generalis inspirentur à Spiritu sancto? to.15.15. 82.
Spiritum sanctum Concilio assistere; & Concilium esse congregatum in Spiritu sancto quomodò sit intelligendum? tom. 9. 578. 205.
Spiritus sanctus assistit Concilijs congregatis à Papa; non autem conciliabulis, quæ congregata sunt sine Papa, vel contra Papam. to.8.931. 2.
Spiritus sancti assistentia propter quæ inuocetur? to.13.507.1; & seq.
Quare aliquando Concilia varientur, licèt magisterio Spiritus sancti eis assistentis sint condita? to. 16. 418. 1.
Spiritus sanctus assistit Concilio, quando facit, quod in se est; quòd autem fecerit, quod in se est, non constat, nisi post Papæ approbationem. to.9. 801. 1.
Spiritus sancti tribunal dicitur Concilium, quia specialiter ei suam assistentiam præbet. to. 18. 4. 2.
Spiritus sanctus concilijs acephalis non assistit. to. 6.786. 1.
A Spiritu sancto assidentes Concilio reguntur. to.19.6.1.

Spoliatio.

Spoliato quo casu non fiat restitutio? to.9. 301. 164.
Spoliare non dicitur, qui facit aliquid lege permittente. to.9. 303. 176.
Spoliatus quibus casibus non restituatur? to.9. 39.190.
Spoliatus non dicitur ille, de cuius iniusta possessione constat. to. 9.35.161.
Exceptio notorij defectus proprietatis obstat spoliato petenti se restitui. to.9.35. 162.
Spoliatus in primis debet restitui. to.9. 26. 112.
Spoliantea bonis suis recurrentem ad Curiam Romanam quando incidant in censuram Bullæ Cænæ Domini? tom.5. 345. 252; & seq.

Spoliatio Ægypti.

Spoliatio Ægypti quare acciderit? to.3. 48. 2.

Sponsalia.

Sponsalia contracta contra interdictum Pontificis an valeant? to.5. 162. 164.
Sponsalia si ea simplici Pontificis prohibitione interdicantur, ne fiant, nullo posito decreto irritante, peccarent celebrantes sponsalia. to.5.162.164.
Sponsalia etiam iurata ex causa possunt à Papa dispensari, secus dicendum de Episcopo. to.5. 181. 237.

Sponsio.

Sponsiones, seu ecommissas super vita, morte, & futura electione summi Pontificis nullus facere potest. to.4. 483.67.
Sponsionea, seu excommissas facientes pænam priuationis beneficiorum incurrunt. to.4.483. 67.

Sponsus Ecclesiæ.

Sponsus Ecclesiæ propriè loquendo est Christus Dominus; alij verò dicuntur sponsi, in quantùm vicem veri sponsi obtinent; & ideo Papa, qui vicem veri sponsi obtinet, Ecclesiæ sponsus dicitur. to.9. 329.127;& 661.2.
Quamuis Episcopus suæ diœcesis sponsus sit, & præsbiter suæ Ecclesiæ, non sequitur, quòd sint plures sponsi vnius Ecclesiæ. tomo 9. 329. 127.
Christus, Papa, Episcopus, & Sacerdos computantur, vt vnus sponsus Ecclesiæ. to.9.329.128.
Sponsus Ecclesiæ dicitur Papa. to.9. 236.7; & to.5.111.4; & to.4. 95.1, & to.19. 600. 2; & seq;& to.19. 24.1;& seq; & 25.1.
Sponsus sicut præest sponsæ, ita Papa Ecclesiæ. tom.9. 236. 7.
Sponsus eodem tempore non potest esse, nisi vnicus, & sponsa Christi Ecclesia incorrupta est, & pudica, vnam domum nouit, vnius cubiti sanctitatem in casto pudore custodit. to.9. 236. 7.
Sponsum Ecclesiæ esse Papam quomodò intelligendum? tom.9. 236. 13.
Sponsus Ecclesiæ propriè est Christus Dominus. to.9. 236. 13; & 661. 2.
Sponsus dicitur etiam Episcopus, & in signum desponsationis portat annulum, & Ecclesia eo mortuo dicitur viduata. to.9. 236. 13.
Aliquo modo Papa dicendus est sponsus Ecclesiæ vniuersalis. to.13. 113. 2; & seq.
Sponsa Papæ est Ecclesia vniuersalis. tom.3. 35. 2.

Stabilitas Ecclesiæ.

Ecclesia firma est. to.3. 187. 2.
Vsque ad mundi finem est permansura. tomo 13. 84. 2;& to.2. ex Aluarez. 4. 2; & seq.
Vid. Ecclesiæ stabilitas.

Status Ecclesiæ.

Statuum distinctio à Christo Domino est. tomo 9.320.54.
Diuersitas statuum Ecclesiæ. to.3. 204. 1; & 216.2.
Status Ecclesiæ, & diuersitas gradunm sunt de iure Diuino. to.19. 6.2.

Sta-

Status Ecclesiæ triplex, scilicet Prælatorum, Regularium, & coniugatorum; quorum primus figuratus fuit in Noe, qui rexit Arcam, quæ figurauit Ecclesiam; alter in Daniele, qui vitam cælibem duxit; alter in Iob, qui habuit vxorem, & filios. to. 19. 192. 1; & seq.

Status Ecclesiæ duplex; in vno sub Regibus persequentibus fuit egena; in altero sub Regibus obsequentibus fuit domina. t.20. 342. 2.

Status Ecclesiæ est triplex; primus fuit in lege naturæ, in quo nullum signum distinctiuum fidelium ab infidelibus habuit; secundus tempore legis scriptæ, in quo habuit circuncisionem datam ipsi Abrahæ; tertius in lege, vel tempore gratiæ, in quo habuit baptisma, & alia Sacramenta. to.3. 216. 2.

Status veteris testamenti habebat vmbram futurorum bonorum, non ipsam imaginem rerum, idest veritatem. to.3. 217.1.

Status Curatorum.

Status Curatorum sacerdotum præcessit explicitè in Discipulis Christi Domini ante Christi Ascensionem, & sic continuatus semper in sacerdotibus curatis. tom.13. 365.2.

Statum Curatorum statutum esse immediatè à Christo Domino falsum videtur. to.13. 364.2.

Status Curatorum, & status Discipulorum non fuit institutus ab eodem, qui instituit vnum, instituerit & aliud. tom.13.365. 2.

Status Curatorum, & Discipulorum non est idem. to. 13. 366. t.

Statui Curatorum, & Episcoporum non est annexa potestas iurisdictionis, sicut annexa est statui Papatus. to.13. 268. t.

Status Religiosus.

Status Religiosus laudatus à Sanctis Patribus. to.10. 66. t.

Status perfectionis potest esse sine abrenunciatione propriorum cum sola præparatione animi. to.7. 746. 2.

Statutum.

Statutum loquens de rebelle non habet locum in inobediente, quia inobedientia non concernit statum Principis. to.9. 284. 78.

Statutum, vel constitutio continens idem, quòd ius commune, non censetur sublata per contrariam legem propter duo vincula. to.9. 339. 201.

Statuta Marchianorum quare fuerint reuocata? to.9. 348. 258.

Stante statuto, quòd nulla exceptio possit opponi, non intelligitur de exceptione inhabilitatis agentis. to.9. 113. 102.

Statutum populi obligat etiamsi nesciatur, à quo sit conditum. to.19. 43. 1.

Statuto, vel consuetudine stante, quòd primogenitus succedat in Regno, si primogenitus est à natura demens, secundogenitus erit Rex. to.9. 87.47.

Secus, si postquam primogenitus est Regnum assequutus, illi superueniat furor. tomo 9. 87.47.

Statuta Concilij.

Statuta Conciliorum indigent Romani Pontificis approbatione, & hæc fuit semper Ecclesiæ praxis, & ex scripturis apertè colligitur. to.4. 721. 54; & seq.

Statuta Conciliorum generalium sunt consilia Romanorum Pontificum. tom. 4. 724. 74.

Constitutio Conciliaris facta in vno Concilio, & in alio reuocata, à quo sit denominanda? to.9. 166. 1.

Statuta Conciliorum an, & quæ possint à Papa dispensari, & tolli? to.9. 169. 9.

Decreta Conciliorum quomodò dicantur facta per Spiritum sanctum? to.9. 196. 7.

Statuta Conciliorum necessariò sunt obseruanda. to.3. 871. 1.

Statuta Conciliorum sunt præcepta. tomo 3. 871. 1.

Statutum Concilij interdicens solemnitatem secundarum nuptiarum præsbitero contradicente pœnam imposuit. to.3. 883. 2.

Statuta Conciliorum, quæ damnarunt Petrum Leonis Antipapam. to.1. 13. 1.

Statuta Conciliorum, quæ damnarunt Octauianum Antipapam. to.1. 16. 1.

Statuta quorundam Conciliorum. to.1.70.2.

Constitutio Conciliaris quid sit? to. 5. 145. 85.

Statuta Conciliorum non obligant Papam, nisi sint iuris Diuini, vel naturalis. to. 5. 153. 122.

Constitutioni Conciliari per quam clausulam derogetur? to.5. 154. 129.

Decretis Conciliorum quando possint Episcopi dispensare? to.5. 156. 135.

Statuerunt Concilia negantem Papæ obedientiam grauiter peccare, & grauissimas pœnas incurrere. to.12. 103. 1.

Statuta Conciliorum generalium interpretari spectat ad solùm Pontificem Romanum. to.6. 14. 37.

Statuta Conciliorum generalium emendantur, & mutantur à Papa secundùm temporum circumstantias. to.6. 28. 99.

Dispositiones, & decreta Conciliorum ab omnibus recipi debent. to.16. 416. 2.

Constitutio Conciliaris habet firmitatem, vt nunquam ei censeatur derogari; nisi expressè dicatur: *Non obstante Concilio generali &c.* to.16. 417. 9.

Quibus statutis possit Papa derogare? to.16. 417. 12; & to.3. 14.2.

Decreta Conciliorum neque approbata, neque reprobata sunt magnæ auctoritatis in Ecclesia. to.10. 544. 1.

Leges Conciliorum sunt triplicis generis. to.10. 562. t.

Lateranense Concilium sub Alexandro III. statuit, quòd persona electa à duabus partibus Cardinalium pro vero Papa est habendus. to.13. 343. t.

Statuta Conciliorum quomodò possint tolli à Papa? to.5. 114. 11.

Nedum possunt, sed etiam aliquando debent pro temporum varietate emendari. to. 6. 28. 99.

Leges Conciliorum Papam non ligant. to.7. 765. t.

Statuta Conciliorum facta iuxta Papæ instructionem datam suis Legatis non indigent vlteriori confirmatione. to.10. 537. 1.

Decreta Conciliorum quomodò debeant à Papa abrogari? to.5. 154. 127.

Statutum Concilij generalis nequit ab eodem Concilio retractari. to.6. 7. 12.
Decreta Concilij generalis an sint fidei Diuinæ, vel humanæ? to.7. 382. 1.
Statuta Conciliorum generalium in materijs doctrinalibus sunt obiecta materialia fidei. to.15. 9. 32; & seq.
Decreta Conciliorum generalium circa doctrinam fidei. to.15. 10. 36; & seq.
Sunt dictata à Spiritu sancto suggerente veritatem. to.15. 13. 73; & seq.
In materia dogmatica indigent Papæ confirmatione. to.15. 15. 81.
Vt obligent omnes fideles ad credendum fide Diuina, debent à Papa confirmari. to. 15. 16. 83; & seq.
Constitutio Conciliaris non tollitur per simplicem, & solam reuocationem. tomo 9. 344. 234.
Apostolorum Concilium an condiderit decretum irritans electionem Clementis factam à D. Petro? to.9. 483. 11.
Quomodò Concilium statuat, definiat, pronunciet, atque condemnet? tomo 13. 579. 10.
Statuta in præiudicium Ecclesiæ Romanæ, & Papæ etiam sede vacante nequeunt condi à Concilijs. to.13. 606. 11.
Statutorum Conciliorum effectus. to. 3. 539. 2; & seq.
Definitiones Concilij generalis quatuor modis accipi solent. to.3. 558. 1.
Factum conciliariter quid sit? to.3. 562. 2.
Decreta Conciliorum an habeant maiorem certitudinem, quàm Papæ decreta? to. 3. 577. 1; & seq.
Statuta Conciliorum an sint de iure Diuino, vel humano? to.9. 178. 1.
Decreta Conciliorum generalium sine Papæ auctoritate subiecta esse possunt erroribus. to.1. ex Tanneto. 48. 306.
Constitutiones Conciliorum non dependent à populi acceptatione. to.18. 9. 2; & seq.
Statuta Conciliorum etiam in iure contenta tolli possunt à Papa. to.18. 126. 3.
Decreta Conciliorum rata esse non debere, nisi sint indicta, & confirmata à D. Petri successore, colligitur ex eiusdem D. Petri sententia promulgata in Concilio Hierosolymitano. to.18. 175. 1.
Statuta Conciliorum, postquam à Papa sunt confirmata, sunt irretractabilia. tomo 15. 520. 34.
Decreta Conciliorum exarantur à Spiritu sancto, ideo nequeunt esse errori obnoxia, to.19. 9. 1.
Decretis Conciliorum tenetur obedire Papa dubius, & schismaticus. to.19. 458. 1.
Decreta Conciliorum, quibus assistit Papa, censentur irrefragabilia, tanquam dictata à Spiritu sancto. to. 20. 537. 1.
Statuta Conciliorum an dicantur hominum statuta, vel Dei? to.9. 178. 1; & seq.
Statuti Paduani declaratio, quod de malè oblatis fiat Concilium singulis quatuor mensibus. to.9. 64. 17.

Statuta Papæ.

Statuta, & leges Papæ diuersæ. to. 1. 433. 2; & seq.
Statuta facta à Papa obligant fideles in conscientia. to.3. 843. 1.
Quomodò Papa decreuerit festum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis? to.8.672.1; & seq.
Leges Papæ non dependent ab acceptatione, & approbatione subditorum. to.5. 113. 7.
Vid. Papæ leges, & decreta.

Stella.

Stellæ sunt figura sacerdotum. to.4. 104. 2.
Per stellas significatur auctoritas doctoralis, & sacerdotalis curam habentis animarum. to.4. 104. 2.
Stellæ de nocte illuminant cœlum, sic doctores inferiores, & prælati illuminant mundum. to.4. 106. 1.
Stellas non extinguit nox, ita iniquitas mundana non obscurat mentes fidelium inhærentes sacræ scripturæ firmamento. tom.4. 106. 1.
In stellis consideratur actus naturalis, effectua actualis, motus circularis, cursus canonicus, & regularis. to.4. 106. 1.
Stellæ lumen nihil aliud est, nisi lux sui orbis circumquaque diffundens radios suæ claritatis. to.4. 106. 2.
Stellæ dederunt lucem in custodijs suis, vocatę sunt, & dixerunt, *adsumus*: exponitur. to.4. 106. 2.
Stellæ manentes in ordine suo, & in cursu suo contra Sysaram pugnauerunt; quomodò intelligatur? to.4. 106. 2.
Signa in Sole, luna, & stellis Luc. 21. quid significent? to.4. 106. 2; & seq.
Stellarum ignominia, & figura exponitur. to.4. 108. 2.
Stellas non esse mundas in conspectu Dei quomodò applicetur sacerdotibus? to. 4. 108. 2.
Stella magna, cui nomen absynthium ardens, quasi facula, cecidit in aquas, & multi homines mortui sunt ex aquis, quia amaræ factæ sunt; quid significet? to. 4. 108. 2; & seq.
Item stellas claudit sub signaculo. tomo 4. 109. 1.
Item stellæ cadent de cœlo, & virtutes cœlorum mouebuntur. to.4. 109. 1; & seq.
Stellæ cœli sunt Angeli. to.3. 245. 2.

S. Stephanus Protomartyr.

S. Stephanus gloriæ suauitate perfusus lapides ferientes non sentiebat. to.8. 82. 2.
Occisus fuit à Iudæis eodem anno paulò post mortem Christi Domini; to.17. 231. 1.

S. Stephanus I. Papa.

S. Stephanus I. Papa fuit vigesimussextus Pontifex post D. Petrum. to.13. 249. 2.
S. Stephanus I. Papa restituit Basilidem ab Africanis depositum, licèt per surreptionem deceptus. to.13. 249. 2.
Reprobauit concilium, & acta Cypriani. to.13. 249. 2.
Electus fuit Pontifex anno Domini 257. tomo 3. 766. 2.
Fuit natione Romanus. to.3. 766. 2.
Ad ipsum prouocarunt Basilides Legionensis in Hispania Episcopus, & Martialis Asturicensis lapsi, & Episcopatu pulsi ab alijs Episcopis. to.10. 43. 1; & to.6. 104. 1.
Excommunicauit Episcopos Asianos rebaptizantes baptizatos ab hæreticis. to.10.43.2.
Restitit S. Cypriano de rebaptizandis. to.10. 317. 1; & to. 7. 678. 1; & 725. 2; & to. 10. 317.

317. 1; & tomo 1. 290. 1; & tom.8. 429.2.

Nullis alijs fermè armis, quàm maiorum traditione vallatus, cuius ſedes Romana fidelis ſemper, & inuicta cuſtos extitit, omnem Orientalium, & Occidentalium impetum ſuſtinuit Epiſcoporum, reddiditque prorſus inanem. to.10. 317. 1.

Damnauit priùs Iconienſem, deinde Carthaginenſem ſynodum. to.10. 317. 1.

Retractauit damnationem Baſilidis, & Martiani ante Nicænam ſynodum. to.6. 103.1; & 104. 1.

S. Stephani I. Papæ controuerſia de rebaptizandis hæreticis. to.6. 631. 2; & ſeq.

Fœda, & periculoſa fuit iſta diſcordia. to.6. 632. 1.

Origo huius contentionis. tom. 11. 52. 1; & ſeq; & to.3. 744. 1.

S. Stephani Papæ teſtimonium de non rebaptizandis hæreticis. to.6. 861. 5; & ſeq; & 634. 1.

Eius ment à Launoio interpretata de admittendo omni hæreticorum baptiſmo. to.11. 54. 57.

Semper admiſit baptiſmum hæreticorum collatum ſub legitima forma validum eſſe. to.11. 54. 58.

Clariùs verò idipſum firmatur ex tractatu Anonymi, ex D. Cypriano, & omnium clariſſimè ex Firmiliano contemporaneis Stephano Papę. to.11. 54. 59.

Solùm itaque Cyrianum cum ſuis erraſſe, ob quod an à S. Stephano Papa fuerint excommunicati? to.11. 55. 60.

Licèt Cyprianus in Africa, & Firmilianus in Cappadocia cùm Stephano Papa acriter contenderint, non ſequitur Stephanum eos à communione ſeparaſſe; interceſſione enim Dionyſij Patriarchæ Alexandrini ſuſpenſa fuit excommunicatio, & relicta de rebaptizatione hęreticorum diſputandi inter Epiſcopos libertas vſque ad definitionem Concilij generalis. to.11. 56. 64.

Quo tempore hæc quæſtio de hęreticorum rebaptizatione fuerit ſopita? to.11. 57. 65.

Abiudicatur illud fundamentum ex loco Euſebij, & oſtenditur agi de pace inita circa ſchiſma Nouatiani, non circa contentionem de rebaptizatione hæreticorum. to.11. 57. 66.

Hinc tamen non ſequi Orientales à priori ſententia non receſſiſſe poſt tempus Stephani Papæ, quod feciſſe probatur teſtimonijs Creſconij, S.P.Auguſtini, & Dionyſij Alexandrini. to.11. 58. 67.

Africanos quoque circa tempus Stephani Papæ ſententiam mutaſſe probatur ex D. Hieronymo, cuius locus vindicatur contra Launoium. to.11. 58. 68.

Neque obſtat canon VII. Concilij Arelatenſis, ſed prodeſſe firmatur ex eo, quòd per Afros intelligat Donatiſtas, qui propria lege rebaptizabant contra morem Orbis Catholici. to.11. 59. 69.

Etiam ipſum Cyprianum mentem mutaſſe innuat S. P. Auguſtinus, & aliunde coniectuatur. to.11. 59. 70.

Paulò itaque poſt Stephani martyrium ſopita fuit quæſtio, quam Donatiſtæ propria lege reſuſcitarunt, vt patet ea ſynodo Arelatenſi. to.11. 59. 71.

Arelatenſe Concilium ſubſecutum eſt Nicænum, quod plenarium fuiſſe à S. P. Auguſtino intellectum voluere complures. to.11. 60. 72.

An ſententia Stephani Papæ, vel Cypriani præualuerit apud Orientales, & Occidentales Eccleſias? to.11. 65. 85.

Mens Launoij opinantis Cypriani ſententiam de rebaptizatione præualuiſſe. to.11. 65. 85.

Expenduntur teſtimonia Lannoij, & ijs reiectis ſtabilitur ſanctitas Stephani Papæ. tomo 11. 66. 86.

Contra Cyprianum antiqua Eccleſiæ conſuetudo conſtat ex ipſamet Africa, & Alexandria, & quid de Cappadocia inquiritur. to.11. 66. 87.

Plures deinde Epiſcopos Occidentales Stephano Papæ adhæſiſſe teſtatur Vincentius Lerinenſis. to.11. 66. 88.

Epiſcopi etiam, qui Cypriano adhæſerant, mutarunt ſententiam. to.11. 67. 89.

Millia inſuper Epiſcoporum per vniuerſum Orbem teſtante S. P. Auguſtino. tomo 11. 67. 90.

Varia item Concilia toto Orbe celebrata, quorum ſex adferuntur. to.11. 67. 91.

Demum Patres ſubſequentium ſæculorum, quorum nullus poſt Cyprianum, & Firmilianum erroris Stephanum Papam arguit, ſed bene plerique Cyprianum, quem minùs hac in re habitum fuiſſe in Eccleſia, ſpecialiter oſtenditur contra Launoium ex varijs teſtimonijs. to.11. 67. 92.

Primò ex tractatore Anonymo parum ab æuo Cypriani diſtante. to.11. 67. 93.

Item ex Euſebio Pamphilo Cæſaræenſi Epiſcopo. to.11. 67. 94.

Item ex D. Hieronymo de Epiſcopis ſententiam mutantibus teſtante. to.11. 68. 95.

Item ex S. P. Auguſtino Cyprianum ſæpiùs, non Stephanum Papam, erroris arguente. to.11. 68. 96.

Item ex S. Vincentio Lerinenſi in terminis id tractante. to.11. 68. 97.

Item ex Caſſiodoro de mente Eccleſiæ deponente. to.11. 68. 98.

Item ex Facundo Hermianenſi omnium clariſſimè. to.11. 68. 99.

Item ex Gregorio Magno. to.11. 68. 100.

Item ex Hincmaro Metropolita Rhemenſi lucidiſſimè. to.11. 68. 101.

Item ex Gregorio Syncello apud Anaſtaſium Bibliothecarium, quibus, alijſque adhæret Romana Eccleſia in ſuo Breuiario. to. 11. 69. 102.

S. Stephano Papæ circa definitionem de non rebaptizando non reſtitit S.Cyprianus, neque S. P. Auguſtinus. tomo 7. 678. 2; & ſeq.

Falſum eſt ſanctum Stephanum Papam docuiſſe baptiſmum ſine expreſſa inuocatione Sanctiſſimæ Trinitatis valere. to. 7. 679. 1; & ſeq.

S. Stephanum Papam prætermiſerunt Centuriatores Magdeburgenſes, qui tanta cura in Pontifices inquiſiuerunt, quia non habebant, quòd ei obijcerent. to.7. 680. 1.

S. Stephanus Papa, quod in Eccleſia obſeruari ſolitum erat, omnibus modis obſeruandum volebat. to.7. 679. 1.

S. Stephani Papæ consilium expressit Eusebius. to 7. 679. 2.

Si quando sanctus Stephanus Papa de baptismo loquens Christi mentionem fecerat; nunquam tamen docuerat baptismum per solam inuocationem Christi valere absque inuocatione trium personarum Sanctissimę Trinitatis. to. 7. 679. 2.

S. Stephanus Papa abrogauit canonem Africanum de rebaptizandis hæreticis. to. 1. 96. 1.

Agrippinus Carthaginensis Episcopus primus omnium mortalium hæreticos rebaptizandos esse asseruit, cui sanctus Stephanus Papa restitit. to. 1. 96. 1.

Cùm Cyprianus Agrippino & in sede, & in opinione successisset, atque semel, & iterum, in conuentu Africanorum, & Numidię Episcoporum indicto contra maiorum traditiones canonem de hæreticorum baptismate statuisset, rem vniuersam ad sanctum Stephanum Papam, sed modesta significatione, detulit. to. 1. 96. 1; & seq.

S. Stephano Pontifici scribendum esse Cyprianus existimauit, vt probaret, & reprobaret, quæ Patres Africani non semel statuissent. to. 1. 97. 1.

S. Stephanus Papa, quod semel scripserat, iterum scripsit; vt si quis à quacumque hæresi ad Ecclesiam veniret, nihil innouaretur, sed illud seruaretur, quod traditum esset, videlicet vt manus illi in pœnitentiam imponerentur. to. 1. 97. 1.

S. Stephanus Papa sententiam octuaginta, & septem Episcoporum de rebaptizandis hæreticis illam improbauit, tantumque effecit, vt & multa millia Episcoporum suæ sententiæ adhæserint. to. 1. 97. 1.

Demum Cyprianus sententiam de rebaptizandis hæreticis mutauit teste S. P. Augustino. to. 1. 97. 1.

S. Stephano Papę Cyprianus scribit in causa Marciani Arelatensis Episcopi Nouatiani. to. 1. 289. 2.

S. Stephanus Papa à rebaptizantibus adeò abhorrebat, vt nec Legatos eorum Episcopos patienter satis, & leniter susciperet; quinimò fratribus vniuersis præciperet, ne quis eos in domum suam reciperet, vt venientibus non solùm pax, & communio, sed tectum, & hospitium negaretur. tomo 1. 290. 1.

S. Stephanus Papa hæreticorum iudex de maxima parte Orbis triumphauit. to. 1. 290. 1.

S. Stephanus ex traditione Apostolica rectè Pascha celebrauit; & de non rebaptizandis hæreticis rectè sanciuit. to. 1. 339. 2.

An definierit ex cathedra hæreticos non esse rebaptizandos? to. 9. 723. 1.

S. Stephani Papæ epistola secunda de titulis primatus, Metropolitæ, & Archiepiscopi. to. 18. 18. 2.

Agrippinus Carthaginensis Episcopus suasus à Tertulliano docuit baptizatos ab hæreticis esse rebaptizandos, & illius sententiam S. Stephanus Papa statim cum cæteris suis collegis reprobauit. to. 1. 96. 1.

S. Cyprianus non fuit spontè inuasus à sancto Stephano Papa, sed ad ipsum ab accusatoribus fuit delatus. to. 6. 110. 1.

Propter hoc sanctus Stephanus Papa fuit lenis ad illius damnationem. to. 6. 111. 1.

S. Stephanus Papa fuit rogatus à sancto Cypriano, vt commendaret plebi Arelatensi electionem alterius in locum absenti Marciani. to. 6. 98. 2.

S. Stephani Papæ testimonium in causa mœchorum. to. 11. 201. 2.

Vid. S. Cyprianus.

Stephanus II. Papa.

Stephanus II. Papa, vel Leo III. creauit Imperatorem Carolum Magnum. to. 11. 550. 11.

Fuit vir singularis religionis, & prudentiæ, amator cleri, restitutor Ecclesiarum, Pater pauperum, pupillorum, & viduarum defensor. to. 14. 108. 2.

Habita synodo oues suas, atque earum Pastores recensuit, delinquentes puniuit, errantes in viam rectam reduxit, ignaros docuit, quid deceat Episcopum, quid præsbiterum, quid denique omnes sacris initiatos. to. 14. 108. 2.

Accusatus fuit à Magdeburgensibus. tom. 8. 455. 1.

Elegit Imperatorem Othonem Saxonum Regem. to. 19. 20. 2.

Facultate eligendi Cæsarem Romanos priuauit, tanquam illa abutentes, & ad Germanos transtulit. to. 19. 20. 2.

Quare Imperium Græcum in Carolum Magnum transtulerit? to. 9. 670. 1; & to. 19. 20. 2; & to. 4. 33. 1.

Contra Aistulphum ditionem Ecclesię occupantem Pipini Francorum Regis implorauit auxilium. to. 2. ex Pighio. 203. 1.

Petente Pipino Carolum, & Carolomannum eius filios Apostolica auctoritate in Reges consecrauit. to. 2. ex Pighio. 203. 1; & seq; & to. 4. 33. 1.

Omnia ablata à Longobardis Pipinus Stephano Pontifici restituit. tomo 2. ex Pighio. 203. 2.

Stephano II. Papæ in Galliam proficiscenti Pipinus Rex Franciæ misit obuiam ad centum milliaria stipatum nobilitate, ad eius aspectum equo desiliens, genua flexit, & in Pontegonis Regiam cum hymnis, & canticis musicorum deduxit. to. 10. 93. 2.

Stephanus II. eligitur successor, & sacri depositi custos; sed diè tertia à somno exurgens alienatus obmutuit, & defunctus est. to. 8. 989. 62.

Stephanus III. Papa.

Stephanus III. Papa fuit Pastor diligentissimus, & verus D. Petri successor. tomo 14. 108. 2.

Condidit canonem, quo Papæ electionem ad Cardinales remisit. to. 19. 16. 2; & seq.

Hilderici depositionem perfecit. tom. 6. 744. 3.

Anno Domini 754. Pipinus à Stephano III. Papa à fidelitatis sacramento, quod Hilderico promiserat, cum alijs Regni Francorum Proceribus absoluitur. to. 6. 745. 1.

Stephani III. Papæ auctoritate detonso, ac deposito Hilderico Rex Francorum factus est Pipinus. to. 6. 745. 1.

Stephanus III. Papa, vt Regi gratificaretur, Pipino benedixit, & posteritati eius, atque qui temeritate aliqua aduersùs Francos bel-

la

la mouerent, communione Christiana interdixit. to.6. 747. 1; & seq.

Vt Ecclesiæ defendendæ spem accepit, Pipinum sacra vnctione in Regiæ dignitatis honore confirmauit. to.6. 747. 2.

A Stephano III. Papa irritantur acta Conciliabuli Constantinopolitani de cultu imaginum. to.1. 302. 1.

Stephanus III; & Paulus I. Romani Pontifices zelo Dei inflamati, sceleſtiſſimos Constantinos, Patriarcham falsum, & Imperatorem mente Iudæum diris percusserunt. to.1. 311. 1; & seq.

Fuit accusatus à Magdeburgensibus. to. 8. 455. 2.

Eius prima epistola ad Pipinum Regem, qua ei communicat dolorem sibi allatum ab Aistulpho Longobardorum Rege, & eum hortatur, vt Ecclesiæ protectionem susci-piat. to.10. 119. 1.

Alia eiusdem epistola secunda ad Pipinum Regem narrat mortem Aistulphi, & exaltationem Desiderij ad Regnum, ac eiusdem sponsionem de restituendis Ecclesiæ locis, & hortatur, vt Desiderij vota compleat, ac protectionem Ecclesiæ suscipiat. to.10. 119. 2.

Stephanus IV. Papa.

Stephani IV. Papæ sententia in Concilio Romano contra omnes Hagiomachos. tom.1. 312. 1.

Stephani IV. canon pro restituenda, & retinenda antiquitate doctrinæ Ecclesiasticæ. to.1. 185.2.

Eius canon editus in Concilio Romano contra vtrumque Constantinum Imperatorem, & contra omnes Hagiomachos. to.1.312. 1.

Eo promulgato scelestus Copronymus miserrimè interijt protestans se mori damnatum. to.1. 312. 1.

Aduersùs pseudosynodum Constantinopolitanam pro depositi custodia æstuans egregiè dimicauit. to.8. 989. 2.

Stephanus V. Papa.

Stephanus V. præfuit anno 885; & eius meritis Galli de Normandis triumpharunt. to. 9. 368. 67.

Stephanus VI. Papa vel VII.

Stephanus VI. Adriani successor Photium execratus, eamque ad Episcopos Orientis reddidit rationem, quia deposito Photius se opposuit; vnde ait: si regiam viam ambulasset, & decretis SS. PP. inhæsisset, ad tantam insaniam, nunquam deuenisset. to. 8. 991. 1.

Stephanus VI. errauit in quæstione facti, non iuris, & malo exemplo, non falsa doctrina. to. 18. 652. 1; & to. 9. 762. 2; & 784. 1; & to. 15. 140. 367.

Stephanus VI; & Sergius III. non ediderunt aliquod decretum, quo decernerent ordinatos ab Episcopo degradato, vel nominatim à Formoso, tanquam degradato, esse iterum ordinandos, to. 18. 652. 1.

Eius epistolam ad Basilium Imperatorem, qua eum ob defensionem Photij redarguit, & contumelias Marino Pontifici illatas refellit. to.3. 673. 2; & seq.

Quomodò reformauerit Formosi Papæ prædecessoris decretum? to.12. 81. 2; & to.15. 140.367.

Falsò de hæresi à Magdeburgensibus accusatus. to. 8. 161. 1.

Item à Magdeburgensibus reprehenditur. to. 8. 456. 2.

Stephanus VI; Sergius III; & Ioannes XIII. à calumnijs defenduntur. tomo 8. 160. 2; & seq.

Damnauit decreta Formosi, & illa rursum confirmauit Ioannes IX; non quia circa fidem, aut mores dubium aliquid continebant, sed quia de auctore dubium erat, an esset legitimus Papa, & an auctoritate legitima illa decreuisset. to. 20. 86. 1.

Stephanus VI. Papa Basilio Imperatori impietatem exprobrauit. to. 1. 359. 2.

Stephanus Papa VI. Basilio Imperatori à Photio Pseudopatriarcha seducto inculcauit, quod discrimen inter summum Pontificem, & Imperatorem foret. to. 1. 492. 1.

Stephanus VI. Papa Carolum Crassum ab Imperio deposuit ex vi constitutionis Adriani III. sui prædecessoris. to. 9. 816. 1.

Stephanus Papa VII. dictus, quia retractauit acta Formosi prædecessoris, & eius cadauer in Tiberim proiecisset, fuit strangulatus. to. 10. 74. 1; & to. 1. 128. 2.

Nullus Stephanum Papam licèt flagitiosissimum iudicare ausus est. to. 1. 128. 2.

Stephanus VII; aliàs VIII. post duos annos, & mensem vnum, & dies XV. fatis concessit. to. 8. 992. 83.

Stephanus X. Papa.

Stephanus X. sacri depositi fidei catholicæ, & Apostolicæ curam gerens vix creatus Pontifex legationem ad orientem destinandam decreuit pro Constantinopolitana Ecclesia Romanæ vnienda. to. 8. 993. 96.

Stephanus Archiepiscopus.

Stephani Archiepiscopi epistola ad Damasum Papam de tribus Concilijs Africanæ Prouinciæ. to. 3. 744. 1.

Stephanus Episcopus Antiochiæ.

Stephanus Antiochiæ Episcopus, dum vna cum suis in magna Ecclesia sacram synaxim solemniter celebraret, à Petro Cnaphæo perditissimo hæretico sæuissimè fuit trucidatus, & eius corpus in Orontem amnem fuit proiectum. to. 3. 707. 2.

In eius locum electus fuit Constantinopoli Stephanus iunior præter consuetudinem, & antiquum morem Antiochenę Ecclesię, sed tertio anno sedis suæ ex hac vita migrauit. to. 3. 707. 2; & seq.

Stephanus Episcopus Larissæ.

Stephanus Episcopus Larissæ Metropolitæ Tessaliæ in sua Ciuitate fuit consecratus à suis suffraganeis. to. 6. 216. 2.

Fuit ab aliquibus suæ Prouinciæ Episcopis apud Epiphanium Patriarcham accusatus de pluribus, præsertim de rebellione aduersùs Constantinopolitanam Ecclesiam, & postularunt degradari. to. 6. 216. 2; & to. 11. 212. 81.

Epiphanius istam accusationem admisit tanto impetu, vt nulla accusantium probatione, nec canonica euocatione vsus alios Prouinciæ Episcopos, ac Ecclesiæ Clerum à Stephani obedientia, & communione suspenderit. to. 6. 216. 2.

Fuit

Fuit ab officio, ac beneficio suspensus. to. 6. 216. 2.
Appellanit ad sedem Apostolicam. to.6.216. 2; & seq; & to. 11. 212. 81.
Stephanns post recitatam sententiam denuo appellauit ad Pontificem Booifacium, & in appellationis instrumento enarrat Epiphanij io se violentias. to. 6. 217. 1; & sequen.
Huic appellationi se adiunxernne Elipandins Thebanns, Timotheus Cæsariensis, & Stephanus Laminensis Episcopus; quorum duo Stephanum consecrauerant. tomo 6. 217. 2.
Quid Bonifacins Pontifex circa hanc appellationem egerit, ignotatur; dubitandum tamen non est, quin Epiphaninm compescuerit, & Stephanum suo throno restitueeit. to. 6. 217. 2; & seq.

Stephanus Angliæ Rex.

Stephanus Rex Angliæ ius appellationis ad sedem Apostolicam euacuare contendens ad illud appellationis refugium pro se ipso confugere cogitur. to. 1. 523. 1.

Stephanus Hungariæ Rex.

Stephanus I. Hungariæ Rex à Syluestro II. Pontifice Regia corona, & cruce per Legatum insignitus Regnum sedi Apostolicæ donat. to. 1n. 97. 2.
Stephanns Hungariæ Rex à Sergio Papa Romano constitutus est anno. 1001. tomo 9. 669. 2.
S. Stephanus Princeps Hungarorum petijt à Papa benedictionem Apostolicam, & Regalia insignia. to. 1. 517. 2.
StephauusHuugariæ PrincepsGeysæ filius misit ad Benedictum Pontificem, vt impetraret, & ipse titulum, & nomen Regis eodem tempore Capelanorum Princeps, & illud obtinuit. to. 4. 33. 2.

Stola.

Stola antiqnitus significabat pallium. to. 6. 281. 2.
Ea vtuntur Græcorum Episcopi. to. 6. 255. 1.
Erat mulieribus propria, & aliquando virilem vestem significauit. to. 6. 255. 1.
Stola erat vestis honestissima manicata, talaris fluens vsque ad terram. to. 6. 255. 1.
Stolæ nobis promittuntur in futura vita. to. 6. 255. 1.
Stola, seu casula, vel planeta Christi Domini vestem repræsentat. to. 6. 582. 1.
Stola significat innocentiam, iustitiam, & sanctitatem. to. 18. 156. 2.

Stycharion.

Stycharion quid sit? to. 6. 259. 1.
Stycharion lucidum demonstrat Angelorum amictum. to. 6. 259. 1.
Cùm album sit, Diuinitatis splendorem indicat. to. 6. 259. 1.
Stycharion est idem, quod nobis alba; est commune subdiaconis, Diaconis, Presbiteris, & Episcopis. to. 6. 259. 1.
Stychario, & byrrho sanctus Athanasius fuit amictus. to. 6. 259. 1.

Stylus.

Stylus antiqnorum Patrum erat simplex, sed accomodatus tamen dignitati, ac maiestati rerum, de quibus agebant. to. 9. 749. 2.
Stylus Apostoli in epistolis ad Romanos, & Hebræos non videtur similis alijs suis epistolis. to. 9. 749. 2.
Stylo sublimi libros suos composuit D. Dionysius pro sublimitate argumenti; de quo tractabat; & obscuritas, quæ in eius libris reperitur, non ex imperitia fuit, sed ex industria, vt sacra dogmata ab irrisione infidelium occultaret. to. 9. 749. 2.

Subalterna.

Subalternæ effectus est, quod denotat maiorem affectionem ad illum, quem priùs nominat. to. 9. 120. 144.

Subdiaconus.

Subdiaconatus iure Diuino fuit institutus. to. 19. 211. 1.
Figuram habuit in Natineis. to. 19. 211. 1.
Eius munera sunt oblata Ecclesiæ recipere; Diaconis ministrare in altari, sacræ scripturæ lectiones recitare. to. 19. 211. 2.
Subdiaconi tenentur castitatem seruare. to. 19. 211. 2.
Subdiaconus ab Episcopo in Ecclesia matrice promouetur porrigente patenam vacuam, & vacuũ calicem dicente: Vide, cuius ministerium tibi traditur, & illud impleas &c. to. 19. 211. 2.
Subdiaconus lectiones in Ecclesia perlegens ad publica altaris mysteria an Lectoris officium vsurpet? to. 19. 211. 2.
Subdiaconi inter missarum solemnia promouentur. to. 19. 211. 2.
An cum subdiacono possit à Papa dispensari adeò, vt matrimonium contrahere queat? to. 19. 211. 2; & seq.
Subdiaconi est epistolam legere. to. 19. 213. 2.
Subdiaconi, vel Diaconi notoriè fornicantes Ecclesiæ priuantur ingressu, sicut etiam si prauitatis simoniacæ crimine fædentur. to. 19. 211. 1.
Subdiaconis ante Gregorij I. Papæ tempora nuptiæ interdictæ, nec postea vnquam permissæ. to. 2. ex Alano. 51. 1.

Subditus.

Subditus quando possit procedere in his, quæ denegat superior? to. 18. 108. 10.
Subditi debent humiliter reniti, & obuiare suo superiori, si fortè velit ad malum illos inducere. to. 18. 123. 26.
Subditi catholici non tenentur obedire Principibus infidelibus in his, quæ sunt contra fidem. to. 18. 425. 1.
Subditi bonæ conuersationis pabulo pascendi sunt. to. 3. 255. 1.
Pro subditis orandum est. tom. 3. 255. 2; & seq.
Prædicationis pabulo sunt nutriendi. tom. 3. 254. 2.
Subditi excusant se, quia non vident, nisi exemplum superiorum. to. 3. 355. 1.
Ad subditos non spectat definire, quid Papa possit, & quid non, & in quibus casibus illi sit parendum, vel non. to. 3. 579. 2.
Subditi fideles minimè tenentur obedire Papæ, quando concedit dispensationem cum insigni Ecclesiæ detrimento. to. 3. 583.
Non debent tamen ei per vim resistere. to. 3. 583. 2.
Subtractio obedientiæ à Papa est periculosa, & omnis alia via per Principes priùs tentanda est. to. 9. 362. 27.

Sub-

Subditus quo casu superiori bellum indicit? to. 9. 361. 17.
Subditi quomodò superiorem reprehendere non debent? to. 9. 568. 180.
Subditis non licet contra Principem coniurare. to. 2. ex Adolpho. 91. 2.
Subditi non possunt suos Principes deponere. to. 2. ex Adolpho. 126. 1; & seq. & 127. 1; & seq.
An debeant obedire superiori præcipienti aliquod, quod sit peccatum? tom. 9. 206. 85; & seq.
Debent obedire Papæ in omnibus, quæ non sunt contra fidem. to. 3. 14. 1.
Quando ei non debeant obedire? to. 3. 17. 1; & 18. 1.
In quibus Papæ ab omnibus sit obediendum? to. 3. 28. 1.
Subditi inobedientes Papæ pro Athæis, & hæreticis semper habiri fuerunt. to. 6. 856. 3.
Subditus dupliciter potest teneri non obedire suo superiori. to. 13. 340. 2.
Subscriptio Cardinalium.
Subscriptio Cardinalium in alienationibus non est de necessitate. to. 9. 351. 280.
In Concilijs subscribunt ante Episcopos. to. 4. 343. 9.
Subscriptio Conciliorum.
Legati Conciliorum, seu Papæ Apocrisarij subscribunt Concilijs nomine Papæ; Episcopi verò nomine proprio. to. 8. 895. 2; & seq.
Episcopi subscribunt Concilijs, non tamen ea confirmant. to. 10. 525. 1.
Modus subscribendi decretis Conciliorum. to. 10. 543. 1.
Episcoporum Concilia cur aliquando petierint ab Imperatoribus, vt subscriberent? to. 16. 208. 1.
Acta Conciliorum sub cuius nomine debeant subscribi? to. 9. 162. 2; & seq.
Constitutiones Conciliorum edi debent sub nomine Papæ. to. 9. 163. 7.
Licèt Concilium in pluribus casibus subscripserit sub nomine vniuersali ipsius Concilij; hoc tamen fuit ex permissione, & tolerantia Papæ; quia quod fit per Concilium generale, virtualiter fit per Papam. to. 9. 166. 25.
Subscriptionis formula Conciliorum generalium. to. 15. 546. 14.
An, & quomodò Concilijs Imperatores subscripserint? to. 19. 432. 1; & seq.
Papa subscribens Concilio aliter subscribit, ac subscribant Episcopi, hinc Eugenius IV. Concilio Florentino ita subscripsit: *Ego Eugenius definiens subscripsi*; alij verò Episcopi solùm scripserunt: *Ego subscripsi*. tomo 8. 895. 2;
Subscriptionis forma per Episcopos in quatuor principalioribus Concilijs fuit. *Ego Basilius Episcopus Seleuciæ Isauriæ iudicans subscripsi*; aliquando subscripserunt: *Ego N. definiens subscripsi*; aliquando: *Ego subscripsi*; & aliquando: *Pro eo subscripsi, qui qui erat infirmus*, & aliæ huiusmodi subscriptiones variæ. to. 9. 135. 7.
Item formula subscriptionis inferiorum Episcoporum in Concilijs. to. 9. 136. 8.
Item subscriptionis formula, qua vsi sunt Papæ Legati in Concilijs. to. 9. 136. 9.
Item Papæ subscriptionis formula. to. 9. 136. 9.
Subscriptiones in Concilijs an faciant constitutionem Papæ, an Concilij &c? to. 9. 167. 4.
Subsidium.
Subsidijs temporalibus Ecclesia opportuno tempore à Christo Domino fuit ornata. to. 5. 783. 2.
Suburbanum, suburbicarium.
Suburbanum, suburbicum, suburbicarium, & suburbicanum sunt voces synonymæ, & singulæ cum respectu ad Vrbem ita, vt quæcunque Vrbi vicina sunt, atque subiecta eadem allusione hisce significentur terminis, qui tamen omnes differunt à vocibus Vrbana, Vrbica, Vrbicaria. to. 4. 312. 8.
Inter suburbicarias, & Vrbicarias prouincias discrimen. to. 4. 312. 8.
Suburbicariæ regiones dicebantur, quæ intra centesimum lapidem continebantur, quæ erant fines iurisdictionis Præfecti Vrbis. to. 4. 312. 9; & to. 6. 199. 1; & to. 16. 68. 2.
Extra centesimum lapidem erat Tuscia suburbicaria, & suburbicarium Picænum saltem quoad aliquam sui partem. to. 4. 312. 9.
Hæc autem nomina suburbicarij, & Vrbicarij ita deponuntur, vt vnum alterum contineat, tanquam magis vniuersale, minùs vniuersale. to. 4. 312. 9; & 313. 2, seq.
Suburbicaria vox significat etiam Ecclesias Patriarchatui Romani Pontificis subiectas. to. 4. 312. 9.
Suburbicariæ Prouinciæ Romanis subiectæ quæ fiunt? to. 6. 199. 1.
Suburbicarij nomine venire non potest Orbis absolutè sumptus, cui par est summus Pontifex. to. 4. 312. 9.
De suburbicarijs intra centum ab Vrbe lapides opinio Salmasij, quam impugnauit Iacobus Sirmondus. to. 11. 205. 60.
Ostenditur ex Sirmondo contra Salmasium, Præfectum Vrbi nec habuisse diœcesim, nec prouinciam, seu regiones, quæ post Constantinum prouinciæ intitulatæ sunt, & profectur ex notitia numero decem reliquis Italiæ prouincijs Vicario parentibus, ex quibus manifestè refellitur Salmasius suburbicarias inter quatuor prouincias coercens. to. 11. 206. 61.
Item ostenditur magis explodendum Salmasium de Patriarchali Romani Pontificis potestate intra centum ab Vrbe lapides coarctata, & prouincias latiùs diffusas fuisse, probat ex antiqua Vaticani notitia à Baronio publicata Dominus de Marca. to. 11. 206. 62.
Licèt suburbicariæ latiùs sese extendant, quàm centum milliaria, attamen rectè canon Nicænus expositus fuit à Ruffino. to. 11. 206. 63; & seq.
Romanus Pontifex exercuit ordinationes in loca suburbicaria. to. 11. 207. 64; & seq.
Ruffini expositio de suburbicarijs non conuenit cum Canone Nicænæ Synodi, si suburbicariæ, sumantur solùm pro decem prouincijs in notitia expressis. to. 11. 208. 67; & seq.
In VI. canone Concilij Nicæni nulla penitus fit mensio suburbicariarum. tom. 11. 208. 68.

Ca-

Canon Concilij Nicæni de suburbicarijs intelligendus est de omnibus Occidentis Ecclesijs speciali iure Pontifici Romano subiectis, to. 11. 210. 73.
Suburbicariæ Ecclesiæ eodem modo dicuntur, quo suburbicariæ prouinciæ; & ideo sicut prouinciæ suburbicariæ dicebantur, quæ erant sub Vicario Vrbis Romæ, sic Ecclesiæ suburbicariæ dictæ sunt à Ruffino, quæcumque subijacebant Episcopo Vrbis Romæ; & sicut prouinciæ suburbicariæ peculiarem constituebat diœcesim Vicarij Vrbis Romæ; ita Ecclesiæ suburbicariæ diœcesim constituunt Romani Episcopi. to. 11. 210. 73.
Reijcitur Salmasius, qui contra fidem indubitatam Græcorum Patriarchatum Romanum inter loca suburbicaria conclusit. to. 11. 215. 91.
Suburbicariæ Romanæ extendebantur non modò vltra centesimum lapidem, verùm etiam vltra fines Italiæ, imò etiam longè vltra supremos limites Imperij Occidentalis. to. 16. 83. 2.
Suburbicariarum Ecclesiarum nomine intelliguntur omnes Ecclesiæ, ex quibus constituitur specialis diœcesis. to. 16. 83. 2; & seq.
Suburbicariæ proprijssima acceptio significauit omnem prouinciam, & ciuitatem, quæ erat subiecta Romanæ Vrbi, vnde tempore Augusti totus Orbis suburbicanus fuit. to. 4. 313. 1.
Diuiso Imperio inter Valentinianum II; & Theodosium I; & inter filios Theodosij Arcadium, & Honorium, solus Occidens remansit suburbicarius Romæ; vnde Ruffinus, qui loquutus est post diuisionem Imperij, nomine suburbicariarum Ecclesiarum intellexit omnes Ecclesias Occidentales. to. 4. 313. 1; & seq.
Suburbicariarum nomine intellexit Ruffinus cum Nicæno Concilio omnes Ecclesias, quotquot Romano Imperio in Oriente Occidente, Meridie, & Setemptrione continebantur. to. 1. 427. 2.
Suburbicariæ regiones nuncupabantur, quæ ad Vrbem Romam debebant annonam deferre, siue infra, siue extra Italiam vbique gentium essent positæ. to. 1. 428. 1.

Successio Apostolorum.

Apostolis in plenitudine potestatis solus Papa succedit. to. 20. 588. 1; & seq.
Eis fuit data potestas personalis non transferenda in successores. to. 11. 536. 1.
Nullus Episcopus successit in potestate plenaria Apostolis. to. 11. 537. 1.
Eis succedunt Episcopi, tanquam Patribus filij? to. 20. 550. 2.
Eorum iurisdictio cum ipsis cessauit. to. 11. 538. 8.
Illis in munere Apostolatus non fuit concessum habere successorea. tom. 3. 922. 2; & 924. 1.
Eorum sedes ferè perierunt. to. 3. 7. 2.
Apostolis quomodò succedant Episcopi? to. 12. 412. 2; & 417. 2; & seq.
Inæqualiter eis succedunt Papa, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, & Parochi. to. 20. 287. 1; & seq.
Illis succedunt etiam presbiteri in munere sacerdotali. to. 20. 585. 1; & seq.
Apostolorum successores dicuntur Principes. 3. 127. 2.
Quomodò eis succedant Cardinales, & Episcopi? to. 20. 563. 2.
Eorum potestas vna cum illis interijt. tomo 17. 114. 2.

Successio Christi Domini.

Christus Dominus non habuit successorem in Pontificatu, quia non desiit esse Pontifex, cùm maneat in æternum; nec Petrus est ei par in potestate; sed tantùm destinauit Petrum suum Vicarium, vt suam visibilem præsentiam suppleret. to. 17. 16. 1; & seq; & 21. 1.
Voluit, vt D. Petri successores pro temporum varietate etiam armis fidem defenderent. to. 17. 435. 1.
Reliquit non solùm D. Petrum, sed etiam omnes D. Petri successores suos Vicarios. to. 17. 417. 2; & seq.
Omnia, quæ dixit D. Petro circa Ecclesiæ gubernium, intelligi debent dicta fuisse omnibus D. Petri successoribus. to. 3. 823. 2.
Contulit nedum D. Petro, sed etiam omnibus D. Petri successoribus Ecclesiæ primatum. to. 13. 123. 1; & seq.
Instituit vnicum Pastorem Ecclesiæ visibilem, à quo eius oues pascerentur visibiliter in terris, ex quo colligitur successio Pontificum vsque ad sæculi consummationem. to. 4. 769. 12; & seq.
Suum Vicarium successorem vsque ad mundi finem instituit, vt sub vno capite visibili Ecclesiæ vnitas magis conseruetur. to. 20. 558. 1; & seq.

Successio Ecclesiæ.

Successiones Ecclesiarum quæ dicantur habere successionem Apostolicam? to. 8. 783. 1.
Successio Ecclesiasticarum personarum. to. 2. ex Alex. à S. Elpidio. 11. 2; & seq.

Successio Episcoporum.

Successio Episcoporum necessaria est ad conseruationem Ecclesiæ. tom. 20. 562. 1; & seq.
Successio Episcoporum nullis ipsorum criminibus præter hæresim inualidatur. to. 20. 564. 2, & seq.
Successio eorum debet esse ex Ecclesiæ vocatione, sicut vocatio Aaronis. to. 20. 566. 1.
Et sicuti vocati fuerunt Saulus, & Barnabas. to. 20. 566. 2.
Successio Episcoporum requirit electionem Ecclesiasticam, non autem populi consensum, aut approbationem. to. 20. 567. 1.
Succedunt Apostolis solùm in munere gubernandi Ecclesiam particularem, quæ illis obtigerat, non autem in delegatione vniuersali, quam habuerunt in omnem Ecclesiam, nec in munere eligendi Papam; in his enim muneribus succeduot soli Cardinales. to. 20. 563. 2.
Episcopos succedere Apostolis probat S. P. Augustinus ex illis verbis Psal. 44. *Pro patribus nati sunt tibi filij*; quia Apostolis, qui patres fuerunt, quia genuerunt Ecclesiam, succedunt Episcopi, tanquam eorum filij ab ipsis geniti. to. 20. 563. 1.
Iure Diuino succedunt in locum Apostolorum,

rum. to. 5. 21. 1; & to. 12. 131. 1; & to. 19. 10. 1.
Succedunt Apostolis, non quidem propriè, & simpliciter, sed solummodò secundùm quid, & impropriè. to. 5. 21. 1.
Quomodò succedant Apostolis? to. 12. 412. 2.
Aliter succedunt Apostolis, quàm D. Petro Pontifices Romani. to. 12. 577. 2.
Succedunt Apostolis, sicut præsbiteri succedunt septuaginta duobus Discipulis eorum officia continuantes. to. 12. 578. 1; & to. 11. 521. 1.
Qui successerunt Apostolis, non receperunt sollicitudinem omnium Ecclesiarum, quàm habuerunt Apostoli; sed solam potestatem ordinis, & iurisdictionis in sua diœcesi. to. 11. 250. 1; & seq.
Quomodò dicantur successores Apostolorum? to. 11. 539. 5; & to. 14. 445. 1; & seq; & to. 2. ex Turrecrem. 36. 2.
Cur non succedant Apostolis eo modo, quo Papa succedit D. Petro? to. 14. 208. 1; & seq.
Non successerunt Apostolis quoad iurisdictionem, quam à Papa acceperunt. to. 15. 158. 2.
Quare non Apostolorum successores, necessariò sunt instituendi. to. 4. 380. 5; & 382. 6.
Non succedunt Apostolis in omnibus dotibus. to. 4. 300. 3; & 302. 6; & 696. 13.
In potestate ordinaria suarum Ecclesiarum succedunt Apostolis; non autem in potestate in Ecclesiam vniuersalem. to. 4. 771. 32; & 75. 1; & 476. 24; & 28.
Succedunt Apostolis in similitudinem officij. to. 13. 359. 2.
Quomodò sint, & non sint successores Apostolorum? to. 9. 656. 2.
Ritè electi succedunt Apostolis. to. 20. 571. 1.
Sunt filij Apostolorum nedum, quia illis succedunt; sed etiam quia per manuum impositionem gignuntur. to. 4. 630. 2.
Non succedunt Apostolis eo modo, quo vnus Episcopus alteri succedit. to. 3. 922. 2.
Quo sensu vocantur à SS. Patribus Apostolorum successores? to. 3. 925. 1; & seq.
Succedunt Apostolis in ratione ordinis Episcopalis, non autem in Apostolatu. to. 18. 676. 1.

Successor D. Petri.

Successor D. Petri, & Vicarius D. Petri differunt inter se; quia successor fuit solùm post mortem D. Petri, Vicarius verò fuit viuente D. Petro. to. 4. 303. 1.
Successorum D. Petri ius ex actis ipsius Diui Petri euidenter constat. to. 4. 779. 48.
Successores D. Petri sunt adeundi, quoties insurgit aliqua hæresis. to. 4. 807. 11; & sequen.
Successores D. Petri, & ipse D. Petrus vnum tribunal constituunt cum Christo Domino. to. 9. 209. 120.
Successores D. Petri, & ipsemet Diuus Petrus omnibus alijs Prælatis etiam simul sumptis præstant, & antecellunt. to. 13. 596. 2.
Item possunt abrogare Apostolorum statuta. to. 4. 573. 9.
Item habent plenitudinem potestatis à Christo Domino. to. 4. 74. 2.
Quomodò gregem sibi commissum defenderint? to. 1. 572. 1.
Moriens D. Petrus reliquit suo successori vsque ad sæculi finem pastoralem auctoritatem in vniuersam Ecclesiam. to. 16. 380. 2; & seq.
Successores D. Petri, qui fuere circiter ducenti, nec D. Petri nomen, nec æqualem gubernij diuturnitatem, quam habuit D. Petrus, habuerunt. to. 16. 387. 1.
Successorem D. Petri esse Romanum Pontificem ostenditur. to. 2. ex Turrecremen. 36. 2.
Successores D. Petri per electionem non per carnis coniunctionem debent assumi. to. 2. ex Aluarez. 6. 1.
Nequeunt deficere in confirmando fratres in fide ex vi orationis Christi Domini, quæ etiam ad illos extenditur. to. 2. ex Pighio. 83. 1; & seq.
Successio legitima futura est vsque ad Mundi finem. to. 1. ex Tannero. 13. 77; & tom. 9. 645. 2; & 646. 1.
Successor D. Petri in Principatu totius Ecclesiæ, in amplitudine potestatis, & in prærogatiua dignitatis est Pontifex Romanus. to. 9 646. 1; & seq.
Successio D. Petri dupliciter considerata. to. 9. 647. 2.
Eis concessa fuit potestas ligandi à censuris, statutis, & præceptis. to. 4. 465. 1.
Successores D. Petri hæreditario iure eandem potestatem recipiunt. to. 1. 7. 1.
Sunt interpretes sacræ Scripturæ. to. 1. 243. 1.
Nedum ab ipso D. Petro hæreditauerunt potestatem, sed etiam curam in amplianda, & tuenda Ecclesia. to. 1. 436. 1; & seq.
Eius, & successorum potestas à Christo Domino concessa qualis, & quanta sit? tom. 1. 503. 2.
Vindicatiua potestas D. Petrus vsus fuit in Simonem Magum; & ob hoc eius successores vsum potestatis punitiuæ sumpserunt. to. 1. 526. 1; & seq.
Successor D. Petri in regimine totius Ecclesiæ est solus Romanus Pontifex. to. 7. 198. 2; & to. 2. ex Adolpho. 62. 2; & to. 3. 345. 2; & to. 1. 7.
Petro, & successoribus tradita est clauium indefinita potestas. to. 7. 446. 1; & seq.
Eorum infallibilitas probatur ex scripturis. to. 7. 671. 1; & seq; & 672. 2; & seq; & 673. 2.
Quomodò repræsentent totam Ecclesiam? to. 7. 545. 2; & seq.
Eis fuisse commissam potestatem in totam Ecclesiam, nemo vnquam dubitauit. to. 15. 350. 1.
Primatus D. Petri cum suis successoribus supra Ecclesiam militantem est præcipuum fidei dogma. to. 3. 758. 1; & seq.
Successores D. Petri potestatem accipiunt à Christo Domino, non ab Ecclesia. tom. 6. 695. 1.
Singularis potestas eis fuit concessa à Christo Domino. to. 2. ex Pighio. 32. 2.
Successor D. Petri cur non vocetur Episcopus Antiochenus, vel Hierosolymitanus, cùm etiam illic sederit D. Petrus? to. 2. ex Pighio. 41. 2.

In successoribus D. Petri est etiam eius potestas. to.8. 287. 1.
Potestas D.Petri necessariò debet perseuerare in successore. to.8. 344. 2.
Eius dignitas post eius mortem alteri successori erat necessariò conferenda. to.3. 3. 1; & 4. 1.
Successoribus D. Petri cur aliquando concessum non fuerit nomen D.Petri ? to.3. 826. 1.
Petro debuit aliquis succedere, vt firma esset Christi Domini promissio, quòd nunquam eius fides esset defectura. to. 17. 437. 1; & seq.
Successor D. Petri quis immediatus fuerit ? to.8. 178. 1.
Soli Romani Pontifices succedunt D.Petro in iurisdictione à Christo Domino accepta, non Principes sæculares. to.16. 157. 2.
Solus Romanus Pontifex succedit D. Petro in vtroque Episcopatu Orbis, & Vrbis. to.10. 161.2.
Successores D. Petri impleuerunt, quæ Christus Dominus D.Petro promisit. tom. 18. 331. 2.
Successoribus D. Petri promissa fuit potestas illis verbis: *Et portæ inferi non prævalebunt aduersùs eam*. to.18. 319. 1.
Successorum D.Petri cura circa nouella fidei germina, quæ, qualis, & quanta fuerit ? to.1. 476.1.
Quare in Pontificatu nõ sit admissa successio ex stirpe, rationes plures afferuntur. to. 4. 320.2; & to.13. 342. 1; & seq.
Successor D.Petri quonam iure sit ille, qui est Pontifex Romanus ? tom. 13. 129. 1; & seq.
Successores D. Petri si eandem potestatem cum D. Petro non haberent, tota fides periret. to.13. 197. 1; & seq.
Successio sedis Romanæ legitima nec à sathana, nec à Tyrannis fuit interrupta. to.1. 573. 1.
Vid. Papa successor D. Petri.
Suecia.
Suecia cur defecerit à vera fide Catholica ? to.6. 735.4.
Dogmatibus Lutheri receptis Ecclesiæ, Monasteria, & Canonicatus spoliari ceperunt. to.6. 735. 4.
Suessanum Concilium.
Suessanum Concilium an fuerit verum, vel suppositiritium Concilium ? to.11. 71. 108; & seq.
An fuerit à Romano Pontifice congregatum ? to.3. 546.2.
Coactum fuit à Cardinalibus, aliisque Ecclesiæ Prælatis, quia Marcellinus ob idololatriam à Papatu deciderat. tom. 19. 13; 1; & 14. 1.
Non deposuit Marcellinum, sed in eo Marcellinus seipsum deposuit. to.2. ex B.Ægidio. 20.2. & 60.2; & to.6. 552. 2.
Eius acta in prima Annalium suorum editione in dubium vocare cepit Baronius. to.11 71. 108.
An acta suppositititia sint, indecisum relinquitur, sæculo autem octano non fuisse conficta, sed longè antiquiora esse, verisimiliùs asseritur, neque à Donatistis confingi potuisse probatur reiecto Baronij, & Binij fundamento. tom. 11. 71. 109.
Doctrinam in actis contentam de inindicabilitate Romani Pontificis negat Launoius, sed concedunt tractatores plurimi post sæculum octauum hæc acta, vt genuina, recipientes. to.11. 72. 110.
Quo remedio SuessanumConcilium vsus fuerit contra Marcellinum, contra quem fuerat congregatum ? to.13. 440. 1.
Suessani Concilij Patres respicientes Marcellinum Pontificem, qui metu mortis actu externo contra Dei charitatem peccauerat, iudicare noluerunt. tom. 1. 125. 1; & to.2. ex B. Ægidio. 20.2.
Marcellinus confessionem fidei, non fidem perdidit. to.1. 339. 2.
Coram Patribus Concilij Suessani se accusauit. to.10. 202. 1.
Suessanum Concilium congregatum fuit ob causam Marcellini discutiendam. to. 9. 9. 10.
Vid. Marcellinus Papa.
Suessionense Monasterium.
Suessionensi Monasterio in Gallia à S. Gregorio Magno concessum fuit priuilegium, quo illud constituit caput omnium Monasteriorum totius Galliæ. to.6. 755. 8.
Nulli ditioni subijci voluit, præterquàm Sedi Apostolicæ. to.6. 755. 8.
Suffraganeus.
Suffraganei in quibus casibus subijciantur Archiepiscopis ? to.4. 96. 1.
Suffraganei nequeunt deponi ab Episcopo Metropolita, vel Patriarcha. to. 6. 124.2.
Suffragia Conciliorum.
Suffragium in Concilijs habent omnes Episcopi etiam titulares, qui propriæ renunciatunt Ecclesiæ, sicut alij Episcopi. to.4. 433. 6.
Suffragium Conciliorum non competit Laicis. to.10. 527. 1; & to. 19. 410. 1; & seq; & 414. 2.
Suffragium ferre in Concilijs non conuenit omnibus sacerdotibus, quantumuis doctis. to.10. 529. 1.
Abbatibus, Generalibus Religionum, & alijs habentibus iurisdictionem quasi Episcopalem ex Papę priuilegio fuit concessum suffragium in Concilijs; Legatis verò sedis Apostolicæ etiam clericis conuenit suffragium definitiuum. to. 10. 530. 2; & to.3. 547; & to.4. 431. 2; & tom. 5. 148. 99; & 688. 1.
Cardinales, Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi iure ordinario habent suffragium decisiuum. to.10. 531. 1.
Etiam Episcoporum absentium Procuratores in causis fidei, dummodò sint clerici, habent suffragium. to.10. 532. 1.
Suffragia Concilij quomodò sint scrutanda ? to.9. 134. 1.
Suffragia Conciliorum alia sunt definitiua, alia consultiua. to.8. 861. 1.
Patres Conciliorum habent votum nedum consultiuum, sed etiam definitiuum. to.1. ex Tannero. 49. 309.
Imperatores, & alij laici non habent, nec habere possunt suffragium. to. 2. ex Alann. 11. 2; & to.18. 111. 9; & seq.
Neque populus etiam collectiuè sumptus. to.18. 313. 2.

Con-

Concilia generalia non regulantur numero suffragiorum, sed Papæ confirmatione. to.10. 541. 2.
Suffragia Conciliorum generalium non attenduntur secundùm pluralitatem suffragantium, sed secundùm saniorem partem. to.9. 217. 25.
An clerici habeant suffragium? to.18.111. 9; & seq.
In Concilijs generalibus soli Episcopi à iure vocem habent. to.20. 113. 2.
Suffragiorum, seu votorum scrutinium in Concilijs quomodò fieri debeat? to.9.134. 1; & seq.
In suffragiorum discordia in Concilio an standum sit maiori parti? to.4. 717. 22; & seq.

Suggestio.

Suggestio Germani, & Ioannis Episcoporum, Fælicis, & Dioscori Diaconorum, & Blandi præsbiteri ad Hormisdam Papam. tom.3. 728. 1; & seq.
Alia suggestio Dioscori diaconi ad Hormisdam Papam. to.3. 728. 2; & seq.

Suidbertus Episcopus.

Suidberti Episcopi canonizatio facta fuit à Leone III. Papa. to.9. 737. 1.

Superbia, & superbus.

Superbia, & auaritia detrimento sunt Ecclesiæ. to.3. 241. 2.
Superborum sedes destruxit Deus. tom.3. 30. 2.
Superbia honores huius Mundi appetere facit, vt homines perdat. to.3. 195. 1.
Superbia Luciferi vnde occasionata fuerit? to.3. 195. 1.
Superbia quàm magnum peccatum sit? to.3. 195. 2.
Superbi præsumptuosi ad imitationem diaboli rapiunt Dei potentiam duobus modis. to.3. 195. 2; & seq.
Superbus toties ad culpam apostasiæ dilabitur, quoties præesse hominibus delectatur ex sancto Gregorio. to.3. 196. 1.
Qui dominium ambit, animam perdit, quia gratiam amittit, quæ est vita animæ. to.3. 196. 1.

Superior.

Superior omnis imperare potest inferiori suo. to.2. ex Adolpho. 68. 2.
Omnis contemptus auctoritatis superioris mortale peccatum est. to.2. ex Pighio. 58. 1; & seq.
Superiores quinam habeant regimen particulare, & vniuersale? to.3. 18.2.
Superiore inhabili existente potestas deuoluitur ad inferiores. to.9. 9. 9.
Superior non ligatur statutis inferioris. to.9. 480. 5.
Superioritas non est solùm in Papa, sed etiam in Concilio. to.9. 502. 56.
Superior debet honorare inferiores. tom. 9. 580. 212.
Superior per inferiorem aliquando arguitur. to.9. 283. 71.
Superiorem non posse, quod spectat ad inferiorem, non semper est verum. to.9. 664. 1.
Superior Regularis habet obligationem voti obedientiæ, licèt non habeat exercitium. to.9. 753. 2.

Superioritas Concilij.

Tempore schismatis Concilium est supra Papam. to.6. 817. 2.
Legitimè congregatum est super omnes Ecclesias. to.9. 483. 14; & 492. 24.
Quomodò dicatur maior Papa? tom.9. 504. 60; & 505. 65; & 507. 70; & 592. 238.
Potest dici maior Papa maioritate iudicij discretiui, non definitiui. to.13. 569. 1.
Est superius Papa schismatico, dubio, & incerto. to.1. 132. 1.
Concilium generale non est supra Papam legitimum. to. 11. 389. 1; & seq; & tom. 7. 514. 2; & seq.
Acephalum Concilium nequit esse supra Papam. to.7. 543. 1; & seq.
Asserere Concilium esse Papa superius an sit propositio erronea, & temeraria? tom. 3. 564. 2.
Ita repugnat Concilium esse superius Papa; sicut repugnat omnia membra etiam simul esse supra caput. to.4. 729. 34.

Superioritas Papæ.

Superioritas Papæ exemplo Regum Ethnicorum ostenditur. to.3. 65. 2.
Papa in terris superiorem non habet. to. 18. 120. 18; & to.8. 262. 1; & to.2. ex B. Ægidio. 17. 2; & to. 9. 604. 278; & to. 4. 512. 91; & tom.9. 370. 2; & 382. 32; & tom.19. 269. 2.
Est supremus Pastor Ecclesiarum, Episcoporum, & Prælatorum, etiam prout in Concilio conueniunt. to.3. 396.
An sit supra omnes Ecclesias? tom.4. 772.
Est maior omnibus nedum distributiuè, sed etiam collectiuè sumptis. to. 8. 912. 1; & seq.
Est superior Patriarcha Constantinopolitano vt caput membro, & radius radiato, & vt custos est superior vinea. to.14. 487. 2.
In quo sensu, & in quo casu possit supra se habere superiorem? to.9. 592. 238.
Nisi sit hæreticus, in terris superiorem non habet. to.2. ex Aluarez. 4. 2.
Concilia attestantia superioritatem Papæ ad totam Ecclesiam. to. 11. 398. 2; & seq.
A Deo constitutus est super Reges: sicut Moyses supra Pharaonem; & Hieremia supra Reges, & Regna Iudæorum. to.6. 76. 2; & seq.
Superioritatis Papæ rationes diuersæ. to. 3. 47. 2.

Vid. Papæ superioritas.

Superioritas Papæ ad Concilium.

Superioritas Papæ ad Concilium demonstratur illis verbis: *Super hanc petram ædificabo &c.* to. 7. 553. 2.
Item ex Concilijs generalibus. to. 7. 557. 2; & seq.
Item ex correctione fraterna à Christo Domino præcepta. to.7. 561. 1; & seq.
Item ex præsidentia Papæ per se, vel per suos Legatos in Concilijs. to.7. 564. 1; & seq.
Item ex eo, quòd Concilium separatum à Papa nullam habeat infallibilitatem. to. 7. 566. 2; & seq.
Item ex confirmatione decretorum ipsius Cōcilij. to.7. 569. 2.
Item ex appellatione à Concilio ad Papam. to.7. 571. 2; & seq; & 577. 2; & seq; & 578. 2; & seq.

Item ex multis argumentis ostenditur. to. 9. 510. vsque ad 516; & 543. vsque ad 546;& seq.

Eius superioritas ad Concilium demonstratur. to. 3. 390. 2; & seq; & 834. 2; & to. 6. 516. 1; & to. 10. 206. 1; & to. 5. 696. 2; & seq; & 832; & to. 18. 3. 2; & seq; & tom. 1. 460. 1.

Esse supra Concilium ex Hæreticorum verbis conuincitur. tom. 1. ex Ecchellensi. 27. 1; & seq.

Eius superioritas ad Concilium definita fuit in synodo Romana sub Syluestro. tom. 11. 398. 2.

Item deducitur ex eo, quòd Concilium generale legitimè congregatum nequeat exercere ea, quæ Papæ sunt reseruata. to. 9. 235. 3.

Item ex eo, quòd Concilium generale nullam penitùs habeat auctoritatem iudicandi verum, & legitimum Papam etiam in causa fidei per viam appellationis. tom. 9. 466. 85.

Item ex eo, quòd Concilium etiàm generalissimum nequeat Papę legem imponere. to. 9. 273. 16; & to. 5. 142. 67; & to. 6. 24. 82, & 28. 101; & to. 19. 4. 2.

Item ex eo, quòd Concilium nequeat condere legem irritantem legem Papæ; sed è contra possit Papa condere legem irritantem legem Concilij, quia leges inferiorum possunt à superioribus tolli, abrogari, & immutari, non è contra. tom. 9. 807. 1; & seq.

Item quia secluso Papa Concilium non habet potestatem regulatiuam potestatis Papæ, nec conditricem, aut interpretatiuam legum, aut collatiuam dignitatum Paparu inferiorum. to. 19. 467. 2.

Item ex eo, quòd à solo Papa recipiat suam auctoritatem. to. 5. 142. 63; & to. 9. 148. 12; & 164. 15; & seq; & tom. 4. 435. 4; & seq; & to. 7. 738. 2; & 791. 1; & to. 10. 207. 1.

Item ex eo, quòd sententia Concilij sit appellabilis ad Papam. to. 9. 343. 227.

Item ex eo, quòd Concilij sententia, quando à sententia Papæ discordat, est relinquenda, & sententiæ Papæ sit adhærendum. to. 5. 127. 1; & to. 9. 212. 137; & 145.

Vid. Papæ superioritas ad Concilium.

Superstitio.

Superstitio nihil aliud est, quàm religio supra modum seruata, quia cultum Diuinum superstitiosus vult impendere, cui non debet, vel quomodò non debet. to. 4. 62. 2.

Superstitioni opponitur religio. tom. 4. 62. 2.

Suspensio Episcoporum.

Suspensio generaliter lata non comprehendit Episcopos, nisi eorum specifica mentio habita fuerit. to. 4. 405. 1.

Episcopi à Romanis Pontificibus suspensi, degradati, & ex suis sedibus expulsi. to. 18. 22. 1.

Episcopus non puniens crimen fornicationis, & incæstus ab officio suspenditur. to. 5. 713. 1.

Vendens præbendas, vel alia officia ecclesiastica ab officio suspenditur. tom. 5. 712. 2.

Item vsurarius, homicida, falsarius. tom. 9. 427. 37.

Vid. Episcoporum degradatio.

Suspensio, & degradatio Clericorum.

Clericus notorius concubinarius est suspensus quoad se, & quoad alios. tom. 9. 74. 38.

Clericus suspensus priuatur fructibus beneficiorum per tres menses, & si monitus maneat in concubinatu, priuatur beneficijs obtentis, & redditur incapax alia obtinendi. to. 9. 74. 40.

Lapsus in hæresim, licèt pœniteat, manet perpetuo irregularis. to. 6. 121. 1.

Depositio clerici fornicarij fuit moderata. to. 9. 216. 15.

Pro simplici homicidio non debet tradi Curiæ sæculari, secus, si concurrat alia qualitas. to. 9. 423. 3.

Degradatio clerici definitur spoliatio omnium priuilegiorum clericalium. tom. 5. 208. 49.

Degradatio alia est realis, & propria; alia verò tantùm verbalis; quæ propriè dicitur depositio ab executione ministerij ordinum susceptorum. to. 5. 208. 49.

Antiquitus clericus lapsus in hæresim manebat perpetuò irregularis, etiamsi reconciliatus fuisset. to. 6. 121. 1.

Sutlinius hæreticus.

Sutlinius hæreticus negauit Papæ infallibilitatem. to. 3. 404. 1.

Syagrius Episcopus.

Syagrio Episcopo Augustodunensi à sancto Gregorio summo Pontifice pallium concessum fuit. to. 6. 265. 2.

Non soli Syagrio, sed etiam Metropolitę à sancto Gregorio concessum fuit pallium. to. 6. 267. 1.

Ex mandato eiusdem sancti Gregorij debuit Syagrius habere locum post Lugdunensis Ecclesiæ Episcopum. to. 6. 267. 1; & seq.

Fuit ab eodem sancto Gregorio constitutus totius Prouinciæ Augustodunensis Protothronum, attamen suo Metropolitæ per omnia subiectus. to. 6. 267. 2.

S. Syluester I. Papa.

Syluester I. Papa post obitum Melchiadis in eius locum suffectus est. tom. 1. ex Ecchellensi. 53. 1.

S. Syluestro I. Papæ omnia imperialia indumenta Constantinus dono tradidit. to. 2. ex Turrecrem. 45. 2; & tom. 13. 192. 2; & seq.

S. Syluester I. Papa dixit: *Nemo in generali residens synodo iudicabit primam sedem.* to. 2. ex Turrecrem. 44. 2; & tom. 3. 533. 1.

Approbauit synodum Nicænam. tom. 2. ex Turrecrem. 40. 1; & to. 13. 520. 1; & seq.

An baptizauerit Constantinum Augustum, quem curauit Dominus à lepra? tom. 4. 215. 2; & to. 11. 87. 325; & seq; & to. 9. 620. 27; & 619. 20; & to. 4. 333. 2; & tom. 1. ex Ecchellensi. 53. 1.

S. Syluestro I. Papæ Constantinus imposuit coronam Imperialem; & tanquam minister obsequens tenuit equum officium stratoris accipiens, & exequens. to. 4. 89. 1; & 666. 2; & to. 10. 93. 2.

Vid. Constantinus.

S. Syluester Papa I. duas potissimùm ob eausas Constantini dona accepit. to. 13. 193. 1; & seq.
Post baptismum Constantini Arij hæresim aboleuit. to.13. 205. 1.
Episcopos quinque, & sexaginta creauit. to. 13. 249. 2.
Sub Constantini Imperio sedem Apostolicam rexit anno Domini trecentesimo trigesimo octauo, quo tempore fuit Nicænum Concilium. to.13. 253.1.
Quare Romæ congregauerit magnum Conuentum Episcoporum? to.13. 485. 2.
Congregauit Romæ synodum ducentorum septuaginta septem Patrum, in qua roborata est fides synodi Nicæni, & Arius condemnatus. to.13. 486. 1; & tom. 1. ex Ecchellensi. 53. 1.
Eius vita ponitur inter authenticas scripturas. to.9. 619. 18.
S.Syluester Papa à sacrilegis accusatus. to. 6. 559.1.
Conuocauit Nicænam synodum. to. 11. 14. 4; & to.9. 790. 3; & 73. 1; & to.8. 788. 1; & 800. 2.
Vixit in Pontificatu annis viginti tribus. to. 9.620. 23.
An Constantini donatio facta sancto Syluestro Papa valuerit? to.9. 618. 16; & seq.
In Concilio Arelatensi contra Donatistas Canones præscripsit. to.1. 79. 1.
In Concilio Nicœno regulam Fidei Catholicæ omnibus præscripsit. to.1. 79. 2.
Acta Concilij Arelatensis, & Nicæni approbauit. to.1. 84. 1.
Ecclesiæ Alexandrinæ turbatam pacem conciliauit. to.1. 435. 2.
Osium Cordubensem confessione, & eruditione clarissimum Legatum in Orientem misit. to.1. 435.2.
Nicænum Concilium fælicissimis sancti Syluestri Papæ, & Constantini auspicijs absolutum fuit. to.1. 435. 2.
Caput, & Princeps Concilij Nicæni fuit nuncupatus. to.1. ex Ecchellensi. 53. 2.
An Concilium Nicænum inceptum fuerit sub sancto Syluestro, & absolutum sub Iulio? to.18. 346. 2.

Syluester II. Papa.

Syluester II. Papa verè fuit sapientissimus. to. 4. 814. 78.
Syluester II. Papa sancto Stephano Regnum Hungariæ concessit. to.11. 360. 5.
Syluestri II. Papæ epitaphium in eius sepulcro positum à Sergio IV. Papa. tom. 10. 482. 1; & seq.
A magia, & necromantia immunis contra Magdeburgenses, & alios ostenditur. to.8. 164. 1; & 457. 2; & to. 10. 482. 1; & seq & to.12. 243. 1; & to.18. 652. 2; & tom.1. 349. 1.
Huius fabulæ Architectus fuit Berno. to. 12. 243. 1.

Symbolum.

Quid sit symbolum? to.1. 208. 1.
Symbolum à quibus fuerit compositum? to. 10. 510. 1; & seq.
Symboli canendi consuetudo in Ecclesia Romana. to.6. 880. 10.
Post Euangelium ex traditione symbolum fidei proximum locum occupat. to.1.207.2.
Symbolum fidei regulam veritatis immobilem sanctus Irenæus Martyr nuncupabat. to.1. 207.2.
Traditum fuit ab Apostolis teste sanctis Leone, & Hieronymo. to.1. 207. 2; & seq.
Princeps Collegij Apostolici D. Petrus primum symboli margaritum posuit. tom. 1. 208. 1.
Ecclesia Romana intemeratum semper custodiuit, & seruauit teste D. Ambrosio. to.1. 208. 1.
Symbolum communicationis in primitiua Ecclesia. to.1. 399. 1.

Symbolum Nicænum.

Concilium Nicænum addidit symbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum sanctum*. to.6.621. 1.
Symbolo Niceno quando addita fuerit illa particula: *Filioque procedit*? to.10. 304.1; & to.3. 678. 1; & 680. 2.
In septima synodo non fuit symbolum Nicænum discussum; quia ab omnibus creditum erat. to.3. 678.1.
Symbolum fidei cum illa particula Romana synodus exposuit, & tradidit. to. 3. 678. 2.
Concilia nationalia in Hispania, & Gallia, Emeritense, & Bracearense expressè & solemniter symbolum profitebantur, ac recitabant cum particula ex *Filioque*. tom. 3. 678.2.
An licuerit Ecclesijs Hispaniarum, & Galliarum particulam *ex Filioque* sancire, & fidei symbolo apponere extra generale Concilium? to.3. 678.2; & seq.
Symbolum cum particula *Filioque* in codice septimæ synodi apud Græcos quare non habeatur? to.3. 679. 2.
Septimam synodum symbolum cum particula *ex Filioque* credendam, ac recitandam dedisse duabus rationibus ostenditur. to. 3. 680. 1.

Symmachus Papa.

Symmachus Papa fuit restiturus, quia non erat intrusus, quia si fuisset intrusus, & de facto eiectus, non fuisset restitutus. tom.9. 25. 104; & 404. 39.
Symmacho opponebatur exceptio hæresis. to.9. 25. 108, & 15. 50; & 404. 39.
Symmaco, & Laurentio contendentibus de Papatu aliqui clerici adhæserunt Laurentio, & propter aliqua crimina, quæ Symmacho impingebant, ab eo recesserunt. to. 9. 14. 38.
Symmachi auctoritate congregata fuit synodus. to.9. 15. 50.
Symmachus ideo fuit immunis ab impetitionibus, quibus oppugnabatur, quia de facto non thurificauerat idolis. to.9.404.39.
Symmachi sententia non fuit iudicialis, sed habuit vim extraiudicialis ordinationis. to.9. 405. 43.
Symmacho obijciebatur hæresis, & Concilium pronunciauit illum immunem, & liberum. to.9. 405. 41.
Symmachus in Concilio præsidens, eùm tractaretur de validitate certæ scripturæ Basilij de electione Pontificis, iussit eam deferri in medium, addens nolle se disputare de eo, de quo statim poterat iudicare Concilium. to.9. 494.36.

Quo-

Quomodò hoc factum intelligatur? to.9. 596. 254.
Symmachi causa quare fuit agitata in Concilio, declaratur. to.9.597. 256.
Symmachus Papa *in cap.si transitus*,non dixit, quòd Papa possit sibi eligere successorem, sed solùm, quòd potest decernere de successoris electione cum fratribus. to.9.768. 2.
Eius constantia contra Laurentium, & eius excommunicatio contra schismaticos. to. 1. 11. 1.
Excommunicauit Anastasium Imperatorem ob communicationem cum hereticis.to.1. 358.1.
Symmachi apologeticum, quo calumniantem Anastasium Imperatorem confutat. to.1. 344. 1.
Symmachus Papa vexatus à Theodorico Ariano. to.15. 581. 14.
Symmachus fuit verus Pontifex Romanus. to.8. 767.2.
A calumnia Mornæi vindicatur. tom.8. 767. 2.
Symmachi causa tempore Theodorici. to.6. 841.2.
Symmachus instititit conuocari synodum, in qua se purgaret. to.6. 559. 2.
Accusatus in synodo Romana non fuit iudicatus. to.6. 641. 1.
Symmachus Papa quæstionem ortam inter Antonium Arelatensem, & Hesychium Viennensem de Metropolitici iuris limitibus diremit. to.6. 115. 2.
Symmachus instante Theodorico, ad quem horrenda de eodem Symmacho perlata fuerunt, synodum conuocauit. to.15.575. 1.
Symmachus fuit paratissimus purgare seipsum in synodo instante Theodorico conuocata. to.15. 575. 1.
Symmachus in synodo Romana eius causam Dei iudicio referente Ecclesiæ fuit restitutus. to.15. 575. 1.
Symmachus quamuis accusationibus impeteretur, & ab iniquissimo Rege persequeretur, attamen obtinuit, vt eius causa solius Dei iudicio reseruaretur. tom. 15. 576. 4.
Symmachi iudicium editum ab Italiæ Episcopis in synodo Romana congregatis. to.15. 577. 5.
Decretum synodi Romanæ, quo Symmachus Papa declaratus fuit innocens, immunis, & liber. to.15. 578.6.
Examinatur Romana synodus Symmachi Pontificis. to.6. 558. 1; & seq.

Synagoga.

Synagogæ potestas spiritualis fuit monarchicha. to.10. 245. 2.
Synagoga habuit iudicem controuersiarum fidei. tom.12. 197. 1; & tom. 3.651. 1; & seq.
Synagogæ regimen fuit monarchicum.to.17. 54.1; & seq.
Synagoga, & Ecclesia differunt, vt figura, & figuratum. to.7. 746. 2.
Synagoga Hebræorum nunquam fuit subiecta Regibus. to.10. 498. 1; & seq.
Abrogata synagoga Iudaica nouæ Ecclesiæ mysteria Christus instituit. to.1. 3. 1.
Synagoga fuit figura Ecclesiæ Romanæ. to.5. 60. 2; & to.12. 197. 1; & to. 14. 574. 1; & to.1. 4. 2; & 8. 2; & to.4.732.17; & to.13. 351.1.
Synagogam esse matrem Christi Domini quomodò intelligatur. to.13. 406. 1.
Synagoga Iudæorum olim populus, & hæreditas Domini erat. to.3. 651. 1.
De conditionibus synagogæ & Ecclesiæ Apostolus differens, illam Agar ancillæ, & hanc Saræ illustri, & liberæ assimilat. to.3. 651. 2.

Synagoga, Ecclesia.

Synagogæ, & Ecclesiæ Christi Domini conformitas est illa, quæ reperitur inter figuram, & figuratum. to. 10. 250. 1; & to. 5. 647.2; & to.7. 746. 2; & tom.3. 651. 2; & seq.
Ecclesia Christi Domini perfectior est, quàm fuerit synagoga. tom.12. 144. 1; & to. 1. 503.2.
Moysaica Ecclesia an aliquando errauerit? to.10. 152. 1.
Sub priori testamento Ecclesia erat Regnum fidei, & tamen habebat Duces visibiles. to.13. 257. 2.
Ecclesia est nobilior synagoga. tom. 3. 828. 1.
A Iudæis ad Gentes fuit translata. to. 3. 42. 1.
Ecclesia veteris legis an tota errauerit in adoratione vituli? to.3. 340.2.
Ecclesiæ veteri factæ fuerunt promissiones temporales, non æternæ. to.3. 491.2.
Ecclesiæ veteris mores circa ritus sacros, & circa pauperum sustentationem. tom. 1. 400. 1; & seq.
Vid. Ecclesia Moysaica.

Synagogæ Pontifices.

Synagogæ Pontificum catalogus ab Aaron vsque ad Caipham to.14. 148. 1; & seq.
Euangelici sacerdotij Deus multò maiorem curam habet, quàm Pontificum synagogæ. to.14. 148. 2.
Synagogæ Pontifex fuit simul figura Christi Domini, & Romani Pontificis. to.14.369. 2; & seq.
Eius auctoritas, quæ, & qualis, & quanta fuerit? to.5. 89. 1; & to.1. 25. 1; & seq.
Distinguebatur à sacerdotibus, & Leuitis. to.14. 408. 1.
Semper præsedit omnibus synagogis per totum Orbem diffusis. to.17. 199. 1.
Fuit Monarcha visibilis. to.17. 398.
Fuit maior, & superior Rege Iudæorum.to.7. 435.2; & to.12. 466. 1.
Ei tenebantur Hebræi obedire sub pœna capitis. to.16. 547. 1.
Ei deferebantur iussu Dei causæ maiores. to. 15. 148.2; & seq.
Causæ ad ipsum adductæ erant duplicis generis. to.8. 504. 2.
Fuit supremus Iudex controuersiarum legia. to.8.375.2.
Ad ipsum solùm deferebantur controuersiæ grauiores. to.12. 80. 2.
Eius iudicium fuit omnino infallibile, & irreformabile. to.7. 670. 2.
Fuit infallibilis in ferendis iudicijs ad religionem spectantibus. to.8. 408. 2; & 503. 1; & seq.

Infallibilitatis priuilegium ei fuit concessum Diuinitùs. to.10. 307. 1.

Solus gestabat ad pectus oracnlum, & rationale Vrim, & Thummim, cum inscriptione, *iudicium, & veritas*. to.7. 671. 1.

Ejus insignia, & ornamenta quæ fuerint? to.1. 25. 1; & to.12. 198. 1; & to.14. 407. 2.

Ex præscripto Dei habebat *Vrim, & Thummim*, idest doctrinam, seu scieotiam, & plenitudinem iudicij. to.17. 498. 1.

Item gestabat quædam ornamenta sacerdotibus communia. to.14. 407. 2.

Eius institurio non fuit solùm ad vitam Moysis, sed ad syoagogæ durationem. tom.16. 363. 12.

Fuit institutus, vt hæreses proscribendo scripturam rectè interpretaretur. to. 16. 369. 16.

Ad solutionem rerum difficilium, & ambiguarum in lege veteri erat necessaria summi sacerdotis auctoritas. tom. 16. 369. 84.

Eius potestas quæ, & quanta fuerit? tom. 17. 199. 1; & seq.

Pontifices veteres simul cum potestate spirituali habuerunt etiam potestatem temporalem. to.15. 287. 1.

Deposuerunt Reges, & alios elegerunt. to.11. 317. 1; & seq.

Quos Reges deposuerint? to.11. 317; 1; & seq; & to.6. 50. 2.

Illorum potestas fuit imperfectior potestate noui Testamenti. to.13. 351. 1.

Eorum prærogatiuæ, & qualitates specificè enumerantur. to.1. 25. 1; & seq.

Pontificatus synagogæ noo fuit restrictus ad solam vitam Moysis, Aaronis, & Eleazari. to.16. 380. 2.

Synagoga, siue summus Pontifex io Sanhedrim habuit donum infallibilitatis in rebus fidei. to.8. 508. 1; & seq.

Fuit vnus tantum, & eo mortuo alter succedebat. to.16. 362. 1.

Eorum successio nunquam fuit interrupta. to.8. 754. 2; & seq.

Non fuerunt plures summi Pontifices simul; sed successiuè. to.9. 631. 1.

Synagogæ Pontificum continuata successio fuit figura successionis Romanorum Pontificum. to.12. 179. 2.

Synderesis.

Synderesis rationis, seu iudicium conscientiæ est mensura actionum humanarum. to.8. 51. 2.

S. Synesius Episcopus.

S. Synesius Episcopus Ptolomaidis excommunicauit Andronicum Beronicensem Tyrannum. to.6. 455. 2; & to.1. 519. 1.

Priuatos omnes, & magistratus hortatus fuit, vt nec eiusdem tecti cum Andronico vellent esse participes. to.6. 455. 2.

Synodi ethimon, & origo.

Synodus nomen in Græco idiomate interpretatus comitatus, vel cœtus. tom.4. 109. 2.

Synodus vnde dictus fuerit? to.5. 682. 1; & to.6. 15. 42; & to.10. 503. 1; & to.13. 473. 1; & to.19. 264. 2; & seq.

Eius origo, institutio, & vsus in Ecclesia. to. 10. 505. 1; & 506. 1; & tom. 5. 682. 1; & to.13. 445. 1.

Quo tempore synodi inceperint? tom. 6. 21. 65.

Eius ethimologia, quiditas, & multiplicitas. to.3. 857. 1.

Ortum habuit à iure Diuino. tom. 3. 857. 2.

Originem habuit à veteri Testamento, & Apostoli illâ ceperunt congregare in nouo Testamento. to.9. 778. 1.

Synodi nomen non est humanum commentum, nec vox iure humano inuenta, sed deriuata à iure Diuino. to.3. 365. 1.

Synodus generalis initium habuit tempore S. Syluestri Papæ, & Constantini. to.4. 111. 1.

Inceperunt in veteri lege, & in noua lege fuerunt consummati. to.19. 8. 2; & seq.

Earum institutio saltem exemplariter est de iure Diuino. to.10. 506. 2.

Institutio, & origo quantùm ad circumstantias loci, temporis, & alias similes est de iure humano Ecclesiastico. to.10. 507. 2.

Synodi definitio.

Synodus generalis est commotio totius Orbis, ideo æquum fuit Principum permissionem inquirere. to.6. 172. 1.

Synodi variæ definitiones iuxta varias sententias. to. 4. 417. 4; & tom. 9. 778. 2; & to.13. 473. 2; & 478. 1; & to. 7. 777. 1; & 10.3. 385. 2; & 364. 2; & 365. 2; & to. 11. 386. 1; & to.19. 7. 2; & 264. 2.

Synodus prouincialis est congregatio facta sub Episcopo. to.4. 109. 2; & to. 12. 608. 1; & to.8. 322. 1; & to.7. 515. 2.

Synodus generalis est, quæ fit de Papæ mandato præsidentis per se, vel per suos Legatos. to.4. 114. 1.

Synodus generalis an sit congregatio iudicialis, & fotum iudiciale? to. 4. 714. 1; & seq.

Synodus quando propriè dicatur? tom.9. 212. 146.

Ad Papam septem modis potest comparari. to.20. 119. 2; & seq.

An importet congregationem multorum Prælatorum concurrentium cum Papa? to.13. 499. 1; & to.7. 520. 2.

Synodus Oecumenica quid sit? tom. 3. 366. 2.

Item plenaria quid sit? to. 13. 559. 1; & 578. 4.

Synodi generaliter sumptæ exacta definitio. to.9. 778. 2.

Synodus generalis est senatus Episcoporum Papæ assistentium. to.20. 539. 2.

Est tota Ecclesia respectiuè. to.20. 539. 1.

Definitionis synodi generalis explicatio. to.3. 365. 1.

Synodus quotuplex?

Synodus quadruplex est, scilicet generalis, prouincialis, episcopalis, & religiosa, quæ potiùs dicitur capitulum. to.4. 110. 1.

Diuiditur in generalem, nationalem, prouincialem, & Diœcesanam. tom.4. 417. 5; & 645; & 486. 6; & to.3. 537. 2; & to.10. 503. 2; & to.5. 682. 2; & to.9. 778. 2; & to. 13. 475. 2.

Aliæ sunt generales simpliciter, aliæ secundùm quid. to.4. 692. 44.

Dupliciter potest considerari, vt est corpus Ec-

Ecclesiæ separatum à capite, quod est Papa, vel prout est corpus vnitum simul cum capite. to.9. 785. 1.

Synodorum triplex genus. to. 13. 164. 2; & to.10. 113. 1.

Synodi generalis duplex acceptio. to.13.559. 1; & to.18. 54. 1; & seq.

Synodus quotuplex sit? to. 13. 475. 1; & to. 16. 284. 1; & to.10. 503.2.

Synodorum finis.

Synodus ob sex causas celebratur. to. 5. 685. 2.

Synodi apud Afros semel in anno celebratæ. to.6. 290. 1; & seq.

Quis locus earum? to.6. 290. 1.

Synodi coactæ fuerunt propter hæresim, schismata, inuasionem Turcarum, & propter suspicionem hæresis Papæ. tom. 9. 780. 1.

Triplici de causa congregantur. to. 8. 321; & to.20.108.1; & seq.

Synodorum finis præcipuus. to. 10. 545. 1; & seq; & to.7. 538. 1; & seq.

Vid. Concilij finis.

Synodi congregatio.

Synodorum celebratio debet esse frequens. to.6. 219; & seq.

Synodos celebrare in Ægypto spectat ad solum Patriarcham. to.6. 216. 1.

Synodum generalem celebrare sine auctoritate sedis Apostolicæ nunquam fuit licitum. to.6. 407.2.

Non euertit auctoritatem Papæ. to. 6. 405. 2.

Requirit quinque Patriarcharum præsentiã. to.6. 205.2.

Approbari debet à Papa. to.6. 200. 1.

Synodorum conuocatio facta per Imperatores fuit vel iussu, vel consensu, vel precibus Romani Pontificis. to.6. 511.1.

Synodorum conuocatio requirit solum consensum Papæ, non aliorum Patriarcharum. to.6. 511. 2.

Synodi celebratæ circa Paschæ celebrationem. to.15. 382. 1; & seq.

Non debent celebrari inscio Romano Pontifice. to.1. 73. 1.

Solius Papæ auctoritate congregantur. to.4. 98. 2.

Synodus vniuersalis congregatur principaliter ad aliquod auctoritatiuè ordinandum. to.13. 491. 1.

Synodus, vt sit legitima, non requirit Pastores ex varijs nationibus collectos. to. 3. 944. 2.

Synodum conuocare cuius sit? to.10. 396.1; & 400. 1.

Synodi quare auctoritate Imperatoris fuerint congregatæ? to. 4. 419. 4; & seq; & 690. 30; & to.5. 150. 107.

Fuerunt ab Imperatoribus merè ministerialiter executiuè congregatæ. to.15.413.19.

Aliquando congregatæ fuerunt ab Imperatoribus rogante Ecclesia; aliquando ab Imperatoribus sponte fuerunt congregatæ, sed postea fuerunt ratificatæ ab Ecclesia. to.9. 9. 9; & 15. 47.

Conuocatæ ab Imperatoribus fuerunt merè executiuè. to.20. 108. 2.

Synodus congregari non debet, nisi vrgente aliqua maxima necessitate, cui aliter prouideri non possit. to. 9. 19. 81; & 20. 82; & seq.

Synodus à quo sit congreganda, quando est dubium, quis sit verus Papa? tom. 9. 16. 53.

Sine causa legitima congregari non debet. to.9. 20.82.

Synodum posse congregari à quolibet Catholico quomodò sit intelligendum? to.9. 40.196.

Synodum generalem congregare, vacante sede, per Papæ depositionem spectat ad Cardinales de consensu omnium Episcoporum. to.12. 604. 2.

Synodum congregare ille solus potest, cui conuenit summa, & vniuersalis potestas in totam Ecclesiam; sicut solus Episcopus potest congregare synodum in sua Diœcesi, quia ei conuenit potestas in totam suam Diœcesim. to.10. 517. 1.

Synodus generalis debet congregari, quando Papa indicat esse congregandam. to.4. 646. 2.

Synodi diuersæ à Romanis Pontificibus solummodò congregatæ. to.1. 73. 2; & to.3. 544. 1; & to.8. 788. 2; & seq; & to.7. 172. 2.

Vid. Concilij congregatio.

Ad synodum generalem qui vocandi?

Vocandi sunt quinque Patriarchæ. to.6.205. 2.

Vocandi sunt omnes, quamuis omnes non conueniant. to.10. 533. 2.

Episcopi vocandi sunt, quia tenentur interesse ratione iuramenti. tom. 5. 147. 94; & seq.

Vid. ad Concilium generale qui vocandi.

Synodorum ordo in sedendo.

In synodis secundum locum immediatè post Papam habet Episcopus Portuensis ex priuilegio; quia consecrat Papam, & vngit Imperatorem. to.18. 113. 1, & seq.

An Cardinales præsbiteri sedere debeant post primos quatuor Patriarchas maiores? to. 18. 114.2.

Synodis assidere debent Episcopi secundùm antiquitatem suæ ordinationis; non verò secundùm antiquitatem suæ Ecclesiæ. to.4. 115.1.

Archiepiscopus Mediolanensis habet locum supra Archiepiscopum Rauennatensem, & priùs illo debet subscribere. to.18. 114. 3.

Vid. Concilij ordo.

Ad synodos non venientium pœnæ.

Synodis recusantes interesse absque legitimo impedimento grauiter peccant; legitimè autem impediti debent mittere excusationem. to.4. 115. 1.

Recusantes interesse absque legitima causa, quas pœnas incurrant? tom.10. 534. 1; & to.18. 109. 2.

Debet præmitti citatio, ne ob ignorantiam possit quis ab interuentu se excusare. tom. 10. 534. 1.

Causa non veniendi ad synodum debet esse vrgentissima, non autem leuis. to.18.109. 3.

Non interuenientes synodis absque causa legitima ad formam Canonis sunt puniendi. to.4. 115. 1.

Causa

Causa non veniendi ad synodos legitimè debet probari. to.13. 501. 2.

Synodi confirmatio.

Synodorum confirmatio à solo Papa fieri potest. to.4. 186; & seq; & tom. 3. 556. 2; & to.6.615.1;& 29.2;& to.8. 860. 2; & to.9. 473.20;& to.10.208. 1; & 523.2; & to.12. 615.1; & to.15. 228. 24; & 293. 2; & to.2. ex Pighio. 114. 1.

Synodi quomodò confirmatæ fuerint ab Imperatoribus? to. 20. 96. 1; & to. 4. 428. 1; & seq.

Synodi, quæ petierunt à Papa confirmationem. to.15. 17. 85; & seq; & to. 19. 432. 1; & seq.

Synodi Orientales, & Occidentales semper transmiserunt ad Papam sua decreta, vt confirmarentur. to.6. 607. 1.

Synodus generalis habet onus petendæ confirmationis à Papa. to.6. 615. 1; & seq.

Synodorum generalium confirmatarum series. to.10. 574. 2; & seq; & to.13. 166.1; & seq.

Synodi, quibus præsidet Papa, vel Papæ Legati cum instructione eiusdemmet Papæ, confirmatione non indigent. to.18. 27. 1; & seq.

Synodorum confirmatio tantùm in decretis fidei, & morum est necessaria. to. 3. 556. 2.

Synodorum confirmatio trahit secum certam, & infallibilem fidem in rebus ad fidem spectantibus. to.16.286.1.

Item habent omnem auctoritatem, quam possunt habere. to.3. 419. 2; & to.6. 26. 72.

Synodi generales non confirmatę à Papa non sunt regula infallibilis fidei Diuinæ. to.8. 324. 2.

Vid. Concilij confirmatio.

Synodi dissolutio.

Synodum generalem dissoluere ex iusta causa potest solummodò solus Pontifex. to.13. 572. 1; & seq; & to.18. 125. 10.

Synodus dissoluta nequit determinare id, quod sibi commissum fuerat. tom. 9. 254. 1; & seq.

Vid. Concilij solutio.

Synodi potestas.

Synodi habent potestatem à Papa. to.5. 142. 63; & to.7. 738. 2; & 791. 1;& to.10.207. 1.

Synodi generales semper habuerunt, & semper habebunt à Papa suam auctoritatem, tanquam à capite supremo, & Hierarcha totius Ecclesiæ. to.9. 785. 1; & to.20.440. 2; & seq.

Earum auctoritas non est à Deo immediatè, sed mediante Papa, nisi in casu hæresis. to. 19. 260.2; & seq.

Vacante sede immediatè recipiunt à Deo auctoritatem. to.19.266.1.

Nequeunt legitimum Papam iudicare. to. 4. 215. 1; & 426. 1.

Synodorum approbatorum auctoritas quænam sit? to.5. 68. 1.

Synodo generali non est opus ad iudicandos Episcopos. to.6. 193. 1.

Synodus prouincialis requirit certum numerum Episcoporum ad iudicandum, & deponendum Episcopum. tom. 6. 124. 2; & seq.

Nulla synodus contulit Ecclesię Romanæ aliquod priuilegium. to.13. 330.2.

Synodus congregata auctoritate Papæ potest Episcopos iudicare, & deponere. tom. 9. 146. 2.

Vacante sede potest censuras ferre. to.9. 147. 3.

Habet tantam iurisdictionem, quanta ei à Papa conceditur. to.9. 148. 12.

Synodum habere potestatem à Papa deducitur ex eo, quòd sine Papa nequit legitimè congregari. to.9. 800. 2.

Habere potestatem à Christo Domino quomodò sit intelligendum? to.9. 41. 198.

Vacante sede datam ei fuisse à Christo Domino potestatem nullibi reperitur. to.9. 233. 65.

Synodus absque Papa nihil omnino potest definire. to.6. 620. 1; & seq.

Vid. Concilij potestas, & auctoritas.

Synodi potestas in Papam.

Synodus etiā generalis Papam etiam incorrigibilem iudicare non potest. tom. 3. 27. 2.

Quanuis possit iudicare Papam hæreticum, quia Papa hæreticus non est ampliùs Papa; attamen nequit Papæ potestatem iudicare. to.9. 155. 51.

Vid. Concilij auctoritas, & potestas in Papam dubium de hæresi; & potestas in Papam legitimum.

Synodi Præsidens.

Ille solus, qui habet plenitudinem potestatis, vt Papa, potest synodo generali præsidere. to.8. 851. 2; & seq.

Synodorum generalium Præsidem esse summum Pontificem est de fide. to. 4. 726. 9; & seq.

Synodo VI. qui præfederint? tomo 10. 397. 1.

Synodi Concilij Lateranensis, & aliorum Conciliorum præsidentes. to.10. 396.1; & seq.

Synodi legitimitas requirit Papæ præsentiam, & conuocationem. tom.6. 509. 2; & seq.

Vid. Concilij Præsidens.

Synodi sententia.

Synodorum generalium sententijs non acquiescens Christianus non est. to.19. 417. 1.

Quomodò præferenda sit sententiæ ipsius Papæ? to.9. 479. 3.

Synodorum sententia dependet à sententia Papæ, non è contra. to. 4. 720. 47; & seq.

Synodus Nicæna statuit præter sententiam Romani Pontificis nullo modo debere celebrari Concilia, nec Episcopos damnari. to.11. 13. 3.

Synodus Ephesina causam Ioannis Episcopi Antiocheni iudicio S. Cælestini Papæ reseruauit. to.11. 11. 5.

Vid. Concilij sententia.

Synodi Statuta.

Synodorum generalium statuta emendantur, & mutantur à Papa secundùm temporum circunstantias. to. 6. 28. 99.

Ea interpretari spectat solùm ad Pontificem Romanum. to. 6. 14. 37.

Synodorum decreta quomodò dicantur facta per Spiritum sanctum? to.9.196.7.

Synodorum statuta quando possint tolli à Papa. to. 5. 114. 11.
Synodorum statuta sunt dictata à Spiritu sancto suggerente veritatem. to. 15. 13. 73; & seq.
Postquam à Papa sunt confirmata, sunt irretractabila. to. 15. 520. 34.
Exarantur à Spiritu sancto, ideo nequeunt esse errori obnoxia. to. 19. 9. 1.
Vid. Concilij statuta, & canones.
Synodi subiectio.
Synodi omnes semper fuerunt subiectæ Romano Pontifici. to. 17. 466. 16.
Dupliciter sunt infra Papam. to. 3. 561. 2.
Ex eo, quòd recipiant robur à sede Apostolica, se ostendunt Papæ subiectas. tom. 9. 509; & seq.
Synodus quomodò fit maior Papa? tom. 13. 599. 1.
Vid. Concilij subiectio ad Papam.
Synodus generalis.
Synodus non potest vocari generalis sine assensu Romani Pontificis. to. 13. 198. 1; & seq.
Synodi generalis luminare maius est Romanus Pontifex. to. 6. 206. 1.
Synodum generalem Catthaginensis Primas etiam ante consecrationem poterat indicere. to. 6. 252. 2.
Synodus absque Papæ præcepto nequit generalis vocari. to. 6. 505. 2.
Synodus generalis quas conditiones requirat? to. 6. 505. 2; & 11. 386. 2; & tom. 18. 9. 2.
Synodus quomodò generalis dicatur? to. 18. 314. 1.
Quem numerum Prælatorum requirat? tom. 18. 114. 1; & to. 13. 870. 2.
Quid requiratur ad hoc vt sit legitima? to. 2. ex Turrecrem. 40. 1; & seq.
Vid. Concilij generalis requisita.
Appellatio à Synodo.
A Synodo generali ad Papam potest licitè appellari. to. 4. 449. 7.
A Synodo prouinciali ad Papam potest à fortiori appellari. to. 7. 287. 1; & seq; & to. 6. 168. 2; & seq.
A Synodo confirmato, & approbato non licet appellare. to. 4. 806. 2.
Vid. Concilium generale appellabile.
Synodi assistentia.
Synodis congregatis à Papa, non autem conciliabulis assistit Spiritus sanctus. to. 8. 93 r. 2.
Synodis assistere Spiritum sanctum quid importet? to. 9. 578. 105; & to. 13. 507. 1; & seq.
Vid. Concilij assistentia.
Synodorum causæ.
Causæ, quæ tractandæ sunt in synodis generalibus? to. 15. 6. 11; & to. 18. 4. 2; & 315. 2; & to. 8. 857. 2; & seq.
Synodorum celebratio.
Synodos celebrandi modus. to. 18. 315. 1; & to. 13. 507. 1; & seq; & tom. 3. 870. 1; & seq.
Vid. Concilij celebratio.
Synodus diœcesana.
Synodus diœcesana cur, & quoties sit conuocanda? to. 3. 382. 1; & to. 4. 452. 3.
Synodi diœcesanæ origo fuit à Concilio Hierosolymitano. tom. 4. 452. 2.
Vid. Concilium diœcesanum.
Synodus Episcoporum.
Synodus paucorum Episcoporum, cui interest, & consentit Papa, obligat totam Ecclesiam. to. 3. 739. 2.
Synodus plenaria.
Synodi plenariæ in Africa quomodò celebrarentur? to. 6. 285. 2; & seq.
Synodus plenaria in quo consistat, & ex quibus constare debeat? to. 13. 457. 2; & 559. 1.
Synodi plenariæ sententia totius Ecclesiæ vniuersalis fuit appellata. to. 19. 407. 1.
Vid. Concilium plenarium.
Synodus Africana.
Synodi Africanæ sententiæ. to. 3. 762. 2.
Synodi tres Africæ, & Synodus Constantinopolitana aduersùs Macedonium restantur Papæ infallibilitatem. to. 10. 331. 1.
Synodi Africanæ tempore S. P. Augustini interfuerunt 217. Episcopi. to. 16. 225. 1.
Synodus Africana sub S. Cypriano fuit cassata à sancto Stephano Papa. to. 3. 894. 1.
Quot synodi fuerint in Africa celebratæ circa clericorum appellationes? to. 6. 250. 1.
Vid. Concilium Africanum.
Synodus Agrippinensis.
Synodi Agrippinensis acta. to. 6. 105. 2.
Synodus Alexandrina.
Synodi Alexandrinæ acta Liberius Papa partim approbauit, partim improbauit auctoritate potestatis supremæ. to. 1. 99. 1.
Synodus Alexandrina coacta fuit contra Sergium. to. 1. 120. 2.
Item contra Sabellium, & Arium hæreticos. to. 1. 99. 1.
Cyrus Alexandrinus Episcopus, siue volens, siue fingens se velle omnes Ægyptios hæreticos Catholicæ Ecclesiæ coniungere in synodo Alexandriæ habita duas voluntates, & duas operationes in Christo negauit, eaque ratione omnibus hæresibus viam aperuit. to. 1. 151. 2.
Item coacta fuit contra Nestorium. to. 3. 681. 2.
Fuit delata Papæ, vt ab eo confirmaretur. to. 1. 85. 2.
Iuxta instructionem ei missam à S. Cœlestino Papa damnauit Nestorium. to. 1. 86. 1.
Coacta fuit circa annum Domini 430. to. 3. 681. 2.
In hac synodo fuerunt editi duodecim anathematismi S. Cyrilli contra Nestorium. to. 3. 681. 2.
Synodus Ancyrana.
Synodi Ancyranæ canones qui, & quot fuerint? to. 14. 392. 1.
Synodus Anglicana.
Synodus Anglicana an vera fuerit, vel ficta? to. 9. 722. 2; & to. 20. 392. 2.
Synodus Antiochena.
Synodus Antiochena damnauit Paulum Samosatenum ob crimen hæresis. to. 6. 119. 1.
Eius canones continent occultos fucos Eusebianæ factionis. tomo 6. 128. 2; & tom. 9. 780.
Illos nedum Ecclesia Romana, sed etiam omnes Orientales Ecclesiæ fuerunt aduersatæ. to. 6. 128. 1.

Illi interfuerunt nonaginta Episcopi; Maximus tamen Hierosolymitanus non adfuit. to. t3.248.2.
Fuerunt damnati à Concilio Sardicensi. to.6. 131. 2; & 154. t; & 174. 2.
Iuxta sententiam Iulij Papæ in epistola ad synodum Antiochenam euertunt canones Nicænos. to. 6. 168. 1.
Vid. canones Antiocheni.
Synodus Apostolorum.
Prima Synodus ab Apostolis celebrata fuit post Ascensionem Domini super electionem Matthiæ.to.t3.474.1.
Synodus secunda celebrata, cùm septem Diaconi electi fuerunt ad dispensationis quotidianæ ministerium.to.13.474.2.
Tertia celebrata fuit Hierosolymis. tom. t3. 474. 2.
Vid. Concilium Apostolorum.
Synodus Aquisgranensis.
Synodus Aquisgranensis in. quo errauerit? to. 9. 345. 241.
Fuit legitimè congregata, sed quia errauit, non fuit confirmata. to.9.345.241.
Synodus Aquisgranensis de additione: *Filioque* facta symbolo. to.1.103.2.
Synodus Arauxicana II.
Synodus Arauxicana II. contra Semipelagianos fuit coacta. to. 15. 604. 1; & seq.
Eius sententia de legibus imponendis. to. 1. 120. 1.
Quamuis fuerit nationalis, habet tamen auctoritatem, quàm habet Concilium generale.to. t8.9.2.
Fuit confirmata à Bonifacio II.in epistola ad sanctum Cæsarium Arelatensem Episcopum. to. t5.604.2.
Synodus Arelatensis.
Synodi Arelatensis historia. to. 15. 550. t; & seq.
An fuerit plenaria? to. 11.79.125.
Quamuis non oecumenica, habuit tamen Apostolicos Legatos. to.6.615.2.
Vid. Concilium Arelatense.
Synodus Ariminensis.
Synodus Ariminensis quos damnauerit? to.6. 59t. 2.
Eius historia. to. 15. 434. t; & seq.
Eius errores. to. 11.433. 2.
Illius fraudulentia. to. 15. 434. 3; & seq.
Vid. Concilium Ariminense.
Synodus Arianorum.
Synodus Arianorum, in qua damnatus fuit S. Athanasius. to.5.39.1;& 40.1.
Multos Episcopos deposuit, qui tamen à Romano Pontifice statim restitui fuerunt. to. 2. ex Alano. t9. 2.
Illius Epistola temerè scripta ad Iulium Pontificem. to.20.294.4.
Synodus Asiana.
Synodus Asiana sub Victore Papa celebrata de celebrando Paschate die quartadecima Martij more Iudaico. to. 8. 788. 2; & to. 15. 5. 7; & to. 3. 899. 1.
Fuit reprobata ab eodem Victore Papa. to. 15. 5. 7.
Asiani se lactabant celebrare Pascha luna quartadecima ex traditione sancti Ioannis Euangelistæ. to. 1. 72. 2.
Synodus Aurelianensis.
Synodus Aurelianensis fuit amplissima, quamuis non Oecumenica, & habuit Apostolicos Legatos. to. 6. 615. 2.
Synodus Aurelianensis III. statuit Metropolitas à Metropolitis esse consecrandos. to.6. 239. 2.
Hoc decretum tanquam erraticum non fuit in mores receptum. to.6.239.2.
Synodus Basileensis.
Synodus Basileensis fuit indicta à Martino V. to. 3. 414.2.
Fuit congregata contra voluntatem, & præscriptum Papæ. to. 9. 2t. 28.
An fuerit ab Eugenio IV. approbata, & confirmata? to.3.419.1,& seq.
Eius error circa Romani Pontificis auctoritatem.to.11.452.2;& 434.7.
Fuit à tota Ecclesia reprobata. to. 7. 626. 1; & seq.
Illius statuta quare careant apud omnes auctoritate? to.13.429.2.
Quid statuerit de auctoritate Papæ supra Concilium? to.3.886.1.
Non meretur nomen synodi.to.13.135.1.
Quomodò fuerit translata? to. 6.11;27;& to. to. 431.1;& seq.
Cur fuerit translata Ferrariam? to.6. 6.4; & seq; & 837. 1; & seq.
Vid. Concilium Basileense.
Synodus Bituricensis.
Synodus Bituricensis quare fuerit celebrata? to.3.420.t;& seq.
An fuerit legitima,& celebrata ad instantiam PP. Basileensium? to.3.420.1;& seq.
Synodus Braccarensis.
Synodus Braccarensis sub S. Leone cur fuerit congregata, & quam hæresim damnauerit? to. 15. 625. 32.
Iussu S. Leonis Papæ fuit congregata sub Lucretio Metropolita. to.15.625.32.
Synodus Capuana.
Synodi Capuanæ celebratio, & exitus.to. to. 565. 2.
Non fuit vniuersalis. to. 13. 542. 1.
Fuit sub Papa Siricio celebrata. to. to.567.t; & to. 6. 512. t.
An huius synodi præsidens fuerit S. Ambrosius Episcopus Mediolanensis? to. 10. 566. 2; & seq.
Fuit celebrata anno Domini trecentesimo octuagesimo nono. to. to. 565. 2.
Non fuit Oecumenica. to. 10. 565. 2.
Fuit coacta in causa Antiochenæ dissensionis, siue Flauiani, & Euagrij de sede Antiochena contendentium. to. 10. 565. 2; & to. 6. 512. 2; & seq.
De Bonosio, & eius doctrina sententiam non tulit, sed Anysio Thessalonicensi, & finitimis Episcopis de re tota inquirendi, ac iudicaudi prouinciam dedit. to. 10. 565. 2; & seq; & to. 7. 296. 2.
An, & quomodò ei interfuerit S. Ambrosius Mediolanensis? to. 10. 566. 2; & seq;& to. 6. 512. 2.
Eius acta perierunt, aut latent. to.6. 512. 1.
Synodus Carthaginensis.
Synodus Carthaginensis, quæ fuit VI. synodus, quo tempore fuerit celebrata? to.6.338.1.
Eius exordium videtur spurium fuisse. to. 6. 339. 2.
Synodus Carthaginensis docet Papæ infallibilitatem. to.10.315.2.

Eius acta circa Apiarium.to.6.3 48.1.
Quando fuerit celebrata?to.6.183.2.
Coacta fuit contra Pelagium, & Cælestium. to.15.468.1;& seq.
Fuit coacta tempore Zosymi Papæ, tomo 4. 316. 4.
Composita fuit ex ducentis, & amplius Patribus. to. 2. ex Alano. 27.1; & to. 6.226. 2.
Eius decreta fuerunt à Romanis Pontificibus confirmata. to. 1. 146. 1.
Vid. Concilium Carthaginense.
Synodus Chalcedonensis.
Synodus Chalcedonensis fuit conuocata à S. Leone ad extirpandas hæreses Dioscori, & Eutychetis. to. 10. 17. 1; & to. 9. 779. 2;& to.2.ex Alano.24.2;& seq.
Conuocata fuit mortuo Theodosio Marciani Imperatoris Catholici auxilio. to.14.180. 2.
Nihil aliud egit, quàm quòd Leo Papa solus docuit. to.13.197.2.
Vocauit epistolam Leonis Papæ columnam fidei orthodoxæ. to.13.197.2.
Synodus Chalcedonensis vocauit Papam Patrem Patrum, to.13.520.2;& seq.
Synodus Chalcedonesia profitetur vineam Domini fuisse commissam Romano Pontifici. to.6.444.2.
Ei interfuerunt sexcentum triginta Episcopi. to. 9. 142. 14.
In ea præsiderunt Paschasius, Lucentius, & Bonifacius. to.19.394.2.
Quid egerit in causa Anatolij Patriarchæ? to 1. 460. 2.
Ad ipsam delata fuit causa S. Flauiani. to. 6. 143. 1.
Eius acta fuerunt statuta instante S. Leone. to. 3. 637. 2; & seq.
Statuit alienos ab Apostolica sede esse seuerè puniendos. to.1.151.2.
Declarauit Papam esse Rectorem, & Caput Ecclesiæ vniuersalis. tom. 1. ex Tannero. 49. 2.
Eius historia. to. 1. 304. 1; & seq; & to.11. 402. 6; & to. 4. 451. 2.
Vid. Concilium Chalcedonense.
Synodus Constantiensis.
Synodi Constantiensis descriptio. tom.4.112. 2.
An fuerit synodus generalis? to. 7. 791. 1; & seq.
Quot Cardinales illi interfuerint? tom. 11. 105. 2.
Eius acta non omnia sunt curanda, quia non omnia fuerunt ab Ecclesia acceptata. to9. 232. 58.
Synodus Constantiæ celebrata habuit tria tempora, & quæ sint? to. 13. 427. 1.
Fuit indicta à Ioanne XXIII. to. 6. 820. 1.
Quando condidit canones sessionis IV; & V; erat acephala. to.18.56.1.
Synodi Constantiensis sessio IV. quæ sit, exponitur. to. 13. 609. 2.
Maturè non examinauit quæstionem de superioritate Concilij ad Papam. to. 11. 157. 1; & seq.
Quando iudicauit Concilium esse supra Papam, intellexit solùm de Papa schismatico, non de vero, & legitimo. to. 9. 582. 316.
Eius dissidium circa Papæ depositionem. to. 7. 628. 2.
Eius decreta contra hæreticos facta à Martino V. fuerunt confirmata per Bullam.to.11. 353. 1; & seq.
Synodi Constantiensis sessio V. edita fuit ex importunitate quorundam schismaticorum. to. 13. 169. 1.
Fuit approbata solummodò in illis, quæ spectant ad fidem. to. 9. 474. 35.
Non habuit potestatem eligendi Pontificem, nec condendi decretum, quod condidit de non eligendo Pontifice sine consensu ipsius synodi. to. 11. 117. 2.
Eius sententia circa Papæ depositionem tempore schismatis. to. 14. 216. 1; & seq.
Vid. Concilium Constantiense.
Synodus Constantinopolitana I.
Synodus Constantinopolitana I. fuit celebrata sub Theodosio Seniore à centum quinquaginta Patribus contra hæresim Macedonij asserentis Spiritum sanctum esse Patre, & Filio minorem. to. 4. 111. 2.
Congregata etiam fuit in causa sancti Gregorij Nazianzeni, & fidei Nicænæ. tomo 1. 76. 1.
An postulauerit à Papa confirmationem? to.6. 199. 2.
Fuit celebrata anno Domini trecentesimo octuagesimo primo. to. 1. ex Tannero. 21. 135.
In ea non præfuit actu sanctus Damasus, sed præfuit tantùm auctoritate. to. 1. 76. 1.
Fuit celebrata sub S. Damaso Papa. tomo 10. 14. 1.
Synodus Constantinopolitana II. fuit celebrata sub Menna contra Anthymum. to. 3. 730. 2; & seq.
Fuit coacta circa annum Domini quingentesimum trigesimumquintum. to. 11. 403. 7.
Coacta fuit contra errores Origenis. tom. 9. 779. 1.
Ei præfuit Eutychius Mennæ successor. to. 3. 553. 2.
A Vigilio Papa fuit confirmata. to. 8. 790. 1; & 805. 2; & seq; & to. 1. 86. 2.
Eius historia. to. 2. ex Alano. 10. 2.
Assiderunt in ea 150. Episcopi. to. 16. 224. 2.
Sensus tertij canonis II. Synodi Constantinopolitanæ quis sit? to. 3. 823. 2.
Synodus Constantinopolitana III. fuit indicta à Papa Agathone. to. 10. 615. 1.
Eius descriptio. to. 15. 727. 1; & seq; & to. 11. 406. 8; & seq.
Numerus Patrum, qui in ea assiderunt, est incertus. to. 11. 406. 8.
Ei præfuit Petrus Gregorius Presbiter vice Agathonis Papæ, to.4.727.2;& to.3.554. 1.
Fuit confirmata à Leone II. in epistola ad Constantinum. to.11. 407. 8.
Synodus Constantinopolitana IV. conuocata fuit à Papa Adriano II. to. 8.790. 1; & to. 10. 516. 1; & to. 11. 409. 10.
Fuit conuocata anno Domini 869. tomo 11. 409. 10.
Interfuerunt ei 102. Episcopi. to.19.8.1.
Coacta fuit sub Basilio Macedonio Imperatore. to. 11. 409. 10.
Synodus VI. Constantinopolitana sententiam tu-

tulit de duabus in Christo Domino voluntatibus. to.1.103.1.
Synodus VI. Constantinopolitana celebrata sub Agathone Papa,& Constantino IV.Imperatore nullos fecit canones. to. 3. 814. 1.
Congregata fuit tempore Agathonis anno Domini 670. iussu Constantini Iunioris. to. 9. 11. 19.
Synodus VII, in qua damnati fuerunt Iconomachi, fuse describitur. to. 15.364. 2; & seq.
Synodus VII. cur retulerit aliquos canones synodi Quinisextæ? to. 14. 500. 1; & seq.
Synodus VIII. Constantinopolitana meminit quinque sedium Patriarchalium. tom. 11. 213. 86.
Synodus VIII. imaginibus fauet, & etiam Ecclesiasticæ politiæ contra Anonymum. to.16. 224. 1.
Synodus VIII. damnauit Photium. tom. 13. 527. 1; & seq; & to.15. 581. 16.
Synodus VI. VII;& VIII; similiter & Tridentina postularunt à Papa confirmationem. to.1. 87. 1; & seq.
Synodi VIII. Iudicium in Hincmarum Rhemensem. to.6.673. 2.
Synodi VIII. Patres Adriano Pontifici significarunt quædam non definita in Concilio. to. 1. 158. 2.
Vid. Concilium Constantinopolitanum.
Synodus Cordubensis.
Synodus Cordubensis coacta fuit ab Osio Cordubæ Episcopo post regressum à synodo Sardicensi, & condemnauit, ac absoluit eos, quos Sardicensis synodus absoluerat, & condemnauerat. to.6. 172. 2.
Synodus Corinthiaca.
Synodus Corinthiaca coacta circa Pascha celebrationem post Lunam quartamdecimam Martij. to.15. 382. 1; & seq.
Synodus Diospolitana.
Synodus Diospolitana miserabilis fuit. to. 6. 358.1.
Fuit coacta contra Pelagium. to. 15. 464. 1; & seq.
Synodi Diospolitanæ Patres à Pelagio fuerunt decepti. to.15.464.1.
Synodus Donatistarum.
Synodus Donatistarum. to.6. 227. 2.
Vid. Conciliabulum Donatistarum.
Synodus Duziacensis.
Synodus Duziacensis coacta fuit in causa Hincmari. to.6. 137. 1.
Synodus Ægyptiaca.
Synodi Ægyptiacæ coactio spectabat ad solum Patriarcham Alexandrinum. tom. 6. 216. 1.
Synodus Elibertina.
Synodus Elibertina decreuit, quòd idola frangens, & ob hoc occisus non sit ponendus inter Martyres. to.3.947.1.
Coacta fuit circa annum Domini trecentesimum tertium. to.3. 947. 1.
Synodus Ephesina.
Synodus Ephesina celebrata circa celebrationem Paschæ sub Polycrate. to.15. 382. 1; & seq.
Quare congregata fuerit, & qui interfuerint? to.13. 637. 1.
Damnauit Nestorium negantem Christi Domini Diuinitatem, & Beatæ Mariæ Virginis Maternitatem. to.10. 15. 1.
Fuit coacta auctoritate Cælestini I. to.10. 15. 1.
Synodi Ephesinæ tres relationes ad Cælestinum Papam. to.6.616.1; & seq.
Fuit Oecumenica. to.6. 207.1; & seq.
Celebrata fuit sub Theodosio Imperatore. to.9.779. 1.
Ei præfuit S. Cælestinus per S. Cyrillum Legatum suum. to.1. 76. 1; & to.3.153.2; & to.4. 727. 1; & to.19. 394. 1.
Fuit composita ex ducentum Episcopis. tom. 19. 8. 1.
Docuit Ecclesias Orientales semper fuisse subiectas Romano Pontifici. to.14.179.1; & seq.
Eius epistola hortatoria ad Nestorium, vt sensum suum submitteret sententiæ Patrum Orientalium, & Occidentalium. tom. 16. 266. 2.
Synodi II. Ephesinæ errores qui fuerint? tomo 11. 434. 1.
Nunquam fuit confirmata à Papa. tom. 16. 290. 1.
Fuerat priùs reprobata etiam à S. Cælestino. to.1. 86. 1.
Vid. Concilium Ephesinum.
Synodus Ferrariensis.
Synodus Ferrariensis an fuerit vera, & legitima synodus? to.6.17.51.
Ob pestem ingruentem fuit translata Florentiam. to.10.431.1; & seq.
Synodus Florentina.
Synodus Florentina I. celebrata sub Victore deposuit multos Episcopos propter simoniam, & fornicationem. to.4.613.4.
Synodus vltima Florentina cur fuerit congregata? to.13. 485. 2.
Decreuit Pontificem Romanum esse Vicarium Christi Domini. to. 1. 71. 1.
An fuerit legitima? to.16. 122. 1.
Vid.Concilium Florentinum.
Synodus Gangrensis.
Synodus Gangrensis celebrata fuit sub Papa Syluestro, qui per Osium Legatum gladio Apostolico Eustactum percussit. to.1. 79. 1.
Recepta fuit à Leone IV. in Decreto. to.3. 884. 2.
Vid. Concilium Gangrense.
Synodus Hierosolymitana.
Synodus Hierosolymitana I. fuit celebrata sub Narcisso Hierosolymorum Episcopo; & à Victore I. fuit statim reprobata. to. 1. 78.2.
Alia synodus Hierosolymis fuit celebrata tempore Victoris Papæ propter Paschę celebrationem, quæ ab Asianis more Iudaico celebrabatur die quartadecima lunæ mensis Martij. to.15. 382.1; & seq.
Synodus Hypponensis.
Synodus Hippone celebrata in Africa, in qua S. P. Augustinus admirantibus omnibus Episcopis, & Patribus exposuit symbolum Apostolorum. to.6. 250.1.
Synodus Laodicena.
Synodus Laodicena antiquissima prohibuit, ne Episcoporum electio fiat à plebe. to.17. 202. 1.
Soluitur contradictio ei obiecta de admitten-

tendis ad communionem illis, qui ad secundas nuptias transierunt; reuocauit enim prohibitionem indiscretam factam ab aliquibus Episcopis in suis Diœcesibus de non admittendis bigamis ad communionem. to.3.884.2.

Vel locuta fuit de illis, qui contra ritum Ecclesiæ solemnitatem secundis nuptijs adhibebant. to.3.884.2.

Synodus Lateranensis.

Synodus Lateranensis celebrata sub Nicolao Primo cassauit Matrimonium Lotarij cum Vualdrada. to.11.104. 1.

Synodus Lateranensis generalis I. sub Calixto IV. & Honorio V. Imperatore pro Terra sancta à Saracenorum potestate recuperanda. to.9. 779. 1.

Synodus Lateranensis II. mille Episcoporum sub Innocentio II. & Lothario Imperatore contra Antipapas, & pro reformatione Cleri fuit celebrata. to.9. 779.2.

Synodus Lateranensis III. sub Alexandro III. & Friderico II. Imperatore fuit celebrata contra Waldenses, & pro Ecclesiæ reformatione. to. 9.779.2.

Synodus Lateranensis IV. sub Innocentio III. & Friderico II. Imperatore fuit coacta contra varias hæreses, & pro Terra sancta recuperanda. to.9.779.2.

Synodus Lateranensis V. sub Iulio II. fuit incepta, & continuata sub Leone X. regnante Maximiliano Imperatore. tom. 9. 779. 2.

Vid.Concilium Lateranense.

Synodus Lugdunensis.

Synodus Lugdunensis fuit celebrata ab Irenæo Lugdunensi Episcopo. tomo 1. 78. 2.

Synodus Lugdunēsis de celebratione Paschæ. to. 15. 382. 2.

Synodus Lugdunensis generalis I. sub Innocentio IV. priuauit Fridericum II. Imperatorem. to.9. 779. 2; & to.6. 758. 17; & to.4. 112. 1; & to.11. 345. 1.

Vid.Concilium Lugdunense.

Synodus Mantuana.

Synodus Mantuana recepit tanquam legitimum Papam, Alexandrum II. reiecto Antipapa. to.1.251.1.

Synodus Matisconensis.

Synodus Matisconensis quid senserit de pallio Archiepiscopi? to.6.267. 2.

Synodus Mediolanensis.

Synodus Mediolanensis, cui interfuerunt Liberius, & Constantinus Imperator infensissimus hostis S.Athanasij. to.6. 179. 1.

Synodus Meldensis.

Synodus Meldensis decreuit mulierem raptam non posse contrahere matrimonium cum raptore; qui error fuit ab Ecclesia reiectus. to. 9.345. 24.

Synodus Mesopotamia.

Synodus Mesopotamiæ celebrata circa Paschæ celebrationem die quartadecima Martij. to.15. 382. 1; seq.

Synodus Metensis.

Synodus Metensis à Theutgardo Treuirensi, & Hunthario Coloniensi Archiepiscopis congregata pro tuendo adulterio Lotharij Galliarum Regis, qui reiecta Teutperga vxore legitima Vualdradam duxerat, à Nicolao I. fuit cassata. to.11.104.1.

Fuit conciliabulum, quia fuit à Lothario congregata pro tuendo vxoris legitimæ repudio. to.16. 137. 2; & seq.

Synodus Mileuitana.

Synodus Mileuitana celebrata de appellationibus ad transmarina. to.16. 233.1.

Synodus Mileuitana quo anno fuerit congregata? to. 16. 233.1; & seq.

Synodi duæ Mileui in Numidia tempore Innocentij I.habitæ fuere, vna Arcadio, & Honorio Augustis V. Consulibus; altera Consulibus Theodosio Augusto VII. & Palladio. to. 16. 232.2; & seq.

Nomina Patrum Mileuitanæ synodi, qui scripserunt ad Innocentium. to. 16. 234. 1.

Non sunt ijdem, quibus Arcadio V. & Honorio V. commissæ fuerunt res Synodi. to. 16. 234. 1.

Synodus Mileuitana circa Pelagij hæresim fuit quindecim annos post primam Synodum Mileuitanam. to.16. 234. 1.

Synodus Mileuitana contra Pelagium non fuit secunda Synodus. tom. 16. 234. 1; & seq.

Synodo II. Mileuitanæ præsedit Siluanus, & fuit synodus prouincialis; synodus autem contra Pelagium fuit synodus plenaria ex quinque Africæ prouincijs collecta. to.16. 234.2.

Vid.Concilium Mileuitanum.

Synodus Moguntina.

Synodus Moguntina fuit coacta ab excommunicatis in synodo Quintilinoburgensi in Hebdomada Sancta, & ideo fuit conciliabulum. to.6.682.1.

Hoc latrocinium factum fuit paucos post dies Hebdomadæ Paschalis, & sententiam excommunicationis contra fideles S.Petri deprompsit. to.6.682.1.

Synodus Neocæsariensis.

Synodus Neocæsariensis antiquissima statuit, ne præsbiteri Regionarij præsente eorum Episcopo offerant, vel sacra ministrent. to.17. 305.1.

Synodus Nicæna.

Synodi Nicænæ historia fusè describitur. tomo 11.399. 3.

Synodus Nicæna fuit composita ex trecentorum, decem, & octo Episcopis; & confirmauit Concilia celebrari, & Episcopos damnari non posse sine sententia Pontificis Romani. to.13. 321.2; & seq; & 354.1; & to.10. 516.1.

Synodus Nicæna rata habuit, quæ Ecclesia Alexandrina, & Antiochena tenebant à Petro Apostolo accepta, nihil de nouo tribuendo. to.3. 686.1.

Sensus legitimus sexti Canonis I. synodi Nicœnæ quis sit? to.3.825.1.

Synodus Nicena quando celebrata fuerit? to.10.321. 2; & 42. 2; & to.20. 141. 1.

Fuit prima synodus generalis celebrata post Apostolos. to.18.3 50.2.

Synodi Nicœnæ acta quænam fuerint? to.6. 340.1.

Addidit symbolo fidei illas particulas: *Et in Spiritum Sanctum*: to.6. 621.1.

Eius canones fuerunt septuaginta teste Sancto

ĉto Athanasio. tom.18. 83. 2.
Fuit approbata à S Sylvestro Papa. to.1. 84. 1.
Ab erroris suspicione vindicatur. tom. 3. 752 1; & seq.
Synodus II.Nicena ab Adriano I. fuit indicta, & conuocara. ro.10 515. 1.
Composita fuit ex trecentum septuaginta septem Patribus. ro.13.483.2.
Vid.Concilium Nicænum.
Synodi Niceni canones. *Vid. Canones Nicæni.*

Synodus Osboriensis.

Synodus Osboriensis damnauit Cadaloum Episcopum Parmensem Antipapam contra Alexandrum II. to.1. 12.1; & seq.

Synodus Osroena.

Synodus Osroena celebrata fuit circa Paschę celebrationem ab Asianis controuersam. tom.15. 382. 1; & seq; & 5. 7; & 406.1; & seq; & to.1. 78. 2.
Fuit celebrata tempore Victoris Papæ. to.15. 57; & 382.

Synodus Palestinæ.

Synodus Palestinæ coacta fuit circa Paschæ celebrationem circa aunum Domini 197. to.15. 382. 1; & seq.
Fuit celabrata à Theophilo Cæsariensi Palestinæ Metropolitano. to.1. 78. 2.

Synodus Papiensis.

Synodus Papiensis fuit conciliabulum, quia conuocata fuerat à Friderico I.Imperatore contra Alexandrum III. to.1.15.2.
Fuit composita ex quinquaginta Episcopis à Friderico conuocatis; reliqui Episcopi Franciæ, Angliæ, Hungariæ, Poloniæ, Daniæ accedere recusarunt, scientes non ad Imperatorem, sed ad Pontificem Romanum pertinere Concilium indicere. to.1. 55.2.

Synodus Philippopolitana.

Synodus Philippopolitana celebrata ab Eusebianis, qui se à Synodo Sardicensi subtraxerant, similiter fuit conciliabulum. to.6. 360. 1; & seq.
Illius epistolam scriptam fuisse à Arianis, non à Catholicis, quia non posuerant primo loco Romanum Pontificem, intulit S. P.Augustinus. to.6. 245. 1.

Synodus Pisana.

Synodus Pisana non fuit conuocata à Papa. to.3. 546.2.
Synodus Pisana fuit in factiones diuisa. to.9. 18.70.
Fuit damnata à Leone, & Iulio II. to.8. 911. 2.
Vid.Concilium Pisanum.

Synodus Pontica.

Synodus Pontica conuocata fuit circa Paschæ celebrationem. tom.15. 5.7; & 382. 1.
Synodus Pontica celebrata fuit sub Palma Episcopo. to.1. 78.1.

Synodus ad Quercum.

Synodus ad Quercum deposuit S. Ioannem Chrisostomum. to.15.457.1; & seq; & to.6. 540.1.
Ab illa appellauit S.Ioannes Chrisostomus, & fuit restitutus. to.15. 457. 2; & seq.
Synodi ad Quercum dissertatio historica. to.15.457.1; & seq.

Synodus Quinisexta.

Synodus Quinisexta fusè describitur. to 6. 873.8.
Synodus Quinisexta citra Sedis Apostolicæ Auctoritatem celebrata fuit. to.14. 498.2; & seq.
Synodi Quinisextæ canones aliqui fuerunt ab Ecclesia recepti, non ut approbati à synodo, sed quia continent veritatem. to.14. 501.1; & seq.
Synodus VII. cur retulerit aliquos canones synodi quinisextæ? to. 14. 500. 1; & seq.
Vid.Concilium Quinisextum.

Synodus Quintilinoburgensis.

Synodus Quintilineburgensis in Guibertum hæresiarcham sedis Apostolicæ inuasorem, & in nonnullos Episcopos schismaticos excommunicationem cum ardentibus candelis publicauit. to. 1. 12. 2.

Synodus Rhemensis.

Synodus Rhemensis celebrata in causa Gilberti Pictauiensis Episcopi. to.15.642.65; & seq; & 6. 13.
Ei interfuit S. Bernardus, qui scripsit quatuor fidei capitula. to.15. 642. 65.
Synodus alia Rhemensis sub Innocentio II; in qua fuit eiectus Petrus Leonis Antipapa. to.4. 112. 1.
In ea etiam plurimùm laborauit S. Bernardus, qui tandem schisma vigens extinxit. to.4. 112.1.

Synodus Romana.

Synodus Romana celebrata sub Melchiade non fuit æcumenica. to.4. 111. 4.
Synodus Romana sub Gelasio conuocata contra Euphemium. to.1. 357. 2.
Synodus Romana sub Sylvestro, & Alexandrina ab Episcopis Ægyptijs celebrata tempore Anastasij testantur Papæ infallibilitatem. to. 10. 324. 2.
Synodi Romanæ sub Gregorio VII. canones. to.15. 712. 1; & seq.
Synodus Romana sub Gregorio VII.contra Henricum. to.5. 755. 2; & to.1. 12. 1.
Synodus Romana contra Apollinarium. to.6. 414.1.
Synodus Romana contra Nouatianum. to.11. 50. 48.
Synodi Romanæ, & Ephesinæ acta inter se cōmixta, quia de eodē Nestorio damnato in illis tractatur, & ferè eodem fuerunt tempore continuata. to. 11. 10.2.
Vid.Concilium Romanum.

Synodus Sardicensis.

Synodus Sardicensis celebrata fuit Sardicæ, quæ est Ciuitas Illyrici. to.6. 208.1.
Vid. Concilium Sardicense.

Synodus Suessana.

Synodus Suessana an fuerit vera, vel suppositita? to.11. 71.108; & seq.
Vid.Concilium Suessanum.

Synodus Tauriensis.

Synodus Taurinensis fuit cassata, & reprobata à Zosymo Papa. to.6. 117.1; & seq.
Celebrata fuit sæculo quarto anno nonagesimo septimo. to.6. 117.2.
Fuit cassata tanquam obreptitia, & iniuriosa in Apostolicam Sedem. to.6. 117.2.

Synodus Thelensis.

Synodus Thelensis est legitima, & vera, non spuria, & suppositicia. to.6. 236. 2.
Appel-

Appellata fuit Tel eptensis, & Zellensis.to.6. 236. 2.
Tentauit per Byzantium mittere in executionem decretum de consecratione Episcoporum, & Metropolitarum à Patriarcha, to.6. 236. 1.

Synodus Toletana.

Synodus Toletana excommunicauit eos, qui aliud in salubri baptismo contra S. Petri fidem sentiret. to.1. 113. 2.
Damnauit Priscillianum eiusque Sectatores circa baptismi Sacramentum. to.1. 113. 2.
Vid. Concilium Toletanum.

Synodus Tridentina.

Synodus Tridentina fuit generalis, quia ad illam vocati fuerunt omnes Patriarchæ. tomo 19. 397.2.
A Pio IV. Romano Pontifice fuit solemniter confirmata. to.5.155. 132.
Vid. Concilium Tridentinum.

Synodus Trullana.

Synodus Trullana, & aliæ Synodus inualidæ, quia illis defuit Papæ suffragium. to.6. 515. 2.
Fuit coacta sub Agathone Pontifice contra Monothelitas. to.1. 73.1; & seq.
Vid. Concilium Trullanum.

Synodus Turronensis.

Synodus Turronensis celebrata sub Alexandro III. in causa schismatis. tom.4. 112. 1.
Celebrata fuit anno salutis millesimo centesimo sexagesimo tertio. to.4. 112. 1.

Synodus Vercellensis.

Synodus Vercellensis celebrata contra Berengarium Patrem sacramentariorum. to.1. 558.2.
Citauit Berengarium, qui noluit interesse, sed misit duos clericos, vt causam eius tuerentur; at in prima audientia defecerunt, & capti fuerunt. to.1. 315. 2.

Synodus Viennensis.

Synodus Viennensis celebrata sub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreses. to.9. 779.2.
Synodi Viennensis contra Henricum Regem Theutonicum decretum. to.1. 560.2.

Synodus Wormatiensis.

Synodus Vvormatiensis coacta ad instantiam Henrici IV. Imperatoris conata fuit degradare Gregorium VII; & fuit conciliabulum. to.6.648. 2; & 522.2.
Eius acta referuntur à Lamberto Schafnaburgensi. to.6.522. 2.

Syrenes.

Syrenes, cùm mors imminet, vocem lamentationis plenam, tanquam à multis pariter ægrotantibus hominibus editam emittunt, imò horrendos edunt vlulatus.to.15. 379.1.
Syreni potiùs, quàm Cygno comparatus fuit Mornæus hæreticus. to.15. 379. 1.

Syria.

Syriæ, Ciliciæ, & Mesopotamiæ populi vna cum Iudæis Pascha celebrabant quarta decima luna Martij. to.11. 47. 40.
Syrorum Regna sordida habuerunt initia. to.3. 218. 2.

Syrmiensis synodus.

Syrmiensis synodi acta. to.6,173.1.

Syrophænissa.

Syrophænissa illa Euangelica pro filia Christum Dominum rogans quomodò Matrem Ecclesiam significauerit? to.20.328.3.

T

TABITHA.

Tabitha vidua à Petro fuit à mortuis suscitata ob eleemosinas, quas pauperibus distribuebat.to.8.26.1; & seq.

Taciti, & expressi.

Taciti, & expressi idem est iudicium. to.4. 563. 177.

Taciturnitas.

Taciturnitas, vbi non reperitur expressus consensus, habetur pro consensu. tom.9. 135.3.
Taciturnitas habetur pro consensu maximè in materia concupiscibili, & meritoria. to.9. 135. 3.
Aliquando respondetur facto absque eo, quòd proferantur verba. to.9.135.3.
Vid. silentium.

Targum.

Targum duplex est, scillicet Chaldæum Babylonicum, & Hierosolymiticum. tom.14. 366.2.
Targum Chaldæum Babylonicum super quinque libros Moysis fecit Vnclas, Hierosolymiticum verò composuit Ionathas Akilies. to.14. 366. 2.
Hoc duplex Targum in pluribus vocabulis differt. to.14. 366.2.

Tarquinius.

Tarquinius Rex Romæ in fundamentis templi, quod ille moliebatur, ac de manubijs Gabiorum erigebat, reperijt caput humanum, quo prædictum fuit Romam fore caput Imperij. to.17.4. 1.
Tarquinij Regis filius propter eius tyrannidem à Romanis Regno fuit spoliatus.to.3. 594.1.

Tatianus.

Tatianus eo, quòd nuptias, & esum carnium damnaret simul cum Seuero eandem sententiam docente, à Papa Eleutherio fuit damnatus. to.1.288.1; & 232.2.
Tatianus secutus est hæresim Encratitarum, seu continentium. to.1. 288. 1.
Fuit damnatus à Telesphoro Papa simul cum alijs Valentinianis. to.1. 232.2.

Taulerus.

Taulerius à Luthero super omnes Doctores scholasticos fuit laudatus. to.3. 279.1.
Taulerus docuit charitatem, & meritum in Purgatorio augeri contra apertissima Diuinarum scripturarum testimonia, vi *veniet nox, in qua nemo poterit operari*; & contra Beatissimum P. Augustinum docentem: *Omne meritum hic comparatur*.to.3. 279. 1; & to.19.305. 1.

Taurianus.

Taurianus, & Bubalius in synodo Macedoniæ damnati Romam appellarunt, & accesserunt. to.6. 201.1.
Synodus, in qua Taurianus, & Bubalius fuerunt damnati, fuit coacta à Rufo Episcopo Tessalonicensi. to. 201. 1.

Inno-

Innocentius Papa inspectis actis synodalibus Rufi insurrexit in perditissimos homines censens eos ritè fuisse damnatos, ideoque nec esse audiendos. to.6. 201. 1.

Noluit vnquam eorum precibus flexus eos admittere ad retractatorium iudicium. to.6. 201. 1.

Taurianus, & Bubalius finxerunt literas reparationis. to.6. 201. 2.

Taurinensis Synodus.

Taurinensis synodus celebrata fuit sæculo quarto anno nonagesimo septimo. tom. 6. 117. 2.

Causam Arelatensis Ecclesiæ contra Ecclesiam Massiliensem de Metropolitica dignitate contendentis examinauit, & sententiam promulganit. to.6. 117. 1; & seq.

Huic synodo interfuerunt Constantius Arelatensis Episcopus,& Proclus Episcopus Massiliensis. to.6. 117. 2.

A sententia synodi appellauit Patroclus Episcopus Arelatensis ad Zosymum Papam. to.6. 117. 2.

Zosymus Papa cassauit, & reprobauit hanc synodum,tanquam obreptitiam,& iniuriosam Apostolicæ sedi, & plenum ius Metropoliticum in totam Narbonæ prouinciam, quod diuisum fuerat à synodo inter Arelatensem, & Massiliensem Episcopum, restituit Episcopo Arelatensi, prout olim fuerat, & Episcopum Massiliensem Metropolitica dignitate prorsus spoliauit. romo 6. 117. 2.

A Zosymo fuit hæc synodus acriter reprehensa, quòd causas Metropoliticas, quæ Apostolicæ sedi erant reseruatæ, sibi subreptitiè arrogando ausa fuisset iudicare, quo in Apostolicam auctoritatem turpiter impegerat. to.6. 117. 2.

Sed Bonifacius Papa synodi Taurinensis iudicium à Zosymo exufflatum reparauit concedendo ius Metropoliticum Ecclesiæ Viennensi; quod confirmauit Cælestinus Zosymi successor. to.6. 118. 1.

A Taurinensi synodo Patroclus Episcopus Arelatensis Romam appellauit. to. 6. 118. 2.

Taurinensis synodus Lazarum adhuc clericum ob patratas in Britium Antistitem Turronensem calumnias damnauit, quem postea Proclus absolutum consecrauit,licèt denuo fuerit degradatus. to.6. 119. 1.

Telesphorus Papa.

Telesphorus Papa à Magdeburgensibus fuit reprehensus, quòd præceperat clericis ieiunare per septem hebdomadas ante Pascha, quasi sit contra Paulum Apostolum docentem: *Nemo vos iudicet in cibo, & in potu*. to. 10. 464. 1; & to. 8. 438. 1; & seq; & 10.15.139. 257; & to.18. 638. 2; & to.1. 338. 2.

Item quòd noluerit sacerdotes argui à populo eos nimis efferens supra plebæios contra illud, quod scriptum est: *Omnes vos vnum estis in Christo*. to.8. 438. 1; & to. 18. 638. 2; & 10.1. 338. 2.

Item quòd numerum missarum, & missæ ceremonias auxerit; cùm tamen cœna Domini instituta non fuerit propter missam, nec propter ceremonias. tom. 8. 438. 1; & to.18. 638. 2.

Varia conuicia hæreticorum in Papam Telesphorum. to.8. 438. 1; & seq.

Insuper fuit accusatus, quòd in Natali Domini tres missas dicendas esse decreuerit. tomo 15. 139. 257; & to.18. 638. 2; & to. 1. 338. 2.

Telesphorus fuit Pontifex nonus à S. Petro, & martyrio consummatus fuit teste Irenæo. to.18. 638. 2.

Fuit adeo propinquus temporibus Apostolorum, vt cum D. Petro, Paulo, & Ioanne loqui potuerit. to.18. 638. 2; & to.1. 338. 2.

Damnauit Tatianum Principem Encratitarum, seu continentium. to.1. 232. 2.

Insuper damnauit Marcionem, qui testamentum vetus, tanquam à malo Deo prolatum, respuebat; nouum verò ex animi sui sententia mutilabat obliterans, quæ eius hæresi videbantur contraria; præcipuè quæ Christi Domini carnem, quam negabat, attestabantur. to.1. 232. 1; & seq.

Item damnauit Appellem, & alios Valentinianorum sectarios. to.1. 232. 1; & seq.

Docuit Hierarchicum Ecclesiæ ordinem fuisse à Christo Domino institutum, & ideo viros ordinis sacri, & Ecclesiastici viris plebæis esse anteponendos. to.1. 338. 2.

Nullo modo errauit in fide, nec potuit errare loquens ex cathedra. to.15. 139. 257.

Tolerauit morem Asianorum celebrantium Pascha more Iudaico ob pacem Ecclesiæ. to.6. 893. 2; & to.10. 452. 2.

Templa.

Templorum inuasores, contemptores, & direptores prodigiosè fuerunt à Deo puniti. to.1. 552. 2; & seq.

Charibertus Rex immisit equos in quoddam prædium ereptum Ecclesiæ, qui statim in furiam versi partim se præcipitarunt è rupibus, partim fuerunt excæcati, partim sepium palis remanserunt infixi, & partim se se inuicem occiderunt. to.1. 552. 1.

Theodobertus Rex superato Gundebaldo Duce Turronensium,Pictauiensium,& aliarum Ciuitatum templa vastauit, euertit, & incendit; sed vastatores, & incendiarij reuertentes statim suis iaculis se se confoderunt. to.1. 552.1.

Alij apud CiuitatemConuenienfem templum S. Vincentij effractis foribus ingressi omnia diripuerant trucidatis omnibus, qui intra illud confugerant; & statim alij à Dæmonibus vexari, alij in Garumna fluuio submersi, alij diuersorum morborum generibus enecati sunt. to.1. 552. 1.

Ruccolenus minister Chilperici Regis obsidebat Ciuitatem Turonensem, & eos, qui ad templum S. Martini confugerant, requirebat à clericis minans se omnia incendio consumpturũ; sed facta oratione ad S.Martinum Ruccolenus morbo regio, & Herodiano percussus interijt. to.1. 553. 2.

Gomacharius Arianus agrum Ecclesiæ S.Andreæ peruaserat, & statim febre ardentissima fuit correptus; sed promittens restituere, quod rapuerat, conualuit; promissa tamen non soluens iterum febri inflammatus, quamuis reddere duplum promitteret, interijt. to.1. 552. 2; & seq.

Chilpericus Rex proprium filium, qui ei arma

ma moueat, & superatus à Patre ad Ecclesiam confugerat, vi ex templo extrahere volens statim interijt, vxore, & omnibus alijs filijs extinctis. to.1. 554. 1.

Temporalia.

Temporalia ordinantur ad spiritualia, tanquam inferius ad superius; non autem è contra. to.3. 616. 2.

Temporalia absolutè loquendo non cadunt sub merito, nisi quatenus vtilia sunt ad spiritualia. to.3. 616. 2.

Pro rebus temporalibus, vt ordinatis ad spiritualia, possunt fieri indulgentiæ, non autem simpliciter, & absolutè loquendo; primo enim modo non datur spirituale pro temporali. to.9. 695. 1.

Temporalia etiam ordinata ad spiritualia sunt subsidia minùs necessaria, quàm spiritualia. to.9. 695. 1.

Temporalia possunt dupliciter accipi; scilicet secundùm se absolutè, & prout ordinantur ad spiritualia. to.9. 695. 1.

Bona temporalia à Principibus sæcularibus donata sunt Ecclesiæ principaliter; Papæ verò tradita sunt tanquam talium bonorum dispensatori; ideo dominium temporalium principaliùs conuenit Ecclesiæ, quàm Papæ. to.9. 804. 2.

Discrimen inter potestatem clauium, & dominium rerum temporalium. to.9. 804. 2.

Bona temporalia per se loquendo bonis spiritualibus subordinantur. to.2. ex Adolpho. 68. 2.

Spiritualia sunt temporalibus digniora; sicut animæ corporibus sunt pretiosiores. to. 3. 30. 1.

Temporalia sunt accessoria spiritualium iuxta illud Matth. 16. *Quærite primùm Regnum Dei, & hæc omnia adijcientur vobis*; ideo sequuntur naturam spiritualium; quia accessorium ex sua natura sequitur principale. to.3. 30. 1.

Temporalia bona Ecclesiarum, & clericorum libera sunt ab omni seruitio temporali. tomo 3. 53. 2.

Temporalia bona, cùm donantur Ecclesiæ, transeunt ad illam cum suo onere, ideo Ecclesia pro illis soluit tributum. to.3. 53. 1.

Temporalia dominia sunt occasio cupiditatis, & viscus quodammodò animæ. to. 3. 65. 1.

Spes adipiscendi bona temporalia est charitatis venenum; ideo à corde est extirpanda. to.3. 65. 2.

Temporalia bona habere, & possidere clericis non prohibetur, sed ea debent dispensare, & cor ab auaritia eleuare. to.3. 65. 2.

Temporalia possunt in certis causis dispensari ab habentibus potestatem spiritualem; non tamen regulariter debent temporalia administrare, quia occupatus rebus spiritualibus non debet rebus temporalibus implicari. to.3. 158. 1.

Temporalia, quæ connectuntur cum spiritualibus, debent administrari à personis spiritualibus, vt sunt decimæ, matrimonia, controuersiæ criminales, bona Ecclesijs à Principibus, vel ab alijs fidelibus donata. to.3. 158. 1. & seq.

Temporalia supererogari debent multipliciter, scilicet debita pauperibus remittendo, & necessaria indigentibus largiendo. to.3. 357. 1. & seq.

Tempus.

Tempore inhabili aliquid gerere; vel gerere tempore habili; & eius effectus differre in tempus inhabile, paria sunt. to.4. 479. 43.

Tempore Vrbani VI. vsque ad tempora Eugenij IV. qui fuerint Pontifices legitimi, & schismatici? to.13. 131. 2.

Tempore Victoris Papæ tres synodi fuerunt celebratæ circa Paschæ celebrationem; vna in Asia; secunda Romæ; & tertia Cæsareæ Palestinæ. to.13. 477. 2.

Temporis variatio circa aduentum D. Petri Romam vertit factum in dubium, nec illud infirmat. to.3. 820. 1.

Apud veteres historicos nihil magis desideratur, quàm temporum ratio, & concordantia. to.17. 605. 1.

Græci, & Barbari Auctores in temporum rationibus maximè discordant inter se. tomo 17. 605. 1.

Hebræi inter se ipsos non consentiunt in constituendis annis creationis Mundi. to. 17. 605. 1.

Septuaginta Interpretes circa tempus ante diluuium multa annorum centenaria supra Hebraica Biblia addiderunt. to.17. 605. 1. & seq.

Circa tempus mortis Christi Domini magna controuersia est inter Auctores; aliqui enim volunt mortuum esse ætatis anno trigesimo primo; alij trigesimo tertio; alij trigesimo quarto; alij quadragesimo; & alij quadragesimo sexto. to.17. 605. 2.

Tempus ad celebrandum concilium non est determinatum, sed in arbitrio Papæ relictum. to.9. 61. 6.

Aliquando fuit præfixum tempus vnius anni, & quod de anno in annum deberet celebrari. to.9. 61. 8.

Postea fuit statutum tempus de decennio in decennium, vt videre est *in constitut. frequens*. to.9. 61. 8.

Modicum tempus censetur illud, infra quod potest deliberari super facto, & super iure, quod aliquando potest esse vnius mensis, quandoque duorum, quandoque trium mensium secundùm qualitatem facti, & casus contingentis, & secundùm arbitrium, & consilium boni viri. to.9. 126. 173.

Aliquando ex temporis lapsu inducitur quædam tacita renunciatio. to.9. 277. 46.

Lapsus temporis concessi ad petendam possessionem bonorum inducit priuationem vlteriùs petendi, & operatur ius deuolutiuum; secus vbi tempus non inducit tacitam renunciationem; vt in l. prima. to. 9. 277. 46.

Tempus assignatum hæreticis ad pœnitendum habetur apud Doctores in cap. *ad abolendam*; & in cap. *excommunicamus*; & in cap. *vt commissi* de hæres. in 6. to.9. 406. 50.

Tentatio.

Tentari à Diabolo cur Christus Dominus in deserto se permiserit? to.16. 367. 2.

Ad sui exemplum nos tentari permisit, vt faciat in tentatione prouentum. to. 16. 367. 4.

Tentatio aperit nobis viam, vt intremus in gloriam suam. to.16. 367. 2.

Teristrum.

Tsristrum, quod assumpsit Thamar depositis vestibus viduitatis Gen.38; fuit leuissima,& subtilissima vestis, quæ est optima contra feruentissimos æstatis calores. to.3. 233. 1.

Significauit corporis extenuationem contra libidinis incentiua. to.3. 233. 1.

Terminus.

Terminus collectiuus signo vniuersali affectus distribuitur secundùm distributionem accommodam, hocêst aliqua aliquibus, & alia alijs; non autem distribuitur secundùm distributionem absolutam, & vniuersalem. to.9. 655. 1.

Termini circumscribentes vndequaque Germaniam. to.3. 782. 2.

Terra.

Terræ vniuersæ nomine aliquando significantur prouinciæ totius Orbis quantùm ad illius spatium, & amplitudinem; aliquando verò non intelliguntur, nisi potiores illius partes. to.4. 712. 15.

Terra corrupta est coram Deo, & repleta est iniquitate. to.6. 3. 4.

Terræ amplitudo Cœli spatio comparata obtinet vnius puncti rationem. to.3. 51. 2.

Terrenum.

Terrena pertinent ad vetus testamentum, quia pertinent ad veterem hominem, qui erat terrenus. to.13. 422. 1.

Terrena in nouo testamento non promittuntur in mercedem, sed adduntur ad vitæ sustentationem, & necessitatem; in quo nouum à veteri testamento distinguitur. to.13. 422. 1.

Territorium.

Territorium quomodò, & vnde dicatur? to.9. 155. 48.

Iurisdictio est supra territorium, sicut nebula supra paludem, ex qua per actionem Solis potentiam generatur. to.9. 155. 48.

Territorium non arguit iurisdictionem esse ordinariam. to.4. 724. 72.

An potestas, & auctoritas fori pœnitentialis limitetur ad territorium, sicut limitatur ad illud potestas, & auctoritas fori contentiosi? to.9. 155. 48.

Tertullianus.

Tertullianus, cùm adhuc inter catholicos versaretur, sub prætextu, quòd quæcunque essent hæreticorum, debet Ecclesia execrari, adeòque etiam hæreticorum baptismum, seduxit Agrippinum Episcopum Carthaginensem, vt collecto Episcoporum Africæ, & Numidiæ Concilio canonem de rebaptizandis hæreticis statueret. to.1. 110. 1.

Tertullianus, cùm adhuc esset catholicus, quoscumque hæreticos ad Ecclesiam Romanam prouocabat. to.1. 141. 1.

Docuit interpretationem Diuinarum scripturarum non esse quærendam apud hæreticos; illic enim non est quærenda veritas, vbi non inuenitur; nec pulsandum, vbi nemo est, qui aperiat; nec petendum, vbi non auditur. to.1. 237. 1.

Tertulliani carmina de irritis hæreticorum conatibus, & de Pontificum Romanorum cautela in non admittendis hæreticis ad communionem Ecclesiasticam. tom.1. 353. 1.

Idem contra Nouatores de eo, quod à nobis est credendum, & requirendum, vt credamus. to.1. 360. 1.

Eiusdem sententia contra pudorem, & verecundiam in confitendis peccatis. tomo 1. 389. 1.

Egregium Tertulliani testimonium de primatu Ecclesiæ Romanæ. to. 1. ex Tannero. 18. 112.

Eiusdem testimonium, quo confessus fuit Romani Pontificis dignitatem. to.16. 216.2.

Tandem à pseudoparocleto seductus in sectam Cataphrygum miserrimè prolapsus fuit. to.1. 288. 2.

Pœnitentes mœchos ad Ecclesiam virginem recipi non debere asserebat. to. 1. 288. 2; & seq.

Post ingentes pro Ecclesia Catholica exantlatos labores hæresim Montani Principis Cataphrygarum edocuit. to.1. 353. 2.

Inter Tertulliani errores numeratur, quòd docuerit magis licere per disciplinam Christianum occidi, quàm occidere; cùm tamen in bello iusto, & per legitimos magistratus liceat etiam occidere. tomo 2. ex Adolpho. 91. 1.

Primus omnium hæreticorum in Romanum Pontificem se se inuexit acerrimè. to. 10. 304. 1.

Libro contra Praxeam accusauit Montanismi Zephyrinum Papam, à quo teste Eusebio fuerat condemnatus. to.10. 464. 2.

Summis laudibus extulit Proclum inter Montanistas celeberrimum. to.10. 464. 2.

Fuit Afer patria presbiter Agrippini Episcopi Carthaginensis, cui persuasit rebaptismum. to.6. 225. 2.

Quamuis infensissimus esset Romano Pontifici, attamen confessus fuit illius primatum. to.16. 53.1.

Docuit Ecclesiæ Africanæ auctoritatem esse ab Ecclesia Romana, non à S. Petro receptam. to.6. 225. 2.

Professus fuit originem Ecclesiæ Africanæ esse Apostolicis temporibus posteriorem. to. 6. 225. 2.

Asseruit Ecclesias Apostolicas esse duplicis generis, alias scilicet per fundationem Apostolicam, quia ab ipsis Apostolis immediatè fuerunt fundatæ; alias verò per solam Apostolicæ doctrinæ consanguinitatem. to.6. 225. 2.

Primus omnium sensit, & docuit baptismum ab hæreticis collatum inualidum esse, & ideo repetendum. to.11. 52. 52.

Dixit Montanum esse Spiritum sanctum; & Spiritum sanctum plura dixisse in Montano, quàm in Christo Domino. tomo 11. 399. 2.

Proprio iudicio excœcatus se se inuexit contra Zephyrini decretum mœchis, & lapsis fornicarijs pœnitentibus, & petentibus veniam illam spondentis, de quo librum contra Ecclesiam composuit, & euulgauit. to.11. 515. 2.

A Zephyrino cum suis hæresibus fuit damnatus; ob quod incepit furere contra Catholicos, & tentauit Papæ reconciliari, sed frustra, & in cassum. to.15. 57. 448.

Dum docuit Imperatorem habere à Deo suam dignitatem, non recognoscere maiorem, nisi Deum, soli Deo esse secundum, ab ipso

accepisse imperium, in Dei solius potestata esse, dum solo vero Deo est minor; locutus fuit solùm de dignitate sæculari absolutè, non autem comparatiuè ad dignitatem Ecclesiasticam, à qua potest iudicari, si in idololatriam inciderit. to.9. 824. 1.

Testamentum vetus.

Testamentum vetus quos libros canonicos in se ipso comprehendat, declarauit Concilium Tridentinum. to.16. 412. 2.

Post captiuitatem Babylonicam, quando post diuturnum septuaginta annorum exilium Vulgus Hebræum linguam maternam oblitum erat, fuit primò translatum in linguam Syriacam, seu Chaldaicam, qua Hebræi eo tempore vtebantur, à tribus Viris; quorum vnus Onchelos vocatus transtulit legem, Ionathas Prophetas; & Rabbi Ioseph psalmos, prouerbia, Iob, & alia, quæ agiographa nuncupantur. to.16. 413. 3.

Secundò fuit translatum tempore Regis Ptolomæi Philadelphi per septuaginta Interpretes iussu Eleazari Summi Sacerdotis; licèt aliqui velint fuisse septuaginta duos; senos scilicet ex vnaquaque tribuum duodecim. to.16. 413. 3.

Tertiò fuit translatum in linguam Græcam post Christi Domini passionem tempore Adriani Imperatoris à quodam Aquila Syrophensi. to.16. 413. 3.

Quartò fuit translatum post quadraginta, & sex annos sub Seuero Imperatore ab Immacho Samaritano. to.16. 413. 3.

Quintò fuit translatum sub Commodo Imperatore à Theodotione Ephesino. tomo 16. 413. 3.

Sextò sub Caracalla ab incerto Auctore, & eius translatio in Iericho operta dolio inuenta est. to.16. 413. 3.

Septimò ab incerto pariter Auctore sub Alexandro Mammea Imperatore Nicopoli Epiri oppido, & promontorio. tomo 16. 413. 3.

Octauò translatum fuit à Luciano Martyre, & Eremita apud Nicomediam, & hæc versio propria Luciani manu scripta inuenta fuit sub Constantino Magno Imperatore. to.16. 413. 3.

Testamenti veteris præcepta moralia, vt præcepta Decalogi, & alia, quæ pertinent ad morum ædificationem, adhuc vigent, & sunt obseruanda; ceremonialia autem, & legalia, quia erant vmbræ, & figuræ, adueniente luce veritatis cessarunt. tomo 16. 413. 4.

Ex Testamento veteri sumendus est sensus literalis, & historicus ita, vt credamus sic contigisse, quod legimus; sicuti factum narratur. to.16. 413. 4.

Insuper in Testamento veteri tenendus est sensus allegoricus, anagogicus, & tropologicus. to.16. 413. 4.

Quanuis testamenti veteris versiones multæ sint; attamen verior electa fuit à Papa. to.16. 413. 4.

Testamentum vetus testamento nouo est coniungendum, non disiungendum, vt fecerunt Manichæi, & Marcionistæ. to.16. 413. 4.

Inter libros testamenti veteris etiam libri Machabæorum sunt venerandi teste D. Hieronymo. to.16. 413. 4.

Testamenti veteris figuræ idem prorsus sunt, ac prophetiæ, enunciationes, & promissiones Ecclesiæ catholicæ. to.4. 734. 28.

Testamentum vetus fuit vmbra, non autem imago futurorum. to.3. 117. 1.

Sicut controuersiæ fidei in veteri Testamento deferebantur ad Iudicem Ecclesiasticum; ita in nouo Testamento ad Iudicem Ecclesiasticum sunt deferendæ. to.4. 815. 82.

Veteris testamenti præcepta iudicialia non militant pro tempore isto, quo iam cessarunt. to.4. 815. 82.

In Testamento veteri plures libri citantur, qui modò non extant. to.9. 731. 2.

Testamentum vetus fuit figura noui testamenti, quia omnia in figuris contingebant illis. to.5. 647. 2.

In testamento veteri semper fuit vnus Iudex, qui omnibus præerat in ijs, quæ ad legem, & Religionem spectabant. to.5. 648. 1.

Testamentum nouum.

Testamentum nouum constat ex quatuor Euangelijs, ex Epistolis D. Pauli, ex Actis Apostolorum, ex septem epistolis canonicis, & ex Apocalypsi B. Ioannis Apostoli. to.16. 413. 6.

Inter omnes libros veteris, & noui testamenti eminet liber Euangeliorum, à quo nostra salus dependet. to.16. 413. 6. & seq.

Testamento nouo ab Hereticis fuerunt inserta Euangelia Thomæ, Andreæ, Thaddæi, & Barnabæ, quæ tamen ab Ecclesia fuerunt reprobata, vt habetur dist. 15. *cap. Sancta Romana Ecclesia*. to.16. 414. 9.

Testamenti noui plurimos textus adulterauit Hæreticorum impudentia, & temeritas. to.16. 414. 11.

Testamentum nouum plura continet de præcepto obseruanda, & plura de consilio. to.16. 414. 14.

In testamento nouo fuit necessaria supremi, & visibilis Magistri auctoritas, qui nos Spiritu sancto assistente doceret veritates, à quibus salus nostra dependet. to.16. 414. 14. & seq.

Testamentum Christi Domini.

Testamentum Christi Domini fuit verum testamentum, quia plura reliquit, non nisi post suam mortem exequenda. to. 11. 21. 2. & seq.

Christus Dominus nuncupatorio testamento coram toto cœtu Apostolico instituit Petrum Pontificiæ potestatis hæredem. to. 11. 22. 1.

Testamentariæ institutioni Christi Domini non officit, quòd non ad præsens, sed ad futurum tempus referri videantur verba, quibus Petrum hæredem instituit; quia voluntas Christi Domini est immutabilis simpliciter, non mutabilis, sicut aliorum hominum voluntas, quæ propterea in instituendis testamentis propter suam mutabilitatem vti debet verbis de præsenti. to.11. 22. 1.

Virtute testamenti Christi Domini omnes Romani Pontifices Oecumenicam totius Ecclesiæ potestatem tanquam ad se hæreditaria successione deuolutam optima fide adiuere statim, ac legitimè fuerunt electi. to.11. 22. 1. & seq.

Vsucapio, quo Romani Pontifices habentes iustam

iustam causam existimandi se esse veros Christi Domini hæredes ceperunt illius hæreditatem, probat verum esse eius testamentum. to. 11. 22. 1; & seq.

Testamentum hominis.

Testamentum definitur voluntatis nostræ iusta sententia de eo, quod quis post suam mortem fieri velit. to. 11. 21. 2.

Testamentum sine scriptis primùm exigit, vt testator palam voce sua hæredem instituat. to. 11. 22. 1.

Testamentum debet fieri per verba de præsenti, non de futuro. to. 11. 22. 1.

Qui iustam causam habuerit existimandi se institutum fuisse hæredem in testamento, pro hærede vsucapit is, qui putat se hæredem, quamuis reuera hæres non sit. to. 11. 22. 1.

Peremptoria præscriptionis exceptio firmat hæreditatem, quam quis putat bona fide ex testamento relictam. tomo 11. 22; 1; & seq.

Qui non potest institui hæres in testamento, non potest vsucapere pro hærede. to. 11. 22. 2.

In testamentis, quibus pietatis causa relinquuntur bona Ecclesiæ, sufficiunt duo, vel tres testes tantùm ex Alex. III. in cap. *cùm esses* de testam; in alijs verò requiruntur septem testes. to. 4. 814. 80.

Testamenta, quæ fiunt inter liberos, numerum septem testium exigunt ad euertendas falsitates, & malignitates, quæ possent oriri, & obrepere. to. 4. 815. 80.

Testamentum non est validum, nisi sit factum cum libertate consensus. to. 9. 116. 129.

Testamentum, quod fit inter liberos, tacitè dicitur continere clausulam derogatoriam ad alia subsequentia. to. 9. 181. 14.

Per subsequens testamentum factum inter liberos non censetur reuocatum primum testamentum, nisi in secundo fiat specialis mentio. to. 9. 181. 15.

Nec sufficit generalis clausula cassans, & reuocans omne aliud testamentum prius factum. to. 9. 181. 15.

Principis priuilegium non cassat testamentum, quia testamentum fauorabilius est, quàm priuilegium Principis. tomo 9. 320. 59.

Testes.

Testis non est Iudex, nec Iudex testis; sed coram Iudice adducitur testis, vt Iudex veram possit proferre sententiam. to. 3. 828. 2; & 829. 2;

Testes in testamentis inter liberos debent esse septem; at in causis pijs sufficiunt duo, vel tres. to. 4. 814. 80.

Testes contra Papam sufficiunt duo, tomo 9. 453. 1.

Testes in damnatione Cardinalium aliquando debent esse septuaginta duo, aliquando quadraginta sex, aliquando viginti sex. to. 9. 453. 1,

Testes quadraginta quatuor requiruntur, vt Cardinalis præsbiter conuincatur, & damnetur; & viginti quatuor testes requiruntur, vt conuincatur, & damnetur Cardinalis diaconus. to. 1. 408. 1.

Testimonia.

Testimonia Summorum Pontificum attestantium Ecclesiæ Romanæ primatum. to. 10. 50. 1; & seq.

Testimonia S. R. E. Cardinalium asserentium Pontificum Romanorum primatum. to. 10. 51. 2; & seq.

Testimonia Patriarcharum Orientis confitentium Romanum Pontificem esse caput vniuersalis Ecclesiæ. to. 10. 53. 2; & seq.

Testimonium S. Athanasij, & omnium Episcoporum Thebaidorum, & Lybiorum Ægypti Romanorum Pontificum implorantium auxilium. to. 10. 54. 2; & seq.

Testimonia Scholasticorum, & aliorum Doctorum affirmantium primatum Romani Pontificis. to. 10. 55. 2; & seq.

Testimonia Conciliorum confitentium Papæ potestatem in totam Ecclesiam. to. 14. 138. 1; & seq.

Testimonia Conciliorum asserentium superioritatem ad totam Ecclesiam. to. 11. 398. 2; & seq.

Testimonia Conciliorum statuentium eius supremam potestatem Romanorum Pontificum. to. 18. 188. 1.

Testimonia Conciliorum decernentium supereminentiam Summorum Pontificum. to. 1. 151. 2.

Testimonia Conciliorum asserentium Ecclesię Romanæ primatum. tomo 15. 297. 2; & to. 12. 97. 1; & to. 13. 223. 2; & 264. 2.

Testimonia Conciliorum confitentium Diui Petri, & omnium Romanorum Pontificum illius successorum principatum in totam Ecclesiam esse de iure Diuino, non de iure humano Ecclesiastico. tomo 19. 343. 1; & seq.

Testimonia, quibus probatur Romani Pontificis infallibilitas. to. 10. 335. 2; & seq; & 348. 2; & 356. 2; & seq; & 361. 2; & seq; & 366. 2; & seq; & 388. 1; & seq; & to. 15. 26. 131; & to. 11. 458. 2; & to. 7. 676. 2; & seq; & 691. 1; & seq; & 694. 1; & seq.

Testimonia, quibus comprobatur Romanum Pontificem esse omnium magistrum, & infallibilem interpretem fidei. to. 13. 225. 2.

Testimonia potestatis Romani Pontificis in definiendis fidei controuersijs. to. 8. 386. 2; & seq; & to. 14. 138. 1; & seq.

Testimonia Imperatorum asserentium Romanum Pontificem esse infallibilem. tom. 12. 80. 2.

Testimonia Imperatorum affirmantium omnes fidei controuersias deferendas esse ad Romanum Pontificem. to. 12. 96. 2.

Testimonium, quo asseritur Concilium etiam generale sine Papa esse illegitimum. to. 18. 11. 2.

Testimonium, quo firmatur sine Romani Pontificis auctoritate nullum posse celebrari Concilium, nec vllum Episcopum posse à quoquam iudicari, suspendi, deponi, aut damnari. to. 11. 13. 3.

Testimonia superioritatis Romani Pontificis ad Concilia generalia. to. 7. 557. 2; & seq; & to. 11. 396. 2; & seq.

Testimonia, quibus asseritur in solo Romano Pontifice esse potestatem congregandi Concilia generalia. to. 6. 620. 1.

Testimonia, quibus ostenditur potestas Romani Pontificis in Reges, & Principes. to. 7. 357. 2; & 376. 1; & seq.

Testimonia asserentia Ecclesiæ Romanæ veritatem. to. 10. 224. 2.
Testimonia, quibus ostenditur Papam à nemine posse iudicari. to. 11. 435; & 436. 1; & seq.
Testimonium, quo monstratur vineam Domini commissam fuisse Romano Pontifici, to. 6. 444. 2.
Testimonia, quibus asseritur Romanum Pontificem semper odio habitum fuisse ab hæreticis. to. 12. 108. 1.
Testimonia Imperatorum attestantium Romano Pontifici deferendam esse omnem obedientiam, & reuerentiam. tomo 12. 101. 2.
Testimonia Imperatorum asserentium peccare eos, qui non præstant reuerentiam, & obedientiam Romano Pontifici. tomo 12. 101. 1.
Testimonia Imperatorum confitentium Romanos Pontifices esse veros D. Petri successores. to. 13. 26. 5.
Testimonia Conciliorum asserentium D. Petri primatum. to. 14. 45. 1; & 95. 2; & to. 10. 11. 1; & to. 11. 263. 7; & to. 7. 37. 1; & to. 15. 177. 1; & 233. 16.
Testimonia asserentia Romanum Pontificem in Ecclesiæ primatu D. Petro succedere. to. 3. 345; & seq; & to. 10. 11. 2; & to. 12. 586. 1.
Testimonia comprobantia D. Petri primatum in totam Ecclesiam, & in alios Apostolos. tomo 2. ex Pigbio. 13. 1; & seq; & to. 1. 47; & seq; & to. 4. 159. 2; & 759. 110; & to. 5. 177. 1; & seq; & to. 7. 37. 1; & to. 11. 263. 7.
Testimonia ostendentia Petri primatum in totam Ecclesiam esse de iure Diuino, non humano. to. 19. 343. 1; & seq.
Testimonium scriptoris canonici potiùs Diuinum est, quàm humanum. tomo 4. 798. 136.
Testimonium sui non semper est quærendum, sed testimonio alterius est standum. to. 4. 799. 139.
Testimonia humana tunc repulit Christus Dominus, quando à suis falsarijs concriminatoribus poterant pati repulsam. to. 4. 799. 140.
Testimonia Diuinarum Scripturarum, quibus ostenditur Romanum Pontificem esse in terra maximum controuersiarum Iudicem. to. 4. 787. 55; & seq.
Testimonia Scripturarum, quibus hæretici conantur ostendere Romanum Pontificem non esse in terris Magistrum, & Iudicem controuersiarum, explicantur. to. 4. 796. 124; & seq; & 798. 132; & seq; & 799. 141; & seq; & 800. 145; & seq; & 801. 152; & seq.
Nonnulla testimonia Euangelistarum contra auctoritatem Romani Pontificis ab hæreticis obiecta diluuntur. to. 13. 191. 2.
Testimonium solemne Ecclesiæ primitiuæ, quo ostenditur D. Petri primatus. tomo 3. 805. 2.
Testimonia varia Sanctorum Patrum, Euangeliorum, & aliorum Doctorum à schismaticis contra D. Petri primatum obiecta secundùm verum sensum explicantur. to. 3. 900. 1; & seq.
Testimonium plurium præferendum est testimonio paucorum. to. 19. 31. 1.

Tessalia.

Tessalia, & aliæ Illyrici prouinciæ iuxta consuetudinem omni tempore obseruatam, & sacris canonibus firmatam semper fuerunt subiectæ Patriarchatui Romano. to. 11. 212. 81; & seq.
Tessaliæ Metropolita Stephanus Larissæ Episcopus Probiani, & aliorum suorum suffraganeorum factione irregulariter Episcopatu priuatus à Patriarcha Constantinopolitano Epiphanio appellauit ad Apostolicam Sedem, to. 11. 212. 81; & seq.

Textus.

Textus sacræ Scripturæ: *Ipsa conteret caput tuum*: concordatur cum verbo Hebraico. to. 13. 148. 1.
Textus Matth. 4. *Vade post me, Sathana, scandalum es mihi*: explicatur de ambitu primatus. to. 4. 761. 113.
Textus: *Reges Gentium dominantur, &c.* assignat discrimen inter dominium Gentilium, & Prælaturam Christianorum. to. 4. 761. 117.
Textus: *Neque Titus compulsus est circumcidi, sed propter subintroductos falsos fratres*: ad quos sit referendus? to. 4. 765. 135.
Textus 1. Cor. 5. *Ego sum Pauli, ego Apollo, ego Cephæ*: explicatur. to. 4. 766. 139.
Textus: *Dicite Discipulis eius, & Petro, quia surrexit Dominus*: quid significauerit? to. 4. 767. 143.
Textus Isaiæ 54. *Dabo vniuersos filios tuos doctos à Domino, & multitudinem pacis*: explicatur. to. 4. 796. 124.
Textus Hierem. 31. *Dabo legem meam in cordibus eorum*: quomodò sit intelligendus? tomo 4. 796. 124; & seq.
Textus Matth. 7. *Attendite à falsis Prophetis, &c.* quem sensum habeat? to. 4. 798. 133; & seq.
Textus Matth. 23. *Nolite vocari Rabbi*: quomodò sit accipiendus? to. 4. 798. 135.
Textus: *Ego testimonium ab homine non accipio*: quomodò sit intelligendus? to. 4. 798. 136; & seq.
Textus Io. 7. *Si quis voluerit voluntatem eius facere, cognoscet de doctrina mea, vtrum ex Deo sit*: explicatur. to. 4. 799. 141; & seq.
Textus Io. 10. *Oues meæ vocem meam audiunt, & sequuntur me*: exponitur. tomo 4. 800. 145.
Textus Rom. 12. *Habentes prophetiam secundùm rationem fidei*: quomodò sit explicandus? to. 4. 801. 150.
Textus 1. Cor. 2. *Spiritualis omnia dijudicat*: quomodò à S. P. Augustino exponatur? to. 4. 801. 152.
Textus 1. Cor. 12. *Spiritus diuidit singulis, prout vult*: cum Græca versione concordatur. to. 4. 802. 157.
Textus 1. ad Tessalonic. 5. *Omnia probate, & quod melius est, tenete*: ad Prælatos dirigitur. to. 4. 802. 159; & seq.
Textus: *Tu es Petrus, & super hanc petram, &c.* varij sensus, & intellectus. to. 4. 291. 1, & seq.
Textus: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: quomodò sit intelligendus? tomo 4. 292. 3; & 295. 4; & to. 9. 177. 33.

Verba:

Verba: *Tibi dabo*: designant electionem; & verba: *Pasce oues meas*: designant confirmationem. to.9. 195. 5.
Textus: *Tibi dabo claues*: tria habet consideranda: scilicet potestas Ecclesiastica se extendens ad plura; liberalitas Diuina illam gratis concedens; & sublimitas Papalis illam plenè suscipiens. to.4.63. 1.
Textus vnius optimi auctoritas magis valet, quàm mille textus minoris institutionis. to.19. 7. 2.

Thamar.

Thamar, vt euaderet periculum incestus, dixit ad Ammon: *Loquere ad Regem, & non negabit me tibi*. to. 5. 174. 207.
Thamar non erat filia Dauid, sed soror Absalon genita ex matre illius ab alio viro. to. 5. 174. 207.
Fuit forsan filia Dauid ex adoptione, non ex generatione. to. 5. 174. 207.

Tharasius.

Tharasius Episcopus Constantinopolitanus in VII. Synodo epistola ad omnes Orientis Episcopos confessus fuit Spiritum sanctum procedere à Patre per Filium. tom. 3.679. 2.
Particula *per* à Tharasio posita idem significat, ac particula *ex*, vel *à*; vt colligitur ex SS. Patribus. tom. 3. 679. 2; & 680. 1; & seq.
Iosephom quendam exauctorauit, quia Theodoram superinductam Constantini Imperatoris pellicem coronasset. to. 1. 103. 1.

Theilo, & Thearistus.

Theilo, & Thearistus Constantinopolitani transtulerunt de Greco in latinum canones Concilij Nicæni. to. 3. 631. 1.
Secundùm versionem Theilonis, & Thearisti Constantinopolitanorum canones apud Arabes sunt octoginta. to. 3. 631. 1.

Thelensis Synodus.

Thelensis est legitima, & vera, non spuria & supposititia. to. 6. 236. 2.
Appellata fuit Teleptensis, & Zellensis. to. 6. 236. 2.

Theodobertus Rex.

Theodobertus Rex Francorum annoentibus Patribus Concilij Aurelianensis decreuit, ne quisquam clericus, vel laicus, cuiuscumque gradus fuisset, auderet clericum quemlibet ad iudicium sæculare pertrahere. to. 1. 551. 2.
Eodem Theodoberto auctore Patres Concilij Auernicnsis damnauerunt eos, qui à Regibus bona Ecclesiæ pauperum vsui inseruientia impetrarent; & qui potiùs Regum fauore, quàm meritis Episcoparum obtinerent. to. 1. 551. 2.
Innouauit leges Ecclesiasticas, quibus antiqua Ecclesiarum iura penitus illibata seruarentur. to. 1. 551. 2.
Theodobertus Rex superato Gundebaldo Duce Turonensium, Pictauiensium, & alia rum Ciuitatum Ecclesias vastauit, euertit, incendit, clericos interfecit, monasteria virorum deiecit, puellis illusit; fuitque eo tempore peior in Ecclesijs gemitus, & vlulatus, quàm tempore persecutionis Diocletiani. to. 1. 552. 1.
Illius tamen milites seuerissimè à Deo fuerunt puniti, propterea enim lanceis se ipsos occiderunt. to. 1. 552. 1.

Theodora Imperatrix.

Theodora vxor Iustiniani Imperatoris honorificentissimè excepit Constantinopoli Agapetum Papam. to.7.163.2.
Mortuo Agapeto rogauit Sylnerium eius successorem, vt Anthemium Constantinopolitanum Episcopum ab Agapeto damnatum, & depositum in pristinam dignitatem, & Constantinopolitanam Ecclesiam restitueret. to. 7. 164. 1.
Bellisario Belli Duci precepit, vt simulata calumnia Sylnerium in exilium mitteret, quia sui Prædecessoris acta contra Anthemium nullo pacto se reuocaturum respondisset. to. 7. 164. 1.
Defuncto Sylnerio Theodora fauit Vigilio, vt Pontifex eligeretur eo pacto, vt restitueret Anthemium; sed factus Pontifex Theodoræ rescripsit se illicitè promissa seruare non posse. to. 7. 164. 1; & to. 1. 128. 2.
Theodora ob repulsam Vigilij indignata egit cum Iustiniano, vt Vigilium multis affectum iniurijs in insulam Proconipsum, & Gypsum relegaret, vbi vixit vsque ad mortem Theodoræ, & postea restitutus fuit. to. 7. 164. 1.
Theodoræ blanditijs captus Iustinianus in hæresim lapsus fuit, & improuisa morte occubuit. to. 11.350.1.
Bellisarius autem Theodoræ sæuienti obsecutus dignitatibus, & diuitijs spoliatus, & oculis priuatus inter ærumnas decessit. to. 11. 350. 1.
Theodora fuit impijssima fœmina, cuius opera Anthymus, seu Anthemius Episcopus Trapezuntinus Eutychianæ hæresis occultus sectator post obitum Epiphanij Episcopi Constantinopolitani in sedem Constantinopolitanam fuit intrusus. to. 3. 730. 1.

Theodoretus.

Theodoretus à parentibus Deo dicatus ex Monachò in Syria Episcopus Cyri Antiochiæ fuit ordinatus. to. 3. 721. 1.
Mira dicendi facultate præditus plusquam decem millia Marcionitarum ad fidem conuertit. to.3.721.1.
Theodorum Mopsuestenum, & Nestorium hæresiarchas contra S. Cyrillum Alexandrinum defendit; sed postea facti pænitens deserta impietate ad Ecclesiam redijt, & editis pluribus scriptis contra Nestorium in communione catholica, & summa amicitia cum S. Leone Papa diem extremum clausit. to. 3. 721. 1.
Theodoreti epistola ad S.Leonem Pontificem, to. 3. 216. 2.
Alia eiusdem epistola ad Renatum præsbiterum de potestate Romanæ Sedis in totum Orbem; & de eius continuata, & immaculata mundicie ab hæresis fætore. tom. 1. 106. 1.
Scripserat in fauorem Nestorij indignatione commotus, quòd Patres Concilij ipso non expectato simul cum Ioanne Patriarcha Antiocheno conclusissent damnationem, & è sede expulsionem Nestorij. to. 3. 681. 1.
Theodoretus à Conciliabulo Ephesino depositus appellauit ad S. Leonem Pontificem. to. 3. 720. 1; & seq; & 531. 2; & seq; & to. 11.

11. 7. 2; & to. 18. 20. 2; & to. 3. 4. 1.
S. Leo Papa reneſtiuit Theodoretum in Epiſcopum, ſed eius cauſam non definiuit, cuius retractationem, ac definitionem delegauit Synodo Chalcedonenſi. to. 6.435. 1.
Theodoretus à S. Leone in communionem fuit ſuſceptus ea lege, vt ſe purgaret de ijs, de quibus fuerat accuſatus; & huius purgationis examen,ac definitionem S.Pontifex Synodo delegauit. to. 6. 435. 1.
Theodoreti iudicium fuiſſe delegatum Synodo Chalcedonenſi reſtatus fuit etiam Papa Vigilius in ſuo conſtituto de tribus capitulis. to. 6. 435. 2.
Degradatus fuit à latrocinio Epheſino abſens, & inauditus, & ab Impsratore Theodoſio fuit circumſcriptum intra Ciuitatem Cyteoſem exilium, & fuit vetitus Epheſum accedere. to. 6. 425.1.
Supplicauit aut ſolui circumſcriptum exilium ſaltem quoad Romanum acceſſum, vt appellationem proſequeretur; vel iuxta Imperatoris Gratiani legem ab ipſo Theodoſio confirmatam de degradatisEpiſcopis relegari à Cyro ad centum milliaria, & habitare, ac latere in Monaſterio ſuæ profeſſionis. to.6.425.2.
Theodoreti teſtimonium, quo confeſſus fuit ſupremam Romani Pontificis dignitatem. to.16.216.2.
Appellatam Theodoreti cauſam Synodus Chalcedonenſis plenè retractauit, ac interlocutorium Apoſtolicæ Sedis iudicium confirmauit, & in iudicium definitiuum traduxit. to.6. 426.2.
Retractatorium Theodoreti iudicium fieri debuit iuxta mandatum, & inſtructionem, quam miſerat S. Leo ad ſuos Legatos, vt illam Synodo communicarent. to. 6. 427. 1.
Theodoretus ab inflicta iniuria nec per Dioſcorum, nec per Domnum, nec per Flauianum, nec per vllum alium Orientalem Epiſcopum, aut per Imperij poteſtates,ſed ſolùm per Eccleſiam Romanam potuit iuuari. to.6. 428.2.
Theodoretus iam dederat cauſam ſuæ degradationis, & non lsnem ſuſpicionem Neſtorianiſmi, cùm inſurrexit nedum contra capitula, ſed etiam contra perſonam ſancti Cyrilli. to.6. 430. 2.
Falſum eſt, quòd Imperator Marcianus ſua auctoritate citra præuium S. Leonis iudicium iuſſerit Theodoretum adeſſe Chalcedonenſi Concilio; quia Concilium expreſsè aſſeruit à S. Leone fuiſſe reſtitutum. to. 6. 43. 13 & ſeq.
Theodoretus à Chalcedonenſi Synodo ſtatim communionem Epiſcopalem accepit. to.6. 428. 1.
Prouocauit ad Sedem Apoſtolicam iuxta formam canonum Sardicenſium. to. 6.141.1.
S. Leo Magnus Theodoreti appellationi ſtatim detulit ſuſpenſiuum effectum. tom. 6. 141. 13 & ſeq.
In epiſtola ad S. Leonem confeſſus fuit Theodoretus Eccleſiam Romanam eſſe Petri ſedem, & tenere in omnibus primatum. to.6. 439. 1.
Theodoretus in Concilio Chalcedonenſi ſtrenuè pugnauit pro Sedis Apoſtolicæ auctoritate, & ſe purgauit omnino à lapſu, quo ceciderat in Synodo Epheſina. to. 6. 608. 1.
Theodoretus in Concilio Chalcedonenſi fuit abſolutus,& in ſuam ſedem reſtitutus, quia anathema dixit Neſtorio, & omnibus eius ſectatoribus. to. 6. 793. 5.
Quàm magnificè ſenſerit Theodoretus de auctoritate Eccleſiæ Romanæ? tomo 6. 430. 2.
Timuit eſſe ſuſpecti apud Sedem Romanam, quia S. Cyrillo reſtiterat. to. 6. 431. 1.
S. Leo, non autem Concilium Chalcedonenſe, reparauit, & in ſuum Epiſcopatum reſtituit Theodoretum. to. 6. 533.2. & tom. 14.492.2;& to.15.523;& ſeq.
Theodoreti, & S. Cyrilli diſſenſio circa damnationem Neſtorij, & Eutychetis. to. 15. 722. 26, & 703. 50; & ſeq.
Theodoretus fuit reſtitutus à S.Leone in Epiſcopatum,& ex Imperatoris decreto potuit Synodo adeſſe. to. 15. 522. 36.
Theodoretus, cùm Synodum Chalcedonenſem fuiſſet ingreſſus, exprobratus fuit ab aliquibus Epiſcopis Ægyptijs Eutychianæ perfidiæ; ab alijs Neſtorianæ impietatis; propter quod Neſtorium abiurare fuit compulſus. to.15.522.36.
Quanuis orthodoxam de Deipara Virgine, & de vna Chriſti Domini perſona fidem eſſet profeſſus, attamen proclamabatur hæreticus à Synodo; niſi nominatim anathema diceret Neſtorio. to. 15.523.38.

Theodoricus Rex.

Theodoricus Rex Romanorum congregauit Concilium contra Symmachum Papam, vt illum iuuaret, Symmacho enim opponebatur hæreſis. to.9. 15. 50.
Theodorico præcipienti Epiſcopis Romæ congregatis in ſynodo, vt iudicarent de ijs, quæ Symmacho impingebantur, fuit reſponſum Apoſtolicæ Sedis Antiſtitem minorum non ſubiacere iudicio. tom. 13. 418.1.
Ad preces Pontificis indixit ſynodum Romę, vt eiuſdem Pontificis innocentiam iudicaret. to.6. 559. 2.
Theodoricus Rex Arianus Italiam bello inuaſit, & Odoacrem Rauennæ biennio obſedit; ſed cùm illum vincere non poſſet, inita pace Italiam cum illo diuiſit. to.11, 324.2.
Theodoricus poſt initam pacem cum Odoacre proditoriè ipſum inuitauit ad epulas, inter quas ipſum nihil talia ſuſpicantem obtruncauit, & miſſis ad Anaſtaſium Imperatorem Legatis ab eo pacem, & totum Italiæ Regnum impetrauit. tom. 11.324. 2.
Ob perduelles deuictos in filium adoptatus fuit à Zenone Imperatore. tom. 11. 324. 2.
Coegit Ioannem Pontificem, vt Conſtantinopolim adiret pacem Arianis à Iuſtino Imperatore impetraturus, promittens ei reddere Eccleſias,quas rapuerat; promiſſis tamen non ſtetit. to.11. 324. 2.
Ioanni Pontifici reduci mortem attulit, deinde Seuerino Boętio, & poſtea Symmacho. to.11.324. 2.

Tan-

Tandem vertente fortuna Theodorici funestissima mors accidit; & Regnum nepoti Athalarico reliquit adolescenti corruptissimis moribus, qui anno octauo sui Regni obijt. to. 11. 324. 2.

Postquam Ioannem Pontificem mori coegit in carcere, & inter ærumnas, mentis captus delirio cessit è viuis. tom. 11. 350. 1.

Auctoritatem Pontificum, quam vetebatur augeri incipientem contra intra sibi vsurpauit timens, ne ad Gothos deficeret. to. 5. 75. 2.

Symmachum Papam vsque ad damnationem vexauit. to. 15. 581. 14.

Quanuis esset Arianus, & barbarus Gothus, & Petrum Altinatem contra Symmachum erectum deferret, attamen nec synodum conuocare, nec Symmachum ausus fuit damnare. to. 1. 126. 2.

Item licèt Theodoricus iussu Pontificis synodum conuocasset; attamen nullus Episcopus aut ad synodum accedere, aut Symmachi causam voluit cognoscere, nisi priùs Theodoricus literas Pontificis conuocatorias, quibus se Episcoporum iudicio sponte se submittebat, ostendisset. tom. 1. 126. 2; & to. 18. 4. 2.

Demum synodus innocentem Symmachum inuito Theodorico pronunciauit; & Petrum Altinatem à Theodorico missum damnauit. to. 1. 126. 2.

Vid. Zeno Imperator.

Theodoricus Antipapa.

Theodoricus Antipapa simul cum duobus, vel tribus alijs, scilicet Alberto, Maginulpho, & Syluestro contra Paschalem II. verum Pontificem obtrusi fuerunt, qui tamen in suo ortu occiderunt. to. 1. 13. 1.

Theodorus Papa.

Theodorus anno Domini 641. fuit electus Pontifex Romanus. to. 3. 710. 2.

Ad ipsum scripsit epistolam Sergius, qua supremam Ecclesię Romanę potestatem confessus fuit. tom. 3. 710. 2; & tom. 1. 106. 2.

Pontificatum iniens omnia, quæ ad dignitatem Christianæ religionis pertinent, circumspiciebat, vt bonum decet Pastorem. to. 14. 108. 1.

Romæ synodo coacta contra Monotheliras excommunicauit Paulum, & Pyrrhum; & ad sepulchrum Principis Apostolorum accedens sanguine Christi Domini è Calice distillato Pyrrhi excommunicationem inscripsit. to. 1. 122. 2.

Theodorus Studites.

Theodorus Studites audiens, quòd Nicephorus Patriarcha Constantinopolitanus, vt mæchiam Nicephori Imperatoris defenderet, Mæchosynodum Constantinopoli celebrauit; in qua definiuit Regibus omnia licere, ac proinde etiam mæchari; exhorruit, & tam sceleste nouitatis Leonem III. admonuit. to. 1. 155. 2; & 103. 1; & seq.

Eius epistola ad Leonem summè extollit dignitatem, & potestatem Romani Pontificis. to. 1. 155. 2; & 103. 1; & seq.

Mortuo Nicephoro cùm Leo Armenus arripuisset Imperium, & Nicephoro Patriarcha è sede expulso bellum sacris imaginibus renouasset, Theodorus Studita mox indicauit Paschali Pontifici. tom. 1. 156. 1.

Eius epistola ad Paschalem conqueritur calamitatum Ecclesiæ, non tamen deijcitur. to. 1. 156. 1; & seq.

Interpellauit Paschalem Pontificem, vt ingruenti malo ferret subsidium. to. 1. 156. 2.

Leone Armeno è viuis sublato, cùm Michael Balbus eius successor cogitaret de conuocandis Episcopis Orthodoxis, & etherodoxis, vt de dogmatibus agerent. Theodorus Studita nomine Episcoporum, & Abbatum significauit Imperatori totum hoc negotium referendum esse ad Romanum Pontificem. to. 1. 156. 2.

Illius epistola ad Michaelem Balbum Imperatorem. to. 1. 156. 2; & seq.

Confessus fuit in solo Romano Pontifice esse potestatem conuocandi Concilia generalia. to. 1. 157. 1.

Responsio Theodori Studitæ Leoni Sacellario. to. 1. 157. 1.

Theodorus Studites asseruit claues D. Petri Senatus Apostolici seruari Romæ ad custodiam depositi Apostolici in Ecclesia Romanorum, apud quos fundata fuit fidei petra. to. 1. 186. 2.

In custodia antiquorum dogmatum laborans summopere, atque tot inuicta constantia ferens Ecclesiæ calamitates non fuit desertus à suis Discipulis, qui Nicephoro Imperatori potestati fuerunt se inauulsi Magistri sui doctrinam secuturos, & Imperatoris decretis nunquam obsecuturos non obstantibus minis, & quibuscunque periculis. to. 1. 186. 2; & seq.

Theodorus Studites à Leone Armeno inter alios Monachos, Episcopos, & Metropolitas vocatus in palatium, vt coram se de fide disiererent, & per modum colloquij ea, quæ in Concilio Oecumenico fuerant definita circa adorationem imaginum, reuocarentur in dubium, strenuè se opposuit asserens ad Imperatorem spectare exercitum regere, ad Pastores autem Ecclesiam; & ideo Ecclesiastica coram Ecclesiasticis, sæcularia verò coram Imperatore esse tractanda. Propter hoc iussu Imperatoris in exilium Theodorus fuit deportatus. to. 1. 313. 1; & seq.

Ad summum Pontificem Leonem, deinde Paschalem statim recurrit, qui sanguineas Theodori, & aliorum Orthodoxorum lacrimas exaudientes gladio Ecclesiastico Imperatorem confixerunt. to. 1. 313. 2.

Similiter cùm Michael Balbus laboraret, vt Orthodoxi cum Iconomachis conuenirent, & coram se de sacrarum imaginum cultu disiererent, Theodorus constantissimè testitit asserens Ecclesiastica dogmata tractanda esse tantùm coram summo Pontifice, & alijs Ecclesiæ Prælatis. to. 1. 314. 1.

Theodorus Diaconus.

Theodorus diaconus narrat causam S. Ioannis Chrisostomi. to. 6. 605. 1.

Theodorus Patriarcha Constantinopolitanus.

Theodorus Patriarcha Constantinopolitanus Monothelitarum socius, antequam acta sy-

synodalia contra Moothelitas euulgarentur, & Romam mitterentur, cùm in illis suum nomen inter hæreticos à synodo damnatos scriptum reperijsset, Catholicus volens videri, illud abrasit, & loco sui nominis nomen Honorij Papę inscripsit. to. 1. 131. 2.

Theodorus Mopsuestenus.

Theodori impia assertio de Spiritu sancto, quem Discipuli insufflante Domino post Resurrectionem acceperunt, tom. 1. 285. a.

Impiè dixit Thomam Apostolum ea verba, quæ Christo Domino dixit: *Dominus meus, & Deus meus*: non retulisse ad Christum Dominum, sed ad Deum Patrem. tom. 1. 286. 1.

Item docuit baptismum inuentum à Christo Domino habere distinctum sensum ab eo, qui confertur in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti; propterea illum conferri in nomine Christi Domini; hic in nomine Diuinarum Personarum. to. 1. 286. 1.

Item negauit prophetias factas fuisse de Christo Domino. to. 1. 286. 1.

Insuper docuit Verbum Diuinum natum non fuisse ex B. Virgine Maria, sed tantùm associatum fuisse illi homini, qui natus fuit ex B. Virgine Maria; ac propterea B. Virginem Mariam appellandam non esse Dei, sed tantùm Christi Matrem. tom. 1. 286. 2.

Præterea docuit humanitatem Christi Domini esse tanquam formam, quæ complet similitudinem illius, quod non est præsens; scilicet personæ Verbi. to. 1. 286. 2.

Item docuit Christum Dominum egisse virtute Spiritus sancti, qua aduersa vinceret, & purus, & iustus videretur. tom. 1. 286. 2.

Tandem dixit ea verba: *Ego, & Pater meus veniemus, & mansionem apud eum faciemus*: intelligenda non esse de persona Christi Domini, sed tantùm de persona Verbi Diuini. to. 1. 287. 1.

Ex Theodori Mopsuesteni scriptis forsan originem duxit dogma execrandum Monothelitarum de vnitate voluntatis, & operationis in Christo Domino. to. 1. 99. 1.

Expressè docuit duas naturas, & duas personas esse in Christo Domino. tom. 1. 99. 2.

Theodorus Episcopus Mopsuestiæ fuit Nestorij magister, à quo Nestorius suam hæresim didicerat. to. 1. 193. 1.

Theodorus Mopsuestenus grauiter pugnauit contra Apollinaristas circa mysterium Incarnationis; propterea inter Orthodoxos, grauissimosque Ecclesiæ Patres habitus fuit. Sed post damnationem Nestorij cùm Nestoriani Theodori dogmata iactarent, quibus se tueri nitebantur; coacta fuit V. Synodus Constantinopoli, in qua Theodori dogmata fuerunt diligenter examinata, & damnata, atque anathematizata. to. 1. 193. 1.

Docuit Beatissimam, semperque Virginem Mariam non esse Matrem Dei, & in Christo Domino duas esse personas. to. 1. 193. 1.

Theodori Mopsuesteni symbolum, in quo Ecclesiasticorum dogmatum doctrina continetur, to. 1. 200. 2; & seq.

Theodori Mopsuesteni symbolum impium, postquam recitatum fuit in V. synodo, synodus exclamauit: *Hoc symbolum satbanas composuit*; & anathema dixit Theodoro, & omnibus, qui illi non dicunt anathema. to. 1. 201. 1.

Theodorus Mopsuestenus nimiùm laudatur à Sozomeno, propterea Sedes Apostolica illius historiam recusat suscipere teste sancto Gregorio Magno lib. 8. ep. 31. tom. 15. 685. 1.

Theodorus Mopsuestenus, & Nestorius, velut ex vno ore loquerentur, vno ex corde euomuerunt impijssimæ doctrinæ venenum. to. 15. 688. 21.

Concilij Ephesini auctoritate dispensatum olim fuit, vt à Theodoro fulminando abstineretur, etsi constaret illum pleno ore Nestorianum virus eructasse. tom. 15. 688. 21.

Error Græcorum negantium Spiritum sanctum procedere à Filio originem habuit à Theodoro Mopsuesteno. to. 3. 677. 1.

Dispensatum fuit teste S. Cyrillo per aliquod tempus, ne anathema diceretur Theodoro, quia tunc temporis inter viuos non erat, cùm eius impia dogmata fuerunt detecta. to. 15. 689. 22.

Theodori Mopsuesteni damnatio tandem prolata in V. synodo fuit singularis. to. 15. 701. 48.

S. Ioannes Chrisostomus, & S. Gregorius Nazianzenus Theodoro studuerunt, nec propterea anathemari subiecti fuerunt, nec dicendi sunt Nestoriani, aut Theodoriani; quia tunc detecta non erat eius impia doctrina, nec simul cum persona tunc temporis erat damnata. to. 15. 701. 48.

Theodorus Balsamon.

Theodorus Balsamon Patriarcha Antiochenus schismaticus Romanæ Ecclesiæ hostis infensissimus vixit in fine duodecimi sæculi. to. 10. 394. 1.

Edidit commentaria super Canones Georgio Xiphilino Patriarchæ Constantinopolitano dicata. to. 10. 394. 1.

Docuit Patriarchatum Constantinopolitanū esse parem Ecclesiæ Romanæ, & Constantini decretum nunquam editum fuisse affirmauit. to. 10. 394. 1.

Theodorus Balsamon pertinax Michaelis Cerularij sectator, voluit Canones Sardicenses pro Romanis appellationibus valere solùm pro Ecclesia Occidentali Romani Patriarchatus, non pro Orientali. tom. 6. 203. 2.

Hanc Theodori Balsamonis sententiam secuti sunt omnes Photiani schismatis asseclæ. to. 6. 204. 1.

Eius mens circa significationem huius vocis Diœcesis. to. 6. 586. 1.

Theodorus Santabarenus.

Theodorus Santabarenus homo versutissimus à Photio vnà cum Basilij Imperatoris, & Patriarchæ Hierosolymitani Legatis Romam missus, vt Photium ad communionem Ecclesiasticam admitteret. to. 1. 104. 1. & seq.

Ioannis Papæ literas ad Imperatorem vitiauit quæ-

quædam abradendo, & quædam inferendo, vt appareret Ioannem Octauam synodum damnasse, Photiumque Sanctis exæquasse. to.1. 104.2.
E Symbolo fidei particulam *ex Filioque* obliterante, & occultè Romanam Ecclesiam fugillante. to.1. 104. 2.
Hæc cùm Ioanni Pontifici innotuissent, statim conuocata synodo in Basilica Principis Apostolorum Photium damnauit solemniter, & omnes illius, & Imperatoris Legatos. to.1. 104. 2.

Theodorus Beza.

Theodori Bezæ Caluinistæ testimonium de indeficientia in fide Romani Pontificis. to.1. 372.1.
Docuit non spectare ad Papam, sed ad omnea Principes Christianos conuocare Concilia. to.8. 785. 2.
Item Romanum Pontificem esse Antichristum. to.18. 572. 2.
Vid. Beza.

Theodosius Senior Imperator.

Theodosius Imperator quanuis scientia modicus, habuit tamen secretarios, & publicarum rerum ministros peritissimos non solùm legum ciuilium, sed etiam sacrorum Codicum. to.6. 386. 1.
Theodosius à quodam Eremita Ecclesiastica communione etiam sine potestate excommunicandi priuatus instante conuiuij tempore noluit cibum capere, nisi priùs Ecclesiæ vinculo solueretur; tanta erat in censuras, & leges Ecclesiasticas eius fides. to. 6. 545.2.
Theodosius Imperium suscepit post Valentem nequissimum Arianorum sectatorem. to.6. 579.2.
Compulit Flauianum Antiochię Patriarcham, vt compareret ad tribunal Apostolicæ Sedis. to.6. 580.1.
Voluit Nectarij Episcopi Constantinopolitani ordinationem factam à synodo Constantinopolitana dirigi ad Sedem Romanam, vt firmitatem, & robur acciperet à Romano Pontifice. to.6. 580. 1.
Ob cædem Thessalonicæ factam à S. Ambrosio excommunicatus in puluere sedens, & cilicio inter singultus, & suspitia vitam trahebat, atque omnino inconsolabilis erat. tom. 14. 277. 1; & seq. 384. 1; & seq.
S. Ambrosius Mediolanensis Episcopus Theodosium Imperatorem sacris abstentorem ingressu Ecclesiæ prohibuit. to.17. 203.1; & seq.
Theodosius cùm in graue peccatum incidisset, tanquam in morbum lethalem, à sancto Ambrosio fuit sanatus. tom. 18. 178. 2.
Theodosius admonitus à S. Ambrosio, vt resipisceret, nec pœnitentiam ostendens ad Templum magna satellitum, & Ducum caterua, vt sacris interesset, accedens obuiam habuit S. Ambrosium, qui Templi fores, vt clauderentur, imperauit; & demum reuersus statim Aulicum ad Episcopum misit, qui instaret, vt pœnam delicto statueret, quæ sibi videretur, quam ipse libenter subiret. to.18. 309.2; & seq.
Theodosius in Concilio Aquileiensi rebus ecclesiasticis nullo modo voluit sese immiscere. to.3. 554. 2.
Eius religio, & humilitas in acceptanda pœnitentia à D. Ambrosio sibi imposita. to.2. ex Pighio, 130. 2; & seq.
D. Ambrosio obtemperauit, veniam, & absolutionem postulauit, iudicium subijt, & pœnitentiam publicam egit. to.1. 527. 1; & seq.
Maximus Imperator Theodosius statim obstitit Macedonio hæresiarchæ neganti Christi Domini Diuinitatem, & Macedonij Sectatores expulit, damnauit, & repressit. to.8. 797. 2.
Eius lex, & edictum promulgatum contra hæreses, & hæresiarchas. to.1. 294. 1.
In Concilio aliquot Episcoporum Constantinopoli habito ægrè tulit Amphilochium Iconiorum Episcopum Arcadio eius filio honorem non detulisse; cui ille statim respondit sic Deum irasci eis, qui contra Filium suum loquuntur blasphemias. Ex quo Theodosius permotus egit rescriptum contra hæreticos negantes Filij Dei consubstantialitatem. to.1. 295. 2.
Binas alias constitutiones promulgauit contra Apollinaristas, aliosque diuersarum hæresum Sectatores segregando eos ab omnibus locis, à mœnibus Vrbium, à congressu honestorum, & à communione Sanctorum; eisque inhibendo clericorum institutionem, electionem Episcoporum &c. to.1. 296. 2.
Cùm primùm sententiam Siricij prolatam in Iouiniani Sectatores audiuit, edictum edidit, quo ipsum Iouinianum exulem in Insulam Beam asportari mandauit, eius Sectatoribus longo spatio inter se diuisis, ne co nuentus sacrilegos conuocarent, vt solebant. to.1. 297. 1.
Item aliud promulgauit edictum, quo mandauit hæreticos ex Vrbibus esse expellendos. to.1. 297.1.
Insuper edixit, ne apostatæ, & fidei Diuinæ proditores possint agere testamentum, vel ab aliquo hæredes institui, aut in hæreditate succedere. to.1. 297. 1.
Ad reprimendam hæreticorum insaniam legem tulit, vt Ecclesiæ, quas à Catholicis hæretici acceperant, statim Catholicis redderentur. tomo 1. 300. 1; & 548. 1; & seq.
Manichæis, Valentinianis, Montanistis, & alijs licentiam ademit conueniendi in solo Romano, aut prædicandi; Manichæos autem etiam de Ciuitatibus expellendos esse mandauit. to.1. 300. 1; & seq.

Theodosius Iunior.

Theodosius Iunior præcepit suo Legato, qui interesse debebat Concilio Ephesino, ne negotijs, & consultationibus Ecclesiasticis se se vllo modo immisceret. tom. 1 1. 5. 4.
Templa ab hæreticis Catholicis erepta iussit restitui, & priuilegia Ecclesiarum, & clericorum confirmauit, ac tyrannicas eorum reuncationes abrogauit. tom. 1. 548. 1; & seq.
Candidianum Comitem Legatum suum misit ad Concilium Ephesinum. tom. 3. 554. 2.

Theodosij Iunioris testimonio primatus Ecclesiæ Anglicanæ impugnatur. to.16. 170. 1.
Volens Concilium Ephesinum conuocare multis literis à S. Leone Pontifice, vt sibi liceret, petiuit, & tandem impetrauit. to. 18. 4. 2.
Turbida dogmata, quæ facinorosus Nestorius,quamuis fine fructu, impressit Theodosio. to.6. 394. 2.
Theodosius per vim impartitus fuit suspensiuum effectum damnationis Nestorij. to.6. 395.1.
Confirmauit latrocinium Ephesinum, & contra ipsum nec preces, nec instructiones voluit admittere. to.6. 403. 1.
Sacræ Theodosij iussiones non potuerunt munire Nestorium ab incursu Papalis sententiæ. to.6. 528. 2.
Theodosium suis sacris iussionibus impegisse frequenter in Canones ostendunt plura eius rescripta ad laceratam à Ioanne Antiocheno Ephesinam synodum. to. 6. 528. 2.
Ab Attico Episcopo Constantinopolitano circumductus omnes Illyrici Prouincias à Patriarchica Romani Pontificis cura contra Apostolicum Canonem transcripsit in potestatem Cathedræ Constantinopolitanæ; atque ita viam aperuit violentiæ Leoni Isauro. to.6. 528. 2.
Priuauit præsidentia secundi Concilij Ephesini S. Leonem Pontificem, & ipsam transtulit in Dioscorum Alexandriæ Patriarcham; atque ita bene conceptum Concilium trasmutauit in acephalam latrocinalium locustarum synagogam. to.6. 528. 2.
Rescriptum edidit contra Nestorium, quo illum in exilium perpetuò eiecit, omniaque illius bona Ecclesiæ Constantinopolitanæ Fisco adiudicauit. to.1. 301. 1; & seq.
Item rescripsit, ne quisquam impios Nestorij libros haberc, aut legere, aut transcribere auderet, sed diligenti studio conquisitos publicè comburi decreuit. to. 1. 301. 2; & 361.1.
Constituit Ecclesiam esse aram salutis, ad quam fugientes accurrerent, intra cuius septa nemo arma inferret, nemo sacrilegas manus in extrahendis reis immitteret.to.1. 548. 2.
Ad Patres Concilij Ephesini scripsit illicitum esse eum, qui non sit in ordine Episcoporum, Ecclesiasticis sese immiscere tractatibus. to.1. 135.2.
Renuit obedire literis Leonis Papæ optantis congregari Concilium, vt Concilium II. Ephesinum damnaretur, & damnauit sanctum Flauianum. to.3. 637. 2.
Tandem in pœnam suorum facinorum fuit à Deo morte punitus; nam non multò post collapso equo, dum equitaret, grauiter elisus exanimatus fuit nullo hærede relicto. to.3. 637.2.

Teodosianus Codex.

Theodosianus codex fatetur Ecclesiæ primatum esse in sede Romana. tom. 6. 439. 1.
Theodosianus codex continet constitutionem Valentiniani Imperatoris ad Ætium in Gallia militiæ Magistrum pro defensione primatus Romani Pontificis. to.16. 11.2; & seq.
Theodosianus codex declarat catholicum non esse, qui non concordat cum Ecclesia Romana. to.6.644. 2; & seq.

Theodosius Cænobiarcha.

Theodosij Cænobiarchæ oratio ad Anastasium Imperatorē pro constantia in seruandis legibus à Patribus acceptis. to.1.182. 1.
Addebat Theodosius,quòd qui tanti non existimat quatuor sanctas synodus, quanti quatuor Euangelia, anathema sit. to.1. 182.1.

Theodotus Antiochenus.

Theodotus Antiochenus mortuo Alexandro Episcopo Antiocheno Ecclesiæ præsulatū obtinuit. to.6. 385. 2.
Fuit veluti continentiæ Margarita, Vir mansuetudine insignis, & accurata vitæ institutione egregiè exornatus. to.6. 385. 2.
Sectam Apollinaristarum ad Ecclesiam reuocare curauit, vt cum reliquo Christi Domini grege coniungeretur. tom. 6. 385. 2.

Theodotus Bysantius.

Theodotus Bysantius hæresiarcha docuit ChristumDominum esse hominem tantùm, & puram creaturam. to.10.314. 1.
Sparsit suam hæresim pestiferam circa secundi sæculi finem, & à Victore I. Pontifice anathemate fuit percussus, atque ab Ecclesia Catholica eiectus, & expulsus. to.10. 314. 1.
Theodotianæ hæresis sectatorem fuisse Victorem I.Pontificem Nouatores hæretici impiè blasphemarunt. to.8. 152. 2.
Theodotiani asserebant teste Eusebio lib.5. c.28. eorum doctrinam Apostolos à Christo Domino accepisse, & omnes maiores vsque ad Victoris Papæ tempora eandem docuisse. to. 8. 152.2; & seq.
Theodotus Christum Dominum nudum hominem, & solitarium dixit, & ne moreretur,eius diuinitatem negauit. to.8.153. 1.

Theologia.

Theologiæ famulantur cæteræ omnes scientiæ naturales, quorum errores emēdat, & corrigit. to.7.759.2.
Theologia, quæ est de Deo, & de his, quæ Dei sunt, est excellentior ceteris scientijs, quæ sunt de rebus creatis. to.7. 759. 2.
Theologia dicitur à *Theos* Græcè, quod idem est, ac *Deus* Latinè, & à *Logos*, quod idem est, ac sermo; vnde idem est, ac sermo Diuinus, seu sermo de Deo. to.7. 787. 2.
Theologia loquitur Prou.5. *Per me Reges regnant, & legum conditores iusta decernunt.* to.7. 787. 2.
Theologia nititur lumine sapientiæ Diuinæ, quæ decipi non potest, nec in errorem inducere. to.7.788. 1.
Theologia ordinatur ad æternam beatitudinem, tanquam ad vltimum finem, ideo est dignior alijs scientijs. to.7.788. 1.
Theologia recipit à scientijs naturalibus principia, tanquam adminicula, quibus iuuatur ad intelligendas suas conclusiones, sicut

sicut ars militaris adiuuatur ab arte fabrili, quæ ei ancillatur. to. 7. 783. 1.
Theologia definitur, qua fides saluberrima gignitur, nutritur, roboratur, atque defenditur. to.7.788. 2.
Theologia est omnium scientiarum dignissima, ideo qui eam possidet, omnibus est præferendus. to.7.789.1.
Theologia habet determinare, definire, & decidere ea, quæ spectant ad fidem catholicam. to.7.789.2.

Theologus.

Theologi Parisienses à tempore Francisci I. iurarunt in articulos ab Vniuersitate Sorbonica editos contra Lutherum. to.3.574. 1.
Theologus in electione Pontificis cæteris paribus omnibus alijs est præferendus. to.7. 787.1; & seq.
Sapientis Theologi est iusta decernere, & saltem in Ecclesia regnare. tom. 7. 787. 2.
Theologus considerat Deum, & quæ Dei sunt, & ad Deum conducunt. to.7.787.2.
Theologus debet habere locum digniorem, quàm quilibet alius professor alterius scientiæ. to.7. 788. 1.
Theologorum disputationibus fides catholica ab hæreticorum sophismatibus defenditur. to.7.788.2.
Theologus nequit esse inscius legum, & iurium, debet enim nosse, quæ sunt sacræ Scripturæ conformia. to. 7. 789. 1.
Theologi est stare contra volentes inuadere gregem Dominicum, & sanctum Imperium Apostolicum violare, deuastare, & euertere. to.7. 789. 2.
Ad Theologum spectat disputare de fide, & de potestate Romani Pontificis; quoniam ad ipsum pertinet disputare de Deo, & de his, quæ immediatè à Deo procedunt, sicut est fides, & Papæ potestas. to.7.789. 2.

Theonis Synodus.

Theonis Villana synodus Ebbonem Archiepiscopum Rhemensem induxit ad cedendum Episcopatui. to.6.116. 1.
Statuit Episcopum non posse iudicari, & deponi, nisi per Papam, aut per eius Vicarios. to.6. 116. 1.

Theophilus Episcopus Alexandrinus.

Theophili Alexandrini Episcopi factio instigante Eudoxia Imperatrice deposuit, & expulit in exilium S.Ioannem Chrisostomum, qui per populi seditionem reuocatus iterum per eandem factionem fuit eiectus. to.3. 712. 2;& to.18. 20.2.
Theophili iudicium in synodo Romana ab Innocentio I.irritum, & nullum fuit declaratum. to.3.715.2; & to.6.602. 1; & seq; & to.1. 456. 1.
Ob mortem S.Ioannis Chrisostomi in exilio indignatus Pontifex excommunicauit, & deposuit Theophilum. to.3.715. 1.
Theophilus in synodo cirauit S. Ioannem Chrisostomum, qui interiecit protestationem de irregularitate illius Synodi asserens se esse paratum coram centum, & mille Episcopis se purgare. to.6.602.1.
Theophili literæ, quibus significabatur S.Ioannem Chrisostomũ à se fuisse depositum. to.6.602.1.
Theophilus degradationẽ S. Ioannis Chrisostomi statim retulit ad sanctam Apostolicam sedem. to.6. 602. 1.
Theophili synodale de S.Ioanne Chrisostomo iudicium cassum declarare fuit illius causam iudicare. to.6.602. 2.
Theophilus sub Papatu Siricij in synodo Capuana retractauit appellatam S. Flauiani causam. to.6. 603. 1.
Theophili factio tria edicta ab Imperatore impetrauit. 1. Si quis non communicat Theophilo, Arsacio, & Porfirio, episcopatu arceatur. 2. Quicunque occultauerit in domo sua Episcopum, vel clericum, qui Ioanni communicat, eius domus publicetur. 3. Repellendos esse ab Ecclesia, qui à Theophili, Arsacij, & Porphirij communione dissentiunt. to.6. 603. 1; & seq.
Theophilus in locum S. Ioannis Chrisostomi intrusit Arsacium prophanum, & inutilem senem. to.6. 603. 2.
Theophili communionem omnes sanæ mentis Orientales detestati fuerunt. to.6.603. 2.
Innocentij Papæ rescriptum ad Theophilum, qua ipsum, & Ioannem suæ communionis decreuit. to.6.603.2.
Sed postea cùm Apostolicum Iudiciũ, & Ioannis reparationem admittere nollet, ab Ecclesiæ communione fuit reiectus; cui iudicio Orientales prudentiores constantissimè adhæserunt. to.6.603.2.
A Theophili factione circumscriptus Arcadius noluit obedire Pontifici, & totum Orientem turbauit. to.6.604. 1.
Ob rebellem Theophili factionem Pontifex suum iudicium delegauit Synodo Tessalonicensi. to.6. 604. 1.
Theophilus fuit ab Honorio compulsus interesse huic synodo ad reddendas rationes sui per Apostolicam Sedem damnati indicij, suæque aduersùs istam damnationem perfidæ rebellionis. to.6. 604. 1.
Simul cum Theophilo excommunicati fuerunt Arcadius, Atticus, & omnis factio ipsis appendix. to.6. 604. 2.
Theophilum morti propinquum iussisse imaginem S. Ioannis Chrisostomi sibi afferri, & ab ipso veniam sui delicti supplicasse ex authenticis documentis narrat S.Ioannes Damascenus. to. 6. 605. 1.
Theophili factio exCaino odio Ioannis Chrisostomi reparationem impugnauit, & per Regiæ auctoritatis violentiam ab executione suspendit. to.6.605. 1.
Theophili excommunicationi, & depositioni superaddidit Pontifex separationem à Christianismo. to.13. 196.1.

Theophilus Episcopus Cæsareæ.

Theophilus Episcopus Cæsareæ Palestinæ fuit Metropolitanus teste Eusebio in Hist. Eccles. to.13.255. 2.

Theophilus Imperator.

Theophilus Imperator Balbi filius, & in impietate successor à Gregorio IV. propter hæresim Iconoclastarum fuit damnatus. to.1. 314.2.
Morti proximus, cùm è viuis excedere deberet, os supra modum aperuit ita, vt etiam

eius

eius interiora intereri potuerint. to.1.314. 2.

Theodoræ Augustæ eius vxori appar uit in somnis Beatissima Virgo Maria gestans puerum in manibus, & ante ipsam Theophilus eius coniux ab Angelis flagris percussus, & iniurijs affectus. Post somnum audiuit Theophilum conquerentem se percuti propter Sanctas Imagines. to.1.314. 2.

Postquam Theodora posuit ante ipsum imaginem B. Virginis Mariæ, & cùm osculatus, & veneratus esset imaginem, quam quidam ex adstantibus ad collum gestabat, illico eius os ad pristinam formam fuit reductum, & requiescens ab angustia, quam passus fuerat, requieuit. to.1.414. 2.

Hoc non obstante Michael eius filius eandem hæresim professus fuit. tom. 1. 314. 2.

Imaginum cultores vsque ad mortem cædi, aut exilio, vel dito carcere mulctari mandauerat; ipsas verò imagines pingi prohibuerat, vel pictas in forum proijci iusserat; propter quæ Deus permisit, vt bis victus esset à Saracenis, & castris exutus, ac eodem dissenteriæ morbo, quo eius pater vitam finiuerat, mærore conficeretur. to.1. 531.1.

Thesaurus Ecclesiæ.

Thesaurus meritorum Christi Domini, & Sanctorum fusè explicatus. to.9. 697. 2.

Illius existentia pluribus scripturis, & rationibus ostenditur. to.9. 697.2; & seq.

Thesaurum Ecclesiæ dispensare spectat ad Pontificem Romanum solummodò. to.9. 699. 1.

Thesaurus Ecclesię continet indulgentias tam pro viuis, quàm pro defunctis. to.7.221, 2.

Thesaurus Ecclesiæ, & eius claues inter se discriminantur. to. 19. 337. 1.

Thessalonicensis Episcopus.

Thessalonicēsis Episcopus fuit Vicarius Sedis Apostolicæ in Epyrum veterem, nouum Illyricum, Macedoniam, Tessaliam, Achaiam, vtramque Ripperensem, & Mediterraneam, Mysiam, Dardaniam, & Brevalum. to.14. 173.2.

Thessalonicensis Episcopus habuit auctoritatem super Græciæ Primates, sed limitatam ita, vt grauiora negotia referret ad Apostolicam Sedem. to.14.174.1; & to.3.721. 2; & seq.

Thessalonicensis Episcopus concessit pallium Corinthiorum Episcopo teste S.Gregorio. to.14. 174. 1; & seq.

Thessalonicensis Synodus.

Thessalonicēsis Synodus iussu Innocentij I. coacta contra factionem Theophili Alexandrini ad recognoscendam causam S.Ioannis Chrisostomi à sua Sede Constantinopolitana expulsi. to.6. 604.1.

Huic Synodo instante Honorio Imperatore compulsus fuit etiam inuitus interesse Theophilus. to.6. 604. 1.

Thesselius.

Thesselij positiones de iudicio Romani Pontificis infallibili in his, quæ sunt fidei, & quæ ad salutem sunt necessaria. tom.1. 165. 2.

Theutonicus.

Theutonici primi glosatoris Decreti appellatio ad futurum concilium commentitia. to.3. 586. 2; & seq.

Ex Ordine S.P.Dominici assumptus ad Episcopatum Bocinensem in Hungaria illum resignauit, & ad suum Ordinem reuersus in Capitulo generali Parisijs celebrato coactus fuit acceptare Generalatus officium. to.3.587. 1.

Fuit Vir bonitate conspicuus, affatu, & aspectu gratiosus, & multiplici idiomate ornatus. to.4. 587.1.

Theutonici Episcopi.

Theutonici Episcopi, vt refert Krantius lib. 5. Saxon. cap.33; captiuitatem Paschalis Secundi, & iniuriam ei illatam ab Henrico Germaniæ Rege, quia ei inuestituras renuerat concedere, maximè dolentes eum enixè rogabant, vt temporis necessitati inseruiens tot sacerdotum calamitatibus consuleret; quibus inuictè S.Papa respondit: *Absit hoc à nobis: Occidat corpora; animas auferre non potest.* tom.5. 84. 1.

Sed hæc Pontificis responsio cùm renunciata fuisset Henrico, iussit Tyrannus Sacerdotes captiuos ante conspectum Pontificis adduci, & in illius decollari præsentia. Quo spectaculo emollitis pijssimi Patris visceribus, ne eadem crudelitas extenderetur ad alios, euocatis notarijs scripsit, & concessit, quæcunque petierat Rex. to.5, 84. 1.

Theutperga.

Theutperga filia Caroli Calui Imperatoris legitima Regis Lotharij vxor ab eodem fuit reprobata, vt Vualdradam pellicem duceret. to.1.531. 1.

Eius diuortium relatum fuit ad Nicolaum I. Pontificem, & in Concilio Romano damnatum. to.1.531.1; & 103.& to. 16. 137. 2; & seq; & to.6.611. 1.

Vid. Lotharius.

S.Thomas Aquinas.

S.Thomas Aquinas Doctor Angelicus sua opera S.Romanæ Ecclesiæ iudicio subiecit. to. 1. 364. 2.

In approbatione eius operum Alexander IV. dixit non esse de eius miraculis vehementer curandum, quippequi tot miracula fecit, quot quæstiones determinauit. to.1. 364. 2.

Vrbanus V. Vniuersitati Tolosanæ præcepit, vt sectaretur eius doctrinam veridicam, & catholicam. to.1. 364. 2.

Eius Theologia à Luthero, & Ioanne Hus impia fuit dicta, quia per illam euertuntur. to.3.316. 1.

Docuit Ecclesiam habere potestatem concedendi indulgentias ratione vnitatis corporis mystici co modo, quo vnum membrum naturale participat influxum ab alio. to.9. 693. 1.

Docuit Papam non posse dispensare votum solemne professionis in Religione approbata ob quâcumque etiam vrgentissimam causam, quia quod semel consecratum est Deo, nequit in alios vsus commutari.

ti. tom.9. 701. 2; & seq.
Nomine veri Religiosi intellexit eum, qui professionem solemnem emisit. to.9. 704. 1; & seq.
S.Thomam non composuisse librum de Regimine Principum falsò asseritur à Natali ab Alexandro. to.9. 820. 2; & 821. 1; & seq.
D.Thomæ tractatus de Regimine Principum fuit conscriptus ducentis septuaginta annis, postquam per Gregorium V. Pontificem prouisa fuit electio Imperatoris per septem Germaniæ Principes facienda; nam hæc prouisio fuit anno 1002; opusculum verò fuit compositum anno 1272. tom.9. 821.1.
S. Thomas de mandato Vrbani IV. Pontificis composuit officium Corporis Christi Domini. to.15. 346.2; & seq.
Didicit, & docuit Parisijs, & illa Vniuersitas neminem habuit doctrina, & sanctitate maiorem. to.6. 842. 2.
Docuit soli Petro, & non alijs Apostolis à Christo Domino collatum fuisse Ecclesiæ primatum. to.4. 156. 2; & seq.
Item Papæ potestatem esse superiorem qualibet alia potestate siue Regali, siue Imperiali. to.10. 55. 2.
Docuit Petrum, & Paulum fuisse pares in executione auctoritatis, non autem in auctoritate regiminis. to.4. 126.1.
Item Romanum Pontificem D.Petro succedere in ea perfectione potestatis, & Vicariatus, quam ipsemet D. Petrus accepit à Christo Domino. to.4. 96. 1, & seq.
Item habere plenitudinem potestatis, & ipsa posse vti in qualibet Ecclesia. to.4. 96.2; & 97.1.
Item in Papa residere auctoritatem vniuersalis Ecclesiæ in determinandis fidei quæstionibus. to. 4. 98. 2.

S.Thomas Cantuariensis.

S.Thomas Cantuariensis Archiepiscopus, & Martyr, dum à suis suffraganeis, & Regni proceribus damnaretur, proclamauit ad Alexandrum III. aduersùs attentatum contestans esse inaudicam audaciam. tom. 6. 116.1.
Affirmauit hoc Iudicium Episcoporum, & Procerum esse contra SS. Patrum statuta, & contra leges humanas, Diuinasque manifestè præsumptum. to.6. 116. 1.
S.Thomas Cantuariensis Vir sanctissimus curauit sanare vulnus animæ Henrici II. Regis Angliæ, sicut S.Ambrosius sanauit vulnus Theodosij Imperatoris, sed ipse vitam corporis amisit sibi creptam crudeliter, & tyrannicè à Rege. tom.18. 178. 2.
Tempore Alexandri III. Martyrio fuit coronatus, & anno 1200. inter sanctos fuit relatus. to.4. 112.1; & seq.

Thomas Morus.

Thomæ Mori innocentia, doctrina, pietas, vitæ integritas, & exemplaritas singularis. to.18. 264.2.
Ex eius literis, ingenio, & operibus in rebus publicis, & priuatis Anglia fructus maximos cepit. to.18. 264. 2.
Nemo fortiùs pro Ecclesiæ dignitate pugnauit contra Hæreticorum insultus. to.18. 264.2.
Eius martyrium fuit acerbissimum, & crudelissimum vndequaque. to. 18. 264.2; & seq.
Tanquam patriæ proditor, & legum omnium euersor, ac læsæ Maiestatis criminis reus, iniustissimè fuit damnatus, qui patriam defenderat, leges seruari studuerat, & Regis, ac Regni maiestatem lædi passus non fuerat. to.18. 269. 2.
Tot crimina ei fuerunt obiecta, vt quamuis tenacissimæ esset memoriæ, vix tertiam partem eorum, quæ ei fuerunt malignanter obiecta, recordari potuerit. to. 18. 269. 2.
Eius aduersùs ea, quæ illi obijciebantur, egregia defensio. to.18. 269.2; & seq.
Illius elogia, & iactura, quam ob eius mortem passa fuit Anglia. tom.18. 170. 1; & seq.
Eius constantia in redarguendo Henricum Regem, & mansuetudo in subeundo Martyrio. to.18. 272.1; & seq.
Margaritam filiam ei occurrentem, cùm ad Martyrium raperetur, intrepidè consolatur fuit affatus, quòd licèt innocens pateretur, Dei tamen voluntate patiebatur, & ideo ei gratulandum, quòd religionis causa pateretur. to.18. 273. 1.
Cùm è carcere adduceretur ad martyrium, omnium lacrimas extorsit. to. 18. 273. 2; & seq.
Thomas Morus ex lectione Diuinorum librorum inuenit solida fundamenta primatus Romani Pontificis, quem testatus fuit martyrio. to.18.70.2.

Thomas Anglus Ordinis Patrum Prædicatorum.

Thomas Anglus celeberrimus Doctor Ordinis PP.Prædicatorum die S.Ioannis Euangelistæ inter concionandum exaggerans animas defunctorum videre intuitiuè Deú ante vniuersalem corporum resurrectionem Auenione fuit coniectus in carcerem S.Officij ab inquisitore Ordinis S.Francisci, qui oppositam sententiam tuebatur. to.9.723.2.
Philippi tamen Regis literis ad Pontificem datis è carcere fuit extractus. tom.9. 724. 1.

Thomas Anglus hæreticus.

Thomas Anglus hæreticus confessus fuit Petrum fuisse Romanum Pontificem, Pastorem, & Caput Ecclesiæ, & Romanos Pontifices esse Petri successores in Sede Apostolica, & munere Pastorali. to.12.164. 1.
Docuit Petrum simul cum Apostolis fuisse infallibilem; & simul cum Clero Romano, vel ipsum solum non habuisse priuilegium indefectibilitatis in fide. to.12.164. 2; & seq.
Item docuit Petrum æqualem fuisse cum cæteris Apostolis, & socium Pauli, & Barnabæ, & inferiorem Iacobo, qui prior Petro ponitur, & significatur. to.12. 174. 2; & seq.
Putauit tertium Cælum, ad quod raptus fuit Paulus, esse tertiam aeris regionem. to.12. 175.2; & seq.
Item negauit Romanum Pontificem esse Iudicem infallibilem controuersiarum fidei,

tomo 12. 197. 1; & seq.

Confessus fuit magnam esse vim perpetuæ traditionis Ecclesiæ vniuersalis. tom. 12. 200.2.

Dixit Petro datum fuisse priuilegium regendi Ecclesiam, non vt erat persona distincta ab Ecclesia, sed vt repræsentabat Ecclesiam, & ideo datum fuisse omnibus simul, qui sunt in Ecclesia cum Petro. to.12. 204.1; & seq.

Item quòd in Concilijs generalibus, imò & in Clero Romano est maior, & certior auctoritas ad decernendas fidei controuersias, quàm sit in solo Romano Pontifice seorsim sumpto. to.12.205.1; & seq.

Item Concilium nihil roboris, aut firmitatis accipere à Papa, ideoque sine illo posse fidei controuersias definire. tom. 12.205. 2; & seq; & 207. 1; & seq; & 209. 2; & seq; & 213. 1; & seq.

Eius inuectiua contra catholicos sustinentes infallibilitatem Papæ in decidendis fidei quæstionibus. to.12. 209.1.& seq.

Thomæ Angli hæretici alij errores recensentur. to. 12. 216. 1; & seq; & 218. 2; & seq.

Thomas Brightmannus Anglus.

Thomas Brightmannus hæreticus Caluinista mentitus fuit Bonifacium V. asseruisse nos per Christum Dominum à solo peccato originali liberari. to.1.119.2.

Thomas Monetharius Lutheranus.

Thomæ Monetharij Lutherani exhortatio ad Lutheranos, vt inuadant, & aggrediantur catholicos. to. 1. 333. 1; & seq.

Eiusdem conuicia, blasphemiæ, & maledictiones in catholicos. to.1.333.1;& seq.

Thomas Valdensis.

Thomas Waldensis contra Ioannem Wicleff de Romanæ Sedis potestate. to.3.20.2.

Eius opus de Deo, Christo Domino, Petro, & Ecclesia contra hæreticos. to. 20. 267. 1; & seq.

Thracia.

Thracia in Europæ confinibus sita est, & eius Metropolis est Constantinopolis, in quam Sedem Imperij transtulit Constantinus, ex quo ad eius Episcopatum illustriores Viri promoueri ceperunt. to.11.297.4.

Plures Thraciæ Scriptores, & Patres professi sunt supremam Romani Pontificis auctoritatem. to. 11. 297. 5.

Thracia, quantùm venerata sit Romanum Pontificem, ostendit, cùm Ioannes I. pro componendis rebus Italiæ Constantinopoli appropinquans à tota Ciuitate ei obuiam cunte cum cereis, & crucibus, quasi beatus Petrus personaliter adueniret, fuit exceptus,& à Iustino Imperatore summa humilitate fuit veneratus. to. 11. 297. 6.

Thraces, Dardani, & Illyrici Orientalium communionem detestati Ecclesiæ Romanæ adhæserunt. to.1.358.1.

Thus.

Thus oblatum Christo Domino à Magis illius sacerdotium significauit; aurum verò Principatum Orbis declarauit. to.19.312.

Tiberius.

Tiberius regnauit viginti duobus anois, & septem mensibus. to. 17. 228. 2.

Mortuus fuit decimo septimo Kalendas Aprilis Cn. Acerronio Proculo, & C. Pootio Coss. to. 17. 228. 2.

Controuersia de anno Tiberij, quo contigit Christi Domini mors. tom. 17. 229. 1; & seq.

Thilmannus.

Tilmannus Hehusius audacissimè affirmauit Liberium Pontificem hæresi Atiana infectum fuisse. to.10.465.2.

Timiditas, timor.

Timiditas in Virum sapientem cadere non debet.to.9.133.7.

Timor, & pusillanimitas debet abesse ab ijs, qui intersunt Concilijs. to.9.133.7.

Timentes hominem, non Deum, facilè deuiant à iustitia; & de istis verificatur: *Trepidauerunt timore, vbi non erat timor.* to. 9. 133.7.

Timor scandali reddit hominem indignum, vt pronoocatur,quanuis aliàs nullum habeat defectum. to.9.355.8.

Timore, vel ignorantia nemo excusatur à discessu ab Ecclesiæ vuitate. to.9.282.66; & 68.

Timor diuiditur in seruilem,qui operatur bonum, non propter Deum, sed vt pœnas euitet; & initialem, qui operatur bonum principaliter propter Deum, & secundariò propter euirandas pœnas; & in filialem, quo quis timet malum separationis à Deo Patre suo. to.19.302.1.

Timor seruilis non stat cum charitate perfecta, quia timor iste accidentaliter est malus, & pœnam meretur; & neque timor initialis stare potest cum charitate perfecta, quæ foras mittit timorem seruilem, & initialem. to.19. 302. 2.

Timor seruilis, aut initialis non habet locum post mortem, quando non est tempus operandi bonum. to.19.302.2.

Timor consequens ad peccatum originale conuenit bonis, & malis, & dicitur natoralis. to. 19.302.2.

Timor est de malo futuro cum spe, aut eredita possibilitate illud euadendi; quod si deficiat, desinit esse timor, & incipit esse dolor, qui est de malo præsenti, aut de malo, quod habetur pro præsenti. to. 19. 302. 2.

Post mortem cessat timor pœnarum,& horror mortis, & in saluandis manet solus timor filialis. to.19.303.1.

In Purgatorij animabus non manet, nisi timor filialis. to.19.303.2.

Timor pœnarum aliquo modo manet in inferno, quatenus est ibi aliquo modo futurum malum. to.19.303.2.

Timor, qui per augmentum charitatis minuitur, & expellitur, non est in animabus Purgatorij, quia sunt in termino, non in via; ideo nequeunt moueri ad augmentum charitatis. tomo 19. 305. 2; & 306. 1; & seq.

Timor etiam initialis aliter abijcitur in vita, in qua eijcitur per charitatem; aliter in morte, quia eijcitur per positionem in termino; & aliter post mortem, si aliquis timor remaneat; quia eijcitur per visionem beatam. to.19.307.2.

Timor mortis, & damnationis vsque ad instans mortis perseuerat, & in instanti mortis aufertur etiam charitate non aucta,quia per

per mortem anima ponitur in termino quantùm ad omnia excepta tantùm solutione pœnarum. to.19.308.1.

Timor seruilis est exordium, à quo oritur pœnitentia, quia timor seruilis porrigit causam, vt superueniat timor filialis; adeoq; vt peccator desistat à peccando de cœtero non tantùm ob timorem pœnarum, quàm charitatis ratione. to.19.56.1.

Timor filialis est timor sapientiæ, imò est ipsa sapientia, quia enim charitate oritur; & est ratio, ne Deum, quem, vt Patrem diligit, offendat timore seruili. to. 19. 56.1.

Timor, quanuis seruilis, spernendus non est, quia primam præbet causam ad timorem sapientiæ. to.19.56.1.

Timotheus D. Pauli Discipulus.

Timotheus à D. Paulo fuit circuncisus, non autem Titus, quia aliqui falsi fratres contendebant legalia simul cum Euangelio esse seruanda; non autem quasi tunc legalia essent mortifera, & non indifferentia. to. 4. 765. 135.

Ordinatus Episcopus accepit pallium à Sancto Paulo Apostolo, quod reliquit suo successori. to.6.285.1.

Timothrus appellatus fuit filius à S. Dionysio Areopagita, quia ille fuit iunior isto. to.9. 749. 2.

Timotheus Episcopus Alexandrinus.

Timotheus Salophaciolus Episcopus Alexandrinus successor S. Protherij merituens, ne sicut iste, trucidaretur ab Eutychianis Dioscori dilectoribus benigniſſimum se illis exhibuit. to.6.114.2.

Ad illos placandos Dioscori hæretici, & damnati nomen sacris Ecclesiæ tabulis reddidit; atque ita professus est ipsum viuum, & mortuum fuisse semper legitimum Episcopum, & iniustè damnatum. to.6.114.2.

A Simplicio Papa fuit increpatus grauiſſimè, qui ei grauiora minatus fuit, scilicet degradationem. to.6.114.2.

Timotheus suum errorem agnoscens præuenit iustitiam, rasit Dioscori nomen, vt potè à Concilio Chalcedonensi solemniter, & manifestè damnati; veniam à Pontifice postulauit humiliter; & suis precibus adiutorem adhibuit Acacium Constantinopolitanum Episcopum, meliora pollicitus. to. 6.114. 2.

Misit Romam Isaiam Episcopum, Nilum præsbiterum, & Martyrium Diaconum Ecclesiæ Alexandrinæ, vt remiſſionem erroris, & reconciliationem impetrarent, quam ei obtinuerunt. to.6.114.1.

Timotheus Ælurus.

Timotheus Ælurus post mortem Imperatoris Marciani, quem, cùm viueret, pertimescebat, primos turbines Eutychianorum in Ecclesia excitauit, & non modicùm perturbauit, & vexauit catholicos. to.3.639.1.

S. Protherium Patriarcham Alexandrinum occidit, & combussit, ac illius Episcopatum inuasit. to.3.639.1.

Timotheus Apollinarij Discipulus.

Timotheus Apollinarij Discipulus fuit confidentior, cui magis, quàm alijs, arcana illius impietatis, & fraudulentiæ à suo Magistro fuerunt commissa. to.6.413.1.

Missus ad S. Athanasium extorsit literas ad Occidentales, & præsertim ad Romanos Pontifices Iulium, & Liberium, tanquam esset pugnaturus contra Arianorum hæresim, & impietatem. to.6.413.1.

Romam legatus à suo Magistro cum hisce literis commendatitijs obtentutus communionem Apostolicæ Sedis extorsit literas communicatorias ad suum Magistrum, vel ad Orthodoxum Episcopum. tom. 6. 413. 1.

Sed post mortem D. Athanasij Romam rediens fuit detectus, & simul cum Apollinario Magistro suo fuit damnatus, atque depositus à S. Damaso Papa in Synodo Romæ coacta. to.6.413.1.; & to.12.66.1.

A S. Damaso fuit appellatus prophanus Apollinarij Discipulus, & cum suo impio dogmata fuit abdicatus. to.6.414.1.

Titulus.

Tituli nomenclatura à rebus Fiscalibus videtur accepta; tituli namque impositionem tem aliquam sibi Fiscus fuit solitus vendicare; & Princeps possessionem illius accipere. to.17.302.1.

Titulus fuit velum repræsentans Regiam potestatem vel imagine Imperatoris, aut Principis, vel eius nominis inscriptione. tom. 17.302.1.

Titulum imagine, vel nomine Imperatoris insignitum S. Gregorius rebus Ecclesiasticis prohibuit imponi. to.1.407.2.

Titulus, quo apud Christianos domus aliqua Diuino cultui consecrabatur, fuit crucis vexillum. to.17.302.2.

Titulus beneficij.

Titulus beneficij secundùm omnes est de iure positiuo. to.9.96.41. & 102.38.

Prælatus inferior Papa nequit separare ordinis executionem à titulo beneficij; sicut potest Papa. to.9.102.38.

Tituli Cardinalium.

Tituli Cardinalium à Papa Euaristo fuerunt erecti. to.1.407.2.; & to.4.224.

Crescente fidelium multitudine, cùm ad tres sacras obeundas non sufficerent viginti quinque Cardinales præsbiteri, & septem Diaconi, Hyginius in singulis titulis plures præsbiteros collocauit. to.1.407. 2.

Fabianus in vnoquoque titulo, seu Ecclesia, duos, vel plures diaconos multiplicauit. to. 1. 407. 2.

Titulis prælati principales Parochi præsbiteri Cardinales vocabantur. tomo 1. 407. 2.

In suis titulis Cardinales habuerunt iurisdictionem Episcopalem. to.18.126.2.

Tituli Cardinalium Episcoporum olim erant octo, modò sunt tantummodò sex. to. 4. 144. 1; & seq; & to.18.126.2.

Tituli Cardinalium præsbiterorum erant viginti, & octo, modò sunt quinquaginta, & tituli diaconorum à Sixto V. redacti fuerunt ad quatuordecim. tomo 4. 345. 1; & seq.

Tituli Christi Domini.

Titulus Christi Domini est *Filius Altiſſimi*, qui conuenit etiam Regibus, qui fuerunt eius figura. to. 16. 192. 1; & seq.

Alter titulus est *Deus*, qui pariter conuenit Regibus, Iudicibus, & Sacerdotibus. to. 16. 192. 1; & seq.

Alter est titulus Christus, qui ab vnctione est derinatns, & conuenit etiam Pontificibus, & Regibus. to.16.195.2;& seq.
Alter titulus est *Sedentis in folio Dei*, qui pariter conuenit etiam Pontificibus, & Regibus. to.16.196.1.

Titulus Conciliorum.

Titulus Concilij generalis est *sacrosancta generalis Synodus in Spiritu sancto legitimè congregata.* to.9.11.16.
Titulus Concilij *repræsentans vniuersalem Ecclesiam* fuit recenter inductus. to. 7. 516.1; & seq.
Controuersia orta circa titulum præfigendum Concilio Tridentino narratur. to. 7. 516. 1; & seq.

Tituli Ecclesiarum.

Titulus Ecclesiæ adscriptus fuit, cui regimen eiusdem Ecclesiæ traditum fuit.to.17.302. 2; & seq.
Quibus titulis in sacris Scripturis Ecclesia honoretur?to. 18.54.1;& seq.
Vid. Ecclesia tituli.

Tituli Episcoporum.

Tituli Episcoporum sunt Angeli, Pontifices, Duces, Ecclesiæ columnæ, Papæ fratres, & coadiutores, Apostolorum successores, Dij, Patres, Pastores, Christi Domini legati, Dei ministri, Christi Vicarij. to.11. 558. 2.
Vid. Episcoporum tituli.

Tituli Imperatorum.

Titulum filiorum Ecclesiæ habuerunt Imperatores à D. Ambrosio Episcopo. to. 1. ex Tannero. 4.21.
Tituli Imperatorum à Principum electione,& Romani Pontificis consecratione dependent. to.1.515.1.
Vid. Imperatorum tituli.

Tituli Papa.

Tituli varij, quibus pro diuersis temporibus honorati fuerunt Romani Pontifices.to.10. 52.2;& seq.
Tituli, quos Imperatores, & Reges tribuerunt Romanis Pontificibus. to. 10. 92. 1; & seq.
Titulus Papatus ita inhæret Papæ, vt nullus alius illum possit participare. tom.9. 258. 16.
Titulum Papatus habet Pontifex Romanus nomine suo, non nomine Ecclesiæ. to. 9. 258. 16.
Vid. Pontificum Romanorum tituli.

Tituli Pauli.

Titulus Principis Apostolorum quomodò conuenire possit etiam D. Paulo? tom. 16. 485. 2; & seq; & to.4. 135. 2;& seq;& 153; & seq;& 591.118;&605.181.
Titulus Patris, ac Pastoris Romæ ei tributus fuit à S. Leone, quia Romam pauit doctrina. to.12.151.1.
Vid. Pauli tituli.

Tituli Petri.

Titulus Apostoli Gentium D. Petro fuit collatus. to.2.ex Pighio. 40.2.
Titulum clauicularij Regni cœlestis immediatè accepit à Christo Domino. tomo 12. 409.1.
Vid. Petri encomia.

Titulus possessorius.

Titulo iusto, & bona fide acquiti debet possessio, quæ dicitur forma vsucapionis. to. 12. 21. 4.
Titulus iustus alius est generalis, qui ad omnes species possessionis acquirendæ potest aptari; alius est specialis, vt titulus vel pro emptore, vel pro hærede, vel pro donato, vel pro derelicto, vel pro legato, vel pro dote, vel pro aliquo alio consimili titulo. to. 12. 21. 4.
Titulus generalis non sufficit ad vsucapionem, nisi adsit aliquis ex specialibus titulis.to.12.21.4.
Titulo deficiente deficit iusta possessio, & deficiente possessione iusta deficit vsucapio. to. 12. 21. 4.
Titulus decem, vel viginti annorum in præscriptione veteri iure non requirebatur.to. 12.21.4.
Tituli, bona fides, & possessio ad præscriptionem ex iure Canonico sunt necessarij. to.12.21.4.

Tituli Regum.

Tituli, quibus honorantur Reges, & Principes in Diuinis Scripturis. tom. 16. 192. 1; & seq.
Titulum *Dij* conuenire Regibus, & Principibus colligitur ex testimonijs Exodi,& psalmorum. to. 16.193.1.
Vocati etiam sunt Christi Domini, idest vncti à Domino,quia oleo sacro consecrantur.to. 16. 195.2;& seq.
Titulus etiam *sedentis* in Solio Dei propriè conuenit Regibus, quia sunt Dei locum tenentes. to.16. 196.1,& seq.
Appellari quoque fuerunt sicut Angeli Dei propter iustitiam, & propter sapientiam. to.16.197. 2;& seq.
Titulus pariter Viri secundùm Cor Dei collatus fuit Dauid, & omnibus Regibus ei similibus. to.16.192.1;& seq.
Titulus etiam Nutritiorum Ecclesiæ collatus fuit Regibus, quia debent Ecclesiæ subministrare necessaria.to.16.199.2;& seq.

Titus Vespasiani filius.

Titus Vespasiani filius factus Imperator, cùm natura clementissimus esset, & à cæde, ac sanguine vellet seruare manus, voluit esse Pontifex Maximus, quem non decet aliquem hominem occidere. to.18.215.1.
Anno à Christi Domini morte trigesimo octauo Vrbem Hierosolymam, sicut Dominus prædixit, ita euertit, & funditus destruxit, vt in ea nec lapis supra lapidem fuerit derelictus. to.3.735.1.

Toletana Synodus.

Toletanæ Synodi canon de non habenda concubina simul cum vxore fideli ex imperitia, vel malitia Gardij Lutherani fuit falsificatus; te vera tamen nullum continet in se errorem, vel falsitatem.to.16.555.1.
Nomine concubinæ non intellexit mulierem fornicariam, sed vxorem sine solemnitate ob imparitatem natalium ductam, vero tamen matrimonio copulatam, quæ vera coniux est; vt habetur dist.34. can. 3. to.16. 555. 2.
Toletanæ Synodi decretum de coniugio inito ante baptismum, quod per baptismum ita irritetur, vt ducens aliam vxorem post baptismum bigamus non efficiatur, ab Innocentio Papa fuit irritatum; alia verò de-

črera, quæ ad fidem non pertinent, ab eodem Pontifice tolerata fuerunt, ne Hispaniarum Ecclesiæ grauiorem scissuram paterentur.to.1.113.2.

In decretis fidei excommunicauit,qui Priscilliani hæresim sectantes, vel profitentes insalubri baptismo contra Apostolicæ Sedis S. Petri doctrinam sentient. tom. 1. 113. 2.

Toletana Synodus I.& IV.suscepetunt doctrinam Romanorum Pontificum, & illis obedientiam præstatunt. to.12.589.2.

Toletanæ Synodi ferè omnes supremam Romanorum Pontificum dignitatem,& potestatem agnouerunt.to.12.586.2.

Tonsura.

Tonsura monastica, & clericalis est pœna Ecclesiastica, adeoque nunquam potuit infligi, nisi per manum Episcopalem. to. 6. 499. 1.

Tonsura fuit affectus Hildericus Francorum Rex de mandato Zachariæ Romani Pontificis.to.6.499.1.

Item Pipinus Aquitaniæ Rex ex decreto II. Synodi Suessionensis ad preces patrui Caroli Calui.to.6.499.1.

Tonsura hæc, sicut & publica pœnitentia iam pridem in desuetudinem abierunt. tom. 6. 499. 2.

Tonsura hæc reddebat Regni incapacem, adeoque auersabatur, & magis abominationi erat, quàm mors.to.6.498.2.

Tonsuram, quæ est via ad Ordines, in Ecclesiam deuenit ex eo. quòd Gentiles D. Petro capillos in derisionem, & vilipendium abraserint in modum sphæræ; quod libenter tulit Apostolus in memoriam spineæ coronæ, quæ capiti Christi Domini in passione à Iudæis fuit imposita. to.19.215.1.

Tonsura clericalis significat rescissionem quarumcumque superfluitatum temporalium, quibus implicamur, ne ad contemplanda Diuina toto mentis affectu tendamus. to. 19. 215. 1.

Tonsura Clericalis est in modum coronæ, & per hoc differt à tonsura, quæ fit conuersis Regularibus.to.19.215.1.

Tonsura non est ordo, quia ordo à solis Episcopis confertur, tonsura verò à quolibet sacerdote potest conferri.to.19.215.1.

Tonsura est ianua ad ordines, & est paruum signum, seu signaculum clericatus. to. 19. 215. 2.

Tonsura differt ab ordine, quòd per illam significatur electio in sortem Domini, per istum autem significatur electio in militia Dominica. to.19.215.2.

Item distinguitur, quia per tonsuram non imprimitur caracter, sicut imprimitur per ordinem.to.19.216.1.

Tormenta.

Ad tormenta illico non est procedendum, sed oportet considerare, cuius existimationis sit in sua Ciuitate ille, qui fuit accusatus. to.9.438.114.

Tormenta non sunt facilè adhibenda, sed instandum est accusatori, vt probet, quod intendit.to.9.438.115.

Torquatus.

Torquatus filium suum, qui etiam pro patria pugnauerat, & victor extiterat, attamen quia contra imperium suum bellum susceperat, occidit,ne plus mali in exemplo contempti imperij, quàm boni in gloria hostis occisi in Rempublicam irreperet. to.3.73. 1; & seq.

Torquatus Manlius filium suum accusatum,& conuictum de pecunijs à socijs acceptis iudicauit eum indignum Republica, & domo sua; propter quod filius nomine Syllanus præ tristitia se suspendit.to.3.73.2.

Totalitas Ecclesiæ.

Totalitas Ecclesiæ aliquando accipitur pro Collegio Cardinalium; aliquando pro vna congregatione conuentuali;aliquando pro vna congregatione particulari capitulari, aliquando pro congregatione synodali, vel prouinciali, & aliquando pro congregatione vnius patrisfamiliæ. to. 13. 589. 2.

Totila Rex.

Totilæ Wuandalorum Regi Longobardiam crudeliter vastanti occurrit S. Leo Papa, ad cuius aspectum tremebundus Rex statim ab equo descendit,reuerentiam ei exhibuit, à feritate destitit, & ex Italia festinus discessit.to.3.66.1.

Totum.

Totum esse maius sua parte verificatur de toto integrali, & de totalitate quantitatis dimensiuæ, & naturalis, quæ sunt eiusdem rationis; non autem de toto potentiali, & de totalitate quantitatis virtualis, & potestatiuæ; vna etenim virtus potest agere se sola, quantùm possunt agere plures virtutes simul. to. 9. 575. 197; & to. 13.402; 1; & seq.

Totum, quod continet aliquam partem, quę eminenter præcontinet dignitatem omnium aliarum partium, non est maius, & dignius qualibet sua parte, ut patet de Christo Domino. to.20. 442. 1; & seq.

Totum prævalet suę parti, quando illud totum est suę parti vnitum; quando autem est separatum à sua parte, iam non est totum, sed aliquę partes totius; totum enim constat ex omnibus suis partibus. to. 9. 208. 109.

Totum vniuersum est Ecclesia Dei, Ecclesia autem Romana domus Dei dicitur à S. Ambrosio. to. 13. 266. 2.

Totum esse nobilius qualibet sua parte, & corpus esse nobilius quolibet membro quomodò sit intelligendum? tom. 6. 844. 2. & seq.

Tractoria.

Tractoria, seu literæ tractoriæ erant illæ, quibus Episcopi vices suas committebant ijs, quos ad Synodos mittebant. tom. 6. 286. 1.

Tractoriæ, seu teactatoriæ literæ dicebantur etiam, quibus Episcopus Metropolitanus suosEpiscopos comprouinciales inuitabat, seu trahebat ad Synodum. tom. 6. 286. 1.

Tractoriæ literæ in aliquibus codicibus leguntur tractatoriæ, sed certè mendosè. to. 6. 286. 2.

Tractoriarum literarum plures species fuerunt; aliquando enim significabant diplomata, aut codicillos, quibus fiebat copia vsurpandi cursus publici; & dabantur missis, vel euocatis à Principe; vt cursu publi-

blico vti possent, quem alioquin absque diplomate vsurpari fas non erat, adscriptis etiam locis, ac mansionibus, quibus sumptu publico ali debebant, & hæc est originalis, ac primaria tractoriarum significatio, tom. 6. 286. 2.

Tractoriarum vsus mutuatus fuit à Romanis, qui suis literis commeatum in itinere præstandum definire solebant, tom. 6. 286, 2.

Alia species tractoriarum est epistola, seu literæ Encyclicæ, quibus famosa alicuius damnatio denunciabatur, & sic trahebant damnationem per omnes sub Cœlo Ecclesias. to. 6. 286. 2.

Alia species tractoriarum fuerunt encyclicæ, seu dogmaticæ literæ, quibus damnabantur aliqui, & mittebantur ad omnes Ecclesias, vt subscriberentur ab omnibus; & qui repugnabant subscribere, censebantur eādem hæresim profiteri, & in eadem damnatione cum illis versari. to. 6. 286. 2.

Tractoriæ Zosymi Papæ, qua Pelagius, & Cęlestius fuerunt damnati, noluit Iulianus Ecclanensis Episcopus subscribere; & quia contra ipsam appellauit ad generalem totius Ecclesiæ Synodum, solemniter fuit damnatus, atque ex Episcopatu expulsus, & ex tota Italia eiectus, tom. 6. 286. 2.

Tractoriæ dicebantur huiusmodi literę, quia per totum Orbem delatæ trahebant secum omnium consensum. tom. 6. 287. 1.

Tractoriarum quarta species est epistola superioris Antistitis, qua suos Episcopos Suffraganeos conuocare solebat ad Synodum; & in hac epistola ordinatè scribebantur nomina omnium Episcoporum. to. 6. 287. 1; & seq.

Tractoria Constantini Imperatoris, qua euocauit Episcopos ad Synodum Arelatensem contra Donatistas, de qua tractoria præcepit latori, vt singulis Episcopis singula tractoria tribuerentur. tom. 6. 286. 2.

Tractoria per totum Orbem terrarum missa, quocumque Ecclesia Christi Domini dilatata est, vt ab omnibus Ecclesijs communione priuentur, qui in eadem tractoria damnantur, to. 6. 110. 2.

Traditio.

Traditio quoad nominis significationem latè sumpta significat doctrinam ab altero traditam, siue voce tantùm tradita sit, siue etiam scriptis mandata; propriè autem accepta significat doctrinam voce tantummodò traditam. to. 8. 277. 1.

Traditio vniuersaliter accepta includit tam sacras, quàm prophanas, imò & veram, & falsam doctrinam. to. 8. 277. 1.

Traditio apud Sacros Scriptores accipitur pro doctrina tradita à Patribus continente veritatem, & leges utiles circa res Diuinas, quæ doctrina non est scriptis mandata. to. 8. 277. 1.

Argumentum desumptum à traditione distinguitur ab argumento desumpto ex Sacra Scriptura, aut ex definitione Pontificis, to. 8. 277. 1.

Traditio definitur veritas non scripta, sed tradita, fidei, & maiorum auctoritate recepta, & consuetudine roborata, ac ad personas successiuè transmissa. tom. 12. 224. 1.

Traditiones veteris legis.

Traditiones erant apud Hebræos iuxta illud: *Quare & Discipuli tui transgrediuntur traditiones seniorum?* to. 12. 224. 1.

Traditiones veteris legis confirmatæ fuerunt à Christo Domino illis verbis. *Traditiones vestras &c.* to. 12. 224. 1.

Fuerunt apud Hebræos aliquæ traditiones laudabiles, & necessariæ, vt Canon scripturarum acceptus à Maioribus, remedium peccati originalis pro fœminis, quod erat diuersum à remedio masculorum. to. 12. 224. 1.

Multas traditiones habuerunt Hebræi in lege veteri ex Dei mandato; vt Exodi 12. *Narrabis filio tuo dicens. Hoc est, quod fecit Dominus*; & alia huiusmodi; quæ habentur Deut. 32; Iudic. 6; psalm. 47. tom. 12. 224. 1.

Ecclesia ante Moysen toto tempore legis naturę viuæ vocis traditionibus conseruata fuit, & gubernata. to. 13. 160. 1.

Traditionum species.

Traditiones aliæ sunt, quæ ab ipsomet Deo, seu Christo Domino immediatè emanarunt, & istæ appellari solent Diuinæ traditiones; aliæ, quæ ab Apostolis descenderunt, & istæ vocantur Apostolicæ; aliæ, quæ institutę sunt ab Ecclesia, seu Romanis Pontificibus, & dicuntur traditiones Ecclesiasticæ. tom. 3. 19. 2; & 277. 1.

Traditiones aliæ tantùm pertinent ad doctrinam fidei, vt quòd Mater Dei sit Virgo: quòd in cæna Christus Dominus oculos in Cœlum leuauerit &c; aliæ verò, quæ pertinent ad usum, ac proinde practicæ vocantur; vt materiam talem institutam fuisse pro Sacramento Confirmationis, extremæ Vnctionis &c; paruulos esse baptizandos &c; & istæ nedum credendæ sunt, sed etiam illis in praxi vti debemus; illæ verò tantùm sunt à nobis credendæ. tom. 13. 152. 1.

Traditiones practicæ aliæ institutę fuerunt solùm ad certum tempus determinatum duraturæ; vt decretum de suffocato, & sanguine; & collatio baptismi in nomine Christi domini, vt habetur in Act. Apost; alię verò sunt institutæ absque vlla temporis mutatione; vt quædam Sacramenta iteranda non esse. to. 13. 152. 1.

Traditiones aliæ neque ab Apostolis, neque ab Ecclesia mutari potuerunt; vt sunt, quæ pertinent ad materiam, & formam sacramentorum, quę Apostoli ex ore ipsius Christi Domini acceperunt; aliæ verò, quę ab Apostolis, & Ecclesia pro circunstantijs temporum possunt mutari, vt ceremoniæ. to. 13. 152. 1.

Traditiones omnes hac vnica definitione explicantur *sunt quædam dogmata, aut etiam morum instituta, quæ Apostoli vel ex ore ipsius Christi Domini, vel ex Spiritus Sancti suggestione accepta tradiderunt Ecclesiæ viua voce, quæque aut omnino non scripserunt aut certè non nisi obscurè scripto insinuarunt.* to. 13. 151.

Traditiones Diuinæ.

Traditiones Diuinæ sunt, quæ immediatè à Chri-

Christo Domino emanarunt, & ab ipso ad nos descenderunt. to. 3. 19. 2.
Traditiones Diuinæ sunt tantę auctoritatis, vt à nobis amplectendę sint, veluti ius Diuinum. to. 3. 19. 2.
Traditionibus Diuinis, quę ad nos descenderunt per SS. Patres, eandem fidem deferendam esse, quę defertur Sacræ Scripturę, docuerũt S. Ioannes Chrisostomus, S. Basilius, S. Epiphanius, & clarissimè S. P. Augustinus. to. 17. 356. 2.
Traditiones Diuinas esse in Ecclesia euidenter colligitur ex illo Io.vlt. *Sunt alia multa, quæ fecit Iesus, quæ non sunt scripta in libro hoc*; &.propterea hæc nobis solummodò ore sunt tradita, non autem scripta, tom. 14. 411. 1.

Traditiones Apostolicæ.

Traditiones Apostolicas dari in Ecclesia colligitur ex eo, quòd maior reuerentia seruatur doctrinę, quę scripta non est, & in thesauro Ecclesiæ seruatur recondita, to. 13. 160. 2.
Scribit Egesippus, quòd referente Eusebio, dum viuebant Apostoli, viuę vocis traditio magis vigebat, & minùs ab Hæreticis Diuini Verbi temeratoribus minùs Ecclesia fuit dilaniata. to. 13. 159. 1.
Traditiones Apostolicæ non occultant fidei doctrinam, sed illam tantùm vulgari scripto non manifestant omnibus, quam tamen apud doctores conseruant, & pro loco, & tempore pandunt. tom. 13. 160. 1.
Traditiones Apostolicę maximè inseruiunt ad explicanda obscura Scripturę Sacrę mysteria. to. 13. 160. 2.
Traditiones Apostolicę cognoscuntur ex Ecclesię auctoritate, ex vnanimi SS. Patrum sententia, ex communi consensu omnium fidelium, nec in aliquo Concilio generali sunt institutæ teste S. P. Augustino to. 13. 163. 2.
Traditiones Apostolicæ testimonium perhibent veritatis, ideo sunt maximè Ecclesię necessarię. to. 13. 828. 2.
Traditiones Apostolicas seruandas esse præcepit D. Paulus 2. Tessal. 2. illis verbis: *Tenete traditiones, quas didicistis siue per sermonem, siue per epistolam*. tomo 12. 224. 1.
Traditiones Apostolicę sunt in Ecclesia, & nullum possunt continere prorsus errorem, ac propterea pertinent ad fidem Diuinam. to. 8. 277. 1; & seq; & to. 14. 403. 2; & 585. 2; seq; & to. 15. 284. 2.
Traditiones Apostolicę per SanctosPatres ex ipsis Apostolis ad nos descenderunt. to. 14. 357. 1; & seq.
Ex traditione Apostolica solùm habetur obseruantia quadragesimalis ieiunij teste D. Hieronymo. to. 14. 357. 1.
Traditiones Apostolicę, tanquam commentitię, reijciuntur ab Hęreticis to. 15. 312. 1; & 364. 1; & seq.
Ex traditione Apostolica habetur in fidei controuersijs congregandum esse Concilium. to. 18. 4. 2.
Traditio Apostolica docet Episcoporum iudicia Sedi Apostolicę esse reseruata. to. 18. 13. 2; & seq.
Traditiones purè Apostolicæ, quę non fuerunt à Christo Domino acceptę, efficiunt ius Ecclesiasticum, tom. 3. 19. 2; & seq.
Traditiones Apostolicę, quę efficiunt solùm ius humanum, non superant auctoritatem Papę. to. 3. 20. 1.
Traditionibus Apostolicis solùm à Tertulliano confutati fuerunt Hęretici Marcionistę, Valentiniani, Cataphryges, & alij; ex quo factum est, ut hęretici omnes traditiones Apostolicas reijciant. tom. 1. 206. 1.
Sic S.P. Augustinus traditionibus Apostolicis conuicit Donatistas, qui propterea illas execrati sunt. to. 1. 206. 1.
Traditiones Apostolicę sunt mille clypei in armamentario Ecclesię positi potius inferi formidabiles, to. 1. 206. 2; & seq.
Ob traditiones Apostolicas ab Ecclesia Romana inuiolatè seruatas tota eiusdem Ecclesię Romanę fęlicitas perseuerat imperturbata, & immota. tom. 1. 206. 2; & seq.
Traditiones Apostolicas Ecclesia Romana conseruat, tanquam sacratiorem, & secretiorem doctrinam. to. 1. 207. 1.
Traditionibus Apostolicis ab Ecclesia Romana in suo deposito illibatè seruatis omnes hæreses, & Heretici fuerunt semper per Romanos Pontifices conuicti, expugnati, & euersi. to. 1. 208. 1; & seq.
Traditionibus Apostolicis contradixit Constantius Imperator, sed statim à D. Hilario fuit confusus. to. 1. 208. 2.
Traditiones Apostolicę varię, quas occasione Hęreticorum protulerunt Romani Pontifices. to. 1. 208; & seq.
Ex traditione Apostolica SacramentumConfirmationis habetur teste S. Cypriano. to. 1. 209. 1.
Item Ritus, & ceremonię in administratione Sacramentorum, & memoria defunctorum in Missa. to. 1. 210. 1; & seq.
Item ordo Hierarchicus in Ecclesia Episcoporum, Presbiterorum, Diaconorum, & aliorum ordinum. to. 1. 210. 2.
Item benedictio aquæ lustralis, vnctio calicum, & altarium, ac cultus Sacrarum Imaginum. to. 1. 210. 2; & seq.
Traditiones Apostolicæ habent eandem vim, quam habet Sacra Scriptura. tom. 19. 55. 1.
Traditiones Apostolicæ in quo differant à traditionibus Ecclesiasticis? tom. 8. 277. 1.
Traditiones Apostolicæ spectant ad Sacrosanctum fidei Diuinæ depositum. tom. 8. 956. 1.
Traditiones Apostolicę contentę in Symbolo fidei ab Apostolis composito proximum locum habent secundùm Euangelij doctrinam à D.Petro Ecclesijs, & à Sacris Scriptoribus dictatam. to. 1. 207. 2.
Traditiones Apostolicæ priores sunt Sacra Scriptura; quia Apostoli priùs prædicauerunt, quàm scripserint; & certiores, quia illæ depravati non possunt, sicut scripturæ, quæ scribentium vitijs possunt adulterari; & veriores, quia sunt certiores; & ampliores, nam non omnia scripta sunt

sunt, quæ sunt tradita; omnia tamen, quæ sunt scripta, tradita sunt. to. 1. 204. t; & seq.
Traditiones Apostolicę scriptę non fuerunt, ne euulgarentur, & margaritæ à porcis conculcarentur. to. t. 204. 2.
Traditiones Apostolicę etiam ab aliquibus hæreticis, inter quos Brentius, & Kemnitius, fuerunt admissæ. to. t. 204. 2.
Apostolos multa oretenus tradidisse, quę scripta non sunt, testatus fuit S. Dionysius. to. 1. 204. 2.
Traditiones Apostolicæ integrę, & illibatæ, vt ab Apostolis traditæ fuerunt, fuerunt Romæ repertę à S. Irenæo, cùm ex Gallijs ab Episcopis missus venit Romam ad S.Papam Eleutherium. to. 1.205. 1.
Traditiones Apostolicæ spectant ad Sacrosanctum fidei Diuinæ depositum à Christo Domino institutum. to. 8.956. 1.
Traditionum Apostolicarum antiquitas perpetuò illibatè seruata omnium antiquorum testimonijs ostenditur. tom. 8. 958. 1.
Traditiones Apostolicæ ex vniuersitate locorum, & Ecclesiarum ad nos descenderunt. to. 8. 961. 1; & seq.
Item ex vnanimi, & communi consensu omnium Sanctorum Patrum Ecclesię. to. 8. 963. 1; & seq.
Item ex communi consensu omnium Patrum, & Doctorum. qui omni sæculo floruerunt. to. 8. 966. 1; & seq.
Traditiones Apostolicę non desumuntur ex consensu Doctorum recentium contra Doctores antiquos. tom. 8. 968. 1; & seq.
Neque ex consensu populorum, & gentium contra doctrinam traditam ab Ecclesiæ Doctoribus. tom. 8. 972. 1; & seq.
Neque desumuntur ex reuelationibus particularibus, quæ ad fidem Diuinam non pertinent. to. 8. 975. 1; & seq.
Traditionum Apostolicarum custodia semper fidelissimè fuit seruata à Pontificibus Romanis in deposito à S. Petro accepto. to. 8. 982. 1; & seq; & 987. 2. & seq; 991. 2; & seq.
Traditionibus Apostolicis æquè, ac Diuinis Scripturis fides ab omnibus est adhibenda. to. 17. 356. 2.
Traditiones Apostolicæ sunt infallibiles simpliciter,& ideo ab omnibus sunt credendę. to. 11. 221. 2.
Fuerunt semper receptæ ab omnibus SS. Patribus, Doctoribus, & Sacris Concilijs. to. 15. 321. t; & seq.
Per traditionem ab Apostolis multa edocta fuit Ecclesia tam ad doctrinam, quàm ad morum institutionem pertinentia, quæ in Diuinis Scripturis non comprehenduntur expressa. to. 15. 321. 1; & seq.
Traditiones Apostolicæ colliguntur etiam ex ep. 2. *Io. Plura habens vobis scribere nolui per cartam, & attramentum; spero enim me futurum ad vos, & os ad os loqui.* to. 8. 277. 2.
Traditiones Apostolicas posse innoluere alique errorem est hæreticum. tom. 8. 277. 2.
Traditiones Apostolicę necessariò conseruari debuerunt in Ecclesia Romana, quæ est caput & magistra omnium aliarum Ecclesiarum, ideo illas debet continuò edocere, & instruere. to. 14. 404. 1.
Traditiones Apostoli, & eorum Discipuli noluerunt nec verbo tenus communicare timentes, ne hæretici earum veritatem adulterarent, aut falsificarent. tom. 14. 404. 2.
Traditiones Apostolicas Diabolus deprędari tentauit, & earum sensum inuertere. to. 8. 978. 1; & seq.
Traditiones Apostolicæ nequeunt esse Diuinis Scripturis contrariæ, sed cum illis debent concordare. tom. 8. 978. 2.
Traditiones Apostolicas fuisse à Romanis Pontificibus muratas blasphemant hæretici. to. 8. 987. 2; & seq.
Traditionum Apostolicarum depositum à Romanis Pontificibus nunquam fuit per additionem, vel per imminutionem, vel per transmutationem variatum, sed sanguine fuit custoditum illæsum. to. 8. 998. 1, & seq.
Contra traditiones Apostolicas nunquam Romani Pontifices suas opiniones priuatas protulerunt. to. 8. 1016. 1; & seq.
Traditiones Apostolicę sufficiunt absque aliqua alia reuelatione nouiter facta ad dirimendas fidei controuersias, quæ ab hæreticis, & schismaticis contra Ecclesiam continuò suscitantur. tom. 8. 1021. 1; & seq.
An definiendis quęstionibus fidei Romani Pontifices inspiciunt nedum sacram Scripturam, sed etiam traditiones Apostolicas, Conciliorum statuta, prædecessorum decreta, & SS. Patrum doctrinam. to. 8. 1035. 2; & seq.
Traditiones Apostolicæ à Sede Romana nunquam fuerunt aulsæ, nec poterunt auelli. to. 8. 1038. 2.
Traditiones Apostolicæ ab ipsis Apostolis, quasi de ore in os, deque pectore in pectus fuerunt transfusæ. to. 3. 7. 1.
Ex traditione Apostolica descendit Religionum Monastica rum institutio & vsus. to. 3. 20. 1.
Traditiones Apostolicæ de potestate ordinaria non possunt à Papa immutari, vel abrogari. to. 3. 20. 1.
Traditiones Apostolicæ aliæ fuerunt institutę ab ipsis Apostolis ad certum tempus determinatum solummodò; aliæ verò absolutè, & simpliciter, vt perpetuò duraturæ. to. 13. 152. 1.

Traditio Ecclesiastica.

Traditiones Ecclesiasticas dari de fide est, & probatur ex illo 1.Cor. 12. *Cætera autem, cùm venero, dispon am*; quæ dispositio nequit esse, nisi per traditiones. to.10.210. 2; & seq.
Traditiones Ecclesiasticę sunt ab Ecclesia adinuentæ, receptæ, & perpetuò seruatæ. tomo.10.211. 2.
Traditiones Ecclesiasticæ, quæ primò adinuentæ sunt ab Ecclesia, non sunt æqualis auctoritatis, ac sacra Scriptura; quia illæ possunt ab Ecclesia immutari, non autem sacra Scriptura. to.10. 212.2.
Traditiones purè Ecclesiasticæ pertinent ad ius humanum Ecclesiasticum.to.10. 212.2.

Ad

Ad traditiones Ecclesiasticas pertinent ritus, & ceremoniæ sacramentorum, quæ non sunt de illorum essentia; vt exorcismus in baptismo, trina immersio, innouatio chrismatis singulis annis, aqua vino mixta in Eucharistia, missæ ceremoniæ, festiuitatum institutiones, ieiunia, & alia. to.10. 212.2.

Traditiones Ecclesiasticæ, licèt scriptæ non sint, attamen confirmatæ per Apostolicam Sedem ab omnibus Christifidelibus sunt obedienter, & reuerenter seruandæ. to.16. 419. 1; & seq; & to. 19. 151.1.

Traditiones Ecclesiasticæ sunt certissimæ, & nullum penitus continent, aut continere possunt errorem. to.1.7.2.

Traditiones Ecclesiasticæ sunt clarissimæ, ac luce meridiana clariores. to.4.132. 2.

Traditiones Ecclesiasticas sibi ad inuicem repugnantes, & aduersantes dari est omnino repugnans. to.4. 132. 2.

Traditiones Ecclesiasticæ sunt illæ, quæ post Apostolos habuerunt exordium, ab antiquissimis Summis Pontificibus, & ab Ecclesia vniuersali fuerunt susceptæ, & continuò à Christifidelibus fuerunt seruatæ. tomo.8. 277. 1.

Traditiones Ecclesiasticæ à Diuinis traditionibus differunt, quòd illæ, non istæ, possunt à Papa abrogari. to.8.277.2.

Traditiones Ecclesiasticæ maximè commendantur in Concilijs generalibus, & in sacris canonibus. to.8.277. 2.

Traditiones Ecclesiasticæ habent auctoritatem, & gradum certitudinis secundùm principium, à quo habuerunt exordium; ideo cùm traditæ fuerint Spiritu sancto dictante, habent æqualem certitudinem, quam habet Ecclesiæ definitio. to.8. 277. 2.

Traditiones Ecclesiasticæ non aliunde agnoscuntur, quàm ex sensu communi Sanctorum Patrum. to.4. 158. 2.

Continua Ecclesiæ traditio est verba dicta Petro à Christo Domino Matth. 16; & Ioannis 21. intelligenda esse de Ecclesiæ primatu vni, & soli Petro concesso, & non alijs Apostolis. to.4. 159. 2.

Traditiones Ecclesiasticæ statutæ sunt, vel in concilijs plenarijs sunt conditæ, vel à Romanis Pontificibus. to.12. 196.2.

De traditionibus dubitare, quas vniuersa obseruat Ecclesia, insolentissimæ insaniæ est teste D. P. Augustino. tomo 12. 196. 2.

Traditiones Ecclesiasticæ D.Petri Primatum in totam Ecclesiam apertissimè ostendunt. t.10. 21. 1.

Traditiones Ecclesiasticæ fuerunt à concilijs generalibus, & à Sanctis Patribus traditæ. to.15. 321.1.

Traditiones plurimæ Ecclesiasticæ institutæ ab Ecclesia recensentur. to. 15. 364. 1; & seq.

Traditiones Ecclesiasticæ quare ab omnibus ferè hæreticis tanta impietate reijciantur? to.15. 364.1;& seq.

Traditionum Ecclesiasticarum fidelissimi custodes fuerunt semper Romani Pontifices. to.1. 207. 2.

Traditionis Ecclesiasticæ auctoritas etiam sine scripto, etiam absque definitione synodica est euidentissimæ, & ineluctabilis auctoritatis, quia in communi Ecclesiæ sensu, quæ nequit falli, fundatur. tom.2. ex Pighio. 76.1;& seq.

Traditiones Ecclesiasticæ aduentum, & moram D. Petri Romæ asserentes. to. 3.7.1; & seq.

Nulla traditio Ecclesiastica docet Sedem Pontificiam Romæ affixam fuisse de iure Diuino. to. 3.13.2.

Traditiones Ecclesiasticæ sunt necessariò admittendæ; quia Ecclesia plures veritates fuit educta à Spiritu sancto tum ad doctrinam, tum ad morum institutionem spectantes, quæ non sunt in Scripturis comprehensæ. to. 15.321. 1; & seq.

Traditiones Ecclesiasticas probarunt D.Dionisius, S. Irenæus, Tertullianus, S.P.Augustinus, & omnes alij SS.Patres antiquissimi, qui traditionibus euerterunt hæreticos. to.15. 363.1; & seq.

Traditiones Ecclesiasticas reijciunt hæretici, quia cùm Scripturas Diuinas velint pro suo arbitrio interpretari; si semel traditiones admittant, statim sua causa cecidisse se videant. to.15.364. 1; & seq.

Ex traditione Ecclesiastica decretum fuit in VII. Synodo venerandas esse Sanctorum imagines. to.14. 585. 2.

Item ex traditione Ecclesiastica præceptum fuit diem Dominicam ab omnibus esse obseruandam. to.14. 585. 2.

Item Pascha nullo alio, quàm die Dominico ab Orbe Catholico esse celebrandum. to.14. 585. 2.

Item baptizatum ab hæretico, cùm venit ad Ecclesiam, rebaptizandum non esse. to.14. 585. 2.

Traditioni Ecclesiasticæ error subesse non potest, quia Ecclesia Catholica est Spiritu veritatis afflata. to. 14.585. 1.

Traditiones Ecclesiasticæ ex vnanimi Sanctorum Patrum consensu descendunt. to.8. 963. 1; & seq.

Item ex communi sententia aliorum Ecclesiæ Pastorum, & Doctorum, qui omni seculo floruerunt. to.8. 966. 1;& seq.

Traditio Gentilium.

Traditio fuit apud omnes Gentes, quæ vltra leges scriptas, obseruabant, & custodiebant quosdam mores, & consuetudines à maioribus acceptas. to. 12. 224. 1.

Traditiones Gentilium, sicut & Hebræorum, erant vitiosæ, & corruptæ, ideo reprehensibiles. to.12.224.1.

Traianus.

Traianus Imperator persecutus fuit Summos Pontifices Euaristum, & Alexandrum. tomo. 10. 112. 2.

Relegauit Clementem I. in Cimmerium Bosphorum, vt Romanorum conuersionem ad fidem impediret. to.10. 112. 2.

Sed cùm audiret innumeram Gentilium multitudinem ad Christi Domini fidem Clementis miraculis, & prædicatione traduci, apud Tauricam Chersonesum anchora ad collum alligata iussit in profundum demergi. to. 10. 112. 2; & seq.

Traianus ob crudelitatem in D.Clementem exercitam fuit multis, magnisque ærumnis à Deo

à Deo percussus; rebellionibus, conitruis, fulgurum, & grandinum borroribus, terremotibus, inundationibus, incendijs, veneno, ac tandem venetia alluuione confectus. to.10. 113. 1.

Tot calamitatibus afflictus paulò sanior mēte effectus suis Præfectis mandauit, vt sęuitiam in Christianos remitterent, sed non omnino placauit Diuinæ itam vltionis. to.10.113. 1.

Traiani anima post trecentum annos D.Gregorij precibus ob inferis fertur reuocata suspensa vsque ad diem Iudicij illius damnationis, vel saluris sententia. com.10. 113.1.

Traiano imperante adiectæ fuerunt Imperio Romano prouinciæ amplissimæ. tom.20. 7.1.

Traianus publico vetuit edicto, ne permitterentur collegia, seu sodalitia, quæ insup rescripto vocauit etærias, in quibus Christiani congregarentur ad tractanda fidei negotia. to. 20. 7. 2.

Traiectum.

Traiecti Episcopus Guilelmna maledicus Gregorij VII. Pontificis detractor grauissima ægritudine repente correptus miserabili eiulatu coram omnibus vociferabat se insto Dei iudicio, & præsentem vitam amisisse, & æternam; quia Galliarum Regi qnoad omnia, quæ intendisset, operam suam nauauit. to. 18. 398. 1.

Traiectensis Ciuitas appellauit ab interdicto Martini V. edito contra Lutherum. to.6. 528. 1.

Tranquillitas.

Tranquillitas maxima erat in Ecclesia, cùm exortus est Lutherus, qui Christiani Orbia pacem turbauit, & nedum in Ecclesia seditionem, sed etiam intestinas ioter Reges, & Principes seminauit discordias. tomo 4. 241. 1; & seq.

Transfiguratio.

Transfigoratio in Monta Thabor aduentum Christi Domini in extremo iudicio significauit. to.8.87.1.

Transfiguratio inter Moysen iam defunctum, & Eliam adhuc viuum designauit Christum Dominum iu extremo indicio futnrum Iudicem viuorum, & mortuorum, sicut crucifixio inter Latronem malum, & bonum indicauit futnrum esse Iudicem hominum electorum, & reprobrorum. to.8. 89. 1; & seq.

Petrus non poposcit à Christo Domino tabernaculum pro se, & pro Iacobo, & Ioanne, sed tantùm pro Christo Domino, Moyse, & Elia, quia sciebat, non nisi post mortem gloriam illam esse conseqnendam. to. 8. 97. 1; & seq.

Transfigurationis Christi Domini finis præcipuus fuit, vt Discipulos animaret ad subeundam forti animo mortem; vt rantā gloriam exinde orituram acquirerent. to.8. 101. 1; & seq; & 75. 1; & seq.

Transfigurationi præsentem esse noluit Beatissimam Virginem Mariam, qnia non indigebat roborari in fide, cùm paratissima esset ad omnia fortiter subeunda, & generosè toleranda. to.8. 101. 2.

Transfiguratione peracta Apostoli ceciderunt in terram, ne ex tali superbirent visione, sed potiùs per ipsam humiliores euaderent, & humiliùs eam à Deo postularent. to. 8. 67. 1; & seq.

Transfiguratio Christi Domini non multùm durauit, sed breuissima fuit. to.8. 100. 2; & seq.

Transfuga.

Transfuga dicitur ille, qui mutando locum recedit de terris suo Principi subiectis, & rebellando vadit ad hostes. tom.9. 283. 73.

Transgressor.

Transgressor præcepti Diuini non est hæreticus, nisi credat pertinaciter illud non esse peccatum, quauis præcipiatur à Deo. to.13. 252. 2.

Translatio Concilij.

Translatio Conciliorum generalium solummodò Romani Pontificis auctoritate fieri potest. to.8. 830. 1.

Quantumuis concilium sit generale, & Oecumenicum; attamen nequit se de vno ad alium locum transferre. to.8. 837.2.

Translatio concilij generalis etiam inuitis, & repugnātibus concilij Patribus ob quas causas fieri debeat? to.9. 473.14; & seq.

Cùm nulla est causa transferendi, vel prorogandi concilium, multò minùs potest dissolui. to.9. 479. 64.

Si translatio concilij de vno ad alium locum in concilio tractetur, si vnus solummodò ex vocem habentibus dissentiat, aut repugnet, sufficit ad impediendam electionem noui loci, quò sit transferendum concilium. to.9. 144.35.

Translatio Episcoporum.

Translatio Episcoporum de vna aliam Ecclesiam videtur pugnare cum quintodecimo canone Concilij Niceni. to.4. 446.2.

Translatio Episcopi auaritiæ causa, vel ambitionis æstro prohibita fuit à ConcilioRomano sub Damaso sub pęna excommunicationis, à Concilio Capuano can.38; Carthaginensi III; & Concilio Apostolorum cap. 4. to.4. 447.2; & seq.

Translatio Episcoporum ob vtilitatem Ecclesiæ, vel ob aliam iustam causam interdicta non est. to.4. 447. 1.

Translatio differt à transitu, quòd translatio supponit Episcopum translatum possidere Ecclesiam, à qua transfertur; transitus verò supponit Episcopum esse spoliatum Ecclesia; & differt ab inuasione, quæ fit propria auctoritate, non autem auctoritate Apostolicæ Sedis. to.4. 447. 1.

Translatio Episcopi de vna ad aliam Ecclesiam potest etiam fieri de licentia generalia concilij. to.9. 235. 2.

Translatio Episcoporum fuit vetita, quoniam æquiparari solebat rebaptismo. to.6. 230.2.

Translatio Episcoporum sine iusta causa dicta fuit spirituale adulterium. tom.6. 500. 1.

Translatio Episcoporum de vna ad aliam Ecclesiam ob iustam causam est licita. to. 10. 198. 2.

Translationum Episcoporum exempla quamplurima referuntur. to.6. 500, 1; & seq; & to.14. 453. 2.

Translatio Episcoporum à Romanis Pontificibus facta ab immemorabili ostenditur. to.14.364. t.
Translationes Episcoporum factæ à Romanis Pontificibus semper habitæ fuerunt legitimæ. to. t.412. t.
Transferre Episcopos de vna ad aliam Ecclesiam spectat solummodò ad Romanum Pontificem. to.4. t95. 1.
Translationes Episcoporum, & sedium Episcopalium mutationem solus Papa potest efficere to.4.520. 14t.

Translatio Apostolicæ Sedis Auenionem.
Translatio sedis Apostolicæ Roma Auenionem facta per Clementem VI. non fuit propriè translatio, quia Sedes Romana non fuit priuata sua prioritate, sed Papa tunc dictus fuit Romæ non residere. to.9.394. 13.
Translatio Apostolicæ Sedis Roma Auenionem fuit causa magni schismatis in Ecclesia. to.9. 9. 11; & seq.
Septem Pontifices Sedem Auenioni tenuerunt spatio septuaginta trium annorum. to.10. 254. 2.
Transferri posse residentiam à Papa ob rationabiles causas, dummodò Romæ Pontificatus remaneat, nemini dubium esse potest. to.10. 254.2.

Transmarina.
Transmarini iudicij frequentissima fuit apud Patres Africanos commemoratio. tom.6. 307.t.
Transmarini iudicij nomine ferè semper intelligebant tribunal Romani Pontificis. to.6.307. s.
Aliquando intelligebant Episcopos Occidentales siue Italos, siue Gallos, qui ad Romani Patriarchatus iurisdictionem pertinebant, atque ad Romanam synodum. to.6.307. 1; & seq.

Treuerensis.
Treuerensis Archiepiscopus Thiedgaudus simul cum Gunthero Coloniensi Archiepiscopo à Nicolao I. Pontifice fuit excommunicatus, & vsque ad statum laicalem depositus, quia Theutpergam legitimam Lotharij vxorem falsis criminibus arte cōfictis damnare præsumpserant, & matrimonium Vualdradæ pellicis eiusdem Lotharij validum declarauerant, vt eidem Lothario indulgerent. to.1. 53t. 1.

Tribellius.
Tribellius narrat Byzantium à Constantino Imperatore ædificatum imperante Gallieno sic fuisse vastatum, vt nemo prorsus suorum ciuium superesset, propter quod à peregrinis hominibus fuit inhabitatum; sed Gallienus loci amœnitatem perpendens ipsum restaurauit, & fortissimum propugnaculum reddidit ita, vt Constantinus illud expugnare non potuerit, sed à propugnatoribus sponte se dantibus illud acceperit. to.3.711.1;& seq.

Tribunal.
Tribonalia non sunt tollenda, quia sunt mali Iudices, & peiores sunt Aduocati. to.8. 397.2.
Tribunalibus Iudicum infidelium non esse deferendas Christianorum causas non consuluit, sed præcepit Apostolos. to.t8.422. 2.
Tribunal non est idem, ac cathedra, quia ad illud iudicia, & strepitus forenses; ad hanc verò doctrina, ac definitio pertinet. to. 3. 477. 1.

Tribunal Ecclesiæ, & Concilij.
Tribunal Ecclesiæ in quibusdam causis est Concilium generale, quod tamen non est infallibile. to.3. 477. 1.
Tribunali, quatenus tribunal est, non competit infallibilitas, quæ tantùm competit cathedræ, cui competit doctrina, & definitio; tribunali autem competunt iudicia, lites, & strepitus forenses. tom. 3. 477. 1.
Tribunal concilij non distinguitur à tribunali Romani Pontificis, sed est vnum, & idem cum illo. to.3. 586. 1.
Tribunal Ecclesiæ est tribunal supremum in terris, cui omnes Christifideles subijciuntur. to.9. 484. 17.
Tribunal Ecclesiæ catholicæ solius Dei iudicio est subiectum. to.2. ex Pighio. 113. 1; & seq.
Tribunal Ecclesiæ prohibet sacros Canones ad iudicium sæcularium vocari. to.2. ex Pighio. 113. 2.
Tribunal Christi Domini, & Romani Pontificis est idem ipsissimum. to.3.34.2;& 927. 2.

Tribunal Sanctæ Inquisitionis.
Tribunal Sanctæ Inquisitionis circa prohibitionem librorum quam auctoritatem habeat? to. 8. 534. t; & seq.
Tribunal Sancti Officij, vel Congregationis Indicis adhibitis consultationibus Theologorum S. Officij semper procedit ad damnationem librorum, cui postea accedit definitio Summi Pontificis. to.8.536. s; & seq.
Praxis, & consuetudo qualificandi libros in Ecclesia semper viguit ab antiquissimis temporibus, se ipsum allidit, quicunque ausus fuit impugnare Congregationes, in quibus Apostolica conduntur decreta. t.8. 536.2.

Tributum.
Tributum denotat subiectionem illius, qui illud soluit, ad illum, cui soluitur. to.18. 142. 2; & seq; & to. 3. 927.2.
Tributum soluit Ecclesia Imperatori, quia prædium, quod soluebat tributum Imperatori, perueniens ad Ecclesiam transijt cum onere suo, quod habebat soluendi tributum. to.3.53. t; & seq.
Tributum solutum fuit Cæsari à Christo Domino, non ex debito, sed ne alios scandalizaret. to.3. 53.2;& 927. 2; & to.19. 34.1.
Tributum soluens Cæsari Petrus æquale pro se, & pro Christo Domino ostendit se ab ipso cæteris alijs Apostolis fuisse prælatum tanquam Caput supremum. to. 3. 143. 2; & to.4.532.4;& to.7.145.1;& to.8. 169. 2; & to. t7. 526. 1; & seq;& to.t3. 421. 2; & seq;& to.9.516. t.
Tributum fuit solutum à Petro tantùm pro se, & pro Christo Domino, non autem pro alijs Apostolis, quo fuit declaratum alios Apostolos esse subditos, qui non tenebant-

nebantur soluere tributum, tom, 3.927. 2.

Vid. Christi Domini tributum.

Triclinium.

Triclinium tres lectos, aut lectum, in quo tres recumbebant ad mensam, significauit. to. 4. 9. 1; & seq.

Triclinium tam apud Gentiles, quàm apud Hebræos maximè fuit in vsu. to.4.10.1;& seq.

Tridentinum Concilium.

Tridentinum concilium fuit legitimum, & Oecumenicum. to.6. 206. 1; & to.3. 520, 1; & seq.

Tridentini Concilij Patres noluerunt Concilio præfigere Oecumenici titulum. to. 7. 516.1; & seq.

Tridentini Concilij sanctio de Scripturis Diuinis cum enumeratione sacrorum librorum. to. 1. 234. 2.

Tridentini Concilij sanctio edita contra ingenia petulantia de interpretatione Diuinarum Scripturarum. to.1. 243. 2.

Quinam Viri illustres eidem concilio interfuerint, & ei splendorem attulerint? to.1, 271.1.

Tridentinum Concilium à quo, & quo tempore fuerit indictum? to.1.75.1; & to.10. 439. 1.

Tridentinum Concilium fuit inchoatum sub Papa Paulo III; & sub Carolo V. Imperatore, & fuit terminatum sub Pio IV. Pontifice,& sub Ferdinando Imperatore. to.9. 779.2.

Tridentinum Concilium fuit conuocatum contra Caluinistas, & Lutheranos, nec non contra alios hæreticos recentiores. to.3. 520. 1; & to.9. 779. 2.

Tridentini Concilij, & Concilij Lateranensis confensio circa facultatem concessam, & denegatam Episcopis exponendi ad publicum cultum Sanctorum reliquias. to.9. 738.2.

Tridentinum Concilium ob quas causas, & quoties fuerit interruptum? tomo 3. 54. 2.

Tridentinum Concilium fuit Concilium generale, quia ad illud fuerunt vocati omnes Patriarchæ totius Orbis,quanuis non omnes interuenerint. to. 19. 397. 1.

Qualis, & quanta fuerit Concilij Tridentini vtilitas percepta ab Ecclesia? to.3. 520. 2; & seq.

Fuit confirmatum à Pio IV; qui mandauit, vt ab omnibus Christifidelibus recipiatur, & obseruetur prohibendo Prælatis sub pæna excommunicationis latæ sententiæ edere commentarios, glosas, annotationes, scholia, vllumque aliud omnino interpretationis genus super eius decreta etiam sub prætextu maioris corroborationis, aut executionis decretorum, aut alio quæsito colore. to.5. 155. 132.

In Bulla confirmationis Concilij Tridentini non est sermo de interpretationibus, quæ fiunt in scholis. to.5. 155. 133.

In dispensatione Concilij Tridentini factà à Papa requiritur expressa mentio, nec sufficit clausula generalis derogatoria. to.5, 155. 134.

Episcopus neque expressè, neque tacitè potest contra canones Concilij Tridentini dispensare. to. 5.156. 134.

Episcopus ex magna causa necessitatis, vel vtilitatis potest contra eius canones dispensare, to. 5. 156. 135.

Omnia decreta Concilij Tridentini habene decretum irritans anullans omnia, quæ in contrarium fiunt. to.5. 156.136.

Decretum irritans Concilij Tridentini ligat etiam ignorantes quoad nullitatem actus. to.5.156.137; & seq.

Tridentini Concilij decreta de reformatione omni veneratione, & reuerentia sunt suscipienda; obligant enim omnes, quos afficiunt, ad illorum obseruantiam. to.8. 332. 2; & seq.

Omnia alia eiusdem Concilij decreta ab omnibus Christifidelibus sunt summè obseruanda. to.16. 416.2.

Tridentinum Concilium definiuit solum Romanum Pontificem habere potestatem congregandi Concilium generale. to.19. 516.12.

Tridentini Concilij decreta an obligent etiã in Regno Galliarum? tomo 3. 520. 1; & seq.

Tridentini Concilij sessiones ferè omnes obseruantur etiam in Gallijs. tomo 3. 521. 2.

Tridentini Concilij decretum de mulieribus siue coniugatis, siue liberis, quæ cum adulteris, siue concubinarijs publicè viuunt, expenditur. tom. 2. ex *Adolpho*.30. 1; & seq.

Illius decretum de abstinendo à censuris Ecclesiasticis, siue in causis criminalibus, siue in causis ciuilibus. tomo 1. 30. 1; & seq.

Tridentinum Concilium à Pio IV. Pontifice fuit solemniter confirmatum. tom. 5. 155. 132.

Tridentini Concilij decretum circa libros hæreticorum, & schismaticorum fuit postea confirmatum à Pio IV. Pontifice, à Sixto V; & à Clemente VIII. tom. 1. 370. 1.

Trinitas Diuinarum Personarum.

Trinitatis Diuinarum Personarum consubstantialitas definita fuit in Concilio Constantinopolitano. to.10. 47.1.

Trinitati Diuinarum Personarum tribuitur totum id, quod fit per virtutem Deitatis. to.1. 281. 1.

Trinitatis Diuinarum Personarum mentio simul cum nomine Christi antiquis Ecclesiæ temporibus fiebat ab Apostolis, cum ab eis conferebaturSacramentum Baptismi iuxta multorum sententiam. tom.13.152. 1.

Trinitatem Diuinarum Personarum negarunt hæretici Trinitarij, siue Samosateni. to.1.ex Tannero. 27. 177.

Item hæretici Macedoniani, qui à Macedonio instructi respuebant Homousion, & Spiritum Sanctum non pertinere ad Patris, & Filij Diuinitatem asserebant. to.1.144. 2; & to.16. 473. 1.

Trinitatem Diuinarum Personarum Sabelliani hæretici confundebant. to. 1. 145. 1.

Trinitarij.

Trinitarij, seu Samosateni hæretici, qui in Hungaria, & Transyluania degunt, dixerunt Romanum Pontificem statim post tempora Apostolorum degenerasse in Antichristum to.1.ex Tannero. 27. 177.

Negauerunt Deum esse trinum in Personis, & Christum Dominum esse binum in naturis. to.1. ex Tannero. 27.177.

Trinitarij heretici successores Trinitarios antecessores impugnare, & de grauissimis erroribus accusare ceperunt. to. 4. 682. 82.

Trisagium.

Sacro trisagij hymno additum fuit: *Qui crucifixus es*; ob quam additionem Petrus Cnapæus Episcopus Antiochenus Romæ, & Constantinopoli fuit synodicè damnatus. to.1.216.2.

Trisagij origo fuit ab Angelis; cùm enim Constantinopolitana Ciuitas terremotu horribili quateretur; & cùm Proclus Episcopus cum Theodosio Imperatore, & populo extra Vrbem morarentur, puerculus quidam omnibus videntibus raptus fuit in Cælum Diuinitus, deinde ad terram reuersus dixit se audiuisse Angelos canentes: *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis, miserere nobis*; quæ verba statim, ac populus de mandato Patriarchæ concinuit, terremotus cessauit. to.1. 216. 2; & 222.2; & seq; & to. 2. ex Pighio. 120 1.

Blasphemiæ in Deum ortæ ex additione trisagij facta à Petro Cnapæo: *Qui crucifixus es*. to.1. 217. 1.

Hæc additio ab Ecclesia vniuersali synodali sententia fuit perpetuò damnata. tom.1. 217. 1.

Item fuit damnata, tamquam impia, & execrabilis, à Felice III. ep.2. ad Petrum Antiochenum. to.1. 223. 2; & seq.

Trisagium debet pronunciari impassibiliter, vt canunt Seraphim, non Crucifixum. to.1. 226. 1.

Additio crucis in Trisagio facta à Petro Antiocheno teste Asclepiade Episcopo impijssima blasphemia est; confundit enim Filium cum Patre, & cum Spiritu Sancto. to.1. 226. 1.

Apponentes in Trisagio Crucem præter Filium Dei, anathemate percutiuntur. to.1. 226.1.

Triumphans.

Triumphans Ecclesia in Cælis solummodò existit, sicut Ecclesia militans semper fuit in terris. to. 16. 341. 1.

Triumphans Ecclesia constat ex pluribus ordinibus Angelorum, & Beatorum reductis in vnum Deum. tomo 17. 539. 2; & seq.

Vid. Ecclesia militans, & triumphans.

S. Trophimus.

S.Trophimus Asiaticus Gentilis cum S.Paulo iuit Mileto Hierosolymam, vbi à Iudæis accusatus de ingressu in templum redijt Militam cum Apostolo vincto, vbi ab Apostolo relictus fuit infirmus.tom.6.668. 1.

Fuit consecratus à S. Petro, & fuit missus in Galliam Episcopus Arelatensis; an autem fuerit primus Episcopus Arelatensis, longa controuersia est inter Auctores. to.6. 668.1.

Vices Apostolicas habuit in tribus prouincijs à S.Petro Apostolo acceptas. tom.6. 668.1.

Non fuit tamen Episcopus Metropolita, quia Ciuitas Arelatensis tunc non erat Metropolis. to.6.668.1.

S.Trophimum accepisse à S.Petro potestatem consecrandi in tribus prouincijs nullo potest authentico testimonio demonstrari. to.6. 668.2.

Trophimus simul, & Dionysius Areopagita à D. Petro in Galliam missi primi omnium annunciauerunt Euangelium. to. 3. 773.1.

Trophimus Episcopus Afer.

Trophimus Episcopus Afer à S.Cornelio Papa vigore sui decreti non fuit reparatus. to.6. 103. 2.

Trullana Synodus.

Trullana Synodus nihil aliud intendit, quàm ostendere, quænam auctoritas competat Papæ in suo Patriarchatu Romano, non quæ ei competit, vt habet iurisdictionem in totam Ecclesiam vniuersalem. tom.6. 573. 2.

Trullana synodus siue auctoritate Romani Pontificis à Iustiniano II. Imperatore fuit coacta. to.6. 511. 2.

Errauit grauissimè quoad cęlibatum sacerdotum, & Sabbathi ieiunium. to.11. 434. 5.

Non retulit ad Apostolicam Sedem sua decreta, vt ab illa confirmarentur. to.6. 515. 1.

In Synodo Trullana fuit facta protestatio de nullitate omnium illius decretorum, nisi relata fuissent ad Papam. to.6. 515. 1.

Synodus Trullana fuit coacta sub Agathone Pontifice contra Monotheliras. to. 1.73. 1; & seq.

Fuit Constantinopoli celebrata, & dicta fuit Quinisexta, quia canones in V; & VI. Synodo omissos suppleuerit; & in ea centum, & tres canones sanciri fuerunt. to.6. 873. 1; & seq.

Multa decreuit contra antiquam Ecclesiæ disciplinam adeò, vt Romani Pontifices eam numquam confirmare voluerint, quantumcumque Græci Imperatores pro illius confirmatione ardenter instarent. to.6.873. 2.

Mortuo Sergio Pontifice Iustinianus Iunior missa legatione ad Ioannem illius successorem enixè illum, sed frustra pro confirmatione rogauit, quod factum fuit etiam apud Constantinum Papam. to. 6.873.2.

Trullana synodus nullam penitus fidei Diuinæ habet auctoritatem firmam, & infallibilem. to.8. 328. 1; & seq.

Trullanæ Synodi non interfuit Romanus Pontifex, nec illius Legati, nec ei subscripserunt ijdem Episcopi, qui affuerunt VI. Synodo. to.16. 304. 2.

Quia Sergius Papa renuit confirmare, & subscribere Trullanæ Synodo erraticæ, Iustinianus Iunior iussit Pontificem Constantinopolim deportari; sed in pœnam suæ perfidiæ Regni Gloria fuit priuatus, & exul

& exul in Insulam Pontum secessit. to. 16. 304. 2.

Trullanæ Synodi canones.

Trullani canones referuntur à Gratiano sub nomine VI. Synodi generalis. to. 8. 328. 1.
Trullani canones ex parte fuerunt recepti, quia continent veritatem definitam in V; & VI. Synodo; alij verò, de quibus actum non fuit in illis Synodis, non recipiuntur, sed reijciuntur. to. 8. 329. 2.
Trullanus canon secundus recipit, & confirmat octoginta canones Apostolorum, qui tamen omnes non fuerunt recepti à Sede Apostolica teste S. Isidoro. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 1; & seq.
Item in eodem canone approbatur Synodus S. Cypriani de rebaptizandis hæreticis. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 2.
Item canon tertius legem Ecclesiasticam de non ordinandis bigamis nimis austeram appellat. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 2.
Insuper canon tertiusdecimus præcipit, vt præsbiteri, diaconi, & subdiaconi à suis legitimis vxoribus non separentur; quod contra Ecclesiam Romanam fuit decretum. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 2.
Item canon trigesimus sextus statuit, vt Ecclesia Constantinopolitana ijsdem priuilegijs gaudeat, quibus gaudet Ecclesia Romana; & præferatur Ecclesiæ Alexandrinæ, Antiochenæ, & Hierosolymitanæ; cui decreto fortiter restitit, & illud irritauit S. Leo Papa. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 2.
Item canon quinquagesimus secundus statuit, vt in omnibus diebus Quadragesimæ præter dies Sabbathi, & Dominicæ nulla fiat consecratio hostiæ, sed offeratur hostia iam consecrata, sicut fit in die Parasceues. to. 8. 329. 1; & to. 16. 305. 2.
Item canon quinquagesimus quintus statuit ieiunantem in Sabbathis Quadragesimæ, si sit clericus, deponendum esse; si verò sit laicus, à communione Ecclesiastica esse segregandum. to. 8. 329. 1; & seq; & to. 16. 305. 2.
Tandem canon sexagesimus sextus damnat non abstinentes à sanguine, & suffocato. to. 8. 329. 2.
Trullanus canon de veneratione imaginis Christi Domini fuit approbatus ab Adriano Papa, non quia statutus fuit à Trullana Synodo, sed quia in V; & VI. Synodo fuit definitus. to. 8. 329. 2.
Ex eo, quòd aliqui canones Trullani recipiantur, non sequitur omnes esse recipiendos; sicut ex eo, quòd S. Paulus aliquas doctrinas Paganorum in suis epistolis posuerit, non sequitur, quòd omnia Paganorum documenta receperit, & approbauerit teste Nicolao Papa epist. ad Michaelem Imperatorem. to. 8. 329. 2; & seq.
Trullani canones editi fuerunt præcipuè, vt carperent Ecclesiam Romanam. to. 4. 458; 1; & seq.
Centum, & duo canones edicti fuerunt in Synodo Trullana, quæ Græcè dicta fuit *penthecti*, idest quinisexta, quia canones editos in V; & VI. Synodo intendit euulgare. to. 16. 305. 1.
Trullanus canon de mixtione aquæ cum vino in sacrificio Missæ facienda. to. 2. 228. 1.

Tuentius.

Tuentius simul cum Vrso ordinatus fuit à Proculo prætermisso proprio Metropolita. to. 6. 120. 2.
Tuentius nedum fuit prauis moribus deturpatus, sed etiam fuit Priscilliana superstitio. to. 6. 120. 2.
Fuit Proculi suffraganeus, & ob malos mores in varijs Synodis fuit damnatus. tomo 6. 120. 2.
Tuentius damnatus in Synodo appellauit ad Apostolicam Sedem, & pœnitens supplicauit, vt ex gratia admitteretur ad communionem Ecclesiasticam, & hanc gratiam obtinuit. to. 6. 120. 2.
Tuentius etiam post gratiam acceptam non potuit Episcopus creari, sed debuit in pœnitentia permanere, quousque nouam gratiam promereretur. to. 6. 121. 1.
Tuentius post hæc omnia fuit præuaricatoriè intrusus in Episcopalem dignitatem per alienum, imò per imaginarium Metropolitam Lazaro famoso cooperante cum contemptu Episcoporum comprouincialium; propter quod damnatus fuit, & expulsus à Patroclo Metropolita. to. 6. 121. 1.
Appellauit ad Zosymum Papam, à quo fuit damnata eius consecratio, & solemniter publicata fuit illius damnatio per totum Orbem terrarum, quæ facta fuerat à Patroclo illius Metropolita. to. 6. 121. 1.

Tunica Christi Domini.

Tunica inconsutilis Christi Domini significauit Ecclesiam Catholicam ex collectione populorum in vna fide vnitam. to. 4. 30. 2; & to. 3. 180. 2.
Tunica inconsutilis Christi Domini discissa non fuit, sed sorte peruenit. to. 3. 180. 2.
Tunica Christi Domini appellatur Ecclesiæ charitas, quæ operit multitudinem peccatorum. to. 3. 180. 2.
Vestis Christi Domini in quatuor partes diuisa significauit Ecclesiam in quatuor mundi partes diffusam; tunica verò inconsutilis significauit omnium quatuor mundi partium vnitatem, quæ charitatis vinculo continetur. to. 3. 180. 2.
Tunica Christi Domini fuit inconsutilis, ne Ecclesia, quam significat, aliquando discindam ostenderet. to. 3. 180. 2.
Erat inconsutilis per totum, quia nemo pertinens ad Ecclesiam debet esse expers vnitatis fidei, & charitatis. to. 3. 180. 2.

Tunica S. Athanasij.

S. Athanasius accusatus fuit à Græcis, quòd gereret tunicam lineam, non laneam. to. 6. 180. 1; & seq.

Turca.

Turcarum religio eandem habet originem, quam habent sectæ omnium hæreticorum. to. 18. 288. 2.
Turcarum religio gladio fuit diuulgata, & gladio crescit. to. 18. 288. 2.
Turcarum religio minùs mala est, quàm hæresis Anglicana, quia illa non persequitur eos diuersam religionem profitentes, imò illos veneratur; hæc verò in Christianos crudelissimè sæuit. to. 18. 288. 2; & seq.
Turcis, Saracenis, hæreticis, & alijs Christiani nominis hostibus suppeditantes, vel mittentes, aut deferentes equos, arma, fer-

ferrum, vel quoduis metallum, bellica instrumenta, ligna, vel alia qualibet vsui bellico inseruientia excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5.295.146; & seq; & 296. 148; & 298. 159. & seq.
Turcas, & quoscumque alios Christianæ Religionis hostes certiores facere, & admonere vel per se, vel per Nuncios de rebus ad statum Christianæ Reipublicæ pertinentibus in damnum, & pernicitm catholicorum excommunicantur in Bulla cenæ Domini. to.5. 295. 146: & 296. 148.
Turcis, & quibuscumque alijs infidelibus in damnum, & perniciem Christi nominis, & Religionis consilium, auxilium, vel fauorem quocumque modo præstantes excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini. to.5. 295. 146; & 296. 148.
Turcæ non sunt adeò infensi Christianis, sicut sunt infensi Iudæi. to.5. 297. 151.
Christiani morantes sub imperio, vel in captiuitate Turcarum ab hac excommunicatione excusantur, quia censentur huiusmodi submioistrare coacti. to 5. 300. 169.
Turcis, & Saracenis extra tempus belli deferentes merces, & victualia ex priuilegio Apostolicæ Sedis non incurrunt excommunicationem. to.5. 309. 186.
Extra tempus belli non censetur prohibitum deferre merces, & victualia ad Turcas, & Saracenos, nisi sint de genere mercium, quæ continentur *in cap. ita quorundam de Iudæis*. to.5. 310. 188.
Turcis, & Saracenis instante Vrbano II. fuit bellum indictum à Principibus Christianis, in quo fuit eis erepta Nicæa, Edissa, Antiochia, & Hierosolyma. to.20. 28. 1; & seq.
Fridericus Barbarossa maximis copijs contra Turcas Asiam inuasit. to.20. 28. 2.
Turcæ Chersonesum in Europa occupauerant, & multis prælijs Imperatores Græcos afflixerant; sed Regis Franciæ, & Venetorum armis victi multa loca reddere coacti fuerunt. to.20. 29. 1.
Turcæ vocati fuerunt in auxilium ab Andronico seniore, & iuniore, ac eorum filijs de imperio certantibus, quo ad Europæ interitum ianuam patefecerunt. to. 20. 29. 1.
Expeditio contra Turcas facta à Pontificibus Romanis Benedicto XII; & Clemente VI. to.20. 29. 1.
Baiazetis Turcarum Imperatoris inuasio, qua Bossinam, Croatiam, & Illyricum vastauit tempore Sigismundi Hungariæ Regis. tomo 20. 29. 1.
Turcæ non odio habent Christi nomen, nec Euangelia ceijeiune, sed aiunt Christum Dominum non esse Filium Dei. tomo 18. 288. 2.
Amurathis Turcarum Imperatoris incursiones in Hungariam, & Germaniam. to.20. 29. 1.
Expeditio Calixti III. Pontificis contra Mahometum Turcarum Imperatorem. to. 20. 29. 2.
Aliæ contra Turcas expeditiones Summorum Pontificum. to.20. 29. 2; & seq.
Turcæ Constantinopolitanum Imperium vniuersum penitus subegerunt; post quod Imperium Trapezuntinum cum duodecim Regnis occuparunt; ducentas Vrbes Christianis ademerunt; Peloponnesum, & Pontum expugnarunt; Chalcidem, Schodram, & Hydrunthum occuparunt; & Venetis Methonem, Naupactum, & Dyrrachium abstulerunt. to.20. 30. 1.
Ægypto, & Arabia deuictis ferè omnibus prouincijs in Oriente potiti sunt. to. 20.30.1.
Belgradum Christianorum propugnaculum terrestre, & Rhodum insulam propugnaculum maritimum expugnarunt; & in Hungariam irrumpentes Ludouico Rege interfecto Budam ceperunt, ac ferè totius Hungariæ domioio potiti sunt. to.20. 30. 1.
Beati Pij V. Pontificis expeditio classis contra Turcas ducentarum, & quadraginta triremium præter sex maiores, & nouem triremes communes, quibus apud Echinadas Insulas in faucibus Corinthiaci maris Turcas deuicit, ducentis ipsorum triremibus partim captis, partim deiectis, quadraginta millibus militum cæsis, duobus millibus captis, & duodecim millibus Christianorum à captiuitate liberatis. tomo 20. 30. 1; & seq.
Turcarum iussu Cyrillus Lucarus à Sede Patriarchali Constantinopolitana fuit expulsus, & iusto Dei iudicio in mare præcipitatus. to.3. 799. in epist. ad lectorem.

Turronensis.

Turronensis Synodus celebrata sub Alexandro Papa huius nominis III. in causa schismatis, quod durauit sexdecim annis, in quibus quatuor Antipapæ fuerunt. to. 4. 112. 1.
Turronensis Synodus celebrata fuit anno salutis millesimo centesimo sexagesimo tertio. to.4. 112. 1.

Turris Dauid.

Turris Dauid Sanctæ Matris Ecclesiæ catholicæ fuit typus. to.3. 797. in præfat.
Turris Dauid fuit ex politis, & quadris constructa lapidibus. to.3. 797.
Fuit ædificata cum propugnaculis, vt materialibus hostium armis strenuè resisteret. to.3. 797; & to.17. 404. 1.
Turris Dauid fuit erecta in Monte Sion, vt munitissimam arcem Iebusæorum in eiusdem montis colliculo positam expugnaret. to.17. 402. 2.
Ex Turre Dauid mille clypei pendebant, omnis armatura fortium. to.17. 404. 1.
Turris Dauid gladium ipsius includebat, non gladius turrim, quo declaratum fuit maiorem esse potestatem significatam per elaurm, quàm potestatem significatam per gladium; & ideo potestatem spiritualem sibi subijcere potestatem temporalem, & sæcularem. to.17. 404. 1; & seq.

Tuscia.

Tuscia quamuis esset extra centesimum lapidem ab Vrbe Roma; attamen erat eius suburbicaria. to.4. 312. 9.
Tuscia & vrbicaria, & suburbicaria dicta fuit, tanquam species sub genere. tomo 4. 312. 9.
Tusciæ pars, & pars Piceni connumerabantur inter prouincias suburbicarias. tomo 6. 199. 1.
Tuscia erat diuisa in partem suburbicariam, & in

& in partem Annonariam. to.6. 199. 1.
Tusciæ ciuibus præcepit S. Gregorius Magnus, vt arma sumerent, & se à Longobardorum inuasionibus defenderent. tomo 9. 671. 1; & seq.

Tutores.

Tutor Ecclesiæ, & conciliorum generalium est Imperator. to.4. 431. 1; & seq.
Principes sæculares intersunt comitijs, tanquam tutores, & defensores. to. 4. 432. 1.
Tutores, aduocati, & defensores Ecclesiæ Romanæ debent esse omnes Reges Christiani. to.1. 538. 1.

Tychicus.

Tychicus Pauli Discipulus missus fuit cum epistola ad Tessalonicenses simul cum Onesimo, qui aliam epistolam detulit ad Philemonem. to.14. 552. 1.
Tychicus missus fuit, vt cognosceret, quid agerent Tessalonicenses, & vt eos consolaretur. to.14. 552. 1.

Typhus.

Typhus fumosus huius sæculi in Christi Domini Ecclesiam non est inducendus. to. 6. 337. 2.
Typhum Clericorum Romanorum, qui à Summo Pontifice in Africam missi à potestatibus publicis Imperij Romani accipiebant impetus militares, vt Romanum iudicium exequerentur, tanquam indignum Ecclesia Romana, non esse admittendum, inclamabant Episcopi Afri. to. 6. 337. 2; & seq.

Tyrannis.

Tyrannidis auctor fuit Nemroth, qui Regni cupiditate flagrans interficiendo, & opprimendo homines tyrannidem exercuit. to.3. 218. 1.
Tyrannis nequit cadere in Papam, aut in Imperatorem. to.9. 353. 291.
Tyrannis opponitur Monarchiæ, sicut oligarchia Aristocratiæ; & seditio Democratiæ. to.18. 457. 1.
Tyrannis violentiam, coactionem, & oppressionem subditorum necessariò secum importat. to.5. 16. 2; & seq.
Tyrannis nequit esse diuturna, quia nullum violentum potest esse durabile. tomo 3. 198. 2.
Tyrannis permissa est à Deo ad coercendam hominum inordinatorum malitiam. to. 3. 70. 2.
Tyrannis est quoddam Monarchiæ genus, quo subiectis, tanquam mancipijs, dominatur. to.2. ex Turrecrem. 4. 1.
Tyrannis alia est, qua dominium vi occupatur; alia, qua gentes durissimo natæ seruitio iugum seruile æquo animo perferunt. to.2. ex Turrecrem. 4. 1.

Tyrannus.

Tyranni, qui intentione, & operatione resistunt Ecclesiæ, schismatici sunt; & ab Ecclesia sunt corripiendi; qui autem operatione, non intentione resistunt, ab Ecclesia honestè sunt reuocandi; & tandem, qui intentione, non operatione, resistunt, sufferuntur ab Ecclesia. tomo 4. 86. 1; & seq.
Tyrannus differt à Rege, quia ille propriam vtilitatem intendit; iste verò intendit vtilitatem gentis, cui præest. to.13. 408. 1.
Tyrannus definit esse Rex, & incipit esse iniquus inuasor, ac oppressor populi. tom.7. 315. 1; & seq.
Tyrannus alius est, qui nullum ius habet regnandi; alius, qui Regnum legitimè ingressus suo iure, & Regia potestate abutitur. to.7. 315. 1.
Tyrannus, cùm euasit intolerabilis, à Republica est deponendus. to.7. 315. 2.
Primus tyrannus, qui regnauit in terris, fuit Nemroth. to.3. 70. 1.
Tyrannus, quandiu manet Princeps, non potest à subditis priuatis occidi. to. 7. 315. 2.
Rex legitimè electus ad Regnum, si euadat tyrannus, iure Maiestatis Regiæ non est ipso facto priuatus, sed priùs est declarandus. to.7. 315. 2.
Tyrannis primitiuæ Ecclesiæ à Christianis parendum erat in rebus licitis, quæ non erant contra Deum, nec contra leges. to.7. 315. 2.

V

VACARE.

Vacante Papatu nullus succedit Papæ in iurisdictione, & potestate. to. 3. 36. 1.
Vacante Sede vel fictè, vel verè Cardinales possunt congregare Concilium. tom.9. 38. 184.
Vacante Sede Concilium generale potest exequi ea, quæ sunt necessaria regimini Ecclesiæ, & quæ nequeunt prorogari vsque ad creationem noui Pontificis; & quibus nequit prouideri per dispositionem iuris communis. to.13.531. 1; & seq.
Insuper potest exequi ea omnia, quæ spectant ad fidei doctrinam. to.13. 532. 1.
Non tamen potest cognoscere de casibus, quos Papa sibi reseruauerat. tom.18. 128. 9.

Vid. Sedes vacans.

Vado.

Vado Romam iterum crucifigi: His verbis iussus fuit Petrus à Christo Domino martyrio Romanam Ecclesiam decorare; & Sedem Apostolicam Romæ finaliter perpetuare. to. 9. 395. 25.

Valens Imperator.

Valens Imperator, cùm multos Christianos in exilium egisset, bello aduersùs Gothos suscepto sagitta vulneratus in quodam tugurio igne fuit exustus. to. 1. 331. 2; & 496. 1.
Omnes libros Magorum, & Astrologorum congestos, & in conspectu Iudicum positos iussit concremari. tom. 1. 361. 1; & seq.

Valens hæreticus.

Valens Episcopus Arianus ex Pannonia oriundus impensè laborauit, vt Arij sententiam in Occidentalem Imperij partem traduceret. to. 1. 292. 1; & seq.
Suæ perfidiæ pudore suffusus, vel timore perculsus Romam cum libello ad Iulium Papam profectus, sponte pœnitentiam professus in Ecclesiæ communionem à Iulio Pa-

pa postulauit. to.1.293. 1; & seq; & to.18. 20. 1.

In epistola ad Iulium Papam confessus fuit Primatum Romani Pontificis. to. 16. 57. 1.

Valentia.

Valentia, Constantia, & Roma videntur idem significare, & eandem esse vrbem, tom. 3. 11.1.

Valentia dicta fuit à Valente, qui idem fuit, ac Romus Celtiberorum Rex, à quo fundata fuit Roma. to.3. 11. 2.

Valentinianus senior.

Valentinianus Imperator damnauit Manichæos, Doctoribus graui pensione mulctatis; & domibus, ac habitaculis, in quibus conuenticulos celebrabant, Fisci iuribus adiudicatis. to.1. 293. 2.

Pro S. Damaso Pontifice coegit populum Romanum adhærentem Vrsino inuasori Cathedræ S. Petri, præcipiens Olybrio Vrbis Præfecto, ne permitteret, quòd *nulla intra centesimum lapidem, vel religio ad coeundum ei posset esse, vel copia*. tom. 1. 293. 1.

Sanctionem edidit, qua statuit nullum ministeriorum locum esse relinquendum hæreticis. to.1.543. 2.

Sedauit schisma inter Damasum Papam, & Vrsinum Antipapam exortum. to.10.167. 1.

Vrsino ab vrbe expulso Damasum Papam legitimum in Romana Sede confirmauit. to.4. 322.7.

Auctoritate Damasi omnes libros Magorum, & Astrologorum iussit cremari. to.1. 361. 1; & seq.

Mortuo Auxentio Arianorum Episcopo, qui Ecclesiam Mediolanensem infecerat, hortatus fuit Episcopos collectos in synodo, vt Antistitem doctrina, & bonis moribus præditum eligerent; cùmque ei respondissent, vt aliquem deligeret, & nominaret, statim subinnxit ad ius sacerdotale, non imperiale spectare electionem Episcoporum. to.2. ex Pighio. 177. 2; & seq.

Videns auaritiam, & sordidam cupiditatem aliquorum eius temporis præsbiterorum, & monachorum bonis viduarum inhiantium legem statuit, ne clerici, vel monachi hæreditates, vel legata, aut alias donationes à mulieribus possent accipere; sed à Damaso Papa fuit prohibitus, ne extenderet hanc legem ad ipsas Ecclesias, sed solos clericos, & monachos ligaret. to. 1. 543. 1.

Valentinianus iunior.

Valentinianus Imperator, Eudoxia eius vxor, & Placidia mater, qui Romæ visitandi causa sacra limina Apostolorum aderant, scripserunt singuli singulas literas Theodosio iuniori, ne permitteret fidem Catholicam, & innocentiam S. Flauiani violari. to.1. 102.1.

Valentinianus iunior ab Arianis deprauatus de rebus fidei volens ferre iudicium à D. Ambrosio euangelica libertate fuit correptus. to.1. 246. 2; & to.17. 203. 2.

Eius rescriptum pro auctoritate Romani Pontificis in omnes Ecclesias. to.1.415.1; & seq.

Illius sanctio, qua prohibuit Episcopis Galliis, & aliarum Prouinciarum, ne quidquam tentaretur sine Viri venerabilis Papæ vrbis æternæ auctoritate. to.1. 462. 1.

Valentiniani iunioris testimonium, quo Primatus Anglicanus euertitur. to.16.168.2; & seq.

Propter violatam Ecclesiasticæ Hierarchiæ immunitatem Barbarorum manu fuit interfectus, & cubiculi sigillo suspensus. to.1. 495. 2; & seq.

Valentinianus III. Imperator.

Valentiniani III. Imperatoris epistola ad Theodosium Imperatorem circa appellationem S. Flauiani. to.6. 401. 2.

Eius constitutio, qua statuit seruare omnia, quæ sui Diui Parentes Ecclesiæ Romanæ detulerant. to.6. 598. 2.

Repressit Hilarium Episcopum Atelatensem, qui manu armata hostilem in morem claustra obsidebat, & transalpinas Ecclesias abominabili tumultu inuadebat absque reuerentia Romani Imperij, & cum despectu Romani Pontificis auctoritatis. to.6.598. 2; & seq; & 97. 1; & 135.2.

Statuit, vt Episcopi Romam euocati per Prouinciæ Moderatorem cogerentur adesse, si obedire negligerent. to.6. 599. 1.

Illius sanctio contra Hilarium Episcopum Pictauiensem, qui negabat Episcopos Gallos posse Romam appellare. tom. 6. 881. 2.

Fuit vir magnæ pietatis, & pacis Ecclesiæ studiosus, ac Romani Pontificis adiutor. to.1. 498. 2.

Corde, non aqua, fuit ad fidem Catholicam regeneratus, quia perijt baptismum. to.19. 133. 1.

Romani Pontificis imperio humillimè sese submiserat. to.19. 221. 2.

Valens, & Valentinianus Imperatores.

Valentis, & Valentiniani Imperatorum rescriptum, quo prohibitum fuit hæreticis, ne conuenticulos agerent. tom. 1. 293. 2.

Valentinus Primas.

Valentinus Numidiæ Primas fuit suæ dignitatis adeò tenax, vt in Synodo Carthaginensi celebratam post duodecimũ Honorij, & post octauum Theodosij consulatum sederit ante Faustinum Ecclesiæ Potentinæ Episcopum Ecclesiæ Romanæ Legatum. to.6. 238.1.

Valentians hæresiarcha, Valentiniani.

Valentinus, & Marcion ex Platonica Schola Philosophi, & pestilentes hæresiarchæ multis philosophiæ sophismatibus puritatem fidei inficere conabantur, atque illas Eleutherio Pontifici falsò adscribebant. to. 1. 110. 1.

Valentinus, & Marcion Catholici nomen præseferebant, sed ambo ad vomitum reuersi nunquam à Telesphoro, Aniceto, Eleutherio, & Hyginio communionem, quam exambiebant, obtinere potuerunt. tom.1. 352. 2.

Valentini Sectatores dicti Valentiniani tantæ fuerunt petuicaciæ, vt conuinci, suaderi non potuerint. to.1. 232. 2.

Negauerunt Diuinas Scripturas, & traditiones, quæ ab Apostolis per successionem præsbi-

presbiterorum ad nos descenderunt solas sui magistri Valentini traditiones sequentes, & iactantes. to.1. 232. 2.
Seipsos Apostolis sapientiores proclamabant asserentes se puram, & sinceram inuenisse veritatem. Apostolos verò admiscuisse verbis Saluatoris ea, quæ sunt legalia, & ideo iam abolita. to.1. 232. 2.
Imò dorebant nedum Apostolos, sed etiam ipsum Dominum modò à Demiurgo, modò à medietate, & interdum à summitate suos texuisse sermones; seipsos autem indubitatè, & incontaminatè, ac sincerè absconditum nouisse mysterium. to.1. 232. 2.
Valentiniani genuerunt Tatianum Principem Eucratitarum, seu continentium, qui damnauit esum carnium, nuptias; & Adamum esse omnium prothoparentem, atque adeò librum Geneseos negauit, tom. 1. 232. 2.
Damnati fuerunt ab Eleutherio, & Telesphoro Pontificibus. tom.1. 232. 2; & to. 10. 314.1.

Validitas Concilij.
Validitas Concilij requirit, quòd in nomine Christi Domini sit congregatum. tom. 3. 543. 2; & seq.
Item requirit aliquas conditiones essentiales, & aliquas accidentales. to.3. 415. 1.
Dependet à consensu Romani Pontificis, cuius est validare; & inualidare Concilia. to.3. 540. 2; & seq.
Non exigit tamen necessariò præsentiam Episcoporum Orientalium, etiamsi habeant communionem cum Ecclesia Catholica. to.3. 417. 2; & seq.
Vid. Concilij validitas.

Vallis Tellina.
Vallis Tellinæ incolæ Catholici à Dominio Ræthorum, qui sunt hæretici manifesti, se vindicarunt. to.4. 650. 2.
Eorum compositio cum Rhætis fuit ea conditione, vt Vallis Tellinæ incolis non præficerentur Magistratus, qui non essent Catholici. to.4. 650. 2.
Mediator huius concordiæ fuit Cardinalis Franciscus Barberinus Vrbani VIII. nepos ex fratre Legatus à Latere. tom. 4. 650. 2.

Variatio, varietas.
Variatio omnis prohibita est, & semper præsumitur contra variantem. tom. 9. 470. 2.
Variatio in electione Papæ admittitur per accessum. to.9. 27. 119.
Varietas est in Ecclesia, & simul cum varietate est ordinata graduum, & officiorum distinctio. to.4. 471. 5.

Vasthi Regina Esther.
Vasthi interpretatur *definitio consummata*, & significat synagogam, quæ desijt; Esther interpretatur *eleuata*, & significat Ecclesiam, quæ nunquam desinet vsque ad sæculi consummationem. to.3. 246. 2.

Vas.
Vasa aurea Ecclesiæ S.Petri à Gothis Romam vastantibus erepta fuerunt statim restituta. to.1. 547.2.

Vecordia.
Vecordia dicta est à *ve in corde*, idest à malo, quod est in corde. to. 2. ex B. Ægidio. 1. 2; & seq.
Vecordes, qui habent malum in corde, non bene percipiunt intelligibilia; sicut qui habent malum in oculis, non bene vident ea, quæ sunt sensibilia. to.2. ex B. Ægidio. 5. 1.
Vecordia quędam insipientia dici potest, quia qui habet obscuratum cor, non bene sapit. to.2. ex B. Ægidio. 1. 2.
Vecordium rationes sunt debiles, & inualidæ, & comparantur aranearum telis, quæ faciliter disrumpuntur. to.2. ex B. Ægidio. 2. 1.
Vecordes sunt quidam Nouatores sese inuehentes contra potestatem summi Pontificis, tanquam desertores filij à summo omnium Patre rebellantes; sed eorum argumenta sunt telis aranearum similia, quæ faciliter confringuntur. to. 2. ex B. Ægidio. 2. 1.

Vendere.
Vendere Episcopatum, vel Ecclesiam per quandam æquationem est vendere Spiritum sanctum. to.9. 98. 13.
Vendentes, & ementes de templo à Christo Domino eiecti fuerunt, quia in ipso debemus solùm orationi vacare. to. 3. 183. 1; & seq.
Episcopi tradentes Ecclesias, quibus non oportet, vendunt columbas, idest gratiam Spiritus sancti, quorum cathedras Christus Dominus euertit. to.3. 183. 2.

Verba.
Verba enunciatiua impersonaliter prolata in dubio referuntur ad eum, ad quem illud factum spectat de iure. to.9. 185. 15.
Verbum *præceptum*, & verbum *decretum* sonant iurisdictionem contentiosam. tom.9. 205. 81.

Verbum Diuinum.
Verbi Diuini incarnatio facta fuit per ordinem ad redemptionem generis humani tanquam ob causam primariam, proximam, & principalem. to.4. 472. 2.
Verbi Diuini incarnatio facta fuit præcipuè ad tollendum peccatum originale, & ex consequenti ad tollenda omnia peccata actualia personalia. to.4. 472. 2.
Verbum Diuinum potiùs, quàm Patrem, aut Spiritum sanctum incarnatum fuisse conuenientissimum fuit; quia conuenientius fuit Filium Dei, quàm Patrem, aut Spiritum sanctum fieri Filium hominis; & Filium Dei naturalem assumendo naturam humanam efficere nos filios Dei adoptiuos; & mediam Personam inter Patrem, & Spiritum sanctum fieri mediatorem inter Deum, & homines; & sapientiam Patris nos edocere in fide; & tandem Verbum, quod est similitudo Patris, reconciliare Deo hominem, qui peccauit appetendo similitudinem Dei. to.4. 472. 3; & seq.
Verbi Diuini Persona solummodò naturam humanam assumpsit. to.4. 472. 4.
Conuenientiùs fuit Verbum Diuinum assumere naturam humanam ad redimendum hominem à peccatis, quàm assumere naturam Angelicam ad redimendos Angelos. to.4. 472. 5.
Verbum Diuinum vocatur tonitruum, vnde

Job

Iob 26. *Tonitruum magnitudinis Dei dictum fuit*. to. 13. 156. 2.

Verbum Dei scriptum.

Verbum Dei vniuersum non continetur in sacris literis. to.13.158. 1.

Verbum Dei aliud est impressum, vt inspiratio Spiritus sancti facta in mentibus Prophetarum; aliud expressum, quod per Prophetas notificatum est hominibus; & hoc aliud est scriptum in sacris literis; & aliud viua voce traditum. to.13. 158.1.

Verbum Dei expressum non semper est necessarium ad dirimenda fidei dubia. tom. 4. 717. 20.

Verbum Dei, seu lex diuina latior est, quàm verbum Dei scriptum. tom. 13. 158. 1; & 159. 1; & seq.

Verbum Dei scriptum obscurum est, & seipsum declarare non potest, quia mutis includitur literis. to.13. 159. 1.

Verbum Dei scriptum adulterari, & corrumpi potest à Scriptoribus, & Impressoribus, non sic verbum Dei traditum. to. 13. 159. 1.

Verbum Dei viua voce traditum magis vigebat, dum adhuc viuebant Apostoli. to. 13. 159.1.

Verbi Dei precones.

Verbi Dei precones missi per totum Orbem ad prædicandum Euangelium. to.1. 256; & seq.

Incredibiles eorum labores, & periculorum contemptus. to.1. 256.2; & seq.

Eorum passiones, & martyria horrendissima. to.1. 257. 1; & seq.

Verba Christi Domini.

Verba Christi Domini dicta ad Petrum: *Pasce oues meas*: referuntur ad bonos, & malos. to.10. 9. 1.

Verba Christi Domini: *Et portæ inferi non prævalebunt aduersùs eam*: significant diabolum per suam potentiam oppugnaturum, sed non expugnaturum Ecclesiam; frustra enim cadet omnis illius conatus. tom.10. 9. 2.

Verba Christi Domini: *Ego rogaui pro te, Petre, vt non deficiat fides tua*: directa fuerunt ad Petri personam, vt in lapsu non amitteret fidem. to.10. 25. 1.

Verba Christi Domini: *Vbi fuerint duo, vel tres congregati in nomine meo, in medio illorum sum*: significant eiusdem Christi Domini præsentiam mediante suo in terris Vicario. to.10. 46. 2.

Aliqua verba Christi Domini dicta ad Petrum spectarunt solam Petri personam; alia verò totam Ecclesiam. tom. 13. 256. 1.

Verba Christi Domini: *Tu vocaberis Cephas*: denotarunt Petro traditam fuisse plenitudinem potestatis; sicut in capite est plenitudo sensuum. to.3. 140. 2; & seq.

Verba Christi Domini: *Tibi dabo claues Regni Cælorum*: significarunt Petro collatam fuisse potentiam, qua liget, & soluat; & discretionem, qua dignos, & indignos discernat. to.3. 141. 2; & seq.

Verba: *Quodcumque ligaueris super terram &c.* significant potestatem absoluendi à peccatis. to.3. 142. 1; & seq.

Vid. Christi Domini verba; & vid. textus.

Verba Exodi.

Verba Exodi 28. *Doctrina, & veritas*: iussu Dei scripta in rationali summi Sacerdotis significarunt debere ex ore sacerdotis prodire sapientiam, & veritatem. tom.10. 26. 2.

Verba Isaiæ.

Verba Isaiæ 28. *Ecce ego ponam in fundamentis Sion lapidem, lapidem probatum, angularem &c.* significarunt nedum Christum Dominum, qui est primarium Ecclesiæ fundamentum; sed etiam D. Petrum, qui est fundamentum Ecclesiæ secundarium. to. 10. 25. 2.

Verba Canonis.

Verba Canonis *Constantinus* explicantur. tomo 10. 105. 2.

Verba Sacramentorum.

Ex verbo, & elemento fit Sacramentum. to.19. 49. 1.

Verbis arcanis transformatur panis in carnem Christi Domini. to.19. 53. 1.

Verba à Græcis prolata in collatione baptismi verum efficiunt Sacramentum. tom.18. 353.2.

Verba absolutionis prolata à sacerdote sunt forma sacramenti pœnitentiæ. to.18.354. 1.

Verba sacramentorum prolata à ministris sunt eiusdem virtutis, & efficaciæ in effectu sacramenti; sicuti prolata à Christo Domino. to.13. 319. 1.

Verba narratiua Papæ.

Verba narratiua in literis Apostolicis, super quibus fundatur gratia, vel intentio Papæ proprium factum, vel secum gestum narrantis plenam fidem faciunt. tom.4. 525. 196.

Verbis narratiuis Papæ non admittitur probatio in contrarium. to.4. 526. 198.

Vercellense Concilium.

Vercellense Concilium celebratum fuit contra Berengarium Archidiaconum Andegauensem Patrem Sacramentariorum. to.1. 158. 2.

Fuit coactum à Leone IX. Pontifice, ad quem Henricus Rex Franciæ instante Durando Episcopo Leodiensi Berengarij causam retulit, quam priùs Benedicto IX. significauerat. to.1.158.2;& 315.1;& seq.

Citauit solemniter Berengarium, qui tamen noluit comparere. to.1.315.2.

In audientia omnium, qui ex diuersis Mundi partibus Vercellas conuenerant, duo clerici, qui se Berengarij Legatos dicebant, conantes ipsum defendere, in primo statim auditu defecerunt, & capti sunt; & sic Berengarij sententia omnium Patrum suffragijs fuit damnata. to.1.315.2.

Vercellense Concilium à Berengario infatuatum fuit blasphemè vocatum. tom. 1.315. 2.

Lanfrancus Cantuariensis Archiepiscopus hæresis Berengarij in suspicionem adductus, quamuis Romæ coram Leone, & nonnullis Episcopis sententiam suam probasset; attamen non fuit dimissus, nisi ad Synodum Vercellensem se contulisset, vbi fidem Ecclesiæ Catholicæ contra hæresim Berengarij publicè fuit confessus. to.1.315.2.

Rrrr Veri-

Veritas.

Veritas ibi est, vbi est Spiritus sanctus, to. 9. 296. 7.

Veritas, quæ non defenditur, opprimitur; & error, cui non resistitur, approbatur, to. 4. 45. 2.

Neque amicitia, neque propinquitas generis, neque Regni sublimitas homini debet esse pretiosior veritate. to. 4. 46. 2.

Quisquis alicuius potestatis metu veritatem occultat, iram Dei super se prouocat, quia magis timet hominem, quàm Deum, to. 4. 47. 2. & to. 6. 5. 1.

Scandalum nasci vtilius permittitur, quàm veritas relinquatur teste D. Gregorio, to. 13. 432. 2.

Veritas fidei catholicæ determinationi Apostolicæ Sedis non contradicit, to. 13. 602. 2.

Veritatem declarare est prius ordine intentionis; quàm extirpare falsitatem; ordine autem executionis è contra. to. 2. ex B. Ægidio. 2. 2. & seq.

Veritatis origo, & caput est, vt Christo Domino credamus in ijs, quæ Petro promisit teste S. Cypriano. to. 2. ex Alano. 44. 2.

Vbi est vna forma veritatis, impossibile est, vt sit diuersitas prædicationis. to. 1. 183. 1.

Veritatis proditor est non solùm, qui mendacium pro veritate asseuerat, sed etiam qui non pronunciat liberè veritatem, quam pronunciare oportet. to. 6. 5. 2.

Pro veritate meliùs est pati supplicium, quàm pro adulatione consequi beneficium. to. 6. 5. 2.

Veritates in Diuinis constituentes ius Diuinum, aliæ solùm creduntur, non comprehenduntur; aliæ sunt per se notæ; aliæ deducuntur ex per se notis; & aliæ sunt tantùm probabiles. to. 11. 526. 1. & seq.

Veritas in se ipsa habet intrinsecam, & essentialem repugnantiam cum falsitate, & errore. to. 7. 731. 2.

Vestis Aaronis.

Vestis Aaronis fuit ornata quatuor coloribus, qui figurarunt quatuor virtutes Cardinales, quibus nihil vtilius est in hac vita hominibus. to. 3. 232. 2.

Hyacinthus vestis Aaronis significauit contemplationem, & deuotionem; purpura passionem Dominicam; coccinus dilectionem, & sacrificationem; byssus autem pudicitiam, & continentiam, to. 3. 232. 2.

Vestis Christi Domini.

Vestis quadripartita Christi Domini significauit Ecclesiam in quatuor Orbis partes diffusam. to. 3. 180. 2.

Tunica verò inconsutilis eiusdem Christi Domini, quæ non fuit diuisa, significauit Ecclesiæ vnitatem, quæ charitatis vinculo continetur, & conseruatur, tomo 3. 180, 2.

Tunica Christi Domini significat Ecclesiæ charitatem, quæ multitudinem operit peccatorum. to. 3. 180. 2.

Tunica inconsutilis est Ecclesia, quia nunquam est dissuenda, & quia in vnitatem fidei omnes colligit. to. 3. 180. 2. & seq.

Tunica inconsutilis Christi Domini non fuit diuisa, sed indiuisa remansit; vt designaret Ecclesiæ vnitatem nunquam esse scindendam, sed esse indiuisam continuò seruandam. to. 9. 285. 85.

Tunicam inconsutilem Christi Domini, quam milites Pilati scindere ausi non sunt, scindunt schismatici. to. 3. 222. 2.

Vestis Nuptialis.

Vestis Nuptialis non significat, nisi Ecclesiæ vnitatem, & charitatem. to. 3. 222. 2.

Sine veste Nuptiali intrat ad Nuptias, qui in Ecclesia fidem habet, & charitatem non habet. to. 3. 222. 2.

Vice Vestis Nuptialis induti sunt schismatici sacco scisso, & sordido, non contexto, & mundo, quia separati sunt ab vna Ecclesia sancta, & munda non habente maculas, neque rugam. to. 3. 222. 2.

Vestes sacerdotales.

Vestes sacerdotales sunt virtutes, quibus anima sacerdotis indui debet. to. 3. 256. 1.

Vestimenta habere debent sacerdotes, quibus debent suos subditos tegere; nequit enim alios tegere, qui nudus est. to. 3. 256. 2.

Prima vestis sacerdotalis est amictus, qui ponitur circa capitium, & flectitur circa collum, & significat fidem, quæ est prima omnium virtutum. to. 3. 256. 1. & seq.

Secunda sacerdotum vestis est alba, quæ significat candorem bonæ operationis, & maximè cordis mundiriem, & iustitiam, in qua debet abundare sacerdos. tom. 3. 256. 2.

Tertia est Zona, qua sibi renes præcingit, & significat castitatem, quam debet seruare. to. 3. 256. 2.

Quarta est orarium, seu stola, quæ collo imponitur, quia iugum Domini significat; & cancellatur in pectore ad significandum, quòd ex cruciatibus huius vitæ transitur ad gaudia sempiterna; sicut ex huius mundi delicijs ad pœnas æternas euolatur; & tandem stola copulatur Zonæ, quia sacerdos, qui prædicat alijs esse castè viuendum, debet castè viuere. to. 3. 256 2.

Quinta est manipulus, qui ponitur in brachio sinistro pro detergendis superfluis humoribus oculorum, vel sudoribus manuum; & significat sumptus necessarios, quos sacerdos à subditis debet recipere. to. 3. 256. 2.

Sexta vestis sacerdotalis est planeta, vel casula, quæ duas habet oras; vnam circa caput, quæ Dei amorem significat; & aliam inferiorem, quæ innuit amorem proximi, to. 3. 256. 2.

Planeta sacerdotalis ad vtramque manum reflectitur, ne charitas sacerdotis sit otiosa, sed patiens sit; quod innuitur, prout planeta ad sinistram reflectitur; & benigna, prout ad dexteram extenditur. to. 3. 257. 1.

Casula, seu planeta in anteriori, & posteriori parte vsque ad pedes protenditur, quia eius charitas, nedum ad præsentem, sed etiam absentem populum debet extendi, tom. 3. 257. 1.

Vestis nuptialis Matth. 20. figurauit planetam, seu casulam sacerdotum, tomo 3. 257. 1.

Vetus testamentum.

Vetus testamentum continebat triplicem seriem

tiem Diuinorum præceptorum, scilicet moralium, iudicialium,& ceremonialium; & quoad moralia fuit impletum, ac perfectum abrogatis iudicialibus,& ceremonialibus.to.19.6.2.

Vid. lex vetus, testamentum vetus,ac Pontifices veteris legis.

Vexatio.

Vexationes Ecclesiæ Romanæ ipsam nunquam expugnare, vel deijcere potuerunt. to.3.7.2.

Vexantes Ecclesiam Romanam pro hæreticis, & schismaticis semper habiti fuerunt. to.3.7.3.

Vexationes Ecclesiæ à primis nascentis fidei temporibus nobis fuerunt prædictæ. to.15. 318.2.

Vexationes Ecclesiæ semper relatæ fuerunt ad summum Pastorem, à quo fuerunt sedatæ. to.14.506.1,& seq.

Vexata fuit Ecclesia nedum ab Imperatoribus Gentilibus, sed etiam ab hæreticis,& schismaticis.to.10.10.1;& seq.

Vid. Ecclesiæ persecutio.

Vgo Cardinalis.

Vgo Cardinalis fuit primus postillator Bibliæ sacræ.to.13.413.2.

Vgo Cardinalis cognomento Candidus.

Vgo Cardinalis cognomento Candidus, sed mente nigerrimus fuit promotor schismatis Guiberti Episcopi Rauennatensis.to.1. 12.1.

Ob sua plurima scelera tandem fuit iustissimè excommunicatus, & gradu deiectus. to.1. 10.1.

Nedum propter mores inconditos, sed etiam propter ineptiam fuit à B. Gregorio VII. Cardinalatu priuatus. to.1.139.1;& seq.

Interfuit Synodo Vvormatiensi coactæ ab Henrico IV. contra Gregorium VII;in qua tragediam scænicam de vita, & institutione Papæ Gregorij VII. ab ipso calumniosè concinnatam recitauit; ex qua permoti reliqui assidentes sententiam tulerunt, quòd Gregorius VII. nec fuisset, nec esset, nec in posterùm esse posset Romanus Pontifex. to.1.129.1;& seq.

Vgo Ætherianus.

Vgo Ætherianus fuit Vir sui temporis doctissimus, Ecclesiæ, & Romani Pontificis Zelantissimus.to.1.188.1.

Scripsit contra Photium asserentem ab Adriano II. innouatam, contemptamque fuisse catholicam fidem.to.1.188.1;& seq.

Probauit Spiritum sanctum procedere nedum ex Patre, sed etiam ex Filio.to.1.188.1; & seq.

Docuit Romano Pontifici semper licuisse, & quòd ei semper licebit confirmare fratres in fide, decreta edere, & cudere interpretationes, vbi aliquid obscurè scriptum inueniatur.to.1.188.1.

Summè extolit humilitatem Summi Pontificis, qui licèt primatum teneret; attamen humiliauit se Synodo Chalcedonensi citando illius iudicium. to.1.188.1;& seq.

Asseruit Romanum Pontificem non conscribere, aut componere, vel docere nouam fidem, dum aliquid definit, sed antiquam solummodò explicare. to.1.188.1.

Docuit, quòd qui Romanæ Sedi, imò totius Orbis Præsidi resistunt,Christi Domini dispositioni resistunt; & nisi resipiscant, contumaciæ iudicio plectentur; & quicumque Christi Domini nauiculam,quæ est Ecclesia Romana, contemnunt, incautè nauigant, eisque non superest,nisi solum naufragium. to.1.188.1.

Vgonotti.

Vgonotti omnes sunt vnius, & eiusdem fidei, ac religionis. to. 8.546.1;& seq.

Dixerunt neminem obligari sub pœna damnationis æternæ ad credendum, vel non credendum Eucharistiæ Sacramentum. to. 8.546.1; & seq.

Vgonottorum hæresim imitati fuerunt Lutherus, & Marcus Antonius de Dominis Spalatensis. to.8.546.2.

Vicarius.

Vicarius propriè loquendo est alterius principalis Auctoris minister, qui gerit vices illius, & vtitur eius potestate sibi ab illo commissa. to.12.390.1.

Vicarius apud Iurisconsultos, & Oratores significat seruum ministrum gerentem curam familiæ. to.17.45.1.

Vicarius dicitur ille, qui tenet locum, & gerit vices illius, cuius est Vicarius. to. 13. 326.2.

Vicarius dicitur à vice, quo nomine opus, & officium insinuatur;vnde Vicarius alicuius dicitur ille, qui agit opus illius, cuius est Vicarius. to.3.179.2.

Vicarij nomen significat eum, qui gerit vicem, seu personam, vel officium alterius. to.15.221.9.

Vicarius aliquando habet potestatem æqualem potestati principalis, cuius est Vicarius; & aliquando non habet plenitudinem potestatis, quam habet principalis. to. 3. 179.2;& to.15.224.20.

Vicarius nequit sibi substituere alium Vicarium. to.9 153.41;& 497.50.

Vicarius Christi Domini.

Vicarius Christi Domini est vnus in terris,qui est Caput Ecclesiæ, & est loco Christi Domini. to.3.29.1.

Vicarius Christi Domini est vnus tantùm in terris; & ideo vna tantùm est iurisdictio primaria Capitis, à qua omnis alia iurisdictio necesse est, vt emanet. to. 3. 30. 2.

Vicarius relictus à Christo Domino ascendente in Cœlum fuit D. Petrus, & omnes illius successores. to.3. 349. 3;& to.19.569. 1; & seq.

Vicarius Christi Domini vnus tantùm in Ecclesia sancta fuit institutus, ne vnitatis vinculum dissoluatur. to.3.44.1.

Vicarius Christi Domini non habet eandem plenitudinem potestatis,quam habet Christus Dominus.to.15.224. 20; & to. 3. 197. 2.

Vicarium Christi Domini esse vnicum tantùm Ecclesiæ vniuersalis Pastorem colligitur ex vnitate ipsius Ecclesiæ. to.5. ex Alexandro à S. Elpidio.13.2;& seq.

Vicarius Christi Domini est Pontifex nedum Vrbis, sed etiam Orbis.to.2.ex Alexandro à S. Elpidio.15.6;& seq.

Vicarius Christi Domini visibilis non est Spiritus sanctus, vt blasphemarunt hæretici. to.17.44.1;& seq.

Vicarij Christi Domini potestas expressa fuit sub nomine clauium. to. 2. ex Turrecrem. 10.2;& seq.
Christus Dominus voluit, vt eius Vicarius immediatè conferret potestatem iurisdictionis omnibus Ecclesiæ Prælatis. to.2.ex Alexandro à S. Elpidio. 11.5;& seq.
Vicarium instituit, qui non solùm regeret Ecclesiam mediantibus alijs Pastoribus in partem sollicitudinis assumptis, sed etiam illos gubernaret, & regeret immediatè ob plenitudinem potestatis.to.2.ex Alexandro à S. Elpidio. 15.3.
Vicarios omnes Petri successores quomodò plenitudinem potestatis eis traditæ exercere deberent, docuit illis verbis; *Conuerte gladium tuum in vaginam*. to. 2. ex Alexandro à S. Elpidio.34.2.
Voluit suos Vicarios esse petras fundamentales Ecclesiæ, quia illius vices debent sustinere, atque illius præsentiam visibilem supplere. to. 2. ex Aluarez. 11. 1; & to. 7. 641. 2; & to. 8. 224. 2; & to. 12. 4.2; & 5. 2;& 64.2;& seq;& 580. 1;& seq.
Vicarium instituit Petrum,& omnes illius successores, non tamen eos instituit, vt essent caput principale, & primarium. to. 19. 501.1.
Quomodò Vicarij Christi Domini eidem possint succedere? to.4.474.16,& seq.
Sui Vicarium instituit, non autem successorem æqualem; quia Vicarius supponit eum præsidere,cuius vices gerit;successor autem non supponit præsidere illum, cui succedit, sed potiùs per mortem non præsidere; ideo quia Christus nunquam desinet regere Ecclesiam, rectè dicitur instituisse Vicarium, non successorem æqualem. to.4.303.1.
Vicarium instituit, cui tamen non contulit excellentiam, sed tantùm plenitudinem suæ potestatis. to.4.330.1; & seq; & tom.1. 503.2; & to.2.ex Pighio.32.2.
Vicarium vniuersalem in terris instituit Diuum Petrum immediatè,cui Pontifices Romani succederent.to.20.163.1;&seq;& 288. 2.
Vicarium instituit, non successorem, quia successio fit per translationem sacerdotij; Christus Dominus autem manet sacerdos in æternum, Vicarius autem manet etiam manente Pontifice. to.17.16.1;& tom.3.3. 2.
Instituit Vicarios generales omnes Apostolos, quia eorum potestas extendebatur ad omnem locum totius Orbis terrarum;Episcopos autem non instituit Vicarios generales, quia eorum potestas ad vnam diœcesim, siue ad determinatos homines vnius diœcesis est limitata.to.15.225.25;& seq.
Instituit Vicarium, cui voluit subesse omnes Christianam fidem profitentes. to.12. 180. 1.
Instituit Vicarium, qui gereret eius vices in terris nedum,quatenus homo est, sed etiam quatenus Deus est.to.3.31.2;& seq.
Instituit suum Vicarium, quem voluit inungi, quia Christus dicitur vnctus. tom. 19. 221. 1; & seq.
Christus Dominus instituit suum Vicarium, qui illius personæ præsentiam visibilem repræsentaret.to.8.927.2.
Instituit Vicarium, vt malos homines verbi gladio, non ferro confoderet. tom. 2. ex Alexandro à S. Elpidio.34.2.
Instituit suum Vicarium, qui regitur à Spiritu sancto, & ei solùm subijcitur. to.9.578. 205.
Vicario Christi Domini ob vnitatem, & superbiam non omnes obediunt. to. 3. 219. 3.
Vicarium suum instituit, qui posset punire, & corrigere; quotquot peccant contra legem Diuinam. to.3.45.1.
Vicarium instituit, cui quanuis malo, ab omnibus præstanda est obedientia. to.18.222. 2.

Vid. Papa Christi Domini Vicarius.

Vicarius Ecclesiæ.

Vicarius primus Ecclesiæ vniuersalis à Deo constitutus fuit Adam habens Dei imperium.to.3.37.2.
Vicarius Ecclesiæ Romanus Pontifex dici non potest, sed Christi Domini. tom. 10. 256.1;& to.11.461.2.
Vicarius super Ecclesiam, non autem Vicarius Ecclesiæ, seu infra Ecclesiam dici potest.to.3.573.2.

Vicarius Episcopi.

Vicarius Episcopi habet eandem iurisdictionem, quam habet Episcopus, cuius est Vicarius.to.9.209.121.
Vicarius Episcopi dicitur habere idem tribunal cum Episcopo, & in iurisdictione cæteris alijs post Episcopum præponitur. to.9.209.121;& to. 18. 103. 7.

Vicarij Papæ.

Vicarius Papæ in Gallijs à Zosymo Episcopus Arelatensis fuit declaratus. to. 1. 439. 2.
Alij Vicarij à diuersis Summis Pontificibus in varijs Prouincijs fuerunt constituti.to.1. 439. 2.
Vicarius Papæ per totum Illyricum fuit Episcopus Tessalonicensis; & quanuis Vicariatus in Acridanum Episcopum à Vigilio Papa fuerit translatus instante Iustiniano Imperatore in Acrido Dardaniæ oppido nato; attamen à Nicolao I. fuit Episcopo Tessalonicensi restitutus. tom. 4.369. 4; & seq.
Vicarius Papæ in Illyrico non habet ius iudicandi, & deponendi Episcopos. to. 11. 232.129.
Papa nequit instituere Vicarium totius Ecclesiæ vniuersalis, quia nequeunt esse duo Papæ simul viuentes, sed solùm potest instituere Vicarium alterius Ecclesiæ particularis.to.9.153.41.

Vicarius in temporalibus.

Vicarius Præfecti prætorio regebat suam Vicariam, seu diœcesim, quæ plures sub se continebat prouincias. to.4.369.4.
Diuiso Imperio in orientale, & occidentale sex Vicariæ remanserunt in oriente, & totidem in occidente.to.4.369.4.
Primus Vicarius, qui antonomasticè Vicarius orientis fuit appellatus, sedem habuit Antiochiæ, quæ fuit Metropolis aliarum prouinciarum. to. 4.369. 4.
Secundus fuit Vicarius Ægypti speciali titulo Præfecti Augustalis insignitus. to. 4. 369. 4.

Ter-

Tertius fuit Asiæ Vicarius, qui sedem habuit Ephesi teste S. Ioanne Chrisostomo. to. 4. 369. 4.

Quartus fuit Vicarius Cesareæ Cappadociæ, qui præerat Ponticæ diœcesi. to. 4. 369.4.

Quintus fuit Vicarius Thraciæ, qui à tempore Constantini sedem habuit Byzantij, quod postea ab eodem Constantino Constantinopolis nomen accepit. to. 9. 369.4.

Sextus demum fuit Vicarius Illyrici Occidentalis, cuius Metropolis fuit Tessalonica Vrbs amplissima inter omnes Tessaliæ, & Achaiæ, quæ tamen erat subiecta ditioni Macedonum. to. 4. 369.4.

Occidentis primus Vicarius fuit Italiæ, cuius Metropolis fuit Mediolanum, tom. 4. 369. 4.

Secundus fuit Vicarius Illyrici, cuius Metropolis fuit Sardica, in qua celebratum fuit Concilium Oecumenicum contra Arianos. to. 4. 369.4.

Tertius fuit Vicarius Africæ, cuius Metropolis fuit Carthago. to. 4. 369.4.

Quartus fuit Vicarius Galliarum, cuius Metropolis, & sedes fuit Augusta Treuirorum. to. 4. 369.4.

Quintus fuit Vicarius Hispaniæ, cuius Metropolis fuit Hispalis, quanuis aliter aliqui sentiant. to. 4. 369.4.

Sextus tandem fuit Vicarius Britanniæ, cuius Metropolis fuit Eboracum Romanorum Colonia, in qua Constantinus Chlorus pater Constantini Magni Regiam posuit, ac vitam finiuit. to. 4. 369.4.

Vicarium Roma non habuit, sed Præfectum, qui superexcellebat omnes alias Vrbis dignitates, & omnes alios Præfectos, & curam habebat vsque ad centesimum lapidem ab Vrbe. to. 4. 369.4.

Vbi erant Vicarij Præfecti Prætorio, à D. Petro, & Apostolis instituti sunt Primates sicut enim Vicarius plures regebat prouincias; sic multis prouincijs præfectus fuit Prima. to. 4. 370.4.

Ad Vicarios appellabatur à Consularibus, & prouinciarum Præsidibus; & sic à Metropolitis ad Exarchos, & Primates. tom. 4. 370.4.

A Vicarijs ad Præfectum prætorio interponebatur prouocatio; sic ab Exarchis, & Primatibus ad Patriarcham. tom. 4. 370. 4.

Vicariatus temporalis fuit origo dignitatum Ecclesiasticarum Primatus, Patriarchatus &c. to. 4. 370.4.

Victima.

Victima nobilior pro sacerdote, quàm pro Rege præcipiebatur offerri Leuit. 4. tom. 3. 617.1.

Victor I. Papa.

Victor I. Pontifex Romanus damnauit solemniter Theodotum hæresiarcham. tom. 10. 314.1.

Anno Domini centesimo nonagesimo octauo excommunicauit omnes Asiaticos recusantes celebrare Pascha die Dominica post lunam quartamdecimam Martij. to. 9. 691.2.

Victor I. vocauit in ius Cataphrygas, qui mortuos baptizabant, & eos prohibuit mortuos baptizare; imò nec etiam permisit id fieri in necessitatis articulo, loquendo de adultis, nisi priùs credulitatis confessionem edidissent, to. 1. 238. 1.

Item Quartadecimanos Orientales, & Afros in sacramentorum administratione discrepantes iudicauit; & Blastum Romanum præsbiterum eo, quòd Christum Dominum ad legem veterem redigens gratiam euangelicam euacuaret, præsbyterij ecclesiastici gradu priuauit in Concilio Romæ coacto. to. 1. 288. 1; & seq.

Victor I. non communicauit cum Ebionitis, vt calumniantur Caluinus, & Centuriatores, qui falsò citant Eusebium. to. 9. 725. 2; & to. 8. 438. 2; & to. 18. 639. 1.

Falsò accusatus à Magdeburgensibus cum asseruisse Christum Dominum esse purum hominem; hanc enim esse falsam calumniam Victori irrogatam ab Artemone, & Paulo Samosateno ostendit Eusebius ex eo, quòd Victor excommunicauit Theodotum Coriarium illius hæreseos Auctorem. to. 10. 464. 2; & to. 4. 809. 45; & to. 8. 152. 2; & to. 1. 338. 2; & to. 15. 139. 358.

Non Victor I. Papa, sed Victor Coriarius fuit assertor talis impietatis, qui propterea à Victore Papa fuit damnatus teste Eusebio lib. 5. hist. cap. 28. to. 4. 809. 45.

Victor I. sanciuit Pascha celebrandum esse die Dominico post Lunam quartamdecimam mensis Martij contra traditionem, quam iactabant Asiani, habitam à S. Ioanne Euangelista. to. 4. 573. 9.

Excommunicauit Asiæ Episcopos celebrantes Pascha more Iudaico, ob quod non fuit redargutus à S. Irenæo, quasi id non posset, sed solùm quotimodijs fuit obsecratus, ne tot Episcopos ab Ecclesia separaret. to. 3. 275. 2; & seq; & to. 14. 434. 1.

Victor I. superstitiones Iudaicas coercuit, quas postea etiam Concilium Nicænum prohibuit. to. 3. 276. 1.

Victoris I. potestatem supremam in totam Ecclesiam agnouerunt etiam Episcopi Asiani. to. 3. 276. 1.

Victoris I; & Episcoporum Asiæ controuersia non fuit de Primatu Romani Pontificis, sed de celebratione Paschatis. tom. 3. 276. 1.

Victor I. Romæ Concilium coegit, cui ipse præsedit, & definiuit quæstionem, quam cum Asianis habebat. tom. 13. 248. 1; & seq.

Eius literæ in Asiam missæ, quibus omnes totius Africæ, & vicinarum Prouinciarum Ecclesias absque vlla discretione ab ecclesiastico fœdere segregare præceperat, nisi sententiam de celebrando Paschate abiurarent. to. 13. 248. 1.

Iussu Victoris I. Polycrates Ephesinus Episcopus, & Asiæ Primas conuocauit prouinciale Concilium. to. 13. 248. 1.

Blastum heresiarcham cum Quartadecimanis sententiem excommunicauit, & declarauit hæreticum. to. 1. ex Tannero. 20. 131; & seq.

Victoris I. Romani Pontificis, & martyris historia explicatur. to. 2. ex Alano. 16. 2; & seq; & to. 11. 42. 29.

Victoris I. auctoritate, & mandato coactum fuit Palestinum Concilium, in quo Theophi-

philus Cæsareæ Episcopus declarauit quæstionem de celebratione Paschę die Dominico. to. 11. 43. 2.
Eius epistola ad Theophilum Alexandrinum Episcopum, & ad omnes fideles Alexandriæ degentes; licèt Eusebius voluerit hunc Theophilum Palestinæ Episcopum fuisse; adeoque hanc epistolam Palestinam, & ad Palestinos missam fuisse. to. 3. 689. 1.
Victor I. an excommunicauerit, vel solùm minatus fuerit excommunicationem? to. 11. 44. & seq.
Ad instantiam S. Irenæi Lugdunensis Episcopi ad seruandam Ecclesiæ vnitatem, & pacem excommunicationem abstulit. to. 11. 47. 40. & to. 14. 202. 2.
Victor I. exercuit iudicium primæ instantiæ in Polycratem Ephesinum Episcopum. to. 6. 114. 1.
Ratio potissima, quæ permouit Victorem ad damnandos Asianos Episcopos ea fuit; quòd asserebant Pascha celebrandum esse Luna quartadecima ex præcepto; adeoque erroris Ecclesias Occidentales damnabant. to. 6. 893. 3.
Victor I. nedum ipse cum plurimis Italiæ Episcopis Concilium celebrauit, & Polycrati Episcopo Ephesino, vt omnes Asiæ Episcopos vocaret ad synodum, sed etiam Irenæo Episcopo Lugdunensi, Narcisso Episcopo Hierosolymitano, Palmæ Ponti Episcopo, Bacchyllo Episcopo Corinthiorum; & omnibus alijs totius Orbis Episcopis idem iniunxit, vt Ecclesiarum vnitas redintegraretur; quapropter Asiæ Ecclesias decreto Pij Papæ non obtemperantes literis grauiter obiurgatas à communione Ecclesiæ semouit. to. 1. 72. 2.
A nemine fuit reprehensus, quasi auctoritatem in omnes Ecclesias, & potestatem conuocandi vbique Concilium non haberet, sed tantùm ab Irenæo fuit admonitus, quòd in Orientis Ecclesias plusquam seueriùs animaduertisset. to. 1. 72. 2.
Damnando Quartadecimanorum sententiam perspexit, detexit, & detersit Iudaicam pestem, quæ paulatim irrepere inceperat sub pallio traditionis S. Ioannis Apostoli, eiusque Discipulorum, qui illi successerant. to. 1. 110. 1. & seq.
Allogorum, & Theodosianorum hæresim reijcientium Euangelium S. Ioannis Apostoli eo, quòd in eo scriptum sit: *Deus erat Verbum, quod erat in principio*, & illius Apocalypsim irridentium, necnon reliquam Scripturam adulterantium damnauit. to. 1. 233. 1.
Victoris sententia, quamuis displicuisset pluribus Episcopis, quia timebant, ne Ecclesiæ vnitas scinderetur; attamen fuit approbata, & vulgata in Concilio Niceno. to. 7. 723. 2. & to. 15. 383. 6.
Victor quæstionem, quæ inter Anicetum, & Polycarpum Romæ inualuerat, & quam Anicetus, ne vinculum pacis dissolueretur, pro eo tunc omittendam putauit, tandem definiuit ex traditione prędicationis Apostolicæ, vt Alexandrinos, Palæstinos, Osroenos, & Ponticos in eandem cum Ecclesia Romana consonantiam adduceret. to. 15. 382. 2. & seq.
Victor I. fuit quintusdecimus, vel tertiusdecimus Pontifex Romanus ab Apostolo Petro, & ei Zephyrinus successit. to. 18. 639. 1. & to. 20. 329. 5.
Ei plurimæ reste D. Hieronymo scriptæ fuerunt epistolæ, quibus non reprehensus, quòd non posset; sed commonitus fuit, quòd non facilè deberet Ecclesiæ vnitatem discindere damnãdo tot Episcopos Orientis, & Asiæ. to. 20. 329. 5.
Floruit sub Commodo Imperatore ex testimonio Sancti Hieronymi. tom. 20. 329. 5.

Victor II. Papa.

Victor II. Papa misit Hildebrandum S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalem in Gallias Legatum ad perquirendos, damnandosq; quosdam hæreticos, qui hæreses Simoniacorum, & Nicolaitarum exsuscitare tentauerant, quibus nonnullos Occidentis Prouincias infecerant. to. 1. 316. 2.
Gebehardus Estirensis Episcopus antea vocatus Pontifex Romanus fuit creatus, & omnium virtutum exemplis præluxit. to. 10. 74. 2.
Aliquando cùm celebraret, Subdiaconus ei assistens venenum in calicem posuit, sed à dęmone statim oppressus, & grauissimè torrus fuit coactus confiteri delictum, Victo. remque monere, vt à calicis sumptione abstineret. to. 10. 75. 1.
Eius Legatus Hildebrandus præsedit Concilio Turonensi, in quo *Berengarius* hęresim suam abiurauit. to. 7. 810. 2.
Fuit ex Germania, & successit Leoni IX. to. 10. 285. 1. & to. 7. 810. 1.

Victor Antipapa.

Victor Antipapa fuit salutatus mortuo Petro Leonis eius partes fouente Fridrrico II. Imperatore. to. 1. 15. 1. & seq.
Vixit in Cathedra vsurpata contra Alexandrum III. octo annis, & septem mensibus. to. 3. 221. 1.
Adeò ardenter ambiuit Pontificatum, vt Pontificium amictum Alexandro detraxerit. to. 10. 74. 1. & seq.
Eum secuti fuerunt quinquaginta Episcopi, & Imperatoris fretus auxilio conciliabula multa coegit. to. 10. 74. 2.
Fuit Cardinalis titulo S. Cæciliæ Octauianus vocatus Ioannis maledicti filius. tom. 10. 74. 1. & to. 3. 221. 1.

Victor Vtitensis Episcopus.

Victor Vtitensis Episcopus lib. 1. de Wandalica persecutione refert à Genserico ex Africa expulsos fuisse Quoduult Deum Carthaginensem Episcopum, & plurimam clericorum turbam, qui nudi, & expoliati fractis nauibus impositi Deo miserante prospera nauigatione Neapolim Campaniæ perducti fuerunt. to. 6. 364. 2.
Victor Vtitensis fuit Episcopus omnino Orthodoxus, & creditur fuisse Byzacenæ Prouinciæ Primatem. to. 6. 364. 2.
Ex eius mandato Ferrandus Diaconus scripsit S. Fulgentium in Episcopum Ruspensem consecratum fuisse. to. 6. 364. 2.
Illius testimonium in suis Sanctorum tabulis confirmauit Sacrosancta Ecclesia Romana. to. 6. 364. 2.

Vien-

Viennense Concilium.

Viennense Concilium sub Clemente V; & Henrico VII. contra varias hæreses fuit celebratum. to.9. 779. 2.

Viennensis Concilij decretum editum contra Henricum Regem Theutonicum. to.1.560. 2.

Vigilia.

Vigilia vna tres horas habet,& ideo nox,quæ duodecim horis constat, quatuor habet vigilias. to.3. 148. 1.

Quarta vigilia noctis venit Dominus ad Discipulos, qui turbabantur in mari; ideo in extrema parte noctis, idest in fine sæculi, cùm Ecclesia Antichristi motibus erit turbata. to.3. 148. 1.

Prima vigilia noctis fuit tempus veteris legis; secunda fuit tempus Prophetarum; tertia aduentus Christi Domini in carne passibili; & quarta aduentus in die Iudicij teste S.P.Augustino. to.3. 148. 1.

Vigilantius hæresiarcha.

Vigilantius hæresiarcha teste D. Hieronymo conatus fuit sub prætextu religionis introducere in Ecclesiam Dei ritum Gentilium, nescio quem, puluerem in modico vasculo adorandum proponens. to.7. 260. 2.

Vigilantius prohibuit, ne mitterentur subsidia Hierosolymam in subleuamen captiuorum. to.7. 260. 2.

Docuit, quòd dum viuimus, possumus quidem mutuò pro nobis orare; postquam autem mortui fuerimus, nullius pro alio oratio sit à Deo exaudienda. tom.7. 260. 2.

Item detestatus fuit, quòd Monachi ad solitudines se conferrent, quia in illis nec possunt Ecclesias celebrare, nec homines sæculares perditos lucrifacere. to.7. 260. 2.

Negauit Martyrum sepulcra esse veneranda, damnandas esse vigilias, & solùm in Pascha alleluia esse canendum. tom. 7. 260. 2.

Dixit virtutem continentiæ esse hæresim, & pudicitiam esse libidinis seminarium. to.7. 260. 2.

Impugnauit virginitatem, odio habuit pudicitiam, ieiunia Sanctorum detestatus sæcularium conuiuia frequentauit. to. 7. 261. 1.

Docuit cereos ad sepulcra mortuorum non esse accendendos. to.7. 261. 2.

Dolebat sanctorum Martyrum reliquias pretioso operiri in Ecclesijs velamine. to. 1. 300. 1.

Tandem ab Innocentio I. Pontifice teste N.S. Possidio solemniter fuit damnatus. to. 1. 300.1.

Vigilius Papa.

Vigilius, antequam esset Pontifex, promisit Theodoræ Imperatrici restituere Anthymum ab Agapeto Papa depositum,& quem noluit restituere Syluerius successor Agapeti; propter quod iussu Theodoræ per Bellisarium Syluerio in exilium pulso intrusus fuit Antipapa Vigilius. tom. 10. 471. 2; & to.4. 811. 60; & to.11. 498. 2.

Mortuo Syluerio Vigilius fuit electus verus, & legitimus Papa; & tunc nec Theodoræ promissum voluit implere; sed V.Synodum Constantinopolitanam, in qua damnatus fuit Anthymus, & reiecta illius hæresis, quam Theodora fouebat, confirmauit. to. 10. 472. 1; & to.4. 811.61.

Vigilio Papæ falsò tribuitur epistola ad Theodoram Imperatricem ab hæreticis. to. 10, 471. 2.

Synodum Constantinopolitanam post aliquot menses, & trium Capitulorum damnationem recepit, & confirmauit; vt constat ex eius epistola ad Eutyehium Episcopum Constantinopolitanum. tom. 9. 731. 1.

Hæc epistola data fuit 6. Idus Decembris anno vigesimo septimo Imperij Iustiniani. to.9. 731.1.

Vigilius à Patribus Concilij Chalcedonensis fuit inuitatus ad discussionem trium Capitulorum. to.9. 803. 2.

Vigilius gloriosissimus Papa antiquioris Romæ fuit vocatus, quia Papa sonat plenitudinem vniuersalis Ecclesiæ. tom. 3. 36. 1.

Anno quingentesimo quadragesimo septimo excommunicauit Theodoram Augustam, & hæreticos acephalos, quorum patrona erat Theodora. to.9. 691. 2.

Viuente adhuc Syluerio intrusus in Papatum Bellisarij ope arcano chirographo ad Theodoram professus fuit Eutychianam hæresim, monita tamen Augusta, vt id silentio contegeret; ne namque vulgata Romani palàm defecissent; sed mortuo inter ærumnas Syluerio negauit Vigilius Augustæ se posse præstare, quæ promiserat temerè. to.11. 498. 12.

Vigilius Petri fidem induit cum Mitra, & Theodoræ excandescentis iussu in exilium pulsus pœnis, & ærumnis fuit confectus; atque adeò sancti Pontificis nomen, & encomia à sanctis Patribus accepit. tom.11. 498. 12.

Cùm primùm Petri Sedem conscendit, verus Petri successor effectus errorem, & simulationem erroris eiecit ita,vt qui prius instar paleæ ambitionis vento rapiebatur, in petram postea immutatus fidei stabilitatem ostenderit. to.8. 157. 2.

Anthymi restitutionem ad Sedem Constantinopolitanam, quam impiæ Theodoræ promiserat, constantissimè noluit implere, & vexationes exilij etiam vsque ad internecionem maluit substinere, quàm peccatum pollicitum exequi. to.8. 157. 2.

Vigilius mortuo Syluerio per subsequentem electionem legitimam verus Papa creatus ex mobili gleba in saxum mutatus voluit potiùs mori, quàm syngrapham de Anthymi restitutione à se scriptam firmare. to.8. 450.1.

Tanta fuit magnitudo; & constantia Vigilij, vt nec blanditijs, nec minis Imperatoris flecti potuerit; propter quod à lictoribus per Ciuitatem raptatus, fame, & carcere afflictus, ac in exilium actus vitam maluerit, quàm fidem amittere. to. 8. 460. 1; & seq; & to.12. 236. 2; & seq; & to.6. 791.3; & seq; & to.7. 685. 2.

In VI. Synodo actione tertia productus fuit sermo Mennæ ad Vigilium falsatus, inuenti adulterini tres codices, & duo libri nomine Vigilij, sed prorsùs conficti; vnde fal-

falsam quoque fuisse illius epistolam ad Theodoram prudenter arguitur; Liberatum verò, qui veritatem testatur epistolæ, publico fuisse rumore deceptum. tom. 12. 136. 2; & to.1.118.1.

Romæ captus Theodoræ opera, & Constantinopolim ductus, vt promissum de restituendo Anthymo impleret, nedum tam nefariæ petitioni dissensit, sed Theodoram ipsam cum omnibus alijs excommunicatione percussit. to.14. 14. 2.

Vigilius Papa à S.Gregorio Magno fuit summis celebratus encomijs, to. 12. 136. 2; & to.14. 14.2.

Constantissimè renuit interesse, aut consentire V. Concilio protestatus sine suo consensu, aut suffragio, non legitimam synodum, sed acephalum conuenticulum esse. to.6. 616. 2; & seq; & 791. 3; & seq.

Vigilij constitutum in causa trium Capitulorum, quo statuit nulla ratione subuerti debere, quæ Concilium Chalcedonense decreuerat, to.6. 794. 6; & seq; & tom. 15. 683. 3.

Noluit subscribere, vel damnare tria capitula, quia lis erat de personis, non de rebus; & licèt personæ errassent, attamen cùm teuocarent errorem, mos fuit Ecclesiæ pœnitentes in suum sinum recipere, non illos damnare. to.6. 795. 7; & to.15. 683. 4; & 10.8. 922.1.

Vigilius ab Imperatore Iustiniano euocatus Constantinopolim Mennam, & alios trium Capitulorum damnatores à communione suspendit; & ipsum Iustinianum ad eam damnanda cogentem constanter contempsit. to.15. 682. 2.

Mennam rogante Theodora Augusta in communionem recepit;& Theodorum Mopsuestenum,Ibæque epistolā, & scripta Theodoreti salua Synodi Chalcedonensis reuerentia damnauit. to.15. 682. 2; & seq.

Vigilius non fuit inconstans circa trium Capitulorum doctrinam, sed tantùm nolebat definire studio conseruandæ pacis, ac vnitatis Ecclesiæ. to.15. 682. 1; & seq.

Vigilium ab exilio reducem subscripsisse V. Synodo ex plurium non obscuris testimonijs ostenditur. to.15. 684. 7.

In epistola ad Theodoram, & ad Acephalos, ac Eutychianos non damnauit Catholicum dogma duarum naturarum in Christo Domino; nec hæresim Eutychianorum probauit. to.15. 140. 166.

Solemnis legatio viginti Episcoporum, inter quos erant Patriarchæ Constantinopolitanus, Alexandrinus, & Antiochenus, & alij omnes Metropolitani vnà cum Bellisario, & sex alijs Exconsulibus, ac Patritijs ad Vigilium missa, vt dignaretur ad Concilium Constantinopolitanum venire. to. 1. 76.2; & seq.

Dioersa Vigilij Papæ decreta à Patribus II. Synodi Constantinopolitanæ approbata. to.1. 81. 1.

Tandem confirmauit Quintam Synodum Constantinopolitanam, & damnationi trium Capitulorum consensit. tom. 1. 86. 2; & seq.

Postquam Pontifex fuit canonicè electus fidem Catholicam illibatam in omnibus semper seruauit, atque in posterùm se velle constantissimè eam seruare professus est; quo de restituendo Anthymo spem ademit Theodoræ. to.t. 118. 1; & to.18. 88. t.

Formulam baptismi ab Arianis, & Priscillianistis corruptam ex verbis Euangelij restituit. to.t. 150. 1.

Declarauit Ecclesiam Romanam esse fundamentum,& formam omnium Ecclesiarum, atque adeò habere primatum. to. 1. 150. 1.

Ad Vigilium integra causa trium Capitulorum fuit delata, quam ad Concilium Constantinopolitanum remisit. to. t. 150. 2; & seq.

Acta Concilij Constantinopolitani non fuerunt recepta, nisi postquam à Vigilio fuerunt confirmata. to.1. 151. 1; & to.6.796. 7.

Interpellauit Iustinianum Imperatorem contra Theodorum Cæsariensem Episcopum Acephalum. 10.1. 150. 1.

Ab vnctione Pontificia in alterum vltum mutatus Apostolicum depositum seruanit fideliter; nec priùs damnationi trium Capitulorum subscripsit, quàm à metu nunquam exindendi schismatis fuisset coactus. to.t. 183.2.

Simul cum Theodoro Mopsuesteno Origenem, Didymum, Euagrium, & alios Origenistas damnauit. to.1.308.2.

Epistola Vigilij ad Theodorum, quam refert Liberatus in suo Breuiario historico, lecta fuit in VI.Synodo; sed Patres ostenderunt neque epistolam, neque librum esse Vigilij, eamque infamiam amouerunt. tom. t. 344. 1.

Vigilius teste D. Gregorio Magno nedum contra Theodoram Augustam, & contra Acephalos promulgauit damnationis sententiam, sed etiam plurima pro vnitate, & pace Ecclesiarum Orientalium, & Occidentalium constituit. to.1. 440. 1.

Eius electio post mortem Syluerij fuit legitima, & canonica. to.17. 384. 2.

Factus legitimus Papa damnauit epistolam ad Theodoram contra duas Christi Domini naturas. to.18. 53. 2.

Vigilius, cùm promisit Theodoræ restitutionem Anthymi, erat Archidiaconus; cùm autem scripsit epistolam, erat Antipapa, quia duo Papæ simul esse non possunt; factus autem verus Papa illam damnauit. to.18. 644.2; & seq.

Vigilij Papæ miraculosa conuersio, cùm electus fuit verus Papa,ex Saulo Paulus illicò factus. to.19. 440. 1; & seq.

Ad instantiam Cæliberti Regis Francorum concessit Abbatiæ Ciuitatis Arelatensis quædam priuilegia, quæ postea à S.Gregorio Magno confirmata fuerunt. to.20.322. 8.

Precibus Narsetis, qui trucidato Totila Gothos subegerat, victus Iustinianus Vigilium Romam redire permisit. tom. 5. 75. 2.

Denique Vigilius ab exilio redux, ac in Sicilia pluribus morbis,ærumnisque confectus, penitusque consumptus gloriosè vitam finiuit. to.6. 795. 7.

Vigilius Tapsensis Episcopus.

Vigilius Tapsensis Episcopus in quinto libro contra Eutychetem enumerat Episcopos omnium Prouinciarum, qui interfuerunt Sardicensi Concilio, inter quos fuerunt septuaginta sex Primates. to.6. 204. 2.

Eiusdem Vigilij liber adulteratus fuit turpiter à Chiffletio. to.6. 204. 5; & seq.

Vigilius Tapsensis in suo libro egit omnino de vera Sardicensi Synodo, non autem de Philippopolitano Conuentu. to. 6. 205. 1.

Calumniam aduersùs Synodum Chalcedonensem, quòd addidisset ad Synodum Nicænam refutauit Vigilius Tapsensis ostendens istam additionem semper viguisse, & semper probatam fuisse ab Ecclesia; & etiam in Sardicensi Concilio. to.6.205.1.

Summis celebrauit elogijs veram, & legitimam Synodum Sardicensem. tom. 6. 205. 1.

Vigorius.

Vigorius; quia ausus fuit scribere de rebus ad fidem, & mores spectantes, omnibus irridendum se præbuit. to.3.409. 2.

Simon Vigorius, & alij eiusdem mentis Monarchiam Ecclesiasticam deprimendo magnam iniuriam irrogarunt Ecclesię Catholicæ. to.3. 433. 2.

Vigorij rationes, & fundamenta contra potestatem clauium Pontifici Romano concessam. to.3.440; & seq.

Vigorius textuum sacræ Scripturæ corruptor, & adulterator. to.3. 441. 2.

Vigorius, & Richerius epistolam tertiam Anacleti, & epistolam nonagesimam primam Alexandri I; & epistolas aliorum summorum Pontificum surreptitias vocarunt. to.3. 451. 1; & seq.

Vigorij, & Richerij fundamenta contra primatum Romani Pontificis euulsa. tom. 3. 452; & seq.

Vigorius denegauit Romano Pontifici primatum vniuersalis Ecclesiæ. to. 3. 459. 1; & seq.

Vigorij, & Richerij praua interpretatio verborum Christi Domini ad Petrum: *Et tu aliquando conuersus confirma fratres tuos.* to.3. 469. 2; & seq.

Vigorij argumenta contra infallibilitatem Romani Pontificis euersa. to.3. 477. 1; & seq.

Vigorius perperam explicat, in quo Cathedra Romana consistat. tom. 3. 488. 2; & seq.

Vigorius multis calumnijs, & falsitatibus rescindit Ecclesiam Catholicam. to. 3. 488. 2.

Illius blasphemiæ in sacrosanctum Concilium Tridentinum. tom. 3. 520. 1; & seq.

Affirmauit summum Pontificem deponendum esse nedum propter hæresim, sed etiam propter alia crimina minora. to. 3. 532; & seq.

Illius rationes pro depositione summi Pontificis examinantur, & euelluntur. to.3.532. ad 536.

Tria eius insignia mendacia circa depositionem Romani Pontificis. tomo 3. 536. 2.

Multa congessit in fauorem Concilij generalis, vt illud supra Papam eueheret. tom. 3. 565. 1; & seq.

Plura appellationum exempla mendaciter affert, & in suum sensum detorquet. tom. 3. 586. 2; & seq.

Vincentius Lerinensis.

Vincentius Lerinensis, Sulpitius Seuerus, alijque Clerici, & Monachi ex Gallijs insequebantur Catholicã S.P.N. Augustini doctrinam de Diuinæ gratiæ, ac prędestinationis efficacia. to.6. 630.2.

Non minùs oderant epistolam S. Cœlestini Papæ, qua doctrina S. P. N. Augustini de Diuinæ gratiæ, ac Diuinæ prædestinationis efficacia declarata fuerat authentica, & Catholica. to.6. 630. 2.

Vincentij Lerinensis Commonitorium pro fidei Catholicæ antiquitate adinstar Canonum Antiochenorum est malæ radicis, sed fructus non est malus per omnia. tom. 6. 630. 2.

In Commonitorio conatur ostendere sua dogmata, non autem dogmata S.P. Augustini, esse auita, ideoque sua, & non S.P. Augustini dogmata à S. Cœlestino Papa per epistolam comprobata fuisse; & sic epistolam, quam impugnare, aut negare non poterat, conatus fuit detorquere. to.6. 630.2.

In postremo Commonitorij capite non est ausus Vincentius hanc doctrinam suo nomine, tanquam propriam euulgare, sed illam cuidam Peregrino anonymo inscripsit; adeoque S.Prosper tria vltima capita sui libri contra Collatorem, non aduersùs Vincentium, sed contra hunc Peregrinum inscripsit. to.6. 630. 2.

Eadem arte conatus fuit Vincentius Lerinensis, vt Galliæ plebem deluderet, & suos asseclas solaretur, Sixtum III. Pontificem Pelagiani dogmatis olim suspectum attrahere ad interpretandum S. Cœlestini Prædecessoris decretum iuxta ementiti Peregrini doctrinam. to.6. 630. 2.

Vincentius Lerinensis docuit depositum, quod à S. Paulo traditum fuit custodiendum Timotheo, fuisse publicam traditionem, seu doctrinam traditam, non ab ipso Timotheo inuentam; acceptam ab alio, non excogitatam ab ipso; ad illum perductam, non ab ipso prolatam; cuius non est auctor, sed custos, non ducens, sed sequens. to.1.175.2.

Item docuit neminem debere esse tantę audaciæ, vt annunciet aliquid præter id, quod apud Ecclesiam annunciatum est; vel tantæ leuitatis, vt accipiat aliquid præter id, quod ab Ecclesia accepit. tomo 1. 175. 2.

Vincentius Rogatista.

Vincentius Donatista Rogatistarum Cartennensis Episcopus in Mauritania docuit Ecclesiam ex malorum hominum communione contaminari, ac perire. to.6. 565. 2.

Eius doctrina fuit impugnata, & funditus euersa à S. P. Augustino. to.6. 565. 2.

Vinculum.

Vinculum pacis nos docet spiritus vnitatem seruare; atque homines blandos, & amabiles reddit. to.3. 202. 1.

Vincula, quibus constringimur, sunt tria;

 sci-

scilicet pudor, timor, & amor. tomo 3. 202.1.
Vinculum pudoris fortiter, & durè constringit ad modum funis, dum contra tentationem proponit homini intuitum honestatis, & suæ memoriam professionis. to.3. 202.1.
Vinculum timoris fortiùs, & duriùs ligat ad modum clauis; quia non expauescit homo ad vultus hominum iratorum, sed ad considerationem tormentorum gehennæ. to.3. 202. 1.
Vinculum amoris fortiter, & securè nos vnit Deo, cui facit feruida charitate inhærere terribilius ipsa gehenna iudicans, vel in re leuissima Diuinæ vultum offendere Maiestatis. to.3. 202. 1.
Hoc vinculum triplex, scilicet pudoris, timoris, & amoris est illud, quòd difficilè rumpitur. to.3. 202. 1.
Vinculum spirituale est fortius, quàm vinculum carnale; & tamen vinculum spirituale Diuina potestate dissoluitur, quæ non concedit, vt vinculum carnale soluatur. to.2. ex B. Ægidio. 16. 1; & seq.
Vinculum spirituale est fortius dignitate vinculo carnali, sed non est fortius duratione; quia illud dissoluitur; hoc autem nullo modo potest dissolui. to.2. ex B. Ægidio. 18. 1; & seq.
Vinculum spirituale est fortius intensiuè, quàm sit vinculum carnale; quia vinculum spirituale, quandiu manet, fortiùs stringit; nam Prælatus maiorem curam debet habere Ecclesiæ sibi commissæ, quàm sponsus carnalis vxoris; non tamen est fortius extensiuè, loquendo de extensione temporis ita, vt plus duret, quàm vinculum carnale, quod nequit dissolui, nisi per mortem. to.2. ex B. Ægidio. 18, 2.
Vinculum spirituale secundùm se est fortius, quàm carnale; quia spiritualia sunt perfectiora carnalibus; ideo vinculum spirituale perfectiùs vincit, & ligat secundùm se sumptum, quàm vincias, & ligee vinculum carnale; at vinculum carnale ex præcepto Christi Domini, qui mandauit coniuges non separari, est fortius, quàm vinculum spirituale. to. 2. ex B. Ægidio. 19. 1; & seq.
Vinculorum multiplicatio, si fiat eodem actu, & eodem instanti, reputatur pro vno, & eodem vinculo. to.9. 344. 235.
Vinculum duplex, quamuis difficiliùs rumpatur; attamen rumpitur maximè, vbi est causa. to 9. 344. 235.
Vinculum aliud est, quod ligat de iure Diuino; vt sunt baptismus, pœnitentia, fides, spes, & charitas, ad quæ adstringimur à Deo; & hæc vincula nequeunt solui ab Ecclesia; aliud est quidem de iure Diuino secundùm se; applicatio tamen ad hanc, vel illam personam est de iure humano; relinquitur enim arbitrio cuiusque vt se hoc vinculo velit liberè adstringere; vt matrimonium, iuramentum, & votum; & hæc solui possunt ab Ecclesia. to.3. 428. 1.

Vindicianus.

Vindicianus peritissimus medicus quodam remedio sanauit quendam infirmum, qui cùm post aliquot annos eadem ægritudine laboraret, idem remedium applicuit, & in peius se habuit; de quo consultus Vindicianus respondit illud remedium, quod vni ætati proderat, alteri obesse. tomo 13. 259. 2.

Vindiciæ.

Vindiciæ Episcopotum à calumnijs, quas eis inflixerunt hæretici. to.3. 114. 2.
Vindiciæ D. Petri ab erroribus, quos illi tribuerunt hæretici. to. 8. 410. 1; & 437. 1; & seq; & to.11. 495. 6; & to. 15. 113. 167; & to.18. 510. 1; & seq; & to. 2. ex Pighio. 90. 1.
Vindiciæ eiusdem D. Petri à calumnijs Nili Tessalonicensis Episcopi, & Magdeburgensium. to.10. 264. 1.
Vindiciæ Romanorum Pontificum, qui ab Hæreticis de hæresibus accusati fuerunt. to. 2. ex Pighio. 86. 1; & seq; & 91. 1; & to.1. 336. 2; & seq; & to.4.809.45; & to.8. 152. 1; & seq; & to. 10. 464. 1; & seq; & to.15. 113. 1, & seq.
Vindiciæ Romanorum Pontificum à blasphemijs, & calumnijs, quas commouerunt hæretici. to.1. 24. 1.

Vindicta.

Vindicta Dei iudicio reseruatur, cùm scandalum timetur. to. 9. 374. 33.

Vinea.

Vinea figurauit Ecclesiam, quam plantauit vnus Paterfamilias, qui est Christus Dominus, à quo locata fuit alijs agricolis, & missi sunt serui ad percipiendos fructus. to.4. 31. 1; & seq.
Vinea figuram tenet Ecclesiæ, quæ non desinit esse vinea, licèt alij noui palmites inserantur vereribus, & arescentibus amputatis. to.16. 344. 14.

Vinum.

Vinum apud Noruegas illicò accessit, & conseruari diu non potest. to.4. 816. 89.
Sine vino posse celebrare, & ideo sub vna tantùm specie an Innocentius VIII. Noruegis concesserit? tomo 4. 808. 41; & 816. 89; & to.8. 166. 1; & to.10. 485. 2.
Vinum est de essentia sacrificij missæ, quia est ex institutione Christi Domini. tomo 10. 485. 2.

Violator.

Violator canonum dicitur committere peccatum in Spiritum sanctum, sed ob hoc non dicitur hæreticus, nisi crederet canones non esse seruandos, & non posset disponi ad credendum esse peccatum eos non seruare. to.9. 445. 153.
Violatores rerum sacrarum mirabili vltione semper fuerunt à Deo puniti. to.1. 544. 1; & seq; & 545. 2; & seq; & 552. 1; seq.
Vid. Templorum contemptores.

Vir.

Vir est caput mulieris per externam gubernationem; & mulier ad imperium, & nutum viri sui omnino tenetur suas dirigere actiones, cùm eius Dominus sit. to.17. 9. 2.
Sub viri potestate est vxor, & vir dominari debet vxori ex Pauli Apostoli doctrina. to.17. 9. 2.
Sponsæ flammeo obnubuntur, vt noscant se viris suis semper subditas esse debere. to.17. 9. 2
Vir dicitur caput mulieris; quia sicut de ratione

tione capitis est, quòd per influxum internum, & externum dirigat membra, quorum est caput; ita vir debet suam mulierem regere. to.17. 9. 2.
Viro non subijcitur vxor, quando nequit cum viro habitare sine contumelia Creatoris teste Apostolo. to.9. 429. 56.
Viri priuilegia participat vxor, quia fit cum viro suo vna caro. to.9. 34. 156.
Viri sancti omnes semper coluerunt Romanum Pontificem, vt totius Ecclesiæ Pastorem, & Patrem. to.10. 90. 2.
Vid. vxor.

Virga.

Virga pastoralis, quam accipiunt Episcopi in actu consecrationis regendi potestatem significat. to.9. 661. 2.
Virga ferrea significat duplicem potestatem, scilicet disciplinæ, & coactionis. tomo 12. 291. 1.
Virga debet eis mederi, quibus minæ non possunt mederi. to.12. 291. 1.
Virga de radice Iesse ascendit Christus Dominus habens sapientiam, & potestatem. to.12. 291. 1.
In virga, an in dilectione, & spiritu lenitatis venturus esset Apostolus sciscitatus est à Corinthijs? to.12. 291. 1.
Virga, & baculus Dei consolantur, quia sunt salutares, & non ad mortem, sed ad vitam ordinantur. to.12. 291. 1.
Quos virga non castigat, ignis torquebit. to.12. 291. 1.
Virga alia est, quæ geritur tantùm in fulcimentum peregrinantis, alia in testimonium potestatis. to.17. 431. 2.
Virgam gestare prohibiti fuerunt Apostoli, dum viueret Christus Dominus, quia apud ipsum tunc residebat Ecclesiæ potestas; at post eius mortem iussi sunt virgam gerere, quia in illis relinquebat potestatem. to.17. 431. 2.
Virga eximiam quandam, & excelsam auctoritatem, ac potestatem præsefert. to. 17. 29. 1.

Virgilius.

Virgilius Arelatensis Episcopus à S. Gregorio Magno pallium accepit. to.6. 264. 2.
Gessit in Gallijs vices Romani Pontificis, à quo fuerat delegatus eius Vicarius. to. 6. 115. 2.
Virgilij Arelatensis quintus liber mendaciter interpretatus fuit à Chifflerio, quòd agat de Philippopolitano conuentu, non autem de Synodo Sardicensi. to.6. 204. 2.

Virginitas.

Virginitas laudata fuit tum in veteri, tum in nouo testamento, nec non apud ipsos Gentiles. to.10. 60. 1.
Virgines, quæ post consecrationem nupserint, non tam adulteræ sunt, quàm incestuosæ teste D. Hieronymo. to.10. 60. 1.
Virginitas sine baptismo, charitate, & humilitate ad vitam æternam certum est non prodesse. to.3. 88. 2.
Nec Virginitas Mariæ sine humilitate audeo dicere Deo placuisset, inquit D. Bernardus. to.3. 88. 2.
Virgini superbæ præferendam esse mulierem docuit S. P. N. Augustinus. to.3. 88. 2.
Virginitas, seu pudicitia virtus est principaliter animi, non corporis. to.3. 88. 2.
Virginitas definita fuit à S. P. Augustino in carne corruptibili incorruptionis perpetua meditatio. to.3. 88. 2.
Virginitas, siue continentia corporis sine continentia animæ est, sicut lucerna sine oleo. to.3. 88. 2.
Continentiæ corporali præualet continentia spiritualis, quam habet Virgo Deo sacrata. to.3. 88. 2.
Absque virginitate, puritate, continentia, & castitate opera omnia sunt imperfecta. to.3. 88. 2.
Virgo appellatur tota Ecclesia per ordinem ad animæ virginitatem, & castitatem. to. 3. 88. 2.
Virginitatem damnauit Vigilantius, & alij. to.7. 261. 1.
Vid. Vigilantius.
Virginitas etiam apud Gentiles in magno pretio fuit, vt constat de virginibus Vestalibus apud Gentiles, & de Nonnis apud Ægyptios, quæ virginitatem seruauerunt perpetuam, & sacerdotio inseruierunt. tomo 14. 307. 2.
Virginitas, quæ cogitationem semper erigit in Deum, quantùm nobis commendata fuerit ab Apostolo? to.14. 307. 2.
Virginitatem in scripturis Diuinis non laudari blasphemauit Lutherus. to.14. 396. 2.
Virginitas Angelica vita est, quia virgines viuunt in carne, sed præter carnem. to.14. 396. 2.
Virginitatem secundùm Apostoli Pauli consilium struans futura erit beatior. tomo 14. 396. 2.
Virginitas summè fuit laudata à Tertulliano, & à SS. PP. Cypriano, Hieronymo, Ambrosio, & Augustino. to.14. 396. 2.
Virginitas fuit damnata à Vigilantio, qui non ordinabat diaconos, nisi priùs vxores duxissent. to.14. 396. 2; & seq.
Virgo tempore Polycratis Ephesiorum Episcopi repleta fuit Spiritu sancto. tomo 14. 397. 1.
Virgines prudentes, & fatuæ discriminantur iuxta D. Hilarium, quòd illæ omissis rebus temporalibus aduentui Domini tantùm se præparant; istæ verò omissa temporalium cura in spem resurrectionis non se erigunt. to.14. 475. 1.

Beatissima Virgo Maria.

Virgo Maria Beatissima virginitatem vouerat Deo perpetuam, antequam Ioseph desponsaretur. to.9. 700. 2; & seq.
Vouit virginitatem, quia virginitas optima est inter omnes virtutes morales. tomo 9. 775. 2.
Quamuis inter ipsam, & S. Ioseph fuerit verum matrimonium; habuit tamen simul intentionem perpetuam seruandi virginitatem, quam vouerat. to.9. 755. 2; & seq.
Beatissima Virgo Maria fuit dignior tota Ecclesia residua. to.13. 403. 1.
Beatissimæ Virginis Mariæ assumptio in Cœlum in anima, & corpore an sit de fide credenda? to.8. 571. 2; & seq.
Vid. Maria Virgo Beatissima.

Virtus.

Virtutes ita inter se comparantur, vt annulorum ad instar simul connectantur, quòd

nec vna ab alijs queat seiungi. to. 5. 6. 2.

Virtute nemo potest malè vti, quia virtus est voluntatis perfectio, non defectus. tomo 13. 182. 2.

Absque virtute religionis, quæ docet verum colere Deum, nulla remanet virtus ad salutem proficua. to. 5. 6. 2.

Virtute pietatis erga Deum sublata, tollitur quoque fides, & excellentissima virtus iustitiæ. to. 5. 6. 2.

Virtutes sufficientes ad regendum populum Dei ex puris naturalibus acquiri non possunt. to. 3. 62. 2.

Virtutes sine charitate sunt informes, sicut corpus sine anima. to. 3. 62. 2.

Virtutes morales sine fide, licèt sint sufficientes ad regendos Gentiles, qui non reguntur per ordinem ad finem supernaturalem à Rege Gentili; attamen non sunt sufficientes ad regendum populum Christianum, qui regitur per ordinem ad vitam æternam. to. 3. 62. 2; & seq.

Virtutibus naturalibus politicis Romani temporale meruerunt Imperium teste Diuo Hieronymo. to. 3. 63. 1.

Vera virtus Theologica apud infideles esse non potest, quia sine charitate nequit haberi. to. 3. 63. 1.

Virtutes Regiæ præcipuæ sunt duæ, scilicet iustitia, & pietas; quia vera iustitia compassionem habet. to. 3. 160. 2.

Virtus prudentiæ necessaria est Regibus, sine qua iustitiam, & pietatem exercere non possunt. to. 3. 160. 2.

Virtus fidei debet in Regibus esse, quia ipsi debent Deo subdi, vt populus ipsis subijciatur. to. 3. 161. 1.

Virtus quoque religionis in eis esse debet, fidelitatem suis subditis debent seruare, & humilitatem ostendere. to. 3. 161. 1.

Virtus bonam efficit electionem; sicut vitium facit, quòd voluntas relicto bono eligat malum. to. 13. 181. 2.

Virtutes morales impotentiam tollunt voluntatis, quæ sine virtutibus nequit bonum operari. to. 13. 181. 2.

Virtutes morales naturales assuetudine bonorum operum comparantur. to. 13. 181. 2.

Virtutis proprium est, vt bonum eligat, & honestatis gratia immobiliter, quidquid facit, efficiat. to. 13. 181. 2.

Virtus moralis habet vim firmandi voluntatem, ne ad eligendum malum vertatur. tomo 13. 181. 2.

Virtus moralis non repugnat, aut præiudicat libertati, quia operatur, ne deficiat. to. 13. 181. 2.

Virtutes morales non sufficiunt ad sanandam ægritudinem voluntatis, sed gratia Dei requiritur. to. 13. 181. 2; & seq.

Virtutes debent habere coniunctam gratiam Dei, & charitatem, vt non deficiant à recta rationis regula. to. 13. 182. 1.

Virtutes ostendunt, & inclinant homines ad id, quod est illis conueniens. to. 4. 798. 133.

Virtutes morales naturales dirigunt hominem ad fœlicitatem naturalem, quæ est finis potestatis politicæ. to. 7. 759. 2.

Virtutes Theologicæ dirigunt homines ad æternam beatitudinem, quæ est vltimus finis illorum. to. 7. 759. 2.

Sine virtutibus Theologicis virtutes morales nequeunt proficuè, & meritoriè exerceri. to. 7. 759. 2.

Virtutes sunt prædicandæ, vitia verò, quantùm fieri potest, sunt occultanda. to. 18. 196. 2.

Virtus charitatis habet rationem vestis, quia multitudinem operit peccatorum. tomo 3. 258. 1; & seq.

Virtute charitatis fulgere debent omnes Christiani, & præsertim omnes Ecclesiastici, ac præcipuè sacerdotes; in hoc enim Christi Domini discipuli sunt, vt habetur Io. 13. to. 3. 258. 1; & seq.

Per virtutem charitatis filij Dei legitimi distinguuntur à spurijs, & adulteris. to. 3. 263. 2; & seq.

Virtus charitatis dicitur perfecta vel quia augeri non potest, vt charitas in patria, vel quia nullum habet adiunctum timorem; vel tandem quia perficit illam habentem. to. 19. 302. 1; & seq.

Remota virtute iustitiæ Regna non essent, nisi magna latrocinia. tomo 6. 41. 1; & to. 19. 169. 1.

Vis, seu violentia.

Vis, seu violentia inferenda non est illis, qui vnquam Christi Domini fidem amplexati non sunt, sed potiùs summa charitas, & beneuolentia illis est exhibenda. tom. 13. 337. 2.

Vis, violentia, & coactio Regem, seu Principem tyrannum efficiunt. to. 5. 16. 2; & seq.

Vis, seu violentia, qua Regna occupantur, iugo seruili opprimit subditos. tomo 2. ex Turrecrem. 4. 1; & seq.

Visitator.

Visitator Ecclesiæ est Rector Vicarius ei datus, quando suo est viduata Pastore. to. 5. 243. 2.

Visitator omni Ecclesiæ viduatæ potest à Papa conferri excepta Ecclesia Romana. to. 5. 243. 2.

Visitatorem Ecclesię Cathedralis vacantis solus Papa potest concedere, & deputare. to. 4. 520. 152.

Visitatio infirmorum præcepta est sacerdotibus habentibus curam animarum. tomo 3. 258. 2.

Vita.

Vita sine fidei veritate stare non potest, sed fidei veritas, & cathedra Christi Domini sine vita cuiuslibet potest consistere. to. 3. 275. 2.

Vita hominis corporea est illa, quæ ei est cum omnibus alijs animalibus communis. to. 3. 497. 2.

Vita hominis spiritualis, qua spiritu viuit, non corpore, alia est humana, seu politica, aut ciuilis, cuius finis est pax, & tranquillitas publica; officia verò neminem lædere, honestè viuere, tribuere cuique, quod suum est, rationem sequi in agendo, & viuere honestè. to. 3. 497. 2.

Alia est vita hominis spiritualis christiana, & Ecclesiastica, cuius finis est æterna beatitudo; officia verò homines à peccatis, quæ viam ad beatam vitam impediunt, auet-

auertere, pœnas comminari, & imponere; ac bene operantibus præmia ſupernaturalia pollicere, & oſtendere. to.3. 497. 2.

Vita ſpiritualis naturalis hominis dirigitur per Reges, & Principes, ac Magiſtratus; vita autem Chriſtiana Eccleſiaſtica dirigitur per Papam, per Epiſcopos, & Sacerdotes; non autem per Reges, aut Principes, ac Magiſtratus ſæculares, to. 3. 497. 2; & ſeq.

Vitæ ſpiritum habens, quamuis ſit in extremo, mortuus dici non poteſt. tomo 9. 28. 126.

Vita hominum mala corrigitur per continuam ſecuturæ mortis meditationem. to.8. 103. 2.

Vita ciuilis tollitur per mortem ciuilem, ſicut vita naturalis tollitur per mortem naturalem. to.9. 248. 3.

Vita bona ſine doctrina gratiam habet; doctrina ſine vitæ integritate non habet. to.9. 129. 10.

Vid. mors ciuilis.

Vitalis Pſeudoepiſcopus Antiochenus.

Vitalis Pſeudoepiſcopus Antiochenus ad dicendam fidei cauſam vocatus à Damaſo formulam fidei, quæ prima fronte ſana videbatur, edidit, quo S. Pontificem tentanit decipere; ſed cognita eius fraude ad Paulinum Antiochenum Epiſcopum fuit remiſſus, ſimulque fuit tranſmiſſa fidei profeſſio, ſub qua tum Vitalis, tum alij eius ſocij ad communionem Eccleſiæ erant recipiendi. to.1. 110. 2.

Vitalis fuit hæreſis Apollinaris ſectator, & patronus præcipuus, & nomine mentis, quam in Chriſto Domino profitebatur, Diuinitatem intelligebat, quo animam ipſius negabat; propter quod à Damaſo ſimul cum ſuis ſectatoribus fuit damnatus ſolemniter. to.1. 110. 2.

Vitalis cùm fidei formulam à ſe ſcriptam miſit ad Damaſum, confeſſus fuit Romanum Pontificem eſſe Coriphæum Propheticum, qui ſedit conflans, mundans, & diſcernens argentum à ſcoria, idèſt veram, & orthodoxam doctrinam ab adulterina falſitate repellens. to.1. 144. 1.

Vitalis accuſatus de hæreſi, & infamatus à pluribus prouocauit ſuos aduerſarios ad tribunal Apoſtolicæ Sedis, & acceſſit ad Damaſum ſupplicans ſolui ab infamia, & in Epiſcopatu, & Romanæ Eccleſiæ communione reſtitui. to.6. 413. 2.

Vitalis fuit chariſſimus S. Gregorio Nazianzeno, à quo habebatur catholicus, & à quo forſan accepit conſilium appellandi Romam, & teſtimoniales, ac commendatitias literas. to.6. 413. 2.

Vitalis ita decepit S. Gregorium, ſicut Apollinarius circumduxerat S. Athanaſium. to.6. 413. 2.

Vitalis ab Epiſcopatu Antiocheno fuit expulſus à Damaſo, vel ſaltem ad illum deponendum inductus. to.6. 413. 2; & ſeq.

Vitalis Paulino, & Meletio fuit ſuperordinatus tertius Epiſcopus, adeoque non fuit verus Epiſcopus. to.6. 414. 1.

Vitalis libellus profeſſionis fidei fuit indicatus catholicus, adeoque fuit ab infamia abſolutus, non tamen ob hoc fuit redditus communioni catholicæ, ſed delegatus Patriarchæ Paulino, non Meletio. tomo 6. 414. 1.

Fuit damnatus in tertia Synodo Romana celebrata ſub Damaſo anno. ſexageſimo nono quarti ſæculi; & cum Vitali damnati fuerunt Timotheus, Apollinarius, & Lucius. to.6. 414. 2.

Vitium.

Vitia non tranſeunt ſimul cum dignitate in ſucceſſorem. to.9. 353. 290.

Vitia potiùs ſunt occultanda, & omni ratione ſananda, quàm vlla orationis acerbitate inſectanda; virtutes autem, vt augeantur, ſunt prædicandæ. to.18. 196. 2.

Viuus.

Viuus dicitur illa, qui nedum viuere poteſt, ſed etiam qui poteſt mori. to.9. 28. 126.

Poſitus in extremo mortis articulo non dicitur mortuus, ſed viuus ſimpliciter. to. 9. 28. 126.

S. Vldaricus.

S. Vldarico Auguſtano Epiſcopo in viſione Diuinitus apparuit S. Petrus geſtans duos gladios alterum cum capulo, alterum ſine capulo; eique præcepit, vt Henrico Othonis Saxoniæ Ducis filio detractanti ab Herigerto Moguntino Archiepiſcopo inungi, quia ſe exiſtimaret indignum, nunciaret: enſem ſine capulo ſignificare Regem, qui ſine Pontificali benedictione Regnum teneret; enſem verò capulatum ſignificare eum, qui Regnum cum benedictione teneret. tomo 1. 515. 2.

S. Vldarici, vel vt alij vocant, Vdalrici Auguſtani Epiſcopi epiſtola conficta ab hæreticis Euangelicis, in qua interdicitur ſacerdotibus, & monachis, ne matrimonium ineant; & conceditur, vt vxores ante matrimonium acceptæ ſimul cum ſacerdotio retineantur; quoad ſecundum acceptatur ab iiſdem hæreticis; ſed quoad primum reijcitur. to.2. ex Alano. 51. 2; & ſeq.

Vlricus Velenus

Vlricus Velenus Lutheranus librum integrum compoſuit de aduentu Petri Romam, in quo conatur oſtendere Petrum nunquam Romæ fuiſſe; & tam Petrum, quàm Paulum, non Romæ, ſed Hieroſolymis occiſos fuiſſe. to. 18. 513. 1; & to. 14. 517; & ſeq.

Docuit, quòd duplex eſt vera Babylon; vna apud Aſſyrios; altera apud Ægyptios, quæ nunc Cayrum dicitur; & ideo D. Petrum ſcripſiſſe epiſtolam ex Aſſyria, vel ex Ægypto, non ex Italia, cùm ſcripſit ex Babylone. to.18. 514. 1.

Vlrici Veleni impia deceptio, qua nomen Babylonis Romæ Gentili, & idololatræ à S. Petro metaphoricè impoſitum transfert ad ſignificandam Romanam Eccleſiam, & ideo non ad ſignificandam Romam Gentilem, & Ethnicam, ſed ad ſignificandam Romam catholicam. to. 18. 514. 1; & ſeq.

Vlricus Velenus falsò adducit ex Tranquillo in vita Tiberij, & Tertulliano in Apologetico ſtatim poſt Chriſti Domini paſſionem adhuc tempore Tiberij Romæ cepiſſe eſſe Chriſtianos; adeoque à Petro fundatam non fuiſſe Eccleſiam Romanam. tomo 18. 515. 1; & to.14. 520. 1; & ſeq.

Ne-

Negauit Marci Euangelium Romæ scriptum fuisse asserens Marcum Euangelistam nunquam Romam vidisse. to. 18. 516. 1.
Insuper negauit Christum Dominum Petro Roma exeunti apparuisse asserens vsque ad diem iudicij Christum Dominum non esse apparenter venturum in terras, to. 18. 518. 1.
Vlricus Velenus negauit Petrum Romæ fuisse, quia Auctores discordant circa tempus, quo Petrus Romam aduenit. to. 18. 120. 1; & seq; & to. 14. 517. 1; & seq.
Insuper quia Petrus non potuit venire Romam ante decimum octauum annum à passione Christi Domini; & ideo anno secundo Claudij; quo non potuit venire, quia tunc erat in carcere, à quo non fuit liberatus, nisi anno tertio Claudij; vt colligitur ex Act. 12. to. 18. 522. 1; & seq.
Item quia Claudius, qui iussit Iudæos expelli ab vrbe Roma, iussit etiam in vrbem non recipi. to. 18. 523. 1; & to. 14. 520. 2; & seq; & 521. 1.
Insuper quia quando Paulus reprehendit Petrum, Petrus adhuc Romam non viderat. to. 18. 522. 1.
Item quia Paulus scribens ad Romanos multos salutauit, Petri autem non fecit mentionem; non est autem credibile, quòd si Petrus fuisset Romæ, non fuisset salutatus à Paulo. to. 18. 523. 1; & seq; & tomo 14. 523. 1.
Insuper quia Narcissus salutatus in epistola Pauli erat presbiter Romanus teste D. Ambrosio; presbiter autem apud Paulum idem est, ac Episcopus; & ideo iste, non Petrus, fuit primus Episcopus Romanus. to. 18. 523. 2; & to. 14. 523. 2.
Item quia Petrus fuit constitutus Apostolus Iudæorum, ideo non debebat venire ad Romanos Gentiles. to. 18. 523. 2. & seq.
Insuper quia in omnibus epistolis Romæ à Paulo conscriptis ad Galatas, Ephesios, Colossenses, Philippenses, Hebræos, Timotheum, Philemonem, & Senecam nulla vnquam Petri mentio facta fuerit. to. 18. 524. 2; & seq.
Item quia Petrus, & Paulus nec vna die, nec vno in loco mortui sunt; nec vnius, & eiusdem tyranni tolerauerunt sententiam. tomo 18. 525. 1; & seq; & to. 14. 534. 2; & sequen.
Insuper quia ex scripturis, & Patribus colligitur Petrum, & Paulum Hierosolymis, non Romæ, à Scribis, & Pharisæis, non autem à Romanis Imperatoribus occisos fuisse. to. 18. 525. 2; & seq.
Tandem quia si de rebus nuper gestis sæpe confinguntur errores; multò magis de rebus remotissimis, quæ perturbatissimis curnerunt temporibus, falsæ potuerunt historiæ confingi. to. 18. 526. 2.
Vlricus Velenus negauit Romani Pontificis auctoritatem, quia negauit esse Petri Successorem. to. 14. 539. 1; & seq.
Eiusdem septem cauilli cum suis responsionibus non nisi risu dignissimis. tom. 14. 542. 2; & seq.
Asseruit Christi Domini apparitionem Petro Roma exeunti esse prophanum mendacium contra Christum Dominum, contra Paulū, imò, & contra ipsumet Petrum. to. 14. 549. 2.
Blasphemauit Ecclesiam Romanam mendacijs refertissimam mendacia approbare, profiteri, & decantare. tom. 14. 549. 2.
Denique docuit, quòd si Petrus Romæ fuerit, non fuit tamen Romanus Episcopus, sed vniuersæ Ecclesiæ; & si fuerit Romanus Episcopus, non constare, quòd illum Episcopatum ante mortem non reliquerit; sicut constat reliquisse Antiochenum; adeòque non magis Romanum, quàm Antiochenum Patriarcham Petri Successorem esse dicendum. tom. 10. 146. 1.

Vmbra.

Vmbra legem veterem figurabat; imago verò figurat legem Euangelicam. tom. 17. 19. 1; & seq.
Vmbra Petri adeò incredibili pollebat virtute, vt omnem è corporibus infirmitatem fugaret. to. 8. 28. 1.
Vmbram Corporis Christi Domini non legimus edidisse miraculum teste S. Ioanne Chrisostomo; vt impleretur, quod ipse promiserat, scilicet credentes in eum maiora patraturos miracula, quàm ipse fecisset. & to. 8. 28. 1.
Vmbram Christi Domini pendentis in cruce tetigisse latronem, mentemque illius illustrasse testatus fuit S. Vincentius Ferrerius, quippeque animabus, sicut umbra Discipulorum medebatur corporibus. tom. 8. 28. 1.

Vnctio.

Vnctio docebit vos de omnibus 1. *Io.* 2. idèst interior inspiratio, & gratia Spiritus Sancti illuminabit vos, vt attentiamini doctrinis vobis propositis per externam prædicationem, ne decipiamini ab hæreticis. to. 3. 330. 2.
Vnctio Spiritus Sancti docet hominem omnia credere iuxta externas Fidei Catholicæ regulas. tom. 3. 331. 1.
Per vnctionem in veteri lege consecrabantur Sacerdotes, & Reges. tom. 12. 458. 2; & seq.
Vnctio externa nullam de se confert potestatem, nec aliam indicat dignitatem, nisi illam, ad quam significandam fuit imposita. to. 12. 459. 1.
Vnctio alia est externa, & sensibilis; alia interior, & inuisibilis, quæ fit per gratiam internam Spiritus Sancti. tom. 12. 459. 1.

Vnctus.

Vncti appellantur in veteri lege tam Reges, quàm Sacerdotes, sed hæc appellatio multò frequentiùs Sacerdotibus tribuitur, quia per vnctionem consecrabantur. tom. 12. 458. 2; & seq.
Vncti vocantur etiam omnes iusti, si sermo fit de vnctione interna, quæ fit per internam gratiam Spiritus Sancti. tom. 12. 459. 1.
Vnctus significat quemlibet hominem per aliquam sacram vnctionem ad dignitatem assumptum. to. 12. 480. 2.

Vnio.

Vnio prima ad corpus Christi Domini mysticum fit per fidem Diuinam. tom. 13. 433. 1.

Vnio, vnitas, vnum, & vnicum quomodò inter se discriminentur? tom. 3. 201. 1.
Vnio attenditur secundùm multitudinem, quæ necessariò ad vnionem requiritur. to. 3. 201. 1.
Vnio membrorum dependet, & dicitur per ordinem ad caput, ad quod membra referuntur. to. 3. 201. 1; & seq.

Vnitas.

Vnitas excludit multitudinem, vnio autem secundùm multitudinem solùm attenditur. to. 3. 201. 1.
Vnitatis octo differentiæ positę à S.Bernardo ad Eugenium Pontificem. tom. 4. 61. 1.
Vnitas in omnibus rebus est, qua vel natura constant, vel cælitus instituuntur. tom. 4. 653. 2.
Vnitatis, & concordiæ excellentia; scissuræ verò, & diuisionis incommoda plutima. to. 4. 676. 2.
Vnitas est causa pacis, pax enim est effectus amoris. cuius est proprium vnire. to. 3. 206. 1.
Vnitas diuisionem non recipit, quia illi oppouitur. tom. 6. 3. 1.
Vnitatis sunt plura mysteria, & vnitate res paruæ crescunt; scissura verò dilabuntur. to. 14. 381. 1; & seq.
In vnitate consistit ratio bonitatis; & tantò magis aliquid de bonitate participat, quantò magis in vnitate fundatur. tom. 16. 364. 4; & seq.
In vnitate, & vnanimitate populi consistit pax, salus, & bonum ipsius populi. tom. 16, 368. 12.
Vnitas datur in omnibus rebus, quia omnes ab vnitate descendunt. tom. 5. 592. 2.
Vnitas regiminis ex libris Gentilium, & etiam ex Sacris Scripturis deducitur. to. 1. 5. 2; & seq.
Vnitas est principium omnium rerum, & ei dualitas subiecta est; & sicut vnitas est bonorum exordium; ita dualitas est origo malorum. tom. 16. 359. 12. & seq.
Vnitatem si habent decem, vnus illorum non vnus, sed decuplus dicitur; & sic vnitas de vno millenum efficit. tom. 16. 360. 15.
Vnitatis excellentiam, & pretiositatem depredicant gemmæ, quæ propterea vocantur vniones. to. 16. 360. 18.
Vnitas ad conservationem rei ordinatur, dualitas verò ad destructionem. tom. 16. 360. 20.

Vnitatis species.

Vnitas in plures species diuiditur iuxta S. Bernardum. tom. 3. 201. 2.
Vnitas alia est naturalis, vt est vnio animæ, & corporis; & hæc integralis etiam vocatur. to. 3. 201. 2.
Alia est vnitas carnalis, quæ reperitur inter vxorem, & virum, de quibus dicitur: *Erunt duo in carne vna.* to. 3. 201. 2.
Alia est vnitas virtualis, quæ hominem sibimetipsi coniungit, ne per diuersa vel prospera, vel aduersa destuat; & hæc vocatur etiam integritas mentis, quæ per varios, & diuersos affectus nec scinditur, nec immutatur, sed vna, & eadem semper immutata perseuerat. tom. 3. 201. 2; & seq.
Alia est vnitas moralis, quæ nos proximo per dilectionem coniungit. tom. 3. 202. 1.
Alia est vnitas spiritualis, quæ nos in hac vita spiritualiter Deo coniungit; & hæc triplex est iuxta triplex vinculum, quo constringimur, ne à Deo diuidamur peccando; quod vinculum est pudor, timor, & amor, quæ nos retrahunt, nec in peccatum labamur. to. 3. 202. 1.
Alia est vnitas socialis in patria inter Angelos, & beatos, quorum est omnino idem velle, & nolle. tom. 3. 202. 1; & seq.
Alia est vnitas æternalis, qua creatura rationalis in patria per gloriam Deo coniungitur, à quo nunquam poterit separari. to. 3. 202. 2.
Alia est vnitas hypostatica, qua Verbum Diuinum sibi naturam humanam coniunxit to. 3. 202. 2.
Alia est vnitas substantialis, siue simplicissimæ identatis, qua Diuina essentia est vna in tribus Personis Diuinis distinctis realiter inter se. to. 3. 202. 2.
Præterea vnitas alia est totalitatis, qua plures partes colliguntur in vnum. to. 3. 202. 2.
Alia est vnitas conformitatis, qua plures partes eiusdem totius inter se assimilantur. to. 3. 203. 1.
Alia est vnitas attributionis, qua plura dicuntur vnum per ordinem ad vnum finem. to. 3. 203. 1; & seq.
Alia est vnitas perfectionis, quæ coalescit ex coniunctione plurium graduum, officiorum, & statuum. tom 3. 204. 1; & seq; & 205. 1.
Alia est vnitas ordinis, qua plura inter se distincta ordinantur ad vnum. tom. 3. 205. 1.

Vnitas Ecclesiæ.

Vnitas Ecclesiæ non solùm à Christo Domino, sed etiam ab vno capite visibili desumitur. to. 9. 620. 1.
Vnitatem auferens ab Ecclesia Hæresum, & Schismatum iacit fundamenta. to. 4. 653. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ colligitur ex ipso nomine, quod significat plurium conuocationem in vnum. to. 3. 201. 1.
Vnitas Ecclesiæ à Trinitate Diuinarum Personarum descendit; à Patre quidem, quatenus est principium totius Diuinitatis; à Filio, quatenus sibi vniuit humanitatem assumptam; & à Spiritu Sancto, quatenus omnes vnimur per charitatem, to. 3. 201. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ est vnitas collectiua, quia per ipsam congregantur omnes credentes. to. 3. 201. 2.
Vnitas Ecclesiæ est vnitas totalitatis, quia Ecclesia est vnum totum, cuius partes sunt omnes fideles; sicut vnum est corpus ex pluribus membris constitutum. to. 3. 202. 2; & seq.
Vnitas Ecclesiæ est etiam vnitas conformitatis, quia omnia membra Ecclesiæ conformantur in fide, spe, & charitate, & in alijs gratiæ Diuinæ donis. tom. 3. 203. 1.
Vnitas Ecclesiæ est etiam attributionis ad vnum finem, qui est æterna beatitudo; & ad

ad vnum principium, quod est Trinitas Diuinarum Personarum, à qua recipit influxum Diuinorum charismatum. to. 3. 203. 5; & seq.
Vnitas Ecclesiæ magis exprimitur per baptismum, quia est ianua omnium Sacramentorum, per quam solùm ad Ecclesiam intramus; & est vnus apud omnes quoad materiam, & formam. to. 3. 203. 2; & seq.
Vnitas Ecclesiæ septennario numero designatur; vel quia septem dierum numero præsens vita, in qua peregrinamur, decurrit; vel quia septennarius numerus vniuersitatem significat. to. 3. 204. 1.
Vnitatem Ecclesiæ non tollit statuum, officiorum, & graduum varietas, sed perficit. to. 3. 204. 1. & seq.
Vnitas Ecclesiæ est vnitas perfectionis, quia ordinatur ad bonum; & ordinis, qui conseruat Ecclesiæ vnitatem. to. 3. 205. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ arguit illius fortitudinem; quia virtus vnita fortior est, quàm diuisa. to. 3. 205. 2.
Vnitas Ecclesiæ est vnitas amoris, dilectionis, & pacis. to. 3. 206. 2; & seq.
Vnitas Ecclesiæ non est minor, sed maior, & perfectior vnitate, quam habent sæculares politiæ. to. 13. 308. 2.
Vnitas Sacerdotalis omnium Ecclesiarum, à sola Romana Ecclesia est exorta. tom. 1. 10. 1.
Vnitas Ecclesiæ à S. Cypriano summè commendata, & egregiè fuit probata. to. 1. 421. 2.
Vnitas quantùm fuerit necessaria Ecclesiæ rerum Diuinarum, & naturalium exemplis ostenditur. to. 16. 357. 2; & seq.
Vnitatem ouilis, & Pastoris Ecclesiæ plurimùm probant beneficia nobis à Deo collata. to. 16. 334. 2.
Vnitas Ecclesiæ à Christo Domino fuit commendata commemorando beneficia nobis à Deo præstita. to. 16. 334. 2; & seq.
Vnitas ouilis Ecclesiæ varijs auctoritatibus veteris Testamenti monstratur, & confirmatur. to. 16. 351. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ omni tempore fuit præcepta, diuisio verò, & scissura damnata. to. 16. 352. 2.
Vnitas Ecclesiæ scinderetur, si plura, & diuersa capita essent in Ecclesia. to. 16. 368. 81.
Vnitas Ecclesiæ ex duobus attenditur; scilicet ex communicatione membrorum ad inuicem, & ex ordine membrorum ad vnum caput visibile. to. 9. 388. 8.
Vnitas Ecclesiæ habetur ex coniunctione cum suo capite Christo Domino; sicut radij Solis vnitatem habent à suo principio, quod est Sol, à quo fluunt, teste S. Cypriano. to. 18. 31. 2.
Vnitas Ecclesiæ non est corporea, sed spiritualis, quia in omni loco in vno spiritu, & in vna fide offertur Domino oblatio munda. to. 18. 77. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ colligitur ex eo, quòd in lege veteri erat tantùm vnum templum, & vnum holocausti altare, in quo sacrificia a Deo offerebantur. tom. 18. 77. 1.
Vnitas Ecclesiæ ab vnitate sui capitis suam duxit originem. to. 18. 80. 1; & to. 4. 63. 2; & to. 6. 690. 1; & to. 17. 34. 1; & seq. & 450. 2.
Vnitas Ecclesiæ saluatur in vno Episcopo, qui omnes quosuis alios Episcopos regere debet. to. 18. 82. 2.
Vnitas Ecclesiæ se haber, sicut vnitas luminis; sicut enim vnum est lumen Solis, & multi radij per totum Orbem diffusi; ita est vnus Pontifex Summus, & multi Episcopi per Orbem dispersi, qui tamen reducuntur in vnum Summum Pontificem, à quo suam potestatem iurisdictionis accipiunt. to. 18. 80. 2.
Vnitas Ecclesiæ desumitur ab vnitate Dei, Christi Domini, fidei, & baptismatis. tomo 18. 82. 2.
Vnitas Ecclesiæ oritur ex vna omnium fidelium professione fidei, & ex communione fidelium in ijsdem sacramentis sub vno, & eodem Pastore legitimo. to. 18. 32. 1.
Vnitas omnium Ecclesiarum totius Orbis habetur ex vnione ad Ecclesiam Romanam. to. 18. 32. 2.
Vnitas Ecclesiæ veteris semper seruata fuit, quia vnicus semper fuit in illa Summus Sacerdos, & Pontifex. to. 18. 33. 1; & 471. 2.
Vnitas Ecclesiæ militantis exemplata fuit ab vnitate Ecclesiæ triumphantis, quæ est in Cœlis. to. 18. 33. 1.
Vnitas Ecclesiæ, quæ est Corpus morale, sumitur ex similitudine vnitatis corporis naturalis. to. 18. 36. 1; & to. 14. 50. 2.
Vnitas Ecclesiæ est ad similitudinem vnitatis nauis, & arcæ, quæ habet vnum Rectorem. to. 18. 34. 1. & 472. 1.
Vnitas Ecclesiæ est, sicut vnitas ouilis, quæ debet habere vnum Pastorem, qui illud regit. to. 18. 34. 1.
Vnitas Ecclesiæ est, sicut vnitas domus, quæ habet vnum Patremfamilias, siue vnum Economum. to. 18. 34. 1.
Vnitas Ecclesiæ est, sicut vnitas Regni, quod debet habere vnum Regem visibilem. to. 18. 34. 1; & 472. 1.
Vt Ecclesiæ vnitas seruetur, debuit ei præfici vnus Pastor visibilis. to. 18. 102. 4; & to. 5. 22. 1; & to. 7. 25. 2.
Vnitas Ecclesiæ Catholicæ desumitur ex symbolo fidei: *Vnam Sanctam Ecclesiam Catholicam*. tom. 18. 102. 5; & tom. 16. 355. 12.
Vnitas Ecclesiæ non tollitur per multitudinem Ecclesiarum particularium, quia omnes Ecclesiæ sunt vna Ecclesia. to. 18. 124. 6.
Vnitas Ecclesiæ Catholicæ originem habuit ab vnitate Ecclesiæ Romanæ. to. 18. 246. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ terrestris desumitur per ordinem ad vnum Rectorem visibilem, à quo regitur. to. 18. 470. 2.
Vnitas Ecclesiæ terrestris desumitur ab vnitate Principis visibilis, qui illam visibiliter regit; sicut vnitas Ecclesiæ cælestis habuit vnum Principem militiæ Cælestis, scilicet Michaelem, qui contra rebelles Angelos pugnauit. to. 18. 471. 1.
Vnitas Ecclesiæ est, sicut vnitas exercitus, & ideo

& ideo debet habere vnum Ducem; & sicut vnitas mulieris speciosæ, & ideo debet habere vnum sponsum visibilem. tom.18. 472.1.

Vnitas Ecclesiæ euidenter colligitur ex illis Christi Domini verbis: *Alias oues habeo, quæ non sunt ex hoc ouili; & illas oportet me adducere: & fiet vnum ouile, & vnus Pastor*. to. 18. 472. 2.

Item colligitur ex eo, quòd sicut vnus Episcopus præsidet omnibus parochis suæ diœcesis, & vnus Archiepiscopus præest omnibus Episcopis suæ prouinciæ; & vnus Patriarcha præest omnibus Archiepiscopis sibi subiectis; ita vnus Pontifex summus debet præsidere omnibus Patriarchis, qui ei subduntur. to.18. 473. 1.

Item deducitur ex necessitate mittendi operarios ad prędicandum Christi Domini Euangelium per totum Orbem terrarum; vnus enim Episcopus non habet iurisdictionem in diœcesim alterius Episcopi, & ideo nequit in illam destinare operarios; consequenter necessarium fuit vnum caput summum, qui omnium Ecclesiarum sollicitudinem habeat. tom. 18. 473.2.

Item ex vnitate, quæ non posset saluari, nisi vnus in Ecclesia esset Pastor, qui omnes fidei quæstiones dirimeret. to.3.707. 1; & to.18. 474.1.

Vnitas Ecclesiæ Romanæ exigit, quòd potestas omnium Episcoporum ab vno Papa deriuet. to.13. 586.1.

Vnitas Ecclesiæ est vnitas corporis mystici perfectissimè à Christo Domino instituta. to.12.397. 1.

Vnitas Ecclesiæ necessariò exigit vnum tantùm supremum Principem temporalem, qui illam regat. to.12.383. 1.

Vnitas Ecclesiæ cum Christo Domino firmitatem immobilem traxit, ob quam nequit errare, & ob quam perpetuò regitur à Spiritu sancto, à quo nequit separari, quandiu coniungitur cum Christo Domino. to.9. 481.9.

Vnitas spiritualis Ecclesiæ cum Christo Domino est, sicut vnitas vxoris cum viro, à quo inseparabilis est. to. 9.499. 14.

Vnitas Ecclesiæ nullo modo potest seruari, nisi vnitas Capitis perpetuò seruetur. to.3. 63. 2.

Vnitas Ecclesiæ vniuersalis ex dispositione Diuinæ prouidentiæ seruatur per vnitatem supremi Rectoris. to.3. 64. 2.

Vnam tantùm Ecclesiam constituunt Ecclesia veteris, & noui testamenti, quia vnum vtriusque caput est Christus Dominus; illius quidem, vt erat venturus; huius autem, vt iam venit, & impleuit promissiones illius. to.3. 217. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ, vt seruetur, necessariò exigit vnitatem membrorum, præcipuè Sacerdotum. to. 2. ex Pighio. 101. 2.

Vnitas Ecclesiæ tantùm seruatur per ordinam ad vnam partem omnibus alijs principantem. to.2. ex Pighio. 163. 2.

Vnitas Ecclesiæ necessariò exigit vnum Pastorem, qui est Summus Pontifex Romanus. to.4.63.2.

Vnitas Ecclesiæ exigit vnum Pastorem, sicut vnus exercitus exigit vnum Imperatorem. to. 4.144. 2.

Vnitas Ecclesiæ exigit vnam fidem in omnibus nationibus per totum Orbem diffusis. to.4. 232. 1.

Vnitas Ecclesiæ importat congregationem omnium fidelium habentium vnam fidem internam, & externè illam profitentium. to.4. 674. 24.

Vnitas Ecclesiæ nequit conseruari per solam religionis vnitatem. tom. 4. 736. 39; & seq.

Vnitatem Ecclesiæ perpetuò debet seruare, quisquis eius beneficijs exoptat gaudere. to.16. 336. 2.

Vnitas Ecclesiæ, in vnitate calicis, de quo teste Apostolo omnes participamus, consistit. to.16. 338.7.

Vnitas Ecclesiæ in Christi Domini fide semper fuit fundata immobiliter tam in antiqua lege, quàm in nouo testamento, sub diuersis tamen modis, ac diuersis similitudinibus. to.16. 344. 8; & seq.

Vnitatem Ecclesiæ qui perpetuò non seruat, ille prophanus est, & hostis Ecclesiæ. tomo 16. 337. 6; & 356. 2.

Vnitas Ecclesiæ militantis est exordium nostræ retributionis habendæ in Ecclesia triumphante. to.16. 338. 7.

Vnitas Ecclesiæ triplicem dicit vnitatem, scilicet corporalis habitationis, communionis Sacramentorum, & gratiæ, ac charitatis. to.16. 350. 10.

Vnitatem corporalis habitationis, & communionis sacramentorum habent boni, & mali permixti, qui per baptismum, qui est Sacramentorum ianua, introierunt Ecclesiam; vnitatem autem gratiæ, & charitatis habent boni tantummodò. to.16.350. 10.

Vnitas Ecclesiæ in coniugio Adæ fuit figurata, ex cuius latere dormientis fuit formata Eua eius vxor; sicut ex latere Christi Domini morientis Ecclesia eius sponsa fuit ædificata teste S. P. Augustino. to.16. 352. 2.

Vnitatem Ecclesiæ figurauit etiam arca Noe, extra quam omnes, qui fuerunt inuenti, perierunt. to.16. 352.3.

Vnitatem Ecclesiæ figurauit pariter vna domus ad comestionem agni Exod.12. destinata. to.16.352.4.

Vnitas Ecclesiæ comparatur columbæ propter simplicitatem; & oui propter innocentiam. to.16. 352. 5; & seq.

Vnitas Ecclesiæ repræsentat Dei vnitatem, à quo omnes creaturæ per creationem descendunt. to.16. 353. 8.

Vnitatem Ecclesiæ designauit terra labij vnius; diuisio autem linguarum in ædificatione turris figurauit Ecclesiæ scissuram, quæ postmodũ Hierosolymis fuit per Spiritum sanctũ suit ablata; quando *vnusquisq; audiebat lingua sua illos loquentes*; quia scilicet plures nationes vnam, & eandem fidem audierunt, & professæ sunt. to. 16. 353. 10; & seq.

Vnitas Ecclesiæ pluribus textibus noui testamenti demonstratur, & confirmatur. to.16. 354. 1; & seq.

Vnitatem Ecclesiæ Christus Dominus nobis sum-

summè commendauit, & pro ea seruanda Patrem rogauit. to.16. 354. 1.

Vnitatem Ecclesiæ seruantibus Christus Dominus suam præsentiam, & assistentiam promisit. to.16. 354. 3.

Vnitatem Ecclesiæ Christus Dominus ascensurus in Cælum pluries commendauit Discipulis. to.16. 354. 5.

Vnitatem Ecclesiæ designauit Christi Domini inconsutilis tunica desuper contexta per totum. to.16. 354.7;& to.2.ex B.Ægidio 64.1;& to.3.181.2; & to.6.906. 2.

Vnitatem Ecclesiæ pluribus exemplis, & scripturis nobis commendarunt, & præceperunt Apostoli. to.16. 355. 10.

Vnitatem Ecclesiæ Apostolus Paulus in suis Epistolis nos docuit continuò seruare. to.16. 355. 10.

Vnitatem Ecclesiæ nihil magis euertit, quàm inobedientia, & contemptus Prælatorum, qui verbum Dei uos docent; & conuersio ad nouas,varias, & peregrinas doctrinas, quæ cor à veritatis semita auertunt. to.16. 355. 11.

Vnitas Ecclesiæ est signum magis certum veræ Ecclesiæ, quia vnitas est dos Ecclesiæ præcipua. to.16. 355. 12; & seq.

Vnitas Ecclesiæ diuersis Sanctorum Patrum doctrinis ostenditur, & declaratur. to.16. 356.1.

Vnitatem Ecclesiæ non tenens nequit habere Deum Patrem, quia non habet fratres eius filios. to.16. 356. 2; seq.

Vnitatis Ecclesiæ diuisio sceleratior est,quàm idololatria, & exustio Diuinarum Scripturarum, quia supplicijs grauioribus fuit semper à Deo punita. tom. 16. 357. 3.

Vnitas Ecclesiæ est expressior forma conuersationis Angelicæ, quæ possit in hac vita inueniri. to.16. 357. 5.

Vnitas, & pax Ecclesiæ adeò firmo colligatæ sunt vinculo, vt vna sine altera nequeat seruari, nec dissolui. to.16. 358. 6.

Vnitas Ecclesiæ, in qua omnes fideles continentur,comparatur vnitati ipsius Mundi, quæ omnes creaturas includit. to.16.360 17.

Vnitas Ecclesiæ necessariò exegit vnum Pastorem Christum Dominum, & loco ipsius vnum Vicarium visibilem. tom. 16.361. 1; & seq.

Vnitas sola efficit, quòd Ecclesiæ membra viuificentur à Spiritu sancto, sicut anima rationalis non viuificat membra corporis, nisi inter se sint vnita. to. 16. 357. 5.

Vnitas Ecclesiæ rumperetur, si plura essent capita suprema in Ecclesia. to. 16. 368. 11.

Vnitati Ecclesiæ Romanæ subijciuntur, & ab illa dependent omnes aliæ Ecclesiæ per totum Orbem diffusæ, siue Patriarchales, siue Archiepiscopales, siue Episcopales, siue quæcunque aliæ inferiores. to.16.401. 1; & seq.

Vnitatem Ecclesiæ non tollit institutio Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, &Prælatorum per diuersa loca; quia omnes istæ Ecclesiæ referuntur ad vnā Ecclesiam Romanam, quæ est omnium matrix. to.16. 402. 4.

Vnitas Ecclesiæ in multitudine latiùs incremento fæcunditatis extenditur, quomodò multi radij sunt, & vnum lumen; & rami arboris multi sunt, sed vnum robur radice tenaci fundatum; & quomodò de vno fonte riui plurimi defluunt, & numerositas licet diffusa videatur exundantis copiæ largitate, vnitas tamen integra in origine semper indiuisa seruatur teste S.Cypriano *in c.loquitur*. to. 16. 403. 7.

Vnitatem Ecclesiæ rescindere conantur hæretici, vt ducant vitam suam in vitijs, tomo 16. 403. 11.

Vnitas Ecclesiæ complectitur iustos, & peccatores, sicut vna domus Virgines prudentes, & fatuas, & vna area paleas triticum permixtas, & vna sagena pisces bonos, & malos teste S.P. Augustino. to.16.407. 2.

Vnitatem Ecclesiæ non tollit mansionum diuersitas, in quibus habitant fideles iuxta meritа, status, officia, & ministeria; sicut vnitatem domus nō tollunt vasa aurea, & argentea, quæ sunt in honorem, & vasa lignea, & fictilia, quæ sunt in contumeliam. to.16. 409. 1; & seq.

Vnitas Ecclesiæ ab Apostolica Cathedra S.Petri dependet, & ab illa seruatur. to.17. 195.2; & 350.1.

Vnitas Ecclesiæ solùm potest seruari per vnicum eius caput, qui potest omnia schismata tollere. to.17. 24. 2.

Vnitas vniuersalis Ecclesiæ colligitur ex vnitate Ecclesiarum particularium, in quibus sunt plures parochiales Ecclesiæ vni, & eidem Ecclesiæ matrici subiectæ. to. 17. 196. 1.

Vnitas Ecclesiæ interna est per fidem, spem, & charitatem; externa verò est per baptismum. to.17. 448. 2; & seq.

Vnitas interna, & externa Ecclesiæ nequit seruari, nisi per vnitatem internam, & externam ministrorum. tom.17. 448. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ in vno Petro fuit à Christo Domino immediatè instituta. to.17.250. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ Catholicæ eadem omnino est,ac Ecclesiæ Romanæ communio. to.17. 459. 1.

Vnitas Ecclesiæ vniuersalis nedum ex vnitate Pastoris, sed etiam ex vnitate ouilis à Sanctis Patribus fuit deducta. to. 17.536. 1;& seq.

Vnitas Ecclesiæ assimilatur vnitati corporis mystici. quod debet habere vnum caput visibile. to.5.658. 1.

Vnitas Ecclesiæ militantis debet regi ab vno capite visibili; & in hoc discriminatur ab vnitate Ecclesiæ triumphantis, quæ regitur ab vno capite à nobis inuisibili, & à solis beatis visibili. to.10. 157. 2.

Vnitas Ecclesiæ maiorem habet sapientiam, & charitatem, quàm quæcunque alia vnitas. to.9. 493. 32.

Vnitas Ecclesiæ dependet ab vno Pastore à Christo Domino,cùm in Cælum ascendit, in terris relicto, qui illius vices gerit in terris, & ad quem possunt omnes fideles recurrere pro decidendis fidei controuersijs. tomo 4. 630. 1; & seq; & 632. 1; & seq;

seq; & 640. 2; & seq; & tom.3. 592. 2.
Vnitate Ecclesiæ rescissa nulla remansit Ecclesiæ forma, nulla sacramentorum communio. to.4. 643.1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ ex omni genre Gentili, & Iudaica per totum Mundum dispersa collecta est. to.4. 736.41.
Vnitas Ecclesiæ saluatur per hoc, quòd eius filij virtutibus fidei, spei, & charitatis vniantur. to.4. 262.4.
Vnitas Ecclesiam seruat, propterea Ecclesia scindi non debet, ne destruatur. to.6. 3.2; & seq.
Vnitas Ecclesiæ requirit nedum fidei Diuinę, sed etiam doctrinæ vnitatem conformem. to.12.161.1.
Vnitas Ecclesiæ nedum debet vnire fideles inter se, sed etiam debet illos vnire cum capite. to. 10. 157. 1.
Vnitas Ecclesiæ comparatur vnitati rerum successiuarum, vt sunt Regnum, flumen, &c; quarum partes non sunt semper numero eædem; non autem vnitati rerum permanentium, quæ easdem exigunt partes. to.10. 267.2.
Vnitas Ecclesiæ vbique seruat eandem doctrinam Euangelicam, eadem præcepta, & morum concordiam; at Ecclesiæ ab illa diuisæ non habent, nisi dissensiones in doctrina, schismata, & rixas, ac morum, animorumque dissonantiam. to.5. 589.1; & seq;
Vnitas Ecclesiæ seruatur à Christo Domino in Cælis, & in terris ab illius Vicario. to.5. 14. 2; & seq.
Vnitas Ecclesiæ sine fidei, & sacramentorum vnitate conseruari non potest; & qui tolleret vnitatem, & ipsam Ecclesiam consequenter destrueret. to.12. 397. 1.
Vnitas Ecclesiæ à Sanctis Patribus fuit nobis ostensa, probata, & continuò confirmata. to.12. 62. 2.
Vnitas Ecclesiæ eadem numero remanet, quamuis Summus Pontifex ad tempus mutetur. to.10.272. 2.
Vnitatem suam seruare semper sollicita fuit Ecclesia à Christo Domino in Petro fundata. to.8.181. 2.
Vnitati Ecclesiæ repugnat regimen plurium Iudicum supremorum non subordinatorum. to.8. 379. 2.
Vnitas Ecclesiæ deducitur ex vnitate cultus, ex ordine, & connexione membrorum cum capite. to. 8. 708. 1.
Item ex vnitate cathedræ; sicut vna erat Ecclesia Hebræorum, quia vna erat Moysis cathedra. to.8. 710. 1.
Vnitas Ecclesiæ est vnitas indiuisibilitatis ratione fidei, & sacramentorum, quæ scindi non possunt; & vnitas continuationis, quia succedentes eandem fidem tenent, & seruant; & vnitas perfectionis propter celsitudinem, & eminentiam; & vnitas ordinis, quia omnes confusiones, & dissensiones exterminat. to.8.710.1;& seq.
Vnitas Ecclesiæ vnum ad tempus Summum Sacerdotem, & vnum Iudicem vice Christi Domini exigit. to.7.3.2.
Vnitas Ecclesiæ vnum Summum Pontificem habet, non vnum numero, sed successiue. tom. 4. 168. 1; & tom. 7. 148. 2.
Vnitati Ecclesiæ incorporamur per baptism in re, vel in voto. to.7. 747. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ principaliter dicitur per ordinem ad eius caput, quod est Christus Dominus. to.15. 196.21; & seq.
Vnitas Ecclesiæ colligitur ex illis Christi Domini verbis ad Petrum; *Pasce oues meas*. to. 1. 15. 109. 6.
Vnitatem Ecclesiæ non credens est schismaticus omnino ab Ecclesia diuisus. to. 15. 213. 26.
Vnitas Ecclesiæ dicitur per comparationem ad summam Dei vnitatem, & Ecclesiæ cælestis. to.10. 45. 2.
Vnitas Ecclesiæ exigit remanere eundem ordinem, & habitudinem partium ad vnum caput. to.10.267.2;& seq; & to.3. 201. 1.
Vnitas Ecclesię necessariò importat vnitatem capitis, & vnitatem corporis. to. 9. 210. 171.
Vnitas Ecclesiæ vnam domum nouit, vnius cubiculi castitatem in casto pudore custodit. to.9. 236.8.
Vnitas Ecclesiæ eodem modo comparatur ad Christū Dominum spiritualiter, sicut vxor ad virum. to.9.499. 54.
Vnitas Ecclesiæ importat vnum corpus mysticum, & ideo homogeneum. to. 9. 613. 308.
Vnitati Ecclesiæ repugnat, quòd habeat simul plura suprema capita visibilia. to.13. 165. 2.
Vnitas Ecclesiæ mystica dicitur per similitudinem ad vnitatem physicam corporis naturalis. to.13. 307. 1.
Vnitas Ecclesiæ desumitur à fide, spe, & charitate obiectiuè, non subiectiuè acceptis. to.13. 379.1.
Vnitas Ecclesiæ cum Christo Domino est ratio, ob quam recipit, & elicit suas operationes. to.13. 483. 1.
Vnitas Ecclesiæ semper comparata fuit vnitati ouilis. to.14. 564. 1; & seq.
Vnitati Ecclesiæ non potuit congruere, nisi vnum caput visibile. to.1. 4.2;& to.5. 88. 1; & seq.& to.6. 52. 1.
Vnitati Ecclesiæ conuenit tantùm vnum caput propter similitudinem cum Ecclesia triumphante, cum Synagoga, nec non cum corpora naturali. to. 14. 567. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ ampliùs demonstratur. to. 1. 1. 2; & 424.1; & to.3. 138. 2; & 180. 1; & to.4. 257. 2.
Vnitas est causa efficiens, & conseruans perpetuitatem ipsius Ecclesiæ. to.1. 6. 1; & seq.
Vnitas Ecclesiæ desumitur secundùm conformitatem, quam habent Ecclesiæ membra inter se, & ad finem ipsius; & secundùm ordinem ad causam efficientem, & regulatiuam, quæ vna est, & est ipsemet Christus Dominus. to. 2. ex Alexandro à S.Elpidio 13. 2; & seq.
Vnitas membrorum Ecclesiæ differt ab vnitate membrorum corporis naturalis; quòd illa non habet omnia sua membra mystica simul, sed successiuè; ista autem omnia sunt simul secundùm tempus. tom.2. ex Alexandro à S. Elpidio, 14. 10.

Vnitas Ecclesiæ conuenit cum vnitate corporis naturalis in hoc, quòd nulli membro potest salus, & vita competere, nisi maneat corpori vnitum. to.2. ex Alexandro à S. Elpidio. 14. 7; & seq.

Vnitati Ecclesiæ semper fuit necessarium vnum caput visibile. to.2. ex Turrecrem. 7. 1; & to.19.247.2.

Vnitati Ecclesiæ non fuerunt datæ claues à Christo Domino, sed Petro. to. 14. 49.2; & seq.

Vnitas ita essentialiter Ecclesiæ competit, vt ab ea diuidi, & separari non possit. to. 3. 28.2.

Vnitas Ecclesiæ dicitur etiam septuplex, quia septem donis Spiritus Sancti insignitur, vel quia septem dierum numero designatur vita præsens, qua Ecclesia militans peregrinatur in terris; vel quia numerus septenarius vniuersalitatem, quæ competit Ecclesiæ, significat. to.3. 204. 1.

Vnitas Ecclesiæ non tollit varietatem, & diuersitatem morum, rituum, & ceremoniarum. to. 3. 205. 1.

Vnitatem necessariò competere Ecclesiæ catholicæ est de fide credendum. to.3.461. 2.

Vnitas est simpliciter, & absolutè Ecclesiæ necessaria, vt conseruetur. to.16. 357. 2; & seq.

Vna est Ecclesia catholica. quia est *terra labij vnius*; vnam enim fidem profitetur. tomo 19. 423.2.

Vnitatem Ecclesiæ catholicæ confiteri est absolutè, & simpliciter necessarium ad salutem. to.1. 3. 2.

Vnitas Ecclesiæ deducitur ex eo, quòd sit corpus mysticum Christi Domini qui nequit esse caput, nisi vnius corporis tantùm. to. 4. 223. 1.

Item colligitur nedum ex vnitate capitis, sed etiam ex vnitate fidei, quam profitetur. to.19. 129. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ constat ex circuncisione, & præputio, quia Christus Dominus, qui est lapis angularis, *fecit vtraque vnum*. to. 19. 132. 2; & seq.

Summa Ecclesiæ vnitas manifestissimè fuit prædicta à Daniele Propheta. to.19. 229. 2.

Vnitas Ecclesiæ est perfectissima inter omnes vnitates propter stabilitatem, fortitudinem, amplitudinem, & dominij plenitudinem. to.19. 231. 1.

Vnitas Ecclesiæ non posset seruari, nisi continuaretur successio Capitis, & Pastoris. to.19. 425. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ etiam ex principijs naturæ colligitur; vt in apibus, gruibus, ramis eiusdem stipitis &c. to.19. 426. 1.

Vnitas Ecclesiæ ita dependet ab vnitate capitis, vt sine ista nequeat consistere. to.20. 483. 2; & 507. 2.

Vnitas Ecclesię arguit summam perfectionem, dignitatem, charitatem, & excellentiam illius. to. 20. 507. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ à Christo Domino fuit comparata vnitati, qua ipse, & Pater vnum sunt. to.20.508.1.

Vnitas Ecclesiæ semper eadem perseuerauit à Christo Domino vsque ad nostra tempora. tomo 20. 524. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ catholicæ typicè fuit figurata in vnitate veteris Ecclesiæ ab Adam vsque ad Christum Dominum. tom. 20 524. 2; & seq.

Vnitas Ecclesiæ quantùm ad gubernationem exteriorem desumenda est etiam per ordinem ad Christi Domini Vicarium. to.13. 287.2.

Vnitas exterior Ecclesiæ est ostensiua, & conseruatiua vnitatis interioris, quæ habetur per fidem, spem, & charitatem. tom.13. 287.2.

Vnitatem Ecclesiæ disertissimè descripsit, docuit, & nobis commendauit S.Cyprianus. to.1. 421. 2.

Vnitas Ecclesiæ principaliter attenditur ex connexione, & communicatione membrorum ad inuicem; & ex ordine omnium membrorum ad vnum totum caput. to.9. 388.8.

Vnitati Ecclesiæ opponitur schisma, quo tollitur charitas, qua perficitur vnitas. to.9. 387.1; & seq.

Ad seruandam Ecclesiæ vnitatem vnus semper debet ei præsidere. to.3. 63.2.

Vniuersale.

Vniuersale accipitur, vel vt idem est, ac solus; vel vt ad omnea extenditur. to.3.458.2; & seq; & to. 13. 244. 1; & to. 12. 53. 1; & to.20. 79. 2; & seq, & to.6.441. 1; & seq; & to.14. 30.2.

Vniuersale si cadat, cadunt omnia: ad quæ vniuersale illud extenditur. tom.13. 244. 1.

Vniuersalis Episcopi nomen humilitatis gratia respuit S.Gregorius Magnus. tom.14. 417.1; & to.13.244. 1.

Vid. Episcoporum tituli.

Vniuersalitas Ecclesiæ.

Vniuersalis nomen competit Ecclesiæ ratione Institutoris, qui est Dominus vniuersorum. tom.3. 206. 2.

Vniuersalitas etiam quantùm ad loca competit Ecclesiæ, quia per totum Orbem extenditur. to.3. 206. 2.

Item quantùm ad hominum conditionem, quia omnes nationes colligit, & nullam respuit. to.3. 206. 2.

Item quantùm ad tempus, quia incepit ab initio Mundi, & vsque in finem est duratura. to.3.207. 1.

Item quantùm ad status, quia comprehendit nedum homines, qui sunt in statu viæ, sed etiam eos, qui sunt in patria, imò etiam Angelos. to. 3. 207. 2.

Item quantùm ad doctrinam, quam omnibus hominibus communiter tradit. to.3. 207. 2.

Item quantùm ad peccatorum remedium, quia ministrat sacramenta, quibus omnia omnium hominum peccata delentur. to.3. 207. 2.

Item quantùm ad præcepta, quæ non vni populo, vt lex Moysaica; non vni sexui, vt circumcisio, quæ solis masculis dabatur; sed omni populo, omni sexui, omni ætati, & conditioni præscribuntur. tom. 3. 208.1.

Vniuersalitas, quæ destruit alias Ecclesias particulares, non competit Ecclesiæ Romanæ;

manæ ; sed vniuersalitas , quæ continet sub se omnes alias Ecclesias, ei propriè congruit . to.6. 444. 1.

Vniuersalis Ecclesia dupliciter dicitur iudex, & norma in definiendis fidei controuersijs. to.16. 541. 1.

Vniuersalis Ecclesia non fuit equaliter commissa Petro , & omnibus Apostolis , to.8. 503.2.

Vniuersalis Ecclesia dicitur illa , ad quam ordinatur Summi Pontificis potestas. t.13. 404.1.

Vniuersalis Ecclesia per Concilium generale sede vacante repræsentatur . to.9.226.3; & seq.

Vniuersalis Ecclesiæ consensus est argumentum potestatis Summi Pontificis Romani . to.11. 553. 1.

Vniuersalis Ecclesia quomodò, & cur vocetur Catholica ? tom. 2. ex Turrecremensi . 60.1.

Vniuersalis Ecclesia multipliciter dicitur Catholica . to.4. 257. 4; & seq; & 258.1; & to.3.206.2; & seq.

Vniuersalis Ecclesia per totum vniuersum Orbem diffundenda fuit . to.15. 304.2.

Vniuersalis Ecclesia quare dicatur Apostolica,non autem dicatur Ecclesia Christiana; cùm Christus Dominus sit fundamentum principale ,& primarium ; Apostoli verò fundamentum secundarium , & minùs principale fundatum supra ipsummet Christum Dominum ? to.4. 259. 5.

Vniuersalis Ecclesiæ Primatis munus quodnam sit ? to. 1. 42.2.

Ecclesia à Christo Domino D. Petro collata non est hæc , vel illa , sed tota Ecclesia vniuersalis . to.13. 237. 1.

Vniuersalis Ecclesia non dicitur Prophetica , sed Apostolica ; quia Apostolorum doctrina fuit vberior , & manifestior , quàm doctrina omnium Prophetarum . to. 4. 259. 6.

Vniuersalis nomen quare , & quomodò conueniat Ecclesię ? to.13. 415. 1; & tom. 16. 278. 2; & 455. 1.

Vniuersalis Ecclesiæ curam , & diligentiam qualem debeant habere omnes fideles ? to.16. 410. 1; & seq.

Vniuersalis Ecclesia tota simul nequit esse Iudex infallibilis controuersiarum fidei . to. 9. 717. 2.

VniuersalisEcclesia non repręsentatur à Concilio non includente Papam . tom.3. 186. 1; & seq.

Vniuersalis imperfectè dicitur Ecclesia sede vocante ; quia capite visibili caret . to.3. 398. 1.

Vniuersalis verè, & propriè nequit dici Ecclesia , nisi accipiatur simul cum suo capite visibili , quod est Summus Pontifex Romanus . to.3. 186. 1.

Vniuersalis visibilis Ecclesia sola potest saluare , quia extra illam salus esse non potest . to. 16. 456. 1.

Vniuersalem Ecclesiam deserentes sunt sacri coniugij violatores sacrilegi . to.16. 456. 2.

Vniuersalis Ecclesia vacante sede , si debeat, congregare Concilium , illud debet congregare in eo loco , in quo vacat Ecclesia. to.9. 42. 210.

Vniuersalis Apostolica Ecclesia,& sedes Apostolica inter se differunt . to.6. 592. 1; & 627.2.

Vniuersalis Ecclesia ibi est , vbi est remissio peccatorum . to.9. 487. 20.

Vniuersalis Ecclesiæ mutatio quoad mores , non quoad fidem. to.10. 153.1.

Vniuersalis Ecclesia realiter est in electis . to. 3. 33. 1.

Vniuersalis Ecclesiæ gradus , officia , & dignitates quot sint? to.3.204.2;& to.5. 532. vsque ad 539.

Vniuersalis Ecclesia traxit S. P. Augustinum in suum gremium consensu populorum , auctoritate miraculis inchoata , spe nutrita , charitate aucta , auctoritate firmata , successione Sacerdotum,& nominis vniuersalitate . to. 7. 4. 2.

Vniuersalis Ecclesiæ nota ex S. P. Augustino est , quòd abscondi non possit ; quia per totum vniuersum Orbem est manifestata ; quo hæreticorum sectę , vtpotè in mundi angulo conclusæ , euertuntur . to.15.320. 2; & seq.

Vniuersalis Ecclesia dicitur Apostolica ; quia ab Apostolis sine vlla interruptione suam ducit originem . to.15. 309. 1; & seq.

Vniuersalis Ecclesiæ tutelam tenentur suscipere Imperatores , & Reges Christiani . to.1. 73. 2.

Vniuersalis Ecclesiæ vtilitati conferunt varia munera , & officia in ipsa distributa. to.1. 70.1.

Vniuersalis Ecclesia est Apostolica . tom.3. 138.1; & seq; & to.2. ex Aluarez . 7. 1. & seq.

Vniuersalis Ecclesiæ vtilitati confert plurimùm congregare Concilia generalia. to.1. 70. 1.

Vniuersalis Ecclesia habet formam Hierarchiæ à Dei prouidentia dispositæ. to.1.41. 2.

Vniuersalis Ecclesia , quare dicatur repræsentari à Concilio , & non esse Concilium? to.3. 385.2.

Vniuersalis Ecclesia fuit à Christo Domino condita . to.1. 2. 1.

Vniuersalis Ecclesię vtilitati maximè est fauendum . to.18. 108. 11.

Vniuersalis Ecclesia fuit sine Principibus sæcularibus vsque ad Philippum Imperatorem . to. 18. 467.2.

Vniuersalis Ecclesia nomine ouium cur significata ? to.18. 491.2.

Vniuersalis Ecclesiæ figura est Cœli firmamentum;duo autem Luminaria sunt figuræ duarum principaliorum Dignitatum , scilicet Pontificatus , & Regni . tomo 13. 420.

Vniuersalis Ecclesiæ necessitatibus quomodò teneantur subuenire omnes Christifideles ? to.4.698. 34.

Vniuersalis Ecclesia designata fuit in linteo demisso ipsi D. Petro, quod plenum erat ex omni genere animalium . to.4. 30. 1.

Vniuersalis Ecclesiæ iudicium quomodò sit maius iudicio Romani Pontificis ? tom.9. 508. 70.

Vniuersalitas Ecclesiæ , & fides ex Euangelio colligitur . to.4.167. 2; & seq.

Vniuersalitas Ecclesiæ designata fuit per sagenam

genam missam à D.Petro in oiare ex omni genere piscium congregante; idèst ea omnium hominum nationibus gentes colligente, to.4. 40. a.
Vniuersalis Ecclesia perficitur sacramentis à Christo Domino institutis, quæ omnibus venientibus ad Ecclesiam possunt conferri. to.3. 64. 1.
Vniuersalis Ecclesiæ thesaurum dispensare, cur spectet solùm ad Pontificem Romanum? to.9.699. 2.
Vniuersalis Ecclesiæ suffragia in charitate fundari quomodò sit intelligendum? to.9. 688. a.
Vniuersalis Ecclesia ad totum mundum extenditur. to.13.266. 2.
Vniuersalis Ecclesiæ Sacerdotium est dignius sacerdotio synagogæ. to. 1.25. 2.
Vniuersalis Ecclesiæ amplitudo monstratur. to.4. 308; & 309.2; & seq.

Vniuersitas.

Vniuersitas, quando se ipsam congregat, requirit duas partes vocatorum; dummodò ad vocationem superioris maior pars non sufficiat citatorum. to.9. 139. 3.
Vniuersitates Ciuitatum in Tuscia requirunt præsentiam duarum partium; & maior pars illarum duarum partium sufficit ad decisionem eorum, quæ proponuntur. to.9. 140.3; & seq.
Vt vniuersitas faciat statutum derogans iuri singularum personarum, requiritur omniũ consensus; & non sufficit consensus maioris partis ipsius Vniuersitatis. to.9.219. 31; & seq.
An maior pars vniuersitatis possit per impositionem oneris grauare singulos de vniuersitate? to.9. 219. 32.
Vniuersitas residet in vno solo habente tamẽ ab illa auctoritatem,& potestatem.to.9.45. 221; & seq.
Vniuersitas importata nomine Ecclesiæ vniuersæ non est vniuersitas membrorum Ecclesiæ ita, vt fiat distributio pro singulis membris Ecclesiæ, aut pro ipsa communitate fidelium. tom. 13. 390. a.

Vnus.

Vnius auctoritas potest esse talibus rationibus munita, vt multorum auctoritati sit præferenda. to.9. 203.64.
Sicut vnus Deus est in superioribus, ita vnus Dei Vicarius debet esse in terris. to.9.203. 63.
Vna, & eadem res propter diuersas rationes, non propter eandem, potest diuerso iure censeri. to.9.438.118.
Vnus de duodecim Apostolis quare electus in Pontificem totius Ecclesiæ? to.13.252. 2.
Vnum in spiritualibus præsidere est magis necessarium, quàm in temporalibus. t.13. 289.1.
Vnum præsidere Ecclesiæ in spiritualibus est de iure Diuino, & ea Diuina institutione. to.13. 289. 2.
Vnum est ex parte boni, plura autem ex parte mali. to.16. 361.1; & seq.
Vnius, & eiusdem nequeunt esse duo Iudices immediati, quando potestas vnius non est sub alio. to.13.372.2.

Vocatio.

Vocatio, quæ fit à Papa, est auctoritatiua; illa verò, quæ fit ab inferioribus, est potiùs requisitio, siue denunciatio. to.9.45. 224;& seq.
Vocatio ad Concilium facta à Cardinalibus Sede vacante est auctoritatiua, & per modum citationis; quia in eo casu ad eos censetur deuoluta potestas congregandi Concilium. to.9. 45.225.
Vocati à Papa ad Concilium, si renuant, censentur in contumacia, non autem vocati ab inferioribus. to. 9. 45. 225.
Vocati ad Concilium, vel collegium à legitimo superiore non comparentes constituunt se contumaces. to.9.142. 15.
Vocati ad Concilium à Papa, qui potest etiam terminos iuris abbreuiare, reddit non venientes contumaces, & actus à paucis venientibus potest explicare, & efficit, vt potestas concilij resideat in venientibus, & non venientes possint mulctari.to.9.143. 22.
Vocatus ad Concilium siue generale,siue prouinciale pro aliquibus specialibus negotijs siue ciuilibus, siue criminalibus habet ius reuertendi Domum, non autem vocatus indistinctè, & generaliter pro omnibus. to.9.157.2.
Vocatio ad Concilium debet esse specialis, & non sufficit vocatio generalis. to.18. 109.2.
Vocatio debet semper præmitti concilio, ne vllus possit ob ignorantiam ab interuentu excusari. to.10. 534. 1.

Vid.ad Concilium qui vocandi.

Vocationis Apostolicæ est triplex genus. tomo 16.475.2;& seq.

Volucres.

Volucres Cœli in psal.8. designant cælestia; & pisces maris designant terrestria. to.4. 78. 2.
Volucres Cœli Luc. 8. significant solùm Angelos malos, seu Dæmones. to.4. 79.2;& seq.
Volucres Cœli Matt.13.significant sanctos viros, qui requiescunt in ramis synapis. tomo 4. 80. 1.

Voluntas.

Voluntas coacta, vel coactioni admixta voluntas est iuxta S. P. Augustinum. tom.4. 86.1; & seq.
Voluntates, quæ tendunt in vnum, & idem non censentur plures, sed vna, & eadem voluntas. to.4.812. 70.
Voluntas Papæ in his, quæ sunt de iure positiuo, circa correctionem est pro ratione. to.9.497. 50.
Voluntas, cuius est electio hæc bona per gratiam Dei, charitatem, ceterasque virtutes, ideo bene eligit, quia non deficit à recta regula rationis. to.13. 182. 1.
Voluntatem creatam esse primam regulam suarum actionum idololatriam sapit. tomo 13.182.2; & seq.
Voluntas Diuina est prima regula, qua diriguntur omnes rationales voluntates, & voluntas hominis potest esse quasi secunda regula voluntatis alterius hominis subditi, & obedientis: to.13. 340. 1; &seq.
Voluntas mala ex S.P.Augustino non est efficiens,

ficiens,ſed deficiens . to.2.ex N. B.Ægidio. 58.2.

Votum .

Votum eſt teſtificatio quædam ſpontaneæ promiſſionis , quæ Deo , & de his , quæ Deo ſunt propria,fieri debet . to.9. 700.2; & to.2. ex N.B. Ægidio . 37. 2.

Votum duplex eſt ſcilicet ſimplex , & ſolemne . to.9. 700. 2.

Votum ſimplex eſt promiſſio facta Deo ſina aliqua ſolemnitate , nec in facie Eccleſiæ acceptantis , ſiue ſit pro aliquo non faciendo , vt de non contrahendo matrimonio . to.9.700., 2.

Votum ſolemne duplex eſt ; aliud eſt votum ordinis , quod ex præcepto Eccleſiæ annexum eſt ordinibus ſacris ; aliud eſt votum religionis , quod conſtituit Religioſum profeſſum . to. 9. 701.1.

Votum indeliberatum non valet . to.9. 334. 563.

Vota ſemel emiſſa opere complenda ſunt, nec poſſunt pro cuiuſque arbitrio diſſolui . to.9. 700.1.

Opus ex voto factum eſt magis meritorium, quàm ſi liberè , & abſque voti neceſſitate factum fuiſſet . to.9. 700. 1;& ſeq.

Votum an ſit de iure Diuino , vel humano ? to.8.610. 1; & 611. 1.

Votum aliud eſt abſolutum, aliud conditionatum . to.9. 700.1;& ſeq.

In voto , & iuramento conditio bona , & debita , etiam non appoſita, ſubintelligitur . to.2.ex B.Ægidio 37. 2.

Votum ſemper proteſtatur Deo . to.9.315. 15.

Votum emiſſum contra bonum commune eſt omnino illicitum, & nullatenus ligat.to.2. ex N.B.Ægidio . 38.1.

Votum, & iuramentum æquiparantur . to.9. 336. 581.

In turpi voto eſt mutandum decretum iuxta S.Iſidorum . to.2. ex N.B.Ægidio . 38. 1.

Votum diſtinguitur à iuramento , quòd illud eſt promiſſio facta Deo ; hoc verò eſt inuocatio Dei in teſtem.to.2. ex N.B. Ægidio. 40.1;& ſeq.

Votum non tenet, niſi ſit liberè emiſſum. to.9.116.129.

Votum eſt obſeruandum maximè,quando eſt iuramento firmatum . to.9.315. 15.

Votum debet habere tres comites , ſcilicet deliberationem, propoſitum , & promiſſionem , & tunc Deo fit verè . to.9. 342.218.

Votum magis obligat , quàm iuramentum, quia frangens votum peccat peccato infidelitatis ; frangens verò iuramentum peccat peccato irreuerentiæ , quod eſt minùs leue . to.18. 432. 1.

Votum continentiæ .

Votum continentiæ emiſiſſe quaſdam viduas tempore Apoſtolorum , vt Diaconiſſarum munere expeditiùs fungerentur , etiam Caluinus , & Lutherus concedunt ; etiamſi docuerint votum non poſſe fieri , niſi in ijs , quæ ſunt à Deo præcepta . to. 9.750. 1.

Votum continentiæ ſolemnizatum per ſuſceptionem ordinis poteſt ab Eccleſia tolli . to.9.701. 2.

Vid. continentia.

Votum obedientiæ .

Votum obedientiæ eſt ſummè perfectum, quia per illud homo abnegat ſemetipſum. to.9.752.2; & ſeq.

Votum obedientiæ erat in vſu etiam temporibus S.P.N.Auguſtini, & Caſſiani . to. 9. 753. 2.

Votum obedientiæ iuxta Lutherum eſt illicitum , quia per illud vouetur obedientia vni ſoli contra ſacram Scripturam præcipientem obedientiam omnibus . to. 9.752. 2.

Votum paupertatis .

Votum paupertatis ſimplex , & ſolemne quomodò differant ? to.5.578. 143.

Votum paupertatis tam actualis, quàm habitualis pertinet ad perfectionem Euangelicam iuxta illud Matthæi 19. *Si vis perfectus eſſe, vade, & vende, quæ habes, & da pauperibus .* to.9. 751. 1.

Votum paupertatis poſſunt emittere etiam pauperes ; quia multum dat, qui dat,quod habet, & quod poteſt acquirere. to.9.751. 2; & ſeq.

Votum paupertatis non violatur per poſſeſſionem bonorum in communi . to.9. 752. 1.

Votum paupertatis in Regulari profeſſo an tolli poſſit à Papa ? to.9. 707.2; & ſeq.

Vid. paupertas.

Votum Religionis .

Votum ſolemne profeſſionis in aliqua Religione approbata ex quacumque cauſa etiã vrgentiſſima non poteſt à Papa diſpenſari. to.9. 701. 1; & ſeq.

Votum ſolemne Religionis in hoc differt à voto ſolemni Ordinis ; quòd illud habet annexum eſſentialiter votum continentiæ ; iſtud verò illud habet annexum ſolùm ex iure Eccleſiaſtico . to.9. 701.2.

Vota ſolemnia , & vota ſimplicia conſtituentia ſtatum Religioſum, vt ſunt vota Societatis Ieſu,non diſtinguuntur ſpecie formali , ſed ſolùm quantùm ad modum ; ſiue quantùm ad maiorem , & minorem ſtatum perfectionis . to.9. 704. 2; & ſeq.

Votum ſolemne Religionis eſt totalis traditio Deo facta per modum viui holocauſti; at votum annexum Ordini ſacro eſt traditio Deo facta per ordinem ad exercendos ſacros ordines, non tamen eſt totalis ſeparatio à Mundo , ideo non eſt totalis traditio Deo facta . to.9. 707.1; & ſeq.

Vota Monaſtica , in quibus vita Religioſorum conſiſtit, ſunt iuris Diuini , non humani . to.18. 432. 2.

Votorum commutatio .

Votum peregrinationis ad Terram Sanctam à ſolo Papa poteſt permutari . tom.3. 82. 2.

Vota facta homini an confeſſor poſſit commutare, qui tempore iubilæi non fecit confeſſionem, quia non habebat, niſi venialia? to.5.500. 72.

Penitens , qui non petiuit à confeſſario tempore iubilæi commutationem votorum,an poſſit poſtea elapſo tempore petere ? to.5. 500.73.

An voti commutatio poſſit fieri extra ſacramentum confeſſionis ? to.5. 501.74.

Votorum commutatio non eſt neceſſariò facien-

cienda in opera similia in ordine ad eundem finem. to.5. 501. 74.

In votorum commutationibus considerandum est, quod magis competit bono spirituali ipsius pœnitentis, quamuis materia cõmutationis non sit ęqualis. to.5.501.74.

Votorum commutatio in alia opera pia, quamuis secundùm se sint multò præstantiora, & excellentiora, non est facienda, si ad eundem finem consequendum non sint accomodata. to. 5. 500. 74.

Votorum commutatio non est facienda in opera aliàs debita de præcepto. t.5.501.74.

Votorum commutatio non est facienda in alia opera æqualia magnitudine, duratione, & numero? to.5. 501. 75.

Votorum cõmutatio debet fieri in rem ęqualem ad modum contractus, qui suaprè natura petit æqualitatem, quæ seruari debet inter contrahentes. to.5. 502. 75.

Æqualitas materiæ subrogatæ per commutationem non est accipienda merhaphoticè, sed moraliter, & arbitrio prudentis. to.5. 502. 75.

Vota omnia, excepto perpetuæ castitatis, & Religionis, possunt commutari virtute iubilæi. to.5.502. 76.

An Vota iurata etiam per iubilæum possint commutari? to.5. 502. 76.

Vota facta in fauorem tertij, siue sint realia, siue personalia, poterit confessarius virtute iubilæi commutare absque vllo consensu, & absque licentia illius hominis, vel illius loci pij. to. 5. 503. 76.

Si votum fiat hoc modo: *Promitto Deo me tibi daturum decem aureos*; si pauper sit præsens, & acceptet, non poterit dari dispensatio, nec commutatio sine consensu tertij eò, quòd tertio fuit ius quæsitum. to.5.503. 76.

Pœnitens immemor voti, nolensque commutari durante iubilæo an possit petere commutationē transacto tempore. to.5.503.77.

An vota pœnalia, & conditionalia adimpleta conditione possint commutari? tom.5. 503.78.

An votorum commutatio fieri debeat ab eodem Confessore, à quo fuit facta absolutio à reseruatis? to.5. 505. 79.

Qui lucratus non est iubilæum, sicut à principio intendebat, quia non adimpleuit omnia, an possit petere commutationem voti obliti? to.5. 505.80.

An virtute Bullæ, seu iubilæi facienda sit commutatio voti in aliquod subsidium omnino spirituale? to.5.505. 81.

Vota emissa sub spe consequendi iubilæum an possint commutari? to.5. 506.82.

An confessarius possit differre commutationem votorum extra tempus iubilæi? to.5. 506. 83.

Vota an possint commutari in materiam, quam ipse confessarius, vel vir doctus postea præscripserint? to.5.506.84.

Vota non commutantur in confessione inualidè facta. to.5.506. 85.

Confessarius potest commutare vota peregrinationis, & quomodò? to.5. 507. 86.

Quæ vota castitatis, & Religionis possint commutari? to.5. 507. 87.

Episcopi an possint commutare vota castitatis perpetuæ, ac Religionis? to.5. 508.88.

Vota illius, qui non petiuit commutationem, nec lucratus est iubilæum; post tempus expletum iubilæi an possint commutari? to.5. 509.89.

Vota an possint commutari sub conditione? to.5. 509. 90.

An priuilegia iubilæi circa vota commutanda extendantur ad vota facta, & facienda, & an semper exigatur causa in huiusmodi commutationibus? to.5. 510.91.

An Papa commutante votum sibi reseruatum possit postea commutari virtute iubilæi? tomo.5. 511. 92.

An votum castitatis temporalis commutatum virtute iubilæi in summam certam pauperibus ea data extinguatur omnino? to.5. 511. 93.

An si Papa commutet votum Religionis in aliud, teneatur ad id, in quod votum est commutatum, & an vouens possit liberè primum votum adimplere, relicta commutatione? to.5. 511. 94.

An si quis liber à voto per commutationem rursus idem votum emittat, teneatur ad commutationem, & ad prius votum complendum? to.5.512. 95.

Quomodò sint commutanda vota de præcepto, quod obligat sub mortali seruando siue voto? to.5.512. 96.

Qualiter sint commutanda vota ieiunandi omnibus ferijs sextis, & recitandi omnibus Sabbathis calculos Virgineos? tom.5. 512. 97.

Votum ieiunandi certa die an sit commutandum in aliquid adimplendum in eodem die? to.5. 512. 98.

Qualiter sint cõmutandum votũ virtute iubilæi non contrahendi matrimonium, aut votum assumendi Ordines sacros? tom.5. 512. 99.

Pœnitens factus incapax ad implendam commutationem voti non tenetur redire ad votum iam commutatum. to.5. 513.101.

Priuilegia Mendicantium commutandi vota, & absoluendi à reseruatis non suspenduntur virtute Bullæ Ctuciatæ. to.5. 518.23.

Vota quænam possint commutari virtute Bullæ Ctuciatæ, & quæ non? to.5. 522. 28.

Durante anno Bullæ vota, quorum commutatio conceditur, possunt toties quoties commutari à Confessario electo. to. 5.522.29.

Votum semel commutatum potest iterum commutari in subsidium temporale, non tamen semper, sed interdum in opera pia. to.5.522. 30.

Votorum dispensatio.

Papa dispensando in voto non dispensat propriè in iure Diuino tollendo obligationem, sed potiùs in materia, circa quam est tale ius illam auferendo, vel mutando. to.5. 627. 2.

In proprio voto Papa potest dispensare. to.4. 519.133.

Votum sine causa legitima nequit à Papa absolui, aut dispensari. to.9. 315. 15; & 318. 43.

Votum solemne professionis in Religione approbata ob quancunque causam etiam vrgentissimam à Papa nequit dispensari. to.9. 701.1; & seq.

Votum continentiæ solemnizatum per susceptionem Ordinis sacri potest à Papa dispensari; non autem votum Religionis. to.9. 703. 2.

Voti solemnis indispensabilitas vnde proueniat? to.9. 705.2.

In voto solemni non intelligitur particula: *Nisi Papa dispenset*. to.9. 706.2.

Votum solemne paupertatis Regularis professi an, & quomodò possit à Papa dispensari? to.9.707. 2.

Votum Religionis, seu Monachatus in substantialibus est dispensabile. to.3.89.1.

Votum, & iuramentum an possint à Papa dispensari? to. 7. 311. 2; & to.6. 770. 6; & 318. 43.

Papa dispensare potest contra vota essentialia Religionis. to.4. 519. 131.

Dispensatus super voto sine causa non est tutus quoad Deum. to.9. 317.30.

Dispensatio, & absolutio à voto, vel iuramento, quando fit cum causa, debet fieri cum causæ cognitione,& parte citata.to.9. 318. 44; & seq.

Votum castitatis perpetuæ, & Religionis an possit à Papa dispensari? to. 5. 164. 133; & 576. 135; & 634. 2.

Alexander III. Papa dispensauit cum Nicolao Iustiniano Monacho professo, vt posset inire matrimonium, ne tam excellens familia deleretur, ex quo matrimonio susceptis filijs ad monasterium rediJt.tom.5. 165.173;& 635. 1.

Votum castitatis à Cælestino III. fuit dispensatum cum Constantia filia Regis Siciliæ Moniali professa. tom. 5. 165. 173;& 635. 1.

Si Papa dispenset cum Diaconis, & Subdiaconis, aut Sacerdotibus absque legitima causa, vt vxores ducant, peccabit mortaliter. to.5.165.176.

Quando Papa dispensat cum clericis,vel monachis, vt ducant vxores, an verè, & propriè dispenset?to.5.166.181.

Fæmina simplici continentiæ, & Religionis voto ligata à Summo Pontifice dispensationem obtinuit ad contrahendum matrimonium, contraxit, vixitque aliquo tempore cum marito, quo mortuo, an ex voto teneatur seruare continentiam, & Religionem ingredi? to.5.166.178;& seq.

Vota castitatis possunt dispensari, quando non sunt perpetuæ castitatis, sed vel sunt ad tempus, vel partialis castitatis. tom. 5. 507. 87.

Votum, si fiat de seruanda castitate per centum annos, tunc enim, cùm non præsumatur durare ampliùs vita hominis, censetur esse votum castitatis perpetuæ. to. 5. 508. 87.

Vota, quæ non sunt vota integræ, nec omnimodæ castitatis, possunt ab Episcopo dispensari. to.5.508.87.

Votum non nubendi, seu non ineundi matrimonium potest Episcopus dispensare. to. 5.508.87.

Episcopus in qualitate adiuncta substantiæ voto Religionis potest dispensare. tom. 5. 508. 88.

Promittens non solùm Religionem,sed etiam perseuerantiam in illa, quamuis reseruetur Papæ Religionis dispensatio; potest tamen Episcopus dispensare in voto perseuerantiæ, quod est diuersum à voto Religionis, cùm non dispensetur in voto Religionis, sed in qualitate annexa.to.5.509.88.

Votum an, & quomodò siue solemne, siue simplex possit à Papa dispensari? to.7.311. 15 & seq.

Papa non potest dispensare cum monacho,vt matrimonium ad tempus contrahat. to.5. 576. 136.

Religiosus dispensatus ad matrimonium contrahendum,an maneat liber à voto paupertatis, & obedientiæ? to.5.577.137.

Regularium vitæ annexa est castitas, & paupertas ita, vt non possit Papa dispensare secundùm aliquos, sed veriùs est posse. to. 5.578.139;& 140.

An Papa possit dispensare, vt persistente Monachatu habeat proprium propriè dictum? to.5.577.138.

Item an possit Religiosi irritare vota, sicut cæteri Prælati?to.5.585.177.

An habenti votum solemne paupertatis possit Papa concedere dominium rei alicuius? to.5.579.144.

Vota Episcoporum.

Episcopi non possunt vota emittere, renunciare Episcopatui, aut Religionem ingredi inconsulto Romano Pontifice. tom. 5. 585.178.

Vota huiusmodi non sunt omnino irrita; quia habent conditionem affirmatiuam, si placuerit Summo Pontifici. tom. 5. 585. 178.

Liberi tamen sunt à voto negato consensu Papæ.to.5.585.178.

Votum magnæ peregrinationis ab Episcopo emissum est validum de se ratione conditionis inclusæ, si Papæ placuerit. tom. 5. 585.178.

Erit tamen irritum,quando consideratis considerandis iudicaretur maius Dei obsequium, & bonum ouium non abesse, sed residere.to.5.585.178.

Vota Societatis Iesu.

Religiosi Societatis post vota emissa ante professionem possunt retinere dominium suorum bonorum, non tamen vsum. to. 5. 578.141;& 142.

Religiosi Societatis ex peculiari voto obligantur Summo Pontifici circa missiones. to. 5. 576. 134.

Votum solemne Societatis Iesu in quo propriè consistat? to.8.610.1.

Vota simplicia Societatis Iesu an constituant verè, & substantialiter Religiosum illa vouentem, & an sint substantialia vota Religionis? to.8.611.1;& seq.

Innocentij III; Bonifacij VIII; & Gregorij XIII. doctrina circa voti solemnitatem, vbi plura de votis Societatis Iesu. tom. 8. 610. 1; & seq.

Votum Conciliorum.

Vota si essent ita diuisa in varias partes,quòd non posset dignosci maioritas numeri, nec sanioritatis, nec auctoritatis, cui esset standum? to.9.224.58.

Vota si sint diuisa in duas partes, & Papa sit præsens Concilio, præualet sententia,cui

Papa adhæret, licèt sit minor pars. to. 9. 224. 60.
Secus verò,si ageretur de causa fidei, vel contra Papam.to.6.224.60.

Vox.

Vox Hus Boemico idiomate anserem significat. to.3.588.2.
Vox in Concilijs alia est consultiua, alia decisiua.to.13.491.1.
Vox Alleluia est vox Hebraica, quæ idem significat, ac laudate Deum. tomo 19. 135. 1.
Vox *Baba* Græcè significat idem, quod latinè significat Auus. to. 1. ex Ecchellensi.15.2; & 20. 2.
Habuit originem in Concilio celebrato in Ægypto sub Heracla. to.1. ex Ecchellensi. 16. 1.
Vox Babylon significat confusionem. tom.3. 270.1;& seq;& to.17.633.2;& seq.
Item significat ciuitatem Diaboli per totum Orbem diffusam oppositam Ciuitati Dei. to.7.210.2;& to.18.597.1.
Vox Babylon fuit mysticè translata ad significandam Romam Gentilem, & Ethnicam, non autem RomamCatholicam.to.12.499. 2; & seq; & to. 18. 514. 1; & seq;& 597. 1; & seq.
Item fuit translata ad significandam omnem animam peccatricem, iniquam, & sceleratam.to.12.498.2.
Vox Bariona significat filium hominis fragilis, caduci, & miserabilis. tom. 18. 230. 1.
Vox Basan significat confusionem, prostrationem, abiectionem, & depressionem. to. 3. 195. 2.
Vox Beniamin significat idem, ac filius dexteræ.to.4.572.5.
Vox Cœlum in Scripturis aliquando significat Ecclesiam catholicam in terris militantem. to. 3. 232. 2.
Item aliquando significat sanctum, vel animam alicuius iusti in gratia constituti. to. 3.232.2.
Vox catholicus deriuatur à voce Græca *Cathos*, quæ latinè significat commune, seu vniuersale, ac per totum Orbem diffusum. to.13.311.2;& to.14.5.1.
Vox Cephas Hebraicè significat caput; Syriacè verò petram. to. 4. 755. 20; & to. 7. 19. 1; & to. 8. 141. 2; & to. 11. 262. 5; & to. 12. 579. 2; & seq; & to.14. 365. 1;& to. 18. 5.2;& 478.1.
Vox dypticon significauit tabulam, in qua scribi solebant nomina Episcoporum, Archiepiscoporum, & Patriarcharum; imò & Chorepiscoporum, Archipræsbiterorum, & Archidiaconorum, quorum nomina ad altare recitari solebant antiquitus in Ecclesia, in qua obierant cum bona fama communionis catholicæ. to. 6. 479. 1; & seq.
Vox Episcopus significat inspectorem, interpretem, & custodem. to. 1. ex Ecchellensi. 17. 1; & to. 2. ex Aluarez. 16. 2; & seq; & to.8.362.1;& 875.1.
Vox Ethnicus significat infidelem, qui est extra Ecclesiam Catholicam. tom. 3. 501. 1.
Vox Euangelium significat bonum nuncium, & aliorum omnium supremum. tomo 16. 414. 8.
Vox Eucharistia significat bonam gratiam, seu gratiarum actionem. tom. 19. 52. 2; & seq.
Vox fauus significat Diuinitatem iuxta Bedæ interpretationem.to.4.7.2.
Vox Heli interpretatur Deus meus. tomo 3. 245. 1.
Vox hexaclinon, seu hexaclinion significat accubitum sex personarum in mensa. to.4. 11.2.
Vox Iesus significat tres numeros octonarios, in quibus sunt magna mysteria. to.3. 599.1;& seq.
Vox iubilæus significat libertatem, vt habet paraphrasis Chaldaica. tom. 5. 447. 1; & seq.
Vox Laban significat idem, ac candidus, vel hypocrita. to. 3. 242. 2; & seq; & 253. 2.
Vox Longinus Græcè significat idem, quod latinè significat hasta, vel lancea. tom. 4. 12. 1.
Vox Nabal significat idem, quod scandalizans.to.3.253.2.
Vox Nemroth significat idem, ac tyrannus, profugus, vel apostata. to.3.41.1.
Vox præsbiter apud Græcos est æquiuoca, & significat idem, quod senior. to. 13. 242. 2.
Vox Sysara interpretatur Diabolus. tom. 4. 206. 2; & seq.
Vox Vr significat idem, ac ignis, & indicat mentis feruorem.to.3.255.2.
Vid. nomen.

Vrbana.

Vrbana, Vrbica, & Vrbicaria sunt voces Sinonymæ, quæ significant idem, quod aliquo modo spectat ad Vrbem, & ad illam refertur.to.4.312.1.
Vrbana, Vrbica, & Vrbicaria sunt voces latiùs patentes, quàm suburbanum, suburbicum, & suburbicarium. to. 4. 312. 1; & seq.
Vid. Suburbicaria.

Vrbanus I. Papa.

Vrbanus I. Romanus successit Calixto I. to. 7.800. 2;& to.10.283.2.
Fuit obiurgatus à Magdeburgensibus, quòd instituerit Sacramentum confirmationis post Sacramentum baptismi. to.10. 465.1; & to.1.339.1;& to.8.439.2; & to.18.20.1; & to.15.139.359;& to.18.639.2.
Docuit, quòd contra statuta Patrum condere aliquid, vel mutare nec Sedis Apostolicæ potest auctoritas. to. 3. 292.2.
Non instituit Sacramentum confirmationis, sed ex Apostolica traditione acceptum confirmauit.to.1.339.1.

Vrbanus II. Papa.

Vrbanus II. Papa primus omnium aliorum Pontificum in Concilio Claramontano aduersùs Saracenos bellum Sacrum indixit. to.1.571.2.
Ab Alexio Imperatore Constantinopolitano, & Simeone Patriarcha Hierosolymitano litteris sollicitatus aduersùs Turcas, & Saracenos Syriam,& Asiam vastantes trecenta millia armatorum misit in Orientem sub Gothifredo, qui illas barbaras gentes ex illis Regnis eiectas Orientem Impera-
to-

toribus Constantinopolitanis ereptum à Turcis reddiderunt. to.1.571.2; & to.10. 75.2;& to.20.27.2;& seq.

Vrbanus II. post Victorem III; qui Gregorio VII. successerat, electus libertatem Ecclesiasticam aduersùs oppugnatores restituit. to.1.559.1; & seq.

Guilelmum Angliæ Regem infensum, & iniurium S. Anselmo Canthuariensi Archiepiscopo, quia Guibertum Antipapam execrabatur, voluit percellere, nisi idem S. Anselmus pro eodem Rege intercessor extitisset, & Sponsor. tom.1. 559.1; & sequ.

Vrbanus II; cùm Rogerium Siciliæ Comitem zelo in Ecclesiam feruere cognosceret, reuocato Roberto Episcopo Tranensi Apostolicæ Sedis Legato, Legationem B. Petri in Siciliam ad hæredes transituram eidem Rogerio concessit ea conditione, vt nullus alius Legatus ipso inuito mitteretur. to. 1. 463. 2.

Vrbani II. diploma Legationis perpetuæ Rogerio Comiti Calabriæ, & Siciliæ missum à Fazello Siculo adulteratum,& corruptum in opprobrium Ecclesiæ vniuersæ. tom. 1. 463.2; & seq.

Vrbanus II. hoc diplomate nec seipsum, nec suos successores, neque Sedem Apostolicam iure Diuinitus ei concesso nec voluit, nec potuit spoliare.to.1.559.2.

Philippum Francorum Regem eo, quòd viuente propria vxore aliam superinduxerat alterius viri vxorem, anathemate perculit. to.4.36.1;& to.20.19.2; & seq.

Priùs excommunicauerat Henricum III. Germaniæ Imperatorem ob enormia scelera, à quo ex Italia depulsus se recepit in Galliam, vbi Philippum incæstuosum, & adulterum, qui electa vxore legitima coniugem Fulconis Andegauensis non sine grauissimo populorum scandalo sibi copulauerat, anathemate percussit. to. 10. 75. 2; & to. 20. 27. 2;& seq.

Trecenta millia peditum, & centum millia equitum instituit, quibus Asiam, & Palestinam,ac Christi Domini Saluatoris sepulcrum à Barbarorum manibus recuperauit. to.10,75.2;& to.20.27.2;& seq.

Vrbanus III. Papa.

VrbanusIII. Papa contra legem Imperatorum concessit licentiam viduis nubendi intra tempus luctus, scilicet intra annum. to.3. 35. 2.

Vrbanus illa Christi Domini verba: *sit tibi, sicut Ethnicus, & publicanus*: docuit intelligenda esse de excommunicatione ferenda in Ecclesiæ inobedientem,& contumacem. to.9.503.57.

Vrbanus IV. Papa.

Vrbanus IV. Papa transtulit Siciliæ Regnum in Carolum I. Andegauensem Comitem S. Lodouici Regis Galliarum fratrem.to.6. 781.2.

Fuit accusatus à Centuriatoribus, quòd rogante S.Thoma Aquinate Festum corporis Christi Domini celebrandum instituit additis ementitis indulgentijs; propter quod ab ijs blasphemarus fuit, tanquam Idolomaniæ auctor horribilis. to.8.460.1.

Vrbanus IV. fuit natione Gallus, & successit Alexandro IV; & successorem habuit Gregorium X. tom 7. 811. 1; & tom. 10. 285. 2.

Vrbanus V. Papa.

Vrbanus V. Pontifex vnanimi omnium Cardinalium consensu fuit electus. to. 7. 811. 2.

Curiam Romanam, quæ septoaginta annorum spatio fuerat in Gallia, Summo Romanorum consensu transtulit Romam. to. 7. 811.2.

Vrbanus VI.

Vrbanus VI. Papa Neapolitanus habuit contra se Clementem VII; qui Auenionem Sedem tenuit.to.10.285.2.

Vrbanus VI. erat Barentinus Archiepiscopus, patria Neapolitanus, vel Pisanus; & extra Collegium propter discordiam Cardinalium fuit electus. to.9.9.11. 2.

Post eius publicationem, consecrationem, & adorationem, & intimationem factam Christianis Principibus aliqui Cardinales confugientes ad Ciuitatem Fundensem elegerunt Clementem VII. dictum antea Robertum de Gebenna, qui Curiam Romanam Auenionem transtulit, & secum aliquos Cardinales adduxit. to.9.9.11.

An Cardinales, & Prælati; qui ab obedientia Vrbani VI. recesserant, commiserint schisma; & Vrbanus VI. restitui debuerit? to.9.23.95.

Eius electio fuit facta per impressionem metus,nec per quoscunque actus consecutiuos potuit ei aliquod ius acquiri; ac propterea electio Clementis VII. Fundis à Cardinalibus facta fuit valida. tom. 9. 118.138.

Vrbani VI. seueritatem Cardinales ferre non valentes omnes,vno tantùm excepto, fugetunt Anagniam .to. 9. 805.1.

Post electionem Vrbani VI;& Clementis VII. cepit crudelissimum schisma, quod durauit vsque ad Constantiense Concilium, à quo tribus Papis depositis fuit extinctum. to.9.805.1.

Vrbanus VI. furibundam populi turbam in palatium irruentem Pontificijs vestimentis ornatus exterruit visa illis Christi Domini verbis: *Quem quæritis*? to.10.73.2.

Vrbanus VI. fuit per vim, & metum creatus; quia Cardinales populi minas metuentes iactantis se illos viuos combusturum, si Pontificem Gallum elegissent; timebat enim, ne Pontifex Gallus Auenionem rediret,elegerunt Barensem Archiepiscopum, qui Vrbanus VI. fuit appellatus. tomo 3. 348.1;& seq.

Vrbanus VIII. Papa.

Vrbanus VIII. Papa soli Romano Pontifici reseruauit canonizationem Sanctorum. to. 9.737.1.

Vrbani VIII. nonnulla decreta circa canonizationem Sanctorum. tomo 9. 737. 1, & seq.

Vrbanus Episcopus Siccensis.

Vrbanus Siccensis Episcopus priùs fuit presbiter Ecclesiæ Hipponensis à S. P. Augustino in monasterio educatus; & ex monasterio fuit ad Episcopatum assumptus teste eodem S. P. N. Augustino. to. 6. 332. 2;& seq.

Vrbani Episcopi Siccensis controuersia cum

quibusdam Pelagianis cepta ex oratione Dominica.to.6.332.2.

Vrbani Siccensis Episcopi electio facta fuit sub Zosymo Papa. to. 6. 332. 2; & seq.

Vrbanus Siccensis Episcopus damnauit Apiarium præsbiterum suum.to.6.333.1.

Vrbanus fuit Romam euocatus à Zosymo, vt de suis in Apiarium actis redderet rationem.to.6.332.2.

Vrbanus Siccensis dannauit Apiarium, quia fuerat illegitimè ordinatus; & quia diuersa crimina patrauerat in Trabacensem Ecclesiam, & quia erat multis fœdatus flagitijs; & quia contumaciter, & dolosè omnia, quæ obijciebantur ei, abnegabat. to. 6.335.2.

Vrbanus ex testimonio Zosymi, quod in Apiario corrigendum erat, sine vlla dubitatione correxit.to.6.336.1.

Vrbanus apud Zosymum in multis ab Apiario accusatus; ac propterea Zosymus iussit, vt suas vias corrigeret, aliter corrigendus à Papæ Legatis.to.6.336.1.

Vrbanus obedienter, & promptè se Zosymi mandatis submisit, & Apiarij causam Synodo Carthaginensi discutiendam reliquit. to.6.336.1.

Vrbicaria.

Vrbicariæ prouinciæ dicebantur illæ, quæ Vicario Vrbis erant subiectæ. tom. 4. 312. 6.

Vrbicariæ prouinciæ dicebantur illæ, quæ sunt subiectæ Vicario Vrbis Romæ, ad differentiam earum prouinciarum Italiæ, quæ erant subiectæ Vicario Mediolani, qui regebat alteram partem Italiæ, quæ complectebatur Venetias, Istriam, Æmiliam, Liguriam, Flaminiam, Picænum annonarium, Alpes Cotias, Rhetiam primam, & Rhetiam secundam.to.4.312.6.

Vrbicaria distinguebatur etiam à voce Vrbana, quòd hæc significabat, quæcunque spectabant ad Vrbem, aut ad Magistratus Vrbanos quocumque modo; vrbicaria autem significabat prouincias Vicario Vrbis subiectas.to.4.312.6.

Vrbicaria distinguebatur à suburbicaria, tanquam aliquid minùs vniuersale ab aliquo magis vniuersali; nam vrbicariæ continebant suburbicarias, non è contra; quia suburbicariæ erant sub Præfecto Vrbis; at sub Vicario Vrbis erant Suburbicariæ, & vrbicariæ.to.4.312.6.

Vrbicariæ regiones etiam dicta sunt non tantùm loca Vrbi vicina, sed etiam omnes prouinciæ, & regiones intra, & extra Italiam vbique gentium positæ, quæ ex eo, quòd annonam deferebant ad Vrbem, vrbicariæ appellabantur; & singulæ prouinciæ plurimas Ciuitates complectebantur; & in hoc sensu vrbicaria cum suburbicaria confundebantur; propter quod hæc acceptio impropria, & inuerisimilis est. to. 1. 417.2; & seq.

Vrbicariæ prouinciæ omnes erant decem, quæ Præfecto Vrbis erant subiectæ; & in hoc sensu etiam vrbicaria, & suburbicaria confunduntur, quæ tamen sunt distinguendæ. to.6.199.1.

Vid. Suburbicaria, & Vrbana.

Vrbs.

Vrbs Malacensis à S. Francesco Xauerio fuit mirabiliter liberata à contagio. tomo 10. 78. 1.

Vrbs Bituricensis fuit combusta paulò, postquam recepit, & approbauit Concilium Basileense.to.3.421.1.

Vrbes, & loca, in quibus Episcopi, & Primates debent residere, ab initio nascentis Ecclesiæ fuerunt determinata, & statura à Romanis Pontificibus SS. Clemente, & Lucio.to.16.401.2.

Vrbs per antonomasiam appellata fuit Roma. to.4.312.6; & seq.

Vrsacius.

Vrsacius, & Valens Arij sectatores primarij literas ad Iulium Papam dederunt, quibus confessi fuerunt omnia, quæ de S. Athanasio ad illorum aures peruenerant, falsa esse, & commentitia, & solùm per fraudem deceptos ea credidisse; ac propterea veniam petierunt.to.16.57.1.

Communionem cum S. Athanasio summoperè optarunt, pro quo S. Pontificem enixè rogarunt.to.16.57.1.

Protestati etiam fuerunt se nunquam desciscuros ab eo, quod ipsemet Papa statuisset; si aliquando Episcopi Orientis præ malitia in iudicium hac de re eos vocare voluissent.to.16.57.1.

Tandem abiurato Ario, eius hæresi, ac illius sectatoribus coram omnibus præsbiteris huic confessioni subscripserunt. tomo 16. 57.1.

Vrsacius, & Valens Episcopi Ariani sui erroris pœnitentiam agentes vna cum libellis professionis fidei profecti sunt Romam ad B. Iulium Papam pro reddenda sui erroris ratione.to.18.20.1.

Vrsacius, & Valens Iulio Papæ libellum pœnitentiæ offerentes communionem cum Ecclesia Catholica meruerunt. tom. 2. ex Pighio.106.2.

Vrsicinus Antipapa.

Vrsicinus, quem alij Vrsinum vocant, contra Damasi Papæ electionem à factiosis hominibus in Basilica Sicinnini fuit oppositus; sed nullum habuit sectatorem, quin potiùs etiam armis, tanquam schismaticum notorium, prosecuti sunt. to.1.10.2.

Eius causa sæpius discussa ex decreto Imperatorum fuit abiectus; & Prætextatus Vrbis Præfectus eum exilio mulctauit. to. 1. 10. 2.

Marcianus Imperator edidit legem contra Vrsicinum, ne aduersùs Damasum Papam, cui Vrsicinus Romanam Sedem inuidebat, quidquam moliretur, ne quidem per se, cùm in exilio esset, sed per suos Episcopos, quos ordinauerat, qui contempto Damasi iudicio, suas sedes impunè retinebant. to.6.112.2.

Vrsicinus, & facto Episcoporum, qui eum sequebantur, & legitimis obtemperare detractabant iudicijs, Ecclesiæ Catholicæ pacem turbarunt non modicùm. to. 6. 112. 2.

Vrsicini sectatores vel ab ipso ordinati, vel ab ipso seducti à S. Damaso fuerunt synodaliter damnati, tanquam schismatici; rebelles verò Pontifici suas cathedras violen-

lentes retinentes, Ciuitates turbantes, plebem circumscribentes, atque inconditо impetu Ecclesiam, & Rempublicam arietantes.to.6.169.2.

Vrsicino in Gallias relegato, & intra Agrippinensis Coloniæ muros circumscripto Episcopus Parmensis,& Episcopus Puteolanus Villius factionem contra S. Damasum Papam fouere non omittebant. tom. 6. 169. 2.

Vrsicini sectatores Gratiani lege ab Imperatoribus Arcadio, & Honorio confirmata centum millibus ab ea Vrbe, quam infecerant seditionibus, exulare coacti fuerunt. to.6.169.2.

Legem hanc contra Vrsicini sectatores latam, & promulgatam, vt etiam extenderetur ad suos Episcopos Africana postulanit Ecclesia, cuius Primas erat Aurelius, qui illam petijt à Principe.to.6.170.1;& seq.

Vrsus.

Vrsus, & Tuentius à Proculo, & Lazaro in Gallijs fuerunt illicitè consecrari in Episcopos.to.6.119.1.

Vrsi, & Tuentij ordinatio fuit facta prætermissoMetropolitano ab Episcopis damnatis, & depositis.to.6.119.1.

Vrsus, & Tuentius ob malos mores fuerunt in diuersis Synodis accusati, iudicati, & damnati. to.6.120.2;& seq.

Fuerunt à Zosymo Papa per totum Orbem à communione Ecclesiæ separati, & a quocunque Ecclesiastico gradu depositi. to.6. 120.2.

Vrsus, quamuis electus Episcopus, attamen propter obiecta crimina potuit legitimè excuti. to.6.121.1.

Vrsus, & Tuentius fuerunt præuaricatoriè, & illegitimè in Episcopalem dignitatem intrusi; nempe per alienum, & imaginarium Metropolitam; & per cooperationem Lazari iam damnati, & depositi; ac illegitimo die, cum contemptu omnium Episcoporum comprouincialium, & proprij Metropolitæ.to.6.121.1.

Propter hæc, & propter alia crimina obiecta fuerunt à Patroclo eorum vero Metropolita in Synodo prouinciali damnati, depositi, & à suis sedibus Episcopalibus extrusi. to.6.121.1.

Vrsus, & Tuentius appellarunt Romam ad Zosymum Papam, sed non retulerunt, nisi damnationem suæ consecrationis, eiusque solemnem per omnes sub Cœlo Ecclesias publicationem.to.6.121.1.

Vsucapio.

Vsucapio definitur adiectio dominij per continuationem possessionis temporis lege definiti.to.11.20.2.

Vsucapio non distinguitur à præscriptione per id, quòd vsucapio sit rerum mobilium, præscriptio verò rerum immobilium; vt perperam aliqui autumant; nam vsucapio definitur à Vulpiano adeptio dominij per continuationem possessionis dominij anni, vel biennij: rerum quidem mobilium anni; immobilium verò biennij. to.11.20.2.

Vsucapio non nisi publico bono fuit introducta; ne scilicet quarumdam rerum diu, & ferè semper incerta esset dominatio; & vt esset aliquis finis litium.to.11.21.1.

Vsucapio non est iniqua, & iniusta, nec iuri naturali vllatenus est aduersa. tom.11.21. 1.

Vsucapione, & præscriptionis exceptione dominium non tantùm directum, nec tantùm vtile, sed etiam omnino plenum, verum, instum, & rectumnobis acquiritur, siue res sint mobiles, siue immobiles. tom.11.21. 1.

Vsucapionis forma est possessio, quæ debet esse iusta, idest iusto titulo, & bona fide acquisita.to.11.21.1.

Ad vsucapionem non sufficit titulus generalis, sed requiritur titulus specialis, nempe titulus vel pro emptore, vel pro hærede, vel pro donato, vel pro derelicto, vel pro legato, vel pro dote.to.11.21.1;& seq.

Vsucapio deficit deficiente titulo; quia deficiente titulo deficit iusta possessio; & deficiente iusta possessione deficit vsucapio.to. 11.21.2.

Tandem vsucapio deficit deficiente bona fide, quæ debet esse conscientia omnino sincera absque vlla animi hæsitatione; nam deficiente bona fide deficit iusta possessio, & per consequens deficit vsucapio. tom. 11. 21. 2.

Si iusta erroris causa interueniat, vsucapit is, qui putat se heredem, quamuis hæres non sit.to.11.22.1.

Pro hærede vsucapit is, qui iustam causam existimandi se heredem esse habuerit.to.11. 22.1;& seq.

Etiam vsucapionis ratione conuenit Romano Pontifici potestas in totam Ecclesiam; & ex vsucapione peremptoria præscriptionis exceptio emanauit.to.11.22.2.

Vsus.

Vsus, quantumuis diuturnus, vim legis nequit habere, nisi ex tacito populi consensu. to. 13.240.2.

Non omnis vsus viuendi,sed solus vsus viuendi bonorum consuetudo est; sicut non omnis vsus loquendi, sed solus vsus loquendi eruditorum consuetudo loqui appellandus est.to.13.240.2.

Vsus potestatis à Christo Domino traditæ, seu vsus clauium est vsus potestatis spiritualis.to.13.179.1.

Pro vsu clauium non licet quidquam accipere, quia minister nequit vendere,quod Dominus gratis donat;nec dispensator nequit accipere aliquid pro eo, quod Dominus omnino gratis dispensat.to.13.179.1.

Vsus clauium ob lucrum temporale nullo fine,quantumuis bono,potest fieri licitus.to. 13.179.1.

Vsus perpetuus fuit in Ecclesia venerandi Sanctos, quos Romanus Pontifex Sanctorum numero adscripsit.to.13.138.1.

Vsu consumptibilia alia sunt, quæ vnica actione consumuntur, vt panis, vinum &c; alia verò, quæ longiori tempore durant, nec statim consumuntur, vt vestes, libri, vtensilia, & cætera huiusmodi.to. 8.479. 1.

Vsus non potest separari à dominio in rebus, quæ vsu consumuntur, siue statim consumantur, vt cibus; siue tempore longiori subsistant, vt vestes &c. to.8.480.1.

In tantùm vsura est peccatum; in quantùm vsus

vsus à dominio separari attentatur. to. 8. 380.1.
Cui conceditur vsus rei consumptibilis, conceditur etiam dominium quantùm ad potestatem ea vtendi, to.8.480.1.
Vsus rei consumptibilis potest separari à dominio respectu alienationis; v. g. cùm alicui traditur potestas habitandi aliquam domum, nequit illam alteri locare, vel donare; sic cùm quis inuitatur ad mensam, nequit alium sibi surrogare &c. to. 8. 480. 1.
Vsus est assumptio rei in facultatem voluntatis, vel applicatio rei ad aliquam operationem.to.8.480.1.
Religiosi habentes vsum rerum mobilium, & immobilium, quæ illis datæ sunt à fidelibus, habent verum dominium. to. 8. 480. 1.
Vsum in rebus consumptilibus distingui à dominio non fuit definitum àIoanneXXII. to.8.481.2.
Vsus alius est vsus facti, & hoc à dominio distinguitur; alius est vsus iuris, & hic à dominio non differt. to.8.481.2.

Vtile, vtilitas.

Vtile aliquando viriatur, & aliquando non vitiatur per inutile.to.9.350.269.
Vtilitas publica præferenda est vtilitati priuatæ; & ob vtilitatem publicam propria vtilitate quis debet priuari. to.9.412.26.
Vtile est Ecclesiæ aliquando dispensare cum bigamo,aut percussore.to.13.556.2.
Vtilitas Conciliorum generalium quanta sit? to.4.646.2;& to.5.686.1;& to.1.70.2; & to. 10.546.1;& to.11.387.2;& to.12. 608.1.& to.19.9.1.

Waldenses.

Waldenses, siue Pauperes de Lugduno dixerunt Ecclesiam Romanam omisisse veram fidem,& factam fuisse Sathanæ synagogam. to.10.215.2.
Waldenses negarunt singularem Romani Pontificis auctoritatem asserentes omnes præsbiteros auctoritate esse pares; ac propterea ab obedientia Romani Pontificis se separarunt.to.10.304.2.
Waldensium, & Albigensium hæreses duodecimo sæculo exortæ à Christianissimis Galliarum Regibus fuerunt extinctæ. to. 15. 332.2.
Waldenses negarunt Christiano Magistratui licitum esse leges condere, & reos punire. to.15.271.1.
Asseruerunt per quodlibet peccatum mortale amitti potestatem Ecclesiasticam, & laicalem.to.15.270.2.
Dixerunt omnia miracula, quæ in Ecclesia patrantur,esseDiaboli illusiones,præstigia, fictiones, & mendacia Papistarum. to. 8. 725.1;& seq.
Waldenses docuerunt successoribus Apostolorum, scilicet Papæ, & Prælatis Ecclesiasticis repugnare dominium in temporalibus, nec eis licere habere diuitias; vnde Ecclesiam asseruerunt durasse vsque ad Syluestrum Papam,à cuius tempore post Constantini Imperatoris donationem voluerunt Ecclesiam defecisse.to.3.65.1.
Omnem auctoritatem Principibus,& omnem prorsus obedientiam subditis ademerunt, quam dixerunt simul stare non posse cum libertate Euangelica; ideo nullum penitus inter Christianos superiorem esse posse. to. 5.90.2.

Walafridus Strabo.

Walafridus Strabo docuit multas gentes imitari mores Romanorum, quia ex Apostolis descendunt.to.1.107.1.
Item nullam aliam Ecclesiam æquè, ac Romanam ab omni fæce hæreseon cunctis retro temporibus liberam, & puram fuisse,& permansisse.to.1.107.1.

Walpolus.

Walpoli Angli inuicta constantia, ac tolerantia mirabilis in subeundis tormentis à Caluinistis Anglis illi pro Christi Domini fide crudelissimè illatis.to.1.266.1.
Walpolus, cùm torqueretur acerrimè, nihil aliud, præter Iesu nomen ex ore suo proferebat.to.1.266.1.
Nouo, & à sæculis inaudito crudelitatis genere à Caluinistis fuit laniatus, & peremptus.to.1.266.2.

Wandali.

Wandali Reges nullum permiserunt sine suo consensu nouiter institui, & erigi Episcopatum. to.6.461.1.
Wandali Africa potiti Ecclesiasticam disciplinam statim euertere ceperunt. to.6.233. 2.
Sub wandalica persecutione Carthaginensis Ecclesia, quasi vidua gemuit. to. 6. 235. 1.
Wandalorum ciectio ex Africa facta fuit ante nouam Imperatoris Iustiniani dispositionem.to.6.250.1.
Sub wandalica captiuitate innumeræ Africæ Ecclesiæ erant suis orbatæ Pastoribus, & ministris; ac pristinus ille disciplinæ Ecclesiasticæ vigor perierat, qui sub S. Cypriani, & aliorum temporibus floruerat. to.6.329.2.
Plurimæ sacræ Virgines à barbarica Wandalorum violentia fuerunt oppressæ, & desloratæ.to.6.330.2.
Wandali Ariani insignem Fausti Basilicam multis insignitam Sanctorum reliquijs porcorum, & caprarum multitudine replecerunt, & prophanarunt. to. 6. 339. 2; & seq.
Wandalorum Rex Hunnericus omnesEpiscopos Catholicos ex Africa expulerat. to. 6. 339.2;& seq.
Post eiectos wandalos Episcopi,qui redierunt ad suas Ecclesias, primitias Domino consecrarunt, & vniuersali totius Africæ Synodo coacta ad Ioannem II. Pontificem literas miserunt, quibus miserabilem illarum Ecclesiarum statum ingemuerunt. tom. 6. 339.2;& seq.

Wicclefff.

Wicclef sententia, quòd Romana Ecclesia non sit suprema inter alias Ecclesias, damnata fuit à Martino V. Pontifice. tom. 9. 580.211.
Wicclef docuit Romanum Pontificem non habere iurisdictionem temporalem. to. 9. 672.2;& seq.
Post Vrbanum VI. non admisit alium verum Pontificem, quia negabat Martinum V. esse Papam legitimum, quoniam ab illo

damnatus fuerat. tom.9. 728.2.

Wiccleff asseruit Ecclesiam Romanam esse Sathanæ synagogam, adeoque veram fidem catholicam amisisse; & Papam non esse proximum, & immediatum Christi Domini Saluatoris Vicarium. tomo 10. 215. 2.

Wiccleff, & eius sectatores omni conatu in Romani Pontificis auctoritatem insurrexerunt.to.10.304.2.

Wiccleff, quem secuti sunt Lutherani, & Caluinistæ, docuit Romanum Pontificem non minùs, ac quemlibet alterum hominem, cui æqualem tribuit auctoritatem, errare posse in canonizatione Sanctorum. to. 10. 489.2.

Wiccleff, & Ioannes Huss docuerunt Religiones à Diabolo fuisse introductas. tom. 10. 500.1.

Wiccleff, Ioannes Huss, & Hieronymus Pragensis Eucharistiæ mysterium violare ausi sunt, propterea eorum impietas in Concilio Constantiensi ab Ecclesia fuit solemniter damnata.to.4. 245.1.

Wiccleff, eiusque Sectator Laurentius Valla negarunt nostram voluntatem liberam esse in eo, quod attinet ad rectè agendum, & Diuinis præceptis obtemperandum, solùm in rebus temporalibus libertatem concedentes. to.4. 245.2; & seq.

Wiccleff aliquando confessus fuit S. Matrem Ecclesiam Catholicam Romanam vniuersalem per totum Orbem diffusam à B. Petro Apostolorum Principe fundatam, & vsque modo continuatam fuisse. tom. 5. 22. 2.

Illius horrendæ blasphemiæ, & turpia conuicia in sanctos Patres.to.5.68.2;& seq.

Docuit Ecclesiam constare ex solis prædestinatis, non prædestinatos autem ad Ecclesiam Dei non pertinere.to.18.31.2.

Primus omnium hæreticorum asseruit Romanum Pontificem esse Antichristum. to. 18. 572. 2; & seq.

Wiccleff suam summam perfidiam ostendit, quia instar Herodis Ecclesiam Dei decollare conatus fuit. to.20.267.1.

Dixit quosdam Romanorum Pontificum verisimile esse fuisse Diabolos. tom. 20. 267. 3.

Asseruit non posse ex Scripturis deduci Petrum fuisse Caput totius Ecclesiæ. tom.20. 268. 8.

Docuit probabile esse, quòd Christus Dominus omnibus Apostolis dederit potestatis plenitudinem ad soluendum, & ligandum, & faciendum quodlibet officium Prælati in Ecclesia militante; ac propterea Petrum non habuisse præ cæteris Apostolis excellentiorem potentiam, quatenus fuit Romanorum Episcopus.to.20.269.1.

Wiccleff hæresim Iouiniani suscitauit asserentis Ecclesiam ex æquo fundata fuisse super omnes Apostolos.to.20.270.4.

Docuit non fuisse necessarium propter perpendicularem Christi Domini residentiam super Cœlos aliquem vice illius, qui eius visibilem præsentiam suppleret, iam præferri fidelibus.to.20.271.9.

Insuper dixit potestatem Ecclesiæ non fuisse collatam Diuinitus à Christo Domino, sed ex electione humana, scilicet ex donatione Cæsarea quadrigentis pene annis post Christi Domini mortem.to.20.271.9.

Asseruit Paulum non esse Petro inferiorem, quia habuit potestatem in totam Ecclesiam, cæteris Apostolis in partem sollicitudinis assumptis, quia speciales prouincias sibi susceperunt. to.20.272.2.

Item dixit Iacobum Apostolum fuisse Petro prælatum, quia fuit Episcopus Hierosolymitanus, vbi Christus Dominus erat, antequam moreretur, Episcopus. to. 20. 275. 1.

Insuper docuit Petrum non simpliciter, sed humilitatis gratia cæteris Apostolis antelatum fuisse.to.20.277.1.

Præterea Petrum non fuisse personaliter, sed tantùm figuratiuè illam petram, supra quam fundata fuit Ecclesia. tom.20. 277. 1.

Item dixit fanum esse Catholico non concedere de Petro, nec de aliquo alio Christiano, quòd sit Caput alicuius Ecclesiæ; sed hoc, tanquam Domino proprium, Domino soli reseruare.to.20.279.1.

Ea verba dicta Petro: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*: dixit intelligenda esse solùm figuratiuè; quarenus Petrus dicebatur à petra, qui est Christus Dominus, super quem ædificata fuit Ecclesia.to.20.280.1.

Cum suo Magistro Wilelmo docuit Petrum nunquam Romæ fuisse, nec prædicasse; ideoque nec Romæ Episcopum fuisse, sed potius Paulum, qui Romæ fuit, & Romæ prædicauit.to.20.282.1;& seq.

Wiccleff multiplicando Capita Ecclesiæ sic impleuit Christi Domini, & Petri nauiculam, vt pene mergatur. to.20.286.1.

Dixit, quòd nullus sacerdotum præfigendus fuit toti Ecclesiæ præter Christum Dominum; sed quicunque in sinceritate foret vitæ perfectior, ille eo ipso esset Vicarius Christi propinquior.to.20.287.3.

Simul cum Rogaristis Deum præficere mundo abscondito, qui sine superbia, & sine strepitu verborum, & maioritatis contemplatione plus prodest Ecclesiæ. tom. 20. 287. 3.

Wiccleff asseruit totum Caput Ecclesiæ, & totum Corpus Ecclesiæ esse absconditum, & immanifestum; & totum in fornace fouere incognitas latebras; ideirco Capitum Ecclesiæ successio in Ecclesia non datur. tom. 20.288.1.

Item docuit, quòd nec Imperator, nec Ecclesia vniuersalis; imò nec ipsemet Deus de sua potentia absoluta potest efficere, quòd ex eo, quòd qui succedit post Petrum in facie Ecclesiæ Romanus Episcopus, vel Papa, eo ipso sit Caput, vel pars Ecclesiæ, cui sit necessariò obediendum. to. 2. 288. 2.

Insuper docuit, quòd Deus non promisit, quòd quicumque successerit Petro in officio Pastorali Romæ, sit Caput Ecclesiæ.to. 2.288.2.

Negauit Episcopum Ecclesiæ Romanæ capitaliter præeminere super omnes alios Episcopos, sicuti Christus Dominus fuit super omnes suos Apostolos.to.20.293.1.

Wic-

Wiecleffi horrenda blasphemia in Romanum Pontificem eructaea, quem abominationem desolationis noo erobescic vocars. to. 20. 293. 1.

Wicceff negans Romanæ Sedis eminentiam super alias Ecclesias ascendir cathedram pestilentiæ. to. 20. 293. 2.

Item dixit constare de fide; quòd potestas, quam Papa exercet, fuit à potestate Cæsarea, nec habere fundamentum in Scriprura, oisi deriuetur ironicè ex illo Luc. 22. *Reges gentium dominantur &c.* to. 20. 296. 1.

Item docuit eminenriam Sedis Romanæ in dispositionem causarum maiorum emanasse de Cæsare. to. 20. 299. 7.

Simul cum suo magistro Wilelmo Christum Dominum, in quanrùm erat homo mortalis, non habuisse iurisdictionem coactiuam, quia non habuir diuirias, nec diuitum adiutorio vsus est; & sine diuitijs, ac sine adiutorio habentium diuitias iurisdictio coactiua exerceri uon potest; & ideo nec Papam habere vittutem coactiuam, quia nequit esse ChristoDoniloo potentior. to. 20. 299. 1.

Wiccleff iactauit se plenè habere sensum Domini, qnem necesse fuit ipsi assistere totum, quòd secit confirmando; & quòd Christus Dominus ei fuit in moribus similis, sicut & erir in die iudicij. ro. 20. 299. 1.

Dixit potestatem, quæ fingitur à Papa, esse fictam, & ad seducendos subdicos diabolicè introductam. ro. 20. 300. 1.

Item docuir Papam, qui oon sequitur Christum Dominum, & Pettum iu moribos, eis noo succedere io potestate. to. 20. 302. 1.

Item quòd Deus non promisit, quòd quicunque in officio Pastorali Petro successerit, gaudebit dignitate, vt sit capot Ecclesiæ. ro. 20. 302. 1.

Wiccleff Paganotum errorem, & Antiochi, ac Alexandri idololatrarum opinionem defendir; & fouit, cùm dignitatem Papalem asseruit ex vitæ moribus esse existimandam, & ex operibus desumendam. ro. 20. 302. 3.

Item esse ridiculum asserete, qoòd Papa sit summos Pontifex, & quòd Christus nec in Petro, nec in alio talem approbauit dignitatem. to. 20. 303. 3.

Insuper negauie Papam appellandum esse sanctissimum; quia non est reuelatum, ao sie prædestinatus, vel reprobus. to. 20. 304. 1.

Item asseruit Papam iniustè sibi vendicasse nomen Beatissimi, & quòd sir ptimus in discubitu. ro. 20. 307. 1.

Item dixit Papam, & Cardinales non fuisse ordinatos à Christo Domino, sed per diabolum fuisse ioteoductos. tom. 20. 309. 1.

Item quòd hoc oomen *Papa*, cùm sie termious extra scripturam, videtur, quòd in dotatione Ecclesiæ præsumpta sit innentum per Cæsarem; & sic nimis salubre foret Ecclesiæ, quòd non forent Papæ, vel aliqui Cardinales. ro. 20. 309. 1; & seq.

Docuit summam infideliratem esse Papæ electionem à Cardinalibus factam comprobare. to. 29. 312. 1; & seq.

Insuper asseruit Cardinales esse diabolos incarnatos, & earum electiones non esse dignas memoria. to. 20. 312. 1.

Cardiualium electionem damnauit, quia sine errore non sufficiunt ad eligendum bonum Papam. to. 20. 313. 3.

Item dixit Papam non esse secundùm se sufficientem ad eligendos sibi Cardinales loco Apostolorum. to. 20. 313. 6; & seq.

Item docuit Papæ electionem Diuinæ prouidentiæ esse relinquendam, & potiùs prædicationem, & orationem esse amplectendam humiliter. to. 20. 314. 1.

Asseruit Papæ electores debere cognoscere, quem hominem Christus Dominus ad Ecclesiæ ædificationem elrgerit. to. 20. 314. 1.

Item Papæ electionem noo esse faciendam, sed Apostolorum exemplo io electione Matthiæ pet sortes esse scrutaodam. to. 20. 315. 5.

Docuir Romam non esse locum aptum Christi Domini Vicario, qnia sicut Cæsar priùs infideliret perdidit vitas corporum martyrum Christi Domini; ita Papa perdit vitas animarum; & quia Cæsar, qui Papam dotauit, resedit in illa villa contra legem, quam Christus Domious suis Apostolis præcepit, & ordinauit. tom. 20. 317. 1; & seq.

Item asseruit Papam nullo modo Romæ debere Sedem *habere; quia Roma* est principalis locus, in quo sæculum regnar in terris; Papa autem à sæculo, sicut Christus Dominus, debet elongari; ideo potiùs Bethleem, vel Hierusalem debet eligere. to. 20. 318. 3.

Item dixir, quòd cùm Christus Doojinos occisus fuerit extra portas Hierusalem, teliquit maiorem sanctitatem, vt illic resideat eius Vicarius. to. 20. 319. 5.

Item Papam in omnibus suis actiooibus, vt coronando Cæsarem, conferendo Episcopatus, & alias dignitates, ac beneficia, concedendo priuilegia, & indulgenrias oon quærere, nisi gloriam mundanam, & proprium lucrom. to. 20. 321. 1; & seq.

Item negauir Papam posse concedere priuilegia; oam illa opera, ad quæ priuilegia cooceduntur, sunt vtilia; & sic possunt absque Papæ licentia fine periculo fieri; vel sunt oociua, & sic nequeunr à Papa dispensari, vt fiant. to. 20. 323. 2.

Wiccleff dixit Græcos diuisos esse à fidelibus nomine tenus; Latinos autem Ecclesiæ filios esse maniacos diuisos à fidelibus Græcis, & à fide Domini Nostri Iesu Christi, secutus Iulianum Pelagianum, qui Maniacos vocanit Occidentales Episcopos. to. 20. 327. 1.

Item asseruit Occidentalem plagam, quia sequitur Ecclesiam Romanam, esse Maniacam. to. 20. 328. 3.

Irem dixir obediendum esse Papæ, & coicumque Prælato Cæsareo, in quantùm docet fidem Christi Domini, & virturea; & sic etiam diabolo incarnato obedire tenentur omnes Catholici. to. 20. 330. 1.

Item ex dissensione Pontificum circa Papatum magoum bonum Ecclesiæ prouenisse; quia iam visa debilitate Antichristi con-

fortau-

fortantur fideles ad promulgandas multas sententias Euangelicas, & ad veritatem sequendam. to. 20. 330. 1; & seq.

Wicceleff in hoc habuit magistrum Iulianum Ecclanensem asserentem schisma inflictum fuisse Ecclesiæ Romanæ inter Damasum, & Vrsinum in pœnam, quia in præceptorem suum Pelagium sententiam damnationis edixerat. to. 20. 330. 2.

Item dixit, quòd superbia, & cupiditas Romanorum Pontificum, qua alijs præsidere, & præeminere cupierunt, fuit in causa, quare Græci à Latinis fidelibus fuerint segregati, & diuisi. to. 20. 331. 3; & seq.

Item docuit Romanum Pontificem non posse alios de hæretica prauitate conuincere; quapropter Curiam Romanam, quæ hoc facere præsumit, mysticè esse castellum, quod est contra Christi Domini Apostolos Matth. 21. to. 20. 333. 1.

Wicceleff secutus fuit veterum hæreticorum consilium asserentium non esse obediendum, nisi bonis Prælatis. tom. 20. 333. 2.

Hanc hæresim didicit à Maximianistis hæreticis reijcientibus Papam Melchiadem, quia Cæcilianum Carthaginensem absoluerat, quem ipsi falsò damnauerant; ob quod asserebant non esse obediendum Melchiadi. to. 20. 334. 5.

Item didicit à Pelagianis per Iulianum Ecclanensem Episcopum vocantibus Zosymum Papam præuaricatorem, quia contra Cælestium suæ hæreseos patronum præcipuum tulerat damnationis sententiam. to. 20. 335. 6.

Eius mendacium, quo attribuit Catholicis sententiam asserentem posse Papam in omni lege, & etiam in lege Dei dispensare, imò totam Dei legem, & omnes fidei articulos tollere, & cuncta talia immutare, & innouare. to. 20. 336. 2.

Asseruit Papam nullam penitus habere potestatem ad determinandas veritates Catholicas, nec ad refellendas hæreticas. to. 20. 337. 2; & seq.

Dixit maiorem inter omnes blasphemias, quæ vnquam de Antichristo irrepserunt, esse, quòd Romanus Pontifex, præsertim in materia fidei, non possit peccare; ob quam blasphemiam Ecclesia Romana à Christi sequela declinauit. tom. 20. 339. 2.

Conatus fuit arguere lenitatis Ecclesiam Romanam, quia Ecclesia vniuersalis fatetur Romanam Sedem semper in fide incorruptam hucusque mansisse, determinasse veritates credendas, & debellasse hæreticas prauitates. to. 20. 339. 2.

Illius sophisma de sensu composito, & de sensu diuiso, & argumentum ridiculum contra infallibilem in controuersijs fidei Romani Pontificis auctoritatem. to. 20. 340. 4; & seq.

Wicceleff dixit Romanum Pontificem esse Antichristum, specialem procuratorem diaboli, qui per mendacia perditionem, & damnationem animarum contra Christum Dominum continuò procurat; nam Christus fugijt sæculariter dominari, & fuit humilis, & pauper; Papa autem ad similitudinem Antichristi appetit dominari, & fieri diues. to. 20. 341. 1.

Docuit Ecclesiam ob copiam temporalium bonorum, quibus potitur, ineptam esse ad Cœli gloriam. to. 20. 342. 3.

Asseruit Papam dogmatizare contra Christum Dominum, qui docuit tam vita, quàm verbis honorem mundanum, & bona hæc temporalia à fidelibus esse fugienda; Papa verò dimissa Christi Domini doctrina docet esse amplectenda. to. 20. 342. 3.

Dixit Christum Dominum sibi rationabiliter limitasse locum iurisdictionis in Iudæa; Papam verò velle extendere suam iurisdictionem in totum terrarum Orbem habitabilem, dum lucrum sibi saperet, imò per infinitum vacuum. to. 20. 344. 1.

Item asseruit Christum Dominum venisse Hierosolymam super asinam sine sella; Papam verò habere Cardinales, & familiam nimis superfluam ad onus Ecclesiæ habentem splendidas sellas, & tandem mouere Cæsares ad ducendum sibi frænum; & postmodùm sedendo in solio admittere magnos, & dignos fideles ad osculandos sibi pedes. to. 20. 345. 3.

Item, quòd si non esset Papa, nec Cardinales, nec Prælati Cæsarei, Christus Dominus perpendiculariter existens in Cælis super iustos presbiteros daret illis potestatem ad Sacramentum Confirmationis, & Ordinis, ad benedictionem Chrismatis, & ad consecrandas Ecclesias; & sic magis prosperaretur Ecclesia. to. 20. 348. 1.

Insuper asseruit Romanum Pontificem vexare fideles, eos citando ad quemcunque locum, vbi eum esse contigerit; & in hoc differre à Christo Domino, qui citat solùm ad beatitudinem; ipse autem citat ad infernum posito, quòd eius Spiritus sit in inferno eo tempore, quod ipse limitat ad comparendum. to. 20. 352. 1.

Dixit esse summam blasphemiam asserere, quòd Clerus virtute passionis Christi Domini, qui fuit pauper, & humilis, debeat tori sæculo dominari, annuos redditus numeratæ pecuniæ, & possessiones immobiles possidere. to. 20. 353. 1.

Item asseruit, quòd Christus Dominus, qui promisit fidelibus, quòd maneret cum ipsis vsque ad sæculi consummationem, voluit perpetuò sine Vicario in terris residere in cælestibus; vt fideles aspirando ad cælestia ponant suam affectionem tantùm in Christo. to. 20. 354. 1.

Wicceleffi argumentum inane, & ridiculum, quo infert Petrum non fuisse capue militantis Ecclesiæ. to. 20. 354. 1.

Docuit auctoritatem iudiciariam, & magisterium fidei, & morum esse quidem in Ecclesia, non tamen in vno solo Capite visibili, quod est Papa, sed in foro, & iudicio priuato vniuscuiusque fidelis. tom. 20. 360. 1.

Negauit Romanum Pontificem habere tantam auctoritatem, vt non possit errare in definiendis veritatibus fidei, morum, & religionis inter populum Christianum exortis. to. 20. 388. 1.

Asseruit maximam Christo Domino contumeliam, & iniuriam irrogari, si aliud vel

cum ipso, vel sub ipso caput visibile Ecclesiæ constituatur; & hanc Wiecleffi sententiam secuti fuerunt Caluinistæ, & Lutherani. to.20. 510.1; & seq.

Wiecleff in epistola ad Vrbanum VI. confessus fuit Papam esse summum Christi Domini in terris Vicarium; & Ecclesiam Romanam vniuersalem per totum Orbem diffusam in Apostolicis Sedibus à B. Petro Apostolorum Principe fuisse fundatam. tom.5. 22. 2.

Wiecleffi, & aliorum hæreticorum recentium blasphemiæ, & conuicia in sanctos Patres. to.5. 68. 2.

Simul cum Waldensibus, & alijs hæreticis omnem prorsùs auctoritatem à Principibus, & omnem obedientiam à subditis ademit asserens obedientiam simul stare non posse cum libertate Euangelica; ac propterea nullum penitus superiorem inter Christianos esse posse, quæ fuit hæresis Libertinorum. to.5. 90. 2; & to.15. 270. 2.

Negauit potestatem canonizandi Sanctos esse in Ecclesia, quæ sæpissimè fuit decepta à testibus. to.8. 620. 1.

Dixit Sanctos, qui admiserunt possessionem rerum temporalium esse damnatos. to.20. 417.1.

Damnatus fuit in Constantiensi Concilio, quia blasphemauit animas S.P. Augustini, S. Benedicti, & S. Bernardi in inferuo esse torquendas, si in fine vitæ de institutis ab ipsis Ordinibus non pœnituissent. tom.3. 493.2.

Dixit peccatum mortale dignitatem Episcopalem omnino delere, & auferre. to.1.332. 2; & to.19.102; & 381.1; & seq.

Asseruit Romanam Ecclesiam solùm à temporibus Constantini Imperatoris trecentis annis post Christum incepisse. tom. 3. 8. 1.

Eius vigesimus septimus articulus in Concilio Constantiensi damnatus; quòd scilicet non sit apparentiæ scintilla debere esse vnum caput in spiritualibus regens Ecclesiam, quod cum ipsa visibiliter conuersetur. tom. 3. 449. 1; & seq; & tom. 9. 645. 2.

Dogmatizauit clericos ex dementia operam nauare studio decretalium, vt studio apocryphorum; voluit enim statuta Papæ à fidelibus non esse obseruanda, sed negligenda. to.19. 104. 2.

Illius tertiusdecimus error damnatus in Concilio Constantiensi, quòd scilicet Papa non est manifestus, & verus Petri in Episcopatu successor. to.9. 645. 2.

Docuit Romanum Pontificem non habere maiorem auctoritatem, quàm Reges, imò minorem; quia Reges sunt Vicarij Christi Domini, vt erat Rex; Papa autem est Vicarius illius, vt erat sacerdos; Christus Dominus autem potiori iure fuit Rex, quia natus fuit ex familia Dauid de Tribu Iuda; quàm sacerdos, quia non fuit ortus ex Tribu Leui de familia Aaronis. to.9. 672. 2; & seq.

Asseruit viuendum esse proprijs legibus more Græcorum, nec vllum admittendum esse Pontificem. to.9. 728. 2.

Item dixit non esse de necessitate salutis credere Ecclesiam Romanam esse super alias Ecclesias, quæ propositio damnata fuit à Martino V. in Constantiensi Concilio. to.9. 580. 211.

Wiecleff hæres fuit hæresum Waldensium, seu Pauperum de Lugduno. to.8. 725. 2.

Asseruit quenlibet tyrannum posse, imò debere licitè, & meritoriè occidi per quencunque vassallum suum, seu subditum, etiam per clancularias insidias, vel subdolas blanditias, aut adulationes, non obstante quocunque præstito iuramento, seu confœderatione facta cum ipso, etiam non expectata sententia, vel mandato cuiuscunque Iudicis. to.1. 332. 2.

Docuit Petrum secundùm vnam virtutem fuisse superiorem alijs Apostolis, Paulus verò secundùm aliam, & Ioannem secundùm aliam; non tamen ex hoc sequi ipsum fuisse generalem Ecclesię Magistrum. to.20. 277. 1; & seq.

Vuigoltus Episcopus.

Wigoltus Sigefrido Augustę Episcopo adhuc viuente per partium studia in Episcopatum subintroductus. to.6. 680. 2.

Furtiuè ad ordinationem ingressus per Sigefridum Moguntinæ Ecclesiæ Archiepiscopum ordinatus fuit Goslariæ in Saxonia. to.6. 680.2.

Non intrauit Augustam iuxta solemnem aliorum Episcoporum morem cum Cleri, & Populi suffragijs, sed cum hostibus eiusdem ciuitatis. to.6. 680.2.

Vtpotè fur intrauit in Ciuitatem cum furibus, & homicidis, atque raptoribus, vt raperet, mactaret, & prodreet. tom. 6. 681. 1.

Post Feriam quartam Cœnæ Domini accessit ad Altare Domini, & manibus sanguine, & iniquitate plenis præsumpsit sacri Chrismatis consecrationem sibi vsurpare. to.6. 681.1.

Completo officio infirmari cepit, & post aliquot dies cum magno tormento vitam finiuit. to.6. 681. 1.

Anno millesimo octogesimo nono defunctus est Augustæ. to.6. 680. 2.

In Cœnobio S.Magni obijt, & illic fuit sepultus. to.6. 681.1.

Vuilfridus Eboracensis Episcopus.

Wilfridi, & Colmanni disputatio coram Osiri Saxonum Rege. to.17. 511. 2; & tomo 7. 113.1.

Regnante Egfrido pulsus fuit ab Episcopatu, & Romam iuit. to.17. 511. 2.

Wilfridus Eboracensis Apostolicam Sedem in sua causa, appellans, & absolutus, & cum alijs Episcopis centum viginti quinque in Synodo tanquam in iudicij Sede constitutus pro omni Aquilonari parte Britanniæ, & Hyberniæ Insulis fidem Catholicam confessus fuit. to.17. 512. 1.

Wilfridus docuit, quòd non sequi decreta Sedis Apostolicæ, imò Ecclesiæ vniuersalis ex sacris literis confirmata peccatum est. to.7. 113.1.

Wilfridus Episcopus S. Ecclesiæ Eboracenæ Legatus venerabilis Synodi per Britanniam constitutæ interfuit Synodo Romanæ Patriarchali coactæ à S.Agathone. to.6.165. 1.

Vita-

Vitakerus hæreticus.

Vitakerus somniauit Ioannis II. opinionem de Visione beata habenda solùm post diem Iudicij ab animabus iustis fuisse definitam contra hæreticos Arabicos. tom. 8. 483. 1.

Vitakerus dixit Papam cum Cardinalium consensu definiuisse animam rationalem mortalem esse. to.8. 404. 1.

Item S.Petrum abnegasse fidem, & à veritate Euangelij aberrasse cum gentibus cibum capiendo. to.8.837. 1.

Item Papam definientem de Sede posse in hæresim incidere. to.8. 445. 1.

Item Pontificem in veteri lege non habuisse priuilegium infallibilitatis. tom. 8. 502 2.

Item dixit vocem *petra* significare lapidem, vel saxum; vnus autem lapis, vel saxum quomodò potest esse Ecclesiæ fundamentum? to.8. 412. 1.

Item Christum Dominum locutum fuisse de præsenti: *Tu es*; non in futuro: *Tu eris*; vnde non fecit petram, aut testatus est petram, imò priùs nomen *Petrus* inditum erat Marci 3.to.8. 412. 2.

Vitakerus clamat vocum esse verbum Dei. to.8.438.2.

Item asserit Tertullianum dicere, quòd Zephyrinus Papa approbauit prophetias Mōtanistarum. to.8. 439. 1.

Item affirmat, quòd si Papa potest esse idololatra, potest esse quoque hæreticus, & qui exteriùs idololatrare potest externo actu, potest talis effici interno actu mentis.to.8. 440. 1.

Eius calumnia in Innocentium I. Pontificem circa baptismum paruulorum. to. 8.442. 2.

Item eius calumnia in Anastasium II. Pontificem clamando fuisse Nestorianum. to. 8. 449.2.

Item in Nicolaum I. Pontificem, quòd ad consulta Bulgarorum sustulerit formam baptismi à Christo Domino institutam. to.8. 456.1.

Item in Stephanum Papam, & eius acta circa Formosum. to.8. 457. 1.

Item in Ioannem XXII; quòd negauerit futuram vitam, & carnis resurrectionem. to. 8. 461.1.

Item ait EcclesiamRomanam mutasse doctrinam. to.8. 756. 1.

Vuitembergenses hæretici.

Witembergenses hodie fatebantur se nescire, quid cras erant credituri. tomo 1. 138. 1.

Vulgata editio.

Wlgata editio facta fuit sub Gregorio Magno ad tollendam, quæ exorta fuerat in Diuinis officijs diuersitatem. to.1. 234. 1.

Wlgata editio Scripturæ ex D. Hieronymi translatione, & emendatione accuratissimè consultis originalibus Græcis, & Hebræis facta est. to.20. 408. 1.

Wlgatam editionem imprimi posse absque facultate,& approbatione superiorum prohibuit Concilium Tridentinum, vt in sua puritate perpetuò permaneret. to.20.408. 1.

Wlgatam editionem à nullo posse Typis mandari, nisi priùs habito exemplari in Typographia Vaticana impresso præcepit Clemens VIII. to.20. 409. 1.

Wlgatam editionem non esse correctiorem, & emendatiorem cæteris alijs editionibus temerarium est. to.20. 409. 1.

Wlgatam editionem habere in aliqua sui parte aliquem defectum, non spectantem tamen ad doctrinam,& mores, potest impunè affirmari. to.20. 408. 1.

Wlgata editio quomodò pro anthentica sit ab omnibus suscipienda? tom.1. 235. 1; & seq.

Wlgatam editionem Latinam Sixtus V. Pontifex euulgandam esse curauit. tom.1.235. 2.

Wlgatam editionem à D. Hieronymo partim proscriptam, partim emendatam continere doctrinam Diuinam, esseque concordem Scripturæ à sacris Auctoribus dictante Spiritu sancto traditæ dubitare non licet. to. 13. 147. 2.

Wlgatam editionem etiam nunc posse per Hebraicos, & Græcos Codices, tanquam per fontes emendari quantum ad id, quod pertinet ad sententiam,non est asserendum. to.13. 148. 1.

Vulgus.

Wlgus indisciplinatum, & ineptum est, vt io rebus maximis ferat iudicium. to. 4. 697. 24.

Wlgo, & imperita multitudine nihil stultius est, cui nihil sapiens esse potest. tom. 20. 486. 1.

Vulpes.

Wlpes est animal plenum fraudis, foueam parans, & in fouea semper latere desiderans. to.14. 344. 1.

Wlpibus comparantur hæretici, & schismatici, qui alios conantur decipere. tom. 14. 344.1.

Wlpes paruulæ exterminantes vineam ex præcepto Domini sunt capiendæ; hæretici nempe, qui Ecclesiam Dei vastare conantur. to.14. 344. 1.

Wlpium caudis Sampson faces alligauit, & eas dimisit in messes alienigenarum,sic hæretici conantur fructus alienos incendere. to.14. 344. 1.

Wlpi comparati fuerunt Herodes, & Pseudoprophetæ, qui fraudulenter cælant suos errores. to.14. 344.1.

Wlpium caudæ, & non pedibus alligatæ fuerunt faces;quia finis hæreticorum erit ignis gehennæ. to.14. 344.

Vultus.

Wltus exterior semper indicat, & manifestat interiorem animi affectum, qui sæpe in corpus redundat. to.2. ex Alano. 1. 1.

In vultum transfunditur gaudium, quando illud cor nequit pro illius magnitudine continere. to.2. ex Alano. 1.2.

Vuolfangus hæreticus.

Wolfangus Musculus hæreticus in locis communibus titulo de Ecclesia docuit Romanum Pontificem esse Antichristum. to.18. 572.2.

Wolfangi Musculi, & Magdeburgensium impudentia de non dedicandis Ecclesijs.to.2. ex Alano. 21. 2; & seq.

Non ex errore,sed ex malitia deprauauit Ca-

nonem afferentem non posse absque Romani Pontificis consensu Synodum haberi; quorum verborum loco posuit Ecclesias dedicari. to.2. ex Alano. 22. 1.
Wolfangus eò maiorem reprehensionem meretur, quia in translatione Græcorum exemplarium protestatus fuit se omnia bona fide, vt reperijt, vertisse. to.2. ex Alano. 23. 1.
Wolfangus adulterauit, & violauit sacros Canones, vt Romanos Pontifices innocentissimos, & sanctissimos incessaret, & blasphemijs afficeret. to.2. ex Alano. 23. 1.
Asseruit Antichristum iam venisse paulò post tempora S.Bernardi; quod infulsè deduxit ex quodam textu eiusdem S.Bernardi.to.1. ex Tannero. 28. 180.

Vuormatiensis Conuenticulus.

Wormatiensis Conuenticulus ad instantiam Henrici IV. coactus S. Gregorium VII. Pontificem deponere, & degradare ausus fuit. to.6. 648.2.
Wormatiensis Conuenticuli Legati Romam missi fuerunt statim capti à Romanis, & dirè affecti; sed S. Pontificis clementia fuerunt ab eorum manibus erepti, & liberati. to.5. 757.1.
Wormatiensi Conuenticulo vix quatuor Episcopi interfuerunt teste Mariano Scoto in Annalibus anno millesimo septuagesimo septimo. to.5. 96. 1; & seq.
Qui subscripserant iniquæ abnegationi Pontificis, postmodùm pœnitentes literas ad S.Pontificem dederunt, quibus veniam postularunt. to.5. 96. 2.

Vxor.

Vxor participat omnia sui viri priuilegia. to.9. 34. 156.
Vxor, si non potest cohabitare cum marito sine contumelia Creatoris, non est viro subiecta. to.9. 429. 56.
Vxor potest dimittere virum, si eam scandalizat loquendo de scandalo proueniente ex hæresi, & ex infidelitate. tomo 9. 450. 179.
Vxori alligatus non potest quærere solutionem. to.14. 309. 2.
Vxoris bonæ qualitates ab Apostolo Paulo descriptæ. to.14. 310. 1; & seq.
Vxoribus tria debent mariti præcipuè, scilicet cibum, vestem, & horam. tomo 14. 310. 2.
Vxori non licet virum suum dimittere etiam ob fornicationem, & alteri viro copulari; sed debet manere innupta, vel reconciliari viro suo. to.14. 460. 2.

X

XANTIPPVS EPISCOPVS.

Xantippus fuit Tigisensis, non Tagastensis Episcopus. to.6. 287. 1.
Lis inter Xantippum, & Victorinum fuit de primatu Numidiæ. to. 6. 287. 1.
Xantippus Episcopus primæ Sedis Numidiæ, sic scribitur aliquoties in Africanis Synodis. to.6. 287. 2.
Xantippus habuit aduersarium Victorinum Episcopum, ideo non fuit ab eo in Tractoria ad Synodum illius nomen scriptum. to.6. 287.2.
Xantippus debuit primùm inscribi in Tractoria, quia fuit senior totius Prouinciæ. to.6. 287. 2.
Ad Xantippum Numidiæ Primatem Tigisensem Episcopum appellauit quidam Patochus Diœcesis Hipponensis remotus ab officio præsbiterij à S.P.Augustino, quia in vigilia Natiuitatis Domini ieiunium violauerat, & apud infamem fœminam sine clerico teste prandere, cœnare, & dormire præsumpserat. to.6. 292.1.
Xantippus inclinans præsbiterum reparare abstinuit, quia S.P.Augustinus protestatus fuerat reparationem, si à Xantippo fieret, nunquam à se fore admittendam. tom. 6. 292. 1.

S. Xauerius.

S. Xauerius patrauit plurima miracula.to.10. 77.1; & seq.
Eiusdem calamitates propter Deum fortiter toleratæ. to.10. 77.1.
Crucem in aquis delapsam cancer illi reportauit. to.10. 78. 1.
Fuit suscitator plurium mortuorum. to. 10. 78. 1.
Eius corpus mirabiliter seruatum illæsum deportatum ad vrbem Malacensem illam à contagio liberauit. to.10. 78.1.
Terræmotus concutiendo Insulam Mauri illius aduentum ad vrbem notificauit.to.10. 78. 1.
A Paulo Tertio summo Pontifice ad Indias Orientales missus fuit. to.10. 77. 1.
Alia plura miracula mirabiliter patrauit. tomo 10. 79. 1; & seq.

Xiphilinus Patriarcha.

Xiphilino Patriarchæ Constantinopolitano dicata fuerunt commentaria super Canones à Theodoro Balsamone Patriarcha Antiocheno. to.10. 394. 1.

Xistus I. Papa.

Xisti I. Papæ epistola de appellationibus ad Sedem Apostolicam. to.19. 594. 2.
Xistus I.Papa à S.Maximo Taurinensis dictus fuit, summus Domini Sacerdos, Ecclesiasticorum membrorum caput validum.to.1. 48. 1.

Xistus II. Papa.

Xisti II. Papæ epistola ad Gratum Episcopum, qua ei notificat licitum esse in causis grauioribus ad Sedem Apostolicam appellare. to.19. 595. 1.
Xisti II. Papæ epistola ad eundem Gratum Episcopum asserentia maiores causas ad Romanam, & Apostolicam Sedem esse referendas. to.19. 594. 1.
Xistus II. Papa fatetur Papæ infallibilitatem. to.10. 317. 1.

Xistus III. Papa.

Xistus III. Papa electus fuit Pontifex anno Domini quadringentesimo trigesimosecundo. to.3. 692. 2; & 705. 2.
Xistus III. Papa docet summum Pontificem Romanum esse infallibilem. tom.10. 331. 1.
Xistus III. Papa in causa Idduæ Smyrnensis Episcopi, qui inter cæteros Patres adfuit Ephesino Concilio. to.6. 216.1.

Xiſtus III. Papa excommunicauit Pelagium, & Cæleſtium Hæreticos. to.6. 256. 2.
Xiſtus III. Papa comparatus fuit Moyſi. to.6. 408. 1; & 410. 1.
Xiſtus III. Papa quid præſtiterit in negotio appellationis Euthetij Thyaneoſis, & Helladij Tharſenſis? to.6. 41t.t.
Xyſtus III. Papa depoſuit Poliehronium Patriarcham Hieroſolymitanum miſſo Hieroſolymam Leone, qui tunc Diaconus erat Eccleſiæ Romanæ, & poſteà ſummus Pontifex creatus fuit. to.18. 22. 1.
Ad Xiſtum III. Pontificem appellarunt Orientales Epiſcopi aduerſùs Sacroſanctum Epheſinum Concilium. com. 6. 407. 1; & ſeq.
Xiſtus III. Papa quomodò antiquitatis ſeruator fuerit contra Neſtorium, & Pelàgium? to.1. 179. 2.
Xiſtus III. Papa Cæleſtini ſucceſſor Iulianum Pelagiani erroris aſſertorem damnauit. to.1. 302. 1.
Xiſti III. Papæ pro fide Catholica tuenda zelus. to.1. 302. 1.
Liber Periarchoo Origenis ſub nomine Xiſti III. Papæ à Ruffino fuit editus. tom.1. 362. 1.
Fuit damnatus ab Innocentio ſummo Pontifice. to.1. 362. 1.
Xiſti III. Papæ epiſtola ad Cyrillum Alexandriæ Epiſcopum de Eccleſiæ vnitate. to. 3. 692. 2.
Xiſti III. Papæ epiſtola ad Ioannem Antiochenum Epiſcopum. to.3. 705. 2.
Xiſti III. Papæ epiſtola ad Neſtorium, vt cum ad Eccleſiæ ſinum reuocaret. to.10. 331. 1.
Xiſtus III. Papa à quodam Baſſo crimioatus, & iniuſtè perſecutus fuit, & ſe purgauit. to. 4. 215. 1.

Xiſtus IV. Papa.

Xiſtus IV. Papa primùm per Synodum Complutenſem, deinde per ſe damnauit Articulos cuiuſdam Petri Oxonienſis, quorum articulorum vnus erat; Eccleſiam vrbis Romanæ errare poſſe. to. 2. ex Adolpho. 55. 1. & to.1. ex Taonero. 40. 252.
Xiſtus IV. Papa à Bernardino Iuſtiniano Principe Venetorum Legato in Oriente appellatus fuit primus Paſtor, ſummus Sacerdos, Petri ſucceſſor, Chriſti Vicarius, cui dilectiſſima Chriſti ſponſa totius Orbis Eccleſia commiſſa, omni cultu venerationis proſequendus. tomo 1. 52. 1; & ſeq.
Item appellatus fuit ab Alberto Veſprimen; & Ioanne Thurz Regis Hungarorum, & Boemorum Oratoribus vniuerſæ Chriſtianæ dignitatis Princeps, atque Moderator, veriſſimus Chriſti Ieſu Vicarius, Chriſtianæ Reipublicę Pater, & Pontifex maximus. to.1. 53. 1; & ſeq.
Item à Roderico de S. Ella dictus fuit Paſtor, Vicarius Chriſti ſuper Orbis terræ commune, ampliſſimumque domicilium, & ſuper omnes Chriſtianos filios conſtitutus. to.1. 53. 1; & ſeq.
Item à P. Thoma ex Capitaneis Ordinis Prædicatorum Regis Galliarum Oratore vocatus fuit Eccleſiarum Chriſti excellentiſſimus Princeps, totius Orbis moderator. to.1. 54. 1; & ſeq.
Xiſtus IV. Papa quatuor Cardinales ſumma cum poteſtate ad omnes Europæ Principes miſit, vt ipſos ad concordiam, pacemque adductos in Turcas impelleret. to. 20. 29. 2.
Xiſtus IV. Papa aſſeruit D. Catharinam Senenſem non habuiſſe viſibilia ſtigmata, ſed ſenſibilia, idèſt adducentia dolorem in locis vulnerum Chriſti Domini ea ſic petente, vt non apparerent. tom. 19. 285. 2; & ſeq.
Xiſtus IV. Papa Turcas claſſe in eos miſſa laceſſere non dubitauit, multaque alia pro ditione Eccleſiæ tuenda geſſit. to. 1. 471. 2.

Xiſtus V. Papa.

Xiſtus V. Papa æquiſſimè tenebat iuſtitiæ, & miſericordiæ æquilibria; probos miſericordiæ ſinu excipiendo, improbos directionis virga percutiendo, ita Eccleſiaſticæ Hierarchiæ dignitas confirmata, & aucta fuit. to. 21 ex Turrecrem. 63. 1.
Xiſti V. Papæ fama quas Regiones penetrauerit? to.2. ex Turrecrem. 63. 2.
Pro Xiſto V. Papa ad cæleſtia numina acclamatio. to.2. ex Turrecrem. 63. 2.
Xiſtus V. Papa vulgatam editionem Latinam emendatiſſimam vulgari curauit. tom. 1. 235. 2.
Xiſtus V. Papa numerum Cardinalium præſbiterorum ad quinquaginta reduxit. to.4. 344. 10.
Xiſtus V. Papa quare Congregationem ad librorum expurgationem ex nonnullis S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus conſtituerit? to.1. 372. 1.
Xiſtinæ ſalutari Conſtitutioni etiam Clemens VIII. nouam aliam adiecit, Cardinales Congregationi præfecit, multiſque priuilegijs tantopere neceſſarium ad libros cenſendos officium amplificauit. tom. 1. 372. 1; & ſeq.
Xiſti V. Papæ Conſtitutio de Apoſtolorum liminibus ab Epiſcopis, Archiepiſcopis, & Primatibus viſitandis. to. 1. 437. 2; & ſeq.
Xiſtus V. Papa Congregationem, quam vocant Epiſcoporum, inſtituit. tom. 1. 449. 2.
Xiſtus V. Papa Italiam à prædonibus, & exulibus liberauit; claſſem triremium, quibus Mare Mediterraneum à pyratis purgaret, inſtruxit; ingentiaque bona Eccleſiæ propagauit. to.1. 471. 2.
Xiſtus V. Papa Gregorio ſuccedens latrocinia ſuſtulit, Annonæ charitatem ſubleuauit, mores emendauit, vias nouas in vrbe ſtrauit, Ædes Lateranas magnificentiſſimè reſtituit, aquas vberes, & ſalubres in vrbem induxit &c. to.1. 477. 1; & ſeq.
Item Bibliotheca Vaticana ab ipſo magnificentiſſimè fuit ædificata; Apoſtolorum Petri, & Pauli ſigna ex ære inaurato in cochlidibus Columnis Traiana, & Antoniana collocauit. to.1. 477. 2.
Xiſti V. Papę Bulla de Biblijs à Clemente VIII. ante promulgationem reuocata fuit. to. 1. ex Tannero. 41. 264; & ſeq.
Xiſti V. Papæ Conſtitutio vulgatam editionem bibliorum non ab omnibus mendis materialibus expurgauit, quam poſteà
Cle-

Clemens VIII. correxit. tom. 7. 725. 1; & 724. t; & seq. & 690. 1; & 683. t.
Xistus V. Papa Sol Christianitatis fuit dictus. to.1. 65. t; & seq.
Item fuit appellatus vastæ nauis Ecclesiæ gubernator; nauigij B. Petri clauum tenens; ad summum humanæ celsitudinis culmen euectus; Iesu Christi Vicarius. to.1. 65. 1; & seq.
Item fuit vocatus summus Sacrificator; Parens humani generis; Diuum, hominumque internuncius, cum superis homines, cum hominibus superos concilians; in Beati Petri Apostoli sedens Solio, to. 1. 65. t; & seq.

Z.

ZABADIAS.

Zabadias filius Ismael, qui fuit Dux in Domo Iuda super ea opera, quæ ad Regis officium pertinebant, præsidebat, to.14. 12. t; & to.16. 178. 1; & to. 8. 396. 2.

Zacharias Propheta.

Quid sit apud Zachariam assumere duas virgas decoris, & funiculi? to.4. 755. 80.
Zachariæ vaticinium de Eucharistia. tom.8. 146. 2.
S. Hieronymus arguit opinionem quorundam contemnentium ex quibusdam somnijs Apocryphorum Zachariam inter Templum, & Altare occisum esse Patrem Ioannis Baptistæ. to.13. 163. 1.

Zacharias Papa.

Zacharias Papa fuit vir magnæ eloquentiæ, to.14. 108. 2; & to t t. 364. t.
Zacharias Papa concessit Pipino priuilegium nominandi Episcopos in Gallia. to.6. 744. 3; & to.t t. 326. 3.
Zacharias Papa depositionem Childerici inchoauit, & Stephanus Papa perfecit. to. 6. 744. 3.
Zacharias Papa anno septingentesimo quinquagesimo secundo ex auctoritate Petri Apostoli mandauit populo Francorum, vt Pipinus, qui potestate Regia vtebatur, nominis quoque dignitate frueretur. tom. 6. 745. 1; & 746. 1; & to.1t. 357.2; & seq.
Pipinus consuluit Zachariam Papam, vter ei Regio fastigio dignior videretur? to.6.745. 2.
Zacharias Papa mandauit Francis, vt Pipinum Regem substituerent, tom. 6. 745. 2.
Zacharias Papa Childericum deposuit, & in eius locum Pipinum Caroli Magni Patrem iussit constitui. to. 18. 687. 1; & 64. 2; & to.7. 760. 2; & 749. 2; & tom. 19. 20. 2; & 32. 1; & seq; & 383. 2; & to.4. 33. t; & 70. 2; & to.t. 519. 2; & to.to. 137. t; & to. 9. 8tt. 1; & seq; & tom. 1t. 330. 8; & 357. 2.
Primates Regni Galliarum videntes necessitatem Regis, periculumque eius, si à Childerico iuuene, stupido, & insensato gubernaretur, Burchardum Episcopum Wirzburgensium Legatum Regni ad Zachariam Pontificem miserunt; Zacharias Papa prudentissimè in tanto discrimine Galliarum, quæ tunc erant propugnaculum Christianitatis, Gallos à iuramento fidelitatis absoluit. to.9. 812. t; & seq.
Defuncto Zacharia Papa, Stephanus Papa in Apostolica Sede eleuatus, atque à Longobardis vexatus in Franciam aduersùs eos auxilium postulaturus veniens, Pipinum iam antea auctoritate Zachariæ in Regem euectum oleo vnxit, & consecrauit, & in ista functione potuit iterum à iuramento fidelitatis absoluere. to. 9. 813. t; & seq; & 814. 1.
Zachariæ Papæ epistola ad Pipinum de obedientia præstanda Presbiteris Cardinalibus, & Episcopis. to.17. 305.1.
Zacharias Papa concessit Episcopo Moguntino, vt posset sibi assumere aliquem Episcopum in coadiutorem, non in successorem. to.9. 766. 2.
Zacharias Papa accusatur à Magdeburgensibus. to.8. 455. t.
Zacharias in Concilio Romano sententiam pronunciauit contra hæresim Adalberti, ac Clementis. tom. 8. 517. 2; & 989. 2; & to.15. 51. t; & 312. 2.
Sampson quoque, qui necessitatem Baptismi negabat, vt hæreticus, à Zacharia Papa fuit explosus. to.8. 989. 2.
Extat epistola Zachariæ Papæ ad Bonifacium, qua statuta Synodi generalis roborauit. to.8. 989.2.
Zacharias Papa Bonifacij successor varijs de fide consultationibus respondet epistola 12; & nouas quorundam Gallorum benedictiones sacro deposito non vult admittendas. to.8. 989. 2.
Zacharias Papa Presbiteros Ciuitatis vocauit Cardinales ad distinctionem ruralium, qui in Vrbana Ecclesia erant adscriptitij, & non cardinati; ideo non debebant, præsentibus Cardinalibus, idest proprijs, & fixis, sacra ministrare. to.17. 305. 1.
Zachariæ Papæ responsio ad Bonifacium de pluribus rebus ad fidem spectantibus. to.1. 155. 1; & seq.
Zachariæ Papæ epistola ad Bonifacium Episcopum, to.3. 786. 2.
Zacharias eodem anno, quo Pipinum Regem instituit, & Francos à sacramento fidelitatis absoluit, vitam finiuit. tomo 6. 745. t; & to.11. 326. 3.
Zachariam inter Sanctos relatum esse testis est Anastasius in eius vita. tom.11. 358. 2; & 364. t.
Zachariæ Pontifici delata fuit controuersia circa Regnum Francorum exorta inter Pipinum, & Trifontem eius fratrem. to.5. 93. 2; & seq.

Zacharias Episcopus.

Zacharias Episcopus contra sententias Nicolai, & Adriani Summorum Pontificum dixit, quòd canon princeps est, & quòd contra illum a gentes nihil faciunt, quod decet; cùm vero extra hunc quispiam facit, siue Papa Nicolaus, siue alius, non acquiescimus. to.9. 496. 43.

Zaga Zebo Episcopus.

Zaga Zebo Episcopus Æthiopiæ in confessione fidei Æthiopicæ recitabit hæc verba: Credo

Credo S. Petrum petram esse legis &c. to. 7. 56. 1.

Zebedæus.

Zebedæi filij Boanerges, cognomen à Christo Domino receperunt. to.8. 141.

Zebedæi filij apud Matthæum cap. 20. errasse dicti fuerunt à Christo Domino illis verbis: *Nescitis quid petatis*; quoniam per os matris sedes alijs etiam discipulis destinatas ausi sunt postulare. to.8. 140. 1.

Zeno Episcopus.

Zeno Hispalensis Episcopus à Simplicio Summo Pontifice fuit institutus Vicarius Sedis Apostolicæ super vniuersam Hispaniam. to.3. 771.2.

Zeno Imperator.

Zeno Imperator Timotheum in Sedem Episcopalem opera Eutychianorum intrusit. to.1. 304.2.

Simplicius Papa Zenoni Imperatori scripsit; vt procul à Regno pietatis suæ funesti capitis venena depelleret; nihil tamen curauit Zeno monita, & preces Simplicij; quamobrem Deus Basiliscum tyrannum contra eum excitauit. to.1. 304. 1; & seq.

Imperio exutus in Isauriam effugijt, vbi cum belluis vixit, vitamque herbis, & radicibus tolerauit. to.1. 305. 1.

Pœnitentia tactus, & ad eos reuersus Pontificis Romani auctoritati iudicandi hæreticos in posterum obsequens Petrum Fullonem ex Antiochena, & Paulum intrusum ex Ephesina Sede eiecit, Petrumque Mogum hominem pestilentissimum exilio mulctauit. to.1.305.1.

Timotheum Catholicum, qui Proterio successerat, & propter populi seditionem in Canopum secesserat, sedi suæ restituit. to.1. 305. 1.

Zeno Imperator ab Eutychianis seductus passus est, & Mogum Alexandriam, & Fullonem Antiochenam reuerti, & Acacium Constantinopolitanum ab eis seductum Chalcedonensem fidem violare. to.1.305. 1.

Felix successor Simplicij Zenoni Imperatori scripsit, vt Fullonem, & Mogum à suis sedibus pelleret, & Acacium ad Concilium Chalcedonense subscribendum compelleret. to.1. 305. 2.

Zeno, & Basiliscus Imperatores impiè confirmarunt primatum Ecclesiæ Constantinopolitanæ. to.17. 291. 2.

Fuit damnatus in Concilio Chalcedonensi, sed eius error non penitus fuit extinctus. to.6. 737. 6.

Mogus Eutychianam hæresim imbiberat, eamdemque Zenoni instillauerat, occultè tamen, ac velo tectam, ne palam micaret. to.6. 737.6.

Persuasit Zenoni, vt Ecclesia discordijs flagrante viam aliquam mediretur componendæ pacis, animosque sociandi, non quod pacem curaret, sed vt nouæ causæ suppeterent catholicos persequendi. to. 6. 737. 6.

Zeno Imperator tandem edictum vulgauit contra Catholicos. to.6. 737. 6.

Felix III. Papa scripsit Zenoni Imperatori Petrum Fullonem in Synodali iudicio sententia anathematis iam fuisse condemnatum; adeoque ab eius communione esse abstinendum, & ab Ecclesia expellendum. to.3. 309.1.

Persuasit Zenoni Imperatori, vt sui Antecessoris Marciani Imperatoris sequens vestigia hæreticam Petri Fullonis tyrannidem euelleret, eumque tanquam Valentini, & Eutychetis discipulum eijceret. tomo 13. 199. 2.

Illius epistola supplicatoria ad Zenonem Imperatorem pro Ecclesia Alexandrina. to.3. 696. 1; & to.10. 329. 1; & seq.

Altera eiusdem epistola ad eundem Zenonem pro expulsione Petri Antiocheni ab Ecclesia. to.1. 224. 1.

Zeno Imperator Theodorico consulatum ob benemerita, & equestrem in foro statuam dedit in prœmium. to. 11. 324. 2; & 335. 2.

Zeno Theodoricum adoptauit in filium, spemque ei dedit Occidentalis Imperij teste Euagrio, & alijs. to.11. 335. 2.

Zeno Imperator è sua sede expulit Ioannem Alexandrinum Episcopum, qui ad Simplicium Papam appellauit. to.5. 44. 2.

S. Zephyrinus Papa.

S. Zephyrinus Papa fuit primus auctor clementiæ circa mœchos. to.6.150.1; & to.1. 288. 2.

Vsque ad S. Zephyrini Papatum omnis sub cælo Ecclesia tria crimina reseruabat Christo Domino; scilicet idololatriam, homicidium, & mœchiam. to.6. 149. 2.

S. Zephyrini Papæ decretum de lapsis recipiendis ad pœnitentiam. to. 8. 515. 2; & to.1. 288. 2; & seq.

S. Zephyrinus Papa circa literas communicatorias Montani. to.15. 120. 230.

An S. Zephyrinus Papa à fide defecerit? to. 15. 119. 228; & seq.

S. Zephyrinus Papa communicans cum Montano, & alijs Cataphrygibus, prudenter, & catholicè egit. to.15. 120. 233.

Prophetias Montani audierat, easque non improbauit quousque detecta est per Praxeam deceptio; ideo nihil contra fidem, nec contra mores egit. to. 15. 120. 234.

Literas communicatorias detecta iniquitate per Praxeam reuocauit. to. 15. 120. 234; & 231; & 235.

Errores Montani neque credidit, neque fouit, neque Tertullianus id asseruit, nec vllus alius. to.15. 120. 235.

Damnauit Cataphrygas, inter quos Montanistas, Marcionem, Praxeam, Sabellium, Valentinum, & alios. to. 15. 120. 236; & to.8. 153. 1; & to.1. 110. 1.

Tertullianum Montani prophetias propugnantem anathemate percussit, ac Proculum Cataphrygam. tomo 15. 120. 236. & to. 8. 153. 1; & to. 9. 725. 2; & to. 4. 809. 46.

Nullius erroris in fide, nec alterius delicti reus esse, aut dici potuit S. Zephyrinus Papa. to.15. 120. 232; & 236.

S. Zephyrinus Papa à calumnia vindicatur. to.7. 683. 2; & to.8. 153. 1; & seq; & to. 4. 809. 46; & to. 10. 464. 2; & seq.

Extases, & nouæ prophetiæ Tertullianiæ scripta anathemate ferijt. to.8. 525. 1; & to.9. 725. 2; & to.1. 361. 1.

S. Zephyrinus Papa fuit decimus sextus à Petro,

ero, qui in fide solidissimus, verus Petri successor, adamantinamque ipsius duritiem æmulatus confregit dentes hæreticorum in ore ipsorum. to.8. 153. 1.

Montanistæ, Tertulliano Duce, qui vanum spiritum, & pseudo prophetias introducere nitebantur, S. Zephyrinum Papam cum ipsis Montanizare prædicabant. tomo 8. 153. 1.

Cùm Tertullianus Montanistarum labe esset infectus ob S. Zephyrini Papæ anathema indignatus, dentibusque infrendens virus euomuit, ac hæresis maculam in S. Zephyrinum Papam expuit. to.8. 153. 2; & to.9. 725. 2; & seq; & to.4. 809. 46; & to.1. 288. 2; & seq.

Montanistæ cùm doctrinam suam fidei colore venustarent, atque ab Ecclesiæ Catholicæ doctrina nequaquam diffidere testarentur, Zephyrinus Papa in procline fuit, vt rationis apparentia persuasus, illos falsò accusatos arbitraretur, in quo non fidei, sed personæ error inuenitur. tom. 8. 153. 2; & to.18. 639. 1; & to.9. 726.1; & to.10.464. 2; & seq.

Rhenanus Tertulliani interpres Montanismum S. Zephyrino Papa imputandum censuit. to.8. 153. 2; & 439. 1; & to. 18. 639. 1.

S. Zephyrinus Papa Victoris successor nunquam hæresim Montani approbauit. to.18. 639. 1; & to.9. 725. 2; & to. 4. 809. 46; & to.10. 464. 2; & seq.

Decretum edidit aduersùs hæresim Montani relatum à Tertulliano. to.9. 725. 2.

S. Zephyrinus Papa Natalium hæreticum iudicauit, & ab hæresi reducem absoluit, ac recepit. to.1. 288. 2.

Contra Cataphryges indixit Synodum. to.1. 78. 2.

Praxeas ex Montanistis primùm Catholicus, deinde apostata Monarchicorum, Patropassianorum, & Praxeanorum antesignanus sub latenti veneno hæreseos cupiebat S. Zephyrinum Papam corrumpere. Vidit Sanctus Zephyrinus in poculo aureo venenum latere, & impostorem Romæ detexit, & damnauit. to.1. 110. 1.

Conciliabulum de rebaptizandis hæreticis ab Episcopis Africæ, atque Numidiæ collectum damnauit; & antiquam consuetudinem Ecclesiæ Catholicæ ex Apostolica traditione seruandam decreuit. to.1. 110. 1.

S. Zephyrinus Papa ad communionem admisit plures excommunicatos Ponticæ, & Asianę Diœcesens absque consensu suorum Episcoporum. to.11. 39. 22.

Antiquum Ecclesiæ rigorem non admittendi lapsos ad pœnitentiam mitigauit S. Zephyrinus Papa edito decreto apud fideles peremptorio, contra quod dum clamat Tertullianus in hæresim lapsus, insigne primatus Pontificij testimonium à Gabriele Albaspineo expositum posteritati reliquit. to.11. 48. 42.

S. Zephyrinus Papa accusatus à Witakero. to.8. 439. 1.

Item redargutus à Magdeburgensibus. to.10. 464. 2; & seq.

S. Zephyrinus Papa affirmauit infallibilitatem Romani Pontificis. to.10. 315. 1.

Natalius pecunia corruptus patrocinium hæresis Theodoti suscepit, sed erroris pœnitens ad S. Zephyrinum Papam recurrens, & eius pedibus prouolutus sceleus confessus est, & veniam, quam petijt, obtinuit. to.10. 315. 1.

S. Zephyrinus Papa circa annum Domini 198. scripsit ad Episcopos Siciliç de appellationibus. to.18. 19. 2.

S. Zephyrini Papæ epistola ad omnes Episcopos Siculos, in qua docet iudicia Episcoporum, maioresque Ecclesiæ causas à Sede Apostolica, non ab alia esse terminandas. to.10. 315. 1.

Alia eiusdem epistola ad Ægypti Prouinciæ Episcopos appellantes. to.3. 689. 1; & seq.

Zephyrinus præcepit Episcopis, vt ordinationes Presbiterorum, & Leuitarum congruo tempore, & coram multis adstantibus solemniter agerent, & probabiles, ac doctus viros ad hoc opus assumerent. to. 3. 689. 2.

Zephyrinus Proclum Montani erroris sectatorem à Gaio Catholico conuictum anathemate percussit, & omnes illius pedissequas excommunicauit. to. 4. 809. 46; & to. 8. 153. 1; & seq.

Zephyrinus damnando Tertullianum cum cæteris Montanistis pacem attulit omnibus Asiæ, & Phrygiæ Ecclesijs à Montani hæresi non modicùm turbatis. to.8. 153. 2.

Zephyrini decretum de recipiendis mœchis *pœnitentibus* ad Ecclesiam renouatum fuit à Cornelio Pontifice contra Nouatum negantem lapsis pœnitentiam. to.11. 48. 43; & seq.

Zephyrinus fuit creatus Summus Pontifex circa annum Domini centesimum nonagesimum octauum. to.18. 19. 2.

Statuit, vt Episcopus accusatus sibi eligeret, si necesse esset, Iudices, à quibus eius causa recognosceretur; & tandem finis causæ ad Sedem Apostolicam deuolueretur. to. 18. 19. 2.

Montanistæ simulantes insignem pietatem, martyria, ieiunia, vitæ austeritatem, ac summam sanctitatem, nec non plura miracula tentauerunt decipere, & circumscribere S. Zephyrinum Pontificem. tomo 7. 683. 2.

Zizania.

Zizania hæreticorum non est separanda ab Ecclesia, quando adest periculum euellendi & triticum. to. 18. 400. 2.

Zoaras.

Zoaras præsbiter sectator Anthymi fuit ab Agapeto Papa excommunicatione percussus simul cum eodem Anthymo, Seuero Pseudoepiscopo Antiocheno, & Petro Apameno. to.1. 307. 2; & to.7. 163. 2.

Zonaras.

Zonaras, Balsamon, & Meletius schismaticus impugnarunt appellationes Romanas. to.6. 296. 1.

Zonaras Græcus de translatione Imperij per Pontificem facta in Carolum Magnum. to.11. 331. 9.

Zonaras testatur Gregorium Pontificem excommunicasse Leonem Isaurum Iconomachum, & prohibuisse vectigalia, quibus in Ecclesiæ perniciem vtebatur. to.6. 741. 2; & seq.

An

An Zonaras Sardicenses canones exposuerit? to.6. 171. 2; & 184. 2; & 196. 1.

Zopyrus.

Zopyrus physiognomus, cùm Athenis de Socrate philosopho dixisset: *Ecce oculi corruptores*; & discipuli Socratis in eum irruissent propter iniuriam dictam de Magistro suo; Socrates ait: Parcite sodales; verum quidem dixit, sed me ipsum vinco. to.3. 63. 1.

Zoroastres.

Zoroastres alio nomine Ninus dictus fuit primus inuentor artis magicæ. to.3. 70. 1.

Zoroastres Rex Bactrianorum secundùm Berosum, & alios est Cham filius Noe à Nino Rege Assyriorum bello superatus, vt etiam vult S. P. Augustinus. to.3. 70. 1.

Zosymus Papa.

Zosymus Papa post obitum Innocentij anno Domini quadringentesimo decimo septimo decima nona Augusti electus fuit Pontifex. to.3. 749. 1.

Quid actum fuerit in causa Pelagij inter Zosymum Papam, & Africani Concilij Patres? to.3. 749. 1.

Zosymi Papæ epistola ad Simplicium Metropolitam Viennensem. to.6. 123. 2.

Eius acta circa Apiarium presbiterum. to.6. 335. 2.

In causa Apiarij non fuit subreptione præuentus. to.6. 332. 1.

Reparatio Apiarij fuit valida, sed illegitima. to.6. 305. 1.

A Cœlestio fuit deceptus. to. 6. 354. 1; & seq.

Non admisit, nec absoluit Cœlestium appellantem. to.6. 297. 1.

Noluit Romam euocare accusatores Cęlestij. to.6. 354. 1; & seq.

Contra Cęlestium rectè processit teste S.P.Augustino. to.6. 357. 2.

Fuit accusatus simul cum Clero Romano à Iuliano Ecclanensi. to.6. 357. 1.

Herotem, & Lazarum excommunicauit. to.6. 97. 2.

Discussit causam Vrsi, & Tuentij. tomo 6. 97. 2.

Ad se traxit primam instantiam Proculi Massiliensis Episcopi. to.6. 108. 1.

An primus nouerit canones Sardicenses? to.6. 300. 1.

Cur eos vocauerit Nicænos? to. 6. 301. 2, & seq. & 317. 2.

Tractoriam simul cum lege Imperiali misit ad Orientales Ecclesias. tom. 6. 357. 2; & seq.

Canones Nicæni non fuerunt corrupti à Zosymo Papa, neque ab alijs Pontificibus Romanis; neque extitit causa, ob quam debuissent corrumpi. to. 5. ex Alano. 14. 1; & seq; & 57. 1; & to.6. 296. 2; & to. 18. 555. 2.

Degradatio Proculi facta à Zosymo Papa. to.6. 117; & seq.

Fuit postea per Zosymum Papam ab iniecto vinculo absolutus, & reparatus in integrum Episcopum. to.6. 118. 1.

Proculus conquestus fuit de Zosymi iudicio, & à Bonifacio plenam gratiam sit consecutus. to.6. 218. 2.

Zosymus Papa quid scripserit in literis ad Africæ, Galliæ, & Hispaniæ Episcopos de Lazaro Episcopo? to.6. 119. 1; & seq.

Synodus Romana fuit celebrata per Zosymum, in qua Heros, & Lazarus fuerunt damnati. to. 6. 120. 1.

Zosymus Papa probauit, & confirmauit sententiam latam contra Herotem, & Lazarum. to.6. 120. 1.

Heros, & Lazarus à Zosymo Papa damnati, vel potius in priori damnatione confirmati secesserunt in terram sanctam acturi illic pœnitentiam, aut certè suam calamitatem apud Dominicæ passionis loca consolaturi. to.6. 120. 1.

Zosymus Papa in literis ad Galliæ, Africæ, & Hispaniæ Episcopos præfatur maiorum constituta esse ex integro obseruanda. to.6. 120. 2.

Zosymus Papa affirmat Vrsum, ac Tuentium fuisse malis moribus præditos. to. 6. 120. 2.

Item, quòd in varijs Synodis fuerint discussi, atque damnati. to.6. 130. 2.

Item, quòd Tuentius fuerit Prisc illianista. to.6. 120. 2.

Item, quòd Synodaliter damnatus refugerit ad Sedem Apostolicam, pœnitens supplicauerit gratiam, atque acceperit. tomo 6. 120. 2.

Item, quòd istud beneficium fuisse singulare, ac pœne præter exemplum; nempe Priscillianistis vsitata erat hæc regula: iura, periura, secretum prodere noli. to.6. 121. 1.

Item, quòd etiam post hanc gratiam Tuentius non potuerit creari Episcopus, sed persistere debuerit in pęnitentia, atque ita promereri nouam gratiam. to.6. 121. 1.

Item, quòd Vrsus licèt antea electus in Episcopum, potuisset legitimè exuti propter obiecta crimina. to.6. 121. 1.

Item, quòd post hæc omnia fuerint præuaricatoriè intrusi in Episcopalem dignitatem. to.6. 121. 1.

Hinc Romam appellarunt ad Zosymum Papam, & nihil retulerunt, nisi suæ damnationem confecrationis, eiusque solemnem publicationem per omnes sub Cęlo Ecclesias. to.6. 121. 1.

Zosymus Papa decreuit Valentinam Ecclesiam Metropolim Arelatensem respicere debere. to. 6. 122. 1.

Zosymus Papa damnauit Pelagianos errores, & ad omnes Episcopos transmisit Encyclicam, atque dogmaticam epistolam subscribendam. tomo 6. 286. 2; & 356. 2; & seq.

Cui Iulianus Ecclanensis Episcopus subscribere noluit, & aduersùs quam appellauit ad generalem totius Ecclesiæ Synodum; adeoque solemniter cum suis damnatus, atque ita tanquam secundus Cain cepit vagari per totum Orbem terrarum. to. 6. 286. 2; & 356. 2.

Zosymus Papa in causa Apiarij egit ex certa scientia, ex canonibus Nicænis, ac Sardicensibus, ex generali omnium Ecclesiarum consuetudine, apud quas inferior etiam clerus fuit semper permissus Romam prouocare. to.6. 332. 1.

In Africam misit quatuor capitula, tria priora mandans deinceps obseruari; quartum mandabat Vrbanum Episcopum, nisi Romanam Apiarij reparationem admitteret, priuari communione, imò & Romam ad causam dicendam euocari. to.6. 332. 1; & to.4. 415. 4.

Zosymus Papa appellantem Apiarium audiuit, & admisit ad retractatorium iudicium, & in ipso discussum reparauit, & ad reparationem exequendam Legatos misit in Africam. to.6. 336. 1.

Apiarius erat à Romana Vrbe remotissimus, propterea Petrus de Marca fallitur asserens, quòd Zosymus Papa iure vicinitatis appellationem admiserit. to.6. 156. 2.

Restitutus à Zosymo Papa obtulit Synodo Africanæ literas commendatirias ipsius Zosymi, quibus Synodus non restitit, sed illum iustificauit, non tamen remisit ad Ecclesiam Siceensem propter scandala, quæ ibidem patrauerat. to.6. 296. 1; & 336. 2; & seq.

Zosymus Papa legauit Faustinum Potentinum Episcopum, Philippum, & Asellum presbiteros ad Africanos. to. 6. 338. 1; & seq; & to.1; 458. 1.

Zosymus Papa demonstrauit Afris appellationes non in sola fundari consuetudine, sed etiam in Canonibus Nicænis. tomo 6. 341. 2.

Ab Afris duo postulauerat; primò vt Episcoporum appellationes fierent iuxta formam Sardicensem; deinde vt retractati per Romanam Ecclesiam iudicij executio fieret eo modo in Africa, quo fiebat in Italia. to.6. 342. 1.

Zosymus Papa quomodò adduxerit canonem Sardicensem ad impartiendas appellationes Romanas Clero Africano inferiori? to 6. 343. 1.

Zosymus Papa censuit Clerum Africanum liberandum esse à dominatu suorum Episcoporum, proinde canonem Sardicensem dixit fuisse propter ipsum emanatum. to.6. 343. 2.

Insuper declarauit Clerum Africanum non astringi ad retractatorium suæ Prouinciæ iudicium, sed liberè posse ad vicinos Episcopos confugere neglecta Synodo prouinciali. to.6. 343. 2.

Zosymi Papæ commonitorium iudicatum à Synodo Carthaginensi, à qua fuit transmissum ad Bonifacium Papam. to. 6 345. 1; & 349. 1; & seq; & to.4. 315. 4.

Zosymi commonitorium non fuit falsi conuictum ex originali codice Cæciliani. to. 6. 349. 2.

Zosymus legauit S. P. Augustinum simul cum SS. Alipio, & Possidio in Cæsariensem Mauritaniam. to.6. 350. 1.

Vsque ad Zosymi tempora nulla fuit dubitatio de appellationibus Clericorum Africanorum; hanc litem excitauit Apiarij audacia; & hac occasione Zosymus etiam Episcoporum appellationes moderari voluit ad normam canonis Sardicensis. tomo 6. 352. 1.

Zosymus in literis ad Aurelium Primatem, & alios Africanos Episcopos mentionem facit appellationis Cœlestij, tomo 6. 353. 1; & seq.

Alia Zosymi epistola ad eosdem Africanos Antistites de appellatione Cœlestij, de repetita professione fidei, & de libello ab eodem oblato. to.6. 353. 2.

Zosymus S. Petri thronum ascendit anno decimo septimo quinti sæculi, quo anno Cœlestius Romam rediit. to.6. 354. 1.

Zosymi acta erga Cœlestium versipellem Eunuchum, qui subdolè Zosymum tentauit decipere. to.6. 354. 1; & seq.

Maturè discussit causam eiusdem Cœlestij, cuius libellum professionis fidei misit ad Episcopos Afros. to.6. 355. 1.

Cœlestium se purgare molientem constrinxit ad consentiendum his, quæ de peccato paruulorum decreta fuerant ab eius prædecessore Innocentio I. teste S. P. Augustino. to.6. 356. 1.

Celeberrima Zosymi tractoria ad omnes sub Cœlo Ecclesias, qua non solùm Cœlestium, & Pelagium damnauit, sed etiam articulos de peccato originali, ac Diuina gratia Apostolicè confirmauit; & iussit omnes sub cœlo Episcopos his literis subscribere; & qui recusasset, futurus erat proscriptus Pelagianus. to.6. 356. 2.

Hoc suum constitutum curauit Diuali Imperatoris Honorij ad Palladium scripta muniri; præcepitque, vt sui clerici primùm præfatæ legi obedirent. to.6. 356. 2.

Zosymus accusatus fuit à Iuliano Eeclanensi, tanquam præuaricator, quasi Cœlestij doctrinam de peccato originali primùm approbasset, & deinde damnasset; ac sic seipsum, & suos præcipitasset. to.6. 356. 2.

Zosymus naturales Cœlestij dotes commiserans, & eum sperans corrigere Africanæ damnationis sententiam statim noluit confirmare; sed mitiùs cum tractauit, quàm postularet seuerior antiquæ Ecclesiæ disciplina. to.6. 356. 2; & seq.

Zosymus suam tractoriam simul cum lege Imperiali transmisit nedum ad Africanos Episcopos, sed etiam ad Orientales Ecclesias, scilicet ad Patriarcham Antiochenum, & ad Ecclesiam Hierosolymitanam. to.6. 357. 2.

Probauit Concilium Africanum ducentorum, & quatuordecim Episcoporum contra Pelagium, atque Cœlestium, & ita eorum causam finiuit. to. 6. 359. 2; & to. 1. 85. 2.

Canones Sardicenses appellauit Nicænos, quia in codice Romano canones Nicæni, & Sardicenses fuerunt coniuncti; & Scriptor codicis titulum canonum Nicænorum imposuit; tum quia Synodus Sardicensis fuit appendix Nicænæ, ideo eadem censetur, & iidem canones, quia iidem ferè numero Patres in vtraque Synodo fuerunt. tom.6. 361. 2; & seq.

Zosymus Papa liberatur à falsi crimine, quòd illi imponitur ob ementitos canones Nicænos. to.2. ca Alano. 36. 1; & 14. 2.

Zosymus Papa calumniatus à Pelagianis à grauissimis impostoratum notis S. P. Augustini testimonio vindicatur. to. 18. 238. 1; & seq.

Zosy-

Zosymus Innocentij I. successor suis literis, & decretis contra Pelagium, & Cœlestium sui Prædecessoris iudicium remota cunctatione firmauit. to.16. 238. 1.

Zosymus nihil aliud in gratiam concessit Celestio, nisi quòd ei terminum assignauit ad resipiscendum, quousque de forma reconciliationis Patrum Africanorum sententia Romam veniret; præterea nihil. tomo 16. 238. 1.

Epistola ad Patres Africanos à Pelagianis conficta, & Zosymo falsò attributa, qua Pelagium ex literis, & libello catholicum agnoscit, & acerrimè arguit eosdem Patres Africanos, quòd hæreseos eum simul cum Cœlestio damnauerint. to.16. 238. 1.

Eadem epistola grauissimis notis damnat Herotem, & Lazarum, quia Pelagium, & Celestium accusauerant in Diospolitano Concilio. to.16. 238. 1.

Alia eiusdem farinæ epistola conficta fuit pro Cœlestio, & Zosymo attributa, qua plurimas calumnias congessit in Herotem, & Lazarum, & magnæ imprudentiæ, & iniquitatis Patres Africanos accusauit, quia tam facilè credidissent inexploratis accusationibus, & testimonium eiusdem Zosymi respuissent. to.16. 238. 1; & seq.

Falsitas prædictarum epistolarum conuincitur testimonio S. P. Nostri Augustini, & literis Paulini Carthaginensis Diaconi ad Zosymum, cui gratias egit, quòd Apostolica auctoritate damnasset Cœlestium recusantem damnare errores, de quibus ab eodem Paulino fuerat accusatus. tomo 16. 238. 2.

Zosymi tertia epistola ad Africanos Patres à Pelagianis conficta, qua asseritur Cœlestium condemnasse omnia crimina, quæ sibi falsò per rumorem dicebat illata fuisse, suos vltrò accusatores deposcens; & qua idem Zosymus studuit eosdem Patres Africanos placare, quasi sibi essent infensi, quòd in omnibus adhibuisset fidem Cœlestio. to.16. 239. 1.

Zosymus separauit Pelagianos ab Ecclesia datis literis ad Ecclesias Africanas, Orientales, & Occidentales. tomo 16. 239. 2; & seq.

Zosymus scripsit in causa Pelagij ad Patres Africanos mense Octobri; qui responderunt mense Nouembri, & circa initium mensis Ianuarij damnauit Pelagianos, de quorum damnatione scripsit ad eosdem Patres in Africam, & ad Imperatorem Rauennam. to.16. 240. 1; & seq.

Zosymi rescriptum ad Patres Africanos, & ad omnes Episcopos Catholicos, quo Pelagianismus ab vniuersa Ecclesia fuit proscriptus, & Pelagiani per totum Orbem fuerunt damnati. to.16. 240. 1; & seq.

Zosymi iudicium sequentes Patres Africani in Synodo plenaria varios canones ediderunt, quos eiusdem Zosymi iudicio, & arbitrio subiecerunt; & ab eodem fuerunt approbati, & confirmati. to.16. 240. 2.

Sub Zosymo non fuit celebratum Concilium Mileuitanum II; cui interfuerunt tantùm sexaginta Episcopi, sed sub Innocentio I. to.16. 241. 1.

Zosymus vsque ad sydera fuit laudatus à Patribus Carthaginensibus, quia Pelagium, eiusque sectatores damnauerat. tomo 16. 242. 2.

Zosymi commonitorium ab eiusdem Legatis delatum ad Patres Africanos circa appellationem cleri inferioris ad Apostolicam Sedem iuxta canones Sardicenses nomine Nicænorum transmissos fabulosum, & commentitium esse multis testimonijs conuincitur. to.16. 247. 1; & seq.

Zosymus post II. Concilium plenarium Mileuitanum celebratum anno quadringentesimo decimo octauo mense Maij non mandauit Patribus Africanis, vt aliud Concilium plenarium cogerent, in quo eadem causa tractaretur, quæ iam finita erat; sed potiùs illos compulit aliò se conferre teste S.P. Nostro Augustino epist.156. ad Optatum Mileuitanum. to.16. 248. 1.

Zosymus iam è viuis excesserat, cùm Romam perlata fuit epistola Concilij Carthaginensis, cui interfuit S. P. Noster Augustinus cum SS. Alipio, & Possidio; propterea eadem epistola tradita fuit Bonifacio Zosymi successori. to.16. 248. 1.

Zosymus à Pelagianis accusatus fuit præuaricationis, sed tamen à D. P.N. Augustino egregiè fuit defensus. to.16. 238. 1; & seq.

Sub Zosymo duæ Synodi plenariæ Africanæ celebratæ fuerunt teste S. Prospero contra Collatorem. to.15. 471. 9; & seq.

Zosymus iussit, vt decretis à Sede Apostolica confirmatis omnes singillatim subscriberent. to.15. 471. 10.

Dedit firmitatem decretis duarum Synodorum Africanarum, & reuerentiam per totum Orbem terrarum. to.15. 471. 10.

Zosymus, sicut & Innocentius I. particularium Synodorum decreta sanxerunt per totum Orbem valere, & esse seruanda. to.15. 471. 10.

Cùm Zosymus probauit decreta Synodalia Concilij Carthaginensis, hæresis Pelagiana per totum Orbem fuit damnata. tomo 15. 471. 10.

Zosymus Cœlestium Pelagianum à Concilijs Carthaginensi, & Mileuitano appellantem benignè suscepit, & audiuit, ac sententiæ executionem suspendit, donec per Paulinum Legatum suum illius damnationis causas ritè, & diligenter inuestigasset. to.1. 457. 2.

Zosymus suscepit querelas Episcoporum Africanorum rogantium, ne mitteret Legatos, aut clericos executores, qui ad comitatum Imperatoris declinabant, & obtentis rescriptis à Principe ad Præfectos bracchio sæculari contra clericos vtebantur. to.1. 457. 2; & seq.

Zosymus non absoluit à vinculo excommunicationis ab Africanis Patribus latæ Cœlestium Pelagianum. to.1. 114. 1.

Interlocutoria sententia priùs declarauit Pelagium Catholicum, quia ab eo fraudulenter fuerat deceptus; sed postea detecta eius nequitia, & fictione anathematis pœna eum mulctauit. to.1. 114. 1; & seq.

In Basilica S. Clementis præcepit, vt legeretur libellus à Cœlestio ei oblatus; & sæpiùs explorauit, an quæ confessus fuerat scriptis, & ore, confiteretur & corde, ac veraci-

taciter; an verò tantùm fictè, & simulatè. to.3. 749. 2; & seq.

Ad Episcopos Africanos transmisit epistolam Prayli Episcopi Hierosolymitani, qui causæ Pelagij enixè adstipulabat; & simul eiusdem Pelagij literas suam purgationem continentes, & concordantes cum his,quæ Romæ Cœlestius protulerat. to. 3. 750. 1; & seq.

Zosymus defuncto Innocentio literas ad eundem Innocentium scriptas contra Pelagium, & Cœlestium accepit, tomo 3. 751. 1.

Declarauit se nunquam reuocasse, vel immutasse ea, quæ acta fuerant à Patribus Africanis in causa Pelagij, & Cœlestij. to. 3. 751. 2.

Tempore Zosymi Concilium Carthaginense VI. de appellationibus ad Apostolicam Sedem fuit inceptum, sub Bonifacio continuatum, & tandem sub Cœlestino terminatum. to.3. 753. 1; & seq.

Zosymus electus fuit Pontifex anno Honorij vigesimo tertio,& decimo Theodosij. to.3. 749. 1.

Zosymi canones missi per Faustinum Legatum in Africam non fuerunt à Patribus Africanis recepti, sed tanquam spurij, & illegitimi reiecti; quia putabant nullum aliud Sardicense Concilium celebratum fuisse præter illud, quod ab Arianis Philippopoli fuerat celebratum; propterea timebant, ne essent ab Arianis compositi. to.3. 510. 2.

Zosymus misit in Africam canones Sardicenses sub nomine canonum Nicænorum;quia Concilium Nicænum, & Sardicense habebatur pro vno, & eodem Concilio;Sardicense enim celebratum fuit solùm viginti annis post Concilium Nicænum, & ijdem Patres, qui vni interfuerant, alteri etiam fuerunt præsentes; propterea Sardicense appendix Nicæni fuit appellatum. tom.3. 510. 2; & seq.

Zosymus sua auctoritate muniuit potestatem Episcoporum, vt obsisterent superbiæ, & arrogantiæ illam impugnantium. to. 10. 329. 1; & seq.

Docuit auctoritatem supremam Apostolicæ Sedis descendisse ex perpetua Sanctorum Patrum, atque S. Petri traditione. to. 10. 329. 2.

Potestatem S. Petri in condendis Ecclesiasticis legibus docuit fuisse à Christo Domino traditam, eiusque sententiam esse omnino irretractabilem; quam potestatem Romani Pontifices hæreditario iure recipiunt. to.10. 329. 2.

Zosymus Iudicauit canones Concilij Nicæni definijsse, quinam libri sint canonici, bigamos non esse ordinandos, omnibus Episcopis licere confugere, & prouocare ad Romanum Pontificem, & Ecclesiam Alexandrinam immediatè post Ecclesiam Romanam debere locum habere. tom. 18. 14. 2.

Zosymus à Melancthone in locis communibus vltimæ editionis appellatus fuit Antichristus. to.8. 744. 2.

Sæpe admisit ad crebram interlocutionem Cœlestium, vt illum ad Ecclesiæ Catholicæ sinum reduceret. to.8. 443. 2; & seq.

Zosymum sibi vsurpasse primatum Ecclesiæ vniuersalis calumniatus fuit Vuithacherus hæreticus. to.8. 745. 2.

Item contra suam conscientiam falsificasse de Industria Concilium Nicænum, vt Africanis Episcopis iugum imponeret,dixit Spalatensis. to.18. 554. 1.

Zosymus auditis Patrum Africanorum consilijs acquieuit, & certum diem determinauit, quo Cœlestius cogeretur ad lucidas responsiones, ad disertè eiuranda sua dogmata, & ad clarè profitendam catholicam fidem; sed adueniente illo die Cœlestius non comparuit, clam etenim aufugerat ex Vrbe; propter quod Zosymus sententiam damnationis promulgauit. to.6. 357. 2.

Zosymi decreta contra Pelagianos, & de appellatione cleri inferioris ad Apostolicam Sedem fuerunt confirmata à Synodo Carthaginensi; & post ipsam Episcopi Africani permiserunt semper appellationem cleri inferioris ad Romanum Pontificem. to. 6. 359. 2.

Zosymi commonitorium ad Episcopos Africanos transmissum quatuor continebat articulos, quorum primus erat de appellationibus Episcoporum; & tertius de appellatione cleri inferioris ad Sedem Romanam. to.6.337. 1; & seq.

Zosymus Papa egit cum *Cœlestio, quem falsæ doctrinæ ventus inflauerat*, vt ea, quæ illi à Diacono Paulino fuerant obiecta, damnaret; at ille noluit, sed promisit se damnaturum esse omnia, quæ sedes illa damnaret. to.15. 471.

Zosymus Papa confirmauit Concilium Mileuitanum. to.15. 469. 3.

Zosymi Papæ iudicium in causa Cœlestij Pelagiani ad Apostolicam Sedem prouocantis contra Centuriatores impostores. to.1. 457. 2.

Querelæ Africanorum Episcoporum, & literæ ad Zosymum Papam, quòd ad Romanum Pontificem appellantes tam facilè absoluerentur, & Legati à latere sæculari potestate se armarent. to.1. 457. 2; & seq.

Zosymus Papa acta Synodi Carthaginensis confirmauit. to.1. 85. 2.

ZosymusPapa defenditur à calumnijs Iuliani Capnani. to.1. 114. 1; & seq.

Zosymus Papa falsò à Centuriatoribus calumnijs impetitur, tanquam appellationes Episcoporum sibi abrogauerit. to.1.459.1; & seq.

Zosymus Papa Innocentij successor accusatur à Mornæo, quòd Cœlestium hæreticum susceperit. to.8. 443. 2.

Item quòd ab hæreticis Pelagianis fuerit deceptus. to.8. 1006. 1.

Zosymus Papa non approbauit dogma Cœlestij. to.7. 723. 2.

Zosymus Papa fatetur Papæ infallibilitatem. to.10. 329. 1.

Zosymus Papa mortuo Innocentio eius prædecessore recepit libellum fidei editum à Pelagio, & transmissum ad eundem Innocentium, qui eo tunc interierat. to.3. 750. 2; & seq.

Appel-

Appellationem ad Papam non fuisse abrogatam in Zosymo Papa contra Centuriatores manifestè ostenditur. to.1. 459. 1; & seq.
Zosymus Papa quare canones Sardicenses, tanquam à Nicæna Synodo editos, transmiserit ad Patres Concilij Africani? to.3. 511. 1.
Zosymus Papa à Caluino falsò calumniatus fuit, quòd conatus fuit efficere, vt canon vigesimus secundus Concilij Mileuitani corrigeretur in Concilio VI. Carthaginensi. to.18. 553. 1.
Zosymus Papa ab Africanis per Legatos petijt, vt tres canones Nicæni Concilij executioni mandarent; vnum de appellationibus Episcoporum ad Romanum Pontificem; alterum de appellationibus præsbiterorum, & minorum Clericorum ad Episcopos vicinos; tertium de non eundo ad comitatum, idest ne irent Episcopi Africani cum pompa ad aulam Imperatoris. to.18. 553. 2.
Fautores Pelagij ex clero Romano, tanquam rebelles, & perturbatores omnium à Zosymo Papa excommunicati, cùm ad Honorium Imperatorem de Pontifice conquesturi se contulissent, sub pœna excommunicationis vitari iubentur per epistolam Zosymi Papæ ad Præsbiteros, & Diaconos Rauennates perscriptam, interim Zosymus Papa sanctissimè ex hac vita migrauit. to. mo 3. 749. 2.
Zosymi Papæ epistola ad Africanos Episcopos, qua Cœlestium, prout videri poterat, Catholicum esse nunciauit. to. 3. 749. 2; & seq.
Alia eiusdem epistola ad Africanos Episcopos, qua etiam Pelagium Catholicum sibi visum fuisse ex illius confessione scripsit. to.3. 750. 1; & seq.
Altera eiusdem Zosymi epistola scripta ad Patres Concilij Carthaginensis. to.3. 751. 1; & seq.
Literæ Episcoporum Carthaginensis Concilij ad Zosymum Papam redditæ fuerunt. to.3. 751. 2.
Epistola Zosymi Papæ ad Faustum, Philippum, & Asellum lecta à Sancto Alipio Tagastensi Episcopo Prouinciæ Numidiæ Legato in Concilio Carthaginensi. to. 3. 753. 2.
Epistola decretalis Zosymi Papæ referens canonem Concilij Nicæni de appellatione ad Apostolicam Sedem Romanam, tanquam ad D. Petri cathedram immutabiliter ab ipso fundatam. to.18. 14. 1.
Alia eiusdem epistola ad Patres Concilij Africani missa per eius Legatos Faustinum Episcopum, Philippum, & Asellum præsbiteros; circa quam responderunt Bonifacio Zosymi successori se seruaturos id, quod præceperat Zosymus, nisi aliter habeant canones Concilij Nicæni. to.18. 96. 2; & seq.
Zosymi sententia de assentatoribus Constantij Imperatoris, qui ipsum extollendo, arrogantiorem reddiderunt, aditum calumniatoribus aperuerunt, & eum è sua fortuna deiecerunt. to.5. 40. 1.
Alia eiusdem epistola ad Hesychium Salonitanum Episcopum de potestate D. Petri. to.10. 329. 1.

Zuinglius hæreticus.

Zuinglij hæresis sensibiliter fuit à Diabolo tradita teste ipsomet Zuinglio. tomo 5. 8. 1.
Zuinglij schola in sua ordinatione Ecclesiastica anathema dixit Luthero, & Brentio. to.11. 16. 1.
Zuinglius excommunicatus fuit à Luthero. to.4. 681. 72; & to.11. 16. 1.
Quid Zuinglius dixerit de Luthero? to.4. 681. 72; & to.11. 16. 1.
Zuinglius irrisit Lutherum. to.4. 681. 73.
Zuinglij, & Lutheri præceptor fuit Sathanas. to.4. 683. 85.
Diuisio sectatorum Lutheri in Zuinglianos, & Lutheranos. to.4. 246. 2.
Zuingliani negarunt Christi Domini Corpus post prolationem verborum ad naturam panis accedere; sed panem illum etiam post illa solemnia verba prolata nihil aliud, quàm panem purum naturalem esse censuerunt. to.4. 247. 1.
Zuingliani, & Caluinistæ præscripserunt hæresim Brentij. to. 11. 16. 2.
Zuinglius secutus fuit hæresim Sacramentariorum. to.4. 681. 72; & seq.
Zuinglius epistola 186. asseruit conscientias esse liberas à iugo legis, quo nedum potestatem Ecclesiasticam, sed etiam dominium quodlibet temporale, & politicum tentauit omnimodè euertere. to.5. 100. 2.
Zuingliani repudiato nomine Christiano se non esse Christi Domini asseclas profitebantur. to.5. 104. 2.
Zuinglius restaurator Sacramentariorum impiè asseruit Christum Dominum non dixisse Petro: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*, non super te, nam tu petra non es &c. to.1. ex Ecchellensi. 42. 1; & seq.
Zuinglius aliter interpretatur ea verba à Christo Domino in cœna prolata: *Hoc est Corpus meum*; quàm interpretari fuerint Caluinus, Lutherus, & alij hæretici recentes. to.18. 23. 2.
Zuinglius cum Caluino negauit Deum esse omnipotentem, & asseruit in Christo Domino esse duas naturas. to.4. 681. 71.
Zuinglius teste Erasmo indulsit luxui, libidini, & gulæ absque vlla penitus verecundia, aut pudore. to.11. 16.1.
Negauit Christi Domini corpus, & sanguinem in Eucharistia à Christi fidelibus in Ecclesia vniuersa sumi ore carnali. to.11. 16. 1.
Zuinglius, & eius sectatores à vera doctrina, quam docuerunt concilia, aberrarunt, & hæreses à Concilijs damnatas profitentes conati sunt Ecclesiam Catholicam, quæ est vna propter vinculum pacis, diuidere. to.5. 105. 1.
Zuinglius est omnino cauendus, tanquam homo penitus retrouersus, qui Christum Dominum totum amisit teste eodem Caluino. to.4. 681. 72.
Zuinglij hæresis inhæret turpissimis, ac corruptissimis antiquorum hæreticorum erroribus. to.4. 680. 65.

Zuinglij discipuli Sacramentarij nedum non conueniunt cum Lutheranis, sed etiam discrepant inter se ipsos in explicandis Christi Domini verbis in vltima cœna prolatis circa institutionem Sacramenti Eucharistiæ. to.18. 23. 3; & seq.

Zuinglius dominationem appetijt, quapropter Papa Turingicus exambiuit appellari; propter quod omnem aliorum dominationem destruere conatus fuit, vt ipse solus dominaretur. to.5. 100. 2.

Zuinglius, & Oecolampadius non fuerunt passi sententiam Lutheri probabiliorem videri, quàm suam; sed illam acriter improbare tentarunt ita, vt nunquam cum Luthero concordare voluerint. tomo 4. 247. 1.

FINIS.

REGESTVM.

a Index Auctorum.

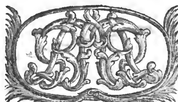
A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z.

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Sf Tt Vu Xx Yy Zz.

Aaa Bbb Ccc Ddd Eee Fff Ggg Hhh Iii Kkk Lll Mmm Nnn Ooo Ppp Qqq Rrr Sff Ttt Vuu Xxx Yyy Zzz.

Aaaa Bbbb Cccc Dddd Eeee Ffff Gggg Hhhh Iiii Kkkk Llll Mmmm Nnnn Oooo Pppp Qqqq Rrrr Sfff Tttt Vuuu Xxxx Yyyy.

Omnes ſunt Duerniones, præter Principium quod eſt Ternio.

ROMÆ, M. DC. IC.

Ex Typographia Ioannis Franciſci Buagni.
Superiorum permiſſu.